

ଶ୍ରୀରାଧାରମଣ ପୁସ୍ତକାଳୟ କଟକ

ମହାଭାରତ

ମଧ୍ୟପର୍ବ
ମଧ୍ୟପର୍ବ

ନୂତନ
ମୁଦ୍ରଣ

ମୂଲ୍ୟ

ଟ ୨୧-୫୦

ପ୍ରକାଶକ-

ଶ୍ରୀରାଧାରମଣ ପୁସ୍ତକାଳୟ, କଟକ-୨

ଶ୍ରୀରାଧାରମଣ ପୁସ୍ତକାଳୟ, କଟକ-୨

ମହାରାଜପ୍ରସାଦ

ସୂଚିପତ୍ର

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା	ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ବନ୍ଦନା	୨	ଗୋସିଂହ ଦେବୀ ବଧ	୧୩
ରଜଶୁକ୍ଳ	୩	ସୁଭଦ୍ରା ହରଣ	୧୦୮
ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ନିୟମ	୬	ସୁଭଦ୍ରାପରିଣୟ	୧୩୮
ଅର୍ଜୁନର ବନବାସ	୯	କୃତ୍ତିକା ଦେବୀ ବଧ	୧୫୭
ଅର୍ଜୁନର ପାଣ୍ଡୁପତ ଅସ୍ତ୍ର ଓ		କୌରବ ଓ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର	
ଅସ୍ତ୍ରଦୁର୍ଗାର ଲଭ	୧୨	ହସ୍ତିନା ପ୍ରବେଶ	୧୭୯
କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନବଗୁଞ୍ଜର ରୂପ	୧୭	ନାରଦାସୁର ବଧ ଓ	
ଶାଣ୍ଡବଦନ ବାହ	୨୧	ପାରିଜାତ ହରଣ	୧୭୪
ଇନ୍ଦ୍ର ଅର୍ଜୁନ ଯୁଦ୍ଧ	୩୨	ପୁଷ୍ୟାଭିଷେକ ଓ କାମାକ୍ଷୀବ୍ରତ ବଧ	୧୮୯
ଶୋଷକ ଶରଣ	୩୪	ସୁଗନ୍ଧିକା ହରଣ ଓ ଅର୍ଜୁନ ଶରରେ	
ଇନ୍ଦ୍ର ପରାଜୟ ଓ ଅର୍ଜୁନର		ସାଗର ବଳନ	୧୯୨
ବରଲଭ	୩୬	ମାଳେନ୍ଦ୍ରୀ ହରଣ	୨୧୧
ଶାଣ୍ଡବଦନ ବହନରୁ ଯେଉଁମାନେ		କୁଜାଭିଷେକ ବଧ	୨୩୮
ବଞ୍ଚିଲେ ତାଙ୍କର ନାମ	୩୯	କୁନ୍ତୀ ଓ ସାତାଣର ବିବାହ	୨୪୮
ମନ୍ଦପାଳ ପୁତ୍ର	୪୦	ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ହରଣ	୨୫୨
ତାଣ୍ଡବୀ ଶରଣ	୪୩	ବଳରାମଙ୍କର ହସ୍ତିନା ଚାଡ଼ନା ଓ	
ଶାଣ୍ଡବଦନର ପ୍ରବଚୁରାନ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣନ	୪୫	ସିଂହଦ୍ବାର ବନ୍ଧ	୨୭୭
ଚିତ୍ରାଙ୍ଗୁର ଶରଣ ଓ ଦୈତ୍ୟ		ସରସ୍ବତୀ ବିଷ ଓ କଟମ୍ବାସୁର	
ରାଜା ମିଳନ	୪୮	ବୃଷଭ	୨୮୨
ଚିତ୍ରାଙ୍ଗବା ପରିଣୟ	୫୪	ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ବିବାହ	୨୮୭
ଭଲୁଣୀ ବିବାହ	୫୭	ସୁରେଶା ହରଣ	୨୮୯
ବହୁବାହନ ଜନ୍ମ	୫୮	ପ୍ରତ୍ୟୁସ୍ତର ବନ୍ଦୀମୋଚନ	୨୯୪
ସବିତ୍ରାବତ ଶରଣ	୬୦	ସୁରେଶା ବିବାହ	୩୦୦
ଶତଧନୁ ଶରଣ	୬୨	କୁଂସପୁର ବଧ	୩୦୮
କଳ୍ପାସୁର ବଧ	୬୭	ନାରଦଙ୍କ ଆବେଶେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହଚର	
କୁସୁର ବଧ	୮୫	ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଧର୍ମଯଜ୍ଞ କରିବାର ମନ୍ତ୍ରଣା	୩୧୪

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା	ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
ଧର୍ମଯଜ୍ଞର ଆସ୍ଥାନନ	୩୨୦	ମୁଦ୍ରାସୁରର ବରମର ଓ	
କ୍ଷମାମାନଙ୍କର ନିମନ୍ତ୍ରଣ	୩୨୪	ଗଣେଶଙ୍କ ଜନ୍ମ	୩୮୭
ନକୁଳର ବୁଦ୍ଧମୂଳେ ପୃଥ୍ବୀଧାରଣ	୩୨୮	ମୁଦ୍ରାସୁରର ସ୍ୱର୍ଗ ଆବେଶ	୩୯୧
ଧର୍ମଯଜ୍ଞ	୩୨୯	ମୁଦ୍ରାସୁରର ଏକୋଇଶ ବାର ସ୍ୱର୍ଗ	
ଶୋଭାବତୀ ହରଣ	୩୩୩	ଆବେଶ ଓ ବିନାଶ	୩୯୪
ସ୍ରୋତାସୁର ବରମର	୩୫୭	ନକୁଳ ଶିରେ ପାଟ ବଳନ	୪୦୭
ସ୍ରୋତାସୁରର ଦିଗ୍‌ବିଜୟ	୩୬୭	ଶାନ୍ତିପନିମଠେ ହରି ଓ କଳସମଙ୍କର	
କୃତକେଶୀ ସହଚ ସ୍ରୋତାସୁର ଯୁଦ୍ଧ	୩୭୮		
ସ୍ରୋତାସୁର ବଧ	୩୭୨	ବିଦ୍ୟାପଠନ ଏବଂ ଯମପୁରୁ ଗୁରୁପୁତ୍ର	
ଭୃଗୁହରଣ	୩୭୭	ଆନନ୍ଦନ	୪୦୮

ମ ଧ ପ ଟ ର ସୁ ଚ ପ ହ ସ ମା ପ୍ତ

ମହାଭାରତ

ମଧ୍ୟ ପର୍ବ

ନାସପୁଣ୍ୟଂ ନମସ୍ତୁତ୍ୟା ନରଂ ଚେଦ ନସ୍ତେଷମ୍ ।
ଦେବ୍ୟଂ ସରସ୍ବତ୍ୟଂ ବ୍ୟାସ ଚତୋଜୟମୁଷ୍ମରସ୍ବେତ୍ ॥
ବେଦେ ସ୍ବମାୟୁଶେ ଚେଦ ପୁରାଣେ ଶ୍ବରତେ ତଥା ।
ଆଦୌ ସ୍ବନ୍ତେ ତ ମଧ୍ୟେ ତ ହରିଃ ସର୍ବସ ଗୀୟତେ ॥

ତଂ ବେଦଶାସ୍ତ୍ରପରନିଷ୍ପତଶ୍ଚକୃତଂ,
ତର୍ମାମ୍ବରଂ ସୁରମୁମ୍ବରଂ ନୃତଂ କର୍ମାତ୍ମଂ ।
କୃଷ୍ଣଭୂଷଂ କନକପିଞ୍ଜରଜଟାକଳାପଂ,
ବ୍ୟାସ ନମାମି ଶିରସା ତିଳକଂ ମୁମ୍ବାନାମ୍ ।

ଆଦୌ ଚକ୍ରତସ୍ତ୍ରପାଶ୍ଚ ଜନନଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀଗୃହେ ଦାହନଂ,
ଦ୍ୟୁତେ ସ୍ବୀଦରଣଂ କନେ ବିଚରଣଂ ମୟାଳସ୍ବେ ଗୋପନଂ ।
ଲଳା ଗୋ ହରଣଂ ହ୍ୟନେନ ଚରଣଂ ସନ୍ନିଧି ସ୍ବା ଜନ୍ମଣଂ,
ଶ୍ବଶ୍ରୁଦ୍ରୋଣସୁଯୋଧନାଦି ଦଳନଂ ଏତନ୍ମହାଶ୍ବରତଂ ॥

ଶ୍ବଶ୍ରୁଦ୍ରୋଣତଟା ଜୟଦ୍ରୁପଜଳା ଗାନ୍ଧାରୀଲୋପୁଳା,
ଶଲ୍ୟଗ୍ରାହବନ୍ଧ କୃପେଶ ବହନ କର୍ଣ୍ଣେନ ବେଳାକୁଳା ।
ଅଶ୍ବଥାମାବକଶ୍ଚ ଘୋର ମକର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନାବର୍ଷମ୍,
ସୋଃତ୍ରୀକ୍ଷ୍ଣା ଖଡ୍ଗ ପାଣ୍ଡବେଃ ରଣନୟ ଯଜ୍ଞର୍ଥଧାସ୍ବେ ହରିଃ ॥

ଆବ୍ୟସବଂ ସଶ୍ବପବଂ ପବମାରଣ୍ୟକଂ ତଥା ।
ବିସ୍ବଟ ପବଂ ବିଶ୍ବେୟଂ ଚକ୍ରର୍ଥଂ ଚବନକରଂ ।
ଭଦ୍ରଯୋଗଂ ପଞ୍ଚମଂ ପବଂ ଶ୍ବଶ୍ରୁପବଂ ତତଃ ପରଂ
ସପ୍ତମଂ ଦ୍ରୋଣପବଂ ସ୍ୟାତ୍ କର୍ଣ୍ଣପବଂ ତଥାସ୍ତମଂ ।
ନବମଂ ଶଲ୍ୟପବଂ ସ୍ୟାତ୍ ଗବାପବଂ ତତଃପରଂ
ଦାସକଂ ତୁ ତଥା ହୋତଂ ଗର୍ଭନାଶନ ମେଦ ତ ॥

ସପ୍ତୋଦୟଂ ତୁ ସ୍ୱାମିନଂ ପ୍ରମାନମୁଦକସ୍ୟ କୁ
ଶାନ୍ତପଦଂ ତତଃ ପ୍ରୋକ୍ତଂ ଅଶ୍ୱମେଧକମେବ ଚ ।

ସ୍ୱର୍ଗାଭ୍ୟୁଦୟଂ ଚୈବ ହରିବଂଶଂ ତଥେବ ଚ
ଇତ୍ୟଶ୍ୱାଦଶପଦାଶାଂ ସଂଖ୍ୟା ଦ୍ୱୈପାୟନେ ରିତା ॥

ହେମନ୍ତେ ପ୍ରଥମେ ମାସି ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷେ ସପ୍ତୋଦୟେ
ପ୍ରବୃତ୍ତଂ ଶ୍ରାବଣଂ ଯୁଜ୍ୟ ନକ୍ଷତ୍ରେ ଯମଦେବତେ ।

ଶ୍ରାବଣ ଶୁକ୍ଳମାସେଶ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନେନ ମାନବଃ
ବିଷ୍ଣୁ ସ୍ୱରୂପମାସେଶ ସର୍ବପାପେଷ୍ଠ ସମୁଚ୍ୟତେ ॥

କ୍ୟାସ କଶିଷ୍ଠନପ୍ତାରଂ ଶକ୍ତେଃ ପୌତ୍ରମକଳୁଷଂ
ପରସରାମ୍ଭଜଂ ବନ୍ଦେ ଶୁକ୍ଳତାତଂ ତପୋନୟଂ ।

ତଥୈବ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଚ ତଦ୍ ଗୋଦାବରୀ ତଦ୍ ସରସ୍ୱତୀ
ସଦାଶି ଶର୍ପାଳ ବସନ୍ତ ତଦ୍ ଯଯାତ୍ୟୁତୋଦାର କଥାପ୍ରସଙ୍ଗଃ ॥

ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ବନ୍ଦନା

ଜୟ କୁ ମଙ୍ଗଳା ମାଗୋ ଜୟ ହରିଚଣ୍ଡୀ
ତୋତେ ସୁମରଲେ ମା ଦୁରିତ ଯାଏ ଖଣ୍ଡି ।
ଆତଙ୍କକାଳରେ ସୁମରନ୍ତି ଯେଉଁ ଜନ
ମହାବୋର ସଙ୍କଟୁକୁ ପିଟାଉ ବନ୍ଦନ ।
ଅଦୃଶ୍ୟକୁ ଦୃଶ୍ୟ ହୁଏ ତୋ ନାମ ଧରିଲେ
ବିପତ୍ତି ନ ଥାଇ ମାଗୋ ତୋତେ ଆଶ୍ରାକଲେ
ତୋହର ଯେ ନାମମାନ ଯେହୁ ସୁମରଇ
କଲୁଣ୍ଡି ସଙ୍କଟ ମାଗୋ ବିପତ୍ତି ନ ଥାଇ ।
ଅନାଥକୁ ବୟା ମାଗୋ ଦୁବ କରୁ ବାନ୍ଧୁ
ସଙ୍କଟ ପଡ଼ିଲେ ମାଗୋ ପ୍ରାଣୀକୁ ରକ୍ଷନ୍ତୁ ।
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣୀକୁ ଗୋ ପଡ଼ିଥାଏ କଷ୍ଟ
ତୋତେ ସୁମରଲେ ମାଗୋ ପିଟଇ ସଙ୍କଟ ।
ଏ ତୋହର ବାରଗ୍ରାନ୍ତ ଯେହୁ କରେ ମାତି
ପାଏ ସେହୁ ଧନ ଜନ ଅନେକ ସମ୍ପତ୍ତି ।

ନମୋ ନାରାୟଣୀ ମାଗୋ ଅପଣ୍ଡା ପାଦପ
ଭ୍ରମଣ ଯେ କରୁ ମାଗୋ ଅର୍ଥ ନିଶାସୁତ ।
ଚଣ୍ଡୀ ଯେ ଶୁମନ୍ତା ମାଗୋ ଖଟନ୍ତି ଅପାର
ଏମାନଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ବେଳ ଭ୍ରମଣ ତୋହର ।
ପୟରେ ଅଳତା ଶୁଲେ ସିନ୍ଦୂରର ଚିତା
ରଜବସ୍ତ୍ର ପାଏ ତୋର ଶ୍ଳୀଷକ ଶୋଭିତା ।
ସିଂହର ପୁଷ୍ପରେ ମାଗୋ ବଜେ କର ଯାଉ
ଯେ ମୁଖେ ପଡ଼ିଲେ ମାଗୋ ନ ବର୍ତ୍ତିନ୍ତି ଆଉ
ନମସ୍ତେ ଶାରଳା ମାଗୋ ଶଙ୍କର ଉଦ୍ୟାନ
ବୟାକର ମୋତେ ମାଗୋ ବନୁଜନାଶିମା ।
ଶୁଖିଲ ସମୁଦ୍ରେ ମାଗୋ ବୁଡ଼ିଲ ମୋ ଭେଳା
ଦୁପ୍ପର ପଡ଼ିଲ ମାଗୋ ଉଦର ମଙ୍ଗଳା ।
ସଖା ସହୋଦର ମାଗୋ ବନ୍ଧୁକଳ ନାହିଁ
ବିପତ୍ତି କାଳରେ ସାବା ଦୁଷ୍ଟ ମହାମାୟୀ ।
ବିରାଗିରକାସୀ ହିମବନ୍ତର ଦୁହିତା
ଏମନ୍ତ ହାବନ ନାମ ବେଳେ ଯେ ବଧାତା ।

ଝଙ୍କଡ଼େ ରହିଲୁ ନାମ ଶାରଳା ବୋଲଇ
 କାକଟପୁରେ ରହିଲୁ ମଙ୍ଗଳା ଯେ କୁହ ।
 ଲହ ଲହ ଜହ୍ନା ମା ସିନ୍ଦୂର ମୁଖ ମଣ୍ଡି
 କୋଣାର୍କେ ରହିଲୁ ଅଭୟା ଶ୍ରମଚଣ୍ଡୀ ।
 ପୁରୁଷୋତ୍ତମେ ରହିଲୁ ବମଳା ବୋଲଇ
 ବାଙ୍କିରେ ରହିଲୁ ମାଗୋ ନାମ ଚଳିକାଈ ।
 ସମ୍ବଲପୁରେ ରହିଲୁ ନାମ ସମ୍ବଲଈ
 ଯାଜପୁରେ ରହିଲୁ ଗୋ ନାମ ବରଜାଈ ।
 ପ୍ରସିମେ ରହିଲୁ ମାତ ନାମ ହୁଙ୍ଗୁଳାଈ
 ଭୁବନେଶ୍ୱରେ ରହିଲୁ ଗଉସ ବୋଲଇ ।
 ବାଣପୁରେ ରହିଲୁ ଗୋ ନାମ ଭଗବତୀ
 ସକଳ ଅମରେ ତୋତେ କରନ୍ତି ଯେ ପୁତ ।
 ଭଉର ବଗେ ରହିଲୁ ଚଣ୍ଡୀ ନାମ ବହୁ
 ଏମନ୍ତେ ଦ୍ୱାଦଶ ନାମ ବ୍ରହ୍ମା ଗଲେ ଦେଇ ।
 ଲହ ଲହ ଜହ୍ନା ମାଗୋ ବୋଇ ଦକ୍ଷିଣ ଟି
 ନମୋ ଆଦିମାତା କୁହ ବଜେ ସିଂହପିଠ ।
 କାତ ଯେ ଖପର ମାଗୋ ଶୋହେ ବାମକର
 ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଗବା ମାଗୋ ଆୟୁଧ ତୋହର ।
 ସେତାପୁରେ ତୋତେ ମାଗୋ ପୁମରୁଲେ ଗୁମ
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ମାତ କଲୁ ପୁଷ୍ପକାମ ।
 କୁମ୍ଭର ଆଙ୍ଗରେ ଶ୍ରମ ଲଙ୍କା କଲେ ଜୟ
 ଦ୍ରବଣକୁ ମାରି ସୀତା ଆଣି ଶ୍ରମଶୟ ।
 ନମସ୍ତେ ମଙ୍ଗଳା ମାଗୋ ରକ୍ଷାକର ମୋତେ
 ମୁହିଁ ଅରକ୍ଷତ ଜନ ଆଶ୍ରା କଲି ତୋତେ ।
 ଯେତେବେଳେ ଯାହା ମାଗୋ କରୁଥିବ ଲଜ୍ଜା
 ସେ ପାଦ ପୁରଣେ ପୁରୁଥିବ ମନୋବାଞ୍ଛା ।
 କୁମ୍ଭର ଚରଣେ ମୋର ହେଉ ମନସ୍ଥିତ
 ଶାରଳା ଦାସକୁ ଯେ ଭବର ଆଦିମାତ ।

ଉଜ୍ଜିଣ୍ଡି

ଜୟ କୁ ଦେବା ଅନାଦି ଆଦି ସିଦ୍ଧକାୟେ
 ସିଦ୍ଧଶ ଦେବେ ଖଟନ୍ତି ନନ୍ଦ୍ୟ ତୋର ପାଦେ
 ତୌଷଠି ଯୋଗିନୀ ନବକୋଟି କାଚ୍ୟାୟମ
 କୁହ ସିନା ଅଟୁ ମାଗୋ ମହସମର୍ଜିମ ।
 କୁହ ମାଗୋ କଳିକାଳ ଦର୍ପ ବଧୂସିନୀ
 ବେଦାୟର ନର ତୋର ଚରଣେ ବଇମ ।

ମୁଖ ଅପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ଅଟଇ ଅଜ୍ଞାନ
 ଏ ସିଦ୍ଧଗୁରୁକୁ ମୋତେ କହିଲେ ଭବାନୀ ।
 ସତ୍ୟ ସେତା ଦ୍ୱାପର ଏ କଳିକାଳ ମଧ୍ୟେ
 ସଂସାର ଧାରଣା ଅଟୁ କୁ ଗୋ ସିଦ୍ଧ ସାଧ୍ୟେ
 ମୋତେ କି ଗୋଚର ଏହି ଗୁରୁ ଲେଖିବାରେ
 ତୁମ୍ଭା ଭବାନୀ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲୁ ମୋଠାରେ
 ମନୁଜ ହୋଇ ମୁଁ ସିଦ୍ଧଦେବୀକୁ ଦେଖଇ
 ନ ଆସିବାଠାରେ ପଦ ଦେଉଥାନ୍ତି କହ ।
 ସେ ଅନାଦି ଦେବୀଙ୍କର ଖଟିଲି ଚରଣେ
 ଯାହା ଶୁଣିଲେ ମୁକତ ହେବେ ଜଣେ ଜଣେ
 ନାନା ପାତକମାନ ସେ ହେବ ବିନଶ୍ୟତ
 ଅସୁନ୍ଦର ଲୋକ ପୁଣି ହୋଇବ ପ୍ରାସତ ।
 ଶ୍ରୀସିଦ୍ଧଚଣ୍ଡୀ ଚରଣେ କରଇ ଦଇମା
 ମୁକତ ଅର୍ଥେ ଶାରଳା ଦାସ ଶୁଭମୁନି ।
 ବେଦସ୍ମୃତ ମନୁ କଲେ ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ପୂଜା
 ପଦ୍ୟ ଅର୍ଚ୍ଚ୍ୟ ଦେଇ ପାଦେ ଖଟି ମହାଶୟା
 ବସନ କୁଣ୍ଡଳ ଧୂସ ପାପ ନରଦେବ୍ୟ
 ନବରତ୍ନମାଳା ବେଳେ ରଖିଙ୍କର ପାଦେ ।
 କହିବା ମୁନି ଏ ମଧ୍ୟପଦ ଦିବ୍ୟବାଣୀ
 ଶରୀର ନର୍ମଳ ହେବ ତବ ମୁଖୁ ଶୁଣି ।
 ଏବେ କେବଣ ଚରିତ କଲେକ ପାଣ୍ଡବେ
 କହ ମୁନି ମୋତେ ତାହା କଥାର ପ୍ରସାଦେ
 ପାଞ୍ଚ ପୁରୁଷକୁ ହେଲ ଏକଇ ସୁବଣ
 ସାଂସାରକ ଧର୍ମେ ହେଲ ତାଙ୍କର କି ଶକ୍ତି ।
 ସଂକ୍ଷେପେ କହିବା ହେଉ ମୁନି ତମୋଦକ
 ଶାଶ୍ୱାତପାପ ମୋହର ହେବ ନାଶ ପ୍ରାନ୍ତ ।
 କହିନ୍ତି ଅଗସ୍ତିବଞ୍ଚ କୁ ପଣ୍ଡିତ ଜନ
 ସାବଧାନେ ଏ ଭାରତ ଶୁଣ ହେ ଗୁରୁଜନ ।
 ବଦପୁନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଯେ ପଣ୍ଡିତ ମାର୍ତ୍ତଣ୍ଡ
 ଶୁଣ ସାବଧାନେ ଆଦ୍ୟପଦ ମଧ୍ୟପଦ ।
 ହସ୍ତିନା ଶିଖାନ ଗୁମ ବାନ୍ତୁଣାର କଟ
 ପୁରୁର କରି ନଗର ତୋଳାଇ ରହନ୍ତି ।
 ସାତଜ ନମନ୍ତେ କଲେ ସାତଗୋଟି ପୁର
 ଅସୁବର ଧନବର ଭଣ୍ଡାର ଆବର ।
 ଭଲ ନବରେ ଦ୍ରୌପଦ ରଖି ପାଞ୍ଚଗୁଣ
 ଆପଣା ଆପଣା ପୁରେ ରହିଲେ ସେ ଯାଇ ।

କୁନ୍ତୀଦେବୀ ରହଲେ ଯେ ଆପଣା ନଗରେ
 ପାଞ୍ଚଭାଇ ଆନ୍ତ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସଙ୍ଗତରେ ।
 ମକର ଶୁକଳପକ୍ଷ ଦଶମୀ ଯେ ତଥୁ
 ସେହିଠା ନକ୍ଷତ୍ର ପୁଣି କାର କୃତସ୍ମତ ।
 ତୈଳନ ନାମେ କରଣ ଇନ୍ଦ୍ର ନାମେ ଯୋଗ
 ମକର ସମାନ୍ତ ଚଉଦଂଶ ଦିନଶେଷ ।
 ସେ ଦିନ ପାଞ୍ଚାଳୀ ଦେବୀ ହେଲେ ରଜୋବତ୍ସା
 ପୁଷ୍ପବତ୍ସର ଉତ୍ସବ ନବରେ କରନ୍ତି ।
 ମିଶ୍ରିତ କରୁଇ ତୁନ ସଙ୍ଗରେ ହଳୟ
 ମାରନ୍ତି ପିତୃକା ଧରି ପରିହାସେ ଶେଷ ।
 ପ୍ରଥମ ରଜ ଗଣନ୍ତି ଧୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତେ
 ଗନ୍ତେ ଯେ ରଜଶୁଦ୍ଧ ପାତି ଗ୍ରହପୁଷ୍ପେ ।
 କାର ତଥୁ ରକ୍ଷ ତନ୍ତ୍ର କରଣ ରକ୍ଷଂଶ
 ସପ୍ତାଙ୍ଗ ଯୋଗ ବସୁର କରନ୍ତି ବଶେଷ ।
 ଜରତିଷ ଶାସ୍ତ୍ରମତେ ଶ୍ଳୋକମାନ ପଢ଼ି
 ବୁଝାଇ ଅର୍ଥ କହନ୍ତି ବେନକର ଯୋଡ଼ି ।
 ଆଦିତ୍ୟବାରେ ହୁଅଇ ଯେବେ ରଜୋବତ୍ସା
 ସ୍ୱାମୀକୁ ଯେ ଗ୍ରହପୀଡ଼ା ସନ୍ତାନ ନୁହନ୍ତି ।
 ସୋମବାରେ ଯେବେ ପ୍ରିୟ ରଜୋବତ୍ସା
 ସେହି ପ୍ରସାର ହୁଅଇ ସ୍ୱାମୀରେ ପାରତ ।
 ମଙ୍ଗଳବାରେ ହୁଅଇ ଯେବେ ରଜୋବତ୍ସା
 ବ୍ୟକା ହୁଅଇ ସ୍ୱାମୀ ହୁଏ ବିନଶ୍ୟତ ।
 କୁମ୍ଭବାରେ ଯେବେ ନାଭି ହୁଏ ରଜୋବତ୍ସା
 ସ୍ୱାମୀରେ ଭକତି ହୁଏ ସଉତ୍ସାହ୍ୟକ୍ଷା ।
 ଗୁରୁବାରେ ରଜୋବତ୍ସା ହୁଏ ଯେବେ ନାଭି
 ଧନ ସନ୍ତାନ ବହୁତ ହୁଅଇ ତାହାର ।
 ଶୁକବାରେ ରଜୋବତ୍ସା ହୁଏ ଯେବେ ନାଭି
 ବହୁତ ପୁତ୍ର ହୁଅଇ ନୁହେଁ ଅନାଗୁଣ ।
 ଯେବେ ଜାଣ ରଜୋବତ୍ସା ହୁଏ ଶନିବାରେ
 ପୁତ୍ର ପୁଣି ନ ଉତ୍ପନ୍ନ ସେ ପ୍ରସା ଗର୍ଭରେ ।
 ରଜଶୁଦ୍ଧେ କାର ଶୁଭଶୁଭ ଏ ପ୍ରକାରେ
 ଧୌମ୍ୟ ପ୍ରୋହିତେ ବୁଝାଇ କହନ୍ତି ସଭରେ
 କାର ତଦଗୋଟି ଜାଣ ହୋଇଛି ପଦସ
 କହଲେ ଯେ ତଥୁତତ ପାତି ଗ୍ରହପୁଷ୍ପେ ।
 ପ୍ରତିପଦ ଦିନ ଯେବେ ରଜୋବତ୍ସା ହୋଇ
 ଅତି ମହାପାତ୍ରୀ ତାକୁ ହୁଇ ନ ଯୋଗାଇ ।

ଦ୍ୱିତୀୟା ଦିନ ହୋଇବ ଯେବେ ରଜୋବତ୍ସା
 ଏକା ସ୍ୱାମୀରେ ତା ଦିନ ଯାଇ ପୁଷ୍ପବତ୍ସା ।
 ତୃତୀୟା ଦିନ ହୋଇବ ଯେବେ ରଜୋବତ୍ସା
 ଯୁବତ୍ସା ହୋଇ ପାଇ ସେ ଅନେକ ସମ୍ପତ୍ତି ।
 ଚତୁର୍ଥୀ ଦିନ ହୋଇବ ଯେବେ ରଜୋବତ୍ସା
 ସେ ପ୍ରିୟ ଅଙ୍ଗ ହୁଇଲେ ଦୋଷ ଅସମ୍ପତ୍ତି ।
 ପଞ୍ଚମୀ ଦିନ ହୋଇଲେ ରଜୋବତ୍ସା ନାଭି
 ଶତଶ୍ରୀ ପୁା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ସେ ବଡ଼ଇ ତା ଶିଷ୍ୟ ।
 ଷଷ୍ଠୀଦିନ ଯେବେ ରଜୋବତ୍ସା ହୁଅଇ
 ଦୁର୍ଭିକ୍ଷା କଳସ୍ୟ ହୋଇ ଯେ ପ୍ରିୟ ରହଇ ।
 ସପ୍ତମୀରେ ଯେଉଁ ନାଭି ହୁଏ ପୁଷ୍ପବତ୍ସା
 ପୁତ୍ର ଦୁହିତା ଉତ୍ପନ୍ନେ ସୁଭାଗା ଯୁବତ୍ସା ।
 ରଜୋବତ୍ସା ହେଲେ ନାଭି ଅଶ୍ୱମ ଦିବସ
 ଧନ ହାନି ହୁଏ ପୁଣି ଲଭେ ବହୁ କ୍ଳେଶ ।
 ନବମୀରେ ରଜୋବତ୍ସା ହୁଏ ଯେବେ ନାଭି
 ବ୍ୟକା ହୁଅଇ ସ୍ୱାମୀ ମରଇ ତାହାର ।
 ଦଶମୀ ଦିନ ହୁଅଇ ଯେବେ ରଜୋବତ୍ସା
 ପୁତ୍ର ଦୁହିତା ଉତ୍ପନ୍ନେ ବଡ଼ଇ ସମ୍ପତ୍ତି ।
 ଯେଉଁ ପ୍ରସା ରଜୋବତ୍ସା ହୁଏ ଏକାବତ୍ସା
 ସ୍ୱାମୀ ନାଶଯାଇ ହୁଏ ସେ ଅବରକାସୀ ।
 ଦ୍ୱାଦଶୀ ଦିନ ହୋଇବ ଯେବେ ରଜୋବତ୍ସା
 ସେ ପ୍ରସା ହୁଇଲେ ମହାପାତ୍ରୀ ହେବ ପତି ।
 ସପ୍ତୋବତ୍ସା ଦିନ ଯେବେ ହୋଇ ରଜୋବତ୍ସା
 ନିଜ ସ୍ୱାମୀ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରିୟ ସୁଖରେ ରହନ୍ତି ।
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଦିନ ରଜୋବତ୍ସା ହୁଏ ଯେବେ
 ବହୁତ ପାତକ ହୋଇ ମରେ ସବୁଟୁମ୍ପେ ।
 ରଜୋବତ୍ସା ହୁଏ ଯେବେ ଅମାବାସ୍ୟା ଦିନ
 ତାକୁ ବେନ ଘର କଲେ ହେବ ନିସନ୍ତାନ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣମୀରେ ଯେବେ ପ୍ରିୟ ହୁଏ ରଜୋବତ୍ସା
 ଗ୍ରହଣ ଖଣ୍ଡିଆ ହୁଏ ତାହାର ସନ୍ତତି
 ବାମଦେବ କହଲେ ଏ ରଜଶୁଦ୍ଧ କଥା ।
 ଦଶମୀରେ ହୋଇଲ ଏ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ବନତା ।
 ପୁଣିହି ନକ୍ଷତ୍ର ତତ ପାତିଲେ ପଣ୍ଡିତେ
 ସେ ନକ୍ଷତ୍ର ଯେଉଁ ଫଳ ହୋଇବ ଯେମନ୍ତେ
 କୃତ୍ତିକା ସେହିଠା ଆହୁା ଭବିଷ୍ୟ ପାଲୁଣ୍ଡମ
 ମହା ବ୍ରହ୍ମା ମୂଳା ଅନୁସାଧା ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ବେନ

ପୁରୁଷକୁ ଉଦ୍ଧୃତ, ଶୁଦ୍ଧ ପୁରୁଷାତ୍ମା ବେଳ
ଧନଶ୍ରୀ ଶତଭିକ୍ଷା ଯେ ମୃଗଶିରା ପୁଣି ।
ଏତେ ନକ୍ଷତ୍ର ହୋଇବ ଯେବେ ରଜୋବଳା
ଧନ ପୁରୁଷାତ୍ମା ହେବ ପତିରେ ଭବତ ।
ସୁନବସୁ ପୁଷ୍ୟା ଅଶ୍ଳେଷା ବଳ୍ୟା ଆବର
ତହା ସ୍ବାଶା ତଶାଶା ଯେ ବସୁହା ବସୁର ।
ଇନ୍ଦ୍ରାସ୍ବାତା ଶ୍ରବଣା ଅଭିଜିତ ବେଳ
ଭଧରା କରନ୍ତି ଏହି ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ତଳ ।
ଅଶ୍ୱିନୀ ଦିନା ରେବତୀ ତଳ ଯେ ନକ୍ଷତ୍ର
ବେଶ୍ୟା ବୋଲି କହନ୍ତି ଜାଣି ରଜତମ୍ବ ।
ସୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତେ ଏହା ବସୁର କହନ୍ତି
ନକ୍ଷତ୍ରର ଶୁଭଶୁଭ ଫଳ ଏହେ ସ୍ଥିତି ।
ଏ ନକ୍ଷତ୍ର ତଳରେ ଯେ ନାହିଁ ପାପକର୍ମ
ଶେଷଣାନକ୍ଷତ୍ର ହେଲୁ ପାଇଲ ଏ ଧର୍ମ ।
ଯୋଗତତ୍ତ୍ୱମାନ ତହିଁ ପାତଳେ ପଣ୍ଡିତେ
ବସୁରରେ ସେ ସମସ୍ତ ଗୁଣ ଶୁଭଅର୍ଥେ ।
ବସୁମ୍ଭ ଯେ ଆତ୍ମହାନ ସୌଭାଗ୍ୟ ଶୋଭନ
ବ୍ୟତିପାତ ହରଷଣ ପରିଷ ଯେ ବୁଦ୍ଧ ।
ବହୁଶିର ଏ ଯୋଗରେ ହେଲେ ରଜୋବଳା
ଧନ ଧାନ୍ୟ ଉତ୍ପତ୍ତାର ହୁଏ ଶ୍ରୀବ୍ୟାଘ୍ର
ପାତ ଅତଗ୍ରସ୍ତ ଧୃତ ଶୁଭ ଇନ୍ଦ୍ରଯୋଗ
ବୋଧୁସ୍ତ ହୁଏ ସୁବଳା ଖୋଜେ ରଜଶ୍ରେଣ ।
ଶୁକ ଇନ୍ଦ୍ର ବସୁପାନ ଶିବ ଶର ଧୃତ
ସନ୍ତାନଜାତ ହୁଅଇ ହେଲେ ରଜୋବଳା ।
ଶୁଭ ବୃଦ୍ଧି ସିଦ୍ଧ ସାଧ୍ୟ ଅସୁର ଏ ଯୋଗେ
ରଜୋବଳା ହେଲେ ନାଶ ରହେ ପୁଷ୍ୟଶ୍ରେଣେ
ପଣ୍ଡ ଅତଗ୍ରସ୍ତ ଶୁଭ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବ୍ୟାଘ୍ର
ରଜୋବଳା ହେଲେ ତରେ ସଦଶ ନିପାତ ।
ଉତ୍ତରାଶ୍ୱି ସକଳ ବୋଧ ଏ ସୁବଳା
ଶୁଭ ବୋଲି କାମଦେବ ପଣ୍ଡିତ କହନ୍ତି ।
କରଣ ତତ୍ତ୍ୱ ପାତ କହନ୍ତି ପଣ୍ଡିତେ
ଯେଉଁ ଚରଣରେ ଯେଉଁ ଫଳ ହୁଏ ଯେତେ
ବଦ କାଳକ କୌଳକ ତୈଳକ ବାଣିଜ୍ୟ
ଏ ଯୋଗରେ ରଜୋବଳା ହେଲେ ପାଇ ଶ୍ରୀ
ବହୁଶ୍ରମ କଂସୁଗ୍ର ଆଉ ଗର ନାଗ
ବହୁଶ୍ରମ କରଣ ଏ ଶ୍ରେଣୀ ପାପଶ୍ରେଣ ।

ପୁଷ୍ୟ ଉତ୍ପଳଳ ବୋଲି ସପତାକ ବୁଝି
ସୁକା କରନ୍ତେ କହଲେ ବୁଝି ହୁଏ ପାଞ୍ଜି ।
ଗୁରୁ ଏକାଦଶେ ଚନ୍ଦ୍ର ବୃଷ ଶଶି ସ୍ଥିତି
ଗରୁଡ଼ ଦଶମେ ସପ୍ତମରେ ଭଗ୍ନସୁବ ।
ଭୃଗୁସୁରେ ଭଜ ଗ୍ରହ ବୃଧ ଯେ ନବମ
ସରବ ଶୁଭ ମିଥୁନ ଲଗନ ଉତ୍ତମ ।
ବସୁରଣ ଅନୁକୂଳ ବେଳେ ଗ୍ରହସୁହେ
ଜୟବ ବ୍ୟାଘ୍ରମାନ କଲେ ଭନ ସାତେ ।
ପ୍ରଥମ ଦିନେ କୁର୍ବିଲେ ଶୁଭାଳର ସର
ଯେତେବେଳେ କୁର୍ବି ଯେତେବେଳେ ସ୍ବାନକର
ଦ ଶୁଭ ଭନ କୁର୍ବିଲେ ଅଶ୍ୱଳ ସୁବଳା
ସମୁଦ୍ରର ଯାଏ ପିତୁ ଜଳହିଁ ନ ପାନ୍ତି ।
ରଜୋବଳାକୁ କୁର୍ବିଲେ ଭୃଗୁସୁ ବଦସେ
ଅବଶ୍ୟ ମକ୍ତର ସେହୁ ଲଜ୍ଜାହୀନ ବୋଧେ ।
ତତ୍ତ୍ୱ ଉଦସେ ଯେହୁ କୁର୍ବି ରଜୋବଳା
ଅବଶ୍ୟ ତା ପିତୁସେତେ ଅନୁହିଁ ନ ପାନ୍ତି ।
ପ୍ରଥମ ଦିନରେ ଯାଇ ଲବକ ଯେ ସ୍ବାନ
ପାତଶ୍ୟାରେ ପଣି ସେହୁ ଚରବ ଲବନ ।
ପରମ ମୃତ୍ତିକା ଶସ୍ତ୍ର ହବତରେ ଲେପି
ନୟନରେ ପଣି ସ୍ବାନ ଚରବ ଯଦ୍ୟପି ।
ସପ୍ତମ ଦିବସ ଯେ ଯିବ ସ୍ବାମୀ ପାଶ
ଏତେ ଜ୍ଞାନ ଥିଲେ ତାର ହରେ ସଦ ବୋଧ
ଯାହା ବସୁର ଲବରେ ଶାସରେ ପୁରଣେ
ତେଣିଲ ମୁଁ ଗୋସାମଣୀ ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ ।
ବସୁର କଲେ ଏଥରେ ଏତେ ବୋଧ ଅଛି
ଅବସୁରେ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ଧର୍ମ ନାହିଁ କହୁ ।
କହୁଁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଏ ଯେ ସାଂସାରକ କର୍ମେ
ତେହୁ କର୍ମଣି କହୁବ ଏ ମାନବ ଜନ୍ମେ ।
କହୁତରେ ଆଜ୍ଞା ବେଳେ ଜଗତର ମାତା
ଶାରଳା ଦାସ କହଇ ରଜଶ୍ରୁତ ବାଣୀ ।
ନ ପଡିଲ ଅକ୍ଷରେ ମୁଁ ନୁହେଁ ଶାସକାଣ
ନ ବସିଲ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମୁଁ ସମ୍ପାଦ ।
କପ୍ପାନକାରୀ ହୋଇ ନ ପାଇ ବସୁଗୋଷ୍ଠୀ
ଅତପମତ ମୋହର ବାଲ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିଗୋଷ୍ଠୀ ।
ପଣ୍ଡିତ ଜନଙ୍କୁ ମୁହିଁ କରଇ ଦନସୁ
ମୁକତ ମାଗଇ କର ନାଗସୁ ଲସୁ ।

ବାମଦେବ ପଣ୍ଡିତେ ଯା କହେ ଶାସ୍ତ୍ରଯୋଗେ
ପଣ୍ଡୁପୁତ୍ର ଧର୍ମଶ୍ରୀ ସୁଧର୍ମ ଆଗେ ।

ପାଣ୍ଡବଜୀର ନୟନ

ବୋଲନ୍ତୁ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ନରପତି
ନରପତି କହିଲେ ରଜଶ୍ରୀ ପାତି ।
ପାଳଗୁନ କୃଷ୍ଣପଣ ଦିଶାୟାର ତପ୍ତ
ପଣ୍ଡିତ ବାସର ମହାନକ୍ଷତ୍ର ସୁକତି ।
ଦ୍ରୁପଦ ଶୁଭଅଙ୍ଗ ସପ୍ତମ ହବସେ
ପୁଷ୍ପକଳା ବନ୍ଦାପନା ଉତ୍ସବ ଉଆସେ ।
କରସେ ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବେ ଏକଇ ଆଶ୍ରାମେ
ଦ୍ରୁପଦ ଅର୍ଥ୍ୟ ଆଶିଦେଲେ ସନ୍ନିଧାନେ ।
ପ୍ରଥମରେ ଅର୍ଥ୍ୟଦେଲେ ଯୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତେ
ଦିଶାପରେ ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କୁ ଦେଲେ ସେ କୁରୁତେ
ସୁଧର୍ମ ବୋଲିଲେ ଅରପଟଳ ଉପେକ୍ଷ
ଯାଜ୍ଞସେନ ଦ୍ରୌପଦୀର ମୁଖପତ୍ନ ଦେଖ ।
ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଲିଲେ ମୋର ବହୁକାଳ ବ୍ରତ
ତାହା ଉପେକ୍ଷିଲେ ଧର୍ମ ନୋହୁଏ ପ୍ରାପତ ।
ଏଥକୁ କଟାଳ ବାକୁ ନ କର କୁ କହି
ବ୍ୟାଧିର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମୁହିଁ ସବୁ ଦେଖୁଅଛି ।
ତତ୍ପରେ ଶୁଣିଲେ ମୋତେ ସବୁ ହୁଏ ଦୃଶ୍ୟ
ଏମନ୍ତେ ହସ୍ତପତ୍ନର ଭୁବନ ସିଦ୍ଧି ।
ଏତେକ ବୋଲି ଗାନ୍ଧାରୀ ହସ୍ତେ ଅର୍ଥ୍ୟ ଦେଇ
ପ୍ରଥମେ ସୁଧର୍ମ ଶ୍ରୀମ କୃଷ୍ଣସେ ପାଳଗୁନ ।
ତତ୍ପରେ ନକୁଳ ସହଦେବ ବେନୁସୁର
ଶଶୁରେ ଦ୍ରୌପଦୀ ଦେଖ ଶିରେ ଅର୍ଥ୍ୟଦେଇ
ଜୟ ଶବ୍ଦକ ମଙ୍ଗଳ ଶୁଭଧ୍ବନି ତୋଳି
ସୁଲକ୍ଷଣୀ କନ୍ୟାମାନେ ତ୍ୟକ୍ତ ହୃଦୟକୁ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ କରନ୍ତୁ ତହିଁ ବେଦଧ୍ବନି
ହୃଦୟକୁ ଅପନ୍ତ ସେ ଅହଞ୍ଚିତ କାମିନୀ ।
ହୋଇଲ କୋଟି ସୁବର୍ଣ୍ଣ କୋଟି ଚନ୍ଦ୍ରତାନ
କୋଟିଏ ବାନ ହୋଇଲ ସୁରଜ ବସନ ।
କୋଟିଏକ ଧେନୁ ଦେଲେ ବହାର ସହଚେ
ପୁଷ୍ପଉତ୍ସବ ଆଦୃତ ଦେଲେ ସେ କୁରୁତେ ।
ସେହି ବ୍ରତକୁ ସମସ୍ତେ କଲେକ ପ୍ରାଣନ
ବେଦବାମାନେ ସୁଖରେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଚଳଗଲେ ପ୍ରୀତିମାନେ ବନ୍ଦାପନା ସାରି
ତହିଁ ରୁଷି ବସନାନେ ବେଦ ଯେ ଭଜାରି ।
ପୁଣ୍ୟ ପଦ୍ମସ ପ୍ରାପତ ହେଉ ତୋତେ ମାତ
ଯା ବାଞ୍ଛା କରିବୁ ତୋତେ ହେଉ ପରାପତ ।
ଉତ୍ସବ ସାରିଣ ଗଲେ ସେ ଯାହାର ପ୍ରାଣେ
ନିତ୍ୟକର୍ମ ମଣୋହୁ ଯେ କଲେ ପାଞ୍ଚଜଣେ ।
ଦ୍ରୌପଦୀ ମଣୋହୁ କଲେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ମେଲେ
ଆପଣା ମନ୍ଦିରେ ଭଜେ କଲେ ନିଶାକାଳେ ।
ପରଦିନ ପ୍ରସାଦରେ ମିଳିଲେ ନାରଦ
ପଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ କଲେ ବହୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ।
ସୁଧର୍ମ ତାହାଙ୍କୁ କଲେ ବହୁତ ଆଦର
କରି ପୁଷ୍ପଧୂପ ଘାସେ ଘୁଲିଲେ ପସୁର ।
ଏକାନ୍ତେ ନାରଦ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ଏମନ୍ତ
ପାଞ୍ଚଭାଇ ବସି କର ଗୋଟିଏ ଶମ୍ଭବ ।
ଯେମନ୍ତ ଭେଦ ନ ହୁଏ ଭାଇରେ ଭାଇରେ
ପାଞ୍ଚଭାଇ ନୀତାକର ଦ୍ରୌପଦୀ ସଙ୍ଗରେ ।
ଏହା କହି ମନ୍ଦ୍ରାନ୍ତେ ଗଲେ ମହାମୁନି
ସୁଧର୍ମ ମୁନିଙ୍କ କଥା ମନେ ମନେ ଶୁଣି ।
ଏକାନ୍ତ ହୋଇ ବସିଲେ ପାଞ୍ଚଗୋଟି ଭାଇ
ସୁଧର୍ମର ପରାବଳେ ସେ ଶୁଣିଲେ ଶୁଣି ।
ବାବୁ ପାଦାର୍ପଣ ଯେବେ ହୁଅନ୍ତୁ ଯୁବଣ
ହୁଏ ନ ଯୋଗାଇ ସାତଦିନ ସାତରାତି ।
ରଜମୁକୁତ ଉତ୍ସରେ ତା ସଙ୍ଗ ନ କଲେ
ସେ ଶୋଣିତ ପିତୃଲୋକ ପିଅନ୍ତୁଟି ଭଲେ ।
ଏମନ୍ତ ବରୁର ଅଛି ଶାସ୍ତ୍ରର ସଂଯୋଗେ
ଦ୍ରୌପଦୀ କଥା କରିବା ଏବେ କେଉଁକାଗେ
ଶୁଣିଲ ତ ଯାହା କହିଗଲେ ସେ ନାରଦ
ବରୁର କର ନୋହୁଏ ଯେହ୍ନେ ଭାଇ ଭେଦ
କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ା ତହିଁ ବୋଲେ ପାଳଗୁନ
କୁମ୍ଭେ ବିଜେକର ବେଦ ଆଜର ରଜନୀ ।
ଶ୍ରୀମସେନ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଳି କାଲି ଶକ୍ତି
ମୋର ପାଳି ତାର ପରାବଳ ହେ ନୃପତି ।
ତାର ପରାବଳ ହେବ ନକୁଳର ଜାଣ
ତାର ପରାବଳ ସହଦେବର ପ୍ରମାଣ ।
ଯେ ଦିନ ଯେ ଜନ ଥିବ ପାଞ୍ଚାଳୀର ପୁରେ
ଆନ ଜନ ସେବେ ଯିବ ତାର ପଶ୍ଚାତରେ ।

ଦ୍ଵାବଶ୍ୟକ କରଣ ସେହୁ ପ୍ରକୃତ ଅବଶ୍ୟକ
ଏପରି ନିୟମ କଲେ ତହିଁ ପ୍ରାପ୍ତିକରେ ।
ଏତେ ବୋଲି ଶୁଣିବେ ଯେ ଗଲେ ଆଶ୍ଵାସକୁ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବିଜେକଲେ ଦ୍ରୌପଦୀ ପୁରକୁ ।
ପ୍ରାଚୀନାୟା ପ୍ରାଚୀ ଗଲେ ଦେବ ଧର୍ମପୁତ୍ର
ସ୍ଵାମୀ ନନ୍ଦନ ଆଦି ସାରିଣ କୁରୁକ ।
ବିଜୟ ଧର୍ମନନ୍ଦନ ଦିବ୍ୟସିଂହାସନେ
ସୁରାସର ଯାଇଁ ବିଜେ କଲେ ସରାଧାନେ ।
ଦ୍ରୌପଦୀ ଦେବୀ ଏମନ୍ତ ମନେ ବିଶ୍ଵରାଜେ
ଅଗ୍ନିରେ ପ୍ରଣିତ ସେହୁ ପ୍ରାଚୀନ କରଲେ ।
ଏକର ଉଚ୍ଛ୍ଵାସ ଆନେ କାପି ନ ଦେବ
ତେବେ ଯାଇଁ ସଖା ମଧ୍ୟେ ଗଣିତା ଦୋରବ
ଏମନ୍ତ ବିଶ୍ଵର ଦେବୀ ମନରେ ଯେ କରି
ପ୍ରତିଦିନ ଦେବୀ ଅଙ୍ଗ ଅଗ୍ନିରେ ପଶାଳ ।
ନୂତନ କାୟା ଅଗ୍ନିରୁ ବାହାର କରନ୍ତି
ତେବେ ସେ ପ୍ରାମାଣ୍ୟକୁ ଅଙ୍ଗ ସମର୍ପଣ ।
ପ୍ରଥମ ଦିବସ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଅଙ୍ଗ ବେଳେ
ରଜନୀ ଶେଷରେ ଯାଇ ଅଗ୍ନିରେ ପଶିଲେ ।
ସେହି ଅଙ୍ଗଗୋଷ୍ଠି ଦେବୀ ସମର୍ପଣ ଅଗ୍ନିରେ
ନୂତନ ଶରୀର ତହିଁ ପୁଣି ଜାତ କଲେ ।
ଦ୍ଵିତୀୟ ଶେଷରେ ବିଜେ କଲେ ଶ୍ରୀମଦେବ
ପ୍ରାଣୀକାର ସଙ୍ଗେ କଲେ କେଳି ବିନୋଦନ
ସେ ଶେଷେ ଶ୍ରୀମନ୍ତ ଅଙ୍ଗ ସମର୍ପଣେ କାଳୀ
ରଜନୀ ଶେଷେ ଅଗ୍ନିରେ ପଶିଲେ ପ୍ରାଣୀକାରୀ
ତୃତୀୟ ଶେଷରେ ବିଜେ କଲେ ପାଳଗୁନ
ଅନେକ ପ୍ରୀତି ତା ସଙ୍ଗେ କଲେ ଯାଜ୍ଞସେନୀ
ଆରମ୍ଭମାନଙ୍କର କୁଳେ ବାହ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ
ଅର୍ଜୁନରୁ ପ୍ରୀତିପଣେ ସମର୍ପଣ ଅଙ୍ଗ ।
ରଜନୀ ଶେଷେ ଉଠିଲେ ତହିଁ ମହାମାୟା
ଅଗ୍ନିରେ ସେହି ଶରୀର ନେଇ ସମର୍ପଣ ।
ନୂତନ କାୟା ଅଗ୍ନିରୁ ସେହୁ ଜାତ କଲେ
ନକୁଳ ଚତୁର୍ଥଦିନ ଶେଷେ ବିଜେ କଲେ ।
ରତ୍ନରାଜେ ଦେବୀ ଶେଷ କରିଲେ ଯାମନୀ
ପ୍ରକୃତେ ହୋଇଲେ ଶୁଭ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗେଣ
ପଞ୍ଚମ ଦିବସେ ବିଜେକଲେ ସବିତେବ
ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେହୁ କଲେ ବହୁ ଶ୍ରବ

ରତ୍ନରାଜ ସାର ସବିତେବ ପ୍ରକୃତରେ
ନନ୍ଦନମି କରି ବିଜେ କଲେ ଆଶ୍ଵାସରେ
ଦ୍ରୌପଦୀ ବିଶ୍ଵର ପୁଣି ଅଗ୍ନିରେ ପଶିଲେ
ନବଦିନ କାୟେ ଦେବୀ ଅଗ୍ନିରୁ ଜନ୍ମିଲେ ।
ଅନ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠାମାନେ କଲେ କରପାତ୍ର ସ୍ଵାମୀ
ଦ୍ରୌପଦୀ ହୁଅନ୍ତୁ ମାତ୍ର ଅଗ୍ନିରେ ବହନ ।
ସଖାଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ସେ ଯେଣୁ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରଧାନ
ତେଣୁକରି ଏହାଙ୍କର ପତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତିକରେ ।
କାହାକୁ କାହା ଉଚ୍ଛ୍ଵାସ ସେହୁ ନ ଦିଅନ୍ତୁ
ନୂତନ ଶରୀର ଧରି ଦେବ ସମର୍ପଣ ।
ଏମନ୍ତ ତିରଣ ଶେଷରେ ସେ ପୁଣି ପୁଣି
ପ୍ରାଣୀରାସରେ କରନ୍ତି ବିଜେ ପ୍ରାପ୍ତିକରେ ।
ଏରୂପେ ଅଗ୍ନିରେ ନନ୍ଦନ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରାଣୀକର
ନୂତନ ଶରୀର ପ୍ରାପ୍ତି ପ୍ରତିଦିନ ଦିଅନ୍ତୁ ।
ଅନ୍ତଃପୁର ମଧ୍ୟରେ ସେ ଦ୍ରୌପଦୀ ରହନ୍ତି
ଆନନ୍ଦନ କେହି ତାଙ୍କ କିଛି ନ ଯାନ୍ତି ।
ଦୋହର ଅଗ୍ନିରେ ସ୍ଵାମୀ କଲେ ଯାଜ୍ଞସେନୀ
ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମନ ବିଶ୍ଵର ହରର ମାଳିନୀ ।
ତେବେ ସେ ତୁମ୍ଭର ଯାଇଁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର କାୟା
ସଖାର ମହମା ଦେବୀ ଆହେ ମନୁଷ୍ୟ ।
ମାସକେ ଦ୍ରୌପଦୀ ପ୍ରାଣୀପୁଣି ହୁଏ ସଖା
ପ୍ରାଣୀକୁ ବିପର ଶୁଭପର ପ୍ରାଣୀରାସ ।
ପୁଣି ସେ କାୟା ବିଜେ କରେ ଅଗ୍ନିରୁ
ଅଗ୍ନିରୁ ସେ ଉତ୍ପନ୍ନର ପୁଣି ଆନ ପିଣ୍ଡେ ।
ତେବେ ଯାଇଁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଏ ଅଙ୍ଗସେନୀ
ଏସନ ମହମା ଦେବୀ ଅପଣ୍ଡିର ଅଙ୍ଗ ।
ମନୁ ପୂଜାକଲେ ଆହେ ଅପଣ୍ଡି ମହାମାୟା
ଦ୍ରୌପଦୀର କହଳ ତ ଅପଣ୍ଡି ମହମାୟା ।
ମାସକରେ ଦେବୀ ଦିବ୍ୟ କଲେ ନିଜକାୟେ
ଅଗ୍ନିରୁ ନବଶରୀର ପୁଣି ଜାତ ହୁଏ ।
ସଖାପଣକୁ ତ ବହୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଏ କଥା
ସତ୍ୟସୁଖେ ଶ୍ରୀମାନାହିଁ ଏସନ ବାରତା ।
ବଦନ୍ତି ଅପଣ୍ଡି ମୁଁ ଶୁଣ ମନୁଷ୍ୟ
ପ୍ରାଣୀଶରେ ନିରଞ୍ଜନ ଧର୍ମର ତନୟ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବଙ୍କୁ ଅଙ୍ଗସେନୀ ସେ ବିପର
ଆରମ୍ଭମାନେ ଗମନ୍ତି ତ ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ।

ତାହାକୁ ଅଙ୍ଗଭୋଗ ଦମଇ ପାଆଳୀ
 କେମନ୍ତେ ଏ ଦେହ ଦେହ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଗଳି
 ବୁଝିଣ ଲଦନ୍ତ ତ ହୋଇ ଜାନବୁଷ୍ଟ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେହ କେନ୍ଦ୍ରେ ଏହାକ ଲଜିଷ୍ଠ ।
 ଏତେକ ବରୁଣ ଦେବୀ ବନ୍ଧ୍ୟ କରେ ଅଙ୍ଗ
 ନବବେଦ ଯୁଧିଷ୍ଠିର କରୁଏ ଯେ ଭୋଗ ।
 ଶୁଭସ୍ନାନ ଏହାଙ୍କର ଅଟଇ ଯେ ଅଗ୍ନି
 ଜଳସ୍ନାନ ପ୍ରାୟେ ତାହା ମଣେ ଯାଜ୍ଞସେନା ।
 ମାସେ ପାଞ୍ଚବେଳ ଦେହ କରଇ ଦହନ
 ପାଞ୍ଚଧର ହୋଇ ତାର ଦେହ ନବତନ ।
 ଶୁଣି ପରମ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ଯୁଗପତ
 ଅନେକ ପୁରୀ କଲେ ସେ ପଣ୍ଡିତ ଅଗସ୍ତି ।
 ସାଧୁ ମହାତମା କୁହ ବଞ୍ଚ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାସ୍କର
 ତୋହର ମାର୍ଜନା ସିନା ହୋଇଲ ଏ କଥା
 ଶୁଣିବ ମଧ୍ୟସ୍ଥର ପଦ୍ମ ଏ ବାଣୀ
 ଶସ୍ତ୍ରର କର୍ମଳ ହେବ ତବ ମୁଖ ଶୁଣି ।
 କହନ୍ତୁ ଅଗସ୍ତି ଶତରଞ୍ଜିତର ବାଳ
 ମନୁ କଳ୍ପାନ୍ତରେ ଯାହା ଭେଜ ଅନର୍ଗଳ ।
 ଶ୍ରୀମସେନର ଅଟଇ ଦୁଷ୍ଟ ଯେ ପ୍ରକୃତ
 ଆହାରେ ସଂଗ୍ରାମେ ନାହିଁ ଶଙ୍ଖାରେ ତୃପତ ।
 କତ୍ୟେ ସେ ବଜେ କରଇ ଦ୍ରୌପଦୀ ପୁରକୁ
 ଗାବେ ଯେ ପାଆଳୀବେଦୀ ଲଣ୍ଡାଏ ତାହାକୁ ।
 ବେଳ କାଳ ସଂଯୋଗ ଯେ କହୁ ନ ବରୁଣ
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ଦ୍ରୌପଦୀକୁ ବଳାକାର କରି ।
 ସୁଦୃଶ ଅପଣ୍ଡୀ ସେହି ଅତି ଅସହଣୀ
 ଶ୍ରୀମସେନ ବେଶି ଭୟ କରେ ଠାକୁରାଣୀ ।
 କ୍ଷେତେବେଳେ ବୃକୋଦର ପ୍ରତାପେ ଆସଇ
 ଉପ୍ରେ ଯାଜ୍ଞସେନ ଯାଇଁ ଅଗ୍ନିରେ ପଶଇ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ତାହାଙ୍କର ପୁରଯାକ ନେତ୍ର
 ନ ପାଇ ବରସେବୀର ଆସଇ ବାହୁଡ଼ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ନକୁଳ ବୀର ପାର୍ଥ ସହଦେବ
 ସମସ୍ତ ପୁର ସେହର ଯେ ବୁଝି ପାଣ୍ଡବ ।
 କେବଣ ସ୍ଥାନେ ନ ପାଇ ସଖା-ଯାଜ୍ଞସେନ
 ଅଗ୍ନିଙ୍କ ଗୁଣ୍ଡି ରୋଦନ କରଇ ପାବନ ।
 ଏହି ଅନଳରୁ ଜାତ ହୋଇଲ ଗୋ-ବେଦୀ
 ପାଞ୍ଚକ ଆର୍ତ୍ତୋଳ ସହ ଦେଲ ପରାବଦୀ ।

ଅନେକ ବିଳାପ ତାର ବେଶି ଧନଜୟ
 ଅଗ୍ନିରୁ ବିକାଶ କଲେ ଦ୍ରୌପଦୀର କାୟ ।
 ଅଗାଧ ହୃଦୟେ କହୁ କାଳ ଏ ପ୍ରକାରେ
 ବୁଝିହେଁ ଯେ ପ୍ରଣିପାତ ଯୁଧିଷ୍ଠି ପଦ୍ମରେ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀ ବୋଇଲେ ମୁଁ ଯେ ହୋଇଲ ବମ୍ବୁ
 ଏକା ଶ୍ରୀମସେନ ତେଲ ମୋତେ ମହାଦୁଃଖ
 ଅଗ୍ନିରେ ପଶିଲ ମୁଁ ଶ୍ରୀମସେନ ତରେ
 ଏକା ଆର୍ତ୍ତୋଳ କେ ସହେ ପ୍ରାଣମାତ୍ର ପୁରେ
 ଶତଶୃଙ୍ଗ ଗିରି ଯାର ପାଦ ଲଗି ରୁନା
 ମୁଁ ତ ଅବଳା ଗୁରୁ ଯିବା ମାତ୍ର ସିନା ।
 ଯିବାଙ୍କର ଉଦ୍ଧବତ ଶବ୍ଦ ଅଙ୍ଗ ଅନେ
 ସରୁଷ ନ ହୁଏ ସପ୍ତସପ୍ତ ପରିପନ୍ଦେ ।
 ମାସକେ ଯେ ଚଳିବେଳ ଯୋଗସ୍ଥାମୀଠାରେ
 ତେବେ ସିନା ବଳବନ୍ତ ଯାଇ ଏ ଶସ୍ତ୍ରରେ ।
 ଅମିତ ସହବାସରେ ଆୟୁ ହୁଏ ତାଳ
 ତାହା ଯେ ଶ୍ରୀମ ନ ବୁଝି ଆସଇ ଅଜ୍ଞାନ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ଏହି ନୟନ ଆସୁର
 ମାସକରେ ପାଞ୍ଚସପ୍ତ ସିନା ପାଞ୍ଚକର ।
 ଯାହାର ପାଳ ଅଛଇ ଯେବଣହିଁ ବନ
 ଦ୍ଵାରେ ସବୁତ ଶୋଭଣ ପଶିବ ରବନ ।
 ଯେବା ଜାନବୁଷ୍ଟ ହୋଇ ପଶିବ ଭରରେ
 ସବୁକ ବେଶି ବାହୁଡ଼ ଆସିବ ସଲ୍ଲରେ ।
 ଏକର ଏକାନ୍ତ ଯେବେ ଆନେକ ବେଶିବ
 ଦ୍ଵାତଶ ବରସଯାଏ ବନରେ ପଶିବ ।
 ଏଥୁ ଆନ ଗହେ କେନ୍ଦ୍ର ନ ପିବ ତା ପୁରେ
 ଗଲେ ବୋରେହା ହୋଇବ ମାତାକପୟରେ
 ପାଞ୍ଚସପ୍ତହିଁ ଯେ ମୂଳ ଆୟୁ ପାଞ୍ଚକର
 ମାସକ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ନୟନ ଆସୁର ।
 ଏସନ ନୟନ ପୁଣି କଲେ ପାଞ୍ଚକୀରେ
 ପାଞ୍ଚହେଁ ହାତ ଲଗିଲେ ଜଳର ଭରରେ ।
 ଆରବେଳେ ଦ୍ରୌପଦୀର ପାଖକୁ ଯେ ପିବ
 ଦ୍ଵାଦଶବରୁଷ ବନବାସ ଯେ କରିବ ।
 ଏସନକ ନୟନକୁ କରି ପାଞ୍ଚଦ୍ରାବେ
 ଆରବେଳେ ନ ଗଲେ ତା ପୁରେ କବାଚରେ
 ଏମନ୍ତ ନୟନ ପୁଣି କରଇ ପାଆଳୀ
 ଅଗ୍ନିଙ୍କ ସାକ୍ଷୀ ରଖିଲେ ନ ଲଜିବ ପାଳ ।

ମାସକେ ପାଳ ପଡ଼ଇ ଜାଣ ପାଞ୍ଚଦିନେ
ଦୃଢ଼କରି ପାଳପାନ୍ତ ପାଞ୍ଚେ ଏକମନେ ।
ଏସନକ ନୟନରେ ରହି ପାଞ୍ଚଦ୍ରାଘେ
ଏହିମତି ଜଲ୍ ପାଞ୍ଚ ବରଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ।
ଜୟ କୁ ଶାରଦା ମାତୋ ଜୟ ସମତଣ୍ଡୀ
ସିନ୍ଦୁରେ ମଥାକୁ ତୋର ବେରଥାଇ ମଣ୍ଡ ।
କୁନ୍ଦୁଳ ହାସ ଖଣ୍ଡି ପାଏ ତୋତେ ଶୋଭ
ଜଗତ ଜନମ କୁଗୋ ମହେଶ କଲିଙ୍ଗ ।
ତୋର ପାଦତଳେ ସେବ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ବାସ
ଲେଖଇ ଶରତ ମଧ୍ୟପର୍ବର ରହସ୍ୟ ।

ଅକ୍ତୁନର ବନବାସ

ବବନ୍ତ ଅଗନ୍ତୁ ଶୁଣ ମନ୍ତ୍ର ଯୁଗପତି
ବରଣାଶ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ସଞ୍ଜୋଦଣୀ ତପ୍ତ ।
ରବିବାର ଯେ ରେବତୀ ନକ୍ଷତ୍ର ସେ ଦିନ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବିଜେ କଲେ ଦ୍ରୌପଦୀ ଭବନ ।
ବେଣ୍ଟାନର ବେଦ ଏଣେ ବ୍ରାହ୍ମଣେକ ହୋଇ
ଅର୍ଜୁନର ସମ୍ମିଧରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ ।
ବେଦଧ୍ବଜ କରିଣ ସେ ବୋଇଲେ କଣ୍ଠଟି
ମୋର ଗୁମୁକୁ ହଜାଇ ଆଶ କୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
ଏହିକ୍ଷଣି ଧାତକାରେ ଯିବୁ ଅରଜନ
ଶତ ନିଶ୍ବାସେ ଆଖିକୁ ମୋର ସମ୍ମିଧାନ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି କୁ ନ ଆଖିକୁ ଯେବେ ମୋର କଟ
ଏହିକ୍ଷଣି ବିନାଶ ମୁଁ କରିବି ସବୁନ୍ତ ।
ଦ୍ରୌପଦୀ ପୁର ସହିତ ପାଣ୍ଡବ କୌରବେ
ମୋହର ବୋଲେ ଏକ୍ଷଣି କରନ୍ତ ହୋଇଯିବେ
ପକ୍ଷପୁରେ ଅଛନ୍ତି ସେ ବୋଇଲେ ଅର୍ଜୁନ
କେମନ୍ତେ ମୁଁହିଁ ଯିବଇଁ କହ ହେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
କ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି କୁହୁର କହ ମୋର ଆଗେ
ସେ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧ କରିବି ପ୍ରାଣପଣେ ବେଗେ
ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲ ମୋର ଗରେ ପଶି ବୋର
ଅକ୍ତାର କ୍ଷମନ୍ତେ ବଳେ ଗୋରୁପଳ ମୋର ।
ରଖି କୁ ପାରିବୁ ଯେବେ ରକ୍ଷା କର ଯାଇ
ନୋହିଲେ ରଜାକୁ ଆଶ ମୋ ପାଖକୁ ଗର
ଗୁହାରି କରିବି ସେହି ରଜା ଆଗେ ବେଗେ
ବୋରବୁ ଧରି ସେ ଶାସ୍ତ୍ର ବେଦ ମୋର ଆଗେ

ନ ଆଖିଲେ ପୁରସାକ କରିବି ବହନ
ବ୍ରାହ୍ମଣର ବଚନ ଯେ ଅନଳ ସମାନ ।
ଅତି ନିଷ୍ଠୁର ବଚନ ବ୍ରାହ୍ମଣର ଶୁଣି
ଅର୍ଜୁନ ବରୁରେ ଅସ୍ତବର ତହିଁ ପୁଣି ।
ଅସ୍ତ୍ର ନ ଆଖିଲେ ବୋର ଧରିବି କେମନ୍ତେ
ପୁରୁଷ ନୟନ ଆସ୍ତେ କହୁଁ ସମସ୍ତେ ।
ଗଲେ ତ ବାର ବରଷ ବନରେ ରହିବି
ଯେବେ ମୁଁହିଁ ଯୁଧିଷ୍ଠ କୁ ପୁରକୁ ନ ଯିବି ।
ମଧୁପିଙ୍ଗଳ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟେ ବଡ଼ତେଜ
ଶାପ ଦେଲେ ବଂଶଧାକ ହୋଇବେ ବହୁଧ୍ୟ
ମୁଁହିଁ ଏକା ଜଣେ ସିନା ବନବାସ ଯିବି
ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଛଡ଼ାଇ ମୁଁ ଭିତରେ ପଶିବି ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ କଥାବାଣୀବେଳେ
ପ୍ରବେଶ ହେଲ କଣ୍ଠଟି ଯାଇ ସେହିକାଳେ ।
ତାହାକୁ ଦେଖିଣ ପୂଜା କରିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ଏମନ୍ତ କୃତ୍ୟ କେମନ୍ତେ କଲୁ ରେ କଣ୍ଠଟି ।
ଶାମର ଭୟେ କଲଇଁ ସିନା ଏଡ଼େ କୃତ୍ୟ
କୁ ବଳେ ପଶିଲୁ ଶର ଲଦିଣ ଶମସ ।
ବାବୁ ରେ ଅପାର ଦୋଷ ଏକାନ୍ତ ଭାଙ୍ଗିଲେ
ଯେ ପାପ ହୁଏ ଅପୁନାଲିକ ଭଗ୍ନ କଲେ ।
ଲଜଭଗ୍ନ କଲେ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ଦୋଷ ହୋଇ
ପରି ଏକାନ୍ତ ଭାଙ୍ଗିଲେ ଏତେ ଦୋଷ ପାଇ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଆନ ନ ଧରନ୍ତୁ ମନେ
ଯାବା ମୁଁହିଁ କହୁଅଛି ଶୁଣ ସାବଧାନେ ।
ବେଗ ହୋଇ ବାହାରକୁ ଦିନସ୍ବ କରିବା
ବ୍ରାହ୍ମଣେକ ଆସିଅଛି ତା କଥା ବୁଝିବା ।
ଗାଈ ତାର ବୋରିକରି ନେଉଛନ୍ତି ବୋରେ
ମୁଁହିଁ ରଖିଥାନ୍ତି ଅସ୍ତ୍ର ଅଛି ଏହି ପୁରେ ।
ତେଣୁ ମୁଁହିଁ ଅଇଲଇଁ ଅସ୍ତ୍ର ନେବାପାଇଁ
ବ୍ରାହ୍ମଣର ଗୁହାରି ମୁଁ ଭୁଲୁବୁ ଜଣାଇ ।
ନ ଆସିଲେ ବିପ୍ରଶାପେ ଶୋଭିଯାନ୍ତା ପୁର
ମୁଁ ପଛେ ବନକୁ ଯିବି ନାହିଁ ମୋର ଭର ।
ବିପ୍ର ବୋଇଲ ରଜାକୁ ବେଗେ ନ ଆଖିଲେ
ପୁର ତୋହର ବହନ ହେବ ପିଠ କଲେ ।
ନିଷ୍ଠୁର ବାକ୍ୟ କହିଲ ଯଦୁ ଦିନବର
ତେଣୁ ଯେ ବେଦ ଅଇଲ ମୁଁ ଭିତର ପୁର ।

ଆବର ଦଶେଷେ ଦାରେ ସନ୍ତକ ତ ନାହିଁ
 ବିବରଲି ଯାଜ୍ଞସେନା ପୁରେ ନାହିଁ କେହି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ମୋର ପାଶୋଇ ଯେ ପୁନ
 ଜାଣିଲି କୁକୁର ତାକୁ ବେନ ପଳାଇଲ ।
 ଏତେ ବୋଲି ଶାପ ଦେଲେ ଧର୍ମର ସନ୍ତତି
 ଆରେ ଆରେ ଶ୍ଵାନ ଭୁବି ଅଟୁ ମନ୍ଦଜାତି ।
 ଆରେ ରେ ଅଜ୍ଞାନା ମୋତେ ଦେଲୁ କୁହ ଲଜ
 ଅପର ଦେଖିଲ ପୁଣି ମୋର କୀର୍ତ୍ତାକାର୍ଯ୍ୟ ।
 ତୋହର ରମଣ ଲୋକେ ଦେଖନ୍ତୁ ସଂସାରେ
 ବାଣ୍ଟ ହାଟ ବାଟେ କୀର୍ତ୍ତା କର ସବୁଠାରେ
 ମାର ମାର ବୋଲିକରି ସକଳେ କହିବେ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଶାପ ଏବୁ ବୋଲି ବିବରବେ ।
 ଏତେ ବୋଲି ପାର୍ଥ ସଙ୍ଗେ ବାହାରହୋଇଲେ
 କେଉଁଠାରେ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଖୋଜି ନ ପାଇଲେ
 ମାୟାବା ବ୍ରାହ୍ମଣ ସେହୁ ହେଲ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ
 ଲୋଡ଼ି ନ ପାଇଲେ ତାକୁ ପଣ୍ଡୁର ନନ୍ଦନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ କଲର ନୟମ
 ତେଣୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କଷଣ ବେଳେ ବେଦ ଧର୍ମ ।
 କଷଣରୁ ପାରିହୋଇ ପାରନ୍ତି ଯେ ପ୍ରାଣୀ
 ସବୁସିଦ୍ଧି ହେଲି ତାକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ବଖାଣି ।
 ମୁହିଁ ଏବେ ଘୋରବନେ ଯାଉଅଛି ତୁମି
 ସୁତହେ ଏ ରାଜ୍ୟେ ବନେ କରିସବା ସ୍ଵାମୀ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ବାକୁ କଷତ ଏ ତଥା
 ଅଳପ କଥାକୁ ପୁଣ ବହୁତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ଏ କଥାକୁ ଶୁଣି ବାକୁ ନ କର କୁ ମନେ
 କରକେ ପଡ଼ନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ ସତ୍ୟର ଲବ୍ଧନେ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀ ଦେଖା ଦିଲେ ହେଲେ ତାହା ଶୁଣି
 ମୋତେ ପ୍ରତି କାହିଁପାଇଁ ଯିବ ପ୍ରାଣମଣି ।
 କୁହ ସିନା ମହାଲକ୍ଷ ଦକ୍ଷିଣ ଯୁକ୍ତେ
 ଆମେ ବସି ନୋହି ବେଲୁ ଏହାକୁ କୁ ମୋତେ
 ମୁହିଁ ତୋର ବଲ୍ଲଭା କୁ ମୋର ପ୍ରାଣନାଥ
 ଶ୍ରଦ୍ଧେ ନ ଦେଖିଲେ ମୋତେ ଲଗେ ଯୁଗବତ
 ନଷ୍ଟେ ସତ୍ୟ ରଖି କୁହ ବନବାସେ ଗଲେ
 ମୋତେ ପ୍ରାଣନାଥ ସଙ୍ଗେ ନେଇଯାଅ ଭଲେ
 ସେବାସୁଗେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ହେଲେ ବନବାସୀ
 ସୀତାକୁ ସଙ୍ଗେତେ ନେଲେ ରଘୁକୁଳ ସ୍ଵାମୀ ।

ରେମସାଧୁ ଖଟିଲ ରାମଚନ୍ଦ୍ରକୁହିଁ
 ପତ୍ନୀ ସଙ୍ଗେ ଥିଲେ କିଛି କୈଣ ନ ବାଧର ।
 ପତର ସଙ୍ଗେତେ ପତ୍ନୀ ଥିବାର ଯେ ଧର୍ମ
 ନାନା ଶୁଭ ଯୋଗ ହୋଇ ନ ବାଧେ ଅକର୍ମ
 ମୁହିଁ ଆନମାନକୁ ନ ଜାଣେ ପାଲଗୁନ
 ଭୁବଲକ୍ଷି ମୋତେ ଜାତ କଲେ ବ୍ୟାସମୁନ ।
 ସତ୍ୟସୁଗେ ବନବାସ ନଳଗୁଣ କଲେ
 ସେ ପୁଣି ବନସ୍ତ୍ରୀକୁ ବେନଗଲେ ଭୁଲେ
 ଧରମକୁ ଲଜ୍ଜା ଯେବେ କର ପାଲଗୁନ
 ମୋତେ ସଙ୍ଗତରେ ନଥ ଆହେ ପ୍ରାଣମଣି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଇଲେ ଗୋ ଶୁଣ ତୁ ସୁଦନ୍ତ
 ସତେ କି ଅର୍ଜୁନ ବନେ ଯିବ କଲୁ ଶୁଣ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବଦନ ଚାହିଁ ବୋଇଲେକ ଧର୍ମ
 ସେ ମହାତ୍ମା ବାକ୍ୟେ ସିନା କଲୁ କୁ ଏ କର୍ମ
 କଷଣ ବେଳ ମାୟାବା ସେହୁ ଦିନବର
 କାମାକୁରେ ନ ପଶିବୁ କୁ ଭିତର ପୁର ।
 ସ୍ଵାମୀର ବଚନ ଶୁଣି ବୋଇଲ ପାଲଗୁନ
 କରପତ ଯୋଡ଼ି କରେ ଦିନସ୍ଵେ ବସିମ ।
 ପାବେ ପଡ଼ି ବୋଲେ କୁହେ ଶୁଣ ଧର୍ମରାୟ
 ସତ୍ୟରେ ସଂସାର ସିନା ହେଉଛି ଭବସୁ ।
 ସତ୍ୟ ପ୍ରାଣୀକୁ ନ ହୁଏ ଯମ କବାତତେ
 ଆପଣାର କଲକୃତ୍ୟ ଲବିବ କେମନ୍ତେ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀକୁ ତ ଆରଇ ଚାହିଁ ପାଲଗୁନ
 କହିଲ ଯେବଣ କଥା କୁହେ ଯାଜ୍ଞସେନା ।
 ସୀତାଦେବୀ ଗଲେ ପୁଣି ଶ୍ରୀରାମଙ୍କୁ ଭୁଲେ
 କାଲେ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିଲ ରଖି ନ ପାରିଲେ ।
 କୁହେମାନେ ମନେ କେହି ନ ହୁଅ ଦରସ
 କଷତ ପ୍ରାୟେ ମଣେ ମୁଁ ଦାବଣ ବରଷ ।
 ବହୁତ ଦୂରକୁ ମୁଁ ଯେ କାହିଁପାଇଁ ଯିବ
 ଏହି ନିକଟ ବନରେ ମୁଁ ବାସ କରିବି ।
 ମୋତେ ତ ପ୍ରମାଦ କିଛି ନାହିଁ ଘୋରବନେ
 ସୁଖେ ଥିବି ଜଗନ୍ନାଥ ଦେବ ପରସଲେ ।
 ମୋହର କଥାକୁ କିଛି ନ କର ଯେ ଚିନ୍ତା
 ଅର୍ଜୁନକୁ କୋଳକର ଧରି କୁଡ଼ୀମାତା ।
 ବୋଲେ ମୁଁ ଅପବ ବେନଯାଇ ତୋର ପାର୍ଥ
 ତୋତେ ନ ଦେଖି ମୋହର ଜୀବନ ଅସାପ୍ତ ।

କୁହ ସେ କୁଳମଣ୍ଡଳ ବାବୁ ବସୁ ନାକୁ
 ଜଗନ୍ନାଥ ଦେବଙ୍କର ଅଟୁ ବାବୁ ବୁକୁ ।
 ତୋ ମୁଖ ନ ଦେଖି କାରବରଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
 ମୁହିଁ ଏତେକାଳ ଦେହ ଧରିବି କେମନ୍ତ ।
 କହୁ କହୁ କୁନ୍ତୀଦେବୀ ପଡ଼ିଲେକ ତଳି
 ଦ୍ରୌପଦୀ ଦେବୀ ଧରିଲେ କୋଳକର ତେଜି
 ତେଜାପାଇ କୁନ୍ତୀ ବୋଲେ କେଶେଗଳ ପଣ୍ଡୁ
 ସ୍ଵାମୀଦିନା ପ୍ରାଣ କର୍ପା ନ ଗଲ ମୋ ପିଣ୍ଡୁ ।
 ଭର୍ତ୍ତାର ବହୁନେ ବଞ୍ଚି ରହଇ ଯେ ନାସ
 ଅନେକ ଦୁଃଖ ଲଭଇ ହୁଅଇ ବୋଗୁଷା ।
 ସ୍ଵାମୀଙ୍କୁ ପ୍ରକଟ ମୁହିଁ ହେଲି କଡ଼ଦୁଃଖୀ
 ଏ ଶରୀର ଧରିଲି ମୁଁ ସହବେଦେ ଦେଖି ।
 କରପସ ଯୋଡ଼ି ତାଙ୍କୁ ଆଶ୍ଵସଇ ପାର୍ଥ
 କର୍ପା ଅସାଷ୍ଠମ କୁମ୍ଭେ ହୁଅ ଆଗୋମାତ ।
 ଦୁଃଖକୁ ସୁମରି କର୍ପା ହେଉଛ କୁମ୍ଭେ
 ମୁହିଁ ବନବାସକୁ ଗୋ ମଣେ କଡ଼ ସୁଖ ।
 ଧର୍ମଙ୍କର ପାବତଳେ ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣମି
 ମୁଁ ବନକୁ ଯିବି ଆଜ୍ଞା ହେଉ ବେଦ ସ୍ଵାମି ।
 ଉଠି ଦେଶେ କୋଳ କଲେ ତାହାଙ୍କୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ବାବୁ ନୟନ ପଡ଼ଇ ତୋଠାରେ କଷ୍ଟଟି ।
 ଶବ୍ୟସି ଛୁ ବନବାସେ ଯିବୁ ସବ୍ୟସାଚ
 ବରଷେକ ପାଇଁ ଗଲେ ବୋଷ ନାହିଁ କହୁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମି କୁହିବା ଯୁକ୍ତିତେ
 ଯାଉଅଛୁ ବନବାସେ ଆଜ୍ଞା ହେଉ ମୋତେ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ କୋଳେ ଧରି ବୋଲେ କୃତକୋବର
 ହାଦଣ ବରଷେ କହୁ ହୋଇବୁ ବାହାର ।
 ସକଳ କର କୋଟିଏ ଶର୍ପ ବାବୁ କର
 ନୟନ ମେଞ୍ଚାଇ ବାବୁ ଆସିବୁ କୁ ଫେରି ।
 ଆଦର ନକୁଳ ସହବେଦ କେନଭାଇ
 ଅର୍ଜୁନ ପାଦେ ବନସ୍ତେ ପ୍ରଣମିତ ହୋଇ ।
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ବହୁର ଯେ ଶଲ୍ୟ ଭୁରଶ୍ରବା
 କର୍ଣ୍ଣ ଶକୁନ ଆଦର ଯେତେ ଗୁଣଦେବା ।
 ଅର୍ଜୁନର ବନବାସ କାରତା ସେ ଶୁଣି
 ଆଶ୍ଵାସନା କରନ୍ତୁ ଯେ ଜଣେ ଜଣେ ପୁଣି ।
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ଶୁଣିକରି କଲେ କଡ଼ ଚିନ୍ତା
 ଧୃତବ୍ରତ ଗାନ୍ଧାରୀର ମନେ କଡ଼ ବ୍ୟଥା ।

ବହୁର ଶଲ୍ୟ ଏ ଦୁହେଁ ଶୁଣିଣ ବଚନ
 ବାବୁ କେସନେ ବନକୁ ଯିବୁ ପଣ୍ଡୁବାଳ ।
 ବହୁର ବୋଇଲେ ବନେ କ ନମନ୍ତେ ଯିବୁ
 ମହାଦୋର ଦୁଃଖ କହ କେମନ୍ତେ ସହବୁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ବେଦ ଶୁଣ ମୋର ବାଣୀ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଆସି ମୋତେ ଭେଟିଲକ ପୁଣି ।
 ବୋଇଲକ ଯୁଧିଷ୍ଠିକୁ ଆଣ ତୋର ଗୁର
 ଏହୁକ୍ଷଣି ଯିବି ମୁହିଁ କାରତା ଜଣାଇ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବକୁ କୁହ ବେଗେ ନ ଆଣିଲେ
 ପୁର ବହନ ହୋଇବି ମୁହିଁ କୋଷ କଲେ ।
 ଏମନ୍ତ କାରତା ଶୁଣି ଆଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲି
 ଧାତକାରେ ଅନ୍ତଃପୁରେ ମୁଁ ଯାଇ ପଶିଲି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବ କେତେ ଦ୍ରୌପଦୀର ମେଲେ
 ଦେନନନ ଶୀତାକୁ ମୁଁ ଦେଖିଲି ତୋଳେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି କ କୋଳେ ବେଶ ଦ୍ରୁପଦୀ ଥାଇ
 ସେକାଳେ ଆମ୍ଭର ଗୁରୁକୁଳ ମହାମାତ୍ର ।
 ଗୁରୁର ଶୀତାକୁ ମୁହିଁ ଦେଖିଲି ତୋଳେ
 ବହୁତ ପଞ୍ଚମନରେ ରସଭଗ୍ନ ହେଲେ ।
 ପରର ଏକାନ୍ତ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଭଗ୍ନକର
 ଲଭଇ ପାତକ ଲଙ୍ଘନକୁ ବୋଷ ସର ।
 ଏତେକ ପାତକ ବେଦ ଅରଜଇ ମୁହିଁ
 ଶୁଣିବି ଏ ସବୁ ପାପ ନାନାଶୟେ ଯାଇ ।
 ବହୁର ଗୁଣିଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ ସହବେଦେ ବୁଝି
 ସେହି ବ୍ରହ୍ମଣକୁ ବାବୁ ଜାଣୁ କରେ କୁହ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ପଠିଆଇ ଦେଇ କେଶେ ଗଲ
 କହ ବାବୁ ସହବେଦ କାହିଁକି ଅଇଲ ।
 କରକଳକୁ ଶୁଣିଣ କହେ ମହାମନ୍ତ୍ରୀ
 ଅଗ୍ନି ଦେବତା ଅଇଲେ ଧରି ବସୁମୁଣ୍ଡି ।
 ଦେଶ୍ଵାନର ଦେବତାର ଲୁହକୁଦୁ ବ୍ୟାଧ
 ଅର୍ଜୁନ ବନକୁ ଗଲେ ପାଇବ ଔଷଧ ।
 ତେଣୁ ସେ ଗୋପନ ରୂପ ଧରି ହୃତାଶନ
 ଆସିଲେ ତା ଜାଣି ନ ପାରିଲେ ଅରଜୁନ ।
 ଅଗ୍ନି ଦେବତା ନମନ୍ତେ ପାର୍ଥ ବନବାସ
 ଯଜ୍ଞେ ବ୍ରତ ଖାଇ ଖାଇ ଅଗ୍ନି ଅସନ୍ତୋଷ ।
 ମନ୍ତ୍ରପତ୍ରୀ ହୋଇଅଛୁ ସେ ସତ୍ୟସୁଗନ୍ଧ
 କୌରବେ ଆଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ଶୁଣି ସହବେଦ ଚହୁ ।

ଏସନ ବରୁର ଅଛି ଅଗ୍ନି ଦେବତାର
 କହୁ ନ ବରୁର ଦେବ ଯାହୁ ବନବୋର ।
 ସନ୍ତେଜ କହିଲ ସେହି ମନ୍ତ୍ରୀ ଗୁଡ଼ାମଣି
 ଅଗ୍ନି ଦେବତାର ବ୍ୟାଧି ଖଣ୍ଡିବେ ପାଲୁଗୁନ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗଜା ଧରି ଅର୍ଜୁନକୁ କୋଳେ
 ବୋଲେ ବାବୁ ମୋ କଲ୍ୟାଣ ଦେଉଛନ୍ତିକାଳେ
 ଅତି ଗହନ ବନକୁ ନ ଯିବୁଟି ପାର୍ଥ
 ଦେଶାନ୍ତର ମୁଖୁ ବାଣୀ ପାଉଥିବୁ ନିତ୍ୟ ।
 ବଳଶାଳୀ କୃଷ୍ଣ ଚତୁର୍ବଳୀ ସୋମବାର
 ଅଶ୍ବିନୀ ନକ୍ଷତ୍ର ମେଷରାଶି ସେ ଦିନର ।
 ସତାରଣ ବନ୍ଧୁ ଅଶ୍ବିନୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଥିଲ
 ଗୁରୁର ବେଳାରେ ସେ ସେ ବାହାରହୋଇଲ
 ସୋମବାର ଅଶ୍ବିନୀକୁ ଅମୃତ ଅଟଇ
 ମାହେନ୍ଦ୍ର ବେଳାରେ ଯାହା ସବୁ ଶୁଭ ଥାଉ
 ମାତା ଗୁରୁ ସୋଦରକୁ ନମସ୍କାର କରି
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମୁଖ ଚାହିଁ ପୁଣି ସେ ଡିଆର ।
 ସ୍ବାମୀ କୁହେ ମହାଶ୍ରେଷ୍ଠ ମହା ଶ୍ରୀରାମକୃଷ୍ଣ
 ଯଦ୍ୟପି ଯୁଧିଷ୍ଠି ବଡ଼ ପାତ୍ର କୁ ସମସ୍ତ ।
 ସ୍ବାମୀ ମୁହିଁ ଯାଉଅଛି ଗହନ ବନକୁ
 ଭରବର କଥା ଦେବ ଲଗଇ କୁହୁଛୁ ।
 ସ୍ବାମୀ କୋଷ କରିବେଟି ଦେବ ଶ୍ରୀମସେନ
 ନ ଧରୁବୁ ମୁଁ ଆସିବା ଯାଏ କୁ ସେମାନ ।
 ଭରବୁ ମନ୍ତ୍ର ଚକ୍ରକୁ ଯେବେ ଅନମିତ୍ତେ
 ସମସ୍ତେ ନାଶିଯିବେଟି ମୋହର କୋଷତେ ।
 ଏମନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରର ଗରୁ ବାହାର ପାଲୁଗୁନ
 ଦ୍ବିଜମାନେ କରନ୍ତି ଯେ ମୁଖେ ବେଦଧ୍ବନି ।
 କୁନ୍ତୀର ଚରଣ ଧରି ଧନଞ୍ଜୟ କହେ
 ଦ୍ରୌପଦୀକୁ କହୁ କରୁଥିବଟି ଗୋ ମାୟେ ।
 ଅନେକ ଦିନସ୍ବୀ ହୋଇ ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଇ
 ପାତକ ଧ୍ୟାନ ଆସିବ କାଲିସ୍ବାୟ ମୁହିଁ ।
 ସବୁକୁ ଦିନସ୍ବେ କହେ ବାସବର ସୁତ
 ଜଣେ ଜଣେ ବାହୁବୀର ସମୋଧୁଣ ପାର୍ଥ ।
 କରଇ ପ୍ରତି ଅର୍ଜୁନ ପଶଇ ତାନନେ
 ପରାବୁକ୍ତି ବାହୁବୀର ପଣ୍ଡୁର ନନ୍ଦନେ ।
 ବସୁ ନା ନଗରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ସକଳ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ନ ବେଶିଣ ମନରେ ବକଳ ।

ମହାବୋର ବନସ୍ତରେ ପଶିଲ ପାଲୁଗୁନ
 ହୀଡ଼ା କରଇ କିରତରୂପ ବନେ ଘେନ ।
 ମଥାରେ ମୟୁରହାଲ କଣ୍ଠେ ଗୁଞ୍ଜମାଳ
 ଟୋପି ଚନ୍ଦନର ଚିତା ଅଙ୍ଗରେ ସମ୍ଭାଳ ।
 ତାମଣା କାଠର ଧନୁ କଣ୍ଠାବାଂଶ ଗୁଣ
 ପିରିକ ନାଗଚ ଶୋହେ କରେ ବେନଶୋଣୀ
 ପରଶୁ କୁଠାର ଶୋହେ ବେନ ଶୋଣ ହାଲ
 ଏସନ ସ୍ବରୂପେ ସେହୁ ବନେ କରେ କେଳି ।
 କିରତରୂପେ ବହରେ ବନେ ସବ୍ୟସାଚ
 ମାତର ଶାବ ନାଗଚ ଧନୁକୁ ଆମସ୍ତ ।
 ଭର୍ଗବୀ ନାମରେ ଚର୍ଚ୍ଚି ନଦୀ ଯେ ଗୋଟିଏ
 ଭେରଣ ଗଜାରୁ ସେହି ଉଦ୍ଭବନେ ବହେ ।
 ଶର୍ପସ୍ଥାନ ବୋଲି ଚର୍ଚ୍ଚି ରହି ପାଲୁଗୁନ
 କାଟିଲ ପବନ ଭୂମି ଦେଖି ମାସ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଜୟ କୁ ଜାହାଣ ମାଗୋ ପରମା ସାଧବା
 ଭଗୀରଥ ଅଶ୍ବିନୀ ଗୋ ତୋତେବେତେ ସେବ
 ମହାବେଦନ ମଉଳି ଜଟାରେ କୁ ଖେଳୁ
 ବାହାର ହେଲୁ ବସୁଙ୍କ ପାବନଶତକୁ ।
 ତୋହର ମହିମା ମାଗୋ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ଶୁଦ୍ରମୁଖ ଏ ଶାରଳା ବାସ ତୋ କୋସୁର ।

ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ପାଶୁପତ ଅସ୍ତ୍ର ଓ

ଅକ୍ଷୟ ଭୂର୍ଗୀର ଲଭ

ବବନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ଯୁଗପତି
 ଏ ମହାବରତ ମଧ୍ୟପର୍ବର ସେ ସତ ।
 କେଡ଼ା କୃଷ୍ଣ ଦ୍ବିଶାସୀ ତଥୁ ଶୁଦ୍ଧବୀର
 ଶ୍ରବଣା ନକ୍ଷତ୍ର ଅର୍ଜୁନକୁ ସପ୍ତରାତ୍ର ।
 ସେ ଦିନ ଅର୍ଜୁନ ବନେ କାଶୀନଦୀ ଶରେ
 ପଶିଲ ହର ଉଦ୍ୟାନ ନର୍ତ୍ତର କନ୍ଦରେ ।
 ସେଦିନ କୈଳାସୁ ବନେ ହର ଯେ ପାଦଶା
 ବହେଲୁ ବନେ ହୀଡ଼ା ରଙ୍ଗେ ପଶୁପତ ।
 ପଦ୍ୟକ୍ଷେ ତ ବଶୁନାଥ ତପୋଧନ ରୂପ
 ପିଙ୍ଗଳ ଜଟା ବେମଳ ପିଙ୍ଗଳ ସ୍ବରୂପ ।
 ପିଞ୍ଜରୁ କଣ୍ଠାବାସ ବିଜଗତମାତ
 ତପୋଧନ ରୂପେ ବନେ ପ୍ରଭୁ ବଶୁନାଥ ।

ହସନେ ମୟର ପ୍ରତି ଚମ୍ପାମୟା କର୍ଣ୍ଣେ
 ଉପମୁର ଚୋର ନୀତା ବରନ୍ତି ସେ ବନେ ।
 ଏସନକ ଶଙ୍ଖବଦ୍ଧ ଧରି ବେଦସ୍ଥାମୀ
 ଗମା ମହେଶ ଭ୍ରମନ୍ତ ତୋର ବନଗାମୀ ।
 ତାଣ୍ଡିନୀ ଶାରେ ଯାତ ଚଳୟ ଧର୍ମଟି
 ଶ୍ରୀର ବଟର ତଳେ ପାଉଣ ଚର୍ମଟି ।
 ପାଦଶାଳା ନାମରେ ସ୍ଥାମୀ ସୀମସ୍ଥାନ ତେର
 ଚକ୍ଷିଣୀ ଶିର କରି ଶୋଇଲେ ଗୋସାଇଁ ।
 ଦେଶ ବଦାନ୍ତ ମାଗନ୍ତ ବେଶ ଶିଳୁ କୃମି
 ସପ୍ତପାଲ ସ୍ଥାମୀଙ୍କି ସେ ଲଗିଲକ ଶ୍ରମି ।
 ଗଣ୍ଡା ଶୋଟିଏ ସଙ୍ଗରେ ଥିଲେ ପୁଣି ଆଣି
 ତାଣ୍ଡିନୀ ଶାରେ ସେହି ପିଉଥିଲ ପାଣି ।
 ଥିଲେ ସେ ପାର୍ଥ ଶିଆଳୀ ଲତା ପାଖ ତଳେ
 ଚକ୍ଷିଣୀ ଶରରେ ତାଣ୍ଡିନୀ ଉପକଳେ ।
 ଗଣ୍ଡା ପାଣି ଖାଇଯାନ୍ତେ ବେଶି ଗର ପାର୍ଥ
 ଅପ୍ରବ ଗବ ବେଶିଣ ହୋଇ ଧବୁଡ଼ୁ ।
 ଚକ୍ଷିଣୀ ଭୁବରେ ତାକୁ ନାଗଚେକ ବେଳ
 ଗଣ୍ଡାକୁ କହୁତ କରି ଭଲଲେ ପାଲ ଗୁଳି ।
 ପାଣି ଖାଇ ଗଣ୍ଡା ପୁଣି ଯାଆନ୍ତେ ଲେଉଟି
 ଶରବାତେ ଗଣ୍ଡା ବାମ ଅଙ୍ଗ ଗଲ ପୁଟି ।
 ଶର ଲଗିଛି ପକାଇ ଗଲ ଗଣ୍ଡାଗବ
 ପତଳ ହର ଗୁମୁରେ ବେର ଘୋର ଗବ ।
 ପାଦଶାଳା ବୋଇଲେ ବେଶ ବେଶ ହେ ଧର୍ମଟି
 କେ ମାଇଲ ଏ ଗଣ୍ଡାକୁ ଶର ଅଛି ପୁଟି ।
 ଗଣ୍ଡା ଦାରିଣ ପଡ଼ିଛି ବେଗେ ଉଠ ଉଠ
 କେ ଗଣ୍ଡା ମାଇଲ ବେଶ ନ କରିଣ ମଠ ।
 ଧାତକାରେ କୋଳୁ ଉଠିଗଲେ ବଶ୍ମନାଥ
 ଗଣ୍ଡାକୁ ବେଶିଣ ସ୍ଥାମୀ ବେଲେ କୋପଡ଼ି
 କେ ମୋହର ଏ ଗଣ୍ଡାକୁ ପ୍ରାଣେ ନାଶକଲ
 ଅକ୍ଳେଶେ ଶିଷ ସମ୍ପଦ କାହାର ସରିଲ ।
 ସତ୍ୟପି ମୁଣ୍ଡି ବେଶିବ ଏକ୍ଷଣି ନୟନେ
 ମାର ବଶାବଳ ବେଦ ଯିବ ଯମସ୍ଥାନେ ।
 ଗଣ୍ଡା ମାରିଣ ଅର୍ଜୁନ ଆସୁଅଛି ଧାଇଁ
 ଉତ୍ତର ଯେ କୋପକଲେ ଅର୍ଜୁନକୁ ଶୁଣି ।
 ଆରେ ରେ ଶବ୍ଦ ବୋଲି ତାକେ ସବାଶିବ
 ନାଶିଲୁ କପାଳ ଅନମିତ୍ତେ ଗଣ୍ଡାଗବ ।

ବସନ୍ତ ବୁଦ୍ଧିତୋର ନାଶପିବା ବାରେ
 ପ୍ରଜ୍ଞା କରି ଅର୍ଜୁନେ ଶୁଣିଲେ ସୁତରେ ।
 ବୃକ୍ଷ ତାଳ ଏକ ବେଦ ବେଶଣ ବୁଲଇ
 ଅର୍ଜୁନର ଉପରକୁ ଆସୁଅଛି ଧାଇଁ ।
 ନାସିକାରେ ହସ୍ତ ବେର ଅର୍ଜୁନଶି ହସି
 ଅକାରଣେ ବାକୁକ ନ ହୋଇଲୁ ଚପସୀ ।
 ମଇଲ କଥା ପସ୍ତୁ କଥା ତପୋଧନ
 ସୁଦୟ ପ୍ରାଣକ ବେଶ ପ୍ରତି ପଳା ବନ ।
 ଯେତେକ ବଞ୍ଚାଇ ମେ'ତେ ଚଲୁଣି ଅସବେ
 ସଜବା ବୁଦ୍ଧିକ ବୁଦ୍ଧି କଲୁ ଏହାବେ ।
 ତୋହର ମଲେ କାହାର କହୁଣି ନ ଯିବ
 ପାଦଶାଳା ପ୍ରାୟ ଏ ପ୍ରାଣ ବଦଳା ହୋଇବ ।
 ଏହାର ବକଳ ମୁଁ ଯେ ନ ପାରିବ ସହ
 କେତେକ ହିଙ୍ଗାସ ବୁଦ୍ଧି କହୁଛୁ ମୋ ଚର୍ଚ୍ଚି ।
 ଅପାର ପ୍ରଜ୍ଞା ବର୍ଷ ଅର୍ଜୁନର ଶୁଣି
 ସନ୍ଧିଧରେ କଟାଳିଲେ ଦେବ ଶୁଳପାଣି ।
 ହତ୍ୟା ନ ବେଳକ କଳ ପସ୍ତରେ ଅର୍ଜୁନ
 ସାମାନ୍ୟ ଯେକ ସମରେ କରିବ ନଧନ ।
 କୁରେ ତପୋଧନ ଗେଟି ଅଟ୍ଟ ନରମାଣୀ
 ତୋତେ ନଧନ କଲେ କେ ପାରିବଟି ରଖି ।
 ଏରୁପେ କହଣ ତହୁଁ ବାସକର ସୁନୁ
 ସବାଶିବଙ୍କର ବେକେ ଲଗାଇଲ ଧନୁ ।
 ଚକ୍ଷିଣୀ ଭୁବରେ ତାକୁ ଅନ୍ତସ୍ତେ ତୋଳ
 ଧନୁ ଧରିଣ ବୁଲନ୍ତେ ବୁଲନ୍ତ କପାଳୀ ।
 ଯେହ୍ନେ ବୁଲଇ ବୁଲଇ ହବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ସବାଶିବକୁ ବୁଲଏ ପାର୍ଥ ସେହପର ।
 ମୁଖରୁ ରୁଧିର ବହୁ ପଡ଼େ ବଶ୍ମନାଥ
 ପରମଯୋଗୀ ପୁରୁଷ ପ୍ରତି କୋପଡ଼ି ।
 ବୋଇଲେ କଷତ ବର ମାଗ ହେଲି ତୁମ୍ଭ
 ଶୁଣିଣ ଆଶୁର୍ଯ୍ୟ ପାର୍ଥ ରୁହାଇଲ ଧାତ ।
 ଧନୁ ବେକରୁ କାଡ଼ଣ ପକାଇଲ ଭୂମି
 ବର ମାଗ ବୋଲନ୍ତେ ଯେ ବଶ୍ମନାଥ ସ୍ଥାମୀ
 ବରଦେବା କଥା ଶୁଣି ପାର୍ଥ ଶବେ ମନେ
 ବନତର ହୋଇ ବର ଯାତଲ କେସନେ ।
 ବୁଢ଼ା ବସ୍ତ୍ର ବନୁ ବର ଯାତେ କେହୁ ସେ ଯେ
 ବଶ୍ମନାଥ ଅଟନ୍ତି ବା ଏହି ବେଦବନେ ।

ପାଦପାଦେ ବେଳ ଭ୍ରମନ୍ତ ଏ ବନ ଶୀତାରେ
 ଗଣ୍ଡା ଗୋଟିଏ ଯେ ଗୋଷ୍ଠିଆନ୍ତ ଶୁଭଧରେ
 ମନେ ବସୁର ଅର୍ଜୁନ ବସୁର ହୋଇଲେ
 ବର ଯାତକାର ଦେଖି ଦେଖା ଟାକୁ କଲେ ।
 କରତାଳ ମାରି ତହିଁ ହସିଲେ ପାଦପା
 ସଗ୍ରାମରେ ହାରି ବର ଦେଲେ ପଶୁପତି ।
 ସଗ୍ରାମ କରିଣ ଦେବ ହେଲେ ଅପରାଧୀ
 ମାତୃଶାର ସ୍ୱାମୀ ବର ଦେଲେ କଷ ସିଦ୍ଧି ।
 ଶଶୁର ବୋଇଲେ ସାଧୁ ସାଧୁରେ ଶବର
 ମୋତେ ଶଶିବାର ଶକ୍ତି ହେ'ଇଲ ତୋହର
 ଯାହା ମାଗିବୁ ମୁଁ ତାହା ଦେବର ଅବଶ୍ୟ
 ଶସ୍ତ୍ରାପଣେ ଅଗ୍ନିକୁ କୁହ ବଡ଼ ଯଶ ।
 ପୁଣ ପୁଣ ଯାତନ୍ତ ଯେ ବର ଦେବରାଜ
 ଶୁଣିଣ ବାସବ ତହିଁ ହୋଇଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ।
 ଛଳନା କରିଣ ତାଙ୍କୁ ପରୁରର ପାର୍ଥ
 ନ ଜାଣେ ମୁଁ କୁମ୍ଭେ କିଏ କହୁବା ଯଥାର୍ଥ
 କୁମ୍ଭେ କିଏ ବର ମୁହିଁ ମାଗିବି କେସନେ
 ରୁପ ବର୍ଣ୍ଣ ଚିହ୍ନ କିଛି ନ ଦେଖି ନୟନେ ।
 ପାଦପାଦେ ବୋଇଲେ କୁରେ ଶୁଣ ଧନଞ୍ଜୟ
 ସ୍ୱରୂପେ ଭେଟିଲୁ କୁ ସଦଶ ଦେବରାଜ ।
 ବନଶୀତା କରୁ ଆମ୍ଭେ ଶବର ପାଦପା
 ଶୁଭକ୍ଷଣେ ଭେଟିଲୁ କୁ ଦେବ ପଶୁପତି ।
 ଶୁଣିଣ ଅର୍ଜୁନ ଧନୁ ଶରକୁ ପକାଇ
 ସବାନନ୍ଦ ଚରଣରେ ଦଣ୍ଡବତ ହୋଇ ।
 ସ୍ୱାମୀ ମୁଁ ଅଜ୍ଞମା ହେଲ ଶବର ବୋରେହା
 ଅପରାଧୀ ହେଲ ବର ମାଗିବି ମୁଁ କାହା ।
 ପାଦପାଦେ ବୋଇଲେ କୁହ ନ ଛଳ ଏମନ୍ତ
 ଶସ୍ତ୍ରାପଣେ ତୋଷିଲୁ ସବାଶିବ ନାଥ ।
 ସଗ୍ରାମବହନ ଏ ଯେ ସବା ମତଭେଳ
 ମାତୃ ଶାରଣ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତୁ ସୁଦଳ ।
 ଆରେ ଧନଞ୍ଜୟ ମୁହିଁ କହୁଷଣୁ ଶୁଣ
 ଏ ମହାପୁରୁଷଙ୍କର ଏକ ବବରଣ ।
 ବୈତରଣୀ କଲେ ଶିବ ନାମରେ ନଗରୀ
 ଶିବବାସ ବୋଲି ବିପ୍ର ଏକ କୃଷିକାରୀ ।
 ନିର୍ମଳ ବୋଲି ତାହାର ଚନୟ ଗୋଟିଏ
 ବାଳକାକୁ ରଖଇ ସେ ଗୋଧନ ପଲ୍ଲବ ।

ସେ ନୟନରେ ଅପମ୍ଭ ମଣ୍ଡଳେଶ ଲଜ
 ଅପୂଜା ଦେବତା ତାଙ୍କୁ ନାହିଁ ଶ୍ରେଣୀଶ୍ରେଣ
 ସେ ପୁଅ ତହିଁ ଗୋଧନ ରଖଇ ଯେ ଏକା
 ସେ ଲଜ ଉପରେ ନତ୍ୟେ ଲଦୁଆର ଟେକା
 ଏମନ୍ତ ଟେକା ଲବନ୍ତେ ଲଜର ଉପରେ
 ଶକ୍ତି ନ କରଇ ଏକା ଥାଇ ସମକ୍ଷରେ ।
 କୁମ୍ଭମାସ ଅମାବସ୍ୟ ତଥା ରବିବାର
 ଧନଶ୍ୱା ନକ୍ଷତ୍ର କୁମ୍ଭ ଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର ତାର ।
 ନାଗ ନାମେ କରଣ ଯେ ସାଧ୍ୟ ନାମେ ଯୋଗ
 କୁମ୍ଭ ସହାନ୍ତର ଚଉଦଂଶ ଦିନ ଶ୍ରେଣ ।
 ସେଦିନ ସେହି ବାଳକ ଥିଲା କୃଷିକ୍ଷେତ୍ରେ
 ଭୁଞ୍ଜି ବସିଲା ସେ ଦିନ ପିତାର ସଙ୍ଗତେ ।
 ଥୋକାଏକ ଅଳ୍ପ ଭୁଞ୍ଜିସାରି ସେ ବାଳକ
 ମନରେ ପଡ଼ିଲା ସେହି ଗୁଡ଼ିକର ଶକ୍ତି ।
 ଟେକା କେତେଖଣ୍ଡ ତାର ଅଙ୍ଗରେ ପୁରଇ
 ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ହାତରେ ସେସେ ଆସୁଅଛି ଧାଇଁ ।
 ଲଜ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଯାଇଁ ହୋଇଲା ପ୍ରବେଶ
 ଟେକାମାନ କାନ୍ଦୁ ଲଦେ ନେଇ ବାଳଶିଖା
 ଶଶୁର ଚରିତ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ସାରପାର୍ଥ
 ସେ ଲଜେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ଶୁଭକ୍ରମ
 ପାଞ୍ଚବକନ ତାଙ୍କର ପନ୍ଦର ନୟନ
 ସେ ବାଳକକୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ଶିଳେତନ ।
 ବର ମାଗ ବର ମାଗ ବୋଲି ପଶୁପତି
 ଲୟମନେ ମୋହଠାରେ କଲୁ କୁ ଲକ୍ଷ ।
 ସେ ବାଳ ବୋଇଲା ମୋତେ ପ୍ରସନ୍ନ ବୋଇବା
 ହେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ତ ଭୁଇଁ ଶଶିଏକ ବେବା
 ସେ ବାଳଶିଖୁ ତ କିଛି ନ ଜାଣଇ ଆନ
 ମାଗିଲି ଶ୍ରେଣେ ବେ କୃଷି କର୍ମର ବ୍ୟାଧାନ ।
 ଶୁଣ ଆଜେ ଅରଜୁନ ବଦସୁନ୍ତ ଉମା
 ଯାହା ମାଗିଲ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଦେଲେ ମହାତମା ।
 ବାଳକ ପୁଅ ମାଗିଲା ଯାହା ପୁରଃସରି
 ତେଣୁ ଅଟନ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣେ ସିନା ହୁମିତାସ ।
 ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣର ହୋଇଲେ ଯେତେକ ସନ୍ତତି
 ବେଦମନ୍ତ ଗୁଡ଼ି ସେହି କୃଷରେ ବଞ୍ଚନ୍ତି ।
 ପାଦପାଦେ ବୋଇଲେ କୁ ହୋ ଅରଜୁନ ଶୁଣ
 ନିତି ଟେକାମାରି କୁଞ୍ଜି ଅଗ୍ନିଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।

ଏମନ୍ତେ ପୁଣି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲେ ମହାତ୍ମା
 ଉକ୍ତ ନନ ବସନ ପୁରୁଷ ଉଦ୍ଧମ ।
 କୁ ମାନବ ସଙ୍ଗେ ସରି ନୋହୁ ଅରଜନ
 ଅନେକ ବର ତୋତେଟି ଦେବେ ଯିଲେନନ
 ଗଉସକ ବଚନରେ ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣମି
 ମୁଁ ଅପରାଧୀ ଜାଣି କୃପାଳର ସ୍ୱାମୀ ।
 ପାଦପାଦ ବୋଇଲେ ସ୍ୱାମୀ ଦେବ ଯେବେବର
 ଅଶ୍ରୁରେ ତା ପ୍ରାଣତ ନୋହୁକ ନକର ।
 ନୟନରେ ଯାଇ ସ୍ନାନ କରି କାଶୀବାସୀ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ବର ଦିଅ ଶୁଭ ହେ'ର ଆସି ।
 ପାଦପାଦ ବଚନେ ହର ସ୍ନାନ କରିଗଲେ
 ପାଦପାଦ ଯେ ଅର୍ଜୁନକୁ ଶର ପରାଗଲେ ।
 କି ବର ମାଗକୁ ସବାନନ୍ଦ ଦେବତାଙ୍କୁ
 ସୁରୁଷ ବଚନ ବାକୁ କହିବା ଆମୁକୁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ମାଗୋ ମୁଁ ଅତି ଅଜ୍ଞାନ
 ମାଗିବାକୁ ସକ୍ଷମତ ଯେଣୁ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ।
 ପାଦପାଦ ବୋଇଲେ ଶ୍ରେୟାନାଥ ମହେଶ୍ୱର
 ଏହିକ୍ଷଣି ଦେବେ ତୋତେ ଅନେକତ ବର
 ବାକୁ ଯି ପୁଣ୍ୟକୁ କଥା କଲେ ଯେଉଁଠାଲେ
 ଶାଠିଏ ସହସ୍ର ବର୍ଷ ଯୁଦ୍ଧିଲେ ତା କୁଲେ ।
 ହରି ହର ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ସବମାନ ବହୁ
 ଶସ୍ତ୍ର ଗୋଟିଏ ହୋଇଲେ ଦିଗମାନ ବେଳ ।
 ସେହି ଶସ୍ତ୍ର ବେଳ ଦେବ ନାଶିଲେ ସ ପୁର
 ମାଗ ବାକୁ ତାଙ୍କୁ ସେହି ପ୍ରାଣୁପତ ଶର ।
 ସେ ଶର ତୋହର ହାତେ ଥିବଯେତେବେଳେ
 ସଂଗ୍ରାମେ ସମ ନୋହୁଦେ ତୋତେ ଦିଗପାଲେ
 ସ୍ନାନ ସାରିଣ ଅଇଲେ ଦେବ ଶୁଭପାଣି
 ବର ମାଗ ହେ ଅର୍ଜୁନ ପଣ୍ଡା କୁଳମଣି ।
 ବାସବା ବୋଇଲେ ଦେବ ମାଗବ ମୁଁ କଥା
 ତାହା ନ ଦେବ ପରା ହେ ମୋତେ ବଶୁବାସ
 ଉତ୍ତର ବୋଇଲେ ତୋର ଯେ ଅଛୁ ଅସାଧ୍ୟ
 ମାଗରେ ପାଣ୍ଡବ ଦେବ ତୋର ଦେବ ପିତା
 ଅର୍ଜୁନ ଦେ'ଇଲେ ଦେବ ସେ ଶରେ ସ ପୁର
 ନାଶିଲ ସେ ପାଣ୍ଡବତ ଦେବ ବଶେଶ୍ୱର ।
 ଶୁଣିଣ ଦରସ କଲେ ସବାନନ୍ଦ ମତି
 ପ୍ରାଣୁପତ ଶର ଆଣି ଦେଲେ ପ୍ରଣୁପତ ।

ଉତ୍ତର ବୋଇଲେ ଶିଶୁପାଳ ମୁଖ ଶୁଣି
 କୁମ୍ଭେ ନ ବଢ଼ିଲେ ତାର ଏଡ଼େ ଜ୍ଞାନ କାହିଁ
 ପାଦପାଦ ବୋଇଲେ ପାଦ ଅଟେ ମହାଦେବ
 ଦ୍ୱିତୀୟ ନାଗପୁଣ୍ୟ ସେ ଅଟଇ ସଦୃଶ ।
 ଶିବ ଶୁଭକ୍ତ ସ୍ୱା ଯୋଗୁଁ ହେଲ ଅମ୍ଭ ଶତ
 ଦିଅଇବ ଏହା ଅସ୍ତ୍ର ପାର୍ଥକୁ ସୁପ୍ରତି ।
 ଦିଅଇବ ଏହାର ମୁଁ ତୁଣୀର ଅସ୍ତ୍ର
 ଏହାକୁ କରବ ମୁଁ ନିମନ୍ତେ ଅନେକ ।
 ଉତ୍ତର ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଅଗୋ ଦେବ ଉମା
 ଆମ୍ଭର ପୁତ୍ର ହୋଇଲେ ପାଦ ମହାତମା ।
 କୁମ୍ଭେ ଯେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ଏହି ଅର୍ଜୁନକୁ
 କହି ବର କୁମ୍ଭେ ଏବେ ଦିଅ ଯେ ଏହାକୁ
 ପାଦପାଦ ବୋଇଲେ ବର ମାଗ ପାଲଗୁନ
 ଶିବ ବୋଇଲେ ଗୋ ହିମବନ୍ତର ଦୁର୍ଲଭୀ ।
 ତୁ ଗୋ ସ୍ନାନ କରି ଆସ କାଶୀନନ୍ଦ ମର
 ଶରତ ହେ'ଇଣ ଦିଅ ଅର୍ଜୁନକୁ ବର ।
 ସ୍ୱାମୀର ବଚନେ ଦେବ ଗଲେ ସ୍ନାନ କରି
 ଅର୍ଜୁନ ମୁଖକୁ ଶୁଣି ଉତ୍ତର ଦିଅ ।
 କି ବର ମାଗିବୁ ତୁହି କହରେ ଅର୍ଜୁନ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ମୋର କଥା ଜ୍ଞାନ
 ସବାଶିବ ବୋଇଲେ ରେ ଶୁଣ ପାର୍ଥବର
 ସତ୍ୟଧୃଷ୍ଣେ ମହାତାତ୍ମା ଦୁର୍ଗାଅବତାର
 ସବସେକ ଭୁବ ପ୍ରସାଗତ ଧନୁ ବେଳ
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ଦିଲେ ସେ ଦିବସ ରଜନ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ତୁଣୀର ଦେବ ଅଛୁ କଲେ ନାତି
 ଶୁଣି ଦିବସ ଦିଲେ ନ ସରଇ ଅସ୍ତ୍ର ।
 ମହିଷାସୁର ସବସ୍ତ୍ର ବର୍ଷେ ନାଶ ଗଲା
 ସେହି ତୁଣୀର ଗୋଟିଏ ଅସ୍ତ୍ର ନ ସରଇ ।
 ଉତ୍ତର ବୋଇଲେ ଏହା ଅର୍ଜୁନର ଆଗ
 ପାଦପାଦ ଦେବଙ୍କୁ ତୁହି ସେ ତୁଣୀର ମାଗ ।
 ଏରୂପେ ଶିବ ପାର୍ଥକୁ ଦେଲେକ ଶିଖାର
 ଏହିକାଳେ ମହାପଣ୍ଡା ଆସିଲେ ତାଧୋର ।
 ପାଦପାଦ ବୋଇଲେ ବର ମାଗ ହୋ ଅର୍ଜୁନ
 ସେ ତୋହର ମନୋବାଞ୍ଛା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ପୁଣ୍ୟ
 କରପଣ ଯୋଡ଼ି ବର ମାଗେ ପାଲଗୁନ
 ପ୍ରସନ୍ନେ ଦେବ ଅସ୍ତ୍ର ତୁଣୀର ସେ ଦେବ ।

ପ୍ରାଣଶବ୍ଦେ କୋଇଲେ ପାଥ କଥା ଶୁଣି
 ଏକାକୁ କହିଲେ ଏହି ରେବ ଶୂଳପାଣି ।
 ବାମଦେବ କୋଇଲେ ସେ ଅଟେ ବଡ଼ଲୀଳା
 ସମସ୍ତ ଜାଣେ ଶ୍ରୀପୁ ମହାବଳବନ୍ଧା ।
 ମୁହିଁ ନ କହିଲି ସଖି ମୋର ନାହିଁ ଦୋଷ
 ଆସ୍ତ୍ରାରେ ଅନମିତ୍ରେ କର୍ମୀ ତର ସେଷ ।
 ପ୍ରାଣଶ କୋଇଲେ ଦେବ ମନ୍ଦକୃତ୍ୟ କରି
 ପରକୁ ତ ଆପଣାର ପଣ ଦିଆଇଲ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ କହିଦେଲେ ଯେବେ ସ ପୁଣ୍ୟର
 ଶତେ ଶତର ପାଥକୁ ନୋହିବେବ ସଖି ।
 ଅସ୍ତ୍ରପୁ ତୁଣୀର ବେଳ ଜଗଜନନୀ
 ସାନନ୍ଦେ ଦେଲେ ପାଥକୁ ନିଜ ହସେ ଶେଳ
 ତାକୁ ସମସ୍ତ ଦେବତା ଅସ୍ତ୍ର ଅର୍ଥେ ଅଛି
 ହେଁଲେବ୍ୟ ଜସ୍ତେ ସମର୍ଥ ଦେଲୁ ସବ୍ୟସାଚ
 ଅର୍ଜୁନ କୋଇଲେ ମାଗୋ ଶସ୍ତ୍ର ସମ୍ଭାଳିବ
 ସେ ନନ୍ଦା କରିବ ତାକୁ ଦିନାଶ କରିବ ।
 ଯଦ୍ୟପି ଶବ୍ଦନେ ତାକୁ ନ ମାରିବ ମୁହିଁ
 ଅନଳ କାଳ ମରିବ ସତ୍ୟ ମୋର ଏହି ।
 ମୃତସଞ୍ଜୀବନ ମନ୍ତ୍ରେ ଗଣ୍ଡା ମାଆଇଲେ
 କୁ ଆସୁଛି ପୁଣି ସବ୍ୟସାଚ ନାମ ଦେଲେ ।
 ଏସନକ ବର ଦେଇ ଦେବ ହିଁଲେତନ
 ଶବ୍ଦର ଶିରକା ତଡ଼ୁଁ ଦେଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ।
 ତନେ ସଦାଶିବ ଯାଇଁ ଦୈନାସ ଭୁବନେ
 ବାସବର ନନ୍ଦନ ସେ ବହରଇ ବନେ ।
 ଜୟ ଜୟ ସତାନନ୍ଦ ପରମ ପୁରୁଷ
 ଜୟ ଜୟ ସତାନନ୍ଦ ଜୟ କୃତବାସ ।
 ଶ୍ରେଣୀ ମହେଶ୍ୱର କୁହିଁ ତୋହର ତରଣୀ
 ଭଜ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ତାସ ପଣିଲ ଶରଣ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ନବଗୁଞ୍ଜର ରୂପ

ପାଥ ବନବାସ ବାଣୀ ପାଇ ତହପାଣି
 ଦାଇବାରୁ ହସ୍ତନାକୁ ତନେ ଯଦୁମଣି ।
 ଶୁଣ ବୈବସୁତ ମନୁ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ତୈଷମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ସପ୍ତୋବଶୀ ତଥ ।
 ଶତରଶା ନକ୍ଷତ୍ର ସେ କୁସ୍ତେ ତନେ ଶଶୀ
 ଗରୁଡ଼ ତଡ଼ ବାରୁଣାବଡ଼ ତନେ ଆସି ।

ଆସ୍ତ୍ରାନରେ ତନେ କରନ୍ତି ପଣ୍ଡା ପୁତ
 ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସି ତହିଁ ଶଙ୍ଖତହ ହସ୍ତ ।
 ଗରୁଡ଼ ପୁଷ୍ପ ଭବର ପ୍ରଭୁ ନାଗପୁଣ୍ୟ
 ଭୂମିରେ ଶୋଇଲେ ଧରି ଧର୍ମଙ୍କ ତରଣ ।
 ତଳାଣ କରି ତୋଳନ୍ତି ହସ୍ତେ ଧର୍ମପୁଣ୍ୟ
 ଆରେ ନକୁଳ କୁ ଆସି ତୋଳ ପଦ୍ମନେତ୍ର
 ମାତ୍ରୀର ନନ୍ଦନ ପାବେ ପ୍ରଣିପାତ କରି
 କୋଳ କରିଣ ଧରିଲେ ତାଙ୍କ ଦେବ ହରି
 ଆସ୍ତ୍ରାନ ତ୍ୟାଗ କରିଣ ଧର୍ମଶ୍ରୀ ପୁତ
 ଗରୁଡ଼ର ପାଦତଳେ କଲେ ପ୍ରଣିପାତ ।
 ତଳାଣ ବାଣୀ କରିନ୍ତି ପକ୍ଷୀଗଜ ସାର
 ଏକାଙ୍ଗ ଶ୍ରୀପୁ ହସ୍ତ ଧର୍ମର କୁମର ।
 ଗରୁଡ଼ଙ୍କ ତଳାଣେ ସେ ଅନନ୍ଦ ନୂତନ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶେନଶ ତନେ ଆସ୍ତ୍ରାନ ତର ।
 ମାତ୍ରୀପୁତ୍ର ସହବେଦ ପ୍ରଣିପାତ ତନେ
 ଦେବ ଦେବ ହରି ତାଙ୍କ ଲଠି ତୋଳକଲେ
 ଶୁକ୍ରାଚାରୀ ବେଳ ଏଥେ ସେନା ସେନାପତି
 ତଥୀ ମହାତଥୀ ଆଦି ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି ।
 ଷଡ଼ ମହାସର ପଣ ରଣଗର ପଣେ
 ତଳୀ ମହାବଳୀ ଏଥେ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।
 ଆସ୍ତ୍ରାନରେ ତନେ ତର ଦେବ ତହଧର
 ସୁଧର୍ଷର ମୁଖ ଶୁଣି କରନ୍ତି ଉତ୍ତର ।
 ଦେବ ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି ନାହିଁ ସାର ପାଥ
 ଶୁଣି ମଉନ ହୋଇଲେ ଧର୍ମ ଗଜପୁଣ୍ୟ ।
 ଶୋଭେ ଶବ୍ଦପଦ ହୋଇ ତଡ଼ୁଁ କୁକାଦେବ
 ବାକ ଅର୍ଜୁନ ଗଲ ସେ ବନବାସ ସେବ ।
 କୁକା ଦେବୀଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ମନେ ଦଶାତ ମାଇଲେ ଦେବ କନ୍ୟାପାଣି ।
 ପରୁରନ୍ତି ସୁଧର୍ଷରେ ପ୍ରଭୁ ଯଦୁମଣି
 ତମର୍ଥେ ବନକୁ ଗଲ ସାର ପାଳଗଳ ।
 ଗୋବନ୍ଦ ପରୁରନ୍ତି ସେ ସୁଧର୍ଷ ତୋଳନ୍ତି
 ପରୁରନ୍ତି ଏହା ସହବେଦ ସେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କି ।
 ସୁଧର୍ଷ ର ବଚନରେ ଦେବ ତହପାଣି
 ଅନ୍ତରହୋଇଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ ସହବେଦ ବେନୀ ।
 ଏକାନ୍ତେ ଗୋବନ୍ଦ ପ୍ରହାବଲେ ସେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ
 ଦେବଣ ତରଣ ବାକୁ କହ କୁ ଆସୁକୁ ।

କହୋ ମନ୍ଦୀବର କହ ଅଛଇ କି ଅର୍ଥ
ସଙ୍ଗରେ ତ ନ ଦେଖିଲୁ ଗରବର ପାର୍ଥ ।
ଠାକୁରଙ୍କୁ ପରାଗଲୁ ନ କହିଲେ ମୋତେ
ତେଣୁ ସହଦେବ ମୁହିଁ ପରାଗୁଛି ତୋତେ ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ଶୁଣି ମନ୍ଦୀବର
କରପଥ ଯୋଡ଼ି ଧୀରେ କରଇ ଉତ୍ତର ।
ଗୁପ୍ତ ନ କର କହେ ମନ୍ଦୀ ରୂପାମଣି
ସାବଧାନେ ଶୁଣ କୁହେ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
ଆମ୍ଭେ ପାଞ୍ଚଭାଇ ବସି ନୟନ ଯେ କଲୁ
ଅଗ୍ନିକୁ ସାକ୍ଷୀ କରିଣ ଏମନ୍ତ ବୋଇଲୁ ।
ଦ୍ରୋପଦୀ ଗୃହକୁ ଯିବା ପାଇ ଯେ ବୋଇବ
ଅନ୍ୟ ଯେ ଦେଖିବ କାରବର୍ଷ କନେ ଯିବ ।
କରବ ଯୋଗେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଠାକୁରଙ୍କ ସଙ୍ଗେ
ଦ୍ରୋପଦୀ କରୁଛୁ କରୁଥିଲେ ଶ୍ରୀହାରଜେ ।
କପଟେ ଅଗ୍ନିଦେବତା ଏମନ୍ତ ସମୟେ
ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପ ଧରିଣ ଦ୍ଵାରେ ଆସି ହୁଏ ।
ପାର୍ଥଙ୍କୁ କହିଲେ କହ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଯାଇ
ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜଣେ ଅଛନ୍ତି ଦ୍ଵାରେ ଉଭୟ ହୋଇ ।
ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ କୁହେ ତାଙ୍କୁ ବେନୁଆସ
ଗୁପ୍ତ କଥାଏ ଆମ୍ଭେ କହିବୁ ବଶ୍ୟାସ ।
ଯେବେ କଳମ୍ବ କରୁବୁ କୁ ବୋ ଗର ପାର୍ଥ
ଭୟ କରବ ନଗର ବୋଇବ ଧୁମାନ୍ତ ।
ସେ ମାୟା ନ ଜାଣି ପାର୍ଥ ଭିତରକୁ ଗଲେ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦ୍ରୋପଦୀଙ୍କ ଏକାନ୍ତେ ଦେଖିଲେ ।
ଅଗ୍ନିଦେବତା ତକ୍ଷଣେ ହେଲେ ଅନ୍ତଜ୍ଞାନ
ସତ୍ୟ-ପାଳଣ କନକୁ ଗଲେକ ଅର୍ଜୁନ ।
ଅନେକ କନ ବୁଲି ସେ ବହୁଞ୍ଚାର୍ଥ କର
ହର ଉଦ୍ୟାନ ବନରେ ଜଣି ଯି ପୁରର ।
ପାଣ୍ଡୁପତି ଯେ ଅକ୍ଷୟ ତୁଣ୍ଡୀରକୁ ପୁଣ୍ୟ
ପ୍ରସନ୍ନେ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଲେ ଉମା ସଲେଚନ
ପୁଣି କଲେ ତାଙ୍କୁ ହର ପାଦପ ଏ ଦେବ
ସଦ୍ୟସାଧି ନାମ ଦେଲେ ତୋଷମନେ ପୁଣି ।
ଉତ୍ତର ଦେବତା ପାଣ୍ଡୁପତି ଦେଲେ ଶର
ପାଦପ ଦେଲେ ଯେ ଦେବ ଅକ୍ଷୟ ତୁଣ୍ଡୀର
କର ବେଳ ହରଗୋଷ୍ଠ ଗଲେ କପିଳାସ
କାଶୀ ନଦୀର ପଶ୍ଚିମେ ପାର୍ଥ କଲେ ବାସ ।

କହ ପ୍ରସାଦ ବୋଲି ଯେ ନଦୀଏ ଅଛଇ
ରହିଥିଲେ ଧନଞ୍ଜୟ ଗର ଯାଇଁ ତହିଁ ।
ବୋରବନେ ବୁଲୁଛନ୍ତି ପାଳ ସତ୍ୟବ୍ରତ
ଏବେ ବନେ ମଣିଉଦ୍ରା ପଦ୍ମ ପଦ୍ମତ ।
ଚୌବିଂଶ ନଳ ଅଗୁରୁ ବୃକ୍ଷ ଅଛୁ ଯହିଁ
ମହତ ଶିଳା ଉପରେ ବଜୟ ଗୋସାଇଁ ।
ଗରବର ବକସ୍ତ୍ର ଯେ ମହାଗୁଣ କର
ଅଗୁରୁ ବୃକ୍ଷରେ ବାନ୍ଧ ଆଉ ଆଡ଼ ଧର ।
ଆଡ଼େକ ଲଗାଇଛନ୍ତି ନେଇ ବେଣୁ ବୃକ୍ଷେ
ଗୁଣ ବସି ମାଲୁଛନ୍ତି ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ।
ତହିଁରେ ନମଗୁ ବୋଇ ପାର୍ଥ ଗର ଅଛୁ
ସାବଧାନ ହୋଇ କୁହେ ଶୁଣିବା ଶୁଭସ୍ତ୍ର ।
ଗୁରବର୍ଷ ଉଡ଼ମାସ ହେଲ ତେର ବନ
ଆଜକୁ ତ ବନବାସ କଲେକ ଅର୍ଜୁନ ।
ହସିଣ ଶ୍ରୀହର ମନ ମଧ୍ୟ ବସୁଥିଲେ
ଦରହସିତ ବଦନେ ଆନନ୍ଦେ ପୁଜିଲେ ।
ମୋ ମନେ ସଖୟ ଜାତ ହେଲ ମନ୍ଦୀବର
କି କାର୍ଯ୍ୟେ କପଟ କଲେ ଦେବ ବୈଶ୍ଣବର
ମନ୍ଦୀ ବୋଇଲେ ସେ ଶ୍ଵେତବଜ୍ରା ଯଜ୍ଞକାଳେ
ଶତେ କରଣ ଅଗ୍ନିରେ ସେ ଆଡ଼େ ଦେଲେ
ଲେଉଟେ ଖାଇଲେ ଘୃତ ସେ ଯଜ୍ଞେ ବହୁତ
ଲୁହୁବୁହୁ ବ୍ୟାଧିମନ୍ତ ହେଲେ ସାତହୋସ ।
ଦେବତାଙ୍କୁ ମେଲାଇ ସେ ସ୍ଵାହାବେଶ ପଡ଼
ମାଗିଲେ ଖାଣ୍ଡବ ବନ ଉଦ୍ଧୃ କଲେ ନାନ୍ତି ।
ଗର ଗୁଡ଼ ବନବାସ କଲେକ ଅର୍ଜୁନ
ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପ ଧରିଣ ମାଗିବେ ସେ ବାନ ।
ତେଣୁ ସେ ବବାଦ ପିତା ସଙ୍ଗେ ଆତରବେ
ଅଗ୍ନିଦେବତାଙ୍କୁ ତହିଁ ମହୌଷଧି ବେବେ
ଶୁଣି ଉଠିଲେ ଆସ୍ଥାନ ତେଜ ଦେବସ୍ତ୍ର
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବଙ୍କ ପାଦେ କରଣ ବନୟ ।
ଆଜ୍ଞା ହେଉ ବେବ ମୁହିଁ ଯିବ ଦାସବନ୍ଧ
ଯେବେ ମୋର ସଖା ନାହିଁ ପାଲଗୁନ ଏସ୍ତ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଲେ ମଣୋହ ସାର ଦେବକର
ତଦନ୍ତେ ବଦାୟ କଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧାର ।
ପୁଣିହିଁ ବୋଇଲେ ଦେବ ଆକଟ ଯେ ଅଛୁ
ଭୁବ ନ ପାରିବ ଆଉ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଭସ୍ତ୍ର ।

ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଲିଲେ କୁ ହୋ ଯାଇଁ ତହସ ପା
 ଫେରିଲେ ଆଶ ପାଥକୁ ଆଶ୍ୱାସନା କରି ।
 କୁ ଦେବଦେବ ସଂସାର ଜନ ହୃଦୟ
 ମୁହିଁ ତୋତେ କସ ଅବା ବୋଲିବ ତ ଆରି
 ଗତକଥା ତୋତେ କହୁ ପୁବଟି ବଞ୍ଚାସି
 ଶୁଭଯୋଗେ ଭେଟ କୁମ୍ଭେ ପାଥ ଘେନିଆସି
 କନୟ ଶ୍ରବ କହିଣ ବୋଲନ୍ତି ଅତ୍ୟୁତ
 ଆସିବା ପାଇଁ ମୁହିଁ ଯେ ବୋଲିବ ବହୁତ ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସାଥୀକ ସାରବର ସେ କଣ୍ଠାଟୀ
 ନ ପୁଣି ଆସର ସେହୁ କନରୁ ଲେଉଟି ।
 ଧର୍ମପୁତ କହିଲେକ ବିନେ କର ହରି
 ମୁହିଁ ଅଭିଷିତ ମୋତେ ଥୁକୁ ଦୟା କରି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିଲେ ମୁହିଁ ଅଟେ କୁମ୍ଭ ଭୃତ୍ୟ
 ଯହିଁକି ଅବକାନ ମୁଁ ତହିଁକି ଆଗତ ।
 ଏତେ ବୋଲି ଦେବ ପାଦେ ପ୍ରଣିପାତ କଲେ
 ଶ୍ରୀମଦେବ ନକୁଳକୁ ତୋଷେ କୋଳ କଲେ
 ପବିତ୍ରକ ପାଣ୍ଡବକୁ ନ ଦେଲେ ଗୋଡ଼ାର
 ଗରୁଡ଼ ତହିଁ ବିଜୟେ କମଳାର ସାଇଁ ।
 ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ହରି ଆଦେ ବିନତା କୁମର
 ମଣିଉଦ୍ରା ପଦ୍ମକୁ ଦେଖେ ବିନେ କର ।
 ସକୁରସହସ୍ର ଯୁଗ ପଥ ଅତି ଦୂର
 ତଳ ନିଶ୍ୱାସେ ମିଳିଲେ ତହିଁ ପଶୀବର ।
 ଯେଉଁରୂପେ କହିଥିଲ ମନ୍ତ୍ରୀ ତୁଡ଼ାମଣି
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରି ଦେଖିଲେ ତହିଁ ତଥପାଣି ।
 ଧନ୍ୟ କୁ ହେ ସହଦେବ ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରୀଧର
 ଦେଖିଲ ପ୍ରାସ କହିଲୁ ମୋତେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ।
 ବିଚାର କରନ୍ତି ମନେ ମନେ ପବନେନ୍ଦ୍ର
 ଚିହ୍ନ ପାରିବ କି ଆଜ ସାରବର ପାଥ ।
 ଗରୁଡ଼କୁ ଦେବ ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗରେ ରୁହାର
 ଅର୍ଜୁନ ନିଜଟେ ତହିଁ ବିନେ କଲେ ଯାଇଁ ।
 ବିଚିତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି ଏକ ଧରି ତହସର
 କି ଅବା କାହିଁ ବା ସେହି ରୂପ ପଟାନ୍ତର ।
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମଧୁ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ଏକା ଶସ୍ତ୍ରରେ ଧରିଲେ ଦେବ ନବମୁଖି ।
 ହସ୍ତୀର ଶସ୍ତ୍ରର କୁରୁଜମ ଏକପାଦ
 ମୁରର ସବପାଦ ଯେ ବ୍ୟାସ ଏକପାଦ ।

ମୟୁରର କଣ୍ଠ ଅହିସୁକ୍ତ ସିଂହକଣ୍ଠୀ
 ଦୃଷ୍ଟର ତୁଳ ବୁଦ୍ଧକୁଟର ଅଶ୍ୱ ଗେଡ଼ ।
 ହସ୍ତରେ ପଦ୍ମ ପୁଲକେ ଗଲେ ରହୁହାର
 ବିନେ କଲେ ଯାଇଁ ଦେବ ଅର୍ଜୁନ ଆଗର ।
 ଗୁଣ ମାଜୁଅଛି ବସି ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ
 ତିପ୍ରନ୍ତ ନୃତ୍ୟ କରିବା ପ୍ରାୟ ନ ବ୍ୟୟଣ ।
 ଖର ଖର ଖର ହୁଏ ପାଦେ ପଥ ବାଜି
 ଶବ୍ଦ ଶୁଭର ଯେହ୍ନେ ମେଘ କି ଗରଜ ।
 ତହିଁକି ତ ଲୟ ନ କରଇ ଖର ପାଥ
 ଘେଷନେକ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ବ୍ରହ୍ମରେ ଯୁକ୍ତ ।
 ସେ ଯେଉଁର ନ ଜାଣେ ଗଜା ବିନେ କଲେ
 ଦୃଷ୍ଟି ନ ଦିଅଇ ସୁଦ୍ଧା ବୋର ଶବ୍ଦବରେ ।
 ସେହିମତ ଗୁଣେ ଅଛି ପାଥ ଦୃଷ୍ଟି ମନ
 ମାୟା ସୁରସକୁ ତେଣୁ ନ ବୁଝେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଯତନେ ଲେଟି ହୁଅନ୍ତି କମଳାର ସାଇଁ
 ଲତା ଭିତରେ ପଶନ୍ତି ପୁଣି ଦେବ ଯାଇଁ ।
 ନୃତ୍ୟକରି ମାରନ୍ତି ସେ ପଥେ ଆହୁତିସ
 ହଲନ୍ତେ ଶ୍ରୀମୁଖ କବା ଝଲନ୍ତି ତାର ।
 ତିପ୍ରନ୍ତ ଯେ ଉଦ୍‌ବୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ଲେଟନ୍ତି
 ତରୁଣ ତାଳେ ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗ ସେ କରନ୍ତି ।
 ଏସନ ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ବାସୁଦେବ
 ଗୁଣ ଗୁଡ଼ ଦୃଷ୍ଟି ତହିଁ ଦେଲକ ପାଣ୍ଡବ ।
 ଦେଖ ଧନଞ୍ଜୟ ବିଦ୍ୟ ଅପୁବ ମୂର୍ତ୍ତି
 ଏକଦେହେ ନବରୂପ ଏକ ଏକ କାନ୍ତି ।
 ଦେଖିଣ ମନ୍ତ୍ରପାଣ୍ଡବ ତତତ ହୁଅଇ
 ମନେ ବିଚାରଇ ଏକ ଅପୁବ ଅଟଇ ।
 ଏକ ଦେହରେ ଅଛଇ ନବଗୋଟି ରୂପ
 ପୃଥ୍ୱୀରେ ନ ଦେଖିଲ ଏମନ୍ତ ସୁରୂପ ।
 ମୋହର କି ନ ଦେଖିଲ ନାହିଁ କିଛି ବର୍ଣ୍ଣ
 ବୁଲ ଅଛଇ ମୁହିଁ ଯେ ଅନେକ ଅରଣ୍ୟ ।
 ଶତଶୁକ୍ଳ ପରବତ ବାହୁଣା ନଗସ
 ବଡ଼ କୁମ୍ଭରୁ ବୋତ ନରମିଶ ଗିରି ।
 କାମ୍ୟକ ନାମେ ପଦ୍ମ ଗିରି ରରବତ
 ମନ୍ଦର ହରି ଅରଣ୍ୟ କୁରୁଜ ପଦ୍ମ ।
 ସାସ ନାମେ ବନଗିରି କାଳିଞ୍ଜନ ଶେଳ
 ବରବ ନାମେ ଯେ ନର ମହେନ୍ଦ୍ର ଅଟଇ ।

କୋଟିଲିଙ୍ଗ ଶେଷ ତହିଁ ତଳେ ଯିବୁବର
 କୈଳାସ ମନ୍ଦର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୟ ଗିରି ।
 ମେନ୍ଦୁର ପଶ୍ଚିମଦିଗ ଦୟାଳୁ ଯେ ବନ
 କାଳ ବୁଦ୍ଧବନ ଶୁଭ ନାଗାନ୍ତ ଅରଣ୍ୟ ।
 ବାରଙ୍ଗ ପର୍ବତ ପୁଣି କୁଣ୍ଡଳୀ କାନ୍ଦନ
 କୋଳାହଳଲତା ଲୋକାଲୋକ ନାମେ ବନ
 ଶରତ ନାମେ ପର୍ବତ ମନୋହର ଗିରି
 ମଳୟ ନାମେ ପର୍ବତ ତନ୍ମନାମେ ଶୈଳ ।
 ଅନ୍ଧ୍ୟାନେ ଅନ୍ତରାଳ ତ ଯହିଁ ବାସ କରି
 ବୁଲି ଅଛଇ ତ ମୁହିଁ ସେ କନ୍ଦର ଗିରି ।
 ଗନ୍ଧମାଦନ ଯେ ପୁରନ୍ଦର ହୃଦୟ
 ବନ ପର୍ବତ ଆବର ଶୋଭା ଗିରି ଶିଖ
 ଏରୁପେ ଅଠର ଲକ୍ଷ ଅଟଇ ଯେ ଗିରି
 ଏତେକ ପର୍ବତ ମୁହିଁ ଆସେ ବୁଲିକରି ।
 ଏତେ ପର୍ବତ ଲତାରେ ଜୀବନ୍ତ ଯେତେ
 ସକଳ ଜୀବନ୍ତ ଦେଖିଅଛି ଦୃଷ୍ଟି ପଥେ ।
 ଏମନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ଜୀବ ଦେଖି ନାହିଁ ମୁହିଁ
 ମାୟାରୂପ ପରସ୍ପେକ ଦିଶୁଅଛି ଏହି ।
 ମାୟାସ୍ୱରୂପେ ବଜେ ବା କମଳାର କାନ୍ତ
 ମୋତେ କଷଣ ଦେବାକୁ ଆସେ ପଦ୍ମନେତ୍ର ।
 ଶୋଭଇ ମୁଁ ଏହା ପାବତଳେ ଗଡ଼ବାଲି
 ଆନ ଜୀବ ହୋଇଥିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବ ଜଳି ।
 ଏତେ ବିଶ୍ୱର ମଧ୍ୟମପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ
 ଗଡ଼ବାଲି ଶୋଭଇ ସେ ଶ୍ରୀହରି ତରଣ ।
 ପାବତଳେ ପଡ଼ି ସୁଖ କରେ ଶରବର
 ନୟ କୁ ଅନାଦି ବେଦ ନୟ ନିରାକାର ।
 କୁ ବେଦ ଦିବ୍ୟ ମୁରତି ରୂପ ଧରିପାରୁ
 ଅନାଦି ଅବତାର କୁ ବାଞ୍ଛା କଲୁତରୁ ।
 ତୋହର ଆଶ୍ରୟ ଏ ଯେ ତତ୍ତ୍ୱବିଶୟର
 ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର ତନ୍ମ ତୋର ପରିବର ।
 ତରତର ଜୀବନ୍ତ ସର୍ବେ ତୋର ଭୃତ୍ୟ
 ଜୀବ ଅଜୀବରେ କୁହ ପୁରତ ସମୂହ ।
 ତୋହର ବିଶ୍ୱାସେ ବେଦ ତରତର ନାସ୍ତ
 ଅନାଦି ପୁରୁଷ କୁ ଅଶୀକାର ନ୍ୟାୟ ।
 ଯାହାର ମାୟାରେ ଭୁଲିଗଲ ଶିଳେତନ
 ମୁଁ ଗୁର ମାନବ ମୋତେ କର୍ପା ତୋ କଷଣ

ସୁଖ ଶୁଣି ଉଦ୍ଧବେଲେ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ନିଶାନ ମୁରତି ଶ୍ୟାମ ଜଣି ନବଦାନ ।
 ଚଟିତଟେ ଶୋଭାତ୍ରା ପ ପାଟ ପୀତାମ୍ବର
 ପଦ୍ମଦଳ ଲେତନ ଯେ ଅରୁଣ ଅଧର ।
 ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଲକ୍ଷଣ ବସେ କରୁଥିଲ ମଣି
 ଏମନ୍ତ ସ୍ୱରୂପରେ ଯେ ବଜେ ତନ୍ତ୍ରପାଣି ।
 ଏ ସ୍ୱରୂପଗୋଟି ଯହୁଁ ଅର୍ଜୁନ ଦେଖିଲେ
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି ତହୁଁ ବନସ୍ତେ ଶ୍ରବିଲେ ।
 ପୁଣ ପୁଣ ସୁଖ ସେହୁ କରଇ ବଖାଣ
 ଦେଖିଣ ତାହୁଁ ହରଷ ହେଲେ ନାରାୟଣ ।
 ମରକତ କୁଣ୍ଡଳ କି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଶତକର
 ନବରତ୍ନ ପବନ ଯେ ନାନା ମଣିହାର ।
 ସପତଶାଖା ମୁକୁଟ ଶିରେ ଶୋଭାବନ
 କରେ ଶଙ୍ଖ ତନ୍ତ୍ର ଶୋଭା ଜଗତମୋହନ ।
 ଦେଖି ଧନଞ୍ଜୟ ପୁଣି ଶୋ ପ ଗଡ଼ବାଲି
 କୋଳରେ ଧରିଣ ଦେବଦିବ୍ୟ ବାକ୍ୟ ବୋଲି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଭେଦ ମରକତ ଶିଳାପରେ
 ବସି ପରୁରନ୍ତ ଧୀରେ ଧୀରେ ତନ୍ତ୍ରଧରେ ।
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଧନଞ୍ଜୟ ତହିଁ ଲୁ କୁ ମୋତେ
 କୁ ମୋହର ପ୍ରାଣର ଯେ ଅଟୁ ପଞ୍ଚଭୂତେ ।
 ତେଣୁ ସିନା କୁ ଏ ରୂପ ତହିଁ ଲୁ ମୋହର
 ଏତେବୋଲି ଦେବ ପୁଣି କଲେ ତାହୁଁ କୋଳ
 ବୋଲନ୍ତି ଯେ ଅର୍ଜୁନକୁ ଗୁଣି ପୀତବାସ
 କି କାର୍ଯ୍ୟେ କୁ ଧନଞ୍ଜୟ କଲୁ ବନବାସ ।
 ସହଦେବକୁ ପୁଣି ସେ କରନ୍ତି ପ୍ରଶଂସା
 ଦେଖିଲ ପ୍ରାୟ ମୋତେ ସେ କହିଲ ଉଦ୍ଧବ୍ୟା
 ଯେଉଁ ସ୍ୱରୂପେ ତୋତେ ମୁଁ ଦେଖେପର୍ବତର
 ସେ ସ୍ୱରୂପ କହିଲ ମୋ ଆଗେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ।
 ଧନ୍ୟ ଆରେ ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଟୁ କୁହ
 ତୋର ଯାନ୍ତେ ମୋର ସଖା ବନକୁ ଆସଇ
 ଏସନ ପ୍ରଶଂସା ସହଦେବ କଲେ ହରି
 ଅର୍ଜୁନହିଁ ମନେ ତାହୁଁ ପ୍ରଶଂସାହିଁ କରି ।
 ଶ୍ରୀହରି ଯେ ପରୁରନ୍ତେ ହସିଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ସାବଧାନ ହୋଇ କୁହେ ଶୁଣ ଉଗଦାନ ।
 ଦ୍ରୁପଦ ଦେଖଇ ରତରସ ବସ
 ଯାହା କି ସେ ନ୍ୟାୟବାଦ ଥିଲେକ ସମାଧ

ଏକଇ ରମଣ ଯେବେ ଆରେକ ଦେଖଇ
 ଦୁଃଖ କରଷ ସେହି ବନବାସ ଯାଇ ।
 ଏକଦିନ କାହୁଁ ଏକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ଆସି
 ବହୁତ କହିଲେ ମୋତେ ଦ୍ଵାରେ ଯେ ନବେଶି
 ଏହିକ୍ଷଣି ମୋ ପାଶକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିରୁ ଆଣ
 ନୋହିଲେ ସମସ୍ତେ ଭୟପିତ ମୋ ହୋଧେଣ
 ଗୁପ୍ତ କଥା ଏ ଅଛି ତାହୁ ମୁଁ କହିବି
 ବେଗେ ବେନିଆସ ଯାଇ ପାଣ୍ଡବ ବାସବ ।
 ତାହାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାରେ ମୁଁ ଭିତରକୁ ଗଲି
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ପାଞ୍ଚାଳିଙ୍କର ଏକାନ୍ତ ବେଶିଲି ।
 ଲେଉଟି ଦୁଆରେ ଆସି ହୁଅନ୍ତେ ସଭର
 ସେଠାରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କେଣେ ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର
 ସେ ନ୍ୟାୟରୁ ବନବାସ ହୋଇଛୁ ମୋହର
 ବନେ କଷଣ ବହୁତ ହେଲା ଦାମୋଦର ।
 ଅର୍ଜୁନ ମୁଣ୍ଡ ଶୁଣିଣ ତୋଷ ଭଗବାନ
 ମନ୍ତ୍ରୀ କହିଥିଲେ ତାହୁ ଯେତେକ ବଧାନ ।
 ଆଜ୍ଞା ବେଳେ ତାହୁ ଶୁଣି କମଳାର ପତି
 ଭୁଲ ଏବେ ଯିବା ବାବୁ ପୁର ଦାସବଣ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ପୁଣି ଯୋଡ଼ି କରପସ
 ଅରଣ୍ୟକୁ ଅଇଲି ମୁଁ ସତ୍ୟେ ପବନେସ ।
 ସବେ ଭୁବିବର୍ଷ ଶତ୍ରୁମାସ ତେରଦିନ
 ଏତକ ଦିନ ସେବଣ ରହିଲି ଅରଣ୍ୟ ।
 ସାତବର୍ଷ ପାଞ୍ଚମାସ ଶୋଳଦିନ ଗଲେ
 କରବି ବର୍ଜନ ତୋତେ ଦାସବଣ ପୁରେ ।
 ଶ୍ରୀହରି ଅର୍ଜୁନ ଦୁହେଁ କରନ୍ତେ ବିସ୍ମର
 କହନ୍ତୁ ଯେ ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ହାସ୍ୟେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଆଜି ତରସ କୁଷ୍ଠପକ୍ଷର ସୟୋଦଶୀ
 ମହାକାରୁଣୀ ଯୋଗ ଯେ ଗଙ୍ଗାରେ ପଡ଼ୁଛି ।
 ଯେବେ ଆଜି ଆଡ଼େ ଆସେ ଦାସବଣ ପୁରେ
 ସ୍ନାନ କରିଥାନ୍ତେ ପାପନାଶିନୀ ମରେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ହରି ସେହି ସୁରେଶ୍ଵର
 ଆସିବେ ଏଠାରେ ସ୍ନାନ କରି ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ହସି ପୁଣି ପରୁରନ୍ତି କମଳାର ପତି
 କରୁପେ ଏଥେ ଆସିବେ ଧବଳା ମୁରତି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଯାର ପାବରୁ ସମୁତ
 ତାହାକୁ ଏହି କଥା କି ଅଟେ ବିପସ୍ତ ।

ଶ୍ରୀହରି ବୋଇଲେ ସେହି ଅଛନ୍ତି ତ ଦୁରେ
 ଭଗୀରଥ ଆଣିଥିଲେ କହିଲେ ପୃଥ୍ଵୀରେ ।
 ଆଜି କେ ତାହାକୁ ଏଥେ ଆଣିବ ଅର୍ଜୁନ
 ଏହା ଶୁଣି ବୋଇଲେ ଯେ ପଣ୍ଡୁର ନନ୍ଦନ ।
 ଶେ ଦେବ ଏବେ କୁମ୍ଭର ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ
 ଆସିବେ ସେ ଗଙ୍ଗାବେଶ କରି ଅବଧାନେ ।
 ଶୁଣିଣ ହସନ୍ତି ସେ ଯେ କମଳାର ବର
 ଭଗୀରଥ ସ୍ତାପୁ ଧର୍ମ ଥିବ ଦୋ ଯାହାର ।
 ତପସ୍ୟା ବଳରେ ତାହୁ ଆଣିଲେ ସେ ସ୍ଵୟ
 କୁମ୍ଭେ ବା ଆଣି ପାରିବ ତାହା ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଶୁଣି ଶରବର ଆଜ୍ଞା ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଦେନ
 ଧନୁରେ ନାଶିତ ଏକ ବସାଇଲେ ଆଣି ।
 ଅରଷ ବୋଲି ପିଣ୍ଡାତ ଥିଲା ଏକ ଜଣ
 ଧନୁବେଦ ତାହାଠାରୁ ପଡ଼ି ଲେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ସେ ପୁଣି ଜଳ ତରଙ୍ଗ ବୋଲି ଏକଶର
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଅନୁଗ୍ରହେ ଦେଇଥିଲା ବର ।
 ମନ୍ଦ ସୁମର ବିଚ୍ଛଳେ ତାହା ଶରମଣି
 ବୋଇଲେ ବେନି ଆସିବୁ କରୁଣର ଗଣୀ ।
 ସେ ଅବନାଶିନୀ ଦେଶ କରନ୍ତୁ ବିଜୟେ
 କୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କ ଆଗେ ଥିବ ପଛେ ଥିବେମାୟେ
 ଆଜ୍ଞାରେ ନାଶିତ ତହୁଁ ଚଳିଲି ତକ୍ଷଣ
 ନିଶ୍ଵାସକେ ଗଲ ତଳ ସହସ୍ର ଯୋଜନ ।
 ଦେଶର ଗୁମୁରେ ମିଳି କରଯୋଡ଼ି କହି
 ହରି ଅର୍ଜୁନ ପେଶିଲେ ମୋତେ ମହାମାୟ ।
 କୁମ୍ଭକୁ ନେବାକୁ ମାତ କରି ଅବଧାନ
 ମଣିଭଦ୍ରା ପରବତେ ବିଜେ ଦୁଇଜଣ ।
 ଶୁଣି ମାତା ଶରବାଣୀ ହୃଦେ କଲେ ଲୟ
 ଜାଣିଲେ ଯେ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରିଛନ୍ତି ଦେବସୟ ।
 ହରି ଅର୍ଜୁନ ଅଛନ୍ତି ବସି ଏକସ୍ଥାନ
 ନ ଗଲେ ତ ବଳେ ଦେନିଯିବେ ଏହିବାଣ ।
 ଏତେକ ବିଚ୍ଛର ମନେ ଧବଳାଜୀ ମୁଣ୍ଡି
 ଆପଣା ମନ ମଧ୍ୟରେ ଲଭିଲେ ତୃପ୍ତି ।
 କୁମ୍ଭେ ଆଗହୋଇ ବାଟ କଡ଼ା ଆହେ ବାଣ
 କୁମ୍ଭ ପଛେ ପଛେ ଜାଣ ଆସୁର ପ୍ରସାଣ ।
 ଆଜ୍ଞାରେ କୁରବ ହୋଇ ଗଲ ସେହି ଶର
 ଏସନ ବିଚ୍ଛବ ଶୋଭା କବା ଅହିବର ।

ପ୍ରଥମ ପରିଚାଳନା କିମ୍ବା ହେମଲତା
 ତାହାର ପରିଚାଳନା କିମ୍ବା ହେମଲତା ।
 ପ୍ରାଚୀନ ଭେଦ କରଣ କିମ୍ବା କଲେ ଯଦୁ
 ମଣ୍ଡିତଦ୍ୱା ପଦ୍ମରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ତଦୁ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠକଲ୍ପ ନାମେ ଅଛି ଏକ ଦୃଷ୍ଟକର
 ସେ ହୋଟମଧୁରୁ ପିତୁ ହୋଇଲେ ବାହାର ।
 ହରି ଅର୍ଜୁନ ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ବେଶନ୍ତି ଉତ୍ତର
 ଶରପତ୍ରେ କିମ୍ବା କରପତ୍ର ମାହେଶ୍ୱର ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ପାଦପଦ୍ମେ କଲେକ ଉଚ୍ଚ
 ଅର୍ଜୁନେ ତାହା ଜାଣି ପାରିଲେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ଶର ଚକ୍ରପଣେ ପ୍ରଣ ନିଜରୁପ ହୋଇ
 ରଖିଲେ ତୁଣୀରେ ତୋଷେ ବାସକୀ ତାନେଇ
 ଶଙ୍ଖାର ଚରଣ ତଳେ ପଡ଼ିଲେକ ପାର୍ଥ
 ପାଦେ ପଡ଼ି କଲେ କୋଟିଏକ ବସୁବତ ।
 ଆନନ୍ଦମନ ହୋଇଲେ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ପାର୍ଥକୁ ଶେଷ ସଙ୍ଗରେ ପଶିଲେ ଜଳର ।
 ସ୍ୱାନ ସାରିଲେ ଶ୍ରୀହରି ତାହାଙ୍କର କୁଳେ
 ସନ୍ଧ୍ୟା ଚରପଣ କରି ବେବେ ଜଳବେଲେ ।
 ଚରଞ୍ଜିଣୀ ବୋଲି ନୟ ନାମ ସେ ହସନ୍ତି
 ବେବାଙ୍ଗ ପାଟ ବାନ୍ଧିଲେ ଶିରରେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ବୋଇଲେ ସୁରଭ କୁସୁମେ ଆମ୍ଭ ଆଜ୍ଞା ଶୁଣ
 ମହାବୀରୁଣୀ ପଡ଼ିବ ଜାଣ ଶେଷ୍ଠ ଦନ ।
 ସତ୍ୟ ହେତା ଦ୍ୱାପର ଏ କଳୟୁଗ ଗୁରୁ
 ଏହି ଶର ଆସେ ଥିବ ଅଶ୍ରୁରୁପ ଧର ।
 ମେଞ୍ଜନନ ମୁକ୍ତ ହେବେ ତୋହର ନିମନ୍ତେ
 ଅବଶ୍ୟ କିମ୍ବା କରବ ବେଶ ଶରପଣେ ।
 ଶୁଣି ମାହେଶ୍ୱର କିମ୍ବା ସାବଧାନେ ପୁଣି
 ପାଦରେ ପ୍ରଣାମ କଲେ ଆସି ସୁଲକ୍ଷଣୀ ।
 ଶ୍ରେ ପ୍ରଭୁ କୁସୁର ଆଜ୍ଞା ହେଲେ ଯେଉଁ ରୂପେ
 ପାଲଟି ଆଜ୍ଞା କୁସୁର ମୁଣ୍ଡି କଲେ କଲେ ।
 ପଦପାଦେ ପଡ଼ି ବେଶ କରଲେ କିମ୍ବା
 ଆସଣା ଗୃହେ ପ୍ରବେଶ ଆସି ବେଶ ହୁଏ ।
 ଜୟ ତୁ ଜନପାଦମ୍ଭ ଜୟ ଉଷିପୁତା
 ଜଗତର ମାତା ହେମବନ୍ତର ଦୁହିତା ।
 ତୋହର ପଦପ ମର ପଡ଼ି ମୋର ଶିରେ
 ଶାରିଳା ବାସକୁ ଭୂତ୍ୟ କରି ତୋ ପୟରେ ।

ଶାଶୁବଚନ ଦାହ

ଏସୁଅନନ୍ତରେ ମନୁ ଶୁଣ ରସ ବାଣୀ
 ବୋଲନ୍ତି ସେ ଅର୍ଜୁନକୁ ସୁଦ୍ଧି ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଭୁବି ବନକୁ ଅଇଲୁ ଯେବେ ପାଲଗୁଳ
 ଶବ୍ଦ ମୁଖେ ଶୁଭ ବେଳ ହେଲୁ ବନଗାମୀ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଏ ବଡ଼ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ
 ଚଉକୁଳେ ଶୁଣିଲୁ ମୁଁ ବେବ ସବାଣିବ ।
 ତୋଷେ ମୋତେ ଶସ୍ତ୍ର ବେଲେ ଶଙ୍ଖର ପାଦପ
 ବସ୍ତ୍ରନାରେ ଥିଲେ କାହୁଁ ଏମାନ ପାଆନ୍ତି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁ ସେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଲୁ
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପାଶୋରି ମନୁ କେମନ୍ତେ ମୁକ୍ତିଲୁ ।
 ଏହା ଶୁଣିଣ ବୋଇଲୁ ଗାର ସବ୍ୟସାଚୀ
 ସତ୍ୟ ଲଭିଲେ ପ୍ରାଣୀର ମୁକ୍ତି କାହିଁ ଅଛି ।
 ସତ୍ୟ ଯାହା କଲି ତାହା ଲଭିବ କେମନ୍ତେ
 ବିଶେଷେ ପ୍ରଜବର୍ତ୍ତ ମୁଁ ଧର୍ମ ପାଦପତେ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ଦୁପନ୍ତେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଦେବ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜଣେ ଆସଇ ତମ୍ବାପାଣୀ ଦେବ ।
 ଲୁ ଦୁକୁଦୁ ଶସ୍ତ୍ରରେ ତା ବେବ ଶେଉଳିଆ
 ମହାଯୋଗୀ ବଡ଼ିଅଛି ଯକୃତ ସେ ପ୍ରୀତା ।
 ଖଣ୍ଡେଦୁରେ ଆସି ବସ୍ତ୍ର ବସେ ଲେଟ ହୋଇ
 ଅଶକତ ଅଙ୍ଗଧାର ଗୁଲ ନ ପାରଇ ।
 ବବସ୍ତ୍ର ଛତା ଖଣ୍ଡିଏ କାନ୍ଧରେ ଗାମୁଛ
 ଧୋତ ମଳିନ ଉତ୍ତର ପରତାହିଁ ଲେବୁ ।
 ଦ୍ୱାବଶ ଚିତା ହୃଦରେ ଶ୍ରୀବତ୍ସଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ଦୁବଳ ବରବେ ଅତି ଅସବତେ ଶ୍ରୀଶ ।
 ଗିରି ଉପରକୁ ବସ୍ତ୍ର ନ ପାରଇ ଉଠି
 ପାଞ୍ଚପଦ୍ମ ଯାଇ ସେ ବସେ ପୁଣି ପୁଟି ।
 ହରି ଅର୍ଜୁନ ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦେ କଥା ହେଉଥିଲେ
 ଅଶକତ ବସ୍ତ୍ର ଦେଖି ଲେଉଟି ସୁଦ୍ଧିଲେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ହରି ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ
 ଏଡ଼େ ବରବୁ ତ ଦେଖି ନାହିଁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ ।
 ବେବ ଅଶକତେ ବସ୍ତ୍ର ନ ପାରଇ ଗୁଲ
 ପ୍ରବଳ ସେଗରେ ବେବ ପଡ଼ିଅଛି ଭଲ ।
 ଏ ମହା କଷ୍ଟ ଅଛଇ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନକୁ
 କଷ୍ଟ ତ୍ରତ୍ୟ ବେବା ଏହି ବରବୁ ବସ୍ତ୍ରକୁ ।

ଏକାକେ କର ପ୍ରସାଦ ଉପ୍ପ ସେ ପ୍ରମୁଦେ
 ବେଦଧନ ଦି ଜବର କଲ ଉଚ୍ଚସ୍ତରେ ।
 ତାହାଶୁଣି ଅର୍ଜୁନ ସେ ବୋଲଇ ସର୍ପୀରେ
 ବେଦଣ ଯଗର କୁହ ଅଟୁ ଦି ଜବରେ ।
 ବେଦ ଅଧ୍ୟୟନ କର ବେଦଣ କାରଣ
 କସ ମନୋରଥ ତବ କର ହେ ବଖାଣ ।
 ଏସନ ବୋଲି ପରୁରେ ବାସବର ବାଳେ
 ଏ ବଚନ ଶୁଣି ବସ୍ର ବୋଲଇ ବକଳେ ।
 ବୋଲଇ ଦିନ କ୍ଷତିପୁ କୁ ଯେମନ୍ତ ଯୋଗୀ
 ମୁହିଁ ବରଦ୍ର ଆବର ବେଲି କଡ଼ସେରୀ ।
 କରଦ୍ରରେ ଦାନ ବାବୁ ଅତିବଡ଼ ପୁଣ୍ୟ
 ଅପ୍ତେ ବେଦତା ପୂଜା କରଇ ସେ ଜନ ।
 କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତୀକୁ ଅଳ୍ପ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣାର୍ତ୍ତୀକୁ ଜଳ
 ସେରୀକୁ ଔଷଧ ଯେହୁ ଏବଂ ସଦାକାଳ ।
 ଶିରଚ୍ଛେଦନ କାଳେ ସେ ପ୍ରାଣୀ ରକ୍ଷାକରି
 ଅପ୍ରସ୍ତେ ବାମ୍ଫୀ କୁସ ତଡ଼ାଗ ପୋଷେ ।
 ଏମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁଜନ କରଇ ପ୍ରତିଷ୍ଠା
 ଗୁରୁଜନ ସନମାନେ ଥାଇ ଯାର ନିଷ୍ଠା ।
 ଅନାଥ ଲୋକକୁ ଯେହୁ ସମ୍ଭାଳ ରଖଇ
 ପର ଦୁଃଖରେ ଦୁଃଖିତ ଯେହୁ ପୁଣ୍ୟଦେୟ ।
 ଅମୁଖି ମୁଖି କରଇ ଯେଉଁ ଶ୍ରାବ୍ୟବତ୍ତା
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଜାଣ ମହାତ୍ମା ସେ ଧର୍ମ ବେଦତା ।
 ବଚନ ଅମୃତ ଯେହୁ କହେ ସର୍ବକାଳେ
 ଏମାନ ସ୍ଥାପିଲେ ଧର୍ମ ରକ୍ଷା ହୁଏ କୁଳେ ।
 କୁସ ଦୁର୍ଦ୍ଦିକୁ ସେ ମୁହିଁ ନ ପାରିଲି ଚିହ୍ନି
 ଏକମୁଖି ଏକବେଦ ହସ୍ତେଇ ଦେନ ।
 ମୁଁ ବରଦ୍ର ବସ୍ର ପୁଣ୍ୟ ଅଟେ ବଡ଼ ଦୁଃଖୀ
 ମୋତେ ରକ୍ଷାକଲେ ଧର୍ମ ଯଶ ଯିବ ରଖି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଲେ ଅଶକତ ଦିନକର
 ଆମ୍ଭେ ଦେନଦ୍ରାତା ପୁଣି ଅଟୁ ବନଚର ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲେ ଦକ୍ଷିତ୍ର ଜନ ମୁହିଁ ବୋଲି
 ଧନ ବସ୍ତୁ କହୁ ମୁହିଁ ମାଗି ନ ଅଇଲି ।
 ସେଗର ପ୍ରବଳେ ମୋର ଅସକତ କାୟ
 ଏତେକ ଲଳରେ ଅଛୁ ଜୀବନ ଉପାୟ ।
 ବଡ଼ଲୋକ ପୁଣି ମୁହିଁ ଅଟେ ବଡ଼ ଜାଣ
 ଗୁଣ ବେଦରେ ମୁହିଁ ଯେ ନିର୍ଜିତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।

ବାଳେ ଶୁଭବନ୍ତ ମୁହିଁ ମନ୍ତ୍ରେ ଶୁଭମନ୍ତ
 ମେଣ୍ଡଣ ନ ଗଲ ମୋର କର୍ମର ଲକ୍ଷିତ ।
 ଶୋକର ହୋଇ ବସ୍ର ଚରେ ବେଦଧନ
 ପାର୍ଥବୋଲେ ବେଦପରେ ତୋର ବେଦ ଶୁଣି
 କି ମାଗିବ ବେଗେ ମାଗ କିନା ହୋ ପ୍ରସାଦ
 ଯେଣେ କର୍ମର ହୋଇବ ଏ ତୋହର କାଷ୍ଠେ
 ଶଙ୍ଖ କମଣ୍ଡଳୁ କାଢ଼ି ପୁରାଇଣ ପାଣି
 ପାର୍ଥର ହସ୍ତରେ ବସ୍ର ନେଇ ବେଲ ପୁଣି ।
 ସକଳ କର ମୁଖରେ ବାଦ୍ୟ ତୁ ଉଚ୍ଚାରି
 ଅସକଳେ ତାନ ଜାଣ ଅବେ ପୁଣ୍ୟ ବାରି ।
 ତାହାଶୁଣିକ ଶଙ୍ଖେ ଜଳଜଳ ଭରି
 ପୁଷ୍ପ ଚନ୍ଦନ ଭୁଜସୀ କୁଶ ମନ୍ଦବାର ।
 ଦିନକର ଦେଲ ନେଇ ଅର୍ଜୁନ ହସ୍ତରେ
 ବେଦମନ୍ତ ସକଳପ ପଡ଼ନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚରେ ।
 ବାନ ହସନ୍ତ ଉପର ହସ୍ତେ ସର୍ବସାଗ
 ତଳହସ୍ତ ପାତଅଛୁ ଦିନ ହୋଇ ଶୁଭ ।
 ଉଚ୍ଚାରି ଉତ୍ତପ୍ତ ନାମ ଗୋଟ ବେନଜନ
 ବସ୍ରବସ୍ତେ ଜଳ ଦେଲେ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ସୁପ୍ତିକାୟ ଗାୟତ୍ରୀ ଯେ ପଢ଼ି ଦିନକର
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ସାକ୍ଷୀ କରଇ ବଦେଶପାଳ ।
 ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରି ସେ ବୋଲଇ ପାଣ୍ଡବ
 ଏ ମୋର ଦୃଢ଼ ବଚନ ମାଗ ବସ୍ରବେଦ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ସାକ୍ଷୀ କରଇ ତନ୍ତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗୁହିଁ
 ସନକାଦି ବଶ ବଶ୍ଚବେଦାଙ୍କୁ ଅନର୍ଥ ।
 ସତାରଣ ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ଆବର ପବନ
 ଅସ୍ତବାର ପୁରୁଷ ଯେ ଦେବତା ବରୁଣ ।
 ଗେ'ହଦନ ମୁଖ ଗୁହିଁ ବାନ ଏବେ ବେଦା
 ମୁହିଁ ବାନ ମାଗୁଅଛୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇପୁବା ।
 ଗେ'ହଦ ବୋଲଲେ ଆମ୍ଭେ ହୋଇଲୁଯେସ ଶ୍ରୀ
 ମାଗକିନା ଦି ଜବର ସାକ୍ଷୀରେ କି ଅଛୁ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲଇ ଶୁଣ ଯଦିପୁ ଗୁନନ
 ଶାଣ୍ଡବ ବନକୁ ତୁହି ଦେବୁ ମୋତେ ବାନ ।
 ମୋହର ଶସ୍ତ୍ରରେ ବେଲ ଲୁହୁକୁ ବ୍ୟାଧ
 ଶାଣ୍ଡବ ବନେ ପଶିଣ ଶାଉବ ଔଷଧ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଲେ ଏହି ଔଷଧ ଗୁରୁକୁ
 ଏତେ ଜଣ ସାକ୍ଷୀ ରଖି ମାଗିଲ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।

ଦକ୍ଷିଣ ଅବସ୍ଥା ଯେତେବେଳେ ପାନ୍ତି ପ୍ରାଣୀ
 କାତକ୍ୟ ଶକତି ସେ ତ କେବେହେଁ ନ ଜାଣି
 ଦକ୍ଷିଣ ଅବସ୍ଥା ପାଇଥାନ୍ତି ଦ୍ଵିମଣି
 ଅବସ୍ଥା ସମ୍ପଦ ମୁଁ ଦିଅନ୍ତି ଏକ୍ଷଣି ।
 ନିଶ୍ଚୟ ବଚନ ଶୁଣି ଅର୍ଜୁନ କମ୍ପନ
 ଗୁହ୍ୟ ସେ ପୁଣି ନାଶପୁଣ୍ୟର ମୁଖ ।
 ବେଶିଲଟିକି ଶ୍ରେୟାସି ଭକ୍ତଜ୍ଞ ତରଳ
 ଏ ପୁର କଥାକୁ ପୁଣି ଏଡ଼େ ଦୃଢ଼ବ୍ରତ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ବୋଲିଲେ ତୁ ଶୁଣ ପାଲଗୁନ
 ଏ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟଇ ଯେ କାଳାନଳ ବନ୍ଧି ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 କରପଥ ଯୋଡ଼କରି କହେ ପାଲଗୁନ ।
 ଏ ଅଗ୍ନିଦେବ କେମନ୍ତେ ଜାଣିଲ ଗୋପ ଯି
 ଏଥିର ତରଳ ମୋତେ କହିବା ଗୁହ୍ୟ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ବୋଲିଲେ ସହଦେବ ଯେ କହିଲ
 ଏ ଅଗ୍ନି ସକାଶୁ ତୋର ଦନବାସ ହେଲ ।
 ଏହି ଅଗ୍ନି ଦେବତା ଏ ମାୟାରୁପ ହୋଇ
 ସୁଧୂଷିତ ଆଶ ବୋଲି କଟାଳିଲେ ଯାଇ ।
 ମାୟା ନ ଜାଣି ତୁ ଅନ୍ତଃପୁରେ ପ୍ରଶନ୍ତେଶ
 ଏଣେ ଏ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ହେଲେ ଅକର୍ତ୍ତାମନ ।
 ସତ୍ୟବାଦୀ ପୁରୁଷ ତୁ ବନକୁ ଆଇଲୁ
 କନ୍ଧାବନ୍ଧୁପଣେ ବାକୁ ବନରେ ଭ୍ରମିଲୁ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ମୁଖ ଗୁହ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଇ
 ଅଗ୍ନିଦେବଙ୍କ ଏ ବ୍ୟାଧି ହେଲ କାର୍ତ୍ତିକାରୀ ।
 ଏହା ସଞ୍ଚିତ ମୋତେ କହ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ତେବେ ମୋହର ସତ୍ୟସୁ ହୋଇବଟି ଜାଣ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଗୁହ୍ୟ ଦେବ ଶୁଦ୍ଧି କହନ୍ତି
 ଶ୍ରୀରଙ୍ଗ ଅଧର ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ଯେ ହସନ୍ତି ।
 ଭବନାମେ ସମୁଦ୍ଧରେ ପୁଣେ ସତ୍ୟପୁର
 ଅଧାର ଘୃତ ଖାଇସ ଶ୍ଵେତଗଜା ଯଜ୍ଞେ ।
 ଘୃତ ଖାଇ ଖାଇ ପୁଣି ହେଲ ମନ୍ଦଅଗ୍ନି
 ଲୁହକୁ କ୍ୟାଧି ରହିଗଲ ସୁଗ ଚଳ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ବଚନରେ ପ୍ରଶମିଳ ପାର୍ଥ
 ଅଟ କି ମହାତ୍ମା ତୁମ୍ଭେ ଅଗ୍ନି ବରବତ ।
 ବୋଲଇ ସେ ଦ୍ଵିଜବର ଆମ୍ଭେ ଅଗ୍ନି ଅଟ
 ଆପଦ ଖଣ୍ଡିବା ପାଇଁ ବନେ ତୋତେ ଲେଟୁ

ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ଅଟୁ କୁ ପରମ ଯୋଗୀ
 ଦେବଶ ପାତକେ ତୁମ୍ଭେ ହେଲ ବଡ଼ ଶ୍ରେଣୀ
 ଶୁଦ୍ଧ ପାର୍ଥ କହନ୍ତି ଦେବ ବୈଶ୍ଵାନର
 ସତ୍ୟପୁର ଶ୍ଵେତ ବୋଲି ଏକ ନୃପବର ।
 ଦେବଯଜ୍ଞ କରିବାକୁ କଲ ସାବଧାନ
 ସେ ଯଜ୍ଞ କଲେ ଶୁଦ୍ଧନ ହୁଏ ମହାପାପ ।
 ପିତାମହ ନିକଟକୁ ଗଲ ଆମ ଦେଶେ
 ଦିନସ୍ତ ଭବରେ ଜଣେ ପୁରୋହିତ ମାଗେ ।
 ଶ୍ରେୟାତା ମୋତେ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇବ
 ଦେବଯଜ୍ଞ କରିବି ମୁଁ ପୁରୋହିତ ଦେବ ।
 ବଶିଷ୍ଠ ଯେ ସ୍ଥଳେ ପିତାମହଙ୍କ ପ୍ରମୁଦେ
 ପୁରୋହିତ ହୁଅ ଶ୍ଵେତଗଜାର ଯଜ୍ଞରେ ।
 ବଶିଷ୍ଠ ଅଇଲେ ଶ୍ଵେତ ଗଜାକୁ ସେ ଦେଶ
 ଆମ୍ଭେ ଦରଶ କରିବୁ କାଳାନଳ ଅଗ୍ନି ।
 ଆବର୍ତ୍ତକ ସମ୍ପର୍କିକ ମୋ ସୁ ବ ପ୍ରୋକ୍ଷଣି
 କୁଣ୍ଡେ ବରଷିବେ ଘୃତ ବସ୍ତ୍ରୀଶୁଦ୍ଧ ଜାଣି ।
 ଘୃତ ବରଷିବେ ସେହି ବର୍ଷାଧାର ସରି
 ଯଜ୍ଞେ ଯାଗନକ ଆମ୍ଭେ ହୋଇଲୁ ତୋହର ।
 ବଶିଷ୍ଠଙ୍କ ଏ ବଚନେ ଗଲ ଗୁଜବେଦୀ
 ଘୃତ ସମୁଦ୍ରକୁ ବାରବର୍ଷ କଲ ସେବା ।
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ହୋଇଲେ ତାକୁ ରହାକର
 ମାଗ ଶ୍ଵେତଗଜା ଯେଣେ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ତୋର
 ଶ୍ରେୟେକ ରହାକର ମୁଁ କରିବି ଯାଗ
 ପୁରୋହିତ ବଶିଷ୍ଠ ସେ ବେବେ ହବର୍ତ୍ତାମ ।
 ଯଜ୍ଞ ମୋର ତହିଁବର୍ଣ୍ଣ ବରଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ
 ବଶିଷ୍ଠଙ୍କ ପ୍ରୋକ୍ଷଣୀକୁ ଘୃତ ଦେବୁ ମୋତେ
 ଘୃତ ସମୁଦ୍ର ବୋଲଇ ଯେତେକ ଅଷ୍ଟର
 ବଶିଷ୍ଠଙ୍କୁ ଘୃତ ମୁହିଁ ନିଶ୍ଚୟ ଦେବି ।
 ଘୃତ ସମୁଦ୍ରକୁ ଗଜା ସମ୍ପଦ କରଇ
 ବଶିଷ୍ଠ ପୁରୋହିତଙ୍କୁ ବରମକ ଯାଇ ।
 ସୁଗ ଗଜାତୁଲେ ଭ୍ରମି ତରଳେ ଲଜ୍ଜାଲେ
 କୃଷ୍ଣଚକ୍ର ନେଇ ତାର ଉପରେ ବୁଣିଲେ ।
 କାର୍ତ୍ତିକ ଅନ୍ତେ ଯେ ମାର୍ଗଶିର ପରବେଶ
 ଝଡ଼ ପଡ଼ିଲ ମକର ଚଳିଛି ଅଶେଷ ।
 ଯାଗଶାଳ ତୋଳାଇଲେ ତହିଁ ନୃପବର
 ହୋମର ନିମନ୍ତେ ବୁଣି ଖୋଳାଇ ଆବର ।

ଚଟୀ ହଟୀ ବଟୀ କୃଷ ଆବର କର୍ପଟୀ
 ଏ ଶୁକ କୃଷରେ ଦ୍ଵାର କଲେ ଶୁଭଗେଟି ।
 ବାଞ୍ଚେକ ଉଦ୍ଘାତନ ସୁନ୍ଦ ଗୌତମ
 ଶୁଭଦ୍ଵାରେ ହୋଇଲେ ଏ ଶୁଭଦେବ କରଣ
 ବ୍ରହ୍ମା କରଣ ହୋଇଲେ ସୁବେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଅଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ଭଗବାନ ତପୋଧନ ।
 ପ୍ରବେଶିତ ବଶିଷ୍ଠ ଯେ ଯାଜ୍ଞିକ ହୋଇଲେ
 ଶ୍ରଦ୍ଧା ଶେଷ ଯାଗକୃଷ୍ଣ ନିବାଡ଼ିଲେ ।
 ମନ୍ଦର ମାସ ଯେ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଷଷ୍ଠୀ ତଥ
 ଅର୍ଜୁନ ଚିନ୍ତାଧନ୍ୟା ସେ ଦିନ ପାହାନ୍ତି ।
 ବାଣିଜ୍ୟ ନାମେ କରଣ ଧୃତିନାମେ ଯୋଗ
 ମନ୍ଦର ସଙ୍ଗରାଜ ଚିନ୍ତାଧନ ଘୋଷ ।
 ଅଶ୍ଵେଷା କକଡ଼ାଶ୍ରୀ ଶ୍ଵେତ ନୃପତିର
 ସାଧନ ତାର ଭୃଷ୍ଣସୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ଆବର ।
 ବାର ତଥ କରଣ ଯେ ଦକ୍ଷ ସୁଯୋଗେ
 ବସିଲେ ମାତେନ୍ଦ୍ର ବେଦା ଦେବ ଶୁଭଯୋଗେ
 ପୂର୍ଣ୍ଣବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରାପିଲେ ଯେ ବେଦମନ୍ତ ପତି
 ଅଗ୍ନି ଆଶ୍ଵେଷଣ କଲେ ଧରଣୀ ଉଦ୍ଧାର ।
 ମେବତ୍ତ ଶର ପ୍ରୋଷଣୀ କଲେ ମହାରୁଷ
 ଶୁକ ସମୁଦ୍ର ଆଶ୍ରୀ ବୃଷ୍ଣରେ ବସି ।
 ବରଷନ୍ତ ହସ୍ତୀଶୁଣ୍ଢ ପ୍ରମାଣେ ସେ ଧାର
 ଅବଶ୍ରାମେ ହବାଗତି ଅସ୍ତ୍ର ଯେ ସୁହର ।
 ଆମ୍ଭେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦରିଦ୍ର ଅଟେ ଆମ୍ଭ ଜାତି
 ଶତ ଖାଇଣ ହୋଇଲୁ ଅନେକ ଭୃଷତ ।
 ଏମନ୍ତ ଚୌକିଂଶ ବସ ପରଯଦେ ଗଲ
 ଆବର୍ଜିତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୁକ ବସିଲ ।
 ଲେଲ କରଣ ଖାଇଲୁ ଅନେକ ଯେ ଶୁକ
 ପାରବର ନ ପାରିଲୁ ଧ୍ୟେ ହେଲ ବହୁ ।
 ମନ୍ଦପତ୍ନୀ ଲଦବୁଦ୍ଧ ବ୍ୟଧିବନ୍ତ ହେଲୁ
 ଅତି ଲୋଭରେ ଶସର ଗୋଟି ଜାଗିଲୁ ।
 ବାସବ ଦେବଙ୍କୁ ବାଧୁ ମାଗିଲୁ ଔଷଧ
 ଶରଣ ନ ଦେଲ ତା ମୋତେ ଜନ୍ମଭେଦ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ହୃଦୟ ଦେବ ବୋଇଲେ ମୋଖାଇ
 କାଳେ ବଚନ ନ କଲ ସୁରସାଇ ।
 ବେଦ ଦାନକ ସବୁର ଗଲେ ଆମ୍ଭେ ଟାଉ
 ଯେ ଯାହା ଉଷର ଆମ୍ଭେ ସେ ସମସ୍ତ ବହୁ ।

ଆମ୍ଭେ ଯେତେବେଳେ ହୋଇଗଲୁ ତେଜଦାନ
 ଲୁହୁହୁ ହେଲେ ସବେ ବ୍ରହ୍ମଣ ଯେ ତନ
 ଆମ୍ଭର ବ୍ୟଧି ଉଦ୍ଧାର ଦେଲେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ବାହୁତ ସଂସାରଯାକ ହେବେ ତେଜୋମୟ ।
 ଜଣେ ରଖିଲେ ସଂସାରଯାକ ହେବ ରକ୍ଷା
 ବାବୁ ଯାବତ ଚନ୍ଦ୍ର କେ ରହିବ ତୋ ଦକ୍ଷା
 ସତ୍ୟ ସତାଇଣ ଲକ୍ଷ ଅଠେଶ ସହସ୍ର
 ଶାରକର ନ ପାରିଲୁ ପ୍ରୀତିଶ୍ରେଣ ଲେଖ ।
 ସେବା ବାଗଲକ୍ଷ ଉପାଦେ ସସ୍ର ବର୍ଷ
 ଦ୍ଵାପର ଯେ ଆଠଲକ୍ଷ ଚୌଷଠି ସହସ୍ର ।
 ପାରକର ନ ପାରିଲୁ ପ୍ରୀତି ମନ୍ଦପତ୍ନୀ
 ଉଦ୍ଧାର ଅର୍ଜୁନ ମୁହିଁ ତନୟ ଶ୍ରେଣୀ ।
 ଆମ୍ଭ ଆସୁ ଦେବ ବର୍ଣ୍ଣାଧୀନ କୁ ଅର୍ଜୁନ
 ଏମନ୍ତ ଅଗ୍ନି ଦେବର ବହୁତ କାର୍ଯ୍ୟଣ ।
 ଏତେ କହ ଅଗ୍ନି ଦେବ କରବ କାରୁଣ୍ୟ
 ଉଦ୍ଧାର ହେ ସବ୍ୟସାଚୀ ବଶିଷ୍ଠ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ସ୍ଵାମୀ ବେଦବର
 ଖାଣ୍ଡବ ବନଯାଏ କି ଯିବା ଦିନେକର ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ଗଲେ ଭୃଷ୍ଣଭୂଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଅପଶ୍ୟାତ ଦେବ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ବେଶିଲେ
 ଧ୍ୟେ ତୋହର ତାତ ପୁଣି କୁ ତାହାର ପୁତ୍ର
 ତରିବ ଯେ ଉଷସେଧ ତୋତେ ସୁବ୍ରହ୍ମତ ।
 ବୋପ କରିବ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଦେଖି ସୁରପତି
 ତୋତେ ନ ବୋଲିବ ବେଦ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଅଶ୍ୟାତ
 ଲଲ ଆମ୍ଭେ ତୋତେ ନେଇ ଅଳଲୁ ଏଠାକୁ
 ଅଗ୍ନି ବେଦତା କଟାଇ କରେ ଯେ କୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ବେଳୁବେଳେ ପଶିଲୁ କୁ କଳହ କଥାରେ
 ବିବାଦ ହେଲୁ ସୀତାଶୁଧର ଯେ ଶଶୁରେ ।
 ଖାଣ୍ଡବବନ ବହନେ ଇନ୍ଦ୍ର ନ ସହବ
 ଇନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ନିଶ୍ଚେ ତୋର ବିବାଦହୋଇବ
 ଏତେବେଳେ କୃଷ୍ଣ ଶଗପୁଷ୍ପେ କଲେ ଦିନେ
 ଦ୍ଵାରକା ପୁରକୁ ଚଳିଗଲେ ଦେବଗଣେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମୀ ଶୁଣ ବେଶ୍ୟାନର
 ବନ ଦହନେ କୋପିବ ଶଶ୍ଵେ ସୁନାସୀର ।
 ଅଗ୍ନି ବୋଇଲେ ସମ୍ପଦ ଦେବ ବେଦ ବାଜ
 ଅପାର ରଣ କରିବ ଆସି ଜନ୍ମଭେଦ ।

ଅର୍ଜୁନ ବୋଲେ କେମନ୍ତେ କରବଇଁ ମହିଁ
ସୁରନାଥ ଜଣିବାକୁ ମୋର ଶସ୍ତ୍ର ନ ହିଁ ।
ଅଗ୍ନି ବୋଲିଲେ ବାବୁ କୁ ଚନ୍ଦ୍ରପାଥ ଏଥ
ସରଲେଖ୍ୟ ଜଣିବାକୁ ଦେବ ଦେବଶସ୍ତ୍ର ।
ଅର୍ଜୁନକୁ ସମ୍ମେ ଧୃଷ୍ଣ କହିଗଲେ ବହୁ
ପାତାଳ ଦେବୁଣ୍ଡେ ବଜେ ସେହିରୂପ ଘେନି
ନାଗସୁଖ ବୋଲିଲେ ଦେ ଶୁଣ ବୈଶ୍ଣାବର
ଆଦିଆଏ ତୋର ବ୍ୟାଧି ତୋରନାହିଁ ପର
ଅଗ୍ନି ବୋଲିଲେ ତୋପୋଗେଶବ୍ରୁ ବତୋ ବ୍ୟାଧି
ନାଗସୁଖ ଶର ଦେବ ଶର ମନରେଷା ।
ନନ୍ଦବୋଷ ରଥ ଦେବ ଗଣ୍ଡିକ ସେ ଧନୁ
ଏତେକ ନେଲେ ତରବି ମୁଁ ବପାକ କର୍ମ
ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଦେବ ସେ ଅନାଦି
ଆସ୍ତେ ଏହାଦେଲେ ଯେବେକୁଟିବ ତୋ ବ୍ୟାଧି
ଏଣେ ମୁଁ ମୁକତ ହେବ ଶୁଣ ଦେ ଅନନ୍ତ
ମୋତେ କହୁକର କାସବହୁଳ ଅରୁଣ ।
ତାହା ଶୁଣିଣ ସନ୍ତୋଷ ହେଲେ ଯୋଗେଶ୍ଵର
ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଆଣିଦେଲେ ବେଗେ କାମୋଦର
ଘେନଣ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ବୈକୁଣ୍ଠ ବାହାର
ପାତାଳ ସୁରକୁ ଗଲେ ଉଦ୍‌ବେଗ ମନର ।
ବାସୁକି ଭୁବନେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
କେଶି ନାଗରାଜା ହେଲେ ଅନେକ ସନ୍ତୋଷ
ଆହେ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ତୋବେହେହେଲ ବ୍ୟାଧି
ଏଥୁ ତରବିବାକୁ କପାଁ ନ କରୁ ଔଷଧ ।
ମୁହିଁ ଉପାୟ କରୁଛି ଏବେ ହୋ ଅନନ୍ତ
ନ ଗପାଣ ଶର ଆଣି ଦେବୁ ମୋର ହସ୍ତ ।
ତୋହର ଯେ ଅମୃତାସ୍ତ୍ର ଦେବୁ କୁ ଆବର
ତୋଷେ ନାଗରାଜା ଆଣି ଦେଲେ ବେନଶର
ରଥେ ଥୋଇଲେ ସେ ବେନଶର କାଳାନଳ
ପ ତାକୁ ଯାଇଁ ଭେଟିଲେ ଆହତ୍ୟ ମଣ୍ଡୁକ ।
ଆହତ୍ୟ ଦେବ ତାହାକୁ ବଚନେ ସମ୍ପାଦ
ଆଶ୍ଵେନୀ ହେବାକୁ ବାବୁ କରୁଅଛ ବୁଦ୍ଧି ।
ସେ ବେ ଇଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତ ଦେବ ଦିନକର
ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଅଗ୍ନିକ ଦେଲେ ଦିବାକର ।
ଚନ୍ଦ୍ରଠାରୁ ହେମଶର ଚନ୍ଦ୍ରକଳୀ ଗଦା
ସେ ଲେଖ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ହେବ ବଚନରେ ସିଦ୍ଧା

ବ୍ରହ୍ମ ନ ବ୍ରହ୍ମେ ଧାର ଚେଷ୍ଟ ହୋଇଲେ
ବ୍ରହ୍ମ ଧର ବ୍ରହ୍ମଶକ୍ତି ପତ କୁ ମାଗିଲେ ।
ଅଗ୍ନିର ବଚନ କେତୁ ମେଷ ବ ସେ ଲେଖ୍ୟ
ବ୍ରହ୍ମଶକ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଶକ୍ତି ବଲେ ବ୍ରହ୍ମ ନାଦେ ।
ଶସ୍ତ୍ରଧାର ଧବୁ ନନ୍ଦବୋଷରେ ପ୍ରସନ୍ନ
ଭେଟିଲେ ଅମରବନ୍ଧ ସୁରେ ଶରୀରୀ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଲିଲେ କୁ ଗି ଅତି ଲେଖ କଲୁ
ତରସୁର ହେଲ ପାର କର ନ ପାରିଲୁ ।
ଶ୍ଵେତେବିନ୍ଦୁ ତୋହର ବସୁ ମୋତେପୁଲେ
ଖଣ୍ଡିକ ବ୍ୟାଧି ଶଶ୍ଵେ ବଜ୍ରଶକ୍ତି ଦେଲେ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଅସ୍ତ୍ର ତୋହର ଯେ ମେଷସ୍ତ୍ର ଆବର
ପୁଷ୍ପକବିମାନ ମୋତେ ଦେବୁ ପୁରନ୍ଦର ।
ଅଗ୍ନି ବଚନେ ସାନନ୍ଦ ଦେବ ସୁରପତି
ଦେଲେ ଇନ୍ଦ୍ରାସ୍ତ୍ର ମେଷାସ୍ତ୍ର ଆଣି ବଜ୍ରଶକ୍ତି ।
ପୁଷ୍ପକ ବିମାନେ ସୁରସାଇଁ ତା ପ୍ରସନ୍ନ
ଘେନ ଅଗ୍ନି ଦେବ ତାହା ବାହାର ଆସଇ ।
ବିଶ୍ଵଦେବାକୁ ମାଗିଲେ ଅମୋଗ ଯେ ଶକ୍ତି
ସାନନ୍ଦେ ତାହାକୁ ଦେଲେ ସେ ବ୍ରହ୍ମଶକ୍ତି
ସନକାଦି ଦେବଠାରୁ ମାଗି ମଳବାଣ
ନନ୍ଦବୋଷ ରଥେ ତାହା ଥୋଇଲେ ନେଇଣ
ଯମଦେବକୁ ମାଗିଲେ କାଳଦଣ୍ଡ ପାଣ
ମୋ ଦେବ ଆଶ୍ଵେନୀ ଦେଲେ ବେଦକୁସୁପାଣ
କାଳଦଣ୍ଡ କାଳପାଣ ଦେଲେ ନାଶକର
ଅଗ୍ନି ଦେବତା ଥୋଇଲେ ରଥର ଉପର ।
ପ୍ରବନକୁ ମାଗିଲେ ଯେ ପ୍ରବନାସ୍ତ୍ର ତାର
ଆବର ମାଗିଲେ ତାକୁ ଅଭୟ ମୁଦ୍‌ଗର ।
ମରୁତ ଦେବତା ଆଣି ଦେଲେ ଶସ୍ତ୍ର ବେନ
ତଳହସ୍ତ କର ତାହା ବୈଶ୍ଵାନର ଘେନ ।
ବୃହସ୍ପତିକୁ ମାଗିଲେ ଶାବନାସ୍ତ୍ର ଶର
ତୋଷେ ଦେବଗୁରୁ ଆଣି ଦେଲେ ଅଗ୍ନିକର
ମାଗିଲେ ଗଣଦେବକୁ ଗଦା ବଜ୍ରାବଳୀ
ଅଗ୍ନି ଦେବକୁ ସନ୍ତୋଷେଦେଲେ ସେହୁ ତୋଳ
ଆବର୍ତ୍ତକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣକ ଦ୍ରୋଣ ଯେ ପୁଷ୍ପର
ତାକୁ ମାଗିଲେ ଶର୍ବାବତୀଶ ବଜ୍ରଶର ।
ବହ୍ନି ଦେବତାକୁ ତାହା ଦେଲେ ମେଷମାନେ
ରଥରେ ଅଗ୍ନି ଥୋଇଲେ ନେଇ ତୋଷମନେ

କୁବେର ଦେବତାଙ୍କର ପୁରେ ସେ ପଶିଲେ
 ରହାବଳ ଗଦା ଅଜଗବକୁ ମାଗିଲେ ।
 ରତ୍ନମଣି ମୁକୁଟ ଯେ ଲଳଟ ଭୂଷଣ
 ଚର୍ଚ୍ଚଭୂଷଣ ମାଗିଲେ ପୁଣି ହୃତାଞ୍ଜନ ।
 ବାହୁଟୀ ତାଡ଼ ତୋ'ଡ଼ର ରତ୍ନ ଜଗଦ୍‌ବଳା
 ହୃଦୟ ଭୂଷଣ ପୁଣି କଣ୍ଠ ରତ୍ନମାଳା ।
 କଟିମେଖଳା ନୂପୁର ଏ ଯୋଗାଡ଼ମାନ
 ଅଗ୍ନି କ ଦେଲେ କୁବେର ହୋଇ ତୋ'ଷମନ ।
 ଶିଶୁରହୁ ମାଗିଲେ ଯେ ଯାଇ ଶୂଳକ୍ଳେ
 ପାଶୁପତ ଅଗ୍ନି ଶର ଖଟ୍ବାଜ ସୁଜ୍ୟୋତି ।
 ପିନାକ ଶାରଙ୍ଗ ଏହି ଦୁଇଗୋଟି ଧନୁ
 ମାଗନ୍ତେ ଶିଶୁର ଦେଲେ ନେଲେ ତା କୁଶାଦୁ
 ବରୁଣ ଦେବତାପୁରେ ପଶିଲେ ଅନଳ
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ରେତ ଗୋକ୍ଷୀର ଯେ ଅଶ୍ବ କାମପାଳ ।
 ଆବର ଯେ ଜଳଧର ଶସ୍ତ୍ର ଜଳପାଶ
 ଦେବ ଭଲହେଲେ ଆଖିଦେବ କୁମ୍ଭ ପାଶ ।
 ଅଗ୍ନି ଦେବତାଙ୍କ ଦେହ ଆଶ୍ବେଷ୍ୟ ନିମନ୍ତେ
 କଳପି ଅଶ୍ବକୁ ଆଣି ଦେଲେ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ଭେଦ ଦୁହେ ଯେଉଁ ଅଶ୍ବଙ୍କର କାପେ
 କାମରୂପୀ ଅଟନ୍ତି ସେ ପୁଣି ହରିହପେ ।
 ନିମିଷେ ତ୍ରୁମି ପାରନ୍ତି ସକଳ ଭୁବନ
 ମହାପ୍ରଳୟେ ଦୁହନ୍ତି ସେ ପୁଣି ନିଧନ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଯେକାଳେ ପ୍ରଳୟ ଜଳେ ବୁଡ଼ିଯାଇ
 ସେକାଳେ ସେହି ଅଶ୍ବଙ୍କୁ ବଦସେ ହୁଅଇ ।
 ବରୁଣକୁ ମାଗି ତାହା ଆଣି ବୈଶ୍ଣାବରେ
 ଯୋଡ଼ିଲେ ସେ ନନ୍ଦଭୋଷଦେବଙ୍କ ରଥରେ
 ରହାବର ପୁରୁ ଅଗ୍ନି ବାହାର ହୋଇଲେ
 ପଦ୍ମତାସ୍ତ୍ର ହିମବନ୍ତ ସିନାକୁ ମାଗିଲେ ।
 ଅଗ୍ନି ଦେବତା ଶସ୍ତ୍ରର ଆଶ୍ବେଷ୍ୟ ନିମନ୍ତେ
 ମାଗନ୍ତେବେବେଯେଶ୍ବରଦେଲେତୋଷ ତତ୍ତ୍ୱେ
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କୁ ମାଗିଲେ ଅଗ୍ନି ଅଭେଦ୍ୟ ବିଭୁତି
 ଯେବଣ ବିଭୁତି ଥିଲେ ସେ ନ ଭେଦନ୍ତି ।
 ଆତ୍ମାବଳୀ ଧନୁ ଦେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରକୁଣ୍ଡଳମା
 ସୁମୁର ମୋହନ ବନ୍ଧ୍ୟା ଦେଲେ ପୁଣି ଆଣି ।
 ନନ୍ଦଭୋଷ ରଥରେ ସେ ସବୁ ଶସ୍ତ୍ର ଘୋର
 ଦେବ ପ୍ରସାଦେ ପାର୍ଥର ପାଖକୁ ସେ ଯାଇ ।

ବୋଲେ ଏ ଶସ୍ତ୍ର ମୁଁ ମାଗି ଅଣିଲିରେ ପାର୍ଥ
 ଏ ଦେବ ଶସ୍ତ୍ର ସକଳ ତୋତେ ଦେଉ ପ୍ରାପ୍ତ
 ଅଗ୍ନିଙ୍କ ଚରଣତଳେ କରି ପ୍ରଣିପାତ
 ଅଗ୍ନି ପାର୍ଥ ଆଶ୍ବେଷ୍ଟଲେ ନନ୍ଦଭୋଷ ରଥ ।
 ଅଗ୍ନି ସାରଥ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ହୋଇଲେତ ରଥୀ
 ଶାଶ୍ବତବନ ସନ୍ନିଧେ ମିଳିଲେ ଝଟତ ।
 ପାଦଗୟା ବୋଲି ବହୁଯା ଏ ନଦୀ ଗୋଟି
 ଶାଶ୍ବତବନ ଭେଦ ସେ ମେଖଳାରେ ପୁଟି ।
 ସେ ନଦୀ ଗୋଟି ଭେଦଣ ଶାଶ୍ବତ ବନକୁ
 ସାଗରେ କୁନ୍ଦ ବୁଡ଼ାଇ ସେ ପାଣି ନେବାକୁ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପାତେସ୍ତ୍ର ଯୁଗ୍ମ ଚୌଦ୍‌ଂଶ ଉତ୍ତର
 ସୁକୋମଳ ଶିଳାମାନେ ମୁଗିଛନ୍ତି ସ୍ବର୍ଗ ।
 ପାତେସ୍ତ୍ର ଶୁଭକଳରେ ଶୁଭେଷି ଜଗଣ
 ରତ୍ନ କଳସମାନ ତା ଉପରେ ବସନ୍ତି ।
 ଝଲକନ୍ତି ମାଣିକ୍ୟ ଯେ ମଣି ମୁକ୍ତାହାର
 ବାଳ ଆବୃତ୍ୟ ଜଣି ତା ତେଜ ପରଖର ।
 ସହସ୍ରେକ ନବଶତ ଯୋଜନ ସେ ତୋଟା
 ଶୁଭକାଠି ବିସ୍ତାର ଯେ ଏକ ବୃକ୍ଷଗୋଟା ।
 ଆଣୀ ଅର୍ବୁଦ ତୋଟାଳ ତାହାକୁ ଖଟନ୍ତି
 ବୃକ୍ଷକେ ଜଣେ ଲେଖାଏଁ ପାଣି ଦେଉଅନ୍ତି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ସେନ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ଚଳନ୍ତି
 ରଥ ରୁହାଇ ଉତ୍ତର କୋଣ ଯେ ଜଗଣ ।
 ଦେଖନ୍ତି ତୋଟା ସୁସଞ୍ଚ ବୁଲି ଚଢ଼କତ
 ପୁଷ୍ପ ତେଜେ ରଥ ଦିବା ପରାସ୍ତେ ଦିଶନ୍ତି ।
 ବୃକ୍ଷଙ୍କର ମୂଳକୁ ସେ ନିଷାସଣ କରି
 ଶୁଭ ଶୁଭ ଦଣ୍ଡ ତହୁଁ ଉତ୍ତର ଚଉଁସ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଅଛି ଶୁଭକତ
 ପୁଷ୍ପଙ୍କର ତେଜେ ତହିଁ ନାହିଁ ଦିବାସତ ।
 ଅନବରତେ ବହଇ ମଳୟ ସମୀର
 ମଉଷଧି ତେଜଲଗି ଜାବେ ଯେ ଅମର ।
 କନକ ବନ ପରାସ୍ତେ ପୁଷ୍ପେ ବିକାଶନ୍ତି
 ରସାଣିଲ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣପର ଜନ୍ମ ଏ ଦିଶନ୍ତି ।
 ଏସନ ମହୁମାବନ୍ତ ସେ ଶାଶ୍ବତ ତୋଟା
 ଶତେ ଯୋଜନ ଉତ୍ତର ଏକା ବନଗୋଟା ।
 ବରୁରଇ ପ୍ରାଲଗୁନ ଆପଣା ହୃଦୟତେ
 ଆକାଶ ସମ୍ପଦ ଏହା ନାଶିବ କେମନ୍ତେ ।

କରପଥ ଯୋଡ଼ି ବୋଲେ ଶର ଫାଲଗୁନ
 କେବଣ ମହୋଷ୍ଠରେ ବୁଟିବ ମନ୍ଦଗି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାଲ ଦିଅ ଆଶର ମୁହିଁ ତାହା କାଟି
 ଇନ୍ଦିଆ ଆଶେଷ୍ୟ କର କୁମ୍ଭ ଦେହ ଗୋଟି ।
 ଅଗ୍ନି ବୋଇଲେ ତେ ହର ସକଳର ଦେଲେ
 ତୋଟାଯାକ ମଗିଛୁ ମୁଁ ସାକ୍ଷୀ ଦିଶିପାଲେ ।
 ବାବୁ ଦୁଷ୍ଟପାଳ ଶାବକନ୍ତ ଯେ ତତେଇ
 ସବୁକୁ ହିଁ ଇନ୍ଦିବ ମୁଁ ଜଗିଥିବୁ କୁହ ।
 ତେବେ ସେ ଭୃଷ୍ଟ ମୁହିଁ ହେଇବ ଅର୍ଜୁନ
 ଇନ୍ଦିବ ଔଷଧ ପାଇଁ ଖାଣ୍ଡିବ ବଢ଼ିନ ।
 ବୁ ଶରତମଲ୍ଲ ମୋତେ ହୋଇଲୁ ପ୍ରସନ୍ନ
 ପାଶାଣ ରେଖ ସମାନ ତୋହର ବଚନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲୁ ପଣି ଇନ୍ଦି ବେଶ୍ଵାନର
 ଅଗ୍ନି ବୋଇଲେ ନାଗର କର ଯେଷ ତୋର
 ଖାଣ୍ଡିବ ବନ ଦହଇ ତୋର ତେଜ ଶେଷ
 ନାଗର କର ଶେଷିଲେ ମୋତେ ଫାଲଗୁନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ନାଗର କର ବସାଇଲେ ବୃଷେ
 ବସିଲୁ ସେ ବେଶ୍ଵାନର ଅଗ୍ନି ଶର ରୂପେ ।
 ଅଗ୍ନି ବୋଇଲେ ବାବୁ ରେ ଯାଉଅଛୁ ମୁହିଁ
 ମେଘ ବରଷନ୍ତୁ ନିତ ଇନ୍ଦ୍ର ଆଜ୍ଞା ପର ।
 ଆନକୁ ଉପୁ ନାହିଁ ମୋହର ବଦାନ୍ତେ
 ଜଳହିଁ ସେ ଆମ୍ଭ ବଢ଼ି ଶଙ୍ଖର ସୁବତେ ।
 ତାହା ଦୂରକର ଏକା ଥିବୁ କୁହ ରଖି
 ସୁଖେ ପଣି ମଉଷଧି ପାରଇ ମୁଁ ଉଷି ।
 ପଣି ଜନ୍ମମାନେ ନିଜ ସାଆନ୍ତେ ଗଗନେ
 ତାହାକୁ ନାଗର କୁହ ବନ୍ଧୁକୁ ଯେସନେ ।
 ବାବୁରେ ପିମ୍ପୁଡ଼ ମାତ୍ର ନ ଯିବ ଉତ୍ତର
 ତେବେ ସିନା ଦେଲୁ ଧର୍ମ ହୋଇବ ତୋହର
 ଏତେକ ଦୃଢ଼ କରଇ ଦେବ ବେଶ୍ଵାନର
 ଜଗନ୍ନାଥେ ଥାଇ ପାର୍ଥ ବଳେ କୋପଇର ।
 ତୋଟା ମଧ୍ୟେ ପଡ଼ି ଅଗ୍ନିଦେବ ଯାଏ ଶେଷି
 ବ୍ୟାପିଲୁ ସେ କାଳାନଳ ହୋଇ ଶଶୁରୁଣୀ ।
 ଅନେକ କାଳର ପଥ ଅଛି ତହିଁ ପଡ଼ି
 ଯେ ସବୁ ଜଳ ଉଠଇ ଅଗ୍ନିତେଜ ବଢ଼ି ।
 ବକାଶିଲ କାଳାନଳ ତେଜ ମହାମୁଖି
 ତୋଟାଲେ ଦେଖିଣ ମାଡ଼ ପଡ଼ିଲେ । ୧୪୪ ।

ବାମିନୁ ପାଣି ପୁରୁର ଆଣି ରହୁବଟେ
 ପକାଇଲେ ଅନଳରେ ନେଇ ସେ ବଳଶ୍ଵେ
 ଅଗ୍ନି ତାତଦେଲେ ରଖ ରଖ ସଦ୍ୟସାତ
 ତୋର ଉପଶେଷ କଲେ ମୋତେ କେନ୍ଦ୍ର ରଖି
 ଦଶସହସ୍ର ଅଗ୍ନିଦେବ ଅଛନ୍ତି ତୋଟାଳ
 ଶୁଣି ଜଣକେ ଦୁଃଖ ବନେ କୁଟୀକାଳ ।
 ପଡ଼ିବା ମାତ୍ରେ ନାଗର ଧାତକାରେ ଭେଦ
 ତୋଟାଳଙ୍କ ବେନକୁଳ ପକାଇଲୁ ଛେଦ ।
 ଦ୍ଵାରମଣି କୁଣ୍ଡଳ ଯେ ବକାଶର କାପ୍ପେ
 ଦଶନ୍ତ ତୋଟାଳମାନେ ମୁଣ୍ଡାବୃଷ ପ୍ରାପ୍ତେ ।
 ଅଗ୍ନିରେ ପଡ଼ିଲେ ବେବଗଣେ ମୁହଁମାଡ଼ି
 ପକାଇ ନ ପାରି ସବେ ମଲେ ତହିଁ ପୋଡ଼ି
 ଯେବା ପଳାଇ ଯିବାକୁ ନେଡ଼ଇ ବଳିଲେ
 ଅଗ୍ନିରେ ପଡ଼ଇ ସେହି ପାର୍ଥ ଶରଜାଲେ ।
 ତହିଁରେ ତୋଟାଳ ଦଶଅଗ୍ନିଦେବ ପ୍ରମାଣ
 ଜଣେ ନ ବଞ୍ଚିଲେ ସବେ ହୋଇଲେ ନିଧନ
 ତୋଟାରୁ ସେ ଧୂମସ୍ଵାଣି ଉଠିଲୁ ଗଗନେ
 ଗର ଆମୋଦ ଉଠଇ ଆକାଶ ଭୁବନେ ।
 ନା'ରବ ସେ ବଜେ କଲେ ତୋଟା ସନ୍ନିଧାନେ
 ଦେଖିଲେ ଜଣେ ପରେ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନେ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖି ପାର୍ଥ ଆସନରୁ ଉଠି
 ପ୍ରଣାମ କରି ତରଣେ ଶୋଇଲୁ କଷ୍ଟି ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବାସବର ବଳ
 ନାଶ କରୁଛୁ ଆକାଶ ସମ୍ପରକ ସ୍ଥଳ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବତାର ଅଟେ ଏ ଖାଣ୍ଡିବ ବନ
 ଅନେକ ଔଷଧ ଏଥେ ହେଉଛି ଦହନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଏଥେ ନୁହଇ ମୁଁ ଦେଶୀ
 ବିଜୟାଳ ହେଇ ଅଗ୍ନିଦେବ ଯାଏ ନାଶି ।
 ଏତେକ ବଚନେ ଗଲେ ସେ କଳହସ୍ତପୁ
 ଅମରପୁରେ ଚେଟିଲେ ସୁରପୁର ବସୁ ।
 ବିବଶ ଦେବ ସେ ବସିଅଛନ୍ତି ଆସ୍ଥାନେ
 ବ୍ୟାଧିପାଶ ଖଟିଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ସନ୍ନିଧାନେ ।
 ଏସନ ସମୟେ ସସ ଆମୋଦର ଗର
 ଆସ୍ଥାନେ ଥାଇ ଦେଖିଲେ ଦେବ ସୁରଭଦ୍ର ।
 ଆମୋଦର କି ଅପୂର୍ବ ଗର ଏ ଆକାଶେ
 ଶସ୍ତ୍ରର ତ ପଛବଦ ହେଉଛି ସୁବାସେ ।

ନାରତ ବୋଲରେ ଶୁଣ ଆଦେ ସୁନାସୀର
 ଶାଶୁବ ବନ ଆଜରେ ନାଶଗଲ ତୋର ।
 ଅଗ୍ନି ଦହନ କରୁଛି ତୋଟା ମଧୁବନ
 ଶୁଣ ତୋମାତଳ ହେଲ ସହସ୍ର ଲେଟନ ।
 ଆସବୁ ଉଠିବତଳ ବଳେ ସୁରଗନ
 ଧାଆଁରେ ନନ୍ଦନେ ମୋର ଯାଗବନ ସାଜ ।
 ବିଦ୍ୟାଧରକୁ ହକାରି ବୋଲେ ସୁରବେଦୀ
 ଧାଇଁଯାଇଁ ଅନଳକୁ ବେଶରେ ଲିଭା ।
 ତୋଟାଳ ମୋହର ଦଶସହସ୍ର ଅବୁଦ
 ତାହାଙ୍କର ଆଦେ କହାଁ ଅଗ୍ନିର ଏ ବାବ ।
 ଧାଆଁରେ ବିବିଧସେନ ଅଙ୍ଗର ପଲ୍ଲଗ
 ତୋଟାଳକୁ ସେ ଅଗ୍ନିରେ ପକାଇବ ଆଗ ।
 ବାସବର ଆଜ୍ଞାପାଇ କୁମାରେ ଧାମନ୍ତ
 ଯାଇ ମଧୁବନ ତୋଟା ସଜିଧେ ମିଳନ୍ତ ।
 ବାହନ ତେଜୀ କରଣ ସମସ୍ତ କୁମାରେ
 ଅନେକ ନାରୀତ ଅସ୍ତ୍ର ଧରିଛନ୍ତି କରେ ।
 ଚଣନ୍ତି ସେ ବିଦ୍ୟାଧର ସୁରନାଥ ପ୍ରାୟେ
 ବିରଜଇ ଅଳଙ୍କାର ବହୁ ତାଙ୍କ କାୟେ ।
 ଚଉଷଠ ତୋଟି ଜାଣ ବାସବ କୁମର
 ସମସ୍ତେ ଧାମନ୍ତ ଶିବସେନ ସଙ୍ଗତର ।
 ଗରବ ବିଦ୍ୟାଧରକୁ କି ଅବା ପ୍ରଶଂସି
 କାମଦେବର ସଦୃଶ ରୂପରେ ସେ ଦିଶି ।
 ସୁବେଶ ସବେ ଅନେକ ଅଳଙ୍କାର କାୟ
 ଦିଶନ୍ତି ତ ବିଦ୍ୟାଧରେ ସୁରନାଥ ପ୍ରାୟ ।
 ଅଶୀପଦୁ ଗରବକୁ ଘେନି ଜୟସେନ
 ରୁଦ୍ଧବଳକୁ ଧାଇଁଲେ ଦିଗ୍‌ପାଳ ନନ୍ଦନ ।
 ଔଷଧ ଭସି ବିସ୍ତାରି ସେ ଅନଳ ରେଖା
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ପୁରୁଷଛଇ ଅଗ୍ନିତେଜ ଶିଖା ।
 ଗଙ୍ଗାକୂଳ ଦେଇ ଧାଇଁ ଗଲେକ କୁମରେ
 ଦକ୍ଷିଣଦିଗ ଶୁଭରେ ଧରିଲେ ତୋଟାରେ ।
 ରହୁବୁଲେ ପାଣି ବେଗେ ପୁରଇ ବଳଷ୍ଟେ
 ପକାନ୍ତି ଅଗ୍ନିରେ ନେଇ ତାହା ଅତେକଷ୍ଟେ ।
 ଶେ ହୋ ଅର୍ଜୁନ ବୋଲି ଡାକେ ବୈଶ୍ଣାବନର
 ଅର୍ଜୁନ ଥାଇ ଶୁଣିଲ ଜଗନ୍ନାଥ ଉପର ।
 ସବନାସ ପେଶିଲକ ବର ପାଲଗୁନ
 ଭବିଷ୍ୟରେ ବିଦ୍ୟାଧରେ ଯୋଜନ ସେ ଭଲ ।

ପୁରନ୍ଦର ଦେବତାକୁ ନ ରଦ କହିଲେ
 ଗୋହର ସମସ୍ତ ସୁସ ତହିଁ ନାଶଗଲେ ।
 ପୁଣେ ଗୋଡ଼ର ଶାଶୁବ ବନ ହତାଶନ
 ଶୁଣି ମହାକୋପରେ ଦେବ ମହତାନ ।
 ମେଘକୁ ଗରଣ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେକ ବାସବ
 ବେଗ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯାଅ ଯା ଶାଶୁ
 ଆବର୍ତ୍ତକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣକ ହୋଇ ସେ ପୁଷ୍କର
 ଶାଶୁବ ବନରେ ଗୁରୁମେଘେ ଭାଲ ମାର ।
 ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ ମେଘ ଉଠିଲେ ଗରଜ
 ସମୁଦ୍ରରୁ ପାଣି ତୋଳି ଗୁରୁମେଘେ ଖଞ୍ଜି ।
 ଘେଟିଲେ ଶାଶୁବବନ ତୋଟା ଚଉକଳ
 ଗର୍ଜନ ନ ଦି କରଣ ମେଘେ ବରଷନ୍ତି ।
 ଅଗ୍ନି ଦେବ ଡାକ ଦେଲେ ଶୁଣ ସବ୍ୟସାଚ
 ମେଘ ବୁଣ୍ଟି କଲେ କାର୍ଯ୍ୟ ନେହୁଲକ କରୁ
 ଅଗ୍ନିର ବଚନ ଶୁଣି ଘର ପାଲଗୁନ
 ବେଗେ ପେଷେ ମନରେଖ ଶର କରେ ବେଶ
 ଅନୁଷ୍ଠଣେ ବାଣ ଦିରେ ସେହ୍ନେ ଜଳଧାର
 ଶାଶୁବ ବନ ଉପରେ କଲ ଶରପାତ୍ର ।
 ଉଷିଶୀସସ୍ର ଯୋଜନ ସେ ଶାଶୁବ ବନ
 ତହିଁ ଶରପାତ୍ର ଶରେ କଲକ ଅର୍ଜୁନ ।
 ବେଳତାଳ ବହଳରେ ପଡ଼ିଲେକ ଶର
 ବରଷନ୍ତି ମେଘମାଳ ହୋଇଣ ପ୍ରଶର ।
 ଉଷିଶୀସସ୍ର ଯୋଜନ ଅଟଇ ସେ ବନ
 ବସେନ୍ତି ମେଘେ କର ବୋର ଗରଜନ ।
 ଏକଟ ହୋଇ ବ୍ୟାପିଲେ ସେ ଗଗନ ମାଗ
 ପରୁଣ ଯୋଜନ ଶର ପାତ୍ରର ଉତ୍ତର
 ଅଗ୍ନିଙ୍କର ତେଜଲଗି ସବ ଦିନ ଶର
 ପାତେର ତହିଁକି ସେହି ହେଲ ଗଡ଼ଖାର ।
 ତୋଟାର ପାତେର ହେଲ ତହିଁ ପୁଣି ବାଡ଼
 ଶବ୍ଦ ଜନ୍ମମାନେ କେହି ନୋହଲେ ବାହାରି
 ବ୍ୟାସ ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣୀ ଘୋଡ଼ା ଗଣ୍ଡା ଯେ ଶାକୁ
 କେହି ବାହାରି ନ ଗଲେ ଉଷିଶୀ ଅନଳ ।
 ବାହୁଟିଆ ହରିଣ ସେ ମୁଗଆଦ କର
 ବୁକୁର ଗଧ ଭଲ୍ଲକ ଯେ ଗନେରୁଣ ।
 ବରଷ ଓଟ ସମ୍ପର କଟାଶ ବଳିଆ
 ଶାଳଆପତଳ ଶିଖା କୋକ ସେ କଲୁଆ ।

ନେପାଳୀମଣ୍ଡା ମନେଟ କୁମ୍ଭାଟୁଆ ଆଦି
ମୂଳେ ସର୍ବ ମାର୍ଜାର ବନଗୋରୁ ଗୋଧୁ ।
ପକ୍ଷୀଚନ୍ଦ୍ର ଏ ଅନେକ ବଣି ସାଧୁ ଶୁଆ
ଅସାରକିଆ ଗୋବରା କୁଆ ପକ୍ଷୀକୁଆ ।
କନକରେଖା କଷର ପାଣ୍ଡବ ଚଢ଼ାଇ
ଧାତ୍ରାୟଣୀ ଭୂଆ ଯେ କୋଟଲଖାଇ ।
ଗୁଣ୍ଡିଏ ମୟୂର ରାଜହଂସ ଭବଳିଆ
ଆବର ଯେ ରାଜବଣୀ ପକ୍ଷୀ ଭରତୀ ।
ସାରସ କଳ୍ପବିକ୍ରମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯେ ପକ୍ଷୀ
ପାଣିକୁଆ ଦଳପିଂ ଫେମାସକ ପକ୍ଷୀ ।
ବଲିବଣା କାଠବଣା ହରଡ଼ ଚଢ଼ାଇ
ଗୁଞ୍ଜର ବଡ଼ଆକଙ୍କ ଚକୁଆ ଚଢ଼ାଇ ।
କୋକୁଆ କୁକୁଡ଼ା ବକ ମହରଙ୍କ ଝିଙ୍କ
କାଦୁଡ଼ି ସରଚଟିଆ ପକ୍ଷୀ କଣିକକ ।
ହଳଦାବନ୍ଧୁ ଗୁଡ଼ିକାଳିକା ବାଉଆ
ପାଟଣାଲିଆ ନାରଙ୍ଗୀ ପକ୍ଷୀ କାକରୁଆ ।
ଗଜାର ଭୂରାଇ ଆଦି ଯେତେ ପଶୁପକ୍ଷୀ
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହୃତାଶନ ଯାଉଛନ୍ତି ଘିଷି ।
ପକ୍ଷିଚଟା ଗୋଟାଏ ଯେ ହାରକାଟେ ଗଲ
ଅଗ୍ନି ଡାକଦେଲ ଧନଞ୍ଜୟ ଗଲ ଗଲ ।
ସେ ପକ୍ଷୀ ଗୋଟିକି ଶର ବନ୍ଧିଲ ଫାଲ ଗୁଳି
ପକ ଲଲ ଜଳେ ଯହିଁ କାଳାନଳ ବଢ଼ି ।
ଅନୁଷ୍ଠାନେ ଶର ଧରି ବନ୍ଧିଲ ଅର୍ଜୁନ
ତଥାପି ମନରେ ତୋଷ ନାହିଁ ହୃତାଶନ ।
ରାସବଦା ବରଷିଲେ ଧରି ମେଘମାନେ
ନ ପଡ଼ିଲ ହୃଦୟକ ଜଳ ସେ ଭବ୍ୟ ନେ ।
ସମୁଦ୍ର ପୃଷ୍ଠା ଏକ ହୋଇଲ ଜଳରେ
ଫିଟି ରହିଲେକ ମେଘମାନେ ଗଗନରେ ।
ଯେତେବେଳେ ବୃକ୍ଷ ବହନ ହୋଇଲେ ସମସ୍ତେ
ହୃଦୟ ମେଘେ କହିଲେ ଲହର ଅଗ୍ରତେ ।
ସୁମି ଅଗ୍ନି ଦେବତାର ଦୋଷ ନାହିଁ କିଛି
ଗାଢ଼ିକ ଶାଶ୍ବତବନ ତୋର ବହୁଅଛି ।
ଆତ୍ମମାନେ ଜଳବୃକ୍ଷ କଲୁ ଯେତେବେଳେ
ତୋଟାଯାକ ଶରପାତ୍ରା କଲ ତେତେବେଳେ
ସୁମି ବେବେ ଅଗୋଚର ତାହାର ମହମା
କହାଣ୍ଡି ସେହି ନାଶପୁଣ ସବାଣିକ ଗ୍ରନ୍ଥା ।

ଇନ୍ଦ୍ରବୋଲେ ମୁହିଁ ନୋହେ ଏହାକ ବରଷ
ଖଣ୍ଡବକନ ମୋହର ସର୍ବ ଉପକାଶ ।
ଏତେକ ହୃଦୟ କର ବେବ ପୁରୁଷ
ସାଗବତ ପୃଷ୍ଠେ ବଜେ ଚଳେ ବଜ୍ରହସ୍ତ ।
ଅମରଗଣ୍ଡକୁ ବେନ ସେ ସହସ୍ରସୋନ
ମାରିବ ଯେବେ ସେ ଦେବେ ଦଗମଳ ଭନ
ଅନେକ ଔଷଧ ଅଗ୍ନିଦେବ ପ୍ରାଣକର
ମନ୍ଦଅଗ୍ନି ଲୁଦକୁଦୁ ଗଲ ଗୋପାସର ।
ଅନୁଷ୍ଠାନେ ଅନଳର ସହସ୍ରେକ ମୁଖ
ଅଗ୍ନି ଶିଖା ଲଗୁଅଛି ଯୋଜନ ଦିଲକ୍ଷ ।
ଆକାଶକୁ ବୋଲି ଶରଣୀତା ଲଗିଥିଲ
ମହା ଅନଳ ଜ୍ବାଳାମଳ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଲ ।
ଭନଲକ୍ଷ ଯୋଜନକୁ ଲଗେ ଅଗ୍ନିତେଜ
ଭରେ ଯାଇ ନ ପାରିଲେ ପାଶେ ବେବରଜ
ଅର୍ଜୁନ ଭଜେ କରନ୍ତି ଦକ୍ଷଣ ଲଗେ
ଆକାଶେ ଥାଇ ବେଶିଲେ ତାକୁ ସୁତପଥ ।
ବାସବସୁଷେ ପବନେ ଭବି ଯାଇଥିଲେ
ଔଷଧ ସବନ ବାଜି ଚେତନା ପାଇଲେ ।
ପିତାଉ ସନ୍ନିଧେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
ବୋଇଲେ ଅର୍ଜୁନ ଏତା ତୋଟା ଗଲ ନାଶ
ବାସବ ବୋଇଲେ ତାହା ନାଶି ନ ପାରିଲି
ଅର୍ଜୁନ ବା ନ ଜଣାଇ ମୋର ତୋଟା ବୋଲି
କେତୁ ମହାବେତୁ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ବୃକ୍ଷବଦା
ଏ ଗୁରୁକି ଗର ଅଜ୍ଞା ବେଲେକ ମହାବା ।
ତୋ ପିତା ତୋଟା ବହନ କରୁଛୁ କପାରି
ଅର୍ଜୁନ ପତ୍ରତେ କହ ଏମନ୍ତ ରେ ଯାଇ ।
ଲହୁ ବଚେକ ଚଳିଲେ ବଦ୍ୟାଧର ଗୁରୁ
ଦକ୍ଷିଣ ଶାଗକୁ ଯାଇ ପାଶକୁ ତଥା ।
ବାବୁ କପାରି ବହନ କରୁଛୁ ଶାଶ୍ବତ
ଆଶେ ବଜେ କରନ୍ତି ତୋ ପିତା ବାସବ ।
ଅଗ୍ନି ଦେବତା ଅଟଇ ଅଶାନ୍ତ ଅତୁଳି
କୁ ଆଡ଼ି ହୋଇଯା ଆତ୍ମ ଲିଙ୍ଗର ଝଟିତ ।
ବୋଲନ୍ତି ଫାଲ ଗୁଳି କୁହ ଯାନ୍ତି ପୁରୁଷତେ
କପଟେ ମଗିଲ ଅଗ୍ନି ଏ ବନକୁ ମୋତେ ।
ଏସ୍ତପାରି ନ ବେଲନ୍ତି ଆଉ ସୁରରଜ
କଥାହିଁ ରହିବ କିନ୍ତୁ ନ ହୋଇବ କାର୍ଯ୍ୟ ।

ଦବ୍ୟାଧରେ ବୋଇଲେ ତୁ ଇନ୍ଦ୍ରରେ ଦବାବ
 ପୁଣି ହୋଇ ନାଶ କରୁ ପିତାଉ ସମ୍ପଦ ।
 ଯଦ୍ୟପି କୋଷ କରିବେ ତୋତେ ଦେବସନ
 ଅର୍ଜୁନ ତୋ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ ହୋଇଯିବ ଆଜ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ କହୁଛ ଅଶ୍ବବ
 ମୋର ବୋଷ ନାହିଁ ଅଳପକେ ନାଶପିବ ।
 ମୁଁ ନ ଚିନ୍ତେ ପିତାଉ ତୁମ୍ଭେ ହୁଅ କସ
 ସତ୍ୟବାଦ୍ୟ ପାଳନ ମୁଁ କରିବ ଅବଶ୍ୟ ।
 ଅଗ୍ନି ଯେ ମ ଗିଲେ ମୁଁ ନ ପାରଇ ରଖି
 ଏଥକୁ ତ ଦେବ ଧର୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି ସାକ୍ଷୀ ।
 ଶୁଣି ମହାକୋପ କଲେ ବାସବକୁମରେ
 ମାନବ ହୋଇ ତୁ କହୁ ଏଡେକ ବର୍ଷରେ ।
 କୋପେଣ ଘରେ ଯେ କରେ ପରିଷ କୁବର
 ଅର୍ଜୁନର ନିକଟକୁ ବେଗେ ଗଲେ ଧାର୍ମ ।
 ବେଶି ହସିଲେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ପାଳଗୁନ
 କୋପେଣ କଲେ ପାର୍ଥ ଲଘୁଶର ବେନ ।
 କାଳାନ୍ତକ ଶର ଘାରେ ହୁବରତେ ପାଇ
 ଗୁରୁକୁମରେ ପଡ଼ିଲେ ସେଠାରେ ଘୁମାଇ ।
 ବାସବଙ୍କ ଅଗ୍ରାତେ ଯେ ନାରଦ କହିଲେ
 ଅର୍ଜୁନକେ ଶେ ତୋ ଗୁରୁ ସୁସେ ନାଶ ଗଲେ
 ଶୁଣି ବିଶାଦ ପାଇଲେ ଦେବ ଆଶଶ୍ରୁଳ
 ଆଜ ସେହି ପାମରର ପୁରୁଷକ କାଳ ।
 ଟିପାଇ ତଳାଇ ଦେଲେ ଶିରବତ ଗଜ
 ମିଳିଲେ ଅର୍ଜୁନ ପାଶେ ଯାଇଁ ଦେବସନ ।
 ଓହ୍ଲାଇଲ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥୁ ଧନଞ୍ଜୟ
 ବାସବ ଚରଣ ତଳେ ଚଳକ ଦିନୟ ।
 ବାସବ ବୋଇଲେ ହେଉ ତୋର ବଞ୍ଚି ପିତା
 ପୁଣେ ସଜ୍ୟ ଶ୍ରେଣକର ଶହଗଣ ସାଧ ।
 ବାକୁ ସତ୍ୟଯୁଗେ କଷ୍ଟ ପଇ ପସରବ
 ସବୁର ଶାବକ ରୁଷ ଧରି ଆଦିଦେବ ।
 ଆକାଶ ଗଙ୍ଗାକୁଳେ ଏ ତୋଟା ମଧୁବନ
 ଏଥେ ରୋପିଲେ ଅନେକ ବୃକ୍ଷ ଭବବାନ ।
 ତୁ ଏହା ଦହନ କରୁଅଛୁ ଅନମରେ
 ସ ଦକ୍ଷ ଦେବତା କୋଷ କରିଦେଟି ତୋତେ
 ଆକାଶ ଗଙ୍ଗାକୁଳରେ ଏ ଶାଶୁବ ବନ
 ବେବତାମାନଙ୍କର ଏ ଅଟେ ଉର୍ବସାନ ।

ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଦେବ ପୁରୁଷ
 ଅଗ୍ନି ଦେବ କରଇଲେ ମୋତେ ବନବାସ ।
 କପଟେ ମାଗିଲେ ତାକୁ ବିଶ୍ବରୁପ ହୋଇ
 ନ ଜାଣିବା ପଶେ ତତ ସତ୍ୟବଲ ମୁଁ ।
 ମୁଁ କି ଦେଇ କଷ୍ଟେ ବେନିଲେ ସେ ଦାନ
 ସତ୍ୟ ବରାଉ ବୋଇଲେ ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ରବନ ।
 ଶାଶୁବ ବନ ମାଗିଲେ ମୁଁ ଯେ ସତ୍ୟବଲ
 ଅଗ୍ନିର ଚରଣ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲ ।
 ବାସବ ବୋଇଲେ କହୁ ସତ୍ୟବଲୁ ବାଳ
 ଶାଶୁବବନକୁ ସିନା ମାଗିଲ ଅନଳ ।
 ବାହୁଶ ହୋଇ ଅଟଇ ସେହି ବଡ଼ଘୋଷ
 ଲେଉଟେ ଘଡ଼ ଖାଇ ହେଲ ବ୍ୟାଧ ପରାଜୟ ।
 ବାସବ ବୋଇଲେ ସେହୁ ଶ୍ରେଣନେ ଅଭୁତ
 ପୃଥ୍ବୀପାତ ଖ ଲେଲେ ସେ ନ ହୁଅଇ ଶାନ୍ତି ।
 ବାକୁ ଧର୍ମଅର୍ଥେ ଶ୍ରେତସଜା ଯାଗ କଲ
 ଘଡ଼ ସମୁଦ୍ରରୁ ଘଡ଼ଯାକ ବରଣିଲ ।
 ଗୁରୁଲକ୍ଷ ଯୋଜନ ଯେ ଓସାର ଦୁଲକ୍ଷ
 କୁଣ୍ଡର ଗଣ୍ଡର ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ମେଘକୁ ପ୍ରୋଷଣୀ କରି ବଶିଷ୍ଠ ବସିଲ
 ଲେଉଟେ ଏ ତଣ୍ଡାଳ ଅଗ୍ନି ସମସ୍ତ ଭସିଲ ।
 ଚକଡ଼େ ଘଡ଼ ସମୁଦ୍ରକୁ ଭସିଲ ଏ ଲେଖ
 ମନ୍ଦ ଅଗ୍ନି ହୋଇଲ ଯେ ହେଉ ପରାଜୟ ।
 ମୋତେ ମାଗିଲ ଏ ଆସି ଅମର ଔଷଧ
 ଗଗନ ମୁଁ ଦେଇଲ ତୋର ନ କୁଟଇ ବା
 ବ୍ରହ୍ମାକୁ କହ ଆମେ ମୋହର ଚଣ୍ଡିକ
 ଚଟାପି ଔଷଧ ମୁଁ ନ ଦେଲି ଲେଖକ ।
 ବାକୁ ହେତାବୁଦ ତାକ ଆଶି ଶଶୁରକୁ
 ସେ କହିଲେ ଔଷଧ ମୁଁ ନ ଦେଲି ତାହାକ
 ହାପର ଯୁଗେ ଆଦିତ୍ୟ ଦେବକୁ ଆଶିଲ
 ତାହାଙ୍କ ବାକ୍ୟ ନ ଦେଲି ସେ ବହୁତ
 ଚନ୍ଦ୍ର କୁବେର ବରୁଣ ବୃହସ୍ପତି ଗୁରୁ
 ଲଜପାଇ ଗଲେ ବାକୁ ସମସ୍ତେ ବାହୁଡ଼ି ।
 ବାକୁ ଏତେକାଳେ ଆସି ପ ଲଲ ଭରଥା
 ତୋତେ ବନ ଦାନ ମାଗି ପୁରୁରଲ ଆଶା
 ବାସବ ଅର୍ଜୁନ ବଥା ହୁଅନ୍ତେ ଯେ ଚଣ୍ଡି
 ଶ୍ରୀମାନେ ପଳାନ୍ତେ ଯେ କୋଳାହଳ

ଅଗ୍ନି ଉଚ୍ଚେ ତାକଦେଲ ଶୁଣ ସବ୍ୟସାଚ
 ପକ୍ଷୀ ପଳାଇଲେ ସତ୍ୟ ଭଗ୍ନ ହେଉଅଛି ।
 କାଟ ପତଙ୍ଗ ଗୋଟିଏ ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର
 ଦାନ କଲ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତାଣ ଯିବଟି ତୋହର ।
 ତୁ ଯେ ପାର୍ଥ ଅଟୁ ଏହି ଭାରତର ମଲ୍ଲ
 ପାଶାଣର ରେଖା ପ୍ରାୟ ଏ ତୋହର ବୋଲ
 ଅଗ୍ନିଦେବତା ବିନୟ ବାକ୍ୟ ପା' ଶୁଣି
 ବିଷ୍ଣୁ ନାଗର ଧରି ଗାର ରୁଡ଼ାମଣି ।
 ଅନେକ ପକ୍ଷୀ ପଳାଇ ଶୂନ୍ୟ ଯାଉଥିଲେ
 ଶରୀରାତେ ସେ ସମସ୍ତେ ଅଗ୍ନିରେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ତୁ ଦେଲୁ ଖାଇଲ ତ ଅଗ୍ନି
 ସ୍ୱକଳ୍ପ ପୂରିଲ ଏବେ ଯାଅ ପାଲଗୁନ ।
 ମୁହଁ ଲିଭାଇବ ଏହି ଖାଣ୍ଡିବ କାନନ
 ବାରଣତ ଯେ ଜନ ତ ହେଲୁଣି ଦହନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲେ ସାକ୍ଷାତେ ଦେଖିଲି ତାତ
 ଚଢ଼ାଇ ଏକ ଗଲକୁ ବୋଲଇ କେମନ୍ତ ।
 ଅମରାଧିନାଥ ତୋର ପାଦେ ମୋର ଧେବା
 କଥା ନ ରହିବ ତାତ ବାହୁଡ଼ଣ ଯିବା ।
 ଶରୀରତ ଗଜପୁଷ୍ପ ଉତ୍ତର ବାସବ
 ଅର୍ଜୁନର ହାତ ଧରି ପଶିଲେ ଖାଣ୍ଡିବ ।
 ବାବୁ ଯେ ପଦାର୍ଥମାନ ହେଉଛି ଦହନ
 ତାହା ଦେଖାଇ ଚଢ଼ାଇ ଦେବାରେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଖାଣ୍ଡିବ ବନେ ପଶିଲେ ଅମରାଧିନାଥ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖାଇଲେ ଔଷଧ ସମସ୍ତ ।
 ସେତାୟିନେ ହେଲ ଗୁମ ରାବଣ ସମର
 ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁ ବ୍ରହ୍ମଶକ୍ତି ମାଇଲ୍ ଅଧୁର ।
 ପଶଣ ଯୁଥପତି ଯେ ପ୍ରଜାଶତ ସେନା
 ଅଠରପଦ୍ମ ବାନର ପଡ଼ିଲେ ଗଣନା ।
 ପରଗୁଡ଼ିଏ ଏଥିରୁ ନେଲ ଦୁନୁମନ୍ତ
 ଘଷନ୍ତେ ପସ ସମସ୍ତେ ହୋଇଲେ ଶାବତ ।
 ବିଷଲ୍ କରଣୀ ଜାଣ ଏହି ବୃକ୍ଷଗୋଟି
 ଏହା ମୁକୁ ଦୁନୁମାନ ନେଲ ପାଣି ପୁଟି ।
 କମଣ୍ଡଳୁ ପାଣି ଭରି ସିଞ୍ଚିଲ ଝଟତ
 ପଶଣ କାଠି ସରନ୍ୟ ଦେଖଣ ଯେ ବଞ୍ଚି ।
 ଆରେକ ବୃକ୍ଷଟି ତୋତେ ଦେବାକ ଚଢ଼ାଇ
 ମୁକ୍ତସଞ୍ଜୀବନୀ ବୋଲି ଏହା ନାମ ହୋଇ ।

ଦୁନୁମାନ ଏଥୁ ପୁଷ୍ପ ଗୋଟିଏ ଯେ ନେଲ
 ସବୁର ନାସିକାରେ ଏ ପୁଷ୍ପ ଶୁଦ୍ଧାଇଲ ।
 ସେହିରୂପେ ଅଛି ଅମଳାନ ପୁଷ୍ପଗୋଟି
 ଏହି ପୁଷ୍ପ ବାସନାରେ ସମସ୍ତେହେଁ ଉଠି ।
 ଆରେକ ବୃକ୍ଷ ଦେଖ ଏ ସାମାନ୍ୟ ଦିଶଇ
 ଏ ପାଣି ପିଇଲେ ଧଳାକେଶ କଳା ହୋଇ ।
 ଏ ବୃକ୍ଷ ଗୋଗନାଶକ ନାମ ମଉଷୟ
 ଏ ପାଣି ପିଇଲେ ଖଣ୍ଡେ ଦେହ ସବ୍ୟସାଧୁ ।
 ଯୁଗମୋହନ ବୋଲି ଏ ବୃକ୍ଷ ନାମଗୋଟି
 ସ୍ନାନକରି ପିଇଲେଟି ଏଥୁ ପାଣି ପୁଟି ।
 ଶରୀରୁ ନୋହିବ ତାର ରେତ ବିଗଳିତ
 ଦିନେ ପାନକରି ଗୁଣିଯୁଗ ଯାଏ ବଞ୍ଚି ।
 ଏ ବୃକ୍ଷର ନାମ ବାବୁ ଅଟଇ ଉଦ୍ୟାନ
 ଏ ଫଳ ଭକ୍ଷିବ ତୁଳ ସଙ୍କରଣ୍ଡ ଦିନ ।
 କାମଦେବ ପ୍ରାୟ ତାର ଉତ୍ତୁଳଇ ପୁସ
 ଅପୁଷ୍ପିକ ଦୋଷ ନାଶଯିବ ଯୁଗ ସାତ ।
 କ୍ଳେଶ ବିନାଶନ ବୋଲି ଏହି ବୃକ୍ଷ ଗୋଟି
 ଦେହଯାକ ବୋଲିଦେବ ଏହା ମୂଳ କାଟି ।
 ତୁଟିବ ଗଳିତ କୁଷ୍ଠବ୍ୟାଧି ଯେ ଏହାରେ
 ଗର୍ଭକଷ୍ଟ ନ ରହିବ ଏ ବୃକ୍ଷ ଯୋଗରେ ।
 କନକବିନ୍ଦୁ ବୋଲିଣ ଯେ ବୃକ୍ଷର ନାମ
 ପସ ଭକ୍ଷିଲେ ଅକ୍ଷୟ ତୃଣପୁର ଦିନ ।
 ମନୁ ଏକ ପରିସନ୍ତେ ତା ଶରୀର ଥାଇ
 ପରଣ ବରଷ ପ୍ରାୟ ସେ ଜନ ଦିଶଇ ।
 ବାବୁରେ ମୋହିନୀ ନାମେ ଅଛି ଏକଲତା
 କପାଳରେ କରିବ ଯେ ଏହା କ୍ଷୀର ଚିତା ।
 ଗଗନ ସୁନ୍ଦର ସେହି ଗୁଲନ୍ତେ ମୋହର
 ଦେବ ଦାନବ ତାହାକୁ ଦେଖି ମୋହ ଯାଇ
 ବାବୁ ରତି ଧାରଣାଟି ଏହି ବୃକ୍ଷଗୋଟି
 ସିକନ୍ତ ଶ୍ରେୟ ଏଥୁ ବାନ୍ଧବ ଯେ କଟି ।
 ସଦୃଶ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣଦିନେ ବିଲସିବ
 ସେ ପୁରୁଷ ତତ୍ତ୍ୱ ତିଳେ ବିନ୍ଦୁ ନ ଶସିବ ।
 ଦେଶାନ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ଦ୍ରୁପ ଧରି ଆଶ୍ୱତ୍ଥ
 ଦେବତା ତପ କରନ୍ତି ସେ ବୃକ୍ଷର ତଳ ।
 ସିଦ୍ଧକଳ୍ପ ବୋଲି ଏହି ବୃକ୍ଷ ନାମଗୋଟି
 ତୁଳ ସଙ୍କରଣ୍ଡ ଦିନ ଏଥୁ ପାଣି ପୁଟି ।

ପିଇଲେ ବସର ଯାଏ ନ ଲଗଇ ସୁଧା ।
 ଭୋକ ଶୋଷ ମଳମୂତ ନାହିଁ କ୍ୟାଧି ବାଧା ।
 ନାଶ କରଇଲୁ ବାବୁ ତୁହି ଏହି ବନ
 ଦେବଙ୍କର କୋପ ତୋତେ ହୋଇବ ଅର୍ଜୁନ
 ବାବୁ ସେ ପଦାର୍ଥମାନ ଦହନ ହୋଇଲୁ
 ଅଗ୍ନି ଦେବତାର ମନ୍ଦଅଗ୍ନି ପାର ଗଲ ।
 ତୁ ଏଥି ଅନ୍ତର ହୁଅ ଆରେ ପାଲଗୁନ
 ମୁହିଁ ଲଭାଇବ ଏହି କାଳାନଳ ବହ୍ନି ।
 ବାବୁ ଅଶୀଲକ୍ଷ ଏଥେ ଅଛଇ ଚନ୍ଦନ
 ଚନ୍ଦନଟ ଅଛି ବାବୁ ଅଗରୁ ଚନ୍ଦନ ।
 କମୁଣ ପୁଆଦି ଆଦି ଭୃକ୍ଷଣ ଏ ସବ
 ଗଣନା ହୋଇ ଅଛଇ ଜାଣ ଦଶଖବ ।
 ବାସବ ବଚନ ଶୁଣି ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣମି
 ବଧୂର ଶୁଣେ କି କମୁରସ ବାଣୀ ସ୍ୱାମି ।
 ମୋହର ବୋଲେ ସେ କିଛିନୋହିବାକକାର୍ଯ୍ୟ
 ଅଗ୍ନିଦେବତାକୁ ତୁମ୍ଭେ ବୋଧ ଦେବବଜ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଘେନି ତହିଁ ଗଲେ ମନ୍ଦବାନ
 ଦେଖିଲେ ଅଗ୍ନିର ତେଜ ବେଳୁବେଳ ଆନ
 ଅନେକ ଔଷଧ ବୃକ୍ଷ ବହୁଦ୍ରବ୍ୟ ଖାଇ
 ବୈଶ୍ଣାବର ଦେବତା ସେ ପଡୁଛନ୍ତି ଧାଇଁ ।
 ଅଗ୍ନିତେଜ ଅକ୍ତରାଲେ ଯହୁଁ ସେ ଦେଖିଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ପ୍ରଣାମ କରିଣ ଶୋଇଲେ ।
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ କାଳାନଳ ଅଗ୍ନି
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ମହା ପିଙ୍ଗଳାଗ୍ନି ।
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ କ୍ଷଣ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ କ୍ଷଣ କ୍ଷଣକୋପୀ ।
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ଦହନ ପ୍ରବଳ
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ମହାକାଳାନଳ ।
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ଅଶାନ୍ତ ଅତ୍ୟୁପ୍ତି
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ବିଶ୍ୱ ତେଜୋମୁଖି
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ସର୍ବଦର୍ଶ ଧ୍ୟାୟୁ
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ସର୍ବ କରୁ ପାଂଶୁ ।
 ଦେବ ଦାନବ ମାନବ ଆଦି ଅଛ ଧର
 ତୋହର ସୃଷ୍ଟିରେ ଦେବ ସକଳ ଆବୋର ।
 ଆଦିହୁଁ ଜଳ ସ୍ଥାପିତ ଅଟୁ ଆଦି ତୁହି
 ସେ ତୋହିତେ ସ୍ଥାପଇ ହିତ ତୁହି ତାହାକୁହି ।

ଦକ୍ଷର ଯଜ୍ଞେ ଦେଖିଲେ ଯହୁଁ ତୋର ମୁଖି
 ତରେ ସ୍ୱାହା ସୁଧା ତୋତେ ଦେଲେ ପ୍ରଜାପତି
 ଏପନ୍ଥେ ପାର ନ ଗଲ ତୋତେ ଯଜ୍ଞକାଳେ
 ଉମାର ଧ୍ୟାୟନେ ତୋତେ ଶିବ କୋପ କଲେ
 କୋପେ ପ୍ରଜାପତି ତୋତେଦେଲେ ଅଭିଶାପ
 ଯାଅ ତୁହି ଗୁରୁଖାର ହୋଇଥାଅ ଗୋପ୍ୟ ।
 ବିବିଧ ଅନଳ ତୁହି ତୋର ମହାତେଜ
 ଅଶାଦ୍ୟ ଖାଦ୍ୟକୁ ତୁହି କରୁ ସେ ଦହିୟା ।
 ବୈଶ୍ଣାବର ନାଥ ତୁହି ଅଭୟ ଦୋହର
 ସମସ୍ତ ଦହି ଭକ୍ଷଣ କରୁ ତୁହି ସୁର ।
 ଶୁଭ କି ଅଶୁଭ ସବ ମଙ୍ଗଳହିଁ ତୁହି
 ସହାରକାଳେ ସଂସାର ପାରୁ ଏକା ଦହି ।
 ଆଦି ତୁ ଅନାଦି ମହାପ୍ରଳୟ ପୁରୁଷ
 ସକଳ ଦହ ସକଳ ଭୂତେ ତୋର ବାସ ।
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଦେବ ସର୍ବପୁରେ ପଶୁ
 ପାପିମାନଙ୍କର ପାପ କରିପାରୁ ପାଂଶୁ ।
 ଦେବ ଦାନବ ମାନବ ଜନ ଆଦିକର
 ସମସ୍ତ ଦେବ ତୋହର ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ଆଦାସ ।
 ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପୁରୁଷ ତୁ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟଆଦି
 କେ ବଞ୍ଚି ପାରିବ ହୋଇ ତୋର ପ୍ରତିବାଦ ।
 ଆହାର ପାଇ ଦିଗୁଣ ବଡ଼େ ତୋର ଜ୍ୟୋତି
 ଅନବରତେ ଭୋଜନେ ତୋର ଅତ୍ୟୁପତି ।
 ସ୍ୱାହାର ବଳଭ ତୁହି ସୁଧା ପ୍ରାଣଗୁରୁ
 ବଦନ୍ତି ଶାରଳା ଦାସ ଅଗ୍ନି ଦୟା କରୁ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ଅର୍ଜୁନ ଯୁଦ୍ଧ

ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନ୍ତ୍ର ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ଆଶଶ୍ରୁଳ କଲେ ଯହୁଁ ଏସନକ ସୁତି ।
 ପ୍ରଣାମ କରି ଶୋଇଲେ ଅଗ୍ନି ପାଦତଳ
 କେବେହେଁ ନୋହିଲ ଶାନ୍ତି ସେହି କାଳାନଳ
 ଦିଗୁଣ ବ୍ୟାପିଲ ମହା ମଉଷଧି ପାନେ
 ଭୟ ପାଇ ଦୁଃସ୍ତଗଲେ ଦେବ ମନ୍ଦବାନେ ।
 ଦେଖି ମହାକୋପ କଲେ କଣ୍ୟପ ନନ୍ଦନ
 ବ୍ରହ୍ମଦେବତ ପୁରୁଷ ହୋଇ ତୁ ଅଜ୍ଞାନ ।
 ମୋହର ବିନୟ ଯେବେ ନ ଦେଖିଲୁ ଚିତ୍ତେ
 ଆଉ କାହା ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇବୁ ଜଗତେ

ମୋହର ଶାପ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଫଳ କନା ତୋତେ
 ଦରିଦ୍ରପଣେ ତୋହର ଦିନ ଯାଉ ନିତ୍ୟ ।
 ଏତେବୋଲି ବାହୁଡ଼ିଲେ ଦେବ ପୁରନ୍ଦର
 ଅର୍ଜୁନର ମୁଖ ଚାହିଁ ହେଲେ କୋପଭର ।
 ଅଗ୍ନି ପ୍ରଭ ବଳେ କି ମୋ ତୋଟା ହୁଏ ଧୂଃସି
 ତନୟଗ ହେଲ ବ୍ୟାଧି ରହିଅଛି ବସି ।
 ତୁହି ଯେ ଯଥାର୍ଥ ଅଛୁ ମୋହର ବଲ୍ଲଭ
 ତୁ ଯେ ନାଶକରୁ ମୋର ଆକାଶରଶିଖା ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ତୁହି ଏଥୁ ଆଡ଼ିହୋଇ ଗଲେ
 କ୍ଷଣକେ ଅଗ୍ନି ଲଭନ୍ତା ମେଘ ବରଷିଲେ ।
 ତୋହର ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ସରଲ ମୋ ବୁଦ୍ଧି
 କହୁଁ କହୁଁ ମହାକୋପ କଲ ଜମ୍ଭଭେଷା ।
 ପୁଅ ଜାତହୋଇ ଦୁଷ୍ଟ ମୁଖିହିଁ ହୋଇଲେ
 ପାତକ ନ ଲଗଇ ସେ ପୁଅ ବଧକଲେ ।
 ବାସବର ବଚନରେ ବୋଲେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ବୁଦ୍ଧି ହରାଇଲୁ ତାତ ଆଉ କି ଉପାୟ ।
 ଶୁଣି କୋପାନଳ ମୁଣ୍ଡି ଦେବ ଆଶଶ୍ରୁଳ
 ଆଜି ରେ ପାଣ୍ଡବା ତୋର ପୁରୁଲଟି କାଳ ।
 ହସ୍ତରେ ଯେ ଥିଲ ତାର ବଜ୍ର ମୁଦଗର
 ରାଗେଣ ନେଇ ପିଟିଲ ଅର୍ଜୁନ ଉପର ।
 ଶବ୍ଦପଣ ଯେବେ ତୁହି କଲୁ ଫାଲଗୁନ
 ତୋତେ ନାଶକର ପଛେ ଲିଭାଇବ ଅଗ୍ନି ।
 ଅଗ୍ନି ଦେଇଥିଲେ ପାଥେଁ ଯେ ବଜ୍ର ବିଭୁତି
 ବାସବର ମୁଦଗର ଦେହେ ପଡ଼ିଗଲୁ ତୁଟି ।
 କୋପେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ ହେଲେ ଅମରାଧିନୀଥ
 ଅଜଗତ ଧନୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଧରି ନିଜ ହାତ ।
 ଲକ୍ଷେ ନାଗତ ବାସବ ଏକାଠି ପୁରାଇ
 ଅର୍ଜୁନର ଉପରକୁ ବିକିଲେ ନଠାଇ ।
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ବାଣ ପଡ଼େ ଅର୍ଜୁନ ଉପର
 ବଜ୍ର ଅଙ୍ଗେ ସେ ନାଗତ ବାଜି ହେଲେ ଚୁର
 ଅର୍ଜୁନର ନାମ ଧରି ଡାକେ ବୈଶ୍ଣବର
 ବାବୁରେ ସପେଁ ପଳାଇ ପଶିଲେ ବିବର ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗତେ ସମର କରନ୍ତି ଫାଲଗୁନ
 ଭୂମିକି ନାଗତ ଫିଙ୍ଗିଦେଲେ ଲକ୍ଷ ତନି ।
 ସପ ମଣ୍ଡିତା ବିବରେ ଯେତେ ପଶୁଥିଲେ
 ଅର୍ଜୁନର ଶରଦାତେ ସମସ୍ତେ ଛୁଡ଼ିଲେ ।

ମାଇଲେ ଯେ ଅନିବାର ଶର ପୁରନ୍ଦର
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲୁ ତାତ ନ କର ସମର ।
 ତୋଟା ତୋର ଉଷିଲଣି ଆବର କି ଅଛୁ
 ପିତା ପୁତ୍ର କି ସମର ଯାଅ ତୁମ୍ଭେ ଭୁଞ୍ଜ ।
 ବାସବ ବୋଇଲେ ଆରେ ତୋତେନାଶକଲେ
 ଶାଣ୍ଡବ ବନର ଦୁଃଖ ସରିବ ତୁ ମଲେ ।
 ଆକର୍ଷି ଧନୁ ଧଇଲେ ପୁଣି ପୁରନ୍ଦର
 କୋପେ ଅର୍ଜୁନ ଧଇଲେ ମନ୍ତୋହନ ଶର ।
 ଅର୍ଜୁନ ସାକ୍ଷୀ କରଇ ଦିଗ୍‌ପାଳମାନଙ୍କୁ
 ପିତା ବଧଦୋଷ ଆଉ ନ ଦେବ ଯେ ମୁକୁ
 ସାକ୍ଷୀ ଦେଇକରି ସେହି ପଣ୍ଡୁ ରାଜବଳା
 ଧଇଲୁ ଶାଣ୍ଡବ ଧନୁ ତେଜ ଅନର୍ଗଳା ।
 ମୋହନା ଶର ଦେଇଣ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଅଗ୍ନି
 ଆକର୍ଷି ଧଇଲୁ ତାହା ଗାର ଫାଲଗୁନ ।
 ବାସବର ସଙ୍ଗତରେ ଗନ୍ଧର୍ବ ଯେ ଥିଲେ
 ସମୋହନ ଶରଦାତେ ସବେ ନିମଜ୍ଜିଲେ ।
 ପଡ଼ିଲେ ଗନ୍ଧର୍ବକଳ ଗଙ୍ଗାକୂଳେ ମାଡ଼ି
 ବାସବ ଦେବ ବିକିଲେ ଉପରୋଧ ଛୁଡ଼ି ।
 କୃତାନ୍ତକ ଶର ଦେନ ଦେବ ସୁରରାସ୍ତେ
 ବିଶ୍ୱରୂପ ଭେଦକଲେ ଅର୍ଜୁନର କାସ୍ତେ ।
 କଳାମେଘ ପ୍ରାୟ ଦେଖାଗଲେ ସସ୍ରଯୋନି
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଅନ୍ଧାର ହେଲ ସେହିରୂପ ବେନି ।
 ଦେଖି ମନେ ବିଚାରଇ ଗାର ଅରଜୁନ
 ସାଧୁ ସାଧୁ ବାସବ ହୋ ମହିମା ତୋ ଧନ୍ୟ
 କାଳାନଳ ପ୍ରାୟ ହେଲ ଶସ୍ତ୍ରକର ଜ୍ୟୋତି
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଅନ୍ଧାର କଲ କୃତାନ୍ତକ ମୁଣ୍ଡି ।
 ବିକିଲେକ ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ତ୍ତ ଶର ସବ୍ୟସାଚୀ
 ବାସବର ଶରସବୁ ପକାଇଲେ ଲେହି ।
 ସାଧୁ ଧନଞ୍ଜୟ ସାଧୁ ମହିମା ତୋହର
 ବିକାଶିଲ ତୋର ଏହି ଯଶ ଚନ୍ଦ୍ରପୁର ।
 ବାସବ ଦେବତା ତହିଁ ସାସିଲେ ତା ଦେଖି
 ପୃଥ୍ୱୀଭେଦ ଶର ସନ୍ଧି ଉତ୍ତୋଷ ଉପେଷ ।
 ଏକଶରେ ଭେଦିଲେକ ସପତ ଭୁବନ
 ରହିବାକୁ ଏକା ତହିଁ ସମର୍ଥ ଅର୍ଜୁନ ।
 କୋପେ ପେଷଇ ନାଗତ ଇନ୍ଦ୍ରର ନନ୍ଦନ
 ପାଣ୍ଡୁପତ ନାଗତ ଯେ ଉତ୍ତର ସମାନ ।

ତଳେ ନାଗର ତେଜେ ବିଜୁଳିକ ଜଣି
 ଛେଦିଲ ବାସକ ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଶାରମଣି ।
 ତାହା ଦେଖି ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ ହେଇଲେ ମଦବା
 ନିର୍ଯ୍ୟାତ ବାଣ ମାଇଲେ ଉପମା କି ଦେବା ।
 କ୍ଷଣକେ ବିଶ୍ରାମ ନାହିଁ ଦୁହିଙ୍କ ସମର
 ପିତା ପୁତ୍ରଙ୍କର ଦେଲ ଯୁଦ୍ଧ ମହାଦୋର ।
 ବାସକ ଦେଖିଲେ ଯଦୁ ଯୁଦ୍ଧ ଅବିଶ୍ରାମ
 ଅଙ୍ଗୁ ଯି ପଣ୍ଡି ଗଳିତ ହେଲ ମହାଦର୍ମ ।
 ପିତାର ସମର ଦେଖି ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲଗ
 ଶତେକ ସହସ୍ର ବଳ ଧନୁ ଧରି ଆଗ ।
 ଆରେ ରେ ପାଣ୍ଡବ ବୋଲି ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ ଡାକି
 ପାର୍ଥ ମଲ୍ଲ ବିଗ୍ରହାଳମାନେ ହୁଅ ସାକ୍ଷୀ
 ସହସ୍ର ନାଗର ତେଜ ଅନର୍ଗଳ ଜାଣି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ନିଶ୍ଚେୟଲ ସେ କୁମରମଣି ।
 ନାଗର ପୁରନ୍ତେ ତାହା ଦେଖି ସବ୍ୟସାଚି
 ଆକାଶ ସମ୍ପଦ ହାରି ଆବର କି ବାଛି ।
 ପାଣ୍ଡୁପତ ଶର ଯାହା ଶିଶୁରଙ୍କ ଦେଲ
 ଅନ୍ଧକ ଯିପୁର ଯେଉଁ ଶରେ ନାଶଗଲ ।
 ସେହି ପାଣ୍ଡୁପତ ଶର ପେଷଇ ଫାଲ୍‌ଗୁନ
 ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲଗ ରଣେ ଅଚେତନ ପୁଣି ।
 ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲଗ ରଣେ ପଡ଼ିବାର ଶୁଣି
 ମହାନାଗ ଆବେହିଣି ବିଜେ ବଜ୍ର ପାଣି ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ପେଷଇ ଯେ ଶର ମଦବାନ
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି ଆଗେ ବୋଲେ ଜୟସେନ
 ଶ୍ରେ ସ୍ତ୍ରୀମି ଅର୍ଜୁନଠାରେ ନ କର ସେନେହ
 ଅଗ୍ନିର ନିମନ୍ତେ ପାର୍ଥ ଗୁଡ଼ିଲଣି ମୋହୁଁ
 କ୍ଷଣେକ ସଂଗ୍ରାମ ଛୁଡ଼ିଯାଅ ଦେବ ଦୁଷ୍ଟ
 ଜୟସେନ ଆବୋରିଲ ରଣେ ସବ୍ୟସାଚି ।
 ବୈଶ୍ମାନର ଡାକଦେଲେ ଶୁଣି ଫାଲ୍‌ଗୁନ
 ମଣିନାଗ ପଳାଉଛି ବଂଶ ତାର ଦେନି
 ଶୁଣି ନାରଚି ଛକିଲ ବାରବର ପାର୍ଥ
 ଛେଦନ୍ତେ ଅଗ୍ନିରେ ନାଗ ପଡ଼ିଲେ ସମସ୍ତ ।
 ଉରଗ ନାଗର ପୁଅ ଅଟେ ମଣିନାଗ
 ମଣିନାଗ ପୁଅ ନାମ ଅଟେ ମନ୍ଥନାଗ ।
 ମନ୍ଥନାଗ ପୁଅ ନାମ ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ ଉରଗ
 ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ ପୁଅ ବିନୟ ତନ୍ମ ନାମେ ନାଗ ।

ଏହାର ନନ୍ଦନ ଅଟେ କଳଙ୍କ ଉରଗ
 ଏ କଳଙ୍କ ଉରଗର ପୁଅ କାଳିନାଗ ।
 କାଳିନାଗର ନନ୍ଦନ ଅଟେ ଆଦ୍ରାବଳୀ
 ଆଦ୍ରାବଳୀର ନନ୍ଦନ ଅଟେ କୃତବଳୀ ।
 ଉରଗ ବଂଶ ଗରୁଡ଼ ଉପେ ପଳାଇଲେ
 ଶାଣ୍ଡବବନ ଆଶ୍ରୟ କରିଣ ରହିଲେ ।
 ଦହନକାଳେ ପଳାଉଥିଲେ ଶୂନ୍ୟେ ଉଡ଼ି
 ଅର୍ଜୁନର ଶରଦାତେ ଅଗ୍ନିମଧ୍ୟେ ପଡ଼ି ।
 ଶୋଷକ କାଳସର୍ପ ଯେ କୁଳିକର ପୁଅ
 ଉଡ଼ିଲ ସେ ଅର୍ଜୁନର ଦେଖି ଶରପଥ ।
 ଆଉ ସର୍ପମାନେ ଶରେ ପଡ଼ିଲେକ ଛୁଡ଼ି
 ଶୋଷକ ସର୍ପ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟେ ଯାଇ ପଡ଼ି ।
 ସେ କାଳସର୍ପ ଯମୁନା ଧାରେ ଧାରେ ଗଲ
 ହସ୍ତିନା ଗଙ୍ଗେ ବାରୁଣାବନରେ ରହିଲ ।
 ଜୟ ତୁ ଶାରଳା ମାଗୋ ସିଂହ ତୋ ବାହନ
 ଦୁର୍ଗାରୁପେ କଲ ମାତ ମହାଶ ନିଧନ ।
 କାଳିକା ରୂପରେ କଲୁ ରକ୍ତସାର୍ପ୍ୟ କ୍ଷୟ
 ଚଣ୍ଡୀରୂପେ କଲୁ ମାତ ଚଣ୍ଡିମୁଣ୍ଡ ଜୟ ।
 ଶାକମ୍ବରୀରୂପେ କଲୁ ଦେବ ଦୈତ୍ୟ ବଧ
 କାତ୍ୟାୟିନୀ ରୂପେ କଲୁ ଅସୁରଙ୍କୁ ସାଧ ।
 ଶୁମ୍ଭ ନିଶୁମ୍ଭ ଅସୁର ମାଇଲୁ ଗୋ ମାୟେ
 ଶାରଳା ଦାସ ସେବଇ ନିତ୍ୟ ତୋରପାୟେ

ଶୋଷକ ଶରଣ

ମନୁ ପରୁରନ୍ତ ଶୁଣ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ହେ
 ଏଠାରେ ପଡ଼ିଲ ମୁହିଁ ବିଷମ ସନ୍ଦେହେ ।
 ଶୋଷକ କାଳସର୍ପ ଯେ ଗଲକ ପଳାଇ
 ବଂଶ ତାର ନାଶକଲ ଏକା ହୋଇ ଯାଇ ।
 କାହିଁ ରହିଲ କେ ତାକୁ ରଖିଲ ତା କହ
 ନ ଦହିଲ କିଆଁ କାଳାନଳ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଅର୍ଜୁନ ନାଗର ତାକୁ ଗୁଡ଼ିଲ କେମନ୍ତେ
 ଏ ବଡ଼ ସଂଗୟ ଜାତ ହେଲ ମୋର ଚିତ୍ତେ
 ମାଛ ଉଡ଼ିଗଲେ ଅଗ୍ନି ଡାକଇ ପାର୍ଥକୁ
 ଗୁଡ଼ି ନ ଦିଏ ଅର୍ଜୁନ ମିଶା ପିମ୍ପୁଡ଼କୁ ।
 ଶୋଷକ ପଳାଇଗଲ ଏ ବଡ଼ ବିଷୟ
 ବିସ୍ତାରି କହ ହେ ମୁନି ଏଥିର ଚରିତ ।

ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ଜାନବନ୍ତ
 ଦାରୁଣା ବନ୍ଦରେ ଦିନେ କର୍ଣ୍ଣ ବଳବନ୍ତ ।
 ବୁଲି ଆସିଥିଲ କହୁଁ ଯାଉଥିଲ ଫେରି
 ଶୁଣ ଯୁଗପତି ବେନି ଶ୍ରବଣକୁ ଡେରି ।
 ଅନ୍ତରାଳ ଦୋଳ ବୁଲୁଥିଲ ସେହି ଅନ୍ତ
 ଶରଣ ପଶିଲ କର୍ଣ୍ଣ ପାଦତଳେ ଯାଇ ।
 ସେ ସର୍ପ ବୋଇଲ ରଖ ରଟ ଆଦେ କର୍ଣ୍ଣ
 କ୍ଷତିପୂର୍ବକ ଦେଖିଣ ପଶିଲ ଶରଣ ।
 ଅଗ୍ନି ଦହନ କରୁଛି ଖାଣ୍ଡବବନକୁ
 ମାରି ପକାଉଛି ପାର୍ଥ ସମସ୍ତ ଜୀବକୁ ।
 ପଡ଼ିଲେଣି ମୋର ବ୍ୟଗ୍ରାକ ଦହନରେ
 ଶର ପବନଘାତରେ ଉଡ଼ିଲି ଶନ୍ୟରେ ।
 ନ ପୁଣି ଜାଣଇ ସେହି ବୈଶ୍ଣାବନର ଅଗ୍ନି
 ଏଣି ନାଗର ମତେ ବିକ୍ଷିପି ପାଲଗୁନି ।
 ପାରୁ ଯେବେ ଶାପେୟ ଦୋ ମୋତେ ରକ୍ଷାକର
 ଦାନଶୂର ଶରଶୂର ବୋଲି ମୁଁ ଚୋହର ।
 ଶରଣ ପଶିଲି କୁହ ରକ୍ଷାକର ମୋତେ
 କେହି ରଖି ନ ପାରିଲେ ଏ ତନି ଜଗତେ ।
 ମୋର ମାତାର ଭଗିନୀ ଅଟେ ବସୁମତୀ
 ଶତସ୍ରର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ତୋତେ ଦିଅଇ ସେ ନିତି ।
 ତେଣୁ ଭରସା କଲି ତୋତେ ଆରେ ବାବୁ
 ନାଗବଂଶ ଥିଲେ କୁହ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ପାଉଥିବୁ ।
 ସମୟରେ କରିବି ମୁଁ ତୋର ଉପକାର
 ଏମନ୍ତ କହି ଶୋଷକ ପଡ଼ିଲ ପୟର ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲ କୁ ସର୍ପ ନ ହୁଅ କାତର
 ରହିଥାଅ ସୁଖେ ମୋର ରଥର ମଧ୍ୟର ।
 ଅଶ୍ୱିନ କୋପକୁ ଆମ୍ଭେ କରାଇବା ଶାନ୍ତି
 ରହିଥା ରଥରେ ମୋର ନ କର କୁ ଶ୍ରୀତି ।
 ଯେବେ ଅଶ୍ୱିନ ଆମ୍ଭର ବୋଲି ନ ମାନକ
 ଆମ୍ଭର ନାଗତେ ତାର ପ୍ରାଣ ନ ରହିବ ।
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣର ରଥେ ରହିଲ ଶୋଷକ
 ଛୁଡ଼ିଦେଲ ସେହିକାଳେ ସର୍ପକୁ ପାବକ ।
 ହସ୍ତିନାକୁ କର୍ଣ୍ଣ ଯାଇ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଣେ
 କହିଲ ମଇତ୍ର ଶୁଣ ହୃତାଶନ ଗଗେ ।
 କପଟରେ ଅର୍ଜୁନକୁ କରାଇଲ ସତ୍ୟ
 ଲୁହୁହୁହୁ ବ୍ୟାଧି ନାଶ ହୋଇବା ନିମିତ୍ତ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ଖାଣ୍ଡବ ବନ ମାଗିଲ ପାର୍ଥକୁ
 ପାର୍ଥ ସେହି ବନ ଦେଲ ଚୋରବାକୁ ତାକୁ ।
 ରାଗରେ ଖାଣ୍ଡବବନ ପୋଡ଼ଇ ଅନଳ
 ପୁରୀ ଦେଇ ନ ଥିବାରୁ ଦେବ ଆଶଶ୍ରୁଳ ।
 ଯେତେ ଜୀବଜନ୍ତୁ ରହିଥିଲେ ସେହି ବନେ
 ଅର୍ଜୁନ ତାହାକୁ ହେବ ପକାଉଛି ବାଣେ ।
 ଜଣେ ନ ଛୁଡ଼ଇ ସବେ ପଡ଼ନ୍ତି ଅନଳେ
 ଦେବତା ଗନ୍ଧର୍ବ ଯଶ ନାଶ ଅସ୍ୱବଳେ ।
 ରଥ ଧନୁ ଶସ୍ତ୍ର ସବୁ ଆଣି ହୃତାଶନ
 ଦେଇଛନ୍ତି ଅର୍ଜୁନକୁ ହେ କୁରୁରାଜନ ।
 ମଦକା ସଙ୍ଗେ ସମର ଘୋର ଅର୍ଜୁନର
 ପଳାଇ ଆସି ଏ ସର୍ପ କହେ ମୋ ଆଗର ।
 ଭୟରେ ଶରଣ ଆସି ମାଗିଲକ ମୋତେ
 ମୁଁ ଏହାକୁ ରଖିଅଛି ଦେଖ ମୋର ରଥେ ।
 ଶୁଣିଣ ବିରସ ହେଲ ଗଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ବୋଲନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ହେ ମନୁ ରାଜନ ।
 ଯେତେବେଳେ ପାଲଗୁନି ମାଇଲକ ଶର
 କାଟି ପକାଇଲ ସବୁ ସପକର ଶର ।
 ପବନାଶର ତାହାକୁ ଆଣଇ ଉଡ଼ାଇ
 ଅନଳ ମଧ୍ୟରେ ନେଇ ଦିଅଇ ପକାଇ ।
 ସେହି ଶର ପବନର ଘାତେ ଏ ଶୋଷକ
 ଉଡ଼ିଲ ଭଉଁଷ ଦେଇ ଶୂନ୍ୟପୁରସାକ ।
 ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ପଡ଼ିଲ ସେ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ
 ପୁତ୍ରକୁ କୁଳିକ ନାଗ ଧଇଲ କୋଳରେ ।
 ପବୁରିଲେ ସେ ପୁତ୍ରକୁ ସତେଜ କରାଇ
 ଆରେ ପୁତ୍ର ଏଥେଁ ଆସି ପଡ଼ିଲୁ କିପାଇଁ ।
 ଶୋଷକ ବୋଇଲ ତାତ ତୋର ବ୍ୟଗ୍ରାକ
 ଅର୍ଜୁନର ବାଣେ ମଲେ ଭସିଲ ପାବକ ।
 ମୁହିଁ ଶର ପବନରେ ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଆସି
 ପଡ଼ିଲ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟ ଆମ୍ଭେ ନୋହୁ ଦୋଷୀ
 ତଉଦ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବୁଲେ ଅର୍ଜୁନର ଶର
 କେମନ୍ତେ ରହିବ ପ୍ରାଣ କୁହ ହେ ପିଅର ।
 ସବୁଜ ପୁରୁଷ ଅଗ୍ନି କହିଦେବ ତାକୁ
 ଏହିକ୍ଷଣି ବାଣେ ନେଇ ଦେବ ଅନଳକୁ ।
 କୁଳିକ ବୋଇଲ ପୁତ୍ର ନ ହୁଅ କାତର
 ପୁରୁଷ ଅନଳ ମିତ୍ର ଅଟଇ ମୋହର

ଶେଷେ ଲୟରୁ ସେ ଲଖିଥିଲା ତୋତେ
 କି ମୋହର ପୁଅ ବୋଲି ଜାଣିଲ ସେ ତୋତେ
 କହ ପି ସେ ନ କହିବ ଅର୍ଜୁନ ଆଗରେ
 ପଣ ତୁ ଶରଣ ଯାଇ କର୍ଣ୍ଣର ପୟରେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ମୋହର ବଂଶ କଲକ ନିପାତ
 କର୍ଣ୍ଣର ପାଶକୁ ପୁଅ ଯାଅ ଯା କୁଶଳ ।
 ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ତୁହି ଶରରୁପେ ଯିବୁ
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ସହ ପାର୍ଥକୁ ଗିଳିବୁ ।
 ତେବେ ନାଗବଂଶ ବାବୁ କରବୁ ଉଦ୍ଧାର
 କର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ଅର୍ଜୁନର ହୋଇବ ସମର ।
 ମହାବଳବନ୍ଧୁ କର୍ଣ୍ଣ ପେଶିବ ସେକାଳେ
 ତୁହି ବଳବନ୍ଧୁ ହେତୁ ତାର ମନ୍ତ୍ରବଳେ ।
 ପିତା'ର ବାକ୍ୟେ ଶୋଷନ ସମ୍ପନ୍ନ ଅଇଲ
 ଯମୁନାନଦୀର କୂଳେ ଯାଇ ଉତ୍ତରିଲ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ପାଦରେ ଯାଇ ପଶିଲ ଶରଣ
 ଏ କାରଣୁ ଗୁଡ଼ିଦେଲ ତାକୁ ଦୁଃଖନ ।
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ମ ଗୋ ଶ୍ରୀରଣୀ ଶାରଳା
 ତୁହି ଯାହାକୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଉ ଗୋ ମଙ୍ଗଳା ।
 ତାହାର ଦୁଃଖ କ୍ଷଣକେ ହୋଇଯାଏ ଦୂର
 ଶୂନ୍ୟମୁନି ଏ ଶାରଳା ଦାସ ତୋ ପୟର ।

ଇନ୍ଦ୍ର ପରାଜୟ ଓ ଅର୍ଜୁନର ବରଲାଭ

ଅରସ୍ଥିତି ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ କଲେ ସେବା
 ପିତା ପୁଅ ଦୁହିଙ୍କର ସଂଗ୍ରାମ କହିବା ।
 ଶୁଣିବାକୁ ସରଲେକେ ବଡ଼ର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ଲାଗୁଛି ସ୍ୱାଧୀ ଆବର ସୁଲଭ ।
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
 ମହାଭାରତର ମଧ୍ୟପର୍ବ ଗର୍ଭ ସ୍ୱତି ।
 ଶୁଣନ୍ତେ ଅତି ସୁସ୍ୱାଦୁ ସୁଧାପାନ ଜଣି
 ତୃଷାର ରୁଚର ଯେହ୍ନେ ସୁଗୀତଲ ପାଣି ।
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ବାଣ ମାଇଲେ ଯହୁଁ ବଜ୍ରପାଣି
 ତନୁପୁର କମିଲ ସେ ବାଣ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ।
 ଅଗ୍ନି ଦେବତା ତାକିଲେ ନ କର ତୁ ଶ୍ୱତି
 ବଜ୍ର ପରଶୁ ଘେନିଣ କାଟି ତୁ ବିକୋତି ।

ହେମଶର ପେଶ ତୁହି ନିର୍ଦ୍ଦାତ ଉପରେ
 ଅଗ୍ନିଙ୍କ ବାକ୍ୟେ ମାଇଲେ ପାର୍ଥ ହେମଶରେ
 ହେମଶରେ ସେ ଧର୍ମ ତ ଶର ନାଶ ଗଲ
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଅର୍ଜୁନ ଏ ଶବଦ ଶୁଣିଲ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ମାଇଲେ ଗଗେ ବଜ୍ରସୂଚୀ
 ବଜ୍ର ପରଶୁ ଘେନିଣ ଅର୍ଜୁନ ତା ନାଶି ।
 ଲହ ପ୍ରହାର କଲେକ ପୁଣି ବଜ୍ରଶକ୍ତି
 ଅମୋଦ ଶକତି ଘେନି ଅର୍ଜୁନ ନିପାତ ।
 ପଦତାଶର ପେଶିଲେ ପୁଣି ଜମ୍ବୁଦ୍ୱେଷୀ
 ବଜ୍ରଶରେ ଧନଞ୍ଜୟ ଗାର ତାହା ଛେଦି ।
 ସଂଗ୍ରାମେ ବିମୁଖ ପାଇ ଗାରବର ପାର୍ଥ
 ମନଭେଦୀ ନାଗରକୁ ଧଇଲେକ ହସ୍ତ ।
 ଗୁଣେ ବସାଇ ତଥାରି ତାକୁ ଧନଞ୍ଜୟ
 ବୋଲେ ଅଟଳ ପିତା ମୋ ଏହି ଦେବଗଣ
 ସେମଙ୍କେ ନାଗର ହୋଇ ପଡ଼ିବୁ ତା ଦେବେ
 ପ୍ରାଣେ ନ ମାରିବୁ ସେହି ପଡ଼ିଥିବ ମୋ ହେ
 ଅର୍ଜୁନ ଆଜ୍ଞାରେ ଗଲ ଶର ମନଭେଦୀ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ଶୟରେ ସେମେ ସେମେ ଶେ
 ଯେସନେ ଭୟରେ ସର୍ପ ପଶଇ ବିବରେ
 ଭେଦିଲେ ନାଗରେ ତେହ୍ନେ ବାସବ ଶୟରେ
 ରୁଧିରରେ ଜର ଜର ହେଲ ଇନ୍ଦ୍ରକାୟ
 ସ୍ୱାସବତ ପୃଷ୍ଠେ ତଳିପଡ଼େ ଦେବଗଣ ।
 ଏଣେ ଜଗନ୍ନାଥ ଉପରେ ବିଜେ ପାଲଗୁନି
 ଶାଣ୍ଡବବନ ଦହନ ସୁଖେ କରେ ଅଗ୍ନି ।
 ସହସ୍ରେ ନବ ଯୋଜନ ସେ ଶାଣ୍ଡବ ବନ
 ତନୁଗଣ ତନୁଦିନ କଲେକ ଦହନ ।
 ଶାଣ୍ଡବବନ ସମସ୍ତ ଦହନ ହୋଇଲ
 ଉନବିଂଶଯୁଗଯାଏ ଅନଳ ଦହିଲ ।
 ସମସ୍ତ ପାଦପରସ ପିଇ ବୈଶ୍ଣାବର
 ଶଶୁଲକ ମହାବ୍ୟାଧି ଆଗେଗ୍ୟ ଶୟର ।
 ଇଚ୍ଛାରେ ଅନଳ ତହୁଁ ଭସି ମହୋଷଧି
 ହେଲେ ନିଶ୍ଚଳକ ଗଲ ଲୁହୁହୁ କ୍ୟାଧି ।
 ଭୂଞ୍ଜି ତୃପ୍ତହେଲେ କଲେ ଉଦରକୁ ପୁଷ୍ଟ
 ଧଇଲେ ସେ ଶାନ୍ତରୂପ ଗୁଡ଼ି ମତିଭ୍ରଷ୍ଟ ।
 ସକଳ କରି ବସନ ଶଶି ଏ ସେ ପିନ୍ଧି
 ଲମ୍ବିତ କରିଣ ଶିରେ ଜଟା ଏକ ବାନ୍ଧି ।

କଲେ ପଇତା ଲେଖିବ ବର୍ଣ୍ଣ ଦିଶେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ ତାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣ କାନ୍ତି ।
 ମିଶ୍ର ଶ୍ରେଣୀରେ ଯେପରି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଭୂପତି
 ଆଶ୍ରାପି କହନ୍ତି ବସି ଅର୍ଜୁନର କବି ।
 ମହାଶିଷ୍ୟ ଅକ୍ଷତ ଘେନିବ ହସ୍ତରେ
 ଦୁଃଖୀକ ଦେଲେ ନେଇ ପାଥ ଲଲଟରେ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପରୁଆ ଯେ ଅଶ୍ବରହେ ଶତ
 ସମ୍ମାନ ପାଲ ଶୁନି ଏତେ ତୋର କାର୍ଯ୍ୟ ଅଛୁ
 ପାରିଜାତକ ପଥେ ସେ ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ
 ଏହି ଶିଷ୍ୟ ଅକ୍ଷତ ଘେନିବ କପାଳେ ।
 ଜଳେ ଅନଳେ ନୋହିବ ତୋର ପରଜୟ
 ସରଲେଖ୍ୟ ଜଣିବୁ ତୁ ଆରେ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ପ୍ରମୁଦ ମୋହନ ବିଦ୍ୟା ବଶ ଛଟାଟନ
 ଗୁଟିକା ଅଞ୍ଜନ ଆଦି ଧାରଣ ବିଧାନ ।
 ପୁଣି ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଲେ ଏକ ମହୋଷଧି
 ଏହାର ଉପ ଲେପିଲେ ଯିବ ନାନାବ୍ୟାଧି ।
 ଦେଲେ ପୁଣି ମଞ୍ଜଷ୍ଠ ଦହନ ବିଭୂତି
 ଅଙ୍ଗେ ଥିଲେ ନ ଭେଦିବ ବକୁଣର ଶକ୍ତି ।
 ମହାମନ୍ତ ପତି ଆପେ କଲେକ ଆଶିଷ
 ସରଲେଖ୍ୟ ବାବୁ ତୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ଯଶ
 ଯାବତ ଅସାଧ୍ୟ ମନ୍ତ୍ର ସାଧ୍ୟ ହୋଇ ତୋର
 କର୍ଣ୍ଣରେ ଅଜପା ମନ୍ତ୍ର କହିଲେ ଆବର ।
 ନାଗର ପେଶବୁ ବାବୁ ଏ ମନ୍ତ୍ରକୁ ପତି
 ଏକବାଣ ପେଶିଲେ ସେ ହେବ ଶର ଚାରି ।
 ଅରୁଣାକରଣ ନାମେ ମଣି ଏକ ଘେନି
 ଅର୍ଜୁନର କରେ ଦେଲେ ବୈଶ୍ଣାବର ବହି ।
 ଏ ମଣି ଥିଲେ ବାବୁ ରେ ନ ପୀଡ଼ଇ ବ୍ୟାଧି
 ହରଇ ବିପତ୍ତି ବାବୁ ପ୍ରସରଇ ବୁଦ୍ଧି ।
 ଯାହା ବାଞ୍ଛା କରିବୁ ସେ ହୋଇବ ପ୍ରାପ୍ତ
 ଯାବତ ଚନ୍ଦ୍ରାକେ ସିଦ୍ଧି ହୋଇବ ସମସ୍ତ ।
 ଯେତେବେଳେ ସଂଗ୍ରାମକୁ ଯିବୁ ଆରେ ବାବୁ
 ତୋର ଦକ୍ଷିଣ ଖମ୍ବରେ ଆମ୍ଭେ ରହିଥୁବୁ ।
 ଯେତେ ଧନୁଶର ଆଣିଦେଲି ମୁହିଁ ମାଣି
 ବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧହେଲୁ ବାବୁ ନିଅ ତାହା ବେଗି ।
 ଶାଶ୍ବତ ବନ ଦହିଲେ ଅଗ୍ନି କରି ବାଦ
 ଶୁଣେ ସେହି ହରିନେଲେ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ସମ୍ପଦ ।

ତିନୟନ ଯାଏ ମହାଅଗ୍ନି ହୋଇଥିଲ
 ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରସାଦେ ଅଗ୍ନି ତେଜୋବନ୍ତ ହେବ
 ପୁଣି ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହେଇ ବେ.ଇଲେ ହୃତାଶ
 ତିନୟନର ମେ ବ୍ୟାଧି କଲୁ ତୁ ନିଃଶେଷ ।
 ଯେପରିକି ନିଶ୍ଚଳଙ୍କ ହେଲୁ ଘୋର କ.ପୁ
 କଳଙ୍କ ନ ଲଗୁ ତୋର ବଂଶେ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଏ ସକଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ମୁହିଁ ଅଟେ ମୂଳ
 ମୁହିଁ ଦହନ କରଇ ଦୁରିତ ସକଳ ।
 ନିଶ୍ଚଳଙ୍କ ହେଲି ବାବୁ ତୋର ପରସାଦେ
 ମୋହର କଳାଶେ ବାବୁ ନ ପଡ଼ ପ୍ରମାଦେ ।
 ଜଳ ଅନଳ ଡେରେ ନ ଭୁଟୁ ତୋ କାୟ
 ସଂଗ୍ରାମରେ ପାଇବୁ ତୁ ସବୁଠାରେ ଜୟ ।
 ବୈବସ୍ବତ ମନୁ ତହୁଁ ମୁନିଙ୍କୁ ପୁତ୍ରିଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ମୋହେ ପଡ଼ି କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲେ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ କହନ୍ତି ଶୁଣ ଏଥିର ଚରିତ
 ଯହା ଶୁଣନ୍ତେ କଳୁଷ ନ ରହଇ ଗହ ।
 ପିତା ପୁତ୍ର ଦୁହିଁଙ୍କର ସୁଖ ଶତୀ ଶୁଣି
 ଦୃଷ୍ଟି ବିମାନେ ବିଜେକଲେ ଗୋସାମଣୀ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ସତେକ କରି ପରୁରନ୍ତି ବଣୀ
 ତୁମ୍ଭେ ଶକ୍ତି ନ ପରିଲ ପୁତ୍ର ପାଲଗୁନ ।
 ସ୍ବ ମି ଅର୍ଜୁନକୁ କୋପକଲ ଦେବସୟ
 ଅଗ୍ନିଦେବ ଭିଆଇଲେ ଏସନ ଉପାୟ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରମତେ ପରଜୟ ହୋଇଲୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
 ଭଲ ପ୍ରମାଦ ଚିନ୍ତଇ ତୁମ୍ଭେ ଅର୍ଜୁନକୁ ।
 ଶାଶ୍ବତ ବନର ଲଗି ଚନ୍ଦ୍ରା ଯେ ନ କର
 କରିବ ଏରୂପ ତୋଟା ପାର୍ଥ ସୁନବ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଶତୀଦେବ କୋଳରେ ବସାଇ
 ବହୁତ କଳାଶ ତାକୁ କଲେ ମହାଦେବ ।
 କପା ତୁରେ ପାଲଗୁନ ଏଡ଼େ କଥା କଲୁ
 ଅନଳେ କେତେ ପଦାର୍ଥ ଧ୍ବଂସ କରିଦେଲୁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ମାତ ମୋର ଦୋଷ ନାହିଁ
 କପଟେ ଅଗ୍ନିଦେବତା ସତ୍ୟ ଯେ କରଇ ।
 ଅଗ୍ନିହୃଦ ମାୟା ମୁହିଁ ଜାଣି ନ ପାରିଲ
 ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପ୍ରାୟ ମଣି ସତ୍ୟ କଲ ।
 କଲେ ହୋଇଲୁକ ଆସି ଏସନକୁ କୃତ୍ୟ
 ନ ଜାଣି ହସ୍ତ କଲେ ମୋ ଭୁଲେ ପୁରୁହୃତ

ଶତୀ ବୋଲେ ଅରଜୁନ କେମନ୍ତେ ଯେ ଦେବ
 ଏବେ ପୁଣ୍ୟମାନେ ମୋର ନାଶ ଗଲେ ସବୁ
 ଏକି ଉପାୟ କୁହ କର ଗୋ ବିଭୀଷ
 ତୁ ହିଁ ଆମକୁ ବିଷ୍ଣୁ ଦେବତ ପାଶାତ ।
 ତୋହର ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବୁ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଦେ
 ପାଇଲେ ଯେ ଯାହା ଦୋଷ ଏଡ଼େ ପରାବେଦ
 ଯହୁଁ ବହୁତ ବିନୟ ହେଲେ ଠାକୁରଣୀ
 ଶୁଣି ଦୟା କଲେ ତାଙ୍କୁ ଶାର ପାଲଗୁନ ।
 ଅମୃତାଶରକୁ ଅଗ୍ନି ତାଙ୍କୁ ଦେଇଥିଲେ
 ତକ୍ଷଣେ ସେ ଶର ପାଥ ଗୁଣେ ବସାଇଲେ ।
 ମନ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ଅରଜୁନ ବୋଲେ ବାଣ ଯିବୁ
 ଇନ୍ଦ୍ରର ପୁତ୍ରକୁ ତୁହି ଜୀବଦାନ ଦେବୁ ।
 ଯହୁଁ ଦେଖିଲେ ଅମୃତାଶର ଅରଜୁନ
 ସତେଜ ହୋଇ ସମସ୍ତେ ବସିଲେକ ପୁଣି ।
 ପୁଣ୍ୟମାନେ ସମସ୍ତେହେଁ ସତେଜ ହୋଇଲେ
 ଯାଇଣ ଇନ୍ଦ୍ର ରାଜାର ସଙ୍ଗିଧେ ବସିଲେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରରାଜା ନିଉନତା ସବୁଦେବେ ଶୁଣି
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ଆଶିଷ ସବେ କଲେ ପୁଣି ।
 ତୋଟାଭଗ୍ନ ଦେଖି-ସବେ ବ୍ୟାକୁଳହୋଇଲେ
 କି କର୍ମ କଲୁ ପାଥକୁ ସମସ୍ତେ ବୋଇଲେ
 ପାଥ କୋଲେ ତୁମ୍ଭେ କିପାଁ ହେଉଛ ବିକଳ
 ସବୁ ଦେବେ ତୁମ୍ଭେ ଏବେ କିହୁଛି ନ ଭଲ
 ଏତେ କହି ପାଥ ଅଗ୍ନିଦେବ ମୁଖ ଚାହିଁ
 କେଉଁ ବିନ୍ଦୁର କରିବି କହ ଦେବପାଇଁ ।
 ଅଗ୍ନିଦେବତା ବୋଇଲେ ମୋତେ କି ପରୁ
 ଯେମନ୍ତ ପାର ତେମନ୍ତ ଦେବକାର୍ଯ୍ୟକର ।
 ଅଗ୍ନିଙ୍କଠାରୁ ଏସନ ବଚନ ଶୁଣିଣ
 ଦେବତାଙ୍କ ଆଦେଶ ସେ କଲେକ ପାଳନ
 ଦିଶିଲେ ଅମୃତାଶର ପୁଣି ସବ୍ୟସାଚୀ
 ସମସ୍ତ ବୃକ୍ଷମାନ ଯେ ଯାହାଠାରେ ସସ୍ତ୍ର ।
 ପୁରୁଷର ବୃକ୍ଷମାନେ ମେଲିଲେକ ଶାଖା
 ଫଳପୁଷ୍ପମାନ କେନ୍ଦ୍ର କରିପାରେ ଲେଖା ।
 ଦେଖିକରି ସବୁଦେବେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅରଜୁନ ବୋଲିଣ ବୋଇଲେ
 ଅର୍ଜୁନକୁ କୋଳକରି ଧରି ପୁରନ୍ଦର
 ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ସେହୁ ହେଲେ ବଜ୍ରଧର ।

ଆବର ଶତୀଦେବୀ ଯେ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ
 ମୁଖ ବିକାଶର କବା ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ଚନ୍ଦ୍ର
 ଅର୍ଜୁନ ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ସହସ୍ରଲୋଚନ
 ବର ମାଗ ବାବୁ ମୁହିଁ ହୋଇଲି ପ୍ରସନ୍ନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତାତ ଯେବେ ଦେବବର
 ଅଗ୍ନି ଦେଇଛନ୍ତି ମୋତେ ଯେତେ ଦେବଶତ
 ସେ ମୋତେ ପ୍ରାପତ ହେଉ ମନ୍ତ୍ର ସହିତରେ
 କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରୀତି ମେର ଆଉ ନରନ୍ତରେ ।
 ତଥାସ୍ତୁ ହେଉ ବୋଇଲେ ସହସ୍ରଲୋଚନ
 ସ୍ୱରଗକୁ ଯିବାପାଇଁ ଉଦ୍‌ବେଗ ମନ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ବିମାନେ ନେଉ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ବସାଇ
 ଅମର ବରସ୍ୱତରେ ବିଜେ ଦେବୀ ଯାଇ ।
 ଆବର ଅର୍ଜୁନେ ବର ଦେଇ ବୃତାଶନ
 ଚାହିଁ ଚାହିଁ କେଣେ ହୋଇଗଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ
 ଅର୍ଜୁନ ସେଠାରୁ ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଘେନିଗଲେ
 ସେ ଦେବଶରକୁ ନେଇ କୈଳାସେ ଥୋଇଲେ
 ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥ ଚାରି ଅଶ୍ୱଙ୍କ ସହିତ
 ସେ ସମସ୍ତ ସମ୍ଭାଳିଲେ ଜଗତର ମାତ ।
 ଗଉରାଙ୍କ ପାଦତଳେ ପଡ଼ି ଧନଞ୍ଜୟ
 ପୁମରିଲେ ଦେବୁ ମାତ ଶସ୍ତ୍ର ରଥ ହୟ ।
 ଲୟ ବୋଧନ ଏ ମନ୍ତ୍ର ଦେଲେକ ପାଦପା
 ଲେଖାବେଲେ ମନ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ପୁମରିବୁ ଧାଡ଼ି ।
 ଦ୍ୱିଷାୟ ପିନାକ ଧନୁ କରେ ଘେନି ଅଛି
 ତୁଣୀରେକ ଘେନି ତହୁଁ ଚଳେ ସବ୍ୟସାଚୀ ।
 ତପୋଧନ ରୂପଦେଖି ଗଲ ପାଲଗୁନ
 ଶିରେ ବାନ୍ଧିଲେ ପିଙ୍ଗଳ ଜଟାଗୋଟି ତିନି ।
 ବିଭୁତ ଭୂଷଣ ମୁଦ୍ରା ସ୍ପଟିକର କର୍ଣ୍ଣେ
 ଗାମ୍ବ ବସନ ଆରୋପି ଶରୀର ଉଦ୍ୟାନେ ।
 ପ୍ରବାଳ ଡୋର ଗୋଟିଏ ଭିଡ଼ଦେଇ କଟି
 ରଣସ୍ଥଳରେ ଉରଗ କାନ୍ଧଟା କର୍ପଟି ।
 ଏସନକ ସ୍ୱରୂପ ଯେ ରୁଦ୍ରରୂପ ଚିହ୍ନ
 ସତ୍ୟରକ୍ଷା ଅଥେ ପାଥକୁଲେ ଘୋରବନ ।
 ଅନେକ ସାନନ୍ଦ ଶାର ମନରେ ହରଷ
 ଯେତକି ଗହନ ବନ ତେତକି ସନ୍ତୋଷ ।
 ଏମନ୍ତେ ପାଥ ଅନେକ ଶର୍ଥ ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି
 ବହୁତ ଗିରି କନ୍ଦର କାନନକୁ ଗମି ।

ଏମନ୍ତ ଯେ ବନବାସ ଦ୍ଵାଦଶ ବରଷ
ତହିଁ ଶୁଭେ ଗଲୁ କୁବର୍ଷ ସାତମାସ ।
ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳାଙ୍କର ଚରଣେ ଦଇମା
ଦୟାକରି ଯାହା ମୋତେ କହେ ଯାଉଁ ସେମା ।
ତାହା ଶୁଣି ମୁହିଁ ଗ୍ରନ୍ଥେ କରଇ ଲିଖନ
ନୋହିବାକୁ କଥା ଲଜ୍ଜା ନାହିଁ ମୋର ମନ
ଶାରଳା ଦାସକୁ ପାଦେ ରଖ ଜଗନ୍ନାଥେ
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଶରଣ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ପାଦଗତେ ।

ଖାଣ୍ଡବବନ ଦହନରୁ ଯେଉଁ ମାନେ ବଞ୍ଚିଲେ ସେମାନଙ୍କର ନାମ

କରପଦ ଯୋଡ଼ି ପୁଛେ ବୈବସ୍ଵତ ମନୁ
ପାଦ୍ୟ ଅର୍ଘ୍ୟଦେଇ ପୂଜାକରି ଘଟସନୁ ।
ଶୁଣିଲି ମହାତ୍ମା ହେଲୁ ଖାଣ୍ଡବ ଦହନ
ମହାପାତକ ମୋହର ହୋଇଲୁ ଶଶ୍ଵତ ।
ସବୁ ପୋଡ଼ିଗଲେ କି କେ ରହିଲେ ଉକ୍ତରି
ସେ କଥା ମୁଁ ମୋ ଆଗେ କହ ହେ ବିପ୍ରାରି
ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
ଶୋଷକ କାଳସର୍ପ ଯେ କୁଳକ କୁମର ।
କର୍ଣ୍ଣରେ ଶରଣ ପଶି ସେ ରକ୍ଷା ପାଇଲୁ
ମିତପୁତ୍ର ବୋଲି ତାକୁ ଅଗ୍ନି ଛୁଡ଼ିଦେଲୁ ।
ତାରକ୍ଷୀ ନାମରେ ଥିଲୁ ଗୋଟିଏ ଚଡ଼ାଇ
ସେହି ଶରଣ ପଶିଲୁ ଗର୍ଭବଞ୍ଚ ହୋଇ ।
ରଖିଲେ ସେ ଚଡ଼ାଇକୁ ଅଗ୍ନି ଦୟାବହ
ସେ ପୁଣି ପ୍ରାଣ ପାଇଲୁ ଅଗ୍ନିପାଶେ ଥାଇ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବାକ ଅଗ୍ନିରେ ଯେ ଶରଣ ପଶିଲୁ
ଦୟାକରି ଅଗ୍ନି ତାର ଶରଣ ରଖିଲୁ ।
ତାମ୍ରଚୂଡ଼ ନାମେ ଥିଲୁ ଚଢ଼େଇ ଗୋଟିଏ
ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ମୁକୁଟ ତା ଶିରପରେ ଥାଏ ।
ଦେଖି ତାହାକୁ ଛୁଡ଼ିଲେ ଧନଞ୍ଜୟ ବୀର
ଆବର ଦୟାହିଁ ତାକୁ କଲେକ ଅପାର ।
ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରସାଦ ନାମରେ ଚଡ଼ାଇ ଗୋଟିଏ
ଶ୍ରୀକାରେ ପାର୍ଥ ତାହାକୁ ଆଡ଼କରି ଦିଏ ।
ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରସାଦ ନାମେ ସେ ବିଷ୍ଣୁ ବୃକ୍ଷ ଥିଲୁ
ଅଗ୍ନି ଦେବତା ତାହାକୁ ତା ଗ୍ରାସେ ରଖିଲୁ ।

ରଖିଲେକ ପାଳଧୁଆ ଗଛ ବୈଶ୍ଵାନର
ତାଠାରେ ଶ୍ରୀକା ଥିବାରୁ ଅଗ୍ନିଦେବଙ୍କର ।
ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରସାଦ ବୋଲି ସେ ଏକ ଅଶ୍ଵ ଥିଲୁ
ଅଗ୍ନିଦେବତା ତାହାକୁ ଶ୍ରୀକାରେ ରଖିଲୁ ।
ମାଳକଣ୍ଠ ଚଡ଼ାଇକୁ ପାର୍ଥ ରକ୍ଷା କଲେ
ତା ଶରୀରେ ଯହୁଁ ରୁଦ୍ରଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଦେଖିଲେ ।
ପୁଷ୍ପଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରକ୍ଷା ପାଇଲୁ ବକୁଳ
ଦେବେ ସୁତି କଲେ ଯହୁଁ ରଖିଲେ ଅନଳ ।
ଜବାକୁସୁମ ଆଦିତ୍ୟ ଦେବ ମାଗି ନେଲେ
ତେଣୁ ତାହାକୁ ଅନଳ ଦେବତା ରଖିଲେ ।
ତରୁଟ ପୁଷ୍ପକୁ ମାଗି ନେଲେ ପିତୃଗଣ
ମୟ ଦାନବ ମାଗିଲୁ ପାଥକୁ ଶରଣ ।
ତାହାକୁ ରଖିଲେ ଅଗ୍ନି ଖାଣ୍ଡବଙ୍କ ହୃଦେ
ସାରଙ୍ଗପକ୍ଷୀ ସେ ଗୁରୁପୁତ୍ରଙ୍କ ସହିତେ ।
ବଞ୍ଚିଲେ ଖାଣ୍ଡବବନୁ ରଖିଲେ ଅନଳ
ଯହୁଁ ସୁତି କଲେ ତାଙ୍କୁ ରକ୍ଷି ମନ୍ଦପାଳ ।
ଶୋଷକ ସର୍ପ ତାରକ୍ଷୀ ତାମ୍ରଚୂଡ଼ ପକ୍ଷୀ
ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରସାଦ ଚଡ଼ାଇ ଅଶ୍ଵ ବୃକ୍ଷ ଲେଖି ।
ସାରଙ୍ଗୀ ତା ଗୁରୁପୁତ୍ର ପକ୍ଷୀ ମାଳକଣ୍ଠ
ମୟ ଦାନବ ବକୁଳ ଜବା ଯେ ତରୁଟ ।
ଏହି ପଦର ପଦାର୍ଥ ମାତ୍ର ରକ୍ଷା ହେଲୁ
ଆଉ ସବୁ ଗ୍ରାସେ ଅଗ୍ନିଦେବତା ଦହିଲୁ ।
ଯେତେବେଳେ ବର ଦେଇ ଗଲେକ ବାସବ
ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ପାଦେ ପଡ଼ି ମୟ ଯେ ଦାନବ ।
ବୋଇଲୁ ଶିଳପଶାସ୍ତ୍ର ପଡ଼ାଅଛୁ ମୋର
ଲେଖା ହେଲେ ଗତିଦେବ କୁମ୍ଭର ନଗର ।
ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଜୀବଦାନ ଦେଲୁ ହେ ଅର୍ଜୁନ
ଦେବଦତ୍ତ ନାମେ ଶଙ୍ଖ ଦେଉଛୁ ମୁଁ ଘେନ ।
ଏ ଶଙ୍ଖ ଶବଦ ଶୁଣି ଶୟୁ ଯିବେ କ୍ଷୟ
ତାହାଙ୍କର ହୃଦେ ଜାତ ହେବ ମହାଭୟ ।
ବରୁଣର ଶଙ୍ଖ ସେହି ଦେଇଥିଲେ ମୋତେ
ତୁମ୍ଭକୁ ଏ ଶଙ୍ଖ ମୁହିଁ ଦେଇଛି ସୁତରେ ।
ଆନନ୍ଦ ମନରେ ନେଲେ ସେ ଶଙ୍ଖ ଅର୍ଜୁନ
ପୁଙ୍କନ୍ତେ ତହିଁରୁ ଜାତ ହେଲୁ ମହାସୁନ ।
ମୟକୁ ଗୁହିଁ ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ ସନ୍ତୋଷେ
ଲେଖିବା ମାତ୍ରେ ଆଦିବ ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ ପାଶେ

ଏହିପରି ଥିବ ତୁମ ଆତ୍ମର ପୀରଣ
ମୟ ତହୁଁ ଗଲ ତାଙ୍କୁ କରିଣ ବନତ ।
ଶ୍ରୀରାଣୀ ଶାରଳା ଦେବୀ ପାଦେ ମୋର ସେବା
ଶାରଳା ଦାସକୁ ଗତ ମୁକତ ଯେ ଦେବା ।
ବନ୍ଦଇ ଶ୍ରୀଦୁର୍ଗା ମାଗୋ ଦୁର୍ଗତ ତାରିଣୀ
ଦୁଷ୍ଟଜନକୁ ଖର୍ପରେ ପକାଉ ତୁ ହାଣି ।
ସୁଜନ ଜନମାନଙ୍କୁ ସୁଗତ ତୁ ଦେଉ
ସବକା ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ମାଗୋ ଦୟା କରିଥାଉ ।
ମହିଷାସୁରକୁ ମାଗୋ ମାଇଲୁ ଯେ ବେଳେ
ତୋରହସ୍ତେତେବେଳେଥିଲୁଯେ ଶିଶୁଲେ ।
ସଂସାର ଜନଙ୍କ ହୃଦେ ରହିଲୁ ଉଲ୍ଲଗ୍ନେ
ସିଂହ ମୁଣ୍ଡେ ଉଭାହେଲୁ ବସୁ ନାହିଁ ଅଙ୍ଗେ ।
ତଣ ମୁଣ୍ଡ ଅସୁରଙ୍କୁ ମାୟାରୂପେ ଭଣି
ଭଣିଲୁ ତା ମାଂସଖଣ୍ଡ ନାମ ବହି ତଣ୍ଡୀ ।
ରକତସାୟୀ ରୂପର ଶୋଷିଲୁ ଗୋ ମାଂସ
ନିରକ୍ତ ହୋଇ ଦନୁଜବର ଗଲୁ ଶୟେ ।
ଏମନ୍ତ କରି ରକତସାୟୀକୁ ବିନାଶ
ଭାବେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ମୋହି ରସେ କଲୁ ବଶ ।
ମୁହିଁ ଯେ ଶାରଳା ଦାସ ଅରକ୍ଷତ ଜନ
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତୋ ଚରଣ କରଇ ବନ୍ଦନ ।

ମନ୍ଦପାଳ ସୁତି

ଏଥିଅନ୍ତେ ସେ ବଳଙ୍କ ଦେଶ ମନ୍ଦୁଗା
ଅଗସ୍ତ୍ୟ ଚରଣ ତଳେ କଲେ ହବ୍ୟପୂଜା ।
ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ
ଆକର କଥାଏ ମୁହିଁ ଗୁମୁରେ ଜଣାଇ ।
ଶାଶ୍ଵତବନ ଦହନ ଶୁଣିଲି ଶ୍ରବଣେ
ପାପଗ୍ରାସକୁ ମୋହର ଖଣ୍ଡି ଲି ତକ୍ଷଣେ ।
ସାରଙ୍ଗୀ ତା ଗୁରୁପୁତ୍ର ବସିଲେ କେମନ୍ତେ
କର୍ପା ତାଙ୍କୁ ନ ଭଣିଲେ ବଳେ ସାତହୋତେ
ତାହାଙ୍କୁ ରଖିଲେ ଦେବୀ କେଉଁ ଉପାୟରେ
ପକ୍ଷୀହୋଇ ମନୁଷ୍ୟ ଯେ କେନ୍ଦ୍ରେ ଜାତକରେ
ଏଥିର ଚରିତ କହ ଶୁଣେ ହବ୍ୟକଥା
ଶ୍ରୀଗୁପ୍ତ କହିଲେ ଶୁଣ ଏଥିର ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ମନ୍ଦପାଳ ବୋଲି ରୁଷି ବଡ଼ତପୀ ସେହି
ଉଦ୍ଧୃତେତା ହୋଇ ନିତ୍ୟ ଜପ କରୁଥାଇ ।
ଅପୁତ୍ରକ ହୋଇ ରୁଷି ଶରୀର ଗୁଡ଼ିଲୁ
ପିତୃଲୋକଙ୍କର ପାଶେ ଯାଇଣ ବସିଲୁ ।
ତପବଳେ ମହାରୁଷ ପାଇଲକ ଧର୍ମ
ଭରସା ନ ପାଇ ତାକୁ ଗୁଡ଼ିଦେଲୁ ଯମ ।
ରୁଷି ବୋଇଲେ କଠୋର ତପ ମୁହିଁ ସାଧେ
ତେଣୁ ପାଇଲି ଉତ୍ତମ ପଳ ହେ ବବୁଧେ ।
ଯମଦେବ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ମନ୍ଦପାଳ
ମାନବ ଦେହରେ ଜାତ ହୋଇ ରକତଳ ।
ଅବଶ୍ୟ ପାଳକ ସେହି ଜାଣ ବେଦବାକ୍ୟ
ଉତ୍ତୁକାଇବ ସେ ଯାଗ କରି ପୁତ୍ର ଏକ ।
ଅପୁତ୍ରକ ଜନ ପାଏ ଯମ ଅଧିକାର
ଉତ୍ତମ ଲୋକରେ ଦାସ ନ ହୁଅଇ ତାର ।
ଯମଦେବତା ମୁଖରୁ ଏସନକ ଶୁଣି
ବଡ଼ଚିନ୍ତା ପାଇଲେ ସେ ମନ୍ଦପାଳ ମୁନି ।
ରୁଷି ଚିନ୍ତାଭର ହେବା ଦେଖି ଦେବଗଣେ
ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ହୋ ମନ୍ଦପାଳ ମହାମୁନେ ।
ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ ଯାଅସି ହେ ବେଗେ
କୌଣସି ଜୀବଂ ପୁତ୍ର ଜାତ କର ଏବେ ।
ଶୁଣି ମନ୍ଦପାଳରୁଷି ଅଇଲେକ ବେଗେ
ତୁରିତେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁର ଭାଗେ ।
ମୁନି ଭାଲେ ପୁତ୍ର ହେବ କେବଣହିଁ ବାଗେ
ଏତେକ ହରୁରି ସେହୁ ବସି ଯୋଗମାର୍ଗେ ।
ତହୁଁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ ଆସି ମିଳିଲେ ବହନ
ସୁଗ ଗଙ୍ଗାକୂଳେ ଦେଶେ ସେ ଶାଶ୍ଵତ ବନ ।
ତଥ୍ୟମଧ୍ୟେ ମୁନି ବେଗେ ପଶିଲେକ ଯାଇ
ଦେଖିଲେ ସାରଙ୍ଗୀପକ୍ଷୀ ବସିଣ ଅଛଇ ।
ତାହାର ହବ୍ୟରୂପକୁ ଦେଖି ମୁନିବର
ମୁନିରୂପ ଗୁଡ଼ି ହେଲେ ପକ୍ଷୀର ଶରୀର ।
ସାରଙ୍ଗୀ ପକ୍ଷୀର ସଙ୍ଗେ ମନ୍ଦପାଳ ମୁନି
କାମରୂପେ ହୀଡ଼ା କଲେ ସେହି ତପୋଧନୀ ।
ରମଣ କେଳି କୌତୁକ କଲେ ତାର ତୁଲେ
ତାର ତହୁଁ ଗୁରୁପୁତ୍ର ଉତ୍ତୁଜିଲେ ଭଲେ ।
ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ତାଙ୍କ ଅଙ୍ଗେ ପକ୍ଷ ହୋଇ
ପିତାର ଗୁଣରେ ସେହି ନରରୂପ ପାଇ ।

ମାତାଗୁଣ ଦେନ ତାଙ୍କ ପକ୍ଷ ଅଛି ଅଙ୍ଗେ
 ଶୁଣ ତୁମ୍ଭେ ମନୁଷ୍ୟେ ଏ କଥା ସୁବାରେ ।
 ବୈବସ୍ବତ ପରୁରଲେ ମୁନି ମୁଖ ଗୁଣି
 ପକ୍ଷୀ ଗୁରୁପୁତ୍ର କିଏ କଲେ ତପୀସାହିଁ ।
 ଗଜା ପରୁରନ୍ତେ ତହିଁ କହେ ମୁନିବର
 ଏକମନେ ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁ ନୁପବର ।
 ସେ ଗୁରୁପୁତ୍ରଙ୍କୁ ମାତା ନିକଟରେ ଥୋଇ
 ସ୍ବରଗ ଭୁବନେ ମୁନି ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ ।
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ ବୋଲନ୍ତି ବନ ଦହନ ହୁଅନ୍ତେ
 ବ୍ୟାକୁଳ ହେଲୁ ସାରଙ୍ଗୀ ପୁତ୍ରଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ।
 ବକିଲେ ସେ ପୁତ୍ରଙ୍କର ପାଶେ ଅଛି ରହି
 କେମନ୍ତେ ବା ଛୁଡ଼ିଯିବ ବାଳକ ତ ଏହି ।
 ଯୋଗବଳେ ମନ୍ଦପାଳ ତା ଜାଣି ଶୁଲଭ
 ନିଶ୍ଚୟ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ମୋର ଅନଳ ଦହଇ ।
 ଆଶ୍ରମରେ ଥାଇ ସୁତ କଲେ ମନ୍ଦପାଳ
 ଯାହି କର ଯାହି କର ବିଶାଳ ଅନଳ ।
 ଶ୍ରେ ଅଗ୍ନି ତୁ ସର୍ବଜନ ଭକ୍ଷ ସର୍ବମୁଖ୍ୟ
 ଶ୍ରେ ବୈଶ୍ଣାବର ଦେବତା ମୋ ପୁତ୍ରକୁ ରଖ
 ଶ୍ରେ ହୃତାଶନ ତୁ ସର୍ବପ୍ରାଣୀ ହୃଦେ ଆଉ
 ବିଦୁଧଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ତୁହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯେ ବୋଲଇ ।
 ଜ୍ଞାନରେ ତୁ ଦେବ ହେଉ ଅଷ୍ଟ ପରକାର
 କୁହି କୋପ କଲେ ଧ୍ୟାନ ହୁଅଇ ସଂସାର ।
 କୁହି କ୍ଷମା କଲେ ମହାଉତ୍ତମ ହୁଅଇ
 ବିସର୍ଗ ଆଦାନ ଗତି ତୁ ସିନା କରଇ ।
 ତୁ ସିନା ଧାତା ବିଧାତା ଅଟୁ ପ୍ରଜାପତି
 ଏସନକ ସୁତ ଶୁଣି ଅଗ୍ନି ତୋଷମତି ।
 ବୋଲିଲେ ପାବକ ମନ୍ଦପାଳ ବର ମାଗ
 କହେ ମନ୍ଦପାଳ ହୁଅ ତୁ ପ୍ରସନ୍ନ ଆଗ ।
 ଖାଣ୍ଡବ ବନେ ଅଛନ୍ତି ମୋର ନାସ ପୁତ୍ର
 ତୁ ତାହାଙ୍କୁ ନ ଦହରୁ ଆହୋ ଗତିହୋଷ
 ଶୁଣି ତାହା ବୈଶ୍ଣାବର କଲେ ସନମତି
 ଛୁଡ଼ିଯିବ ନ ଦହବି ତୋ ପୁତ୍ର ଯୁକ୍ତାଗ୍ନି ।
 ଏମନ୍ତେ ଖାଣ୍ଡବ ବନ ଦହ ଆସେ ଅଗ୍ନି
 ପକ୍ଷୀଏ ଶୋକ କରନ୍ତି କରି ଘୋରଧ୍ବନି ।
 ଗୁରୁପୁତ୍ରଙ୍କ ଜନମା ନାମ ଯେ ଜରିତା
 ବିଳାପ କରି ବୋଲଇ ପାଇ ଘୋରଚିନ୍ତା ।

ବାବୁରେ ଅଗ୍ନି ସକଳ ଦହ ଆସୁଅଛି
 ଶୋକେ ସନ୍ତାପିତ ହୋଇ ସେ ପକ୍ଷୀ କହୁଛି
 ପୁତ୍ରଙ୍କ ମରଣେ ମୋର ଜୀବନ ଅସାର
 କେମନ୍ତେ ଏ ପୋଏ ମୋର ଏଥୁ ହେବେ ପାର
 ଏହାଙ୍କୁ ଦେନ ଏଠାରୁ ଯାଆନ୍ତୁ ପଳାଇ
 ନେବାକୁ ମୋର ଶରୀରେ ପରାଧମ ନାହିଁ ।
 ଛୁଡ଼ି କେମନ୍ତେ ଯିବି ମୁଁ ହୃଦେ ଗୁରୁଚିନ୍ତା
 ବ୍ୟାକୁଳେ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଆଗେ କହଇ ଯେ ମାତା
 ବାବୁରେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଛୁଡ଼ି ଯିବଇଁ ମୁଁ କାହିଁ
 ତୁମ୍ଭର ଶୋକେ ହୃଦୟ ପକାଇବି ଦହି ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ କୋଳରେ ଧରି ପଛକେ ମରିବି
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଅଗ୍ନିରେ ଦେଇ ଯାଇ ନ ପାରିବି ।
 ବାବୁ ତୁମ୍ଭ ପିତା ବଡ଼ ନିର୍ଦ୍ଦୟରେ ପୁତ୍ରେ
 ଛୁଡ଼ିଗଲ ତାକୁ ଶୋକ ନ ଲଗେ କିଛିତେ ।
 ପୁତ୍ରଙ୍କ ଶୋକ ଆକୁଳେ ସାରଙ୍ଗୀ ଜରିତା
 ପୁତ୍ରଙ୍କର ନାମ ଧରି କରେ ଗୁରୁଚିନ୍ତା ।
 ଶିରଶିଶ ଫୁଲଶିଖ ଦ୍ରୋଣ ଚନ୍ଦ୍ରଶିଖ
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି ଜରିତା ତାକଇ ଅନେକ ।
 ତୁମ୍ଭ ପିତା ମନ୍ଦପାଳ ଗଲେ ଏଥୁ ଥୋଇ
 ଆମ୍ଭର କର୍ମରେ ଏହା ଥିଲା ଲେଖା ହୋଇ
 ଗୁରୁପୁତ୍ରେ ବୋଇଲେକ ଶୁଣ ଗୋ ଜନମା
 ଛୁଡ଼ିଯାଅ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ତୁ ଆସୁଅଛି ଅଗ୍ନି ।
 ତୋର ଥିଲେ ଆମ୍ଭ କୁଳ ନୋହିବି ଯେ ନାଶ
 ଜରିତା ବୋଲଇ ବାବୁ ମୁଖାଗାତେ ପଶ ।
 ଅଗ୍ନିଭୟ ନୋହୁ ମୁଖେ ଧୁଳି ମୁଁ ଦିଅଇ
 ପୁତ୍ରମାନେ ବୋଇଲେ ଯେ ମାତାଙ୍କୁ ଅନାଇଁ
 ମାଗୋ ମୁଖା ଭକ୍ଷିବି ତ ବିବରେ ପଶନ୍ତେ
 ମୂକତି ହୋଇବୁ ସିନା ଦହନ ଦହନ୍ତେ ।
 ବୋଲଇ ଜନମା ଶୁଣ ଆରେ ଗୁରୁବସ୍ତ୍ର
 ମୁଖାକୁ ସଞ୍ଚାଣ ନେଲ ଦେଖିଲି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ମୁଁ ଏହା ଦେଖିଛି ତୁମ୍ଭେ ଭୟ ଯେ ନ କର
 ଶୀଘ୍ର ଯାଇ ପଶ ବାବୁ ବିବର ଭିତର ।
 ପୁତ୍ରେ ବୋଇଲେ ଶୁଣସି କୁହି ଆଗୋ ମାୟେ
 ଗୋଟିଏ ମୁଖା ମଲେ କି ଆରେକ ନ ଆଏ
 ଭୂଞ୍ଜିବୁ ନାହିଁକି ଆମ୍ଭେ କର୍ମ ପଳାପଳ
 ବିବରେ ମୁଖା ଉପରେ ଭକ୍ଷିବି ଅନଳ ।

ତୁମ୍ଭେ କେବେ ଯାଅ ମାତା ତୋର ଭଉଁ ପାଶ
 ଆମ୍ଭେ ଚାହିଁଥାଉଁ ଅଗ୍ନିରେ ହୋଇବୁ ନା ଧୂସ
 ପାବକ ଭାଷିବେ ଯେବେ ଆମ୍ଭର ଏ ଗାନ୍ଧ
 ସ୍ୱଗରେ ବସିବୁ ଆମ୍ଭେ ସହସ୍ରେକ ରାସ ।
 ଜରତା ସେଠାରେ ଥିଲୁ ଅଗ୍ନି ଅଛୁ ଯହିଁ
 କଳେ ଶୁଭ କସି ପୁଣ୍ୟମୁଖ ଚାହିଁ ।
 ସେ ମରିବେ ବୋଲି ଅଗ୍ନି ନ ଚାହିଁ ତାହାକୁ
 ପକ୍ଷୀଏ ବୋଲନ୍ତି ବଡ଼ଭାଇ ଯେ ଦ୍ରୋଣକୁ ।
 ତୁମ୍ଭେ ବଡ଼ଭାଇ କର ଆମ୍ଭକୁ ଯେ ପାର
 ବାବୁ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭାଇ ଅଟେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାର
 କନିଷ୍ଠ ଭାଇମାନଙ୍କ କଷ୍ଟ ସେ ଫେଡ଼ଇ
 ଦ୍ରୋଣ କରଯୋଡ଼ି ସୁଖ ଅଗ୍ନି କି କରଇ ।
 ଶିର ଶିଖ ଭାଇ ଆଦି କଲେ ଅଗ୍ନି ସୁଖ
 ଜୟ ଜୟ ବୈଶ୍ଵାନର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ମୁରତି ।
 ସକଳ ଭକ୍ଷ ନ ଆସ ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ ପାଶ
 ଆମ୍ଭେ ଚାହିଁଥାଉଁ ବାଳକ ଆମ୍ଭକୁ ତୁ ରଖ ।
 ତୁମ୍ଭେ ବିନା ପିତା-ମାତା ଆମ୍ଭର କେ ନାହିଁ
 ପକ୍ଷତେଣା ହୋଇନାହିଁ ଯିବୁ ଆମ୍ଭେ କାହିଁ ।
 ଆନ ରକ୍ଷାକାଶ ନାହିଁ ଶରଣ ଆମ୍ଭର
 ତୋ ବିନୁ ଆମ୍ଭର କିଛି ନାହିଁ ପ୍ରତିକାର ।
 ତୋ ବିନୁ ଆମ୍ଭର କେହି ନାହିଁ ଜୀବଦାତା
 ତୁମ୍ଭେ ସେ ଅଗ୍ନି ସକଳ ଜନ ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା ।
 ତୋହର ଚରଣେ ଆମ୍ଭେ ପଶିଲୁ ଶରଣ
 ଆମ୍ଭକୁ ରଖି ଏଠାରୁ କର ତୁ ପ୍ରସାଦ ।
 ଶ୍ରୋ ଅଗ୍ନି ସକଳ ଜନ କରୁ ତୁ ଉଦ୍ଧାର
 ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ତୁ ବେଳେ ଏଥୁ ପାରିକର ।
 ତୁ ଅଗ୍ନି ବିଷ ଅମୃତ ଆଦି କରୁ ପାନ
 ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭେ ପୁଷ୍ଟ କରି ପାଡ଼ୁ ପ୍ରଜାଜନ ।
 ତୋହର ମହିମା ଅନ୍ତ କେ କରି ପାରଇ
 ଦେବତାଏ ସୁଖ ତୋତେ କରନ୍ତି ଗୋସାଇଁ
 ତତ୍ତ୍ୱ ପିଙ୍ଗଳ ଲେଖିତ ବଞ୍ଚିଛି ତୋହର
 ଯେସନେ ସୁସ୍ଥେ ରହଇ ଆମ୍ଭର ଶରଣ ।
 ତେସନେ କରି ଦେବ ତୁ ଆମ୍ଭକୁ ସମ୍ଭାଳ
 ଆମ୍ଭେ ତୋହର ଶରଣ ବାରେ ପ୍ରତିପାଳ ।
 ସନ୍ତୋଷେ ବୋଇଲେ ତାଙ୍କୁ ଦେବ ହୃତାଶନ
 ତୁମ୍ଭର ସୁଖରେ ମୁଁ ହୋଇଲି ପ୍ରସନ୍ନ ।

ଭୟାନ କରିଣ ତୁମ୍ଭେ ଆଅ ନିଜ ଭାରେ
 ତୁମ୍ଭେ ପିତା ବୋଲିଛନ୍ତି ସୁଖ ବଚନରେ ।
 ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ସୁଖ ତହୁଁ ଅଧିକ ହୋଇଲୁ
 ଏତେ ବୋଲି ଅଗ୍ନି ତହୁଁ ଆଡ଼ ହୋଇଗଲୁ
 ଶୁଣ ହେ ଗଜନ ତୁମ୍ଭେ ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ
 ପାଞ୍ଚ ପକ୍ଷୀ ନ ଭକ୍ଷଲ ମୁନିଙ୍କ ସୁଖରେ ।
 ମନ୍ଦପାଳ ଭକ୍ଷ ସେହି ପୁରଙ୍କର ଶୋକେ
 ନିଜ ଭାସିଲା ଲଳିତାକୁ ବୋଲେ ଦୃଢ଼ବାକ୍ସେ
 କେଉଁପରି ଉଦ୍ଧରିବେ ମୋର ପୁଅ ଚାହିଁ
 ପୁରଙ୍କ ଶୋକେ ବୋଇଲେ ଲଳିତା ସୁଦୟା ।
 ତୁମ୍ଭେ ପୁଣି ସୁଖ କରିଅଛ ମନ୍ଦପାଳ
 ପ୍ରସନ୍ନେ ତୁମ୍ଭକୁ ବର ଦେଇଛୁ ଅନଳ ।
 ଶୋକେ ମନ୍ଦପାଳ ବୋଲେ ଭାଳି ହୃଦଗତେ
 ଶ୍ରୋ ଧର୍ମ ମୋ ପୁଅ କଥା ଲଗଇ ନା ତୋତେ
 ମୋ ପ୍ରାୟ ସଂସାରେ ମନ୍ଦ ନାହିଁ ଆନ ପ୍ରାଣୀ
 ବାଳକୁମରକୁ ଛାଡ଼ି ଅଇଲି ନା ଜାଣି ।
 ଅଗ୍ନିଦେବତା ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ତହୁଁ ଗଲୁ
 ଜରତା ମାତା ଯାଇ ତା ପୁଅକୁ ଦେଖିଲୁ ।
 ପୁଣି ଅଛନ୍ତି ଅଗ୍ନିରେ ନୋହି ଦଗ୍ଧ ତହୁଁ
 ତନୟ ଦେଖି ଛାଡ଼ିଲୁ ଦୁଃଖ ପଞ୍ଚମନୁ ।
 ମନ୍ଦପାଳ ଭକ୍ଷ ତାହା ଦେଖିଲୁକ ଯାଇ
 ପୁଅ ଭାରିଯାକୁ ଦେଖି ସନ୍ତୋଷ ହୁଅଇ ।
 ଜରତାକୁ ଚାହିଁ ବୋଲେ ଭକ୍ଷ ମନ୍ଦପାଳ
 ବେଗେ ଚାହିଁପୁଅ ଆଣି ଦିଅ ମେ ର କୋଳ
 ଏହାକୁ ଅଗ୍ନିରୁ ମୁଁ ରଖିଲି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
 ଦିଅ ଆଣି ଲଗାଇବି ମୋ ପୁଅଙ୍କୁ ବକ୍ଷେ ।
 ପୁଅ ନ ଥିବାରୁ ନିନ୍ଦା ପାଇଲି ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗେ
 ଜରତା ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ପିତା କେଉଁବାଦେ
 ତୋହର ଏ ପୁଅଙ୍କରେ କିଏ ଅଛି କହ
 ଛାଡ଼ିଗଲୁ ନାରାୟଣେ ଆହେ ପୁଣ୍ୟଦେବ ।
 ଲଳିତା ଭାରିଯା ତୋର ଅଟେ ଧର୍ମ ଅଙ୍ଗ
 ତାହାକୁ ଭଜିଲୁ ସ୍ୱାମୀ ଛାଡ଼ି ପୁଅ ସଙ୍ଗ ।
 ଭକ୍ଷିବୋଲେ ପ୍ରାଣୀରେ ବିଶ୍ୱାସୁଛି ନାହିଁ
 ହିଂସାଭାବ କଥା ତୁମ୍ଭେ କହିଲୁ କିପାଇଁ ।
 ଅଗ୍ନିରୁ ମୁକତ କଲି ମୁଁ ପୁଅ ଚାହିଁ
 ପୁଅଙ୍କୁ ମୁଁ ବଞ୍ଚାଇଲି ଅଗ୍ନି ତୋଷକରି ।

ସାବତହିଁସା ଶ୍ରବକୁ ବଢ଼ିଲୁ କେମନ୍ତେ
ଏକେ ବେଗେ ଶୁଭପୁଷ ଆଶିବିଅ ମୋତେ ।
ପୁଣକୁ କୋଳରେ ଧରି ମନ୍ଦପାଳ ରୁଷି
ମୁଖରେ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ବଚନ ପ୍ରକାଶି ।
ଆରେ ପୁଷେ ଅଟ ତୁମ୍ଭେ ସ୍ବଗୁଣ ନିଶେଷ
କୁମ୍ଭ ଧର୍ମେ କାବୁ ତୁମ୍ଭେ ନ ଗଲ ତ ନାଶ ।
ଏସନକ ବେଳି ତହୁଁ ମନ୍ଦପାଳ ରୁଷି
ମୁଖରେ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ବଚନ ଅଶ୍ରୁସି ।
ହେ ପୁଷେ ଅଟରେ ତୁମ୍ଭେ ଗୁଣରେ ବିବେକ
କୁମ୍ଭକୁ କେ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ ସରଲେକ ।
ଏସନକ କହି ସେହି ମନ୍ଦପାଳ ମୁନ
ସ୍ବର୍ଗ ଭୁବନକୁ ଗଲ ଶ୍ରୀଯାକୁ ଘେନି ।
ତୁଳସୀ ବଲ୍ଲଭର ଶ୍ରୀଚରଣରେ ଆଶ
ନିରକ୍ଷ ଜନ ଅଟଇ ମୁଁ ଶାରଳା ଦାସ ।
ଦୟାରେ କହିଲ ଯାହା ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା
ମୋହର କଣ୍ଠରେ ସେହି ପଦ କରେ ଟେଲ ।
ମୁହିଁ ତାହାହିଁ ଲେଖଇ ନାହିଁ ମୋର ଦୋଷ
ଭଲ ମନ୍ଦ ନ କାହିଁକି ପୁଜିମା ବିଦୁଷ ।

ତାରାସୀ ଶରଣ

ଅଗସ୍ତିକୁ ବୈବସ୍ବତ ମନୁ ପୁଜା କଲ
ତାରାସୀ ପକ୍ଷୀ କେମନ୍ତେ ଶରଣ ପଶିଲ ।
ଏଡ଼େ ବଡ଼ ପ୍ରମଦରୁ କେମନ୍ତେ ସେ କହି
ଏକେ ତ ପକ୍ଷୀ ଦ୍ବିଷାୟେ ଥିଲ ଗର୍ଭବତୀ ।
ଏହି ତାରାସୀ ପକ୍ଷୀର ପାଶେ ପତି ନାହିଁ
ପୁଷ ଦୁହିତା ତାହାର ନ ଥିଲେ ତ କେହି ।
ଏଥିର ଚରିତ ମୋତେ କହ ମୁନବର
ତେବେ ଯେ ମନରୁ ଭ୍ରାନ୍ତି ପଟିବ ମୋହର
ଶୁଣିଣ ଅଗସ୍ତି ମୁନ ଅଳପ ହସିଲେ
ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା ତାକୁ ମନେ ମନେ କଲେ ।
ଆନନ୍ଦ ମନେ କହନ୍ତି ଯେ ଅଗସ୍ତି ମୁନ
ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ନୁପ ଚୁଡ଼ାମଣି ।
ତାରାସୀ ଚରିତ କର ଶ୍ରବଣରେ ପାନ
ତୋହର ନାନା ପାତକ ହୋଇବ ଦହନ ।
ପୁର୍ବେ ଯେ ତାରାସୀ ପକ୍ଷୀ ଥିଲ ବଡ଼କ୍ଷମ
ଶିପପାଲ ମର୍ତ୍ତ୍ୟସୁରେ ଲଭିଲ ଜନମ ।

ସ୍ବର୍ଗର ଗନ୍ଧର୍ବ ସେହି ପକ୍ଷୀରୁପେ ଆସି
ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ଶାଶ୍ବତ ବନେ ଥିଲ ବସି ।
ଏହା ଶୁଣି ବୈବସ୍ବତ ମନୁ ପଚାରଇ
ଏଥିର ଚରିତ ମୋତେ କହିବା ବୁଝାଇ ।
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନ ସନ୍ତୋଷ ଚିତ୍ତରେ
ତାରାସୀର ପୂର୍ବକଥା କହିବା ସଧୀରେ ।
ତିଳୋତ୍ତମା ନାମେ ଥିଲ ଏକ ଅପସରା
ବହୁତ ବିଶ୍ବାସ ତାକୁ କଲେ ବଳଧାସ ।
ନୃତ୍ୟ ନବରଙ୍ଗ ରସେ ସେହି ପ୍ରତିହନ
ହରଣ କହିଲ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବଙ୍କର ମନ ।
ଏହିପରି ଗଲ ପୁଣି କେତେକାଳ ବହୁ
ତିଳୋତ୍ତମା ଶଟିଥାଇ ଇନ୍ଦ୍ର ପାଶେ ରହି ।
ଏକଦିନେ ରାସକାଳେ ବେଶାଶ ମାସରେ
ନିର୍ମଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦୟ ଶୁକଳ ପକ୍ଷରେ ।
ମଳୟ ପବନ ଧୀରେ ବହେ ଗନ୍ଧ ଘେନି
ଏମନ୍ତବେଳେ ଆସ୍ଥାନେ ସେ ସହସ୍ରଯୋନ
ତିଳୋତ୍ତମା ସୁନ୍ଦରୀକୁ ଆଶିବା ନିମନ୍ତେ
ବୃକ୍ଷଶ୍ରବା ଗନ୍ଧର୍ବକୁ ପେଷିଲେ ଗୁପ୍ତରେ ।
ଇନ୍ଦ୍ରର ଆଜ୍ଞାରେ ସେହି ଗନ୍ଧର୍ବ ଚଳିଲ
ତିଳୋତ୍ତମା ଅପସରା ପାଶରେ ମିଳିଲ ।
ଇନ୍ଦ୍ରର ଆଜ୍ଞା ତାହାକୁ କହିଲ ବୁଝାଇ
ବୃକ୍ଷଶ୍ରବା ବୋଇଲ କୁ ଆସ ବେଗ ହୋଇ
ଇନ୍ଦ୍ରର ଆଜ୍ଞା ଶୁଣିଲ ଯହୁଁ ସେହି ବାଳୀ
ବେଶଭୂଷା ହୋଇ ବେଗ ହୋଇ ଯାଇ ଚଳି
ବୃକ୍ଷଶ୍ରବା ତାକୁ ଘେନି ଯାଉଁଯାଉଁ କାଟେ
ବିହଳ ହେଲ ତା ମନ କାମର ଉତ୍ତାଟେ ।
ଏକେତ ଗନ୍ଧର୍ବୀ ପୁଣି ଦ୍ବିଷାୟେ ସୁନ୍ଦର
ବେଶ ଭୂଷଣ ସେ ପୁଣି ଘେନିଛୁ ଅପାର ।
ତିଳୋତ୍ତମା ରୂପ ଦେଖି ତା ଚିତ୍ତ ଟଳିଲ
ଗୁରୁ ଗଉରବ ତହିଁ କିଛି ନ ମାନିଲ ।
ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଉପୁ ତାହାର ନୋହିଲ ମନରେ
ତିଳୋତ୍ତମାକୁ ସେ ବଳେ ଧରିଲ କୋଳରେ
ତିଳୋତ୍ତମା ବୋଇଲ କୁ ଛୁଡ଼ିନି ମୋତେ
ଇନ୍ଦ୍ର ଶୁଣିଲେ ତ କୋପ କରିବଟି ତୋଡ଼େ
ଉତ୍ତର ହୋଇଲେ ଚଳି ହେବେ ସୁରଗଣ
ଛୁଡ଼ି ମୋତେ ବୃକ୍ଷଶ୍ରବା ଚଳିବା ବହନ ।

ମଦନରେ ଉନମତ ହୋଇ ବୃଦ୍ଧଶ୍ରବ
 ବୋଇଲ ସୁନ୍ଦରୀ ଗୁଲ ଆମ୍ଭେ ବନେ ଯିବା
 ମଦନାତୁରେ ନ ମଣେ କିନ୍ତୁ ବୃଦ୍ଧଶ୍ରବ
 ବଳେ ହରିବାକୁ ମନେ ବଡ଼ ତାର ଅବା ।
 ତା କଥାରେ ସନମତ ନ କଲ ସୁନ୍ଦରୀ
 ବେକୁବେଳ ବୃଦ୍ଧଶ୍ରବ ମଦନେ ଆତୁରି ।
 ବୋଇଲ ସୁନ୍ଦରୀ ମୋତେ ତୁ ନିଶ୍ଚୟ କଲୁ
 ପକ୍ଷୀଜନ୍ତୁ ପ୍ରାୟେ ତୁହି ଫୁରୁଫୁରୁ ହେଲୁ ।
 ଏଡ଼େକି ନିଶ୍ଚୟ ସଖି କଲୁ ଯେବେ ମୋତେ
 ଦେନ ଅଭିଶାପ ମୁଁହିଁ ଦେଉଅଛି ତୋତେ ।
 ପକ୍ଷୀଜନ୍ତୁ ହୋଇ ତୁହି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ହୁଅ ଜାତ
 ଦ୍ଵାପରଯୁଗ ଅନ୍ତେ ତୁ ହୋଇବୁ ମୁକତ ।
 ତାବତ୍ତାପକ୍ଷୀ ହୋଇବ ତୋର ନାମ ଜାଣ
 ମୋହର କଥା କଦାପି ନ ହୋଇବ ଆନ ।
 ଶାଶୁବ ବନେ ତୁ ପକ୍ଷୀରୂପ ଧରିଥିବୁ
 ଯୁଗଶେଷ କାଳେ ନିଜ ତନୁକୁ ଧରିବୁ ।
 ଏହି ଅଭିଶାପ ଯହୁଁ ଦେଲକ ଗରବ
 ଦଇବ ଲିଖନ କେନ୍ଦ୍ର ଅନ୍ୟଥା କରିବ ।
 ଗରବ ସେଠାରୁ ତାକୁ ବେଗେ ଦେନଗଲ
 ତିଳୋତ୍ତମାକୁ ଇନ୍ଦ୍ରର ସନ୍ଧି ଧରେ ଦେଲ ।
 ଅପସରାକୁ ଅନାଇଁ ଇନ୍ଦ୍ର ପରୁରଇ
 ଏତେକ ଉତ୍ତର ତୁହି କଲୁ କାହିଁପାଇଁ ।
 ତିଳୋତ୍ତମା କହିଲ ସେ ସମସ୍ତ ଚରିତ
 ଶୁଣିଣ କହୁତ ଯୋଧ କଲେ ସୁରନାଥ ।
 ବୋଇଲେ ଏଡ଼େ ଅନ୍ୟାୟ ତୁହି ଆଚରିଲୁ
 ତିଳୋତ୍ତମାକୁ ତୁ ବାଟେ ବଳେ ହରୁଥିଲୁ ।
 ଧର୍ମକୁ ସେ ନ ଲଢ଼ାଇ ତୋତେ କଲ ନାହିଁ
 ବିନାଦୋଷେ ଶାପ ଦେଲୁ ଏହାକୁ କିପାଇଁ ।
 ଏବେ ଆମ୍ଭ ଶାପ ତୋତେ ହେଉ ପରାପତ
 ତୁହି ଯାଇଁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ହୁଅ ପକ୍ଷୀରୂପେ ଜାତ ।
 ସେହି ଶାଶୁବବନରେ ଦୁହେଁ ରହିଥିବ
 ଯୁଗଶେଷ ହେଲେ ଯାଇ ମୁକତ ପାଇବ ।
 ବୃଦ୍ଧଶ୍ରବ ହୋଇବ ଯେ ମଳକଣ୍ଠ ପକ୍ଷୀ
 ତ୍ରୋହର ନାମ ହୋଇବ ପକ୍ଷୀ ଯେ ତାବତ୍ତା
 ଦଇବର ବଳେ ଦୁହେଁ ଶାପ ଯେ ଲଭିଲେ
 ଶାଶୁବ ବନରେ ପକ୍ଷୀ ପକ୍ଷୀ ହୋଇଲେ ।

ଶୁଣିଣ ସେ ବୃଦ୍ଧଶ୍ରବ ବକଳ ହୋଇଲ
 ତିଳୋତ୍ତମାକୁ ଦେନିଣ ଶାଶୁବକୁ ଗଲ ।
 ପକ୍ଷୀରୂପ ଧରି ଦୁହେଁ ରହିଲେକ ଚହିଁ
 ଏହିରୂପେ ଚହିଁ କେତେକାଳ ଗଲ ବହି ।
 ବୃଦ୍ଧଶ୍ରବ ଗରବ ଯେ କଷ୍ଟରେ ଶେଦଇ
 କଷ୍ଟ ଫେଡ଼ କଷ୍ଟ ଫେଡ଼ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଡାକଇ ।
 ତାବତ୍ତା ସବଦା ଧର୍ମ ଧର୍ମ ସୁମରଇ
 ତାହା ତୁଣ୍ଡ ଧର୍ମବିନା ଆନ ନ ଆସଇ ।
 ଶୁଣିଲ ହେ ମନୁରାଜ ପରୁରଇ ଯାହା
 ଏ ଉତ୍ତରେ ଯାହା ହେଲ ଶୁଣ ଏବେ ତାହା
 ଯେକାଳେ ଅଗ୍ନି ଶାଶୁବ ବନକୁ ଦହିଲେ
 ପ୍ରଚଣ୍ଡ ହୋଇ ସେ ଶିଖା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵକୁ ଟେକିଲେ
 ଏମନ୍ତେ ଅଗ୍ନି ଆସି ତା ବସାର ନିକଟେ
 ତହୁଁ ଅଧିକ ପ୍ରଚଣ୍ଡହୋଇ ଜଳ ଉଠେ ।
 ଦେଖିଲେ ଅଗ୍ନିର ତେଜ ଯହୁଁ ପକ୍ଷୀ ବେନ
 ବୁଝିଲେ ପକ୍ଷୀଦମ୍ପତି ତାହା ପରିମାଣି ।
 ଇନ୍ଦ୍ରର ନିଶ୍ଚୟେ ଯେହୁ ଅଗ୍ନି ହଇବତେ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ସତ୍ୟକରି ମାଗିଲେ ଗୁପତେ ।
 ତେଣୁକରି ଅଗ୍ନି ହୋଇଛନ୍ତି ତେଜୋବଦ୍ଧ
 ନିଶ୍ଚେ ଶାଶୁବ ବନକୁ କରିବେ ଧୁମାନ୍ତ ।
 ଏତେ ବିଚାର ସେ ଦୁହେଁ ଗଗନେ ଉଡ଼ିଲେ
 କଷ୍ଟଫେଡ଼ କଷ୍ଟଫେଡ଼ ବୋଲିଣ ବୋଲିଲେ
 ତାବତ୍ତା ପକ୍ଷୀ ଯେ ଧର୍ମ ଧର୍ମ ସୁମରଇ
 ଏ ଶବଦ ଅର୍ଜୁନର କର୍ଣ୍ଣରେ ସମ୍ଭାଇ ।
 ଅଗ୍ନି ଡାକବେଲେ ପକ୍ଷୀ ଉଡ଼ିବାର ଦେଖି
 ଶବ ଶୁଣ ସବ୍ୟସାଚ ଯାଉଅଛି ପକ୍ଷୀ ।
 ଏହାକର ଶବଦକୁ ଅର୍ଜୁନ ଶୁଣିଲେ
 ମନଭେଦେ ପେଶ ତାଙ୍କୁ ଶୂନ୍ୟରୁ ଆଣିଲେ ।
 ତାବତ୍ତା ପକ୍ଷୀର ଗର୍ଭବାସ ହେବା ଦେଖି
 ମନେ ମନେ ଅର୍ଜୁନ ତ ହେଲ ବଡ଼ଦୁଃଖୀ ।
 ଆବର ଡାକୁଅଛି ସେ ଧର୍ମନାମ ଧରି
 ଆରପକ୍ଷୀ ଡାକେ କଷ୍ଟ ଫେଡ଼ ବୋଲିକରି
 ଏ କଥା ଭଲ ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ଜୁନ ରଖିଲ
 ତାଙ୍କଠାରେ ଅଗ୍ନି କର ତେଜ ନ ଲଗିଲ ।
 ପକ୍ଷୀ ପକ୍ଷୀ ସେ ଦୁହେଁ ପାର୍ଥକୁ ଦେଖିଲେ
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ତାଙ୍କୁ ସୁତ ବଖାଣିଲେ ।

ଅର୍ଜୁନ ତାହାଙ୍କ ପୁତ୍ରବାକ୍ୟେ ଶାନ୍ତ ହେଲେ
ତେଡ଼େ ପ୍ରମାଦରୁ ପକ୍ଷୀ ପକ୍ଷିଣୀ ରହଲେ ।
ତୁ ଯେ ପରୁରଲୁ ମୋତେ ମନୁ ମହାରାଣୀ
ଏସନ ଅଟେ ତାରାଣୀ ପକ୍ଷୀର ଶରଣ ।
ଶୁଣି ମନୁ ମହାରାଣୀ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
ମୁନବରକୁ କହୁତ ଦିନପେ କହିଲେ ।
ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ ଏହା ଶୁଣିଲି ଶ୍ରବଣେ
ମହାପାତକ ସକଳ ହରିଲୁଣ୍ଡି ଏଣେ ।
ନମସ୍ତେ ଶାରଳା ମାଗୋ ତୁ ସିଂହବାହିନୀ
ସିଂହସ୍ଥାନେ ବାସ କରିଅଛୁ ଗୋସାମଣି ।
କାଳ ଖପରକୁ ଧରିଥାଉ ତୁହି କରେ
ସିଂହବାହିନୀ ତୁ ମାତ ଭ୍ରମୁ ତନୁପୁରେ ।
ଗୁଗଳ ମହିଷ ବୋଦା ଆଦି ତୁହି ଖାଉ
ରୁଧିର ଆହାରେ ଶ୍ରେଳମତ ହେଉଥାଉ ।
ଦିନେ ମାସ ଶ୍ରେଣ ତୋର ପଡ଼ିଆ ନୁହଇ
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁହିଁ ତୋର ସେବକ ଅଟଇ
ମୁହିଁ ଯେ ଶାରଳା ଦାସ ଅଟଇ ନରେଶ
ତୁ ଜଗତମାତା ତୋର ପାଦତଳେ ରଖ ।

ଖାଣ୍ଡବ ବନର ପୂର୍ବ ବୃତ୍ତାନ୍ତ

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ମନୁ ମହାରାଣୀ
ଅଗସ୍ତି ମୁନଙ୍କ ପାଦେ କରି ଦିବ୍ୟ ପୂଜା ।
ବୋଇଲେ ଶ୍ରେ ମୁନ କଥାଏକ ପରୁରଇ
ଖାଣ୍ଡବ ବନ ସେ ନାମ ହୋଇଲୁ କିପାଇଁ ।
କି ଅଶୁଭ ବେଳାରେ ସେ ହୋଇଲୁ ସ୍ଥାପନ
ଅନଳରେ ପୋଡ଼ିଗଲା ତେଡ଼େବଡ଼ ବନ ।
ବ୍ରହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ର ବୃହସ୍ପତି ଗ୍ରହ ତାରା ଯହିଁ
ଅନୁକୂଳ ଦେଖିଥିଲେ ପୋଡ଼ିଗଲା ସେହି ।
ଏଥିରେ ସନ୍ତପ୍ତ ମୁନ ଲଗଇ ତ ମୋତେ
ବିହାର କହନ୍ତୁ ତାହା ମୋହର ଅଗ୍ରତେ ।
ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁରାଜା ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
ତନୁପୁର ଏ କଥା ଶୁଣ ଦିବ୍ୟଶ୍ରବଣ ।
ସତ୍ୟସୁଗେ ବ୍ରହ୍ମା ବୃହସ୍ପତିଏ ବସିଲେ
ନାନା କଥାମାନ ତହିଁ କୁହାକୁହି ହେଲେ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ବୋଇଲେ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ରୁହିଁ
କଥାଏକ ପରୁରବି ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ ।

ତୋଟା ଗୋଟିଏ ସେପିବାପାଇଁ ହୁଏ ମନ
ଏଥିରେ ସେ ଶୁଭଦିନ ଅନୁକୂଳ ଦେନ ।
ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ତୁ ବୃହସ୍ପତିକୁ ପରୁର
ସେ ଦିଅନ୍ତୁ ଅନୁକୂଳ ବୁଝି ଦିନବାର ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ସେ ବୃହସ୍ପତିକୁ ଅନାଇଁ
ବୁଝି ଅନୁକୂଳ ଦିନ ଶୁଭ ଦେବାପାଇଁ ।
ଲକ୍ଷେକ ଗ୍ରନ୍ଥ ଅଛଇ ଜଉତିଷ ଶାସ୍ତ୍ର
ବୃହସ୍ପତି ଅନୁକୂଳ ଖୋଜିଲେ ବିଶେଷ ।
ଖୋଜିଲେ ଉତ୍ତମ ଯୋଗ ଲଗ୍ନ ବୃହସ୍ପତି
ନାଡ଼ୀ ନକ୍ଷତ୍ର କରଣ ଯୋଗ ବାର ତଥୁ ।
ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ବୋଇଲେ ହେଲୁ ହେଲୁ ଅନୁକୂଳ
ବ୍ରହ୍ମାକୁ ଦେନିଣ ଦେଗେ ଶୁଭ ଦେବା ଗୁଲ ।
ଆକାଶ ଗଙ୍ଗାର କୂଳେ ତୋଟା ଆରମ୍ଭ ଲେ
ସାର୍ବ ପ୍ରତି ମାପି ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ଦେଲେ ।
ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ନାମକୁ ଉଚାରି
ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ ତାହା ମନରେ ସୁମରି ।
ପ୍ରଥମେ ସେ ବିଷ୍ଣୁ ବୃଷ ସ୍ଥାପିଲେକ ନେଇ
ଆପେ ହସ୍ତେ ଇନ୍ଦ୍ର ଗଜା ଖାତେତ ଖୋଳାଇ
ଆପେ ଇନ୍ଦ୍ର ବିଷ୍ଣୁ ବୃଷ କଲେକ ସ୍ଥାପିତ
ମୂଳରେ ମୂର୍ତ୍ତିକା ଦେଇ ସ୍ଥାପେ ସ୍ୱରୂପୁତ ।
ବୃଷ ସ୍ଥାପି ଇନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମା ବୃହସ୍ପତି ତନ
ବଇକୁଣ୍ଠ ଭୁବନକୁ ଗଲେ ଅର୍ଥ୍ୟ ଦେନ ।
ବିଷ୍ଣୁ ପାଦେ ଅର୍ଥ୍ୟ ଦେଇଁ ବୋଲନ୍ତି ବାସକ
ଖଣ୍ଡନ ନୋହିବ ମୋର ତୋଟା ଦେବଦେବ
ଅଖଣ୍ଡ କରି ସେ ଯେଣୁ ଲଗାଇଲୁ ବୃଷ
ଖାଣ୍ଡବ ବନ ତା ନାମ ଦେଲେ ସହସ୍ରାକ୍ଷ ।
ଅମର ଔଷଧ ଆଦି ନାନା ଦ୍ରବ୍ୟମାନ
ଲଗାଇଲେ ସେ ତୋଟାରେ ସହସ୍ରଲେଟନ
ସୁମନ ମୋହନ ବୈଶ୍ୟ ଉଚ୍ଚାଟନ ବୃଷ
ଲଗାଇଲେ ସେ ଖାଣ୍ଡବ ବନେ ସହସ୍ରାକ୍ଷ ।
ନାନାବୃଷମାନ ଆଣି ତହିଁରେ ସେପିଲେ
ଆକାଶ ଗଙ୍ଗାରୁ ପାଣି ତହିଁ ଲଢ଼ାଇଲେ ।
ନାନାଦି ବୃକ୍ଷର ଫଳ ସେ ବନେ ଫଳିଲୁ
ଦେଖି ଇନ୍ଦ୍ର ଗଜା ମନେ ହରଷ ହୋଇଲୁ ।
ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁରାଜା ଖାଣ୍ଡବ ଚରିତ
ଏହିରୂପେ ଗଲା ତନୁପୁର ପରିଯନ୍ତୁ ।

ବସନ୍ତ ବାତ ସେ ବନେ ନିରତେ ବହଇ
 ନିରନ୍ତର ସେ ତୋଟାରେ କୋକିଳ ଶ୍ରବଇ
 ତହିଁରେ ଯେତେକ ଜୀବ ସବେ ଉନମଣ୍ଡ
 ଶୁଣ ଶାଶ୍ବ ଶବନ୍ତ ନାହିଁ କିଛି ଚିନ୍ତା ।
 ଶୁଣିଲ ପଥ ଯେତେକ ଭୂମିରେ ପଡ଼ଇ
 ପବନର ଘାତେ ତହୁଁ ସବୁ ଉଡ଼ିଯାଇ ।
 ନ କରନ୍ତି ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ତହିଁ ମୁହ ମଳ
 କରୁଥାନ୍ତି ସବଦା ଯେ ବନେ କୋଳାହଳ
 ଇନ୍ଦ୍ର ର ତୋଟାକୁ ଦେବା କିସ ପଟାନ୍ତର
 ତଳ ଭୁବନରେ ନାହିଁ ଉପମା ତାହାର ।
 ସହସ୍ର ଗନ୍ଧର୍ବ ସେହି ତୋଟା ରଖିଥାନ୍ତି
 ଶୁଣିଲୁ ତୋଟା ମହିମା ମନୁ ମଣ୍ଡପତି ।
 ତୋଟା ଦେଖି ସୁରପତି ମନ ଉଲ୍ଲସଇ
 ରକ୍ଷ ଗନ୍ଧର୍ବଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରସାଦ ଦିଅଇ ।
 ବସନ୍ତ କାଳରେ ନିତ୍ୟ ଇନ୍ଦ୍ର ବିଳସଇ
 ଇଚ୍ଛାହେଲେ ସେ ଅମାଗ୍ରବଣିକ ଗମଇ ।
 ଶୁଣି ମନୁରଜା ବଡ଼ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲ
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନିଙ୍କ ବେନି ପାଦପୂଜା କଲ ।
 ବୋଇଲ କଥାଏ ପରୁରବ ଆଉ ମୁହିଁ
 ତାହା ଶୁଣି ମନେ ମୋର ସଂଶୟ ଲଗଇ ।
 ଶୁଣବାକୁ ଅସମ୍ଭବ ଏ ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର
 ଏହା ଶୁଣି ମନକୁ ମୋ ଲଗେ ଆତମ୍ବିତ ।
 ଯେ ତୋଟାର ଅନୁକୂଳ ଦେବଗୁରୁ ଦେଲେ
 ଆବର ଇନ୍ଦ୍ର ସହସ୍ରେ ବୃକ୍ଷ ଆସେପିଲେ ।
 ସେ ତୋଟା ଅନଳେ କିପାଁ ହୋଇଲ ଦହନ
 ଏ କଥା କହିବା ହେଉ ଆହେ ତପୋଧନ ।
 ମନୁ ପରୁରନ୍ତେ ମୁନ ଅଗସ୍ତି ହସିଲେ
 ଏ ସଂଶୟ କଥା ଶୁଣି ପୁରଣ ଫେରିଲେ ।
 କହନ୍ତି ଯେ ପୁରାଣକୁ ରୁହିଁ ମୁନିବର
 ମହାଭାରତ ମହିମା ଅତି ଅଗୋଚର ।
 ଯେତେକ ଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଲ ତୋଟେ ସିନା କହି
 ଅଦୃଷ୍ଟି ଯେ ଅଗୋଚର ଜାଣିବ ତା କାହିଁ ।
 କହନ୍ତି ଯେ ଯୋଗଲକ୍ଷ୍ମେ କସି ତପୋବନ୍ତ
 ଶୁଦ୍ଧଚିତ୍ତ ହୋଇ ଶୁଣ ଆହେ ରଞ୍ଜନାଥ ।
 ତୁହି ଯେ ପରୁର ପାରୁ ଏହି ସନ୍ଧ୍ୟାମାନ
 ଏହା ପୁରାଣକୁ ଶ୍ରବ୍ୟ ନୋହିବେଟି ଆନ ।

ଯହୁଁ ତୋହର ଗରିତ ନିର୍ମଳ ଜାଣିଲୁ
 ଯୋଗଲକ୍ଷ୍ମେ କରି କହି କଥା ବଖାଣିଲୁ ।
 ଶାଶ୍ବବଦନ ଦହନ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣି
 ଇନ୍ଦ୍ର ଡାକ ବ୍ରହ୍ମା ବୃହସ୍ପତି ଦୁଇଜଣ ।
 ଅମର ଆସ୍ଥାନେ ବ୍ରହ୍ମା ବୃହସ୍ପତି ବସି
 ଡାକନ୍ତେ ବସିଲେ ଇନ୍ଦ୍ର, ରାଜା ହସି ହସି ।
 ଦେବତାମାନେ ସମସ୍ତେ ସଭାରେ ବସିଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମା ବୃହସ୍ପତି ଦୁହେଁ ପୁଚ୍ଛିଲେ ।
 ବୋଇଲେ ହେ ଦେବଗୁରୁ ବୃହସ୍ପତି ଶୁଣ
 ପରୁରଲେ ନ ଧରିବ ମନେ ଅବିଗୁଣ ।
 ତୁମ୍ଭେ ବୃହସ୍ପତି ନିଜେ ଅନୁକୂଳ ଦେଲ
 ଜଗତର ପିତା ନିଜେ ଅର୍ଥାଦାନ କଲ ।
 ମୁହିଁ ନିଜେ ଇନ୍ଦ୍ର ତହିଁ ବୃକ୍ଷକୁ ପୋତିଲ
 ଏଡ଼େ ଅନୁକୂଳ ତୋଟା କିପାଁ ଗଲ ଜଳ ।
 ମୋହର ବିରୁଦ୍ଧେ ଏଥୁ ଅଗ୍ନିର ସେ ଦୋଷ
 ଆବର ଅର୍ଜୁନ ଏହି ତୋଟା କଲ ନାଶ ।
 ମୋହର ବଇଗ ଅଗ୍ନି ଅର୍ଜୁନ ହୋଇଲେ
 ତୋଟା ଜାଳ ମୋର ମନ ବିହ୍ବଳିତ କଲେ ।
 କିପାଁ ଏଡ଼େ ଯୋଗରେ ସେ ତୋଟା ଗଲ ନାଶ
 ଏତେ ଅନୁକୂଳେ କିପାଁ ତୋଟା ହେଲ ଧୂସ
 ଏହାର ତଦନ୍ତ କହ ବୁଝାଇଣ ମୋତେ
 ତେବେ ତା ପାସୋର ଯିବ ନ ରହିବ ତତ୍ତ୍ୱେ
 ଶୁଣି ବ୍ରହ୍ମା ବୃହସ୍ପତି ବସିଣ ଗୁଳିଲେ
 ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ରୁହିଁ ଗୁରୁ ବଚନ ଶ୍ରବିଲେ ।
 ଅଗ୍ନି ଅର୍ଜୁନର ଏଥୁ କିଛି ନାହିଁ ଦୋଷ
 ଏହାର ପୂର୍ବର ଅଛି ବିଶେଷ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ।
 ଲକ୍ଷେକ ଜ୍ୟୋତିଷ ଗ୍ରନ୍ଥ ଶାସ୍ତ୍ର ମୁଁ ଖୋଜିଲ
 ତହିଁର ଅଶୁଭ କିଛି ଦେଖି ନ ପାରିଲ ।
 ବୃହସ୍ପତି ବୋଲନ୍ତି ଏ ଗୋଚର ନୋହିଲ
 କିମର୍ଥେ ଶାଶ୍ବ ବନ ଦହନ ହୋଇଲ ।
 ପୁଣିହିଁ ସେ ବୃହସ୍ପତି କହନ୍ତି ଏସନ
 କଥାଏ କହିବୁ ଶୁଣ ହୋଇ ସାବଧାନ ।
 କଲ୍ୟାଣ ପବତକୁ ରୁଲ ସବେ ଯିବା
 ପାବପାକ ଏହି କଥା ଯାଇ ପରୁରବା ।
 ତେବେ ଯେ ଆମ୍ଭ ମନରୁ ଫିଟିଯିବ ଭ୍ରାନ୍ତି
 ଲକ୍ଷେକ ଜ୍ୟୋତିଷ ଗ୍ରନ୍ଥ ଦେଖ ପଡ଼ିବନ୍ତି ।

ତାହାକୁ ପୁଣିଲେ କଥା ସହ ସେ କହିବେ
 ସେହି ସେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଚିତ୍ତକୁ ବୋଧବେ ।
 ବୃହସ୍ପତି କହୁଁ ଧାରା ଇନ୍ଦ୍ର ସେ ହସିଲେ
 ଯିବାବୋଲି ସେହିକ୍ଷଣି ଅନୁମତି ଦେଲେ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବୃହସ୍ପତି ହଂସ ବାହନେ ବସିଲେ
 ଶ୍ରୀରାଜ ଚନ୍ଦ୍ରୀ-ପୁଷ୍ପେ ଇନ୍ଦ୍ର ବିଜେକଲେ ।
 ତନୁଜଣ କରଳାସ ପୁରକୁ ଚଳନ୍ତି
 ଶଙ୍କରଙ୍କ ପୁରଦ୍ଵାରେ ମିଳିଲେ ଝଟକ ।
 ଅଛନ୍ତି ଦକ୍ଷିଣ ଦ୍ଵାରେ ହରଙ୍କ ନୟନ
 ଗଣେଶ କଲେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଚରଣ ବନ୍ଦନ ।
 ଭିତରକୁ ଯାଅ କହି ବାଟ ଚୁଡ଼ିଦେଲେ
 ସେହି ତନୁଜଣ ଯାଇ ଭିତରେ ପଶିଲେ ।
 ପ୍ରଥମେ ଭେଟିଲେ ଯାଇ ଗିରିରାଜ ପୁତା
 ଦେଖି ବାହନ ତେଜିଲେ ସଦ୍‌ଜନ ପିତା ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ଦେଖା ଆସନ ତେଜିଲେ
 ନମସ୍କାର କରି ତାଙ୍କ ଚରଣେ ନମିଲେ ।
 ବିଧିରେ କଲାଣ ତାଙ୍କୁ କଲେ ବେଦବର
 ବୃହସ୍ପତି ପ୍ରଣମିଲେ ଦେଖାଙ୍କ ପୟର ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ହିଁ ଚରଣତଳେ କଲେ ପ୍ରଣିପାତ
 ଦେଖା ପୟରନ୍ତ୍ର ମୋତେ କହ ଲୋକତାତ ।
 କାହିଁପାଇଁ ଆସିଅଛ ସଙ୍ଗେ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବ
 ଆବର ସଙ୍ଗତେ ଛନ୍ଦ୍ର ସୁରଗୁରୁ ପୁଣି ।
 ଗୁପ୍ତି ବୋଇଲେ ଅଛନ୍ତି ଆମ୍ଭେ ଯହିଁ ପାଇଁ
 ତାହା ପୟରୁକୁ କୁହ ସଖାୟ ଫିଟାଇ ।
 କି ପୟରବ ପୟର ବୋଲନ୍ତି ଗଉଡ଼ୀ
 ଜାଣିଥିଲେ କହିବା ନା ଆମ୍ଭେ ତା ବିରୁଦ୍ଧ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରବୃହସ୍ପତି ବ୍ରହ୍ମା ତନୁହେଁ ପୁଣିଲେ
 ସାବଧାନେ ହେମବତୀ ଶୁଣ ଗୋ ବୋଇଲେ
 ଲକ୍ଷେ ଜଉତିଷ ଗ୍ରନ୍ଥ ଶାସ୍ତ୍ର ମୁଁ ଦେଖିଲି
 ଶୁଭ ଲଗ୍ନେ ଖାଣ୍ଡବର ଅଗୁକୁଳ ଦେଲି ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ସେ ପୋତଲେ ବୃଷ ବ୍ରହ୍ମା ଅର୍ଘ୍ୟଦେଲେ
 ତୋଟାଯାକ ପୋଡ଼ିଗଲା କପାଳ ଅନଳେ
 ଏଥିପାଇଁ ଇନ୍ଦ୍ର ରାଜା କଟାଳ କରନ୍ତି
 ଫିଟିଯିବ ତୁମ୍ଭ ବୋଲେ ତାଙ୍କ ମନୁ ଭ୍ରାନ୍ତି ।
 ଶୁଣିଣ ପାଦପା ଦେଖା ଅଳପ ହସିଲେ
 ଲକ୍ଷେ ଗ୍ରନ୍ଥ ଜଉତିଷ ଶାସ୍ତ୍ର ସେ ଖୋଜିଲେ ।

ଖାଣ୍ଡବବନ ଅଶୁଭ ଲଗ୍ନ ସେ ନ ଦେଖି
 ପାଦପା ଦେଖା ମନରେ ସଖାୟକୁ ରଖି ।
 ଖାଣ୍ଡବବନ ଜଳିବା କଥା ଅଗୋଚର
 ଏହା ତୁମ୍ଭେ ଯାଇଁ ବିଶ୍ଵନାଥଙ୍କୁ ପରୁର ।
 ପୟରଲେ କହିବେ ସେ ଏଥିର ବୃହସ୍ପତି
 ତାଙ୍କ ଗର୍ଭେ ଅଛି ଲକ୍ଷେ ଜଉତିଷ ଗ୍ରନ୍ଥ ।
 ଏହାଶୁଣି ବୃହସ୍ପତି ଇନ୍ଦ୍ର ଉଠିଗଲେ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଈଶ୍ଵର ଗ୍ରନ୍ଥରେ ମିଳିଲେ ।
 ଅଛନ୍ତି ପରମ ଆତ୍ମା ଲକ୍ଷେ ବିଶ୍ଵନାଥ
 ଏହାଙ୍କ ଆସିବା କଥା ଜାଣି ସେ ଭୁବିତ ।
 ଯୋଗ-ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତ୍ୟାଗକରି ଦେବ ପଞ୍ଚାନନ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ କଲେ ଯଥାବଧି ମାନ୍ୟ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ପାଦେ କଲେ ନମସ୍କାର
 ବସ କହିଣ ଆସନ ଦେଲେ ଦିଗମ୍ବର ।
 ବସିଲେକି ଗଉରବ ପାଇ ତନୁଜଣ
 ବିଶ୍ଵନାଥ ପୟରନ୍ତ୍ର ଆସିବା କାରଣ ।
 ଆତ୍ମକୁ ବା ସଙ୍ଗୋଳିବା ପାଇଁ ଅଛଇ କି
 ନୋହିଲେ ତୁମ୍ଭର କିଛି କଥା ଅଛଇ କି ।
 ପୟରନ୍ତ୍ର ବୃହସ୍ପତି ଆହେ ଶିଳେତନ
 କଥା ଏକ ପୟରକୁଁ କର ଅବଧାନ ।
 ବୃଷ ଥାପିଥିଲୁ ଆମ୍ଭେ ଶୁଭ ଅଗୁକୁଳେ
 କିପାଇଁ ସେହି ଦହନ ହୋଇଲା ସମ୍ଭାଳେ ।
 ପାଦପାଙ୍କୁ ପୟରଲୁ ତାଙ୍କୁ ଅଗୋଚର
 ସେ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଯାଇ ଶିବଙ୍କୁ ପୟର
 ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ଗର୍ଭେ ଲକ୍ଷେ ଗ୍ରନ୍ଥ ଜଉତିଷ
 ତହା ଦେଖିଲେ ଫିଟିବ ଏଥିର ସଦେଶା
 ତଣୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଆସି ପୟରୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
 ସଖାୟ ଫିଟାଇ ଦେବ କହିବା ଆତ୍ମକୁ ।
 ଈଶ୍ଵର ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ କ୍ଷଣେ ହୁଅ ସ୍ଥାନରେ
 ବସିଲେ ଏହା କହି ବିଗମ୍ବର ।
 ଗର୍ଭକୁ ଚାହିଁ ସେ ଖୋଜି ଖୋଜି ଠିକ୍ କଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମା ବୃହସ୍ପତି ତନୁଙ୍କୁ କହିଲେ ।
 ଖାଣ୍ଡବବନ ଯେ ହେତୁ ହୋଇଲା ଦହନ
 ତାହାର କାରଣ ଶୁଣ ହୋଇ ସାବଧାନ ।
 କାମକଳା ପରିବର ଜାଣନ୍ତି ତୁମ୍ଭ ମା
 ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଦକ୍ଷ ଦେଲେ ପ୍ରତାରଣ କନ୍ୟା

ସେନ ରକ୍ଷକର ଅଟେ ପତାକା ନାମ
 ଏକକୁ ଅତୀତ ଦିନ ଶ୍ରେୟ ଲାଗିମ ।
 ଉତ୍ତରଗ୍ରାସ କନ୍ୟାର ପରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଥିଲେ
 ରତନାଳ ସାରି ଚନ୍ଦ୍ର ବାହାର ହୋଇଲେ ।
 ଉତ୍ତରଗ୍ରାସକ ସ୍ତନ ଅଟଇ ଦୁର୍ବଳ
 ରେବଣା କନ୍ୟାର ସ୍ତନ ଅଟଇ ସବଳ ।
 ତା ଉପରେ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ନୟନ ପଡ଼ିଲ
 ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ହୃଦରେ କାମ ଅନଳ ଜଳିଲ ।
 ଉତ୍ତରଗ୍ରାସର ପୁରୁ ବାହାର ସମୟେ
 ରେବଣାର ସ୍ତନେ ଦୃଷ୍ଟ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଆଏ ।
 ଏ ସମୟରେ ଶାଶୁବ ଅନୁକୁଳ ଦେଲ
 ସେ ଦେବ ଶାଶୁବଚନ ଭାଷିଲ ଅନଳ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର କାମଦୋଷ ବନ ଗଲ ବେଦବର
 ପାର୍ଥଠାରେ କୁମ୍ଭେ ଇନ୍ଦ୍ର କର୍ପା ଦୁଃଖ କର ।
 ଅଗ୍ନି ଦେବଙ୍କ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଗଲ ପାର ହୋଇ
 ଏଥିରେ ଅର୍ଜୁନର ଯେ କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୃହସ୍ପତି ବ୍ରହ୍ମା ଚନ୍ଦ୍ର ଗଲେ ଉଠ
 ଆଦି ଦେଲେ ମନର ଭ୍ରମ ଗଲ ପଟି ।
 ବାସବ ଅର୍ଜୁନଠାରେ ଦୁଃଖ ଲୁହଥିଲେ
 ଶଶୁରଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣି ତାହା ପାଶୋରିଲେ ।
 ଶୁଣି ତାହା ଶତ୍ରୁରାଣ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲ
 ବ୍ରହ୍ମା ବୃହସ୍ପତି ଦେବ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଗଲ ।
 ଶୁଣିଲୁଟି କି ହୋ ଏହା ମନୁ ମହାରଥା
 ଶାଶୁବଚନ ଦହନ ପୁର ବାରତା ।
 ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ଦେବୀ ଚରଣେ ମୋ ଆଶ
 ଅରକ୍ଷିତ ଶୁଦ୍ରମୁଖ ଶ୍ରୀ ଶାରଳାଦାସ ।
 ମୂର୍ଖ ଅପଣ୍ଡିତ ବିଦ୍ୟା ନ ଜଣଇ କିଛି
 ଆଜନ୍ମୁହଁ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର କିଛି ନ ପଢ଼ିଛି ।
 ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ପାଦେ ଅରକ୍ଷ ଲମ୍ଭଇ
 ଦୟା କରିବାରୁ ତୁମ୍ଭ ସିନା ମହାମାୟୀ ।
 ତୋହର କୃପାରୁ ଦୁଃଖ ହୋଇଲ ଏ ସବ
 ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଟେ ଅସମ୍ଭବ ।
 ଅକଳିତ ସମୁଦ୍ର ଏ କଳିତ ନୁହଇ
 ତୋର ଦୟାକୁ ଉଦୟା କରିଅଛି ମୁହିଁ ।
 ସ୍ଥାନ ଅରକ୍ଷିତ ଅଟେ ମୁଁ ଶାରଳା ଦାସ
 ତୋର ପାଦପଦ୍ମ ବିନୁ ନାହିଁ ଆନ ଆଶ ।

ବିଶାଙ୍କର ଶରଣ ବୈରାଜ ରାଜା ମିଳନ

ପୁରୀକାଳେ ବୈବସ୍ୱତ ହେ ମୁନି ଅଗସ୍ତି
 ବନରେ ଅର୍ଜୁନ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଲେ କେଉଁ କିଛି ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ମନୁ ନୃପବର
 ଭ୍ରମିଲେ ପାର୍ଥ ବହୁତ ପଦ୍ମତ ଉତ୍ତର ।
 କାଶୀ କଉଶିକ ଭୁଞ୍ଜଭଦ୍ରା ଯେ କାବେଶ
 ନର୍ମଦା ଆବର ସରସ୍ୱତୀ ଗୋଦାବରୀ ।
 ରାମଦାଟ କୃଷ୍ଣବେଣୀ ମଣିକର୍ଣ୍ଣିକାଦି
 ଯମୁନା ଆବର ରସିକୁଳା ଗଙ୍ଗାନଦୀ ।
 ସରଯୁସୁଲଳା ପଞ୍ଚନଦ ଗୟାଘାଟ
 ଏମନ୍ତ ଅନେକ ଘାଟ ବୁଲି କୁନ୍ଦୀସୁତ ।
 ପାଦଶ୍ରମ ପାଇ ସାର ବିରୁରର ମନେ
 ଥୋକାଏ ଦିନ ବିଶ୍ରାମ କରିବା କାନନେ ।
 ଏମନ୍ତ ବିରୁର କଲ ସେଠାରୁ ପ୍ରୟାଗ
 ଏକାମ୍ର କାନନେ ଯାଇ ମିଳିଲ ଅର୍ଜୁନ ।
 ମହାସୁସ୍ଥ ହୋଇ ଚେଁ ଫଳମୂଳ ଖାଇ
 ହସିନା ପାସୋରି ସାର ରହିଲକ ଚେଁ ।
 ତିନିମାସ କଟାଇଲ ରହି ମହାସାର
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆହେ ନୃପବର ।
 ଫାଲ ଗୁନ ଶୁକୁ ତଉଠ ତଥୁ ନେବାର
 ପୂର୍ବଗ୍ରାସ ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ଅଟେ ସେ ଦିନର ।
 କାଶିଜ୍ୟ ନାମେ କରଣ ଶୁଭ ନାମେ ଯୋଗ
 କୁମ୍ଭସଂହାନ୍ତ କୋଡ଼ିଏ ଦିନଯାଏ ଭୋଗ ।
 ପିପ୍ପଳ ବୃକ୍ଷର ମୂଳେ ବସିବୁ ଅର୍ଜୁନ
 ଆଗରେ ଥୋଇ ଅକ୍ଷୟ ହୋଣ ଶରମାନ ।
 ଏସନ ସମୟେ ଦେଖେ ଏକଇ ପୁରୁଷେ
 କେଶ ବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ ପଳାଉଛି ହାସେ ।
 ଗହନ କାନନେ ଯାଉଥିଲ ଦେଇ ଧାପ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ଆସେ ତାହାର ସମୀପ ।
 କ୍ଷତ୍ରସ୍ୱ ବୃଦ୍ଧି ତାହାର ଦେଖିଲ ଯେ ଯଦୁ
 ଶରଣ ଶରଣ ବୋଲି ଉଚ୍ଚାରିଲ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଏହା ଶୁଣି ପରୁରିଲେ ମନୁ ନରବସୁ
 ଶ୍ରେ ମୁନି ଲଗିଲ ଏଥେ ବଡ଼ିବୁ ସଖସୁ ।
 କାହୁଁ ଅଭୁତେ ଅଇଲ ସେ ବନେ ପୁରୁଷ
 କେବଣ ମହାତ୍ମା କଲ ତା ଉପରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।

ଏହା ସୁକ୍ଷେପି କହିବା ହେଉ ମହାମୁନି
 ଶୁଣ ହୋ ମନୁ ବଦନ୍ତ ମୁନି ମହାଜ୍ଞାନ ।
 ଯଶୋବନ୍ତ ନାମେ ଥିଲ ଏକଇ ନଗର
 ଉତ୍ତର ପାଶେ ଜମ୍ବୁଜ ନାମେ ଅଛୁ ଗିରି ।
 ବହଇ ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍ଗୀ ନଦୀଉତ୍ତର ମୂରତି
 ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍ଗୁର ବୋଲି ତହିଁ ଥିଲ ନରପତି ।
 ଅପୂର୍ବେକ ଘର ତହିଁ ବସଇ ପାଟଣା
 ଅତିଶ୍ରୀ ସୁସଜ୍ଜ ସେହି ପୁରକୁ ଘଟଣା ।
 ଅପୂର୍ବେକ ହସ୍ତୀ ଅଶ୍ଵ ଶତେକ ଅପୂର୍ବ
 ଦ୍ଵାବିଂଶତି ଅକ୍ଷୋହିଣୀ ବଳ ରଥବୃନ୍ଦ ।
 ହିଙ୍ଗୁଳା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାମରେ ତାର ମହାଦେବ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତା ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍ଗଦା ନାମେ କନ୍ୟା ଦୁଇ
 ଚନ୍ଦ୍ରଧୂଜ ନାମେ ତାର ଏକଇ କୁମର
 ମୁଗସା ବିନୋଦେ ସେହି ହୋଇଲ ବାହାର
 କାରକୋଟି ଅଶ୍ଵ ତୁଲେ ରାଜାର ନନ୍ଦନ
 ସାତଶତଶ୍ରୀ ପଦାତି ଘେନି ତ୍ରମେ ବନ ।
 ଗହନ ଅଟଣ ମଧ୍ୟେ ପଶିଲ ସେ ଯାଇ
 ଦଇବର ଯୋଗେ ରାଜପଥ ବଣା ହୋଇ ।
 ପଞ୍ଚଦଶ ଯୋଜନ ସେ ଅରଣ୍ୟରେ ଗଲ
 ପରମହଂସ ନାମକ ଗ୍ରାମରେ ମିଳିଲ ।
 ପରଭୂତ ନନ୍ଦ ନାମେ ଏକଇ ଶଇଳ
 ବହଇ ପିଂପଳା ନାମେ ନଦୀ ପରିମଳ ।
 କାରଲକ୍ଷ ଘର ସେହି ରାଜ୍ୟରେ ବସଇ
 ସେହି ନଗରେ ବୈରାଜ ନାମେ ନରପାଇଁ ।
 ବିମ୍ବମାଳୀ ନାମେ ଅଛୁ ତାହାର ଦୁହିତା
 ପିତା ଘରେ ଥାଇ ଅବବାସୀ ସେ ବନ୍ଦିତା ।
 ଦାସୀଗଣଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ଘେନି ସେ କୁମାରୀ
 ପିପ୍ପଳା ନଦୀରେ ସ୍ନାନ କରଇ ସୁଦୃଶ ।
 ଏମନ୍ତ ବେଳେ ମିଳିଲ ତହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରଧୂଜ
 ପରୁରଇ ସୁଦୃଶକ ଏ କେବଣ ରାଜ୍ୟ ।
 କାହାର ଦୁହିତା ତୁହି କାହାର ଗୋ ନାଶ
 ବିଷା ନେହିଥିଲେ ମୋତେ ବର ଗୋ ସୁଦୃଶ
 ମୁହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରଧୂଜ ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍ଗୁରର କୁମର
 ଯଶୋବନ୍ତ ନଗରରେ ଅଟେ ମୋର ଘର ।
 ଇଚ୍ଛା ହେଲେ ଆସି ଅଶ୍ଵେ ବସରେ ତରୁଣି
 ଶୁଣି ଅପସରି ଯାଏ ବୈରାଜ ଦୁଇଣୀ ।

ଲେହନା ନାମେ ନ ଦାସୀ କରଇ ଉତ୍ତର
 ଶୁଣ ଆହେ ଚନ୍ଦ୍ରଧୂଜ ଆମ୍ଭର ଚନ୍ଦ୍ରର ।
 ଯାହା ପରୁରଇ ତୁମ୍ଭେ ଏ ଦେଶର ନାମ
 ପରମହଂସ ନାମରେ ବନ୍ଦିତ ଏ ଗ୍ରାମ ।
 ବାରଲକ୍ଷ ଘର ଏକ ରାଜ୍ୟରେ ପରଜା
 ବୈରାଜ ନାମେ ଅଟଇ ଏ ପୁରର ରାଜା ।
 ତାହାର ଦୁହିତା ଏହା ନାମ ବିମ୍ବମାଳୀ
 ସ୍ନାନ କରିବାକୁ ଏଠି ଆସିଅଛୁ କାଳି ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯେବେ ଏହାଠାରେ ବଳାଇଲ ମନ
 ରାଜାକୁ ମାଗ ସେ କରୁ କନ୍ୟାକୁ ପ୍ରଦାନ ।
 ପିତାଦତ୍ତ କନ୍ୟା ପିତା ରାଜଦତ୍ତ ଭୁଲି
 କେମନ୍ତେ କରିବ ସ୍ନାନଦାଟେ ଜେମାଦେବ
 ସେ କନ୍ୟାକୁ ଚନ୍ଦ୍ରଧୂଜ ମୁରୁଛୁ ନ ପାରି
 ଦାସୀକ ମଧ୍ୟେ ପଶିଲ ଘୋଡ଼ାରୁ ଉତ୍ତରି ।
 ଧଇଲ ଯାଇଁ ସେ ବିମ୍ବମାଳୀ କନ୍ୟା ଭୁଜ
 ଅଶ୍ଵ ଉପରେ ବସଇ ଗଲ ନିଜ ରାଜ୍ୟ ।
 ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗୋଡ଼ାଇଲେ ତାର ଆଟସେତେ
 ଯଶୋବନ୍ତ ପୁରେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ଭୁବିତେ ।
 ପୁତ୍ରକୁ ଦେଖିଣ ପୂଜା କଲେ ନରପତି
 କାହୁଁ ତୁ ଆଣିଲୁ ଅବବାହିତା ସୁବର୍ଣ୍ଣ ।
 ଅଧର୍ମ କଲୁରେ ବାବୁ ବୋଲେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 କାହା ଦୁହିତା ଆଣିଲୁ କାହୁଁ ଚୋରିକରି ।
 କୁମର ବୋଇଲ ତାତ ବରଲକ୍ଷ ମୋତେ
 ଶୁଣି ନୃପତି ଧରିଲେ ଆନନ୍ଦତ ଚିତ୍ତେ ।
 କନ୍ୟାକୁ ନେଇ ଥୋଇଲ ନିଜ ଅନ୍ତଃପୁରେ
 ସେମାନେ ଗଲେକ ଚହୁଁ ସେ ଯାହା ନଗରେ
 କନ୍ୟା ଯହୁଁ ହରିନେଲ ଚନ୍ଦ୍ରଧୂଜ ଗାର
 ବିଷାଦ ଲଭି ଦାସୀଏ ଗଲେ ନିଜପୁର ।
 ରାଜର ନିଅବକାଶେ ମିଳିଲେ ସେ ବେଗେ
 କରଯୋଡ଼ି ଜଣାଇଲେ ବୈରାଜର ଆଜେ ।
 ଆହେ ଦେବ ରାଜେଶ୍ଵର ଶୁଣିମା ଗୁହର
 ସ୍ନାନ ଅଥେ ଯାଇଥିଲେ ତୁମ୍ଭର କୁମର ।
 ଜଳେ ପଶି ଆପଣାର ଅଙ୍ଗ ପକ୍ଷାଳନ୍ତେ
 ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍ଗୁର ରାଜପୁତ୍ର ମିଳିଲ ଭୁବିତେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଧୂଜ ନାମ ଦେବ ଅଟଇ ତାହାର
 ବଳେ ଧରି ଘେନି ଗଲ ତୋହର କୁମାରୀ ।

ଶୁଣି ସେ ରାଜନ କୋପେ ହୋଇଣ ପ୍ରବଣ
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲ ସାଜ ବେଗେ ସମଦଣ୍ଡ ।
 ତତକ୍ଷଣେ ସଜ ହେଲେ ସେନା ସେନାପତି
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ସଜ ହୋଇଲେ ପଦତି ।
 ହର ଗଜ ଜଣି ତନି ଅସୁତ ଯେ ହସ୍ତୀ
 ଦୁଇ ସହସ୍ର ଅଇଲେ ସଜହୋଇ ରଥୀ ।
 ସାତ କୋଟି ଅଶ୍ୱ ପଞ୍ଚାଶତ କୋଟି ବଳ
 ସୈନ୍ୟ ସାଜନ୍ତେ ମେଦିନୀ ହେଲ ଟଳମଳ ।
 ଏକାଦଶ ଦୃଢ଼ ସେହି ସାଜିଲକ ଓଟ
 ସମ୍ଭାଳି ଥିଲ ବୈରାଜ ଏତେକ ଯେ ଥାଟ ।
 ଲକ୍ଷେକ ଶଙ୍ଖ ତା ଆଗେ ଖୁରେ ଘନ ଘନ
 ରଥୀମାନେ ଆଗେହଲେ ଯେ ଯାହାର ଯାନ
 ସେନାପତିଯାକ ତାର ହେଲେ ଆଗୁଆଣି
 ପାଦଭରେ ଟଳ ଟଳ ଦୁଅଇ ଧରଣୀ ।
 ତୋଲ ଦମା ଟମକ ଯେ ବାଜଇ ନିଶାଣ
 ହସ୍ତୀଙ୍କର ଗରଜନ ଘୋଡ଼ା ହେଷା ସ୍ୱନ ।
 ପଦାତିଙ୍କ ମୁଖରବ ଧନୁର ଟଙ୍କାର
 ଗଜ ଅଶ୍ୱ ଘଣ୍ଟା ଶବ୍ଦ ଶୁଭଇ ଅପାର ।
 ଦେଖି ବଇରାଜ ରାଜା ଗୁଡ଼ିଲକ ଚିନ୍ତା
 ଆପେ ସଜ ହୋଇ ଆସେ ମହାବଳବନ୍ତା ।
 ବର୍ତ୍ତୁଲ ମୁକୁତା ମଳା ଗଲେ ଶତସରି
 ନାନା ବର୍ଣ୍ଣର ପଦକ ହୃଦୟରେ ଭରି ।
 ଅନର୍ଗଳ ତୋଡ଼ର ସେ ବାଜିଲକ ପାଦେ
 ତରଣ ଶୋଭା ପାଇଲ ନୃପୁର ନିନାଦେ ।
 କଟିରେ କଟୀମେଖଳା ବାମେ ସମଦାତ୍ତ
 ବେନି କାନ୍ଥରେ ବାହୁଟି ସୁବର୍ଣ୍ଣର ତାତ୍ତ ।
 ଶିର ଖଞ୍ଜିଲ ମୁକୁଟ ରତ୍ନ ମଣିମୟ
 ଲଲଟେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚିତା ପିନ୍ଧି ନରସୟ ।
 କର୍ଣ୍ଣ କୁଣ୍ଡଳ ଝଟକ ବିଜୁଳିକ ଜଣି
 ଲଲଟରେ ପ୍ରକାଶନ୍ତି ସ୍ୱର ରତ୍ନମଣି ।
 କେଶରେ କୁସୁମ ଦେଇ ବାନ୍ଧିଲକ ଜୁଡ଼ା
 ପୟରେ ଖଞ୍ଜିଲ ଗୁରୁ ତମ ଯୋତା ଯୋଡ଼ା
 କପାଳେ ଘେନି ତନ୍ତନ ଗୋରତନା ଚିତା
 ନୟନ ତେଜ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସୌଦାମିନୀ ଲତା ।
 ବାହୁ ଫୁଲଇ ହରଷେ ଗୁଲଇ ରାଜନ
 ସାରଥୀ ତାହାର ସାଜ ଆଣିଦେଲ ଯାନ ।

ହରଷେ ସେ ରଥେ ବିଜେକଲ ମହାରାଜ
 ବାମକରେ ଧନୁ ତାର ଦକ୍ଷିଣେ ନାଗଜ ।
 ସୈନ୍ୟ ଘେନି ସମାଗେହେ ତଳଇ ରାଜନ
 ଆଗରେ ପଛରେ ଅଛୁ ରାଜାର ଗହଣ ।
 ମୀନମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଦଶମୀର ତଥ୍ୟ
 ବିଷ୍ଣୁ କରଣ ଯେ ସିଦ୍ଧି ଯୋଗ ସେଥିପ୍ରତି ।
 ମୂଳା ରକ୍ଷ ଧନୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଠାରେ ସେହି ଦିନ
 ଯାହା କଲ ଯୋଗିନୀର ମୁଖେ ସେ ରାଜନ ।
 ସୈନ୍ୟର ଗହଳେ ତିଳେ ମାତ୍ର ଠାବ ନାହିଁ
 ଧୂଳିରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଗୁପ୍ତାଦେବା ସାଇଁ
 ଟମକ ନିଶାଣ ବାଜେ ସାରତୁର ଭେଷ
 ପାଦରେ ବନ କନ୍ଦର ହେଉଅଛି ଚୁରି ।
 ଅତିହ୍ନି ସମାଗେହରେ ତଳେ ଥାଟ ଗୋଟି
 ପ୍ରହରକ ମଧ୍ୟ ଗିରି ଜମ୍ବୀଳକୁ ଭେଟି ।
 ମୁଖରବ ଶବ୍ଦରେ କମ୍ପଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ
 ଚିହାଙ୍ଗୀ ନଦୀର ଶାରେ ମିଳେ ସମଦଣ୍ଡ ।
 ଶୁଣ ଆହେ ବୈବସୁତ ମନୁ ନରସାଇଁ
 ଚିହାଙ୍ଗୁର ଆଗେ ଗୁରୁ ଜଣାଇଲେ ଯାଇ
 ଆହେ ସୁ ମୀ ପରଦେଶୀ ରାଜା ବଇରଜ
 ତୋର ପୁରକୁ ବାହିଲ ତାର ଥାଟ ଆଜ ।
 ଚିହାଙ୍ଗୀ ନଦୀର କୂଳେ ଆସିଣ ରହିଲ
 ସମ୍ଭାଳ ବନ୍ୟ ତୋହର ଗୁରୁ ଜଣାଇଲ ।
 ନ ପୁଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୋର ପଶଇ ଧସାଇ
 ବିଳମ୍ବ ନ କରି ଉଠ ବେଗେ ନରସାଇଁ ।
 ଏତେକ କହି ସେ ଗୁରୁ ପଛଘୁଆ ଦେଲ ।
 ଶୁଣି ରାଜନ ନୟନ ତରୁଟି ଚାହିଁଲ ।
 ପେଶୁର ଗାରିମା କରେ ବାସୁସର ଆଗେ
 ଅଧରେ ସେ ଦନ୍ତ ଗୁପ୍ତି ବୋଇଲକ ରାଜେ
 ବାହାଘୋଷ ମାରି ପୁଣି ଉଠି କହେ ବେଗେ
 ମଣ୍ଡୁକ ରହଇ କରେ କାଳସର୍ପ ସଙ୍ଗେ ।
 ତରୁନ ଗରୁଡ଼ କର ଉଠିଲ ରାଜନ
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲ ସାଜ ସାଜ ମୋରସେନା
 ଆପେ ହେଲ ସଂଗ୍ରାମକୁ ସଜ ନୃପବର
 ଶିରେ ଜରିଲଗା ପାଗ ସୀମନ୍ତ ଆବର ।
 କରେ କକଣ ବାହୁଟି ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଜଗଦ୍‌ବଳା
 ହୃଦୟର ଆଭରଣ ମୁକୁତାରମାଳ ।

ଶ୍ରବଣେ କୁଣ୍ଡଳ ବାମକରେ ଶରୀର
 ଡାହାଣ କରେ ନାସତ ଦଶଇ ଶେର ।
 ଅନର୍ଗଳ ଚୋଡ଼ର ସେ ବାନ୍ଧିଲକ ପାଦେ
 ଶୋଭା ପାଇଲ ଚରଣ ନୁପୁର ନିନାଦେ ।
 ଦାଡ଼ି ମୋଡ଼ି ଗଜା ରଥେ ବସିଲକ ଯାଇଁ
 ଚନ୍ଦ୍ରଧନ ବାହାରଲ ବେଗେ ସଜ ହୋଇ ।
 କପାଳେ ତଳକ ଦେନ ଶିରେ ପାଗ ବାନ୍ଧି
 ସରୁଗୁରୁ କି ଛେଣି ସେ ଗାରବେଶେ ପିନ୍ଧି ।
 ଚରଣେ ନୁପୁର ବେନି ରୁଣୁଝୁଣୁ ବାଜେ
 ହୃଦରେ ପଦକ ରତ୍ନ ମଣିକାର ପାଜେ ।
 ପୀତବସନ ପକାଇ କରିଣ ଦୋସର
 ବାହୁଟି କଟଟି ମୁଖା ହୃଦ ଜଗଦ୍‌ବଳା ।
 ତାଡ଼ି ତୋଡ଼ି ସେ ସମଦାତ୍ତ ବାମସାଗେ
 କସ୍ତୁରୀ ଲେପନ କରିଅଛଇ ସଙ୍ଗାଙ୍ଗେ ।
 ବେନି କର୍ଣ୍ଣରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ନେଲି ଶୋଭାବନ
 କସ୍ତୁରୀ ଉପରେ କରି ତନ୍ତନ ଲେପନ ।
 ଡାହାଣେ ନାସତ ବାମକରେ ଶରୀର
 ସାରଥୀ ସାଜ ଆଶିଲ ଏକ ଦିବ୍ୟଯାନ ।
 ତାହାର ଉପରେ ଯାଇଁ ଆଶେହିଲ ଗାର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ସେହି ପିତାର ଗୁମ୍ଫର ।
 ତାକୁ ଦେଖିଣ ହରଷ ହୋଇଲକ ସୟ
 ଦଶଇ କୁମର ମୀନକେତନ ପରସ୍ପର ।
 ସଜ ହୋଇଣ ଅଛଲେ ଅସୁତେକ ରଥୀ
 ଦ୍ରାଢ଼ଶକ୍ତି ଅସୌହାରୀ ଅଛଲେ ପଦାତି
 ଅସୁତେକ ଗଜ ସକଷଠି କୋଟି ଅଶ୍ଵ
 ତୋଲ ଟମକ ନିଶାଣ ବାଜେ ବଜ୍ରଦୋଷ ।
 ସୈନ୍ୟଙ୍କର ସମାଗେହ କହି ନ ସରଇ
 ଅନୁକୁଳ କଲ ଜୟଘୋଷକୁ ବଜାଇ ।
 ଆଟ ସୈନ୍ୟ ଦେନ ବଇବେନ ନରସାଇଁ
 ନଗରେ ପଶିଣ କୋପେ ଆସଇ ଧସାଇ ।
 ହାଟ ପେଣୁଆଦି ଘୋଷ ପାଟଣା ଉଜାଡ଼ି
 ବଣ ବଣିଜାର ଆଦି ଲୋକଙ୍କୁ ଭରଡ଼ି ।
 ଘରେ ଘରେ ପଶି କଲେ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ଜୁର
 ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କୁ କଟାଇ ପୋଡ଼ି ଦେଲେ ଘର ।
 ଏକାଳେ ନଗରୁ ଆସି ଚନ୍ଦ୍ରାକୁର ଗାର
 ଆଟ ଦେନ ଆଗେ ଭେଟ ପଡ଼ିଲ ତାହାର ।

ଶୁଭିଲକ ମାର ମାର ଧନ ଦୁଇକୁଳେ
 ଏକୁ ଆରେକ ସମର ଆବୋରିଲେ ବଳେ ।
 ଗଜେଗଜ ରଥେଥେ ଯୋଦ୍ଧା ସଙ୍ଗେ ଯୋଦ୍ଧା
 ପଦାତି ପଦାତି ଦେଲେ ମରମର ହୁଆ
 ଲାଗିଲକ ହଣାହଣି ରଣେ ଦୁଇବଳ
 ଦେଖି ମହାକୋପ କଲ ବୈରଜ ଭୂପାଳ ।
 ଭେଟରେ ପଡ଼ିଲ ତାର ଆସି ଚନ୍ଦ୍ରଧନ
 ହୁ କାରେ ସପତ ଶର ବନ୍ଧିଲ ବୈରଜ ।
 ନିବାରି ହିଙ୍ଗୁଳ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁତ୍ର ସେହି ଶର
 ବାରଣ ବାଣ ବନ୍ଧିଲ ପୁଣି ତାକୁ ଗାର ।
 ଦଶବାଣେ ଛେଦିଲ ତା ନୁପତି ବୈରଜ
 ଗୁଳିଣ ବାଣ ମାଇଲ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରଧନ ।
 ପାଞ୍ଚବାଣେ ବଇବେନ ସେ ଶର ନିବାରି
 ଚନ୍ଦ୍ରଧନ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ କଲ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାକୁର ଗଜା ବାମକରେ ଧନୁ ଧରି
 ନାସତ ବନେ ଆକର୍ଷି ଘୋରନାଦ କରି ।
 ବୈରଜ ସୈନ୍ୟ ଧାଇଁଲେ ସମରେ ଗରଜ
 ସମର କରଇ ଗଜା ଆଇ ତାଙ୍କ ମଝି ।
 ଦଶ ନାସତ ବନ୍ଧିଲ ଚନ୍ଦ୍ରାକୁର ଗାର
 ଛେଦିଲ ଦଶସହସ୍ର ସେନାଙ୍କର ଶିର ।
 ପଡ଼ିଲେକ ଦ୍ରାଢ଼ଶକ୍ତି ଅସୌହାରୀ ବଳ
 ଭରିଣ ସହସ୍ର ଅଶ୍ଵ ଗଜ ସେ ଆବର ।
 କୋପ କଲ ଦେଖି ତାହା ଗାର ବଇବେନ
 ବାହୁ ବାହୁ ବନ୍ଧିଲକ ଶତେକ ନାସକ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାକୁର ସୈନ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ନାରଖାର
 ବେକୁବେଳ ଅପ୍ରମିତ ହୋଇଲ ସମର ।
 ତନିଅସୁତ ନାସତ କୋପେ ସେ ପୁରଇ
 ଚନ୍ଦ୍ରଧନ ଉପରକୁ ମାଇଲ ନଠାଇ ।
 ପଡ଼ିଲ ନାସତ ଘାତପାଇ ଗାରମଣି
 ଅଶ୍ଵ ସାରଥୀ ତାହାର ପଡ଼ିଲେ ଧରଣୀ ।
 ଘାଏ ଅସାଶ୍ଵମ ହୋଇ ଧର୍ମର ନନ୍ଦନ
 ପାତିକାରେ ଗଜା ତାକୁ କଲକ ବନ୍ଧନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଧନକୁ ଧରି ସେ କୋପରେ ଧାଇଁଲ
 ନାସତ ସନ୍ତାନ କରି ଘୋରରଣ କଲ ।
 ଦେଖି ତାକୁ ଓଗାଳିଲ ଚନ୍ଦ୍ରାକୁର ଗାର
 ବେନି ନୁପତି ସମର କରନ୍ତି ଅସାର ।

ଅଶ୍ରୀବାଣ କୋପତେ ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍କୁର ଫେରି
 ଶୁଳିଣ ନାସତେ ତାହା ବଳରାଜ ନାଶି ।
 କେ ଶତ କେ ସହସ୍ରେକ ଅର୍ବୁଦ କେ ଲକ୍ଷ
 ସମରେ ଅଟନ୍ତି ବଳରାଜ ସମକକ୍ଷ ।
 ଅଟନ୍ତି ସେ ମହାଧନୁର୍ଦ୍ଧର ଦେନି କ୍ଷତ୍ରୀ
 ଏକ ଶରଜେ ଆରେକ ମାରି ନିବାରନ୍ତି ।
 ଏହି ରୂପେ ନବଦଳି ଯାଏ ହେଲ ରଣ
 ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍କୁର ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଯେ ତିନିଶତ ବାଣ ।
 ଆଦାତ ପାଇ ସେ ରାଜା କୋପ ଗୁରୁତର ।
 ରେଦିଲ ସେ ଯାଇ ବଳରାଜର ଶରୀର ।
 ଶତେକ ନାସତ ସେହି ଧନୁରେ ପୁରାଇ
 ରଥ ଉପରକୁ ଶାର ବିକ୍ଷିପ୍ତ ନିଠାଇ ।
 ସ ରଥକୁ ଶତ ଗୁରୁଅଶ୍ୱେ ଗୁରୁଶତ
 ଧନୁ ଦେନି ତାକୁ ସେହୁ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଅସୁତ ।
 ହୁଁକାରି ନାସତ ରାଜା ବିନେ କୋପକରି
 ପକାଇଲ ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍କୁର ରଥକୁ ବିଦାରି ।
 ଧନୁ ସହିତ ପଡ଼ିଲ ହସ୍ତ ଯେ ସାରଥୀ
 ଭୂମିରେ ଉଣା ହୋଇଲ ସେ ରାଜା ବିରଥୀ ।
 ଶତ୍ରୁଗ ପଳାକୁ ଦେନି ଧାଇଁଗଲ ବେଗେ ।
 ତାହାକୁ ସେ ବଳରାଜ ଛେଦିଲକ ଆଗେ ।
 ହତାୟାସ ହୋଇଣ ପଳାଇଲ ଶାର
 ପଛେ ଗେ ଡାଉଲ ବଳରାଜ ନୃପବର ।
 କେଶ ବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ ଧାମଇଁ ନୃପତି
 ପଛକୁ ନ ଚାହିଁ ସେହି ପଳାଏ ଝଟତି ।
 ଅନେକ ବନ କନ୍ଦର ଗଲ ପାର ହୋଇ
 ଏକାମ୍ର ବନେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ସେ ଯାଇଁ ।
 ଝଲରେ ବୁଡ଼ି ଅଛଇ ରାଜାର ଶରୀର
 ଶରତର ହୋଇ ବହେ ନିଶ୍ୱାସ ତାହାର ।
 ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତିମୁନି ଶୁଣ ନରସପ୍ତ
 ରେଡ଼ିଲ ସେ ବନେ ଯାଇଁ ରାଜା ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ସୁରାବେ ଅର୍ଜୁନ ଧରିଛନ୍ତି ରୁଦ୍ରବେଶ
 ଜଟକରି ଶିରେ ବାନ୍ଧିଅଛ ନିଜ କେଶ ।
 କପାଳେ ବିଭୂତ କର୍ଣ୍ଣେ ତମ୍ବାର କୁଣ୍ଡଳ
 ହୃଦରେ ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ସଙ୍ଗେ ଶୁଟିକର ମଳ ।
 କଷା କୌପିନ କସ୍ତୁରରେଣ ସମହାତ
 କଟିରେ ଅଛଇ ସୁବହୋଇ ଏକ ଭିଡ଼ ।

ପିଠିରେ ପଡ଼ି ଅଛଇ ଅକ୍ଷୟ ଭୂଷାର
 ଗାନ୍ଧୀବ ନାମେ ସେ ଧନୁ ଅଛୁ ବାମକର ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଭୁଜରେ ତାର ଶୋହଲ କୁଠାର
 ଦେଖି ମନେ ବିରୁରଇ ଚନ୍ଦ୍ରାଙ୍କୁର ବାର ।
 କେବଣ ମହାମା ଏହି ତପିବେଶ ଦେନି
 ଆବର ବିଶେଷ ଶୋଭେ ଧନୁଶର ବେନି !
 ଏ ରୂପକୁ ପଟାନ୍ତର ତିନିପୁରେ ନାହିଁ
 ନିଧୁମ ଅନଳ ପ୍ରାୟେ ନୟନ ତେଜସ୍ବି ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଏ ପରଶୁରାମ ଧେନୁକ ନନ୍ଦନ
 ମୋହର କଷ୍ଟ ଫେଡ଼ିବ ଏହି ଆଜବନ ।
 ଧତେ ବିରାଟ ଯେ ଶାର ନିକଟକୁ ଗଲ
 ହେ ସ୍ୱାମି ଶରଣ ବୋଲି ଦଣ୍ଡବତ କଲ ।
 କର ଧରି ପାର୍ଥ ତାକୁ ବସାଇଲ କତି
 ଭୂତେ ମିଳିଲ ଯାଇଁ ବୈରାଜ ନୃପତି ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ବୋଇଲ ଏ ମୋହର ବଇର
 ଗୁଡ଼ିବିଅ ଏହାକୁ ମୁଁ ପକାଇବି ମାରି ।
 ଏହାର ରକତେ ମୁହିଁ କରିବି ତର୍ପଣ
 କେବେ ସିନା ରହୁବ ଯେ କ୍ଷତ୍ରିୟର ପଣ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ରହ ରହ ମହାତମା
 ଏହାର ତୋହର ଦ୍ରୁମ କିପାଇଁ ଜାଣିମା ।
 ଏ ତୋର କିପାଇଁ ଦୋଷୀ କିପାଁ ତୋର ରାଗ
 ବସ ହୋ ନୃପତି କୋପକରି ପରିତ୍ୟାଗ ।
 ତୁହି ଯେ ବୋଇଲୁ ଗୁଡ଼ି ମାରିବି ଏହାକୁ
 ପୁଣି ଭୟେ ଅଛଇ ଏ ଶାର ମୋ ପାଶକୁ ।
 ଶରଣ ଉଦ୍ଧାରଣ ମୁଁ ଅଟଇ ଯୁକତେ
 କ୍ଷତ୍ରିୟ ହୋଇ ଶରଣ ଗୁଡ଼ିବି କେମନ୍ତେ ।
 ଶୁଣ ମହାକୋପ କଲ ବୈରାଜ ନୃପର
 ଜାଣିଲି ଯୋଗିଆ କାଳ ପୁରୁଲକ୍ଷ ତୋର ।
 ଏତେ ବୋଲି ଶାର ବେଗେ ଧନୁ ଆମଞ୍ଚିଲ
 ଅର୍ଜୁନର ଉପରକୁ ନାସତ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ।
 କୋଡ଼ିଏ ବାଣ ମାଇଲ ସେହି କୋପରରେ
 ଅର୍ଜୁନ ତା ନିବାରଣ କିହିତ ପ୍ରକାରେ ।
 ନାସତ ବିପଳ ଦେଖି ପୁଣି ସେ ବିକ୍ଷିପ୍ତ
 ଅର୍ଜୁନ ଡାକ ହିଅଇ ରହ ରହ ରାଜି ।
 ଅକାରୁଣେ ମରବୁ ତୁ କହ କି ନିମନ୍ତେ
 ସାମାନ୍ୟ ଜନ ପ୍ରସଂସ୍ତେ ନ ମଣ ତୁ ମୋତେ ।

ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ ଅଛନ୍ତି ଯେତେ ଶସ୍ତ୍ରଧାରୀ
ମୋର ମୁଖ ଦେଖି ଧନୁ ନ ପାରନ୍ତି ଧରି ।
ତୁ ଅବା ନ ଜାଣି ଯେବେ କଟିକୁ ସମର
କାର୍ଯ୍ୟ ନ ପାଇବୁ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବୁ ସମପୁର ।
ହେଁ କୋପଭର ହୋଇ ଗଜା ବଇଗନ
ବେଢ଼ିଲକ ଯାଇ ଦେନ ରଥ ଅଶ୍ବ ଗଜ ।
ତରିଣ ସହସ୍ର ଗଜା ସଙ୍ଗେ ମହାହସ୍ତୀ
ସବୁର ଅବୁଦ୍ଧ ଅଶ୍ବ ବହୁତର ରଥୀ ।
ଏକାଦଶ କୃତ ଓଟତଡ଼ାଗାର ତାର
ଏକାବନ କୋଟି ବଳ ପଦାତି ଆବର ।
ଏତେ ସୈନ୍ୟ ଶ୍ରେଣ ଗଜା ପାର୍ଥକୁ ବେଢ଼ିଲ
ନାଗରମାନ ଅର୍ଜୁନ ଉପରେ ବନ୍ଧିଲ ।
କହୁତେ ନାଶେ ବିଚିତ୍ରସାର୍ଯ୍ୟର ସେ ନାତି
ନାଗର ପେଷନ୍ତି ସେହି ବେଢ଼ି ଚଉକତି ।
କେ ଶତେ କେ ସପ୍ତେ କେବା ଲକ୍ଷେକଅପୁତେ
କେ ଶାବଳ ବାକିଆ କେ ବିଚର ଭୁବିତେ ।
କେହି ଦଶବଂଶ କେହି ବାଣ ମାରେ ଚାରି
କେବଣ ଯୋଦ୍ଧା ବିଚର ନାଗର ସବୁର ।
କେ ପାଞ୍ଚ ପଚାଶବାଣ ବିଚର ଗର୍ଜି ଉଠି
କେ ପଦର କେ ଏଗର କେ ସବୁର ଷାଠି ।
କୋପେ ବାସବା କରୁଣ ବାଣ ଏକ ପେଷି
ସମସ୍ତଙ୍କ ଶରକୁ ସେ ପକାଇଲ ନାଶି ।
ଏ ବିଧି ସମର ହେଲ ବେନିଗନ୍ଧି ଯାଏ
ଶସ୍ତ୍ର ସହସ୍ର ଅର୍ଜୁନ ବିରୁଦ୍ଧେ ଦୃଢ଼ପେ ।
ହେଲାଯୁଦ୍ଧ କରିବାରେ ନାହିଁ ପ୍ରୟୋଜନ
ଏତେ ବୋଲି ପାବଣକୁ ସୁମରେ ଅହୁନ ।
କଲ୍ଲାସେ ଥାଇ ତାହା ଜାଣିଲେ ଉଦ୍ଧା
ମନଭେଦୀ ଶର ଦେଲେ ଅର୍ଜୁନ ତା ଧରି ।
ଧନୁରେ ବସାଇ ତାକୁ ତିଆରଇ ଗାର
ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇ ଏ ଯେ କେଉଁ ନୃପବର ।
ସୈନ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ମୋହକରି ପକାଅ ତୁ ଯାଇ
ଏତେ ବୋଲି ନାଗରକୁ ଚେଷ୍ଟାଦେଲ ସେହି
ସେ ନାଗର ଗୋଟି ତହୁଁ ବେଗେ ଚଳିଗଲ
ବଇଗନ ଗଜାକୁ ସେ ବାନ୍ଧି ଧକାଇଲ ।
ବେଗଜ ନୃପତି ମନ୍ତ୍ରୀ ନାମ ଧୀରମତି
ଅର୍ଜୁନକୁ ଚାହିଁ ସେହି କଲ ବହୁ ସୁତ ।

କାର୍ପଣ୍ୟ ହୋଇ ଶୋଇଲେ ତାହାଙ୍କର ପଦେ
ଉଠ ଉଠ ବୋଇଲକ ତାକୁ ଧନଞ୍ଜୟେ ।
ଆହେ ମହାତମା ଉଠି କହ ହୋ ଆଗର
କେବଣ ଦେଶର ଅଟେ ଏହି ଦଣ୍ଡଧର ।
କି ନିମନ୍ତେ ଏହାଙ୍କର ହୋଇଲ ଅସ୍ତ୍ରୀତି
କର ଯୋଦ୍ଧା କହଇ ମନ୍ତ୍ରୀ ଧୀରମତି ।
ବେଗଜ ଗଜା ପରମହଂସେ ଏହା ଘର
ଯଶୋବନ୍ତୀପୁର ଗଜା ଏହି ଚିତାଙ୍କୁର ।
ବଇଗନ ଦୁହିତାକୁ ଏହାର କୁମର
ବଳେ ଧରି ଆଣିବାରୁ ବଇଗନ ଗର ।
ହୋଧଭରେ ଆଟ ଦେନ ମିଳିଲ ତା ଦେଶେ
ଅନେକ ସମର କଲେ ଦୁଇଗାର ଶ୍ରେଷ୍ଠେ ।
ପୁତ୍ର ଚିତ୍ରଧରକୁ ସେ ରଙ୍ଗେ ବନ୍ଧିଲ
ପୁତ୍ର ହାରି ଚିତାଙ୍କୁର ଭୟେ ପକାଇଲ ।
ଏଥେ ଆସି ତୋର ପାଦେ ପଶିଲ ଶରଣ
କୋପେ ଗୋଡ଼ାଇଣ ଥିଲ ଏହି ନରଗଣ ।
ତୋହର ସଙ୍ଗତେ ଦେବ ଅସ୍ତ୍ରୀତି ହୋଇଲ
ତୋତେ ଜଣି ନ ପାରି ସେ ବନ୍ଧନେ ପଡ଼ିଲ
ସ୍ବାମୀ ମୁଁ ଏହାର ମନ୍ତ୍ରୀ କହିଲ ଶ୍ରମୁରେ
ଦୋଷ କ୍ଷମାକର ବୋଲି ପଡ଼ିଲ ପୟରେ ।
ତାହା ଶୁଣିଣ ଅର୍ଜୁନ ହୋଇଲେ ପ୍ରସନ୍ନ
କଲେ ଗଜା ବେଗଜର ବନ୍ଧନ ମୋଚନ ।
ଜାନନ୍ୟାସ ଶର ବେଗେ ପେଷିବାର ପର୍ଥ
ଜାଆଇଲେ ତାର ସୈନ୍ୟ ଅଶ୍ବ ଗଜ ରଥ ।
ଅର୍ଜୁନ ଯେ ପରୁରନ୍ତି ବେଗଜକୁ ଚାହିଁ
ଦେଖିବା ତୋ ଦୁହିତାକୁ ଆଣ ନରସାଇଁ ।
ନୃପତି ବୋଇଲ ଦେବ ମୋହର କୁମାରୀ
ସୁ ନନ୍ଦ ଟୁଁ ଚିତ୍ରଧର ଗାର ନେଲ ହରି ।
ରଖିଅଛି ତାକୁ ନେଇ ନିଜ ଅନ୍ତଃପୁରେ
ସେ ଦିନୁ ଅଛଇ କନ୍ୟା ତାହାର ମନ୍ଦିରେ ।
ବନ୍ଧିରେ ରଖିଛି ମୁହିଁ ଗର ଚିତ୍ରଧର
ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଆଣିଦେବ କହିଲ ବେଗଜ ।
ପାର୍ଥ ବୋଇଲେକ ତୁମ୍ଭେ ଆଣ ସେ ଦୁହିତା
ଚତୁଷଶେ ବଇଗନ ଚାହିଁର ମନ୍ତ୍ରୀକ
ଗଜା ସନମତ ଜାଣିଲକ ମନ୍ତ୍ରୀବର
ମିଳଇ ଯେ ଚିତାଙ୍କୁର ଗଜାର ମନ୍ଦିର ।

କହିଲ ଏ ସବୁ କଥା ତାର ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଗେ
ବନ୍ଧନ ମୁକତ କରି ଚିତ୍ତଧୃତ ବେଗେ ।
ଅନ୍ତଃପୁରୁ ବିମ୍ବମାଳୀ କନ୍ୟାକୁ ଆଣିଲେ
ରଥରେ ବସାଇ ଦୁଇମନ୍ତ୍ରୀ ଘେନି ଗଲେ ।
ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଆଗେ ନେଇ ଥୋଇଲେ କୁମାରୀ
ସେ ଦୁଇ ରଜାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଅର୍ଜୁନ ପରୁର
ଆହେ ବରଗଜ ନୃପ ଶୁଣ ମୋର ବାଣୀ
ଚିତ୍ତଧୃତେ ବିଶ୍ୱକର ତୋହର ଦୁଇଣୀ ।
ଶୁଣି ନୃପତି ତହିଁରେ ସନମତ କଲ
ତୋହର ମନକୁ ଯେବେ ଏହା ଯୋଗାଇଲ
ଶୁଣ ଆହେ ମନୁରାୟେ ଅଗସ୍ତି କହିଲେ
ଚିତ୍ତଧୃତ ବିମ୍ବମାଳୀ ବିଶ୍ୱ କରାଇଲେ ।
ଜୟ ତୁ ଶାରଳା ମାଗୋ ଅଟୁ ମହାମାୟୀ
ସମ୍ବଲପୁରେ ବୋଲଇ ତୁହି ସମଲକ୍ଷି ।
ଗହନ ବନସ୍ତେ ତୋର ନାମ ହିଙ୍ଗୁଳାଈ
ଚର୍ଚ୍ଚିକା ନଗରେ ତୋର ନାମ ଚର୍ଚ୍ଚିକାଈ ।
ଗ୍ରାମେ ଗ୍ରାମେ ବୋଲଇ ତୁ ରୂପାଈ ସୁନାଈ
କୋଠରୀ ଯେ ବରୁଣାଈ ଚଣ୍ଡୀ ଜାଗୁଳାଈ ।
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁହିଁ ତୋର ପାଦତଳେ ଦାସ
ଅପଣ୍ଡିତ ଶୁକ୍ରମୁନି ଏ ଶାରଳା ଦାସ ।

ଚିନ୍ତାଜନୀ ପରିଣୟ

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ମନୁ ବେ ବସନ୍ତ ରଜା
ଧୂପ ପାପ ଦେଇ କଲେ ମୁନିପାଦ ପୂଜା ।
ସେ ମୁନି କହ ଏଠାରୁ ହେଲ କେଉଁ ରସ
ପାର୍ଥର ଏ ବନବାସ ଅପୂର୍ବ ରହସ୍ୟ ।
ଅଗସ୍ତି ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧର
ସେଠାବରେ ଶେଷ ହେଲ ଯଜ୍ଞ ବିଭୀଷର ।
ଅନେକ ସାନନ୍ଦ ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ର ବେନଗଜା
ଅର୍ଜୁନ ଚରଣେ କଲେ ପୁଣି ପୁଣି ପୂଜା ।
ସେ ସ୍ୱାମୀ କେ ତୁମ୍ଭେ ଏହା ନହିବା ବିଧି
ମାନବ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଆମ୍ଭେ ଚିହ୍ନି ତ ନ ପାରି
ହରିହର କବା ସ୍ୱାମୀ ଅଟ ପୁରନ୍ଦର
କବା ସମଦର୍ଶି ସୁତ ବୀର ପଣ୍ଡିତ ।
କବା ଧର୍ମ ବିଜେ କରିଅଛ ଅଦଭୁତେ
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେ ସାବଧାନ କରବା ନିମନ୍ତେ ।

ହସି ତାହାଙ୍କୁ କହଇ ପାଣ୍ଡବ ସୁନ୍ଦର
ସାବଧାନ ହୋଇ ଶତେନ ନୃପବର ।
ନୁହଇ ମୁଁ ହରିହର ଇନ୍ଦ୍ର ମୋର ଚାତ
ମୋହର ତ ଅଜାଗୁରୁ ରେଣୁକାର ସୁତ ।
ପଣ୍ଡୁର ନନ୍ଦନ ମୋର ନାମ ପାଲଗୁନ
ମାତା ନାମ କୁନ୍ତୀ କୋନ୍ତସେନର ନନ୍ଦନା ।
ଶୁଣି ଚରଣେ ପଡ଼ିଲେ ବେନ ନରମଣି
ଉଠି ବରଗଜ ରଜା ମାଗଇ ମେଲଣି ।
ଅଇଲି ମୁଁ ବହୁଦିନ ହେଲ ରଜ୍ୟ ଗୁଡ଼ି
ଆଜ୍ଞା ହୋଇଲେ ମୁଁ ଯିବି ଆଟକୁ ସଜାଡ଼ି ।
ଶୁଣ ଆହେ ମନୁରାଜା ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
ମେଲଣି ଘେନି ତଳିଲ ବେଗଜ ନୃପତି ।
ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ରଜା ଚିନ୍ତାଙ୍କୁର ବୀର
କରଯୋଡ଼ି ଉଦ୍‌ଗହୋଇ ଅର୍ଜୁନ ଆଗର ।
ପାସ ମନ୍ତ୍ରୀ ଘେନି ସଙ୍ଗେ ପାର୍ଥ ପାଦେଖଣି
ସ୍ୱସବଧୁ ସହଚରେ ଭୂମିପରେ ଲେଟି ।
ଉଠ ବୋଇଲେ ବିଚିତ୍ରବର୍ଣ୍ଣଙ୍କର ନାତି
ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଭୁବିତେ ଉଠିଲ ନୃପତି ।
ସୁତକଲ ଶିରେ ବେନି କରକୁ ନିବେଶି
ସ୍ୱାମୀ ମହା ଉଦ୍‌ଗରଣ ଅର୍ଥେ କନବାସୀ ।
ସ୍ୱାମୀ ଅଜାରପଲ୍ଲବ ଜଣିଲୁ ବନସ୍ତେ
ସ୍ୱାମୀ ଲକ୍ଷ ବିନ୍ଧିଲୁ ତୁ ରଜାଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ।
ସ୍ୱାମୀ ଲକ୍ଷେ ରଜା ଜଣି ଆଣିଲୁ ଦ୍ରୋପଦୀ
ସ୍ୱାମୀ ହରିଲୁ ଅଗ୍ନିଙ୍କ ଲୁହୁକୁହୁ କ୍ୟାଧ ।
ସ୍ୱାମୀ ତୁ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଜଣି ପାଇଅଛୁ ବର
ସ୍ୱାମୀ ତୁ କିରତରୂପେ ଜଣିଲୁ ଶଙ୍କର ।
ସ୍ୱାମୀ ତୋତେ ବର ଦେଲେ ହର ଉମା ଯାତି
ଧୂସ କଲେ ତୋର ନାମ ଦେଇ ସଦ୍ୟସାତି ।
ସ୍ୱାମୀ ଚୋହର ମହିମା ଅଟଇ ଅପାର
ସ୍ୱାମୀ ଶରଣଜନଙ୍କୁ କର ତୁ ଉଦ୍‌ଗର ।
ବିରଥ ହତ ଆୟୁଧେ ନ ମାରୁ ସମରେ
ଶ୍ରୀହରିର ସଖା ମୋତେ ଦୟାକର କାରେ ।
ଏମନ୍ତେ ଅନେକ ସୁତ କଲ ନୃପମଣି
ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ଗାଣି ବପାଣି ତାହା ଶୁଣି ।
ହସି ଅର୍ଜୁନ ବୋଲନ୍ତି ଏ ସତ୍ୟ ବଚନ
ମାଗ ହୋ ନୃପତି ଯାହା ହୁଏ ତୋର ମନ ।

ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରସନ୍ନ ହେବା ଜାଣି ନୃପବର
 କପାଳେ କର ନିବେଶି କରଇ ଉତ୍ତର ।
 ସ୍ୱାମୀ ଯେବେଟି ମୋହର ଘେନିଲେକ ସେବା
 ମୋହର ରାଜ୍ୟକୁ ଏବେ ବିଜୟ କରିବା ।
 ଦୁହ୍ନତା ଗୋଟିଏ ମୋର ଅଛି ଅବିବାହୀ
 ତାକୁ ପ୍ରଦାନ କରିବି ମୁହିଁ ତୁମକୁହିଁ ।
 ଆବର ବିଶେଷେ ଜାଣ ମୋର ପୁରଜନ
 ଦିଶୁଥିବୁ କୃଷ୍ଣକୁ ନେତ୍ରେ କରିବେ ଦର୍ଶନ ।
 ଶୁଣିଣ ହରଷ ହୋଇ ପଣ୍ଡର କୁମର
 ଭୁବିତେ ଆସନ ଛାଡ଼ି ହୋଇଲେ ବାହାର ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଆଗେ ଘେନି ତଳଇ ନୃପତି
 ଯାଇ ଆପଣା ନଗର ନିକଟେ ମିଳନ୍ତି ।
 ରାଜାର ଯେ ଅଙ୍ଗବଳ ପଳାଇ ସମସ୍ତେ
 ଭୟେ ଲୁଚି ରହିଥିଲେ ଜମ୍ବୀନ ପଟ୍ଟରେ ।
 ରାଜାର ଆସିବା ଜାଣି ସମସ୍ତେ ଅଇଲେ
 ସମାଗେହେ ରାଜା ଯାଇ ନଗରେ ପଶିଲେ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ରଖିଲ ସେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୟ ପୁରେ
 ଦାସାଇଲ ଗଜଦନ୍ତ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ।
 ନିଉଡ଼ିଷକୁ ଡକାଇ ବୋଇଲ ରାଜନ
 ଦୂରର ଧର ବିଶ୍ୱା ଲଗ୍ନ ଶୁଭଦିନ ।
 କନ୍ୟାବିଷେ ବୋଇଲେ ଦେବ ଆଜି ସୋମବାର
 ଆସନ୍ତା ରବିବାରକୁ ବିଶ୍ୱାଦର କର ।
 ଯାଗାଇଲ ଏକାଦଶୀ ଦିନ ବିଶ୍ୱରକୁ
 ମାଲଗୁନ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଯୋଗ ଏ ବିଶ୍ୱକୁ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ମୃଗଶିର ମିଥୁନ ଘରେ ଶଶୀ
 ଶାଣିଜ୍ୟ କରଣ ସୌଭାଗ୍ୟ ଯୋଗ ପ୍ରଜାଣି ।
 ରାବଳ ତନ୍ତ୍ରବଳ ବୁଝିଲେ ଆବର
 ତୁ କାଡ଼ି ଗ୍ରହ କୋଟି ତାଟି ଦିନବାର ।
 ପ୍ରଣଳାକାହି ନାଗନାଡ଼ି ଯେ ବୁଝିଲେ
 ରହିନ ଛାଡ଼ି ବିଶ୍ୱ କର ହୋ ବୋଇଲେ ।
 ଶିଶୁ ନୃପତି କଲ ଉଦ୍‌ବେଗ ମନ
 ଶାନ୍ତି ବୁଝି ବୋଇଲ ଏମନ୍ତ ବଚନ ।
 ଗର ପୁର ସମସ୍ତ ଭୁବିତେ ମଣ୍ଡାଇ
 ଶାନ୍ତର ଯୋଗାଡ଼ମାନ କର ଯାଇ ।
 ମନ୍ତ୍ର ମଣ୍ଡପ ମଣ୍ଡାଇ ଦେଉଳ ଜଗଣ
 ପଣ୍ଡି ସୁବର୍ଣ୍ଣର କଳଣ ବସାନ୍ତି ।

ବିବିଧ ଚିତ୍ରମାନ ଭିନ୍ନ ମନ୍ତ୍ର ପାଠ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଲେଖନ କରନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କ ଭର ।
 ସ୍ତୁତିକ ପାବନମାନ ବାନ୍ଧି ଦ୍ୱାରେ ଦ୍ୱାରେ
 ସାଧୁତ ଜନ ବାଣିଜ୍ୟ ବର ବଣିକାରେ ।
 ଦାଣ୍ଡ ପଡ଼ିବର ପାଣି କର୍ମର ସେ ସିଂହ
 ନନ୍ଦନ ହେଉ ସୁବାସ ପଶ୍ଚିମାନ ଶସ୍ତ୍ର ।
 ନଗ ପୁର ମଣିମଳ ନେତ୍ରେ ଗନ୍ଧ
 ସାଧୁ ମାଧ ମନ୍ତ୍ରୀକ ସେ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ ।
 ଏମନ୍ତ ମନ୍ତ୍ରେରେ ଯହୁଁ ଦୁଃଖନ ଗଗ
 ସମସ୍ତ ଯୋଗାଡ଼ ଶୁଦ୍ଧ ବୈ ସଦାକର ।
 ମଙ୍ଗଳ ବେଳାକୁ ଧରି ଅନ୍ତ୍ୟ ସୁବର୍ଣ୍ଣ
 ଗ୍ରାମଦେବତାଙ୍କୁ ଶୁଭେ ମଙ୍ଗଳଣ ଯାନ୍ତି ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଦୁଃଖାନ୍ତ କେବା ଧନ ଗ୍ରହ ଘେନି
 ଶୁଭ ଗୀତ ଗାଇ ଦାଣ୍ଡେ ଶୁଭକୁ କାମିନୀ ।
 ବୁଲନ୍ତି ସେ ପରିମଳ ରଜଦାଣ୍ଡି ବାଟେ
 ବେଳୁବେଳେ ଶୋଭାବେଶି ବିକାଶିଲ ନଷ୍ଟେ ।
 ଦେବତାଙ୍କୁ ମଙ୍ଗଳ ସେ ନିଜପୁରେ ଆସି
 ଦାଣ୍ଡେ ବୁଲନ୍ତି ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗୁଣି ଗୁଣି ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର କଟକରେ କୁକୁମ ଆଶନ୍ତି
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଅଙ୍ଗେ ନେଇ ହଳଦୀ ବୋଲନ୍ତି ।
 ନାନାଦିଅ ଅଳଙ୍କାରେ କରନ୍ତି ମଣ୍ଡନ
 ଏହି ଦିନରେ ବନ୍ୟାଙ୍କୁ କରନ୍ତି ଭୂଷଣ ।
 ରଜନ ହୁଅନ୍ତେ ପୁଣି ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଆସି
 କାଶେ ଘେନି ଶତମୁଖ ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଳସୀ ।
 ଦାଣ୍ଡେ ବୁଲନ୍ତି ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ପୁଣି ଗାଇ
 ଦ୍ୱାରେ ଦ୍ୱାରେ ବୁଲି ପାଣି ମାଗନ୍ତି ସେ ଯାଇ
 ଘରେଥିବା ଲୋକେ ଜାଣି ବୋଲନ୍ତିକ ବାଳୀ
 ଅଇଲେଣି ଦ୍ୱାରେ ଦ୍ୱାରେ ବୁଲି ପାଣି ତୋଳି
 ଅହିଅ ସୁବର୍ଣ୍ଣମାନେ ଶୁଭାନ୍ତ ହୋଇ
 ପବିତ୍ର ଜଳ ଆଶା ଦିଅନ୍ତି ବଡ଼ାଇ ।
 ଏମନ୍ତ ସୁବର୍ଣ୍ଣମାନେ ଜଳ ଆଣି ଦେଲେ
 ରାଜାର ମୁଦୁସୁଲିଏ ତାହା ଘେନିଗଲେ ।
 ଯାତକୁମ୍ଭେ ଯହୁଁ ଶୁଭେ ଧରିଲକ ପାଣି
 ବାହୁଡ଼ି ଆସନ୍ତି ତହିଁ ସକଳ ଚକ୍ରଣୀ ।
 ଶିଯାକ ବୁଲି ଯହୁଁ ସେ ପାଣି ଆଶନ୍ତି
 ତେଣୁ ତାକୁ ଶୁଭପାଣି ଲୋକେ ସେ ବୋଲନ୍ତି

ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପିତାରେ ନେଇ କନ୍ୟାକୁ ବସାଇ
 ଗ୍ରହ ଔଷଧ ସୁଗନ୍ଧ କେଶରେ ଲଗାଇ ।
 ସେହି ଚୋରପାଣି ଦେଇ ଅଭିଷେକ କଲେ
 ତହିଁ ଉତ୍ତରୁ ସେ ପୁଣି ଅପଳା ବୋଲିଲେ
 ସୁବାସିତ ନେଇ ସ୍ନାନ କରାଇଲେ ପୁଣି
 କେଶ ପୋଛିଦେଲେ ସରୁ ନବବସ୍ତ୍ର ଆଣି ।
 ବର କନ୍ୟାକୁ ପୋଛିଲେ ଝିନବସ୍ତ୍ର ଦେଇ
 ବର କନ୍ୟା ଦେହ ପାଣି ଛୁଡ଼ାଇ କାମିନୀ ।
 ଦେବାଙ୍ଗ ପତନା ନେଇ ବରକୁ ପିନ୍ଧାଇ
 ସରୁ ରଙ୍ଗପାଟେ କନ୍ୟା ସଦାଙ୍ଗ ଘୋଡ଼ାଇ
 ପଞ୍ଚଗ୍ରାସୀ କରନ୍ତି ଯେ ଆଣି ଚୋରଗ୍ରାସ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଆସି ହୋଇଲ ପ୍ରସାଦ ।
 ପୁରୁଷ ଜଗତସବୁ ରୁହିଁ ନରସାଇଁ
 ଜାଣି କହିଦେବ ଅନୁକୂଳ ବେଳ ସେହି ।
 ମଣ୍ଡାଇ ଗୁପ୍ତା ମଣ୍ଡପ ବେଗେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ଖଞ୍ଜି ଶୁଭ ମାଳା ଗଜଦନ୍ତ ପୀତା ପାରି ।
 ବରବେଶ ହୋଇ ବିଜେ ପାଣ୍ଡବ ସୁନ୍ଦର
 ଯାଇ ସେ ବସିଲେ ଶୁଭେ ବେଞ୍ଚର ଉପର ।
 ଏମନ୍ତ ବେଳେ ଆସଇ ରାଜାର ଦୁହିତା
 ହୁଳହୁଳି ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଅନେକ ବନିତା ।
 ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ବସିଛି ପଣ୍ଡୁ ରାଜାଶିଷ୍ୟ
 ତାଙ୍କ ଉପରେ ଉଦ୍‌ହାଡ଼ କଲେ ବନବାସ ।
 ଅଞ୍ଚଳେ ଲବଣ ଗୁଡ଼ କନ୍ୟା ଧରିଥିଲ
 ଅର୍ଜୁନର ଉପରକୁ ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରାଙ୍ଗଣେ ।
 ହରଷେ ଯୁବକମାନେ ଗାଇଲେ ମଙ୍ଗଳ
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ମହାପାଳ ।
 ସୁଜାଣେଶ୍ୱର ନାମରେ ରାଜା ପୁରୋହିତ
 ବିଶ୍ୱ ନିମନ୍ତେ ବେଞ୍ଚରେ ବସିଲି ତୁରିତ ।
 ବାକ୍ୟ କରନ୍ତି ଯେ ବସି ଅର୍ଜୁନ ଆଗରେ
 ବସାଇଲେ ଅର୍ଜୁନକୁ ନେଇ ସେ ବିଷ୍ଣୁରେ ।
 ଅଶାଫାଳ ଯେ ରାଜା ଅତୁରୁ ପାଣି
 ବରପାଦ୍ୟୋଇଦେଲି ବିଷଧୂଜ ପୁଣି ।
 ପ୍ରଥମ ବରଣ ପାଞ୍ଚ ଦେଲେକି ପିନ୍ଧାଇ
 ବୋଇଲେ କନ୍ୟାକୁ ଆଶ ବସନ ପିନ୍ଧାଇ
 ସେହି ବସ୍ତ୍ରକୁ ପିନ୍ଧଣ ରାଜାର ଦୁଲଣୀ
 ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ବସିଲ ଯାଇ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ।

ମହାବାକ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରଣ କଲେ ପୁରୋହିତ
 କୁଣ୍ଡରେ ବାନ୍ଧିଲ ବର କନ୍ୟାଙ୍କର ହସ୍ତ ।
 ଯୁବକମାନ ମିଳଣ କରନ୍ତି ମଙ୍ଗଳ
 ଶଙ୍ଖେ କୁଣ୍ଡପ ଶି ତୋଳି ବୋଲେ ମହାପା
 ସ୍ୱାମୀ ଆଜୁଁ ସେ ମଦତ୍ତେ ପଶିଲି ଶରଣ
 ବଳିତାପଣକୁ ମୁହିଁ ନୁହେଁ ଭ୍ରାଜନ ।
 ଯତ୍ନକୁ ଦେଲ ଚିନ୍ତାଜନୀ ନାମେ ଦୟା
 ଧନ ରହୁ ଆଦି ଦେଇ ଅର୍ଜୁନକୁ ତୋଷି
 ଲଜାହୋମ ଶେଷକଲେ ପୁଣି ସେହି ଶତ
 ବରକନ୍ୟା ମଧୁଶୟନୀ ପୁରକୁ ଗମନ୍ତି ।
 ରଜନୀ ପ୍ରଭାତୁ ବେଗେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି
 ଆସ୍ଥାନ ମଣ୍ଡପେ ବିଜେ କଲେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ଦିବସରେ ଆସ୍ଥାନରେ ବସନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ
 ରାସେ ଘରଣୀ ସଙ୍ଗରେ କଟାନ୍ତି ସେ ଦିନ
 ଅର୍ଜୁନ ରହିଲ ତହିଁ ସାଠିଏ ଦିବସ
 ଅର୍ଜୁନର ସାଫେୟ ବଳୀ ହେଲ ଗର୍ଭବାସ
 ଦିନେ ସେ ରାଜାର ପାଶେ କହଇ ଅର୍ଜୁନ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଏବେ ଶୁଣ ହୋ ରାଜନ
 ସମ୍ଭୁ ଲଥାଅ ଦୁହିତା ଗୋଟିକି ତୁମ୍ଭର ।
 ମୁହିଁ ଯାଉଅଛି ଏବେ ଅରଣ୍ୟ ଭିତର ।
 ତାହା ଶୁଣନ୍ତେ ବିରୋଧ କଲ ରାଜା ମନ୍ତ୍ର
 କି କାରଣେ ବନେ ଯିବ ବୋଲଇ ନୃପତି
 ସେବା କରିବାକୁ ମୁଁ କି ନୋହିଲି ଭ୍ରାଜନ
 କ୍ଷମାକର ମେ ତେ ଅପରାଧକୁ ନ ଦେନ
 କିବା ଅପରାଧ କଲ ମେ ହର କୁମାରୀ
 ମୁହିଁ ଶରଣରେ ବାବୁ ପୟରେ ଚୋଡ଼ି
 ତୁ ତାହାର ନାଥ ଦେଖ କରିବୁ ନା କ୍ଷମ
 ତୁ କ୍ଷମିତବର ସେ ତ ଅଳିଅଳ ଜେମା
 ଅର୍ଜୁନର ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଶୁଣ ହେ ରାଜନ
 ଦିବସ ବରଷ ହେଲ ଅଲି ମୁଁ ବନ ।
 ଦୋଷ ନହିଁ ତୁମ୍ଭର କି ତୁମ୍ଭ ଝିଅଙ୍କର
 ସତ୍ୟ ଲକ୍ଷି ନ ପାରିବ ଆହେ ନୃପବର
 ଦ୍ୱାଦଶ ବରଷ ଶେଷ କରିବଇ ବନେ
 ଚୋହର ଦୁହିତା ଥାଉ ତେ ହର ଭୁବନେ
 ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲ ରାଜା ଚିନ୍ତାକୁ ଶୁଣି
 ଚିନ୍ତାଜନୀକୁ ସେ ରାସେ ବୋଧୁ ସାରମଣି

କେଶବ ସୁମର ପାର୍ଥ ପାଦ ବଡ଼ାଇଲ
ଗହନ ଅରଣ୍ୟେ ପଶି ରଥ ବାହୁଗଲ ।
ସଙ୍କଟପୁରେ ତୋ ଘର ଜୟ ତୁ ଶାରଳା
ତୁମ୍ଭ ସଦମଙ୍ଗଳା କୁ ବୋଲଇ ହିଙ୍ଗୁଳା ।
ତୁମ୍ଭ ଗ୍ରହେ ଆସି ମୋତେ କହୁ ଯେ ସୁପନେ
ମୁହିଁ ତାହା ଲେଖଇ ଗୋ ପଦରେ ଲେଖନେ
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁହିଁ ତୋର ଅଟଇ ଶରଣ
ଶାରଳା ଦାସ ସେବକ ଚୋହର ଚରଣ ।

ଉଲୁପୀ ବିବାହ

ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଆହେ ଶୁଣ ନୃପବର
ବନଗୋସ୍ଥ ଦେଖି ଦେଖି ଯାଏ ଧନୁର୍ଦ୍ଧର ।
ଜୟ ଜୟର ଜେଉଟ ଜୟୀଳ କରଣି
ଯଜାଙ୍ଗ ଜୟନ୍ତି ଯଶ୍ବିମଧୁ ପୁଞ୍ଜି-ପୁଞ୍ଜି ।
କରମଙ୍ଗା କୁରୁବେଲ କେରଣି କରଥ
ଶାଳ ପିଆଶାଳ ତାଳ ତମାଳ ବହୁତ ।
ନାରଙ୍ଗ ନଡ଼ିଆ ନମ୍ବ ବୃଷ ଆଦି ଦେଶେ
ପଶୁପକ୍ଷୀ ଖେଳୁଛନ୍ତି ତହିଁ ଅତିସୁଖେ ।
ଏମନ୍ତେ ବନସ୍ତ ଶୋଭା ଦେଖିଦେଖି ଗଲ
ସରସ ନଦୀର କୂଳେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
ପୁର ଗୁପ୍ତା ମୂଳରେ ଧନୁ ଶୋଣି ଥୋଇ
ନଦୀତଳେ ପଶି ଗାର ସ୍ନାନ କଲ ଯାଇ ।
ଉଲୁପୀ ନାମରେ ଏକ ନାଗକନ୍ୟା ଆସି
ଅର୍ଜୁନ ବୁଡ଼ିବ ବେଳେ ଜଳ ମଧ୍ୟେ ପଶି ।
ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେନ ବାଳୀ ଜଳେ ଜଳେ ଗଲ
ଆପଣାର ପୁରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
ମଣିମୟ ପୁର ତହିଁ ବିଚିତ୍ର ମନ୍ଦିର
ଆଚମ୍ବିତ ହେଲ ପୁର ଦେଖି ମହାବୀର ।
ମନେ ବିଚାରିଲ ମୁହିଁ କରୁଥିଲ ସ୍ନାନ
କେମନ୍ତେ ପାଇଲି ଏବେ ଏ ବିଦ୍ୟାଭୁବନ ।
ଧନୁ ତୁଣୀରକୁ ରଖିଅଛୁ ନଦୀକୂଳେ
ସ୍ନାନ କରୁଥିଲି ପଶି ମୁଁ ସରସୁଜଳେ ।
କେମନ୍ତେ ଅଇଲି କିଏ ଆଣିଲି ଏଥେ
ଏମନ୍ତେ ଭାଙ୍ଗି କନ୍ୟାକୁ ଦେଶେନେପପଥେ
ନବଯଉବନା ସେ ଯେ ପରମା ସୁନ୍ଦରୀ
ଆପେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଠାକୁଗଣୀ ନୋହିବେକ ସର ।

ସୁନ୍ଦର ଅଙ୍ଗକୁ ତାର ନାହିଁ ପଟାନ୍ତର
କଟାକ୍ଷ ସେ ସୁନ୍ଦରୀ କାମ ପଞ୍ଚମର ।
ହସିବା ଗୁହଁବା ତାର ଯୋଗୀ ଯୋଗ ଭ୍ରାତେ
ଉଦ୍ଭା ହୋଇଅଛି ବାଳୀ ଅର୍ଜୁନର ଆଗେ ।
ପାର୍ଥ ବୋଇଲେ ସୁନ୍ଦରୀ ଏ କାହାର ପୁର
କାହାର କୁମାରୀ ତୁମ୍ଭେ କେ ତୁମ୍ଭ ପିଅର ।
ସ୍ନାନ କରୁଥିଲି ମୁହିଁ ଅଇଲି କେମନ୍ତେ
ଜାଣିଥିଲେ ସୁନ୍ଦରୀ ଗୋ କହ ତାହା ମୋତେ
ଉଲୁପୀ କହଇ ପୁରଗୋଟି ଯେ ମୋହର
ମୁହିଁ ଅଟେ ନାଗକନ୍ୟା ଆହେ ବୀରବର ।
ଉଲୁକ ବିଦ୍ୟାର ବଳେ ଆଣିଲି ତୁମ୍ଭକୁ
ତୁମ୍ଭେ ଜାଣି ନ ପାରିଲ ଅଇଲ ଏଠାକୁ ।
ମୋହର ନାମ ଉଲୁପୀ ମୁହିଁ ଅବିବାହୀ
ତୁମ୍ଭକୁ ମୁଁ ଜଳମଧ୍ୟେ ଆଣିଲି ବୁଢ଼ାଇ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଆଣିଅଛୁ କି ନିମନ୍ତେ
କି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ତାହା କହ ମୋ ଅଗ୍ରତେ
ଉଲୁପୀ କହିଲ ଗାର ରୂପ ଦେଖି ତୋର
କାମ ବିଶିଖେ ମୋହର ଶରୀର ଅସ୍ଥିର ।
ତେଣୁ ଆଣିଛୁ ତୁମ୍ଭକୁ ମୋହର ଭୁବନେ
ମୋତେ ବିଷାହୋଇ ଏଥେ ରହି କିଛିଦିନେ ।
ପୁଣି ଘୋର ଅରଣ୍ୟକୁ ଯାଉ କନା ନାଥ
ତା କଥାରେ ସନମତ କଲେ ବୀରପାର୍ଥ ।
ବିଷାହୋଇ ରହିଲେକ ତାହାର ମନ୍ଦିରେ
ଶିଖିଲେ ଉଲୁକବିଦ୍ୟା ରହି ତାର ପୁରେ ।
ଅଞ୍ଜନ ଗୁଟିକା ଆଦି ପାରଣ ଯେତେକ
ଶିଖିଲେ ନାଗାନ୍ତ ବିଦ୍ୟା ତା ଠାରୁ ଅନେକ
ଦିନାକେତେ ତାର ପୁତର ରହି ଧନଞ୍ଜୟ
ବୋଇଲେ ଗୋ ସଖି ଯିବ ଆଜ୍ଞା ମୋତେଅଥ
ଉଲୁପୀ କହିଲ ତୁମ୍ଭେ ଯାଉଅଛ ନାଥ
ତୁମ୍ଭର ବିଷ୍ଣୁନେ ମୁହିଁ ହୋଇବ ଅନାଥ ।
ଜାତିରେ ସନ୍ନିପ୍ତ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଶତ୍ରୁଧାରୀ
ଏ ଜୀବନ ସିନା ନାଥ ଶିଖିକ ତୋହର ।
କେମନ୍ତେ ଜାଣିବ ତାହା କହ ପ୍ରାଣେଶ୍ବର
ଜାଣିଲେ ସିନା ଅନଳେ ଦହିବ ଶରୀର ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ମୋର ପ୍ରତିରୂପ ରଖି
ଦୁଃଖ ହରୁଥିବ ସଖି ଦେଖି ତାର ମୁଖ ।

ଯେଉଁଦିନ ଦିଶିବ ସେ ରୂପଗୋଟି କଳା
 ସେ ଦିନ ମୋହର ମୃତ୍ୟୁ ଜାଣିବୁରେ ବାଳା
 ଏହା କହି ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି ରଖି ତାହା ପୁରେ
 ଇଲୁକ ବିଦ୍ୟାର ବଳେ ପଶିଲେ ଜଳରେ ।
 ମିଳିଲେ ସରସକୁଳେ ବୁଡି ବୁଡି ଆସି
 ସ୍ନାନ ତରପଣ ଶେଷ କଲେ ଜଳେ ପଶି ।
 ପିତୃ ତରପଣ ସାରି କୂଳରେ ମିଳିଲେ
 ପଳମୁଳ ଖାଇ ଦେହ ସୁସ୍ଥ କରାଇଲେ ।
 ଧନୁଶର ଘେନି ବନ ଭ୍ରମି ସେ ଆସନ୍ତି
 ରାମନାମ ସୁନ୍ଦରୀ ବନସ୍ତେ ବଞ୍ଚନ୍ତି ।
 ଦଶମାସ ତହିଁ ରହି ପଣ୍ଡୁର କୁମର
 ପୁଣି ସେହି ଜାଳନକୁ ଉପେକ୍ଷିଲ ଗାର ।
 ଯାଉଁ ଯାଉଁ ପଥେ ଏକ ପବତ ଦେଖିଲେ
 ସେହି ପବତ ଉପରେ ପୁଣି ସେ ରହିଲେ ।
 ମଣିଭଦ୍ରା ନାମ ଜାଣ ଅଟଇ ତାହାର
 ତହିଁରେ ସୁଖେ ରହିଲେ ପାଣ୍ଡବ ସୁନ୍ଦର ।
 ଭୂଲସୀର ବଲ୍ଲଭ ଶ୍ରୀ ଚରଣରେ ଆଶ
 ବଦନ୍ତି ଯେ ଶୁଭ୍ରମୁଖ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସ ।

ବନ୍ଧୁବାହନ ଜନ୍ମ

ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ବିଲଙ୍କ ଦେଶ ମହାଶବ୍ଦ
 ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଚରଣେ କଲେ ଦିବ୍ୟପୂଜା ।
 ଆଦେ ମୁନି ସାବଧାନ ହୋଇଣ ଶୁଣିମା
 ଚିନ୍ତାଜବା କନ୍ୟା ଯେହୁ ଚିନ୍ତାକୁର ଜେମା ।
 ଅର୍ଜୁନ ବାସ୍ୟେ ସେ ହୋଇଥିଲ ଗର୍ଭବତ୍ସ
 ପୁତ୍ର କି ଦୁହିତା ତାର ହେଲ ଉତପତ୍ତି ।
 ଏହା ସଂକ୍ଷିପ୍ତ କହିବା ହେଉ ମୁନିକର
 ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣି ଆଦେ ଦଣ୍ଡଧର ।
 ଯେତେବେଳେ ପାର୍ଥ କହି ଗଲ ଘୋରବନ
 ଚିନ୍ତାଜବା ବେଇଲ ସେ ଶୁଖାଇ ବଦନ ।
 ବେଶୁଡି ତ ନାଥ ମୋର ଗର୍ଭର ଲକ୍ଷଣ
 କି ନାମ ଦେବ ତାହାର ହୋଇଲେ ନନ୍ଦନ
 ପାର୍ଥ ବୋଇଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାହନ ମୋ ନାମ
 ବାହୁ ନାମ ତୋକୁ ଥିବ ତା ଶେଷେ ବାହନ
 ଏମନ୍ତେ ବାସ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ଅରଣ୍ୟକୁ ଗଲ
 ଦୁହିତା ଗୋଟିକି ରାଜା ନିଜପୁରେ ନେଲ ।

ଶତେକ ଦାସୀ ଖଟିଲେ ପାଦରେ ତାହାର
 ଗର୍ଭର ଲକ୍ଷଣ ତାର ଦେଖି ନୃପବର ।
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଅନ୍ୟପୁରେ ରଖିଲେ କୁମାର
 ଦିନକୁଦିନ ନାଶର ହେଲ ଗର୍ଭଭାଗ ।
 କୁମୁମାସେ ଚିନ୍ତାଜବା ହେଲ ଗର୍ଭବାସ
 ବିଷ୍ଣୁ ଶେଷକୁ ହୋଇଲ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦଶମାସ ।
 ମାର୍ଗଶିର ମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ତୃତୀୟାର
 ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ତଥୁ ବେହିଣୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଆବର ।
 ବୃଷଭନ୍ତ ସାଧ୍ୟ ଯୋଗ କରଣ ଯେ ବବ
 ଚିନ୍ତାଜବା ବାଳୀ କଲ ସେ ଦିନ ପ୍ରସବ ।
 ପାଦରେ ଖଟିଅଛନ୍ତି ଶତ ବିଳ ସିନା
 ପୁତ୍ର ଜାତ କି ଦ୍ଵିତୀୟ ଜଣି ତତପାଣି ।
 ମକରଧୂଳି ପ୍ରାୟେକ ଦିଶଇ ନନ୍ଦନ
 ନାଭିକି ଛେଦି ଭୁବିତେ କରାଇଲେ ସ୍ନାନ ।
 ଅନୁକୂଳ ଲଗାଇ ବେଗେ ଧାନ୍ୟ ସେକନ୍ତି
 ଭୂଳା ବୁଢ଼ାଇ ଶୀର ତା ମୁଖରେ ଦିଅନ୍ତି ।
 ବସାଇଲେ ସେ ବାଳୀକି ସତେକ କରଇ
 ଶାସ୍ତ୍ରବିଧିମତେ ତାକୁ ଗଣ୍ଡୁଷେ ଖୁଆଇ ।
 ପଞ୍ଚୁଆତି ଶଷ୍ଠୀପୂଜା ଉଠିଆସି ଗଲ
 ଚିନ୍ତାକୁର ଏକବିଂଶ ଦିନେ ବିଜେକଲ ।
 ଦୋଳରେ ସେ ଦୁହିତାର ପୁତ୍ରକୁ ଦେଖିଲ
 ଆପେ କି ଅର୍ଜୁନ ପୁତ୍ର ରୂପେ ଉତ୍ପଳିଲ ।
 ପରମଆନନ୍ଦ ଜାତ ହେଲ ରାଜା ଚିତ୍ତେ
 ବହୁତ ଧନ ବଧାଇ ଦେଲ ସେ ଭୁବିତେ ।
 କୁମାରର ମୁଖ ରୁହିଁ ପରୁରଇ ରାସ୍ତେ
 କି ନାମ ପୁତ୍ରକୁ ତୋର ଦେବୁଟି ଗୋ ମାତେ
 ଚିନ୍ତାଜବା ବୋଇଲକ ଶୁଣିବା ଗ୍ରେ ତାତ
 ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠବାହନ ଅର୍ଜୁନର ପୁତ୍ର ।
 ତାହାର କୁମର ଏହି ଅଟେ ବିଦ୍ୟମାନ
 ଏଣୁ ଯେ ବନ୍ଧୁବାହନ ଦିଅ ଏହା ନାମ ।
 ସୁଭାବେ ବୃଷ ରାଶିରେ ଜନମ ହୋଇଲ
 ବନ୍ଧୁବାହନ ନାମଟି ଏହାକୁ ଶୋଭିଲ ।
 ଶୁଣିଣ ଅତି ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲ ନୃପତି
 ବନ୍ଧୁବାହନ ବୋଲଣ ସମସ୍ତେ ଡାକନ୍ତି ।
 ଦିନକୁଦିନ ବଢ଼ଇ ଯେଣୁ ସେ ବାଳୁଡ
 କାଳେ ଯେ ଅନେକ ବିଦ୍ୟା ହୋଇଲ ପ୍ରାପ୍ତି

ଶସ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ବିଦ୍ୟାରେ ସେ ଦେବର ବଦାନ
 ଯାହାର ପିଅର ଅଟେ ବସନ୍ତନନ୍ଦନ ।
 କେ କହି ପାରିବ ଅବା ତାର ଶକ୍ତି ବୃଦ୍ଧ
 ଅଗୋଚର ଅସଂଖ୍ୟ ଏ ଶ୍ରୀମଦାଶ୍ରମ ।
 ଗଙ୍ଗାକୁଳ ଦେଶୁମାନ ଗଣି କି ପାରିବା
 ନନ୍ଦନା ଯାନେ କି ଅବା ସାଗର କରିବା ।
 ଆକାଶକୁ ଲଗାଇଲେ ନିଶ୍ଚିଣ୍ଟି କି ପାଇ
 ଶ୍ରୀହରିହର ମହିମା ଗୋଚର ନୁହଇ ।
 କେବଳ କରୁଣା କଲେ ଝଙ୍କଡ଼ବାସିନୀ
 ସେ ଦେଖା କହି ଦିଅନ୍ତି ପୂର୍ବ ଭାବ ଦେଖି ।
 ତେଣୁ ଠିକ ଠିକ କଥା କହିଲ ବଞ୍ଚାଇ
 ଶାରଳାଦାସ ସେବକ ଦୁର୍ଗା ମହାପାତ୍ର ।
 ବନ୍ଦର ବାମନ ଦେବ କର୍ଣ୍ଣପଦକୁମର
 ଦେବଙ୍କ ଛଳେ ଜନ୍ମିଲୁ ଅଦିତ ଉତ୍ତର ।
 ବାମନ ନାମେ ତୋହର ଖବର କଲେବରେ
 ଧୋତି ଛତା ନକଗୁଣ ଗଜତା କନ୍ଦରେ ।
 ଦେବଙ୍କ ହୃଦେ ଯାହାକୁ ଗଲୁ ଦାନ ମାଗି
 ଧାନେ ଚନ୍ଦ୍ର ନ ପରନ୍ତି ତୋ ରୂପକୁ ଯୋଗୀ
 ହସ୍ତେ ତୋର କୁଶବନ୍ଧୁ ଚନ୍ଦ୍ରପାତ୍ର ସାର
 ସାମ ଗାନ କଲ ବଳରାଜ ସିଂହଦ୍ବାର ।
 ଉଜ୍ଜାରିଲ ଗହ ଗହ ଶେଷ ବେଦଧନ
 ଯଶୋବନ୍ତୀ ପୁରେ କମ୍ପମାନ ପଦ୍ମପଦନ ।
 ବଳରାଜା ଥିଲ ନିଜ ଆସ୍ଥାନରେ ବସି
 ବାମନ ରୂପକୁ ଦେଖି କଞ୍ଚିତରେ ହସି ।
 ଏ କି ହରିହର ବ୍ରହ୍ମା ବହ୍ମା ପୁରମତି
 ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଭୁବନେ ଦେଖି ନାହିଁ ଏ ମୁରତି ।
 ଅନେକ ପୁଣ୍ୟଥିଲେ ଯେ ଦେବା ଆମ୍ଭେ ଦାନ
 ଅଲଭ୍ୟରେ ମିଳିବ ତା ବଳକୁଣ୍ଡ ପ୍ରାଣ ।
 ମାଗ ମାଗ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋ ଯେ ତୋହର ଲଜ୍ଜା
 ସ୍ବର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ ଯହିଁ ତୋର ବାଞ୍ଛା
 ତାହାଶାବର୍ତ୍ତ ଶଙ୍ଖରେ କୁଣ ଜଳ ଭରି
 ଉପର ହସ୍ତରେ ଦିଏ ରାଜା ସତ୍ୟକରି ।
 ଦାନ ଦେଲବେଳେ ତାକୁ ନିରୋଧିଲ ଶୁଦ୍ଧ
 ତୁମ୍ଭର କୋପରେ ଦେଲ ତା ନୟନ ବନ୍ଧ ।
 ଦିଗପାଳକୁ ଆପଣା ସାକ୍ଷୀ ଯେ କରଇ
 ବୋଇଲୁ ତୁ ଦାନଦେବୁ ତନି ପାଦ ଭୂର ।

ବଳି ବୋଲେ ଏ କେଶେ ବୁଦ୍ଧି ହେ ତୁମ୍ଭର
 ଧନ ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ମଗ ଏହି ସ୍ଥର ।
 ଆପଣ ବୋଇଲ ମୁହିଁ ନୁହଇ ତ ଲୋଭୀ
 ଅଳପକେ ବହୁ ଦାନ କେମନ୍ତେ ମାଗିବ ।
 ବଳି ବୋଲେ ବଡ଼ ତୋର ଚରଣ ଯୁକତେ
 ତମଣେ କଢିଲ ନବଦୀପ ପରିସନ୍ତେ ।
 ଦେଖି ବଳି ରାଜାର ଯେ ଉଡ଼ିଲ ସାହସ
 ପାଦକେ ପୃଥ୍ବୀ ଆଉ ପାଦରେ ଆକାଶ ।
 ବଳି ବୋଇଲ ତୋହର ଆରପାଦ କାହିଁ
 ନାହିଁ ପାଦେକ ଜାତ କଲ ହେ ଗୋସାଇଁ ।
 ଦେଖିଣ ତା ବଳରାଜା ପାତଲକୁ ମାଥ
 ଛେଦିଲ ସକଳ ପାପ ଭାର ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଆଦି ସତ୍ୟ ପୁରରେ ଯେ ଦେଖା ସୁରେଶ୍ବରୀ
 ଅଭିଷେକ ଅର୍ପେ ବ୍ରହ୍ମା କମଣ୍ଡଳେ ଭରି ।
 ଯେଉଁ ପାଦପଦ୍ମ ଦେଲ ନାହିଁ ବାହାର
 ସେ ପାଦପଦ୍ମେ ତାଳିଲେ ନେଇ ବେଦବର ।
 ଦକ୍ଷଣ ପାଦ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠ ଯକ ଅର୍ଦ୍ଧକୋଣେ
 ନ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଙ୍ଗା ରଞ୍ଜନ ତିଳାର୍ଦ୍ଧ ପ୍ରମାଣେ ।
 ମନେ ଲଜ୍ଜା ପାଇଲ ତା ଦେଖି ଲୋକତାତ
 ବିହମ ମୁରତି ଧରିଛନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ମୁକତ ହୋଇଲ ବଳି ତୁମ୍ଭ ପାଦ ଲଗି
 ଶିଶୁରକ୍ତ ଶିରେ ବିଜେ କଲେ ଧବଳାଙ୍ଗୀ ।
 ସେ ମାନବ ଚରଣରେ ଶରଣ ମୋ ନିତ୍ୟ
 ଶାରଳାଦାସ କହିଲ ସର୍ବଜନ ହୃଦେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଭାସିନୀ ନଦୀର ଉତ୍ତର ଯେ ଠଣା
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁର ନାମରେ ବସଇ ପାଟଣା ।
 କନକପୁର ପାଟଣା ଭର ପଶୁ ସମ
 ତାର ଅନୁଜ ଶାରଳା ଦାସ ମୋର ନାମ ।
 କୃଷ୍ଣ ଦର୍ଶନ ନିମନ୍ତେ ଆସ ମନେ ଭାବ
 ଗୋପପୁରେ ନନ୍ଦଘରେ ଯେହୁ ଜନ୍ମ ଲଭ ।
 ଏମନ୍ତ ଚର୍ତ୍ତରେ କିଛିଦିନ ଗଲ ବହୁ
 ପିତା ଶାପେ ମହାମାୟା ବିଜେ କଲେ ଚର୍ତ୍ତ ।
 ବାହୁରୁ ତରଳେ ଗୋପପୁତ୍ର ଦେବ ହରି
 ଜାଣି କେଶବ ତାହାକୁ ଏକାକେ ତିଆରି ।
 ଜନ୍ମ ଲଭ ସର୍ଜିଲୁ ଗୋ ବଳ ମହାମାୟେ
 କନକ ପୁର ପାଟଣା କର ଗୋ ବିଜୟେ ।

ବିଷ୍ଣୁର ବଚନେ ତହୁଁ ବିଜେ ତତକ୍ଷଣେ
ରକ୍ଷିଲେ ଅକ୍ଷୟର ଦିଶି ଯେ କୋଣେ ।
ନମିଦା ଯେ କୃପାଳମୟ ସରସ୍ବତୀ
ଗିରିଜା ଅଂଶେ ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ମୁରତି ।
ସେ ମୋତେ ପ୍ରସନ୍ନହୋଇ କହିଲେ ଏ ଗ୍ରନ୍ଥେ
ମୁହିଁ ତାହା ଲେଖିଲି ସଫଳନ ହୃଦେ ।
ହେ ସାଧୁଜନେ ମୋହର ନ ଘେନିବ ଦୋଷ
ଜାତିରେ ମୁଁ ଶୂଦ୍ର ବୁଦ୍ଧି ମୋହର ବା କିସ ।
ଶରଣ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଯେ ପରମ ବୈଷ୍ଣବା
ତାର ନିଜ ପୁଅ ମୁହିଁ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସେବ ।

ସହସ୍ରାଳିତ ଶରଣ

ଏଥୁକ୍ଷଣରେ ପୁଣି ସେ ମନୁ ମହାଶୟ
ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡ଼ି ପୁଣ ପୁଣ ।
ଶାଶ୍ବତବନ ତରଳ ଶୁଣିଲି ଗୋସାଇଁ
କୁମୁର ପ୍ରସାଦେ ମୋର ପାପଛେଦକର ।
କଥା ଏକ ପରାବର ପଡ଼ିଲ ମୋ ମନେ
କୋପ ନ କରି ଶୁଣିମା ହେଉ ସାବଧାନେ ।
ସ୍ବାମୀଙ୍କ ମଣି ଯୋଗେ ସେ ହସନ୍ନାଳିତ
ବନସ୍ତରେ ତାକୁ ଏକ ସିଂହ କଲି ଷତ ।
ଶତଧନୁବଳେ ଶହାଳିତକୁ ମଇଲି
ସହସ୍ରାଳିତ କେମନ୍ତେ ଏଥୁ ପଳାଇଲ ।
ଶତଧନୁ କେଉଁପରି ଗଲକ ପଳାଇ
ସୁଦର୍ଶନ ଚନ୍ଦ୍ର ଯହିଁ ନରତେ ଭ୍ରମଳ ।
ଏହା ସୁକ୍ଷେପି କହିବା ହେଉ ମୁନିବର
ତେବେ ଯେ ଭ୍ରାନ୍ତି ଫିଟିବ ମନରୁ ମୋହର ।
ବହୁତ ପ୍ରଣାମ ମୁନି ଚରଣେ କରଇ
କୃତକୃତ୍ୟ ହୋଇ ତାଙ୍କ ଗୁମୁରେ ବସାଇ ।
ଗଜାର ବିନୟ ଦେଖି କୁମରଟି ସୁତ
ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ଧୀରେ ମନୁ ମହାରଥ ।
ଶ୍ରୀମହାଶବର ମଧ୍ୟପର ବାରତା
ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ମହାଜ୍ଞତା ।
ଯେତେବେଳେ ଶହ ଜିତ ହୋଇଲି ବିନାଶ
ବାରତା ପାଇଣ କୋପ କଲେ ପୀତବାସ ।
ସହସ୍ରାଳିତ ଅହୁର ଗଲ କହ କାହିଁ
ତା ବୁଦ୍ଧିରେ ଶହାଳିତ ସିନା କ୍ଷୟ ଯାଇ ।

ଆଗ ସହସ୍ରାଳିତକୁ କରିବି ମୁଁ କ୍ଷୟ
ପଛେ ଯାଇଁ ଛେଦିବଇଁ ଶତଧନୁ କାୟ ।
ଏସନ ବାରତା ପାଇ ସେ ସହସ୍ରାଳିତ
ବୋଲେ ମୋତେ ରଖିବାକୁ ନାହିଁ ସିନଗତ
କାହିଁ ପଶିବ କାହାକୁ କହିବଇଁ ଯାଇଁ
କେ ମୋତେ ରଖିବ ଅବା ପ୍ରାଣ ଦାନ ଦେଇ
ଏମନ୍ତେ ସହସ୍ରାଳିତ ବ୍ୟାକୁଳିତ ମତି
ପଞ୍ଚଭୂତ ଆତ୍ମାରେ ସେ କରେ ବଡ଼ଶକ୍ତି ।
ଏମନ୍ତେ ବିବରୁ ରାସ ହୋଇଲ ପ୍ରହରେ
ଅହୁରର ସନ୍ଧ୍ୟାଧିକ ଚଳିଗଲ ଝରେ ।
ବୋଇଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କୋପ କରିଛନ୍ତି ମୋତେ
ମୋ ଶିର ଛେଦିବେ ଚନ୍ଦ୍ର ପେଶି ଜଗନ୍ନାଥେ
ଅହୁର ବୋଇଲ ତୋତେ ନ ପାରଇ ରଖି
ତକ୍ଷରେ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ କୋପ ଅଛୁ ଦେଖି ।
ପୁଣିହିଁ ଅହୁର ମନେ ମନେ ବିବରଇ
ଏହାର ଏଥିରେ କିଛିମାସ ଦୋଷ ନାହିଁ ।
ଶୂନ୍ୟର ଛଳେ ଯେ ହୋଧ କରିଛନ୍ତି ହରି
ଅବଶ୍ୟ ଏହାକୁ ଗ୍ରହେ ପକାଇବେ ମାରି ।
ଏହି ଗ୍ରହେ କୁହ ଏଥୁ ଯାଅ ଯା ପଳାଇ
ହାରକା ମଧ୍ୟରେ ତେ ତେ ରଞ୍ଜିତ ନେ ନାହିଁ
ସେଠାରୁ ସହସ୍ରାଳିତ ପଳାଇଲ ଡରେ
ପଳାଇ ପଶିଲ ଯାଇ ଉଦ୍ଧବ ମନ୍ଦିରେ ।
ଚିତ୍ର ବ୍ୟାକୁଳିତ ତାର ମନ ଛଳ ଛଳ
ରଖି ପାରିବୁ କି ଶୀଘ୍ର ବାରେ ଏଜୀବନ ।
ଉଦ୍ଧବ ପରୁରେ ଭୟ କାହାକୁ ତୋହର
ମୋହର ଶରଣ ବେଲି କହ ବାରମ୍ବାର ।
ବୋଇଲ ସହସ୍ରାଳିତ ଜଗନ୍ନାଥ ଡରେ
କେହି ରଖି ନ ପାରିଲେ ମୋତେ ଏହି ପୁରେ
ଉଦ୍ଧବ ପରୁରେ ଭୁବି କଲୁ କେଉଁ ଦୋଷ
କାହିଁକି ତୋଠାରେ କୋପ କଲେ ପୀତବାସ
କହଇ ସହସ୍ରାଳିତ ଉଦ୍ଧବ ହୋ ଶୁଣ
ମଣି ଲେଉଟେ ଶତଧନୁ ପାଇ ଅବଗୁଣ ।
ଶହାଳିତକୁ ଗୁପ୍ତେ ମାରି ମଣି ନେଲ
ଅହୁର ହାତରେ ମଣିଦେଇ କେଣେ ଗଲ ।
ଏଣୁ ଗୋବନ୍ଦ ମୋଠାରେ କରିଛନ୍ତି ରୋଷ
ବୋଇଲେ ତୋ ଯୋଗୁଁ ଗଲ ଶହାଳିତ ନାଶ

ମଣି ଲୁଗା ଲୁଗା ଭାବେ ଭୁବି ଲୁଗାଲୁ
ଏତେ ପପଦି ଭୁବି ଦୃଢ଼ରେ ବସିଲୁ ।
ଏକ ଦେଧ ଦେଶ ଚିତ୍ତେ ଦେବ ନ ବସୁଣ
ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଶ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ନେବେ ମୋର ପ୍ରାଣ
ଏ ସଙ୍କଟ ରକ୍ଷାକରି ପାରିବୁ କି ମୋତେ
ଏ ବିଷୟେ ନୁହଇ ମୁଁ ଦୋଷୀ କଦାଚିତେ ।
ଉଦ୍ଧବ ବୋଲଲୁ ତୋତେ ଏଥେ କେ ରଖିବ
କରିଛନ୍ତି ତୋ ଉପରେ ହୋଧ ବାସୁଦେବ ।
ଯାର କୋପ କଲେ ସପ୍ତବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମିଲ
ତୋତେ ରଖିବାକୁ ମୋର ସାହସ ବା କାହିଁ
ପ୍ରାଣ ଦେଇ ଏଥୁ ଭୁବି ଯାଅ ଯା ପଳାଇ
ଦ୍ଵାରକାରେ ସମ୍ଭାଳିବା ଲୋକ କେହି ନାହିଁ ।
ଲୁଗା ରଖିବ ତୋତେ କିଏ ଅବା କାହିଁ
ସେହି ଜଗନ୍ନାଥ ଗଢ଼େ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଅଛଇ ।
ଏକାକୀ ଏଠାରୁ ବେଗେ କର କୁଗମନ
ଜାଣିଲେ କରିବେ କୋପ ମୋତେ ଜନ ଧନ
ଉଦ୍ଧବ ମୁଖରୁ ଶୁଣି ଏ ନିଶ୍ଚୟ ବାଣୀ
ଦ୍ଵାରକାପୁରୁ ବାହାର ଦେଲୁ ଶାରମଣି ।
ତେତେବେଳେ ସାତଦିଗ୍ଵି ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ହୋଇଛି
କେଣିକି ଯିବ ମୁଁ ମନେ ମନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
ବୋଲଲୁ ବାହୁଣୀବନ୍ତେ ଯିବଇଁ ପଳାଇ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ପାଦେ ଶରଣ ପଶିବ ମୁଁ ଯାଇ ।
ବିଚାର ସହସ୍ରାଳିତ ଧାଏଁ ଅତି ବେଗେ
ଶାଲ ଠିକର ସେ ସବୁ ମଣି ସମସ୍ତଗେ ।
ଦୁଇଦିଗ୍ଵି ଭିତରେ ସେ କେତେକଟ ଗଲ
ବାହୁଣୀବନ୍ତେ ଭୁବନ ମଧ୍ୟରେ ମିଳିଲୁ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ସିଂହଦ୍ଵାରେ ହୋଇଲୁ ପ୍ରବେଶ
ଶରତର ହୋଇ ତାର ବହୁଳ ନିଶ୍ଵାସ ।
ଶରଣ ଶରଣ ବେଲି ଡାକେ ଉଦ୍ଧବରେ
ଭିତରପୁରେ ଶୁଣିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଠାକୁରେ ।
ଶରଣ ଶରଣ ବୋଲି ଡାକେ କେଉଁଜନ
ଦେଶ ସହଦେବ ଚାଲି ବୋଲନ୍ତି ଗଜନ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଡାକନ୍ତେ ସହଦେବ ଯେ ଶୁଣିଲୁ
ହସ୍ତେ ବାହୁଣୀଗ୍ରେ ଦେଇ ବାହାର ଚାଲିଲୁ ।
ସିଂହଦ୍ଵାରେ ଆସି ଉଦ୍ଧବ ଡାକିଲୁ କୁମାର
ଶରଣ ଶରଣ ବୋଲି ଡାକେ କେଉଁ ନର ।

ଶୁଣିଣ ସହସ୍ରାଳିତ ମିଳିଲୁ ଗୁମ୍ଫାରେ
ଚିହ୍ନିଲୁ ସେ ସହଦେବ ତାକୁ ଅନ୍ଧକାରେ ।
ତାତ ହସ୍ତ ଧରି ତାକୁ ଭିତରକୁ ନେଲେ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଗୁମ୍ଫାରେ ସେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
ବୋଲିଲେ ଯେ ସାବଧାନ ହୋଇବା ଗୋସାଇଁ
ଶରଣ ବୋଲି ସହସ୍ରାଳିତ ଫୁଲ ରଇ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେଖି ସହସ୍ରାଳିତ ଶରବର
ଦାରମ୍ଭର ତାଙ୍କ ପାଦେ କଲୁ ନମସ୍କାର ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଲିଲେ ତାକୁ ଉଠ ଉଠ ବାବୁ
ନିର୍ଭୟ ହୋଇଣ ଭୁବି କହମେତେ ସବୁ ।
ଉଠିଣ ସହସ୍ରାଳିତ ଯୋଡ଼ି ବେନିକର
ବୋଲେ ରଖି ପାରିବ କି ଧର୍ମର କୁମର ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଲିଲେ କରୁ ତୁ କାହାକୁ ଭୟ
ପଳାଇ ଆସି ମାଗୁଛୁ ଆମକୁ ଅଭୟ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ଗୁମ୍ଫାରେ ସହସ୍ରାଳିତ କହେ
ସାବଧାନେ ଶୁଣ ତୁମ୍ଭେ କୁନୀକ ତନୟେ ।
ସ୍ୟନ୍ତକ ମଣିହେତୁ ସହସ୍ରାଳିତ ମଲ
ଗଡ଼ଗଡ଼େ ଶତଧନୁ ତାହାକୁ ମାଲୁ ।
ତାହା ଶୁଣି ସତ୍ୟଭାମା ବହୁହୋଧ କଲେ
ଶୁଣିରକ୍ତ ଛଳ ହରି ହୃଦରେ ଧଇଲେ ।
ଶତଧନୁକୁ ଖୋଜନ୍ତି ହଲ ଚନ୍ଦ୍ରଧାଗ
ଖୋଜି କାହିଁ ନ ପାଇଲେ ଦ୍ଵାରକାନଗର ।
ବୋଲନ୍ତି ସହସ୍ରାଳିତ ତାର ସାନଭାଇ
ଶହସ୍ରାଳିତକୁ ମାଲୁ ମଣି ନେବାପାଇଁ ।
ଅନ୍ତର ଗୋତରେ ମଣି ଶତଧନୁ ଦେଲେ
ମଣିହେବା କଥା ହରି କିଛି ନ ଜାଣିଲେ ।
ସହସ୍ରାଳିତ ଅଟଇ ଶତଧନୁ ଭାଇ
ତାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଶହକିତ ନାଶୋଇ ।
ମୋ ଉପରେ ସେହି ଦୋଷ ଦେଇ ନାରାୟଣ
ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଅବଶ୍ୟ ମୋତେ କରିବେ ଛେବନ ।
କହିଁ ସେ ସହସ୍ରାଳିତ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ହରି
ଗୁମ୍ଫାରେ ପଡ଼ିଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ପକାନ୍ତେ ମାରି ।
ଅନ୍ତର ଉଦ୍ଧବ ପଦେ ପଶିଲ ଶରଣ
ସେହି ମୋତେ ରକ୍ଷ କରି ନ ପାରିଲେ ଜାଣ ।
ବୋଲିଲେ ଏଥୁ ବନସ୍ତେ ପଶି ଯାଇ ବେଗେ
ରଖିବେ ଅବା ପାଣ୍ଡବେ କହ ତାଙ୍କ ଆଗେ ।

ଅସମ୍ଭାଳେ ଦ୍ଵାରକାରୁ ବାହାର ହେଲଇଁ
 ଦୁଇଦିନ ଭିତରେ ମୁଁ ଏଥେ ଅଇଲଇଁ ।
 ସତ୍ୟବଦ୍ଧ ପୁରୁଷ ତୁ ଅଛୁ ହୋ ପୁଅସ୍ତୁ
 ଏ ଘୋର କଷଣ ମୋତେ ରଖି ପାରିବୁଟି ।
 ବହୁତ ବିକଳେ କହେ ସେ ସହସ୍ରାକିତ
 ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ଚିତ୍ତ ତାର ବ୍ୟକୁଳତ ଚିତ୍ତ ।
 ପୁଅସ୍ତୁ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ତୁ ସହସ୍ରାକିତ
 ତୋଳେ କୋପ କରିଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ତାଙ୍କ ଚୋରେହାକୁ ଆମ୍ଭେ ରଖିବୁନା କାହିଁ
 ଜାଣିଲେ କେ ପ କରିବେ ମୋତେ କେଗ୍ରାସ୍ତୁ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହୋଏ ଆମ୍ଭର ଦୁଇଟି ଭଲ
 ସବଦା ଶରଣ ଆମ୍ଭେ କାହାଙ୍କ ପୟର ।
 ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଶ୍ରୟ ସେ ସମସ୍ତେ ଅଟନ୍ତି
 ପାଣ୍ଡବେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଶ୍ରେ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି ।
 ତିନିପୁର ମଧ୍ୟେ ଏହି ସବଦ ଶୁଭଲ
 ତାଙ୍କଠାରେ ଅପରାଧ ମୋର ନ ଯୋଗାଇ ।
 ଯା ସହସ୍ରାକିତ ମୁଁ ରଖି ଦୁହେ ସମରଥ
 ଯାହାକୁ କରିଅଛନ୍ତି ହୋଏ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଶୁଣ ସେ ସହସ୍ରାକିତ କମ୍ପେ ଥରହର
 ଜାଣିଲେତହେଛେଦିବେ ମୋତେ ଦାମୋଦର
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବ ବୋଲି ଭାଲଇ ବିକଳେ
 କେ ମୋତେ ଶରଣ ଦେବ ଏ ପୃଥିବୀ ତଳେ
 କାହାର ବିକଳ ଦେଖି ଧର୍ମଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 ଦୃଷ୍ଟଭୂତ ଆତ୍ମାରେ ସେ ବିରୁଦ୍ଧ କରିଣ ।
 ଏକାନ୍ତକୁ ଯାଇ ସହଦେବଙ୍କୁ ପୂଜନ୍ତି
 ତତକ୍ଷଣେ ମନ୍ଦାପର କରକୁ ଗୁହାନ୍ତି ।
 କରଯୋଡ଼ି ଜଣାନ୍ତି ସେ ପୁଅସ୍ତୁ ପ୍ରମୁର
 ମଣିଭଦ୍ରାରେ ଅଛନ୍ତି ଅବୁଦ୍ଧ ଠାକୁର ।
 ତାଙ୍କ ପାଦେ ସେଇ ଏହି ପଶିବ ଶରଣ
 ତେବେ ଏହାକୁ ରଖିବେ ପ୍ରଭୁ ନାୟକ ।
 ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ଏଠାରୁ ଏ ପଳାଇ ଯାଉ
 ଶ୍ରୀହରି ଦୋରେହା ବୋଲି ଅବୁଦ୍ଧେ ନ କହୁ
 ଚିହ୍ନା ନ ଦେଇ ଯେବେ ଏ ପଶିବ ଶରଣ
 ତେବେ ରକ୍ଷା ହୋଇପାରେ ଏହାର ପଣ ।
 ରାସ ପାହିଲେ ଏହାକୁ ରଖନ୍ତା କେ ନାହିଁ
 ତେ ପେଶିଣ ଛେଦିବେ ପ୍ରଭୁ ଭାବଗ୍ରାସ୍ତୁ ।

ସହଦେବ ମୁଖ ଶୁଣି ସେ ସହସ୍ରାକିତ
 ବୋଲଇ ଦେଉଁଆଡ଼ରେ ଅଛଇ ପବତ ।
 ସହଦେବ ବୋଲେ ଯାଅ ତୁ କିତ ଦେଶେ
 ମଣିଭଦ୍ରା ପବତର ଦକ୍ଷିଣ ପାରୁଣେ ।
 କିତେ ରୂପରେ ବସିଅଛନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ
 ସେ ଗିରି ଶିଖରେ ସିଂହ କରଇ ଗର୍ଜନ ।
 ସହଦେବ କହନ୍ତେ ସେ ବସି ଘଡ଼ି ଦଶ
 ଶୁଣିଣ ସହସ୍ରାକିତ ମନରେ ହରଷ ।
 ପୁଅସ୍ତୁ ମନ୍ଦାପର କରିଣ ଚଳେ
 ପବନହୁଁ ବେଗକରି ପହଞ୍ଚି ବଢ଼ାଇ ।
 ରାସ ଅତୀତ ପ୍ରହରେ ସେଠାରୁ ବାହାର
 ପାଣ୍ଡବ ବିକଳେ ସେହୁ ବୁଲେ ଚରତର ।
 ବରୁଣାବନ୍ତ ସେ ଚଢ଼ି ଗଲ ଶର ହୋଇ
 ପଞ୍ଚଭୂତ ଆତ୍ମାରେ ସେ ହରିକୁ ଡରଇ ।
 ଏହିମତେ ଦୃଷ୍ଟଦଶ ଯୋଜନ ସେ ଗଲ
 ଧରଣ୍ୟ ବନସ୍ତ ମଧ୍ୟେ ଯାଇଣ ପଶିଲ ।
 ଯାଉଅଛି ଗାର ପୁଣି ପଛକୁ ନ ଚାହିଁ
 ସିଂହ ବ୍ୟାଘ ଉଲ୍ଲୁକକୁ ତାର ଭୟ ନାହିଁ ।
 ଶୁଣ ଆତେ ମୁରଜା ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ସହସ୍ରାକିତ ଚରିତ ଯା ଧୁଲ୍ଲ ନୃପତି ।
 ଏକମନ ହୋଇ ତୁହୋ ଶୁଣ ମଦୁରପୁ
 ଶୁଣନ୍ତେ ପାତକ ତୋର ହୋଇଯିବ କ୍ଷୟ ।
 ମନୁ ପରୁରନ୍ତେ ଦେବ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ
 ଏଥର ଉତ୍ତରେ କସ ଚରିତ ସେ ହୋଇ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ନୃପବରେ
 ସହସ୍ରାକିତ ପଳାଇଲ ଅଜ୍ଞାନ ଭାବରେ ।
 କରେ ତହ ଧରି ତାକୁ ଖୋଜେ ଦାମୋଦର
 ନ ଦେଖିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ସହସ୍ରାକିତର ।
 ବହୁତ ହୋଏ କରି ସେ କମଳାର ସାଇଁ
 ଶନ୍ଦାକିତ ମୃତଦେହ ଦନ୍ତନ କରଇ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ହବସ ଏହିମତେ ବହିଗଲ
 ଶନ୍ଦାକିତ ହସ୍ତାବଧି ସମସ୍ତ ସରିଲ ।
 ଶୁଣ ତୁହୋ ମଦୁରଜା କହେ ମୁନିବର
 ପ୍ରଣ ବିକଳେ ପାଳାଏ ସହସ୍ରାକିତ ଗାର ।
 ପଳାଇ ଯାଉଛି ସେହି ପାଣ୍ଡବ ବିକଳେ
 ବନତର ରୂପଧରି ଯାଏ ରାସକାଳେ ।

ମୃଗୟା କରିଣ ଏକ ଶବର ଆସଇ
 ସହସ୍ରାକିତକୁ ଦେଖି ଦୂରୁ ଓଗାଇଲ ।
 ଶ୍ଵେର କ ଚନ୍ଦ୍ରର ବୁଦ୍ଧି ପଳାଉଛୁ ଗାସେ
 ଜଣାଯାଏ ଡର ଅଳ୍ପସରି ଚୋର ଗାସେ ।
 ସପ୍ତାକିତ କହେ ମୋର ବନ୍ଧବ ନ କର
 ପଞ୍ଚଭୂତ ଆତ୍ମାରେ ମୋ ଭୟ ଯେ ଅପାର ।
 ଛୁଡ଼ି ଛୁଡ଼ି ପଥ କୁହ ନ ରହିବ କ୍ଷଣ
 ଦଇବ ପୁରୁଷ ମୋତେ ବିପକ୍ଷ ହୋ ପୁଣ ।
 ଶବର ବୋଲେ କାହାକୁ ତୁମ୍ଭେ ଭୟକର
 ସପ୍ତାକିତ ବୋଲେ ମୋର ଜଗନ୍ନାଥେ ଡର
 ବଡ଼ ହୋଧ ମୋତେ କରିଛନ୍ତି ଭଗବାନ
 ଭେଟିଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ମୋ ଶିର ଛେଦବେ ବହନ
 କାହିଁପାଇଁ ଶବର କୁ ଓଗ କୁହ ଏଥେଁ
 ରକ୍ଷାକରି ପାରିବୁ କି ଏ ଭୟରୁ ମୋତେ ।
 ଶବର ବୋଲଇ ସେ ତ ଜଗତ ଗୋସାଇଁ
 ତାହାଙ୍କଦ୍ଵାରେହା ତୋତେରଖନ୍ତା କେନାହିଁ
 ସେ ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଅଟନ୍ତି ଠାକୁର
 ତାଙ୍କ କେଉଁ କଥା ଅବା ଅଟେ ଅଗୋଚର ।
 ତାଙ୍କଠାରେ ଅପରାଧୀ ହେଲୁ କୁ କାର୍ଯ୍ୟେ
 ସହସ୍ରାକିତ ବୋଲେ କହିବ କି ତୋତେ ।
 ବାଟ ଛୁଡ଼ିଦିଅ ବାବୁ ଯିବଇଁ ମୁଁ ବେଗେ
 ନ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ର ପଡ଼ଇ ଆସି ଏହିଲଗେ ।
 ଭୟରେ ଶରୀର ତାର କମ୍ପେ ଥରହର
 ପବନ ଆଦାତେ ଯେହ୍ନେ ପଡ଼େ ଝର ଝର ।
 ସହସ୍ରାକିତର ଭୟ ଶବର ଜାଣିଲ
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଭୟରେ ଆଡ଼ ହୋଇଗଲ ।
 ସେଠାରୁ ସେହି ମନର ଉଦ୍‌ବେଗେ ଗଲ
 କୃତକେଶୀ ସଜ କୁ ସେ ବାଟରେ ଭେଟିଲ ।
 ବୋଲଇ ସହସ୍ରାକିତ ଶୁଣ ନରପତେ
 ଶରଣ ସମ୍ଭୁ କି ରଖି ପାରିବୁ କି ମୋତେ ।
 ଆବର ବେଇଲ ରାଜା ଅଟ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର
 ଦୟାକରି ରଖି ପାରିବ କି ମେ, ଜୀବନ ।
 କୃତକେଶୀ ବୋଲଇ କୁ କାହାର ଭୟରେ
 ଶରଣ ପଶୁଛୁ ଆସି ଏ ଗାସେ ମୋଠାରେ ।
 କେବଣ ଦେଶରେ କୁହ କରିଥିଲୁ ବାସ
 କାହାର କି ଦୋଷ କଲୁ କଲୁ ସେହୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ

କହଇ ସହସ୍ରାକିତ ଦ୍ଵାରକା ମୋ ଘର
 ଶହାକିତ ଜଗନ୍ନାଥ ଦେବଙ୍କ ଶ୍ଵଶୁର ।
 ସତ୍ୟସାୟ ଦେବଙ୍କର ଅଟଇ ସେ ପିତା
 ଅନାଧିଷ୍ଠ ଶତଧନୁ ତାହାର ନନ୍ଦନା ।
 ଶହାକିତକୁ ସେ କୁଟେ ଶତଧନୁ ମାରି
 ସ୍ୟମନ୍ତକ ନାମେ ମଣି ନେଇ ଶ୍ଵେରକରି ।
 ଅନ୍ଧର ହସ୍ତରେ ଦେଇ ଲେ ସେ ପଲାଇ
 ସହସ୍ରାକିତ ମୋ ନାମ ମୁଁ ତାହାର ଭାଇ ।
 ଗୋବିନ୍ଦମେ ଠାରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କଲେ ବିନାଦୋଷେ
 ବେଇଲେ ଶ୍ଵଶୁର ମଲ ତାର ପରମର୍ଶେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଛେଦବଇଁ କାଲି ମୁଁ ତାହାର ଶିର
 ତେଣୁ ଭୟେ ପଳାଉଛୁ ଆଡ଼େ ନୃପବର ।
 ଉଦ୍‌ବିକ ଅନ୍ଧରକୁ ମୁଁ କହିଲି ଯାଇଁ
 ଭୟରୁ ମୋତେ ସମ୍ଭାଳ ରଖିବାର ପାଇଁ ।
 ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଡରେ ବେନି ଜନେ ନାସ୍ତି କଲେ
 ଦ୍ଵାରକାରୁ ପଳାଇଲି ପ୍ରାଣେ ବିକଳେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପାଦେ ଯାଇଁ ପଶିଲ ଶରଣ
 ସେହି ନାସ୍ତି କଲେ ମୋତେ ଶ୍ରୀହରି ଭୟେଣ ।
 କୁ ଯେବେ ସମ୍ଭୁ କି ରଖିପାରୁ ଜେ କହ
 ଦନାହିଲେ ଦନସ୍ତେ ଲୁଚି ରଖିବଇଁ ଦେହ ।
 ସପ୍ତାକିତ ବାକ୍ୟ କୃତକେଶୀ ସେ ହସିଲେ
 ପଞ୍ଚଭୂତ ଆତ୍ମାରେ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କି ଡରିଲେ ।
 କୃତକେଶୀ ବୋଲେ ଶୁଣ ହେ ସହସ୍ରାକିତ
 ତୋତେ ରଖିବାକୁ ମୁଁ କୁହଇ ସମର୍ଥ ।
 ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ ରହନ୍ତା କେ ନାହିଁ
 ଶ୍ରେଣୀ ସୁଦର୍ଶନ ହେ ଟିପୁରେ ଭ୍ରମଇଁ ।
 ସାନଜନବାନ୍ଧବ ସେ ଅନ ଥର ନାଥ
 ଦୁଃଖୀଜନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଖେ ଚନ୍ଦ୍ରହସ୍ତ ।
 ଆରତରଞ୍ଜନ ନାଥ ନାମ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ଆରତ ଜନ ଡାକନ୍ତେ ରଖନ୍ତି ଚକ୍ଷୁଣ ।
 ଅଛୁବୁ ପୁରୁଷ ତାର ଛୁପାଛୁପୁ ନାହିଁ
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯା ତେଜ ବିକାଶଇ ।
 ନ ହିଁ ରୂପ ରେଖ ସୁଖି ସବୁଠାରେ ଥାଇ
 ଆତ୍ମାରୂପେ ସର୍ବଜନ ହୃଦେ ପ୍ରକାଶଇ ।
 ଦଶିପ୍ରାକ ଶରୀରରେ ଯେତେକ ବିସ୍ତର
 ଖେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚତୁର୍ଭୁଜେ ବିଜେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।

ବେଦ ବେଦାନ୍ତେ ଯାହାର ନାମକୁ ବଖାଣି
 ମୁନିମାନେ ନିରନ୍ତର ଯାର ନାମ ଗୁଣି ।
 ଶୁଦ୍ଧମନ ମୁଁ ଶାରଳା ଦାସ ଅରକ୍ଷିତ
 ପ୍ରତିଦିନ ଭଜୁଥାଇ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ସହସ୍ରାକ୍ତିକୁ କୁଳକେଶୀ ସେ କହଇ
 ଶ୍ରୀହରିଙ୍କୁ କେଉଁ ପ୍ଳାନ ଅଜ୍ଞାତ ଅଟଇ ।
 ସେହି ପ୍ରଭୁ ଶହକୁ ମୁଁ ରଖି ନ ପାଇଇ
 ପଳାଅ ସହସ୍ରାକ୍ତି ଶେଷେହେଁ ନ ରହି ।
 ତଳେ ସହସ୍ରାକ୍ତି ପଳାଇଣ ଗଲ
 କୁଳକେଶୀ ତାକୁ ଯହୁଁ ରଖି ନ ପାରିଲ ।
 ସବନହଁ ବେଗରେ ସେ ଧାଏଁ ଖରବର
 ଖାଲ ଠିକର ତାହାକୁ ନୁହଇ ଗୋଚର ।
 ଶହକୁଳେ ଜଗନ୍ନାଥେ ସେହୁ ଭୟକରି
 ପଳାଇ ଯାଏ ପଛକୁ ସେ ମୁଖ ନ କରି ।
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଏକାଦଶ ଶୋଣ ବହିଗଲ
 ବିଷ୍ଣୁ କେଶରୀ ନଗରୀ ଭିତରେ ପଶିଲ ।
 ସେ ଦେଶର ରାଜା ନାମ ବିଷ୍ଣୁକର ଦାସ
 ଆସଇ ଅଛାରି ଦିନେ କରି ନର ଭଣ ।
 ସହସ୍ରାକ୍ତି ଯିବାର ଦେଖଇ ନୟନେ
 ଧାଇଁଯାଇଁ ତାକୁ ବାଟ ଓଗାଳି ବହନେ ।
 ବୋଇଲ କାହିଁର ଗୈର ଯାଉଛୁ କାହିଁକି
 କାହାର ଭୟରେ ବୁଦ୍ଧି ପଳାଉ ଏକାକୀ ।
 ବୋଲଇ ସହସ୍ରାକ୍ତି ଶୁଣ ମହାବୀର
 ମରହେ ପାରିବୁ କି ରଖି ମୋର କାୟ ।
 ପ୍ରାଣର ଭୟରୁ ମୁହିଁ ଯାଉଛି ପଳାଇ
 ରଖି ପାରିବୁ କି ତୋହ ବଳେ ନରସାଇଁ ।
 ଏହା ଶୁଣି ବିଷ୍ଣୁକର କହଇ ଗୁପ୍ତେ
 କେଉଁ ଶହ ଗୋଡ଼ାଇଛି କହ ମୋ ଅଗ୍ରତେ
 ତାହାକୁ ନାଶି ତୋହର ପ୍ରାଣ ରଖିବଇଁ
 ଏଥକୁ ବୁ କହି ଶୁଭ ନ କର ହେ ଭାଇ ।
 ଏଥୁରେ ସହସ୍ରାକ୍ତି ଭରସା ପାଇଲ
 ନିପ୍ରବଧ ହୋଇ ତହିଁ ଦଣ୍ଡେଇ ରହିଲ ।
 କ୍ଷଣେ କୁନି ହୋଇ ପୁଣି କହଇ ବଚନ
 ଶହ ବୋଲି ଯାହା ମୋତେ ପରୁରୁ ରଜନ ।
 ଏଥୁର ଚରିତ କହେ ଶୁଣ ନରସାଇଁ
 କୁଷ୍ଠ ବଂଶରେ ଜଣେ ମୁଁ ଯାଦବ ଅଟଇ ।

ମଥୁରା ନରେ ରାଜା ଜାଣ ଉଗ୍ରସେନ
 ଯାଦବେ ଅମ୍ଭେ ତା ପାଦେ ଖଟୁ ପ୍ରତିଦିନ
 ଦ୍ଵାରକାରେ ରହିଲୁ ସେ ଜଗସର ଡରେ
 ସୁଦର୍ଶନ ହେ କହିଁ ତ୍ରମେ ନିରନ୍ତରେ ।
 ମାଛ ପଡ଼ିଲେକ ଯହିଁ ନବେଶୁ ଦୁଏ
 ଶହ ହୋଇ ସେ ନଗରେ ପଶିବ ବା କିଏ
 ଶତଧନୁ ନାମେ ଜାଣ ଏକଇ ଯାଦବ
 ମଣିର ନିମନ୍ତେ ନେଲ ଶହାକ୍ତି ଖବ ।
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଶୁଭରେ ଅଟେ ଶହାକ୍ତି
 ସତ୍ୟଭାମା ଦେବଙ୍କର ଅଟଇ ସେ ତାତ ।
 ଏହା ଶୁଣି ନାଗେଶ ବଡ଼ କୋପ କଲେ
 ଶତଧନୁକୁ ମାରିବା ଉପାୟ ପାଶଲେ ।
 ଶତଗଣେ ଶତଧନୁ ଉପାୟ ରଚିଲ
 ସ୍ୟାମକୁଳ ମଣି ନେଇ ଅହରକୁ ଦେଲ ।
 ମଣିତେଇ ସେଠାବରୁ ଖିଲଇ ପଳାଇ
 ପୁରଯାକ ଖୋଜୁଛନ୍ତି କମଳାର ସାଇଁ ।
 ବୋଇଲେ ସହସ୍ରାକ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧେ ଏ ମଲ
 ଏଣୁ ନରହରି ମୋହଠାରେ କୋପ କଲ ।
 ତହୁଁ ଶେଷ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ଦ୍ଵାରକା ନଗରୀ
 ଦେଖିଥିଲେ ମୋତେ ବଧ କରିଥାନ୍ତେ ହରି
 ପ୍ରାଣ ଦେଇ ସେଠାବରୁ ଆସିଛି ପଳାଇ
 କେବେଠାରେ ପଶି ମୁଁ ପ୍ରାଣ ରଖିବଇଁ ।
 କେହି ମୋହର ଶରଣ ରଖି ନ ପାରିଲେ
 ସୁଦର୍ଶନ ତହୁଁ ସବେ ଭୟ କଲେ ।
 ବନସ୍ତ ଭିତରେ ମୁହିଁ ଲୁଚିବଇଁ ଯାଇ
 ଯେଉଁଠାରେ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ତେଜ ଲଗେ ନାହିଁ
 ଏହା ଶୁଣି ବିଷ୍ଣୁକର ହସେ ଧୀର ଧୀର
 ବେଇଲ ଅପୂର୍ବ କଥା କହିଲୁ ତୁ ଗାର ।
 ଯେଉଁ ଜଗନ୍ନାଥ ଚଳିପୁର ଅଧିକାରୀ
 ଜଳେ ସୁଲେ ସବୁତେ ଅଛନ୍ତି ଯେପରି ।
 ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଅଛି ଗର୍ଭରେ ଯାହାର
 ବୁଦ୍ଧି ଲୁଚିଲେ କି ତାଙ୍କୁ ହେବ ଅଗୋଚର ।
 ତାହାର ବିପକ୍ଷ ଯେଣୁ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଅଛି
 ତୋତେ କେ ରଖିବ ବୁଦ୍ଧି ଶରଣ ମାଗୁଛି ।
 କେଉଁ ପ୍ଳାନ ତାହାର ବା ଅଟଇ ଅଦୃଶ୍ୟ
 ଜାଣିଲେ କରିବେ ନିଶ୍ଚୟ ମୋର ପ୍ରାଣ ନାହିଁ

ତୁହି ନାଶପିବୁ ପୁଣି ମୁହିଁ ଦେବ ହତ
 ତୋତେ ରଖି ପାରିବାକୁ ନୁହଇ ସମର୍ଥ ।
 ଭକତବନ୍ଧନ ସେହୁ କମଳାରମଣ
 ତାଙ୍କଠାରେ ଦୋଷୀ ଦୋର ହସଇବ ପ୍ରାଣ ।
 ଏନ୍ତେ ବନ୍ଧୁର ଚିତ୍ତେ ବସ୍ତୁକର ସବୁ
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ କଲ ମନେ ବଡ଼ ଭୟ ।
 ବସ୍ତୁକର ସଜାର ଏ ନିଷ୍ଠୁର ବଚନ
 ଶୁଣିଣ ସହସ୍ରାକତ ମନେ ଛଇଛନ୍ତି ।
 ପଛକୁ ନ ଚାହିଁ ତହୁଁ ବେଗେ ପଳାଇଲୁ
 ଭୟେ ଘୋର ଅରଣ୍ୟରେ ଯାଇଣ ପଶିଲୁ ।
 ଯହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ନାହିଁ ଆତଯାତ
 ସେହି ବନସ୍ତେ ମିଳିଲୁ ସେ ସହସ୍ରାକତ ।
 ତହୁଁ ସେ ଚଉଦିଗକୁ ଚାହିଁ ନିରେଖି
 ପାଣ୍ଡୁର ନୟନକୁ ମୁଁ କେଉଁଠାରେ ଦେଖି
 ଯେଣିକି ଚାହିଁ ସେ ତାକୁ ଦିଶେ ତମମୟେ
 ଚକ୍ରଦିଗ ଚାହିଁ ମନ ଛଇଛନ୍ତି ହୁଏ ।
 ମନ ଉଦବେଗରେ ସେ ନ ପାରଇ ରହି
 ପୁଣି ପାଞ୍ଚଦିଗ ପଥ ଗଲୁ ସେହି ବାହି ।
 ମଣିଭକ୍ତା ପରବତ ନକଟେ ମିଳିଲୁ
 ଏହି ସେ ପବ୍ବତ ଦେବ ମନେ ବସୁଥିଲୁ ।
 ଯେତେମତେ କହିଥିଲୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ରୁଦ୍ରାମଣି
 ଜାଣିଲୁ ସର୍ବ ଶକ୍ତୁନ ସେହି ପରିମଣି ।
 ପବ୍ବତ ଗୋଟି ଶଗଲ ଯେ ଧବଳମୟ
 ରହ ଦିଶୁଅଛି ତହିଁ ଦିବସ ପ୍ରସବୁ ।
 ଆବର ଅଶ୍ବରତନ ମଣି ବସଜନ୍ତୁ
 ନାନାବର୍ଣ୍ଣ ପକ୍ଷୀଗଣ ଶ୍ରୀତ୍ରା କରୁଛନ୍ତି ।
 ସାଞ୍ଜ ଶୁକ କୋକିଳଙ୍କ ରବ ଘନଘନ
 ଅବସନ୍ତରେ ବସନ୍ତ ବହେ ଅବଛନ୍ତି ।
 କୁସୁମନା ନାଗେଶ୍ବର ମଲ୍ଲୀ ଜାଇ ସୁନ୍ଦର
 ଅଗୁରୁ ଚନ୍ଦନ କୃଷ ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ ଥାଇ ।
 ପବ୍ବତେ ସିଂହ ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ ହସ୍ତୀ ପଲ ପଲ
 ଗଣ୍ଡା ଗୟଳ କୁଲନ୍ତି ହୋଇ ମାଳ ମାଳ ।
 ଶ୍ବେତ ନକୁଳମାନେ ଯେ ଖେଦି ଖେଦିହୋଇ
 ସେ ପରବତ ଉପରେ ସୁଖେ ଛନ୍ତି ଶୋଇ ।
 ଶବ ଦିଅନ୍ତି ମୟୂରମାନେ ଘନ ଘନ
 ଗଗନେ ଭବିତ ଦେବା ଦେଖି ମେଘମାନ ।

ଶଶା ମୁଖା କାହିଁ ଅବା କରୁଛନ୍ତି ସେଲ
 ଖୁଣ୍ଟଣି ସୁଆଦମାନେ ଛନ୍ତି ପଲ ପଲ ।
 ପୁଷ୍ପରେ ଭ୍ରମରଗଣ କରୁଛନ୍ତି କେଳ
 ଚୁଚ ଡାଳରେ କୋକିଳ କୁହୁରବ କରି ।
 ଭୟ କପିପଲ କାହିଁ ଦୃଷ୍ଟେ ବସିଛନ୍ତି
 ନାନା ପଥ ପଲ ମୂଳ ପୁଣେଣ ଭସନ୍ତି ।
 ତହିଁ ଆମ୍ଭ ପଶସ ଯେ ପାଶଣ ଝଡ଼ନ୍ତି
 ଯେଣୁ ମନୁଷ୍ୟ ନଦାନ୍ତି ତା ଗାବେ ଭସନ୍ତି ।
 ଏମାନ ଦେଖି ସହସ୍ରାକତ ବନ୍ଧୁରଲୁ
 ପରବତର ଉତ୍ତରସଗକୁ ଚାହିଁଲୁ ।
 ବନ୍ଧୁରେ କେବଣଠାରେ ଅଛନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ
 ଶିରରେ ମୟୂର ଝୁଲି କରତ ବେଶେଣ ।
 କଣ୍ଟାବାଉଁଶ ନିର୍ମିତ ଧନୁ କରେ ଧରି
 ପଇତା ଛନ୍ଦେ ଗାଣ୍ଡୀବ ଧନୁଗୋଟି ଭରି ।
 କାହିଁ ରହିଅଛି ସେହି ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ
 ଶରଣ ପଶିଲେ ମୋର ରଖିବ ଶାବନ ।
 ବାରମୁଣ୍ଡି ଧରି ପାର୍ଥ ପୁରୁଷ ହୋଇ
 ବସିଅଛନ୍ତି ପବ୍ବତେ ନିଶ୍ଚଳ ସେ ହୋଇ ।
 ଶବର ପ୍ରାୟ ହୋଇଛି ସେ ସହସ୍ରାକତ
 ହୃଦପଦ୍ମ ମଧ୍ୟେ ସେହି ବାନ୍ଧଇ କଥାନ୍ତି ।
 ପରବତ ତଳେ ଥାଇ ତାକଲ ଉଡ଼ିରେ
 କେବଣ ମହାମୁଁ ଅଛ ପବ୍ବତ ଉପରେ ।
 ଶରଣ ରଖ ବୋଲିଣ ଯହୁଁ ସେ ତାକଲ
 ପବ୍ବତର ଶିଖେ ଥାଇ ଅର୍ଜୁନ ଶୁଣଇ ।
 ବେଳଗୁରୁ ତାକଲବ ସେ ସହସ୍ରାକତ
 ଶବଦକୁ ଲୟ କଲ ପଣ୍ଡୁରଜା ସୁତ ।
 ବୋଲଇ ଶରଣ ବୋଲି ତାକୁଅଛି କେହୁ
 ମୋହର ଗୁମୁରେ ଆସି ଉଦ୍ଧା କର୍ପା ନୋହୁ ।
 ଶୁଣିଣ ସହସ୍ରାକତ ଭରସା ପାଇଲୁ
 ପବ୍ବତର ଉପରକୁ ଭୁବିତେ ଉଠିଲୁ ।
 ଶବରରୂପ ଧରିଛି ସେ ସହସ୍ରାକତ
 ତହିଁ ନ ପାରିଲୁ ତେଣୁ ତାକୁ ବାନ୍ଧିପାର୍ଥ ।
 ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଶୟ ବୋଲି ପାର୍ଥ ନ ଜାଣନ୍ତି
 ବନର ଶବର ପ୍ରାୟ ତାକୁ ମଣିଛନ୍ତି ।
 ଆସ ଆସ ବୋଲି ଯହୁଁ ତାକଲ ବଦସ୍ତ
 କରଯୋଡ଼ି ବୋଲେ ରଖ ରଖ କୁତୀବସ୍ତ ।

ଅର୍ଜୁନର ଚରଣରେ ନମଇଁ ସେ ପୁଣି
 ତୋ ପାଦେ ଶରଣ ଗଲି ରଖି ଗାରମଣି ।
 ଉଠ ଉଠ ବୋଲି ତାକୁ ଅର୍ଜୁନ ତୋଳି ଲ
 ଆଶ୍ୱାସନା କରି ନେଇ ପାଶେ ବସାଇଲେ ।
 ଶରଣ ପଞ୍ଜର ବାନା ଅଟଇ ଯାହାର
 ରଖିଲେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ତାକୁ ଗାରବର ।
 ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ ପଥ ବାରି ନ ପାରିଲେ
 କରଇ ପ୍ରାୟ ମଣି ସେ ଶରଣ ରଖିଲେ ।
 ପରୁରଲେ ଅର୍ଜୁନ ତୁ କାହାର ଉପରେ
 ଶରଣ ପଶିଲୁ ଆସି ମୋହର ପୟରେ ।
 ନିର୍ଭୟରେ ଛୁଇଁ ଦେଇ ରହ ତୁହି ଏଥେ
 ପାଇଲୁଣି ତୁ ବହୁତ କଷ୍ଟ କନପଥେ ।
 ରଜନୀ ପାହିଲେ ଭଲ ମନ୍ଦ ବିଚାରବା
 କଥାର ଯେ ସତ ତାହା ପରୁର ବୁଝିବା ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସେ ମନରେ ସୁମରି
 ରଖିଲେ ପାଶରେ ତାକୁ ଅତି ଯତ୍ନକରି ।
 ନିର୍ଭୟ ହୋଇଣ ତହିଁ ରହେ ସଂପ୍ରାକ୍ତ
 ପଞ୍ଚଭୂତେ ଉପକରି ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଯେଣୁ ଦ୍ରୁପା ନାରାୟଣ ଅଟେ ପାଲଗୁନ
 ସହସ୍ରାକ୍ତ ସପକ୍ଷ ହେଲେ ଗାରମଣି ।
 ଶୁଣ ଆହେ ମନୁଷ୍ୟା ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
 ସହସ୍ରାକ୍ତ ଶରଣ ପଶିଲ ସେ ରାତି ।
 ଏକମନ ହୋଇ ତାହା ଶୁଣ ମହାବୀର
 ପାପହର ତୋ ଦେହରୁ ହୋଇଯିବ କ୍ଷୟ ।
 ମନୁ ପରୁରଇ ଧୀରେ ଶୁଣିନା ଗୋସାଇଁ
 ଏଥୁରୁହୁ କି କଲେ ପ୍ରଭୁ ଯଦୁସାଇଁ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ଆହେ ନୃପବର
 ଦ୍ୱାରକା ପୁରରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଧରି ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଖୋଜଣ ସହସ୍ରାକ୍ତ ଚିହ୍ନି ନ ପାଇଲେ
 ଦଶଦିନେ ଶୁଶୁରଙ୍କ ଝିପ୍ପା ଶେଷ କଲେ ।
 ପଳାଇବା କଥା ହରି ନ ପାରିଲେ ଜାଣି
 ଅନ୍ଧର ବୋଲେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଅଟଇ ସେ ପ୍ରାଣୀ
 ଅକାରଣେ କେପି ପ୍ରଭୁ ତାଠାରେ ନ କର
 ଅନ୍ଧର ବଚନେ କୋପ ତେଜଲେ ଶ୍ରୀଧର ।
 ଶବ୍ଦର ବେଶେ ସହସ୍ରାକ୍ତ ସେ ରହିଲ
 ଅର୍ଜୁନର ପାଶେ ଦଶଦିନ ବହିଗଲ ।

ଦିନେ ସେ ଅର୍ଜୁନ ଡାକି ବୋଲେ ହେ ଶବ୍ଦର
 କାହିଁ ତୋର ଘର ତୁହି କାହାର କୁମର ।
 କାହାର ଉପରେ ତୁହି ପଶିଲୁ ଶରଣ
 କାହାର ତୁ ଦୋଷୀ ହେଲୁ କହ କି କାରଣ
 ବୋଲଇ ସହସ୍ରାକ୍ତ ଯୋଡ଼ି ବେନକର
 ମୋ ନାମ ସହସ୍ରାକ୍ତ ଦ୍ୱାରକାରେ ଘର ।
 ବିନାଦୋଷେ କୋପ ମୋତେ କଲେ ନରହରି
 ଅନାୟୁଷ୍ଟ ଶତଧନୁ ଭର ସେ ମୋହର ।
 ଶହାକ୍ତକୁ କପଟେ ମାର ପକାଇଲେ
 ସ୍ୱାମନ୍ତ୍ର ମଣି ତାଙ୍କ ଘରୁ ଚୋରି କଲେ ।
 ଜାଣି ତାହା ଚନ୍ଦ୍ରଧର ମହାକୋପ କଲେ
 ଅନାୟୁଷ୍ଟକୁ ହୋଧରେ ମାର ପକାଇଲେ ।
 ମଣି ଦୋଷ ଶତଧନୁ ତହୁଁ ପକାଇଲ
 ଅନ୍ଧର ହସ୍ତରେ ମଣି ଦେଇ ସେ ଲୁଚିଲ ।
 ସହସ୍ରାକ୍ତ ବିଚାରରେ ହେଲ ଏତେ କୃତ୍ୟ
 ଏମନ୍ତ କହିଣ କୋପ କଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ବୋଲଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ଛେଦିବ କାଲି ତାରଖିର
 ତେଣୁ ଉପେ ପଳାଇ ମୁଁ ଅଇଲି ହେ ଶବ୍ଦର
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଲେ ତୁହି ନୋହୁ ଏଥେଦୋଷୀ
 ତେଣୁ ନ ମାଇଲେ ପ୍ରଭୁ ତୋତେ ଚନ୍ଦ୍ରପକ୍ଷି
 ଦଶଦିନ ହେଲ ତୁହି ରହିଲୁଣି ଏଥ
 କୋପ ଯେବେ କରିଥାନ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଅବଶ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ତୋହର ଛେଦିଥାନ୍ତେ ଶିର
 କାହିଁ ଲୁଚି ରହିଥାନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭିତର ।
 ଖୋଜି ଖୋଜି ଚନ୍ଦ୍ର ତୋତେ ପକାନ୍ତାଣି ମାର
 କେହି ନ ରଖନ୍ତେ ତୋତେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରକୁଡ଼ିର
 ଏବେ ତୁହି ଦ୍ୱାରକାକୁ ଯାଅ ନିର୍ଭୟରେ
 ସହସ୍ରାକ୍ତ ପ୍ରଣମି ଅର୍ଜୁନ ପୟରେ ।
 ଦ୍ୱାରକାପୁରେ ରହିଲ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଯାଇ
 ଲେକେବୋଇଲେତୋଠାରେ ଆଉକୋପ ନାହିଁ
 ଗୋବିନ୍ଦ ଲଳା ଚରିତ ଏ ଅମୃତ ବାଣୀ
 ସନ୍ତୋଷ ମନେ ଶ୍ରବଣ କର ସନ୍ତୁପାଣୀ ।
 ତୁହି ଯେଣୁ ବିଜୟର ଅଟୁ ହୋ ରଜନ
 ତେଣୁ ତୁ ପରୁର ପରୁ ହରି କଥାମାନ ।
 ବଦଇ ସେ ନାରାୟଣ କମଳାର ପତି
 ସର୍ବଜନକର ହୃଦୟ ପ୍ରଭୁ ତୋର ପ୍ରିତି ।

ସଂସାର ଜନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ନିସ୍ତାରିବା ପାଇଁ
ମାନବ ଶରୀରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ ଶୁଭଗ୍ରାସୀ ।
ମହ୍ୟ କଳ୍ପପ ବସନ୍ତ ତୁ ନରକେଶବୀ
କାମନ ପରଶୁରାମ ରାମରୂପ ହରି ।
ବଉଦ କଳ୍ୟାଣ ଏହି ଦଶ ଅବତାର
ଅସୁରଙ୍କ ନିକାରଣେ ଯେ ରୂପ ତୋର ।
ବଳଭଦ୍ର ଜଗନ୍ନାଥ ଭଦ୍ରା ସୁଦର୍ଶନ
ଶ୍ରୀମାଳକନ୍ଦରେ ବିଜେ ଚତୁର୍ଥା ରୂପେଣ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଧରେ ପ୍ରଭୁ ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ହସି
ଶରଣ ଯାଉ ତୁ ଭୁଜ ଟେକି ଦ୍ରୁପଦଶି ।
କୁମ୍ଭର ମହିମ ପ୍ରଭୁ କୁମ୍ଭକୁ ଗୋଚର
ମୋଡେକାହୁଁ ଗୋଚର ତାହେବଦାମୋଦର
ମୂର୍ଖ ଅପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇ କିଛି
ଦୟା କରିଅଛ ମୋତେ ଦେବ ଶିଶୁବର୍ହି ।
ତୋହର ଚରଣ ବନ୍ଧୁ ନ ଜାଣଇ ଆନ
ଏ ଭବସାଗର ପାରିକର ଭଗବାନ ।
ଶ୍ରୀଜଗତନାଥଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣେ ଦଇମା
କରୁଅଛି ମୁଁ ଶାରଳା ଦାସ ଶୁଭମୁନି ।

ଶତଧନୁ ଶରଣ

ଅଗସ୍ତି କହନ୍ତେ ମନୁସ୍ୟ ଯେ ଉଠିଲ
ମୁନିଙ୍କ ଚରଣ ତଳେ ନମସ୍କାର କଲ ।
ବିନୟ ଭାବେ ବୋଲଇ ଏମନ୍ତ ବଚନ
ତଦୁତ୍ତରେ ବନବାସେ କି କଲେ ଅର୍ଜୁନ ।
ଆଦର କଥାଏ ମୁନି ପରୁରୁଛି ମୁହିଁ
ଶତାକିତ ମାରି ଶତଧନୁ ଯେ ପଳାଇ ।
କେବଣ ପ୍ରକାରେ ସେହି ରଖିଲ ଜୀବନ
ଯାହାର ବିପକ୍ଷ ହେଲେ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ।
ଏହା ଶୁଣି ମୁନିବର ଅଳପ ହସିଲେ
ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା ପୁଣି ରାଜାକୁ ସେ କଲେ ।
ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ମହାତମା
ଯୁଗ ଅନ୍ତଃକାଳକୁ ତୁ ଅଟୁ ନିଶ୍ଚେ ବ୍ରହ୍ମା ।
ଆଦର କଉତୁକ ତୁ ଶୁଣ ମନୁସ୍ୟ
କୃଷ୍ଣର ତୁଲେ ବିବାଦୀ ହେଲୁ ଧନଞ୍ଜୟ ।
ମନୁ ବୋଲଲେ ତ ବଡ଼ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଏ କଥା
କହିବା ହରି ଅର୍ଜୁନ ଯୁଦ୍ଧର ବୀରତା ।

ଶାଶ୍ବତବନ ଦହିଲ ଅଗ୍ନିଙ୍କ ନିମନ୍ତେ
ଅନେକ ଶର ଅନଳ ଦେଲେ ତୋଷଣତ୍ତେ ।
ସଦାନନ୍ଦକୁ ଜିଣିଲ କରତ ରୂପରେ
ପାଶୁପତ ଶର ଲଭକଲ ହରିବରେ ।
ପାଦଶା ଦେଲେ ଅକ୍ଷୟ ବୁଣାର ଯେ ବେନ
ଅତପେ ଅଭକ୍ତେ ଏହା ପାଇଲ ପାଲ୍‌ଗୁନ
ଯୁଦ୍ଧରେ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଜଣି ପାଇଲେ ସେ ବର
କେମନ୍ତେ ଶ୍ରୀହରି ସଙ୍ଗେ ହୋଇଲ ସମର ।
ଶୁଣସି ହେ ମହାତମା ପରଶୁରୁ ଯାହା
ଅଗସ୍ତି ବୋଲଲେ ଆମ୍ଭେ କହିବା ନା ତାହା
ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରଜା ପଞ୍ଚଦ୍ରୋଣ ଅଙ୍ଗଗ୍ରାସୀ
ଏ ସମୟରେ ଏମନ୍ତ ଯୋଗ ସିନା ହୋଇ ।
ଶ୍ରୀବଣ ମାସର ଶୁକ୍ଳ ପକ୍ଷର ଚତୁର୍ଥ
ଉତ୍ତରୀ ପାଲ୍‌ଗୁନସକ୍ଷ କରଣ ଯେ ବସ୍ତି ।
ଭୌମବାର ସେହିଦିନ ସିଦ୍ଧି ନାମେ ଯୋଗ
ସିଂହ ସଂକରନ୍ତର ଯେ ସାତଦିନ ଭୋଗ ।
ହାରକା ସଭାରେ ବିଜେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ
ରାମ ବାସୁଦେବ ଉତ୍ତସେନର ସହୃଦ ।
ସାତଦ୍ରୋଣ ଯୋଦ୍ଧାମନେ ଅଛନ୍ତି ଆସ୍ଥାନେ
ତଳେ ପଟୁଆସ ପାସ ମିତ୍ର ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ।
ବିମ୍ବାଧର ନାମେ ଏକ ଗୁପ୍ତତ ଡଗର
ସେ ଯାଇ କହିଲ ବୀର ସାତ୍ୟକ ଆଗର ।
ସ୍ବାମି ଶତାକିତକୁ ସେ ମାଇଲ ଗୁପ୍ତତେ
ମୁହିଁ ତାହା ଠାବକରି ଅଇଲଇଁ ଏଥେ ।
ସତ୍ୟବର ଯାଦବର ପୁଅ ଶତଧନୁ
ସେ ମାଇଲ କୃତବର୍ମା ଅନାଧୃଷ୍ଟ ଜନୁ ।
ସାତ୍ୟକ ବୋଲଲ ତୁହୋ ପାଷୋର ସେକଥା
ଅନେକ ଗୋଲ ହୋଇବ ପାଇଲେ ବୀରତା
ସାତ୍ୟକ ବଚନେ ସେ ଯେ ହୋଇଲେକ କୁନି
ଶୁଭେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଲ ସେ ଦିନ ରଜନୀ ।
ଅଭୁତେ ସେ କଥା ହେଲ ସଭାରେ ପ୍ରବଚି
ଗୋବିନ୍ଦର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜାଣିପାରି ଅନାଧୃଷ୍ଟ ।
ତକ୍ଷଣେ ବୋଲଲ ଆହୋ ଜନିତାର କଳା
ଏହିକ୍ଷଣ ହାରିକାରୁ ବେଗହୋଇ ପଳା ।
ପଳାଇଲ ଶତଧନୁ ସେହିଦିନ ରାସେ
ଗୋବିନ୍ଦ ଗୋଡ଼ାଇ ଗଲେ ରଜନୀ ପ୍ରସାଦେ ।

ପଳାଇ ଅନେକ ଦୂର ଶତଧନୁ ଗଲ
 ମହାବୋର ଅରଣ୍ୟରେ ଯାଇଣ ପଶିଲ ।
 ସୁରଥ ନାମରେ ଥିଲା ଏକଇ କରତ
 ଶତଧନୁ ହେଲା ଯାଇ ତା ଶରଶାଗତ ।
 ଆହେ କରତ ଶରଣ ମାଗଇ ମୁଁ ତୋତେ
 ଗୁପ୍ତ କରି ଲୁଚାଇ ପାରିବୁ କି ମୋତେ ।
 କରତ ବୋଇଲି ତୁହି କାହାର ଅଇରି
 ଜଗନ୍ନାଥ ଭୟେ ମୁହିଁ ପଳାଉଛି ଡରି ।
 ସୁରଥ ବୋଲେ ସେ ଯଇଲେକ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି
 ଚାହିଁଲି ମାତେ ସଂସାର ପାରଇ ସେ ଜାଣି ।
 ଏଥୁ ତୁହି ବେଗହୋଇ ପଳା ଶତଧନୁ
 ପଶୁରିଲେ ନ କହିବି ଏ ମୋହର ଜ୍ଞାନ ।
 ପଳାଇଲୁ ଶତଧନୁ ମହାବୋର ନିଶି
 ଗୋଷ୍ଠୀର ସାଗର ବନ ମଧ୍ୟେ ଗଲୁ ପଶି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଭେଟିଲେ ଯାଇ ସୁରଥ କରତ
 ଆରେ ଶତଧନୁ କେଣେ ଗଲୁ ଏ ବନସ୍ତ ।
 କରତ ବୋଇଲୁ ମୁହିଁ ନ ଜଣଇ ତାହା
 ଲେଖି ମହାତମା ବନେ ପଶି ଶୋଜି ଯାହା ।
 ଶୁଣି ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ କୋପେଣ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳି
 ବିଜେ କର୍ଣ୍ଣକଟାଶକୁ ମାରି ବନମାଳୀ ।
 ସେ ସୁରଥ କରତକୁ ପକାଇଲେ ହାଣି
 ଧାଇଁଯାନ୍ତି ଅଭବ୍ୟସ୍ତେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଧାମଇଁ ସେ ଶତଧନୁ ଭଦ୍ରାନନ୍ଦା କୁଳେ
 ଯମନକ ନୃପତିକୁ ଭେଟେ ରାସକାଳେ ।
 ଯମନକ ବୋଲେ ତୁହି କାହାର ବଇଶ୍ୱ
 ଆବର କିଏ ସେ ତୋତେ ଗୋଡ଼ାଉଛି ମାରି
 ଶତଧନୁ ବୋଲେ ମୁହିଁ ନାରାୟଣେ ଦୋଷୀ
 ରଖି ପାରିବୁ କି ରଜା ବହନ କହସି ।
 ଯମନକ ବୋଲେ ମୋତେ କର ତୁ ଉପେକ୍ଷ
 ସ୍ୱପ୍ନ ନାଶଗଲୁ ନାହିଁ ତୋର ଆଉ ରକ୍ଷା ।
 ଭୁରିତେ ପଳାଅ କ୍ଷଣେ ନ ରହ ତୁ ଏଥୁ
 ନାରାୟଣ କୋପକୁ କେ ହୋଇବ ସମର୍ଥ ।
 ପଳାଇଲୁ ଶତଧନୁ ସେ ବଚନ ଶୁଣି
 ବିବସ ରଜନୀ ଖାଲ ଭିପକୁ ନ ଗଣି ।
 ଯମନକ ନୃପତିକୁ ଭେଟିଲେ ଶ୍ରୀହରି
 ଶତଧନୁ କେଣେ ଗଲୁ ତାହାକୁ ପଶୁରି ।

ଶତଧନୁ ବୋଲି ଦେବ ନ ଜଣଇ ମୁହିଁ
 ବାରେକ ପଲ ଉଅଛି ମହାଶ୍ରମ ପାଇ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁହି ଅଛୁ ଜ୍ଞାନଜାତ
 ମୋର ଶତୁ ଛାଡ଼ିଦେଲୁ ଅଇଲି ତୋ କଟ ।
 ବିଜେ କର୍ଣ୍ଣକଟାଶକୁ ଦେନ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଯମନକ ନୃପତିକୁ ପକାଇଲେ ହାଣି ।
 କୋପେ ଗୋଡ଼ାନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ପାଇ ମହାଶ୍ରମ
 ଗରୁଡ଼ ଲେଉଟି ରାଗେ ହୋଇ ତମ ତମ ।
 ଶତଧନୁ ପଳାଉଛି ତହୁଁ ମହାଭୟେ
 ସୁରସେନ ଶବର ସେ ବନମଧ୍ୟେ ଥାଏ ।
 ତାହାକୁ ବୋଇଲୁ ଚଣି ପାରିବୁ କି ମୋତେ
 ସେ ବୋଇଲୁ କେ ଆସୁଛି କହ ତୋପଶ୍ୱତେ
 ଶତଧନୁ ବୋଲେ ମୋର ଗୋବିନ୍ଦ ବଇଶ୍ୱ
 ସୁରସେନ ବୋଲେ ଏଥୁ ପଳା ବେଗକରି ।
 ପଳାଇଲୁ ଶତଧନୁ ଜଗନ୍ନାଥ ଭରେ
 ସୁରସେନକୁ ଭେଟିଲେ ସ୍ୱାମୀ କିଛିଦୂରେ ।
 ବୋଇଲୁ କରତ ମୋର ଶତୁ ଗଲୁ କେଣେ
 ସୁରସେନ ପଡ଼ି କହେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣେ ।
 ତୋହର ବଇଶ୍ୱ ହୋଇ କେ ଅଛି ସଂସାରେ
 ସୁହର୍ଗନ ଚନ୍ଦ୍ର ଯାର ଶ୍ରେରେ ନିରନ୍ତରେ ।
 ବୃଥାରେ ତୁ ନାଥ ଶ୍ରମ ପାଉଛୁ କାହିଁକି
 ବାରେକ ଯାଉଛି ପଛେ ଗଲି ତାକି ତାକି ।
 ନ ଶୁଣିଲୁ କେଣ ବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ ଗଲୁ
 ଏହା କହି ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଚରଣେ ପଡ଼ିଲୁ ।
 ଶ୍ରୀହରି ବୋଇଲେ ବର ମାଗ ସୁରସେନ
 କରତ ଜନ୍ମରୁ ପାରି କର ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
 ଏହା କହି ସେ କରତ ରୂପ ବେଗେ ଧରି
 ଶତଧନୁର ନିମନ୍ତେ କୁଟେ ଦେବ ହରି ।
 ମଥାରେ ମୟୂର ଝାଲି କଣ୍ଠେ ଗୁଞ୍ଜମାଳି
 ଲେହନ ବସ୍ତ୍ର ତମନେ ଅଙ୍ଗକୁ ଶ୍ୟାମଳି ।
 ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ଧରି ତାମଶା କାଠର ସେ ଧନୁ
 ଭ୍ରମନ୍ତି ଲେଉଟି ବନମଧ୍ୟେ ଶତଧନୁ ।
 ଶତଧନୁ ପବନହୁଁ ବେଗେ ଯାଏ ଉଡ଼ି
 ବେନିଶତ ଯୋଜନର ମଧ୍ୟେ ଛଡ଼ାଛଡ଼ି ।
 ନିଦାସ ନୃପତି ନାମୁଅଟେ କୃତକେଶୀ
 ସଙ୍ଗେ ଯୋଦ୍ଧାଦେବ ବନବାହାରେ ସେ ଆସି

ପଳାନ୍ତେ ସେ ଶତଧନୁ ବାଟେ ହେଲ ଭେଟ
 ଶରଣ ରଖି ପାରିବୁ କି ହୋ ନୃପଶେଷ ।
 ଗଜା ବୋଲେ ମୁଁ ଶରଣପ୍ରଭୁର ଶରଧୁ
 ଶୁଣିନାହୁଁ କି ମୁଁ ଦୁଃଖୀଜନଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ।
 ସୁଖେ ଖର ରହ ମୁହିଁ ରଖିଲି ତୋତେ ।
 ବୁଢ଼ା ଲଜ୍ଜ କି କରିବେ ମୋହର ଅଗ୍ରତେ ।
 ଏପନ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲ ଗଜା କୃତକେଶୀ
 ରହିଲକ ଶତଧନୁ ଶରଣ ନିବେଶି ।
 ବ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନ ସେ ଉଆଇଲ ଶକଟ ଆକାରେ
 ବେନିଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ତାର ରହିଲେ ଓଧରେ
 ଶ୍ରେୟସୀ ଆବୋରିଲେ ତଳି ଯେ ଅସୁତ
 ଦୁଇତଳ ଆବୋରିଲେ ଦୁଇ ଯେ ନିୟୁତ ।
 ଆଗ ଆବୋରିଲେ ଗୁଣି ଅସୁତେ ଯେ ଯୋଧୁ
 ଫଳକେ ଶେ ଶତ ଶତ ରଖି ଚିରବଧୁ ।
 ଏମନ୍ତେ ଏକ ଶକଟବ୍ୟୁତ ସେ ସୁଜଲ
 ତାହାର ମଧ୍ୟରେ ପଦ୍ମବ୍ୟୁତେକ ରଗଲ ।
 ପାଶୁଡ଼ାକେ ରଖାଇଲେ ସହସ୍ରକ ରଥୀ
 କେଶର ରଖି ଗୁଣି ସପ୍ତ ସେନାପତି ।
 ତହିଁର ଭିତରେ ପୁଣି ନାଡ଼ଭେଦ କଲ
 ସେ ନାଡ଼ ଭିତରେ ଶତଧନୁ ଲୁଚାଇଲ
 ବ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନ ବାହାରେ ପୁଣି ଉଆଇଲ ଗଡ଼
 ପାଚେଷ୍ଟ ହେଇଲେ ଦୈତ୍ୟସେନା ବଡ଼ବଡ଼
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଲୁଚାଇଣ ନେତ୍ର ଶତଧନୁ
 ଆପେ ଗଡ଼ ଆବୋରିଲ ସୌଦାସର ସୁନୁ ।
 ଶତଧନୁକୁ ଆବୋରି ରହେ କୃତକେଶୀ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଦୃଷ୍ଟୀକେଶ ଦିନେ ଆସି ।
 କରତ ରୂପ ସେ ଦେବ ଶରରେ ବିକାଶ
 ଦିଶନ୍ତି ମଳ ଉତ୍ପଳ ପ୍ରାୟେ ଦୃଷ୍ଟୀକେଶ ।
 ଶୋଣିତ ବର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦନ ଲିପ୍ତ ସର୍ବାକାୟ
 ଦିଶନ୍ତି ସେ ନାରାୟଣ ଦିବାକର ପ୍ରାୟ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ନ ପାରି ଅସୁର ଗଜା କୃତକେଶୀ
 କରେ କରତ ବୋଲି ସେ ଉଗାଳିଲ ଆସି
 ସର୍ପୀରେ ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ଦେବ ଦେବଶାର ସୁନୁ
 ବାରମାନେ ବେଶିଛ କି ଗଲ ଶତଧନୁ ।
 ବୋଇଲେ ଯେ ଉପହାସ କରି ଦୁଷ୍ଟବାରେ
 କାହିଁ ତୋର ଶତଧନୁ ଶୋଜ ଯା ବନରେ

ଉପହାସ କରି ତାକୁ ବାର ଅନର୍ଗଳେ
 ହୀଡ଼ନ୍ତି ଅସୁରେ ମଦ ରସପାନ ଶ୍ରେଳେ ।
 ଗଗେ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଯେବେ ସତ୍ୟ ନ କହିବ
 ଆମ ଦୋଷ ନାହିଁ ସର୍ବେ ନିଶ୍ଚୟ ନାଶଯିବ ।
 ଶୁଣି କୋପାନଳ ହେଲେ ରକ୍ଷ ମହାବଳୀ
 କରେ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଧରି କୋପେଣ ପ୍ରହଳି ।
 ବିବିଧ ଅସୁଧ ଧରି ଧାମନ୍ତି କୌଣସେ
 ସହସ୍ରକ ଯୋଦ୍ଧା ଆସି ଓଗାନଲେ କୋପେ
 ବିନ୍ଦିଲେ ନାରାତ ନାରାୟଣଙ୍କ ଉପରେ
 ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ନ ଭେଦର ଶ୍ରବଣୁ ଅଙ୍ଗରେ ।
 ଅଭେଦ୍ୟ କବଚ ଯେହେ ନ ଭେଦେ ଶକତି
 ଗୋବିନ୍ଦ ଅଙ୍ଗେ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ି ତୁର ହୁନ୍ତି ।
 ଗଗେ ବିନ୍ଦିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସୁଗନ୍ଧ ନାରାତ
 ଯୋଜନେକ ଦୁମି ମାଡ଼ ପଡ଼ିଲେ ଦନୁଜ ।
 ଅଶୀସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ପକାଇଲେ ଶେଷ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଆରମ୍ଭେ ଦମ୍ଭେ ଗଲେ ବ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନେ ।
 କୋପେ ନାରାତ ବିନ୍ଦିଲେ ପୁଣି କଉଣସେ
 ପଡ଼ିବେ ସେ ନ ଦୁଃସ୍ତ୍ର ସୁରାପାନ ଦର୍ପେ ।
 ଏକର ପଡ଼ିବା ଦେଖି ଆରେକ ଧାମନ୍ତି
 ଅନେକ ଶସ୍ତ୍ର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେହେ ପ୍ରହାରନ୍ତି ।
 ପର୍ବତେ ଯେସନେ ରୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ବନ୍ଦରେ
 ଗଦା ରୁଷ୍ଟ ହୁନ୍ତି ନାରାୟଣଙ୍କ ଅଙ୍ଗରେ ।
 ବହୁତ ସମୟ ତହିଁ ହେଲ ରଣରଙ୍ଗ
 ରକତେ କର୍ଦ୍ଦମ ହେଲ ସ୍ବାମୀଙ୍କ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ।
 ଧାମଣା କାଠର ଧନୁ ଫିରିକର ଶର
 ବିକଳ ସଂଗ୍ରାମେ କୋପେ ପ୍ରଭୁ ଯୋଗେଶ୍ବର
 ଯେସନେ ପଡ଼ିନ୍ତି ମହାବାତେ ରୂତଫଳ
 ଲେଟର ଶିରକମଳ ପଡ଼ନ୍ତି ଭୂତଳ ।
 ସମର ମହିମା ମୁଖେ କହି ତ କେ ପାରି
 କରେ ଗଦା ଧରି ଦେବ ଅସୁରଙ୍କୁ ମାରି ।
 କୋପାନଲେ ରୁଷ୍ଟିଲେ ସେ ହୁଅନ୍ତି ଦହସ୍ୟ
 ତେଜରେ ସେ ଉପ୍ସ ହେଲେ ଅନେକ ଦନୁଜ
 ବେକ୍ର ବେଳ ସଂଗ୍ରାମତ ଯାଉଅଛୁ ବଢ଼ି
 ଆକାଶକୁ ଉଡ଼ୁଲଇ ଦରଦ୍ୟକ ରକ୍ତ ।
 ପ୍ରଥମ ଦୁଆରେ ଭେଦି ଗଲେକ ଅରୁଦ
 ଦ୍ବିତୀୟ ଦ୍ବାରେ ବିଜୟ ଯାଇ ଜଗତ୍ତତ ।

ଦାନବକୁ ମାରି ଦୂର ଶଙ୍ଖମାଳ ଜଣି
 ଅଶତକେ ସନ୍ଧିଧରେ ମିଳି ଚନ୍ଦ୍ରମାଣି ।
 ଗହଳ ଗୋଳ ଧନ୍ଦୋଳ କହି ତ କେ ପାରି
 ପ୍ରଳୟର କାଳେ ଯେହ୍ନେ ମମୁଦ୍ଧ ଉଡ଼ିଲି ।
 ଧନୁଶରକୁ ସାହର ଦେବ ବନମାଳ
 ଗଦା ଦେନିଶ ଦାନବମାନଙ୍କୁ ପ୍ରହାର ।
 ଏକ ପ୍ରହାରେକ ଦଶ ବଂଶ ଯେ ପରିଶ
 ତଳମନ୍ଦା ଜାଣି ତଳେ ପଡ଼ିଲେ ଶସସ ।
 ଶକ୍ତି ପକାଇ କହିଲେ କୃତକେଶୀ ଆଗେ
 ବହୁତ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ତୋର ରଣରଙ୍ଗେ
 ଜଣକ ମହିମା ଦେବ ନ ଯାଇ କଅନ
 କରତ ନୁହଇ ସେହୁ ଅଟେ ବଢ଼ଜଣ ।
 ଯେତେକ ଶସ ପ୍ରହାର କଲୁ ତାର କାୟେ
 ଶସ ନ ଛେଦଇ ରହୁଅଛଇ ନିର୍ଭୟେ ।
 ଝଣ୍ଟଣ ପରଶୁ ମୁଦ୍ରର ଗଦାଆଦି କରି
 ପଡ଼ି କର ହୋଇଲଣି ଶରୀରେ ତାହାର ।
 ଅସୁକୁ ଦେବ ତାହାର ତଳେ ନାହିଁ ଶୁଭ
 ବହୁତ ଦାନବକଳ ମାରଇ ବକୋଡ଼ି ।
 ତୁମ୍ଭେ ପରମ ପଣ୍ଡିତ ବିସ୍ମର ତ ଏହା
 ସୁରେଶ୍ବର ମହେଶ୍ବର କବା ଚଉବାହା ।
 ଶୂରଗଣଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ବିଜେ କଲୁ ସେ ଅସୁର ଗର ଶିରୋମଣି ।
 ସଉଦାସର ନନ୍ଦନ ଅଟେ କୃତକେଶୀ
 ଅଭୟ ବର ପାଇଛି ନିରଞ୍ଜନ ତୋଷି ।
 ଗୋଟିଏ ଶିର ତାହାର ସହସ୍ରେକ ଭୁଜ
 ପଞ୍ଚାଶତ ଧନୁ ଧରି ବିରଇ ନ ବର ।
 ନାସତ ଧରିଛି ପଞ୍ଚାଶତ ଭୁଜେ ଜୟ
 ମହାପବତ ପରାୟ ଦିଶୁଛି ତା କାୟ ।
 ଶୁଟିକ ପ୍ରାୟ ଧବଳ ସୁସଞ୍ଚ ଶରୀର
 କୋପେ ଅନଳ ପରାୟ ନୟନ ତାହାର ।
 ବଇଦୁର୍ଯ୍ୟ ପବତ କି ଆସୁଅଛି ଉଠି
 ତୁଲେ ତା ମୁକୁଟବନ୍ଧା ପାଞ୍ଚତେ କୋଟି ।
 ଗିରିମଣ୍ଡଳ ରଥରେ ବିଜେ କରେ ରାଜା
 ଦେଖି ତାକୁ ପଲଶନ୍ତି ଦୁଷ୍ଟ ଯେ ହୁଜା ।
 ଅସୁର ରାଜାକୁ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ
 ସୁମରଲେ ସୁଦର୍ଶନ ଚକ୍ରକୁ ଅରୁଦ ।

ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରବେଶ ଦୁଃଖିନେ ନାଗସୁଣ ଭୁଜେ
 ଦେଖି ଭୟେ ପଳାଇଲେ ଦୁଷ୍ଟ ଯେ ବହୁଜେ
 ସକଲେକ୍ୟ ବିକାଶିଲେ ସୁରୁଷ ଉତ୍ତମ
 ଅସୁରଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ କଲେକ ସାଗ୍ରାମ ।
 ଫଣି ବଳ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ଧାଏଁ ଶଗରାୟ
 ଅନେକ ସାନନ୍ଦେ ସ୍ବାମୀ ଉଲ୍ଲସାଇ କାୟ ।
 କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ଯେସନେ ଅଳ୍ପ ଦେଖି ଚୁପ୍
 ଅମୃତ ପାନେ ଶରୀର ହୁଏ ଯେହ୍ନେ ଶାନ୍ତ ।
 ଅସୁରବଳକୁ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ବାସୁଦେବ
 ବିଚିନ୍ତ ନାସତ ଦରହସିତ ସୁଭବ ।
 ସିନ୍ଧୁ ମନ୍ଦନ ଯେସନ କଲକ ମନ୍ଦର
 ନିଷାଦବଳ ମନ୍ତ୍ରିଲେ ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ବେତଲେ ଅସୁରେ ତାଙ୍କୁ ଲକ୍ଷେପୁର କରି
 ବିଚିନ୍ତ ନାସତ ଧନୁ ଅନୁଷଣେ ଧରି ।
 କକଡ଼ା ମାସରେ ଯେହ୍ନେ ବରଷଇ ମେଘ
 ନିରତେ ଶର ଯେହ୍ନେ ଦଇତ୍ୟ ନିଦାୟ ।
 ଝୁଲକନ୍ତି ନାସତରେ ବିଜୁଳିର ଜ୍ୟୋତି
 ଆକାଶ ଅନ୍ଧକାରେ କି ଭୁଦେ ସୂର୍ଯ୍ୟଜ୍ୟୋତି
 ବିକାଶି ଅଛନ୍ତି ସ୍ବାମୀ ସାଗ୍ରାମରେ ତେଜ
 ସମସ୍ତ ଶସ ସେ ତେଜେ ହେଉଛନ୍ତି ଦହ୍ୟ ।
 ଲକ୍ଷେକ ନାସତ ବିନ୍ଦୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଲକ୍ଷେ ଦଇତ୍ୟଙ୍କ ଶିର ପକାଇଲେ ହାଣି ।
 ପୁଣିହିଁ ବିନ୍ଦୁଲେ ଦେବ କୋଟିଏକ ଶର
 କୋଟିଏ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିଲେ ସେ ଅସୁର ଗର
 ଅକୃଦ ନାସତ ପୁଣି ମାରି ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଅକୃଦ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ରଣେ ପକାଇଲେ ହାଣି
 ପଡ଼ିଲେ ଅସୁରବଳ ଯୋଜନେକ ମାଡ଼ି
 ଦନୁଜେ ଶକଟବ୍ୟୁଦ୍ଧ ଗଲେ ଭୟେ ଛୁଡ଼ି ।
 ଯୋଜନେ ଯାଏ ରାକ୍ଷସବଳ ଗଲେ ଶେଢ଼ି
 ଶକଟ ବ୍ୟୁଦ୍ଧକୁ ଜଣି ପଦୁବ୍ୟୁଦ୍ଧ ଦେହ ।
 ପଞ୍ଚାଶତ ଭୁଜେ ଧନୁ ଧରି କୃତକେଶୀ
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଉପରେ ନାସତ ବରଷି ।
 ଶ୍ରେମତେ ନାସତ କରି ମାଇଲ ଦନୁଜ
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦଗ୍ଧ କଲ ନାଗସୁଣ ତେଜ ।
 ପୁଣି ନାସତ ପେଷିଲ ରାଜା କୃତକେଶୀ
 ଆଦ୍ୟଆଦି ତେ ଯେସନେ ଜଳଧାରା ବର୍ଷି

ଭୁଲେ ଅଛନ୍ତି ତାହାର ପଞ୍ଚସିଂହ ରଥୀ
 ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ନାଗର ଯେ ଧରଣ ବନ୍ଧନ ।
 ରଣରେ ପଣି ଆସନ୍ତି ଯେବଣ ସୁରୁଷ
 ଶସସବଳକୁ ଦେଖି ଦ୍ଵିଗୁଣ ହରଷ ।
 ମାରୁ ନ ସରଇ ସେହି ଦୁଷ୍ଟରଜା ବଳ
 ଭାବ ଉଶ୍ଵାସ ନିମନ୍ତେ ନାଶିଲେ ସକଳ ।
 ଏସନ ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତତେଲ
 କୁହୁଳ ନାଗର କୃତକେଶୀ ଯେ ମାଲେ ।
 ନାଗରହିଁ ଅନ୍ଧାର ଯେ ଗ୍ରହଣି ଅନ୍ଧାର
 କହୁଁ କହୁଁ ଘେଟିଗଲ ଅନ୍ଧାରେ ଅମ୍ବର ।
 ଅନ୍ଧକାର ଦେଖିଣ ଯେ ଅସୁରେ ଘୋଟିଲେ
 ସୁଦର୍ଶନ ଚକ୍ରକୁ ଯେ ଗୋବନ୍ଦ ଧଇଲେ ।
 ଯେସନେ ଉଦୟ ହେଲ ପରିମଳ ଇନ୍ଦ୍ର
 ଶସସବଳ ନାଶିଲେ ଯେସନେକ ସିଂହ ।
 ବୁଲଇଣ କୌମୋଦିନୀ ଗଦା ବନମାଳୀ
 କୃତକେଶୀର ଉନ୍ମରେ ପ୍ରହାରିଲେ ତୋଳି ।
 ବିଶାଖତେ ଯୋଜନ ଯେ ଆସୁତନ ରଥ
 ଗଦାର ବିଦାନେ ସେହି ହେଲ ଉସ୍ମାଭୂତ ।
 ଧାଇଁଲ ଯେ ପାଦଗତ ହୋଇ ଅତି କୋପେ
 ଧନୁ ଗୁଡ଼ି ବୁଲଇଲ ଗଦା ପରିତାପେ ।
 ଗଦାବର ପଡ଼ିଯାଇ କୃଷ୍ଣ ହୃଦୟରେ
 ଶତଭାର ଗଦା ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲ ଭୂମିରେ ।
 ଦେଖିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଗଜା କୃତକେଶୀ
 କିନ୍ତୁ ନ ସ୍ମରଇ ଚିତ୍ତେ ଉୟ ଗଲ ପଣି ।
 ଚୋପେଣ ଗୋବନ୍ଦ ଗଦା କୌମୋଦିନୀ ପିଟି
 ବଳପାତ ଜାଣି ଭୂମି ଦିଗ କମି ଉଠି ।
 ଘାଏ ଦୁମାଇଲ ସେହି ଦୈତ୍ୟ ମହାବଳୀ
 ପୁଣି ଗଦା ପ୍ରହାରିଲେ ଦେବ ବନମାଳୀ ।
 ଦ୍ଵିଗୁଣ ପ୍ରହାରେ ଦୈତ୍ୟମୁଣ୍ଡ ଗଲ ଭାଙ୍ଗି
 ପଡ଼ିଲ ଦାନବ ବଣଭୂମିରେ ଗରଜି ।
 ଦୈତ୍ୟେକ୍ୟ କମିଲ ସେହି ଦୈତ୍ୟ ରଡ଼ିଦାତେ
 ଆପେ ତାକୁ ବଧକଲେ ଶ୍ରୀହରି ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ।
 କୃତକେଶୀ ପଡ଼ିବାର ଶବଦ ଶୁଭଲ
 ଶତଧନୁ ପଦ୍ମନାଳ ମଧୁ ବାହାରଲ ।
 ଶେଷେ ପଳାଇଲ ତାକୁ ନ ଦେଖିଲେ କେହି
 ଠାବକରି ନ ପାରିଲେ ତାକୁ ଭବସ୍ରାଣ ।

ବ୍ୟୁତ୍ତରେଦି ଅସୁରକୁ ମାଇଲେ ବିକୋତି
 ପଡ଼ିଲେ ଅସୁର ଯୋଦ୍ଧା ଅନେକ ପ୍ରହାତି ।
 ଗୋଡ଼ାର ମାଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଅସୁରକୁ ଖେଦ
 ପଳାନ୍ତି ଦୈତ୍ୟ ମାରନ୍ତି ଜଗତ ଅନାଦି ।
 କୃଷ୍ଣ ସମରେ ପଡ଼ିଲେ ଅନେକ ଦଇତ୍ୟେ
 ଗୋଡ଼ାର ମାଇଲେ ଶତଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ
 ଏକ ଜଣକୁ ସେ ଦେବ ନ ଗୁଡ଼ନ୍ତି ପୁଣି
 ରୂପରେ କର୍ଦ୍ଦମ ହେଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳ ଝାଲରେ ସିପଣ୍ଡ
 ନିଜରୂପ ଗୁଡ଼ି ଦେବ କିରତ ପ୍ରବଣ୍ଡ ।
 ଅସୁରକୁ ନାଶି ଦେବ ଦେବଜାର ସୁନୁ
 ଯୋଗବଳେ ନାଶିଲେ ଯେ ଗଲ ଶତଧନୁ ।
 ପଳାଉଛି ପବନହୁଁ ବେଗ ବେଗ ହୋଇ
 ଦେଖିଲେ ଶତଯୋଜନେ ଜଗବନ୍ଧୁ ଆଇ ।
 ମଣିଉଦ୍ରା ବୋଲି ନଦୀ ଅଛଇ ଗେଟିଏ
 ବାର ଧନଞ୍ଜୟ ସେହି ନଦୀକୁଲେ ଥାଏ ।
 ମଣିଉଦ୍ରା ବୋଲି ଚହିଁ ଏକଇ ପଦ୍ମତ
 ସେ ଗିରି ଉପରେ ଅଛି ବାରବର ପାର୍ଥ ।
 ଅସମ୍ଭାଳ ହୋଇ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଶତଧନୁ
 ଭେଟିଲ ଗିରି ଉପରେ ବାସବର ସୁନୁ ।
 ବୋଇଲ ଗୋ କିରତ ମୁଁ ତୋହର ଶରଣ
 ଦଶନଶ ମୁଖେ ଭରି ଦନ୍ତରେ ତରଣ ।
 ଶରଣବସୁଳ ସେହୁ କଷା ଜଗଜ୍ଞେଠି
 ମାନଉଦାରଣ ପୁଣି ବାରବର ଶ୍ରେଷ୍ଠି
 ରହ ରହ ମହାତମା ନୁହ ତୁ ବିକଳ
 ଶରଣରକ୍ଷଣ ମୁଁହିଁ କ୍ଷମା ଅନର୍ଗଳ ।
 ଦେଖି ଶତଧନୁ ମୁଖେ ଶରଣପୁକାର
 ରକ୍ଷାକର ରକ୍ଷାକର ବାର ଧନୁର୍ଦ୍ଦାସ ।
 ଆସ ଆସ ବୋଲି ପାର୍ଥ ଡାକିଲେ ତାହାକୁ
 ରଖିଲି ତୋତେ ଉୟ କହୁ ତୁ କାହାକୁ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ଵର ହେଲେ ଉୟନାହିଁ
 ମୋହର ସଜିଧେ ଆଅ ତୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ
 ରହିଲ ଅର୍ଜୁନ ବାଳ୍ୟେ ତହିଁ ଶତଧନୁ
 ଭେଟିଲେ ତାହାକୁ ଦେବ ଦେବଜାର ସୁନୁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଅଛି କିରତ ରୂପକୁ ଯେ ଧରି
 କୋହୁ ମହାର ପ୍ରସାଦ ଦିଶନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ।

ବିଶେଷେ ବନ ଗହନ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର
 ମହାଘୋର ନିଶାକାଳ ନ ଦିଶେ ଅମ୍ବର ।
 ଆଦିତ୍ୟ ଦେବତା ମେରୁ ପଶ୍ଚିମରେ ଅସ୍ତ
 ମଣିରଦ୍ରା ବୋଲି ତହିଁ ଯେବଣ ପବିତ୍ର ।
 ସେହି ପବିତ୍ର ଉପରେ ଅଛଇ ଫାଲ ଗୁନ
 ଉଦ୍ଧା ହୋଇଛନ୍ତି ସେ ଯେ ଶତଧନୁ ଘେନି ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଦେବଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଦେଖିଲେ ଶତଧନୁକୁ ଅର୍ଜୁନର ସାଥ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଶୁଣ ହେ କିରୀଟ
 ସେହି ମୋହର ବଇରା ଅଟଇ ନିତାନ୍ତ ।
 ଯୁକ୍ତେ ଅଟଇ ସେହି ମୋ ପିତୃ ବଇରା
 ତୁ କିରୀଟ ମାତ୍ର ତାକୁ କେମନ୍ତେ ଆବେଶ
 ମହାଶ୍ରମ ପାଇ ମୋର ବଢ଼ିଅଛି ରାଗ
 ଜୀବନରେ କାର୍ଯ୍ୟଥିଲେ ଶୁଦ୍ଧିଦିଅ ବେଗ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦୁଷ୍ଟ ଅଜ୍ଞାନରେ ବାଇ
 ଫେରି ଯା ତୁ ଅକାରଣେ ମରିବୁ କପାଇଁ ।
 ରାଗ ସମ୍ବର ପ୍ରସର ହେଉ ମହାନିଶା
 ଏକପାଁ ତୋହର ଦୋଷୀ ଏଡ଼େତୋରଘୋଷା
 ଏହା ନ ବିଚାରି କିପାଁ କହୁଅଛ ବଢ଼ି
 କି କାର୍ଯ୍ୟେ କିମର୍ଥେ ମରୁ ଏହାକୁ ତୁ ଲେଖି
 ଅନେକ ଧ୍ୟାନ ଗଲେଣି ଏହାର ନିମନ୍ତେ
 ଏହା କହି ଅର୍ଜୁନକୁ ମାଇଲେକ ଶସ୍ତ୍ର
 ଅର୍ଜୁନ ନ ଜାଣେ ଶସ୍ତ୍ର ବିନ୍ଧିଲେକ ବୋଲି
 ଧାତକାରେ ସେ ନାଗର ଆସୁଅଛି ପେଲ ।
 କ୍ଷେପଇ ସେହି ନାଗର ଗୋଟି ଅତି ବେଗେ
 ଚୁରିତେ ପଡ଼ିଲ ଯାଇ ଅର୍ଜୁନର ଅଙ୍ଗେ ।
 ରାଗେ ସେ ଶର କେଶବ ବିନ୍ଧିଲେ ଯଦ୍ୟପି
 ସେ ନାଗର ନ ଛୁଡ଼ଇ ଧର୍ମକୁ ତଥାପି ।
 ଅର୍ଜୁନ ଅଙ୍ଗରେ ପଡ଼ି ନୋହିଲ ନିପାତ
 ବଜ୍ର ଜାଣି ପଡ଼ିଲ ସେ ଅର୍ଜୁନ ହୃଦ୍‌ଗତ ।
 ଘାଏ କୁପିତ ହୋଇଣ ଶର ସବ୍ୟସାଚୀ
 ବୋଲେ ଆଜି ଯମ ଦେଲ ତୋର ପାଞ୍ଜିପୋଛି
 ପୁଣିହିଁ ନାଗର ଏକ ମାଇଲେ ଶ୍ରୀହରି
 ମେଣ୍ଟି ତାହା ଫାଲଗୁନ ଗଲ ଅପସରି ।
 ପୁଣିହିଁ ନାଗର ଏକ ମାଇଲେ ଅନନ୍ତ
 ବସାଇଲେ ଧନଞ୍ଜୟ ହେଲ ଭୂମିଗତ ।

ବେଳୁବେଳ କୁପିତଯେହୋଇଲେ ଫାଲ ଗୁନ
 ବିନ୍ଧିଲେ କୋପେ ସୁଖସୁଖ ମୁନା ଶର ଘେନି
 ଅର୍ଜୁନ ନାଗର ଗୋଟି ଗଲ ଧାତକାରେ
 ଗର୍ଜି ପଡ଼ିଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଉପରେ ।
 ହୃଦରେ ନାଗର ଗଲ ଧାତକାରେ ଫୁଟି
 ରୁଧିର ବହି ସବ୍ୟାଙ୍ଗଯାକ ଦେଲ ବୃଷ୍ଣି ।
 ଘାଏ ଘୁମାଇଲେ ଦେବଦେବ ଯେ ଅତ୍ୟନ୍ତ
 ଦଇବର ବଳେ ପୁଣି ହୋଇଲେ ସଚେତ ।
 ସାରଙ୍ଗ ଧନୁ ସୁମନ୍ତ ଦେବଦେବ ହରି
 କରେ ପ୍ରାପତ ହୁଅନ୍ତେ ବେଗେ ତାହା ଧରି
 ଶ୍ରୀକରେ ନାଗର ଧରି ଦେବକୀ ତନୁଜ
 ଅର୍ଜୁନ ଉପରେ ବିନ୍ଧିଲେକ ତେଜ ବ୍ୟାଜ ।
 ବିକାଶେ ମହା ଅନନ୍ତ ତେଜ ବ୍ରହ୍ମଶର
 ଘେଷନ୍ତେ ଆଲୁଅମୟ ହୋଇଲ ଅସୁର ।
 ଯେସନେ ଅନଳ ଖସି ଆସଇ ଆକାଶୁଁ
 ବନ ଗହନ କମ୍ପିଛି ମହାଶର ଆସୁଁ ।
 ଦେଖି ମନରେ ବିଚାରି ଶର ଫାଲଗୁନ
 ସୁରବୋଧନ ଶରକୁ ମାଇଲ ତା ଘେନି ।
 କେଶବଙ୍କ ବ୍ରହ୍ମଶର ନାଶିଲ ପାଣ୍ଡବ
 ପୁଣିହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦାତ ବାଣ ମାଇଲେ ମାଧବ
 ନାଗର ଆସନ୍ତେ ତାହା ଦେଖି ସବ୍ୟସାଚୀ
 କୋପେ ବିନ୍ଧିଲ ନାଗରନାମେ ବଜ୍ର ସୁଚୀ ।
 ବାଣ ସନ୍ଧି ସମ୍ଭାଷଣ ହୁଅନ୍ତେ ସେ ବେନି
 ମହାଘୋର ଅନ୍ଧାରେ କେ କାହାକୁ ନ ଚିନ୍ତି
 ବେନି ନାଗର ହୁଅନ୍ତେ ତହିଁ ପରିତାଳ
 ରଜମା ଆଲୁଅମୟ ବନସ୍ତ ମଣ୍ଡଳ ।
 ପ୍ରଳୟ ମେଘ ଜାଣିଣ ଶବ୍ଦ ଶୁଭଲ
 ପତାଳ ସ୍ଵର୍ଗ କମ୍ପିଲ କୁମ୍ଭ ସହ ମସ୍ତ ।
 ଆକାଶ ପୁରେ କମ୍ପିଲେ ଥାଇ ବୃନ୍ଦାବନେ
 ବେନିଶର ଆଘାତରେ କମ୍ପିଲେ ଭୂଲେଚେ
 ବଢ଼ିଲ ସମର ତହିଁ ବେନି ଶରଙ୍କର
 କମ୍ପିଗଲ ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ସବୁର ।
 ଶବ୍ଦେ ସାଗର ଜଳ ହେଲ କମ୍ପମାନ
 ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷମାନେ ଯେ ଛୁଡ଼ିଲେ ଆସନ ।
 ପବିତ୍ରାଶରକୁ ବୃଷ୍ଣ ବିନ୍ଧିଲେ ସଭୁରେ
 ଅର୍ଜୁନ ଭେଦିଲେ ତାହା ପେଶି ବଜ୍ରଶରେ ।

ଧନ୍ୟ ତୁ ପାର୍ଥୀବ ବୋଲି ବୋଲିଲେ ଯିବିବେ
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ସମର ଦେଖନ୍ତି ଆକାଶେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଚିତ୍ତରେ ନାଗପୁଣ୍ୟ ଶର ଘେନି
 କମିଲ ସପ୍ତବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଘେନି ପଦ୍ମଯୋନି ।
 ଅର୍ଜୁନ ତା ସୁମରରେ ଆଗିଙ୍କର ମନ୍ତ୍ରେ
 ସେ ଶର ଆସି ରହିଲ ଅର୍ଜୁନର ହସ୍ତେ ।
 ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ଦେବ ନାଗପୁଣ୍ୟ
 କୋପେ ସୁମରରେ ପୁଣି ପାଶୁପତ ବାଣ ।
 ଗୁଣେ ବସାଇ ଦେଖିଲେ ସେ ଦେବ ଅନନ୍ତ
 ସାପିଲେ ସେ ଶରତେଜ ଦେଖି ଯିଜଗତ ।
 ସୁମରରେ କେ ଶ୍ଵାନର ମନ୍ତ୍ରେ ଗାରପାର୍ଥ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ପ୍ରାପ୍ତିହେଲ ସେହି ରୁଦ୍ର ଅସ୍ତ୍ର ।
 କୋପେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ଵଳିତ ହେଲେ ଦେବ ଯେ ଅନାଦି
 ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ଘେନିଲେ ମହାଶର ମନଭେଦୀ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ଡାକଦେଲେ ପବିତରେ ଥାଇ
 ଆରେ ଶବର ଏ ଶର ପାଇଲୁ ତୁ କାହିଁ ।
 ସାଧୁ ପୁଣ୍ୟବନ୍ଧ ତୋତେ କଲ ଯେ ପ୍ରସବ
 ଏ ଦେବଶରକୁ ମୋର ଦେଲୁ ପରାଉବ ।
 ଆନ ଶରମାନ ମୋର ସମ୍ଭାଳିଲୁ ସିନା
 ଏ ଶରଗୋଟି ସମ୍ଭାଳେ ଆହେ ମହାତମା ।
 ଆଜ୍ଞାତେଲେ ଦେବ ମନଭେଦି ନାସତକୁ
 ତୁ ଯାଇ ଛେଦନ କର କିରାତ ଶରକୁ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଆଜ୍ଞାରେ ସେ ମନଭେଦୀ ଶର
 ଚକ୍ରଣେ ତେଜେ ଘୋଟିଲ ପାଇ ଚିନିପୁର
 ସୁମରର ପାଲଗୁନ ଅଗ୍ନି ଦଇବତ
 ସେ ଶର ପ୍ରାପତ ହେଲ ଯାଇ ପାର୍ଥ ହସ୍ତ ।
 ଦେଖିଣ ବରଷ କଲେ ନାଗପୁଣ୍ୟ ମତ
 କୋପେଣ ମାଇଲେ ଦେବ ଆମୋଦ ଶକତ
 ମାଇଲେ ବଜ୍ରଶକତି ଘେନି ପାଲଗୁନ
 ସେ ଅମୋଦ ଶକତିର ହେଲ ତେଜହୀନ
 ପେଶନ୍ତି ଯେବଣ ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଯେ ଅନନ୍ତ
 ସୁମରନ୍ତେ ଅର୍ଜୁନର ହସ୍ତ କରଗତ
 ତହିଁ ଗୋବିନ୍ଦ ପେଶିଲେ ଯିଶୁଳ ଶକତି
 ସୁମରନ୍ତେ ଅର୍ଜୁନକୁ ହୋଇଲ ପ୍ରାପତ ।
 ଅରଜୁନ ଡାକଦେଲେ ପବିତରେ ଥାଇ
 କିରାତ ହୋଇ ଏ ଶସ୍ତ୍ର ପାଇଲୁ ତୁ କାହିଁ ।

ଗଗେଶ ବଦନ୍ତି ତାକୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ
 ରେ ବନତର ଶାବନ ସାର୍ଥକ ତୋହର ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲେ ମାଇଲୁ ଯେତେ ଶସ୍ତ୍ରଦେନ
 ସାଧୁ ଶବର ତୋହର ପିଅର ଜନମ ।
 ମହିଁ କ୍ଷମା ବୋଲି ତୋର ଶସ୍ତ୍ର ଦେଲି ମେଣ୍ଡି
 ଚନ୍ଦ୍ର ନିପାରେ ନ ଜାଣେ ତୋର ନାମଗୋଟି
 ଅନେକ ଶର ମୋତେ ତୁ ମାଇଲୁଣି ସିନା
 ମୋହର ନାଟେ ବେଳେ ସମ୍ଭାଳ ତୁ କିନା
 ମୋହନା ଶରକୁ ପାର୍ଥ କଲ ସୁମରଣ
 ବୈଶ୍ଵାନର ପରସନ୍ତେ ପ୍ର ପତ ଚକ୍ରଣ ।
 ତୁଆର ମନଭେଦୀ ଶର ସବ୍ୟସାଚି
 ସୂଚିତେ ଅନଳ ମୋତେ ଯେବେ ଦେଇଅଛୁ
 ବହୁତ ଜଞ୍ଜାଳ ମୋତେ କଲଣି କିରାତ
 ତାହାକୁ ସଂଗ୍ରାମେ ଯାଇ କରତୁ ନିବର୍ତ୍ତ
 ଶ୍ଵେମେକ ଭେଦକୁ ଶତନାସତ ତୁ ହୋଇ
 ପ୍ରାଣେ ନ ମାରିବୁ ପଡ଼ିଥିବ ମୋହଯାଇ ।
 ସାମାନ୍ୟ ଜନ ନୁହଇ ଏହି ଯେ କିରାତ
 ରାସ ପାହିଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ବା କେଉଁ କୁଳେ ଜାତ
 ବିରୁଦ୍ଧ କରି ଛେଦିବା ସିନା ତାର ଶିର
 ମୋହେ ପଡ଼ିଥିବ ତାକୁ ପ୍ରାଣରେ ନ ମାର
 ଏସନକ ଆଜ୍ଞା ଯହିଁ ଦେଲେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଚଳିଲ ନାସତ କୋଟି ବିଜୁଳିର ପ୍ରାୟ ।
 ତୁମ୍ଭ ମନରେ ତାହାକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ବହି
 ଆଜ୍ଞା ନ ମେଣ୍ଡିଲ ଯାହା ବୋଇଲ ପାଲଗୁନ
 ସଂଗ୍ରାମେ ଯେବେ ଥିବେଟି ହରିହର ଗୁହ୍ୟ
 ପରାଣ ହରି ରଖିବେ ଅର୍ଜୁନ ମହିମା ।
 ତଳଇ ନାସତ ବନ ଗହନକୁ ଛେଦି
 ନାଗପୁଣ୍ୟ ଅଙ୍ଗେ ଯାଇ ବସିଲକ ଭେଦି ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ହସ୍ତରେ ସେ ନାହିଁ ଦେବଶର
 ଦେଖିସୁମ୍ଭୀଭୂତ ହେଲେ ଦେବ ଦାମୋଦର
 ନାସତେ ଯନ୍ତ୍ରତ ହେଲ ଦେବଙ୍କର କାୟ
 ତାଙ୍କ ଶରୀର ଦିଶଇ ଝିଙ୍କପଣୀ ପ୍ରାୟ ।
 ଯେସନେକ ସର୍ପେ ଭୟେ ପଶନ୍ତି ବବରେ
 ଶୋଣିତ ବୃଷ୍ଟି ହୋଇଲ ଗୋବିନ୍ଦ ଶରରେ
 ଯେଉଁପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ପୁରୁଷ ଭଞ୍ଜମ
 ମୋହନା ଶର ଆଦାତେ ହେଲେ ଅସାଷ୍ଟମ ।

ଭୂମିରେ ଲେଟିଲେ ଦେବ ଜାଣି ଶରଣ୍ୟା
 ନିଶ୍ଚେଷ୍ଟ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ତଳେ ଦେବରାଜ ।
 ପବିତ୍ର ଓଢ଼ାଇ ଧାଈଗଲା ଧନଞ୍ଜୟ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆକର୍ଷଣ ବଡ଼ ତେଜ ପ୍ରାୟ ।
 ଭୂମିରେ ଲେଟି ଅଛନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଦେବରାଜ
 ତଥାପି ସେ ଚକ୍ରଗନ୍ତ ଦିନକର ତେଜ ।
 ସୁଲକ୍ଷଣ ମୁଖାତାଙ୍କ ନିରେଶେ ଅର୍ଜୁନ
 ନିଷ୍ଠଳଙ୍କ ହେପ୍ରୟ ଦିଶଇ ବଦନ ।
 ଦେଖିଣ ମନେ ବିଚାର କରଇ ବାସବ
 କେବଣ ମହାତମା ତୁ ହେଲୁ ପରାଭବା ।
 କୋପେ ଉଠାଇଛୁ ବିଜେ କର୍ଣ୍ଣ ଯେ କଟାର
 ଶ୍ରୀମୁଖେ ଶୁଣିଣ ଶର କଲକ ବିଚାର ।
 କେଉଁ ପୁଣ୍ୟବତୀ ତୋତେ ଗର୍ଭ କଲ ଜାତ
 ତୋତେ ମାରିବାକୁ କାର ନ ଚଳଇ ଚିତ୍ତ
 କେମନ୍ତେ ତୋତେ ମାରିବି ବିନା ଅପରାଧେ
 ନୋହୁ ତୁ ଚଳଇ ମଲ୍ଲ ଅକାରଣ ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଶତଧନୁକୁ ପରୁରେ କାହାକୁ ତୋ ଶ୍ରୀତ
 ଏହାର ତୋହର କିମ୍ପା ଏଡେକ ଅପ୍ରୀତି ।
 ଶତଧନୁ ବୋଲେ ଶୁଣ ହେ କିରତ ରାୟେ
 ହୁଅ ସାବଧାନ ମୁଁ କହୁଛୁ କଥାଏ ।
 ହାରକା ଭୁବନେ ଆମ୍ଭେ କଲୁ ରହୁଣ୍ଡେରି
 ସ୍ୟମନ୍ତକ ମଣି ନେଲୁ ଶସାଜିତ ମାରି ।
 ବୃତକର୍ମ ଅନାଧୃଷ୍ଟ ମୁଁ ଶତଧନୁ
 ଶସାଜିତ ନାଶଗଲ ତନିକର ଜୀବୁ ।
 ଅନାଧୃଷ୍ଟକୁ ଗୋବିନ୍ଦ ବଳେ ନାଶ କଲେ
 ତହୁଁ ମୁଁ ପଲାଇଲି ଶାବନ ବିକଳେ ।
 ଦେବମନ୍ତ୍ରୀ ଅସୁର ଯେ ସମ୍ଭାଳିଲ ମୋତେ
 ତାହାର ଆଶ୍ରୟ ରହିଲି ବିନାକେତେ ଗୁପ୍ତେ
 ସମୟେ ପୁଣି ଉଦ୍ଧତ ହେଲି ମୁଁ ଯହୁଁ
 ତଗରେ ଗୁପ୍ତତେ ଦେବ କହିଲେକ ତହୁଁ
 କେହି ରକ୍ଷାକରି ଦେବ ନ ପାରିଲେ ମୋତେ
 ଶାବନ ସଫଳ ହେଲ ଭେଟିଲି ମୁଁ ତୋତେ
 ଏହି ପୁରୁଷ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଅଟେ ଜଗନ୍ନାଥ
 ସାଧୁମହାତମା ତୋର ଜନ୍ମୁଛି କିରତ ।
 ମୁଁ କିସ କରିବଇ ତୋହର ମହିମା
 ଶରଣାରଖକ ତୁହି ଅଛୁ ମହାତମା ।

ଶତଧନୁର ବଚନ ଶୁଣିପ୍ରାବଗୁନ
 ଧନୁ ଶରକୁ ପକାଇ କୃଷ୍ଣ କୋଳେ ଘେନି
 ମନଭେଦୀ ନାଗରକୁ କାଢ଼ି ନିଜ ମନ୍ତ୍ରେ
 ଚେକା କରାଇଲେ ଦେବ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଶାବନାସ ପବନକୁ ପାଇ ଯୋଗେଶ୍ବର
 ସାଷ୍ଟାମ ହୋଇ ବସିଲେ ପ୍ରଭୁ ଦାମୋଦର
 ବେନ ଭୂଜେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ କେଲେ ଧରିଅଛୁ
 ଅନେକ ବିନୟୀ ହୋଇ କହେ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ସାଷ୍ଟାମ ହୋଇ ବସିଲେ ଯହୁଁ ଦେବସ୍ବେ
 ଶତସହସ୍ର ପ୍ରମାଣ କରେ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ମହାଯୋଗେଶ୍ବର
 ମୁଁ ତୋର ଦ୍ରୋହି ବାରେ ମୋତେ ରକ୍ଷା
 ମୁଁ ତ ଅଜ୍ଞାନ ଦେବ ଜ୍ଞାନ ମୋର ନାହିଁ
 ମହାନିଶାରେ ତ ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଲି ମୁଁ
 ତୁ ଦେବ ଦେବ ସଂସାର ଜନ ହିତକାଶୀ
 ମୋର ଅପରାଧ ବାରେ ରକ୍ଷା କର ହରି ।
 ବିଶେଷେ ପାମର ମୁଁ କିସ ମୋର ବୁଦ୍ଧି
 ଭକତ ଜନବଞ୍ଚକ କରୁଣା ବାରିଧି ।
 ଧୂଳି ପକାଇଲେ ସିନ୍ଧୁ ହୁଅଇ କି ପୋତି
 ଟେକା ମାଇଲେ କି ଗିରି ଭଞ୍ଜି ପଡ଼େ ଶିଖି
 ତୁ ଜଗତଭୂତ ପ୍ରଭୁ ଅଟ ବରଦାମା ।
 ସୁପ୍ରସନ୍ନ ସଦାନନ୍ଦ ଅଭୟ ସୁଜ୍ଞାନୀ ।
 ନିରାକୁଳ ନାଥ ତୁହି ଗତି ମୁକ୍ତିଦାତା
 ସଂସାର ଧାରଣ ତୁହି ଅଛୁ ପିତାମାତା ।
 ମାତାର କୃଷିରେ ତୁହି ପଣି କୁଚୁହଲେ
 ଭାବଗର ସଂହାରଣ କରୁ ସର୍ବକାଳେ ।
 ଅପ୍ରସନ୍ନର ପ୍ରସନ୍ନ ନାଥ ଶୁଦ୍ଧଚେତା
 ଅଗତିର ଗତି ନାଥ ତୁହି ସର୍ବଦାତା ।
 ବୁଝନ୍ତେ ସତରତର ତୁହି ଯେ ଉଦ୍ଧତ
 ମୁକତିର ଚକ୍ତି ନାଥ ତୁହି କଲ୍ପତରୁ ।
 ମୁଁ ତୋ ଦାସର ଦାସ ଅଟେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ
 ଶୁଦ୍ରମୁଖ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦାସ ଭକ୍ତି ଦେନ ।
 ଅନେକ ବିନୟୀ ହେଲେ ଏମନ୍ତେ କିଶିତି
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଚରଣ ତଳେ ଯାଇ ଲେଟି
 ଶୁଣି ପାର୍ଥଙ୍କ ଅନେକ ବିନୟ ବଚନ
 ଚେତନା ପାଇ ବସିଲେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ।

କେବଣ ମହାତ୍ମା କିଶକର ରୂପ ଧରି
 ଜଗତ୍ କଦନ ପୁରୁଷ ନୋହିଲି ମୁଁ ସରି ।
 ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ତୋର ଅବଶ୍ୟ ମହିମା
 ମୋତେ ଜଣି ରୁହାଇଲୁ ଜଗତର ସୀମା ।
 ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣମି ଦରଦୃଷ୍ଟି କଦନେ
 ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଲି ଦେବ ମୁଁ ତୋର ଚରଣେ
 ଦାସ ଜନ ଦାସ ଭୂତ୍ୟ ଜନର ମୁଁ ଭୂତ୍ୟ
 ପାଣ୍ଡବ କିଶକି ମୁହିଁ ଅଟେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 କଦୟନ୍ତ ଶ୍ରୀଗେ ବିଦ ତୁ ସେ ପାଳଗୁନ
 ସଂଗ୍ରାମର ସେଲେ ମୁଁ ଯେ ନ ପାରିଲି ଚିହ୍ନି
 ଧନୁ ଶରକୁ ପକାଇ ଉଠିଲେ ଶ୍ରୀହର
 ଶ୍ରୀଭୁଜରେ ଅର୍ଜୁନକୁ କୋଳକରି ଧରି ।
 ସାଧୁରେ ତୁ ପାଳଗୁନ ସାଧୁ ତୋ ଜୀବନ
 ତୋର ବିନା ପରାଜୟ ହୁଅନ୍ତା କି ଆନ ।
 ତୁହି ମୋର ପ୍ରାଣସଖା ଭଲ ଭଲ ନାହିଁ
 ଏବେ ତୋତେ ସଂଗ୍ରାମରେ ହାରିଲି ମୁହିଁ ।
 ଈଶ୍ଵର ଦେବଙ୍କୁ ତୁହି ଜିଣିଲୁ କରୁପେ
 ଅମରନାଥ ଜିଲେ ଅଗ୍ନିର ପ୍ରତାପେ ।
 ମୁହିଁ ଏକା ତୋହଠାରୁ ଥିଲି ଉନ୍ନତ
 ଜିଣିଲୁ କିଶକ ରୂପେ ଗଲି ମୁହିଁ ହାରି ।
 ଏବେ ସେ ଜାଣିଲି ବାବୁ ତୋର ସିଦ୍ଧିବୃତ୍ତି
 ସରଲେଖ୍ୟ ଜଣିବାକୁ ତୁହି ସାମରଥ ।
 ତୋହର କୁଲେ ଥିଲେ ମୁଁ ଅରଜିବ ଯଶ
 ତୁ ସେ ପୃଥ୍ଵୀ ସ୍ଵରାଜ୍ୟ କରିବୁ ଉତ୍ତମ ।
 ଆନର ଶକ୍ତିକୁ ବାବୁ ମୋର ଦର୍ପ ଧୁସେ ।
 ଏ ମୋର ଅନେକ ପୁଣ୍ୟ ଦେଖିଲି ମୁଁ କେଣେ
 ଆନର ହାତେ ମୁଁ ଯେବେ ହିଙ୍ଗାସ ହୁଅନ୍ତି
 ତେବେ ରେ ବାବୁ ଜୀବନ କ୍ଷଣେ ନ ରଖନ୍ତି
 ନାରାୟଣ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ଧନଞ୍ଜୟ
 ମାଗ ମାଗ କର ମୋତେ ବାସକ ତନୟ ।
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି ବୋଲେ ବାସକର ସୁନୁ
 ଶ୍ରେୟେକ ଦୋଷ ଉପେକ୍ଷି ରଖ ଶତଧନୁ ।
 ଶରଣ ପଶିଲ ଆସି ଜୀବନ ନିମନ୍ତେ
 ଏହାର ଜୀବନ ରକ୍ଷା କର ଜଗନ୍ନାଥେ ।
 ଛୁଡ଼ିଲେକ କୋପ ଦେବ ଅର୍ଜୁନ ବଚନେ
 ଅର୍ଜୁନକୁ କୋଳକରି ଧରି ଜନାର୍ଦ୍ଦନେ ।

ବାବୁ ତୁ ଏ ଘୋରବନେ ନ ଯାଅ ତୁ ଏକା
 ଆସ ମୋର ପ୍ରାଣଧନ ଭୁବନ ଦ୍ଵାରକା ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମି ଶୁଣିମା ଶ୍ରୀବତ୍ସି
 ବନବାସ ଆଉ ମୋର ସାତମାସ ଅଛି ।
 ନିୟମ ଲଢ଼ିକି ଯିବି ତୁମ୍ଭର ସଙ୍ଗତେ
 ତୁମ୍ଭ ପ୍ରସାଦେ ବିପଦ ନାହିଁ କିଛି ମୋତେ ।
 ଶ୍ରେୟ ମି ପୁଣିତେ ମୋତେ ଦୟା କରିଥିବା
 ତୁମ୍ଭ ପଦ୍ମପଦେ ମୁହିଁ କରିଥିବ ସେବା ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୋତେ ମୋହର ଶପଥ
 ବନବାସ ସାରି ଯିବୁ ଦ୍ଵାରକା ସଙ୍ଗତ ।
 ଅବଶ୍ୟ ମୁଁ ଦ୍ଵାରକାକୁ ଯିବି ପଶ୍ଚାତେ
 ଶତଧନୁ ଆଉ ଦେବ ମେ ହର ସଙ୍ଗତେ ।
 ହେଉ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ସେ ଜଗତ୍ପୁର
 ଧାନେ ସୁମରଣା କଲେ ବିନତାର ସୁତ ।
 ରମ୍ୟକ ଦ୍ଵୀପୁ ମିଳିଲ ଆସି ଗେଶ୍ଵର
 ବିଜୟ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ଚରୁଡ଼ ପିଠିର ।
 ଶ୍ରୀହର ବୋଇତେ ତୋର ପୁରୁ ମନୋ ବାଞ୍ଛା
 ଆଶ୍ଵେଷ୍ୟ ଶରୀରେ କର ବନକୁ ଉପେକ୍ଷା ।
 ଏତେକ ବିଚାରି ସେ ଯେ ଗୀର୍ଜନ ବରୁ
 ଦ୍ଵାରକାରେ ବିଜେ ପ୍ରଭୁ ପରମ ଆନନ୍ଦ ।
 ବଳରାମ ବିଜେ କର ଅକ୍ଷୟ ରୈବତେ
 ବସୁଦେବ ନନ୍ଦ ଉପସେନର ସହିତେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ମିଳିଲେ ବଳରାମଙ୍କ ସନ୍ନିଧେ
 ପ୍ରଣିପାତ କରି ଦେବ ଗୋଇଲେ ଶ୍ରୀପଦେ ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ତୁ ଅଜ୍ଞାନ ଶ୍ରୀହର
 ପଳାଇଲ ପ୍ରାଣୀକୁ ଯେ କଟାଳ ନ କରି ।
 ପ୍ରମାଦ ଯେବେ ଚିନ୍ତୁଲ ସେ ଶତ ଜିତକୁ
 କେତେ ଅବା ଧର୍ମଦେବ ସହିବ ତାହାକୁ ।
 ଆମ୍ଭର ଶତ୍ରୁକୁ କେହି କରିପାରେ ରକ୍ଷା
 କାହାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ହେବ କେ କରିବ କ୍ଷମା ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମି ଦୂରେ ପଳାଇଲ
 ତାହାର ନିମନ୍ତେ କାଟେ ଶବରେକ ମଲ୍ଲ ।
 ସେତାୟିତ ରଜା କୃତକେଶୀ ନାମେ ଦୈତ୍ୟ
 ସତ୍ତ୍ଵବାସ ନୃପତିର ଅଟଇ ସେ ସୁତ ।
 ତା ପାଦେ ସେ ଶତଧନୁ ଶରଣ ପଶିଲ
 ସତ ଅସୌହର୍ଷୀ ବଳ ଦେନ ସେହୁ ମଲ୍ଲ ।

ଶି ସେ ଅନେକ ଦୂର ଗଲ ଶତଧନୁ
 ଶରଣ ରହିଲ ତାକୁ ବାସବର ସ୍ବନୁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ସଙ୍ଗେ ଆମ୍ଭର ହୋଇଲ ସମର
 ସଂଗ୍ରାମେ ଜଣିଲ ମୋତେ ପାର୍ଥ ଧନୁର୍ଦ୍ଧର ।
 ଅନେକ ପ୍ରଭବ ମୋତେ ଦେଲ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଶୁଣିଣ ହରଷ ହେଲେ ଶ୍ରେଣୀ ଚନୟ ।
 ତୋତେ ଜଣିବାକୁ ଦେଲ ସମର୍ଥ ପାଲ ଗୁନ
 ପରମ ସାମନ୍ତ ହେଲୁ ଆମ୍ଭେ ଏହା ଶୁଣି ।
 ଗୋରୁଦ ବୋଇଲେ ସ୍ବାମୀ ସେ କରତ ବେଶେ
 ବଳେ ଜଣିଲ ହରକ ରକ୍ତି ବନବାସେ ।
 ଅଶୟ ତଣ୍ଡିର ଚେନି ପ ଶୁପତ ଶର
 ପିନାକ ସାରଙ୍ଗ ଧନୁ ଦେଲେ ଦେବ ହର ।
 ଅମର ପୁରେ ଜଣିଲ ଦେବ ଆଖଣ୍ଡଳ
 ଅଗ୍ନିକୁ ଶାଣ୍ଡବବନ ଦେଲ କୁନ୍ତୀବାଳ ।
 ଭ୍ରମର ହୋଇଲେ ବନ ଖାଇ ବୈଶ୍ଣାବର
 ଦେଲେ ସେ ଆଣି ଅନେକ ଦେବତାଙ୍କ ଶର
 ବଳରାମ ହର୍ଷ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ବଚନେ
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ଅତି ତୋଷମନେ ।
 ପଦ୍ମତ ଉପରେ ରାମ କୃଷ୍ଣଛନ୍ତି ବସି
 ଜାନା କଉତୁକେ ହେଉଛନ୍ତି ହସାହସି ।
 ଶତ ଯୋଜନ ବିସ୍ତାର ପଦ୍ମତର ପୁଲୀ
 ଦ୍ଵାଦଶ ଯୋଜନ ପୋତା ଉଚ୍ଚ ଯୁଗ ଗୁରି ।
 ବାୟୁଦେବ ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ହଳହସ୍ତ
 ଆମ୍ଭର ଏବେ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ସାର୍ଥ ।
 କୃପାଜଳ ରକ୍ଷିକର କୋଳେ ଉତ୍ତପନ୍ନ
 ସତ୍ୟସୁଗରେ ନର୍ମଦା ସରସ୍ଵତୀ ନାମ ।
 କଳକାଳ ଧୂସିନା ଗୋ ଝଙ୍କଡ଼ବାସିନୀ
 ମୁହିଁ ତୋହର ଚରଣେ କରଇ ଦଇନୀ ।
 ଜାମଦଗ୍ନ୍ୟ ପଶୁ ରାମ କରି ଯାର ପୂଜା
 ପୃଥ୍ଵୀ ନିକ୍ଷିପି କଲେ ହୋଇ ମହାତେଜା ।
 ପରଦୁଃଖେ କାତର ତୁ ଅବରତେ ଶେଳା
 ସଂସାରେ ବାଜୁତରୁପେ କରୁ ମାଗୋ ଶେଳା
 ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅବଶେଷ ମାଗୋ ଯାର ନାହିଁ
 ମୁହିଁ ତାହାକୁ ପଳିଲି ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଧାୟି ।
 ମୁଣ୍ଡ ଅପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇ କିଛି
 ପ୍ରସନ୍ନେ ମୁଁ ଲେଖିଲଇ ଅଭୟା କାମାକ୍ଷୀ ।

ନାହିଁ ଉପମା ଯାହାକୁ ତିନିପୁର ମଧ୍ୟେ
 ସେ ଦେଖିଲି ଚନ୍ଦ୍ର ମୁଁ ଗତିଦିନ ହୃଦେ ।
 ମେଢିକାକୁ ଚିତ୍ର ମୋର ନ ବଳଇ ଆନେ
 ଶ୍ରେଣୀ ମୁହିଁ ଦୃଷ୍ଟ ଶାରଳା ପ୍ରସନ୍ନେ ।
 ପ୍ରଥମେ ବଦଲ ମାଗୋ କୋଣାରକ ଚଣ୍ଡୀ
 ମଂଗଳାକ୍ଷୀ ଶୋଭା ଲୋର ପିତୃନରେ ମଣ୍ଡି ।
 ମାଡ଼ି କମିଲୁ ଦକ୍ଷିଣ ସମଦର ଶର
 ଉତ୍ତରକୁ ଦ୍ଵାର ମାଗୋ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ତାର ।
 ଶ୍ରୀରାମ ପୁନର୍ବେଳେ ସମରଣୀ ନାମ ଦେଲ
 ବନ ନିଯୋଗଣ୍ଡି ମାଗୋ କିଛି ନ ପୁରୁଲ ।
 ପତିଦିନ କାହୁଁ ଆଣି ଖାଉ ମହାମାଛ
 ତିନିଶ ଷାଠିଏ ଦିନ ପଡ଼ିଆ ନୁହଇ ।
 ବିଲ୍ଲୀ ଯେ ଉତ୍ତର ମାଗୋ ମଳବ କୁଞ୍ଜର
 ଏତେ ଦୂରୁ ଆଣି ମାଗୋ ପେଷୁ ତୁ ଉଦର ।
 ମୁଦୁସୁଲ ରୂପେ ମାଗୋ ମାଠିଆ କାଶର
 ମାଜଣା ନମନ୍ତେ ମାଗୋ ହୋଇଲୁ ବାହାର
 ବନ୍ଧ ରୁଡ଼ଙ୍ଗକୁ ମାଗୋ ଭଣ୍ଡି ତୁ ଅଇଲୁ
 ହାତେ ହାତେ ବଢ଼ି ମାଗୋ ସମୁଦ୍ରେ ପଶିଲୁ
 ଅନାଦି ଅପଣ୍ଡି ମାଗୋ ଜଗଜ୍ଜନ ମାଏ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସେବା ମାଗୋ ରାମଚଣ୍ଡୀପାଶେ
 ଶ୍ରୀଶାରଳା ଶ୍ରୀଚରଣେ ଶରଣ ମୁଁ ନିତ୍ୟେ
 ମୁଁ ଶାରଳା ଦାସ ମୁକ୍ତି ଲକ୍ଷେ ଶୁଭଚିତ୍ତେ ।
 ଜୟ ଜୟ ତୁହି ଦେବ ଶଙ୍ଖଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ
 ଦଇତ୍ୟ ଦଳନ ହେତୁ ନ ମ ଦଇତ୍ୟାରି ।
 ପତିତଜନଙ୍କୁ ଦେବ ତରବାର ଅର୍ଥେ
 ମଳଗିରିରେ ବିଜୟ ନାଥ ଜନ ହୃତେ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ କରତା ଦେବ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶପୁରୀ
 ଅବନ ଶୀ ପୁରୁଷ ତୁ ଦେବ ଦଇତ୍ୟାରି ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଉତ୍ପନ୍ନ ଦେବ କଳ୍ପନାରୁ ତୋର
 ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରେଷ୍ଠତରୁ ଜାତ ସକଳ ସଂସାର ।
 ସବୁଭୂତେ ବୟା ତୋର ନାମ ଦୟାନିଧି
 ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ନାଥ ତୁହି ଅମୃତ ପୟୋଧି ।
 ବିଶ୍ଵାକ୍ଷର ଦେବ କର ତୁମ୍ଭେ ନାଶ
 ଅଶେଷ ଜନଙ୍କ ହୃଦେ କର ତୁମ୍ଭେ ବାସ ।
 ଅରକ୍ଷପାଳନ ତୁମ୍ଭେ ଜଗତରକ୍ଷଣ
 ତୁମ୍ଭେ ବିନୁ ନାହିଁ ପ୍ରଭୁ ବ୍ରହ୍ମ ଅନ୍ୟ ଜାଣ ।

ଉପୁଡ଼ି ପ୍ରଳୟ ତୁମ୍ଭେ ବେଦବର
ବେଦ ମାନବେ ମହିମା ତୋର ଆଗୋଚର ।
ପାଳିତ ଜନକୁ ତୁମ୍ଭେ ପାଳ ବସ୍ତୁ ରୂପେ
ସଦା ରଖ କର ତୁମ୍ଭେ ଶତ୍ରୁର ସ୍ବରୂପେ
ଉପୁଡ଼ି କରିବା ବେଳେ ବ୍ରହ୍ମରୂପ ଧର
ଅନନ୍ତ ମୁରତି ଦେବ ଅଟ ବଶେଶ୍ବର ।
କହିବାକୁ କେ ତୁମ୍ଭର ମହିମା ସମର୍ଥ
ଅଶେଷ ଲୋକ ଯାହାକୁ ସେବନ୍ତି ନିରତ ।
ନାହାନ୍ତି ତ ତୁମ୍ଭଠାରୁ ବଡ଼ ଏଣୁକରି
ତୁମ୍ଭେ ଜାତ କରିଅଛ ସପ୍ତପିରୁବାର ।
ଉତ୍ତର ପଶ୍ଚିମ ଆଡ଼େ ମହାଦେବ ତଟେ
ମଳକନ୍ଦର କଳପବଟ ପଛ ବାଟେ ।
ରହୁଥିବାସନ ପରେ ଅଛି ତୁଳୀ ଚକ
ସେ ଚକ ଉପରେ ବିଜେ ଜଗତ ନାୟକ ।
ନବାନ-ମାଳ-ଜଳଦ ଜଣ ଶ୍ୟାମବର୍ଣ୍ଣ
ମାଣିକ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣ ଅଧର ପଙ୍କଜ ନୟନ ।
ମରକତ କଂପାଳକୁ ସଞ୍ଚ ପାର୍ଥ ନାସା
ତହିଁ ମୋତିବର ମୁକ୍ତା ବସା ତାର ମିଶା ।
କୋଟିଏ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଜଣ ଶ୍ରୀମୁଖମଣ୍ଡଳ ।
ପ୍ରବଶରେ ଶୋଭାପାଏ ମକର କୁଣ୍ଡଳ ।
ନମ୍ବୁକଣ୍ଠେ ଶୋଭାପାଏ ମୁକ୍ତା ଉତ୍ତମାଳୀ
ସୁଭା ମାଳା ପଦକ ତୋ ହୃଦୟେ ଶେ ଲୁଳି ।
ନାନା ମଣିରେ ଜଡ଼ିତ ରତ୍ନକଣ୍ଠ ମାଳ
ଜଣି ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ମା ଶ୍ରୀମୁଖମଣ୍ଡଳ ।
ମେ ଯେ କମଳାଦେବୀ ତମ ସୁଦର୍ଶନ
ଶେଷ ମହିମା ଦେବ ଦେବ ଜନାଦିନ ।
ସିଂହରେ ବଳଭଦ୍ର ସୁଭଦ୍ରା ମଧ୍ୟରେ
ମନ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତି ଯେ ବ୍ରହ୍ମଦି ଅମରେ ।
ଯାଗୀଜନଙ୍କ ଭକତି ଥାଇ ଯାଇ ପାଦେ ।
ନିମାନ୍ତେ ସମ୍ପାଦନ୍ତି ଦେବ ଯାକୁ ବାଦେ ।
ଡ଼େ ବଡ଼ ଦେବ ନାହିଁ ତତ୍ତ୍ବଦୀ ପୁର
ତହିଁ ମୁଁ ଚିନ୍ତାକରଇ ସେହି ନରହରି ।
ତ ମୁକ୍ତି ଦିଅ ମୋତେ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ହସ୍ତ
ସୁଦ୍ରମୁନି ମୁଁ ଶାରଳା ଦାସ ଚିନ୍ତେ ନିତ୍ୟ ।

କଳ୍ପାୟୁର ବଧ

ଏଥୁଅନ୍ତେ ବୈବସ୍ବତ ମନୁ ନାମେ ରାଜା
ଅଗସ୍ତି ମୁନିଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମେ କଲେ ପୂଜା ।
ସ୍ତ୍ରୀ ମୁନି ପଣ୍ଡିତ ଜ୍ଞାନୀ ସବୁ କଥା ଜାଣ
ମଧ୍ୟପଦ୍ୟର ବାରତା କହିଲ ପ୍ରମାଣ ।
ଶୁଣିବାକୁ ମୁନିବର ଶରଧା ମେହର
ପ୍ରସନ୍ନ ଚିତ୍ତ ହୋଇଣ ଅବଧାନ କର
ରାଜାଅତି ବିନୟ ଭକ୍ତିଭାବ ଦେନ
କହନ୍ତି ପ୍ରସନ୍ନ ଚିତ୍ତ ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମମୁନି ।
ଶୁଣ ମହାରାଜ ଏବେ କହିବା ତା ତରୁ
ମଧ୍ୟପଦ୍ୟର ଯେ କଥା ଶ୍ରୀମହାରାଜ ।
ବୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳ ପଞ୍ଚମୀ ତଥିଗୁରୁବାର
ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ମୃଗଶିରା ଦୃଷ୍ଟେ ଶଶଧର ।
ଅତିଗଣ୍ଡ ଯୋଗ ପୁଣି ବାଳବ କରଣ
ସତର ଦିନ ଯେ ଶ୍ରେଣ ମେଷ ସଂହମଣ ।
ସେ ଦିନ ଶ୍ରୀନାରାୟଣ ଗରୁଡ଼ ପଠିରେ
କପିଳାସପର୍ବତକୁ ଗମନ୍ତେ ବାଟରେ ।
ଭେଟ ହେଲେ ସଦାନନ୍ଦ ଦେବ ସପ୍ତରାଶି
ଚରୁଡ଼ ପଠିରେ ଥାଇ ପ୍ରଣମିଲେ ହରି
ଦେଖି ହିଂସାଚରଣ କଲେ କାଳ ସମ୍ଭାଷଣ
ବସିଲେ ମହାଶୁଗରି ଶିଖେ ବେନଜଣ
ନାନା କଥାମାନ କୁହାକୁହି ସେ ହୁଅନ୍ତି
ସଂସାର ଧାରଣ ଶିଖିତ ପଶୁପତି ।
ଦୁର୍ବହ ବସିଅଛନ୍ତି ଯେ ଏକାଧନ ହୋଇ
ଅବଦୁତେ କଳ୍ପାୟୁର ମିଳିଲୁକ ଯାଇ ।
ବିବଧ ବାରବେଶ ଯେ ହୋଇଛୁ ଦାନବ
ସ୍ବର୍ଗଧୂରେ ପଶି ରଣେ ଜଣାଇ ବାସବ ।
ନାନା ଶସ୍ତ୍ରମାନ କରେ ଅଛି ବାର ଦେନ
ଦାନବର ଭାବରେ ଯେ କମାଇ ମେହନୀ ।
ହରିହରଙ୍କୁ ସେ ବୁଝି ଧର୍ମର ହର୍ଷ
କାହୁଁ ଆସି ଅମ୍ଭେ ଦୁର୍ବହ ଏଥେ ଅଛ ବସି ।
ବୁଦ୍ଧସତ ମୁଁ ଜଗତଯାକ ବୁଲି ବୁଲି
ଅନ୍ଧକୁ ଦେଖିଣ ମନେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲି ।
ଅହାର ନିମନ୍ତେ ମୁହିଁ ବୁଲଇ ନିରତେ
ତୁମ୍ଭକୁ ଦେଖି ବିଷର କରୁଛି ମୁଁ ଚିତ୍ତେ ।

ଆଜ ରକ୍ଷି ସୁସ୍ଥ ମୁହିଁ କରିବି ମୋ କାୟ
 ଏତେ ବୋଲି ରକ୍ଷି ଏକ ଗୁଡ଼ିଲ ଦୁର୍ଜୟ ।
 ରେ ରେ କାର ଧନକରି ଆସିଲ ଫୁଲାର
 ଦାନବର ରକ୍ଷାକେ କମେ କସୁରୀ ।
 ରକ୍ଷି ଗୁଡ଼ି ଗଦା ଧରି ଆସି ଗରମଣି
 ହରି ହରକ ଉପରେ ପ୍ରହାରଲ ଆଣି ।
 ଆସନକୁ ଗୁଡ଼ି ଉଠା ହେଲେ ହରି ହର
 ଦାନବ ଗଦା ପଡ଼ିଲ ପଦତ ଉପର ।
 ସାତଜଳ ଯାଏ ପଣିଗଲ ଗଦାଦାତ
 ଦେଖି ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ବିଜେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ବୃଷଭ ପିଠିରେ ବେଗେ ବିଜେ କଲେ ହର
 ଦୁଇଜଣ ଧଇଲେକ କରେ ଧନୁ ଶର ।
 ଦନୁଜ ଧଇଲ ତାହା ଦେଖି ଧନୁବାଣ
 ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଘେନି ଚାହିଁ ଆରମ୍ଭିଲେ ରଣ ।
 ପଞ୍ଚବାଣ ସେ ଦାନବ ଧନୁରେ ପୁରାଇ
 ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଉପରକୁ ବନ୍ଧିଲ ନିଠାଇ ।
 ଦେଖି ନାରାୟଣ ତାକୁ ପ୍ରତିଶର କଲେ
 ଦାନବର ଅସ୍ତ୍ର ସବୁ କାଟି ପକାଇଲେ ।
 ଦେଖି ଦାନବ ପଦତ ଶର ବେଗେ ଧରି
 ବିକ୍ଷି ଦେଲ ମହାଶବ୍ଦେ ଆକର୍ଷି ଓଟାଇ ।
 ଛେଦିଲେ ତା ବଳ ଶର ଘେନି ଦେବ ହରି
 ପୁଣି ନାରାଟ ବିକ୍ଷିଲେ ବେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ ।
 ବିକ୍ଷିତ୍ତ ପିନାକ ଶର୍ଙ୍ଗେ ହରିହର ବାଣ
 ଦାନବ ରାଜା ନାରାଟ ବିକ୍ଷି ଅପ୍ରମାଣ ।
 ବିରଞ୍ଚର ବରେ ବଳୀ ସେ ଦାନବ ଶର
 ବରଷାର ଧାରପରି ବିରୁପକ୍ଷ ଶର ।
 ଘେର ଶବ୍ଦ କରିଣ ଶୁଣକୁ ଟଙ୍କାର
 ନାରାଟର ତେଜରେ ସେ ତୁଟିଲ ତମିର ।
 ହରି ହର ବେନି କୋପେ କରୁଛନ୍ତି ରଣ
 ନାରାଟ ବିକ୍ଷି କରି ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଟ ଶ ।
 ବିକ୍ଷି ସେ କଳ୍ପାୟୁର କୋପେ ଲକ୍ଷେଶର
 ଗରୁଡ଼ ଡେଶାରେ ବାଜି ସବୁ ହେଲ ରୁର ।
 ଶାରଙ୍ଗ ଧନୁରେ ବାଣ ଯୋଡି ଜନାରଦ
 ଦାନବର ଉପରକୁ କରନ୍ତେ ସଂହାର ।
 ଦେଖିଣ ଦାନବବର ଛେଦିଲୁ ଝଟତ
 ବିକ୍ଷିଲେକ ପଞ୍ଚଶିଖ ବାଣ ପଶୁପତ ।

ଦେଖିଲ ଦୈତ୍ୟ ନାରାଟ ଆସେ ଗଗନରୁ
 ପ୍ରତିଅସ୍ତ୍ର କଲ ବାଣ ନାମେ କଳ୍ପରୁ ।
 ଦୁଇ ଶସ୍ତ୍ର ବାଟ ମଧ୍ୟେ ଦେଲେ ଯାଇ ଭେଟି
 ଦୁହିଙ୍କର ଧନୁ ତେଜେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଜ୍ଜଟ ।
 ଘାର ଧନୁ ଉଠିଲକ ଚନ୍ଦ୍ର ବେନିପକ୍ଷେ
 ଦେବତାମାନେ ଦେଖିଲେ ଆସି ଅକ୍ଷୟକ୍ଷେ
 କୁବେର ବରୁଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ବିଶ୍ୱେଦେବ
 ତେଜଶ କୋଟି ଦେବତା ସହିତେ ମଦନ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ପରୁରିଲେ ସୁରଗୁରୁ ମୁଖ ଗୁହିଁ
 ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛନ୍ତି କିଏ କହ ତାହାପାଇଁ ।
 ବୃଷସ୍ପତି ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ସୁରନ୍ଦର
 ହରିହର ସଙ୍ଗେ କଳ୍ପାୟୁରର ସମର ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭର ତେବେ ସଜ ହୁଅ
 ସମସ୍ତ ଦେବତା ବେଗେ ବାହନ ଆସେହ ।
 ସେ ଯାହା ଆୟୁଧମାନ ଆସ କରେ ଘେନି
 ସଜ ହୋଇ ଆସନ୍ତୁ ମୋ ସକଳ ସଇନ ।
 କହିଲେକ ମାତଳିକ ଗୁହିଁ ସୁନାସୀର
 ଶିବବତ ଗଜବର ବେଗେ ସଜ କର ।
 ଗନ୍ଧର୍ବମାନଙ୍କୁ କହ ଆମ୍ଭ ନାମ ଧରି
 ଉଚ୍ଚେ ଶ୍ରବା ଅଶ୍ୱବର ଆଣ ସଜକର ।
 ଧାଇଁଲେ ଇନ୍ଦ୍ରର ଆଜ୍ଞା ପାଇ ସର୍ବ ସୈନ୍ୟ
 ସଜ ହୋଇଣ ଚଢ଼ିଲେ ସେ ଯାହା ବାହନ
 ଯାହାର ସେ ଶସ୍ତ୍ର ତାହା ବେଗେ ଧରି ଧାଇଁ
 ବୋଲନ୍ତି ସେ ଦେବତାଙ୍କୁ ଗୁହିଁ ସୁରସାହି
 ଆଜେ ଦେବଗଣ ଭୁବେ ଆମ୍ଭ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 କଳ୍ପାୟୁର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ ହର ନାରାୟଣ ।
 ସୁଭବେ ସେହି ଦଇତ୍ୟ ସବୁଙ୍କର ଶଲ
 ଏକାଳେ ବେଡ଼ି ମାରିବା ତେବେ ଆମ୍ଭ ସୈନ୍ୟ
 ବୃଷସ୍ପତି ବୋଇଲେକ ସାଜିଲୁଣି ସୈନ୍ୟ
 କଳ୍ପକୁ ସେ ଜଣିବାକୁ ନୋହୁବା ଗଜନ ।
 ମାରି ନ ପାରିବା କାଳେ ଆସିବା ପଳାଇ
 ସ୍ୱର୍ଗ ସହିତେ ଦାନବ ନେବଟି ଛଡ଼ାଇ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଶେ ଗୁରୁ ନ କହ ଏମନ୍ତ
 ତା ଭୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଆବୋରି ଅଛନ୍ତି ହରିହର ଦୁହେଁ ରଣ
 ଦୁଷ୍ଟ କଳ୍ପ ଦାନବର ରହିବ କି ପ୍ରାଣ ।

ମନ୍ତ୍ରୀକ ଏମନ୍ତ କଥା କହି ପୁରପତି
 ମନ୍ତ୍ରୀ ପଦ ତଳେ ଯାଇଣ ମିଳନ୍ତି ।
 କଳ୍ପସୁର ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ ନାଶପୁଣ୍ୟ ହର
 ପ୍ରବେଶିଲେ ଦେବସୈନ୍ୟ ତୁଲେ ମୁରୁଖର
 ଦାନବକୁ ମାର ବୋଲି ଶୁଭେ ଘୋରଧ୍ବଜ
 ନାଶର ଦୃଷ୍ଟିକଲେ ସେ ଦ୍ରୋଣମେଘ ଜାଣି ।
 ସକଳଦେବ ମିଳଣ ବିନ୍ଧିଲେକ ଶର
 କଳ୍ପାସୁର ଦେହେ ବାଣ ପଡ଼େ ନିରନ୍ତର ।
 ପଦ୍ମତେ ବିନ୍ଧିଲେ ଶର ଯେସନେକ ହୋଇ
 ତେସନେ ଦାନବ ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ଉଡ଼ିଲେ ।
 ଆବିଷ୍କାର ବରେ ଦୈତ୍ୟବରେ ମହାବଳ
 ଦେବସୈନ୍ୟ ଡାକନ୍ତି ଯେ ହୋଇ କୁରୁହଳ
 ଗଦାଶଲ୍ଲ ଶୂଳ କାତି ଶକତି ମୁଦ୍ରେ
 କୁନ୍ତ ଆସିବର ପାଣ ଅଛୁଣ ତୋମର ।
 ପଦ୍ମତ ଭୈରବ ନାଗପାଣ ମହାବାଣ
 ବଜ୍ରମୁନା ବଜ୍ରଶର ବାବଳ ଯେ ଟାଣ
 ମୋହପାଣ ଜଳପାଣ କାମ୍ୟ ନାମେ ଶର
 ରୁଦ୍ରପାଣ ଯମପାଣ ଇନ୍ଦ୍ରାସୁ ଆବର ।
 ଘୋରବାଣ ଅଗ୍ନି ବାଣ ଭରଣବା ବାଣ ।
 ଅଧାରନ୍ତ କଳାଚନ୍ଦ୍ର ଭଲ ଭଲ ଜାଣ ।
 ଅବିନାଶୀ କଳ୍ପତରୁ ବଜ୍ର ହିଁ ଅବର ।
 କାଳଶର କଳ୍ପତରୁ ବଜ୍ର ହିଁ ଆବର ।
 ପଦନା ବରୁଣ ମେଘଶର ବିଶ୍ବଜିତ
 ବୁଢ଼ାଶ୍ରୀଅନ୍ତକ ଶର ଶର ଶସ୍ତ୍ରଜିତ ।
 ମହାଲତା ଶର ପୁଣି ଘୋର ଘଡ଼ଘଡ଼
 ବିଜୁଳ ନକ୍ଷତ୍ର ଘଡ଼ଘଡ଼ ଚଡ଼ଚଡ଼ ।
 କାଳକଣ୍ଠ ମାଳକଣ୍ଠ ଶାରଭସ୍ତ୍ର ଶର
 କୁହଳ କରୁଣବାଣ କୁହଳ ଆବର ।
 ନାଗରମାନଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ଅଗ୍ନି ଦିବାକର
 ମାରନ୍ତି ଏ ବାଣମାନ ଅମର ନିକର ।
 ଏ ବାଣମାନ ପଡ଼ନ୍ତେ ଦାନବର କାପେ
 ମଣ୍ଡର ଦାନବ ତାହା ପୁଣ୍ଡୁବୁଣ୍ଡି ପ୍ରାପେ ।
 କୁବେରଙ୍କ ଗବାବର ବରୁଣଙ୍କ ପାଣି
 ସମସ୍ତ ଦେବତା ସବୁ ଶର ଦେଲେ ପେଣି ।
 କରନ୍ତି ସେ ଦାନବର ସଙ୍ଗେ ଘୋର ରଣ
 ରଣଶୃଙ୍ଗ ଧ୍ବଜ ଶୁଭେ କୋଳାହଣ ପୁଣ ।

ଏକାକୀ ସେ ଦାନବର ସୈନ୍ୟ ନାହିଁ ସଖା
 ଗଜସୂଥ ମଧ୍ୟେ ଯେହ୍ନେ କେଶରୀ ନଃଶଙ୍କା ।
 ନାରଦ ବାଣାଯନ୍ତକୁ ଘେନି ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖି
 ନାଚନ୍ତି ସେ ରେରେକାର କରି ହୋଇ ପୁଣୀ
 କୁରୁହଳେ ନାଚନ୍ତି ସେ ବାଣାଯନ୍ତ ବାଇ
 ହସନ୍ତି ସେ ବ୍ରହ୍ମମୁନି ସିଦ୍ଧ ବୁଲଇ ।
 ଲଗ୍ନ ଲଗ୍ନ ବୋଲି ମୁନି ନାରଦ ହସିଲେ
 କଳି ଧୋକଡ଼ିରୁ ଧୁଳି ମୁଠାଏ ମାଇଲେ ।
 ଲଗିଲୁ ବିଷମ ଘୋର ରଣ ଅସ୍ତ୍ରମାଣ
 ଦେଶନ୍ତ ଆନନ୍ଦେ ରଣ ବ୍ରହ୍ମାର ନନ୍ଦନ ।
 ବିମୁଖ ଦାନବ ରଣ ଦେଖି ହରିହର
 ବିରୁଦ୍ଧ ଘେନିବ ଏ ଦୈତ୍ୟ ତନୁପୁର ।
 ଯେହ୍ନେତୁ ଏହାର ଦେହେ ନ କାଟିଲ ବାଣ
 କିରୁପେ ଏ ଦାନବର ଘେନିବା ପରାଣ ।
 ଏତେକ ବିରୁଦ୍ଧ କରି ଦେବ ମଧୁହଂସ
 ଶ୍ରୀକରରେ ମୁଦର୍ଶନ ଚନ୍ଦ୍ରବର ଧରି ।
 ହୁଙ୍କର ଶବ୍ଦ କରି କୋପେ ନାଶପୁଣ୍ୟ
 ଦାନବକୁ ମାଇଲେ ସେ କରି ମହାଟାଣ ।
 ଅଶୀତି ସହସ୍ର ଧାର ଯେବଣ ଚନ୍ଦ୍ର
 ଦୈତ୍ୟର ହୃଦରେ ବାଜି ହୋଇଲ ଅନ୍ତର
 ହସଇ ସେ ଟହ ଟହ ହୋଇ କଳ୍ପ ସୁର
 ଦେଖି ମନେ ବଡ଼ବ୍ୟଥା ହେଲ ଦେବଙ୍କର
 ସୁରଗଣମାନେ ମନେ ଚିନ୍ତାଭର ହୋଇ
 ସମର କରନ୍ତି ମନେ ମହା ରୋଷ ବହୁ ।
 ବ୍ରହ୍ମାର ନନ୍ଦନ ହସ୍ତେ ସିଦ୍ଧ ବୁଲଇ
 ଭିଶ୍ମରଙ୍କ କପିଳାସ କନ୍ଦରକୁ ଯାଇ ।
 କାର୍ତ୍ତିକ ଗଣେଶ ନନ୍ଦ ମହାକାଳ ରୁଦ୍ର
 ଶାରଭସ୍ତ୍ର ରଣଭସ୍ତ୍ର ଭଞ୍ଜୀ ମଣିଭସ୍ତ୍ର ।
 ଏ ସକଳ ରୁଦ୍ରଗଣ ବସିଛନ୍ତି ମେଲେ
 ନାରଦ ବାରତା ନେଇ ଦେଲେ ଏହିକାଳେ
 ଶୁଣ ରୁଦ୍ରଗଣ ଏକ ପରମାଦ ବାଣୀ
 ବଳଦ ଚଢ଼ିଣ ଯାଉଥିଲେ ଶୂଳପାଣି ।
 ଦ୍ଵାରକାରୁ ଗରୁଡ଼ରେ ବିଜେ ବନମାଳୀ
 ବାଟ ମଧ୍ୟେ ବେନ ଜନ ହେଲେ ମିଳାମିଳ ।
 ଦୁହ୍ବଙ୍କର ଭେଟ ହେଲ ମହାନ୍ଦ୍ର ପଦ୍ମତେ
 ହରିହର ବସିଥିଲେ ସେଠାରେ ଏକାନ୍ତେ ।

ଏମନ୍ତ ସଂସ୍ଥେ କଳ୍ପାସୁର ନାମେ ଦୈତ୍ୟ
 ହରିହରଙ୍କୁ ଭେଟିଲ ଘୋର ବୃତ୍ତସିତ ।
 ଘୋର ଗର୍ଜନ କରି ସେ ଆକୋରଲ ରଣ
 ଜଣି ନ ପାରିଲେ ରଣେ ତାକୁ ବେନିଜନ ।
 ଦେବ ମାନବ ଆଦି ଯେ ସୁର ପଶୁପତି
 ତେଜଶକୋଟି ସରନ୍ୟ ଘେନି ସୁରପତି ।
 ମହାଘୋର ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ଦାନବ ସଙ୍ଗରେ
 ଏକକ୍ଷଣି ଆମ୍ଭେ ଦେଖି ଆଇଲୁ ଚକ୍ଷୁରେ ।
 ଦାନବ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେ ଘୋର ଏକମୁଖ
 ଦେବଗଣ ହରିହର ହେଲେଣି ତମୁଖ ।
 ପାରସେବେ ବେଗେ ଯାଇ ଆବୋର ସେ ରଣ
 ତକ୍ଷଣେ ବାହାର ହେଲେ ଶୁଣି ଶିବଗଣ ।
 ଯେ ଯାହା ଆୟୁଧ ଧରି ହୋଇଲେ ବାହର
 ତକ୍ଷଣେ ଭେଟିଲ ଯାଇ ରଣେ କଳ୍ପାସୁର ।
 ରେରେକାର କରିଦେଲେ ଭରରବ ରଡ଼ି
 ମେରୁ ମନ୍ଦର ଗିରି କି ପଡ଼ିଲକ ଝଡ଼ି ।
 ଦାନବର ଉପରକୁ ମାଇଲେ ସେ ଶର
 ଯେସନ ଶ୍ରୀବଣ ମାସ ବରଷାର ଧାର ।
 ତେସନ ଦାନବ ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼େ ଶରମାନ
 ତମୁଖ ହୋଇଲେ ରଣେ ଦେବ ରୁଦ୍ରଗଣ ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ କୋପେ ଦେବ ସୁରପତି
 ଏକାବତ ଗଜ ଚଢ଼ି ଧାଇଁଲେ ତଡ଼ିତ ।
 ଗରବବଳକୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ସୁନାସୀର
 ଶକ୍ତସ ଉପରେ ବଜ୍ର ମାଇଲେ ସଭର ।
 ଅଗ୍ନି ଦେବତା ଉପରେ ମୁଦୁଗର ଘେନି
 କୁବେର ମାଇଲେ ଗଦା ରତ୍ନାବଳି ଆଣି ।
 କାଳାନ୍ତକ ପରିସକୁ ମାଇଲେ ନୈର ତ
 ଯମଦେବତା ମାଇଲେ କାଳଦଣ୍ଡ ଅସ୍ତ୍ର ।
 ମୃତ୍ୟୁ ଦେବତା ମାଇଲେ କୋପେ ମହାବାଣ
 ବଜ୍ରବଳି ଗଦାବର ମାଇଲେ ବରୁଣ ।
 ଗର୍ଜନ ଅସ୍ତ୍ର ମାଇଲେ ଦେବ ନିଶାକର
 ମାଇଲେକ ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତ ଶର ପ୍ରଭାକର ।
 ଅନ୍ଧକାର ଶକତିକୁ ମାଇଲେ ମଳୟ
 ଗରବ ଶର ମାଇଲେ ବାସବ ତନୟ ।
 ପବନ ଘେନି ମାଇଲେ ବରୁଣ ବାୟବ୍ୟ
 ମାଇଲେକ କାଳତପ ଘେନି ଭରରବ ।

ଗର୍ଜନ ଚର୍ଚ୍ଚନ ପୁଣି ଭରରବା ବାଣ
 ଦାନବକୁ ମାଇଲେ ଯେ ପାଦଶା ନନ୍ଦନ ।
 କାହିଁ କେୟୁ ମାଇଲେ ଯେ ରୁଦ୍ରକାଳଶର
 ଦିଗ ଦହନ ଖଡ୍ଗର ମହାକାଳ ବାର ।
 ଭୁକ୍ତୀ ମାଇଲ କୋପେ ଗିରିରୁଦ୍ଧ ବାଣ
 ନନ୍ଦୀ ମାଇଲେକ ନଦୀବର୍ତ୍ତ ନାମେ ବାଣ
 ଜୟନ୍ତକ ପ୍ରହାରଲ ଚନ୍ଦ୍ରମୁନା ଶର
 ମଣିଉଦ୍ର ପ୍ରହାରଲ ଶର ବଶେଶ୍ୱର ।
 ରୁଦ୍ରଦେବ ପ୍ରହାରଲେ ଯିଶୁଳ ଶକତି
 କୌମୋଦଶା ଗଦାବର ମାଇଲେ ଶ୍ରୀପତି
 ଦାନବର ଅଙ୍ଗେ ବାଜି ଏଡ଼େ ଏଡ଼େ ଶର
 ତିଳେମାତ୍ର ନ ଭେଦିଲ ହସେ ଦୈତ୍ୟବର
 ଦେଖି ଦେବଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ନ ଶ୍ଚୁରଇ କିଛି
 ନିଃଶ୍ୱାସେକ ଗୁଡ଼ି ଦେବ ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରୀବତ୍ସି
 ଏ ଦୈତ୍ୟ ଆଦିତ୍ୟ ବରେ ଅଟଇ ଅମର
 ନିଶ୍ଚେ ଦାନବ ନାଶିଲ ଜାଣ ତନୟର ।
 ଏହା ହେକୁ ନାଶଗଲ ନବଶସ୍ତ୍ର ସୃଷ୍ଟି
 ଆଲୋକିତ ବର ଯାତିଦେଲେ ପରମେଷ୍ଠି
 ଏସନକ ଭାକ୍ତଛନ୍ତି ହରି ମନେ ମନେ
 କଳ୍ପାସୁର ଧାଇଁଆସି ତାଙ୍କ ସନ୍ନିଧାନେ ।
 ଦେବତାଙ୍କୁ ପ୍ରହାରଇ ଆୟୁଧେ ଅଶନ
 ଇନ୍ଦ୍ରଭି ପଳାଇଲେ ସୁରଗଣ ଘେନି ।
 ଭାଙ୍ଗି ଲେକ ରୁଦ୍ରଗଣ ମନେ ହେଲ ଡର
 ବୃଷଭ ଗରୁଡ଼ ଗୁଡ଼ ଗଲେ ହରିହର ।
 ଯେ ଯାହାସୁରକୁ ସେ କରନ୍ତି ଗମନ
 ପଛେ ଦୈତ୍ୟ ଗୋଡ଼ାଇଛୁ ହୋଇ କୋଟି
 ପର୍ବତରେ ହରିହର ପଶିଲେ ପଳାଇ
 କୋପେ ସେ ଦାନବ ସ୍ୱୟ ଅଛଇ ଗୋଡ଼ା
 କାହିଁ କି ରେ ଯିବ ବୋଲି ଶକ୍ତସ ଡାକି
 ବନସ୍ତେ ଦୈତ୍ୟକୁ ସେ ଯେ ନିଅନ୍ତି କଡ଼ି
 ପଛ ନ ଗୁଡ଼ଇ ଦୈତ୍ୟ ଯାଏ ଘନ ଘନ
 ବାରୁଣ ବନ୍ଧେ ଉଠିଲେ ଯାଇ ବେନିଜନ
 ଶକ୍ତସ ଗୋଡ଼ାଇ ଅଛୁ ତାଙ୍କ ପଛକଡ଼ି
 ଅନ୍ତର ହେଲେ ଶ୍ରୀପତି ଦେବ ପଶୁପତି
 ବାରବେଶ ଗୁଡ଼ି ତହିଁ ହୋଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ସେ ଦାନବ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ହେଲେ ଅନ୍ତ

ତା ଦେଖି ଦାନବବର ବିରୁଦ୍ଧ ଚିତ୍ତେ
କେଣେ ଶୁଲିଗଲେ ବୋଲି ଶୁଦ୍ଧ ଚକଚକ
ମନେ ମନେ ବିରୁଦ୍ଧ ଶୁଲିପିବେ କାହିଁ
ଚଉଦ ଭୁବନେ ପଣି ଖୋଜିବି ମୁହିଁ ।
ଏତେ ବିରୁଦ୍ଧ ଶ୍ରବଣା ଦଇତ୍ୟର ନାତି
କରେ ଘେନି ଅସୁଶୟ କୋଦାଳ ଶକତି ।
ଡାକଇ ଦଇତ୍ୟ କେଣେ ଗଲ ବେନି ଗାରେ
ସମର୍ପକନ୍ତୁ ବୋଲି ଅ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭିତରେ ।
ନଶ୍ୱିଲ ପ୍ରାୟ ହୋଇଛନ୍ତି ହରିହର
କୁଟ କରଣ ମାରିବା କରନ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧ ।
ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ
ସେ ପଦ୍ମତେ ବୁଲୁଛନ୍ତି ଅଦିତ୍ୟର ସୁନୁ ।
କରେ ଧନୁଶର ଧରି ଖୋଜେ ଗଣ୍ଡାଜୀବ
ଏ ସମୟେ ଲେଉଟି ଆସୁଥିଲ ସେ ଦାନବ ।
ଅଦିତ୍ୟର ନନ୍ଦନକୁ ଦୂରରୁ ଦେଖିଲ
ଏହାକୁ ପୁଚ୍ଛିବ ବୋଲି ମନେ ବିରୁଦ୍ଧ ।
ଡାକଲ ଗୁପ୍ତ ଶୁଣ କରତରେ ତୁହି
ବେନି ଗାରେ ଯାଉଛନ୍ତି ଦେଖିଲୁ କି ନାହିଁ ।
କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ତାହାକୁ ମୁହିଁ ଦେଖି ନାହିଁ
ପଳାଇବା ଶଯ୍ୟକୁ ତୁ ଗୋଡ଼ାଉ କିପାଇଁ ।
ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ଚତୁର୍ବିଧ ନାହିଁ କରେ ଶୁଣି
ପଳାଇବା ଶଯ୍ୟକୁ କି ଗୋଡ଼ାଇ କେ ହାଣି
ସକଳ ଧର୍ମ ଆବର ସୁକୃତ ତାହାର
ସମସ୍ତ ବିନାଶ ଯାଇ ପାଏ ନିର୍ଜଞ୍ଜୋର ।
ଯେବେ ବେଢ଼ି ପଳାଇଲେ ନ ପାରି ସୁଦ୍ଧରେ
ତାହାକୁ ଗୋଡ଼ାଉ ତୁହି କହ କି ପ୍ରକାରେ ।
ଶାସ୍ତ୍ରଚକ୍ଷୁ ଶୁଣିଲୁଣି ଫେରିଯାରେ ଗାର
ଶୁଣିଣ ଦାନବ ହେଲ କୋପେ ଥରହର ।
ବୋଲଇ କରତ ଅଟୁ ବାଜିତ କି ତୁହି
ମୋହର ଶଯ୍ୟକୁ ଦେଖି ଛୁଡ଼ିଲୁ କିପାଇଁ ।
ତାହାଙ୍କ ପାଲଟ ଉଷ୍ୟ ହୋଇଲୁ ତୁ ଜାଣି
ମୋହର ହାତରେ ତୋର ନିଶ୍ଚୟ ମରଣ ।
ଏତେ କହି ସେ ଦାନବ ମାଇଲ ଶକତି
ଅନିବାର ଶରେ କର୍ଣ୍ଣ ଛେଦିଲ ଜଟିତ ।
ଦେଖି ଦାନବ ଛୁଡ଼ିଲ କୋପେ ଘୋରରତ
ଗିରି କନ୍ଦର କି ନାଦେ ପଡ଼ିଲକ ଝଡ଼ ।

କୁଦାଳ ଆସୁଥ କୋପେ ବୁଲଇ ପ୍ରହାରେ
କାଳାନ୍ତକ ଶର କର୍ଣ୍ଣ ବିଦିଲ କୋପରେ ।
ଦୈତ୍ୟର କୁଦାଳେ ଯାଇ ପଡ଼ିଲ ସେ ଶର
କୁଦାଳ ଅସ୍ତରେ ବାଜି ପଡ଼ିଲ ଭୂମିର ।
ଦେଖି ମନେ ବିରୁଦ୍ଧ ଅଦିତ୍ୟ ନନ୍ଦନ
ଧନ୍ୟ ଏ ଦାନବ ଅଟେ କାହାର ସନ୍ତାନ ।
ଧନ୍ୟ ଏହାକୁ ଅସୁଥ ବହୁଅଛି କରେ
ନ ଶୁଣିଲ ଏହି ଶୟ କାଳାନ୍ତକ ଶରେ ।
ଏତେ ବିରୁଦ୍ଧ ଘେନିଲ ଅମୋଦ ଶକତି
ମନ୍ତ୍ର ପଡ଼ିଣ ମାଇଲ କଣ୍ଠପର ନାତି ।
ଦାନବ ଉପରେ ବାଣ ପଡ଼ିଲକ ଯାଇ
ଅଗ୍ନି ଝଲକ ଦାନବ ଅଟରୁ ଉଠଇ ।
ଦେହେ ତିଳେ ନ ଭେଦିଲ ପଡ଼ିଲ ଭୂମିରେ
ସୁଣି ବଜ୍ର ଅସ୍ତ୍ର ଧରି ବିଦେ କୋପଭରେ ।
ଦୈତ୍ୟର ଅଙ୍ଗରେ ବାଣ ଭେଦି ନ ପାରିଲ
ମୁନ ମୋଡ଼ି ହୋଇ ଆସି ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲ ।
ଦେଖି ଆଦିତ୍ୟ ତନୟ ଉପେ ଥରହର
କଦଳି ପଥ ପରସ୍ତ କମ୍ପଇ ଶରୀର ।
ବାଛି ଶରୀର ତୁଣୀରୁ କଲକ ବାହାର
ମହାତେଜ ଅନଳର ଜ୍ୟୋତି ପରଖର ।
ବିକାଶିଲ ସୂର୍ଯ୍ୟର କି ସହସ୍ର କରଣ
ତୁଣୀରୁ ବାହାର କଲ ସହସ୍ରେକ ମୁନ ।
ଗୁଣେ ବସାନ୍ତେ ତା ମୁନ ଆୟୁତେକ ହେଲ
କୋପେ କର୍ଣ୍ଣ ଗାର ମନେ ମନ୍ତ୍ର ସୁମରିଲ ।
କର୍ଣ୍ଣ ପରିସନ୍ନେ ଟାଣି ଓଟାରନ୍ତେ ଗାର
ଦଶଅସୁତ ହୋଇଲ ମୁନ ସେ ବାଣର ।
ଫିଟନ୍ତେ ସେ ନାଗର ହେଲ ଲକ୍ଷେ ମୁନ
ଗର୍ଜନ କରି ତଳନ୍ତେ କୋଟିଏ ବଦନ ।
ପଡ଼ିବାରବେଳେ ମୁଖ ଅବୁ ଦେ ହୁଅଇ
କକଡ଼ାମାସେ କି ଘ୍ରୋଣମେଘ ବରଷଇ ।
ଗୁପ୍ତ ଉପରେ ଯହୁଁ ପଡ଼ିଲ ସେ ଶର
ତିଳବୁଦ୍ଧି ହୋଇଲକ ପଦ୍ମତ ଉପରେ ।
ଦେହେ ବାଜିବାକୁ ସ୍ଥାନ ନ ହୋଇଲ ବାଣ
ଧନ୍ୟରେ ଦାନବ ବୋଲି ବୋଲେ ଗାରକର୍ଣ୍ଣ
ସୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ଅଗ୍ନି ଶର ବିଦିଲ ସଭର
ଭୁଣକୁ ବିସ୍ତାରକରି ଶିଳିଲ ଅସୁର ।

ଅଗ୍ନିଶର ଯନ୍ତ୍ର ଶିଳଦେଲ ଦୈତ୍ୟନାହା
 ନୟନ ତରୁଟି ଶର ହଲଇଲ ବାହା ।
 ପଥରେକ ଦେନ ଦୈତ୍ୟ ମାଇଲ ତଡ଼ିତ
 ବଜ୍ରରେ ଛେଦିଲ ତା କର୍ଣ୍ଣ ମହାସପି ।
 ବୃଷ ଉପାଡ଼ି ପିଟିଲ ଦୈତ୍ୟ ବାରବର
 କରୁଣ ବାଣେ ଛେଦିଲ ଆଦିତ୍ୟ କୁମର ।
 ବୃଷ ଛେଦି ପୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ପଦତାସ୍ତ୍ର ମାରେ
 ଆଙ୍ଗୁଳି ପାତି ଶର ତା ସହରଣ କରେ ।
 ଶର ଯନ୍ତ୍ର ଅସ୍ତ୍ର ପୁଣି ବିଜେ କର୍ଣ୍ଣବାର
 ପଡ଼ିଲ ନାଶତ ଯାଇ ଦୈତ୍ୟର ଉପର ।
 ମୁନ ମୋଡ଼ି ହୋଇ ଯାଇ ଶର ପଡ଼େ ଝଡ଼ି
 ନିର୍ଦ୍ଦାତବାଣ ବିନ୍ଦିଲ କର୍ଣ୍ଣ ତଡ଼ିବଡ଼ି ।
 ଦାନବ ଶରରେ ଯାଇ ପଡ଼ିଲକ ବାଣ
 ଟହଟହ ହୋଇ ହସେ ସେ ଦମୁଜସ୍ତ୍ରଣ ।
 ବୋଇଲ ମାନବ ତୋର ପୁରିଲ ଆୟୁଷ
 ତୋତେ ରଖିବାକୁ ନାହିଁ ପୁର ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ।
 ଏତେ ବୋଲି ସେ ଅସୁରବାର ମହାବଳୀ
 କୁଦାଳ ଆୟୁଧ ମୋର ବେନ ଭୁଜେ ତୋଳି
 କର୍ଣ୍ଣର ଅଙ୍ଗେ ବାଜିଲ ଯନ୍ତ୍ର ମହାଶର
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲ ଜାନ ହାରି କର୍ଣ୍ଣବାର ।
 ତା ଦେଖି ଦାନବବାର ଧାଇଁଲ ତଡ଼ିତ
 ଦେଖିବା ନା କରତର କେମନ୍ତ ମୁରତି ।
 ଏତେ ବିରୁଦ୍ଧ ଆଗରେ ଯାଇ ତାର ମିଳି
 ଧନୁଶର ଧରି ପଡ଼ିଅଛୁ ମହାବଳୀ ।
 ଦାନବ ବୋଇଲ ଆଦେ ଧନ୍ୟ ତୋର ପିତା
 ଧନ୍ୟ କରତରେ ତୋର ଗର୍ଭଧାଣୀ ମାତା ।
 ଧନ୍ୟ ଯେବଣ ଦେଶେ ତୁ ହୋଇଥିଲୁ ଜାତ
 ଧନ୍ୟ ତୋ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ବଳବନ୍ତ
 ଧନ୍ୟ ତୋର ଗୁରୁ ଧନ୍ୟ ତୋର ବିଦ୍ୟାବଳ
 ମୋର ଭୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କଲୁ ରହି ଏତେବେଳ
 ଧନ୍ୟରେ କରତ ମୋର ହସ୍ତେ ଗଲୁ ନାଶ
 ଏତେ ବିରୁଦ୍ଧ ମନରେ ହୋଇଲୁ ହରଷ ।
 ବୋଇଲକ ଆଦିତ୍ୟର ହେଲୁ ଅସ୍ତ୍ରକାଳ
 ସ୍ଥାନ କରିବି ମୁଁ ଯାଇ ପଣି ନପାଜଳ ।
 ପଛେ ଏହାର ମାଂସକୁ ଭକ୍ଷିବି ମୁହିଁ
 ଧନୁ ଶରକୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଲୁ ଦୈତ୍ୟସାଈ ।

ସେ ପଦ୍ମ ତଳେ ବହେ ବାରୁଣା ସେ
 ସେ ନଦୀକୁ ସ୍ଥାନ କରିବାକୁ ସେ ଗମନ
 ଯନ୍ତ୍ର ବୋଇଲ ଭକ୍ଷିବି ତୋର ରକ୍ତ ମ
 ଆକ ଶେ ଜାଣିଲେ ତାହା କଣ୍ୟପର ଶିଖି
 ବାକ୍ୟଦେବାକୁ ଚିନ୍ତିଲେ ମନରେ ଆଦିତ୍ୟ
 ଶ୍ରେ ଦେବା ସରସ୍ୱତୀ ଗୋ ଛେଦିବା ଆଦି
 ଜୟ ତୁ ଅନନ୍ଦ ମାଗୋ ବ୍ରହ୍ମାର କୁମର
 ନାଶପୁଣି ପୁରୁଷର ମନ ନେଉ ହରି ।
 ଗାଣାସ୍ତ୍ରର କୁତୁହଳେ ଗାନରସ ବାଣୀ
 ଅନାଦି ମାଧବ ମୋହ ଗଲେ ତାହାଶୁଣି
 ହା ହା ହୁ ହୁ ଗଗନବାଦି ଗାୟନ ଭୁବର
 ପାଦପଦ୍ମ ସେବା କରୁଥାନ୍ତି ନିରନ୍ତର ।
 କୃତସ୍ମତି ସନକ ସେ ସନାତନ ବ୍ୟାସ
 ତୋ ପାଦରେ ମୁନିଗଣ ସେବନ୍ତି ଅଶେଷ
 ତୁ ଏବେ ସୁଦୟା ମାଗୋ କର ବାକ୍ୟେ
 ଏ ଶାରଳା ଦାସ ତୋର ପାଦ ସେବାକ
 ଆଦିତ୍ୟ ଚିନ୍ତିତେ ଉପଗତ ସରସ୍ୱତୀ
 ସପତସ୍ତ୍ରର ଗାଣା ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ଦେନଛନ୍ତି ।
 ଶ୍ରୀମୁରେ ସେ ଉଦ୍ଧା ହୋଇ କହନ୍ତେ ଏ
 ହେ ତମିର ବିଦାରଣ ଚିନ୍ତିଲ କମର୍ପେ ।
 କହନ୍ତି ସେ ବିବାକର ଶୁଣିମା ଗୋ ମାତ
 କଳ୍ପାସୁର ଯୁଦ୍ଧେ ମାରିଗଲୁ ମୋର ଯୁଦ୍ଧ
 ସ୍ଥାନକରି ଆସି ତାକୁ କରିବ ଭକ୍ଷଣ
 କଣ୍ଠେ ବସି ଦୟାକର ମାତା ତତକ୍ଷଣ ।
 ଆଦିତ୍ୟର ବଚନେ ସେ ଦେବା ଗୋସାମି
 ଦୈତ୍ୟର କଣ୍ଠରେ ବିଜେ କଲେ ଠାକୁର
 ସ୍ଥାନ ପାରି ଆସି କଲେ ରକ୍ଷକୁଳବର
 ପଡ଼ିଲକ ନିଜପୁର ମନରେ ତାହାର ।
 ମନେ ବିରୁଦ୍ଧ ଆଗ ସିଦ୍ଧ ନିଜ ପୁର
 ପଛେ ଆସି ଭକ୍ଷିବି ମାଂସକୁ ଏହାର ।
 ଏମନ୍ତ ବିରୁଦ୍ଧ ମନେ ରକ୍ଷକୁଳପତି
 ଆପଣା ପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହେଇଲୁ ଝଟିତ
 ଏଥୁ ଉତ୍ତରେ ପାହୁଲ ସେହିନ ରଜନୀ
 ଗଗନରେ ଉଦେ ହେଲେ ପ୍ରଭୁ ଦିନମଣି
 ସିଦ୍ଧାମେ ସେ କର୍ଣ୍ଣ ପଡ଼ିଥିଲ ଶରଦାତେ
 ଗଣ୍ଡସ୍ଥଳେ ଆଦିତ୍ୟର କରଣ ଲଗନ୍ତେ ।

କୁଣ୍ଡଳୁ ଅମୃତ ଝରି ପଶିଲ ମୁଖରେ
 ମୋହ ତେଜ କର୍ଣ୍ଣବାର ଉଠିଲ ଧରରେ ।
 କ୍ଷେଣେ କର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲ ନିଜ ପ୍ରାଣ
 ମୋହ ତେଜ ବାରବାର ଉଠିଲ ତପସ ।
 ଧନୁ ତୁଣ୍ଡର ଲେଉଟିଲ ବାର ଗୁଣ୍ଡାସ୍ତ୍ର
 ଦେଖିଲ ଧନୁ ଆବର ତୁଣ୍ଡର ନାହିଁ ।
 ମନେ ବିଚାରିଲ ନେଲ ଦୈତ୍ୟକୁଳରାଜ
 ଶିର ଛେଦନ ନ କରି ରକ୍ଷା କଲ ପ୍ରାଣ ।
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
 ଏମନ୍ତବେଳେ ଶ୍ରୀପତି ଦେବ ପଶୁପତି ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପ ଧାରଣ କରି ବେନଜନ
 ବିଜୟ ଯେବେଠାରେ ଅଛି ବାର କର୍ଣ୍ଣ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଦେଖି ଉଠି ବେଶେ ରାଧାସୁତ
 ପାଦେ ପ୍ରଣମିଣ ଉଦ୍ଧା ହେଲ ଯୋଡ଼ି ହସ୍ତ ।
 କହଇ ବିପ୍ରେ ଏ ବନେ ଅଇଲ କପାଳି
 କଳ୍ପାୟୁର ନାମେ ଏକ ଦାନବ ଅଛଇ ।
 ମୋହର ସଙ୍ଗେ ସେ ଯୁଦ୍ଧ କଲ ଅପ୍ରମେୟ
 ମୋତେ ମାରି ଧନୁ ସୋଣ ନେଲ ଦୈତ୍ୟରାୟ
 ମୋହର ମାଂସ ଭକ୍ଷଣେ ଅଛି ତାର ମନ
 ଦେଖିଲେ ତୁମ୍ଭକୁ ନିଶ୍ଚୟ କରିବ ଭୋଜନ ।
 ସଜ ଶୁଭମାଂସ ଯେବେ ପାଇବ ଯୁକତେ
 ବାସି ମୃଗମାଂସ ସେହି ଭକ୍ଷିବ କେମନ୍ତ ।
 କ୍ଷଣେହେଁ ନ ରହି ରୁଲ ଯିବାକ ପଳାଇ
 ଘୋର ବନସ୍ତରେ ଆମ୍ଭେ ପଶିବା ନା ଯାଇ
 ଶୁଣିବି ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ସ୍ୱରାଜେ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଥିଲେ ମଲେ ଆମ୍ଭକୁ ତ ନାହିଁ ନା ଦୁଷଣ ।
 ତୁ ମୋ ମହାବୀର ଅଟୁ କ୍ଷତି କୁଳେ ଜାତ
 ଶତ୍ରୁ ମୁଖୁ ପଳାଇଲେ ହେବୁ ନକ ପ୍ରାପ୍ତ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ମୋହର ନାହିଁ ଧନୁବାଣ
 କି ଦେନ ରଖ କରିବି ଥିଲେ ଛନ୍ଦ ପଣ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଇଲେତୋତେ ଧନୁବାଣଦେଲେ
 ଯୁଦ୍ଧକରି ପାରିବୁ କି ସେ ଦୈତ୍ୟର ତୁଳନ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ନ ଜାଣୁ ଅନ୍ୟ ଶିଖା
 ପରଶୁରାମଙ୍କ ଶର ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ପକ୍ଷା ।
 ବିପ୍ରେ ବୋଇଲେ ଯହିଁରେ ମାରିବ ବଲ୍ଲଭ
 ସେ ଭରମ ଗୁରୁଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବିଚାରି ।

ବଇଶକୁ ମାରି ପଛେ ରଖ ଗୁରୁଧର୍ମ
 ଗୁରୁ ପ୍ରଣାମା କଲେ ଦେଖି ପରାଧର୍ମ ।
 ହଥାଇ ନନ୍ଦନ ବୋଲେ ବାକ୍ୟ ଅନୁମତେ
 ତୁମ୍ଭେ ବିପ୍ର ଧନୁଶର କାହୁଁ ଦେବ ମୋତେ
 ଯେବେ ଅନୁଗ୍ରହ କରି ଦେବ ଧନୁବାଣ
 ଦୁମରଲେ ଯେ ଶାରଙ୍ଗ ଧନୁ ନ ଦେଶ ।
 ତକ୍ଷେଷେ ଧନୁ ଆସି ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ
 ତାହା ଦେଖି କର୍ଣ୍ଣବାର ହୋଇଲ ହରଷ ।
 ହରିହର ଦୁହେଁ ଦେନ ଦୁହେଁ ଅଙ୍ଗୁଳି
 ନାରାଜ କରି ନିର୍ମାଣ କଲେ ଦୁହେଁ ମିଳି ।
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଦେନ ବେନିବାଣ
 ଦାନବର ସଙ୍ଗେ ତୁହି କଲବେଳେ ରଣ ।
 ହୃଦକୁ ବିନ୍ଧିବୁ ତୁହି ଶୁଳ୍ବ କର୍ଣ୍ଣ ଶରେ
 କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ ନାରାୟଣକୁ ବିନ୍ଧିବୁ ନାଭିରେ ।
 ତେବେ ଦଇତ ଗୁଡ଼ିକ ତାର ନିଜ ପ୍ରାଣ
 ଏମନ୍ତବେଳେ ମିଳିଲ ଆସି ଦୈତ୍ୟରାଜ ।
 ରେରେକାର କରି କୋପେ ଡାକଇ ରକ୍ଷସ
 ହରିହର ବେନି ଦେବ ହୋଇଲେ ଅଦୃଶ୍ୟ ।
 ରେ ରେ କରତ ବୋଲିବିତାକେ ଦୈତ୍ୟରାୟେ
 ପଥର ଚୂର୍ଣ୍ଣ କଲ ସେ କର୍ଣ୍ଣର ହୃଦୟେ ।
 ଦେଖି ବାରକର୍ଣ୍ଣ କୋପେ ଧନୁ ଧରି କରେ
 ନାରାୟଣକୁ ବସାଇଲ ଧନୁର ଗୁଣ୍ଡରେ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ପରିଯନ୍ତେ ତାକୁ ଆଣଲ ଓଟାରି
 ମନ୍ତ୍ର ସୁମରି ବିନ୍ଧିଲ ବାଣ ଯନ୍ତ୍ରକରି ।
 ଦୃଷ୍ଟିର ଗୋଚରେ ଥାଇ ସେହି ରାଧାସୁତ
 ହୃଦୟ ନାଭିକୁ ବିନ୍ଧି ଦେଲ ବେନି ସେ ।
 ନାଭି ହୃଦୟ ଫୁଟିଣ ଗଲ ବେନି ବାଣ
 ଅତି ସଙ୍ଗେ ବାହାଲେ ଦଇତର ପ୍ରାଣ ।
 ପଡ଼ିଲ ଘୋର ଗର୍ଜନ କରି ଦୈତ୍ୟବାର
 ନିର୍ଭୟ କରି ଆଣିଲ ସେହି ବେନି ଶର ।
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ବୋଇଲେ ଅମରେ
 କୁମ୍ଭ ମରଣା କଲେ ରାଧାସୁତ ଶିରେ ।
 କଳ୍ପାୟୁର ଯେତେ କଷ୍ଟ ଦେବତାଙ୍କୁ ଦେଲ
 ଆଦିତ୍ୟର ନନ୍ଦନ ତା ସବୁ ନାକେଲ ।
 ମନୁ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୋ ମୁନିବର କହ ମୋତେ
 କଳ୍ପାୟୁର ଯୁଦ୍ଧ କଥା କହିଲ ଅଗ୍ରତେ ।

କାହା ଆୟୁଧେ ନୋହିଲ ଭେଦ ତାର କାୟ
 କାହାକୁ ସେବ ପାଇଲ ବର ଦୈତ୍ୟରାୟ ।
 ମୁକି ହୋଇଲେ ସେବିଲ ଦେବ ଦିବାକର
 ନିରଞ୍ଜନ ଘାଷା ନେଇ ଶୂନ୍ୟେ କଲ ଧ୍ୟାନ
 ଘୋର ତଥ ଦେଖି ତୋଷେ କମଳଲେଟନ ।
 ବୋଇଲେ ରେ କଳ୍ପାୟୁର ମାଗି ଦେନ ବର
 ଯାହା କି ମନରେ ବାଞ୍ଛା ଅଛଇ ତୋହର ।
 ଦାନବ ବୋଇଲ ତୁ ହୋ କେବଣ ଦେବତା
 ବଦନ୍ତି ଆଦିତ୍ୟ ଆମ୍ଭେ ଦିବସ କରତା ।
 ଅସୁର ବୋଇଲ ତୁହି ଯେବେ ଦେବୁ ବର
 କଲ୍ପେ ପରିଯନ୍ତେ ମୁହିଁ ହୋଇବି ଅମର ।
 ଦେବ ଦାନବ ମାନବ ଯସ ବିଦ୍ୟାଧର
 ଗନ୍ଧର୍ବ ନାଗ ପିଣ୍ଡାତ ଗୃହ୍ୟକ କିନ୍ନର ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗ୍ରହ ତାର ଛଦ୍ମଗଣ ଇନ୍ଦ୍ର
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଅଗ୍ନି ବାୟୁ ନୈରୂତି ନଗେନ୍ଦ୍ର
 ବରୁଣ କୁବେର ଦେବ ତେଜଶ ଯେ କୋଟି
 ଯାହାଙ୍କ ତୁଣୀରେ ଯେତେ ଶସ୍ତ୍ର କୁଳ ଯଶ୍ଵି
 ବିଶ୍ଵକର୍ମାର ନିର୍ମାଣ ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଯେତେ
 ବ୍ରହ୍ମାର ନିର୍ମାଣ ଶସ୍ତ୍ର ଯଜ୍ଞାଦୃତ ମତେ ।
 ନ ଭେଦିବ ଏ ସମସ୍ତ ଶସ୍ତ୍ର ମୋର କାୟ
 ଚଉଦ ଭୁବନ ମୁହିଁ କରିବଇଁ ଜୟ ।
 ଅସୁ ହେଉ ବୋଇଲେକ ଦେବ ଗୁପ୍ତାପତି
 ଦାନବ ଅଙ୍ଗେ ଲେପନ କଲେକ ବିଭୂତି ।
 ହୃଦୟ ନାଭି ଏ ଦୁଇ ସ୍ଥାନହିଁ ଗର୍ଭର
 ବଜ୍ରବିଭୂତି ନ ଲାଗି ହୋଇଲ ଅନ୍ତର ।
 ଅକ ବିଦାରଣ ଚହୁଁ ଗଲେ ଅନ୍ତର୍ଦାନେ
 ବର ପାଇ ସେ ଦାନବ ଗଲ ନିଜସ୍ଥାନେ ।
 ଆଦିତ୍ୟ ବରେ ଜଗତଜନ ସାଧକଲ
 ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପତକାଳେ ସେ କର୍ଣ୍ଣକୁ ଭେଟିଲ ।
 ହରିହରଙ୍କର କୃତେ ପ୍ରାଣେ ହେଲ ନାଶ
 ଅଙ୍ଗୁଳକୁ ଛେଦି ବାଣ କଲେ ପ୍ରୀତିବାସ ।
 ନାରାୟଣଙ୍କ ଅଙ୍ଗୁଳ ଛେଦନ ଯେ ବାଣ
 ମାଳବାଣ ନାମ ତାର ସ୍ଵୟଂ ନାରାୟଣ ।
 ମହାଦେବଙ୍କ ଅଙ୍ଗୁଳ ହେଲ ଯେଉଁ ଶର
 ଭୁଜବାଣ ନାମଗୋଟି ହୋଇଲ ତାହାର ।

ଦୈତ୍ୟ ପଡ଼ିନ୍ତେ ଅଇଲେ ସେହି ବେନଜନ
 ବାବୁ ଦେବତାଙ୍କ ଶସ୍ତ୍ର ମାଇଲୁ ତୁ କର୍ଣ୍ଣ ।
 ବୋଇଲେ ଯେ ବରମାଗ ଦେବା ଆମ୍ଭେ ଦୁର୍ଗେ
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲ ଗୋସାଇଁ କହ ତୁମ୍ଭେ କିଏ ।
 କହନ୍ତି ଯେ ଛଦ୍ମ ବିଷ୍ଣୁ ଆମ୍ଭେ ବେନଜନ
 ଶୁଣିଣ ଶୋଇଲ ପାୟେ ପଡ଼ି ଗରକର୍ଣ୍ଣ ।
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନ ଚହୁଁ କହିଗଲି ମନ୍ଦବାଣୀ
 ମମଦୋଷ କ୍ଷମ ଶୂଳପାଣି ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଯେବେ ବର ଦେବ ଦେବ ଏହି ବେନ ଶର
 ଶୁଣିଣ ସେ ବେନ ଜନ ଦେଲେ ଏ ଉତ୍ତର
 ତୁହି ମହାଦାମ ଅଟୁ ଘାଆର ତନୟ
 ବିପ୍ରରୂପେ ଆସି ଦେବ ଦାନବ ନିତୟ ।
 ଦାନ ମାଗି ତୋତେ ଘେନିଯିବେ ଏହି ବାଣ
 ନିମିଷକେ ଜଣିବେ ଏ ଚଉଦ ଭୁବନ ।
 ସାକ୍ଷାତେ ଅଟନ୍ତି ହରିହର ଏହି ଶର
 ଏ ବାଣେ ମରିବେ ବ୍ରହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ର ହରିହର ।
 ଏ କଥାଗୋଟି ବିଚାର କର ତୁହି ମନେ
 ଶୁଣି ହସ୍ତ ଦେଲ ଗାର କର୍ଣ୍ଣ ଶିରେ କାନେ ।
 ଗୋସାଇଁ ମୁଁ ଗୁପ୍ତ କରିଥିବି ଏହି ଶର
 ବିଶୁଦ୍ଧ ଚିତ୍ତରେ ଯେବେ ଦେବ ତୁମ୍ଭେ ବର
 କାହାକୁ ବାବୁ ଏ ଶର ଘେନି ନ ମାରିବୁ
 ଏ ଶର ମନ୍ତ୍ରମା କେହି ନ ଜାଣଇ ବାବୁ ।
 ପ୍ରାଣକୁ ଯେବେ ତୋହର ପଡ଼ିବ ବିପତ୍ତି
 ମାରିବୁ ତେବେ ଏ ଶର ଘେନି ମହାକ୍ଷଣୀ ।
 ଏତେ କହି ଦୁଇବାଣ ଦେଲେ ହର ହରି
 ସେ ଶସ୍ତ୍ର ଥୋଇଲ କର୍ଣ୍ଣ ବେନ ଜାନୁ ଚରି ।
 ଜାଣନ୍ତି ଯେ ହରିହର କର୍ଣ୍ଣ ଜଣ ତିନି
 ବେଦବ୍ୟାସ ଜାଣନ୍ତି ସେ ଯେଣୁ ମହାଜ୍ଞାନ ।
 ସର୍ବଜ୍ଞ ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀ ସହଦେବ ଯେ ଜାଣଇ
 ଏହି ପାଞ୍ଚଜଣ ଭଲ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି ।
 ବେନ ଦେବତାଏ ଚହୁଁ ଗଲେ ଦେଇ ବର
 ଆପଣା ପୁରକୁ ଗଲ ଆଦିତ୍ୟକୁମର ।
 ଶ୍ଵେ ଗଜା କନ୍ତର ମୃତ୍ୟୁଦେଖି ସର୍ବସ୍ଵରେ
 ଯେ ଯାହା ମନ୍ଦରେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ସ୍ଵର୍ଗରେ ।
 ଚକ୍ରା ଗୁଡ଼ିଲେ ବନ୍ଧିବା ସ୍ଵପ୍ନମାନେ ଘେନି
 ଉଶ୍ଵାସ ପାଇ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲ ମେଦନୀ ।

ଦୁଷ୍ଟ ନିବାରଣେ ସୁସ୍ଥ ହେଲେ ଚିନ୍ତା ପ୍ରତି
ସୁଖସିନ୍ଧୁରେ ସବୁର ଚିତ୍ତ ଗଲ ବୁଡ଼ି ।
ଶୁଣ ବୈବସ୍ବତ ମନୁ ମଧ୍ୟପର୍ବ ଶାନ୍ତି
କଳ୍ପସୁର ବଧ ଯେହୁ କର୍ଣ୍ଣରେ ଶୁଣନ୍ତି ।
ଦ୍ରୁଶଦତ୍ୟା ବହୁଦତ୍ୟା ଗୋରୁ ଶିଶୁବଧ
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରେଣି କରଇ ସୁସମାନ ସଧ ।
ଏହି ମହାପାପମାନ ନାଶଯାଇ ଶୁଣି
ଭରତ ଶୁଣି ଦକ୍ଷିଣା ନ ହିଏ ଯେ ପାଣୀ ।
ଶତେଜନ୍ତୁ ପରିସନ୍ତେ ବଧୂର ହୁଅନ୍ତି
ପୁରଣ ଶୁଣିବା ଫଳ ପୁଣି ସେ ନ ପାନ୍ତି ।
ହେ ପ୍ରାଣୀମାନେ ଦକ୍ଷିଣା ଯାଚି ପୁଣିଦେବ
ନରନ୍ତର ଶ୍ରୀଭରତ ଚିନ୍ତା କରୁଥିବ ।
ପଦେ ଅଧେ ଅକ୍ଷରରେ କଲେ ସୁମରଣ ।
ନାଶ କରନ୍ତି ସକଳ ବ୍ୟାଧି ନାଶପୁଣ୍ୟ
ଜୟ ତୁ ଜଗତନାଥ ଜଗତଜୀବନ
ଜୟ ତୁ ଜଗତନାଥ ସର୍ବୋତ୍ତମେତନ ।
ଶଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଦାଧର ଗରୁଡ଼ ଆସନ
ମାଳଗିରିବାସୀ କୁମୁଧାସ୍ନ ଭଗବାନ ।
ଭକତ ଦୁଃଖନାଶନ ଶସ୍ତ୍ର ଅନୁକାଶ
ପତିତପ୍ରବନ୍ଦ ଦେବ ଦେବ ଦଇତ୍ୟାରି ।
ସିନ୍ଧୁର ଉତ୍ତରଖରେ ଅଟେ ତୁମ୍ଭ ବାସ
ଦରିଦ୍ରଜନ ବାନ୍ଧବ କମଳାବିଳାସ ।
ଦୁଃଖୀର ଦୁଃଖକୁ ଦେଖି କ୍ଷଣେ ନ ସହ ତ
ଆସ ଆସ ବୋଲି ଉଚ୍ଚେ ଶରଣ ଯା'ତ ତ ।
ତେଣୁ ଜନଙ୍କର ମନ ସେ ପାଦେ ନମଇଁ
ରକ୍ଷାକର ଦେବ ଦେବ କମଳାର ସାଇଁ ।
ତୁମ୍ଭ ପାଦ ବିନ୍ଦୁ ମୁଣ୍ଡି ଅନ୍ୟ ନ ଜାଣଇ
ଆଶ୍ରାକଲି ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ନାମ ହୃଦେ ଧାୟି ।
ଜୟ ଜୟ ପଦ୍ମନାଭ ଜୟ ପଦ୍ମପାଣି
ଜୟ ପଦ୍ମାକ୍ଷୀ ପଦ୍ମାକ୍ଷୀ ଯାହାର ଘରଣୀ ।
ଜୟ ଜୟ ପଦ୍ମମୁଖ ଜୟ ପାଦପଦ୍ମ
ଜୟ ଜଗଜ୍ଜନ ସାକ୍ଷୀ ଜଗଜ୍ଜନ ସଦ୍ମ ।
ଅଭୟବର ଶାରଳା ଦାସକୁ ସେ ହେବା
ସେ ପଦ୍ମପାଦରେ ରହୁ ନିତ୍ୟ ମୋର ସେବା
ବନ୍ଦଇ ସେ ଲକ୍ଷ୍ମୀବର ଗିରିଜାନନ୍ଦନ
ଲକ୍ଷ୍ମୀର ପିଠିରେ କରୁ ସର୍ବଦା ଗମନ ।

ସର୍ବଦା ଅମୃତ ଲଢ଼ୁ ତୋହର ଭୋଜନ
ନୃତ୍ୟରସ ବିନୋଦେ ତୁ ତୋଷ୍ଟ ଶିବମନ ।
ଅକ୍ଷକ ବିନାଶ ଗଲ ଯାର ବୁଦ୍ଧିବଳେ
କାଶୀପୁର ଧ୍ୟାନ ଗଲ ତୋର କୋପାନଳେ
ମଣିକର୍ଣ୍ଣିକାଶ୍ରମରେ ବିଜେ ସଦାଶିବ
ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ନାହିଁ ଶବ୍ଦ ହିବ ।
ମହାପ୍ରଳୟ କେବଳ ତୁହି ନାଶ ଜାଣୁ
ମନୁ କେକୁ ହବସ ପ୍ରାୟେ ତୁହି ମଣୁ ।
ପୃଥ୍ବୀ ଆସ ତେଜ ବାୟୁ ଆକାଶ ଏ ପଞ୍ଚ
ମହାଭୂତ ତୁଲେ ତୁମ୍ଭେ ନିବନ୍ଧିତ ବଞ୍ଚ ।
ଶିର ସିନ୍ଧୁର ତୋ ଗଲେ ପାରିଜାତ ମାଲେ
ମତ୍ତ ମାତ୍ସ୍ୟ ନାଥ ତୋ ଗଣ୍ଡେ ସଦା ଲୁଲେ
ଗଣେଶଙ୍କ ପଦ୍ମପାଦେ ପଶିଲ ଶରଣ
ଉଦ୍ଧରି ଧର ହେ ମୋତେ ଗିରିଜାନନ୍ଦନ ।
କପାଳେ ଲିପ୍ତ ଯାହାର ଶ୍ଵଶ୍ରୁତନ୍ତନ
ଗଜଦନ୍ତ ଥୋରହସ୍ତ ତୋର ଗଜାନନ ।
ଅନନ୍ତ ବାସୁକୀ ତୋର ଭୁଜର କଙ୍କଣ
ତୋହର ଚରଣ ତଳେ ପଶିଲ ଶରଣ ।
ଅଯୋନି ସମୁଦ୍ର ତୋତେ ଦୁର୍ଗା କଲେ ଜାତ
ପାର୍ବତୀ ଜନମା ତୋର ସଦାଶିବ ତାତ ।
ଭୃଗୁ ଦକ୍ଷିଣାହାର ନାଥ ଭୁଜବଳେ
ସୁମରନ୍ତେ ବିଦ୍ଧ ତୁହି ଶ୍ଵେତ ଅବହେଳେ ।
କପଟେ ଅମୃତ ଲଢ଼ୁ କଲୁ ତୁ ଭୋଜନ
ପରଶୁ ପାଶ ଅଙ୍ଗୁଳ କରକୁ ଶୋଭନ ।
ଶ୍ଵେତମଣି ମୁକୁଟ ତୋ ଶିରେ ପାଏ ଶୋଭା
ଲଲିତରେ ବିବର୍ଜଇ ସେ ମୁକୁଟ ପ୍ରଭା ।
ଏ ତୋର ଚରଣେ ନାଥ ଲୁକ୍ତ ମମ ମାଥ
ପଦପ୍ମରଣ ବରଣ୍ଡି ଦେବା ଗଣନାଥ ।

କୁମୁଦ ବଧ

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ବୈବସ୍ବତ ମନୁ
ପାତ୍ୟ ଅର୍ଘ୍ୟ ପୂଜାକରି କୁମୁଦସି ସୁନୁ ।
ଅର୍ଜୁନ ତ ଯାଇ ବନବାସରେ ରହିଲ
ତହୁଁ ସେ ଅନେକ ପୁଣ୍ୟମାନହିଁ ସଞ୍ଚିଲ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶ୍ରୀମ ନକୁଳ ସହଦେବ ଗୁରୁ
ଏ କେବଣ କୃତ୍ୟ କଲେ କହ ତପସ୍ବର ।

ଅଗସ୍ତି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ଆହେ ମନୁଗପ୍ତ
 କୁମ୍ଭକ ବଧକଲ୍ଲ ସେ ପବନ ଚନୟ ।
 ମୁନି ବୋଲଲେ ଏ ବଡ଼ ସୁସମ୍ପ ପ୍ରସାଦ
 ଏ କଥା ମେତେ କହିବା ହେଉ ମୁନି ଦେବ
 କାହାର ପୁତ୍ର ହେ ଗାର କାହାକୁଲେ ଜାତ
 କେମନ୍ତେ ମାରୁତ କଲ୍ଲ ତାହାକୁ ନିହତ ।
 ବଦୟନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ସେ ମୁନି ବ୍ରହ୍ମବରଣ
 ପରୁରଲ୍ଲ ତୁ ବହୁତ ଦିନର ବାରତା ।
 ଆଦି ସିଂହକାର ଚହୁଁ ଉତ୍ତପତ୍ତ ବହୁ
 ଶତ୍ରୁର ନନ୍ଦନ ଅଟେ ଦୈତ୍ୟ ଗାରବାହୁ ।
 ଗାରବାହୁର ନନ୍ଦନ ଅଟେ ଜମ୍ବୁଦୈତ୍ୟ
 ଅମର ବିବାଦେ ନାଶକଲେ ପୁରୁହୁତ ।
 ବଜ୍ରରେ ତା ଶିର ଇନ୍ଦ୍ର ପକାଇଲେ ଛେଦି
 ଜମ୍ବୁଦୈତ୍ୟ ନାଶିବାରୁ ନାମ ଜମ୍ବୁଭୈଷ୍ୟ ।
 ଜମ୍ବୁଦୈତ୍ୟର ନନ୍ଦନ ଅଟେ ଲୌହଶିର
 ଚଣ୍ଡୀପୁତ୍ରେ ନାଶଗଲ୍ଲ ସେ ମହାଅସୁର ।
 ଲୌହଶିରର ନନ୍ଦନ ଅଟଇ ଶ୍ରୀଧର
 ଶ୍ରୀଧର ନନ୍ଦନ ଅଟେ ନାମରେ ଅସୁର ।
 ସବଦା ଆବୋରିଥାଇ ସେହି ଅର୍କଶର୍ପ
 କଟୟିବନ୍ତୁ ବିବାଦେ ନାଶିଲେ ଆଦିତ୍ୟ ।
 ଅର୍କ ଦୈତ୍ୟର ନନ୍ଦନ ଉଦପା ଅସୁର
 ଉଦପାସୁର ନନ୍ଦନ ଦର୍ପାସୁର ଗାର ।
 ଦର୍ପାସୁରର ନନ୍ଦନ ଅଟେ ମହାଦାସ
 ମହାଦାସର ନନ୍ଦନ ମାୟା ସେ ଶସସ ।
 ମାୟାକୁ ମାଡ଼ିବସିଲେ ଗାର ହର୍ଜୁମନ୍ତ
 ଏହାର ନନ୍ଦନ ଅଟେ ଶ୍ରବଣା ଦଇତ୍ୟ ।
 ଶ୍ରବଣାର ନନ୍ଦନ ସେ ଅଶ୍ଳେଷା ଅସୁର
 ତାକୁ ବଧକଲେ ବାଣେ ଗାର ଶଶାବୁର ।
 ଅଶ୍ଳେଷାର ନନ୍ଦନ ସେ କଳ୍ପାସୁର ଦୈତ୍ୟ
 ହରିହର ବାଦେ ତାକୁ କଣ୍ଠେ କଲେ ହତ ।
 କଳ୍ପାର ନନ୍ଦନ ଅଟେ କୁମ୍ଭକ ଅସୁର
 ମହାପ୍ରଜାପୀ ଅସୁର ପୃଥ୍ବୀରେ ସେ ଗାର ।
 ବାଳକାକୁ ସେବିଲ୍ଲ ସେ ଦେବ ବିବାକର ।
 ତୋଷେ ନିରଞ୍ଜନ ଦେବ ଦେଲେ ତାକୁବର
 ମାଗିଲ୍ଲ ଦେବ ଦାନବେ ନୋହିବି ମୁଁ ବଧ
 ଅସୁ ହେଉ ବୋଲି ତାକୁ ବୋଇଲେ ବିବୁଧ

ମନୁଷ୍ୟକୁ ଗୁରୁ ବୋଲି ନ କଲ୍ଲ ସେ ଶ୍ରୀ
 ଏଥିରେ ରଖିଲେ ତାର ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରଜାପତି ।
 ତଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ତାର ନେତ୍ରି ନାହିଁ ସଙ୍ଗେ
 ଜଣିଲ ସେ ବୁଝା ସୁର ଇନ୍ଦ୍ର ଗଣ ରଙ୍ଗେ
 ସେ କୁମ୍ଭକ ଦୈତ୍ୟ ବଲେ ଆକାଶରେ ପଶି
 କୁବେର ଭଣ୍ଡାରୁ ଦେନିଗଲ୍ଲ ଧନରାଶି ।
 ବିଦ୍ୟାଧରାମ ନକ୍ଷୁ ସେ ଆଶେ ଧରି ବଲେ
 ଦେବେ ରହି ନ ପାରିଲେ ଗଗନ ମଣ୍ଡଳେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ବରୁଣ ସେ କୁବେର ପବନ
 ଯମ ଅଗ୍ନି ନଳର ତ ଗ୍ରହ ତାରାଗଣ
 ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ମିଳି ଘୋରଯୁଦ୍ଧ କଲେ
 ମହାପ୍ରତାପୀ କୁମ୍ଭକ ଦାନବର ତୁଲେ ।
 ବୈଶାଖ ଶୁକଳପକ୍ଷ ତୃତୀୟାର ଦିନ
 ସେହିଶୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଭୃଗୁବାର ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ତେଣେ ନାମେ କରଣ ସଉତ୍ତରାୟ ଯୋଗ
 ସେହିଶୀ ଘରେ ସେ ଦିନ ବୃଷ କରେ ଶ୍ରେଣ
 ସୁନକ୍ଷତ୍ର ବଦାପନା ଇନ୍ଦ୍ରର ସେ ଦିନ
 ମନର ଆନନ୍ଦେ ସେ ଯେ ଦେବ ମନ୍ଦବାନ ।
 ବସନ୍ତ ଉତ୍ତର ଏକ ଯାହାର ବିଧାନେ
 ଅନନ୍ତ ସମ୍ଭାର ଘେନି ବୃନ୍ଦାକରମାନେ ।
 ନନ୍ଦନବନେ ଆକାଶଗଙ୍ଗା ନଦୀକୂଳେ
 ବସିଲେ ଆସ୍ଥାନ ପ୍ଲାପି ଦଶଦିଗପାଳେ ।
 ଚଉପଟି କୋଟି ବିଦ୍ୟାଧର ବିଦ୍ୟାଧର
 ମହାସମାଗେହେ ତହିଁ ବିଜେ ଅପସରା ।
 ସାରି ଗାମା ପା ଧା ନି ସା ସପ୍ତସୁର ଧରି
 ଗଣା ଘେନି ନୃତ୍ୟଗୀତ କରନ୍ତି ସୁନ୍ଦରୀ ।
 କେଶିନୀ ଉଦ୍ୟା ମେଧା ସୁମେଧା ରେଧା
 ଶାନ୍ତି ସୁନତି ସୁକାନ୍ତି ରହି ପରିଛଦା ।
 ସୁବାସିନୀ ବିକାସିନୀ ଶ୍ରୀୟା ସରସ୍ୱତୀ
 ମହା ସମାଗେହେ ନୃତ୍ୟ ଗୀତ କରୁଛନ୍ତି ।
 ସାରି ଗାମା ପା ଧା ନି ସା ସରସ୍ୱତୀ ଗଣା
 ବଜାନ୍ତି ରସନାୟିକା ମଧ୍ୟେ ହୋଇ ଗଣା ।
 ଇନ୍ଦ୍ରା ଉଦ୍ୟା ମେନକା କଳା ଚନ୍ଦ୍ରେଶୀ
 ମୋହିନୀ ଚଞ୍ଚଳା କାମକଳା ମଦନକା ।
 ମାଳିନୀ ଲଳିତା ଆଦି ସ୍ୱର୍ଗ ଅପସରା
 କାନ୍ଧ୍ୟ ସୁନାଳୀ ମାଳତୀ ଅନନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ ।

ଏହାଙ୍କର ମୂଳେ ଚଉଷଠି ଶିଳାସିନା
 ଚଉଷଠି ପରିବର୍ତ୍ତେ ଲଗାଇ ଖଟଣି ।
 ସନକ ସନନ୍ଦ ଆଦି ଭଗ୍ନ କଉଁଶିକ
 ଏହାକୁ ଘେନି ବସିଲେ ଅମରନାୟକ
 ଦେବତାଙ୍କ ଗର୍ଭରେ ବୁଦ୍ଧର ସେତେ
 ବସନ୍ତ ଉତ୍ସବ ଯାହା କରନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।
 ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ଶତ୍ରୁଧର
 ଏମନ୍ତବେଳେ ବାହୁଲ୍ୟ କୁମୁଦ ଅସୁର ।
 ଅମରାବତୀ ନଗରେ ପଶିଲ ଗରଜ
 ଶବଦରେ ପଦ୍ମ କି ପଡୁଅଛି ଭାଙ୍ଗି ।
 ପ୍ରିୟ ପୁରୁଷ ଯେତେକ କୁମାର କୁମାରୀ
 ସମସ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ଯାହା ରସରଙ୍ଗ କରି ।
 ପ୍ରଚଣ୍ଡବଳୀ ଅମରପୁର କରେ ରକ୍ଷା
 ସଙ୍ଗେ ଲକ୍ଷେକ ଗରବ ସମରେ ନିଶଙ୍ଗା
 ସମସ୍ତ ସମ୍ପଦ ଦେଖି ଦେବ ସୁନାସୀର
 କରନ୍ତି ଯାହା ଆକାଶଗଙ୍ଗା ନଦୀର ।
 ଦାନବ ପଶନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗେ ଆଗରୁ ଓଗାଳି
 କାହିଁର ଦର୍ପିଷ୍ଠ ତୋର ଭରସା ଏଭଳି ।
 ଧାଇଁଲେ ସେ ବିଦ୍ୟାଧରେ ରେରେକାରକରି
 ନିଜ ନିଜ ଆୟୁଧକୁ ଯେହା କରେ ଧରି ।
 ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ନିଶ ଚର ପଶିଲକ ପେଲି
 ଦୁଷ୍ଟ ଅସୁରକୁ ଦେଖି ସେ ପ୍ରଚଣ୍ଡବଳୀ ।
 ଗଦାବରକୁ ବୁଲାଇ ପିଟିଲ ତା ଶିରେ
 ନଦ୍ରା ଭାଙ୍ଗିଗଲା ଦୈତ୍ୟ ଉଠି କୋପଭରେ ।
 ଦବଣ୍ଡି ତା କେଶଧରି ଦେଲ ତାକୁ ଫିଙ୍ଗି
 ଗଙ୍ଗାକୁଳେ ପଡ଼ିଲ ସେ ହୋଇ ସ୍ଥାନତ୍ୟାଗୀ
 ଭିତରେ ଦାନବ ଗାର ପଶିଲ ଗରଜ
 ଦ୍ୱାରଗଡ଼ ଜଗନ୍ନାଥ ପକାଇଲ ଭାଙ୍ଗି ।
 ମେଢ଼ ମଣ୍ଡପ ଦେଉଳ ଯେତେକ ଅଟ୍ଟାଳ
 ସମସ୍ତ ଭାଙ୍ଗି ପଶି ଦୈତ୍ୟ ମହାବଳୀ ।
 ପୁରେ ପୁରେ ଦାନବ ଯେ ଲେଉଟଇ ଉଦ୍ଦେଶି
 ନ ଦେଖି ଦାନବ ଗାର ଲେଉଟଇ ଆହୋଷି
 ନ ରଦ ପ୍ରବେଶ ଯାଇ ଉତ୍ସବ ନବର
 ଦେଖି ପୂଜା କଲେ ତାକୁ ଦେବ ସୁନାସୀର
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଶ୍ରେ ମୁନି ବ୍ରହ୍ମା କୁମର
 କି କି କଥା ସମ୍ପାଦିଛ କହ ମୋ ଆଗର ।

ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ସୁରପତି
 ଅମରାବତୀ ନାଶିଲ ଅଶେଷାର ନାତି ।
 ପ୍ରଳୟବଳୀକୁ ଦେଲ ଶ୍ରେଷ୍ଠେ ବେଗେ ଫିଙ୍ଗି
 ବାରସ୍ତ୍ରୀପୁର ତୋର ପକାଇଲ ଭାଙ୍ଗି ।
 ଶୁଣି ପ୍ରମୁଦୁତ ହେଲେ ଦେବ ମହାବାନ
 ଯାହା ଭାଙ୍ଗିଦେଲେ ଏଣେ ମନ ଛନ୍ଦିଛନ୍ତି ।
 ଦେବତାମାନେ ବୋଇଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାକୁ
 ଆମ୍ଭେ ଯାଉଅଛୁ ଏବେ ଅମ୍ଭେ ଭବନକୁ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଯେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସଜ ହୁଅ
 ମାରିବା ସେ ଦ ନବକୁ ଫେଡ଼ିବା ସ୍ୱର୍ଗପୁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ବୃଷାକ୍ତା ଅଜାରପରାଗ
 ଜୟନ୍ତ ଅଜୟସେନ ତୁଳାକର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗ ।
 ଏହାଙ୍କ ତୁଲେ ଗରବବଳ ନବଲକ୍ଷ
 ଏହାଙ୍କୁ ଗୁହ୍ୟ ଅଦେଶ କଲେ ସହସ୍ରାକ୍ଷ ।
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ତୁଲେ ସକଳ ସଇନ୍ୟ
 ସଜ ହେଲେ ଯାଇ ଦେବବଳଙ୍କ ବଚନେ ।
 ଆପେ ସୁରନାଥ ଶିବବଳ ଦ୍ରୁପା ମଣ୍ଡି
 ଉପରେ ଥୋଇଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ତୋମର ଭୃଷଣି ।
 ଭିତରେ ଝେଉଟି ସ୍ତ୍ରୀ ମାଳାର ପରିଡ଼
 ଲୁହାର ଜାଲ ଆବର ତା ଉପରେ ବାଡ଼ି ।
 ଭିତରେ ସେନା ବାହାରେ ଦିଶେ ଦିବ୍ୟରଙ୍ଗ
 ଅସ୍ତ୍ରାଙ୍ଗ ଶରୀରେ ମଣି ଅଛନ୍ତି ମାଗର ।
 ଦଣ୍ଡ ଭାଗୁଡ଼ ମାଳରେ ଶେଷ ପାଇ କଣ୍ଠ
 ଶୁକଳ ଦୋସରି ଚନ୍ଦ୍ର ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଶର ।
 ଉପରେ ଶୁକଳ ନେତ୍ର ପାଟ ଲୁଗା ଛନ୍ଦି
 ନିଗୁଡ଼ ଚନ୍ଦ୍ର କରଣ ପଙ୍ଗା ଉଡେ ବାନ୍ଧି ।
 କୁମୁଦିନରେ ବଶିଷ୍ଠ ରତ୍ନମାନ ଝେଉଟି
 ମୁକୁତାର ତୁଲେ ସ୍ତ୍ରୀ ମାଳା ପୁଞ୍ଜି ପୁଞ୍ଜି ।
 ଉପରେ ଶୋହେ ମାଣିକ୍ୟ ମଣି କେଶ କେଶ
 ଚନ୍ଦ୍ରକିରେ ଲମ୍ବର ମୁକୁତାର ଶର ।
 ତଥା ଉପରେ ବଶିଷ୍ଠ ଆୟୁଧ ଅଛନ୍ତି
 କୁନ୍ତ ଶେଷ ଲଜିଆ ଧନୁର ଶୋଇ ।
 ସାଞ୍ଜି ସାବଳ ମୁଷଳ ଶକ୍ତି ବଳି ଯଶ୍ଵି
 ଶସ୍ତ୍ରମୁନା ଅସପତ ଭଲ କାତି ଛୁଣି ।
 ଶୁଳ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଦାବର ପଟିଶ ମୁକୁର
 ଭୃଷଣିପରିଦ ଆଦି ବଶିଷ୍ଠ ପ୍ରକାର ।

ଏସନ ରୂପେ ବିଜୟ ରହିଁ ଶକୀସାଲି
 ରେରେ ଦାନବ ବୋଲି ସେ ଓଗାଳିଲେଯାଇ
 ବାସବର ସଜଦେଖି ବିଦ୍ୟାଧରମାନେ
 ସମସ୍ତେ ଶସ୍ତ୍ର ପିଟିଲେ କୋପେ ଏକମନେ
 ଶସ୍ତ୍ର ପଡ଼ିନ୍ତେ ଅସୁର ନ କରଇ ଭୟ
 ସେ ତାହା ଜାଣଇ ପିତୃକାଣ୍ଡ ଜଳପ୍ରାୟ ।
 ଆପେ ଦେବଇନ୍ଦ୍ର କୋପେ ବହୁ ଶସ୍ତ୍ର କଲ
 ଶରମାନ ତା ଦେହରେ ପଡ଼ି ରୁର ଲେ
 କଳିଶକତି ବୁଲଇ ଯେ ବେଗେ ପିଟି
 ଦେଖି ଦାନବ ପାତଳ ତାର ମଥା ଗୋଟି ।
 ପବନ ରୁଷ୍ଟି ହୁଅଇ ଯେଉଁ ବଜ୍ର ପଡ଼ି
 ଦଇତ ମୁଣ୍ଡେ ପଡ଼ି ସେ ଗଲୁକ ଉପଡ଼ି ।
 ଶକ୍ତି ଗୁଡ଼ିକ ହୋଇଲ ଇନ୍ଦ୍ର ସ୍ଥାନବାସୀ
 ତା ଦେଖି କମ୍ପଇ ଦୁଷ୍ଟ କୁମ୍ଭକ ଦନୁଜ ।
 ମହାକୋପେ ଧାଇଁଲ ସେ ରେରେକାର କରି
 ଇନ୍ଦ୍ର ଉପରେ ପିଟଇ ମୁଦୁଗର ଧରି ।
 ମୁଦୁଗର ପିଟିନ୍ତେ ଦେଖି ଦେବ ମଦବାନ
 ଶିଶୁବଳକୁ ଘୁଆଇ କଲେ ପଳାୟନ ।
 ଦିଗପାଳେ ପଳାଇଲେ ଯେଯାହା ପୁରକୁ
 ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ପଳାଇଲେ ନନ୍ଦନବନକୁ ।
 ବିଦ୍ୟାଧରମାନଙ୍କୁ ସେ ମାଇଲ ଥୋକାଏ
 ଦିନକରନାଥ ମେରୁ ଉଡ଼ାଡ଼କୁ ଯାଏ ।
 ଅନେକ ଜୁର କଲ ସେ ଦେବଙ୍କ ଉଣ୍ଡାର
 ବାହୁଡ଼ଇ ଆପଣାର ଭୁବନେ ଅସୁର ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଆସି ଆପଣାର ପୁରେ
 ରଜନୀ ପ୍ରକାଶେ ଉଦେ ହେଲେ ଦିନକରେ
 ପୁଣିହିଁ ସଜ ହୋଇଲ କୁମ୍ଭକ ଦଇତ
 ଏକହସ୍ତେ ମୁଦୁଗର ଏକହସ୍ତେ କୁନ୍ତ ।
 ମହାମଉ ହୋଇ ଗାର ଆସେ କୋପଭରେ
 କଣ୍ଠ ଉଛୁଟିତ ଶ୍ଵାସ ବହେ ଖରତରେ ।
 ସିଂହନାଦ କରି ଧାଇଁ ଆସଇ ଗନ୍ଧସ
 ଅଳକାପୁରେ ହୋଇଲ ଯାଇ ସେ ପ୍ରବେଶ ।
 ଶୁଣି କୁବେର ମନରେ ପାଇ ମହାବାସ
 ସୈନ୍ୟକୁ ବୋଲେ ପଳାଇ ଯିବା ଆମ୍ଭେ ଆସ
 ନବସାଗର ଯେ ଯକ୍ଷଗଜାର ସଇନ
 ବରୁଣପୁରେ ପଳାନ୍ତି ଉଣ୍ଡାରକୁ ଦେନ ।

ଅମର ଭଗ୍ନ ଦେଖି ନ୍ୟୁ ଅଳକାର ପଡ଼ି
 ଅନ୍ତର ହୋଇଲ କ ଡି ନେଇଣ ସମ୍ପତ୍ତି ।
 କୁମ୍ଭକ ପ୍ରବେଶ ହେଲ କୁବେରର ପୁଷ୍ପ
 ରକ୍ଷପାଳଙ୍କୁ ମାଇଲ କରେ କେଶ ଧରି ।
 ଯେତେ ରେ ପଶି ସେହି ନ ପାଇଲ କିଛି
 ବିଚାରଇ ଦାନବ ସେ କାହିଁ ଲୁଚିଛନ୍ତି ।
 ତାର ପୁରଯାକ ସବୁ ପକାଇଲେ ଭାଙ୍ଗି
 ନ ପଇ ଦୈତ୍ୟ ବାହୁଡ଼ି ଆସେ ହୋଇ ଶୁଣି
 ଦଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଆସି ନିଜପୁରେ
 ସମସ୍ତ କଥା କହଇ ମାତାର ଆଗରେ
 ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଜଣିଲ ଦାରିଗଲ ଯକ୍ଷଗୁର
 ପବନ ଦେବତା ଡରେ ଘୁଞ୍ଚିଲ ଆବର ।
 କଲି ପ୍ରଭାତରେ ମୁହିଁ ଯିବି ସ୍ଵାଧମନୀ
 ଆସିବି କାଳ ବିକଳ ଶସ୍ତ୍ରଗୁପ୍ତ ଦେନ ।
 ବାନ୍ଧିନେଇ ପକାଇବି ସମୁଦ୍ର ମଝି
 ଅମର ହୋଇବି ପୋଛି ଯମରାଜା ପାଞ୍ଜି ।
 ଏସନକ ବିଚାରନ୍ତେ ଅରୁଣ ପ୍ରକାଶ
 ଉଦେଗିବି ବିକାଶିଲ କି କମଳକୋଷ ।
 ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ନରରାୟ
 ଶ୍ରାମସେନଙ୍କୁ ହଜାରି ଧର୍ମର ତନୟ ।
 ବୋଇଲେ ପିତାଙ୍କ ଶ୍ରୀକ ହେବ ପରଦିନ
 ଗଣ୍ଡା ଗୋଟିଏ ବନକୁ ଯଇ ମାଣିଆଣ ।
 ସ୍ଵାମୀଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ଶ୍ରାମ ଶିରରେ ନିବେଶି
 ଚଳଇ ବେଗେ ଗହନ ବନମଧ୍ୟେ ପଶି ।
 ନିର୍ଦ୍ଦର ଅଟବା ଗିରି କଦର ଯେ ଲତା
 ଲେଉଟଇ ଚଣ୍ଡାଙ୍ଗବ ଯେ ଶ୍ରାମ କଳବନ୍ତା ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ସେ ଯେ କୁମ୍ଭକ ଦଇତ
 ରଜନୀ ପ୍ରଭାତ ଯହୁଁ ହେଲ ଉପଗତ ।
 ଏକ କରେ ଗଦା ଆଉ କରେ ମୁଦୁଗର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଯାଇ ସ୍ଵାଧମନୀପୁର ।
 ବିଷଗୁପ୍ତ କହିଲେ ଯମର ଅଗ୍ରତ
 ତେ ର ପୁରକୁ ବାନ୍ଧିଲ କୁମ୍ଭକ ଦଇତ୍ୟ ।
 ବାସବର ଅରିଷ୍ଟି ଯେ ଯାଇଛନ୍ତି ଦେଖି
 ଯମହିଁ ପଳାଇ ଗଲ ସମର ଉପେଷି ।
 ଦେବନ ନେତ୍ର ର ଯମ କୁବେରର ବଳ
 ପଳାଇ ପଶିଲେ ଯାଇ ସମୁଦ୍ର ତଳ ।

ଏକାକେ ଗୋଡ଼ାର ଦୈତ୍ୟ ମାଲିକ ଧରି
 ପଳାନ୍ତି ସକଳ ସୈନ୍ୟ ପ୍ରାଣଭୟ କରି ।
 କହୁଛି ନ ପାଇ ଚକ୍ଷୁ କୁମଳ ଅସୁର
 ଭାଙ୍ଗି ରୁଣ୍ଡିଭୂତ କଲ ସଂଯମା ପୁର ।
 ମେଢ଼ ମଣ୍ଡଳ ତାହାର ଜଗଣ ଅଞ୍ଜଳି
 ଆସୁ ନବର ସହିତେ ସବୁ ଦେଲ ଜାଳି ।
 ସମସ୍ତ ଭୁବନ ଏବେ ଗୁଡ଼ିଲେ ବିଦୁଧେ
 ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ସାଧ କଲ ଏକା ଧୁକେ ।
 ରୁଷି ବିପ୍ର ତପୋଧନ ନ ରହନ୍ତି କେନ୍ଦ୍ର
 ଏକ ଦିବସେ ବୁଲଇ ସପ୍ତଦ୍ଵୀପା ମଣ୍ଡା ।
 ନିରଞ୍ଜନ ବରେ ସେହି ଦାନବ ଅନେୟ
 ନାଗପୁଣ ଦେବତାଙ୍କୁ ନାହିଁ ତାର ଭୟ ।
 ଆକାଶ ଗୁଡ଼ି ପଳାଇ ଗଲେ ବୃନ୍ଦାବନେ
 ଶୀର ସଗରେ ପଶିଲ ଯାଇ ଦେବଲୋକେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା କହିଲେ ପିତାମହ ଆଗେ
 କୁମ୍ଭକର ଭୟେ ରହି ନ ପାରିଲୁ ସ୍ଵର୍ଗେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବଚନେ କହନ୍ତି ଦେବ ବେଦପତି
 ବହୁତ କଟାଳ କଲ ଅଶ୍ଳେଷାର ନାତି ।
 ନିରଞ୍ଜନ ବରେ ସେହି ଦର୍ପିଷ୍ଠ ଅସୁର
 ଦେବତାଙ୍କ ହସ୍ତରେ ଯେ ନୁହଇ ସହାର ।
 ଦେବତାଙ୍କ କଷ୍ଟ ଶୁଣି ଅବମା ଗୁହାର
 ବିଷ୍ଣୁ ନାଥ ଜନ୍ମ ହେଲେ ନରଦେବ ଧରି ।
 ସୋମବଂଶେ ପଣ୍ଡୁରାଜା କୋଳେ ପାଞ୍ଚପୁତ୍ରେ
 ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି ଦୈତ୍ୟ ନିପାତନ ଅର୍ଥେ ।
 ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ହୋ ଏବେ ହୋଇଥାଅ ଶ୍ଚିର
 ପରଦିନ ତେରଦଣ୍ଡେ ମରିବ ଅସୁର ।
 ସ୍ଵର୍ଗ ଦେବତାଙ୍କୁ ଦୈତ୍ୟ ନ ପାରିଲୁ ଲେଖି
 କପିଳାସ କନ୍ଦରକୁ କୋପେ ଦେଲ ଧାଡ଼ି ।
 ମୁଦ୍‌ଗର ବୁଲଇ ସେହି ଧାଏଁ ଅତିବଳେ
 ଭିତରେ ପଶନ୍ତେ ଉଗାଳିଲେ ଦ୍ଵାରପାଳେ ।
 ଭଇରବ ମଣିଉଦ୍ର ତଣ୍ଡ ଯେ ପ୍ରତଣ୍ଡ
 ଜୟନ୍ତ ଯେ ଅଜୟନ୍ତ ମହାକାଳଦଣ୍ଡ ।
 ବିନାୟକ ବିନାୟକ ଶ୍ରୀମ ଗଣିପତି
 ନନ୍ଦୀ ମହାକାଳ ଭାଙ୍ଗି କାଞ୍ଚିକେୟ ଯତି ।
 ଚଉଦକୋଟି ଅଛନ୍ତି ଶିବଗଣମାନେ
 ଦାନବ ପ୍ରତାପ ଦେଖି ଆସି କୋପମନେ ।

ଗଦା ମୁଦ୍‌ଗର ମୁଷଳ କୁନ୍ତ ଶତ ଗ ଯାତି
 ପରିସ୍ତ ଗୁରୁକ ଅସିବର ନେଇ ପିଟି ।
 ଦେଖିଲେ ଦୂରରେ ଉଭା ହୋଇଅଛୁ ଦୈତ୍ୟ
 ହିମବନ୍ତ ଜଣି ଦିଶେ ତାହାର ସେ ଗାସ ।
 ଶିବଗଣ ଅଛନ୍ତି ସେ ସମରେ ଅନେୟ
 ଦେବଗଣେ ଜଣିକର ଅସୁରେ ଅକ୍ଷୟ ।
 ଗଦା ମୁଦ୍‌ଗର ଶୂଳ ଶକ୍ତି ଦେନ ପିଟି
 ଆବର ରେ ରେ ଶବଦେ ସମସ୍ତେ ସେ ଉଠି
 ଅଭେଦ୍ୟ ଅଟଇ ସେହି ଅସୁର ଶରୀର
 ତେଣୁ ଶରେ ପଡ଼ି ତାର ଦେହେ ହେଲେଚୁର
 ଗୁଡ଼ିଲ କୋପରେ ଦୈତ୍ୟଗଣ ସିଂହରଡ଼ି
 ଆକାଶରୁ ନିରଦାତ ସେହେ ପଡ଼େ ହେଡ଼ି ।
 ଅସୁ ନ ଭେଦଲରୁ ସେ ଶିବଗଣେ ଶ୍ରୀକ
 ଗଦା ବୁଲଇ ଅସୁର ଉଠିଲକ ଗଜ ।
 ଗହଳ ତହଳ ଧନ ଶୁଣି ଦେବହର
 ଭିତରପୁରୁ ବିଜୟ ହୋଇ ଶୂଳକର ।
 କୋଟିଏ ବଳ ଅଟଇ ସେ ପିନାକ ଧନୁ
 ଅସୁର ତୁଣୀରେ ଦେନ ଆସେ ପଞ୍ଚମନୁ ।
 ଦୁଃସ୍ଵେ ଶୋହେ ବାୟୁଙ୍କ ନାଗଗଜାହାର
 ସୋମ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅନଳ ଯେ ନୟନ ନିକର ।
 ରୁଦ୍ର ଅବତାର କଣ୍ଠତଟେ କାଳକୂଟ
 ନାଗ ଅଭରଣ ଶିରେ ଶୋହେ ଗୁରୁଜଟ ।
 ଶିବଗଣକୁ ଗୁଡ଼ି ଅସୁର ଧାମର
 ଗଦା ବୁଲଇ ଭିଖର ଆଗେ ଉଭା ହୋଇ ।
 ଅସୁର କହଇ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଦେବହର
 ମୋହର ପିତୃବଲ୍ଲଭ ତୋହର କୁମର ।
 ଭିଖର ବୋଇଲେ ସେହୁ ବଡ଼ ଉଭା ହୋଇ
 ଅଳପକେ ନାଗଗଲ ନ ସହିଲ ମଣ୍ଡା ।
 ଦୈତ୍ୟ ବୋଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଉ ତୁହି ବର
 ମୋତେ ବର ନ ଦେଉ ଏ କେମନ୍ତ ବିରୁର
 ଅସୁର ବଚନ ଶୁଣି ବୋଲେ ବିଷ୍ଣୁନାଥ
 ଅଭକତେ ବର କାହିଁ ଦ୍ରବ ପରପତ ।
 ଦାନବ କୋଲେ ନ ଦେବୁ ଯେବେ ଆଜବର
 ତୋତେ ବେନପିବ ନିଶ୍ଚୟ ମୋହର ମନ୍ଦର
 ଏତେ ବେଲିଣ ଦାନବଗର ଆସେ ଧାଇଁ
 ସବୁଶିବଙ୍କ ଗୁମ୍ଫାରେ ଗଦାକୁ ବୁଲଇ ।

ଅନ୍ଧକ ଶିପୁରାସୁର ବଧ କଲେ ଏକା
 କୁମ୍ଭକର ମୁଣ୍ଡି ଦେଖି ମନେ କଲେ ଶଙ୍କା ।
 ଅନେକ ଅସ୍ତ୍ର ପେଶିଲେ ସ୍ବାମୀ ଦେବହର
 ଅସୁର ଦେହରେ ପଡ଼ି ସବୁ ହେଲୁ ଚୁର ।
 ରେ ରେକାର ଶରକରି ଦୈତ୍ୟବର ଉଠ
 ଈଶ୍ବରଙ୍କ ଉପରେ ସେ ଗଦାବର ପିଟି ।
 ଗଦା ପିଟନ୍ତେ ପାତଲେ ହର ଶୂଳଦଣ୍ଡ
 ଭାଙ୍ଗି ସେହି ଶୂଳଦଣ୍ଡ ହେଲୁ ବେନ ଶଣ୍ଡ ।
 ଦେବଦାନବ ସମରେ ଦାନବ ଅଜେୟ
 ଦାନବ ଗଦାକୁ ଦେବେ କଲେ ମହାଭୟ ।
 ସଂଗ୍ରାମରୁ ଭୁଞ୍ଜି ଆଡ଼ ହେଲେ ଦେବେ ଭବି
 କୁମ୍ଭକର ବରୁରେ ମୁଣ୍ଡି କପିଳାସ ନେବ ।
 ଏତେ ବରୁର କଳପାସୁର କୁଳଶଶୀ
 କପିଳାସ କନ୍ଦରକୁ ଧଇଲୁ ଆକର୍ଷି ।
 ମଥାରେ ବସାଇ ପୁରେ ଆସଇ ଲେଉଟି
 ଗୋଡ଼ାଇ ଈଶ୍ବର ତାର ପଛେ ଶୂଳ ପିଟି ।
 ପାଞ୍ଚବେଳ ପରିଯନ୍ତେ ପିଟିଲେକ ହର
 ନମାନ୍ତ ଦାନବ ଯାଏ ହୋଇ ଗୁରୁତର ।
 ଥୋକାଏ ଦୁରକୁ ଯାଇ ବୁଝିଲୁ ଲେଉଟି
 ଦେଖିଲୁ ଗୋଡ଼ାଇଛନ୍ତି ପଛରେ ଧୁର୍ଜଟି ।
 ସେ ବନ ଭିତରେ ଅଛି ବୌଞ୍ଜ ନାମେ ଗିରି
 ସେ ଗିରି ଉପରୁ ଆସେ ଗଣ୍ଡା ଶ୍ରୀମ ମାରି ।
 ଦୌଆ ନାମେ ବହୁଯାଏ ତହିଁ ନଦୀଗୋଟି
 ଈଶାନଭାଗ ସାଗରେ ଯାଇ ସେହି ଫୁଟି ।
 ଦୌଆ ପଦ୍ମତ ଈଶାନ ତେରକୋଣ ବନ
 ଯହିଁକି ହର ଉଦ୍ୟାନ ବଳାଶେ ଯୋଜନ ।
 ସେ ଗିରି ଉପରେ ଉଠି ଶ୍ରୀମସେନ ବେଗେ
 ମୃଗ ବସନ୍ତ ହରଣ ଗଣ୍ଡାଙ୍ଗ ବ ଜଗେ ।
 ଭଲଇ ମାରୁତ ଆଜ କରବି ମୁଁ କସ
 କରୁଛି ନ ଦେଖି ମନେ ବହୁତ ବିରସ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଦେବଦେବ ଯେ ଧୁର୍ଜଟି
 ବିଶାଖତେ ଯୋଜନ ଯେ ପଳାଇଣ ଫୁଟି ।
 କଟାଳ ଗୋଡ଼ାଇଅଛି ଦୈତ୍ୟକୁଳ ଯୋଧୁ
 ସେ ବନରେ ଶ୍ରୀମସେନ କରଇ ପାରିଧୁ ।
 ଆରତ ହୋଇସେ ଦେବଦେବ ପଞ୍ଚମୁଖ
 ଆହୋ ମହାତ୍ମା ଶରଣ ତୋର ମୋତେ ରଖ

ପାଶେ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ସେ ଅଟେ ଶ୍ରୀମସେନ
 ଦେଖିଣ ତାକୁ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ସ ଲେଚନ ।
 ଈଶ୍ବର ତହୁଁ କଠୋର ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ପଦ୍ମ ତେଇଁ ପଡ଼ିଲୁ କାଳଦଣ୍ଡପାଣି ।
 ମାରୁତ ବୋଇଲୁ ରହ ରହ ରେ ଦାନବ
 ତେ ହର ଈଶ୍ବରଙ୍କର କିପାଇଁ ଅଭାବ ।
 ଶ୍ରୀମ ବଚନ ନ ଶୁଭେ ଦାନବ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ
 କହିତ ପ୍ରାୟେ ମଣିଲୁ ସେ ଶ୍ରୀମସେନକୁ ।
 ଡାହାଣ କରେ ସେ ଗଦା ଗିରି ବାମହସ୍ତେ
 ଯେସନେକ ସୁଦୃଢ଼େକା ଦେନନ୍ତି ବାଳୁତେ ।
 ପଦ୍ମତର ଉପରକୁ ଉଠଇ ସେ ବେଗେ
 ଧାଇଁଯାଇ ଉଗାଳିଲୁ ମାରୁତ ତା ଆଗେ ।
 ଶ୍ରୀମମୁଣ୍ଡି ଦେଖି ଦୈତ୍ୟବଳ ଯାଏ ରହୁ
 ଶଗେଶ୍ବର ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ଭୁଞ୍ଜିଯାନ୍ତି ଅହୁ ।
 ଅସୁର ବୋଲେ ମାନବ ମାତ୍ର ହୋଇ ତୁହି
 ଏଡ଼େବଡ଼ ଦର୍ପଆଗେ ବହୁ କାହିଁପାଇଁ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର ଯାକୁ ନୁହନ୍ତିଟି ସରି
 ତୁ ମାନବ ମାତ୍ର ରଖୁ ମୋହର ବଇଷ ।
 ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲୁ ଅଜ୍ଞାନ ମନ୍ଦ ତୁ ରେ ବାଇ
 ଶରଣ ବୋଇଲେ ମୁଁହିଁ ଉପେକ୍ଷକ ନାହିଁ ।
 ଶ୍ରୀମସେନର ବଚନେ ହସିଲୁ ଅସୁର
 ଆଜ ଦିନହିଁ ସଫଳ ହୋଇଲୁ ମୋହର ।
 ଯାହାକୁ ମୁଁ ଲେଉଟୁଥିଲି ଆପେ ହେଲୁ ପ୍ରାପ୍ତ
 ନରବଳି ଭୋଜି ମୋତେ ଦେଲୁରେ ବିଧାତ
 ଏତେ ବୋଲଣ ଦାନବ ଗର୍ଜ କୋପତିତେ
 ମଣୋହ କରବି ଆଜ ମୁଁହିଁ ପୋଡ଼ି ତୋତେ
 ଶ୍ରୀମ କୋପିଲେ ଅସୁର ମୁରତିକୁ ଦେଖି
 ବୁଲଇଲେ କାଳଚର୍ଚ୍ଚ ପ୍ରାୟ ବେନ ଆଖି ।
 ଯଦ୍ୟପି ସ୍ବର୍ଗ ପାତାଳ ଜଣିଲୁ ଅସୁର
 ଆଜ ଯମ ନିଶ୍ଚୟ ପାଞ୍ଜି ପୋଛୁଲୁ ତୋହର ।
 ତୋତେ ମାରି ରଖିବି ମୁଁ କେଳାସ-କନ୍ଦର
 ଆକାଶର କଷ୍ଟ ଆଜ ଯିବ ରେ ପାମର ।
 ଶ୍ରୀମର ବଚନ ଶୁଣି ଦୈତ୍ୟ କୋପତିତ
 ଲଳାସ କନ୍ଦରକୁ କରି ଭୂମିଗତ ।
 ଗଦାବରକୁ ବୁଲଇ ଦାନବ ଗରଜ
 ଶବଦେ ଗିରି କନ୍ଦର ପଡ଼ିଲୁ କି ଭାଜ ।

ବେନିଗଦା ହସ୍ତେ ଧରି ଗାର ଶ୍ରମସେନ
 ହଣିଲ ସେ ଧୂମକେତୁ ଉଦୟେ ଯେସନ ।
 ଆରେ ରେ ମାନବା ବୋଲି ଦାନବ ସେ ଉଠି
 ଶ୍ରମର ଉପରେ ଦେଲ ଗଦାବର ପିଟି ।
 ଲୁହାର ସେ ଗଦା ଶତ ଶତ ଭାର ଗୁରୁ
 ଦିଗପାଳେ କମ୍ପନ୍ତି ଯା ଗଦା ଧରୁ ଧରୁ ।
 ଶତଶୃଙ୍ଗ ବରେ ଯାର ବଜ୍ର ବାମଅଙ୍ଗ
 ପିଟନ୍ତେ ସେ ଗଦାବର ହେଲ ତାର ଭଙ୍ଗ ।
 ଆରେକ ଗଦା ବୁଲଇ କୋପେ ସେ ଅସୁର
 ଏ ଭାନ୍ତି ମାନବା ବଳ ଜାଣିବା ତୋହର ।
 ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନକାଳେ ଯେମନ୍ତ ଶୁଭଲ
 ତେସନ ସେ ଗଦାବର ପିଟି ଗରଜଇ ।
 ସମ୍ଭାଳ ସମ୍ଭାଳ ବୋଲି ଗଦାବର ପିଟି
 ଗଦା ପିଟନ୍ତେ ଗଦାରେ ଶ୍ରମସେନ ମେଣ୍ଟି ।
 ବେନିଗଦା ପରିତାଳେ ଉଠିଲ ବହନ
 ସପ୍ତଲକ୍ଷ ଯୋଜନରେ କମ୍ପେ ପଦ୍ମଯୋନି ।
 ଶ୍ରମସେନ ଗଦାବର ବୁଲଇଲ କୋପେ
 ଶୂନ୍ୟଭବନ କମ୍ପିଲ ସେ ଗଦା ପ୍ରତାପେ ।
 କୋପଭରେ ଶ୍ରମସେନ ହରିଇ ପ୍ରତଣ୍ଡ
 ରଡ଼ିଦାତେ କମ୍ପାଇଲ ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ପ୍ରଳୟ ନିକଟେ ଯେହ୍ନେ ଗର୍ଜେ ମେଘମାଳ
 ତେସନେ ଶୁଭଲ ବେନି ଗଦା ପରିତାଳ ।
 ଶ୍ରମସେନ ଗଦା ଯାଇ ଦୈତ୍ୟ ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି
 ସହସ୍ରେକ ଶକ୍ତି ହୋଇ ଭାଙ୍ଗି ଦେଲ ତୁର ।
 ପୁଣି ଆଉ ଗଦା ନେଇ ପିଟେ ବୃକୋଦର
 ଧୁଳି ହୋଇ ଯାଇ ଉଡ଼ି ପଡ଼ିଲ ଭୂମିର ।
 ଅସୁର ସେ ଗଦା ଦେନ ପିଟିଲ ଶ୍ରମକୁ
 ଦେଖି ବୃକୋଦର ପାତ ଦେଲ ବାମ ବୁକୁ ।
 ଶ୍ରମର ଗୁଡ଼ରେ ପଡ଼ି ଦୈତ୍ୟ ଗଦାବର
 ସହସ୍ରେକ ଶକ୍ତି ହୋଇ ଗଦା ହେଲ ତୁର ।
 ଗଦାବର ଭଗ୍ନ ହେବା ଦେଖି ଦୈତ୍ୟଗଣେ
 ପବତ ଏକ ଉପାଡ଼ି ଧାଏଁ ଅତି ବେଗେ ।
 ଅକ୍ଷୟ ମାର୍ଗେ ଧରି ବୁଲଇ ପବତ
 ଶ୍ରମସେନର ଉପରେ ପିଟିଲ ଦଇତ ।
 ବାମଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ଭାଙ୍ଗି ଗଲ ଗିରିବର
 ଧୁଳି ହୋଇ ଉଡ଼ିଗଲ ଗଗନ ଅନ୍ଧାର ।

ଆକାଶ ମାର୍ଗେ ଶୁଭଲ ଜୟ ଜୟ ବାଣୀ
 ଅସୁରକୁ ବଧକରି ଉଦ୍ଧର ଧରଣୀ ।
 କୁମ୍ଭୀର କଲର ବଳ ହୃଦୟକ ଭରି
 ବଧକରି ରଖିଅଛୁ ଗାରବସୁନ୍ଦରୀ ।
 ଏବେ ଏହି କୁମ୍ଭକୁ କର ତୁ ବିନାଶ
 ଏହା କଲେ ବାବୁ ସୁସ୍ଥ ହେବ ଏ ଆକାଶ ।
 ଆକାଶର ଧୂଳି ଶୁଣି ଗାର ବୃକୋଦର
 ବଜ୍ରମୁଖେକ ମାଲଲେ ଦାନବ ଉଦର ।
 ଦଇତ୍ୟ ଉପରେ ପଡ଼ି ସେହି କଜ୍ର ମୁଣ୍ଡି
 କାଳାନଳ ପ୍ରାୟ ଦୋଇ ଅଗ୍ନି ଜଳଉଠି ।
 ଦେବ ଦାନବ ସମରେ ଯେ ଗାର ଅଜେୟ
 ବୃକୋଦର ରୂପ ଦେଖି କଲ ମହାଭୟ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ବିହ୍ୱଳେ ସେ ଦୁହେଁ ମଲ୍ଲ ଗତି ଦେନ
 ଧରାଧରି ଗଡ଼ାଗଡ଼ି ହୁଅନ୍ତି ସେ ବେନି ।
 ହାମୋଡ଼ାଇ ପକାଇଣ ଦାନବ ଶ୍ରମକୁ
 ଲେଉଟାଇ ଶ୍ରମ ମାଡ଼ି ବସିଲ ତାହାକୁ ।
 ଭୁଜେ ଭୁଜ ଭଡ଼ି ପାଦେ ପାଦ ଦେଲ ଛୁଡ଼ି
 ଶିରେ ଶିର ପରିତାଳ ହୁବେ ହୁଦ ଛୁଡ଼ି ।
 ପଡ଼ି ଲେଟନ୍ତି ଗଡ଼ନ୍ତି ଦୁହେଁ ବସୁମତୀ
 ତକ୍ଷୁର ଛଟକେ ପୁଣି ଲେଉଟନ୍ତି ଧାତି ।
 ସମରେ ଅଟନ୍ତି ବେନି ଗାରେ ମହାବଳୀ
 ଶାଳବୃକ୍ଷମାନେ ଦାତେ ହେଉଛନ୍ତି ଧୁଳି ।
 ହଗପାଳେ କମ୍ପିଲେକ ଶୁଣି ମୁଖଭଡ଼ି
 କୁମ୍ଭ ଚମକିଲ କମ୍ପି ଗଲ ବସୁନ୍ଦରୀ ।
 ଶ୍ରମକୁ ମାଡ଼ି ବସିଲ ଦୈତ୍ୟ-କୁଳରାୟ
 ହୃଦୟକୁ ଆକର୍ଷଇ ଗୁଗ ବ୍ୟାଘ୍ର ପ୍ରାୟ ।
 କୋପେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରଇ ସେ ଅସୁର ଗାର
 ଆରେ ରେ ମାନବା କୁହ୍ନି ଯିବୁ ଯମପୁର ।
 ଶିଶୁର ଦେବତା ଉରେ ପକାଇଲେ ହାରି
 କୁ ଛୁର ମାନବା ମୋକ୍ତ ନିଶ୍ଚୟ ହୁଅରି ।
 ଧାୟୁ ମହମା ତୋହର ଧନ୍ୟ ଗାରଧଣ
 ଧନ୍ୟ ତୋର ମାତା ପିତା କଲୁ ଯେଉଁ ରଣ
 ଗାରପଣେ ସରି ତୋତେ ନାହିଁ ରବିତଳେ
 ଗମାର ସଙ୍ଗେ ପରିତାଳ ଦେଲୁ ତୁ ରେ ବଳେ
 ତୋତେ ମରି ଆଜ ନେବି ଶିଶୁରଙ୍କୁ ଧରି
 ମାଂସ ଭକ୍ଷକ ତୋହର ପୋଡ଼ାବଳି କରି ।

ସୁମର ମାନବା ଏବେ ତୋର ପିତାମତା
 ସୁମର ମାନବା ତୋର ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମଦେବତା ।
 ଅସୁର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଉପ କଟୁବାଣୀ ଶୁଣି
 ଭୟେ ଅନ୍ତର ହୋଇଲେ ସ୍ବାମୀ ଶୂଳପାଣି ।
 ପ୍ରଥମ ସମରେ ହାରି ପଶୁର ନନ୍ଦନ
 ଶତଶତ ପଦକୁ କଲେ ସୁମରଣ ।
 ହେଲ ଏକୋଠର ଶତ ସିଂହ ପରାସନ
 ବୃକୋଦର ମୁରୁଡ଼ିକ ଧଇଲେ ଯେ ଶ୍ରାମ ।
 ହୁଂକାର ଶବଦ କରି ବାର ମହାବଳେ
 ଲେଉଟାଇ ପକାଇଲ ଦାନବକୁ ତଳେ ।
 ମନ୍ଦର ମାଡ଼ି ଯେସନେ କସେ ହିମବନ୍ତ
 ତେସନେ ଦିଶଇ ସେହି ଦୁହ୍ନିଜର ଗାନ୍ଧ ।
 ତଳେ ଅସୁର ଉପରେ ବାର ଶ୍ରାମସେନ
 ଦିଶନ୍ତି ସେ କି ଦୃଶ୍ୟେ ଜନ୍ତୁ ବିନାଶନ ।
 ଶ୍ରାମସେନ ବୋଇଲ ରେ ଜାଣି ତୁ ଭରସୁ
 ଜଳନ୍ତା ଅଗ୍ନିରେ ଜାଣୁ ଜାଣୁ ଆସି ପଶୁ ।
 କୁମ୍ଭୀର ଜଳର ଦୈତ୍ୟ ବକ ହୃଦୟକ
 ଏହାକୁ ବଧୁଲି ତୁହି ଉଦ୍‌ବୁଦ୍ଧି ଏକ ।
 ଆଜ ତୋର ନାମ ପୋଛି ଦେଲ ଜନ୍ତୁଅଣ
 ହେ ଲଲୁ ଚରେଣ ତୋତେ କେତୁ ରକ୍ଷାକରି
 କୋପେ ମରୁଡ଼ି ମାଇଲ ଏକ ବଜ୍ରମୁଥ ।
 ନାସିକା ପାଟି ରୁଧିର ବହେ ଅପ୍ରମିତ ।
 ମେରୁ ପୁଟି ଗଙ୍ଗା ହେଲ ଯେସନେ ବାହାର
 ତେସନ ରୁଧିର ବହେ ହୋଇ ଧାର ଧାର ।
 ହିରଣ୍ୟ ବିହାରଣରେ ଯେସନ ନୃସିଂହ
 ତେସନ ସେକାଳେ ଦିଶେ ଶ୍ରାମସେନ ଅଙ୍ଗ
 ବିଶେଷତଃ ବୃକୋଦର ବଳୀ କୁଳବଳା
 କାଳତପ ଜଣି ଦିଶେ ତାର ବେନଡୋଳା ।
 ଯେସନେ ଉପରେ ମାଡ଼ିବଧଇ ସୁମେରୁ
 ଶୁଳ ନ ପାରି ପାଇଲ ଦୈତ୍ୟ ମହାଗରୁ ।
 ତଣ୍ଡି ଚିପିଲ ଭାହାର ଶ୍ରାମ ବାମହସ୍ତେ
 ଡାହାଣ ହସ୍ତେ ମାଇଲ ଶାର ବଜ୍ରମୁଥେ ।
 ପୁଣି ପୁଣି ପ୍ରହରଇ କୋପେ ବାର ତୋଳି
 ଭାଙ୍ଗି ଅସୁରର ମୁଣ୍ଡ କରିଦେଲ ଧୁଳି ।
 ଅସୁର ପିଣ୍ଡରୁ ସ୍ବାଣ ଗଲ ବେଗେ ଗୁଡ଼ି
 ପଡ଼ିଲ ଦାନବ ବାର ପାଞ୍ଚଦିଶ ମାଡ଼ି ।

ଅସୁର ବିନାଶି ଉଭା ହେଲ ବୃକୋଦର
 କେଶିଲକ ସମୀପରେ ନାହିଁ ଦେବ ଦର ।
 ମେଷ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ପୁଣି ଅଟେ ଗୁରୁବର
 ଦୈତ୍ୟବଧ ହେଲ ତେର ଦଣ୍ଡର ଚେର ।
 ଆକାଶରେ ଶୁଭିଲ ସେ ସାଧୁ ସାଧୁ ବଣୀ
 ଶ୍ରାମର ଉପରେ ପୁଣି ବୃଷ୍ଟି କଲେ ଅଣ ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ପାଣ୍ଡବ ତୁ କାଳବର ଶେ
 ଅସୁରକୁ ବଧକଲୁ ତୁ ବାର ପ୍ରବେଶ ।
 ଅସୁରକୁ ବଧ କଲେ ବାର ବୃକୋଦର
 ଶ୍ରାମର ଆଗରେ ବିଜେ କଲେକ ଭିଣ୍ଡର ।
 ବୋଇଲେ ମାଇଲୁ ଦୈତ୍ୟବର ବୃକେ ଦର
 ଯେମନେ ଲକ୍ଷ୍ମା ତୋହର ମଣିସେନ ବର
 ଶ୍ରାମ ବୋଲେ ଅନୁଗ୍ରହ କଲ ଯେବେ ମୋଟେ
 ମୋର କାର୍ଯ୍ୟବେଳେସିନା ମୁଁ ମାଗଇ ତୋଟେ
 ଭଣ୍ଡର ବୋଇଲେ ପୁଣି ମୋର ବୋଲ ଶୁଣ
 କାର୍ଯ୍ୟକାଳେ କରିବୁ ତୁ ମୋତେ ସୁରଣ ।
 ଏତେ ବୋଲି କପିଳାସ ନେଲେ ଦେବହର
 ନିଜସ୍ଥାନେ ବସାଇଲେ ନେଇ ସେ କନ୍ଦର ।
 ଲେଉଟଇ ଗଣ୍ଡାସାର ଦେନଶ ପାବନ
 ପ୍ରବେଶିଲେ ପୁରେ ଦେଲ ପ୍ରହର ଯେ ତନ
 ଜୟ ଦେବ ସିଲେତନ ଉମାଦେବୀ ପତି
 କଣ୍ଠେ କାଳକୂଟ ଶିରେ ଗଙ୍ଗାଦେବୀ ସ୍ଥିତି ।
 ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗେ ଶରଳସୁତ ନାଭିରେ ବ ବସ୍ତ୍ର
 ଜଟାକୁଳ ସ୍ପର୍ଶବର୍ଣ୍ଣ ନାଗେ ବିସଜ୍ଜଇ ।
 ଉଦ୍‌ବି ଉଦ୍‌ବି ଉମ୍ଭରୁ ଯେ ଦନ ଦନ ଡାକ
 ଶ୍ରୀଭୁଜରେ ଶୋଭାପାଏ ନିଶୁଳ ପିନାକ ।
 ବ୍ୟାଘ୍ରତର୍ମ ପରିଧାନ ହୃଦେ ଅସ୍ଥିମାଳା
 ବିସଜ୍ଜଇ ରବି ଚନ୍ଦ୍ର ବର୍ଣ୍ଣ ତନିତୋଳା ।
 କର୍ପୁର ଧୂସି କଞ୍ଚୁକ କୁପିତ ଯା ଦୃଷ୍ଟି
 ଦକ୍ଷସଞ୍ଜ ବିନାଶନେ ଅଭୟ ପୁରୁଷି ।
 ଶଶାଙ୍କ ମଉଳ ଦେବ ଭାଷି କାଳକୂଟ
 ଶ୍ରବଗ୍ରାସ୍ତ୍ର ନାଥ ତେଣୁ ନାମ ମାଳକଣ୍ଠି ।
 ଅନ୍ଧକ ସିନ୍ଧୁର ଆଦି ଦୈତ୍ୟ ଶିର ଛେଦ
 ଆବର କାଳୀ କାଳିଙ୍ଗ ବେନ ଦୈତ୍ୟ ବଧ ।
 ବେଦବର ବେଦପାଶେ ପିତା ମୁଣ୍ଡ ମୋଡ଼ି
 ମହାବୋର ସହ ଦୈତ୍ୟମାନ ତୁହି ଶଣ୍ଢି ।

ଅନଙ୍ଗ ସୁନ୍ଦର ନାଥ ପରାଗ ସୁନ୍ଦର
 ପିତୃକବର୍ଣ୍ଣ ବହ୍ନିରୁ ତୋ ତେଜ ପ୍ରସର ।
 ଗଳିତ ଅମୀୟ ରସ ଜଳିତ ବହ୍ନିରୁ
 କଞ୍ଚିତ ସେବାରେ ନାଥ ଭୁବ କୃପା କରୁ ।
 ସେବକ ଜନକୁ ଦେଉ ଯାନ ସୁଖାସନ
 ପରକୁ ସମ୍ପଦ ଦେଉ ନିଜ ଦେହ ଶୂନ୍ୟ ।
 ପରଦୁଃଖକାତର ତୁ ଦଶନେ ଚୋହର
 ଅନ୍ଧ କୁଷ୍ଠୀ ଦରିଦ୍ରଙ୍କ ଦୁଃଖ ହୁଏ ପାର ।
 କଞ୍ଚିତ ସେବାରେ ନାଥ ଦେଉ ବରଦାତା
 ଶ୍ରବୁକ ଶ୍ରବନନାଥ ନାହିଁ ତେ ର ଚିନ୍ତା ।
 କଳିକାଳ ଜନେ ନାଥ ପଡ଼ଗଲି ଶ୍ରୀ
 ତରିବାକୁ ନାଥ ଗତ ମୁକ୍ତି ପଥ ଦେଖି ।
 କେଳ ସ କନ୍ଦର ଦ୍ଵାରେ ମୁହିଁ ଦ୍ଵାବପାଳ
 ଗିରିଜା ଶାପେ ଜନ୍ମିଲି ଆସି ମଞ୍ଚତଳ ।
 ଶ୍ରୀ ରୁଦ୍ରଦେବଙ୍କ ପଦପଦ୍ମେ ରହୁ ଚିତ୍ତ
 ଶୂଦ୍ରମୁନି ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସ ତୋ ଭକତ ।
 ଜମୁଦ୍ଵୀପ ଓଡ଼ିଶାସ୍ଥ ଶ୍ରବତ ମଣ୍ଡଳେ
 ବିଷଭୂମି ନଦୀର ଅଭିଶାନ କଲେ ।
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁର ବୋଲିଣ ତାହାର ଯେ ନାମ
 କନକାବଞ୍ଚ ପାଟଣା କଲେ ପଶୁଁ ଗମ ।
 ଉତ୍ତର କୋଣେ ଝଙ୍କଡ଼ ବୋଲି ଏକ ଗ୍ରାମେ
 ବିଜେ ମାହେନ୍ଦ୍ର ଚଣ୍ଡୀ ଶ୍ରୀଶାରଳା ନାମେ
 ଜମବିଗ୍ନର ନନ୍ଦନ ଶ୍ରବେ ଯାକୁ ପୂଜ
 ରୂପରେ ତର୍ପଣ କଲେ ପିତୃଲୋକ ଭଜ ।
 ଗୋପପୁରେ ଅବତାର ନନ୍ଦର କହ୍ନାଇ
 ପିତାମହ ଶାପେ ତହିଁ ବିଜେ ମହାନାହି ।
 ବାହୁଶ ଚରନ୍ତେ ଗୋପେ କୁମାର ଶ୍ରୀହରି
 ଜାଣି ଏକାନ୍ତେ ତୋତେ ଗୋ କହିଲେ ତଥାରି
 କର୍ମଶ୍ରେଣ ଶୁଣିଲୁ ଗୋ ଚଳ ଏଥୁ ମାଏ
 କର ଯା କନକାବଞ୍ଚ ପାଟଣା ବିଜୟେ ।
 କୃଷ୍ଣର ବଚନେ ବିଜେ ଜଗତର ମାତ
 ତନ୍ତ୍ରଶ୍ରୀର ଈଶାନ କୋଣେ ଅଛୁ ଶର୍ପ ।
 କୃପାଜ-ର ନନ୍ଦନା ଦେଶ ସରସ୍ଵତୀ
 କଳିକାଳ ଧୂସିନୀ ଶ୍ରୀଶାରଳା ମୂରତି ।
 ବୁଧଜନମାନେ ମେ'ର ନ ଧରିବା ଦୋଷ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁଖି ମୋର ବୁଦ୍ଧି ଅବା କସ

ସେ ଶାରଳା ଚଣ୍ଡୀଙ୍କର ଚରଣେ ମୋ ସେବା
 ଶାରଳା ଦାସକୁ ମାଗୋ ପଦ କହିଦେବା ।

ଗୋସିଂହ ଦୈତ୍ୟ ବଧ

ଦେବସ୍ଵତ ମନୁ ଦୁଃକାଳେ ଅଗସ୍ତିଜି
 ଅର୍ଜୁନ କି କଲେ ଶତଧନୁ ପାଶେ ରଖି ।
 ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣି ବିଲଙ୍କ ରଜନ
 ଗୋସିଂହକୁ ବଧ କଲେ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ମନୁ ବୋଲିଲେ କେମନ୍ତେ ମାଇଲେ ଅସୁର
 ବିସ୍ତାର କରି ସେ କଥା କହ ମୋ ଆଗର ।
 ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣି ମନୁ ନରଗଣ
 ଯଦୁବଳ ଘେନି ବିଜେ କୃଷ୍ଣ ବଳଗମ ।
 ରେବତ ପଦ୍ମରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଆନନ୍ଦେ ସେ ଗିରିବର ଶୋଭକୁ ଦେଖିଲେ
 ପଦ୍ମ ଉପରେ ଗମ କୃଷ୍ଣ ଛନ୍ଦ୍ର ବସି
 ପରିମଳ ସ୍ଥାନ ଦେଖି ଗମ ଯେ ପ୍ରଶଂସି ।
 ଶତ ଯୋଜନ ଆୟତ୍ତ ଅଟଇ ସେ ଗିରି
 ଦଶ ଯୋଜନ ତା ପୋତା ଉତ୍ସର୍ଗ ତା ଗୁରି ।
 ଉତ୍ତସେନ ବୋଲିଲେ ରେ ବାବୁ ହନୁହସ୍ତ
 ଏହେ ଯାଗ କରିଥିଲେ ଗଜା ଦଇବତ ।
 ଉତ୍ତଳିଲେ ସେହି ମହାଯାଗରୁ ରେବତୀ
 ବ୍ରହ୍ମାର ନିକଟେ ଗଲ ରେବତ ନୃପତି ।
 ପ୍ରବେଶିଲ ଧାତାଙ୍କର ଉପକର୍ମବେଳେ
 ରଇବତ ଉତ୍ତସେନ ଆସ୍ଥାନର ତଳେ ।
 କଳତାମାସର କୃଷ୍ଣପକ୍ଷର ନବମୀ
 ଗେହଣୀ ନକ୍ଷତ୍ରେ ଉପକର୍ମ କଲେ ସ୍ଵାମୀ ।
 ଉପକର୍ମ ସାରି କଲେ ମନକୁ ପବନ
 ବୋଲିଲେ ରେବତ ଗଜା ଯୋଡ଼ି କରପନ
 ସ୍ଵ ମି ମୁଁ ସେ ବେଦଯଜ୍ଞ କଲି ବେଦବର
 ସେ ଯଜ୍ଞରୁ ଜାତ ହେଲ ଦୁହିତା ମୋହର ।
 ଦୁହିତା ଗୋଟି ପ୍ରଦାନ କରିବି କାହାକୁ
 ଅଇଲି ଅନୁକୂଳ ଆଜ୍ଞାହିଁ ନେବାକୁ ।
 ରେବତ ମୁଁରୁ ଶୁଣି ଏସନ ବାରତା
 ପରମ ଆନନ୍ଦ ହୋଇ କହିଲେକ ପିତା ।
 ଆହୋ ରଇବତ କନ୍ୟା ଯାହାକୁ ତୁ ଦେବ
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ତାହାର କଥା କହିବାରେ ବାବୁ ।

ସତ୍ୟ ସେବା ଦ୍ଵାପର ଏ ଯୁଗ ଗଲ ବହି
 ମଧୁବନେ ବଳରାମ ଅଛନ୍ତି ଯେ ରହି ।
 ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କୁହ କରବୁ କୁମାରୀ
 ସେ ପଦ୍ମାବତୀ ନାଗପୁଣ୍ୟ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଅବତର ।
 ବ୍ରହ୍ମାର ବଚନେ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଇଲ ରୈବତ
 ଦୁହିତା ଗୋଟିଏ ସଙ୍ଗେ ଘେନିଣ ଲୁଚିତ ।
 ତୋତେ ଯେ ପ୍ରଦାନ ଆଣି କଲକ ନୃପତି
 ବଢ଼ିଣ ବରଷ ବଡ଼ ଅଟେ ମହାସଖା ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ସେ ଉଗ୍ରସେନ ଆଗେ
 ଯାହା ତୁମ୍ଭେ କହିଲ ତା ବିଧି କେଉଁ ବାଗେ
 ଉଗ୍ରସେନ ବୋଇଲେ ଯେ ଦେବରଷି କରି
 ଯଜ୍ଞ ଯାଜ୍ଞିକ ବରଣ ଅଟେ ଶୁଭକାରୀ ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣସି ଅରୁଣ
 ଏଠାରେ ଯଜ୍ଞ କରିବା ଅଟଇ ପ୍ରଣୟ ।
 ଉଗ୍ରସେନ ବୋଇଲେକ ଦେବଯଜ୍ଞ କଲେ
 ଅନେକ ପୁଣ୍ୟ ହୋଇବ ଅନୁଦାନ ଦେଲେ
 ଯାଗକଲେ ସାତଜନ୍ମ ପ୍ରାପକ୍ଷୟ ଯାଇ
 ଅନେକ ଗୋ ଫଳ ଶୁଭ ବହୁ ପୁଣ୍ୟ ପାଇ ।
 ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟବନ୍ତେ ମିଳେ ବଳକୁଣ୍ଡ ଠାବ
 ଶୁଣି ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ କୃଷ୍ଣ ବଳଦେବ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ଵରଣ କଲେ ତେବ ଜଗନ୍ନାଥେ
 ବିଜୟ ବ୍ରହ୍ମା ଦେବତା ରୈବତ ପଟ୍ଟତେ ।
 ବଶିଷ୍ଠହିଁ ବିଜେ କଲେ ଦୁଃସାସା ସହଚେ
 ସୁଦେବ ମାର୍କଣ୍ଡ ରଷ ମିଳିଲେ ଲୁଚିତେ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଆସି ଭଗ୍ନଶ୍ରବ ମୁନି
 ଗଉଡ଼ମ ପରାଗର ବିଶ୍ଵାମିତ୍ର ଘେନି ।
 ଉଦାଳକ ପ୍ରୋତ୍ତବ ସୁମନ୍ତ ମୁରୁକୁଦ
 ବାଲମୀକ ପଞ୍ଚଲସ୍ୟ ସନକ ସନନ୍ଦ ।
 ତ୍ୟବନ ସୁରଥ କରି ଅଶ୍ଵାବନ୍ଧ ରଷି
 ଏସନ ସମୟେ ଗାର୍ଗ୍ୟ ମିଳିଲେକ ଆସି ।
 ଚକ୍ରଧର ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ଅଇଲେ ଅଙ୍ଗିରା
 ଜାବାଳି କଶ୍ୟପ ଆଦି ରଷି ଅଷ୍ଟଶିବ ।
 ସମସ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ରୈବତ ପଟ୍ଟତେ
 ପୂର୍ବରୁ ତା ଯଜ୍ଞଶାଳା ଅଛି ବିଧିମତେ ।
 ଯଜ୍ଞଶାଳା ଆରମ୍ଭଲେ ପୁଣି ରଷମାନେ
 ରାଜାଙ୍କୁ ତ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଲେ ଯେ ବିଧାନେ ।

ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ ପୂର୍ବ ପଶ୍ଚିମ ଏ ଚାରି
 ଦିଗ ବରଗିଲେ ମନମାନଙ୍କୁ ବିଚାର ।
 ଶାମକୁମାରକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ସେ ଶ୍ରୀପତି
 ତୁ ଯାଅ ପଶ୍ଚିମଦିଗ ରାଜାଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ।
 ପ୍ରତ୍ୟୁକ୍ତ ବୋଇଲେ କୁ ଦକ୍ଷିଣକୁ ଯିବୁ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଆଣିବୁ ।
 ଗଦକୁ ବୋଇଲେ ପୂର୍ବଦିଗକୁ ତୁ ଯାଇ
 ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଆଣିବୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇ ।
 ସାତ୍ୟକିକୁ ବୋଇଲେ ତୁ ଉତ୍ତରକୁ ଯିବୁ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଆଣିବୁ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ବଚନରେ ଗଲେ ଚାରିଦିଗରେ
 ଯେ ଯା ଦିଗକୁ ଚଳିଗଲେକ ସମ୍ଭାରେ ।
 ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଯଜ୍ଞ ବୋଲି ସେ ଜଣାଇ
 ପୁଣି ସମସ୍ତ ରାଜାଏ ଆସୁଛନ୍ତି ଧାଇଁ ।
 ଆଟ ସୈନ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ସକଳ ନୃପତି
 ରୈବତ ପଟ୍ଟତେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତି ।
 ଉଗ୍ରସେନ ବସିବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ଆସନ
 ପୂଜା ଗଉଡ଼ବ ପାଇ ବସନ୍ତି ରାଜନ ।
 ନୃପତି ଆସନ୍ତି ଯଜ୍ଞ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଶୁଣି
 ଦେଖିଣ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ସହସ୍ର ଅର୍ବୁଦ ଦିନ ହେଲେ ସୂପକାର
 ରାଜଣା କରନ୍ତି ସେ ଯେ ଅମୃତ ଯୋଗାଡ଼
 ଗଉଡ଼ ଶରଣ ପାକମାନ ନଳବିଧି
 ଦିନକର ତେଜେ ପାକ ହୋଇଅଛି ସିଦ୍ଧି ।
 ମୃଗ ବିରି ତଣ୍ଡୁଳ ଯେ ପରିବା ସମାନ
 ଜଗନ୍ନାଥ ଆଜ୍ଞାରେ ଯେ ନିଯୋଗ ଭୁଆଣି
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପଲମ ଯେ ଥାଳି ରହୁଣେ
 ମଣୋହରବେଳେ ଦିଅନ୍ତି ଘରୁ ତାହା ବାରି
 ଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ କର୍ପୁର ଅଗୁରୁ କସ୍ତୁରୀ
 ଚତୁଃସମ ଗନ୍ଧମାନ ଶରୀରରେ ବୋଳି ।
 ଦୁଃସାସା ସାମନ୍ତ ହେଲେ ଯାଗେ ଯାଗନିକ
 ରଷ୍ୟଶୁଭ ମାରକଣ୍ଡ ରଷି ଉଦାଳକ ।
 ଏତେ ରଷି ବସି ତହିଁ ମହାଯଜ୍ଞ କରି
 ବୈଶ୍ଵାନରର ବରଣ ମନ୍ତ୍ରେ ସୀଞ୍ଜକାରି ।
 ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଲେହିତ ରୂପ ହେଲେ ହୃତଭୁକ
 ସ୍ଵାହା ସ୍ଵଧାମନ୍ତ୍ରେ ଘୃତ କଲେ ଅଭିଷେକ ।

ରୂପମାନେ କରନ୍ତି ଯେ ବସି ବେଦଧ୍ବଜ
ଜଗନ୍ନାଥ ବଜାଇଲେ କରେ ଶଙ୍ଖ ଘେନି ।
ବାସବ ଦେଲୁ ସୁଧାର୍ମ ସଭାକୁ ପଠାଇ
ସହସ୍ର ଯୋଜନ ତାର ଆୟତ୍ତ ଅଟଇ ।
ମହାସଭାରେ ବସନ୍ତେ ରାଜାଗଣମାନେ
ହରିଲେ ପାପ ଦୁଷ୍ଟତ ସଦା ଦରଶନେ ।
ବଢ଼ିଣ ସହସ୍ର ଜନ୍ୟ ଅଶ୍ବ ପାଟବଂଶୀ
ରୈବତ ପଦ୍ମତେ ହେଲେ ସମସ୍ତେ ଯେ ଆସି
ଲକ୍ଷେ ଶାଠିଏ ସହସ୍ର ଅଶୀତି ନନ୍ଦନ
ସମସ୍ତେ ଜଲେ ରୈବତ ପଦ୍ମତେ ଗମନ ।
ସହସ୍ର ଯୋଜନ ଅଟେ ସେହି ସଭାସ୍ଥଳ
ସମସ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ସେ ସଭାରେ ମିଳି ।
ଏସନକ ସମ୍ପଦ ଯେ ରୈବତ ପଦ୍ମତେ
ଦେଖିଣ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ଦେବ ଜଗତ୍ସତେ
ଏସନ ସମ୍ପଦେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୈବତ ପଦ୍ମତ
ସମସ୍ତ ଦେଖୁ ପ୍ରବେଶ ଆସି ନରନାଥ ।
ସାତ୍ୟକ ଯେ ନିମନ୍ତଣ କରଇ ଉତ୍ତରେ
ନିମିତ୍ତ ଆସଇ ବେଗେ ବେଗେ ନୃପବରେ ।
ନାରାୟଣ ମହାଯାଗ ନିମନ୍ତଣ ଶୁଣି
ଆସନ୍ତି ସମସ୍ତ ଦେଖୁ ବେଗେ ନୃପମଣି ।
ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ପୁଣି ଅନେକ ପଦାତି
ମିଳନ୍ତି ତ ସମାବେହେ ସମସ୍ତ ନୃପତି ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବୈଶ୍ୟ ଶୂଦ୍ର ହିଁ ଅନେକ
ରକ୍ଷସ ପିଣାତ ରୁଦ୍ର ଆସି ସବଲୋକ ।
ଦଶଲକ୍ଷ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ଦିଅନ୍ତି ଆହୁତି
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ବିକାଶଇ ଅଗ୍ନି ରୂପ କାନ୍ତି ।
ସୁବେ ପୁରଇ ମୁନିଏ ଆହୁତି ଦିଅନ୍ତି
ଭୁବିତୋଷେ ଯାଗନିକେ ଆପଦ ଚଣ୍ଡନ୍ତି ।
ସାତ୍ୟକ ପ୍ରବେଶ ହେଲୁ ଯେ ଉତ୍ତର ଦିଗେ
ରାଜାମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତେ ଯାଇ ମଧ୍ୟସ୍ବର୍ଗେ ।
ରଜାଏ ସମସ୍ତେ ଯଜ୍ଞ ନିମନ୍ତଣ ପାଇ
ଆସନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଗର୍ଭ୍ୟ ଯେତେକ ନୃପହିଁ ।
ରଥ ଅଶ୍ବ ଗଜ ଘେନି ଆବର ପଦାତି
ରଜବତ ପଦ୍ମବତେ ଆସିଣ ମିଳନ୍ତି ।
ବ୍ରହ୍ମକ୍ଷତ୍ରୀ ବୈଶ୍ୟ ଶୂଦ୍ର ଦଇତ ପିଣାତ
ରାଜାଗଣ ସବେ ଆସି ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।

ରୁକ୍ମିଣ ସହସ୍ର ରାଜାଗଣେ ନିମନ୍ତଣ
ଭ୍ରମନ୍ତେ ଯେ ଜେନାବଳି ନଗରେ ମିଳିଲୁ ।
ଜେନାବଳି ପାଟଣାରେ ହୋଇଲୁ ପ୍ରବେଶ
ଭୁବନ ସୁବର୍ଣ୍ଣମୟ ଦେଖି ହେଲୁ ତୋଷ ।
କୁଲବଳୀ ପାଟଣା ଯେ ଅପୂର୍ବ ନଗରୀ
ତହିଁ ଭିତରେ କନକ ନାମେ ଅଛି ଗିରି ।
କପିଳସିଂହ ନନ୍ଦନ ଅଟେ ମନ୍ତ୍ର ସିଂହ
ଏହା ନନ୍ଦନ ଅଟଇ ଯେ ମନ୍ତ୍ରଣ ସିଂହ ।
ତାହାର ନନ୍ଦନ ଅଟେ କନ୍ତସିଂହ ଗର
ଏହାର ନନ୍ଦନ ଅଟେ ଗୋସିଂହ ଅପୁର ।
ଗୋସିଂହ ନାମରେ ଅଟେ ଯେବଣ ଦଇତ୍ୟ
ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ତାର ଗୋମୁଣ୍ଡ ସଞ୍ଜିତ ।
ପ୍ରତାପୀ ରାଜା ମନ୍ତ୍ରଣ ଅପୁରର ବଂଶ
ଜେନାବଳୀ ନଗେ ରଜ୍ୟ କରଇ ରକ୍ଷସ ।
ତପେ ମନାଇଛି ଦେବ ଦେବ ଯେ ବିରଞ୍ଚ
ସୈଲେକ୍ୟ ଅବଧ ହେବିବୋଲି ମନେବାଞ୍ଛି
ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବମୁଖ ହୋଇ ତପେ ତୋଷିଲୁ ତାହାକୁ
ବର ଦେଇଗଲେ ପୁଣି ଆପଣା ପୁରକୁ ।
କନକ ଭୁବନ ତାର ପରିମଳ ଦେଖି
ଅଶ୍ବେକ ଚଢ଼ି ପ୍ରବେଶ ତହିଁରେ ସାତ୍ୟକ ।
ଅପୁର ଭୁବନ ବୋଲି ନ ଜାଣଇ ଗର
ସାତ୍ୟକ ପ୍ରବେଶ ହେଲୁ ଯାଇ ସିଂହଦ୍ବାର ।
ଲୌହଶିରୀ ସିଂହନାଦ ଦ୍ବାରପାଳ ବେନ
ସହସ୍ରେ ସହସ୍ରେ ଭାର ଲୁହାଗଦା ଘେନି ।
ମହା ବଳବନ୍ତ ସେହି ଦୁର୍ଜୟ ଦାନବ
ସାତ୍ୟକକୁ ଓଗାଳିଲେ କରି ମହାଗର୍ବ ।
କାହିଁର ମାନବା ତୁରେ କେବଣ ଭରସା
ଏ ଦେଶେ ପଶିଲୁ କରେ ଗୁଡ଼ ପ୍ରାଣ ଆଶା ।
ସିଂହନାଦ ବୋଲେ ଭଲ କଲୁ ତୁ ଅଇଲୁ
ଯତନେ ଯା ଲେଉଟୁ ଆପେ ପ୍ରାପତ ହୋଇଲୁ
ନର ବାନର ଏ ବେନ ଆମ୍ଭ ନିଜ ରକ୍ଷ୍ୟ
ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲୁ ଖାଇ ଆମ୍ଭେ ପାଇବୁ ନା ସୁଖ ।
ଦରହସିତ ବଦନେ ଶାନ୍ତବାକ୍ୟେ ବୋଲି
ଗଦାବରେ ଥୋଇ କରେ ଅଶୀପଦେ ତୋଳି
ଆକର୍ଷଇ ଲୌହଶିରୀ ଧରି ତାର ଶିଖା
ଦେଖି ତାହାକୁ ସାତ୍ୟକ ହୋଇଲୁ ତାଟକା ।

ଭୟରରେ ସାତ୍ୟକ ଯେ ସୁମରଇ ହରି
 ବୋଲେ ଅଇଲି ଗଜାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ।
 ତୁମ୍ଭ ଗଜାର ପ୍ରମୁଦେ କର ମୋତେ ନେଇ
 ପଛେ ମୋତେ ଭଣ ମୁହିଁ ଯିବ ଆଉ କାହିଁ ।
 ଅସୁର ବୋଲି କି ମୁହିଁ ନ ଜାଣେ ତୁମ୍ଭକୁ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ ଯିବା ଅଇଲି ଏଥକୁ ।
 କାର ଦୁତେ ବୋଲି ଦୟା କଲେ କଉଣପେ
 ଦରଶନ କରାଇଲେ ଗଜାର ସମୀପେ ।
 ଜଗଣ ଉପରେ ବିଜେ ଗୋସିଂହ ନୃପତି
 ତଳେ ପଟ୍ଟିଆର ଅଶୀପଦ୍ମ ସେନାପତି ।
 ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳେ ଶିର ଲଗୁଛି ବନ୍ଧସ
 ଦେଖିକରି ସାତ୍ୟକର ଉଡ଼ିଲା ସାହସ ।
 ମୁହିଁ ତ ଏ ନଗରକୁ ଅଇଲି ନ ଜାଣି
 ଏଥୁ ପାରିକର ମୋତେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଲୌହଶିର ବୋଲେ ସ୍ଵାମି ଅସୁର ନାୟକ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ଏହା କଥାଯାକ ।
 ଅସୁରେ ବୋଇଲେ ହେବ ଏ ଅସୁର ବଳି
 ଭଲ ଲକ୍ଷ୍ୟ ତ ଆମ୍ଭର କାହୁଁ ଆସି ମିଳି ।
 କେ ବୋଲେ ଏହାକୁ ଭଲ କରିଣ ଛଉଷ
 ଚାରିଆଡ଼ର ମାଂସକୁ ଭିଜୁଭିଜୁ କରି ।
 ପରୁରଇ ଗୋସିଂହ ରେ ତୋର କଥା କି ଯିଏ
 କି ନିମନ୍ତେ ଆସିଅଛୁ ଆମ୍ଭ ପୁରେ ଆଜି ।
 ସାତ୍ୟକ ବୋଇଲି ଶୁଣ ହୋଇ ସାବଧାନ
 ମଧୁବନର ନୃପତି ଅଟେ ଉଗ୍ରସେନ ।
 ଦେବସଖା କରୁଅଛି ରେବତ ପବତେ
 ଗଜାଏ ତହିଁକି ଚଳିଗଲେଣି ସମସ୍ତେ ।
 ରୁଷି ବିପ୍ର ତପୋଧନେ ପୁରଲୁଣି ଗିରି
 ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭକୁ ଅଇଲି ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ।
 ସମସ୍ତ ସଜନୀ ଯିବେ ସେତେକ ତୁମ୍ଭର
 ସେ ଯଜ୍ଞକୁ ଯିବ ତୁମ୍ଭେ ଘେନ ଏ ବେଢ଼ାର
 ଗୋସିଂହ ବୋଇଲି ଛୁଡ଼ ଛୁଡ଼ ହୋ ଏହାକୁ
 ଏ ଆସିଛୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇ ବରିବାକୁ ।
 ରୁଷି ବିପ୍ର ତପୋଧନ ଅଛନ୍ତି ତ ମିଳି
 ସୁଖେ ଭକ୍ଷିବା ଆମ୍ଭେ ରେ କରି ପୋଡ଼ାବଳି
 ଅନେକ ନର ହେଜନ ତହିଁ ରହିଅଛୁ
 ସୁଖେ ହେଜନ କରିବା ତହିଁ ବାଛି ବାଛି ।

ସାତ୍ୟକକୁ କହେ ତହିଁ ଅନେକ ଗୌରବ
 ଅଙ୍ଗେ ଅଳଙ୍କାର ଦେଇ କଲେ ପ୍ରିୟବ୍ରତ ।
 ସାତ୍ୟକ ବିରୁଦ୍ଧେ ଜାଣୁକୂପରେ ପଡ଼ିଲି
 ଧର୍ମ ଉଦ୍ଧତ ହୋଇଲି ଉପାୟେ କରିଲି ।
 ମୋହର ପାଣ ରଖିଲି ମୁଁ ଉପାୟ କରି
 ସମକୃଷ୍ଣକ ସଂଗ୍ରାମେ ଯିବେ ଯମପୁର ।
 ସାତ୍ୟକ ସଙ୍ଗତରେ ମରିବାର ଭଲ
 ଏକାରେ ମଲେ ମୋହର ସିନା ଅମଙ୍ଗଳ ।
 ଭଗବତ ନାଶ ଅର୍ଥେ ଜାତ ଦଇତ୍ୟାର
 ଏମନ୍ତ ସଂଜୋଗେ ଅବା ଯିବ ଏହୁ ମରି ।
 ହରଷ ବିସ୍ମୟେ କରେ ସାତ୍ୟକ ଗମନ
 ଗୋସିଂହର ଅଳଙ୍କାର ହୋଇଛି ଭୂଷଣ ।
 ସାତ୍ୟକକୁ ଦେଲେ ଆଣି ବିମାନ ଗୋଟିଏ
 ଦିଶେ ହେମଝଳି ରହୁ କରଣ ପରସ୍ପେ ।
 ସେହି ବିମାନ ଉପରେ ବିଜୟ ସାତ୍ୟକ
 ଦଣ୍ଡ ସାଜ ବୋଲି ଗଲ ତାକୁ ଆପେ ଡାକ
 ଡୋଲ ଟମକ ନିଶାଣ ବାଜେ ବିଜୟୋଷ
 ବୀରତୁଣ୍ଡ ଶବଦରେ କମ୍ପଇ ଆକାଶ ।
 ଓଟ ଗଧ ଗଜ ଅଶ୍ଵ ବ୍ୟାଘ୍ର ଯେ ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ
 ଆଗେହି ଅସୁରେ ଯାନ୍ତି ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ବଳ ।
 ଗଦା ଶୂଳ ଚକ୍ର କାତି ମୁଦ୍‌ଗର ଭୂଷଣି
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରବାଳ ରହେ ରଥଯାକ ମଣ୍ଡଳି ।
 ଲକ୍ଷେକ ସାଗର ରଥ ଦ୍ଵିସାଗର ହସ୍ତ
 ବେନିଲକ୍ଷ ସାଗର ଯେ ମାତଙ୍ଗ ଗବୟ ।
 ଅଶୀଲକ୍ଷ ଅସୁରଙ୍କ ବ୍ୟାଘ୍ର ଯେ ବାହନ
 ଓଟ ପିଠିରେ ଚଢ଼ିଲେ ଅସୁତେକ ସୈନ୍ୟ ।
 ଗଧ ବାହନେ ପରୁଷଶବ୍ ଦୈତ୍ୟ ଚଳି
 ବଳିଆ ବାହନେ ତେରବର୍ବ ମହାବଳୀ ।
 ବଳଦ ବାହନେ ଗଲେ ଅଶୀପଦ୍ମ ସେନା
 ଗଜ ବାହନରେ ଗଲେ ଅଶୀପଦ୍ମ ଜେନା
 ଗଦା ମୁଦ୍‌ଗର ଖଡ୍ଗ ଶକ୍ତି ଶୂଳ ଯଷ୍ଟ
 ପଞ୍ଚାଶ କୋଟି ଭୂଷଣି ଚକ୍ର ଘେନି ଉଠି ।
 ଅଜଗଦ ସମ ଧନୁ କମାଣହିଁ କରେ
 ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ନାଗର ସେ ପୁରଇ ତୁଣୀରେ ।
 ମାନ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଶଷ୍ଠୀ ତଥ୍ୟ ଗୁରୁବାର
 ଆଦ୍ରମାସ ମିଥୁନ ଚନ୍ଦ୍ର ସେ ଦିନର ।

କୌଳବ ନାମେ କରଣ ଅତିଗଣ୍ଡ ଯୋଗ
ମୀନ ସଙ୍କରନ୍ତର ଚିରଗନ୍ଧନ ଶ୍ରେଣ ।
ଅଶ୍ଳେଷା କକଡ଼ା ଅଟେ ଗୋସିଂହର ଶୁଣି
ସେ ଶୁଣିରେ କେତୁଗ୍ରହ ବ୍ୟସ୍ତେ ଗୁରୁ ବସି ।
ଅଶ୍ଳମରେ କୁଜଗ୍ରହ ସପ୍ତମରେ ଶୁକ୍ର
ନିଧନ ରକ୍ଷେ ପ୍ରୟାଣ କଲ ଜାଣ ସେହୁ ।
ଆଗରେ ବାଟ କଡ଼ାଉ ଅଛନ୍ତି ସାତ୍ୟକ
ଧାମନ୍ତ ଅପୁରମାନେ ଆବୋଷି ମନ୍ଥକ ।
ପ୍ରଳୟକାଳେ ଯେସନେ ସିରୁ ଆସେ ଘୋଟି
ତେସନେ ଅପୁରବଳ ମନ୍ଥରେ ପ୍ରକଟି ।
ସାତ୍ୟକ ବିରୁରେ ମୁହଁ ମନ୍ଦକୃତ୍ୟ କଲି
ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଦେବ୍ୟପୁରେ କିପାଇଁ ପଶିଲି ।
ଦେଖି କହିବେ କି ବୋଲି ମୋତେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
ଆବର ଶୋଧ କରିବେ ନିଶ୍ଚେ ହଳପାଣି ।
ଡ଼ରେ ମୁହଁ ନିସ୍ତରିଲି ପ୍ରାଣର ବିକଳେ
ନ ପୁଣି କୋପ କରନ୍ତି ମୋତେ ହଳଧରେ ।
ପୁଣି ବିରୁରେ ମରଣୁ ବଳଧିବ ଲଜ
କୋପକଲେ ଶ୍ରୀରାମରେ ମରବଲ୍ ଆଜ ।
ପୃଥ୍ବୀର ଶ୍ରୀ ଉଶ୍ନାସ ପାଇଁ ଦେହଧାରୀ
ଏହାର ନିମନ୍ତେ ଯଜ୍ଞ ଅଛନ୍ତି ବା କରି ।
ଯାହା ତାହାହେଉ ଏହୁ ଧାରଣାର ଶଳ
ମଲେ ଉଶ୍ନାସ ପାଇବ ବସୁଧାର କଲ ।
ଶଳପ୍ରାଣୀ ଯେ ଆବର ପରଧନହାସ
ବିପ୍ର ଅଭକତ ଧର୍ମ ମାର୍ଗ ନାଶକାରୀ ।
ଦୁଃଖୀଜନମାନଙ୍କୁ ଏ ନ କରନ୍ତି ଦୟା
ପରଶାବକା ଶଶ୍ତ୍ରନେ ବଡ଼ାନ୍ତି ଏ କାୟା ।
ଅପତ୍ନରୁ ବୃଷ କାଟି ହରି ପରସୀନା
ଆବର ହରି ନିଅନ୍ତି ବଳେ ପରକାମା ।
ଏହାଙ୍କର ମାରଣରେ ବହୁତର ପୁଣ୍ୟ
ବେଦରେ କହନ୍ତି ଏହା ସଦା ବିଦ୍‌ଜନ ।
ପଛରେ ଅମାପବଳ ସାତ୍ୟକ ଯେ ଆଗେ
ଅପୁରଙ୍କୁ ଛୁଡ଼ିଯାଇ ଲେଡ଼େ ବେଗେ ବେଗେ
ଧାମନ୍ତ ଯେ କଉଶଳେ ବହୁଦୂର ସେପି
ଯେସନେକ ବନତରେ ଖେଦ ଖେଦ ଧାପି
ଗୋରୁ ମନ୍ତ୍ରଣ ପୁଷ୍ପର ମେଷ ଯେ ଛଗଳ
ଜାଅନ୍ତା ଧରି ଗିଳନ୍ତି ମଦରସେ ଶ୍ରେଳ ।

ପ୍ରୟାଣ କାଳେ ଶୁଣିଲେ ସେ ଅନେକ ଦେଶ
ନଗର ଛାଡ଼ିଣ ଜନେ କଲେ ବନବାସ ।
ବହୁତର ଉପଦ୍ରବ କରିଣ ଅପୁରେ
ଭୟନ୍ତି ବାଳକ ଦ୍ରୁପଦାଦି ଧରି କୋଳେ ।
ସଦ୍‌ଭୟ ଦେଖି ତାକୁ ସାତ୍ୟକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
ଏହି ଦୁରନ୍ତକ ବଳ ନାଶୁ ଦେବରାଜ ।
ଏ ଦୁଷ୍ଟବଳଙ୍କୁ ନାଶ କରିବା ନିମନ୍ତେ
ଦେବତା ଏମୋତେ ଅବା ପେଶିଲେ ଗୁପ୍ତତେ
ରହିଲେ ଅପୁରବଳ ମଧୁବନ ମାଡ଼ି
ରାସରେ ସାତ୍ୟକଗଲ ଅପୁରଙ୍କୁ ଛୁଡ଼ି ।
ପଛକୁ ସେ ପୁଣି ପୁଣି ଚାହିଁ ସାତ୍ୟକ
ନ ପୁଣି ଗୋଡ଼ାଇ ମୋତେ ମାରନ୍ତି ସେ ନିଜ
ରାଜକାଳେ ଅଇଲ ସେ ଗଗନମଣ୍ଡଳେ
ଅପୁରେ ମଉ ମଦିରାସ ପାନ ଶ୍ରେଳେ ।
କଡ଼ା ମର୍ଦ୍ଦଳ ବଜାଇ ବଜାନ୍ତି ଘୁମୁର
ମଜୁଆଳ ଖେଳେ ନାଚ ଚମକାନ୍ତି ଧର ।
ରାସେ ଯେସାତ୍ୟକ ଗଲ ବେଗ ବେଗ ହୋଇ
ରୈବତ ପଦ୍ମତେ ବାର ପ୍ରବେଶିଲ ଯାଇ ।
ମହା ଯଜ୍ଞରେ ସେ କରଅଛନ୍ତି ଉତ୍ସବ
ଅସ୍ଥାନ ଉପରେ ବିଜେ କୃଷ୍ଣ ବଳଦେବ ।
ତଳେ ପ୍ରଣିପାତ କରି ଶୁଣିଲ ସାତ୍ୟକ
କେଶବ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ଭ୍ରାତାକୁହିଁ ଦେଖି ।
ସାତ୍ୟକ ବୋଇଲ ଦେବ ଶୂଂମା ଶ୍ରୀବତ୍ସ
ମହାସିଂହର ନାଚ ଗୋସିଂହ ଆସୁଛୁ ।
ସାତ୍ୟକ ବଚନ ଶୁଣି ଦେବ ହଳପାଇଁ
ଆସ୍ଥାନୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲେ ମୁଷଳ ବୁଲାଇ ।
ରେରେକାର କରି ତାକୁ ଡାକ କାମପାଳ
କାଦମ୍ବର ପାନେ ମଉ ନୟନ ସୁତଳ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କୋପ ସହରଣ କର
ଧାତାର ବରେ ବଡ଼ିହିଁ ପ୍ରତାପୀ ଅପୁର ।
ପୁରୁଷ ହାତରେ ବଧ ନୁହେଁ ତାର ବଶ
ସୁଗାନ୍ତକ କାନ୍ତି କଲ୍ପୀ ଅଟଇ ରାସସ ।
ବଳରାମ ବୋଇଲେ ତୁ କହିଲୁ ଏମନ୍ତ
ଏକାକି ସବୁ ନାଶିବ କରିବା କେମନ୍ତ ।
ନର ଜନ୍ତୁ ସୈନ୍ୟ ଦେବେ ଏହିକ୍ଷଣି ଧୂସି
ବିରୁରେ ଆମ୍ଭେ ସିନା ହେଲୁ ଅବଶ୍ୟାସୀ ।

ଭଲ ଯଜ୍ଞ କଲୁ ଆମ୍ଭେ ପୁଣ୍ୟଧର୍ମ ଅର୍ଥେ
ପାପେ ଦୁଷିତ ହୋଇଲୁ ଏବେ ଅନିମିତ୍ତେ ।
ଏ ମହାସଭା ଯେମନ୍ତେ ନୋହିବ ଉପେକ୍ଷା
କେମନ୍ତେ ଅସୁର ଭୟ କରିବାନା ରକ୍ଷା ।
ସଭାରେ ପୁଟି ପଡ଼ିଲୁ ଏସନ କାରତା
ଲଗିଲୁ ମନରେ ଯାସ ହେଲୁ ବଡ଼ ଚିନ୍ତା ।
ମହାଗୋଲ ହୋଇଲୁ ସେ ସଭାର ଭିତରେ
କମ୍ପିଲେକ ରଜାମାନେ ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ଡରେ ।
ଉଦ୍ଧାସେନ ବାସୁଦେବ ନନ୍ଦ ଉପନନ୍ଦ
ବାବୁ ଗୋସିଂହ ବାନ୍ଧଲୁ ଘେନି ଦୈତ୍ୟଦୂର
ଏବେ ଆମ୍ଭେ ଆଉ ରକ୍ଷା ହୋଇ ନ ପାରିବ
ପୁଣ ବନ୍ଧୁ ଘେନି ଶୂଳ ଦ୍ଵାରକାକୁ ଯିବା ।
ପୁଣ ଦୁହିତା ବାନ୍ଧବ ବଧୂ ଆବକର
ଉତ୍ସବ ନିମନ୍ତେ ଏଥେ ଅଛନ୍ତି ତ ପୁର ।
ଏବେ ବରୁଣ ବୁଦ୍ଧି ଯେ କରି କାମପାଳ
ପଳାଇ ନ ପାରିବଟି କଟାଳର ବେଳ ।
ଏହାଙ୍କ ବାକ୍ୟେ ବଦନ୍ତି ଦେବ ହଳଧର
ଶୂଳଧାରୀ ଦ୍ଵାରକାକୁ କୁମାରୀ କୁମାର ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଦେବ କଲେଟି ଏମନ୍ତ
ସଭାର ମୁଗଟ ଶୁଣି ଯିବଟି ସମସ୍ତ ।
ରୁଷିମାନେ ଏହା ଶୁଣି ଚରଳ ହୋଇଲେ
ଯଜ୍ଞ ଉପେକ୍ଷି ରାମଙ୍କ ସନ୍ନିଧେ ମିଳିଲେ ।
ତୁ କାମପାଳ ସକଳ ଜନ ଚିନ୍ତାମଣି
ଗୋସିଂହର ଭୟେ ଆମ୍ଭେ କି କରିବୁ ପୁଣି ।
ସେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ କଉଶପ ଅଟେ ମହାପାତ୍ରୀ
ରୁଷି ବିପ୍ର ତପୋଧନ କାହାକୁ ନ ଥାପି ।
ଏ ମହା ସଭାଟି ଦେବ ହୋଇଲୁ ନିରକ୍ଷ
ଗୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆଦି ସବୁ ଅସୁରଙ୍କ ଭକ୍ଷ ।
କପିଳ ମାଂସ ବୋଲି ସେ ରୁଷିଙ୍କୁ ଖୋଜଇ
କରଇ ସେ ପୋଡ଼ାବଳି ପାଏ ଯେବେ ସେହି
ଅଟନ୍ତି ଦେବ ମାନବେ ଅସୁରେ ଅଜେୟ
ଶତ୍ରୁମାନ ନ ଭେଦଇ ତାହାଙ୍କର କାୟ ।
ଆମ୍ଭର ବଚନ କୁ ହୋ ଶୁଣ ହଳହସ୍ତ
ଏ ମହାଯଜ୍ଞଟି ତୋତେ ନୋହିଲୁ ପ୍ରାପତ ।
ନିର୍ଭୟରେ ଆମ୍ଭେ ସିନା ପାରୁ ମନ୍ତ୍ର ପଡ଼ି
ମନ୍ତ୍ରବ୍ରହ୍ମ ହୋଇଲୁଣି ଦାନବଙ୍କୁ ଡରି ।

ରାମ ବୋଇଲେ ନ କର ତୁମ୍ଭେ କିଛି ଚିନ୍ତା
ଦାନବର ଭୟ ଆମ୍ଭେ ନିବାରଣ କରି ।
ଦୈତ୍ୟଭୟୁ ନ ପାତ୍ରକୁ ଯେବେ ରକ୍ଷାକରି
କେମନ୍ତେ ନାମ ବଦ୍ଧକୁ ଆମ୍ଭେ ଦଇତ୍ୟାକ୍ଷ
ଏବେ ଥୋକାଏ ଦୁରକୁ ଆମ୍ଭେ ଶୂଳ ଯିବା
ସଭାକୁ ସେ ଦଇତ୍ୟକୁ ଅଣାଇ ନ ଦେବା ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଦେବ ବଞ୍ଚିଲୁ ସାତ୍ୟକି
ଆସୁକନା ସେ ଦଇତ୍ୟ କି କରଇ ଦେଖି ।
ରେବତ ତେଜ ଚକ୍ରଣ ଯୋଜନ ସେ ଗଗନ
ତା ଆସିବା ପଥେ କେଶୀ ପବତେ ରହଲେ
ରଜନୀ ପ୍ରଭାତେ ଉଦେ ହେଲେ ଦିନମଣି
ସାଜ ଯାଜ ବୋଲି ଉଡେ ଶୁଭଲକ ବାଣୀ ।
ଚର୍ଚ୍ଚନ୍ତି ଚର୍ଚ୍ଚନ୍ତି ଶେଷେ ଧାମନ୍ତି ଅସୁରେ
ଅସ୍ଥି ଚର୍ମ ରକ୍ତ ମାଂସ ବିଭୂତ ଶ୍ଵେତେ ।
ଗୋଚର୍ମ ପରିଧାନ କେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଚର୍ଚ୍ଚଣ
କର୍ଣ୍ଣରେ ରକତବର୍ଣ୍ଣ ମହାରର କଢ଼ି ।
ଧାମନ୍ତି ସେ କଉଶପେ ବିକଟ ଚିହ୍ନ
ଶାଙ୍କର କେଶମୁକୁଳା କାହାର ବା ବାଳ ।
ପାତାଲେ ପାଦ ଆକାଶେ ଶିର ଯାଇ ଲୁଗେ
ଧାମନ୍ତି ସେ କଉଶପ କେ କାହାର ଆଗେ ।
ଗିରିବର ପ୍ରାୟ ଦିଶେ ତାହାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ
ତମ୍ବୁପତ୍ର ପ୍ରାୟ ନେତ୍ର ବିସ୍ତାରିଣ ତୁଣ୍ଡ ।
ସ୍ଵର୍ଗ ଗୁପ୍ତ ଡରେ ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷେ ପଳାନ୍ତି
କାଳଯମ ତୁଲେ ଦୈତ୍ୟଗଣଙ୍କୁ ମନ୍ତ୍ର ।
ଚରିଣ ଯୋଜନ ମାଡ଼ି ଚଳନ୍ତି ଅସୁରେ
ଅସୁରଙ୍କ ପ୍ରତଜ୍ଞା କେ ମୁଖେ କହିପାରେ ॥
ମୁଖରାବ ଶବଦରେ ଗିରିଯାଏ ପୀଠି
କ୍ଷୀରୋଦଜଳ ଯେସନେ ଆସେ ପୂର୍ବେ ଗୋଟି
ରାମକୃଷ୍ଣ ଚାହିଁଲେ ଯେ ପବତରେ ଉଠି
ଗିରିମାଳ ଆସନ୍ତି କି ଗଗନରେ ପୁଟି ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଦେବ ଦୁର୍ଭାର ଏ ଥାଟ
ପଞ୍ଚତରଣ ଯୋଜନ ନ ଦଶଇ ବାଟ
ଅସୁରଙ୍କ ଶ୍ଵାମୁଖି ଦେଖି ମଳାମୁର
ବେଗ ହୋଇ ସଉନନ୍ଦ ସମର୍ପକ କର ।
ଦଶନ୍ତ ନିବାସତେଜ ଜଣି ହଳପାଣି
ନୟନ ବିରଜେ ତାଙ୍କ କାଳରହ ଜାଣି ।

ତାଳଧ୍ବଜ ରଥ ଚେଜ୍ୟାକର ଦେବ ସ୍ଵାମୀ
 ପଦ୍ମ ଉପରୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲେ ବନ୍ଦୀ ।
 ସରଳେନ୍ଦ୍ର ବଳାଶିଳ କାମପାଳ ଚେଜ
 ମହାକୋପରରେ ଗଲେ ଗର୍ଜି ଦେବସିଂହ ।
 ହଳ ମୁଷଳ ବୁଲାଇ ଧାମନ୍ତ୍ର ସେ ହଳୀ
 ଏକା ରାମ ଲେଡ଼େ ବଡ଼ ବଳକୁ ଓଟାଳି ।
 ନାଗସୁଶ ସୁମରଲେ ଧାନେ ଖଗେଶ୍ଵର
 ରମ୍ୟକ ଦ୍ଵୀପୁ ଅଲଲ ବନତାକୁମର ।
 ନାଗସୁଶ ବଜେ କଲେ ବୈନତେୟ ପିଠି
 ଶଙ୍ଖ ରତ୍ନ ଧନୁ ଗଦା କୌମୋଦିନୀ ମୁଷ୍ଟି ।
 ବଜୟ ଶ୍ରୀବଳଦେବ ସେ ମହା ସଂଗ୍ରାମେ
 ବାଟେ ଆଇ ଉଗାଳିଲେ କୃଷ୍ଣ ବଳଗମେ ।
 ଆଗୁଆଣି ହୋଇଥିଲେ ଯେତେ ମହାବୀର
 ରାମକୁ ବେଢ଼ିଲେ ଆସି କରି ଲକ୍ଷେଶ୍ଵର ।
 ଯୋଗେଶ୍ଵର ପୁରୁଷ ସେ ସଦା ରଞ୍ଜେଶ୍ଵର
 ରଣ ଦେଖିଣ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ କାମପାଳ ।
 ସଉନନ୍ଦ ସମର୍ଥକୁ ବୁଲାଇଣ କରେ
 ପିଟିଲେ ନେଇ ଦୁରନ୍ଦ ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ।
 ପ୍ରଥମ ଥାଟେ ଆସିଲେ ଦେବ ବେଗେ ଆସି
 ଆଦିତ୍ୟର ଅସ୍ତେ ଯେହ୍ନେ ରଜନୀ ପ୍ରବେଶି ।
 ତେସନ ଦାନବଗଣେ ରେବଣରମଣ
 ବଳେ ସେ ଦର୍ପଶୂଳର ଦର୍ପ କଲେ ଚୁଣ୍ଡ ।
 ରଥ ଗଜଙ୍କ ଉପରେ ହଳ ନେଇ ପିଟି
 ବନ୍ଧମଦାତେ ପଡ଼ିଲେ ଅନେକ ଯେ ଲେଟି ।
 ପୁଣି ପ୍ରହାର କଲେ ସେ ହୋଇ ଉଡ଼ୁ ବାହୁ
 ନିଶାପତି ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ଘୋଟଇ ସେ ବହୁ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମିଲ ରାମ ଦେଲେ ଘୋରରତ୍ନ
 ଗିରିବର ସମାନେ ସେ ପଡ଼ୁ ଅଛୁ ଝଡ଼ି ।
 ଅସ୍ତ୍ର ପ୍ରହାର କରନ୍ତୁ ରାମ ମହାତମେ
 ଅନେକ ଅସୁର ବଳ ମାଇଲେ ସଂଗ୍ରାମେ ।
 ପିଟନ୍ତି ଯେ ବଳରାମ ଲେଟନ୍ତି କୌଶପେ
 ଅନେକ ଅସୁର ମାରି ପକାଇଲେ କୋପେ ।
 ଦାନବେ ବୁଲଇ କରେ ଅସୁର ପ୍ରହାର
 ପଦ୍ମ ଉପରେ ପଡ଼ି ଯେହ୍ନେ ହୁଏ ରୁର ।
 ରାମ ଉପରେ ତେସନ ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ଶର
 ଆତମିତ ହେଲେ ତାହା ଦେଖି ନିଶାଚର ।

ଅସୁରଙ୍କ ଶତ୍ରୁକୁ ସେ ନ କରିଣ ଶ୍ରୀ
 ଆରେ ରେ ଅସୁର ବୋଲି ଉଠି ହଳପତି ।
 ଲକ୍ଷେକ ସେନା ମାଇଲେ ଏକା ମଳାମୁର
 ଲକ୍ଷେକ ମାଇଲେ ପ୍ରସାଦାତେ ଶଗେଶ୍ଵର ।
 ଗେ ବନ୍ଦ ମାଇଲେ ଗଦା କୌମୋଦିନୀ ଧରି
 ଲକ୍ଷେକ ସେନାଏ ରଣେ ପକାଇଲେ ମାରି ।
 ତିନିଲକ୍ଷ ସେନା ଯହୁଁ ମଲେ ଏହିମତେ
 ଦଣ୍ଡଭଗ୍ନ ହେଲୁ ନବଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ।
 ଗେ ସିଂହ ଦୈତ୍ୟର ମନ୍ତ୍ରୀ ଜପାସୁର ବୋଲି
 ବଳରାମ ଅଗ୍ରତକୁ ଅଛଲେକ ପେଲି ।
 ପାଦରେ ଗମନ ଶସ୍ତ୍ର ନାହିଁ ତାର ହସ୍ତେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ।
 ଆହେ ମହାତମା ତୁମ୍ଭେ କାହାର ନେ ସୁରୁ
 ଆମ୍ଭେ ସେ ଦାନବ ଜାଣ ତୁମ୍ଭକୁ ନ ଚିହ୍ନୁ ।
 ଆମ୍ଭକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ତୁମ୍ଭେ ଆଣିଲ ଯାଗକୁ
 ଶ୍ରେଜନ ନ ଦେଇ କିପା ମାରୁଛ ଆମ୍ଭକୁ ।
 ବିବାଦ ନାହିଁ ତୁମ୍ଭର ଆମ୍ଭର ତ ପୁର
 ଯଜ୍ଞ ଦେଖିବା ଉପନ୍ତେ ଆସିଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ।
 ଯାହାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆଣି ତାହାକୁ କି ମାରି
 ଭୁଞ୍ଜାଇ କରି ବିଶ୍ଵାସ ଘ ତକର ପରି ।
 ପ୍ରୀତି ଦେଖାଇ ମାରଇ ଜାଣ ଅବଶ୍ୟାସୀ
 ଆହାର ଦେଇ ପ୍ରାଣୀକୁ ଯେଉଁ ନେ ନାଶି ।
 ନିଶ୍ଚୟ ସେ ଜାଣ ହୁଏ ବୁଦ୍ଧବୃତ୍ୟା ଦୋଷୀ
 ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ମୁନିଗଣ ଅଛନ୍ତି ପ୍ରକାଶି ।
 ଆହେ ମହାତମା ତୁମ୍ଭେ ଗୁଣ ଜ୍ଞାନବନ୍ତ
 ଜ୍ଞାନ ଥାଉଁ ଥାଉଁ କର ବିଶ୍ଵାସରେ ଭାତ ।
 ବଳରାମ ବୋଧୁଗଲେ ଅସୁର ବଚନେ
 ଶତ୍ରୁକୁ ଉଜ୍ଜଲେ ବନ୍ଦ ମଧୁରସ ପାନେ ।
 ରହ ରହ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହୋ ନ ମାର ଏହାକୁ
 ଶତ୍ରୁ ମୂରତି ହୋଇଣ ଆସନ୍ତୁ ସଶକ୍ତ ।
 ଆଗେ ରାମ କୃଷ୍ଣ ପଛେ ଅସୁର ସରଳ୍ୟ
 ରୈବତ ପଦ୍ମତେ ବଜେ ସେ ଜଗମୋହନ ।
 ପଦ୍ମ ଉପର କୋଣେ ଛୁଡ଼ି ଅସୁରକୁ
 ଅଶୀଜଣ ଶର ତୁଲେ ନେଲେ ଗୋସିଂହକୁ
 ବସାଇଲେ ନେଇ ଛୁପୁମଣ୍ଡପ ମଧ୍ୟରେ
 ଧାୟୁ ତୁ ଜଗମୋହନ ବୋଲନ୍ତି ଅସୁରେ ।

ସାଧୁ ତୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ତୋର କୃଷ୍ଣକୁ
 ଏଡ଼େ ବଳକୁ ଆଣିଲୁ କପଟରେ ସାଧୁ ।
 ଉତ୍ତମେନ ଗଜା କଲ ଗୋସିଂହକୁ ପୂଜା
 ଗଉରବ ପାଇ ଦସେ ସେ ଅସୁର ଗଜା ।
 ସେ ବଧୁ ଯୋଗାଡ଼ ଆଦି ତାହାକୁ ଦିଅନ୍ତି
 ଛପନ କୋଟି ଯାଦବେ ଅଳ୍ପ ପରଷନ୍ତି ।
 ପୁଣି ଅଳ୍ପ ଅମୃତ ଯୋଗ ଡ଼ ଏମାନ
 ସନ୍ତୋଷ ମନେ କରନ୍ତି ଅଧୁ ଶ୍ରେୟନ ।
 ଅମୃତରସ ଶ୍ରେୟନେ ଅସୁର ନୃପତି
 ଅସୁରଙ୍କ ତୁଲେ ହେଲ ଯାଦବଙ୍କ ପ୍ରୀତି ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ଏ ପୃଥିବୀର
 ଯଜ୍ଞ ସରିଲେ ମାରିବା ଘେନି ଦ ମୋଦର ।
 ଏହା ଭୟେ ଦେବେ ରହି ନ ପାରିଲେ ସ୍ବର୍ଗେ
 ଶତେ ବେଳ ସ୍ବର୍ଗଧୁର ଜୁର କଲ ଶ୍ରୀଗେ ।
 ଏସନକ ବିରୁଦ୍ଧେ ରାମକୃଷ୍ଣ ବେନି
 ଚନ୍ଦ୍ରସେନକୁ ଗାଇଲେ ଦେବ ସସ୍ତ୍ରପୋନ ।
 ଅମର ଅଭିଷେକ ଏ ପାରିଜାତ ମାଲେ
 ଆଉରଣ କର ନେଇ ରାମକୃଷ୍ଣ ଗଲେ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଦେବଙ୍କୁ ତୁ କହିବୁ ଏକାନ୍ତେ
 ଗୋସିଂହ ଦଇତ୍ୟ ନାଶଯାଇଛି ଯେମନ୍ତେ ।
 ଅଭୟ ପାଟଣା ଜେନାବଳୀ ନାମେ ପୁଣି
 ତହିଁ ପଶିଲେ ଏହାକୁ ନ ପାରିବ ମାରି ।
 ବିଶ୍ବାସଭାତକତାକୁ ନ କରିବେ ଚିନ୍ତା
 ଗୋସିଂହକୁ ବଧକରି ରଖନ୍ତୁ ଦେବତା ।
 ପିତାର ବଚନ ଘେନି ଗଲ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ
 ବିମାନେ ବିଜୟ ରାମ କୃଷ୍ଣ ସନ୍ଧିଧାନ ।
 ଯେତେ ଅଳଙ୍କାର ଦେଇଥିଲେ ସୁରଗଜା
 ରାମକୃଷ୍ଣ ପାଦେ ଦେଇ କଲ ଦିବ୍ୟପୂଜା ।
 ସେ ଗଜବ ନାଗସୁଣ ପାଦରେ ପ୍ରଣମି
 ଗୋସିଂହ ଦୈତ୍ୟକୁ ବଧକରି ଦେବ ସ୍ବାମି ।
 ବିନୟ କହିଅଛନ୍ତି ଦେବ ପୁରୁଷକୁ
 ତୁମ୍ଭର ସ୍ନେହ ତ ସିନା ସ୍ବର୍ଗ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁନିହୋଇଥାରେ ବାବୁ
 ପ୍ରତାପୀ ଅସୁର ତାକୁ କେମନ୍ତେ ମାରିବୁ ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜାର ହୁଅଇ ଯେତେକ ସରସ
 ଏକା ଗୋସିଂହ ଆସିବୁ ତେତେ ସୈନ୍ୟଦେବ

ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ବୋଇଲେ ଅଗାଧ ସେ ସିନ୍ଧୁ
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ ଗଣ୍ଡୁଷ କଲେ ବାଲର ବିନୋଦ ।
 ଅଗାଧ ସାଗର ସିନା ଅଟନ୍ତି ଦର୍ଶିବୁ
 ଗଣ୍ଡୁଷ କର ଅଗସ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ସିନା ଅଟ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଦେଉଥିବ ବର
 ଦୃତ୍ୟାକଲେ ମୋତେ ଦେ ଶଦେବସେ ଆବର
 ପୂର୍ବେ ମୁହିଁ ଶବ୍ଦଶକୁ ମାଇଲି ଯେ ଦୁଃଖେ
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ଦେ. ସମୋତେଦେଲେ ଚତୁର୍ମୁଖେ
 ଅମର ନଗରେ ଯେତେବେଳେ ଥିଲି ବସି
 ଅନେକ ବଚନ ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ହିଙ୍ଗାସି
 ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ଦଶରଥର ନନ୍ଦନ
 କେମନ୍ତେ ତୁ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା କଲୁ ହେ ଶ୍ରୀରାମ ।
 ବିଶ୍ବା ବର୍ଷି ଅଟଇ ସାକ୍ଷାତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ତାହାର କୁମର ପୁଣି ଅଟଇ ଶବ୍ଦଶ ।
 ଶବ୍ଦଶକୁ ମାଇଲୁ ଯେ ଦେବ ଦଶରଥ
 ମୁଖ ତୋହର ନ ଚାହିଁ ବୋଲେ ସୁରପତି ।
 ଅନନ୍ତ ଶଯ୍ୟାରେ କରୁଥିଲି ଶୟନ
 ହୃଦୟ ମଧ୍ୟ ପୂରଇ ସେହି ଅଭିମାନ ।
 ତହୁଁ ଅଶାଈଲେ କଂସ ମରିବା ନିମନ୍ତେ
 ତୁ କି ନ ଜାଣିଛୁ ମୁହିଁ କହିବି ତୋତେ ।
 ଏତେକହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟରେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ
 ମାରି ପାରିବୁ ଯେମନ୍ତେ କରିବୁ ତେସନ ।
 କୁବେର ଦେବତା ଦେବା ରହୁ ଅଳଙ୍କାର
 ବତିଶସହସ୍ର କନ୍ୟା ବାଣ୍ଟି କଲେ ହାତ ।
 ଛପନକୋଟି ଯାଦବ ଯେତେକ ଅଛନ୍ତି
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଳଙ୍କାର ଦେଲ ରହୁପତି ।
 ଲକ୍ଷେ ଶତ କୁମର ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର
 ସବୁଙ୍କୁହିଁ ଅଳଙ୍କାର ଦେଲକ କୁବେର ।
 ଅଭିଷେକର ଯୋଗାଡ଼ ଦେଲ ଯେ ରାମଙ୍କୁ
 ଦେଲ ପୁଣି ନନ୍ଦ ବସୁଦେବ ଏ ଦୁହିଙ୍କୁ ।
 କୁବେରର ପୁତ୍ର ପୁଣି ସେ ନଳ କୁବେର
 ଏମାନ ଦେଲ ସେ ସୁର୍ଯ୍ୟକେତୁ ବିମାନର ।
 କୁବେର ବୋଇଲ ରହମାନ ଦେଇ ଦେବ
 ଗୋସିଂହକୁ ମାର ବୋଲି ଗୁପ୍ତେ କହିବୁ
 ତେବେ ସିନା ରକ୍ଷାହେବ ପୁର ବାରହଣ
 ଭଣ୍ଡାରକୁ ଜୁରକଲ ନିଶାଚର ପତି ।

ପିତା ବଚନେ ଚଳଇ ସେ ନଳ କୁବେର
 ରୈବତ ପଦ୍ମେ ଶ୍ରୀମଦ୍‌କୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀମୁଖ ।
 ସବୁ ଅଳଙ୍କାର ତାଙ୍କ ପାଶେ ଦେଇ ଥୋଇ
 ନଳକୁବେର ଶୋଭଇ ଦଣ୍ଡବତ ହୋଇ ।
 କୁବେର ଦେବତା ଦେଇ ଅଳଙ୍କାର ମଣି
 ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗରେ ଆଭରଣ କଲେ ହେପାଣି ।
 ଯାହାର ଯେଉଁ ହେ ସେ ଆଭରଣ କଲେ
 ଏକାନ୍ତେ ନଳ କୁବେର ରାମକୁ କହିଲେ ।
 ଅନେକ ବିନୟେ ବୋଲିଅଛି ରହପତି
 ଗୋସିଂହ ବଧ ନିମନ୍ତେ ଆଦେ ହଳପତି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କଥା କର ହୋ ଗୁପ୍ତ
 ଅସୁରର ସୈନ୍ୟ କେତେ ନ ଯାଏ କଳିତ ।
 ସାହାସେ ହୋଇଥାଅ ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ ତୁଲେ
 ବଧ କରିବା ଏ ଯାଗ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲେ ।
 ଅନେକ ରହ ଦେଖଣ ସେ ଦେବ ଅତ୍ୟୁତ
 ଗୋସିଂହକୁ ଗଉରବ କଲେକ ବହୁତ ।
 ସେନା ସେନାପତି ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେତେ ତାର ଥିଲେ
 ଗୋବିନ୍ଦ ଅନେକ ଧନରହ ତାକୁ ଦେଲେ ।
 ଚତୁଃସମ ତନ୍ମୟ ସେ ନାନାବଧ ପୁଷ୍ପ
 ହରଷେ ଦେନନ୍ତି ତହିଁ ଯେତେ କରଣପ ।
 ପୁରୁଷାର୍ଥପାଇ ସେହି ଅସୁରେ ଉସତ
 ମହା ମହା ଦର୍ପିଷ୍ଠ କେ କରିବ ଗଣିତ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ଗୋସିଂହକୁ ଅନେକ ତିଆରି
 ଅନେକ ଦେଶର ତୁମ୍ଭେ ଅଛ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 ଆମ୍ଭେ ବିଜେ କରିଅଛୁ ମହା ଯଜ୍ଞସ୍ଥାନେ
 ଯେ ଯାହାର ସ୍ଥାନେ ତୁମ୍ଭେ ଥିବ ସବ୍‌ଜନେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବଚନ ଶୁଣି ବୋଇଲେ ସମସ୍ତ
 ବିଜେ କରି ଦେବ ଯଜ୍ଞ ହେଉ ପରାପତ ।
 ରାଜାଙ୍କୁ ତିଆରି ବାମଦେବଙ୍କୁ ସେ ରେ
 ସହ ନିବୃତ୍ତି କରିବୁ ବୁଲି ଯାଇ ସାଇ ।
 ଏସନକ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ପ୍ରଭୁ ନନ୍ଦବାଳ
 ନିବୃତ୍ତି କଲି ସେ ବାମଦେବ ଶେଷପାଳ ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜାଙ୍କ ସହିତ ଯେତେକ ସଜନି
 ଭୁଞ୍ଜି ଅମୃତ ଯୋଗାଡ଼ ତୋଷ ନୃପମଣି ।
 ଅଶ୍ୱମାନଙ୍କୁ ଚରଣ ଦେଇ ଘାସ କରି
 ସୁଖେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ନାନା ଶ୍ରୀତାକର ।

ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ତେଜ୍ୟାକର ଦେଇ ଯେ ଅତ୍ୟୁତ
 ଯଜ୍ଞେ ରାମକୃଷ୍ଣ ବିଜେ ହୋଇ କୁଣ୍ଡହସ୍ତ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତ ଜୁଡ଼ା ଆବର ଫିକଳ ବସନ
 କରୁଥିଲୁଣି ଦେନ ଚନ୍ଦନ ଲେପନ ।
 ବେଦ ମନ୍ତ୍ର ଅଧ୍ୟୟନ କଲେ ମନ୍ତ୍ରପୋଥି
 ରାମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କୃଷ୍ଣ ହଳପତି ।
 ଗୋସିଂହକୁ ତିଆରିଲେ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ମନ୍ତ୍ରୀ
 କୃତ ମାୟାଧର ଏ ଯେ ଅଟଇ ଶ୍ରୀପତି ।
 ନ ଜାଣି ଆସି ମିଳଇ ତୁମ୍ଭେ ଏ ସଭାରେ
 ଲେଉଟି ନ ଯିବା ଆମ୍ଭେ ଜେନାବଳ ପୁର
 ଏସନକ କୃତ ପାଞ୍ଚ ସବ୍‌ ଦେବତା
 ପଠାର ଦେଇ ଅଛନ୍ତି ଦେଶ ଚିତ୍ତସେନ ।
 ନଳକୁବେରକୁ ପେଟ ଅଛଇ କୁବେର
 କୃଷ୍ଣକୁ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଗୋସିଂହକୁ ମାର
 ଗୁପ୍ତ କର ଏ କଥା ମାରିବା ଉପାୟେ
 ଏହି ମହାଯଜ୍ଞ ସମାପତ ହେବାଯାଏ ।
 କୃତକପଟିଆ ଅଟେ ଏହି ଜଗନ୍ନାଥ
 ନିଶ୍ଚୟ ଆମ୍ଭକୁ କରିବ ସମରେ ନିପାତ ।
 ଆହୋ ଗୋସିଂହ ତୁ ଏବେ ଆମ୍ଭ ବୋଲକର
 ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ନ ହିଁ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ହସ୍ତର ।
 ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇ ସେ ବସି ଅଛନ୍ତି ଯଜ୍ଞରେ
 କୁଣ୍ଡହସ୍ତେ ବସିଛନ୍ତି ମଉନ ବ୍ରତରେ ।
 ବେଦମନ୍ତ୍ର ଦେନ ବସି ଅଛନ୍ତି ମୁନିଏ
 ଯେ ଯାହାର ସ୍ଥାନେ ବସି ଅଛନ୍ତି ରାଜାଏ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଯାଗରେ
 ପାରୁ ଯେବେ ପଣି ଯାଗଶାଳର ଭିତରେ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସଂଗ୍ରାମ କରି ନାଶ କର
 ତେବେ ସିନା ରକ୍ଷ ହେବ ଆମ୍ଭର ଶରୀର ।
 ଯେବେ ପାର ଏହି ସମୟରେ ପକାମାର
 ଶସ୍ତ୍ର ଧରିଲେ ତାହାକୁ ଜଣି ତ ନିମାରି ।
 ଗୋସିଂହ ବୋଇଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ ନୁହଇ ଏସନ
 ସତେ କି ବିଶ୍ୱାସଯୋଗୀ ହେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲେ ରାଜା କୁ କହିଲୁଁ ନ ଜାଣୁ
 ମାୟାଧର ନାମକୁ ସେ ବହିଷ୍ଠ ତେଣୁ ।
 ଗୋସିଂହ ଯେ କୋପକଲ ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ
 ଦେନଲ ଅଣୀ ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଯାକୁଥାନେ ।

ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲଇ ଅସୁର କୁଳର ତୁ ପତି
 ଆଦିତ୍ୟ ଯେ ଅସୁ ଯାଉ ଦେଉ ପୁଣି ଗତି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ଜେ ହୋଇଲ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ
 ରଜନୀ ସମୟେ ଆମ୍ଭେ କରିବା ଅନିଷ୍ଟ ।
 ଏସନକ ବରୁରନେ ପ୍ରବେଶିଲ ନିଶି
 ଯଜ୍ଞରେ ଅଛନ୍ତି ରାମ ଦୁଷ୍ଟୀକେଶ ବସି ।
 ଅନ୍ଧ ଶୁଭନ ତାଙ୍କର ନାହିଁ ଦିବାଗତି
 ଏ ସମୟେ ଗୋସିଂହକୁ ବୁଝାଇଲ ମନ୍ତ୍ରୀ ।
 ବେଇଲ ମହାବ୍ରାତା ତୁ ଆମ୍ଭ ବୋଲକର
 ଆରତ ହୋଇଲେ ବାବୁ ନ ଚଳେ ବେଘର
 ଯଜ୍ଞରେ ରହିଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ ଉଦ୍‌ବାସେ
 ପନ୍ଦର ଦିବସ ଅନ୍ଧ ଜେଜ୍ୟା କରିବ ସେ ।
 ପଞ୍ଚଦଶ ଉପବାସ ବସୁ ହୋଏ କ୍ଷୀଣ
 ବଳ ନାଶ ଯିବ ଅନ୍ଧ ବିଶ୍ୱନରେ ପୁଣି ।
 ଏତେ ବରୁର ଅସୁର କୁଳର ସେ ମନ୍ତ୍ରୀ
 ଦଶଦିବସ ଏମନ୍ତେ ଗଲ ଦିବାଗତି ।
 ବଳଶାଖ କୃଷ୍ଣକୃଷ୍ଣା ତଥୁ ଶୁଦ୍ଧକାର
 ସେ ଦିବସ ଉପବାସ ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ।
 ରାସେ ଉଠିଲେ ଦାନବେ ଗୋସିଂହଙ୍କ ତୁଲେ
 ଅସୁର ଯେ ଯାଗଶାଳ ଦ୍ୱାର ଆବୋରିଲେ ।
 ଉଦ୍‌ବାତ ଦେଖି ବାମଦେବ କ୍ଷେପପାଳ
 କୋପେ ସେ କରେ ଧଇଲ ଅସୁରଙ୍କ ବାଳ ।
 ଗୋସିଂହର ଲୌହଶିର ନାମେ ସେନାପତି
 ବାମଦେବଙ୍କୁ ଧଇଲ କୋପେ ଯାଇଁ ଧାତି ।
 ଅଶ୍ୱଗୋଟା ଆଗ୍ନେହିଶ କ୍ଷେପପାଳ ଥିଲ
 କୋପେ ଗୋସିଂହ ତାହାର ଭୁଜକୁ ଧଇଲ ।
 କ୍ଷେପପାଳ ମାଇଲକ କୋପେ ଶାସ୍ତ୍ର ପଶୁ
 ଗୋସିଂହ ଅଙ୍ଗରେ ପଡ଼ି ହେଲ ଧୁଳିପାଂଶୁ ।
 ଭୁଜଧରି ବୁଲଇଲ ସେ କ୍ଷେପପାଳକୁ
 କୋପେ ଫିଙ୍ଗିଦେଲ ଦୈତ୍ୟ ଦକ୍ଷଣ ଦିଗକୁ
 ଦଶସହସ୍ର ଯୋଜନେ ପଡ଼ିଲ ସାଗରେ
 ପଡ଼ି ବୁଡ଼ିଗଲ କ୍ଷେପପାଳ କର ମରେ ।
 ଆକାଶ ରକ୍ଷ ପାଳକୁ ବୁଝିଲେ ବରୁଣ
 କ୍ଷେପପାଳର ହସ୍ତକୁ ଧଇଲେ ଚକ୍ରଣ ।
 ଆଦିତ୍ୟର ଅଶ୍ୱ କ୍ଷେପପାଳ ଚଡ଼ିଥିଲ
 ସେ ଅଶ୍ୱ ଉପରେ ଲୌହଶିର ଯେ ଚଡ଼ିଲ

ଦ୍ୱାରେ ଚିତ୍ରସେନ ନଳ କୁବେର ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ
 ମୁନିଙ୍କ ଧଇଲେ ଆସି ଦୈତ୍ୟ ଭିନିଜଣ ।
 ଲୌହଶିର ଧଇଲକ ଯାଇ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନକୁ
 ସିତନାଭ ଧରେ ଚିତ୍ରସେନ ଗରବକୁ ।
 ଅମୟାସୁର ଧଇଲ ନଳ କୁବେରକୁ
 ନିବିଡ଼ କରି ଧଇଲେ ଭିନିହେଁ ଭିନିକୁ ।
 ଗୋସିଂହ ପଶିଲ ଯାଇ ବେଗେ ଯଜ୍ଞଶାଳେ
 ଜଗନ୍ନାଥ ଦେବଙ୍କର ଆଦୃତିର ବେଳେ ।
 ମଉନବ୍ରାତା ସେ ରାମ କୃଷ୍ଣ କୁଶପାଣି
 କହୁଛନ୍ତି ମାରକଣ୍ଡ ରକ୍ଷି ଧର୍ମକାଣୀ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଯାଇ ଗୋସିଂହ ପଶିଲ
 ଅଶୀସହସ୍ର ଦାନବ ସଙ୍ଗତରେ ନେଲ ।
 ଆରେ ଆରେ ବୋଲି ପାଦ ମାରି ମାର୍କଣ୍ଡ
 ଧାତିକାରେ ଧଇଲକ ବଳେ ସେ ରାମକୁ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଅସୁର ବୀର ଉଦ୍‌ଭେ ତାକେ
 ବଳଦେବଙ୍କୁ ଗୃହର ଧରି ବାମକାଶେ ।
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ମାଇଲ ସେ ନିର୍ଦ୍ଦାତ ବାଣ
 ପଡ଼ିଲେକ ଅସାଷ୍ଟମ ହୋଇ ନାରାୟଣ ।
 ଅମାଳ କର୍ମ କଲେକ ଯହୁଁ ଯାତୁଧାନେ
 ଅକ୍ରାନ୍ତସେ ପଳାଇଲେ ରକ୍ଷିଗଣମାନେ ।
 ଅନେକ ରକ୍ଷିଙ୍କୁ ଚଢ଼ି ପକାଇଲେ ମାରି
 ଖାଇଲେ ଦୈତ୍ୟ ସେ ଯଜ୍ଞକୁଣ୍ଡେ ପୋଡ଼ିଲେ
 ଅକ୍ରାନ୍ତସେ ବଳଦେବ ସ୍ୱାମୀକି ବୁଲଇ
 ନାରାୟଣଙ୍କ ଉପରେ କରୁଡ଼ିଲେ ନେଇ
 ଅସୁରର ପ୍ରହାରେ ସେ କୃଷ୍ଣ ବଳରାମ
 ପଡ଼ିଲେକ ଅତେତନ ହୋଇ ଅସାଷ୍ଟମ ।
 ଯଜ୍ଞକୁଣ୍ଡ ଉତରେ ସେ ପକାଇଲ ନେଇ
 ବରୁର କରିଲ ମନେ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ସାଇଁ ।
 ଏହାଙ୍କର ମାଂସ ମୁଣ୍ଡ ଖାଇବଇଁ ପୋଡ଼ି
 ତେବେ ସେ କଳପୀ ହେବ ଶରୀର ମୋହଣୀ
 ଅଗ୍ନିରେ ପକାଇ ତହୁଁ ଘୃତ ଅଜାଡ଼ିଲ
 ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ ଦ୍ରବ୍ୟାନ ଉଦ୍‌ଧୂକୁ ଉଠିଲ
 ସେତେବେଳେ ଭଜେ କରିଥିଲେ ବେଶ୍ୟାନ
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗୋପନ କଲେ ସେ କୁଣ୍ଡର ।
 ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡେ ହାତଦେଇ ଦହଣେ ଗୋସିଂହ
 ଲେଉଟି ନ ଯାଇଲ ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅଙ୍ଗ ।

ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲ ଅନେକ ଦୃଢ଼ କୁ ବରଷୁ
 ମାନବ ଶରୀର ସିନା ପୋଡ଼ି ହେଲ ପାଂଶୁ
 ଦଶଶ୍ରୀ ନ ପାଇ ହେଲ ଗୋସିଂହ ନିରାଶ
 ସତ୍ୟଭାମା ଦେବା ଥିଲେ ନାରାୟଣ ପାଶ ।
 ଯଜ୍ଞଲେକ୍ୟ ମେଘନା ସେ ଅଟଇ ଯୁବଣ
 ନେଇକରି ବସାଇଲ ରଥେ ଦୈତ୍ୟପତି ।
 ଶୁଣିକାଲେ ମହାଗୋଳ କରି ସେ ଅସୁରେ
 ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ବିନାଶ କଲେ ନିଶାଚରେ
 ଚଉରାଶୀର ସୈନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଶସସ
 ନରଙ୍କୁ ଦେଖି ଅନେକ ନାଶି କଲେ ଗ୍ରାସ ।
 ରତ୍ନବସ୍ତ୍ର ଅଳଙ୍କାରମାନ ଜୁର କଲେ
 ଯଜ୍ଞଶାଳମାନ କୋପେ ଘୁର୍ଜି ପକାଇଲେ ।
 ଲୌହଶିର ଗନ୍ଧବକୁ କାଶେ ଯାକଥିଲୁ
 ମେରୁ ପର୍ବତକୁ କୋପେ ଫିଙ୍ଗି ପକାଇଲୁ ।
 ସିଂହନାଦ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲ ନଳ କୁବେରକୁ
 ଅମାୟା ଅସୁର ଫିଙ୍ଗିଦେଲ ପ୍ରତ୍ୟୁମକୁ ।
 ଭିନିଗୋଟି ପୁର ଅଛି ରୈବତ ପର୍ବତେ
 ଯଦୁକୁମରେ ଚର୍ଚ୍ଚିରେ ରହିଲେ ଗୁପତେ ।
 ବଡ଼ଶ ସହସ୍ର କନ୍ୟା ଅଷ୍ଟ ପାଟବଂଶୀ
 ଅସୁରର ଉପେ ଥିଲେ ତଳପୁରେ ପଶି ।
 ଲକ୍ଷେ ଷାଠିଏ ସହସ୍ର ଅଶ୍ୱୀଏ ନନ୍ଦନ
 ତଳପୁରେ ହୋଇଥିଲେ ସେମାନେ ଗୋପନ
 ଅସୁର ରକ୍ଷିମାନଙ୍କୁ ଧାଇଁ ଧରୁଥିଲେ
 ସମସ୍ତ ରକ୍ଷିଏ ଏଣେ ତେଣେ ପଳାଇଲେ ।
 ଆକର ବିଶେଷେ ପୁଣି ଅଟେ ଶୁଣିକାଳ
 ତେଣୁ ଜାଣ ନରଜନ୍ତୁ ବଧୁଲେ ସକଳ ।
 ଜପାପୁର ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଅସୁର ଗଜାକୁ
 ଚାଲ ଯିବା ଆମ୍ଭେ ଯେନାବଳି ନଗରକୁ ।
 ଜୟଭୂମିରେ ରହିବା କ୍ଷଣେ ନ ଯେଗାଇ
 ରହିଲେ ଅବଶ୍ୟ ଏଥେ ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ଇ ।
 ଦକ୍ଷତ୍ୟଦଳନ ଏହି ଗମ କୃଷ୍ଣ ବେନି
 ଭିନିଦେବନ ଜଣନ୍ତି ଯଦୁବଳ ବେନି ।
 ଅନେକ ଅସୁର ରଣେ ଜଣିଲେଣି ଏହି
 ହସ୍ତେ ଅସ୍ତ୍ର ଥିଲେ ଜଣି ନ ପାରନ୍ତି କେହି ।
 ଚାଲ ଯିବା ଶୁଣେ ଏବେ ଆମ୍ଭର ଗଜ୍ୟକୁ
 ସୁରପ ବଚନ ମୁହିଁ କହିବ ତୁମ୍ଭକୁ ।

ମନ୍ତ୍ରୀବର ବଚନରେ ଗୋସିଂହ ଶୁଣନ
 ସମସ୍ତ ଦଣ୍ଡ ପଲ୍ଲଣି କରେ ନବଘନ ।
 ସତ୍ୟଭାମାକୁ ରଥରେ ବସାଇ ଗୋସିଂହ
 ଆପଣା ଶଙ୍ଖେ ଚଳଇ ହୋଇ ଅଭିବେଗ ।
 ପଶିଲ ଅସୁର ଯଦୁ ମହାବୋରବନେ
 ମାତିଲେ ମନ୍ଦିରରସ ପାନେ ଯାକୁଧାନେ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟକେତୁ ବିମାନ ଯେ ଅନଳ କୁବେର
 ସେ ରଥେ ଅନେକ ରତ୍ନ ପୁରାଇ ଅସୁର ।
 ଚଉରାଶୀ ଅଶ୍ୱୋତ୍ତରୀ ବଳ ସଙ୍ଗେ ଘେନି
 ସେ ରଥେ ବସିଲ ଘେନି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣବରମା ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲ ଗୋ ଗଜା ମେର ବୋଲକର
 ଏ ପ୍ରିୟକୁ ଛାଡ଼ି ଏଡ଼ି ଯାଉ ନିଜପୁର ।
 ପୁରୁଷ ତ ଅଛି ପ୍ରିୟ ହରଣରେ ଦୋଷ
 ଭଲ ଭଲ ଲେକେ କରି ଯାଇଛନ୍ତି ନାଶ ।
 ଲକ୍ଷେସିଂହ ପରାହମଶାଳୀ ଯେଉଁ ବାଳି
 ରୋମା ହରଣ ଦୋଷରୁ ଶରେ ପଡ଼ି ଟଳି ।
 ସୀତା ହରଣରେ ନାଶ ଗଲଟି ଶବଣ
 ଶଶି ଶଶି ହେଲ ତନ୍ତ୍ର ତାଗକୁ ହରଣ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ହରଣେ ନାଶଗଲ ନଳଦାସ
 ସର୍ପ ହୋଇ ରହିଲ ସେ ମେରୁର ହୋଟର ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ହରିଲ କପଟେ ଗଞ୍ଜତମ ପତ୍ନୀ
 ରକ୍ଷିକ ଶାପେ ହୋଇଲ ସେ ସହସ୍ର ଯୋନି
 ପରପ୍ରିୟ ହରଣରେ ଏସନକ ଦୋଷ
 ଯେତେଦର୍ପ ଥିଲେ ଅଳପକେ ହୁଏ ନାଶ ।
 ଲୋଭ ଛାଡ଼ି ଛାଡ଼ି ଏ ଯେ ଅଟଇ ଅପଣ୍ଡା
 ଏ ପ୍ରିୟକୁ ଲୋଭକଲେ ନାଶପିବୁ ସିନା ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବଚନେ ବୋଇଲ ସେହି ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ପୁରୁଷ କାମିନି ଏହା ଛାଡ଼ି ତ ନ ପାରି
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲ ତୋହର କର୍ମେ ଅଛି ଯାହା
 ଚାଲ ଶୀଘ୍ର ଯିବା ରଥ ବେଗେବେଗେ ବାହା
 ଚାଲ ଚାଲ ବୋଲି ଆଟେ ପଡ଼ଇ ଚହଳ
 ଆକାଶେ ଉଡ଼ୁଲେ ବାର ତୁରର ଗହଳ ।
 ତଳନ୍ତି ଦକ୍ଷତ୍ୟବଳ ସିଂହଯୁଗ ମଡ଼ି
 ଅନେକ ଦେଶର ଲୋକେ ପଳାଇଲେ ଛାଡ଼ି ।
 ଅନେକ ଗୋରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଛୁଗ ଆଦି କରି
 ଖାଉଛନ୍ତି ସେ ଶସସେ ଅନୁଷ୍ଠାଣେ ଧରା ।

ଚିରଣ ଯୋଜନ ମାଡ଼ି ଶୁଲକ୍ରମ ଲକ୍ଷ
 ଗୋସିଂହ ଅଛୁ ବିମାନେ ସତ୍ୟଭାମା ଦେନ ।
 ମଣିଭଦ୍ରା ନାମେ ଅଛୁ ନୟା ଯେ ଗୋଟିଏ
 ତହିଁର ଶରେ ରହୁଛି ବାର ଧନଞ୍ଜୟେ ।
 ସୁରଭଦ୍ରା ବୋଲି ସେ ଗିରି ନାମଗୋଟି
 ତା ଉପରେ ବସିଅଛୁ ସେ ଶସ୍ତ୍ରେ କିଶାଟି ।
 ଶତଧନୁ ବୋଲିଲୁ ତୁ ଶୁଣ ଫାଲଗୁନ
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗେ ଶୁଭର ମହାଗୋଲ ଧ୍ବଜ ।
 କେବଣ ରାଜାର ବଡ଼ଥାଟ ଗୋଟାଯାଏ
 ଏଥୁ ଆଡ଼ହୋଇ ଯିବା ଆଡ଼େ ଧନଞ୍ଜୟେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ଯିବେ ପଥେ ଭକ୍ତିଶାନ୍ତି
 ପରଥାଟ ଶୁଭକୁ ହୋ କିସ ମୋର ଭାବ ।
 ସେ ଅବା ଆଟକୁ ଦେନ ଆସିବ ଅଜ୍ଞାନେ
 ମରବେ ସେ ସେନାଧ୍ୟାକ ଏ ନାହିଁ ମୁନେ
 ଶତଧନୁ ଅର୍ଜୁନର କଥା ହୁନ୍ତେ ତହିଁ
 ଅସୁରବଳ ଭେଟିଲେ ସେ ପଦ୍ମରେ ଯାଇ ।
 ରଥରେ ବସି ଆରତେ ଦେବା ସତ୍ୟସଂଗ
 ରଖ ରଖ ଅର୍ଜୁନ ହୋ ଉତ୍ତରେ ଡାକନ୍ତି ।
 ଶତଧନୁ ବୋଲିଲକ ଶୁଣ ଫାଲଗୁନ
 ଶୁଭଲକ ସତ୍ୟଭାମା ଦେବା ମୁଖଧ୍ବଜ ।
 ଶତାକିତ ନନ୍ଦନ ସେ କୃଷ୍ଣ ପାଶେ ବସେ
 କେବଣ ଦାନବ ଅବା ବଳେ ଦେନ ଆସେ
 ଦେବନ କରି ଡାକନ୍ତି ପୁଣି ସତ୍ୟଭାମା
 ରକ୍ଷା କର ଅର୍ଜୁନ ମୁଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାମା ।
 ରକ୍ଷା କର ରକ୍ଷା କର ବୋଲି ଦେବା ଶସ୍ତ୍ରେ
 ଗୋସିଂହ ଦଇତ ମୋତେ ବଳେ ଦେନିଆସେ
 ଏସନକ ବାକ୍ୟ ସତ୍ୟଭାମା ମୁଖୁ ଶୁଣି
 ମନଭେଦି ନାଗବକୁ ପେଶେ ବାରମଣି ।
 କେହି ପୁଣି କାହାକୁହିଁ କରେ କଳାହାର
 ବାରି ନ ପାରିଲି ମୁହିଁ ଘୋର ଅଭିକାର ।
 ପଥ ନିଶ୍ଚେଷ କର ତୁ ଏ ଭିନ୍ନଭୁବନ
 କେଶେ ନ ଯିବେଟି ରଜା ଆଦି ତାର ସୈନ୍ୟ
 ରାସ ପ୍ରଭାତରେ ଏହା ବିଶ୍ବର କରିବା
 ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ ତାହାକୁ ପ୍ରାଣରେ ମାରିବା
 ବାସବାର ବଚନରେ ଗଲ ମନରେଣୀ
 ଆକାଶ ପାତାଳ ଗୁରୁଦିଗହିଁ ନିଶ୍ଚେଷ ।

କେଉଁ କତିକ ଯିବାକୁ ନାହିଁ ପୁଣି ବାଟ
 ମଧ୍ୟରେ ରହିଅଛଇ ଅସୁରର ଥାଟ ।
 ଗୋସିଂହ ବୋଲିଲେ ତୁହୋ ଦୁର୍ଭାଷ ସାରଥୀ
 ବାହୁକନା ରଥ ଶୁଲକ୍ରମା ଦୋ ଝଟକ
 ସାରଥୀ ବୋଲିଲ ଦେବ ପଣିଲ ତ କାହିଁ ।
 ପଥ ନିଶ୍ଚେଷ ପଡ଼ିଲ ବାଟ ଆଉ ନାହିଁ ।
 ଗୋସିଂହ ବୋଲେ ଆକାଶେ ବାହା ତୁହି ର
 ତହିଁ ବାଟ ନାହିଁ ଘୋଟିଅଛୁ ଶରପଥ ।
 ଚୌରଶୀକ୍ଷରଣୀ ବନ ଦେନି ନିଶ୍ଚେଷ
 ମେରୁ ମନ୍ଦର ଯେସନେ ନାହିଁ କିଛି ସନ୍ଧ୍ୟା ।
 ପୂର୍ବର ଦିଗରେ ବାଟ ନ ପାଇ ସାରଥୀ
 ବାହୁଡ଼ାଏ ରଥ ହୋଇ ପଶ୍ଚିମ ମୁରତି ।
 ପଶ୍ଚିମଦିଗେ ଯିବାକୁ ନାହିଁ ପୁଣି ବାଟ
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗକୁ ପୁଣି ଚଳାଇଲେ ଥାଟ ।
 ଯେସନେକ ବେଡ଼ିଛି କି ପାତେଷା ଲଙ୍କାର
 ବାଟ ନପାଇଲ ସେହି ଦୈତ୍ୟ ଦୁରାଦର ।
 ସାରଥୀକୁ ବୋଲିଲକ ଶୁଣି ଦୈତ୍ୟନାହା
 ତୁ ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳକୁ ରଥ ମୋର ବାହା ।
 ରାଜାର ବଚନେ ରଥ ବାହେ ମହାବୀର
 ଆକାଶକୁ ବାଟ ନାହିଁ ଘୋଟିଅଛୁ ଶର ।
 ସାରଥୀ ବୋଲିଲ ଦେବ ନାହିଁ ଏଥେ ବାଟ
 ବିକଳ ହେଉଅଛନ୍ତି ଅସୁରର ଥାଟ ।
 ଜପାସୁର ମନ୍ତ୍ରୀ ଶୁଣି ରଜାଙ୍କୁ କହିଲ
 ବୋଲି ଯେ ନ କଲୁ ରଜା ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିଲ ।
 ପିତା ବଚନ ମେଣ୍ଟଣ କରେ ଯେଉଁ ସୁତ
 ଆସୁଷ କ୍ଷୟ ତାହାର ହୁଅଇ ନିତାନ୍ତ ।
 ଶାଶୁ ଶୁଣୁର ବଚନ ମେଣ୍ଟାଇ ଯେ ବଧୂ
 ସନ୍ତାନ ହାନ ହୁଅଇ କୁଳକୁ ଅସାଧୁ ।
 ସ୍ବାମୀର ବଚନ ଯେବେ ମେଣ୍ଟଇ ଦରଣୀ
 ଗୁହ ବାସ ଅପ୍ରାପକ ହୁଏ ଦୋଷୁଣୀ ।
 ଗୁରୁ ବଚନ ମେଣ୍ଟଣ କରେ ଯେଉଁ ଶିଷ୍ୟ
 ହତାଶ ହୁଅଇ ଶୂନ୍ୟା ନୁହଇ ଅଭ୍ୟାସ ।
 ବଡ଼ ବଚନ ମେଣ୍ଟିଲେ ପଡ଼ଇ ପ୍ରମାଦ
 ଶାସକଥା ନିନ୍ଦା କଲେ ହୁଏ ଶିରଶ୍ଚେଦ ।
 ରାଜାମାନଙ୍କର ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଟେ ଗୁଣଧ୍ୟ
 ତାହା ବୁଦ୍ଧରେ ରାଜାର ସର୍ବକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ।

ମନ୍ଦୀର ବଚନ ଯେବେ ମେଞ୍ଚର ନୃପତି
 ହତଶକ୍ତି ହୁଅଇ ଯେ ହସଇ ବହୁତ ।
 ବଞ୍ଚଣ ଗୁଣ ଥିଲେ ସେ ହୁଅଇ ଭୂପତି
 ତେଜଶ୍ରୀ ବଢ଼ିଲେ ହୁଏ ସିନା ମନ୍ଦୀ ।
 ସତ୍ୟଯୁଗ ଗୁଣା ଜଳତରଙ୍ଗ ସେ ଥିଲ
 ମନ୍ଦୀର ବୃଦ୍ଧବଳରେ ସମସ୍ତ ଜିଣିଲ ।
 ଏକ ଦିନେ ବରୁଣକୁ ସେ ବନ୍ଧୁ ସାଜିଲ
 ନ ଯାଅ ବୋଲି ତାହାକୁ ମନ୍ଦୀ ନିବାରଣ ।
 ମନ୍ଦୀର ବଚନ ଗୁଣା କଲକ ଅବଜ୍ଞା
 ବୋଇଲ ଏ ବାର ମୋର ଦେଶ ହୋ ପ୍ରତିଜ୍ଞା
 ସିନ୍ଧୁ ଜଣି ଆଣିବଇଁ ମୁହିଁ ରହନ୍ତୁ
 ଏହିକ୍ଷଣି ସଂଗ୍ରାମରେ ଜଣିମା ଜଳଧି ।
 ଏତେ କରୁଛି ବରୁଣପୁରେ ଧାଡ଼ିଦେଲ
 ଚଉଗୁଣା କାଠି ସୈନ୍ୟ ସମୁଦ୍ରେ ବାହିଲ ।
 ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ସମୁଦ୍ରେ ପଣି ଯାଉଅଛି
 ପାଣି ପିଅନ୍ତେ ସମୁଦ୍ରେ ଯାଉଅଛି ଘୁଞ୍ଚି ।
 ସଜାନ ନ ଦେଲ ଯହୁଁ ବରୁଣ ଜଳଧି
 ଆଟ ଦେନ ଗୁଣା ବେଗେ ପଶିଲକ ଦେବ ।
 ମନ୍ଦୀ ବୋଇଲ ଗୁଣାଏ ଶୁଣିମା ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ
 ଗଜେନ୍ଦ୍ରର ହୋଇ ତୁହି ନ କର ଯେ ଲେଉ
 ଲେଉ ବଢ଼ିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ହୁଏ ସ୍ଥାନକୁ
 ଲେଉ ପାପ ହୁଏ ପାପେ ହୁଅଇ ସମାଧି ।
 ତଥାପି ଗଜନ ମନ୍ଦୀ ବୋଲି ଯେ ନ କଲ
 ସୈନ୍ୟବଳ ଦେନ ବରୁଣକୁ କଟାଳିଲ
 ସେ ଜଳତରଙ୍ଗ ଗୁଣା ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଣ
 ଧସାଇ ପଶିଲ ଜଳେ ସଜନ୍ୟ ଦେନଣ ।
 ବରୁଣ ଦେବତା ଯେବେ ସମାଧାନ କଲ
 ବହୁତ କଟାଳ ଦେଖି କହୁଛି ନ ଦେଲ ।
 ପବନ ଦେବତା ଆଗେ କହିଲକ କାହି
 ପଳାଇଲ ତା ଉଦନ ଛାଡ଼ି ସେ ଜଳଧି ।
 ବୋଇଲ ବରୁଣ ତୁ ହୋ ଶୁଣସି ପବନ
 ତୋର ପରା ସଖା ଥାଉଁ ଏଡ଼େ ବଡ଼ମନ ।
 ଜଳ ପବନ ଅନଳ ଆମ୍ଭେ ଏକ ପ୍ରୀତି
 ପାଳିବା ନା ଏ ସତସତର ବଧୁମଣି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେନ ଆମ୍ଭେ ଷଡ଼ ରଜବତ
 ଏ ସତସତର ପୃଥି ପାଳିବାକୁ ଜାତ ।

କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଦେବତା ଆମ୍ଭକୁ ନ ଗଢ଼ି
 ପାଳକ ପୁରୁଷ ଆମ୍ଭ ତହୁଁ କେତୁ ଅଛି ।
 ସମୁଦ୍ର ପାଣି ନ ନେଇ ଫେର କି ବର୍ଷିବ
 ପୃଥିବୀ ଶସ୍ୟ ନ ଦେଲେ କେନ୍ଦ୍ରେ ଥିବେ ଜୀବ
 ଆଦିତ୍ୟ ଦେବ ଯେବେଟି ନ ଶକ୍ତିବେ କ୍ଳେଶ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ନ ଦେବ ଘୁଣି ପୁଧାରସ ।
 ଏମନ୍ତେ ନାଶ ହୋଇଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ
 ଶେଷ ପରସ୍ପରେ ପ୍ରୀତି ରଖିବା ଅବଶ୍ୟ ।
 ସମୁଦ୍ର ସେ ପାଣି ଦେବ ମେଘ ବରଷିବ
 ପୃଥିବୀ ଶସ୍ୟ ଦେବ ଜୀବ ପବନହିଁ ଦେବ ।
 ଆଦିତ୍ୟ କ୍ଳେଶ ଶକ୍ତିବ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେବ ରସ
 ଆମ୍ଭେ ଷଡ଼ଜଣ ସିନା ପାଳିବା ସିଦ୍ଧଶ ।
 ଏତେକ ଯହୁଁ ତାହାକୁ ବରୁଣ କହିଲ
 ଅଶରୁଣ ପବନ ସେ ଏକାଠି ବଢ଼ିଲ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ମୁରତି ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି ଅସୁରେ
 ଉତ୍ତର ମୁରତି ହୋଇ ବହେ ଧାତକାରେ ।
 ଜଳ ପବନ ମେଘ ଏ ଏକାଠି ହୋଇଲେ
 ଜଳତରଙ୍ଗ ସୈନ୍ୟକୁ ମାଡ଼ଣ ପଡ଼ିଲେ ।
 ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନ ଗଭୀରେ ଥିଲେ ସେହି ପଣି
 ଚଉଗୁଣା କାଠି ସୈନ୍ୟ ଗଲେ ସବେ ଶସି ।
 ମନ୍ଦୀର ବଚନ ଜଳତରଙ୍ଗ ନ କଲ
 ଶୁଣ ହୋ ଗୋସିଂହ କାଳେ ଏମନ୍ତ ହୋଇଲ
 ପରର ପରାବଦକୁ ଚିନ୍ତନ୍ତି ସେ ପ୍ରାଣୀ
 ବ୍ୟାତା ପୁରୁଷ ଦଣ୍ଡ ହିଏ ତାକୁ ଜାଣି ।
 କେବଣ ମହାତମା ଏ ନିଷ୍ଠେୟଲ ବାଟ
 ଏ ପ୍ରଣା ନମନ୍ତେ ନିଶ୍ଚୟ ନାଶଯିବ ଥାଟ ।
 ମନ୍ଦୀ କହନ୍ତେ ଏମନ୍ତେ ପାହାଗଲ ଗତି
 ଗଣସ ବଳ ଦେଖିଲେ ପାର୍ଥର ମୁରତି ।
 ବୋଇଲେକ କରପଥ ଯୋଡ଼ି ଶତଧନୁ
 ଶୁଣ ତୁ ହୋ ସାବଧାନେ ଇନ୍ଦ୍ରକର ସୁନୁ ।
 ଗୋସିଂହ ଦକ୍ଷତ୍ୟ ଏ ଯେ ମହିଷର ନାତି
 ସୈଲେକ୍ୟଜେତା ପୁରୁଷେ ବଧୁ ନ ପାରନ୍ତି
 ଜପାସୁର ମନ୍ଦୀ ତହୁଁ ଦେନ ସତ୍ୟଭାମା
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଇ କହେ ସମ୍ଭାଳ ମହାତ୍ମା ।
 ଦେଖିଣ ବେଗେ ଉଠିଲ ସାର ପାଲଗୁନ
 ସତ୍ୟଭାମା ପାଦତଳେ କଲକ ଦଳନ ।

ଶୋକଭର ହୋଇ ଶହାଜିତର ଦୁଲ୍ଲୀ
 ବେ'ଲେ ଗୋସିଂହ ନାଶିଲୁ ରାମ କନମାଳୀ
 ସମସ୍ତ କଥା କହିଲେ ଅର୍ଜୁନର ପାଶ
 ଗର୍ଜି ପାର୍ଥିବ ଉଠିଲେ କରି ମହାସେଷ ।
 ଜପାସୁର ବାଳ ପାର୍ଥ ଧରି ବାମକରେ
 ବିଜୟ କର୍ଣ୍ଣନଟାରେ ଛେଦିଲେ ସଭାରେ ।
 ଛୁଡ଼ିଲକ ସେ ଅସୁର ମନ୍ତ୍ରୀ ଘାର୍ବରୂପ
 ଯେସନେକ ଗିରିବର ପଡ଼ିଲକ ଝଡ଼ି ।
 ବେନ ପ୍ରହାରେ ଛୁଡ଼ିଲ ତାର ଘାର୍ବମୁଣ୍ଡ
 ପଡ଼ିଲ ଦମ୍ଭଜବର ହୋଇ ବେନିଶି
 ମନ୍ତ୍ରୀ ପଡ଼ିଲେ ଧାଇଁଲେ ବେଗେ କଉଣିପେ
 ଅନେକ ନାଗର ବୃଷ୍ଟି କଲେ ମହାକୋପେ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଶତଧକୁ
 ସତ୍ୟକୁ ତୁ ନିଅ ଗିରିବର ସନ୍ଧି ଧାନ୍ତ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟକେତୁ ବିମାନରେ ଗୋସିଂହ ଯେ ଥିଲ
 ସୁମରନ୍ତେ ଅର୍ଜୁନ ତା ଗୁମ୍ଫରେ ମିଳିଲ ।
 ସେ ବିମାନରେ ଅସୁରେ ଥିଲେ ଯେତେ ବସି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ମାଇଲେ ସେ ନ ରାତ ଆକର୍ଷି
 ଯେସନେକ ଜଳବୃଷ୍ଟି ହୁଅଇ ଗଗନେ
 ପରିସ ନାଗର ବିରୁଦ୍ଧକୁ ଅନୁକ୍ଷଣେ ।
 ଅସ୍ତେ ଶସ୍ତେ ଜିତା ସେହି ସଂଗ୍ରାମେ ନିଃଶଙ୍କା
 ଅନର୍ଗଳ ଅଜେୟ ଯେ ଶର ରଣରଙ୍ଗ ।
 ଯୁଦ୍ଧେ ଅନିବାରଣ ସେ କ୍ଷମୀ ଚୁଡ଼ାମଣି
 ଏକା ନାଗରେ ସମସ୍ତ ଶସ୍ତ୍ର ଦେଲ ଦାଣି ।
 କୁହକ ନାଗର ପୁଣି ମାଇଲେ ଦଇତେ
 ଅର୍ଜୁନ ଦେନ କାଟିଲ ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ଣ୍ଣ ଅସ୍ତେ ।
 କୁହୁଡ଼ି ତେଜ ପାଟିଲ ଦିଗ ଗଲ ପିଟି
 ପୁଣି ଦାନବ ବିନ୍ଧିଲେ ସବଦିଗ ଘୋଟି ।
 ବହୁତ ନାଗର ପୁଣି ବିନ୍ଧିଲେ କୌଣସି
 ସମସ୍ତ ଧ୍ବଂସ ହୋଇଲ ପାର୍ଥର ପ୍ରତାପେ ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ସଂଗ୍ରାମ କଥା ଲୋକେ ଅଗୋଚର
 ଅବିଶ୍ରାମ ସଂଗ୍ରାମ ଯେ ହୋଇଲ ଅପାର ।
 ସଂଗ୍ରାମ ବିମୁଖ ହେଲେ ଶରବର ପାର୍ଥ
 ନିଜ ହସ୍ତରେ ଧଇଲେ ଅସ୍ତ୍ର ପାଶୁପତ ।
 ଯେବେ ତୁମ୍ଭ ମନେ ତୋତେ ଦେଇଛନ୍ତି ହର
 ଅସୁର ବଳକୁ ଧ୍ବଂସି ପକାଅ ତୁ ଶର ।

ଯେତେବେଳେ ଦେଖିଲକ ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ସେନ
 ତିଆରି ନାଗର ଗୋଟି ପେଷିଲ ଅର୍ଜୁନ ।
 ତଳିଲ ନାଗର ଗୋଟି ଛୁଦ୍ଧତେଜ ଦେନ
 ଯାଆନ୍ତେ ସେ ଦହୁଅଛି ଅସୁରବାହନ ।
 ମାଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ହରିହର ଆତ୍ମା
 ପୁଣି ବେନିଶରକୁ ଯେ ପେଷଇ ମହାତ୍ମା ।
 ମାଳବାଣ ଭୁଜବାଣ ପାଶୁପତ ଶର
 ତିନି ନାଗର ଘୋଟିଲ ଦିଗ ଯେ ଅମ୍ଭର ।
 ଶତେ ଶତେ ତାଳ ସେହି ନାଗରଙ୍କ ଶିଖା
 ଭାବର ଦହନ ସେ ଅନନ୍ତ ଯା ସଖା ।
 ଯେବଣ ଶର ବୁଝାଣିଯାକ ପାରେ ଘୋଟି
 ତିନି ନାଗର କି ସୂର୍ଯ୍ୟ କରଣ ପ୍ରକଟି ।
 ଅସୁର ଦହନ ହେଲେ ଶରତେଜ ରୁଦ୍ଧି
 ପଥ ନିରୋଧ ଯିବାକୁ ବାଟ ନ ଥି କାହିଁ ।
 ଖେଚର ନାଗର ଦେଉଥିଲେକ ପାଦଂଗ
 ସେ ନାଗର ବସାଇଲ ପାର୍ଥକୋପମୁର୍ତ୍ତି ।
 ନାଗରକୁ ତିଆରଇ ଶରବର ପାର୍ଥ
 ପୁରୁଷ ମହାଶୟରକୁ ବଧୁଲ ଗୋ ମାତ ।
 ଏବେ ଏମାନେ ଅଟନ୍ତି ଦେଖ ତେ'ର ଉନ୍ମା
 ଗୋସିଂହକୁ ବଧକରି ସିନଗତ ରଖ ।
 ଖେଚର ନାଗର ଯହୁ ବିନ୍ଧିଲେ ପାଲ୍‌ଗୁନି
 କଳିକଳା ନାଦକରି ଉଠିଲ ବହନ ।
 ଭେଦନ୍ତ ନାଗର ଯାଇ ଦୈତ୍ୟଗୋପାବଳି
 ସୁତମୁନ ପ୍ରାୟେ ଦେହେ ଯାଉଛନ୍ତି ଗଳି ।
 ରକତେ କର୍ଦ୍ଦମ ହେଲ ଦାନବଙ୍କ କିୟ
 ଶରୀର ଦିଶେ ମହାର ପୁଷ୍ପମାଳା ପ୍ରାୟ ।
 ଖେଚର ନାଗର ଗୋଟି କରଣର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ
 ଯେତେ ଦାନବ ସେ ହେଲ ତେଜିକ ମୁରତି
 ଯେବଣ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଛି ଶର ସବ୍ୟସାଚି
 କୁହକ ପ୍ରାୟେ ନାଗର କ୍ଷେପି ଯାଉଅଛି ।
 ଯେସନେ ଭୂଷାର ବୃଷ୍ଟି କରଇ ଶିଖିରେ
 ତେସନ ବିରଇ ପାର୍ଥ ଅସୁର ଶରୀରେ ।
 ପଡ଼ିଲେ ଅସୁରେ ସେହି ନ ରାତେ ନିମଜ୍ଜି
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରଣେ ନ ରହି ଏଣେତେଣେ ଭାଜି
 ଗୋସିଂହ ଦୈତ୍ୟର ଥାଟ ଚୌରାଅଣୀ କାଠି
 ଏକାକୀ ଅର୍ଜୁନ ଦେଲ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦାଣି ।

ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପୂଜା କଲେ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ
 ଅସୁରେ ନାଶତ ଯେତେ ଦେଖନ୍ତି ଅଜ୍ଞାନୁ ।
 ସେ ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଅର୍ଜୁନ ଦହନ୍ତି କେମନ୍ତେ
 ଏହା ସାକ୍ଷେପି କହିବା ହେଉ ମୁନ ମୋତେ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ମନୁ ଯୁଗେଶ୍ୱର
 ଚଉରାଶି କାଠି ସୈନ୍ୟ ବିରନ୍ତି ସେ ଶର ।
 ଲକ୍ଷ ସହସ୍ର ଅର୍ବୁଦ ଚକ୍ର କୋଟି କୋଟି
 ବିରନ୍ତି ଯେହ୍ନେ କକଡ଼ା ମାସେ ଜଳବୃଷ୍ଟି ।
 ସମସ୍ତ ହୋଇ ଯେତେକ ନାଶତ ବିରନ୍ତି
 ଏକା ଅର୍ଜୁନ ତେତିକ ସନ୍ତାନ କରନ୍ତି ।
 ଶସ୍ତ୍ରକୁ ଶସ୍ତ୍ର କରନ୍ତି ପାର୍ଥ ପରିତାଳ
 ଆକାଶ କମ୍ପିତ ସେହି ଶସ୍ତ୍ରକର ଜାଳ ।
 ମାଳଭୂଜ ପାଶୁପତ ବାଣ ଯେ ଖେଚରୀ
 ଅଗ୍ନି ଦେଇଥିଲେ ପୁଣି ଯେଉଁ ସ୍ୱେ ଶୁର ।
 ବ୍ରହ୍ମା ହୋଇଲେହେଁ ସେହି ଶସ୍ତ୍ରକୁ ନ ଜଣି
 ଅଗ୍ନିଙ୍କର ପଞ୍ଚଆତ୍ମା ଶର ପାର୍ଥ ଦେନ ।
 ଶାଶ୍ୱତବନ ଦହନେ ଅଗ୍ନି ତୋଷ ହେଲା
 ପଞ୍ଚଆତ୍ମା ପଞ୍ଚଶର ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଲା ।
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନିଧନ ଶୁଣି ଫାଲଗୁନ
 କୋପେ ପେଶିଲା ପାର୍ଥ ସେ ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଭେନ ।
 ଅନିବାର ଶର ସେହି ନୁହଇ ନିବାର
 ଦହିଲେ ଦ ନବବଳ ଘୃତ ଯୋଗକର ।
 ପରଶ ଯୋଜନ ମାଡ଼ି ଅସୁରେ ଯେ ଥିଲେ
 ସାତହଜୁର ଭିତରେ ଦହନ୍ତ ହୋଇଲେ ।
 ସୈନ୍ୟତ୍ୱତ ଦେଖି କୋପେ ଦାନବ ଗୋସିଂହ
 ଦେବରଥ ଚଢ଼ି ମିଳ ଆସି ପାର୍ଥ ଆଗ ।
 ସାରଥୀ କହିଲା ଭଜା ସାବଧାନେ ଶୁଣ
 ଏହାର ହାତରେ ଅଛୁ ତୋହର ମରଣ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ୱର ଦେବ ବ୍ରହ୍ମାସ୍ତ୍ର
 ସମର କଲେ ନୁହନ୍ତି ଏକେ ଏକେ ସର ।
 ଶୁରବିଗପାଳ ହୋଇଛନ୍ତି ଏକମୂର୍ତ୍ତି
 ମୋତେ ତ ଦୃଶ୍ୟ ହେଲାଣି ଏହା ରୂପ କାନ୍ତି
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସ୍ୱରୂପ ଏ ଜାଣିଲ ଦୁର୍ଗତେ
 କଟି ମେଖିଲା ବାସବ ଭୁଜ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଭାବଭାର ନିବାରଣେ ଜନନ ଏ ଯୋଗେ
 ମୋତେ ତ ଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଲା ଏହାହିଁ ସ୍ୱରୂପେ ।

ସଂଗ୍ରାମ ଛାଡ଼ି କୁ ଅବା ଯାଆନ୍ତୁ ପଳାଇ
 ପଥ ନିରୋଧ ସିବାକୁ ତୋତେ ବାଟ ନାହିଁ ।
 ରଣଯଜ୍ଞ କର ତୁହୋ ନୁହସି ନିସତ
 ନିଶ୍ଚୟ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇବ ତୋତେ ଯତ୍ନପତ ।
 ସାରଥୀ ବଚନେ ସେହି ଗୋସିଂହ ଧସୁର
 ଜୀବନର ଆଶା ଛାଡ଼ି ଦେଲ ଆଶୁସାର ।
 ଦେବରଥ ଛାଡ଼ି ପୁଣି ଚଢ଼ିଲାକ ହସ୍ତ
 ଅର୍ଜୁନ ଶ୍ରମରେ ଆସି ମିଳିଲା ସେ ଶସ୍ତ୍ର ।
 କୋଟିଏ ସହସ୍ର ବଳ ଧନୁକୁ ଧଇଲା
 ଦଶଲକ୍ଷ ନାଶତ ସେ ପାର୍ଥକୁ ମାଇଲା ।
 କୃତାନ୍ତ ନାମେ ନାଶତ ମଇଲେ ଫାଲଗୁନ
 ଗୋସିଂହର ସବୁଶସ୍ତ୍ର ପକାଇଲା ହାଣି ।
 ହସ୍ତବ୍ୟଗ୍ରେ ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଦେଖି ସେ ନ ପାରି
 ପବନୁ ବେଗେ ଅସୁର ତାଙ୍କୁ ଶସ୍ତ୍ର ମାରି ।
 ପବତା ନାମେଣ ଶର ମାଇଲା ଅସୁର
 ବଜ୍ରଶରେ ତାହା ପାର୍ଥ କଲେକ ନିବାର ।
 ବ୍ରହ୍ମଶସ୍ତ୍ର ଦେନ କୋପେ ଅସୁର ମାଇଲା
 ନାଗଦୃଶ ଶରେ ପାର୍ଥ ତାହା ନିବାରଣ ।
 ବ ବଳ ଶର ପେଶିଲେ ଶରାସନେ ସନ୍ଧି
 ଗୋସିଂହ ଧନୁକୁ ପାର୍ଥ ପକାଇଲେ ଛେଦି ।
 ମହ କୋପେ ଗୋସିଂହର କମ୍ପୁଅଛୁ ଅଙ୍ଗ
 ଅର୍ଜୁନ ଉପରେ ନେଇ ପିଟିଲା ପରିସ ।
 ଆସନ୍ତେ ଦେଖି ସେ ଶସ୍ତ୍ର ବଞ୍ଚାଇ ପାର୍ଥ ବ
 ବଜ୍ର ଶକତିରେ ଦେଲେ ଦୈତ୍ୟକୁ ପ୍ରାୟବ ।
 ଦେଖି ଗୋସିଂହ ପାତିଲା ତାର ଶିଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ
 ଶକତି ତହିଁରେ ପଡ଼ି ପୁଟି ହେଲା ଭଙ୍ଗ ।
 ଗୋସିଂହ ଯେ କ୍ଷେପପାଳ ଅଶ୍ୱ ଚଢ଼ିଥିଲା
 ଦୈତ୍ୟ ପକାଇ ଅର୍ଜୁନେ ସେ ଶରଣେ ଗଲା
 ପ୍ରଳୟ ଅନ୍ତକ ଅଟଇ ଯେ ସେହି ହସ୍ତ
 ଦେଖିଣ ଅର୍ଜୁନ ତାର ଚରଣେ ବିନୟ ।
 କୋପେ ଅସୁର ବୁଲଇ କୁଠାର ଆୟୁଧ
 ଅର୍ଜୁନ ଉପରେ ନେଇ ପିଟିଲା ନିବୋଧ ।
 ବଜ୍ର ସଦୃଶେ ପିଟିଲା କୋପେ ଦୈତ୍ୟପତି
 ବଞ୍ଚଇ ପାର୍ଥ ମାଇଲା ସିଶୁକୁ ଶକତି ।
 ଦେଖିଲା ଗୋସିଂହ ଦୈତ୍ୟ ପାତିଲା କପାଳ
 ବଜ୍ରଦାତ ପ୍ରାୟ ଆସି ପଡ଼ିଲା ସିଶୁକୁ ।

ଭାଜି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହେଲ ସିଶୁଳ ଶକତି
 ଆକାଶରେ ଝଲକଲ ଅଗ୍ନି ଜ୍ୟୋତି କାନ୍ତି ।
 ଶୁଣେ ପାର୍ଥିବ ପେଶର ପୁଣି ଅଗ୍ନି ଶର
 ଅଗ୍ନିକୁ ଦେଖିଣ ଭୁଣ୍ଡ ପାତଳ ଅସୁର ।
 ଗୋସିଂହ ପେଟେ ପଶିଲ ଯାଇ ଅଗ୍ନି ବାଣ
 ଅସୁର ଗ୍ରାହ୍ୟ ନ କଲ ଦେଖି ତକ୍ଷଣ ।
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ବେଦବ୍ରହ୍ମା
 ଧନ୍ୟରେ ଗୋସିଂହ ଦୈତ୍ୟ ତୋହର ମନ୍ତ୍ରମା
 ଆକାଶରେ ଯାଇ କଲେ ଦେବେ ବେଦଧ୍ବଜ
 ଗୋସିଂହ ମାର ଆକାଶ ରଖ ଫାଲଗୁନ ।
 ବରଷୁବା ତହ ମହାମାୟାଙ୍କର ଥିଲ
 ସେ ତହ ଦେନଶ ପାର୍ଥ ଗୋସିଂହ ମାଇଲ ।
 ଯେବଣ ତହେ ମାଇଲେ ଦେବା ରକ୍ତଗାଧ୍ୟ
 ଦାନବବଳ ହୋଇଲେ ତହିଁରେ ଦହନ୍ତ୍ୟ ।
 ସେ ତହ ପଡ଼ିଲ ଯାଇ ଗୋସିଂହ ହୃଦୟେ
 ଦହନ ହୋଇଲ ତେଣେ ଗୋସିଂହର କାୟେ
 ପ୍ରଳୟ ଅଗ୍ନିରୁ ତେଜ ତହରୁ ଉଗୁଳି
 ଗୋସିଂହ ଶରୀରଯାକ ହେଲ ପଂଶୁମାଳି ।
 ଗୁପ୍ତିବକ ଦବସେକ ସମର ହୋଇଲ
 ଚଉରାଶୀକାଠି ସୈନ୍ୟ ଗୋସିଂହହିଁ ମଲ ।
 ବୈଶାଖ କୃଷ୍ଣ ନବମୀ ତଥୁ ସୋମବାର
 ଧନଷ୍ଠା ନକ୍ଷତ୍ର ପୁଣି ସେ ଦିନ ଆବର ।
 ଗର ନାମେ କରଣ ଯେ ବ୍ରହ୍ମନାମେ ଯୋଗ
 ମେଷ ସଂକ୍ରାନ୍ତିର ଅଠର ଦିନ ଭୋଗ ।
 ବେଳ ଅତାଇ ପ୍ରହର ଶନିଶ୍ଚର ବେଳା
 ଗୋସିଂହ ଦୈତ୍ୟ ପଡ଼ିଲ କର ରଣଖେଳା ।
 ଯି ଦଶ ଦେବତା କଲେ ସ୍ବର୍ଗେ ସାଧୁ ଧ୍ବଜ
 ବୋଇଲେ ସ୍ବର୍ଗ ଅରଷ୍ଟ ଖଣ୍ଡିଲୁ ଫାଲଗୁନ ।
 ଭାବର ନିବାରଣ କଲୁ ଗାରପାଥୀ
 ଅମୃତ ବୃଷ୍ଟି କଲେ ସେ ଅର୍ଜୁନର ମାଥ ।
 ଗୋସିଂହ ବଧ ଅଟଇ ରହସ୍ୟ ଏ ଗାଥା
 ଇତି ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ମଧ୍ୟପର୍ବ କଥା । ୧
 ଅଗସ୍ତି ବାକ୍ୟ ଶୁଣନ୍ତି ମନୁ ମହାରଥା
 କହି ଦୁହଇ ଅସଂଖ୍ୟ ପୁରାଣ ବାରତା ।
 ମୁଁ ଏହା ରଚିଲି ମହାମାୟାର ପ୍ରସନ୍ନେ
 କଳିକାକୃଷ୍ଣ ପାପରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ଜନେ ।

ଗୋସିଂହ ବଧ ଶୁଣେ ଯେହୁ ଏକ ମନେ
 ଅଟାଧ ପାପ ସାଗରୁ ତରେ ତକ୍ଷଣେ ।
 କୋଟି ଏ ଶ୍ରୀ କଲର ପାଇ ଫଳଶ୍ରୁତି
 ଶୁଣନ୍ତି ପତକ ଆଉ ଦୁଃସଦ ଦୁର୍ଗତି ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ମହାଭାରତ କେହୁ ଅନିବର
 ଅଟାଧ ସାଗର ଜଳ ଦେହୁ କଳିପାରି ।
 କୋଟି ଅଶ୍ବମେଧ ଏହି ଭାରତକୁ ଗରୁ
 ଭୁଲନ୍ତେ ହେଲ ଏ ମହାଗରୁ ସବୁଠାରୁ ।
 ସୁଦୟା କଲେ ଅନନ୍ତରୂପା ସେ ହିଙ୍ଗୁଳା
 ପରମସାଧନା ସେହି ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାଢ଼ଳା ।
 ବହଇ ଗୋପନେ ବୃକ୍ଷମାତା ନାମେ ନଦୀ
 ପାତାଳ ଗଣ୍ଡୁଳୀ ସେହି ମହାଶ୍ରୀ ଦେବୀ ।
 ସେ ଦଶାଶରେ ଆସନ କଲେ ମହାମାୟେ
 ମହାସମ୍ପଦ ଦିଏ ଯେ ପଡ଼େ ତାର ପାୟେ ।
 ମୁହିଁ ସେ ଦେବୀ ଅଭୟ ମୃଦୁ ପଦ୍ମପାଦେ
 ମନକୁ ରଖି ଅଦୃଶ୍ୟ ଲେଖେ ତା ପ୍ରସାଦେ ।
 ଅଦ୍ୟାପି ଖେଳଇ ସେହି ବାଳରୂପ ଧରି
 ତପେ ବର ଦିଅଇ ସେ କଷ୍ଟ କରେ ପାରି ।
 ଏ ମାୟା ମେହସାଗରୁ ଉଦ୍ଧରୁ ଗୋ ଦେବୀ
 ସୁଜ୍ଞାନୀ ପ୍ରାଣୀ ଲଭଇ ତୋତେ ମନେ ଭାବ ।
 ନ ପଡ଼ିଲ ଦିବ୍ୟ ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇ ରହ
 ବଦନ୍ତି ଯେ ଗ୍ରନ୍ଥାକାର ଶ୍ରୀଗାରଳା ଦାସ ।

ସୁଭଦ୍ରା ହରଣ

ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ସେ ଯେ କୁନ୍ତରୂପ ବଧ
 ସେନକ କୃତ୍ୟ କଲ ସେ ଗାର ଗାରସ ।
 ଯେତେ ଧନୁ ଆଣିଥିଲେ ସେ ସବୁ ଅସୁରେ
 ତେଧନୁ ରଖେ ସୂର୍ଯ୍ୟକେତୁ ବିମାନରେ ।
 ସେ ସମସ୍ତ ଦୃଢ଼ ନାଦ ଦେନି ଫାଲଗୁନ
 ସତ୍ୟଭାମା ପାଦେ ଦେବ କରଇ ଦଲିନି
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେ ମୁଁ କି ଦେବଇଁ ତୋତେ
 ମାରକଣ୍ଡିଙ୍କ ଆୟୁଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ତୋତେ ।
 ଜଗନ୍ନାଥେ ଉପକର କୁହିଁ ପାର୍ଥି କଲୁ
 ଅସୁର ମୁଖରୁ ମୋତେ ଉଦ୍ଧରି ଆଣିଲୁ ।
 ରେବତ ପବତେ ଭୁଲ ବେଗ ହୋଇ ଯିବା
 ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚରିତ ସେଠାରେ ବୁଝିବା ।

ସତ୍ୟସ୍ତମା ଚକେ ସୂର୍ଯ୍ୟକେତୁ ବିମାନରେ
 ଆଗେ ପାର୍ଥ ଶତଧନୁ ବର୍ମିଲ ପଛରେ ।
 କ୍ଷେପପାଳ ଅଶ୍ବ ଚଳି ସ୍ବର୍ଗ ଭବନକୁ
 ଦେଖିଣ ଇନ୍ଦ୍ର ଯଜନେ ରଖିଲେ ତାହାକୁ ।
 ତନୁଦିନେ ପ୍ରବେଶିଲେ ରୈବତ ପବତେ
 ଦେଖିଲେ ଯଜ୍ଞ ଭବନ ଭଗ୍ନ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସାଦେ ।
 କୁଣ୍ଡେ ଅଗ୍ନି ଗୋପ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ବେନୁଦ୍ରାତେ
 ଚକ୍ଷୁ ସତ୍ୟା ସଦୃ ପାର୍ଥ ମିଳିଲେ କୁରୁତେ
 କୁଣ୍ଡ ସନ୍ଧ୍ୟାଧାନେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶି ଅର୍ଜୁନ
 ଅଗ୍ନି ଦେବତାଙ୍କୁ ସ୍ତୁତି କଲେ କରି ମାନ୍ୟ ।
 ଜୟ ତୁ ଅନଳ ବୈଶ୍ବାନର ଯେ ଦେବତା
 ଶୋଷକ ନାଶକ ଦେବ ତୁହି ଉଦ୍ଧାରନ୍ତା ।
 ଯେବେ ମୋଠାରେ ସଦୟ ତୁମ୍ଭେ ଦେବସ୍ବାମୀ
 ସୁରପ ଦେଖାଅ ମୋତେ ଶ୍ବକୃଷ୍ଣ ବେନୁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବାକ୍ୟେ ସାନନ୍ଦ ଦେବ ବୈଶ୍ବାନର
 ଯଜ୍ଞକୁଣ୍ଡୁ ବସକୃଷ୍ଣ କରଲେ ବାହାର ।
 ଧବଳ କୋମର ଶିରେ ଶୋହେ ସପ୍ତପାଣି
 ହସନ୍ତି ସେ କାମପାଳ ମହାତେଜ ଜଣି ।
 ମାଳଜୁୟଳ ଯେ ତନୁ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଅଗ୍ନିରୁ ବାହାର ଦେବ ଶତଚନ୍ଦ୍ର ଜଣି ।
 ଶତଧନୁ ଦେନ ପାଦେ ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣମି
 ଭାବ ନିବାରଣ ଦେବ ଉଦ୍ଧର ଶ୍ରେ ସ୍ବାମି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଆମୁକୁ ତୁ ଉଦ୍ଧରିଲୁ
 ଗୋସିଂହର ଦର୍ପେ ଆମ୍ଭେ ଦୁଷିତ ହୋଇଲୁ
 କରପଟ ଯୋଡ଼ି ଶତଧନୁ ଯେ ବୋଇଲୁ
 ସତ୍ୟଂଠାକୁରାଣୀଙ୍କି ଯେ ଦୈତ୍ୟ ନେଉଥିଲୁ ।
 ମଣିଉଦ୍ରା ନଦୀ ଗାରେ ଆମ୍ଭେ ଥିଲୁ ରହି
 ସତ୍ୟସ୍ତମା ଡାକଦେଲେ ପାର୍ଥ କର ସାହୁ ।
 ମୁହିଁ ବୋଇଲି ଶ୍ରେଦେବ ଶୁଣ ବୀରମଣି
 ରଣ ବୋଲି ଡାକଦେଲେ ସତ୍ୟଂଠାକୁରାଣୀ
 ତାହା ଶୁଣି ପେଷିଲେକ ପାର୍ଥ ମନଭେଦୀ
 ଉଦ୍ଧର ଦକ୍ଷିଣ ପୁର ପଶ୍ଚିମ ନିରେଧ ।
 ସ୍ବାମି ସଂଗ୍ରାମର କଥା କହ ତ କେ ପାରି
 ଅତୀତ ପ୍ରହରେ ଆଟ ଗଲେ ଯମପୁଷ୍ପ ।
 ଯେବଣ ସମର କଲ ଗୋସିଂହ ଦରତ୍ୟ
 ଦେବ ଦାନବେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ସେ ଅତି ବିଚିତ୍ର ।

ଅସଂଖ୍ୟ ସମର ଦେବ ଅତି ଅଗୋଚର
 ଅତୀତ ହବସେ ମଲ ଗୋସିଂହ ଅସୁର ।
 ଅଶ୍ବ ଅବଧାମା ଦେବ ଶୁଣିମା ଶ୍ରୀହରି
 କହଇ ସେ ଶତଧନୁ ସମର ବିସ୍ତାର ।
 ଶୁଣି ପରମ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ରାମ ହରି
 ଆରେ ଶତଧନୁ ବର ମାଗି ତୁ ବିରୁରି ।
 ପାଦେ ଧୃଷ୍ଣମିତ ହୋଇ ବୋଲେ ଶତଧନୁ
 ଜୀବନଦାନ ବେବାକୁ ଦେବଜାର ସୁନୁ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଅର୍ଜୁ ପଲ୍ଲବକୁ ରକ୍ଷା
 ଆଅ ଏବେ ଦ୍ଵାରକାରେ ପୁରୁ ମନୋବାଞ୍ଛା ।
 ବଳରାମ କୋଳକରି ଧଇଲେ ପାର୍ଥକୁ
 କଲେ ଅନେକ ଗୌରବ ପୁରୁଷ ଥି ତ କୁ
 ଧନ୍ୟ ପାର୍ଥବ ଜୀବନ ତୋର ହାୟ ସାଧୁ
 ତୁହିର ପାର୍ଥବ ମୋର ଅଟୁ ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ।
 ତୁହିରେ ପାର୍ଥ ମୋହର ପ୍ରାଣ ଅଧିକାରୀ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ତୁ ଅଟୁ ଦେବ ନିରଞ୍ଜନ ସରି ।
 ତୁହି ସେ ଅଟୁ ଅନାଦି ଧାରଣ ମହାତ୍ମା
 ତୁହି ସେ ଅଟୁ ଅସୁର ପିତାମହ ବ୍ରହ୍ମା ।
 ତୁହିରେ ମୋର ଦ୍ଵାରକାପୁରେ ରକ୍ଷାବଳ
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ପାର୍ଥବ ରେ ଜୀବନ ତୋ ସାଧୁ
 ପରହିତେ ସଦା ଥାଉ ଦୁଃଖୀ ପରଦୁଃଖୀ
 କି ଦେଇ ତୁମ୍ଭ କରିବ କିଛିହିଁ ନ ଦେଖେ ।
 ଅନେକ ଯାନନ୍ଦ ହୋଇ କୃଷ୍ଣ ବଳଦେବ
 ରୈବତ ପବତେ ଦେବ କରନ୍ତି ଉତ୍ସବ ।
 ନଳ କୁବେର ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଜଳେ ପଡ଼ିଥିଲେ
 ବରୁଣ କୁବେର ତାଙ୍କୁ ଚକ୍ର ଉଦ୍ଧରିଲେ ।
 ସେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ସେହି ରୈବତ ପବତେ
 ଥୋକାଏ ଯାଦବ ଥିଲେ ରହିଣ ଗୁପ୍ତେ ।
 ରଞ୍ଜିତ ପରବତ ଅଟେ ତନୁବୁର
 ଅସୁର ଭୟେ ସେ ଥିଲେ ଯାଇ ତଳପୁର
 ବଳଦେବ ଠାକୁରଙ୍କ ଦୃଢ଼ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଉତ୍ତରପୁରୁ ବାହାର ହେଲେ ପ୍ରହମଣୀ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ କୋଳକରି ବସାଇ ଶ୍ରୀପତି
 ଶ୍ରୀକରେ ମଥାର ଜଟା ଦେବ ଫେଡ଼ୁଛନ୍ତି ।
 ଉତ୍ତସେନକୁ ଯେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ଶ୍ରୀପତି ଉତ୍ସବ କଥା ସମସ୍ତେ ବିରୁର ।

ଗୋପିନ୍ଦର ବଧ ଶୁଣି ଉଷି ତପୋଧନ
 ରୈବତ ପଦ୍ମେ ଆସି କଲେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ।
 ଅର୍ଜୁନର ଜଟା ଫେଡ଼ି ସୁଗନ୍ଧ ଲଗାଇ
 ତାହାକୁ ସ୍ନାନ କରନ୍ତି ଆପେ ଯଦୁସାହିଁ ।
 ସତ୍ୟଭାମା ରତ୍ନସଜ୍ଜିତ ପାଣି ଦେଲେ ତୋଳି
 ଆପେ ଶ୍ରୀହରି କେଶକୁ ଦିଅନ୍ତି ପଖାଳି ।
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଗଦ ଯେ ଶାମ୍ଭୁ ସାତ୍ୟକ ସହିତେ
 ରତ୍ନସଜ୍ଜିତ ପାଣି ତୋଳି ଦିଅନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ସିଂହାସନେ ବସାଇ ଫାଲ୍‌ଗୁନି
 ପୋଛିଛନ୍ତି କେଶ ଶ୍ରୀକରେ ବସୁଣ୍ଡେ ଘେନି
 ସାତ୍ୟକ ନିତ୍ୟନ୍ତ ଯେ ଆଲଟକୁ ତୋଳି
 ଶ୍ରୀକରେ ଜଗନ୍ନାଥ କେଶକୁ କୁରୁଳି ।
 କେଶ ଶୁଖାଇ କୁସୁମ ଘେନି ନିଜ ହସ୍ତେ
 ଦ୍ଵାଦଶ ଫଳର ଗନ୍ଧ ସାଜି ଜଗନ୍ନାଥେ ।
 ଅନେକ ରତ୍ନ ଶୟରେ କଲେ ଆଉରଣ
 ପିନ୍ଧାଇଲେ ପୀତାମ୍ବରୀ ସୁହୀନ ବସନ ।
 ଶିରେ ସୀମନ୍ତେ ଲଳଟେ ଦେଇ ଗଜମାଟି
 ସମୁଦ୍ରମନ୍ଥନେ ଯେହ୍ନେ ଆଦିତ୍ୟକୁ ଘୋଟି ।
 କର୍ଣ୍ଣରେ ଦେଲେ ରଜନ ଅମୃତକୁଣ୍ଡଳ
 ହୃଦରେ ଭୂଷଣ କଣ୍ଠେ ରୁଦ୍ରାକ୍ଷର ମାଳ ।
 ଭୁଜରେ ତାଡ଼ି ତୋଡ଼ିର କଙ୍କଣ ବାହୁଟୀ
 ବିଦମୁହିଁ କା ଯେ ଅଷ୍ଟରତ୍ନର କରଟୀ ।
 ପାଦରେ ନୁପୁର କଟି ମେଖଲାହିଁ ଶୋଭା
 ଯେସନେ ଦିଶଇ ଗୁପ୍ତେ ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଭା ।
 ଶରବେଶେ ଅଳଙ୍କୃତ କରି ବନମାଳୀ
 ଚନ୍ଦନ ଯେ ଚତୁଃସମେ ଶୟର ସମ୍ଭାଳି ।
 ଆପେ ଶୁଣି ଜଳେ ସ୍ନାନ କରିଣ ଅରୁଣ
 ବେଶ ଭୂଷଣ ହୋଇଣ ଶ୍ରୀଜଗତଭୂତ ।
 ଦିବ୍ୟ ସିଂହାସନେ ଯାଇ ବିଜୟ ମୁରୁର
 ବସାଇଲେ ଅର୍ଜୁନକୁ ନେଇ କୋଳେ ଧରି ।
 ସୁଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ ମୁଗନାଭ ଯେ କସ୍ତୁରୀ
 ଅଙ୍ଗେ ଲେପନ କରଇ ଆପେ ଦେବ ହରି ।
 ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଯଦୁପତି ସତ୍ୟଭାମା ରାଜ
 ସମସ୍ତ ଜନ୍ୟଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭେ କହ ବେଶେ ଯାଇଁ ।
 ହସ୍ତେ ଅର୍ଘ୍ୟସ୍ଥାଳୀ ଘେନି ସମସ୍ତେ ଆସନ୍ତି
 ଅର୍ଜୁନର ଶିରେ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇଣ ବନ୍ଦାନ୍ତି ।

ସତ୍ୟଭାମା କହିଲେ ଯେ ଜନ୍ୟାଙ୍କର ପାଶ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଅର୍ଘ୍ୟଦେବା ବେଶ ହୋଇ ଆସ ।
 ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହେଇଲେ ସକଳ ଯୁବକ
 ନାନା ଅଳଙ୍କାର ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧଣ ଆସନ୍ତି ।
 ନାନାଦି କୁସୁମ ଖଞ୍ଜିକବରୀ ଶାମଳ
 ହସ୍ତେ ଘେନିଲେ ମାଣିକ୍ୟ ପାପ ଅର୍ଘ୍ୟଥାଳ
 ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳା ଭୁବନରେ ବିଜେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଅଭେଦ ଦେହ ପାର୍ଥକୁ କୋଳକରି ଆଣି ।
 ଦ୍ଵାରେ ଉଭା ହୋଇଲେକ ସମସ୍ତ କାମିନୀ
 ହରି ଅର୍ଜୁନକୁ କେହି ନ ପାରିଲେ ଚିହ୍ନି ।
 କେ ହରି କେହୁ ଅଟଇ ବାର ବର ପାର୍ଥ
 କାହାର ଶିରରେ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେବା ଗୋ ସଙ୍ଗାତ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲି ନ ପୁଣ ସ୍ଵାର୍ମୀକି ବନ୍ଦଇ
 କୋପ କରିବେ ତ ଦେଖି ଯଦୁକୁଳସାହିଁ ।
 କେ ମାଧବ କେ ଅଟଇ ବାର ଫାଲ୍‌ଗୁନି
 ନିରୁପିଣ ଜନ୍ୟାମାନେ ନ ପାରିନ୍ତି ଚିହ୍ନି ।
 ଜମ୍ବୁବନ୍ତ ବୋଲନ୍ତି ଗୋ ଜାଣିଲ ସଙ୍ଗାତ
 ବସିଥଇନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ କୋଳେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ରୁକ୍ମିଣୀ ବୋଲନ୍ତି ସଖୀ ଦୁହଇ ଏମନ୍ତ
 ଅମ୍ଭର ଧରେ ଅର୍ଜୁନ ଅଟେ ଅଭ୍ୟାଗତ ।
 ବସିବ କି ଅଭ୍ୟାଗତ କୋଳେ ଗୃହବାସୀ
 ଏ ମୋହର ମନକୁ ତ ଏମନ୍ତ ନ ଆସି ।
 ଆବର ବିଶେଷେ ଜାଣ ଅର୍ଜୁନ କନିଷ୍ଠ
 କନିଷ୍ଠର କୋଳେ କାହୁଁ ବସିବାକ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ
 ମାନବ ଯୋନି ଜନମ ଅଟଇ ସେ ପୁଣି
 ଜଗନ୍ନାଥ କୋଳେ ଡେଇଁ ବସିଲେ ଫାଲ୍‌ଗୁନି
 ଏସନକ ବରୁରନ୍ତି ସେ ଯୁବକଗଣ
 ଯୁବକଙ୍କ ମନକଥା ଜାଣି ନାରାୟଣ ।
 ଏକ ଶୟର ଆମ୍ଭେ ଯେ କୃଷ୍ଣ ଫାଲ୍‌ଗୁନି
 ଜନ୍ୟାମାନେ ନିରୁପିଣ ନ ପାରିଲେ ଚିହ୍ନି ।
 ଜନ୍ୟାଙ୍କର ବଦନକୁ ଗୁଞ୍ଜି ଜଗନ୍ନାଥ
 ଆଖି ଠାରିଲେ ଅର୍ଜୁନ ଶିରେ ଦେଇ ହସ୍ତ ।
 ଆରେ ତୁ ମୋର ପ୍ରାଣର ସଖା ସବ୍ୟସାଚି
 ବନବାସ ଆଉ ତୋର କେତେଦିନ ଅଛି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ମୋର ବନବାସ
 ଶେଷ ହେବାକୁ ଅଛିଇ ତନି ଯେ ଦିବସ ।

ଶିଳେ ପୁରୁଷମାନେ ପାରିଲେ ଗୋବିନ୍ଦ
 ନ ଘେନ ଭକ୍ତରେ ପରମ ଆନନ୍ଦ ।
 ମେ ସେ ଅର୍ଥ୍ୟଦେଲେ ଅର୍ଜୁନର ଶିରେ
 ପାପୁରେ ବଦାଇଲେ ଦେବ ଦାମୋଦରେ
 ଧାୟୁ ଅର୍ଜୁନ ହୋ ଜୀବନ ତୋ ଧନ୍ୟ
 କୋଳେ ବସିବାକୁ ତୁ ସିନା ଭଜନ ।
 ନବ ଜନ୍ମ ଜୀବନ ତୋର ଧାୟୁ ଧାୟୁ
 ନବ ପୁରୁଷର କୁ ହେଲୁ ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ।
 ଧାୟୁ ହୋ ତୋହର ପିଅର ଜନମା
 ନେକ ପୁଣ୍ୟ ପାଇଲେ ତୋତେ ପାଲଟୁନ
 ଶିଳେକ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ତୋର ଅନେକ ମହିମା
 ରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ତୁହି ମହାତମା ।
 ନେକ ପ୍ରଣାମ କରି ସୁଭଦ୍ରାକୁମାରୀ
 ଅର୍ଜୁନର ରୂପ ଦେଖି କାମରେ ଘାରି ।
 ହୃଦୟ ଆତ୍ମାରେ ସେ ହେଲୁ ବଡ଼କଷ୍ଟୀ
 ନିଜର ଭେଦିଲୁ ନ ପାରେ ଲେଉଟି ।
 କୁଣ୍ଡଳୀକୁ ଚାହିଁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଦାମୋଦର
 ମୃତ ଯୋଗାଡ଼ ପାକ ବେଗେ ଜୁମେ କର ।
 ଶରପୁଣ୍ଡର ବଚନେ ଚଳିଲେ ଧୂଳି
 ଭଦ୍ରା ଯାଇ ନ ପାରେ ବରହେ ତା ମତି ।
 ନ୍ୟାମାନେ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ନ ପାରନ୍ତି ଯାଇ
 ଶ୍ରୀ ପୁଣି ସୁଭଦ୍ରା ସେ ଲେଉଟିଣ ରୁହିଁ ।
 ମାହେ ସେ ସୁନ୍ଦରୀ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲୁ ତଳ
 କାଳରେ ଧଇଲେ ଶଯ୍ୟାକ୍ତର ଦୁଲ୍ଲୀ ।
 ଜୟରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ ବେନ ବାମା
 ଭଦ୍ରା ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ବୋଲେ ସତ୍ୟଭାମା ।
 ମନ ମନ୍ଦରେ ବସି କରନ୍ତି ଭାବନା
 ଶର ବକ୍ତବ୍ୟ କିମ୍ବା କଲୁ ସଙ୍ଗ ଭାଷି ।
 ଭଦ୍ରା ବୋଇଲେ ସଖି ମନ୍ଦାପୁତ୍ରୀ କଲି
 ମୁଁ କପାଳ ଅର୍ଥ୍ୟ ଘେନ ଭକ୍ତରେ ପଶିଲି ।
 ମୁଁ କାଳସ୍ତ୍ରୀ ତୋତେ କରୁଥିବି ସେବା
 କୁଳୀକ ନନ୍ଦନ ମୋତେ ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେବା ।
 ମନ ଶରେ ଆରତ ମୋହିତ ହୃଦୟ
 ଅର୍ଜୁନର ରୂପ ଦେଖି ମୋହିତ ମୋ କାୟ ।
 କେଉଁ ଉପାୟ କରିବି କହ ସଙ୍ଗାଭୁଷି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଭେଟାଇ ତୁ ପାରୁ ଯେବେ ଆଣି ।

ଗୁପ୍ତେ ଯାଇ ତୁ ଭେଟ କରୁଥା ସଖିରେ
 ଶରରେ ପଶି ପାର୍ଥର ଶୟନ ମନ୍ଦରେ ।
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେ ନ ହେବ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ
 ତୁହି ଏମନ୍ତ ହୋଇଲେ ଉପୁଜିବ ଲଜ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ବୋଇଲେ ମୋତେ ପାର୍ଥ ନାଶକଲ
 ଦ୍ଵାରକାକୁ କିଏ ପ୍ରୟୋଜନରେ ଅଲେ ।
 ମୁଁ ତୋ ପାଦେ ଶରଣ ପଶିଲି ଗୋ ସଖା
 ଗୁପ୍ତଲିଖି ଲଜ ମୁଁ ଗୁପ୍ତଲିଖି ଶୁଭ ।
 ତୁ ଯେବେ ପ୍ରସନ୍ନ ସତ୍ୟଭାମା ହେଉ ମୋତେ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଭେଟାଇ ତୁ ପାରିବୁ ଗୁପ୍ତେ ।
 ଶରରେ ପଶିବ ପାର୍ଥ ଶୟନ ମନ୍ଦରେ
 ଯେସନେକ ଲଜ ଭୟ ତେଜନ୍ତୁ ଶୁଭରେ ।
 ତେସନେ ବେଶର ସଖି ହେଲୁଣି ମୋହର
 ଚଉର୍ଥ୍ୟ କରଇ ଯେହୁ ଲଜ କାହିଁ ତାର ।
 ମାଣିବା ଲେକର ଲଜ ସଙ୍କୋଚ ଗୋ କାହିଁ
 ପରର ଅନୁକୁ ନିତ୍ୟ ଯେ ଆଶା କରଇ ।
 ସେ ପ୍ରାଣୀର ସଖି ଲଜା ଭୟ ଅବା କିଏ
 ପରଦାର ପ୍ରକୃତର ଯେବଣ ମାନସ ।
 ତାହାଙ୍କର ଆଇ କି ଗୋ ସଖି ଲଜା ଶୁଭ
 ପାର୍ଥକୁ ଦେଖିଲବେଳୁଁ ତେସନ ମୋ ମତି !
 ଯେବଣ ପୁରୁଷ ସଖି ହୁଅଇ ଭାଷାଣୀ
 ତାହାଙ୍କର ଲଜା ଶୁଭ କାର୍ଯ୍ୟରେ କି ଲେଖି
 ଯେବଣ ଜନ ଚଳନ୍ତି ବରଯାହି ପଣେ
 ତାହାଙ୍କର ଲଜା ଲେଖା କେବଣ କାରଣେ
 ସ୍ଵାମୀର ଦୁର୍ଭାଗା ହୁଏ ଯେଉଁ କୁଳନାଶ
 ଜନଙ୍କ ଅନ୍ତରେ ଲଜା ଥାଇ କି ତାହାର ।
 ଧନସ୍ଥାନ ହୁଅଇଛି ଯେବଣ ପୁରୁଷ
 ସେ ପ୍ରାଣୀର ନ ଆଇଟି ଲଜାହିଁ ବିଶେଷ ।
 ମଧ୍ୟସ୍ଥପଣ କରନ୍ତି ଯେଉଁ ଜନମାନେ
 ତାହାଙ୍କର ଲଜା ସଖି ଲେଖି କି କାରଣେ ।
 ଯେବଣ ପ୍ରାଣୀ ଶରୀର ହୁଅଇଛି ରୋଗୀ
 ସେ ଜନ ସଖି ହୁଅଇ ଲଜା ପରିତ୍ୟାଗୀ ।
 ମୁଁ ଏବେ ବରହଣୀ ହୋଇଲି ସଙ୍ଗାତ
 ତେଜଲି ଆବର ଲଜା ସଙ୍କୋଚ ସହତ
 କାମ ଅସାମ୍ଭାମେ କଲି ସକଳ ମୁଁ ତେଜ୍ୟ
 ବାକ୍ତିତ ଜନର ଭୁଲେ ଖୋଜ କିଏ ଲଜା ।

ମୁଁ ତୋତେ ଶରଣ ସଖି ମାଗେ ମନଇଚ୍ଛା ।
 ଭକତଜନ କହନ କର ମୋତେ ରକ୍ଷା ।
 ଅଳଙ୍କାର ଦେଇ ସତ୍ୟଭାମା ପାଦ ବନ୍ଧି
 ଚରଣ ତଳେ ପଡ଼ି ସେ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ କାନ୍ଦି ।
 ମୁଁହିଁ ବାଳପ୍ରିୟା ତୋର କି କରିବି ସେବା
 କୁଳୀନନ ଅର୍ଜୁନ ମେ ତେ ଆଶିଦେବା ।
 ପର ଉପକାର କରେ ଜଣ ଯେଉଁ ପାଣୀ
 ଶାବନ ଧନ୍ୟ ତାହାର ହୁଏ ସ୍ୱର୍ଗଗାମୀ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ହଳଲ ଦେଖି ଦେଖା ସତ୍ୟଭାମା
 ଅନେକ ମତେ କୁହାଏ ନାରାୟଣ ବାମା ।
 ତଳି ଯା ସୁଭଦ୍ରା ତୁନି ଗୋର ନିଜ ପୁର
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଭେଟାଇବି ତୋର ସଙ୍ଗତର ।
 ଏସନ ସନ୍ଦେଶ ସହୁଁ ସତ୍ୟଭାମା କହି
 ସୁଭଦ୍ରା ଦେଖା ତାହାଙ୍କ ପାଦତଳେ ଶୋଇ
 ଚରଣ ତଳେ ଲେଟଇ ନିର୍ମାଣୀ ପରାଣୀ
 ରକ୍ଷାକର ତୁହି ମୋତେ ଏବେ ସଙ୍ଗାତୁଣି
 ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କୁ ସୁଭଦ୍ରା କହଇ ବନସ୍ତେ
 ଜଗନ୍ନାଥ ହଜେ କଲେ ଏମନ୍ତ ସମୟେ ।
 ସତ୍ୟଭାମା ପାଦତଳେ ସୁଭଦ୍ରା ପ୍ରଣମି
 ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ୱାମୀ ।
 ଦେଖି ସୁଭଦ୍ରା ପଳାଇ ଗଲ ସଙ୍କୋଚରେ
 ଶଯ୍ୟାମନ୍ଦିରେ ବଜେସ୍ତେ ହିକୃତ ଚିତ୍ତରେ ।
 ତୁମ୍ଭ ତୁଲେ ସୁଭଦ୍ରା ର କି ବନସ୍ତ ଶ୍ରବ
 ପରୁରନ୍ତ୍ର ସତ୍ୟଭାମା ପାଶରେ କେଶବ ।
 ସତ୍ୟଭାମା ବେ ଇଲେକ ଯାହାର ପୀରତି
 ଉତ୍ତୁଜଇ ଶ୍ରବ ତାର ଭୋଳ ହୁଏ ମତି ।
 ଏମନ୍ତ ଉପାୟେ ଦେଖା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରବୋଧ
 ପରମାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ଜାଣେ ସବୁକୁଳି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କଲ ଗୋପନ ଏ କଥା
 ଗୁରୁ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଆଗରେ ନ କହନ୍ତୁ ମିଥ୍ୟା ।
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେକ ଶୁଣିମା ଶ୍ରୀବତ୍ସି
 କହିବାକୁ ଦେବ ମୋତେ ସଙ୍କୋଚ ଲଗୁଛି ।
 ଜାଣି ମାଧବ କହିଲେ ବହୁତ କଟାଳ
 ସ୍ୱରୂପ କହି ବଦନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ବନମାଳୀ ।
 କରଯୋଡ଼ି ପୁଣି କହେ ଦେଖା ସତ୍ୟାସତୀ
 ଅର୍ଜୁନଠାରେ ସୁଭଦ୍ରା ଦେଖା ଆସକଡ଼ି ।

ଅତି ଅସାଧୁମ ସେହି ମଦନ ଆରତେ
 ତେଣୁ ବନସ୍ତେ କହଇ ଦେବ ଆସି ଶେ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ସତ କହିଲୁ ଏବେ
 ଆମ୍ଭେ ଜାଣୁ ଅର୍ଥ୍ୟଦେଇ ଲେଉଟିବା
 ଲେଉଟି ଆସିବାବେଳେ ଗୁଡ଼େ ପୁଣି
 ତୁମ୍ଭେ ସେ ତାହାକୁ କୋଳକରି ଧରି
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେକ କରିବା କେମିତି
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କର ହୋଇବି
 ସୁଭଦ୍ରା ସଙ୍ଗେ କରୁଅ ଅର୍ଜୁନର ଭେଟ
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଭକତି କଲୁ ଫିଟୁ ତାର କଷ୍ଟ
 ଅର୍ଜୁନ ଦ୍ୱାଦଶ ବର୍ଷ ବନବାସ ସାରି
 ଦ୍ୱାରକାପୁର ରଖିଲ ଗୋସିଂହକୁ ମାରି
 ପ୍ରଥମେ ଅଇଲୁ ପୁଣ ସେହି ମୋ ପୁର
 କିସ ଦେଇ ଭକ୍ତ ଆମ୍ଭେ କରିବା ତାହା
 ସୁଭଦ୍ରା ସମ ଦ୍ୱାରକାପୁରେ ନାହିଁ ବର
 ନିଷ୍ଠୁଳଙ୍କ ସୋମବଂଶୀ ବାସବକୁମର ।
 ଧାର୍ମିକ ହବେଶା ସେହି କଷ୍ଟା ଜଗଜ୍ଜେ
 ଅସମୟ କାଳେ ମୋତେ ରଖଇ କିଛି
 ସୋମବଂଶେ ଉତ୍ତୁଜଇ ଯେବଣ ସନ୍ତାନ
 ସେହି ସେ ରାଜ୍ୟର ସିନା ହେବ ଚରଣ
 ଜନ୍ମଦ୍ୱୀପ ମଧ୍ୟରେ ସେ ସପ୍ତଦ୍ୱୀପାପୁଅ
 ଏଥରେ ଠାକୁର ସୋମବଂଶ ନରପତି ।
 କନ୍ୟା ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍ୱକୁ ଆମ୍ଭେ ଯେବେ
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଆମ୍ଭ ଯଶ ଶାନ୍ତି ରୁହାଇବ
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେ ଏ କଥା ଦୃଢ଼ କର
 ବଡ଼ ଠାକୁରଙ୍କୁ କହି କର ବିଭୀଷଣ ।
 ଆବର ଚଉର୍ଥୀମତି କିପାଇଁ କରିବା
 ଶୁଭ ଲଗନ ଧରଇ ବିଭା କରାଇବା ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀ ଦେବେ କାମି
 ପ୍ରାଣବକର ବିପକ୍ଷ ସଦା ହଲଧର ।
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେକ ରହିବକି କାର୍ଯ୍ୟ
 ଦେଖିବା ଥରେ ଜଣାଅ କିବା ଦେବବଂଶ
 ନାରାୟଣ ବୋଇଲେ ଗୋ ଶୁଣ ସତ୍ୟ
 ସଶୋଦାଙ୍କ ପୁରେ ତୁମ୍ଭେ ଯାଅ ଆଜି
 ଏ କଥାମାନ କହିବ ସବୁ ସଶୋଦାଙ୍କୁ
 ସେ ଯାଇ କୁହନ୍ତୁ ବଳଦେବ ଠାକୁରଙ୍କୁ

ଏମନ୍ତ କହି ଗୋବିନ୍ଦ ପୁଣି ସେ କହିଲେ
 ଗୁପ୍ତେ ଭେଟ କରାଇବା ଗମ ନାହିଁ କଲେ ।
 ଚେତକ ବୋଲି ତାହାଙ୍କୁ ଦେବ ଶିଷ୍ୟପତି
 ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ରୁକ୍ମିଣୀ ପୁରକୁ ଗମନ୍ତି ।
 ସ୍ଥାନ ଦେବାଜନ କର୍ମ ଆହ୍ୱାନକ ସାର
 ମଣୋହିରେ ବିଜେକଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ
 ପୁରୁଷର ପଲମେ ସେ ଅସ୍ତ୍ରରହ ଜନ୍ମ
 ପ୍ରାଣ ସମ୍ପାଦିଲେ ଶୁଭ ଶୁକ୍ଳବନ୍ଧୁ ପାରି ।
 ପୁରୁଷରୁଣା ସହସ୍ର ଗାୟକଳ ଜାଳ
 ନେତର ବଳିତ ଗୁଆଦୃତ ତହିଁ ମେଳ ।
 ଉଦ୍ଧତ କରି ପବିତ୍ର ଶୁଦ୍ଧଜନେ ପାଦ
 ମଣୋହି କୋଠାକୁ ବିଜେ ଅର୍ଜୁନ ଗୋବିନ୍ଦ
 ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଦୁହେଁ ପବିତ୍ର ବିଚିତ୍ର ଆସନେ
 ଆର ସିଞ୍ଚନ୍ତି ଆସନ ସ୍ଥାନ ସମାର୍ଜନେ ।
 ଗମର ତାଳନ୍ତି ଜନ୍ମବଣ ସନ୍ନିଧାନେ
 ପତ୍ୟ ଗୁମର ତାଳନ୍ତି ସ୍ୱାମୀ ବିଦ୍ୟମାନେ ।
 ଶୁଣନଦୀ ଆବର ଅସ୍ତ୍ର ପାଟବଣୀ
 ପୁରୁଷ ଆଳରେ ଆଣି ଅନ୍ନ ପରଷନ୍ତି ।
 ଯତ ଆଣି ପରଷନ୍ତି ଦେବା କମଳିନୀ
 ମୁମ୍ପରେ ପିତୃଲୋକକୁ ଦେଇ ଅଳ୍ପପାଣି ।
 ଶତ୍ରୁବଳ ଦେଇ ଚକ୍ର ଦେଇଲେ ଶ୍ରୀକରେ
 ଗୁରୁଦେବତାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ସୁମର ମନରେ ।
 ବଶେଶର ଦେବ ନ ମ ଧର ଚନ୍ଦ୍ରପଣି
 ଶତ୍ରୁ ଚକ୍ର ଛୁଡ଼ିଲେ ତଳେ ତଟେଶି ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେ ଗୁଡ଼ିଲ କିପାଁ ତୁମ୍ଭେ ଚକ୍ର
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ହେଲ ମଣୋହିରେହେଲୁ
 ଅର୍ଜୁନ ଅଇଲରୁ ମୋ ମନ ହେଲ ଶକ୍ତି
 ଠାକୁରେ ନ ଦେଖି ମୁଁ ବିଜେକଲି ଏଥୁ ।
 କିନ୍ତୁ ତୁ ମଣୋହି କରୁଥାଅ ସବ୍ୟସାଚ
 ଶୂନାଥ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଦେଖି ମୁଁ ଯ ଉଚ୍ଛ୍ୱ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେକ ତୁମ୍ଭେ ପୁରୁଷଉତ୍ତମ
 ଯିଲେକ୍ୟଠାକୁର ତୁମ୍ଭେ ସେ ଲୋକରେଧାମ
 ତୁମ୍ଭେ ଉପରେ ଠାକୁର କରୁଛ କାହାକୁ
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମଣୁଅଛୁ ତୁମ୍ଭର କଥାକୁ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେ ଜଗତଭୂତ
 ଦେବପ୍ରକ ବ୍ରହ୍ମା ହେଲେ ଲେମକେ ଗୁପତ ।

ଅଶାକାର ପୁରୁଷ ସେ ଅପାପହିଁ ଯୋଗୀ
 ସବଦା ଆନନ୍ଦ ସୁଖଭୋଗୀ ପରିତ୍ୟାଗୀ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଲେ ଅତ୍ରିଷ୍ଟିକ ତାଙ୍କର ଘରଣୀ
 ମୋର ଉପରେ ସେ ଚେବେହେବେଠାକୁରଣୀ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଏହା ଅଟଇ ନୟତ
 ପାବଣୀ ଦର୍ଶନେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇବ ମୁକତ ।
 ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କହିଲେ ଯହୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ମନେ କୋପ ବହିଲେ ସେ ଦେବା କମଳିନୀ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେ ସବଦା ଦିଅଇ ମୁଁ ଅଳ୍ପ
 ମୁହିଁ ସଂସାରଜନଙ୍କୁ କରଇ ପାଳନ ।
 ମୋହର ଦେଲେ ସକଳ ଜନ ପାଏ ପୂଜା
 ଦେବଙ୍କ ଉପରେ କୁମ୍ଭେ ଅଟ ଦେବଗଜା ।
 ମୁହିଁ ସେ କୋପ କଲୁଁ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କୁ
 ରଖି ନ ପାରିଲେ ପୁଣି କେହି ତ ତାହାଙ୍କୁ
 ଯେବଣ ଜନଙ୍କୁ ମୁହିଁ ଗୁହେଁ ସୁନୟୁନେ
 ଧନ ସନ୍ତାନ ତାହାର ବଡ଼େ ଦିନେ ଦିନେ
 ଯାହାକୁହିଁ କୋପ ମୁହିଁ କରଇ କଷ୍ଟଦେ
 ଅଗଣିତ ଅଶ୍ରୁତ ହୁଏ ସେ ଜଗତେ ।
 ପାବଣୀ ବୋଲି କେବଣ ମହାମୁଣୀ ପୁଣି
 ତାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରଇ ଲେଉଟୁ ପୁଣି ସ୍ୱାମୀ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କହିଲେ କରବୁ ତୁ କୋପ
 ତୋହର ଦେଖିଲ ନାହିଁ ଠାକୁରଣୀ ରୂପ ।
 ସଖା ସାବଣୀ ପାବଣୀ ତାର ସେ ସେହିଣୀ
 ସ୍ୱାହା ସୁଧା ଭଗବତୀ ଏ ଆଠ ଭଉଣୀ ।
 ଅଟନ୍ତି ଏ ଅସୁକନ୍ୟା ଜାଣି ମହାସଖା
 ଶତୀ ତାର ମନ୍ଦୋଦରୀ ଅହଳା ପାବଣୀ ।
 ସଖାହୁଁ ମହାସଖା ଏ ଲକ୍ଷେଗୁଣେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ତେଣୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୋର ନମସ୍କାର ପାସ ଅଠ ।
 ତାହାଙ୍କର ମହିମା ଗୋ ଅତି ଅଗୋଚର
 ଯାହାଙ୍କ କୋପକୁ ଭୟ କରେ ସୁରେଶ୍ୱର ।
 ହର ବ୍ରହ୍ମା ଆଦି ଦେବେ ତାଙ୍କ ପାଦ ବଦି
 ସକଳ ଭବନେ ମହାସଖାକୁ ଆରାଧ୍ୟ ।
 କୋଟି କଳପ ଆୟୁଷ ଦେଇ ଅଶ୍ୱିନେଶ
 ଭଉଁ ନାଶଯାନ୍ତି ଏହୁ ଅଟନ୍ତି ସିଂହା ।
 ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି ସେ ବେଳେ
 ମୃତପିଣ୍ଡ ଦେଇ ବସିଥାନ୍ତି ବୃକ୍ଷ ତଳେ ।

ଆପଣା ଆୟୁଷ ଦେନ ସ୍ୱାମୀକ ଜାଆଇ
 ପତି ନାଶଯାନ୍ତି କଳ୍ପୀ ଅଟନ୍ତି ତ ସେହି ।
 ସଙ୍ଗଳ ପରେ ଅଟନ୍ତି ଏହୁ ମହାସଙ୍ଗ
 ପ୍ରଳୟ ହୋଇଲେ ଏକ ଦିବସ ମଣନ୍ତି ।
 ଏମାନଙ୍କ ଉପରେ ଯେ ଉମା ଠାକୁରାଣୀ
 ଶୁଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କହନ୍ତି ଯେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ସ୍ୱାମୀ ସେମାନେ ଅଟନ୍ତି ଯେତେ ମହାସଙ୍ଗ
 ମୋତେ କାହିଁକି ନ ଦେଖାଦେବ ଶିଶୁପତି
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ କରବନା କୋପ
 ମହାସଙ୍ଗରୁ ବାହାର ତୁମ୍ଭର ଯେ ରୂପ ।
 ପୁଣି ହସିଣ ବୋଇଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୋତେ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ବାଇଠାକୁରାଣୀ
 ବାଇହୋଇ ଠାକୁରାଣୀ କାହିଁ ଦେବ ଅଛି
 ସଂସାରଲୋକେ ବୋଲନ୍ତି ମୋତେ ସିନାବାଛି
 ନ ଖାଏ ନ ଦିଏ ଯେହୁ ତାହାକୁ ତୁ ଦେଉ
 ସନ୍ତାନଲୋକଙ୍କର ତୁ ପାଶକୁ ନ ଯାଉ ।
 ମାତ ଲୋକଠାରେ ତୁହି ହେଉ ବଡ଼ ତୋଷ
 ସୁଲକ୍ଷଣ ଜନଠାରେ ପୁଣି ବହୁ ବେଷ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୋ ଚଞ୍ଚଳାବୋଲ ବୋଲନ୍ତିଟିତୋତେ
 ବେଶ୍ୟାଙ୍କୁ ଚଞ୍ଚଳା ପୁଣି ବୋଲନ୍ତି ସୁକତେ
 ଚଞ୍ଚଳା ପ୍ରାଣଟି ଜାଣ କାହାର ନୁହନ୍ତି
 ଦିନକୁ ଦିନ ସେ ପରପୁରୁଷରେ ମାଡ଼ ।
 ଯହିଁ ଥାଇ ଚହିଁ ତୁହି ନୋହୁ ଯେ ନିଶ୍ଚଳ
 ପ୍ରାଣୀକୁ ଦୟା ନ କରୁ ତୁହି ଚରକାଳ ।
 ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ କାହିଁରେ ଯେଣୁ ତୁ ନ ରହୁ
 ତେଣୁ ତୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଚଞ୍ଚଳା ନ ମଗୋଟି ବହୁ ।
 ତୁ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଜଗତଜନଠାକୁରାଣୀ
 ଜଗତଜନେ ବୋଲନ୍ତି ବାଇ ଠାକୁରାଣୀ ।
 ଯେଣିକି ଚାହୁଁ ଗୋ ସେହି ହୁଏ ସୁଖେଶ୍ୱରୀ
 ଯାହାକୁ ନ ଚାହୁଁ ସେହି ହୁଏ ଦୁଃଖେଶ୍ୱରୀ
 ଜଣକୁ ଭାଜି ଆରେକ ଦିନ ହେଉ ଥାପି
 ତେଣୁ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୁହି ଅଟୁ ବଡ଼ପାପୀ ।
 ପାଦପା ଠାକୁରାଣୀଙ୍କୁ ତୁ ଦର୍ଶନ କଲେ
 ଏ ପାପ ଖଣ୍ଡିବ ତୋର ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେ ଶେ ଦେବ ଯିବି ଭୁଲ ମୁହିଁ
 ଖଣ୍ଡିବ ପାତକ ପାଦପାଦ ମୁଖ ଚାହିଁ ।

ମଣୋହ କର ବୋଇଲେ କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ
 ଆମ୍ଭେ ଯାଉଅଛୁ ଏବେ କୈଳାସ ପୁର
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ବେନ ଦେବ ନର
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାଗସୁଣ ଚଢ଼ି ।
 ଆକାଶମାର୍ଗେ ଗମଇ ଦିନକାର ସୁତ
 ପବନୁ ବେଗ ଗଗନେ ଚଳିଲେ ସେ ତ
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାଗସୁଣ ଆସିବାର ଜାଣି
 ବୃଷଭ ପିଠିରେ ବିଜେକଲେ ଶୂଳପାଣି
 ପାଦପାଙ୍କୁ କୋଳେ ଘେନି ଗଙ୍ଗାକୁଳେଶ୍ୱରୀ
 ବୃଷଭ ପୁଷ୍ପ ଉତ୍ତର ଉମା ଦେବଗଜେ
 କିଞ୍ଚିତ ଅନ୍ତର ହୋଇ ବସିଲେ ପାଦପା
 ବସିଲେ ଅନ୍ତର ହୋଇ ଦେବ ପଶୁପତି
 ଯେତେ ଦୂର ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଦିଶିଲ ଆସନ
 ଗରୁଡ଼ ପୁଷ୍ପ ଉତ୍ତର ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେ କିପାଇଁ ଉତ୍ତରଲ ସ୍ତମ୍ଭ
 ସେ ଯୋଗୀ ଗୋଟାକୁ ନାଥ ଯାଉ କି
 ଦେଖିଲେ ଅଯାତ୍ରା ପୁଣି ହୁଇଲେକ ତ୍ୟା
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚଣ୍ଡାଳ ଘରେ ଖାଏ ଅଳ୍ପ ମାସି
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଜଞ୍ଜାଳ ନ
 ଠାକୁରଙ୍କୁ ନିନ୍ଦିଲେ ତ କେବେ ନାହିଁ ପ
 କୋପେ ସେ ଚାହିଁଲେ ନାଶଗଲ ମନସି
 କୋପେ ଚାହିଁଲେ ହୋଇବା ଆମ୍ଭେ ତ ବ
 କରନ୍ତି ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ପାପେ ନିଜସ୍ଥଳ
 ବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧହେଉ ବାକୁ ବୋଇଲେ ସିଦ୍ଧ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେନୋଗୀର ଭ୍ରାମ୍ୟାଯୋଗ
 ଏହା ଶୁରେ ଓଲଟି ମୁଁ କେହ୍ନେ ହେବି
 ଯୋଗୀ ଚପସୀ ଭ୍ରାଣୀଗଉଳ ଏ ହର
 ଉଡ଼ିବାଉଡ଼ ପୁଣି ହାଉଡ଼ ମୋ ବର
 ଏହାଙ୍କରେ ଏହାଙ୍କର ହେବ ବରପ୍ରଣ
 ମୁଁ କପାଁ ବଦିବି ଯୋଗୀଆଣୀର ଚରଣ
 ଏହାଙ୍କ ମୁଁ ସଙ୍ଗପଣ ଜାଣିବି କେମନ୍ତେ
 ସମସ୍ୟାବଚନେ ଜଣିପାରେ ଯେବେ ଶ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଜେକଲେ ଯାଇ ପାଦପାଦ କ
 ସନ୍ଧି ଯେ ବସିଲେ ଦେବା ନ କରି ପାରିବି
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେ ଗୋ ଦେବା ଶୁଣ ଏକ
 ଭ୍ରାଣୀ ଗୋଟା ସିବାର ଦେଖିଲ କି

ପାଦଶ ଶୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ବଚନକୁ ଶୁଣି
 କଳର ନମନ୍ତେ ହରି ଏହାକୁ ଯେ ଆଣି ।
 ମୋହର ସ୍ଵାମୀ ଯେ ଭକ୍ଷା ମାଗି ବୁଲେ ବୋଲ
 ଏ ମୁଢ଼ୀ ଜାଣି ପରୁରେ ମୁଁ ଜାଣି ପାରିଲି ।
 ପାଦଶ ବୋଇଲେ ଯେବେ ଭକ୍ଷାଣୀରେ କାର୍ଯ୍ୟ
 ବଳଦୁଆରେ ଅଛଇ ବାମନ ଯେ ଦିନ ।
 ଭକ୍ଷାଣୀ ଜାଣନ୍ତି ସିନା ଭକ୍ଷାଣୀର କଥା
 ବଳକୁ ଯେ ଦାନ ମାଗୁଅଛି ଟେକମଥା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେ ଏହାର ସ୍ଵାମୀ ସିନା ଯୋଗୀ
 ମୋର ସ୍ଵାମୀ ଗଲେ ବଳଦ୍ଵାରେ ଦାନ ମାଗି
 ଦାନ ଭକ୍ଷା ଦୁଇ ଏକ ଅଟଇ ଯୁକତେ
 ଲଜପାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବୀ ବସିଲେ କଞ୍ଚିତ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେ ଗୋ ଆଳ ଗଲକ ଏ ବାଟେ
 ତାଣ୍ଡବ ନୃତ୍ୟ କରିଣ ଦେଖିଲ କି ନଟେ ।
 ପାଦଶ ଦେବୀ ବୋଇଲେ ଏ ମନ ତଅଳି
 ନିଶ୍ଚୟ ଆମ୍ଭର ସଙ୍ଗେ ଲଗାଇବ କଳି ।
 ଦେବୀ ମନ ରଞ୍ଜି ବାକୁ ହର ନୃତ୍ୟକଳ
 ଏହି ମୁଢ଼ୀ ଆସି ମୋତେ ତାହା ଉଦାଇଲ ।
 ପାଦଶ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆଗୋ ବଇଦେହ
 ନଟ ପୁରୁଷକୁ ଶୋଜ ବୁଦାବନେ ଯାଇ ।
 ତାକୁରେ ତୁଲ ହସ୍ତରେ ହରହ ବଇଁଶୀ
 କଦମ୍ବମୂଳେ ଗୋପୀଙ୍କୁ ନ ଛାଡ଼ନ୍ତି ବସି ।
 ତାହାଙ୍କୁ ପରୁର ନୃତ୍ୟ କରିବାର କଥା
 ନଟେ ସିନା ଜାଣନ୍ତି ଯେ ନଟଙ୍କ ବାରତା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେ ହାରିଲି ଏହାକୁ ଯୁକତେ
 ମୋର ସ୍ଵାମୀ ନୃତ୍ୟ କଲ ଗୋପୀଙ୍କ ନମନ୍ତେ
 ଉତ୍ତର ଦେଲେକ ସିନ୍ଧୁରଜାର କୁମାରୀ
 ଯୋଗୀ ଗୋଟିଏ କି ଯାଏ ମୁଗଗୁଲ ଧରି ।
 ପାଦଶ ଦେବୀ ବୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀର ବଚନେ
 ଅଳପକ ଲୋକ ସିନା କହନ୍ତି ଏସନେ ।
 ମୋର ସ୍ଵାମୀ ମୁଗଗୁଲ ଆଉରଣ କରି
 ଏହା ମୋତେ ଉଦାଇଲ ଏ କାଣୀ ଦୁବାସ
 ପାଦଶ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆଗୋ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ନଇମିଶ ବନେ ଶୋଜ ତପ କରୁଅଛି ।
 ମୁଗଗୁଲ ପିନ୍ଧି ପୁଣି ବସି ମୁଗଗୁଲେ
 ନରନାରାୟଣ ରୂପ ଦେଖି ଯାଇ ଉଲେ ।

ଯାହାର ସ୍ଵାମୀ ବରହ ରୂପ ଅଛି ଧରି
 ତାହାକୁ ପରୁର କେଣେ ଲୋ ମୁଗ ମରି ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେ ଏଥିରେ ନୋହିଲ ତ ଯଶ
 ଏ କଥାରେ ମୁଁ ଏହାକୁ ହାରିଲ ଅବଶ୍ୟ ।
 ଏହା ସ୍ଵାମୀ ମୁଗତମ ଆଉରଣ କାଷ
 ମୋ ସ୍ଵାମୀ ବରହ ପୁଣି ଗସିରୂପାସ ।
 ଏତେକ ବରୁଣ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମଉନ ହୋଇଲେ
 ପୁଣି ପାଦଶଙ୍କୁ ପ୍ରତିଉତ୍ତର ସେ ଦେଲେ ।
 ଲଜଟି ଭଜଟି ବୁଦ ଯୋଗିଆ ଗୋଟାଏ
 ହାତମାଳ ଚତୁଷ୍ପଦ କୃଷ୍ଣରେ ଯାଏ ।
 ତାହାକୁ ଦେଖିଲୁ କି ଏ ବାଟେ ଯାଉଁ ଯାଉଁ
 ପାଦଶ ବୋଇଲେ ମୁଢ଼ା ଶିଶିଲକ କାହୁଁ ।
 ମୋହର ସ୍ଵାମୀ ଏ ବେଶେ ବଳଦ ଚଢ଼ଇ
 ତାହା ମୋତେ ଉଦାଇଣ ଝିଙ୍କାସ କରଇ ।
 ଭୁବ୍ଧ ଯାହା ପରୁରଲୁ ବୋଇଲେ ପାଦଶ
 ଗୋରୁକର ବାରତା ଯେ ଗଉଡ଼େ ଜାଣନ୍ତି ।
 ନନ୍ଦଗଉଡ଼ ପୁଅକୁ ପରୁରେ ଏ କଥା
 ସେ କହି ପାରଇ ଗୋରୁ ବଳଦ ବାରତା ।
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ କୁନି ହେଲେ ପାଦଶ ବଚନେ
 ଏ କଥାରେ ଯଶ ମୋତେ ନୋହିଲ ଏ ସ୍ଥାନେ
 ଏହାର ସ୍ଵାମୀ ବଳଦ ଯାଏ ସିନା ଚଢ଼ି
 ମୋହର ସ୍ଵାମୀ ଗେ ପାଳରୂପେ ଗୋସେ ବଢ଼ି
 ପୁଣି ପରୁରନ୍ତି ତାକୁ ବରୁଣ ଦୁହିଣ
 ଗଲେ ମୁଣ୍ଡମାଳ ଅଛି ଦେଖିଲ କି ଯତା ।
 ପାଦଶ ବୋଇଲେ ଏହା ଜାଣିଲ କେମନ୍ତେ
 ହରି ଆଣିଛି ଏହାକୁ କଳର ନମନ୍ତେ ।
 ପାଦଶ ବୋଇଲେ ତୋତେ କହିବା ଏକଥା
 ହିରଣ୍ୟାସ ଧୂରେ ଅଛି ମୁଣ୍ଡର ବହନା ।
 ନୃସିଂହରୂପେ ହିରଣ୍ୟ ଚରି ସତ୍ୟସୁଗେ
 ମଢ଼ା ନ ଛାଡ଼ଣ ସେ ଯେ ବହିଛନ୍ତି ଶବ୍ଦେ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ପରୁର ଯାଇ ମଢ଼ାର ବ୍ୟବସ୍ଥା
 ଏହି ଯେ କହିବେ ମୃତପିଣ୍ଡର ବାରତା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ କୁଣ୍ଡ ହୋଇଲେକ ପାଦଶ ବଚନେ
 ଏ କଥାରେ ଯଶ ମୋତେ ନୋହିଲକ ଯଶେ
 ଏହାଙ୍କ ସ୍ଵାମୀ ଗଳାରେ ଅଛି ମୃତପିଣ୍ଡ
 ବହନ୍ତି ଆବର ମୋର ସ୍ଵାମୀ ସେହୁଗଣ୍ଡ ।

ମୃତପିଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ଏହି ଅଟେ ଏକ କଥା
 ଏବେ ଯଶ ମୋତେ ପୁଣି ନୋହିଲ ଏ କଥା
 ଜଣି ନ ପାରିଲେ ସିଲୁଗଜାର କୁମାରୀ
 ପାବଣୀ ପାଦେ ଯିତଲେ ହୋଇ ଦଣ୍ଡପରି ।
 କୋଳ କଲେ ଏକ ପ୍ରଜାପତିର କୁମାରୀ
 ମୁଖରେ ରୁମ୍ଭ ନ ଦେଲେ ଭୁଜେ ଭିଡ଼କରି ।
 ଶିଶୁର ପରୁରଲେ କେ ଜଣିଲ ହାରିଲ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବେଇଲେ କଳି ସମାନ ହୋଇଲ
 ଏକହିଁ ଯେବେ ଜଣନ୍ତା ଏକହିଁ ହାରିନ୍ତା
 ଭୁମ୍ଭର ଆମ୍ଭର ବଡ଼ ଅପ୍ରୀତି ହୁଅନ୍ତା ।
 ତାଙ୍କ ହରଷରେ ହରି ହରଙ୍କ ହରଷ
 ବୃଷଭ ଗରୁଡ଼ ଦୁହେଁ ଲଭିଲେ ସନ୍ତୋଷ ।
 ଦେବଦେଶୀ ବାହନ ଏ ହରଷ ହୁଅନ୍ତି
 ସଂସାର ଜନମାନଙ୍କୁ ହରଷ କରନ୍ତି ।
 ଏ ଦେବ ଦେଶୀମାନଙ୍କୁ ଭାବ ହୃଦଗତେ
 ଦରିଦ୍ର ବାଧା ତୁଟେ ଏ ଆଶ୍ୟାନ ଶୁଣନ୍ତେ ।
 ଏ ମୋହର ଜ୍ଞାନେ କି ମୁଁ ପାରେ ତଥ୍ୟକରି
 କେ ଏହା କହିବ ପୁଣି ନରଦେହ ଧରି ।
 ଯାହା ସେ କହିଅଛନ୍ତି ମୁନି ଯେ ଅଗସ୍ତି
 ମୁଁ ତା ବଞ୍ଚାଇ କହିଲି ଶାସ୍ତ୍ରର ସଙ୍ଗତି ।
 ଜୟ ଜୟ ହରି ହର ବ୍ରହ୍ମା ଅବତାର
 ମାଳକମଳ ସ୍ୱରୂପ ଧବଳ ଶରୀର ।
 ଶଗବର ବାହନ ଯେ ଭରିଶୂଳଧର
 ପିନାକୀ ସାରଙ୍କ ପୁଣି ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 କୈଳାସ ବୈକୁଣ୍ଠ ଶମଶାନ ଦଳବାସୀ
 ଜୟ ଜୟ ହରିହର ଯୋଗ ବ୍ରହ୍ମରାଣୀ ।
 ଅସ୍ତରତନ ଭୂଷଣ ଅସ୍ତକୁଳା ନାଗ
 ଗଜ ଭୟ ବିଲେପନ ଚରଣ ଯେ ଭାଗ ।
 ଯୋଗେ ଜଗନ୍ନାଥ ଭୁମ୍ଭ କଷାହୀନ ବାସ
 ଶେଷକ ନାଶକ ଦେବ ପରମପୁରୁଷ ।
 ଏକକାୟେ ନାଥ ତୁ ଯେ ନାଗ ଅବତାର
 ଅଲୋଷପୁରୁଷ ନାଶ ନାଶ ମହାଭାର ।
 ଜାତଅନ୍ତ କରତା ତୁ ହରନ୍ତା ଧବନ୍ତା
 ଜୟ ଜୟ ହରିହର ବିହନ୍ତା ରଖନ୍ତା ।
 ଶ୍ରୀହରି ହରଙ୍କ ପାଦେ ଶରଣ ମୁଁ ନିତ୍ୟ
 ଶୁଭମୁଖ ବିନୟ ଯେ ହୁଅଇ ଭକ୍ତେ ।

ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ମାଗୋ ଝଙ୍କଡ଼ର ବାସୀ
 ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରିତ କୃପାଜଳ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ।
 ସେ ଦେଶୀ ଲଘେ ଶରଳା ଦାସ ମୁହିଁ କହ
 ତାହାର ଚରଣ ନିତ୍ୟ ହୃଦଗତେ ଭାବ ।
 ପରଦୁଃଖେ କାତର ଯେ ସିଦ୍ଧ ସେ ସାଧକ
 ତାର ଅନୁଗ୍ରହେ ମହାଶବର ମୁଁ ଶ୍ରବ ।
 ତାହାଙ୍କ ପ୍ରସନ୍ନେ ଲେଖି କଲି ଗୀତ ଗ୍ରନ୍ଥ
 ଶୁଣନ୍ତେ ଧନ ସନ୍ତାନ ହୁଅଇ ପ୍ରାପତ ।
 ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ଲଘେ ମମ ହୃଦଗତ
 ଶୁଭମୁଖଙ୍କୁ ମୁକତ କର ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ନରରାୟେ ।
 ଏ ମହାଶବର ଶୁଣି ପାପ ଯାଉ କ୍ଷୟେ ।
 ଅନେକ ଭକ୍ତି ତାକୁ କଲେ କମଳନା
 ବହୁତ କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛା କଲେ କାତ୍ୟାୟିନୀ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ଦେନ ଗରୁଡ଼ ପୁଷ୍ପେ ବିଜେକରି
 ଚଳିଲେ ଜଗମୋହନ ଦ୍ରାବ୍ୟଗାୟଣ ।
 ହର ପାବଣୀ ଏ ଦୁହେଁ ବୃଷଭ ଆଗେ
 କପିଳାସ କନ୍ଦରରେ ବିଜେକଲେ ଯାଇଁ ।
 ଶ୍ରୀହରି କମଳା ବିଜେ ହାରିକା ଭୁବନେ
 ସନ୍ଧ୍ୟା ସାରିଣୀ ଭୋଜନ କଲେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନେ ।
 ଦୈବସ୍ୱତ ମନୁ ପୁରାକଲେ ଅଗସ୍ତିଙ୍କି
 କସ୍ୟ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ହରି ଭଦ୍ରା ଦୁଃଖଦେଖି ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ତହୁଁ ହେ ମହାଶବର
 ଯହା ପରୁରଲୁ ଶୁଣ ହୋଇ ସାବଧାନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ସେ ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କୁ
 ଭୁମ୍ଭେ ଚଳିଯ ଅବେଗେ ଯଶୋଦାପୁତ୍ରକୁ ।
 ଆଜ୍ଞାପାଇ ଚଳିଗଲେ ହରି ପାଟଙ୍ଗୀ
 ଯଶୋଦାପୁତ୍ର ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଯାଇଁ ନିଶି ।
 ପ୍ରଣାମ କରି ବୋଇଲେ ଏମନ୍ତ ବଚନ
 କଥାଏ କହିବି ମାତ୍ର ହୁଅ ସାବଧାନ ।
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ପ୍ରଦାନ କି କରିବୁ ପ୍ରାର୍ଥକୁ
 ବାସୁଦେବ ବୁଝି ସିନା କଳ୍ପିଲେ ତାହାକୁ ।
 ଯଶୋଦା ଦେବକୀ ଦୁହେଁ ବୋଇଲେ ଏମନ୍ତ
 ଆମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧକୁ ଏହା ଯୋଗାଇଲ ମାତ୍ର ।
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ପୁରୁଷ ସେ ହରତା କରତା
 ଅଟନ୍ତି ସକଳ ଜୀବଜନ୍ତୁ ପିତାମାତା ।

ଯାହାକୁ ଯଦା ବିହବେ ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ
 କେ ତାହା ଅନ୍ୟଥା କରି ପାରିବ ବା ବଳେ
 କ୍ଷତି ସ୍ୱ ସେ ନିଶ୍ଚଳଙ୍କ ବଂଶେ ଜଗଜ୍ଜିତ
 ଦ୍ଵାରକାର ସେନାପତି ବିଷ୍ଣୁର ଭକ୍ତ ।
 ସୁଭଦ୍ରା କର୍ମେ ଯଦ୍ୟପି ଥିବ ଶୁଭକର୍ମ
 ତେବେ ସେ ଦିଶିବ ସିନା ସବୁର ସେ ଧର୍ମ ।
 ଧାର୍ମିକ ବିବେକା ସେହି ଅତି ପୁଣ୍ୟଜନ
 ଅତି ପୁଣ୍ୟରେ ପ୍ରାପତ ହୁଏ କଥାମ ନ ।
 ସୁଭଦ୍ରାର ପୂର୍ବେ ଯେବେ ଥିବ ପୁଣ୍ୟ ଅତି
 ତେବେ ସେ ହୋଇବ ସିନା ଅର୍ଜୁନ ଯୁବକ ।
 ସତ୍ୟସ୍ଵାମୀକୁ ରୁଦ୍ରାଈ ଗଲେ ଯଶୋମଣି
 ବଳରାମଙ୍କର ପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତି ।
 ଦେଖି ଧାତକାରେ ଉଠି ଦେବ ଦେବ ହଳୀ
 ମାତାଙ୍କ ପାଦେ ଓଲଟି ବୋଲନ୍ତି ମୁଷଳୀ ।
 କେବଣ କାରଣେ ବିଜେ କଲ ଆଗେ ମାଏ
 କେବଣ ବିଧାନ ଅବା କେଉଁ କଥା ହୁଏ ।
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ବାବୁ କହେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ପ୍ରଦାନ କି କରିବା ପାର୍ଥକୁ ।
 ମାତାଙ୍କ ମୁଖରୁ ଶୁଣି ଏସନ ବଚନ
 ଭୂଇଁଛୁଇଁ କାମପାଳ ଛୁଇଁଲେ ଶ୍ରବଣ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖିଲ କି ସୁନ୍ଦର ମୂର୍ତ୍ତି
 ମାତାର ନାମ ତାହାର ଅଟଇ ସେ କୁନ୍ତୀ ।
 ପିତାର ନ ମ ତାହାର ପଣ୍ଡୁ ସେ ରାଜନ
 ବ୍ରହ୍ମାଦିତ୍ୟ ଶାପ କଲ ନାଣି ତପୋଧନ ।
 କୁନ୍ତୀର ଅମଳ ମୁଣେ କହିତ କେ ପାରି
 ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଜନମ କଲ ପରେ ପ୍ରୀତି କରି ।
 ବଂଶରେ କଳଙ୍କ ଦୁଃଖ ଅଛଇ ଯାହାର
 ତାହାକୁ ଜନ୍ୟା ଦେବାର ନୁହଇ ବେଶର
 ଆମ୍ଭେ ବିଚାର ମନରେ କରନ୍ତୁ ଯାହାକୁ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଦେବା ରାଜା ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ ।
 ବଂଶେ ନିଶ୍ଚଳଙ୍କ ପଞ୍ଚ କଟକର ରାଜା
 ସକଳ ନୃପେ କରନ୍ତି ତାର ପାଦପୂଜା ।
 ଶଙ୍ଖନାଥ ପଦୁନାଥ ଅଛଇ ତା କରେ
 ପାଣିଦ୍ରବ୍ୟ ହୁଏ କର ଲଗିଲେ ପଥରେ ।
 ଗୁଲିଲେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଅସ୍ତ୍ରପଦ ଯେ ଫୁଟଇ
 ଅତିମାନେ ରାଜା ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଅଟଇ ।

ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ ଦେଲେ ସେ ବାହାର କରି
 କାଳକ ପାଣ୍ଡବେ ତାର ଉପେ ବନବୃକ୍ଷ ।
 ଗୋଳକୁଣ୍ଡା ପାଣ୍ଡବେ ସେ ଅଛନ୍ତି ଅଜାତି
 ପାଞ୍ଚଜଣ ବିଦ୍ରା ହେଲେ ଏକଇ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ।
 ମୋହର ଆଗରେ ଯାହା କହିଲ ଗୋ ମାତ
 ଏ କଥାଗୋଟି ନ ଜାଣେ ଯେହ୍ନେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଭଲଦିନ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ମୁଁ ଆଣି
 ପ୍ରଦାନ କରିବ ତାକୁ ତୁମ୍ଭର ଦୁଲଣୀ ।
 ପାଣ୍ଡବେ ଅଟନ୍ତି ଗୋଳକୁଣ୍ଡା ବ୍ରହ୍ମଦେବୀ
 ତାହାଙ୍କୁ ଜନ୍ୟା ଦେବାର ବିହତ ନ ଆସି ।
 ତୁମ୍ଭ ଆଗେ କହିଲ ସେ ଏହୁ ସବକଥା
 ଜଗନ୍ନାଥ ନ ଜାଣିବ ଏଥୁର ବାରତା ।
 ବଳରାମ ମୁଣ୍ଡ ଶୁଣି ଏସନ ବାଣୀ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ନିଜପୁର ନନ୍ଦରାଣୀ ।
 ଆପଣା ମନ୍ଦିରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ସତ୍ୟସ୍ଵାମୀଙ୍କର ଆଗେ ଏ କଥା କହିଲେ ।
 ଶୁଣି ସତ୍ୟସ୍ଵାମୀ ଦେବ କଲେ ଆଗମନ
 ଶ୍ରୀହରି ଛୁମ୍ବରେ ଆସି ମିଳିଲେ ତକ୍ଷଣ ।
 ବୋଇଲେ ଶୁଣିମା ଦେଉ ଦେବ ମଧୁହାସ
 ଅର୍ଜୁନ ନାମରେ କୋପ କଲେ ହଳଧାସ ।
 ଅନେକ କହିଲେ ଦୋଷ ବାଛୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଦେବେ ରାଜା ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ ।
 ଏସନ ବିଚାର ସେ ହୋଇଲୁକ ଆଜ
 ପୁଣି ମହାକୋପ କଲେ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାଜ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଚାହିଁ ସେ ସତ୍ୟସ୍ଵାମୀଙ୍କୁ
 ତୁମ୍ଭେ ସୁଭଦ୍ରାକୁ ନିଅ ଅର୍ଜୁନ ଛୁମ୍ବକୁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ସୁଭଦ୍ରା ଭେଟ କର ତୁମ୍ଭେ ନେଇ
 କେମନ୍ତେ ବିଦ୍ରା କରିବେ ତାଙ୍କୁ ହଳଧଇଁ ।
 ଏସନ ବିଚାର କରି ରଜନୀ ପ୍ରଭାତେ
 କହିଲେକ ଉଦ୍ଧବଙ୍କୁ ଚାହିଁ ହଳହସ୍ତେ ।
 ଅଶ୍ଵ ଏକ ଚଢ଼ି ତୁମ୍ଭେ ତଳ ଏହିଷଣେ ।
 ବାରତା କହିବୁ ଯାଇ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ।
 ବରଗଜର ଆସିବୁ ତାକୁ ଏହିଷଣି
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଦେବା ଆମ୍ଭେ ଆସୁ ସୈନ୍ୟ ଦେଇ
 ବଳରାମଙ୍କ ବଚନେ ତଳର ଉଦ୍ଧବ
 ବରଣ ଯୋଗାଡ଼ି ତାକୁ ଦେଲେ ବଳଦେବ ।

ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଉଦ୍ଭବ ଚନ୍ଦ୍ର ଚଳିଗଲା
 ହସ୍ତ ନାସୁର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ।
 ସମଦଣ୍ଡ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ପ୍ରଭୁ ହଳପତି
 ରଇବତ ପରବତେ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ।
 ବସନ୍ତ ଉତ୍ସବ ଏକ ଯାହାର ବିଧାନେ
 ଯାହାସ ରି ବାହୁଡ଼ିଲେ ଧୂଷି ସେ ମଧ୍ୟାହ୍ନେ ।
 ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ଶର ପୀତବାସ ।
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ତୁମ୍ଭେ ବେଶ ଭୂଷଣ କରାଇ
 ଅର୍ଜୁନ ଶୟନସ୍ଥାନେ ସମର୍ପିବ ନେଇ ।
 ଚଳିଲେକ ସତ୍ୟଭାମା ସ୍ଵାମୀର ବଚନେ
 ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ସୁଭଦ୍ରା ଦେବୀ ମେଢ଼ସ୍ଥାନେ
 ଯୋଗୀ ଯେସନେ ଜାଗଇ ହବସ ଶବ୍ଦ
 ଅର୍ଜୁନ ନିମନ୍ତେ ଦେବୀ ସୁଧା ତୃଷା ହାରି ।
 ବଦନ୍ତ ଗୋ କାତ୍ୟାୟିନୀ ମାତା ଯୋଗେଶ୍ଵରୀ
 ତବ ଚରଣେ ଶରଣ ଶାନ୍ତି ଅଶ୍ରୁ କରି ।
 ଶତସହସ୍ର ପ୍ରଣାମ ଦେନ ମୋର ସେବା
 କୁନ୍ତୀନନ୍ଦନ ଅର୍ଜୁନ ମୋତେ ଆଶିଦେବା ।
 ଏସନ ବିରୁଦ୍ଧ ସୁତ କରନ୍ତେ ଯୁଦ୍ଧ
 ଦ୍ଵାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ସତ୍ୟାସତ୍ତା
 ସତ୍ୟଭାମାକୁ ଦେଖିଣ ନନ୍ଦର ନନ୍ଦନା
 ମୁକତି ଗତି ଲଭଇ ଅଳି କ୍ଷେମାଣି ।
 ସତ୍ୟଭାମାର ଚରଣେ ପ୍ରଣମିଲ ବାଳୀ
 ଏ କଷ୍ଟ ଉଦ୍ଧର ଶହାଜିତର ଦୁଲ୍ଲୀ ।
 ବିକଳ ଛୁଡ଼ି ତୁ ବେଶ ହୁଅ ମହାମାୟା
 କଲେଣି ସରମାନନ୍ଦ ସ୍ଵାମୀ ତୋତେ ଦୟା ।
 ଉଠ ଉଠ ସୁଭଦ୍ରା ଗୋ ବେଗ ହୋଇ ଯିବା
 ଅର୍ଜୁନ ଦର୍ଶନେ କାମକଷ୍ଟ ତୋ ହରିବା ।
 ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ସେ ଯେ ନନ୍ଦର କୁମାରୀ
 ବିବଧ ବେଶ ହୋଇଲେ ଅଳଙ୍କାର ଭରି ।
 ରାସ ସାତଘଡ଼ି ମଧ୍ୟେ ଗଲେ ବେନି ବାମା
 ଅର୍ଜୁନ ଶୟନ ପୁରେ ମିଳେ ସତ୍ୟଭାମା ।
 ଅର୍ଜୁନ ଯେ ଶୋଇଅଛି ବିରାଟ ମନ୍ଦିରେ
 ସତ୍ୟଭାମା ସୁଭଦ୍ରା ଯେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଦ୍ଵାରେ
 ପେଲନ୍ତି ଯେ ନ ଫିଟଇ କବାଟ କଳିଣି
 ପୁଲଙ୍କେ ବସି ଅର୍ଜୁନ ଶରମାନ ଗଣି ।

ଦାସାବଳିମାନ ଜଳେ ଘର ଚଉକଡ଼
 ନିଦ୍ରା ବୋଲି ବାସବାର ଶୟେ ଲୟମତ ।
 ସତ୍ୟଭାମା ଡାକଦେଲେ ଶୁଣ ଫାଲଗୁନ
 ଠାକୁରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ମୁହିଁ ଆସିଅଛି ଦେନ ।
 କବାଟକୁ ଫେଡ଼ି ମୁହିଁ ଭିତରକୁ ଯିବି
 ପ୍ରଭୁଙ୍କର ବାରତା ତୋ ଆଗରେ କହିବି ।
 କବାଟ ତୁ ଫେଡ଼ି ଦାବୁ ଆସ ବନ୍ଧି ମୋଦ
 ଏମନ୍ତେ କହିବି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ସମ୍ବାଦ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବେ ଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ହରିପାଟଙ୍କା
 ଦ୍ଵାରକା ପୁରକୁ ତୁମ୍ଭ ଅଟୁ ଗୁରୁହଂସୀ ।
 ଯଦବ ଯେ ଶହାଜିତ ରାଜାର କୁମାରୀ
 ବଂଶିକପଣରେ ଦୁହେଁ ଜଗନ୍ନାଥ ସରି
 ପଞ୍ଚଭୂତ ଆତ୍ମା ତୋତେ ଦେଇ ବାସୁଦେବ
 ଅନବରତ ତୋଠାରେ ଥାଇ ପ୍ରିୟଭାବ ।
 ମାଗୋ ଏତେ ରାସେ କିପା ମୋ ପୁରୁଷାଗମ
 କେହ୍ନେ ଉପେକ୍ଷା ଅଇଲୁ ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
 ସେହି ମାୟାଧର ଅବା ମୋତେ ମାୟା କଲ
 ଚିତ୍ତ ବିଡ଼ିବାପାଇଁ ମୋ ପୁରକୁ ପେଶିଲ ।
 ନାହିଁପୁଣ ମାୟା ତୁ ଗୋ ନ ଜାଣିଲୁ ଧୂଷି
 ଚନ୍ଦ୍ରକଟର ବୁଦ୍ଧି ରେ ପଡ଼ିଲୁ ନ ଜାଣି ।
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ଆପେ ଡକାଇ ପେଶିଲେ ମୋତେ ଶିଶୁବର୍ଦ୍ଧି
 ମୋହର ଶପଥ ତୋତେ ଠାକୁରଙ୍କ ଶୁଣ ।
 ସନ୍ଦେଶ କହିବି ଯାହା ସାବଧାନେ ଶୁଣ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ମାଗୋ ଦୁହଇ ଏମନ୍ତ
 ବାରତା କହିବି ମୋତେ ହେଉ ଯେ ପ୍ରଭାତ ।
 ଏତେବେଳେ ହୋଇଲଣି ବହୁତ ଗୋ ରାତି
 ତହିଁସ ସହସ୍ର କନ୍ୟା ମଧ୍ୟେ ପ୍ରିୟା ଅତି ।
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ଫାଲଗୁନ
 ମୁହିଁ ଆସିଅଛି ଏଥେ ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଘେନି ।
 ତୋତେ ଦେଖି ହୋଇଲା ଏ ଦେବୀ ବିରହିଣୀ
 ଜାଣିଲେ ତା ମନକଥା ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଯହେ ପୁଣ ଆଜ୍ଞା ମୋତେ ଦେଲେ ଦେବବର
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଦେଇ ଆସ ଅର୍ଜୁନକୁ ନେଇ ।
 ଅରଜୁନେ ବୁଝାଇଣ ସମର୍ପିତୁ ଆସ
 ମୋହର ଆଜ୍ଞା ବୋଲିଣ କହ ତାଙ୍କ ପ୍ରାଣ ।

ମୁଁ ଯେବେ ତୋତେ ବାବୁ କହୁଅଛି ମିଥ୍ୟା ।
 ନିଜନ୍ତାଥ ଆଶ୍ରା ମୁଁ ନ ପାଇବ ସଦ୍ୟା ।
 ତୋହର ଶପଥ ଘୋଡ଼କର୍ତ୍ତାର କରଇ
 ମୁଁ ନିଜନଙ୍କର ନିନ୍ଦା ଦୋଷେ ମୁଁ ପଡ଼ଇ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁ ଗୋ ଶୁଣ ମାହେଶ୍ୱରୀ
 ମୁଁ ମାନବ ତୁ ଏହା କପା ନ ବଢ଼ୁଇ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ପ୍ରତିଭାରେ ଦେଲେ ଅର୍ଜୁନକୁ
 ପାପତପ୍ତରେ ଦେଇ କିନା ମୁଁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଶପେ ନ ଯିବ ତ ଚାଲି
 ରେବତପଦ୍ମେ ମୋତେ ଦେଖ ସିନା କାଲି
 ସୁଭଦ୍ରା ବୋଇଲେ ମୋର ସନ୍ଧି ଧରି ଆସ
 ତୋହର ଆଗରେ ମୁଁ ଯେ କହିବ ବିଶ୍ୱାସ ।
 ପୁଣି ପୁଣି ବୋଲଇ ଯେ ଗାର ଅରଜୁନ
 ଧର୍ମକୁ ନ ଗଢ଼ଇ ଏ ତୋହର ବଚନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ପରପ୍ରିୟ ମୋର ମାତା
 ପରପ୍ରିୟକ ଯେ ସ୍ୱାମୀ ସେହି ମୋର ପିତା
 ପରର ଗ୍ରହ୍ୟ ମୋହର ଅଟଇ ଦେବତା
 ପରର ଶିଶୁ ଦେଖି ମୁଁ ନ କରଇ ଚିନ୍ତା ।
 ପରଧନ ନ ହରଇ ପରେ ନାହିଁ ହଂସା
 ପରଦାର ପ୍ରକୃତିରେ ନ ବଳଇ ଆଶା ।
 ପରଦୁଃଖେ କାତର ମୁଁ ପରଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
 ପ୍ରସନ୍ନ ମୁଁ ପରଦାରେ ଶରଣ ମୁଁ ରଖି ।
 ସୁଭଦ୍ରା ବୋଇଲେ ଯାହା କହିଲି ଯେ ଶବେ
 ଶରଣବସ୍ତ୍ର ମାଗେ ଶରଣ ମୁଁ ଏବେ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ବୋଲଇ ମୁଁ ପରଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
 ତୁମ୍ଭେ ପରଲୋକ ବନ୍ଧୁ ଅଟେ ମୁଁ ନିର୍ମାଣୀ ।
 ଶତଧନୁ ତୋର ତହିଁ ପଶିଲି ଶରଣ
 ତାହାକୁ ରଖି ଜଣିଲୁ ଦେବ ନାରାୟଣ ।
 ଶରଣ ପଶିଣ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ଯେ ଆସି
 ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଜଣି ଶାନ୍ତବନ ଦେଲୁ ଧୂସି ।
 ଅନଙ୍ଗ ଦେବତା ମୋତେ ଦିଏ ପରାଜୟ
 ଅଦୋଷେ ନାରାଜ କେତେ କିନ୍ତେ କାମଦେବ
 ବିକଲେ ପଳାଇ ଆସି କାମଦେବ ଭୟେ
 ମୁଁ ତୋ ଶରଣ ମୋତେ ରଖ ଧନଞ୍ଜୟେ ।
 ଅଗ୍ନିଦେବର ଶକ୍ତିକୁ ଲୁହୁହୁ ବ୍ୟାଧି
 ମୋତେ ଉଦ୍ଧର ତୁ ଏବେ ଦେଇ ମହୋତ୍ସବ

କାମ-ସର୍ପବିଷଦାତ କରୁଛି ମୋ କାୟ
 ସେ ବିଷ ଝାଡ଼ି ଗାରେଡ଼ି ମନ୍ତ୍ରେ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଅକାରଣ ଜନକୁ ଯେ କାରଣ କରନ୍ତି
 ମହତ ପ୍ରାଣୀ ଭକତ ଜନ ଉଦ୍ଧାରନ୍ତି ।
 ମୁଁ ଅନାଥ ମୋହର ବନ୍ଧୁ ପାଲଗୁନ
 ଶତ ସହସ୍ର ପ୍ରଣାମ ବହୁତ ଦଇନା ।
 ସୁଧାବେଳେ ଅଳ୍ପଦେଲେ ହୁଏ ଯେତେ ପୁଣ୍ୟ
 ଦରିଦ୍ର ପ୍ରାଣୀଙ୍କି ତ କି ଯହେ ଦେବା ଦାନ ।
 ତୁ ପାଲଗୁନା ମହତ ଜନ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ
 ବୁଝୁଅଛି କାମ ଜଳେ କପାଳ ନ ଧରୁ ।
 ନିଷ୍ଠୁଳଙ୍କ ଯେ ପ୍ରାୟ ତୋ ବଦନ ଗୋଟି
 ଦେଖା କାରେ ମୋର ଅନିକାର ଯାଉ ପାଟି ।
 ବିନୟ ବଚନେ ତାଙ୍କୁ ବୋଲେ ପାଲଗୁନ
 ସୁଭଦ୍ରା ଗୋ ତୋତେ ମୋର ଅନେକ ଦଇନ
 ପରଦାର ଦୋଷେ ମାଗେ ନାଶଯାଇ ତପ
 ମୋର ଗୁରୁ ଦେହ ଲଗି ତୋର ଏଡ଼େ ତାପ
 ଠାକୁର ସେବକ ଏକ ଯୋଗ ଅଛି କାହିଁ
 ଗ୍ରାହଣ ଗୁଣ୍ଡାଳ ସଙ୍ଗେ ମିଶ୍ର ହୁଏ ନାହିଁ ।
 ତୁ ମୋହର ମାଆ ତୁଲୁ ଛୁଡ଼ି ମୋର ଆଶ
 ତୋହର ସଦୃଶେ ବର ଦେଖ ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ବୋଇଲେ ତୋର ଜନ୍ମ ସୋମବଂଶ
 ଦର ବଳବମ୍ଭରୁ ଅଟୁ ଗୁରୁହଂସ ।
 ତୁମ୍ଭ ରୂପ ଦେଖି ମୋର ବଳିଲି ମନଶା
 ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଶରଣ ମୋତେ ନ କର ନିରାଶା ।
 ସୁଭଦ୍ରା ଅନେକ ପୁତ୍ର କଲେ ଅର୍ଜୁନକୁ
 ମୁଁ ଯାଇ ମଣ୍ଡିଲେ ସେ ଧରଣୀ ତଳକୁ ।
 କୋଳ କରିଣ ଧଇଲେ ତାକୁ ସତ୍ୟବତୀ
 ଆନନ୍ଦ ଅର୍ଜୁନ ତୁ ହତ୍ୟା କଲୁ ଏ ସୁବତୀ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଏହି ସୁଭଦ୍ରା ତୋର ଯୋଗୁ ମନ
 କବାଟ ଫେଡ଼ି କୁ ଦେଖ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କଲ ।
 କାଳବେଳେ ପଶିଲୁ ଏ ପୁର ଧନଞ୍ଜୟେ
 ପ୍ରଥମେ ଲଭିଲୁ ପ୍ରିୟହତ୍ୟା ତୁ ଗୋଟାଏ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣ ସୁଭଦ୍ରା ତେଲ ମୃତଆତ୍ମା
 ଏବେ ସନ୍ଧି ଧରି ଆସି ଦେଖ ତୋ ମହାତ୍ମା ।
 ବୋଧ ଦେଇ ନ ମରଲେ କହି ପାର୍ଥ କୁନ
 ଅଭାଇ ପ୍ରହର ଆସି ହୋଇଲି ରଜନ ।

ଡାକି ବିମୁଖ ହୋଇଲେ ଦେବା ସତ୍ୟଭାମା
 ନିଶ୍ଚୟେ ତହିଁ କାହୁଁ ଗଲେ ବେନି ବାମା
 ଗରଳ ଘୋଷିଲେ ଦେହେ ଯେହେତୋ ଏପ୍ରାଣୀ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ସତ୍ୟଭାମା କୋଳକରି ଆଣି ।
 ମେଢ଼ ଭିତରେ ଶୁଆଇ ଦେଇ ଶଶୀମୁଖୀ
 ସୁଭଦ୍ରା ବୋଇଲେ କହ କି କରବି ସଖି ।
 ନ ରହଇ ଆତ୍ମା ମୋର କାମ ଆସକତେ
 ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାଣ କଟାରି ଦେନିଲକ ହସ୍ତେ ।
 ପୋଡ଼ୁ ପୋଡ଼ୁ ସଖି ଏହି ପ୍ରିୟଜନ ଗୋଟା
 ଯୁବାକାଳରେ କାମର ହୁଏ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା
 ଆହେ ଧତା ଭୁବ କିପା ମହାକୃତ୍ୟ କଲୁ
 ପ୍ରିୟଙ୍କ ଉପରେ କାମଦେବକୁ ଚିହ୍ନିଲୁ ।
 ଶରୀର ଦେଇ ପଛରକରୁ ଭୃତ୍ୟକାଣ୍ଡ
 ଅତି ପାତକୀ ହୋଇଣ ନିର୍ମିତ ସେ ପ୍ରିୟ ।
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେ ଗୋ ନ ଭଲ ସଙ୍ଗାତ
 ଅବଶ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ତୋତେ ହୋଇବ ପ୍ରାପତ ।
 ତୁ କିପାଇଁ ନିନ୍ଦାକରୁ ଏ ପ୍ରିୟ ଜନକୁ
 ପ୍ରିୟ ଉତ୍ପତ୍ତି କରଇ ସିନା ପୁରୁଷକୁ
 ପ୍ରିୟ ନ ଥିଲେ ପୁରୁଷ ହୁଅନ୍ତେ ଗୋ କାହିଁ
 ପୁରୁଷ ବଧାତା ପ୍ରିୟ ଗତିଅଛି ବହି ।
 ଆଗହୁଁ ଦେଖ ସଙ୍ଗାତ ପ୍ରିୟ ନାମ ଧରି
 ପଛରେ ସିନା ପୁରୁଷ ନାମକୁ ଉଚାରି ।
 ଆଗ ଦେଖ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଲି ପଛେ ନାରାୟଣ
 ଆଗେ ଉମା ମହେଶ୍ୱର ପଛେ ସୁମରଣ ।
 ସକଳ ଜନଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଅଟଇ ଗୋ ମୂଳ
 ପ୍ରିୟଙ୍କ ବଶ ଅଟନ୍ତି ପୁରୁଷ ସକଳ ।
 ପୁରୁଷେ ସିନା ପ୍ରିୟଙ୍କ କରନ୍ତି ଦଇନୀ
 ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟେ ପକ୍ଷାଣ ଅଟେ ଫାଲଗୁନ ।
 ଧରଣ୍ୟ ଗଛରେ ଫଳ ଧରଇ ନା ସଖି
 ଆରତ ହୋଇଲେ କାର୍ଯ୍ୟ ନୋହେ ଜାଣ କିଛି
 ଏ କଥା ମୁହିଁ ଜଣାଇ ଦେବ ଦେବରାଜ
 ଆଜର ମଧ୍ୟରେ ସିଦ୍ଧି କରଇବ କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ସତେହେ ଆତ୍ମ ଦଇନୀ ଯେବେ ନ ଦେନିବ
 ଆତ୍ମକୁ ନିଶ୍ଚୟ କରି ପାର୍ଯ୍ୟ କାହିଁ ଯିବ ।
 ଯେବେ ନିଶ୍ଚୟ କରିବ ଆତ୍ମକୁ ଫାଲଗୁନ
 ବଳେ ତାହାକୁ ଆଣିବି ସଖି ମୁହିଁ ଦେଇ ।

ସୁଭଦ୍ରା ହସେ ସତ୍ୟଭାମାର ବଚନେ
 ଯାଉଅଛି ସଖି ଜଳୋଥ ଯନ୍ତ୍ରଧାନେ ।
 ମେହର କଥାକୁ ସଖି ନ କର ତୁ ହେଲ
 ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ର ବୁଡ଼ୁଅଛି ମୋର ଚେତନ
 ମୁହିଁ କେତେବେଳେ ଯିବି ତୋହର ଚେତନ
 ନ ସଖି ପସୋରୁ ମୋତେ ଠାକୁରକୁ
 ଦୈର୍ଘ୍ୟଧନକୁ ଦରିଲେ ଯେବେ ବଳବତ୍
 ନିଜ ରୂପ ଚରି ବିଜେ କରେ ଯେବେ କି
 ତାହାଙ୍କଠାରେ ଗୋ ସଖି ନାହିଁ ମୋର
 ଅର୍ଜୁନହୁଁ ସଖି ମୋର ଆନେ ନାହିଁ ବା
 ଏସନକ ବିଚାରନ୍ତେ ପ୍ରସରିଲୁ ରାତି
 ମିଳିଲେ ସୁମୀ ଶୟନ ସ୍ଥାନେ ସତ୍ୟଭାମା
 ଦେଖି ତାହୁଁ ପରାଶ୍ରମେ ଜଳେ ଥେ
 କାର୍ଯ୍ୟସିଦ୍ଧି ହୋଇଲ କି ବିଳମ୍ବେ ଏବେ
 ଦୁଇ ବିଳମ୍ବେ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଏ ସିଦ୍ଧି
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ପ୍ରସନ୍ନ କି ହେଲ ଯଥାବସ୍ତୁ ।
 କରଯୋଡ଼ି କହେ ଶହାଜିତର ନନ୍ଦନୀ
 ପୁରୁଷ ଲକ୍ଷଣ ନାହିଁ ନଦୁଃସ ଫାଲଗୁନ
 ତିନି ପ୍ରହର ଯୌବନେ ମନାଇଲୁ ବସି
 କବ ଟକୁ କିଲ ଦେଇ ବହୁତ ହିଙ୍ଗାସି ।
 ପାଷାଣ ତରଳ ଯିବ ଆତ୍ମ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ତଥାପି ଛେଦ ନ କଲ ଯଥାରୂପାମଣି ।
 ତୁଣ୍ଡସ୍ତ ପ୍ରହର ଦେବ ଭୋଗ ହେଲୁ ରାତି
 ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇ ଅଇଲୁ ବେନି ଯେ, ଯୁବକା
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଗୁଡ଼ିଲି ମୁଁ ମେଡ଼ର ଭିତର
 କିଏ ବିଚାରଣ ଆଜ୍ଞା ଦେବା ତଡ଼ଧର ।
 ଏସନ କହିଲେ ଶହାଜିତର ଦୁର୍ବଳୀ
 ଶୁଣି ବିରସ ହୋଇଲେ ତହିଁ ବନମଳୀ ।
 ବସନ୍ତ ଉତ୍ସବଯାତ୍ରା ବିଜେ ମୁନିମାନେ
 ଜଳଶୀତା କରନ୍ତି ସେ ନଉକା ବନାନେ ।
 ସୁନ ତର୍ପଣ ଆହୁତି କର୍ମ ଦେବ ପାରି
 ରେବତ ପବନ ବିଜେକଲେ ଦେବ ହରି
 ବଳରାମ ଉତ୍ତମେନ ସାତବତୀ ଦେବ
 ଶୀତାରସ ରଙ୍ଗେ ବିଜେ ସବ ମହାମୁନି ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ସଙ୍ଗେ ଦେବ ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ଖେଳନ୍ତି ଜଳେ ଆଗରୁ ନଉକା ବନାନ

ଧନୁ ଜଣାଇଲ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଶ୍ରୀମଦ୍‌ହସ୍ତିନାକୁ ବରଣିଲେ ଦୁଃଖ ।
 ଧ୍ୟାୟନକୁ ଉଦ୍ଧବ ଗଲ ଆଶଙ୍କାକୁ
 ହସ୍ତିନାକୁ ସେ ପ୍ରଦାନ କରିବେ ତାହାକୁ ।
 ନ ବାରତା ଗୋଟି ଶୁଣିଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ଧ୍ୟାୟନରେ ଦେବ ନିଶ୍ଚୟ କଲେ ।
 ନର ନଦନକୁ ଗୁଣି ଦେବସପ୍ତ
 ର ନ କରୁ କିପାଁ ଏହା ଧ୍ୟାୟନ ।
 ଶୁଣିଲେ କତନେ ଅର୍ଜୁନ ମଉନ
 ଶାସ୍ତ୍ରୀ ବାହୁଡ଼ିଲେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଦେବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନାକୁ ଯିବ
 ଧ୍ୟାୟନ ଠାକୁରଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେତେ ଆସିବ ।
 ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ କାକ୍ୟ ଶୁଣି ବନମାଳୀ
 ଧ୍ୟାୟ ଅର୍ଜୁନ ତୁ ଶଶୀ ବୁଦ୍ଧିଶାଳୀ ।
 ଧ୍ୟାୟନ ଆସିବେଟି ଯେବେ ଦ୍ଵାରକାକୁ
 କପାଳି ଯିବୁ ଆଉ ହସ୍ତିନାବନ୍ଧକୁ ।
 ଶୁଣି ଠାକୁର ପୁଣି ହେବେ ବରଜାତ
 ପ୍ରହୋଷ ଭୁବିଶ୍ରବା ଆଦି ସେନାପତି ।
 ତେଜ ବେଲି ବିଜୟ କଲେ ଦ୍ଵାରକାକୁ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ ସମାଦାର କରି ଅର୍ଜୁନକୁ ।
 ନହାରି ଦେବ କଲେ ମଣୋହରେ ବିଜେ
 ଯିବୁ ଶ୍ରେଜନ କରି ପ୍ରଭୁ ଦେବଗଜେ ।
 ଶ୍ରୀକୁ ଘେନି ଦେବ ବିଜେଯି ଦ୍ଵାସନେ
 ମରେ ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତି ଅସଂଖ୍ୟମାନେ ।
 ତତରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ନନ୍ଦର ଦୁଲ୍ଲୀ
 କା କବାଟର ବାଟେ ଗୁହ୍ୟେ ଚଣ୍ଡିତାଳି ।
 ଶ୍ରୀନର ବଦନକୁ ଗୁଣି ଲଳିତସୁଷି
 ଶ୍ରୀମୋହନ ମୁରତି ମୁଖ ତାର ଦେଖି ।
 ଶୁଭକ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ଆପଣାର ଚିତ୍ତେ
 ତଳ ଗ୍ରାସ ଗୁଡ଼ାଇ ପାର୍ଥସ୍ଥି ଚେମନ୍ତେ ।
 କା ଅବତାରେ ଯାର ପ୍ରକୃତ ସର୍ବଥା
 ସହ ସିନାଜାଣଇ ଯେ ପର ଦାର କଥା ।
 ନିଜ ଗୌରବ ଆଦି ସମସ୍ତ ଉପେକ୍ଷି
 ନିଶ କଟାକ୍ଷେ ମୋହନ ସକଳ ମୃଗାସି ।
 ଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧାୟ
 ଶ୍ରୀ ମରେ ଅସ୍ତ୍ର ଗଲେ ଗଜନଦିହାରି ।

ରାସରେ ସାରିଣ ଦେବ ଅମୃତ ମଣୋହ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଆସ୍ଥାନରେ ଶୟନ କରାଇ ।
 ହବ୍ୟ ପଲଙ୍କରେ ଶୟନ କରାଇ ସୁପାତ
 ସହସ୍ରେକ ଘୋଷାବଳି ଜଳେ ଚଉକତି ।
 ଉପରେ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରାଚପ ମୁକ୍ତା କେର କେର
 ମାଣିକ୍ୟ ପୁଞ୍ଜିରେ ଘୁଷୁ ମାଳାମାନ ଝୁଲି ।
 ଅର୍ଜୁନ କୁ ଯେ ଶୟନ କରାଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 କବାଟ ନ କଲି ଶେଇଥିବୁ ସବ୍ୟସାଚୀ ।
 ଆମେ ଶ୍ରୀହରି ଶୟନ ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶ
 ସତଂସ୍ରମାକୁ ବୋଇଲେ ଡାକ ହୃଷୀକେଶ ।
 ଆମେ ତିଆରି ଅଛୁ ଗାର ପାଲଗୁନ
 ତୁମ୍ଭେ ତଳ ଏବେ ସଖି ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଘେନି ।
 ସୁଭଦ୍ରା ସମର୍ପି ଆସ ଅର୍ଜୁନକୁ ନେଇ
 କାର୍ଯ୍ୟ ସୁବ୍ୟାଧାନ କର ଦେଶେ ତୁମ୍ଭେ ଯାଇ
 ସ୍ଵାର୍ମଜର ଆଜ୍ଞାପାର ଗଲେ ସତ୍ୟସଞ୍ଜ
 ସୁଭଦ୍ରା ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ବସିଅଛୁ ସୁଖ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ପାଶେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ସତ୍ୟସଞ୍ଜ
 ସୁଭଦ୍ରା ବୋଇଲେ ସାଧୁ ସାଧୁ ତୋ ମହିମା
 ପର ଉପକାର ମର୍ତ୍ତ୍ୟ କରନ୍ତି ଯେ ଜନ
 କିସ ଦେଇ ସେବାରେ ମୁଁ ହୋଇବି ଗୁଜନ
 ଅର୍ଜୁନ ମୋହର ସଙ୍ଗେ ଥିବ ଏକମେଲେ
 ସେବା କରିବି ତେହର ମୁଣ୍ଡି ସେତେବେଳେ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଘେନି ତହୁଁ ଗଲେ ସତ୍ୟସଞ୍ଜ
 ପୁରେ ପ୍ରବେଶନ୍ତେ ଦେଉ ପ୍ରହର ଯେ ଶୁଭ
 ତିନି ପୁରର କବାଟ ବଜ୍ରର କଳିଣି
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ବସି ଅଛଇ ଗାର ପାଲଗୁନ ।
 ପଲଙ୍କରେ ବସି ଶର ଗଣେ ଗାରପାର୍ଥ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଘେନି ଦ୍ଵାରେ ସତ୍ୟ ମାରେହାତ
 ପେଲନ୍ତେ ବଜ୍ର କବାଟ ନ ଫିଟେ କଳିଣି
 ଉଚ୍ଚେ ଡାକ ଦେଲେ ଶହାଜିତର ଦୁଲ୍ଲୀ ।
 କବାଟ ଫେଡ଼ି ତୁ ପାଥ ସନ୍ଧ୍ୟା ଧିକୁ ଆସ
 ଜଗନ୍ନାଥ ଦେଇଛନ୍ତି ଚୋରାକୁ ସନ୍ଦେଶ ।
 ସେ ଜଗମୋହନ ଦେବ ଆଜ୍ଞା ମୁଣ୍ଡି ପାଇ
 ସୁଭଦ୍ରା ଘେନି ଅଛଇ ତୋତେ ଦେବାପାର୍ଥ
 ଏ ସୁଭଦ୍ରା ବଳାଇଲ ଚୋରାରେ ମାନସ
 ତୁମ୍ଭେ ପାଲଗୁନ ପୁର ଏହା ଅଭିଳାଷ ।

ଭିତରେ ଥାଇ ବୋଲଇ ବାର ସବ୍ୟସାଚି
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଲେ କାର୍ଯ୍ୟ ନ ହୁଅଇ କିଛି ।
 ମାତା ହୋଇ ତୁ କପାଇଁ କରୁଛୁ କଟାଳ
 ତୋହସୋରୁଁ ହୋଇବ କି ମୁଁ ବୋରଷଟାଳ
 ହରି ବଳରାମ ପରା ତୋର ବେନିଭ୍ରାତେ
 ଲଜ୍ଜା କପାଇଁ ବସାଉ ତାହାଙ୍କର ଚିତ୍ତେ ।
 କି ବୋଲି ବେଲିବେ ମୋତେରାମବନମାଳୀ
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ବଂଶରେ ତୁ ଲଗାଇବୁ କାଳି ।
 ପାପପୁଣ୍ୟକୁ କପାଇଁ ବିଚାର ନ କରି
 ଏ ଗୁରୁ ପାପ କଥାରେ ମଜୁଛୁ କିପରି ।
 ଶୁଣିଲଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହେବେ ତୋତେ ବିଭା
 ତୁ ମୋହର ଗୁରୁପତ୍ନୀ କରିବ ତୋ ସେବା
 ହେବୁ ପଞ୍ଚକଟକର ତୁହି ଠାକୁରାଣୀ
 ସେବକକୁ ଆଶା ଗେନ କର ମହାମୁଖୀ
 ଚଳ ଚଳ ସୁଭଦ୍ରା ଗୋ ପିଠିଲି ତୋ କଷ୍ଟ
 ପଲ୍ଲବ ନାରାୟଣର ସଙ୍ଗେ ହେବୁ ଭେଟ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ବୋଲଲୁ ପାର୍ଥ ଅଟୁ ତୁ ନିର୍ଲଜ୍ଜ
 ତୋ ଗୁରୁକୁ ଶ୍ରବ କିପ୍ରୀ । କଲେ ଦେବରାଜ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରାଜା ଅଟେ ତୁମ୍ଭର ବଈରୀ
 ତା ଗୁରୁକୁ ପ୍ରଣାମା ତ ଏତେ ମତେ କରି ।
 ମୁଁହିଁ ତୋହର ଶ୍ରାବଣା ହେବ ବାର ପାର୍ଥ
 କଉରବଙ୍କର ନାମେ କମ୍ପେ ମୋର ଗଣ
 ତୁ ତାର ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନ କରୁଛୁ କେମନ୍ତେ
 ଧାତା ଘଟସୁତ କରିଅଛୁ ତୋତେ ମୋତେ
 ଆହେ ଧନଞ୍ଜୟ ଏବେ କବାଟ ଫେଡ଼ିବା
 ମୁଁହିଁ ତୋହର ଚରଣେ କରିବି ସେବା ।
 କ୍ଷତ୍ରିକୁଳବାନା ତୋର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ ସତ
 ନ କର ନିରାଶ ମୋତେ ଏବେ ପଶୁପୁତ
 ତାହା ଶୁଣି କୋପଭରେ ବୋଲଇ କରୁଟି
 ଉତ୍କଳେ ଜାତହୋଇ ତୁ ଏଡ଼େ ନିରାପୀ ।
 ଧୂକ ଧୂକ ତୋହର ଯେ ନନ୍ଦ ତାତ ମାତ
 ଏସନକ ଯୋଗେ ତୋତେ କରିଛନ୍ତି ଜାତ ।
 କୁଳ ସୁଲକ୍ଷଣ ଯେବେ ଉପୁଜେ ନନ୍ଦନ
 ସୁସ୍ତି ଶ ହୋଇଲେ ହୁଏ ଦୁଇକୁଳ ଧନ୍ୟ ।
 ଗଉଡ଼ି ଜାତିରେ ସିନା ଉତପତ୍ତି ନନ୍ଦ
 ଗୋପାଳଙ୍କ ପ୍ରକୃତି ଯେ ସବୁଠାରୁ ମନ୍ଦ ।

ଜାଣିକରି ବିଧାତା ଯେ ଦେଲୁ ଅଭିଶାପ
 ଦ୍ଵାରେ ଦ୍ଵାରେ ବୁଲୁଥାନ୍ତି ଯୁବକ କଳାପ
 ଯେତେକ ବଚନ ତୁହି ବୋଲଲୁ ଯଥାର୍ଥ
 ଅଧୀକକର ଏସନ ଅଟେ ଚରିତାର୍ଥ ।
 ତୁହି ଯେ ବୋଲଲୁ ରାମ କୃଷ୍ଣ ମୋର ଭ୍ରାତ
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ପୁତ୍ର ହେଲେ ପ୍ରତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ
 ଗୋପାଳୁଣୀ ଜନ ତୋର ପ୍ରକୃତି ଯେ ହୁଏ
 ତୋ ଯୋଗୁ ଦୁଷ୍ଟିତ ହେଲେ ରାମଭଗବାନ
 ଦୁହିତାଏ ଉପୁଜିଲେ ବଂଶକୁ ଅସାଧୁ
 ସତ୍ୟସ୍ଵମୀ ବୋଲଲେ ତୁ ପାର୍ଥ କିପ୍ରୀ ନନ୍ଦ
 ଆସେ ଯାହା ଅରକ ତା କର୍ମ ବେଲି ପା
 ଆନୁମାନେ ମନ୍ଦ ଜାତି ତୁମ୍ଭେ ତ ମହତ ।
 ମହତ ଜନକୁ ଦେଖି ଆନୁ ଆଶ୍ରା କଲୁ
 ଈଶ୍ଵରଙ୍କ ସେବାକରି ନିମ୍ନଲ ହୋଇଲୁ ।
 ଭିତରେ ଥାଇ ବୋଲଇ ବାର ପାଲଗୁନ
 ଦନ୍ତରେ ଭରଣ ଘେନି ତୋତେ ମୋଦଇ
 ମୁଁହିଁ ଯେ ତୋହର ଭୃତ୍ୟ ଦାସର ସେ ଦେବ
 ଦେବସ୍ତ୍ରୀ ଶ ହୋଇ କିପ୍ରୀ । ମାନବରେ ଆଶା
 ରାଗେଣ କଲଇ ତେ ତେ ଅନେକ ଭୟନା
 ପ୍ରଣାମ କରୁଛୁ ମନେ ନ କର ତା ଘେନା ।
 ଜାଣିଲେ କୋପ କରିବେ ବଳରାମ ସ୍ଵାମି
 ଏ କାରୁଣ୍ୟ ପୁଣ ପୁଣ କହୁଛୁ ପ୍ରଣମି ।
 ଅନେକ ବାଗେ ବୋଲଲେ ପାର୍ଥ ନାସ୍ତିବା
 ରାଗେ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେଲୁ ନନ୍ଦର ଦୁଲ୍ଲଖୀ ।
 ଆହେ ଅର୍ଜୁନ ତୁ ମୋତେ କଲୁଣି ଝିଜାସ
 ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ ଅଟୁଛୁ ସ୍ଥାନ ପୁରୁଷ ।
 ଧୂକ ଧୂକ ତୋ ଶାବନ ଆରେ ପାଲଗୁନ
 ଧୂକ ଧୂକ ହେଉ ତୋର ପିଅର ଜନମା ।
 କେବଣ ମହାମୁ ହେଲୁ ତୋର ସାଜଦାତା
 କୁ ସ୍ଵରୂପପଣେ ତୋତେ ସଜିଲି ବିଧାତା ।
 ଧୂକ ତୋର କ୍ଷତ୍ରିପଣ ସବୁ ଅଟେ ମିଛ
 କିପ୍ରୀ । ତୋର ନାମଗୋଟି ଦେଲେକ ବିକଳ
 ବଳସାଧ୍ୟ ତୋହର ଏସବୁ ଧୂକ ହେଉ
 ଏ ତୋହର ମାଂସ ପଛେ ଗୁପ୍ତପକ୍ଷୀ ଶାଉ ।
 ଜପାସୁର ମୁଖରେ ତୁ ପଡ଼ିଲୁ ଯେ ବେଳେ
 ମୋ କଷ୍ଟ ନ ଥାନ୍ତା ମରିଥିଲେ ତୁ ସେକା

ମୋତେ ଦହବାକୁ ବଢ଼ିଅଛୁ ନିଜ କାୟୁ
 ଦୁଃଖୀର ସଙ୍ଗାତ ତୁହି ଅଛୁ ଧନସ୍ତୟ ।
 ଅନେକ ଭାସି ନା ମୋତେ ବୋଲୁଅଛୁ ଆଜ
 ଗଗେ ଆସି ହରୁ କିନା ମୋ ପ୍ରାଣ ନିଶ୍ଚିତ ।
 ସୁଧସ୍ଥି ଶପଥ ତୋତେ କରୁଁ ଘ୍ରୋହ କରୁ
 ଜଗନ୍ନାଥ ଗଣ ଯେବେ କବାଟ ନ ଫେଡ଼ୁ ।
 ଶୁଣି ହସିଲ ପାଣ୍ଡବ ଗାର ଧନଜୟ
 ସାଧୀ ସୁଭଦ୍ରା ଭେଟିଲ ତନ୍ମୟ ପରସ୍ପର ।
 ଗଣ ପକାଇ ଦେନଲ ମେର ଜତି କୃତ୍ତି
 ନ ପୁଣ ସୁଭଦ୍ରା ବଳେ ଆସଇ ମୋ କତି ।
 ବରଦ୍ଧଣୀ ପ୍ରସାଦ ପୁଣି ପୁରୁଷହିଁ ବଲ
 ଗଣୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆଦର ଦୁର୍ଭାଗ ଯେ ଚାଲ ।
 ଅମୃତ ଶର୍ମ ଆଗୋ ଅସତ ମରତ
 ଅମାର୍ଗ ଧଥ ଆଦର ଅକୁଳ ସଙ୍ଗତ ।
 ଅକାରଣ ସ୍ଥାନ କୁଳ ଭୟଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି
 ଅନ୍ୟ କାହା କର୍ମେ ଥିଲେ ନୁହଇ ସେ ସାଧୁ
 ଅନ୍ୟାୟ ଗ୍ରାହଣ ଯେ ଅମୂର୍ତ୍ତି ଦଇତ
 ଅସାଧନ ପୁରୁ ପୁଣି ଅଜ୍ଞାତ ପଣ୍ଡିତ ।
 ଅଗ୍ରାଣ୍ୟ କର୍ମ ଆକର ଅଯୋଗ୍ୟ ଘରଣୀ
 ଅହର୍ନିଶି କୋପ କରୁଥଇ ଦେବପୁରୁଣୀ ।
 ଅକୁଳ ଅଗ୍ରାଣ୍ୟ ଆଉ ସ୍ଥାନସ୍ଥାନବାସୀ
 ଏ ଲୋକ ସଙ୍ଗେ ଘୁଷିଲେ ଧର୍ମହିଁ ନ ଆସି ।
 ତୁ ଯେବେ ମୋତେ କଟାଳ କଲୁରେ ଯୁବକ
 ଆଉ ଦେଲେ ନ ଆସିବ ଧୂର ଦ୍ଵାରବଣୀ ।
 ଅଳପ କଥାରେ ବହୁ ଉପୁଜଇ ଲଜ
 ଅଶ୍ରୁତ ଲୋକ ସିନା କରନ୍ତି ଅକର୍ମଣ୍ୟ ।
 ନୁହଇ ନୁହଇ ଜଣ ଏ ମୋହର କର୍ମ
 କୋଟି ସିଦ୍ଧବଳ ତୋର ଶାସ୍ତ୍ର ବଳଗମ ।
 ଯେଲୋକ୍ୟ କମ୍ପର ଆଗୋ ଯାର ପରବ୍ରତମେ
 ଦକ୍ଷେ ସୌନନ୍ଦ ମୂଳେ କଜ୍ଜ ହଳ ବାମେ ।
 କଦମ୍ବରସ ପାନରେ ପୃଥ୍ଵୀ ହେଲେ ଦେନେ
 କୈଳାସ ତ ଡିଲୁ ଧନକାଳ ହଳମୁଦନ ।
 ତା ଭଗିନୀ ହରିବାକୁ କେବଣ ସହାସ
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଅନଳ କ ସହ ଦେବ ଶାସ
 ସୁରଙ୍ଗ ଦେଖିଣ ମୋତେ ସଖି କରୁ ଲଜ୍ଜା
 କାଳେ ତୋହର ପୁରୁଲ ନାହିଁ ମନୋବାଞ୍ଛା ।

ନ ଜାଣି ଏପରି କପାଁ ହେଉ ଗୋସାମଣି
 ମୋହର ଦଇନା ଦେବ ଚଳ ଏହିପଣି ।
 ଛୁଡ଼ ଛୁଡ଼ ସୁନ୍ଦର ଗୋ ଏବେ ମୋର ଆଶ
 ଏ କଥା ଛୁଡ଼ ତୁ ଆନ ପୁରୁଷରେ ରସ
 ଅନେକ ଦୁଃଖ ପାଇବୁ ମୋ ଲାଗି ସୁନ୍ଦର
 ଶୁକପକ୍ଷୀ ପ୍ରାୟେ ଆଶା ହୋଇବ ତୁମ୍ଭେ ।
 ଶିମିଳିକୃଷ୍ଣ ସୁରଙ୍ଗ କୁସୁମ ଯେ ଦେଖି
 ନିଗଣ ହୋଇଲେ ତହିଁ ଯେହ୍ନେ ଶୁକପକ୍ଷୀ ।
 ବଡ଼ ସୁରଙ୍ଗ ଭଲେ ବୁଦ୍ଧାରକ ଫଳ
 ତାର ଆଶେ ଶୁକପକ୍ଷୀ ହୋଇଲ ନିଶ୍ଚଳ ।
 ସୁରଙ୍ଗ ରଙ୍ଗ ଦେଖିଣ ବଡ଼ାଇଲ ଆଶା
 କାଳେ ନ ପୁରଇ ତାର ବୁଡ଼ିଲ ଭରସା ।
 ନ ଜାଣି ହୁଡ଼ ପଡ଼ିଲୁ ଏବେ ମହାମାଣି
 ସୁଭଦ୍ରା ପ୍ରତିହତର ଦେଲ ତ ହା ଶୁଣି ।
 ବଧୂର ଶୁଣଇ କାହିଁ କନ୍ଦୁରସବାଣୀ
 ପଦ୍ମବତୀ ଛୁଡ଼ି ଭେକ ଗାଏ ପକ୍ଷପାଣି ।
 ତୁହି ଯେବେ ନ ଶୁଣିଲୁ ଧର୍ମ ଆମ୍ଭ ବୋଲ
 ସୁଜାଣ ପଟକୁ ଛୁଡ଼ି ହୋଇଲୁଣି କାଲ ।
 ନ ରହ ତୁ ଏଥେ ବେଗେ ଯାଅ ଯା ବାହୁଡ଼
 ସମସ୍ୟା ନ ଦେଇ ବେଗେ ଶୁଅ ମୁହଁ ମଡ଼ ।
 ବନସ୍ତ ହୋଇ ବୋଇଲେ ସେ ବେନ କାମିନୀ
 ତନୁପ୍ରହର ହୋଇଲ ଆସି ସେ ରଜନୀ ।
 ସମସ୍ୟା ନ ପାଇ ତହୁଁ ହୋଇଲେ ନିଗଣ
 ବ ହୁଡ଼ିଲେ ସତ୍ୟଭାମା ଦେବା ନିଜ ବାସ ।
 ଶ୍ରେ ଦଇବ ପୁରୁଷ ତୁ ଏସନକ ବୋଲି
 ଆସ ଶୁଣ ସେ ସୁଭଦ୍ରା ନ ପାରଇ ଗୁଲ ।
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେ ତୁ ନ ଭାବ ସଙ୍ଗାତ
 ଅବଶ୍ୟ ତାକୁ ବୋଲିବେ କାଲି ଜଗନ୍ନାଥ
 ନିମ୍ନ ନେହିବ କେବେ ପଶୁ ଗମ ଧାଡ଼ି
 ଧୂରତ ଆରତ ଲ ତାକୁ ଆମ୍ଭେ ଲେଡ଼ି ।
 ସୁଭଦ୍ରା ଗଲେ ଯେ ତହୁଁ ମେଡ଼ି ଭବରକୁ
 ସତ୍ୟଭାମା ଗଲେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଗୁମୁକୁ ।
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଗୁମୁରେ କଲେ ଯାବେତେ
 କୁଶଳ ବାଞ୍ଛି ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ପ୍ରଭୁ ଦେବବଜେ ।
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଲେକ ନୋହିଲ ତ କହୁ
 ଶୁଣି ତହୁଁ ପ୍ରମୁଦିତ ହୋଇଲେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ।

ସତ୍ୟଭାମାକୁ ବୋଇଲେ ଦେବ ହୁଷୀକେଶ
 ଆମ୍ଭର ଦୁଇ ଉପୟ ଅଛି ତହିଁ ଆସ ।
 ଶୁଣ ପ୍ରଭାତରେ ତୁମ୍ଭେ ଘେନି ସୁଭଦ୍ରାକୁ
 କେନ୍ଦ୍ରାପା ଦେଶେ ପୁନଃ ପ୍ରାୟମ୍ଭୁ ପୁରକୁ ।
 ମାୟାବତୀଙ୍କର ଆଗେ କହିବ ଏ କଥା
 ସେହି ଜାଣନ୍ତି ପୁରୁଷ ମୋହନ ବାରତା ।
 ମାୟାବତୀ ପୁରକୁ ଗୋ ଚଳ ଏହିକ୍ଷଣ
 ତେବେ ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଜାଣ ଅଛଇ କାରଣ ।
 ସତ୍ୟଭାମାକୁ ତିଆରି ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ୱାମୀ
 ସୁଭଦ୍ରା ମନ୍ଦିର ବଜେ ଶବ୍ଦର ଦୁଲ୍ଲଖୀ ।
 ସେ ପ୍ରକାରେ ସବ କହିଥିଲେ ଜଗନ୍ନାଥ
 ସୁଭଦ୍ରା ଆଗରେ ସବ କହିଲେ ଭୁବିତ ।
 ଅନେକ ହରଷ ହେଲେ ନନ୍ଦର ଦୁଲ୍ଲଖୀ
 ମାୟାବତୀପୁରେ ଗଲେ ସତ୍ୟଭାମା ଘେନି
 ଅନେକ ସେ ଅଳଙ୍କାର ସୁଶୌନ ବସନ ।
 ପ୍ରବେଶିଲେ ଘେନି ମାୟା ପୁରେ ବେନଜନ
 ପଲଙ୍କରେ ଥିଲେ ମାୟାବତୀ ମାହେଶ୍ୱରୀ
 ଧାତକାରେ ଆସନକୁ ତେଜ ସେ ଉଭୁରି ।
 କରେ ରତ୍ନବିନ୍ଦୁ ଏକ ଘେନିକରି ବାଳୀ
 ଗୁରୁପତ୍ନୀ ଦେବୀଙ୍କର ଚରଣ ପଶାଳି ।
 ପାଦ୍ୟାଦ୍ୟ ଦେଇ କନକ ଆସନେ ବସାଇ
 ପ୍ରଣାମ କରି ଶୋଇଲେ ଦଣ୍ଡପ୍ରାୟ ହୋଇ ।
 ଆଶିଷ ବାଞ୍ଛା ତାହାର କଲେ ସତ୍ୟାବତୀ
 ଅହିଂସା ସୁଲକ୍ଷଣ ଗୋ ହୁଅ ପୁତ୍ରବତୀ ।
 ମନର ବାଞ୍ଛା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ତୋତେ ମାୟା
 ବେନଭୂଜେ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ତାକୁ ସ୍ନେହେ
 ବୋଇଲେ ସେ ସତ୍ୟଭାମା ଶୁଣି ସି ଗୋ ମାତ
 ତୋର ପୁରକୁ ପ୍ରେଷିଲେ ମୋତେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ମଧ୍ୟମ ପାଣ୍ଡବ ସେ ସେ ଘାର ପାଲଗୁନ
 ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଜାତ ହୋଇଛି ବସ୍ତୁ ତେଜ ଘେନି
 ଅହିଂସା ଯେମନ୍ତ ଦ୍ୱାରକାର ଉପକାଶ
 ତୁ ତାହାପ୍ରତ୍ୟେକେ ମାଗୋ ଜାଣୁ ତଥ୍ୟକରି
 ଗୋପୀନ୍ଦ୍ରକୁ ବଧକରି ସାତବତୀ ରଖି
 ସେହି ଅହିଂସା ଆମ୍ଭର ପୁରକୁ ଆସିବୁ ।
 ସୋମବତୀ ଠାକୁର ସେ ମଧ୍ୟ ଭୁବନର
 ଆଉମାନେ ପରିବ୍ରାଜ ଅଟନ୍ତି ତାହାର ।

ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ମନ ଦେବା ସୁଭଦ୍ରା ପାର୍ଥକୁ
 ସେ କଥା ନ ଯୋଗାଇଲୁ ରାମଙ୍କ ମନକୁ ।
 ସୋମବତୀ ଉପୁଜିବ ସେବେଟି ସନ୍ତାନ
 ସେହି ହେବ ଜମୁଣୀପ ପୃଥ୍ୱୀର ଧାରଣ ।
 ଏତେକ ବିଚାର ମୋତେ ଦେବ ସେ ହକାରି
 ବୋଇଲେ ଏ କଥା ତୁମ୍ଭେ ପାରିବ କି କରି
 ହୋଇବ ତେବେ ଅହିଂସା ସୁଭଦ୍ରା ପୀରତି
 ବଳରାମଙ୍କ କୋପକୁ କରଇବା ଶାନ୍ତି ।
 ମାଗୋ ସେ ବଚନେ ଘେନି ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଗଲୁ
 ବେନି ରାତି ହେଲ ଆମ୍ଭେ ଖଟି ମନାଇଲୁ ।
 କବାଟ କିଲ ଶୋଇଛି ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ରଜନୀ
 ବନ୍ଦର ଜନ ପବୟ ବଚନ ନ ଶୁଣି ।
 ବନୟ କରି କହିଲୁ ଆମ୍ଭେ ଯେତେ ବାଣୀ
 ପାଶାଣ ଝଡ଼ି ପଡ଼ିବ ଆମ୍ଭ ବୋଲ ଶୁଣି ।
 ନିରାଶ ହୋଇ ଅଛୁ ଯେଣୁ ବେନିରାତି
 ତୋହ ପାଶକୁ ପ୍ରେଷିଲେ ମୋତେ ଯଦୁପତି ।
 ଯେମନ୍ତ ମନ ବଳାଏ କିନା ଧନଞ୍ଜୟ
 ଗହମଦେ ତହିଁର ଗୋ କରିବୁ ଉପୟ ।
 ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କ ବଚନେ ସୁଭଦ୍ରା ସେ ଉଠି
 ଧଳଲେକ ମାୟାବତୀ ଭୁଜ ଓଠ ପିଠି ।
 ବସ ଗୋ ମାତା ବୋଲନ୍ତି ଧୀରେ ମାୟାବତୀ
 କରଇବା ଅହିଂସାର ତୋହର ପୀରତି ।
 ଶୁଣିବା ଗୋ ଠାକୁରଣୀ ଏଥର ଚରିତ
 କହିବାକୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଏ ବଡ଼ଇ ଗୁପ୍ତ ।
 ମାଗୋ ପ୍ରତିଷ୍ଠାମାନଙ୍କୁ ସେ ପୁରୁଷେ ରମନ୍ତି
 ପୁରୁଷକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାମାନେ ଅଙ୍ଗଭୋଗ ଦ୍ୟନ୍ତ
 ଦୁଇ ଅନୁବନ୍ଧରେ ହେ ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ବରି
 ପ୍ରତିପଦାଠରୁ ପ୍ରୋକ୍ତମାରୀ ଯାଏ ଧରି ।
 ତଥ୍ୟକ ତଥ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରର କଳା ସେ ବାରିବା
 ଶୁକଳପକ୍ଷେ ଚନ୍ଦ୍ରମାମତେ ବିଚାରବା ।
 ପ୍ରଥମେ ଶୁକଳପକ୍ଷରେ ପ୍ରତିପଦା ତଥ୍ୟ
 ଚନ୍ଦ୍ର ରହିଥାଇ ତଳ ପାୟୁର ଗଣ୍ଡି ।
 ଦ୍ୱିତୀୟାରେ ଥାଇ ଚନ୍ଦ୍ର ପୁଟିଆ ସେ ଜଞ୍ଜ
 ତୃତୀୟାରେ ରହେ ଯାଇ ଆଶୁ ଗଣ୍ଡି ସଙ୍ଗ ।
 ଚତୁର୍ଥୀରେ ଥାଇ ଚନ୍ଦ୍ର ଜଞ୍ଜର ଉପର
 ପଞ୍ଚମୀ ଦିନ ରହଇ ବାଡ଼ସୁଆ ଘର ।

ଶଶିରେ ରହିଣୀ ଆଇ ଭଗର ପ ଶର
 ସପ୍ତମୀରେ ରହେ ପୁଣି ତାହାର ଭିତରେ ।
 ଅଷ୍ଟମୀରେ ରହେ ଚନ୍ଦ୍ର ନାଭି ମଣ୍ଡଳରେ
 ନବମୀ ଦିନ ରହଇ ତାହାର ଉପରେ ।
 ଦଶମୀରେ ରହେ ଚନ୍ଦ୍ର ହୃଦୟ ଉପରେ
 ଏକାଦଶୀରେ ଆଇ ସେ ପ୍ରାନ୍ତର ଉପରେ ।
 ଦ୍ଵାଦଶୀରେ ରହେ ପୁଣି ଯାଇ କଣ୍ଠପଟେ
 ସପ୍ତୋଦଶୀରେ ରହଇ ଜହ୍ନର ଅଗ୍ରତେ ।
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀରେ ରହଇ କପାଳ ଉପରେ
 ପୂର୍ଣ୍ଣମୀରେ ରହେ ଚନ୍ଦ୍ର ତାହାର ଭିତରେ ।
 ଏହିମତେ ଯେହୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଳନକୁ ଜାଣି
 ରତ୍ନକାଳେ ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ଥାନ ପାଆନ୍ତି ସେ ପ୍ରାଣୀ ।
 ସେବେଳେ କାମକଳାରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ଅଛି ପୁଣି
 ସେ ଫୁଲ ବଦଳେ ପୁଣି ପୁରୁଷ ବଦଳେ ।
 ଶୁକ୍ଳ ପକ୍ଷରେ ଅଟଇ ଏମନ୍ତ ବିଗୁର
 ଫୁଲ ପୁରୁଷ ଜାଣିବେ ଏହାର ବେଗୁର ।
 ଏବେ ଶୁଣ କୁଣ୍ଡପକ୍ଷ ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ରସ
 ଏହା ଜାଣିବେ ପୁଲ୍ଲୀନ ଫୁଲ ଯେ ପୁରୁଷ
 ଏମନ୍ତେ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ପରେ ପ୍ରତିପଦା ଦିନ
 ଚନ୍ଦ୍ର ରହେ ଫୁଲଙ୍କର ଶରୀର ଯେ ସ୍ଥାନ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟା ଦିନ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର କପାଳରେ ଆଇ
 ତୃତୀୟା ଦିନରେ କର୍ଣ୍ଣ ମୂଳରେ ରହଇ ।
 ଚତୁର୍ଥୀ ଦିନ ରହଇ ଆଖି ସେ କୋଣର
 ପଞ୍ଚମୀରେ ରହିଥାଇ ନାସିକା ଉପରେ ।
 ଷଷ୍ଠୀଦିନ ରହେ ଯାଇ ପୁଣି ଜହ୍ନାତଳେ
 ସପ୍ତମୀରେ ରହେ ସେହି ଯାଇ କଣ୍ଠମୂଳେ ।
 ଅଷ୍ଟମୀ ଦିନ ରହଇ ପ୍ରାନ୍ତର ଉପରେ
 ନବମୀରେ ରେହେପୁଣି ନାଭିର ଭିତରେ
 ଦଶମୀରେ ଚନ୍ଦ୍ର ତଳପେଟରେ ରହଇ
 ଏକାଦଶୀରେ ସେ ଜାନୁ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସମ୍ଭାଇ ।
 ଦ୍ଵାଦଶୀରେ ରହେ ସେହୁ ଭଗରେ ପ୍ରମାଣ
 ସପ୍ତୋଦଶୀରେ ରହଇ ଜହ୍ନର ତଳେଣି
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀରେ ଆଇ ସେ ଆଶୁର ଉପରେ
 ଅନାବୀଷ୍ୟାରେ ରହଇ ପାଦ ତଳପାରେ ।
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ର କଳା ଯାଇ
 ବଦଳେ ଫୁଲ ପୁରୁଷ ଜାଣନ୍ତୁ ବରୁଣ ।

ଦୃଢ଼ ଉନ୍ମତ ହୋଇ କରନ୍ତେଣ ରତ୍ନ
 ପୁଣି ଉତ୍ପନ୍ନ ଆଇର ହୃଦ ମହାପ୍ରୀତି ।
 ଏମନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରଗୁଳନ କର ମାୟାବଳୀ
 ପୁଣି କହନ୍ତି ଶୁଣିମା ହେଉ ଶୟାବଳୀ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ଦେଇଅଛନ୍ତି କାମେ ଅବାଧୁମ
 ଚନ୍ଦ୍ରଦେବ ଧରିଛନ୍ତି ତାହାର ମରମ ।
 ତେଣୁନର ମୋହ ହେଇଛନ୍ତି କାମେ ବାଇ
 ଅରଜନ ପୁଣି ପିତୃଶ୍ରଦ୍ଧ ଯେ ଅଟଇ ।
 ଯେତେବେଳେ ଅଗ୍ନି ଦେବ ପାର୍ଥସାଶେଶଲେ
 ଶାଶୁବ ବନକୁ ଦାନ ଦେଲେ ସେ ମାଗିଲେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବେଇତଳ ମୋର କରେ ଶୟ ନହିଁ
 ଅଗ୍ନି ସବ ଦେବଶର ମାଗି ଦେଲେ ନେଇ ।
 କାମଦେବ ଦେଇଛନ୍ତି କାନ୍ଦେଶ୍ଵର ବାଣ
 ତାହା ଦେଲେବେଶ୍ଵାନର ପାର୍ଥର କରେଣ
 ତେଣୁକରି ଅଙ୍ଗେ ତାର ନ ପଡ଼େ ମଦନ
 ଯତିଶ୍ରଦ୍ଧ ଗୋଟି କହିଅଛି ଅରଜନ ।
 ଏଥକୁ ଏକ ଉପାୟ ଅଛଇ ମେହର
 ଗୁଣିବେତରୁ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ହୋଇଛି ବାହାର ।
 ଯାହାର ନାମଟି ଧରି ଏ ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିବ
 କାମଦେବ ଜାଣି ତାର ଅଙ୍ଗରେ ପୀଡ଼ିବ ।
 ଏତେ ବେଳେ ଚନ୍ଦ୍ର କାମଦେବର ସୁକଣୀ
 ମନ୍ତ୍ରଗଣି ସୁଭଦ୍ରାକୁ କହିଲେ ଝଟଇ ।
 କବାଟ କିଲଣ ଶୋଇଥିବେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ତହିଁକି ଅଛି ମୋହର ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଗୋଟିଏ ।
 ଉଲ୍ଲୁକ ବଦ୍ୟା ତୁ ପଢ଼ିଯିବୁ ଆମରାସ
 ଏମନ୍ତ ପଢ଼ି ହୁଇଲେ ଦ୍ଵାର ଯିବ ଫିଟି ।
 ଫିଟାଇ କହିଲେ ସୁଭଦ୍ରାକୁ ମନ୍ତ୍ରଗୋଟି ।
 ଏହା ପଢ଼ି ହ ତ ଦେଲେ ଦ୍ଵାର ଯିବ ଫିଟି ।
 ଉଲ୍ଲୁକ ବଦ୍ୟା ସାଧନ ଶିଖାଇବ ତୋତେ
 ଏହାକୁ ପଢ଼ି ଅର୍ଜୁନ ପାଶେ ଯିବୁ ରହେ ।
 ତୁ ସବୁ ଦେଖିବୁ ତୋତେ କଦେଖିବେ କେହି
 ଏକଇ ବଦ୍ୟା ସାଧନ ଯିବ ମୋହ ହୋଇ
 ଆମ୍ଭର ପଦ ପ ଅଛି ପାଦୁକ ଔଷଧ
 ସହସ୍ର ଯୋଜନେ ଥିଲେ ଭେଟିବୁ ତୁ ସାଧୁ ।
 ଅଞ୍ଜନ ବଦ୍ୟା ମୁଁ ତୋତେ କହୁଛି ଗୋ ମାଏ
 ଯେତେ ଗୁଣିଲେ ଦଶିବ ଦିବସ ପରାୟ ।

ପାତାଳ ଭୁବନେ ଯଦି ହୋଇବାକ ଗୋପ୍ୟ
 ଅଞ୍ଜନ ଦେବ ଗୁହ୍ୟେ ଦିଶିବ ସ୍ବରୂପ ।
 ପୁରୁଷେ ବଶନ୍ତପ୍ରଭୁ ଏମନ୍ତେ ଗୋ ମାତ
 ଏହୁ ମନ୍ତ୍ରାବଳୀ ତୋତେ ହେଉ ପରାପତ ।
 ଶରୀରେ ଦେଲେ ଔଷଧ ନାମ ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ି
 ଗୁଡ଼ିକ ନିଜ ସଦନ କାମେ ଯିବ ଜଡ଼ି ।
 ଯଦ୍ୟପି ହୋଇବ ସେହୁ ମାନ ଗଉରବ
 ଗୁଡ଼ିକ ତା ଦମ୍ଭପଣ ହେବ ପରାପତ ।
 ଏ ବିଦ୍ୟାରେ ତୋତେ ବଶ ହେବ ପାଳଗୁନ
 ତୋହର ତହୁଁ ଆନେ ନ ଗୁହ୍ୟ ବଦାମ
 ଶୁଣିବି ଗୋ ସ ବଧାନେ ରତନାସ୍ତ୍ର ବିଦ୍ୟା
 କାମଶାସ୍ତ୍ରରେ ଯେମନ୍ତେ ହୋଇବ ସଫଳ
 ତହୁଁ ପବନ ଘୋଷିବ ଆଗୋ ଯେତେବେଳେ
 କାମ ଘଟନ ଶାସ୍ତ୍ର ସେ ଘଟିବ ଚକ୍ରାଳେ ।
 ଏମନ୍ତ ସାଧକ ବିଦ୍ୟା ଦେଲେ ମାୟାବଳୀ
 ପୁରୁଷ ମାତ ହୋଇ କେ ଧରିବ ତା ଧୃତି ।
 ପ୍ରମୁଦ ମୋହନ ବିଦ୍ୟା ବଶ ଉଚ୍ଚାଟନ
 ଏ ଗୁରୁକି ମହାଦେବୀ କରିବ ସାଧନ ।
 ସକଳ ବିଦ୍ୟାରେ ଜାଣି ଜଣାଇ ସେ ନାଶ
 ତୋହର ସ୍ବାମୀ ହୁଅଇ ତାର ପରିଗୁଣ ।
 କହିଲୁ ସେ ମହାସ୍ବାମୀ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ସଞ୍ଜି
 ଅନାଦି ଅମୃତ ତାକୁ କହିଲେ ପ୍ରବୋଧ ।
 ସ୍ବାଧାର ପୁରୁଷ ସେହି ମୋହେ କାମଦେବ
 ଆମ ପୁରୁଷ କେ ତାହା ତହୁଁ ଉଦ୍ଧରିବ ।
 ଆପେ ସାଧକ ସେ ପ୍ରେମାନନ୍ଦ ମୋହିନୀ
 ଦେଖିଲେ ବଶ ହୁଅନ୍ତୁ ପ୍ରାଣ ମହାସ୍ବାମୀ ।
 ସମସ୍ତ କଥା କହିଲେ ଦେବୀ ପୁରୁଷକୁ
 ଆରେକ କଥା କହିଲେ ଏବେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ତୁମ୍ଭର ସେ ଅର୍ଜୁନର ହେବ ବଡ଼ ଭାବ
 କହୁଅଛି ତୋତେ ତାହା ବଡ଼ଇ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 ଦୁବାର ଆବର ମତ୍ତଭୋଜ ବଳରାମ
 ଯାଦବବଳ ଦେଖିଣ କରିବେ ସଂଗ୍ରମ ।
 ଯେବଣ କାଳେ ଦହନ ହେଲେ କାମଦେବ
 ସର୍ବବିଦ୍ୟା କହିଥିଲେ ଜାଣି ପରାପତ ।
 ସେହି ଦେବ ଶାସ୍ତ୍ରମାନ ଦେଲେ ମୋରହାତେ
 ସକଳ ଶାସ୍ତ୍ର ଥୋଇଛୁ ଗର୍ଭେ ମୁଁ ଗୁପ୍ତରେ ।

ଅନାଦି ସେ ମହାମାନ ଶରୀର ଉଦ୍ଧାର
 ପୁରୁଷକୁ ପୁରୁଷରେ ଦେଲେ ମାହେଶ୍ବରୀ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଋଷି ଅଗ୍ନି ଇନ୍ଦ୍ର ତହୁଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ
 ଗମଆଦି ଦ୍ବାରବେ ଯେ ରଣେ ପାଇ ଲଜ
 ତୁଗୋ ମାହେଶ୍ବରୀ ଯାଇ ପାର୍ଥ ତୁଲେଭେଟି
 ପାଇବୁ ସେ ନ ଗୁଣେ ପାଣ୍ଡବ କଣ୍ଠଟି ।
 କାମଦେବର ବିମାନ ଅଛି ମୋର ତହିଁ
 ଯାଅ ମଗୋ ତୁମ୍ଭେ ଏହି ବିମାନ ଆଗେହି
 ସଂଗ୍ରମ କାଳେ ବସିବ ଏଥେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ହିଲେଲ୍ୟ ସଂଗ୍ରାମେ ସେହି ହୋଇବ ନିର୍ଭୟ
 ଏବେ ଗୋ ମାତ ଏଥିରେ ବିଜେ କରିଯିବ
 ସର୍ବଦାହିଁ ଅନୁଗ୍ରହ ମୋତେ କରିଥିବ ।
 ମାୟାବଳୀ ମାୟାମନ୍ତ୍ର ପାଇ ତୋଷମନେ
 ପୁରୁଷା ସେ ସତ୍ୟଭାମା ବିଜେ ନିଜ ସ୍ଥାନେ
 ଯାହାରଙ୍ଗ ବିନୋଦରେ ଦେବ ଦଇତ୍ୟାରି
 ସମ ଦଣ୍ଡରେ ବିଜୟେ ରଇବତ ଗିରି ।
 ଶ୍ରୀହରି ଚରଣେ ଯାଇ ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣମି
 ହସ୍ତିନା ପୁରକୁ ଯିବ ଆଜ୍ଞାଦେବୀ ସ୍ବାମୀ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଯାହା ଉତ୍ସବରକାଳେ
 ଯହେ ବନ୍ଧୁବର୍ଗ ଲେଖି ଆସିଲ ସକଳେ
 ତୁ ମୋହର ସହୋଦର ଅଟୁ ପ୍ରାଣସଖା
 ମୋତେ ଗୁଡ଼ିଣ କେଳିକେ ଯିବୁ ତୁହି ଏକା
 କେବଣ କଥାକୁ ତୁହି କରୁଅଛୁ ଭ୍ରାନ୍ତି
 ତୋଠାରେମୋହୟା ଯେହୁ କା ହୁକୁସେଷତି
 ନାଗପୁଣ୍ଡରୀ ବିଚିତେ ଅର୍ଜୁନ ଲଜ୍ଜିତ
 ବେନି ଭୂଜରେ ଶ୍ରୀହରି କଲେ କୋଳାଗ୍ରତ ।
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ରହିଲୁ ଶରବର ପାର୍ଥ
 ଦ୍ବାରକା ଭୁବନେ ବିଜେ କଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ସ୍ବାନ ଭୋଜନାଦି ଶେଷକରି ଦେବହସ୍ୟ
 ଶୟନ ମନ୍ଦିରେ ବିଜେ କଲେ ଦଇତ୍ୟାରି ।
 ସମସ୍ତ ଯାଦବ ଗଲେ ସେ ଯାହା ଭୁବନେ
 ବ୍ରହ୍ମେ ଶୟନ କରନ୍ତେ ସେ ଯାହାର ସ୍ଥାନେ
 ଶୟନ ଭୁବନେ ଯାଇ ବିଜେ ସର୍ବସାଧି
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ଶୋଇଲେ ଶଟେ ଦିଶୟ ଶ୍ରୀପତି
 ସତ୍ୟଭାମାକୁ ବୋଇଲେ ଦେବ ଭଗବାନ
 ପୁରୁଷକୁ ଦେନାଅ ଅର୍ଜୁନ ଭୁବନେ ।

ଯେବଣ ଭବନେ ଶୋଇଅଛି ସାରପାର୍ଥ
 ଗୁରୁଗୋଟି ଆସୁତନ ସୁବର୍ଣ୍ଣର କାନ୍ଥ ।
 ପୁଣିକ ପିତା ତନ୍ତନ ରୁଅ କାଠଶ୍ରେଣୀ
 ତହିଁ ଉପରେ ହୋଇଛି ରହୁର ଖଞ୍ଜଣୀ ।
 ଉପରେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାଚପ ମୁକ୍ତା ମାଳ ମାଳ
 ସଦସ୍ତେଜ ମାଣିକ୍ୟର ରହୁପାବଳ ।
 ଶ୍ରୀକରେ ସେ ଧନୁ ଏକ ଧରି ସବ୍ୟସାଚ
 ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସି ନାଗର ଆମସ୍ତ ।
 ସାତପୁର ଭିତରେ ସେ ଶୋଇଅଛି ପୁଣି
 ସାତକବାଟ ସେ ସବୁ ଯନ୍ତର କଳିଣୀ ।
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ମନ୍ଦିରେ ବସିଅଛି ସବ୍ୟସାଚ
 ସ୍ପର୍ଶିତ ଗୁଣେ ନାଗର ଧନୁକୁ ଆମସ୍ତ ।
 ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ ତହିଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ବାମା
 ସୁରଦ୍ରାକୁ ଘେନି ଚଳିଗଲେ ସତ୍ୟଭାମା ।
 ଅର୍ଜୁନ ଶୟନସ୍ଥରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ
 ଅର୍ଜୁନ ଅର୍ଜୁନ ବୋଲି ସତ୍ୟା ଡାକ ଦେଇ ।
 କବାଟ ଫେଡ଼ି ସମ୍ଭବ ଶୁଣି ଫାଲଗୁନ
 ଠାକୁରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ମୁହିଁ ଆସିଅଛି ଘେନି ।
 ଡାକ ବିମୁଖ ହୋଇଲେ ସୁରଦ୍ରା କାମିନୀ
 ସମସ୍ୟା ନ ଦେଇ ଶାର ହୋଇଅଛି ଭୁନି ।
 ଡାକ ଯହୁଁ ନ ଶୁଣିଲୁ ଖରବର ପାର୍ଥ
 ସତ୍ୟଭାମା କହିଲେ ସେ ସୁରଦ୍ରା ଅଗ୍ରତ ।
 ମାୟାବଦ୍ଧଙ୍କର ମନ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ତୁମ୍ଭେ ଆଗେ
 କେମନ୍ତେ ଫଳ ହେଉଛି ଦେଖିବନା ବେଗେ
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ସୁରଦ୍ରା ଶ୍ରବେ ଜଗନ୍ନାଥ
 ରକ୍ଷାକର ମୁଁ ହୁମ୍ଭର ଶରଣ ଆଗତ ।
 ମାୟାବଦ୍ଧ ମନ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ନନ୍ଦର ଦୁଲ୍ଲଖୀ
 ଫିଟିଲୁ ସାତ କବାଟ ଯନ୍ତର କଳିଣୀ ।
 ଯେଉଁପରି କହିଥିଲେ ପୁଷ୍ପକକୁମାରୀ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଫଳିଲୁ ତାହା ଦେଖିଲେ ସୁଦକ୍ଷ ।
 ହୁଅନ୍ତେ ସାତ କବାଟ ଗଲୁ ବେଗେ ଫିଟି
 କବାଟ ଫେଡ଼ି ସୁରଦ୍ରା ଅର୍ଜୁନକୁ ଭେଟି ।
 ଧନୁଶର ରଖି ପାର୍ଥ ହୋଇ କୋପାନଳ
 ବାମକରେ ଧରିଲୁ ସେ ସୁରଦ୍ରାର ବାଳ ।
 ପାର୍ଥ ବିଜେ କଟାରକୁ ଘେନି ଦକ୍ଷପାଣି
 ବୋଇଲୁ ନାସା ଶ୍ରବଣ ପକାଇଇ ହାଣି ।

ରାକ୍ଷସୀ କି ପିଶାଚୀ କୁ ତାକମ ଶାକମ
 ବସେ ମୋ ଶୟନ ସ୍ଥାନେ ଆସିଲୁ ନ ମାଳ
 ସୁମର ଲେ ଡାକମ ତୋ ଦେବତା କେ ଲକ୍ଷ୍ମ
 ପ୍ରିୟଲକ୍ଷ୍ମ ନୋହିଥିଲେ ହୁନ୍ତା ମୁଣିକାଟ ।
 ସୁରଦ୍ରା ସେ ସୁମରର ନନ୍ଦ ମୋ ପିଅର
 ପୁଣି ସୁମରର ମାତା ଯଶୋଦା ସେ ମୋର ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲୁ ଦୁଷ୍ଟ ପାମର ଲେ ମନ୍ଦ
 କୁ କିପାଇଁ ସୁମରକୁ ଯଶୋଦା ସେ ନନ୍ଦ ।
 ସୁରଦ୍ରା ବୋଇଲୁ ନନ୍ଦ ଯଶୋଦା ଏ ଦୁର
 ପିତାମାତା ହେତୁ କଲୁ ସୁମରଣା ମୁହିଁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତାଙ୍କ ଜୀବନହିଁ ଥିକ
 ଗୋପାଳ ଜାତି ଅଟନ୍ତୁ ଅତି ଅବଦେକ ।
 ସୁରଦ୍ରା ସେ ସୁମରର ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ
 ଆକର ସେ ସୁମରର ପ୍ରଭୁ ବଳରାମ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲେ ସୁମର କିପାଁ ଯଦୁପାଇଁ
 ସୁରଦ୍ରା ବୋଇଲେ ମୋର ସହୋଦର ଭାଇ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲେ ଏ ବଂଶେ ପ୍ରିୟ ଉପୁଜିଲେ
 କୁଲେ କଳଙ୍କ ଲଗାଇ ମନ୍ଦବାଟେ ଗଲେ ।
 ପାର୍ଥ ବୋଲେ ସମକୃଷ୍ଣ ଶାବ ଥିକ ହେଉ
 ତୁହି ଏଡ଼େ ବଡ଼ବଂଶେ କଳଙ୍କ ଲଗାଉ ।
 ଆମ୍ଭେ ପଞ୍ଚଭ୍ରାତ ହେଲୁ ସୋମବଂଶେ ଜାତ
 ଅପବାଦ କି ମତ ଯେ ନ ସଦ୍ବ ଜଗତ ।
 ଧର୍ମକୁ ନ ଲଦୁ ଆମ୍ଭେ ସତ୍ୟକୁ ନ ଲଦୁ
 ପାଷାଣର ରେଖା ଆମ୍ଭ ବାକ୍ୟ ଏଥିଯୋଗୁଁ ।
 ଶ୍ରୀପଦାୟୁଧଙ୍କର ଶୃଙ୍ଗାର ଦେଖିଲୁ
 ସୁରଦ୍ରାଗ ତେଜ ମୁହିଁ ବନବାସ କଲି ।
 ପ୍ରଥମେ ଗୋପୀଧରରେ କଲି ମୁଁ ସ୍ଥାନ
 ତଥାପି ନ ଗୁଡ଼ିଲୁ ସେ ଭ୍ରାନ୍ତ ମୋର ମନ ।
 ଗଙ୍ଗାରେ ମକରଗାୟୀ ହୋଇ ପିଣ୍ଡ ଦେଲି
 ଗଙ୍ଗାଧରକୁ ତୋଟିଣ ବଣ ଉଦ୍ଧାରଇ ।
 ବିଶ୍ୱନାଥ ସେବ ମଣିକଣ୍ଠିକାର ଘାଟେ
 ଯରଦାର ନ କରିବି କଳ୍ପିଲି ନିକଟେ ।
 ନ କରିବି ପରନିନ୍ଦା ପୁଣି ପରହଂସା
 ପର ଦାର ପର ଧନ ନ ବଳେ ମୋ ଆଶା
 ବିଶ୍ୱନାଥ ତୋଟି ମୁହିଁ ମିଶିଲି ଏମନ୍ତ
 ସୁପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ଜଗତେ ଲେଖିବେ ଯେମନ୍ତ ।

ଦ୍ଵାଦଶ ବରଷ କଲି ସଙ୍ଗମେ ମୁଁ ମାନ
 ପ୍ରୟାଗରେ କଲି ଯାଇ ମାଧବ ଦର୍ଶନ ।
 ତହିଁ ଘଣି ସତ୍ୟକଲି ହୋଇବ ଅଶୋଧ
 ପରଦାର ଦୋଷେ ମୁହିଁ ନୋହିବ ସେ ନୟନ
 ନମିତା ଆବର କ ଶୀତର ଶ୍ରୀରଥୀ
 ବୈତରଣୀ କୃଷ୍ଣାବେଣୀ ନଦୀ ସରସ୍ଵତୀ ।
 ଶର୍ପମାନ ବୁଲି ମୁହିଁ କଲି ଏହି ବାଣୀ
 ପରଦାର ଶୃଙ୍ଗାରେ ନ ବଳେ ଯେହ୍ନେ ଲଜା
 ପରଦାରୁ ହରଣୁ ନାହିଁ ଆନ ପାପ
 କୌଶିକରେ ସ୍ନାନ କଲି ନମିତାରେ ତପ ।
 ପାତାଳଗଙ୍ଗା କାଚେଶ୍ଵ ଆବର ସିବେଶୀ
 ସକଳ କର ଗୁଡ଼ିଲି ପରଦାର ପୁଣି ।
 ସିଂହବେଣୀ ଗୋଦବାସୀ ଶର୍ପ ମଣିଭଦ୍ରା
 ମାଇଲି ପଞ୍ଚଭୂୟ କଲି ଯେ ଗନ୍ତୁଦ୍ରା ।
 ସୁଭଦ୍ରା ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ନୁହେଁ ପରଦାର
 ତୋତେ ପ୍ରଦାନ କରିବେ ମୋତେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ମାୟାବତୀ ମନ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ଶୁଣିଲି ଅପାଙ୍ଗେ
 ଭେଦଲ ମଦନ ଶର ଅର୍ଜୁନର ଅଙ୍ଗେ ।
 ମାୟାବତୀର ଯେବଣ ଧୁଳିମନ୍ତ ବୋଲି
 ବାମପାଦ ରଜ ଦେଇ ପାର୍ଥ ଅଙ୍ଗେ ବୋଲି
 ସାଧନା ବିଦ୍ୟାରେ ବଶ ହେଲେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ମଦନ ଆରତେ କମ୍ପେ ତାହାଙ୍କର କାୟ ।
 ଅର୍ଜୁନ ସେ ଧରଥିଲ ସୁଭଦ୍ରାର ବାଳ
 ବାଳଗୁଡ଼ି ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଖାର କଲି କୋଳ ।
 ଦେଖ ଆହେ ମହାଶବର ସାଧନାର ଗୁଣ
 ପରମ ପୋରୀ ପାର୍ଥଙ୍କ ଭାଙ୍ଗିଦେଲ ଟାଣ ।
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ କୋଳେ ନେଇ ବସାଇଲ ପାର୍ଥ
 ବହୁତ ବିନୟ ହୋଇ ବୋଲେ ପରମର୍ଥ ।
 ଯଦୁବଂଶେ ଉତ୍ପଳି ତୁ ହେଲୁ ସ୍ନାନମାନ
 ପ୍ରିୟକୁଳେ ଜାତ ହୋଇ ଏତେକ ଅଜ୍ଞାନ ।
 ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ସୁଖ ଶୃଙ୍ଗାର ରସ ବିହୀ କଲ
 ଲେଉ ଆଚରି ଅଳସେ ପ୍ରାଣୀ ସିନା ମଲ ।
 ନ ରହଇ ପାଣି କେବେ ଭାଙ୍ଗିଗଲେ ବର
 ଅଳପକେ ଦୋଷ ହୋଇ ତୁଟଇ ତା କର ।
 ଶଞ୍ଜିଲ ପ୍ରାଣୀର ଶତବରଷ ଅସୁଖ
 ପକାଇଲ ଏତକ ନ ଜାଣି ମହାରସ ।

ଯେତେ କଷ୍ଟ ହେଲ ପୁଣି ଏହି କାୟାଗୋଷ୍ଠି
 ଅଚେତନ ଅଜ୍ଞାନରେ ଫଡ଼ି ମଞ୍ଚା ଲେଟି ।
 ଭବିଷ୍ୟ ବରଷେ ପୁଣି ହୋଇଲେ ସ୍ଵରୂପେ
 ପ୍ରିୟାବ ଦୋଇଲେ ଜାଣ ବର୍ଷ ଅଷ୍ଟାଦଶେ ।
 ଏସନ ସମୟ ଜାଣ ଆଗୋ ବିମୁଣ୍ଡି
 ପ୍ରିୟାସୁରୁଷ ସଂଯୋଗେ ଅନୁକୂଳ ଗୋଟି ।
 ପ୍ରଥମ ଶୃଙ୍ଗାର ପାଇ ବଢ଼ିବ ଯୁବକୀ
 ଭବିଷ୍ୟ ବିଦସ ଯାଏ ଯିବ ଦିନରାତି ।
 ଭବିଷ୍ୟ ଦିନେ ହୋଇବ ପୁଣି ସୁସ୍ଵବତ
 ଅଶୁଦ୍ଧ କାୟା ହୋଇବ ନ ଚୁଇଁବ ପତି ।
 ଶୁଦ୍ଧକାୟା ହେବ ପୁଣି ପାଞ୍ଚଦିନ ଗତି
 ଶୁଦ୍ଧସ୍ନାନ କରି ଜଳେ ସେ ଦିନ ଯୁବକୀ ।
 ସପ୍ତମ ଦିନେ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇବ ତା ଅଙ୍ଗ
 ପ୍ରିୟା ସୁରୁଷ ହୋଇବେ ଏକପରେ ସଙ୍ଗ ।
 ଧାତାହିଁ ସର୍ଜନା କଲ ବସରେ ରମଣ
 ବିଦସବେଳେ ଶୃଙ୍ଗାର କଲେଟି ମରଣ ।
 ଏ ମାର୍ଗେ ଥିଲେ ଅକୃଷ୍ଟ ହୁଅଇ ଯେ କାୟ
 ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇ ଧବ ଶରୀର ନିର୍ଭୟ ।
 ସାଧୁକ ଉଜାଣି ଛନ୍ଦ ପଞ୍ଚଗୋଟି ଛନ୍ଦ
 ଚଞ୍ଚଳା ପ୍ରିୟା ସାଧୁକ ଧ୍ୟାନମାର୍ଗ ଛନ୍ଦ ।
 ଜାଣ ସେ ସୁରୁଷ ଗୋଟି ଅଟଇ ନିଶ୍ଚଳ
 ଯେସନେକ ସିଂହକୁଳ ନ ଲଘଇ କୁଳ ।
 ସୁସୁରୁଷେ ଧୀତି ଆଗେ ସୁଦାରରେ ରତି
 ଏତେ ବାଗେ ଥିଲେ ଆୟୁ ବର୍ଦ୍ଧିତ ହୁଅନ୍ତି ।
 ମୋତେ ପ୍ରଦାନ କରିବେକୃଷ୍ଣସେବେତୋତେ
 ଏଥୁରୁ ସୁଲଭ ଆଉ ଅଛି କି ଜଗତେ ।
 କେଉଁ ସୁଲଭ ହୋଇବ ତୋର ଅକାରଣ
 ଘୃତ ଭୋଜନ ନିମନ୍ତେ ରୂଷେ କି ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ନିଧୁ ପ୍ରସନ୍ନେ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଯାଏ ଯେହ୍ନେ ଘୁଞ୍ଚି
 ଏମନ୍ତେ ପରମ ଅର୍ଥ କହ ସବ୍ୟସାଚି ।
 ବୋଇଲେ ରକତ ମାଂସ ଶରୀର ଯୁକତେ
 କାମ ସାଗରୁ ତରିବି କହ ମୁଁ କେମନ୍ତେ ।
 ପଦ୍ୟପି ପଞ୍ଚଭୂୟ ମାରଥାର ଯତି
 ପ୍ରିୟା ମୁଖ ଦେଖି କାମେ ଭୋଜନ୍ତୁଏ ମନ୍ତ୍ର ।
 ମାୟାବତୀର ଅଜ୍ଞାନ ଭେଦଣ ଅପାଙ୍ଗେ
 ବୁଝାନ୍ତେ ମଦନ ଶର ଭେଦେ ପାର୍ଥଅଙ୍ଗେ ।

ଶୁଣି ସେ ନିଷ୍ଠା ପର ଶକ୍ତି ଲା ତା ଦମ୍ଭ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ କୋଳେ ଧରି ବନ୍ଧେ ପ୍ରୀତିଭାବ ।
 ମାଳିନୀ ଅବସ୍ଥା ପାଇ ଦେଲ ମାନବଣୀ
 ସକଳେ ସୁଭଦ୍ରା ତଳେ ବସେ ମଥାପୋତି ।
 ସୁଭଦ୍ରା ନିଷ୍ଠାପଣ ରମଣୀର ଟାଣ
 ଶୁଭ ପାଇ ପାର୍ଥ ଅଙ୍ଗେ ଭେଦେ ପଞ୍ଚବାଣ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ଶୁଣନ୍ତେ ପାର୍ଥ ବୋଲଇ ସରସେ
 ଦାମାଦକ ନାଶ କର ବାମଦେବ ଯୋଗେ
 ସୁଭଦ୍ରା ବୋଇଲେ ମୋତେ ଗୁଡ଼ ଗୁଡ଼ ପାର୍ଥ
 ପ୍ରସନ୍ନତା ପ୍ରୀତିକୁ ତୁ ହୃଦୟ କେମନ୍ତ ।
 ତୁ ମହ ପଣ୍ଡିତ ପୁଣି ପାର୍ମିକ ପୁଣିଲ
 ପଦ ସତ ହି ପୁରରେ ତୁ ବଞ୍ଚୁ ଦିନକାଳ ।
 ଆମ୍ଭେ ଗନ୍ଧର୍ବଣୀ ତୁ ଅଟ ଭଲ ଜାତି
 ଶର୍ମିଷ୍ଠା ଦୋଷର ପୁଣି ଅଟ ଅସଙ୍ଗ ।
 କେମନ୍ତେଣ କୁହ ମୋତେ ଗୁଡ଼ ଗୁଡ଼ ବାର
 ନ ଦେବ ପର ପରଧନ ପରଦାର ।
 ଯୁଦ୍ଧ କରଇ ତୁମ୍ଭେ ଶୀର୍ଷ ଶୀର୍ଷ ବୁଲି
 ନଗରାଧିକ ବାରତା କହିବ ମୁଁ ବୋଲି ।
 ଅଛଇ ତୁମ୍ଭ ପାଖକୁ ତୁମ୍ଭେ ବଳେ ଧର
 ମୁଁ ତ ଅବଳା ତୁମ୍ଭେ ବଳବନ୍ତ ବାର ।
 ବମକୁ ଉପୁ ତୁମ୍ଭର ଆଏ ପର ଚିତ୍ତେ
 ଗାର ଭଗିନୀକ ବଳେ ଧରୁଛ କେମନ୍ତେ ।
 ଜାଣିଲି ପାଣ୍ଡବ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଜାର ଜାତି
 ତୁମ୍ଭେ ବଳେ ଧର ମୋତେ କରୁଛ ଏମନ୍ତ
 ଗୁଡ଼ ଗୁଡ଼ ଗୁରୁପତ୍ନୀ ଅଟେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭର
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅଟେ ତୁମ୍ଭ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ସଦୋଦର
 ଏପରି ଅମାତ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ କରୁଛ କେମନ୍ତେ
 ତୁମ୍ଭେ ପର ନ୍ୟାୟ ମାର୍ଗେ ଆଅ ଅବରତେ
 ଏମନ୍ତ ଉତ୍ସାହା କଟୁ ବରନ ସେ ବୋଲି
 ଗୁଡ଼ ଗୁଡ଼ ବୋଲି ସରସ ପକାଇଲ ସେଲ
 ମାୟାବତୀର ଯେବଣ ସିଦ୍ଧମନ୍ତ ଗୁଣ୍ଡି
 ସେବେ ପକାନ୍ତେ କାମଜଳେ ପାର୍ଥ ବୁଡ଼ି ।
 ସେହି ଆଦରେ ତାହାକୁ ଧଇଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ବୋଇଲେ ନନ୍ଦ ନନ୍ଦିନୀ ରଖ ମୋ ଶାବନ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ବୋଇଲେ ତୁ ଯେ ପର ବ୍ରହ୍ମଯୋଗୀ
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ମୁଦ୍ରାକୁ କି ପାରିବୁ ତୁ ଶଙ୍ଖ ।

ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁହି ବାଳିକା ଯୁବଣୀ
 ଏକାନ୍ତେ ଏଡ଼େ ନାଗସ୍ଥ ଅତୁଟ ତୋ ଧୃତ
 ମୋତେ ଗୋଚର ନୋହିଲ ତୋହର ଯେମାୟୁ
 ଏବେ ମୁଁ ଜାଣିଲି ପ୍ରାଣ ଅଟନ୍ତି ନିର୍ଦୟ ।
 ଯହୁଁ ସେ ମଦନେ ମନ ପ୍ରାଣ ଅସାଷ୍ଟମ
 ଧଇଲ ଆକର୍ଷି ବଳେ ହୋଇ ମତିଭ୍ରମ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ତାଙ୍କ ଦିଅର ଆଗୋ ସତ୍ୟଭାମା
 ବଳେ କଟାଇ କରୁଛୁ ପାର୍ଥ ମୁଁ ବାମା ।
 ଅବଳା ବାଳୁକ ପ୍ରାଣ ନ ଜାଣଇ କହୁ
 ମୋତେ ବାର ଧନଞ୍ଜୟ କଟାଇ କରୁଛୁ ।
 କେବଣ ପଦାର୍ଥ ଅବା ଅଛୁ ମୋର ତହିଁ
 ଏ ମୋତେ ମାଗଇ ମୁଁ ପାରିବୁ କହି ।
 ଆକର୍ଷି ବଡ଼ ଅବସ୍ଥା ଦେଉଅଛୁ ମୋତେ ।
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ପର୍ମକୁ ଏ ଲଢୁଛୁ କେମନ୍ତେ ।
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେ ଗୋ ନ କର ହିଙ୍ଗାସ
 ପ୍ରାଣ ସିନା ଉପେକ୍ଷନ୍ତ ପୁରୁଷକ ଦୋଷ ।
 ଏବେ ମାନ ଅଭିମାନ ପିଟିଲ ତୋହର
 ମୁଁ ଯାଉଛୁ ଜଗନ୍ନାଥ ଦେବଙ୍କର ପୁର ।
 କବାଟ ପକାଇ ତହୁଁ ସତ୍ୟା ଗଲେ ହସି
 ଅର୍ଜୁନ ପାଶେ ରହିଲେ ସୁଭଦ୍ରା ସୁକେଶୀ ।
 ପ୍ରାଣପାନ ବ୍ୟାଧାନେ ଦାନ ସମାନ ମହାତ୍ମା
 ଏକତ୍ତେ ମଦନ ଜଳେ ହୋଇଲେ ପଞ୍ଚାମ୍ବା ।
 ହାସ୍ୟ ପରିହାସ ଆଦି ହୁଅନ୍ତେ ଏମନ୍ତେ
 ଶୁଭ ସୁହାଉଲେ ବେନି ପଲଙ୍କେ ଏକାନ୍ତେ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଶେଷ ହୋଇଲଣି ଶୁଭ
 ଯାଅ ଗୋ ସୁଭଦ୍ରା ବେଗେ ହେଉଛୁ ପାହାନ୍ତି
 ସୁଭଦ୍ରା ବୋଇଲେ କପାଁ କହ ଅସଙ୍ଗତ
 ମୋତେ ଦେଖି କପାଁ ଡରୁଅଛ କୁଳୀୟୁତ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲ ଏ ଯେ ଗୁପ୍ତ ମିଳନ
 ଗୁପ୍ତ ନୋହି ଏ କଥା ହୋଇବ ଦିଅର୍ଣ୍ଣୀ ।
 ମୋତେ ତ ଦୁଃଖିତ ଏବେ କଲୁ ପ୍ରାଣସହି
 ବଳରାମ ଜାଣିଲେଟି ନ ବଢ଼ିବେ କେହି ।
 ତୋର ଭୁବନକୁ ଏବେ ତଳି ଯା ସୁଭଦ୍ରା
 ଯେମନ୍ତେ ନ ଜାଣନ୍ତି ଏ କଥା ଶ୍ରୀମତେ ।
 ବେଲେପାଲଗୁନ ଶେଷ ହୋଇଲଣି ଶୁଭ
 ତେଜହୀନ ହୋଇଲଣି ପାପାବଳ ଜ୍ୟୋତି ।

ଅର୍ଜୁନର ବଚନରେ ତଳେ ମାହେଶ୍ୱରୀ
 ଭୂତେ ଆସଣା ମେତେ ଯାଇ ବିଜେକରି ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ରଜନୀ ପ୍ରସାଦେ
 ସ୍ନାନ ନିତ୍ୟକର୍ମ ଲାଗି ଚଳେ ଗାର ପାଥେ ।
 ସ୍ନାନ ତର୍ଣ୍ଣେ ଅର୍ଘ୍ୟକର ସବ୍ୟସାଚ
 ଯାଇଣ ଦର୍ଶନ କଲ ଦେବ ଶିଖବସି ।
 ରୈବତ ପର୍ବତେ ହୁଏ ଯାହାର ବିଧାନ
 ସାତବଣ ଘେନି ବିଜେ ରାମ ନାରାୟଣ ।
 ବାଜଇ ତୋଳ ମର୍ଦ୍ଦଳ କାହାଳି ମହୁରୀ
 ଯାହା ରସରଙ୍ଗେ ବିଜେ ସବ ନରନାରୀ ।
 ବଶିଷ୍ଠ ସେ ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର କ୍ୟାସ ବାସୁଦେବ
 ଜଳହୀତାର ବିନୋଦେ ସକଳ ଯାଦବ ।
 କର୍ପୁର ପମାର ଜଳ ସୁବାସିତ ପାଣି
 ମାରନ୍ତି ପିବିକା ବୃଷ୍ଟି ଶିଖିର କି ଜାଣି ।
 ଅନେକ ଜନ ଗହଳ ହେଲ ଜଳଦାଟେ
 ବିକାଶଇ କଞ୍ଚନ ସେ ଝାଁନ ରଙ୍ଗତଟେ ।
 ଅନେକ ସମ୍ଭାର ତହୁଁ କହିତ କେ ପାରି
 ଖଟନ୍ତି ବହୁତ ଉପରୁରେ ବିଦ୍ୟାଧରୀ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି କୃଷ୍ଣ ବଳଦେବେ
 ଜଳହୀତା ବିନୋଦରେ ବିଜେକଲେ ନାବେ
 ଯାହାର ବିନୋଦ ଯୋଗୁଁ ସାରି ନିତ୍ୟକର୍ମ
 ରୈବତ ପର୍ବତେ ବିଜେ ଶ୍ରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
 ଅନେକ ହିଫୁଡ଼ି ପାପ ଲାଗିଲୁକ ହୁଳା
 ରାସରେ ଆଲୁଅମୟ ଦଶେ ଦଗମାଳା ।
 ବିଜୟ ଜଗମୋହନ ଭୁବନ ଦ୍ୱାରକା
 ମଙ୍ଗଳ ଧ୍ୱନି କରନ୍ତି ସକଳ ନାୟକା ।
 ଅନେକ ହରଷ ଦେଖି ଦ୍ୱାରକାର ନାରୀ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ବିଜେ ନିଜପୁରୀ ।
 କର୍ପୁର ତାମ୍ବୁଲ ଭୂଞ୍ଜି ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଶୟନ ମନ୍ଦିରେ ବିଜେ ଗାରବର ପାଥ ।
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଗୁଣ୍ଡି ଦେଖା ସତ୍ୟାଗ୍ରହ
 ଅର୍ଜୁନ ପୁରୁଦ୍ରାଙ୍କର ବଡ଼ ଲ ପୀରତି ।
 ଧନ୍ୟ ମହିମା ସେ ମାୟାବତୀର ସେ ମନ୍ତ୍ର
 ଏକ କବାଟ ଛୁଇଁଲେ ଫିଟେ ସାତସହସ୍ର ।
 ଅନେକ ସାନନ୍ଦେ ସତ୍ୟଭାମାଏ କହିଲେ
 ଶୁଣିଣ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ।

ଜୟ ରୁକ୍ମିଣୀବଲ୍ଲଭ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଜୟ ଜୟ ଜାମ୍ବବତୀ ଦେବୀ ପ୍ରାଣନାଥ ।
 ଜୟ ଜୟ ସତ୍ୟଭାମା ହୃଦୟ ବଲ୍ଲଭ
 ଜୟ ଜୟ ପଦ୍ମନାଭ ଯଦବ ମାଧବ ।
 ଜୟ ଜଗମୋହନ ତୁ ତୁଳସୀର ଯତି
 ଜୟ ଜୟ ତୁଳସୀର ବଲ୍ଲଭ ଶ୍ରୀପତି ।
 ଜୟ କମଳା ବଲ୍ଲଭ ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ
 ଜୟ ଜୟ ଚଞ୍ଚଳାର ହୃଦୟ ସେ ଧାମ ।
 ଜୟ ଜୟ କମଳାର ହୃଦୟ ବିଦ୍ୟା
 ଜୟ ଜୟ ଅଷ୍ଟପାଟବଣୀ ମନୋହରୀ ।
 ଜୟ ଜୟ ମାଳତୀର ବଲ୍ଲଭ ମାଧବ
 ଜୟ ଜୟ କାଳିନ୍ଦୀର ବଲ୍ଲଭ ଶ୍ରେ ଦେବ ।
 ଜୟ ଜୟ ମାଳଗିରିପତି ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଜୟ ଜୟ ଦେବଙ୍କର ମଉଡ଼ର ମଣି ।
 ଜୟ ଶରଣବନ୍ଧୁ ଜୟ ମଧୁରୁଧୁ
 ଜୟ ପରମପୁରୁଷ ମାଳାୟର ବସ ।
 ଜୟ ଜୟ ମନୋହର ଗୋପାଳ ମଦନ
 ଜୟ ଜୟ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବର ଜୀବନ ।
 ଜୟ ଶ୍ରୀମନ୍ତବ ଲଭ କମ୍ପୁ—ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଜୟ ଶାବଳା ଦାସର ଏ ମଙ୍ଗଳ ବାଣୀ ।
 ଭତି ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ମଧ୍ୟପର୍ବ କଥା
 ସଂକ୍ଷେପି ତା କହିବାକୁ ମୁଁ କିଏ ଜାଣି ।
 ଅଗାଧ ସନ୍ତତ୍ତ୍ୱ ମୁଁ କି ତରବାକୁ ଶକ୍ୟ
 ନିରୁପି ତା କହିବକୁ ନୁହଇ ମୁଁ ଦକ୍ଷ ।
 ମହାଭାରତ ଅମୃତ ରସମୟ ବାଣୀ
 ସଂସାର ଜନଙ୍କ ହିତେ ସଞ୍ଚିଲୁ ମୁଁ ଅଣି ।
 ଶୁଣି ସୁଜ୍ଞାନମାନେ ନ ଧରିବ ଗୋଷ
 ଶୁଦ୍ଧମୁନି ଶ୍ରୀଶାରଳାଦାସର ଅଭ୍ୟାସ ।
 ପୁରୁଦ୍ରା ଦେବୀ ସେ ବାସୁଦେବର ପ୍ରସନ୍ନେ
 ଅର୍ଜୁନ ତହିଁକି ତଳେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରତିଦିନେ ।
 ବିଳସଇ ପୁରୁଦ୍ରାକୁ ଘେନି ପାଲଗୁନ
 ବଡ଼ଇଲେ ପୀରତି ସେ ନନ୍ଦର ନନ୍ଦନ ।
 ଦିବସରେ ହରିଲୁଳା ରାଶେ ଆଜଯାତ
 ଏମନ୍ତେ ତାଙ୍କ ପୀରତି ହେଲ ଦିନସାତ ।
 ବୈଶାଖ ମାସ ଶୁକଳ ପଞ୍ଚମୀର ଦିନ
 ସୋମବାର ଶେଷଶାକୁ ବୃଷସମ୍ପ୍ରତି ଜାଣି ।

କବ ନାମରେ କରଣ ଅତିଗଣ୍ଡ ଯୋଗ
 ମେଷ ସଙ୍କରଣର ଅଠେଇ ଦିନ ଭୋଗ ।
 ସେ ଦିନ ବିଜୟ ହରି ରେବତ ସଙ୍ଗେ
 ନଳଗଲେ କନ୍ୟା ମାନେ ରେବତୀ ସଙ୍ଗେ ।
 ଜଳର ଭିତରେ ପଶି ଉତ୍ସବ ନଗରେ
 ହୀଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି କନ୍ୟାମାନେ ତା ଭିତରେ
 ରେବତୀ ସୁଭଦ୍ରା ଜଳହୀଡ଼ା କରି ଆସି
 ବଢ଼ଣ ସହସ୍ର କନ୍ୟା ଅଷ୍ଟପାଟଙ୍ଗୀ ।
 ପରିଧାନ କଳ୍ୟାଙ୍କର ସୁଭଦ୍ରା ପତନୀ
 ପମାର ଜଳ ପିତକା ମାରନ୍ତି କାମିନୀ ।
 ସମସ୍ତ କନ୍ୟା ହୋଇଣ ତହିଁ ଏକମେଳ
 ହୀଡ଼ା କରନ୍ତି ଏକକୁ ଆଦ ଶିର ତୋଳ ।
 ତଳ ଅପଳା ସହିତ ଚତୁଃସମ ଗୋଳ
 ପରିହାସରେ ହୁଅନ୍ତି ସବେ ବୋଳାବୋଳ ।
 କେ ଜଳ ଭିତରେ ଆଉ ଜଳ ଫର୍ଜି ଦ୍ୟନ୍ତ
 କେହି ବୁଡ଼ିଯାଇ କାହାଗୋଡ଼କୁ ଧରନ୍ତି ।
 ପରିହାସେ ଉଛୁଡ଼ନ୍ତି ଗୁପ୍ତ ହୋଇ ଜଳେ
 ଠାବରେ ବୁଡ଼ି ଉଠନ୍ତି ହୀଡ଼ାସାବ ଭୋଲେ
 ବେଡ଼ି ହୀଡ଼ନ୍ତି ଜଳରେ ପଶି ଫୁଲବୁଦ୍ଧ
 ସବୁ ଫୁଲଙ୍କର ପୁଣି ସୁଭଦ୍ରା ନନ୍ଦେ ।
 ପରିହାସେ ବେଡ଼ି ଗଲେ ସମସ୍ତ ଯୁବଣୀ
 କେ ତାହା ଶିରେ ହଳଦୀ ଅପଳା ଲେପନ୍ତି
 କେହି ପିତକାରି ମାରି ଫିଙ୍ଗି ଦ୍ୟନ୍ତ ପାଣି
 କେ ତାହା ଶିରରେ ପାଣି ନିହତନ୍ତ ଆଣି ।
 କେ ବାଳ ଧରି ଦେଖନ୍ତି ଭୁଲ ଦୁଇ ଧରି
 ପିନ୍ଧିଲ ବସନ କେହି ନିଅନ୍ତି ଉଛୁଡ଼ି ।
 ବିବସନା ହୋଇଲ ସେ ନନ୍ଦର ନନ୍ଦିନୀ
 ଜଳେ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲ ସେ ମାନ୍ୟା କାମିନୀ ।
 କୋଳକରି ସୁଭଦ୍ରାକୁ ରେବତୀ ଧଇଲେ
 ଟେକି ଘେନିଆସି ତାକୁ କୁଳରେ ଥୋଇଲେ
 ସୁଭଦ୍ରା ଉତ୍ତରେ ଦିଶେ ନିଶିତ ଚନ୍ଦ୍ର
 ଦେଖି ରେବତୀ ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ ।
 କେବଣ ପୁରୁଷ ପଶି କଲ ଏହି କର୍ମ
 ସୁଭଦ୍ରା ତା ସଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ହେଲ ମହତ୍ରମ ।
 ସ୍ଥଳରେ ଦେଖା ତାହାକୁ କଲେ ଆଣି ଉଦ୍ଧ
 ସୁଧମ ଚନ୍ଦ୍ରମ କି ତା ଉରେ ପାଏ ଶୋଭା ।

ରେବତ ବୋଲିଲେ ସଖି ସତକଥା କହ
 କେବଣ ପୁରୁଷ ସଙ୍ଗେ ବଢ଼ାଇଲୁ ସେହ ।
 ଲଗାଇଲୁ ଏଡ଼େ ବଡ଼କୁଲେ କୁ କଳଙ୍କ
 କେବଣ ପୁରୁଷ ଦେଲ ତୋ ଅଙ୍ଗରେ ଅଙ୍କ ।
 ତୁ ଅବା ବଢ଼ିଲୁ ତୋର ପ୍ରସନ୍ନାସେ ଜନ୍ମେ
 ସେ କେଉଁ ମହାତ୍ମା କଲ ଏ କର୍ମ କି ଭ୍ରମେ
 ଯେଉଁ ଭବନକୁ ଶଙ୍କା କରେ କାଳଯମ
 ବିଡ଼ମ୍ବନା କଲ ତୋତେ କେଉଁ ମହାଦ୍ରୁମ ।
 ସାଧୁସୁଖ ବୋଲିବା ନା ତାହାକୁ ଏ କାଳେ
 ରାମ କୃଷ୍ଣ ଭଗିନୀକୁ ହରିଲ ସେ ବଳେ ।
 ସାଧୁ ସଧୁ ମହମା ନା ବଳ ଦର୍ପମାନ
 ସାମାନ୍ୟ ନୁହଇ ସେହି ଅଟେ ବଡ଼ଜାଣ ।
 ଯେହୁ ତୋତେ ବିଡ଼ମ୍ବନ କଲ ଗୋ ସୁଭଦ୍ରା
 ପଳାଇ ସେ ନ ଜାଣନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ।
 ସୁଭଦ୍ରା କର୍ଣ୍ଣରେ ଦେଖା କହିଲେ ଏନ୍ତ
 ତୋତେ ବିଡ଼ମ୍ବନା କଲ କି ଗୋ ବୀର ପାର୍ଥ
 କ୍ଷତ୍ରିୟବର ସୁନ୍ଦର ସେ ପରମ ଯୋଗୀ
 ସେହି ହୋଇଛୁ କି ତୋର ଅଙ୍ଗ ବଳଶୋଭୀ
 ଶୁଣି ସୁଭଦ୍ରା ରେବତୀ ଚରଣେ ପ୍ରଣତ
 ମୁହିଁ ତୋ ଶରଣ ରକ୍ଷା କର ମୋ ସଙ୍ଗତ ।
 ମୁହିଁ ବିରହଣୀ ହୋଇ କାମେ କଲ ଲଜ୍ଜା
 କୁ ପରମା ସାଧବା ଗୋ ମୋତେ କର ରକ୍ଷା
 ଫୁଲିଏ ଜାଣନ୍ତି ସିନା ଫୁଲଙ୍କ ବେଦନା
 ଅନଙ୍ଗ ନାଶତେ ବଣ ପୁରୁଷହିଁ ସିନା ।
 ରେବତୀ ଚରଣ ତଳେ ପଡ଼ି ପୁଣି ବନ୍ଧ
 କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାବ ହୋଇ ଦେଖା କାନ୍ଦ ।
 ତନ୍ତରେ ଭରିଣ ଗଲେ କୁଟା ଏକ ଭରି
 ଅନାଥକୁ ଅନୁଗ୍ରହ କର ମାହେଶ୍ଵରୀ ।
 ହୋଇନ ହିଁ ମୁହିଁ ମନ୍ଦ ମହାପାପୀ ପ୍ରାୟ
 ଅକୁଳେ ଦୁଷିତ ହୋଇ ନାହିଁ ମୋର କାୟ
 ବଂଶେ ନିନ୍ଦକଙ୍କ ପାର୍ଥ ସେ ପରମ ଯୋଗୀ
 ମୁହିଁ ଦୁଷ୍ଟତ ହରିଲ ସେ ପୁରୁଷ ଲଗି ।
 ରେବତୀ ବୋଲିଲେ ମୁହିଁ କରବଇଁ ଗୋପ୍ୟ
 ହତ୍ୟା ଆଉ ପରଦାସ ଅଟେ କି ପାପ ।
 ଏ କଥା ଗୋପନ କଲେ ନୁହେଁ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ
 ଅବଶ୍ୟ ଏ ବିଦଟନ ହୋଇବଇଁ ଲଜ ।

ଯଦ୍ୟପି ହରିଲ ତୋତେ ହେଇ ସେ ଅଜ୍ଞାନା
 ଯାଉ ଅର୍ଜୁନ ଦ୍ଵାରକାସୁରୁ ତୋତେ ଦେନି ।
 ହରି ସପଥ ସହାୟ ସଦା ଅର୍ଜୁନକୁ
 ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତ କରିବେ ପଛେ ସେ ଗମକୁ ।
 ମାୟାବତୀ ସତ୍ୟଭାମା ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ପ୍ରଣମି ମିଳିଲେ ଯାଇ ରେବତୀଙ୍କ ପାଶ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ବିନୟ କରି ବୋଲୁଛନ୍ତି ବାଣୀ
 ରେବତୀ ତୁମ୍ଭ ହୋଇଲେ ସେ ବଚନ ଶୁଣି ।
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେ ଗୋ କହ ଠାକୁରଣୀ
 ସୁଭଦ୍ରାର ହୃଦର ତ ଗୁପ୍ତ ଶ୍ରୀକେଶୀ ।
 ଆମକୁ ଦେଖି ଧରୁଛ କିମ୍ପ ମୌନବ୍ରତ
 କେବଣ କଥା କହ ଗୋ ନ କରି ଗୁପ୍ତ ।
 ରେବତୀ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଆମ୍ଭ ବାଣୀ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ବିଡ଼ମ୍ବନା କଲ ଫାଲଗୁନି ।
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେ କି ସୁଭଦ୍ରାର ଦୋଷ
 ବିଶ୍ଵ ନକରି କଲ ଗୋ ଏହାକୁ ତ ନାଶ ।
 ତୁମ୍ଭେ କି ନ ଜାଣ ପ୍ରିୟମାନଙ୍କର ବ୍ୟଥ
 ଅନଙ୍ଗର ଶରଣାତ ଏ କାହୁଁ ସହନ୍ତା ।
 ଶୁଣ ଦେଖ ଏ କାର୍ଯ୍ୟ ଏ କଲ ଯେବେ ହୃଦି
 ହିଁ ଶୁଣିଲେ ଏ କଥା ଗୋ ବିଚାର ନ କରି ।
 ଯେମନ୍ତେ ଏ କଥାମାନ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି
 ଦୋଷ ଉପେକ୍ଷା କରିବା ସଖି ତୁମ୍ଭେ ସହ ।
 ଏସନକ ବିଚାରନ୍ତେ ପ୍ରବେଶିଲ ନିଶି
 ବାହୁଡ଼ି ଯାଅ ବୋଇଲେ ହୃଷୀକେଶ ଆସି ।
 ତଳିଲେ ସୁଦକ୍ଷମାନେ ଯେ ଯାହା ଭୁବନେ
 ନିଜ ସ୍ଥାନେ ବିଜେ କଲେ ପ୍ରଭୁ ଜିଉର୍ଦ୍ଧନେ
 ସନ୍ଧ୍ୟା ସନ୍ତକର୍ମ ସାର ଦେବ ବାସୁ ବ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ସଙ୍ଗେ ଦେନି ବିଜୟ ମାଧ
 ମଣୋହି ସାରିଣ ଦେବ ଅବକାଶ ଜ
 ପାର୍ଥକୁ ବୋଲନ୍ତି ଯାଇ ଶୁଅ ଦେବଗ୍ରୀ ।
 ହବ୍ୟ ପଲଙ୍କରେ ବିଜେ କଲେ ସବ୍ୟସାଚି
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ଶୋଇଲେ ତା ଦେଖି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ବାହୁଡ଼ି ଦେବ ବିଜୟ କଲେ ନିଜ ସ୍ଥାନେ
 କବାଟ କିଲି ଶୋଇଲେ ଫାଲଗୁନି ଆମ୍ଭେ
 କରେ ଅର୍ଦ୍ଧଧାଲି ଦେନି ନନ୍ଦର ଦୁଲ୍ଲୀ
 ଦେଖିଲେ ପାର୍ଥ କବାଟ ଯନ୍ତ୍ର ଅଛି କିଲି ।

ପତିଲକ ମାୟାବତୀ ମନ୍ଦ ମହାସଖା
 ନୃଅନ୍ତେ ସଖା କବାଟ ଫିଟିଲ ତତତ ।
 ଦେଖି ଧନଞ୍ଜୟ ମନେ ଅନେକ ହରଷ
 ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ବନ୍ଦାଇ ସୁଭଦ୍ରା ପ୍ରମି ଅଶେଷ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ଦେଲ ମେଲ ଶ୍ରବ
 ବିଭିନ୍ନ ରତରଜ ଅନେକ ପ୍ରସାଦ ।
 ସୁବା ସୁବତୀଙ୍କ ଅଙ୍ଗେ ନ ଭେଦିଲ ନିଦ
 ଦୁହିଙ୍କ ଚିତ୍ତରେ ନାହିଁ କଷ୍ଟରେ ଶେଦ ।
 ରତିଶାସ ପଡ଼ିଅଛି ନନ୍ଦର ନନ୍ଦନା
 କାମଶାସ୍ତରେ ନିର୍ଜିତ ବାର ଫାଲଗୁନି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ଭେଦ ଜାଣ ପାଣ୍ଡବ ସୁନ୍ଦର
 ପରସ୍ପା ପ୍ରସଙ୍ଗ ନାହିଁ ଶରୀରେ ତାହାର ।
 ସରଲେକ ଜଣିବାକୁ ସମର୍ଥ ଯେ ଯୋଗୀ
 ଉଚ୍ଚାଟ ମନ୍ତ୍ରେ ସୁଭଦ୍ରା ତାକୁ କଲ ବନ୍ଦୀ ।
 ଏମନ୍ତବେଳେ ପ୍ରଶର ହୋଇଲ ରଜମା
 ଭଲୁକ ବିଦ୍ୟାକୁ ପଡ଼ି ଆସଇ ତରୁଣୀ ।
 ଆପଣାର ପାଦଧୂଳି ଧରିଲେକ ଧାଡ଼ି
 ମନ୍ଦ ସୁମରିଣ ତାହା କପାଳେ ବୋଲନ୍ତି ।
 ଅର୍ଜୁନ ପାଶକୁ ସେହି ଆସଇ ଝଟକ
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖେ ତାକୁ କେହି ନ ଦେଖନ୍ତି
 ଭଲୁକ ବିଦ୍ୟାର ଗୁଣ ଏମନ୍ତ ଅଟଇ
 ତାହା ସୁମରିଣ ଦେବା ହରଷେ ଆସଇ ।
 ମନ୍ଦ ସୁମରି ସୁଭଦ୍ରା ଆସିଲେ ଯେ ଶରେ
 ଆପଣା ମନ୍ଦିରେ ମିଳି ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରେ ।
 ଆହୋ ଚଇତନ ମାୟାମନ୍ଦ ଏହୁ ବିଧି
 ଏମନ୍ତେ ଯେ ସାଧେ ତାର କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ସିଦ୍ଧି ।
 ସୁଭଦ୍ରା ହସ୍ତରେ ଗୋଟି ମୂଳିକା ଯେ ଅଛି
 ତାହାର ବଳେ ପାର୍ଥକୁ ବନ୍ଦି ସେ କରନ୍ତି ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ନୃପବର ଅଗସ୍ତ୍ୟ କହିଲେ
 ମାୟାବତୀ ମନ୍ତ୍ରେ ଭଦ୍ରା ପାର୍ଥକୁ ମୋହିଲେ ।
 ଏଧୁଅନନ୍ତରେ ତୁହୋ ଶୁଣ ଆନ ବାଣୀ
 କିଏ ଭିଆଣ କଲେ ସେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଶୁଣ ସାବଧାନେ ଏହୁ ଅସ୍ତ୍ରରୁକ କଥା
 ତାହା ଭିଆଇ ଅଛନ୍ତି ଜଗତ କରତା ।
 ଏ ମହାଭାରତ ଅତି ରତସ୍ୟ ପବନ
 ସୁଭଦ୍ରା ଦେଖଙ୍କର ଯେ ବିବାହ ରଚିତ ।

ବୈଶାଖ ଶୁକଳପକ୍ଷ ପଞ୍ଚମୀର ନିଶି
ସୋମବାର ଅଟଇ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦୀରେ ଶଶି ।
ସେ ଗ୍ରହେ ଗମ ଅଛନ୍ତି ପଲଙ୍କେ ପଡ଼ନ୍ତି
ରେବଣୀ ସେ ପୁରା କଲେ କଳପସ ଯୋଡ଼ି
ସ୍ୱାମୀ ତୁମ୍ଭର ଭଗିନୀ ସୁଭଦ୍ରା କୁମାରୀ
ଜାତୀକୁ ପ୍ରଦାନ ତୁମ୍ଭେ କରିବ ବିରାଜି ।
ନିଷ୍କଳଙ୍କ ସୋମବତୀ ଗଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଶୁଭ୍ରକେଶୀ କରିବ ପ୍ରଦାନ ।
ଆଶିବା ନିମନ୍ତେ ମୁହିଁ ପେଶିଅଛି ଦୁତ
କାଲି କରୁବଳ ଘେନି ଆସିବ ସଙ୍ଗାତ ।
ଶେ ଦେବୀ ତୁମ୍ଭେ ତାତାକୁ ଦେଖିଛ କି ନାହିଁ
ପନିଗ ନାଗପୁଣ ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷେ ଅଟଇ ।
ଲକ୍ଷେ ଗଜାଙ୍କ ମଉଡ଼ିମଣି ସେ ଗଜନ
ଆପଣା ସମାନ ଜାଣ ଦେବ କରୁପଣ ।
ଶୁଣ ଆହେ ମନୁଗଜା ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
ଉଦ୍ଭବ ଯେ ଗଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ।
ହସିନୀ ଆସ୍ଥାନେ ବସିଅଛି କୁରୁସାର୍ଦ୍ଧ
ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଦୁତ ପ୍ରବେଶିଲ ଯାଇ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନଙ୍କ ଗୁମୁରେ ଅକ୍ଷତ ଥୋଇଲେ
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସୁଭଦ୍ରା ବିଦା କରିବେ ବୋଇଲେ ।
କୁକୁମ ଲେପନ କଲେ ତାତାଙ୍କ ଶରୀରେ
ଫଣିକର୍ଣ୍ଣ ମୁକୁଟକୁ ବାନ୍ଧିଲେକ ଶିରେ ।
ପୁରୋହିତଙ୍କୁ ବସାଇ କଲେକ ବରଣ
ସାଜ ସମଦଣ୍ଡ ଯିବା ଦ୍ୱାରକା ଏକଣ ।
ତାହା ଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବହୁତ ହରଷ
ଦୁତକୁ ଗଉରବ ସେ କଲେକ ବିଶେଷ ।
ସୁଧୂଷ୍ଣ ଶ୍ରୀମ ନକୁଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ସହଦେବ
ହଜାରି ବାରତା କହେ କୁରୁଗଜ ଦେବ ।
ଶୁଣୁ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ କୃପ ଶଲ୍ୟ ଭୃଗୁଶିବା
ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଗଜା ଗୁଲ ଦ୍ୱାରକାକୁ ଯିବା
ଗମ କୁଷ୍ଠଙ୍କ ଭଗିନୀ ସୁଭଦ୍ରା ଅଟଇ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ କରିଲେ ଗମ ତାହା ପାଇଁ ।
ବଡ଼ ସମାବେଦେ କାଲି ହୋଇବ ଯେ ବିଦା
ଅନେକ ଦଣ୍ଡ ଘେନଣ କଉରବେ ଉଦା ।
ଅଶିଲକ୍ଷ ତୁରଙ୍ଗମ ଗୁରିଲକ୍ଷ ଗଜ
ରଥ ଗୁରିଲକ୍ଷ ଗୋଷା ଚତୁରଙ୍ଗ ସଜ ।

ଅସ୍ତାଦଶ ଅଶ୍ୱୋତ୍ତମୀ କରୁବଳ ସାଜେ
ଅନେକ କଂସାଳ ବାରତୁର ବାଦ୍ୟ ବାଜେ ।
ଶ୍ୱେତ ପାଟଛତ୍ର ଦଣ୍ଡ ଗୁମର ସୁଆର
ଏକ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଉଦ୍ଭା ଶତଲକ୍ଷ ଗୁର ।
ବେନିଦାଟି ଖେ ବାଜେ ସବୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣର
ଗଉଡେ ଆସନ୍ତି ଗୋଷା ତୁରଙ୍ଗ ଉପର ।
ପାତ ଅମାତ୍ୟ କୁମାର ମିତ୍ର ବଡ଼ଜେନା
ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧ ଆଗରେ ଉଦ୍ଭା ହୁନ୍ତି ସେନା ।
ଅନେକ ସମ୍ଭାର ଥାଟ କହି ତ କେ ପାରି
ଗୁଲନ୍ତି ମୌନ୍ୟ ଯୋଜନ ଗୁର ମାଡ଼କରି ।
ସୁଧୂଷ୍ଣ ବିଦୁର ସଙ୍ଗେ ଆବର ଶକୁନ
ଗୁଲନ୍ତି ଏ ପଛୁଆଣି ଥାଟେ ସୈନ୍ୟ ଘେନି ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବରବେଶ କହି ତ କେ ପାରି
ସହଦେବ ହସନ୍ତି ଯେ ନାକେ ହାତ ଭରି ।
ସହଦେବ ଦ୍ରାସ୍ୟ ଦେଖି ପୁଚ୍ଛନ୍ତି ବିଦୁରେ
ତୁମ୍ଭ ହସିଲୁ ରେ ବାବୁ କେବଣ ବେଗରେ
କହ ବାବୁ ଏ କଥାର ସନ୍ଦେହ ବାରତା
ତୁ ପଣ୍ଡିତ ମନ୍ତ୍ରୀବର ଅଟୁ ମହାଜ୍ଞତା ।
ସହଦେବ ବୋଇଲେ ତ ହେଲ ବଡ଼ ରସ
ହେଉଛନ୍ତି କାହା କନ୍ୟାପାଇଁ ବରବେଶ ।
ବିଦୁର ବୋଇଲେ ଗମ ପେଶିଛନ୍ତି ଦୁତ
ସୁଭଦ୍ରାକୁ ବିଦା ହେବ ଗଜା କୁରୁନାଥ ।
ଏ କଥାଗୋଟି କିଦାପି ନେ ହିବ ଅନ୍ତର
ତାହା ବଚନ ଶ୍ରାବିବ କେତୁ ମନ୍ତ୍ରୀବର ।
କହଇ ସେ ସହଦେବ ବସାଇ ଏକାନ୍ତେ
ବିଦୁର ସଞ୍ଜୟ ଆଉ ସୁଧୂଷ୍ଣ ସହିତେ ।
ବନବାସ ଯାଇଥିଲେ ଗାର ପାଲଗୁନ
ଗୋସ୍ତି ହକୁ ବଧ କରି ସତ୍ୟସ୍ତମା ଘେନି ।
ରାଇବତେ ଗମ ହରି କରନ୍ତି ଉତ୍ସବ
ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ପାର୍ଥିବ ।
ଅନେକ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ଦେବ ମଧୁଶୂଢ଼
ବହୁତ ବେଶ କଲେ ଅର୍ଜୁନର ବସୁ ।
ବସନ୍ତ ଉତ୍ସବ ଦାସୀ ରୈବତ ପବତେ
ଅର୍ଜୁନ ଠାକୁର ଘେନି ବିଜେ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
ହିନେ କହି ପଠାଇଲେ ଗୋବିନ୍ଦ ଗମକୁ
ସୁଭଦ୍ରାକୁ ପ୍ରଦାନ କି କରିବା ପାର୍ଥିକୁ ।

ଶ୍ରମ ବୋଇଲେ ଯଦ୍ୟପି ଦେବାକ କୁମାରୀ
 ଆମ୍ଭ ଭୁଲେ ହେଇବ ସେ ବରପୁଣ୍ୟେ ସରି ।
 ପଞ୍ଚକଟକେ ଠାକୁର ମାନ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ତାକୁ ପ୍ରଦାନ କରିବା ସୁଭଦ୍ରା ସୁନ୍ଦରୀ ।
 ବଳଶ୍ରମ ବୋଲି ହରି ଶ୍ରୀ ନ ପାରିଲେ
 ଗର୍ଭେ ରାଗ ଧରି ବାହ୍ୟେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଲେ
 ବଳଶ୍ରମ ବୋଇଲେକି ସାଥୀ ହେ ଉଦ୍ଧବ
 ଭୁବିତେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଦେନିଶ ଆସିବ ।
 ଶ୍ରମ ଆଜ୍ଞାରେ ଉଦ୍ଧବ ଆସି ଏ ନଗରୀ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନୃପତିଙ୍କୁ ନେଉଅଛି ବରି ।
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଏଥି ନାହିଁ ସନମତ
 ସୁଭଦ୍ରା ଅର୍ଜୁନ ସଙ୍ଗେ କରାଇଲେ ପ୍ରୀତି ।
 ସୁଭଦ୍ରା ବଚନ ଯହୁଁ ଅର୍ଜୁନ ନ କଲେ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ମାୟାବତୀ ମନ୍ତ୍ର ଶିଖାଇଲେ ।
 ତେଣୁ ସୁଭଦ୍ରାର ବଣ ହେଲେ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ଅର୍ଜୁନ ସୁଭଦ୍ରା ଏକ ଯୋଗ ହୋଇଅଛି ।
 ଯଦ୍ୟପି ଏ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯିବେ ବରବେଶେ
 ଲଜ୍ଜା ପାଇବେ ଅନେକ ଲୋକ ଉପହାସେ
 ଶୁଣିଣ ଶିଷ୍ୟ ଦେଲେ ଗଜା ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ବିଷାଦ ପାଇଲେ ଶୁଣି ସଞ୍ଜୟ ବିଦୁର ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ କହିଲେ ରୁହିଁ ବିଦୁରଙ୍କୁ
 ଏଥୁ ବ ହୃଦିଲେ ଲଜନୋଦ୍ଧବ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ବିଦୁର ବୋଇଲେ ଯେବେ ଏସନ ପ୍ରସାଦ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶୁଣି କୋପ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କରିବ ।
 ଆମ୍ଭେ ରହିବା ରୈବତ ପବନରେ ଯାଇ
 ବାହୁଡ଼ନ୍ତୁ କୁରୁଗରେ ତହୁଁ ଲଜପାଇ ।
 ପ୍ରଥମ କୃତେ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ ଜାଣ ଅଳ୍ପପାଣି
 ପ୍ରଥମ ବୟସକାଳେ କିଛିହିଁ ନ ଜାଣି ।
 ଗର୍ଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସେ ମଦହସ୍ତଲତ ହସ୍ତୀ
 ଏହାଙ୍କୁ ବାରିଲେ ବାକ୍ୟ ବିଅର୍ଥ ହୁଅନ୍ତି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ଭୁମ୍ଭେ କହିଲ ଏମନ୍ତ
 ଏ କଥାରେ ଲଜ୍ଜା ପୁଣି ହୋଇବ ବହୁତ ।
 ତଳଇ ଯେ କୁରୁଆଟି ସିବେଶୀର କୂଳେ
 ରହିଲେକି ମନୋହର ବନେ ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳେ ।
 ହର୍ୟା ସାରି ବିଜେକଲେ ସେ ନିଅବକାଶେ
 ମିଳିଲେକି ଶ୍ଵଶୁ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଗଜା ପାଶେ ।

ବିଦୁର ସେ ହଜାରିଲେ ଦ୍ଵାରକାର ଦୁତ
 ସୁଭଦ୍ରା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଦେବାର ସେ ସତ୍ୟ ।
 ଭୁମ୍ଭର ପେଷିବାବେଳେ କେ କେ ଥିଲେ ବସି
 କାହା କାହା ଅନୁମତେ ଭୁମ୍ଭେ ଏଥେ ଆସି
 ଗଜା ଆଜ୍ଞାପାଇ କହୁ ଅଛନ୍ତି ଉଦ୍ଧବ
 ଶ୍ରମ କୃଷ୍ଣ ଉପସେନ ନୟ ବଧୁଦେବ ।
 ସାତବଣ ଯାଦବହିଁ ଥିଲେ ତହିଁ ପୁର
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପେଷିଲେ ନେଇ ସମ୍ମତ ସବୁରି ।
 ଅଧିକ ଜଣେକ ପୁଣି ଦ୍ଵାରକାରେ ଅଛି
 ଉଦ୍ଧବ ବୋଇଲେ ଏକ ଅଛି ସବ୍ୟସାଚୀ ।
 ଶୁଣି ଗଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲୁ
 ଅର୍ଜୁନ ଯେବେ ଅଛଇ ଭଲଇଁ ହୋଇଲୁ
 ବନବାସ ସାରି ପାଞ୍ଚ ଆସି ଦ୍ଵାରକକୁ
 ସୋଦର ଥିଲେ ଉତ୍ସବ ଭଲ ଦେଖିବାକୁ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ବିଦୁର ବେଇଲେ ଏକାନ୍ତେ
 ସେ କନ୍ୟା ଆନନ୍ଦ ବାଣୀ ପାଇଲୁଣି ଏଥେ
 ଗଜା ବୋଲେ ଚନ୍ଦ୍ର କରେ ସେ ପୁରକୁ ରକ୍ଷା
 ମାନବ କି ପଶିପାରେ କାହାର ଭରସା ।
 କେମନ୍ତେ ଏ ଅସମ୍ଭବ କହୁ ଭୁମ୍ଭ ଭଲ
 ଏ ବାରତା ପାଇଲେ କି ଖୋଲାବେ ହଲୀ ।
 ଗଜା ବଚନେ ସମସ୍ତେ ହୋଇଲେକି ଭୁନି
 ଶୁଭେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଆସି ସେ ରଜନୀ
 କନକ ଭଦ୍ରାର ଘାଟେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି
 ସ୍ନାନ ସନ୍ଧ୍ୟା ଦେବାର୍ଜନ ସାରି ଦଣ୍ଡପାଶ ।
 ତଳାଇଲେ ସମସ୍ତେ ଦକ୍ଷିଣ ମୁରତି
 ବାରତୁର ଶବଦରେ କର୍ମେ ବସୁମଣ ।
 ସେଠାରୁ ଉଦ୍ଧବ ରଥେ ଅଳ୍ପସାଥେ ଗଲେ
 ଦ୍ଵାରକା ସତ୍ତରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ବେଶ କରଇ ଆଣିଲୁ ଆମ୍ଭେ କୁରୁପତି
 ବଡ଼ ସମାବେଦେ ଆସେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
 ଶ୍ଵଶୁ ଦ୍ରୋଣ ଭୃଗୁଶିବା ଯୁଧିଷ୍ଠ ସହିତେ
 କ୍ଷଣେକ ବିଶ୍ରମ ନାହିଁ ତଳନ୍ତି ନରତେ ।
 ଶୁଣି କି ମପାଳଙ୍କର ମହାତୋଷ ମନ
 ରୁହିଁ ବେଇଲେ ସେ ପୁଣି ଅର୍ଜୁନେ ବଚନ
 ଯୋଗାଇଲୁଟି ଅର୍ଜୁନ ତୋର ବିଦୁରକୁ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଦେବ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନୃପତିକୁ ।

ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ସ୍ବାମୀ କଲ ଯେ ବିଚାର
 ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କର ଯେ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ।
 ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲେ ପାର୍ଥକୁ ଯୋଗାଇଲ ହରି
 ଦ୍ଵାରକାପୁରେ ଉତ୍ସବ କର ଯଦୁକରି ।
 ଉଗ୍ରସେନ ଲେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଦେବଗଜ
 ଶ୍ଵେତ ସଥା ଘେନିଯାଅ ରୈବତକୁ ଆଜ ।
 ଉଗ୍ରସେନ ବୋଇଲେକ ଗୋବିନ୍ଦକୁ ଗୁଣି
 ବସନ୍ତ ଯୋଗାଡ଼ ଘେନି ଯିବ ବେଗେ ମୁଣି ।
 କେମନ୍ତେ ଆଜ୍ଞା ଦେବାକ ମୋତେ ଭଗବାନ
 ନେବ ସଜ ହୋଇ ବିଦ୍ରା ଯଉଁତୁକ ମାନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ନିଅ ରାଜା ଉଗ୍ରସେନ
 ଦୁହିତା ଥିଲେ ଅବଶ୍ୟ କରିବା ପ୍ରଦାନ ।
 ସ୍ବାମୀଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ତାହା ଶୁଣି କେନ୍ଦ୍ର ପାରି
 ଯାହାକୁ ହେଲେ ପ୍ରଦାନ କରିବା କୁମାର ।
 ସମସ୍ତ ସଜ କରନ୍ତେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତହେଲ
 ଆଟ ଘେନ ରାଜା କେଶୀ ବନରେ ରହିଲ ।
 ରୁଦ୍ରବେଶୀ କୁଳେ ଥାଇ କେଶୀ ନାମେ ବନ
 ସେଠାରେ ରହିଲ ଯାଇ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ସ୍ବାହାନ ଭୋଜନ ଆଦି ସାରିଲେ ସମସ୍ତ
 ଦ୍ଵାରକା ସଭାରେ ଯାଇ ହେଲେ ଉପଗତ ।
 ଆଦିତ୍ୟ ଅସ୍ତ ହୁଅନ୍ତେ ବଳରାମ ଗଲେ
 ଶୟନ ମନ୍ଦିରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ରାମ ବୋଇଲେ ରେବଣ ଦେଖି ସନ୍ନିଧାନେ
 ପ୍ରଦାନ କରୁଛୁ ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ବଚନେ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଅଣାଇ ଅଛୁ ଦୁତ ପେଷି
 ପଲ୍ଲବ ନାରାୟଣ ସେ ଅଟେ ସୋମବଂଶୀ ।
 ରେବଣ ବୋଇଲେ ଦେବ ହେଲ ଅକାରଣ
 ତେଡ଼େ ଭଲ ରାଜାକୁ ତ କଲ ବିତମ୍ଭନ ।
 ପରେ ଦୁଷିତା ଦେଲଣି ସୁଭଦ୍ରା ତୁମ୍ଭର
 ଚଦନ କରି ନ ଜାଣ କୁମ୍ଭେ ହଲଧର ।
 ଉତ୍ସବ ନବରେ ମୁଣି ଦେଖିଲ ତାହାକୁ
 ଦେହ ସମର୍ପିଲଣି ସେ କେଉଁ ପୁରୁଷକୁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଶିଖା ନଦୀରେ ଫେଡ଼ିଲ ବସନ
 ଉରେ ବିରଜଇ ତାର ଦନ୍ତ ନଖ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 କି ସେ ପ୍ରତିପଦା ନିଶି କଳାକର ଜ୍ୟୋତି
 ଶୁଣି କାମପାଳଙ୍କର ହଜଗଲ ମତ ।

ଏ କଥା ଯେବେ ସୁରୁପ ଅଟଇ ସଜାତ
 ଆଜି କି ପ୍ରାଣ ପାଇବେ ମଦବ ସମସ୍ତ ।
 ରେବଣ ବୋଇଲେ ଦେବ ଅଟଇ ସୁରୁପ
 ମିଥ୍ୟା କହିଲେ ଦେବକ ଜାଣ ବଡ଼ପାପ ।
 ତୁମ୍ଭ ପ୍ରମୁଦେ କେ ମିଥ୍ୟା କହିଯିବ ବଞ୍ଚି
 ସାତ୍ୟକିଙ୍କୁ ରାଜ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ହଳପତ ।
 ଉଗ୍ରସେନକୁ ତୁ ରାଜ ଆଣିବୁ ଏକାଣି
 ବିଳମ୍ବ ହେଲେ ତୋ ଚର ପକାଇବ ଦାଣି ।
 ତଳଇ ସାତ୍ୟକି କାମପାଳର ବଚନେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଉଗ୍ରସେନ ସନ୍ନିଧାନେ
 ଯୋଗାଡ଼ କରୁଛୁ ଯାହା ବିଶ୍ଵର ଲାଗି
 ରାସେ ନଦ୍ରା ନାହିଁ ସାଗ ରାଜ୍ୟାକ ଜାଣି
 ରେଷାଇ ଶାଳେ ରାଜନ୍ତୁ ବସି ସୁସକାରେ
 ଅମୃତ ପାକ କରନ୍ତୁ ସେ ଷଡ଼ ରସରେ ।
 ସାତ୍ୟକି ବୋଇଲ ଶୁଣ ଦେବ ଉଗ୍ରସେନ
 ବଳରାମଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ଆସିବ ଏକାଣି ।
 ଆସ୍ଥାନୁ ଓହ୍ଲାଇ ରାଜା ଅଇଲ ସଭାରେ
 ରାମ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳାପୁରେ ।
 ଉଗ୍ରସେନ ପ୍ରାଣିପାତ କଲ ପାଦତଳେ
 ରାମ ସମସ୍ୟା ନ ଦେଲେ ତାଙ୍କୁ କୋପଭର
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ଉଗ୍ରସେନ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଏ ପୁରେ କେ କଲ ବିତମ୍ଭନ ।
 ଉଗ୍ରସେନ ବୋଇଲେ ଏ ଅପମୁଦ କଥା
 ଏଥୁ ଆସିବାକୁ ଶୀତ ମୃତ୍ୟୁର ଦେବତା ।
 ଡରେ ଯମ ନ ଆସଇ ଯେଉଁ ଦ୍ଵାରକାକୁ
 କାହାର ଭରସା ଏଡ଼େ କର୍ମ କରିବାକୁ ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ଯେ କହିଲେ ରେବଣ
 ଅନାଦି ଅପଣ୍ଡା ସେହି ମିଥ୍ୟା ନ କହନ୍ତି ।
 କୋପେ ପୁଣି ତାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ହଳପାଣି
 ନିଶାପତିମ ନନ୍ଦୁ ତୁ ବେଗେ ପକା ଦାଣି ।
 ଶୁଣି ମନରେ ବିଚାର କଲେକ ରେବଣ
 ଅଦୋଷୀ ଲୋକଙ୍କୁ କିପାଁ ଦେବେ ଏହୁ ଶାସ୍ତି
 ଯେତେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଏହୁ ପକାଇବେ ଦାଣି
 ନିଶ୍ଚୟ ହତ୍ୟାଦୋଷେ ମୁଣି ହୋଇବକାରୋଣି
 ରେବଣ ବୋଇଲେ କୋପ ଆନକୁ ନ କର
 ଅର୍ଜୁନ ହରିଲ ଦେବ ଭଗିନୀ ତୁମ୍ଭର ।

ଜାଣି ଦେବ କେମନ୍ତେ ବା ନ କହିବ ମୁହିଁ
 ଅଦୋଷୀ ମାଇଲେ ଦୋଷ ଦେବ ଆମ୍ଭକୁହିଁ
 କୋପାନଳ ଶୁଣି ଜଗନ୍ନନ ଅଧିକାସ
 ବୋଇଲେ ଯାତ୍ୟକ ଆଣ କୁଷ୍ଠକୁ ହକାରି ।
 ଶୁଣି ସେ ଯାତ୍ୟକ ବେଗେ କରଇ ଗମନ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବିଜୟ ଜାମ୍ବବନ୍ଧର ଭବନ ।
 ସନ୍ନିଧେ ଯାଇ ଚରଣ ତଳରେ ପ୍ରଣମି
 ଠାକୁରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଦେବ ଆସିବ ଶ୍ରେ ସ୍ତାମି ।
 ଗୁମ୍ଫାରେ ବହୁତ ପୁଣି ଜଳେ ଏକଲକ୍ଷ
 ବଳରାମଙ୍କ ଗୁମ୍ଫାରେ ବିଜୟ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ।
 କେଶବ କରନ୍ତି ପାଶେ ଯାଇଁ ନିଉଁଛନ୍ତି
 ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗେ ଶୋଇଲେ ଗଡ଼ଗାଲ ବନମାଳୀ ।
 ଗଗେ ବଳରାମ ତାଙ୍କୁ ନ କଲେ କଲ୍ଲାଣ
 ଏମନ୍ତ ଦରି ଦାରକା ରଖିଅଛୁ ପୁଣି ।
 ଅତି ଆଶ୍ଚାସନା କରି ପେ ସିଲେକ ଶ୍ଵାନ
 କାଳେ ସେ ତାହାର ମୁଖେ ଦିଅଇ ତୁମ୍ଭନ ।
 ଗୋଳକୁଣ୍ଡା ଜାରଜାତ ଅଟନ୍ତି ପାଣ୍ଡବ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ହରିଲ ନ ଜାଣୁ କି ମାଧବ ।
 ଶୁଣିଣ ବିଷାଦ ହେଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ଵାମୀ
 ବେନି କର୍ଣ୍ଣ ଛୁଇଁ ହସ୍ତ ଦେଲେକ ମେହିମା ।
 ସ୍ଵାମୀ ତୁମ୍ଭକୁ କହିଲ କେ ଏସନ କଥା
 ମୁଁ ବା କେମନ୍ତେ ଜାଣିଲ ଏହାର ବାରତା
 ସ୍ଵାମୀ ଅଟଇ ଅର୍ଜୁନ ପୁଣି ମହାଯତି
 ପର ନିନ୍ଦା କଲେ ଆପେ ହୁଏ ନର୍କଗତି ।
 ସଜ୍ଜନ ଜନକୁ ଦେବ ଅମାତ କହିଲେ
 ଧର୍ମ ନ ଗଛଇ ଗଉରବେ ନିନ୍ଦା କଲେ ।
 ସ୍ଵାମୀ ତୁମ୍ଭେ କିପାଁ ଏହା ନ କର ବିଚାର
 ଏତେ ବଡ଼ ଭରସା କି ଦେବ ଅର୍ଜୁନର ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେକ ଶୁଣ ଗୋ ରେବଣ
 କେଶବ ଗୁମ୍ଫାରେ କହ ସେ କେବଣ ଶୁଣି ।
 ରେବଣ ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ଦେଖିଲି ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ବିଦମ୍ବିଲ ପାଣ୍ଡବ ବିବତ୍ସ ।
 କହିଲେକ କରପସ ଯୋଡ଼ି ଦେବ ଦରି
 ନାନାଦି ପ୍ରକାରେ ମନ୍ଦ କହନ୍ତି ତ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ
 ନ ଜାଣି ଧାତା ସର୍ଜିଲ ଏ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ଜାତିକୁ
 କିପାଁ ଆନ ନାମ ଦେଲ ପ୍ରମଦା ଏହାଙ୍କୁ ।

ଅନବରତରେ ଶ୍ରେଣ ଅଟନ୍ତି ସ୍ତ୍ରୀ ଜାତି
 ଅନ୍ୟାତ ଅଜ୍ଞାନ ଅନବରତେ ବୁଲନ୍ତି ।
 ଶ୍ରୀଷ୍ଠଙ୍କ ବୋଲକୁ ପ୍ରତେ ନ ଯିବା ଶ୍ରେଦେବ
 ଯେତେକ କହନ୍ତି ମିଥ୍ୟା ସମସ୍ତ ପ୍ରସାଦ ।
 ରେବଣ ବୋଇଲେ ବାବୁ କହୁଅଛୁ ଯାହା
 ତୁହି ସେ ଉଆଣ ସିନା କରିଅଛୁ ଏହା ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକୂଟ ବୁଦ୍ଧିକି କେ ସ୍ଵଜନରେ ବାବୁ
 ତୁ ପୁଣି ଏସ୍ତ ଅନେକ ଦ୍ରବ୍ୟ କରାଇବୁ ।
 ପୁଣି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣିମା ହେଉ ହଳଧାସ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ବୋଲନ୍ତି ଯାଉ ସେ ବାହୁଡ଼ି ।
 ଶୁଣି କୋପେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଦେବ ରାମଚନ୍ଦ୍ର
 କେମନ୍ତେ ପାର୍ଥକୁ ରକ୍ଷାକରଇ ଗୋବିନ୍ଦ ।
 ଅପ୍ରୀତି କୁ କରାଇଲୁ ଯେବେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଆପଣା କୁଳେ କଳଙ୍କ ଲଗାଇଲୁ ଆଣି ।
 ଉଗ୍ରସେନ ରାଇ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ହଳଧାସ
 ପାରିଲେ କୁ ଅର୍ଜୁନକୁ ବଳେ ଥିବୁ ଧରି ।
 ତରଣ ପ୍ରମାଣ କରି କାଟିବି ତା ମାଂସ
 ଆବର ମୁଁ ଥୋଇବି କି ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ବଂଶ ।
 ଏତେ ବୋଲି ଦେବ କଲେ ଆସ୍ଥାନରେ ବିଜେ
 ନିଅବକାଶରେ ବିଜେ କଲେ ଦେବରାଜେ ।
 ନିଜ ଭୁବନରେ ବିଜେ କଲେ ଜଗନ୍ନାଥ
 ସତ୍ୟଭାମାକୁ ରାଇଣ ବୋଇଲେ ଅଚ୍ୟୁତ ।
 ବଳରାମ ଜାଣିଲେଣି କଥାଗୋଟି ପୁଣି
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଦେନିଯାଉ ଏ ପୁରୁ କଷଟୀ ।
 ଉଗ୍ରସେନ ରାଇ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ବଳରାମ
 ରାସ ପ୍ରଭାତରେ କାଲି ହୋଇବ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପାଇ ଗଲେ ସତ୍ୟସଞ୍ଜ
 ଅର୍ଜୁନ ଭୁବନେ ବିଜେ କଲେ ସେ ଝଟତି ।
 ସୁଭଦ୍ରା ଅର୍ଜୁନ ଦୁହେଁ କରୁଛନ୍ତି କେଳି
 ଦ୍ଵାରେ ଉଦ୍ଘାଟିଲେ ଶନ୍ଦାକିତର ଦୁଲ୍ଲଳୀ ।
 କବାଟ ଫେଡ଼ି ସମସ୍ୟା କଲେ ଗାରପାର୍ଥ
 ସନ୍ନିଧେ ପ୍ରବେଶ ଆସି ବାସବର ପୁତ ।
 ସତ୍ୟଭାମା ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ପାଲଗୁନି
 ଏହିକ୍ଷଣି ଯାଅ ତୁହି ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଦେନ ।
 ରେବଣ ଦେବା କହିଲେ ଜାଣିଲେ ତ ରାମ
 ରଜନୀ ପ୍ରଭାତେ କାଲି ହୋଇବ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ସୁଭଦ୍ରା ଦେବା ବିକଳ ହେଲେ ତାହା ଶୁଣି
 ସ୍ଵାମୀତୁମ୍ଭ ନ ଉରକୁ ଯିବା ଏହିକ୍ଷଣି ।

କଳହରେ ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ଦେବ କିନ୍ତୁ
ଆଜ୍ଞାପାଇ ଉପସେନ ଏବେ ଆସୁଅଛି ।
ସ୍ବାମୀ କୋଟିଏ ସିଂହର ଯାର ପରମେ
କେମନ୍ତେ ତାହାର ଭୂଲେ କରିବୁ ସାଗ୍ରାମ ।
ଶୁଣି ଅର୍ଜୁନ କହିଲ ଯାଇ ସୁଭଦ୍ରାକୁ
ଆଦ୍ୟରୁ ତୁ ନ ଜାଣୁ କି ସେ ବଳରାମକୁ ।
ନ ଜାଣି ତୁ ପରଦାର କରୁଲକୁ ମୋତେ
ଯେବେ ତୋତେ ଘେନିଯିବି ମୁହିଁ ନିଶାଗତେ
ତରୁଣ୍ୟ କର୍ମେ ପାଇବି ଲୋକେ ଅପରାଧ
ଯିବିବି ମୁଁ ତୋତେ ଘେନି ପାଦୁ ଏହି ରାତି ।
ଏମନ୍ତ କଥା ନ କହ ମୋତେ ସତରଞ୍ଜେ
ଆସନ୍ତୁ ନା ଯେତେ ବଳ ଘେନି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ।
ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ତୋତେ କଲି ମୁହିଁ ନାସ୍ତ
ବଳାଙ୍ଗାରେ ମୋତେ ଭୁଲି କରୁଲକୁ ପ୍ରୀତି ।
ଏତେବେଳେ ଆଉ ମୁହିଁ ଯିବି କାହୁଁ ଘୁଞ୍ଚି
ଅର୍ଜିତ କର୍ମ ଯେମନ୍ତେ ମୋ କପାଳେ ଅଛି ।
ଏସନକ ଘଟସୂତ ଅଛି ଯେବେ ମୋତେ
ମୁହିଁ ଏଥେ ନାଶିଯିବି ତୋହର ନିମନ୍ତେ ।
ଆପଣାର କଲ କୃତ୍ୟ କର୍ମ ବୋଲି ଲେଖି
ଭୁଞ୍ଜିବି ନା କର୍ମଫଳ ଯାହା ଅର୍ଜିଅଛି ।
ସତ୍ୟଭାମାଏ ବୋଇଲେ ରାମର କୋପକୁ
ସହଣ ସମାନ ହେବୁଟିକି ସାଗ୍ରାମକୁ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ଜାଣେ ସବୁକଥା
କେ ଆନ କରି ପାରିବ କପାଳ ଲକ୍ଷିତା ।
କହ ଯାଇ ସତ୍ୟଭାମା ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥେ
କିଷ୍ଟରେ ଦୟା ସେହି କରିଥାନ୍ତୁ ମୋତେ ।
ନିଶାଗ ବଚନ ନାଗସୁଗନ୍ଧୁ କହିଲେ
ନିର୍ଭୟ ହୋଇ ସେଠାରେ ଅର୍ଜୁନ ରହିଲେ ।
ବୋଇଲେ ଆସନ୍ତୁ କିନା ସହସ୍ରେକ ରାମ
ସୁଭଦ୍ରା ନିମନ୍ତେ ମୁହିଁ କରିବି ସାଗ୍ରାମ ।
ନିଶାଗ ବଚନ ପାଇ ଯାନ୍ତି ସତ୍ୟଭାମା
ନାଗସୁଗନ୍ଧ ଦେବକୁ ସେ ଏ କଥା କହନ୍ତି ।
ନିର୍ଭୟ ହୋଇ ରହିଲ ଦେବ ଧନଞ୍ଜୟ
ତୋ ପାଦେ ଭରସା ଦେବ ତୁ ହୁଅ ସଦୟ
ବୋଇଲ ଆସନ୍ତୁ କିନା ସହସ୍ରେକ ରାମ
ସୁଭଦ୍ରା ଛଳେ ମୁହିଁ କରିବି ସାଗ୍ରାମ ।

ଗୁରୁତର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତ କଲ ସତ୍ୟଭାମା
ମନ୍ଦର ସମାନ ଦେବ ନିଷ୍ଠାରେ ଅଛି ।
ବୋଲନ୍ତି ସେ ସତ୍ୟଭାମା ଚାହିଁ ଜଗନ୍ନାଥ
କ୍ଷତ୍ରିୟ ଅନର୍ଗଳ ସେ ଗରବର ପାର୍ଥ ।
ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଗଦ ଯେ ଶାମ୍ଭୁ କୁମରକୁ ରାଜ
ଅର୍ଜୁନେ ବିବାହ ହୋଇଛନ୍ତି ହଲସାଇଁ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ବୋଲନ୍ତି ସୁଭଦ୍ରା ଦେବାକୁ
ସୁଭଦ୍ରା ତ ବରଲକ୍ଷି ଏଣେ ଅର୍ଜୁନକୁ ।
ଅର୍ଜୁନ ଭୂଲେ ଅବଶ୍ୟ କରିବ ସେ ହୃଦ
ଆମ୍ଭେ କେମନ୍ତ କରିବା କହ ବାବୁ ମଧ୍ୟ ।
ବୋଲନ୍ତି କୁମରମାନେ କରପସ ଯୋଡ଼ି
ଅର୍ଜୁନ ଆମ୍ଭର ଅଟେ ବଡ଼ ଉପକାର ।
ଆମ୍ଭେ ତ ଗୁଡ଼ି ନ ପାରୁ ଦେବ ଧନଞ୍ଜୟ
ଅର୍ଜୁନ ଆଡ଼େ ହୋଇବୁ ଆମ୍ଭେ ଦେବରାୟ ।
ଶୁଣି ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଦେବ ଭଗବାନ
ପୁତ୍ରଙ୍କର ସାଦାସ୍ୟରେ ଜଣିବ ଅର୍ଜୁନ ।
ଏସନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତନୁପ୍ରହର ଯେ ରାତି
ଉପସେନ ଭୂଲେ ଘେନି ଅବ ଦେବ ରଥୀ ।
ପାଞ୍ଚ ଅର୍ବୁଦ ଭୂରଞ୍ଜ ଅସୁତେକ ହସ୍ତୀ
ଚୌବିଂଶବୃନ୍ଦ ରାଜେ ଅନେକ ପଦାତି ।
ରାସ ପ୍ରହରକେ ଆଉଁ ବେଢ଼ିଲେ ଗୁପତେ
ଅର୍ଜୁନ ଶୟନ ସ୍ଥାନ ଘେରିଲେ ସମସ୍ତେ ।
ଗହଳ ଚହଳ ଦେଖି ସୁଭଦ୍ରା ବିକଳ
ସ୍ବାମୀ ସମତଣ୍ଡ ଘେନି ଭଜେ କାମପାଳ ।
କ୍ଷତ୍ରିୟ ରୂପାମଣି ସେ ରସପାନେ ଶ୍ରେଣୀ
ସୁକୁମାର ଶସ୍ତ୍ରରକୁ ଘେନି ବେଗେ ପଳା ।
ଶ୍ରେ ପ୍ରାଣନାଥ ତୋର ମୁଁ ଘେନି ଆପଦ
ଅମୂଲ୍ୟ ଦେହେ ନ ପୁଣି ପଡ଼ଇ ପ୍ରମାଦ ।
କପାଳି ତୁ ମନେ ଚିନ୍ତା କରୁ ଗୋ ସୁଭଦ୍ରା
ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ ଇନ୍ଦ୍ର କିବା ରାମଚନ୍ଦ୍ର ।
ଏକଥାକୁ ମୁହିଁ ଯେବେ କରନ୍ତି ଶ୍ରୀ
ତୋହର ଭୂଲେ କପାଳି କରନ୍ତି ପୀରତି ।
ମାରିବି ମୁଁ ସାତବିଂଶ ଗୁହାରିବି କଥା
ସୋଦର ଦୁଃଖେ ନ ପୁଣି ମନେ ଧରୁ ବ୍ୟଥା
ସୁଭଦ୍ରା ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଜଣ ସବୁବଳ
ତୋହର ଶରୀର ଗୋଟି ଥାଉ ଯେ କୁଶଳ ।

ମୋତେ ପ୍ରତାପ ନ କଲେ ମୁଁ ହେଲି ସୁବର୍ଣ୍ଣ
 ମୋହର ଇଚ୍ଛାରେ ବର ବରିଲି ସମ୍ପ୍ରତି ।
 ତାହା ନିଶ୍ଚୟ କରନ୍ତି କାହାର ନିମନ୍ତେ
 ଧର୍ମ ଦେବତା ଏ କଥା ସହିବ କେମନ୍ତେ ।
 ମୁହିଁ ପୁଣି ନିରମାଣୀ ପାମଣୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଜନ
 ତୋ ପାଦେ ଶରଣ ମୋତେ ଉଦ୍ଧର ଅର୍ଜୁନ
 ତୋର ବଳଦର୍ପ ତୁହି ଜାଣୁ ସିନା ନାହା
 ମୁହିଁ ପ୍ରତିଶ୍ରାମେ ମୋତେ ଧର୍ମ ହେଉ ସାହା
 ଏ ପୁରୁ ବାହାର ଦୁଅ ନାଥ ମୋତେ ଦେନ
 ଏଥୁ ଥିଲେ ଅଜୟିଷ୍ଠ ଜାଣି ପାଲଗୁନି ।
 ମାୟାବଣୀ ସେ ପୁଷ୍ପକ ରଥ ଦେଇଥିଲା
 ମନେ ଧ୍ୟାନକରି ତାହା ସୁଭଦ୍ରା ସୁରଲ ।
 ମନେ ସୁରନ୍ତେ ପବନୁ ବେଗେ ସେହି ଆସେ
 ଉଦୟଗିରି ପ୍ରାୟ ସେ ଗଗନରେ ଦିଶେ ।
 ଯେତେକ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଛଇ ତହିଁ ଆନିଆନ୍ତି
 ସେ ରଥ ଜାତ ହୋଇଲା ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନୁ ।
 ଯଦିଦେବ ସେ କଲେ ଅନ୍ୟୋ ଅନ୍ୟ ହୋଇ
 ମିଳି କାମଦେବକୁ ଯେ ଦେଲେ ତାହା ମେଲ
 ଈଶ୍ବରଙ୍କ କୋପାନଳେ କାମ ଦରପ ହେଲ
 ସେ ଦେବରଥକୁ ରତି ଯହେ ଥୋଇଥିଲା ।
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ମାହେଶ୍ବରୀ
 ଅନାଦି ଅପର୍ଣ୍ଣା ସେହି ଦେଲେ ସିଦ୍ଧନାଥ
 ସେ ରଥରେ ବିଜେ କଲେ ଗାର ପାଲଗୁନି
 ଯେବଣ ରଥରେ ଥିଲେ ସାଧୁପୁର ତନି ।
 ଅର୍ଜୁନ ଯାଇ ବିଜୟ କଲେ ସେହି ରଥେ
 ମାୟାବଣୀର ବିଦ୍ୟାରେ ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରାପ୍ତ ହସ୍ତେ ।
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ବାସାଇଛି ରଥ ପରେ ଗାର
 ଈଶ୍ବର ପିନାକ ଧରିଅଛି ବାମକର ।
 ତାରକା ବିବାଦେ ଯେହ୍ନେ କୁମାରହିଁ ଦିଶେ ।
 ସେହି ପ୍ରକାରେ ଅର୍ଜୁନ ତେଜହିଁ ପ୍ରକାଶେ ।
 ହିରଣ୍ୟକୁ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ନୃସିଂହ ଗରଜ
 ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ଯଦୁବଳ ପଳାଇଲେ ଭ୍ରାଜି ।
 ଅନେକ ରହ ବିରଜେ ଅର୍ଜୁନର କାୟେ
 ଦିଶଇ ସେ ପାଲଗୁନି ପୁରୁରବା ପ୍ରାୟେ ।
 ହାବୋଡ଼ା ଡର ମାଇଲେ ପାଥ ମହାବୀର
 ହାରେ ଯେତେ ଥିଲେସବେ ହୋଇଗଲେଦୁର

ସେହ୍ନା ପୁଣିଶ ନାଗର ପଡ଼ି ଛାଡ଼ି ପୁଣି
 ପଡ଼ିଲେ ତନୁସୁତ ଯୋଦ୍ଧା ମହା ଲେଟି ।
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ଯେଉଁପରି ନୃପତି ମାନ୍ଧାତା
 ତେସନ ଦଶରଥ ତେଜ ପାର୍ଥ ବଳବନ୍ତ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାଗପୁଣ୍ୟ ବିଜେ କି ସିନ୍ଧୁ ମନ୍ଥନୁ
 ସେହିରୂପେ ଦିଶଇ ସେ ବାସବର ସୁନୁ ।
 ରତିକୁ ଘେନି ଯେସନେ ବିଜେ ପଞ୍ଚବାଣ
 ତେସନ ସୁଭଦ୍ରା ଘେନି ଦିଶଇ ଅର୍ଜୁନ ।
 ହିମବନ୍ତ ଘରେ ଯେହ୍ନେ ଉମା ମହେଶ୍ବର
 ଶତୀକୁ ଘେନି ବିଜୟ ଯେହ୍ନେ ପୁରନ୍ଦର ।
 ଅନଙ୍ଗ ଧନୁ ଶ୍ଳୀକରେ ପୁଣି କଳ୍ପବାଣ
 ସେହିପରି ଦିଶୁଅଛି ପଶୁର ନନ୍ଦନ ।
 ସୁରନ୍ତେ ପବନୁ ଯାଏ ଯାର ଶର ଶେଷ
 ଶାଶ୍ବତବନ ଦହନେ ଜଣି ଜମୁଭେଷ ।
 ଈଶ୍ବରଙ୍କୁ ଜଣିଲା ସେ କରତ ସୁରପେ
 ଗୋସିଂହ ବିନାଶ ଗଲ ଯାହାର ପ୍ରତାପେ ।
 ଯାଦବବଳ ଅଟନ୍ତି ସବେ ସବେଶ୍ବର
 ଅର୍ଜୁନ ଶର ପଡ଼ିଲେ ବଳ ସେ ଅପାର
 ବାହାର ହୋଇ ଆସଇ ପାର୍ଥଶର ବିନ୍ଧି
 ଶତ ଶତ ଯୋଦ୍ଧା ଏକ ନାଗରରେ ଛେଦି
 ଦ୍ବାରକା ଦାଣ୍ଡରେ ବିଜେ ଆସି ସବ୍ୟସାଚି
 ନାଗପୁଣ୍ୟ ସୁରପ ତା କାନ୍ତି ଝଟକିଛି ।
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଘେନି ଗାର ଆସୁଅଛି ଚଳି
 ବିଅନ୍ତି ଦ୍ବାରକା ପ୍ରତିଶ୍ରାମେ ହୁଳହୁଳି ।
 ବେଲନ୍ତି ସାଧୁ ସୁଭଦ୍ରା ପାଟକୁ ମୋହିଲ
 ଏବେ ଦ୍ବାରକା ଭୁବନ ଶୋଭାହିଁ ପାଇଲ ।
 ବଡ଼ ପୁଣ୍ୟବର୍ଣ୍ଣା ତୁହି ଅଟୁଗୋ ସୁଭଦ୍ରା
 ଅମରପୁରୁ ବିଜୟ କିବା ଶତୀ ଇନ୍ଦ୍ରେ ।
 ସମସ୍ତେ କରନ୍ତି ଜୟ ସୁମଙ୍ଗଳ ବାଣୀ
 ଦେଖି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଲକ୍ଷେ ଷାଠିଏ ସହସ୍ର ଦେବ ପୁତ୍ର ସମ
 ସବୁର କରେ ବିରଜେ ଖଣି ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଅର୍ଜୁନ ସିବାର ଦେଖି କୃଷ୍ଣ ପୁଷ୍ପମାନେ
 ଆଗସ୍ତ୍ର ଅଇଲେ ବେଗେ ଯେ ଯାହାବିମାନେ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ରଥେ ଘେନି ଚଳଇ ବିବସ୍ତ
 ପୁଷ୍ପମାନେ ଲଗିଛନ୍ତି ଅର୍ଜୁନର ପଛ ।

ଶାମ୍ବ ଗଦ ଅର୍ଜୁନର ବାମପାଶ କଟି
 ଅଶୀସହସ୍ର କୁମରେ ସପତ୍ନ ଅଛନ୍ତି ।
 ଲକ୍ଷେ ଶାଠିଏ ସହସ୍ର ଅଶୀ କୃଷ୍ଣ ସୁତେ
 ଅର୍ଜୁନ ଡାହାଣେ ଛନ୍ତି ଚଢ଼ି ରଥେ ରଥେ ।
 ସାତ୍ୟକି ଅନ୍ତର ତୁଲେ ଦଶପଦ ହସ୍ତୀ
 ଏମାନେ ଆବୋରିଛନ୍ତି ପାର୍ଥ ପଛକଟ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଭରସାରେ ଦ୍ଵାରକାର ଜନ
 ସେମାନେ ପଛରୁ ଆସି ରଖିଲେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଏସନ ସମୟେ ଯାଇ କହିଲ ଉଦ୍ଧବ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ସ୍ଵାମି କଲଦେବ ।
 ଦ୍ଵାରକା ସୁରରେ ଥିଲ ବୀର ପାଲଗୁମ୍ଫା
 ପାଉଁଅଛଇ ରଥରେ ସୁଭଦ୍ରା କୁ ଦେନି ।
 ଶୁଣି କାମପାଳ କୋପେ ହୋଇଲେ ଅଥୟ
 ହଳ ମୁଖଳ ଧରିଣ ରଥରେ ବିଜୟ ।
 ସାଥ ଶଜା ଉଗ୍ରସେନ ଦେନି ତୋର ଆଟ
 ସୁଭଦ୍ରା ଦେନି ଯାଉଛୁ ପାଣ୍ଡବ ପାପି ଶୁ ।
 ବଳରାମ ମୁଖୁଁ ଶୁଣି ଏସନକ ରଡ଼ି
 ସାତଦଶ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପଡ଼ିଲେକ ମାଡ଼ି
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ଵ ଦେନି ସଇନ୍ୟ ପଦାତ
 ଗର୍ଜନ ନାଦ କରିଣ କୋପରେ ଧାମନ୍ତ୍ର ।
 ବଳରାମ ସଲ ଧ୍ଵରେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ସିରୁ ମନ୍ଥନ ପର୍ଶସ୍ତେ ଶୁଭେ ମୁଖଦୋଷ ।
 ଅର୍ଜୁନର ତେଜ ମହାତେଜଠାରୁ ବଳ
 ବିଶୁଦ୍ଧ ବିକାଶିଲେ ଦେଖି ଦେବହଳୀ ।
 ବିଜେ କାମପାଳ ତାଳଧ୍ଵଜ ରଥପରେ
 ଦକ୍ଷେ ସୌନନ୍ଦ ମୁଖଳ ହଳ ବାମକରେ ।
 ନିଦାଘ ଅନଳ ଜିଣି ଶିରେ ସପ୍ତଫଣି
 ଖୋଳନୟନ ବିକାଶେ କାଳଚନ୍ଦ୍ର ଜିଣି
 ବଳରାମ ବିଜେକଲେ କୋପେଣ ପ୍ରଚଣ୍ଡ
 ରେ ରେ କାର ଶବ୍ଦରେ କମ୍ପେ ମହାଶକ୍ତି
 ବଳରାମଙ୍କର କୋପ ଦେଖି ବନମାଳୀ
 ମାଳାମ୍ବର ଚରଣରେ କଲେ ନିଉଛୁଳ ।
 ବୁଦ୍ଧି ଦେବ ମାଳାମ୍ବର ପୁରୁଷ ଉଚ୍ଛର୍ମୀ
 କାହାକୁ ଏଡ଼େ କୋପ ତୁ କହୁ ଦେବସ୍ଵାମି
 ବଦନ୍ତି ମାଳାମ୍ବର ତୁ ଶୁଣ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ହରିନେଲ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।

କୋପେ ବୋଲନ୍ତିରେ ଦେଖୁ ଦେଖୁଛୁରଦର୍ପ
 ବଳାହାରେ ହରି ନେବ କରେ ଧରି ରୂପ ।
 ଆଜ ପଣ୍ଡବଙ୍କୁ ମୁହିଁ ଆଣିବଇଁ ଧରି
 ମାଂସ କାଟିବ ତାଙ୍କର ଟିକ ଟିକ କରି ।
 ମାନବ ଛୁର ହୋଇ ତା ଏଡ଼େକ ପ୍ରତିଜ୍ଞା
 ଚଉରବ କଲରୁ ସେ କରଇ ଅବଜ୍ଞା ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଦେବ କୋପ କର ଶାନ୍ତି
 ପାର୍ଥର କି ଦୋଷ ଅମ୍ଭ ଭଗିନୀ ଅପଣା ।
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ବଂଶରେ ଏ ଉତ୍ତରାଏ ଲଜ୍ଜା
 ବଳୁ କୁଟୁମ୍ବ ସମସ୍ତ କଲ ଦେଖ ତ୍ୟଜ୍ୟା ।
 ଯୁବଣି ଭ୍ରାତାକୁ ଆମ୍ଭେ ନ କଲେ ପ୍ରଦାନ
 କାଳେ ହୋଇଲ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଏଡ଼େ ଅପମାନ ।
 ବଜ୍ରନାଭ ପ୍ରଦାନ ଯେ ନ କଲ ଦୁହଣୀ
 ବଳାହାରେ ହରିଲ ଯେ ତାକୁ ରତିପତି ।
 ବିବାହ ନ ଦେଲ ବାଣୀଅସୁର ଉଷାକୁ
 ଅନିରୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ଆମ୍ଭେ ଆଣିଲୁ ତାହାକୁ ।
 ଯୁବଣି କନ୍ୟାମାନେ ସେ ପିତାଘରେ ଥିଲେ
 ବହୁତ ଲଜ୍ଜା ଦିଅନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ।
 କୋପ ଶକ୍ତି କର ସ୍ଵାମି ଚିତ୍ତ ସ୍ଥିର କର
 ଲଜ୍ଜା ହେଲଣି ପର୍ଥକୁ କୋପକୁ ସହର ।
 ଆମ୍ଭେ ଯେବେ ସଂଗ୍ରାମ କରିବା ଆହେ ଦେବ
 ଜିଣି ନ ପାରିଲେ ତହୁଁ ଲଜ୍ଜା ଉତ୍ତରକ ।
 ନ ଜାଣି କୋପ କଲେତ କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ଧ୍ୟୁସ
 ନ ବୁଝି କୋପ କଲେତ ସମ୍ପଦ ବିନାଶ ।
 ଶାଣ୍ଡବବନ ଦହଇ ଯେ ଅଗ୍ନି ନିମନ୍ତେ
 ତୋତେ ଅସ୍ତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି ଅଗ୍ନି ଦଇବତେ ।
 କରତରୁପେ ଜିଣିଲ ସେହୁ ଭଣ୍ଡାରକୁ
 ତୋଷେ ଅନେକ ଶର ଯେ ଦେଲେଟି ତାହାକୁ
 ଅକ୍ଷୟ ତୁଣୀର ପୁଣି ଦେଲେଟି ପାଦଶା
 ସଇଲେକ୍ୟଜିତା ସେହି ଅଟେ ବଡ଼ ଶ୍ରୀ ।
 ବୁଝାଇ କହିଲେ ତାଙ୍କୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ତହୁର ଯେହ୍ନେ ନ ଶୁଣେ ଧର୍ମର କାହାଣୀ
 ବଳରାମ ଆଜ୍ଞାଦେଲ ବେଗେ ହୁଅ ସଜ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ମୁହିଁ ଧରି ଆଣିବଇଁ ଆଜ ।
 ଏ ନିଷ୍ଠୁର ବାକ୍ୟ ବଳରାମ ତହୁଁ ଶୁଣି
 ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥେ ବିଜେ କଲେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।

ତାଳଧ୍ବଜ ରଥେ ବଜେ କଲେ ଦେବ ହଳୀ
 ବୋଲନ୍ତି ତୋ ହସ୍ତେ ଖସୁ ନାହିଁ ବନମାଳୀ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଦେବ ଜାଣନ୍ତି ଏମନ୍ତେ
 କୌମୋଦିନୀ ଗଦା ନାହିଁ ଏ ମୋହର ହସ୍ତେ
 ଗାଣ୍ଡିବ ଧନୁ ମୋହର ନେଇଅଛି ପାର୍ଥ
 ତେଣୁ ମୁହିଁ ହୋଇଅଛି ଦେଖ ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ।
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ବଚନେ ବଳରାମ ରୁଷ୍ଟ
 ତୋହର ହେତୁ ଅର୍ଜୁନ କଲ ଏ ଅନିଷ୍ଟ ।
 ସାମାନ୍ୟ ମାନବ ପାର୍ଥ ଅଟେ ସୁନକାତ
 ସତ୍ୟବନ୍ତ ଲୋକେ ସିନା ମହତ୍ତ୍ବେ ରହନ୍ତି ।
 ଗୋଳକୁଣ୍ଡା ଜାରଜାତା ଅଟନ୍ତି ଅଜ୍ଞାନ
 ଏକ ଭାରିଯା ରମଣେ ପାଞ୍ଚେ ନ୍ୟନ୍ତ ଦିନ
 ଲଭୁ ପ୍ରାଣୀକୁ ଯେ ହରି କରଇ ଆଶ୍ବାସ
 ଆପେ ନାଶଯାଇ ତାର କାର୍ଯ୍ୟ ଯାଇ ନାଶ ।
 ଏତେ କହି ତଳିଗଲେ ସର୍ବ ଯଦୁବାରେ
 ପାର୍ଥକୁ ଭେଟିଲେ ରଇବତ ପର୍ବତରେ ।
 ଅରୁନ ବସେ ଯେସନ ଦଶନ୍ତ କପାଳୀ
 ନିର୍ଧୂମ ଅନଳ ଜିଣି ଦଶେ ତେଜ ହେଲି ।
 ସପତଶିଖା ମଉଳି ଶୋଭିତ ଲଳିତେ
 ହେଲକନ୍ତ ଗଜମୁକ୍ତା ମିଶିବନ୍ତ ହେ'ତେ ।
 ଅମୃତକୁଣ୍ଡଳେ ଶୋଭା ପାଏ କର୍ଣ୍ଣ ବେନ
 ଶିରସୀମନ୍ତେ ଖଞ୍ଜିତ ଅସ୍ତରହ ମଣି ।
 ହୃଦରେ ଭୃଷଣ ତାଡ଼ ତୋଡ଼ରେ ବାହୁଟି
 କର୍ଣ୍ଣେ କର୍ଣ୍ଣାଞ୍ଚଳ ଶୋହେ ଭୁଜରେ କର୍ପଟି ।
 କଟିମେଖଳା ବରଜେ ପ'ଦରେ ନୁପୁର
 ଯେସନେ ଶୋଭା ଦଶନ୍ତ ଦେବ ଦିବାକର
 ତାଳଧ୍ବଜ ରଥେ ଆଇ ଦେଖନ୍ତି ମୁଖଳୀ
 ଅର୍ଜୁନ କୋଳେ ବସିଛି ନନ୍ଦର ଦୁଲ୍ଲଳୀ ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ତୁ ଦେଖରେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଅର୍ଜୁନ ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷେ ନେଉଛି ।
 ଆମ୍ଭକୁ ତାହାର ଭୟ ନାହିଁ କିଛି ମନେ
 ସ୍ବରୂପ ଦେଖୁଛୁ ଏହା ସହିବା କେସନେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଦେହେ ଥିଲେବଳସାର୍ଯ୍ୟ
 ସମରେ ଶକତା ଲୋକ ନ କରେ ଚଉର୍ଥ୍ୟ ।
 ଏତେକ ବଚନ ଯହୁଁ ଶୁଣିଲେକ ହଳୀ
 ସଉନୟ ମୁଖକୁ ବୁଲାଇଲେ ତେଜ ।

ଆରେ ରେ ପାଣ୍ଡବା ତୁହି ଯିବୁ ଆଜ କାହିଁ
 ନିଶ୍ଚୟ ପାଞ୍ଜି ପୋଛିଲ ତୋର ଜନ୍ମସାର୍ ।
 ମୋହର ଭଗ୍ନୀ ହରିଲୁ ତୁହି କେଉଁ ଦର୍ପେ
 ଶଗେଶ୍ବର ଆଗେ କିଏ କରେ କାଳସର୍ପେ
 କେବଣ ଗୁଣରେ ତୁହି ହୋଇଛୁ ଶକତା
 ଆଜ ଜାଣିବାରେ ତୁହି କେଡ଼େ ବଳବନ୍ତ ।
 ଆରେ ରେ ପାଣ୍ଡବା ତୋର ଏହିକ ଭରସା
 ତୋର ଗାବନକୁ କରେ ନ କଲୁ ତୁ ଆଶା
 ନିଶ୍ଚୟେ ପ ଞ୍ଜି ତୋହର ପୋଛିଲ ଶମନ
 ମରବାବେଳେ ହୋଇଲୁ ବିପତ୍ତିତମାନ ।
 ପ୍ରୀତି ବୁଝାଇଲୁ ତୁହି ପ୍ରାଣମାତ୍ର ଶବେ
 ତୋପୋରୁ ବିନାଶ ଗଲେ ସେ ଶୁରପାଣ୍ଡବେ
 କୁଳ ନାଶ କରିବାକୁ ଜନ୍ମିଲୁ ପାଲ୍‌ଗୁନ
 କେବଣ ଦର୍ପେ ଯାଉଛୁ ଭଗିନୀକୁ ଦେନ ।
 ସୁମର ପାଣ୍ଡବ ତୋର ଯେ ଇଷ୍ଟଦେବତା
 ଆବର ସୁମର କରେ ତୋର ପିତାମାତା ।
 ବଳରାମଙ୍କ ମୁରେ ଏସନକ ଶୁଣି
 କୋପେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରଇ ଗର ପାଲ୍‌ଗୁନ ।
 ଶ୍ରେ ସ୍ବ ମି ହେ ବଳଦେବ ରେବତୀବଲ୍ଲଭ
 ମୋର କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ ବୁଝି ଏହାଧ୍ବଜ
 ତୋର ଭଗ୍ନୀକୁ ନ କଲୁ ତୁ ଦେବ ଯେ ରକ୍ଷା
 ଆପେ ସ୍ବପ୍ନସ୍ବର ହୋଇ ମୋତେ କଲୁ କକ୍ଷା
 ଶ୍ରେୟନ ମନ୍ଦିରେ ମୋର ପଶି ନିଶାକାଳେ
 ପ୍ରାଣମାତ୍ର ହୋଇ ମୋତେ ଧଇଲକ ବଳେ
 ତୁ ଦେବ ହେ ଲୋକ୍ୟ ନାଥ ଅଟୁ ସ୍ବକର୍ଷଣ
 ନ ବଢ଼ିବ କୋପ ମୋତେ କରୁ ଅକାରଣ ।
 ଶରଣବତ୍ସଳ ନାଥ କରୁଣା ବାରିଧି
 ତୋହର ଅମାତ କଲେ ହେବଟି ଅବଧି ।
 ଅନମିତ୍ତେ ମୋତେ ତୁମ୍ଭେ କୋପ କରୁଅଛ
 ମୁହିଁ ପୁଣି ସଂଗ୍ରାମରେ ନୁହେଁ ସମକକ୍ଷ ।
 ପ୍ରାଣ ବେନ ଦୁଃସ୍ବିୟାଅ ତୁମ୍ଭେ ବେନ ଭାଇ
 ଏ ସମ୍ପଦ ବୁଝିବ ଯେ ସୁଭଦ୍ରାର ପାଇଁ ।
 ମିତ୍ତେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୁମ୍ଭେ ନ କର ସ୍ବକର୍ଷଣ
 ପୁଟିକ ବିଦ୍ୟାରେ ଯିବ ଯଶ ମାନ ଜାଣ ।
 ତୁମ୍ଭର ଭଗିନୀ ସିନା କଲକ ଅମାତ
 ଦୁଃସ୍ବିୟାଅ ଏଣୁ ତୁମ୍ଭେ ନ ଭାଜ ପୀରତ ।

ଅର୍ଜୁନର ଏ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶୁଣିଣ ଯାଦବ
 ଦେଖିଥିବ ବୋଲିଲେ ଯେ କୋପେ ବଳଦେବ
 ଧାମନ୍ତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ସବ ଯଦୁଗରେ
 ଧନୁରେ ନାଶର ଯୋଗ ଅତି କୋପଇରେ ।
 କଳୁହନ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ଶର ଅନୁଷ୍ଠଣେ
 କଳଡ଼ା ଦୃଷ୍ଟି କି ଜଣି ପଡ଼ୁଅଛୁ ବାଣେ ।
 ଝଲକନ୍ତ ନାଶରେ କି ଚଳୁଲିର ତେଜ
 ଅର୍ଜୁନ ରଥକୁ ବୁଝି ବିଚକ୍ତି ନାଶର ।
 ଶରର ଗର୍ଜନ ଜଣି ଧନୁର ଟଙ୍କାର
 ଧର ଧର ମାର ମାର ଶୁଭେ ନିରନ୍ତର ।
 ମହାଶାୟି ଯେମନ୍ତ ଧାମନ୍ତେ ଭୈରବୀ
 ତେସନେକ ଯଦୁଗରେ ପାରୁଛନ୍ତି ବୋଧ ।
 ଶର ଡାକ ଶୁଣି ବଡ଼େ ଅର୍ଜୁନର ଶ୍ରବ
 ପାର୍ଶ୍ବକୁ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ପଛକରି ଦେଲ ଆଗ ।
 ଶାମ୍ବ ଗଦ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଯେ ଅଫୁର ସାତ୍ୟକି
 ଅର୍ଜୁନ କଟିରେ ଆଗ ଦେଲେ ଆଟ ଦେଖି ।
 ଗଦା ଶକ୍ତି ମୁଦୁଗର ଛେଲ ଚଢ଼ି କାତ
 କୁଳ ଶତଗ ଘେନିଣ ଗଗେ ପ୍ରହାରନ୍ତି ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ପୋଏ କୋପେ ଉଠିଲେ ଗରଜ
 ଦେଖି ଦୁରୁ ଯଦୁଗରେ ପଳାଇଲେ ଭାଜି ।
 ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଡୋଇଦେଲେ ଗମକ ଗୁମୁରେ
 କାହାର ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଦେବ ଏ ସମରେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିଲେ ସ୍ବାମି ଶୁଣ ମାଳାମୁର
 ଲକ୍ଷେ ପାଠିଏ ସହସ୍ର ଅଶୀଏ କୁମର ।
 ସମସ୍ତେ ଆବୋରିଛନ୍ତି ଯାଇ ଅର୍ଜୁନକୁ
 କେ ଯୁଦ୍ଧେ ଜଣିବ ଶାମ୍ବ ଗଦ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନକୁ
 ବାଳକାଳେ ଯେ ଶମ୍ବର ଶାର ନାଶ କଲ
 ମାୟାବତୀ ଘେନି ବାର ବରଷେ ଅଇଲ
 ସୁଗାନ୍ତର ତଡ଼େ ନାଶି ନ ପାରଇ ମୁହିଁ
 ଯୋଗେ ମୋଦର ହସ୍ତରେ ଗଦା ଚଢ଼ି ନାହିଁ
 ଦେବତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ତ ନୋହିଛି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
 ଅବଶ୍ୟ ପରକୁ ଆମ୍ଭେ କରନ୍ତେ ପ୍ରଦାନ ।
 ଶୁଣି ମହାକୋପାନଳ ଦେବ ବଳଗମ
 ଭିଆଇଛି ସିନା ବାବୁ ତୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
 ମୁଁ ଯେ ଅଶାଇଲି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନପୁତକୁ
 ବେଳୁଅଛି ନାହିଁ କିପାଁ ନ କଲୁ ଆମ୍ଭକୁ ।

ଦଣ୍ଡ ଘେନି ବରବେଶେ ଅଇଲ ନପୁତ
 ଏଣେ ସିନା ଲଜ୍ଜା ମୋତେ ହୋଇଲ ଶୁପତ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିଲେ ସ୍ବାମି ଶୁଣ ସକର୍ଷଣ
 କେ ଆନକରବ ପ୍ରଜାପତିର ଘଟଣ ।
 ଆମ୍ଭେ ବାଞ୍ଛା କଲୁ ବଡ଼ଜଣେ ଦେବାକୁ
 ଧାତା ସର୍ଜିଛି ସୁଭଦ୍ରା ସଙ୍ଗେ ଅର୍ଜୁନକୁ ।
 ଯେ ଯାହାର ସ୍ବାମୀ ସେ କି ଚାକୁ ଦେବ ନାହିଁ
 ଆମ୍ଭର ହୃଦ୍ଧ କରିଲେ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କ ରହି ।
 ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ବୈବସ୍ବତ ମନୁ
 ବରବେଶେ ଅଇଲ ସେ ଗାନ୍ଧାରୀ ସୁକୁ ।
 ଅପ୍ରମିତ ବଳ ସଙ୍ଗେ ଘେନି କୁନ୍ତନାଥ
 ବିଜେ ସମାଭେଦେ ଆସି ରୈବତ ପଦତ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଗୁରଗଣ ଚଳିଯାଇ
 କଉରବ ନାଥ ଆଗେ ବାଞ୍ଛା ଦେଲେ ନେଇ
 ଶୁଣିମା କୁରୁଗଜାଧିପତି ଶିଷେମଣି
 ଦୁରାସତ କଥା ଏକ ଦେଲ ଏହିକ୍ଷଣି ।
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ହରିନେଲ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ
 ବଳେ ଘେନି ଦ୍ଵାରକାରୁ ଯାଉଛି ଏକ୍ଷଣ ।
 ସାତବତୀ ଯୋଦ୍ଧା ସଙ୍ଗେ ଘେନି କୃଷ୍ଣଗମ
 ଅର୍ଜୁନର ତୁଲେ କରୁଅଛନ୍ତି ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଶୁଣିଣ ବିଷାଦ କୁରୁକୁଳ ଅଧିପତି
 ଯାବତକାଳେ ପାଣ୍ଡବେ କରନ୍ତି ଅମାତ ।
 ଆହେ ଶ୍ଵଶୁ ଗ୍ରୋଣ କୁମ୍ଭେ ବୁଝିଲ କେମନ୍ତ
 ଏକଯୋଗ କରୁଥାଅ ପାଣ୍ଡବ ଆମ୍ଭକୁ ।
 ବସୁଦେବ ନନ୍ଦ ଗମ କୃଷ୍ଣ ଅନୁମତେ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ବିଦା ଦେବାପାଇଁ କଲେ ମୋତେ
 ସବୁରମତେ ହସ୍ତି ନାପୁରେ ଦୁତ ପ୍ରେଷି
 କଲେ ତାକୁ ନିଏ ପାର୍ଥ ଦ୍ଵାରକାରେ ପଶି ।
 ଶ୍ଵଶୁ ବୋଲେ ଆମ୍ଭେ ସହଦେବତୁଁ ଶୁଣିଲୁ
 ତେଣୁ କନକ ବେଘରୁ ବାହୁଡ଼ାଇ ଥିଲୁ ।
 ଆମ୍ଭ ବଚନ ନ କଲୁ ବୁଝି କୁରୁଦେବ
 ଏବେ ଏଠାରେ କେମନ୍ତେ ବାହୁଡ଼ଣ ସିବ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲିଲ ଯେ ହୋଇଲ ଏମନ୍ତ
 ନଷ୍ଟେ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ ଏଥେ ଦେବ ଶରପାର୍ଥ ।
 ଯେବେ ସୁରଭନ୍ଦ୍ର ଆସି ତାହାକୁ ରଖଇ
 ହେଲେକ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଆଉ ତାର ରକ୍ଷା ନାହିଁ

ଲୋଥ ଥାଟ ମୋହର ଅର୍ଜୁନ ସମୀପ
 ସମରେ ଆଗ ତାହାର ଶରଣି ମୁଁ ଦର୍ପ ।
 ଶ୍ୟାମ ବୋଇଲୁ ତୁ କୋପ କରୁ ଯେ କାହାକୁ
 ଜାଣି ଶୁଣିକରି କିପାଁ ଅଇଲ ଏଠାକୁ ।
 ତୋର ବଳେ ଅର୍ଜୁନକୁ କି କରି ପାରିବୁ
 ସମସ୍ତଙ୍କ ସହ ପରାଦେବ ତୁ ପାଇବୁ ।
 ବାଉନ ବାଉନ ଭାରି ଗଦା କରେ ଘେନି
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରଇ ଶରବର ଯେ ପ ବମା ।
 ସୁଧସ୍ବି ବୋଇଲେ ରହ ରହ ଶ୍ୟାମସେନ
 ଅର୍ଜୁନର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ସଙ୍କର୍ଷଣ ।
 ଯାବତ କାଳ ଆମକୁ କୃଷ୍ଣ କରେ ରକ୍ଷା
 ତାର ସଙ୍ଗେ ଆମେ କରି ପାରିବା କି କଷା
 ସୁଧସ୍ବିର ପରୁରଲେ ଶୁଣ ସହଦେବ
 ହରି ଅର୍ଜୁନ ଦୁହିଙ୍କ ଭାବ କି ଅଭାବ ।
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି ସହଦେବ ଯେ ବୋଇଲେ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ପାଞ୍ଚ କୃଷ୍ଣ ଆଜ୍ଞାରେ ହରିଲେ ।
 ଦେବକୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ସ୍ବାମୀ ଯେବଣ ଦ୍ଵାରକା
 ଅର୍ଜୁନର ଦର୍ପ କାହିଁ ଏତେକ ନିଃଶଙ୍କା ।
 ଯଦ୍ୟପି ସଂଗ୍ରାମ କରୁଛନ୍ତି ଗମ ତୁଲେ
 ଧନୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଦା ହରି ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଲେ ।
 ଲକ୍ଷେ ଷାଠିଏ ସହସ୍ର ଅଶ୍ଵୀ କୃଷ୍ଣ ବାଳ
 ଅର୍ଜୁନ ଆବୋରି କରୁଅଛନ୍ତି ଯେ ଗେଲ ।
 ସହଦେବ ମୁଣ୍ଡ ଶୁଣି ଏସନକ ବାଣୀ
 ଅନେକ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ଧର୍ମ ନୃପମଣି ।
 ଶ୍ୟାମକୁ ବୋଇଲେ ବାଟ କଡ଼ାଅ ରେ ଭାରି
 ଅର୍ଜୁନ କତିକୁ ଆମ୍ଭେ ଯିବା ବେଗ ହୋଇ ।
 ଶ୍ୟାମ ବୋଲେ କୁରୁଥାଟ ପଡ଼ୁ ଅଛୁ ମାଡ଼ି
 କେହି ବାଟେ ଯିବା ଆମ୍ଭେ ତାହାକୁ ଯେ ଏଡ଼ି
 ହସ୍ତୀ ଏକ ଚଢ଼ି ଦେବ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ଥାଟ ଚଳାଇଲ ଅତବେଗେ ସେ ନରେନ୍ଦ୍ର
 ଦୁଃଶା ଶକୁନି ଯେ ଶଲ୍ଲ କର୍ଣ୍ଣ ସେନାପତି
 ଅଶୀଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଛନ୍ତି ତାର ପଛକତି ।
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ପରୁରେ ଦେବ ଦେଖ ପାଲଗୁନ
 ପଛ କତିରେ କେବଣ ବଜାର ସଇନ ।
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନର ବଚନେ ଯେ ରୁହିଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ସାଗର ପ୍ରାୟ ଆସନ୍ତି କୌରବ ସଇନ୍ୟ ।

ବଡ଼ ସମ୍ଭାରରେ ସେହୁ ଘେନି ଆସେ ଥାଟ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଉଚ୍ଛଳି ଅଛୁ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ମୁଗଟ ।
 ନବଯୁଗ ମାଡ଼ି ରହିଅଛନ୍ତି ସଇନ
 ଆକାଶେ ଉଚ୍ଛଳୁ ଅଛୁ ସୈନ୍ୟ ମୁଖଧୁନ ।
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ହସ୍ତୀ ଚଳାଇଲେ କଉରବେ
 ସହସ୍ରପୁରେ ବେଡ଼ ଲେ ଅର୍ଜୁନକୁ ବେଗେ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ମହାଗଜା ଅର୍ଜୁନ ଚରିତ
 ଶୀରେଦ ଭିତରେ ଯେହ୍ନେ ମନ୍ଦର ପବିତ ।
 ଶୀରସମୁଦ୍ର ଦୋଇଲ ଯେ ଦଧି ନଭୁତ
 ମନ୍ଦରକୁ ଖୁଆକରି ଦେବତାଏ ମନ୍ତ୍ର ।
 କଉରବ ଥାଟ ଶୀରଅବଧି ହେଲ ଜାଣ
 ଅର୍ଜୁନର ରଥ ଖୁଆ କରିବ ମନ୍ତ୍ରନ ।
 କୁରୁଥାଟର ମନ୍ତ୍ରନକାଶ ସବ୍ୟସାଚି
 ଅସଂଖ୍ୟ ଥାଟ ଦେଖିଣ ବିଷାଦ ଶ୍ରୀବତ୍ସି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଥାଟ ଦେଖି ଧାଏଁ ବୃକୋଦର
 ବାଉନ ବାଉନ ଭାରି ଗଦା ଘନ କର ।
 ଘୋଷିଲକ ବୃକୋଦର କୌରବ ସଇନ
 ଶରୀର ତା ବିକାଶିଲ ମହାକୋପ ଘେନ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବରବେଶ ଦେଖି ବଳଗମେ
 ମୁଷଳ ଘେନି ଉଚ୍ଛାସେ ଧାଇଁଲେ ସଂଗ୍ରାମେ ।
 ମହାବିଶ୍ଵରୂପ କୋପେ ଧଇଲେ ସେ ଦଳୀ
 ପାଦଦାତେ ଟଳଟଳ ହୁଏ ନୟନଶ୍ରୀ ।
 ରଢ଼ିର ଦାତେ ତରସ୍ତ ହେଲେ ଦିଗପାଳେ
 ରହିଲେ ଯେ ବିଦ୍ୟାଧରେ ଗଗନମଣ୍ଡଳେ ।
 କୋଟିଏ ସିଂହର ପରମ୍ପରୀ ହଳପାଣି
 ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନ ସାଧିଲେ ଦେବ ବଜ୍ରପାଣି
 ବିଶ୍ଵରୂପ ବିକାଶିଲେ ଯହୁଁ ମାଳାମୁର
 ବିକଳ ସୁଭଦ୍ରା ଦେଖି ରଥର ଉପର ।
 ବଳଗମ ବିଶ୍ଵମୁଖି ଦେଖ ବାର ପାଞ୍ଚ
 ବୋଲେ ବିଶ୍ଵେଧ କରବେ ଦେବ ହଳହସ୍ତ
 ସମରେ କେ ନ ରହିବେ ବଳଗମ ଡାକେ
 କେସନେ ଦେହ ଧରିବ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖେ ।
 ଏହିସଖି ଭଗ୍ନ ହେବ ଏହି କୁମ୍ଭ ରଥ
 ଏଡ଼କୁ କି କର ମୋତେ କହ ପ୍ରାଣନାଥ
 ଆଜ ଗମ ମୁଖେ ପଡ଼ି ନ ବର୍ତ୍ତବେ କେହି
 ସୁଲଭକୁ ଅସୁଲଭ କଲ ଆଣି ବହି ।

ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ସଖି ହୋଇଲୁ କି ବାରି
ଏ କଥାରେ ଆମକୁ ସେ ଜଣି ନ ପାରିଲ
ଦେଖ ଦେଖ ସୁଭଦ୍ରା ଗୋ ମେ ହର ପ୍ରତାପ
କୋ ନାଶରେ ଭାଙ୍ଗି ବି ସମ୍ପର୍କର ଦର୍ପ ।
ରାମ ସନ୍ନିଧେ ପ୍ରବେଶ ଯାଇଁ କୁରୁପତି
ହୋଇଲେ ଶ୍ଵଶୁ ଘୋଷ ରଥରୁ ଚଢ଼ିତ ।
କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ ଭୃଂଶିକା କୃପାହିଁ ଶକୁନି
ପ୍ରଣାମ କଲେ ରାମଙ୍କ ଧରି ପାଦ ବେନି ।

ଫେରି ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ତୁ ଗାଙ୍ଗେୟ
ଏବନ ଅମାତ କଲ ପତ୍ନୀର ତନୟ ।
ବଳାହାରେ ହରିନେଲ ପୁରୁଁ ସୁଭଦ୍ରାକୁ
ଆମ୍ଭେ ଅଶାଈଲୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନୃପତିକୁ ।
ଶ୍ଵଶୁ ବୋଇଲେ ଘେଦେବ କୋପ ସହରବା
ନ ଜାଣି ଦୋଷ ଅଟେ କଲ୍ୟ ସେ ଅବା ।
କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ ନୁହନ୍ତି କିଛି ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ
ଯେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରାଜା ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଅର୍ଜୁନ
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଶ୍ଵଶୁ ଯାହା ତୁମ୍ଭେ କହ
ମୋର ପାଖେ ଥାଇ ତୁମ୍ଭେ ପାର୍ଥେ କର ସ୍ନେହ
ଆଜ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଜାଣ କେ କରିବ ରକ୍ଷା
ତୋର ଯେବେ ସ୍ନେହ ଅଛି କର ତୁହି କକ୍ଷା
ତୁମ୍ଭେ ମୋହର ସଂଗ୍ରାମ ଦେଖ ଦେବରାଜ
ଜୀବନ୍ତେ କି ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଥୋଇବି ମୁଁ ଆଜ ।
ବୋଇଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଚାହିଁ ଜଗନ୍ନାଥ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ତୁଲେ ତୁ କି ସଂଗ୍ରାମେ ସମର୍ଥ ।
ଖଣ୍ଡକବନ ଦହନେ ଜଣି ଅମରାଦି
ଅଗ୍ନି କି ତୋହଲ ସେହି ଦେଇ ମହୋଷଧି ।
ପାଣ୍ଡବାସୁର ଭକ୍ଷଣ କରୁଥିଲ ଆସି
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସେ ରକ୍ଷା କଲ ଅସୁରକୁ ନାଣି ।
ପଞ୍ଚ ଲଦେଶେ ଦ୍ରୌପଦୀ ସ୍ଵୟମ୍ବର କାଳେ
ଲକ୍ଷେକ ରଜା ଜଣିଲ ଲବ୍ଧବିଧି ହେଲେ ।
ଅନେକ ଶାସ୍ତ୍ର ପାଇବ ଅର୍ଜୁନର ହସ୍ତେ
ଲେଉଟି ଯାଅ ଆପଣା ପୁରେ ତୋଷଣତ୍ତେ ।
ହାପର ସୁଗେ ଅର୍ଜୁନ କ୍ଷତ୍ରିକୁଳମଲ୍ଲ
ପୁଣ୍ୟସାର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ବିନାଶନେ ଶଲ ।
ଗଜ ମୂର୍ଖ ନ ଶୁଣଇ ଯେହ୍ନେ ଶାସ୍ତ୍ରବାଣୀ
ତେହ୍ନେ ନ ଶୁଣଇ କୁରୁପତି କୃଷ୍ଣବାଣୀ ।

ଅନେକ କଥା କହିଲୁ କୁହି ଦେବରାଜ
କେମନ୍ତେ ରକ୍ଷା କରିବୁ ଅର୍ଜୁନକୁ ଆଜ ।
ଯେସନକ ଭରଣକୁ ଦହଇ ବହନ
ତେହ୍ନେ ପାର୍ଥକୁ ଦହିବ କୁରୁସୈନ୍ୟ ଘେନ ।
ତାରକ ସଂଗ୍ରାମେ ଯେହ୍ନେ ଧାମଇଁ କୁମାର
ଅର୍ଜୁନ ମହିମା ଜାଣି ତେସନ ପ୍ରକାର ।
ଯେଉଁ ଶସ୍ତ୍ର ଦେଇଥିଲେ ଅନଳ ଦେବତା
ଚାହା ସୁମରଣା କଲ ପାର୍ଥ ବଳବନ୍ତା
ସେ ସମସ୍ତ ବାଣ ଆସି ହୋଇଲ ପ୍ରାପତ
ପିତାକ ଧନୁ ଆକର ଶସ୍ତ୍ର ପାଶୁପତ ।
ଅଗ୍ନିଦେବତା ଦେଲେ ଯେ ରଥେ ନନ୍ଦିଘୋଷ
ବାବୁ ମାନକେତନ ତୁ ରଥେ ଆସି ବସ ।
ଅର୍ଜୁନ ବଚନ ଶୁଣି ଉଠିଲ ମଦନ
ରଥେ ବିଜେ କଲ ବେଗେ ରୁକ୍ମ ଶୀନୟନ ।
ସଂଗ୍ରାମର ସମାବେଦ ଦେଖାଇ ଅନନ୍ତ
କଉରବ ଆଟିଆକ ଆବୋରିଲେ ବେଗ ।
ଲକ୍ଷେ ଶାଠିଏ ସହସ୍ର ଅଶୀଏ ନୟନ
ସବୁରି କରେ ଶୋଭନ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଚକ୍ର ।
ଶ୍ରୀହସ୍ତରେ ଧନୁ ଘେନି ଛନ୍ଦି କୃଷ୍ଣ ବାଳ
ମହା ଅନଳକୁ ଜଣି ତେଜ ଅନର୍ଗଳ ।
ପେଷନ୍ତେ ସେ ବିଦ୍ୟବାଣମାନ ବାଛୁ ବାଛୁ
ବଳରାମ ଆବୋରିଲେ ରଣେ ସବ୍ୟସାଚି ।
ରାମ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଚାହିଁ ଶ୍ଵଶୁଙ୍କର ମୁଖ
ବଳୟାର ଚୋର ଏହା ପ୍ରତିଜ୍ଞା ହେ ଦେଖ ।
ଭଗ୍ନୀକ ମୋହର ହରିନିଏ ବଳାହାରେ
ଆକର ଯୁଦ୍ଧ କରଇ ମୋହର ସଙ୍ଗରେ ।
କୋପେ ହଲ ମୁଷଳକୁ ଚୁଲଇଲ ତୋଳି
ଅର୍ଜୁନ ଗୁମ୍ଫରେ ବିଜେ ମହାବଳୀ ହଳୀ ।
ବଳରାମ ହୋଧେ ପୁଣି ବୋଇଲେ ପାର୍ଥକୁ
ପାଣ୍ଡବାରେ କେ ରଖଇ ସୈନ୍ୟକେୟ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମି ପ୍ରୀତି ବଡ଼ ଜାଣ
ସଂଗ୍ରାମ କଲେ ଦେବ କେ କାହାର ରକ୍ଷଣ ।
ପୀରତରେ ଯେ ମୁହିଁ ଭଜତ-ବହନ
ଦୁଃଖୀଃଖିଆରଣ ସଦାଶିବରଣ ସୋଦର ।
ଯଦ୍ୟପି ତୁମ୍ଭ ଆମ୍ଭର କରିବା ପୀରତି
ତୋର ପାଦତଳେ ଶବଦଣ୍ଡ ମୋ ପ୍ରଣତି ।

ତୁ ଦେବେ ମୋହର ତୁଲେ କରୁ ଅଶ୍ରବ
 ଏକା ଅର୍ଜୁନକୁ ସହସ୍ରେକ ବଳଦେବ ।
 ପ୍ରସନ୍ନ ବରୁ ମୁଁ ପାରେ ସରଲେକ୍ୟ ଘୋଷି
 ଦୁଷ୍ଟଜନ ନିବାରଣ କଷା ଜଗନ୍ନେ ।
 ଆଜୁ ଦେବକାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ପ୍ରାପ୍ତ ଉତ୍ସାହ
 ଆଜି ଏଥେଁ ଥୋକେ ଦୁଷ୍ଟଲେକ ଯିବେ ନାଶ
 ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଅତି ଦୁପେଦ ଦେଖି
 ବଳମୁଖଳ ଧଳଲେ ଉଦୋଧ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଧଳଲେ ପୁଣି ସେ କୋପେ ଏକ ଲୁହାଧନୁ
 କୋଟିଏ ତନୁ ବନ୍ଧିଲେ ଶେଷଶୀର ଫୁଲୁ ।
 କୋଟିଏ ନାଗର ବେଗେ ଯୋଡ଼ି ଶେଷଭରେ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ମାଲଲେକ ପ୍ରଭୁ ମାଳାମ୍ବରେ ।
 ଶର ସମ୍ଭାଳ ବୋଲନ୍ତି ଦେବ ହଳପାଣି
 ଆକର୍ଷି ନାଗର ପୁଣି ପେଶୁଛନ୍ତି ଟାଣି ।
 ସହସ୍ର ଆଦିତ୍ୟ ତେଜ ପ୍ରାୟ ଶରଜ୍ୟୋତି
 ଏମନ୍ତେ ଲକ୍ଷେ ନାଗର ପେଶିଲେ ସେ ଧାଡ଼ି
 ଶ୍ରୀକରେ ଧନୁ ଧରଣି ସାର ପାଲଗୁନ
 ପ୍ରହାର କଲେ ନାଗର ବାଛି ବାଛି ଘେନି ।
 ଶରକୁ ଯେ ପ୍ରତିଶର ଅର୍ଜୁନ ସମ୍ପାଦି
 ବଳରାମଙ୍କର ଶର ପକାଇଛି ଛେଦି ।
 ଯାନ ବାହନ ଚଢ଼ିଣ ଆସି ବୃନ୍ଦାବଳେ
 ଆକ ଶେ ଆଇ ସମର ଦେଖନ୍ତି କୌକୁଳେ ।
 ନାରଦ ଯେ ବିଜେକଲେ ବ୍ରହ୍ମଖଣ୍ଡା ବାଈ
 କଳପ୍ରିୟ କୁଚୁହଲେ ଦେଖିବାର ପାଇଁ ।
 ଲଗୁରେ ସଂଗ୍ରାମ ହେଉ ରଣ ରଙ୍ଗ ଗୋଳ
 ସାଧୁରେ ପ୍ରାଣବା ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ତୋର ବଳ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବଳରାମଙ୍କ ଶର ବନ୍ଧାବନ୍ଧି
 ଉଭୟ ଥାଟରେ ଦୁହେଁ ଯେଣୁ ସମଯୋଧୀ ।
 ଲଘବ ଶର ସେ ଯହୁଁ ନ ପାରିଲେ ଜଣି
 ଦେବଶରମାନ ତହୁଁ ପେଶିଲେକ ଆଣି ।
 ଯେଲେକ୍ୟ ଘୋଟର ଯେହୁଁ ନିରାଦା ବାଣ
 କୋପରେ ତାହା ପ୍ରହାର କଲେ ସକର୍ଷଣ ।
 ଜ୍ୱାଳାବଳୀ ନାମେ ବାଣ ଧନଞ୍ଜୟ ବନ୍ଧି
 ବଳରାମଙ୍କ ବାଣ ପକାଇଲ ଛେଦି ।
 ଗଗନେ ପେଶିଲେ ନିର୍ଦ୍ଦାତ ବାଣ ସକର୍ଷଣ
 ତଥାପି କହିଲେ ଘେନୁ ପ୍ରାଣବା ପରାଣ ।

ତହୁଁ କୋପେ ମାରେ ଧନଞ୍ଜୟ ବଳରାମ
 ଛେଦିଲେ ବଳରାମଙ୍କ ବାଣ ସବ୍ୟସାଚି ।
 ସହସ୍ର ଧାର ଅମୋଦ ଯେବଣ ଶକତି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ପେଶିଲେ ସେ ରେବଣର ପତି ।
 ମହାଅନଳ ଜଣି ସେ ଶକ୍ତି ମହାତେଜ
 ଆକାଶୁଁ ଅନ୍ତର ହେ ଇଗଲେ ଦେବରାଜ ।
 ପାର୍ଥ ରଣ ରଣ ବୋଲି ଶୁଭଲକ ବାଣୀ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶର ଅର୍ଜୁନ ପେଶେ ଗୁଣ ଟାଣି ।
 ଅର୍ଜୁନର ଶର ତିନି ଯୋଜନକୁ ଘୋଟି
 ରାମର ସହସ୍ର ଧାର ପକଇଲ କାଟି ।
 ଭୁଜବାଣ ନାମ ଅଟେ ଯେଉଁ ଦେବଶର
 ଘେନିଲେ ଶ୍ରୀକରେ ସେହି ବାଣ ମାଳାମ୍ବର ।
 ନ ଜଣିଲେ ନ ଫେରେ ସେ ଅପାଲଟ ଶର
 ଯହାକୁ ପେଶିବ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇବ କାହାର ।
 ଆହାନ୍ତ ହୋଇଣ ରାମ ସେ ଶର ପେଷର
 ପ୍ରଳୟକାଶ ପ୍ରାୟେକ ସେ ବାଣ ସାସର ।
 ପଳାଇଲେ ବାଣସୀ ଚେଷିଣ ସରଜ
 ଏକ ରହୁଅଛି ପାର୍ଥ ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଘେନି ।
 ସି ଭୁବନେ ବିକାଶିଲ ସେ ବାଣର ତେଜ
 ସତରାତର ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବ ଦହ୍ୟୟ ।
 ଭୁଜ ବାଣର ସେ ତେଜ ଦେଖି ଜଗନ୍ନାଥେ
 ମାଳବ ଶ ଦେଲେ ନେଇ ଅର୍ଜୁନର ହାତେ ।
 କାହିଁରେ ଯସୁ ନୁହଇ ସେହି ଭୁଜବାଣ
 ମାଳବାଣର ଦପେ ସେ ହୁଏ ନିବାରଣ ।
 ମାଳବାଣ ପେଶିଣ ସେ ବାସବର ବଳା
 ବଳରାମଙ୍କ ବାଣକୁ ଗବେ ସଂହାରିଲ ।
 ଆକାଶରେ ଦେବଲେକେ କଲେ ଜୟ ଜୟ
 ଧନ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ଧନ୍ୟ ତୋ ନାମ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ପୁଷ୍ପବୃଷ୍ଟି କଲେ ଦେବେ ଅର୍ଜୁନର ମାଥ
 ବିଜୟ ନାମ ବହୁଲେ ତହିଁ ସାର ପାର୍ଥ ।
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନର ତୁଲେ କଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯୁଦ୍ଧ
 ବହୁତ ସମର କଲେ ଦୁହେଁ ରଣମଧ୍ୟ ।
 ଶାମ୍ବ କୁମରର ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ଦୁଃଶାସନ
 ଗଦତୁଲେ ଦୁର୍ଜୟର ଯୁଦ୍ଧ ଅନୁଷ୍ଠଣ ।
 ସଂଗ୍ରାମ କରନ୍ତି ସାମ କର୍ଣ୍ଣ ମହାରଥୀ
 ଶକୁନିର ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ ।

ଘୋଷଣା ସଙ୍ଗେ ସମର କରଇ ସାତ୍ୟକ ।
 ଶୁଣି କୁଳେ ଅତୁର ସୁଦ କରେ ଡାକ
 କାଳିନ୍ଦୀ ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟେ ସବନକ
 ଭୁବିଶ୍ରଦା ସଙ୍ଗେ ସେହି ଯୁଦ୍ଧେ ଅନେକ ।
 ସତ୍ୟାକର ନନ୍ଦନ ସେ ଜମୁ ଶମ୍ଭୁଶା
 ଶର କୁଳେ ସଂଗ୍ରାମ ତାଙ୍କ ଅପ୍ରମାଣ ।
 ନକୁଳ କୁପ ଏ ଦୁହେଁ ବୋଇଲେକ ଭେଟ
 ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ରଣ କରଣ ମନ୍ତ୍ର ଲେ ସେ ଆଟ ।
 ଗଦାସର ବୁଲଇଣ ଶ୍ୟାମସେନ ଗର୍ଜି
 କର୍ଣ୍ଣର ରଥକୁ ବେଗେ ପକାଇଲ ଘର୍ଜି ।
 ଘୋଷଣା ରଥ ଧଲଇ ଯାଇ କୋପପରେ
 ପିଟିଲ ନେଇ ଶୁଷ୍କ ରଥର ଉପରେ ।
 ଶୁଣି ବେନରଥ ହୋଇଗଲ ମସିଗୁଣ୍ଡା
 ରଣରଙ୍ଗେ ଗର୍ଜଇ ସେ ମାରୁତି ପ୍ରଚଣ୍ଡା ।
 ସେସନ ଗର୍ଜଇ ସିଂହ ହସ୍ତୀବଳ ଦେଖି
 ପ୍ରହାର କରେ ମାରୁତି ଉପୋଧ ଉପେଷି ।
 ପ୍ରୟମ୍ବ ସମର ମୁଖେ କହ ତ ନ ପାରି
 ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ମଇଲେ ଶମ୍ଭୁର ଅର୍ଦ୍ଧର ।
 ଅନଙ୍ଗର ଶରେ ରଣେ ପଡ଼ନ୍ତି କୌରବେ
 ରଣରଙ୍ଗେ ବହରନ୍ତି ଆନନ୍ଦେ ପାଣ୍ଡବେ ।
 ମହିଷା ଯୁଦ୍ଧରେ ଯେହ୍ନେ ବିଜେ କାତ୍ୟାୟିନୀ
 ବହରନ୍ତି ସେ ପାଣ୍ଡବେ ମାରନ୍ତି ସଇନି ।
 ଶ୍ଵେତଦ୍ରୁପୀ ଏକ ଚଢ଼ି ଦେବ ଯେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ସଲ୍ଲ ଧେ ଯାଇ ତାଙ୍କୁ ଭେଟି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଦେଖି ଜଗମୋହନ ଯେ ସ୍ଵାମୀ
 ରଥ ତେଜ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଦତଳେ ନମି ।
 ସ୍ଵପ୍ନ ହୋଇଣ ଦେବ ସୁକଲ୍ପାଣ ବାଞ୍ଛୁ
 ଆଶ୍ଵତ୍ଥ୍ୟ ଥାଅ ଆପଦ ଶଶ୍ଵରେ ଶ୍ରୀବତ୍ସି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଶ୍ରୀଜଗମେ ହନ
 ତୁମ୍ଭେ ଥାଉଁ କପାଁ ଏହା କଲ୍ଲ ଅର୍ଜୁନ ।
 ବିରୁରକୁ ଯୋଗାଇଲେ ଦିଅନ୍ତ କୁମାରୀ
 ଅନିବାରଣେ କାହିଁକି ବଳାକାର କରି ।
 ବାବୁ ତୁମ୍ଭେ ଥାଉଁ କପାଁ ଏଡ଼େକ ପ୍ରମାଦ
 ତୁମ୍ଭ ତୁଲେ କପାଁ ମୋର ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଦୁସ୍ତ
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ଅନେକ ସଇନି
 କେହୁ ଏଥୁ ଆଜ ପୁଣି ଯିବ ପ୍ରାଣ ଦେଇ ।

ଚଉଦିଂଶ ଯୋଜନ ଯେ ରୈବତ ପଦ୍ମ
 ରକତ ମାଂସେ କର୍ଦ୍ଦମ ଦେଲ ଅପ୍ରମିତ ।
 ଧୃତଶତ୍ରୁ ପୋଏ ନିକ ହୁନ୍ତି ପ୍ରାଣେ ନାଶ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ସମାଧାନ କର ହେ ଦେବେଶ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ପାର୍ଥ ହଳୀ ଶରତେଜେ
 ବସେ ବିଶୁଅଛି କିବା ଉଦେ ଗ୍ରହଣେ ।
 କେ କାହାର ପିଅର କେ କାହାର ପୀରତି
 ଯାଇ ନ ପାରିବ ବାଣଜାଳେ ତାଙ୍କ କତି ।
 ଏସନ କର୍ମ କରଇ ରଣେ ତୁମ୍ଭ ଭାଇ
 ନିଃଶ୍ଵାସକେ ଶତ ଶତ ନାୟକ ପେଷଇ ।
 ଏସନ ଅଛୁଁ ଯେହ୍ନେ କରଇ ସମର
 ଛୁପି ପାଇଲେ ମାରିବେ ପ୍ରାଣେ ମଳାମୁର ।
 ଅର୍ଜୁନ ପାଶକୁ ଯିବା କେବଣହିଁ ବାଗେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୁଢ଼ାଆଉ କେହୁ ଯିବ ତାହା ଲଗେ ।
 ଯେବଣ ଶସ୍ତ୍ରମାନ ସେ ବିରେ ସବ୍ୟସାଚ
 ମୋତେ ତାହା ଅଗୋଚର ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରୀବତ୍ସି
 କେବଣ ପ୍ରକାରେ ତାର ପାଶକୁହିଁ ଯିବା
 ଶସ୍ତ୍ରକର ତେଜେ ଦେହ ଦହିଯ୍ୟ ହୋଇବା ।
 ଶାମ୍ଭୁକୁମର ଯେ କରୁଅଛଇ ସମର
 ନାୟକ ପେଷିଲ ଘୋଷଗୁରୁଙ୍କ ଉପର ।
 ପିଠି କଟକ ନାୟକ ଅଛଇ ନିକଳ
 ଆଉ ଏକବାଣ ଛଇଛୁଡ଼େ ଗଲ ଗଲ ।
 ଘୋଷ ମହାଶୟୀ ତଳ ପଡ଼ିଲେକ ଭୂଇଁ
 ଅଶ୍ଵଥମା ତାହାଙ୍କୁ ଯେ ଧଇଲେକ ପାଇ ।
 ରଥପରେ ଅଶ୍ଵଥମା ଯାଇଣ ଚଢ଼ିଲେ
 ଆବର କୋଳ କରିଣ ଘୋଷଙ୍କୁ ଧଇଲେ ।
 ପିତାଙ୍କୁ କୋଳରେ ଧରିଅଛି ଗୁରୁପୁତ
 ପ୍ରହାରିଲେ ଗଦା ଗଦକୁମର ଭୁବିତ ।
 ଲକ୍ଷେଶ୍ଵର ଗଦାର ସେ ଗୁରୁଶ୍ଵର ପାଇ
 ପିତା ପୁତ୍ର ପଡ଼ିଗଲେ ମୂର୍ଚ୍ଛାଗତ ହୋଇ ।
 ରଥେକ ଚଢ଼ଣ ଯୁଦ୍ଧ ଆବୋରିଲେ ଶଲ
 ଗଦକୁମର ଯେ ଧାଇଁ କରେ ରଣଗୋଳ ।
 ଧାଇଁଣ ଶଲ ବୋଇଲେ କୋପେଆରେଆରେ
 ଗଦା ମୁଦ୍‌ଗର ପିଟିଲେ ଗଦର ଉପରେ ।
 ଦେଖି ଗଦକୁମର ତା ବାମଭୁଜେ ଧରି
 ଶଲ ମହାରଥୀ ହସ୍ତ ଦେଇଲ ଉଡ଼ୁଡ଼ି ।

ସେହି ଗଦା ଦେଖଣ ସେ ଲେଉଟାଇ ପିଟି
 ପଡ଼ିଲେ ସେ ଶଲ୍ୟ ମହାକ୍ଷସୀ ଭୂମି ଲେଟି ।
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ଅଶ୍ୱଥାମା ମହାରଥୀ ଶଲ୍ୟ
 ରଣେ ପଡ଼ିଲେ ଭାରତେ ସେ ଶ୍ରାବେଇ ମଲ୍ଲ
 ଶ୍ରୀମନ୍ତ ପ୍ରହାର କଲ ସେ କର୍ଣ୍ଣବାରକୁ
 ଗଦା ପଡ଼ି ଭଗ୍ନ ହେଲ ତାହାର ସେ ବୁକୁ ।
 ରଥ ସହଚେ ସା ଥୁ ହେଲ ମସିଗୁଣା
 କୋପଭରେ ଧରଣ ସେ ପୁଣି ଏକଶ୍ରୀ ।
 ଧାଇଁଯାଇ ବୃକୋଦର ହାଣନ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣକୁ
 ସହଦେବ କୋଳକରି ଧଇଲେ ତାହାକୁ ।
 ନୁହଇ ଏ ସ୍ୱାମି ସିନା କଉତୁକ ଯୁଦ୍ଧ
 ଅକାରଣେ ସହୋଦର କର୍ପା କର ବଧ ।
 ସହଦେବର ବଚନେ ଛୁଡ଼ିଲେ କର୍ଣ୍ଣକୁ
 ଗୋଡ଼ାଇ ମାଇଲେ ସେନାପତି ସଇନ୍ୟଙ୍କୁ ।
 ରଥେ ରଥ କରୁଡ଼ଇ ଶ୍ରୀମସେନ ତୋଳି
 ବହୁତ ରଥ ସଇନ ପିଟି କଲ ଧୁଳି ।
 ଶାମ୍ଭୁ ଗଦ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଏ କୁମାର ଯେ ତିନି
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଭେଟିଲେ କରେ ଅସୁ ଘେନି
 ଯେବଣ ଠାବରେ ଅଛି କୁରୁଗଜ ଦେବ
 ପଞ୍ଚାଶତ କୋଟି ରଥୀ ହସ୍ତୀ ସିଂଶବେ ।
 ଏତେକ ଯୋଦ୍ଧା ଗଜାଙ୍କୁ ଅଛନ୍ତି ଆବୋର
 ମୁକୁଟବରା ଅଛନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧା ଲକ୍ଷବୁର ।
 ଅସୁମାର ଥାଟ ଦେଖି ଗଲେ ତମ୍ଭାରେ
 ବିନିଲେ ନାଗର ପୁଣି ମାଇଲେ ମୁଦ୍ଗରେ ।
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ନନ୍ଦନ ସେ ସମରେ ନିର୍ଭୟ
 ଯେଣୁ ଯୁବା ସଂଗ୍ରାମେ ସେ ଅଟନ୍ତି ନିର୍ଭୟ ।
 ରଣରଙ୍ଗରେ ମନ୍ଥନ କଲେ ସେହୁ ଥାଟ
 ବେଢ଼ିଲେ ସିବାକୁ କଉରବେ ନାହିଁ ବାଟ ।
 ବିହରନ୍ତି ଥାଟ ମଧ୍ୟେ ସମସ୍ତ କୁମରେ
 ନାଗର ଚୁଣ୍ଡି ହୁଅନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ଶରୀରେ ।
 ବୋଲ କରନ୍ତେଣ ଥାଟେ ପଡ଼ିଲକ ହରି
 ଗଜ ଅଶ୍ୱ ହାବୁଡ଼ନ୍ତେ ରଥମାନ ରୁରି ।
 ସମର ବେଳୁ ବେଳ ଯେ ହେଲ ମହାଗୋଳ
 ପଳାନ୍ତି ସଇନ୍ୟମାନେ ହୋଇ ଅସମ୍ଭାଳ ।
 ମହାଗୋଳ କରିଣ ଯେ ଧାଇଁଲେ ପାବନ
 ଯମ ଦେବତା ଧାଏଁ କି କାଳଦଣ୍ଡ ଘେନି ।

ମହାବାଚେ ଶ୍ରୀକେ ରମ୍ଭା ପାଦପ ଯେସନ
 ତେସନ ଯୁଦ୍ଧେ ପଡ଼ନ୍ତି କୁରୁବଳ ସୈନ୍ୟ ।
 କରିଯୁଅକୁ ଯେସନେ ସିଂହ ଦିଏ ଦଳ
 ସେହିମତେ ମନ୍ତ୍ରଦିଏ ଶ୍ରୀମ ମହାବଳୀ ।
 ପବନ ନନ୍ଦନ କରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଅପାର
 ଗଦା ମାରି କରିଦିଏ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚୁର ।
 ଶାମ୍ଭୁକୁମର ବଳୀନ ସୁଦର ତା ଦେହ
 ରୂପ ଦେଖିଣ ସମସ୍ତେ ହୋଇଲେକ ମୋହ ।
 ଅନେକ ଦିବ୍ୟରତନ ଆଭରଣ କାୟେ
 ସବୁ କୁମରେ ଦିଶନ୍ତି ନାଗପୁଣ ପ୍ରାୟେ ।
 ଦେସନେକ ବିକାଶଇ ନାଗପୁଣ ତେଜ
 ସଂଗ୍ରାମେ ଦିଶନ୍ତି ପୁଷ୍ପମାନେ ଚତୁର୍ଭୁଜ ।
 ଆପଣାର ଥ ଠଉରୁ ଦେଖି କୁରୁପତି
 କୋପଭରେ ଚଳାଇଲ ମଦମତ୍ତ ହସ୍ତୀ ।
 ଶାମ୍ଭୁ ଗଦ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଏ କୁମର ଯେ ତିନି
 ଥାଟ ମନ୍ଥନ କରନ୍ତି ଶ୍ରୀମସେନ ଘେନି ।
 ରଣଭଗ୍ନ ହୁନ୍ତେ ଭୟ କଲେ କଉରବେ
 ଏକା ସମର କରେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦମ୍ଭେ ।
 ଗଦା ବୁଲଇ ପବନ କୁମର କୋପରେ
 ଧାଇଁଯାଇଁ ପିଟିଲ ସେ ଗଜାର ଉପରେ ।
 ହସ୍ତୀ କୁମୁସ୍ତଲେ ବାଜି ଗଦାର ବିଦାତ
 ପଡ଼ିଲ ସେ ମଦମତ୍ତ ହୋଇ ଭୂମିଗତ ।
 ହସ୍ତୀ ଛୁଡ଼ି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହେଲ ପାଦଗାମୀ
 ସଭୁରି ଭାର ଗଦାକୁ ଉଠାରିଲ ଆଶି ।
 ବୁଲଇଗଦା ପିଟିଲ କୋପେ ବୃକୋଦର
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲ ଧୃତଶ୍ରୀଙ୍କୁ କୁମର ।
 ଗଦାଭାର ଧରି ବାର ଭୂମିପରେ ଲେଟି
 ନିଶ୍ୱେଷ୍ଟ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନ ପାରଇ ଉଠି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ପୁଷ୍ପମାନେ ହେଲେ କୋପାମଳ
 ଗଦକୁମର ଧଇଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବାଳ ।
 ଛୁଡ଼ି ଛୁଡ଼ି ବୋଲି ତାକୁ ବୋଇଲେ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ
 ଗଦବୋଇଲ ଏହାକୁ କରିବ ନିଧନ ।
 ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଡ଼େଗରେ ପକାଇବ କାଟି
 ଏହି ନାଶଗଲେ ନିଶ୍ଚୟ ସରିବ ଅରଣ୍ଡି ।
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବୋଇଲେ ବାବୁ ନ କରିବା ନାଶ
 ଧରିନେଇ ଦେବା ଆମ୍ଭେ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଶି ।

ବଳରାମଙ୍କ ସନ ପେ ବୋଧେ ଅନାଧୃଷ୍ଟ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରାଜା ତେଣେ ହୁଏ ମୁଣ୍ଡି କାଟି ।
 ଗଦକୁମର ଧରିଛୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କେଶ
 ଲେଉଟୁଅଛି କରିବାକୁ ତାର ପ୍ରାଣନାଶ ।
 ହସ୍ତସ୍ଥ ମନେ କୋପିଲେ ରେବତୀରମଣ
 ଶୁଣି ନ ପାରିଲେ ପୁଣି ରଣେ ଶସ୍ତ୍ର ଗଣ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ନ ପାରିଲେ ରଣେ କାମପାଳ
 ଶେଷ ଦେଖିଲେ ସେ ଦେବ ବୌଦନ୍ୟ ମୁଖକ
 ଶଶୁରୁପ ବିକାଶିଲେ ଶରୀର ଅମ'ପ
 ସଜ୍ଜିଲେ କ୍ୟାପିଲ ସେ କାମପାଳ ରୂପ ।
 ବଳରାମ କୋପ ଦେଖି ପଥ ମହାତପେ
 ନାଗସୁଣ ଶସ୍ତ୍ରଗୋଟି ଯୋଗ ଚାଲୁଥିବେ ।
 ଧାଇଁଲେ ବଳଶୁବ ଚନ୍ଦ୍ର ଦକ୍ଷ କରେ
 ଯା'ର ନାମ ସୁଦର୍ଶନ ମହାତେଜ ଧରେ ।
 ବାମକରେ କୌମୋଦିନୀ ଗଦା ମହାତେଜ
 ଗ୍ରାସ ଦେଖିଲେ ହୋଇଛୁ ପାର୍ଥ ଚତୁର୍ଭୁଜ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଧରି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କେଶ
 ଅର୍ଜୁନ ଗ୍ରାସରେ ଦେଲେ ନ କରି ବିନାଶ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦର କେଶ ଗଦ ବାମପାଣି
 ଶତ୍ରୁ ଉଠିଲେ ତାକୁ ପକାଇବ ହାଣି ।
 ବୋଲଇ କୁମର ଆଜ୍ଞା ଦେବାକ ଜଣି
 ଏ ପାପୀର ମୁଣ୍ଡ ବେଗେ ପକାଇବ କାଟି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଏ ଶାସ୍ତି ଦେଖିଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଶସ୍ତ୍ର ତେଜ୍ୟାକର ବେଗେ ଧାଇଁଲେ ସାଉଁଟି
 ପ୍ରହସ୍ତକୁ ବୋଇଲେକ ଧର୍ମ ସୁଧସ୍ତର
 ବାବୁ ଏ ମୋହର ପ୍ରାଣବଲ୍ଲଭ ଯୋଦର ।
 ଅର୍ଜୁନର ମୁଖ ଚାହିଁ ବୋଲେ ରତିପତି
 ଏ ମହାତ୍ମା କିପା ରକ୍ଷା ଏହାକୁ କରନ୍ତି ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ବୋଇଲେ ଏ ଦେବ ଧର୍ମସ୍ତର
 ଏହାଙ୍କ ଅନୁଜ ସିନା ଅଟେ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ପ୍ରହସ୍ତ ଶାମ୍ଭ ଗଦ ଏ ତଳହେଁ ଆସନ୍ତି
 ଧର୍ମକୁମର ଚରଣ ତଳେ ପ୍ରଣମନ୍ତି ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଦେଖିଲେ ପୁଣି ଅର୍ଜୁନର କାନ୍ତି
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପରାୟେ ସ୍ବରୂପେ ଦିଶନ୍ତି ।
 କୁମରଙ୍କ ହସ୍ତ ଧରି ସେ ଧର୍ମନନ୍ଦନ
 ବନ୍ଧୁ ମୁକତ କରି ଦେଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।

ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଦେବ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ଆପଣା ତେଜ ଥୋଇଲେ ଅର୍ଜୁନ ଶରୀର ।
 ବଳରାମ ଦେଖିଲେ ସେ ଅର୍ଜୁନର ଜ୍ୟୋତି
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଦିଶଇ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି ।
 ମାୟା କଲେ ମାୟାଧର ଦେବ ଦୃଷ୍ଟିକେଶ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଦିଶେ ପାର୍ଥ ନୃସିଂହ ସଦୃଶ ।
 ଦେଖଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ପ୍ରଭୁ ବଳଦେବ
 ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ନ ପାରିଲେ ପାଇ ପବ୍ଧବ ।
 ଯହୁଁ ଦେଖିଲେ ପାର୍ଥର ସେ ବିଶ୍ବମୂର୍ତ୍ତି
 କୋପ ସହରଣ ଆପେ ଆପେ ହେଲେ ଶାନ୍ତି
 ପରମାନନ୍ଦ ହୋଇ ସେ ଦେବ କାମପାଳ
 ଦରହସିତ ବ୍ୟନ ସ୍ବାମୀ ମତିଭେଳ ।
 ହଳ ମୁଖର ସହର ଦେବ ହଳପତି
 ଅର୍ଜୁନେ କହନ୍ତି ବହୁ ବିନୟେ ଯେ ଅତି ।
 ତୁହି ତ ଅର୍ଜୁନ କୃଷ୍ଣରୂପ ଧନଞ୍ଜୟ
 ତୁହି ସେ ପାର୍ଥବ ବଂଶେ ଅଟୁ ଶୁଭକାୟ ।
 ଭଗବାନ ନିବାରଣେ ଅଟୁ ଫାଲଗୁନ
 ମିଛେ ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମ କରଇ ତୁମକୁ ନ ଚିହ୍ନ ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଦେଖିଲି ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭର ମହନୀ
 ଏକ ଶରୀର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ତୁମ୍ଭେ ରୂପ ବ୍ରହ୍ମା ।
 କହିଲେ ବହୁ ସାନନ୍ଦ ହୋଇ ବଳରାମ
 ଆବର କହିଲେ ପୁରଃସରି ରାମଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଅର୍ଜୁନର ତୁଲେ ବଢ଼ାଇଲେ ପ୍ରୀତିଭାବ
 ରଥୁଁ ଉଭୟ ବଦନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ବାସୁଦେବ ।
 ତୁହି ଭାର ଉଦ୍ଧାରନ୍ତା ଅଟୁ ହୋ ଅର୍ଜୁନ
 ତୁମ୍ଭ ଆତ୍ମକୁ କରିବ କେହୁ ଭଲ ଭଲ ।
 ରାମ ବୋଇଲେ ଅନେକ ପୁଣି ପୁରଃସରି
 ଅର୍ଜୁନ ଉଭା ଯେ କରପଥ ଯୋଡ଼ିକରି ।
 ବଳରାମ ପାଦତଳେ ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣମି
 ଅଲଭିତ ଦୋଷ କଲି ଉଭୟ ଶ୍ରେ ସ୍ବାମି ।
 ଅମୃତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯହୁଁ ଚାହିଁଲେକ ରାମ
 ସମୟେ ଯେ ଧନ ହ ଛୁଡ଼ି ଉଠିଲେ ବଦନ ।
 ଅପମାନ ପଇ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କୁହୁରାୟେ
 ଭଗବଳ ଦେନ ପୁରେ ବାହୁଡ଼ିଣ ଯାଏ ।
 କିଛିହି ଚିନ୍ତା ନ କର ତୁହୋ ଅରଜୁନ
 ମୁହିଁ ତ ଶାନ୍ତି ହୋଇଲି ବୋଇଲେକ ରାମ ।

ବିନୟ ଶ୍ରବକୁ ବନ୍ଧି ପାଣ୍ଡବ ସୁନ୍ଦର
 ଅନେକ ସୁଖ କରନ୍ତି ସେ ଗଣ୍ଡିବଧର ।
 ନମସ୍ତେ ହେ କାମପାଳ ତୁ ଦେବ ସୁଦଳ
 ନମସ୍ତେ ହେ କାମପାଳ ଶ୍ରେଷ୍ଠଶୀର ବାଳ ।
 ନମସ୍ତେ ଧବଳ ମାଳ ରୂପ ମାଳ ମୃଦ
 ନମସ୍ତେ ଅନନ୍ତରୂପ ଦେବ ହଳଧର ।
 ନମସ୍ତେ ହେ କାମପାଳ ଅନନ୍ତ ମଞ୍ଜଳ
 ନମସ୍ତେ ସପତ ଶାଖା ସପତ କୁଣ୍ଡଳ ।
 ନମସ୍ତେ ଅଜ ଅନାଦି ଗଜ ଆଦିମୂଳ
 ନମସ୍ତେ ଧାତାପୁରୁଷ କରେ ତୋ ମୁଷଳ ।
 ନମସ୍ତେ ରେବତୀବର ଦେବ ବଳଭଦ୍ର
 ନମସ୍ତେ ଅଭୟ ବରଦାତା ରାମଚନ୍ଦ୍ର ।
 ନମସ୍ତେ ଶିଳଜଗତ ରୂପ ଆଦିନାଥ
 ନମସ୍ତେ ଲଙ୍ଗଳହସ୍ତ ରେବତୀର କାନ୍ତ ।
 ନମସ୍ତେ ତୁ ଶେଷଦେବ ଶିରେ ସପ୍ତପଣି
 ନମସ୍ତେ ଦେବ ସୁନ୍ଦରରୂପ ହଳପାଣି ।
 ନମସ୍ତେ ଅରୁଣରୂପ ତୋହର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା
 ନମସ୍ତେ ଦୁର୍ଗତି ଦୁଃଖ ଭଞ୍ଜନେ ସୁମନା ।
 ନମସ୍ତେ ହେ ସଞ୍ଜନନ୍ଦଧାରଣ ଧବଳ
 ନମସ୍ତେ ଶମନ ଦର୍ପଭଞ୍ଜ ମନ୍ତ୍ରୋତ୍ତମ ।
 ନମସ୍ତେ ଶିଶୁର ବଳଦେବ ବଳସେ
 ଭବ ଜଳଧରେ ନାମ ଅଟେ ତୋର ନାମ ।
 ଏକଲୟେ କରି ଯାହା ଗତିଲକ ବ୍ରହ୍ମା
 ତାହା ଆନ କରିବାକୁ କେ ଅଛି ମହାତ୍ମା ।
 ପଞ୍ଚସୁଗ ଯହାକୁଟି ଏକଧୁଗ ହୋଇ
 ଅଶାକାର ପୁରୁଷ ସେ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି ।
 ତୋହର ଚରଣେ ନାଥ ମୋହର ଦଇନା
 ଶୁଣିମା ହେ ସୁଞ୍ଜନେ ଏ ଭରତ ବାଣୀ ।
 ମଧ୍ୟପଦ୍ମ ଏ ସିଦ୍ଧ ଲଞ୍ଜନ ଯାବତ
 ଗ୍ରନ୍ଥ ସିଦ୍ଧକାଳକୁ ଏ ହେଲ ଅପ୍ରମିତ ।
 ପ୍ରଥମେ ମୁହିଁ ସେବିଲି ଦେବା ସରସ୍ବତୀ
 ପିତାମହ ଶାପେ ଦେଲ ନିର୍ମିତା ଯେ ସଖା ।
 ଏକଲୟ କରି ମୁହିଁ ଶ୍ରବଣ ଯେ ତୋତେ
 ଅବରତେ ବର ଦେଉଥାଉ ତୁହି ନିତ୍ୟେ ।
 କଞ୍ଚିତ ଭକ୍ତିରେ ହେଉ ତୁ ବରଦାୟିନୀ
 ପ୍ରଥମେ ବର ଦେଲୁ ଗୋ ଅଭୟାସୋଗିନୀ ।

ଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ଚରଣେ ଶରଣ ସେ ମମ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦାସ ମୋର ନାମ
 ମହାଭାରତ ଅମିୟ ରସମାର କଥା
 ଚନ୍ଦ୍ରଲେଳେ ସୁଖ ପରଲେଳେ ଗତିଦାତା ।
 ଅଶ୍ରୁ ମା ନନ୍ଦନା ପଦପଦ୍ମେ ଅବରତେ
 ବିନୟ ଭକତି କରେ ଏ ମହାଭାରତେ ।

ସୁଭଦ୍ରା ପରିଣୟ

ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ବୈବସ୍ବତ
 ଯାହା ପୂଜା କଲୁ ହୁଅ ସାବଧାନ ଚିତ୍ତ ।
 ଅନେକ ସମୟ ହେଲ ସୁଭଦ୍ରା ନମନ୍ତେ
 ସମସ୍ତ ଜଣିଣ ପାର୍ଥ ବିଜେ କଲ ରଥେ ।
 ମୁକ୍ତାଗତ ହୋଇଥିଲେ ଯଦୁବଳ ସବେ
 ସଚେତ ହୋଇ ଉଠିଲେ ସକଳ ଯାଦବେ ।
 ଅପମନେ ପଳାଇଲେ ଭୟେ କୁରୁସୈନ୍ୟ
 ବଳରାମ ବିଜେ କଲେ ଘେନିଣ ଅର୍ଜୁନ ।
 ପୁରେ ଉତ୍ସବ କରଇ ଦେବ ଜନାଦନ
 ବିରୁର କରନ୍ତି ବସି ବିଭୀଷ ବିଧାନ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଦେବ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ବିଜେ କଲେ ଆପେ ଯାଇ ରେବତ ଉପର
 ବିଦୁରକୁ ପଠାଇଲେ ଦେବ ଧର୍ମସୁତ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଶ୍ରେ ତାତ ଘେନିଆସ ସାଥ ।
 ଅପମାନ ପାଇ ଆସୁଅଛି କୁରୁନାଥ
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ବିଜେ କରନ୍ତି ସେ ଏଥ ।
 ସମସ୍ତ ଘେନିଅସି ଏ ସଭାରେ ବସନ୍ତ
 ଅରଜୁନେ ସୁଭଦ୍ରାକୁ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ।
 ବିଦୁରକୁ ବୋଇଲେକ ଶୁଣି ଜଗନ୍ନାଥେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ହକାରି ଆଣ ଯାଇ ଏଥେ ।
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ରାଜା ବିଜେ କରୁ ଆସି
 ସୁଭଦ୍ରା ଅର୍ଜୁନ ବିଭୀଷର ଦେଖୁ ବସି ।
 ଶୁଣି ବିଦୁର ମହାତ୍ମା ଗଲେ ବେଗ ହୋଇ
 ମାନଭଞ୍ଜ ପଦ୍ମରେ ରାଜା ଅଛି ରହି ।
 ପବନୁ ବେଗରେ ଯାଇ ବିଦୁର ଯେ ଭେଟି
 ବାବୁ ମୋତେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଉକ୍ତିଘେନି ବାହୁଡ଼ିବା ମାନଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ସହୋଦର ଶୁକ୍ରବାର ନୁହଇ ଯୁକ୍ତ ।

ଏତେ ଯେ ସମର ବାବୁ କଲୁ ଅନିମିତ୍ତେ
 କାଟେ ଆସନ୍ତେ ବାବୁ ମୁଁ କହିଲି ତୋତେ
 ଶକୁନି ଯେ ଦୁଃଖାସନ କର୍ତ୍ତୃ ମହାଯୋଧୁ
 ଆମ୍ଭ ବଚନ ଉପେକ୍ଷା କଲେ କହୁ ନିନ୍ଦା ।
 ବିଦୁରଙ୍କ ବଚନେ କହଇ କୁରୁରାଜ
 କେମନ୍ତେ ଯିବିଲି ମୁଁ ପାଇଲିଲି ଲଜ ।
 ବିଦୁର ସଞ୍ଜୟ ଭୂରଣ୍ଡବା ଯେ ଗାଙ୍ଗୋପ
 କୃପାଆରୁଣ୍ୟ କହିଲେ ଶୁଣ ମହାଦେବ ।
 ଆନର ହସ୍ତେ ନେହିଲୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଧୂମ୍ରୀ
 ଘୋଡ଼ର ଘୋଡ଼ର ଆମ୍ଭେ ହୋଇଲୁ ଝିଟାସି
 ଏଡ଼େକ ଉତ୍ସବେ ଆମ୍ଭେ କେମନ୍ତେ ନ ଯିବା
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଏବେ ଚାଲି ବାବା କରାଇବା ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଯେବେ ରାମ ଜଣିଥାନ୍ତେ ଆଜ
 ଆମ୍ଭ କୁଳକୁ ହୁଅନ୍ତୁ ଜାଣ ବଡ଼ଲଜ ।
 ଆପଣାର କୁଳ ଯେବେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇବ
 ଏ କଥାରେ ଲଜା କହ କିପାଇଁ ପାଇବ ।
 ଯୁଗ ଯୁଗାନ୍ତରେ ସେହି କଥା ରହିଥୁବ
 ବାବୁ ଅର୍ଜୁନ ମହିମା ଅଟଇ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 ବିରୁରେ କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ ନୁହ ତ ବିବାଦୀ
 ରାମ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଭାଙ୍ଗିଲ ପାର୍ଥ ହୋଇ ବାଦୀ ।
 ଏହା ପରିମାଣି ଏବେ ଉପରକୁ ହେଜ
 ଯିବାକୁ ବିରୁର ଏବେ କର କୁରୁରାଜ ।
 ଶାଣ୍ଡବବନ ଦହନେ ଜଣି ଅମରାଧି
 ଅଗ୍ନିକୁ ତୋଷ କଲୁ ସେ ଦେଇ ମଉଷଧି ।
 କିଷ୍କିନ୍ଦ୍ରପେ ଜଣିଲ ବନେ ଶିଶୁରଞ୍ଜୁ
 ଉପେ ସଦାଶିବ ପାଣ୍ଡୁପତ ଦେଲେ ତାକୁ
 ଏବେ ସୁଭଦ୍ରା ହରଣେ ଜଣେ ବଳଦେବେ
 ଅଭିମାନ ତେଜି ଚାଲି ଯିବା ସଙ୍ଗେ ଏବେ ।
 ଏଥକୁ ତ ଅଭିମାନ ନ କର ହେ ବାବୁ
 ପ୍ରଶଂସା ପାଇବୁ ଯେବେ ବାହୁଡ଼ି ଯିବୁ ।
 ମାନ ସ୍ଥାନ ଗଉରବ ରହିବ ଯେ ପଣ
 ବାହୁଡ଼ି ଯିବାର ବାବୁ ନୁହେଁ ଅକାରଣ ।
 ଯଦ୍ୟପି ରାଗ କରଣ ସେ ସ୍ଥାନେ ନ ଯିବା
 ଆମ୍ଭେ ନ ଗଲେ କି ରହିଯିବ ତାର ବିଦା ।
 କଥା ରହିଥୁବ ସିନା ସମସ୍ତ କାଳକୁ
 ମୁଁ ବିନୟ ଭାବରେ ବୋଲଇ ଭୁଲୁଛୁ ।

ଗଲେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଜଗନ୍ନାଥ ହୋଇବେ ସଦୟ
 ବଳରାମ ସୁଧର୍ଷିର ଭୀମ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଏତେକ ଯେ ତିଆରିନ୍ତି ଶାନ୍ତନୁର ସୁତ
 ଧଳଲେ ଯାଇ ଯେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ହସ୍ତ ।
 ସମସ୍ତେ ଯୋଦ୍ଧା ଏ ତହିଁ ଶୋଇଲେ ପ୍ରମି
 ବାହୁଡ଼ି ସେଠାକୁ ଚାଲି ଯିବା ଦେବ ସ୍ୱାମି ।
 ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲଲେକ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚାହିଁ
 ଶୁଣୁ ଦ୍ରୋଣ କର୍ତ୍ତୃ ଆଦି ଯେତେ ଥିଲେ ତହିଁ ।
 ଶକୁନି ବୋଲଲେ ଶୁଣୁ କହିଲ ଯେ ବାଣୀ
 ମୋହର ବିରୁରେ ତାହା ଭଲ ମୁଁ ନ ମଣି ।
 ଏଡ଼େକ ଅପମାନେ ଯେ ଧଳଲୁ ପକାଇ
 ଭଗ୍ନବଳ ଦେନି ଆମ୍ଭେ କାହା ମୁଖ ଚାହିଁ ।
 ଦ୍ୱାରକାରେ କାହା ମୁଖ ଚାହିଁବା ବା ଯାଇ
 କେମନ୍ତେ ରହିବୁ ଏଡ଼େ ବଜା ଦେହ ବହି ।
 ନ ଛାଡ଼ଇ ଆବର ଯେ ଲଜ କହାରିତେ
 ମନ୍ଦ ଉପୁଜିଲ ପୁଣି ତହିଁର ନିମନ୍ତେ ।
 ଏ ସମସ୍ତ ମନ୍ଦକର୍ମ କଲେ ବଳରାମ
 ବରଣ କରଇ ଆଣି କଲେ ଏତେ କର୍ମ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ବରକରି ଦେଲେକ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭୀ
 ଯତନେ ଏ ଅପମାନେ ଦେଲେ ଦେବହରୀ ।
 ଶକୁନି ବୋଲଇ ଚାଲି ଯିବା ହସ୍ତିନାକୁ
 ଆବର ଭାବ କାହିଁକି ଯିବା ଦ୍ୱାରକାକୁ ।
 ଶକୁନି ବଚନେ ବଜା ତଳାଇ ସରଜ
 ଯାନ ବାହନ ତଳିଲେ ଶୁଭେ ଶଙ୍ଖଧ୍ୱନି ।
 ବିଦୁର ତଳିଲେ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରଜା ତୁଲେ
 ହସ୍ତିନା କଟକେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ସହଦେବ ମଣ ଚାହିଁ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାୟେ
 ବାବୁ ମନ୍ଦିରର ତୋତେ କହିବା କଥାଏ ।
 ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ବିଦୁର ଗଲେ ପୁଣି ଆଣି
 ଉତ୍ତର ଦେଲ ନଇଲେ କିପାଁ କୁହୁମଣି ।
 କର ତଳକୁ ଅନାଇ ଦେଲେ ସହଦେବ
 ଅନେକ କହିଲେ ଗଙ୍ଗାନନ୍ଦନ ହେ ଦେବ ।
 ଶକୁନି କହିଲେ ଯହୁଁ ଯୁଦ୍ଧ ଅପମାନ
 ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନ ଦେଇଲ ଶୁଣୁକ ବଚନ ।
 ତଣ୍ଡ ଦେନ ହସ୍ତିନାକୁ ଗଲୁ ଧାର୍ମବର୍ତ୍ତୀ
 ରାଜବିବେକ ହସ୍ତିନାପୁର ଯାଇ ଭେଟି ।

କନ୍ଧଲେ ବସୁଦେବଙ୍କୁ ଚାହିଁ ବଳଦେବ
 ରଲବତ ପଦ୍ମରେ କରୁଥାଉ ଉତ୍ସବ ।
 ସୀତକାର ବରଣକୁ ସାର ବେନି ଜନ
 ବୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ଵାଦଶୀ ଧଇଲେକ ଲଗୁ ।
 ନକ୍ଷତ୍ର ଯୋଗ ପାଇଛି ନାହିଁ ପାଞ୍ଚଗ୍ରହ
 ଶନେଶ୍ଵର କେତୁଙ୍କର କହୁତ ସେବନହୁ ।
 ଦୁର୍ଗଙ୍କୁ ହୋଇଛି ପୁଣି ପ୍ରଣୟ ଯେ ତାର
 ଶୁଭବେଳେ ଲଗୁ ଜାଣି କଲେ ଅନୁକୂଳ ।
 ବଡ଼ ଯେ ଅମୃତ ଯୋଗ ତାହାକୁ ସେ ଘେନି
 ବେଘାରେ ବସିଲେ ଯାଇ ପାଣ୍ଡବ ପାଲ୍‌ଗୁନ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସୁମରଲେ ଧ୍ୟାନୀ ପୁଣ୍ୟଧାକୁ
 ରଞ୍ଜିତୁର ଘେନି ସେହି ଅଇଲେ ସବାକୁ ।
 ବ୍ୟାସଙ୍କୁ ଯେ ସୁମରଣା କଲେ ଧର୍ମଶିଷି
 ଶାନ୍ତି ସହସ୍ର ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ବ୍ୟାସରଷି ।
 ଚେମିନି ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ଶୁକ ବିଶ୍ଵାମିତ୍ର
 ବିଶ୍ଵଶ୍ରୁକ ବସୁଦେବ ସନକ ସହଚେ ।
 ପରଶୁରା ଗଉଡ଼ମ ମୁନି କଉଶିକ
 ପରମ ଆନନ୍ଦେ ବିଜେ କଲେ ରଞ୍ଜିତାକ ।
 ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ଥିଲେ ମୁନି ବାଳକିଳା
 ସବୁରଞ୍ଜି ଆସି ତହିଁ ହେଲେ ଏକମେଳା ।
 ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ପୂଜା ବିଧି କଲେ ଦେବଗଜା
 ଅନେକ ବିନୟୀ ହୋଇ କଲେ ତାଙ୍କୁ ପୂଜା ।
 ସୁଧର୍ମ ସଭାକୁ ଘେନି ବିଜୟ ମନ୍ଦବୀ
 କି ଜାଣି ତା ପଟ୍ଟାନ୍ତର ହାରକାରେ ସଭା ।
 ଶ୍ରୀରାବତ ଆରୋହଣ ହୋଇ ଦିବ୍ୟ ସଜ
 ଅମରକୁ ଘେନି ବିଜେ କଲେ ଦେବଗଜ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରବିଜେ କଲେ ତହୁଁ ରୈବତ ପଦ୍ମରେ
 ପାରିଜାତ ପୁଷ୍ପ ଘେନି ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗତେ ।
 ଚଉଗଣ କୋଟି ସ୍ଵର୍ଗପୁର ବିଳାସିନୀ
 କରନ୍ତି ନୃତ୍ୟ ସୁସ୍ଵରେ ଗୀତ ଗାଇ ପୁଣି ।
 ଗଗନୁ ଆସି ପଦ୍ମରେ ବିଳାସିନୀ ମିଳି
 ସୁସ୍ଵରେ ଦେବନୟିକା ଦେଲେ ହୁଲହୁଲି ।
 ସୁଭଦ୍ରା ଜନ୍ୟାକୁ ବେଶ କରଇ ବନିତା
 ନନ୍ଦର କୋଳରେ ଦେଲେ ବସିଲେ ଦୁହିତା
 ଗୁପ୍ତା ମଣ୍ଡପରେ ବିଜେ କଲେ ସପ୍ତଯୋନି
 ଗୋବିନ୍ଦ ମିଳିଲେ ତହିଁ କରେ ଅର୍ଘ୍ୟଦାନ ।

କନକ ରତ୍ନ ଯୋଗାଡ଼ ଦେଲେକ କୁବେର
 ସବୁ ଦେବତାଙ୍କୁ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଲେ ମୁନିବର ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ସୁରନାଥ ବସାଇଲେ କୋଳେ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମୀ ଶୁଣ କାମପାଳେ
 ସାଧୁ ସାଧୁ ସୁଭଦ୍ରା ଗୋ ଜୀବନ ତୋ ଧନ
 ବର ବରଲୁ ତୁହି ଯେ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ବଳେ ବଳେ ବରଲୁ ତୁ ବର ମହେଶ୍ଵର
 ସୁରୁଷ ପଣେ ଏହାକୁ କେହି ନୁହେଁ ସର ।
 ଶସିସ୍ତ ପଣରେ ଏକା ସଇଲେକ୍ୟକିତା
 ବ ଗମଙ୍କୁ ଜିଣିଲ ସମର ଶକତା ।
 ନନ୍ଦର ମନ୍ଦିରେ ସବେ କଲେ ସାଧୁ ସାଧୁ
 ଅମରସୁନାଥର ତୁ ହେଲୁ କୁଳବଧୂ ।
 ନ ଜାଣି ବର ବଢ଼ିଲ ସିନା ଗମତହୁ
 ଅନି ରଜା ପୁତ୍ର ଅଟେ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ।
 ସଂସାର ମୁଣ୍ଡରେ ଶୁଭେ ସାଧୁ ସାଧୁ ବାଣୀ
 ବଳଗମଙ୍କୁ ବଦନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ତହପାଣି ।
 ସ୍ଵାମୀ ଅର୍ଜୁନକୁ ତୁ ଯେ ଚିନ୍ତିଥିଲୁ ମନ୍ଦ
 ଅର୍ଜୁନର ଚରିତ ଯେ କହନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ ।
 ସଂସାର ବସନ୍ତ ଦେବେ ଭାଷନ୍ତି ଯାହାକୁ
 ସୁଭଦ୍ରା କରଣ କଲ ଦେବ ଅର୍ଜୁନକୁ ।
 ବଳଗମ ବୋଇଲେ ତୁ ସକଳ ପ୍ରମାଣୁ
 କୁଟ କପଟର କଥା ଆମ୍ଭେତ ନ ଜାଣୁ ।
 କୁମରମାନେ ବସିଲେ ସଭା କରି ପୁଣି
 ନନ୍ଦଗୟେ ବସିଲେକ ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଘେନି ।
 ବିଜୟ ସେ ପାଲଗୁନ ପୁରନ୍ଦର କୋଳେ
 ମନ୍ଦାଧିପୁନ କରନ୍ତି ନନ୍ଦ ମହାଶୁଭେ ।
 ବଜାନ୍ତି ଯାଦବେ ଶଙ୍ଖ ଶୁଭର ସେ ଧ୍ଵନି
 ସୁସ୍ଵର ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାବନ୍ତି କାମିନୀ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ବାଳୀ ସକଳ ଉଷତ
 ମଦନ ଶରେ ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରନ୍ତି ଚିତ୍ତ ।
 ମଦନ ଶରେ ମୋହିତ ହେଲେ ନରନାଥ
 ବୋଲନ୍ତି ପାର୍ଥ କି ବର ହୋଇବ ସବୁରି ।
 ବୋଲନ୍ତି ପ୍ରୟାଗେ ଯେହୁ ଦେଇଥିବ ଝାସ
 ଏମନ୍ତ ସ୍ଵାମୀ ସଙ୍ଗେ ସେ କରିବ ବିଳାସ ।
 ପୁଣେ ତପ ନ କରିବା କଥା ନ ସୁମର
 ପରକୁ ସୁନ୍ଦର ଦେଖି ଏବେ ମର ଝୁରି ।

ପୁରୁଷକୁଳେ ଉତ୍ତମ ପାଣ୍ଡବ ସୁନ୍ଦର
 ଅର୍ଜୁନ ତୁଲ୍ୟ ଅଛଇ କେନ୍ଦ୍ର ପଦ୍ମର ।
 କୁବେ କରୁଥିବେ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣ ଗାଡ଼ ତପ
 ପ୍ରଜ୍ଞାଶାଳୀ ହୋଇବ ସେ ପାର୍ଥର ସ୍ବରୂପ ।
 ଯଶୋଦା ଶ୍ରୀମତୀ ମାତା ପୁରୁଷାର ହୋଇ
 ନନ୍ଦହିଁ ଧନ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ଯାହାର ଜୁଆଁ ।
 ନନ୍ଦନନନ୍ଦା ଧନ୍ୟ ପୁରୁଷା କୁମାରୀ
 ବରଣି ଧନ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରତିଗ୍ରହ କରି ।
 ପୁରୁଷି ଧନ୍ୟ ପୁରୁଷା ଏଥୁ ଦେଲ ଜାତ
 ପୁରୁଷା ଧନ୍ୟ ଧରଣ ଅର୍ଜୁନର ହାତ ।
 କୁଳ ପାଇଲେ ସୋଦର ସ୍ବମ କୃଷ୍ଣ ବେନ
 ଧନ୍ୟ ପାଇଲ ଏ ବର କୁଳ ପାଇଗୁନି ।
 ଆବର ଧନ୍ୟ ଆମ୍ବର କୁଳକୁଟୁମ୍ବର
 ଅର୍ଜୁନର ବଣ ଯେଣୁ ଦ୍ଵାରକା ନଗର ।
 ଧନ୍ୟ ଦେଖିଲୁ ଏ ବର କନ୍ୟାଙ୍କର ମୁଖ
 ପୁଣ୍ୟ ପିଠିଲ ତୁଟିଲ ପୁଣି ଆମ୍ବ ଦୁଃଖ ।
 ପୁରୁଷପଣକୁ ଧନ୍ୟ ଏ ପରମରୂପ
 ପୁରୁଷ ପଟରେ ଏହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସ୍ବରୂପ ।
 ପିତାମାତାଙ୍କର ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ସେ ଜୀବନ
 ବଣ ଲକ୍ଷଣେ ପୁରୁଷେ ହୁନ୍ତି ଉଦୟନ ।
 ଏସନ ସାଧୁ କହନ୍ତି ତାକୁ ପୁରଜନ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସାନନ୍ଦ ଶୁଣି ପ୍ରଶଂସା ବଚନ ।
 ସୋମପାଳ ଗୋପୀ ଅଟେ ସେ ପାକଶାସନ
 ପଣ୍ଡୁ ଯେ ବିଶ୍ଵନାଥୀ ଶାନ୍ତନୁକୁ ଦେନ ।
 ଅଧ୍ୟ ପିତା ପିତାମହ ପର ପିତାମହ
 ଅର୍ଜୁନର ଏହି ତନୁ ପୁରୁଷକୁ କହ ।
 ନନ୍ଦ ଉଦୟ ଅରୁଣ ଏ ତନୁ ପୁରୁଷ
 ପିତା ପିତାମହ ପରପିତାମହ ଶ୍ରୀଷ ।
 ଦେଶକାଳ ବାକ୍ୟ ଉକାରିଲେ ପୁରୋହିତେ
 ସମସ୍ତ ରୁଷି ଅଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣେ କରୁଅଛନ୍ତି ବେଦମନ୍ତ୍ର ଧ୍ବନି
 ଉକାରିନ୍ତି ତନ୍ତ୍ର ପୁସ୍ତେ ମଙ୍ଗଳ ଯେ ଧ୍ବନି ।
 ନାଶ୍ଵାଶନାନେ ମିଳି ଗାନ୍ତି ବିଷା ଗୀତ
 ହୃଦୟକୁ ଶବଦ ଯେ ଉଠଇ ବହୁତ ।
 ପଡ଼ନ୍ତି ଯେ ସପତାଙ୍ଗ ପାଞ୍ଜି ପ୍ରହସ୍ତେ
 ପଡ଼ନ୍ତି ଯେ ଦେଶକଳ ବାକ୍ୟ ପୁରୋହିତେ

ବେଦଧ୍ବନି ବାକ୍ୟ ପଡ଼ି ବେନ ଯୋଗଦେନ
 କୁଶଗଣି ପକାଇଲେ କରି ଶୁଭଧ୍ବନି ।
 ଜୟ ଜୟ ଶବଦରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମହାସଙ୍ଗ
 ଶତୀ ଇନ୍ଦ୍ରାୟ ଦୁର୍ଗା ପାବଲେକ ଶୋଭା ।
 ଡାହାଣାବର୍ତ୍ତନ ଶଙ୍ଖେ କୁଶ ତଳ ପାଣି
 ନନ୍ଦଗଜା ହସ୍ତେ ଦେଲେ ପୁରୋହିତ ଆଣି
 ଯଜ୍ଞତୁଳ ଦିଅ ଏବେ ଯେମନ ଚିନ୍ତାନ
 ସମସ୍ତ ଗ୍ରନ୍ଥ ଗୁମୁକୁ ବେଶକଳ ଆଣ ।
 ଶତେକ ରଥ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବେଶକର ଆଣି
 ଅସ୍ତରଜ ପୁରୁଷେ ଦେଲେ ନନ୍ଦଗଣୀ ।
 ପଥାଶଲକ୍ଷ ସେ ପୁଣି ଦେଲେ ଶୁଭ ଗାଈ
 ପରିଶ ଲକ୍ଷ ତହିଁରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାଶୀ ଗାଈ ।
 ଆପେ ଯଜ୍ଞତୁଳ ପୁଣି ଦେଲେ ଦେବଗଜ
 ଅସ୍ତରଜନରେ ଶ୍ରୀମାତା କୋଟିଏକ ଗଜ ।
 କୋଟିଏକ ଅଶ୍ଵ ଦେଲେ ବାହୁ ଶୁଭଦାତ
 ଅସ୍ତରଜ ସ୍ବରୂପ ସେ ବରଦ ବସନ୍ତ ।
 ଲକ୍ଷେକ ରଥ ସେ ବେଶକଳ ମହାଗଜ
 ଦେବକୀ ଦେବୀ ସେ ଯେତେବାର ମର ସଜ
 ଉଗ୍ରସେନ ବିସ୍ଫୁରଣ ଦେବର ଦେବ ଦେବ
 ବଳବନ ଦେଲେ ଲକ୍ଷ ରଥେ ଶତରଥ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗାଡ଼ନାନ ଅସ୍ତରଜ ଶ୍ରୀ
 ଥୋଇଲେକ ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ କରି ସବୁ ସାଜ ।
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ପତ୍ନୀ ଧାବର ରେବତୀ
 ଜଣ ଜଣ କରି ଯଜ୍ଞତୁଳ ସେ ଦିଅନ୍ତି ।
 ଲକ୍ଷେ ଷାଠିଏ ସହସ୍ର ଧର୍ମୀୟ ଦେବନ
 ଯଜ୍ଞତୁଳ ଦେଲେ କୃଷ୍ଣସୁସେ ଭଲ ଭଲ ।
 ଯେତେ ଯଜ୍ଞତୁଳ ଆଣିଦେଲେ ଦେବ ହରି
 ପୁରୁଲକ ରଇବତ ଗିରି ଗୁଣ ଗୁଣ ।
 ଯଜ୍ଞତୁଳ ଦେଇଯାଉ ନନ୍ଦ ମହାଶୁଭ
 ବେନକର ଯେଉଁ ଦିଗ ଇନ୍ଦ୍ରର ସ୍ଥମ୍ଭର ।
 ସ୍ଵାମି ହେଲେକାର ନାଥ ହେଲେକାର ବର
 ଦେବାଧିଦେବଗଜ ଦେ ବିକାରୀଙ୍କ ବିଧୁ ।
 ଶରଲେକ୍ୟ ପାଳକ ତେ ଦେବ ପୁରନାଥ
 ଯଜ୍ଞତୁଳ ବେଦାକୁ କି ମୁହିଁ ସାମରଥ ।
 ଦୁହିତା ଗୋଟିଏ ଦେବ ପଣିଲ ଶରଣ
 ଦଶଦୋଷ ତାର ଶମା କରିବେ ଆପଣ ।

ପୁଣି ବିନୟେ ବୋଇଲେ ଗୋପ ଧୂପ ନନ୍ଦ
 ଶତ ପ୍ରଣମିଲେ ଧରି ଇନ୍ଦ୍ର ପଦ୍ମପାଦ ।
 ବୋଇଲେକ ଆସ୍ଥାନରେ ଆଉ ଆଖଣ୍ଡଳ
 ଅନେକ ପ୍ରଣମି କଲେ ନନ୍ଦକୁ ସେ କୋଳ
 ଗୋଧନ ଧନ ଯେତେକ ଦେଲ କୁମ୍ଭେ ବାଛି
 ସମସ୍ତ ପାଇଲି ନାହିଁ ବାରିବାକୁ କିଛି ।
 ଗଗନପୁର ଆସନଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହ ବାକ୍ୟ
 ଗୋପଶୂନ୍ୟହେଲ ନନ୍ଦ ବୋଇଲେକ ଶୋକେ
 ଯଶୋଦା ଦେବକୀ ଦେବୀ ଶୋକହୁଁ ସବୁରି
 ଶ୍ରୀକଣ୍ଠର ଧାରା ଜାଣି ବହେ ନେତ୍ର ବାରି ।
 କନ୍ୟା ସମର୍ପଣ କଲେ ନନ୍ଦରାୟେ ଆଣି
 ପୁରୋହିତେ ଲଜା ହୋମ କଲେ ତାହା ଜାଣି
 ହୋମର ବିଧାନ ଯାହା ସାରିଲେ ସମସ୍ତ
 ବୈଶ୍ଵାନରକୁ ତୋପିଲେ ବିଧାନ ଯେମନ୍ତ ।
 ବର କନ୍ୟା କରନ୍ତୁ ଯେ ବସି ଘୃତପାନ
 ଭୋଜନ ସାରି ସେ ପୁଣି କଲେ ଆଚମନ ।
 ହସ୍ତ ପଶାଳି ବେଶରେ ଯାଇ ବିଜେ ହେଲେ
 ଅର୍ଘ୍ୟଆଳି ଘେନି ତାଙ୍କୁ ବନ୍ଦାପନା କଲେ ।
 ସୁଲଗା ତୁ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ହୁଅ ସତ୍ତ୍ୱଭଦ୍ରେ
 ସନ୍ତାନ ଜାତକର ତୁ ସୋମବଂଶ ମଧ୍ୟେ ।
 ତୋହର ଗର୍ଭ କୁମର ହୋଇ ଉତପତ୍ତି
 ସୋମବଂଶରେ ସେ ପୁଣି ହେଉ ନରପତି ।
 ରକ୍ଷିମାନେ ଅର୍ଘ୍ୟଦେଇ କଲେ ଶୁଭବାଞ୍ଛା
 ମାଗୋ ତୋ ଯୋଗୁଁ ଏ ସୋମବଂଶ ହେଉରଣୀ
 ସେ ଯାହାର ଅନୁରୂପେ ଦକ୍ଷିଣାହିଁ ନେଲେ
 ସନ୍ତୋଷେ ମେଲଣି ହୋଇ ବିପ୍ରେ ତଳଗଲେ
 ଅନେକହିଁ ଧନବସ୍ତ୍ର ଦେଲେକ ବଧାଇ
 ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ହରଣ ହେଲ ଇଚ୍ଛା ସୁଖେ ପାଇ ।
 ଆହେ ବୁଧଜନମାନେ ଧୃତ ମନୋବାଞ୍ଛା
 ଆପୁ ଧନ ଧାନ୍ୟ ସୁଖ ଯାହାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ।
 ଅନେକ ଜନ୍ମର ହୋଇବ ଦୁଷ୍ଟ ତ ତ୍ୟାଗୀ
 ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରାପତ ହେବ ମନେ ଯାହା ମାଗି ।
 ଅର୍ଜୁନ ସୁଭଦ୍ରା ଦେଇ କୃଷ୍ଣ ଦୁଷ୍ଟମତି
 ଉତ୍ତର ମଙ୍ଗଳ ବାଞ୍ଛି ଦୃଢ଼େ ସୁମରନ୍ତି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୁରଣ ମହାଭାରତର କଥା
 ଶତ ଅଶ୍ଵମେଧ ଯାଗ କଲ୍ ପଳବାତା ।

ମୁକତିସାଗର ଏ ଯେ ମହାପୁଣ୍ୟମୟ
 ଏହା ଆଶ୍ରାକର ନରେ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ପାଥ ।
 ସୁଜ୍ଞାନେ ଶୁଣିବେକ ଏବିଷ୍ଟ ଚରିତ
 ଯେ ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣନ୍ତେ ହୁଏ ସତ୍ତ୍ୱରେ ନିର୍ଜିତ
 ଦ୍ଵିତୀୟ ନାଗପୁଣ୍ୟ ସେ ଅଟଇ ପାଳଗୁନ୍ନ
 ଭାବ ଉତ୍ସାସିବାପାଇଁ ଜାତ ଦେହ ଘେନି
 ସୁଭଦ୍ରା ପ୍ରଦାନ ଦାୟ୍ୟ ସାରିବାର ବେଳେ
 ବହୁଦାନ ଦେଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମହାପାଳେ ।
 ଯେତେ ଧନ ଦେଇଥିଲେ ନନ୍ଦ ନୃପବର
 ଗୋ ବସ୍ତ୍ର କାଞ୍ଚନ ଆଦି ବହୁତ ସମ୍ଭାର ।
 ଅଗ୍ନି ସମାପ୍ତେ ଯୁଧିଷ୍ଠି କଲେ ତାହା ଦାନ
 ବରକନ୍ୟା ମନୋବାଞ୍ଛା ହୋଇଲ ପୁରଣ ।
 ବିଜ୍ଞ ବିପ୍ରଗଣ ତହିଁ କଲେ ବେଦନାଦ
 ପୁରନାସ୍ତମାନେ କଲେ ହୁଳହୁଳି ଶବ୍ଦ ।
 ବର କନ୍ୟାଙ୍କୁ ନେଇଣ ପ୍ରଭୁ ଦେବଗର୍ଭେ
 ଦ୍ଵାରକାପୁରକୁ ଗଲେ ସମ୍ଭବରେ ବିଜେ ।
 ଅନେକ ଉତ୍ସବ କଲେ ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନେ
 ବିଦ୍ୟାଧର ଘେନି ବିଜେ କଲେ ମଦବାନେ
 ଅମର ଆସ୍ଥାନେ ଘେନି ସୁଧର୍ମା ସେ ସତ୍ତ୍ୱ
 ଆକାଶରେ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଆସି ହେଲେ ଉତ୍ସା ।
 ଅନ୍ତଃପୁରେ ବିଜେକଲେ କୁମାର କୁମାର
 ଆପେ ନନ୍ଦରାୟେ ସବୁ ସମାଧାନ କରି ।
 ଶ୍ରୀକରେ ବସନ ଅର୍ଘ୍ୟ ଘେନଣ ସମ୍ଭୋଧ
 ସମର୍ପି ବିନୟ କରି କହନ୍ତି ଯେ ବଧୂ ।
 ନନ୍ଦବୋଇଲେ କୁ ବାବୁ ଅଟୁ ସୋମବଂଶୀ
 ଉତ୍ସାସ କରିବୁ ପୃଥ୍ଵୀ ଭାବ ସବୁ ନାଣି ।
 ନିର୍ମଳ ନିଭୟ ନିଷ୍ଠାଳଙ୍କ ଜଗବନ୍ଧୁ
 ଆନନ୍ଦର ନନ୍ଦନ ତୁ ଭୁବନର ସାଧୁ ।
 ମୋହର ବଂଶରେ ଅଛି ଯେତେ ଯେତେ ଦୋଷ
 ତାହା ଉପେକ୍ଷା କରିବା ମହତ ଦୁରୁଷ ।
 ସମ୍ଭୋଧ ସେ ଅର୍ଘ୍ୟଦେଇ ବହୁତ ବିଳାପି
 ଦଶଦୋଷ କ୍ଷମା କର ଦ୍ଵିତୀୟ କୃଷ୍ଣରୂପୀ ।
 ବହୁତ ସମ୍ଭୋଧ କଲେ ନନ୍ଦ ମହାଶୁଭେ
 ଦୁହିତା କରକୁ ଦେଇ ପାର୍ଥ କରତଲେ ।
 ସମ୍ଭୋଧନା କରିଗଲେ ଯେ ଯାହା ଭୁବନେ
 ବିଜୟ ଜଗମୋହନ ମଣୋହ ଆସନେ ।

ପରଶନ୍ତି ସେ ଅମୃତ ଯୋଗାଡ଼ ରୁକୁଣୀ
 ଅନ୍ତଃସୁରେ ଉଠଇ ସେ ଦ୍ରାସରସ ବାଣୀ ।
 ଚତୁର୍ଥୀ ସପ୍ତମଙ୍ଗଳା ଉତ୍ସବ ବିଧାନ
 ଶେଷକରି ଗଲେ ପୁଣି ସେ ଯାହା ଦୁଃଖ ।
 ଶ୍ରେୟନ କରିଲେ ବସି ବରକନ୍ୟା ଦେନ
 ଆଚମନ ସାରି ତହୁଁ ତଳେ ଫାଲଗୁନ ।
 ଅମର ପୁରକୁ ବିଜେ କଲେକ ମନ୍ଦିର
 ଅମୃତ ନିତନେ ତୋଷିବୋଇଲେ କି ଦେବା
 କରନ୍ତି ସେ ବିଦ୍ୟାଧରମାନେ ରସକେଳି
 ସମସ୍ତସ୍ଥାନାଥ ଗଲେ ଆକାଶକୁ ଚଳି ।
 ସାରିଲେ ଚଉଦିଗର ମଙ୍ଗଳ ଉତ୍ସବ
 ଚଉଦ ଦିବସେ ଚଳିଗଲେ ସୁଜହେବ ।
 ଚନ୍ଦନ କାଷ୍ଠକୁ ଚୁରି ନିର୍ମାଣିଲେ ଗୁଣ୍ଡି
 ଗାହା ଲେପନ କରାଇ ବସାଇଲେ ମଣ୍ଡି ।
 ପଡ଼ି ରକ୍ତ ସାମ ଯଜ୍ଞ ଅଧିକାର ବାଣୀ
 ବର କନ୍ୟା ବେନ ଶିରେ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଲେ ଆଣି
 ଆନନ୍ଦରେ ହୁଳହୁଳି ଦିଅନ୍ତେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ
 ବଧାଇ ଦିଅନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଯଶୋଦା ଅନେକ ।
 ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ତହିଁ କହିଲେ କେ ପାରି
 ମହା ଆନନ୍ଦେ ଉଡ଼ୁଳି ପଡ଼ଇ ସେ ପୁଣ୍ୟ ।
 ସାତବିଂଶତ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଜନମାନେ ମିଳି
 ସାବିତ ପରିଦ୍ରାସରେ କରନ୍ତି ସେ କେଳି ।
 କୁଚୁଡ଼ରେ ହୁଅନ୍ତି କେ ତହିଁ ଧରାଧର ।
 କର୍ଦ୍ଦମ ପିତଳା କେନ୍ଦ୍ର ହେଲେ ମରାମର
 ପ୍ରଥମେ ପରିଦ୍ରାସରେ ଚନ୍ଦନ ଅଗୁର
 ଦିଶିବେ ହଳଦୀ କଲେ ଲେପନ ଶରୀର ।
 ତୁଷ୍ଟପେ ପରିଦ୍ରାସରେ ଫାଙ୍ଗାଫାଙ୍ଗି ଧୁଳି
 ଚତୁର୍ଥେ କର୍ଦ୍ଦମ ଧରି ହେଲେ ମରାମର ।
 କୁଚୁଡ଼ରେ ବୋଳାବୋଳି ହୁନ୍ତି ସର୍ବେ ରଙ୍ଗେ
 କର୍ଦ୍ଦମ ଜଡ଼ିତ ହେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଙ୍ଗେ ।
 ବାରଣ ନୁହଇ ତହିଁ ମାନବ-ଗୋରବ
 ପ୍ରସ୍ତ ପୁରୁଷ ହୋଇଲେ ଏକଗୋଷ୍ଠୀ ସର୍ବ ।
 ଆଦିତ୍ୟ ଦେବତା ଅସ୍ତ୍ର ହେଉଅଛୁ ଆସି
 ବୃଷ୍ଟିବେଶୀ ଜଳେ ସ୍ନାନ କଲେ ସର୍ବେ ପଣି
 ତଳଅପଳା ପନୀର ପାଣି କରେ ଦେନ
 ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ସ୍ନାନ କରନ୍ତି କାମିନୀ ।

ସ୍ନାନ ସାରି ଯଦୁଗରେ ଦେବ ମଧୁହାସ
 ଚଳିଗଲେ ଆନନ୍ଦରେ ସେ ଯାହାର ପୁଣ୍ୟ ।
 ବର କନ୍ୟା ବନ୍ଦାପନା କଲେ ସର୍ବଦେବା
 ଅର୍ଘ୍ୟ ବନ୍ଦାପନା କଲେ ସକଳ ସାଧବା ।
 ଜେଷ୍ଠ ଶୁକ୍ଳ ତୃତୀୟା ସେ ତଥୁ ବୁଧବାର
 ଶ୍ରେଷ୍ଠଶ୍ରୀ ନକ୍ଷତ୍ର ବୃଷଭେ ସେ ଦିନର ।
 ନାଗପୁଣ୍ୟ ସକର୍ଷଣ ବସୁଦେବ ଦେନ
 ସମସ୍ତ ସୁଜାମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଲେ ଆଣି ।
 ପାଣ୍ଡବକୁଳର ସେତେ ଗଉରବ ଜନ
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଲେ ପୁଣି ଅକ୍ଷତ ଚନ୍ଦନ ।
 ସାଜିଲେକ ଅଶ୍ଵ ଗଜ ରଥ ସମଦଣ୍ଡ
 ବୀରତୁର ଶବଦରେ କମିଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଶୁଣ ଦେବଗଜ
 ହସ୍ତନା ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ବେଗେ ଦଣ୍ଡ କର ସଜ ।
 ପରମ ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ହଳୀ
 ମଙ୍ଗଳ ଧ୍ବଜ କରନ୍ତି ଶୁଣି ବନମାଳୀ ।
 ଶ୍ରେ ଧର୍ମଦେବ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ବିଜେ କରି ଯିବେ
 ଶ୍ରେ ଦେବ ଆତ୍ମକୁ ପୁଣି ଦୟା କରିଥିବେ ।
 ସାଜିଲେକ ଯଦୁବଂଶ ସୈନ୍ୟ ଦେବ ହରୀ
 ପାଣ୍ଡୁଟି ଆସନ୍ତି ସମକୃଷ୍ଣ ବିଜେକରି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବସିଲେ ମାୟାବତୀ ପୁଷ୍ପରଥେ
 ବେବେ ଦ୍ଵେଷବୃଷ୍ଟି କଲେ ଅର୍ଜୁନର ମାଥେ ।
 ସାତବିଂଶ କନ୍ୟାମାନେ କଲେ ଶୁଭଧ୍ବଜ
 ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ଯୋଗେ ତଳନ୍ତି ଫାଲଗୁନ ।
 ବାହାରିଲେ ରେ ବଡ଼ରୁ ଦେବ ଜଗବନ୍ଧୁ
 ପୁରସ୍ତ୍ର କୁ କହନ୍ତି ସେ ସର୍ବେ ସାଧୁ ସାଧ୍ୟ ।
 ସାତ୍ୟକି ପ୍ରହୁ୍ୟମ୍ନ ଶତଧନୁ ସେ ଅହୁର
 ସମନେ ସମସ୍ତେ ଯାନ୍ତି ହସ୍ତନା ନଗର ।
 ଅନେକ ଯୋଗାଡ଼ ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ଵ ଦେନ
 ତୁଳେ ଅଛନ୍ତି ଅନେକ ଗଣିକା କାମିନୀ ।
 ଅନେକ ଯୋଗାଡ଼ ରଥ ଗଜ ରଥ ଧନ
 ଦେନ ଅର୍ଜୁନ କରନ୍ତି ନଗରେ ଗମନ ।
 ଅନେକ ସୂର୍ଯ୍ୟ ନଗରେ ଆସନ୍ତି ସେ ପଣି
 ସକଳ ନରେନ୍ଦ୍ର ଅର୍ଘ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି ସେ ଆସି ।
 ବହୁତ ଅକ୍ଷତ ଆଣି ଦ୍ୟନ୍ତି ନରପତି
 କୁଞ୍ଜଗଳେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ନପତି ।

ଦେଖାଉଛନ୍ତିମାନେ ତାହା ଦେଖିକରି ଗଲ
 ଧୂଳିସ୍ତର ଗୁମରେ ବାରତା କହିଲେ ।
 ସ୍ୱାମୀ ଧୂଳିକୁ ବିକା ହୋଇ ଫାଲଗୁନ
 ଅନେକ ସମ୍ଭାରେ ସେହୁ ଆସେ କନ୍ୟାଦେବ
 ବାରତା ପାଇଣ ତହିଁ ଅମ୍ବିକାର ସୁତ
 ବିଜେ ଧୂଳିସ୍ତ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଅଗ୍ରତ ।
 ବାବୁ ସାର୍ଥ ଆସେ ବିକା ହୋଇ କନ୍ୟାଗୋଷ୍ଠି
 ସମ୍ପଦେଶ ଦେଇ ବେଗେ ଯାଅ କୁ ପାଗୋଷ୍ଠି ।
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି ହରିଧୂସମାନେ
 ଉର୍ଗୀକୁ ବିକାହ ଦେଲେ କୃଷ୍ଣ ବଳରାମେ ।
 ଯେବେ ତୁ ଉତ୍ସବ କରି ନ ଯିବୁ ପାଗୋଷ୍ଠି
 ମନେ ଅନ୍ତର କରିବେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି ।
 ମୋହର ଶପଥ ତୋତେ ନ ଧର ତୁ ଆନ
 ଉଠ ଉଠ ଆସ୍ଥାନରୁ ଯାଅ ଯା ବହନ ।
 ଶୁଷ୍କ ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେକ ଅନେକ ବିନୟେ
 ଆସ୍ଥାନରୁ ଉଠ ବାହାର ହେଲେ କୁରୁବୟେ
 ଅନେକ ହସ୍ତି ମଣ୍ଡନ କଲ ରଜା ଆସ
 ବିଜେ ସମାବେଶେ ଧୂଳିସ୍ତ ନୃପମଣି ।
 ତଳେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ହସ୍ତନାକୁ ଯାଇ
 ବରଦର୍ଶ ନୟନରେ ଭେଟେ କୁରୁସାଇ ।
 ଏକମେଳ ହେଲେ ତହିଁ ବେନକୁଳ ସୈନ୍ୟ
 ବାହାନାୟରେ କମ୍ପିଲ ତନି ଯେ ହୁବନ ।
 ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ବିହରନ୍ତି ସବେ
 ଅଧ୍ୟାୟ ସୈନ୍ୟସାଗର ଜାଣି ମଞ୍ଜରୀବ ।
 କୁଞ୍ଜଗଳ ଜଣି ହେଲେହସ୍ତ ନା ପ୍ରବେଶ
 ଦେଖି ପୁରଜନ ହେଲେ ଅନେକ ହରଷ ।
 ପୁରନାଶିଗଣ ଧୂଣି ବରଜନ୍ୟା ଦେଖି
 ଧମନ୍ତି ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ଆଶ୍ରମ ଉପେଷ ।
 କୁନ୍ତୀଦେବୀ ବିଜେକଲେ ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କ ପାଶେ
 ମାଗୋ ଉତ୍ସବ ଦେଖନ୍ତି ସଂସାରେ ହରଷେ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବିଜୟ ସଙ୍ଗେ ଦେଖି ଭୀମସନ୍ତ
 ଅନେକ ଭୂମର ପାଟିଛନ୍ତି ଡାକୁଛନ୍ତି ।
 ହରି ବଳରାମଙ୍କର ସୁଭଦ୍ରା ଉଗମ
 ହାରୋମଣ୍ଡଳୀ ଅମ୍ବ କୁଳବଧୂ ଧୂଣି ।
 ବର କନ୍ୟାଙ୍କ ଦର୍ଶନେ ପାପ ଯାଉ କ୍ଷୟେ
 ଅନିପଟଳ କୁ ଦଣ୍ଡେ ପିଟା ମହାମାୟେ ।

ପ୍ରଦାନ କରାଇଲେ ଗୋ ସମକୃଷ୍ଣ ଆଇ
 କେମନ୍ତେ ସାଧବା ବାରେ ଦେଖ କିନା ଯାଇ
 ଗାନ୍ଧାରୀ କହିଲେ ତୁମ୍ଭେ କହିବ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ
 ସ୍ୱାମୀ ଅର ଜୀବନରେ ମୋର କି ସୁକୁର ।
 ସବୁର ମହିମା ମୁହିଁ ଜାଣିବି କେସନ
 ଧୂଳିସ୍ତଙ୍କର ଯେବେ ଆଆନ୍ତା ନୟନ ।
 ସ୍ୱାମୀ ରହିଲେ ମୋହର ଯେବେ ଅର ହେବ
 ଏବେ ଏ ସମ୍ପଦୁ ମୁହିଁ କିସ ଅର୍ଥ ପାଇ ।
 ଯେତେ ପୂର୍ବେ ଅରଜିଛି ତେତେ ସିନା ଭୂଜି
 ଆବର କିପାଇଁ ମୋତେ କଟୁବାକ୍ୟ ରଞ୍ଜି ।
 ହୋଧ ଅବସ୍ଥାକୁ ପାଇ ବୋଲନ୍ତି ଗାନ୍ଧାରୀ
 ଅନେକ ବିନୟେ ଦେଖା କୁନ୍ତୀଙ୍କ ତିଆରି ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ ଶୁଣ କୁନ୍ତୀହେନୟତା
 ସମ୍ପଦ ବିପଦ ଦେଖି ସିନା ଏକ କଥା ।
 କୁମ୍ଭର ଆନନ୍ଦ ସନା ଏ ସମ୍ପଦ ଦେଖି
 ଅନେକ ବିପଦ ଅଛି ଦେବ ତା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ।
 ମନ୍ଦକର୍ମେ ଜାତକଲ ସୁସ ଯେତେଗୋଟି
 ସମସ୍ତେ ଦୁଷ୍ଟ ପୃଥ୍ୱୀର ଭାର ହେଲେ ସେଟି
 ସମ୍ପଦ ଦେଖିବୁ ତୁ ଗୋ କୁନ୍ତ ହେଜୟତା
 ପୁଅ ତୋର ରଜା ହେବ ହେବୁ ରଜମାତା
 ମୋ ପୁଅ ମଧୁ ପିଞ୍ଜଳ ଜାତି ଯେ ଅଟନ୍ତି
 ତହିଁକି ଭାଇ ମୋହର ଶକୁନ ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀ ।
 ମାଗୋ ଅଗାଧ ନୟାରେ ଦଦରା ଯେ ନାବ
 କେତେ ବେଳଯାଏ ଭାବ ସେ ସହ ପାରିବ
 ନର ଚଣ୍ଡାଳ ସମସ୍ତେ ହୋଇଲେଣି ମେଳା
 ଦଣ୍ଡେ ଅଛି ବୁଡ଼ିବାକୁ ସିନା ମୋର ଭେଳା
 ଆମ୍ଭର ପୁଣ୍ୟ ତୁ ମାଗୋ ଜାଣିବୁ ଏସନେ
 ଧୂଳିସ୍ତକୁ ମରଣ ହୁଅନ୍ତା କେସନେ ।
 ତାହାଙ୍କ ନୟନେ ମାଗୋ ମୁହିଁ ନ ଦର୍ଶିବି
 ଏ ପୁଷ୍ପମାନଙ୍କ କଷ୍ଟ କଷ୍ଟେ ନ ଶୁଣିବି ।
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇବୁ ପୁଷ୍ପଙ୍କର ମୁଖ ଦେଖି
 ଧର୍ମରେ ପ୍ରାପ୍ତ ଯେଣୁ ତୋର ବେନ ଆଖି
 ତୋର ଜୀବନ ସାଧକ ଅଟଇ ଗୋ କୁନ୍ତୀ
 ସଜିଛି ଧର୍ମଦେବତା ତୋତେ ମନେ ଚିନ୍ତି ।
 କୁନ୍ତୀ ବୋଇଲେ ଗାନ୍ଧାରୀ ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ଆଶା ସମ୍ପଦ ଦେଖି ନ ପାରିଲୁ ଧୂଣି ।

ତୋ ପୁଅ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନୃପକୁଳମଣି
 ଶଙ୍ଖନଧି ପଦ୍ମନଧି ହସ୍ତେ ଅଛୁ ଦେନ ।
 ହସ୍ତିନା ମଉଡ଼ମଣି ଅଟେ ଅଧିପତି
 ଚାହାର ସମାନ ଜଣେ ସପା ନାହିଁ ପୁଅ ।
 କାଳକ ବୁଲନ୍ତି ମୋର ପୁଅେ ଘୋରବନେ
 ଶ୍ରୀକର କନ୍ଦମୂଳ ଭସି ଦିନେ ଦିନେ ।
 ପର ଚିତ୍ରକୁ ପ୍ରଶଂସା ନ କରନ୍ତି ଯତି ।
 ଆପଣା ସମ୍ପଦ ନିନ୍ଦା ନ କରେ ପୁରୀ ।
 ଏସନ ସମୟେ କନ୍ୟା ଦେନ ଧନସ୍ତ୍ରୀୟ
 ପ୍ରଣାମ କଲ ଗାନ୍ଧାରୀ କୁନ୍ତୀଦେବୀ ପାୟେ ।
 ପୁଅବଧୂକୁ ଦେଖିଣ ଆନନ୍ଦିତ ମନ
 ଗାନ୍ଧାରୀ କୋଳେ ଧଳେ ପୁଅକୁ ଅର୍ପଣ ।
 ବ୍ରତପଥୀ ଭୀମସେନ କୁନ୍ତୀଦେବୀ କୁଳେ
 ଶ୍ରୀକରେ ଅର୍ପଣ ଦେଖିଣ ଭିତରେ ମିଳିଲେ ।
 ଅର୍ପଣ ପୁଅକୁଳର ଶିରେ ଅର୍ପଣ ଦ୍ୟୁତି
 ଶ୍ରୀକରେ ଶୁଭ ମଙ୍ଗଳ ବାଞ୍ଛା ସେ କରନ୍ତି ।
 ଅନେକ ଉତ୍ସବ କରି ଦିଅନ୍ତି ବଧାଇ
 ପାଠ ପାଇଁ ପୁଅକୁ ତୁ ଥିଲୁ ଜନ୍ମ ହୋଇ ।
 ବଡ଼ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି କୁନ୍ତୀ ଯେ ଗାନ୍ଧାରୀ
 ସମସ୍ତ ନାରୀଏ ଖୁବ୍ ମନସନ୍ତ ଦେବ ।
 ନିଜପୁରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ବରକନ୍ୟା ଦେନ
 ବିଳସନ୍ତି ଭଦ୍ର ସହ ବାର ଫାଲଗୁନ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁଷ୍ୟ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ଭଦ୍ରା କୁଳେ ଅର୍ପଣର ବଡ଼ ଲ ପୀରତି ।
 ଅତି ରଜ ରସଭର ସ୍ତ୍ରୀ ଯେ ବିଳାସ
 ହସ୍ତିନାପୁରେ ରହିଲେ ପାଠ ସାଧନାସ ।
 ବ୍ରତପଥୀ ବିଜେ କଲେ ଅର୍ପଣର କତି
 ପୀୟୂଷ କୁଳ ବଚନ କରନ୍ତି ଉକତି ।
 ମାୟାବିଦ୍ର କୋଳେ ତୁମ୍ଭେ ଗଲ ଅନ୍ତଃପୁରେ
 ଧର୍ମରାଜା ମୋହର ମେଳ ସମୟରେ ।
 ସେଥିଲଗି ଗଲ ବାରବରଷ ଯେ ବନ
 ସେହିଦିନୁ ମୋ ଶରୀର ହୋଇଲକ ଶ୍ରୀଣ ।
 ନିତ୍ୟ ନିରେଖଇ ମୁହିଁ ତୋର ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ
 ଦିନ ନ ସରେ ବ୍ୟସନ ମଣେମୁହିଁ ଦୁଃଖ ।
 ବନେ ଗଲଦିନୁ କଲ ବନଦୁର୍ଗା ଓଷା
 ସେ ମାହେଶ୍ୱରୀ କୃପାରେ ପୁରଲ ମୋ ଆଶା

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଗ୍ନୀ ହରିଲ ଜଣି ଭାଇ ଦେନ
 ଆପଦ ଖଣ୍ଡିଲେ ତବ ଦୁର୍ଗତିଚାରଣୀ ।
 ଦେଖି ଧନଞ୍ଜୟ ହେଲେ ହରଷିତ ମନ
 କୋଳେ ବସାଇ ଦ୍ରୌପଦୀ ଦେଲେକ ରମ୍ଭନ
 ବହୁ ହାସ୍ୟରସ ପୁଣି ପୀରତି ବିନୋଦେ
 ରସକେଳି ଉତ୍ସୁକଲ ଉତ୍ସୁକ ମଧ୍ୟେ ।
 ଏମନ୍ତ ରହିଲେ ପାଠ ହସ୍ତିନା ଭବନ
 ପୁଅକୁ ଯଜେ ପୀରତି ବଡ଼େ ହନୁଦିନ ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜନହୃଦକାଞ୍ଚ
 ଜଗନ୍ନାଥ ଭଜି ଭବନକୁ ହୁଅ ପାର ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଭଜି ନରେ କଷ୍ଟ ହୁଅ ଧାର
 ଜଗନ୍ନାଥ ଭଜି ନରେ ଦୁଷ୍ଟର ନିସ୍ତାର ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଭଜି ନରେ ପ୍ରସନ୍ନ ସୁଧୁତି
 ଜଗନ୍ନାଥ ଭଜି ନରେ ଶୁଭ ଶୋକବ୍ୟାଧି ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଭଜି ନରେ ଲେଉ ମୋହ ତେଜ
 ଶ୍ରୀଜଗମୋହନ ନାମ ହୃଦପଦ୍ମେ ଭଜ ।
 ଜମୁଦ୍ରୀପେ ଭ୍ରତଃଶ୍ରେ ଦକ୍ଷିଣ ଭଦ୍ର
 ଶାଫି ମାଳ କଳ୍ପବଟ ବଇକୁଣ୍ଠ ଭେଦ ।
 ମହାପ୍ରବଚ ସୁନ୍ଦର ନାମ ମାଳଗିରି
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ମଧ୍ୟରେ ଯେହ୍ନେ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ଅଛି ପୁର
 ଶୁଭଲକ୍ଷ ଯେ ବତିଶସପ୍ତ ବର୍ଷ କଲ
 ତା ଦର୍ପ ମଦ୍ୟବ ବସିଅଛି ବନମାଳୀ ।
 ଶ୍ୱେତଚରଣା ଅଟଇ ଯେ ହେଉଣୀର କୁଣ୍ଡ
 ଶ୍ରୀଯମେଶ୍ୱର ଯେ ଲଜ ଆବର ମାର୍କଣ୍ଡ ।
 ଗୁପ୍ତଚରଣା ଅଟଇ ଶାଫି ବାସଣୀ
 କୋଟିଏ ଶାଫିକୁ ଦେନ ପୁଣ୍ଡରହି ଆସି ।
 ଶ୍ରୀରାମ କୃଷ୍ଣ ସୁଭଦ୍ରା ଦେବୀ ରୂପେ ବ୍ରହ୍ମା
 ଦେବ ଉପେକ୍ଷ ଦେନନ୍ତି ଶୁଣ ମହାତମା ।
 ଗୁଣସାଗର ନାଥ ଯେ ଜଗତର ବନ୍ଧୁ
 ସେ ଦେବ ପାଦ ଶୁଭଲ ଦେବ ଦେବ ଭଦ୍ର
 ଧବଳ କଳା କୁକୁମ ପୀତବର୍ଣ୍ଣ ଶୁଭ
 କାଳର ଅଭାବେ ରୂପ ଅନୁରୂପେ ଧରି ।
 ଅନେକ ମହିମା କଥା କହିବାକୁ କ୍ଷମ
 ପରମ ରୂପ ଧାରଣା ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
 ସକଳ ଜନ ଶାବନ ମନବ ଜନମ
 ଯେବଣ ରୂପ ବିଳସୀ ହରେ ଜନମନ ।

ଅପୁର ପୁରଣ ଅଟେ ଏ ମହାଶ୍ୱରକ
ଜଗମୋହନ ଚରଣ ତଳେ କୃତ୍ୟ କୃତ୍ୟ ।
ଶ୍ରୀପୁର ବଲ୍ଲଭ ପାଦପଦ୍ମ ହୃଦେ ଘେନି
ବଦନ୍ତି ଶାରଳାଦାସ କବି ଶୁଦ୍ରମୁନି ।

କୃଷ୍ଣଳୀ ଦୈତ୍ୟ ବଧ

ବୈବସ୍ୱତ ଯେ ବିଲଙ୍କ ଦେଶ ମହାଶ୍ୱରକ
କଲେ ଅଗସ୍ତି ମୁନିଙ୍କ ଚରଣରେ ପୂଜା ।
ଧୂପ ଘାସ ନଳବେଦ୍ୟ ଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପ ଦେଇ
ମୁନିଙ୍କ ଛମ୍ପରେ ରଜା କହନ୍ତି ବିନୟି ।
ସେ ମହାମୁନି କହଲ ଶ୍ରୀମହାଶ୍ୱରକ
ସୁଗନ୍ଧକା ହରଣ ଯେ କରି ଆଦ୍ୟପ୍ରାନ୍ତ ।
ହରି ଅର୍ଜୁନର ହେଲ ଯେତେ ଯେତେ କଥା
ଦେବକୀ ଯଶୋବନ୍ତୀର ଓଷାରବ୍ୟବସ୍ଥା
ସେ କଥାମାନ ଶୁଣି ମୁଁ ହୋଇଲି କୃତାର୍ଥ
ତଦନ୍ତେ କି ହେଲ ମୋତେ କହ ଘଟସୁତ
ରଜାର ବିନୟ ସୁତ ଭକ୍ତିଶ୍ରବଣ ଦେଖି
ପୁତ୍ରକ ପେଡ଼ି କହନ୍ତି ହୋଇ ମହାସୁଖୀ
ସାବଧାନେ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ମନୁ ନୃପବର
ଏକ ଚିତ୍ତ ଏକ ଲୟ କରିଣ ତୋହର ।
ଭାରତ ଶୁଣିଲ ଏକଚିତ୍ତେ ପୁଣ୍ୟ ହୋଇ
ଚିତ୍ତ ବିକଳିତ ରଜା କିନ୍ତୁ ନ ରହଇ ।
ଏବେ ଯାହା କହିବା ତୁ ସାବଧାନେ ଶୁଣ
ଚୈତ୍ରମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ପ୍ରତିପଦା ଦିନ ।
ବିଶାଖାନକ୍ଷତ୍ର ବସ୍ତ୍ର ସାଠିଦଣ୍ଡ ଭୋଗ
ବାଳକ ନାମେ କରଣ ବକ୍ର ନାମେ ଯୋଗ
ସେ ଦିନର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶତଭ୍ରାତା ଘେନି
ଦଶସହସ୍ର ରଥ ଯେ ଶଲ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣ ବେନି ।
ବାହୁ କ ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ର ବର ସୋମଦତ୍ତ
ଶ୍ୱଶୁ ଦ୍ରୋଣ ଭୂରଶ୍ରବୀ ଭୂଲେ ଜୟଦ୍ରଥ ।
ଏତେକ ଘେନି ସେ ରଜା ଯାଉଅଛି ଚଳି
ଚଳନ୍ତେ ପଶିଲ ସମଦଣ୍ଡ ମହାବଳୀ ।
ପଦାଦାତେ କମ୍ପେ ପୃଥ୍ୱୀ ଦେବାଙ୍କର ଶିର
ସୁଭାବେ ବୋଲଇ ଯେଣୁ ସେ କୁରୁସାଗର ।
ଅଭୟ ବୋଲନ୍ତି ଯେଣୁ ଭୟ ତାଙ୍କ ନାହିଁ
ଜୟାଶୋର ସପ୍ତ ରଜା ଚରଣେ ଖଟଇ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସ୍ଥ ଜଣି ରଜାବାରୁଣାକୁ ଚଳି
ଅରଞ୍ଜିକ ପଟ୍ଟରେ ଯାଇ ସବେ ମିଳି ।
ସେହିଦିନୁ ବିପତ୍ତିତ ଦଇବର କୃତ୍ୟ
କଥା ଏକ ହୋଇଲ ଯେ ବଡ଼ ଆତମ୍ବିତ ।
କୃଷ୍ଣଳୀ ବୋଲଣ ଏକ ଦୈତ୍ୟ ମହାଶ୍ୱର
କୁଳବଣ ପାଟଣାରେ ଅଟେ ତାର ଘର ।
ଅଶ୍ୱ ଗଜ ପଦାତ ତା ସଙ୍ଗେ ନାହିଁ କେହି
ଏକ କା ହୋଇ ଅସୁର ବନରେ ବୁଲଇ ।
ପରବତ ଶିଖେ ଯାଇ ଦୈତ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିକରି
ମନ୍ଦର ପଟ୍ଟ ପ୍ରାପ୍ତେ ଶସର ତାହାର ।
କଉରବ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଯେ ଅଛୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ
ହସି ବିରୁରେ ଏ କେଉଁଦେଶ ନରପାଇଁ ।
ବହୁତ ସୈନ୍ୟ ଏହାର ସଙ୍ଗତରେ ଚଳି
ଅତର୍ହି ଗବେ ଡାକନ୍ତି ହୋଇ କୋଳାହଳୀ
ଏହାଙ୍କ ଆଗରେ ଦେଖି ମିଳିଲକ ଯାଇଁ
ଆମ୍ଭର ଏହାର କେଡ଼େ ବଳୀୟାନ ହୋଇ ।
ଏତେକ ବିରୁର ଦୈତ୍ୟ ଦେଲ ଏକ ରଡ଼ି
ଆସାତ ମାସରେ ଯେହ୍ନେ ମେଘ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ।
କଉରବେ ବିରୁରିଲେ ଏ କେବଣ ଅର୍ଥ
ରଡ଼ି ଏକ ଶୁଭନ୍ତେ ଯେ କମ୍ପିଲ ପଟ୍ଟ ।
ଏମନ୍ତ ବିରୁର କରୁଅଛନ୍ତି ଯେ ତହିଁ
ମିଳିଲ ଦାନବ ବୀରମଣି ଆଗେ ଯାଇ ।
ଚଉଦ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ଅଟେ ବଡ଼ ଯା ଶସର
ହସି କଉରବଙ୍କୁ ସେ ବୁଝିଲ ଅସୁର ।
ପରୁରଇ କିଏ ତୁମ୍ଭେ କେଉଁ ଦେଖୁ ଆସ
କେ ତୁମ୍ଭର ତାତ ମାତ ତୁମ୍ଭ ନାମ କିଏ ।
ବିରୁରୁଆଇ ଯେ ମୋର ମନେ ମନେ ମୁହିଁ
ବୀର ତୁର ଶବଦ ମୋ ଭୟେ ଶୁଣା ନାହିଁ ।
ଭୟ କି ତୁମ୍ଭର ନାହିଁ କର ବୀର ଟାଣ
ତୁମ୍ଭର ଭୂଲେ କରିବା ଆମ୍ଭେ ଆଜି ରଣ ।
ସମର୍ଥପଣେ ବଜାଅ ବୀର ତୁର ବାଜା
ଜାଣଇ ସନ୍ତ୍ରାମେ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ବୀର ରଜା ।
ଆଜି ଯୁଦ୍ଧେ ଯେବେ ବର୍ଣ୍ଣିଯିବ ତୁମ୍ଭେ କେହି
ଜାଣିବା ପୃଥ୍ୱୀରେ ମୃତ୍ୟୁ ତୁମ୍ଭରହିଁ ନାହିଁ ।
ଏସନବାକ୍ୟ କହନ୍ତେ ବୀର ଚତୁର୍ମଣି
ଦୁଃଶାସନ କୋପ କଲ ତା ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶୁଣି ।

ଆଗ କଲ ରଥ କରେ ଧରି ଗଦାବର
 ପ୍ରଭୁଗଲ କାହିଁର ତୁ ଅଟ୍ଟରେ ଅସୁର ।
 ମରଣ କଡ଼ାଇ କରେ ଆଣିଅଛୁ ତୋତେ
 ତେଣୁ ଅସୁର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛୁ ଏମନ୍ତେ ।
 ନ ଜାଣୁ କି ହସିନାର ନୃପ ରୁଡ଼ାମଣି
 ଶନେକରି ଯାଉଛନ୍ତି ବାର ଶିଶେମଣି ।
 ସୋମବଂଶ ରାଜା ଏ ଯେ କନ୍ଧା ଜଗଜ୍ଞେ
 ପୃଥ୍ବୀରେ ଯାର ନାମ ମାନଗୋବିନ୍ଦଟି ।
 ଛପାଶୋଇ ସପ୍ତରାଜା ଯେ ତରଣେ ବନ୍ଦେ
 ତୁ ତାହାକୁ ପରୁରୁଛୁ ଯେହ୍ନେ ଜାତି ଅନେ
 ରେରେକାର କରି ପୁଣି ପରୁରୁଛୁ କୁହ
 ଯମର ଘରେ କି ପ୍ରାଣ ଅଛି ବନାଦେଇ ।
 ତୁ ଗୁର ଅସୁରକୁଳେ ହୋଇଅଛୁ ଜାତ
 ଯେଣୁ ପରୁଗଲୁ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବୁ ରେ ହତ
 ଏତେ କହନ୍ତେ ଦାନବ ବାରୁ ରୁଡ଼ାମଣି
 ପୁରୁ ମାଡ଼ିଲେ ଯେସନେ ସପ ଟେକେ ଫଣି
 ଅସୁର କହିଲୁ ତୁରେ ଅଟ୍ଟ ମନ୍ଦବାଇ
 କୁଣ୍ଡଳୀ ଦୈତ୍ୟ ବୋଲି ମୁଁ ନ ଜାଣୁକି କୁହ
 ଏତେକ କହିଣ କୋପେ କମ୍ପେ ଦୈତ୍ୟବାର
 ପବନ ଆଘାତେ ରମ୍ଭାପସର ଆକାର ।
 କରେ କୋଦାଳ ଘେନି ସେ କୋପରେବୁଲଇ
 ଦୁଃଶାସନ ପଥପରେ ପ୍ରହାରଲ ନେଇ
 ଭଗ୍ନହେଲ ରହବର ମସିଗୁଣ୍ଡା ହୋଇ
 ପ୍ରଳୟ ଅଗ୍ନିର ପ୍ରାୟେ ସେଠାରେ ଜଳଇ ।
 ସାରଥୀ ସହଚର ଅ ହେଲ ଗୁଣ୍ଡାମୟ
 ରଥ ଡେଇଁ ଉଭା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର ତନୟ ।
 ଚଉଷଠି ଭାର ଗଦା ବୁଲଇ ବୁଲଇ
 ଦାନବ ଉପରେ ବାର ପିଟିଲକ ନେଇ ।
 ମୁଣ୍ଡ ପାତିକରି ତାହା ସହଲ ରାସସ
 ଚଉଷଠି ଭାର ଗଦା ଭାଙ୍ଗି ହେଲ ଶେଷ ।
 ପୁଣିହିଁ ସେ ମୁଦୁଗର ଧଇଲକ ବାର
 ଦାନବ ଉପରେ କଲ ବେଲେକ ପ୍ରହାର ।
 ବାମଦସ୍ତେ ପାତି ତାହା ଦାନବ ଘେନଲ
 ଅମୋଦ ଶକତି ପୁଣି ଦୁଃଶାହିଁ ମାଇଲ ।
 ଦାନବ ପିଠି ଉପରେ ପଡ଼ିଲକ ଯାଇ
 ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲ ଶକତି ଶତଶ୍ରେ ହୋଇ ।

ଦେଖି ଦୁଃଶାସନ ବାର ପାଇ ଲଜ୍ଜା ଅତି
 ଭାଇକୁ ଡାକ କହିଲ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ।
 କପାଳି ରହିଅଛୁରେ ବେଢ଼ି ଧରି ମାର
 ବିଅର୍ଥେ ଶୟୁଏ ଆସି ମିଳିଲ ମୋହର ।
 ରାଜା ଆଜ୍ଞା ପାଇ ଧାଇଁଗଲେ ସବୁ ଭାଇ
 ନାନାଶସ୍ତ୍ର ତାହାଙ୍କର ହସ୍ତରେ ଅଛଇ ।
 ଆରେ ରେ ଦାନବ ବୋଲି ବେଢ଼ି ଚଉକତି
 ଗଦା ଛେଲ ଚନ୍ଦ୍ର ଭଲ ମାଇଲ ଶକତି ।
 ଶହେଭାର ଗଦାବର ପିଟିଲେ ଝଟକ
 ମୁଦୁଗର ଆବର ଅସି ଆଦିତ୍ୟର ଜ୍ୟୋତି ।
 ହଠାତ୍ ଶବଦ କରି ମାରନ୍ତି ବହନ
 ପବତ ପ୍ରାୟ ସେ ଉଭା ଅସୁରରାଜନ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ପଡ଼ିଲେ ହସଇ ହୋଇ ଟହ ଟହ
 ବାଜିଲେ ଶସ୍ତ୍ର ତାହାର ପୁଲକଇ ଦେହ ।
 ଯେତେକ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଗଦାବର ଧରିଥିଲେ
 ଦାନବର ଅଙ୍ଗେ ପିଟି ନିଃଶସ୍ତ୍ର ହୋଇଲେ ।
 ପୁଣି ପୁଣି ଗଦାବର ପ୍ରହାର କରନ୍ତି
 ହରଷ ଦାନବ ଦେଖି ଗଦାର ଆକୃତି ।
 ହସି ସେ ଦାନବବର ପରୁରଇ ବୁଝି
 ମରିବାର ଅନୁକୁଳ ହେଲ କରେ ଭାଇ ।
 ଏହି ଶସ୍ତ୍ରମାନ କରେ କରେ ଧରିଆଅ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ସଂଗ୍ରାମ ଭୂମିରେ ଯେ କହ ।
 ଆମ୍ଭର ଗୁମୁରେ ପ୍ରତିବେଳ ହୁଅ ରହି
 ଆମ୍ଭକୁ ପର ଅସୁର ଗୁର ଅଛ କହି ।
 ଆମ୍ଭର ଭାଗ୍ୟରେ ଆଜି ଘେଟିଲୁ ତୁମ୍ଭକୁ
 ଦଇବ କି ମୃତ୍ୟୁବେଳ ପିମ୍ପିତ ମନ୍ଦାକୁ ।
 ଅଭୟ ସେମାବଂଶୀରେ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ପର
 କାଳଦଣ୍ଡ ପଶେ ଆଜି ପଡ଼ିଲ ତ ଧର ।
 କହୁଁ କହୁଁ ରାଗେ ସେହି ଦୈତ୍ୟକୁଲ ରାୟେ
 ବାମହାତକୁ ବୁଲଇ ମାଇଲ ବିଧାଏ ।
 ଦୁଃଶାସନ ଆଦି ଶତଭାଇ ଯୋଦ୍ଧା ଯେତେ
 ଗଦା ଘେନି ବେଢ଼ିଥିଲେ ବଳକ ସହଚେ
 ଏକ ବିଧାକେ ପଡ଼ିଲେ ସେ ସମସ୍ତ ବାର
 ଦେଖି କଉରବ ବାରେ ହୋଇଲେ କାତର
 ଏକ ଠାବରୁ ଦାନବ ପାଦ ନ ଚଳଇ
 ମନ୍ଦର ଗିରି ପରାୟେ ଅଛି ଉଭା ହୋଇ

ଶୁଦ୍ଧ ଦ୍ରୋଣ ଭୂରଞ୍ଜିବା ଶଲ୍ଲ ସୋମଦତ୍ତ
 ଅଶ୍ୱଥାମା ଶକୁନ ଯେ କର୍ଣ୍ଣ ଜୟଦ୍ରଥ ।
 ଏହାକୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣଣ ବୋଲେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ଭାଇମାନେ ମୋହର ତ ପଡ଼ିଲେଣି ଏଥୁ ।
 ସୈନ୍ୟଯାକ ଦେନ ତୁମ୍ଭେ ଅଛ ଉଦ୍ଧବୋଇ
 ଜାଣିଲି ତୁମ୍ଭର ଦୟା ମୋହଠାରେ ନାହିଁ
 ନୋହିଲେ କିପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ମଉନ ହୋଇଲ
 ଏ ଯୁଦ୍ଧରେ ସ୍ଥିର ହୋଇ କିପାଇଁ ରହିଲ ।
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଶମ୍ଭୁ ଆସି କରୁଅଛୁ ନାଶ
 ତୁମ୍ଭେମାନେ ନ ଦେଉଛ କିପାଇଁ ଆଦେଶ ।
 ଏତୋ ବୋଲି କପାଳରେ ଗଜା କର ଦେଲ
 ଆହୋ ଭାଇ ଦୁଃଶାସନ ବୋଲି ସେ ବୋଇଲ
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ନୃପମଣି
 ଯନ୍ତ୍ରାପ ପୁଣ କରୁଛ ହୃଦେ ମାନ ଶେନ ।
 ଏକା ଯୋଦ୍ଧାକୁ ବହୁତ ଲୋକେ ନୁହେଁ ମାରି
 ଅଧର୍ମଯୁଦ୍ଧ ହୋଇବ ଆହୋ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 ବାବୁ ମହାଯୋଦ୍ଧା ଆମ୍ଭେ ଅଛୁ ପୃଥ୍ୱୀଶର
 ତୋହର ଅଧର୍ମ ଜ୍ଞାନ ହେବ ନୃପବର ।
 ଏହା କୁ ବିଚାର ଯେତେ ନ କରୁଛୁ ପୁଣ
 ଦ୍ୱିଷଣି ଆମ୍ଭ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଶ ନରଗଣ ।
 ମାନଗେ ବନ୍ଦ ବୋଇଲୁ ଧର୍ମ ଅଧର୍ମହିଁ
 ମୋହର ଉପରେ ସିନା ତୁମ୍ଭର କି ଯାଇ ।
 ଶୁଣି କୋପେ ଗଙ୍ଗାସୁତ ଟଙ୍କାରିଲେ ଗୁଣ
 ତୁଣରୁ ବାହାର କଲେ ଦଶସପ୍ତ ବାଣ ।
 ଦାନବର ଉପରକୁ ବନ୍ଧିଲେ ସେ ଟାଣି
 ମୁଣ୍ଡ ପାତଣ ସହିଲୁ ଶାର କୁଳମଣି ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲୁ ସରନ୍ୟକୁ ଚୂର୍ଣ୍ଣ
 ସମସ୍ତେ ବନ୍ଧିଲେ ଏଥେ କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ
 ଧାଇଁଲେ ଗଜାର ଆଜ୍ଞାପାଇ ସବୁଯୋଦ୍ଧା
 ଦେଉଗଲେ ଅସୁରକୁ ଯେ ନାଗଚବିନ୍ଦା ।
 ଶୁଷ୍ଟଙ୍କ ନାଗଚମାନ ଜାଣି କଜ୍ରାସାତ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ନାଗଚମାନ ଯେସନେ ପବତ ।
 ଅଶ୍ୱଥାମାର ନାଗଚମାନ କଜ୍ରସୁତ
 ଶଲ୍ଲଙ୍କ ନାଗଚମାନ କି ଅନଳଗଜ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ନାଗଚମାନ ଆଦିତ୍ୟ କରଣ
 ବାହ୍ମିକ ନାଗଚମାନ ସମଦଣ୍ଡ ଜାଣ ।

ସୋମଦତ୍ତର ନାଗଚମାନ କବା ମେରୁ
 ଜୟଦ୍ରଥର ନାଗଚମାନ ଅଟେ ବାବୁ ।
 ଶକୁନ ନାଗଚମାନେ ନିର୍ବାତ ପରାପ
 ପଡ଼ଇ ଅସୁର ଦେହେ ନାହିଁ ତାର ଭୟ ।
 ପୁଣ୍ଡୁବୃଷ୍ଟି ହେଉଛି କି ପବତ ଉପରେ
 ଛେଲ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଦା କାତ ଅସି ମୁଦୁଗରେ ।
 ଯଡ଼ି ଧୂଳିହୋଇ ଉଡ଼ି ଯାଉଛନ୍ତି ଶୂନ୍ୟ
 ଗଙ୍ଗାରନନ୍ଦନ ବାଣ ଯୋଗ ସରସନେ ।
 ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ କୋଟି କୋଟି ବିରୁଦ୍ଧନ୍ତି କୋପେ
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ବିରୁଦ୍ଧନ୍ତି ବାଣ ସେହି ରୂପେ ।
 ଅଶ୍ୱଥାମା ବିରୁଦ୍ଧନ୍ତି କୋଟି କୋଟି ଶର
 ଶଲ୍ଲ ଯେ ନାଗଚ ବିରୁଦ୍ଧନ୍ତି ଅପାର ।
 କର୍ଣ୍ଣର ନାଗଚ ଯେତେ କେ ପାରିବ କହି
 ଶ୍ରୀକଣ୍ଠେ ଯେସନେ ଦ୍ରୋଣମେଘ ବରଷଇ
 ଜୟଦ୍ରଥର ଯଦର କୋଟି ପୁଣି ଶର
 ସୋମଦତ୍ତର ନାଗଚ ହଜାର ହଜାର ।
 ଦାନବ ମୁଣ୍ଡକୁ ପୋତି ସହୁଅଛୁ ତାହା
 ମୁଣ୍ଡ କି ନୁହଇ ସେହି ସାକ୍ଷାତରେ ଲୁହା ।
 ପୁଣି ଗଙ୍ଗାସୁତ କୋପେ ଧରି ଅଗ୍ନି ବାଣ
 ଦାନବକୁ ବନ୍ଧିଲେକ କରି ମହା ଟାଣ ।
 ତୁଣ୍ଡ ଗୋତି ସେ ଦାନବ ଶିଳିଦେଲ ତାହା
 ଦେଶିଣ ଭୟେ କମିଲ ଶୁଷ୍ଟଙ୍କର ବାହା ।
 କୁଣ୍ଡଳଚନ୍ଦ୍ର ହେଲେ ପୁଣି କୋପପତ୍ତେ
 ଗର୍ଜି ପକାଇଲ ଦୈତ୍ୟ ଧରି ବାମହସ୍ତେ ।
 ଶରଯନ୍ତ୍ରା ବାଣ ପୁଣି ବନ୍ଧିଲେ ସେ ଧରି
 ବାମହସ୍ତ ପାତି ତାହା ଅସୁର ନିବାର ।
 ବାବଲ ବାଣ ବନ୍ଧିଲେ ପୁଣି ଗଙ୍ଗାସୁତ
 ମୁଣ୍ଡ ପାତି ତାହା ପୁଣି ସହିଲ ଦରଦୟ ।
 ରୁଦ୍ର ବାଣ ବନ୍ଧିଲେକ ଶର ଅଶ୍ୱଥାମା
 ଶମ୍ଭୁସପ୍ତ ନାଗଚକୁ ବନ୍ଧେ କୃତକର୍ମୀ ।
 ଆଦିତ୍ୟ ଶର ବନ୍ଧିଲେ ଶରବର କର୍ଣ୍ଣ
 ଶଲ୍ଲ ବନ୍ଧିଲେକ କୋପେ ଧରି ମେଘବାଣ ।
 ବୁଦ୍ଧଅନଳ ନାଗଚ ବନ୍ଧିଲ ଶକୁନ
 ଜୟଦ୍ରଥ ବନ୍ଧିଲୁ କାଳାନଳ ଶେନ ।
 ଭୂରଞ୍ଜିବା ବନ୍ଧିଲେକ ମହାମାୟା ଶର
 ବାହ୍ମିକ କୋପେ ବନ୍ଧିଲେ ଦୈତ୍ୟ କୁଠାର

ସୋମବଦ୍ଧ ସୁନା ଧୂଣି ମହାକୋପ ତତ୍ତ୍ୱେ
 ଶରଣ ନାମେ ନାଗର ବନ୍ଧିଲେ ଭୁବିତେ ।
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ବ୍ରହ୍ମଗିର ବନ୍ଧିଲେକ ଟାଣି
 ଆଉ ଯେତେ ଯୋଦ୍ଧା ସୁଗ୍ରୀମରେ ପୁଣି
 କୋଟି କୋଟି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବନ୍ଧୁ ଛନ୍ଦୁ ଶର
 ପଡ଼ିଲ ସେ ସବୁ ଯାଇ ଦାନବ ଉପର ।
 ଅନଳ ପଦ୍ମ ପ୍ରାୟ ଦାନବର ଗତି
 ଶୟ ସବୁ ଦେହେ ପଡ଼ି ଉପୁଡ଼ି ପଡ଼ିନ୍ତି ।
 ପତର ବୁଣନ୍ତେ ଯେହ୍ନେ ହୁଅନ୍ତି ଗୁରୁ
 ଶୟ ପଡ଼ିଲେ ତେସନ ଦାନବ ମଣ୍ଡଳ ।
 ହସି ସେ ଦାନବବଞ୍ଚା କହଇ ବଚନ
 ଶତ ଜଣିବ କି ତୁମ୍ଭେ ମାରି ଏହି ବାଣ ।
 ଅପୂର୍ବ ଶୟ ପଶ୍ୟସ୍ତୁ ଥିଲେ ତୁମ୍ଭେ କର
 ମରଣ ନିକଟ ଆସି ହୋଇଲ ତୁମ୍ଭର ।
 ଏତେ ବୋଲି ସେ ଅସୁର କୁଦାଳ ବୁଲଇ
 ଆସେ ରଥୀମାନଙ୍କର ଉପରକୁ ଧାଇଁ ।
 ଶୁଷ୍କ ଭୂଗିଶ୍ରବା ରଥେ ପିଟିଲକ ନେଇ
 ପଡ଼ିଲେ ଯେ ମହାରଥୀ ଅଚେତନ ହୋଇ ।
 ଶଲ୍ଯ କୃପ କୃତବର୍ମା ସୋମବଦ୍ଧ ଶାର
 ଅଶୃଥାମା ଜୟଦ୍ରଥ ଶକୁନି ଆବର ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଆଦି ଥିଲେ ଯେତେ ସବୁକୁ ପିଟିଲ
 ରଥୀ ଯୋଦ୍ଧାରୁ ଗୋଟିଏ କରି ନ ରଖିଲ ।
 ଶର ମହାଶର ହାତୀ ରଥୀ ଥିଲେ ଯେତେ
 ବଳୀ ମହାବଳୀ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ସମସ୍ତେ ।
 ମଲ୍ଲ ମହାମଲ୍ଲ ଯେତେ ସାରଙ୍କର ଶଲ୍ଯ
 ସବୁକୁହିଁ ମାଇଲ ସେ ଦୈତ୍ୟ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ଖସିପଡ଼ନ୍ତି ଆକାଶ ଯେହ୍ନେ ତାଗଗଣ
 ତେସନ ଶୋଭା ଦିଶିଲ ପଡ଼ିବାରେ ସୈନ୍ୟ ।
 ପଦକ ମୁକୁଟ ରତ୍ନକୁଣ୍ଡଳ ଯେ ହାର
 ପଡ଼ିଲେ ଶୋଭା ଦିଶନ୍ତି କି ସେ ଦାନବର ।
 ସବୁର ମୃତ୍ୟୁ ହେବାର ଦେଖଇ ନୃପତି
 ହାହାକାର କରି ଶୁଲେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ।
 ବିନା ଅର୍ଥେ ଶୁଣୁ କାହୁଁ ମିଳିଲକ ଏଥେ
 ସବୁକୁ ମୃତ୍ୟୁ କଡ଼ାଇ ଆଣିଲ କେମନ୍ତେ ।
 ଯେବଣ ଶୁଷ୍କ ଦ୍ରୋଣକୁ ସୁଗ୍ରୀବରେ ହାରି
 ପଡ଼ିଲେ ଦାନବ ହାତେ ଏଥେ ଆସିକରି ।

ଆଉ କିପାଁ ଏକାହୋଇ ବର୍ଣ୍ଣିବଇଁ ମୁଣି
 ହସ୍ତିନାକୁ ଗଲେ କାହା ମୁଖ ଚାହିଁବଇଁ ।
 ଶୁଭିବ ଶାବନ ପଛେ କରିବଇଁ ରଣ
 ଦାନବର ହସ୍ତେ ଅବା ଯାଉ ମୋର ପ୍ରାଣ ।
 ଏତକ ବରୁଣ ସେହି ନୃପକୁଳସୁପୁ
 ଆରେ ରେ ଦାନବ ବୋଲି ଡାକେ ସିଂହପ୍ରାୟ
 ଦାନବର ଶୁମୁରେ ସେ ଯାଇଣ ମିଳିଲ
 ବସନ୍ତ ସାରଥୀକ ଯେ ଏମନ୍ତ ବୋଇଲ ।
 ବରୁଣ ତୁ ବାହୁଥିବୁ ରବିକୁ ମେ ହର
 ଏତେ ବୋଲି ଟଙ୍କାରିଲ ଧନୁରୁ ତାହାର ।
 ବାବଲ ଶର ବନ୍ଧିଲ କୋପେ ଧାତକାରେ
 ମୁଣିପାତ ସହଲ ସେ ଦୈତ୍ୟ ତା ସମ୍ଭରେ ।
 ବଜ୍ରକାଶ ସହସ୍ରେକ ବନ୍ଧିଲ ଆବର
 ହୃଦୟ ପାତ ସହଲ ତାହା ଦୈତ୍ୟଗାର ।
 ଅଗ୍ନିବାଣ ପଞ୍ଚଶତ ବନ୍ଧିଲ ନୃପତି
 ଗିଳିଦେଲ ତାହାକୁ ସେ ଦୈତ୍ୟ ମହାରଥୀ
 ଶରଜନ୍ତା ଶର ପୁଣି ବନ୍ଧିଲ ନୃବର
 ବାମଚରଣେ ତାହାକୁ ଶୁଙ୍ଘ ଲ ଅସୁର ।
 ଲକ୍ଷେକ ଶକତି ସଜା ପୁଣିହିଁ ମାଇଲ
 ବାମହାତ ପାତ ତାହା ଦାନବ ଶୁଙ୍ଘିଲ ।
 କୋପେ ଗଜିଁ ବନ୍ଧିଲକ ପୁଣି ଶତଶର
 ହସି ଜଇ ପାତ ତାହା ସହଲ ଅସୁର ।
 ପୁଣିହିଁ କୋପରରେ ସେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଧଇଲକ କାଳ'ନଳ ଶୁଷ୍କ ଶକତି ।
 ହୁଂକାରେ ହୁମକି ତାକୁ ତନିବେଳିଯାଏ
 ମାଇଲକ ଦାନବର ହୃଦେ କୁରୁବସୁ ।
 ହସି ଦାନବ ଦକ୍ଷିଣ ପାଦ ଦେଲ ପାତ
 ପକାଇ ଦେଲ ସେ ପାଦେ କାଳାନଳଶକ୍ତି ।
 ଯଶୋହର ନାମରେ ଯେ ଅପୂର୍ବକ ଶର
 ହୁଁକାର ଗୁଣେ ବସାଇ ତାକୁ ନୃପବର ।
 କର୍ଣ୍ଣ ପରିସନ୍ତେ ସେହି ଗୁଣକୁ ସେ ଟାଣି
 ଅଗ୍ନି ତେଜକୁ ନାଗର ପାରଇ ସେ ଜଣି ।
 ମନ୍ତ୍ରକୁ ସୁମରି ସୁନା ତନିବେଳିଯାଏ
 ବନ୍ଧିଲ ନାଗର ସୂର୍ଯ୍ୟ ତେଜସ୍ବିକ ହୁଏ ।
 ନାଗର ଗୋଟି ତଳନ୍ତେ ଟଳିଲକ ପୃଥ୍ବୀ
 ଦାନବ ଉପରେ ବାଣ ପଡ଼ିଲ ତଡ଼ତ ।

ଅସୁର କପାଳେ ଯାଇଁ ପଡ଼ିଲ ସେ ଶର
 ହୋଇଲ ଶୁଣାମୟ ସେ ଧୂଳିର ଆକାର ।
 ଦେଖି ମନେ ବିରୁରଲ ରଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଲ ମୋତେ ଅକାଳ ମରଣ ।
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଶସ୍ତ୍ର ଯାର ଚର୍ମ ନ ଫୁଟଇ
 ମୃତ୍ୟୁ ଏହାର ଦଇବ ରଖିଅଛି କାହିଁ ।
 ବିରୁରୁ ବିରୁରୁ ରଜା ବିରୁଅଛି ଶର
 ଦାନବର କିଛି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ ସେ ମନର ।
 ଅସୁର ବୋଇଲା ନିଶ୍ଚେ ଗଲୁ ତୁରେ ନାଶ
 ଶରତୁର ବଜାଇଣ କରୁଥିଲୁ ଯଶ ।
 ନାମ ଏଡ଼େ ବଡ଼ ବେଲି ମିଛେ ବୋଲୁଥିଲୁ
 ସେନା ସେନାପତି ନାଶି ଆସେ ନାଶଗଲୁ ।
 ଆମର ଆଜ୍ଞା ତୁ ଯେବେ ପାଳିବୁ ହୋ ଜାଣ
 ଆୟୁ ଥିବାଯାଏ ଦେହେ ରଖିଥିବୁ ପ୍ରାଣ ।
 ମୁଖରେ ଅଙ୍ଗୁଳି ଦିଅ ଦନ୍ତରେ ଢରଣ
 ବେକରେ କୁଠାର ବାନ୍ଧି ପଶ ତୁ ଶରଣ ।
 କେଣ ବାସ ଅସମ୍ଭାଳେ ପାଶ୍ବେ ପଡ଼ି ଶୁଅ
 ବୋଲ ଅରକ୍ଷିତ ମୋତେ ରକ୍ଷାକରିଯାଅ ।
 ଏମନ୍ତ ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ଛୁଡ଼ିବ ନିଶ୍ଚୟେ
 ରହିଥିବ ପ୍ରାଣ ତୋର ଆୟୁ ଥିବାଯାଏ ।
 ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ ଚର୍ମ ଛୁଡ଼ିଣି ରଥୁ ଫିଟାଇବୁ
 ଆଗ ସିଂହ ପାଲଟାଇ ପଛେ ବସାଇବୁ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନାମକୁ ଛୁଡ଼ିବୁ ତୋହର
 ତେବେ ଛୁଡ଼ିଦେବି ଯିବୁ ତୁହି ନିଜଘର ।
 ଦାନବ ମୁଖରୁ ବାକ୍ୟ ଏସନକ ଶୁଣି
 କୋପେ କର୍ମିଲକ ନୃପ କୁଳଚୂଡ଼ାମଣି ।
 ଟହ ଟହ ହୋଇ ହସି ବୋଇଲରେ ବାଲ
 ଏତେକ ଛୁଡ଼ିବ ମୁହିଁ ତୋର ଗୁର ପାଇଁ ।
 ଏତେ କହି ସାରଥିକ ବୋଲଇ ରଜନ
 ତୋର ଗୁରୁବଳେ ରଖ ତୋହର ଜୀବନ ।
 ମୋହର ଏ ଜୀବନକୁ ନାହିଁ ଆଉ ଆଶ
 ଶତେଣୁର ଆସ ମୋର ସୈନ୍ୟଗଲେ ନାଶ ।
 ଶାଷ୍ଟ୍ର ଦ୍ରୋଣ ଶର ଭୁରିଶ୍ରବା ହିଁ ପଡ଼ିଲ
 ଜୟଦ୍ରଥ ପଡ଼ିଟି ମୋ ଭଗ୍ନୀ ବଣ୍ଡ ହେଲ ।
 ଏଥେ ଯେବେ ଜାଣ ମୋର ଦେହ ଯିବ ନାଶ
 ଅକାରଣ ଶତ୍ରୁମୋର ହୋଇଲା ରକ୍ଷସ ।

କାହୁଁ ମିଳିଲ କେବଣ ଦେଶେ ଏହା ଶର
 ସୈନ୍ୟ ସେନାପତି ମାରି କଲ ନାରଖାର ।
 ମାରେ କିବା ରକ୍ଷସକୁ ମରେ ଅବା ମୁହିଁ
 କହୁଁ କହୁଁ ରଥରୁ ସେ ପଡ଼ିଲକ ଡେଇଁ ।
 ରେରେକାର କର ଗଦା ଘେନି ବେନି କରେ
 ରହାବଳୀ ଗଦାମାରେ ଅସୁର ଉପରେ ।
 ପଡ଼ିନ୍ତେ ଦାନବ ଶିରେ ଯାଇ ଗଦାବର
 ଝଲକଲ ଅଗ୍ନି ମୋହେ ପଡ଼ିଲ ଅସୁର ।
 ଦେଖି କୁରୁପତି ମାଡ଼ି ବସିଲକ ଧାଡ଼ି
 ମାଇଲକ କନ୍ତସମ ମୁଥେ ତାର ଗୁଡ଼ି ।
 ଦାନବ ଦେହରେ ପାଇ ବଳୁମୁଥ ଘାତ
 ନୟନ ଦୁରକି ମେଡ଼ି ଗୁଣ୍ଡିଲ ଦଇତ୍ୟ ।
 ଝାଡ଼ିଦେଲା ଦେହ ତଳେ ପଡ଼ିଲ ନୃପତି
 ହସ୍ତୀ ଝାଡ଼ିଦେଲେ ଯେହ୍ନେ ମାଡ଼ିନ୍ତେ ପଡ଼ିନ୍ତୁ
 କୋଦାଳ ଆୟୁଧ ଦୈତ୍ୟ ପିଟିଲାକ ନେଇ
 ହସ୍ତେ ଧରି ରଜା ତାହା ନେଲକ ଛଡ଼ାଇ ।
 କୋଦାଳ ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ପକାଇଲା ତଳେ
 ମାଲ ବିକାଶେ ଲାଗିଲେ ଦୁହେଁ କୁତୁହଳେ ।
 ଆତଙ୍ଗେ ଚନ୍ଦ୍ରର ରଖ ରେବତୀର ପତି
 ପବିତ୍ର ସମାନ ଅଟେ ଦାନବ ମୁରତି ।
 ସମରୁଁ ତେଡ଼େ ଶରୀର ନେଲା ନୃପବର
 ବଳହିଁ ହେଲା ତାହାର ସହସ୍ତ୍ର ସିଂହର ।
 ଅଶୀ ସହସ୍ର ସିଂହଙ୍କ ଅଟେ ଯେତେ ବଳ
 ତେତେକ ବଳ ବହଇ ଦାନବ ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ ।
 ଦୁହେଁ ଦୁହିଁକି ଧଇଲେ ହୋଇ ଧରାଧରି
 ଦେଶାନାହିଁ ସ୍ବର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳେ ଏସରି ।
 ସମସ୍ତେ ଶୋଇ ଅଛନ୍ତି ରଣେ ମୃତ୍ୟୁ ପାଇ
 ରଥରେ ଥାଇ ସାରଥି ଅଛଇ ଅନାଇ ।
 ନୃପତି ମୁଖକୁ ଗୁଣ୍ଡି ବଳଇ ତା ମନ
 ମନରେ ଚିନ୍ତାକରଇ ରଖ ବେକ ଧର୍ମ ।
 କେଉଁ ଅନୁକୂଳେ ବରୁ ନୃପତି ଅଇଲା
 ବଣ ସୈନ୍ୟ ଘେନି ପୁଣି ଆସେ ନାଶଗଲା
 ଆଉ କପାଳ ରଖିବ ମୁହିଁ ଏ ଜୀବନ
 ଏହାର ହାତରେ ସିନା ମରବ ରଜନ ।
 ଶ୍ରେ ଧର୍ମ କହି ଚନ୍ଦ୍ରର ବସନ୍ତ ସାରଥି
 ଦାନବ ମୁଖରୁ ରକ୍ଷାପାଉ କୁରୁପତି ।

ଏତେକ ବରୁଣ ସେହି ସାରଥୀ ମଉନ
 ନୟନରୁ ଅଶ୍ରୁକଳ ବହେ ଘନ ଘନ ।
 ଅସୁର ତୁଳେ ଯେ ମାଲୟର କରେ ଗପେ
 ଉପମା ଦେବାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନାହିଁ ପୁରସପେ ।
 ହସ୍ତ ହସ୍ତ ଛଦି ପାବେ ପାବ ଦେଇ ଛଦି
 ମୁଣ୍ଡକୁ ମୁଣ୍ଡ ମାରନ୍ତି ବାହେ ବାହୁ ଛଦି ।
 ହୋଇଯାନ୍ତି ଗଢାଗଡ଼ ଲଗି ନ ପ୍ରଡ଼ନ୍ତି
 ମାରନ୍ତି ମୁଣ୍ଡ ହୁଅନ୍ତି ପୁଣି ଯନ୍ତାଯନ୍ତି ।
 ଆଶାତ ମେଘ ଜାଣି ସେ କରନ୍ତି ଗର୍ଜନ
 ବେନ ଅସ୍ତ୍ରର ରଣ ହୁଅଇ ଯେସନ ।
 ସୁଗେ ରହିଛନ୍ତି ସୁରଗଣ ଦୃଷ୍ଟିଦେଇ
 ଏ ଦାନବ ମାରିବ କି ଗଜା କୁରୁସାଲ ।
 ପରୁରନ୍ତି ବୃହସ୍ପତି ଗୁହ୍ୟ ମନ୍ଦବାନ
 ଏହାର ହସ୍ତେ କି ହେବ ଦୈତ୍ୟର ମରଣ ।
 କୁରୁସାଗର ସୈନ୍ୟ ତ ସବୁ ହେଲେ ହତ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହାତରେ କି ମରିବ ଦଇତ ।
 ଏହାର ଉପରବଂଶେ ଥିଲେ ଦୈତ୍ୟ ଯେତେ
 ମହିଷାକୁ ଆଦି ଧୁମ୍ରଲେଚନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ।
 ଶୁନ ନିଶୁନ ବନ୍ଧୁର ଇକ୍ରାଣ୍ୟ ଶାର
 ଚଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ କାନ୍ତିମାଳା ବିଗଳାସେଶ୍ବର ।
 ପୃଥିବୀର ଶାସ ହୋଇଥିଲେ ଏହି ସବେ
 ଏମାନେ ତ ନାଶଗଲେ ଏହି ମଉଗବେ ।
 ଏମାନେ ତ ଦେଉଥିଲେ ଦେବତାଙ୍କୁ ସାସ
 ଏହୁ ତ ଜିଣିଲି ତନିତୁବନ ଯି ଦଶ ।
 ଏବେ ଯେ ଏହାର ମୃତ୍ୟୁ କହିବା ହେଉ ହେ
 ଦୁଷାର କୋପରେ ନାଶ ଗଲେଣି ସଭୁଏ ।
 ବୃହସ୍ପତି ବୋଇଲେକ ଶୁଣ ଦେବଗଣ
 ଏହାର ଯୁଦ୍ଧେ ହାରିବ କୁରୁକୁଳ ଗପ ।
 ଏହାର ବଂଶେହିଁ ନାଶପିବ ଏ ଅସୁର
 ନକୁଳ ମହାବୀର ଯେ ପଣ୍ଡୁର କୁମର ।
 ତାହାର ହସ୍ତେ ମରିବ ନିଶ୍ଚୟ ଅସୁର
 ଏ କଥା ପ୍ରମାଣ ତୋତେ କହିଲୁ ନିକର ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଶୁଣିମା ଆହେ ସୁରଗୁରୁ
 ଦଇତ୍ୟ ନାଶକରି ସେ ସ୍ବର୍ଗ ରକ୍ଷା କରୁ ।
 ମରିବ ଏ କେତେଦିନ ଅନ୍ତେ କହ ମୋତେ
 ଗୁରୁ କହିଲେ ରଞ୍ଜିତ ଦିନର ଯେ ଅନ୍ତେ ।

ଏମନ୍ତ ବରୁଣ କରୁଛନ୍ତି ସୁରଗଣ
 ଅସୁର ସଙ୍ଗତେ ରଣ କରେ କୁରୁଗଣ ।
 ଦୁହିଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ ହୁଏ ଅତ ଉପଙ୍କର
 କହିବାକୁ ଅଗୋଚର ଅସଂଖ୍ୟ ସମର ।
 ଧରନ୍ତି ପଡ଼ନ୍ତି ପୁଣି ଗଡ଼ନ୍ତି ଜଡ଼ନ୍ତି
 ଏହିରୂପେ ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ ସେ ଦୁଃସଂକରନ୍ତି
 ରେ ରେକାର ବାଣୀ ତହିଁ ପଡ଼େ ନରନର
 ହଂକାର କରି ଉଠାଇ ମାରନ୍ତି ପଥର ।
 ଉଠନ୍ତି ଲେଟନ୍ତି କୋପେ ମାରନ୍ତି ସେ ମୁଥ
 ଘୋଟନ୍ତି ହେଠନ୍ତି ମଗମରି ହୋଇ ମାଥ ।
 କୁରୁବଳ ଉତ୍କଳ ଜାଳନ୍ତି ଜଳନ୍ତି
 ଛନ୍ଦନ୍ତି ଘୁମନ୍ତି ଯୁଦ୍ଧ ଫେରନ୍ତି କରନ୍ତି ।
 ଏମନ୍ତେ ଯେ ଚଉପାଠି ବିକାଶକୁ ଘେନି
 ମଉ ମାଉଜ ପରସ୍ତ ସୁହେନ୍ତି ସେ ବେନି ।
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଦୁହେଁ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାର ବେଳେ
 ସପତ ଢଡ଼ି ହୋଇଲ ବେଳ ଆକାଶରେ ।
 ତଳି ହୋଶଯାଏ ବନ ଶୁଙ୍ଘି ହେଲ ପଦା
 ପାଦେ ଧୁଳିତଢାଲ ସବୁ ହେଲ ଗଦା ଗଦା ।
 କୁରୁପତିକ ଯେ ମାଡ଼ି ବସିଲ ଅସୁର
 ମୁଣ୍ଡରେ ମୁଥେ ମାଇଲ ହୋଇ କୋପଭର ।
 ହଂକାରି ଉଠାଇ ଯହୁଁ ମାଇଲକ ମୁଥେ
 ଏକଠ ରେ ପଡ଼ିଲ କି ବଜ୍ରହୁଁ ଅସୁତେ ।
 ତଳି କୁରୁପତି ହେଲ ମୃତଶବ ପ୍ରାୟେ
 ମଲ୍ଲ ଚୋଲି ଚୁଡ଼ିଦେଇ ଉଠି ଦୈତ୍ୟଗପେ
 ଶରୀରେ ଗୁହ୍ୟ ଅଛି ବିବିଧ ରଚନ
 କାଡ଼ି ଅସୁର ହୋଇଲ ତାହା ଆଉରଣ ।
 ମଣିମସ୍ତ ମୁକୁଟକୁ ଘେନି ନିଜ ଶିରେ
 ରହାବଳୀ ଗଦାକୁ ସେ ଘେନିଲ ହସ୍ତରେ
 ବୋଇଲ ଏମାନେ ଏଥେ ପଡ଼ିଥାନ୍ତୁ ସବ
 ଏତେବୋଲି ଲେଉଟିଲ ଦୈତ୍ୟ କୁଳଦେବ
 ରୁଧିର ଲଗି ସିଂହର ଗିରିର ପରସ୍ତ
 ମହାର ପୁଷ୍ପ ନିୟଇ ଅସୁରର କାୟ ।
 ଯମୁନାର କୁଳେ କୁଳେ ତଳେ ଧୀରେ ଧୀରେ
 ଗେଲେ ଗେଲେ ତଳତଳ ଗୁଲେ ଅହଙ୍କାରେ
 ଦେଖିଲ ସାରଥୀ ରଥ ଉପରେ ଯେ ଥାଇ
 ଶେଫଳ କରେ ସାରଥୀ ଗଜା ମୁଖ ଗୁହ୍ୟ ।

ହା ଦଇବ ବୋଲି ମାରେ କପାଳରେ କର
 ଶ୍ରେ ଦଇବ ସ୍ବରୂପ ତୁ ଆଣି ଏତେ ଦୂର ।
 ନିଶ୍ଚାରଣେ ନାଶକଲୁ ଏ କୁରୁ ସଇନ
 ଦୃଥୀ ମଣ୍ଡଳେ ଅଟଇ ନୃପ କୁରୁଗଣ ।
 ଯାର ବିଜେ କଲେ କମ୍ପେ ଏହି ବସୁମତୀ
 ଅସୁର ହାତରେ ହଲ ଏହା ମୃତ୍ୟୁଗତି ।
 ଏତେକ ବୋଲି ଅନେକ କାନ୍ଦଇ ସାରଥୀ
 ବରୁରେ ଏଥୁ କେନନ୍ତେ ଯିବି ନାହିଁ ରଥୀ ।
 ରଥୀ ମଗ୍ଧ ସାରଥୀ ଯେବେ ଖାଇଥାଇ
 ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ଅଛି ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦଶିତ ପାଇ ।
 ଶୂନ୍ୟରଥ ଘେନି ମୁହିଁ ଯିବି ହସ୍ତି ନାକୁ
 କି ବୋଲି କହିବି ଯାଇ ରାଜାର ଲୋକକୁ
 କି ବୋଲି ବୋଲିବେ ମୋତେକଟକରଜନେ
 କି ବୋଲି ବୋଲିବେ ମୋତେ ପଣ୍ଡୁ ରଜନନେ
 ଦଇବର କୃତ୍ୟ ଏଥୁ ହେଲ ବିପତ୍ତି
 ପଡ଼ିଲେକ ଭୁବିଶ୍ରବା ଗଙ୍ଗାଙ୍କର ସୁତ ।
 ଦ୍ରୋଣ ଅଶ୍ବଥାମା କୃପ ଶଲ୍ୟ ଶୈବ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣ
 ସୋମଦତ୍ତ ବାହ୍ମନୀକ ଯେ ସାରଥୀ ନନ୍ଦନ
 ଧୃତବ୍ରତ୍ତ ଶତସୁଧ ସଙ୍ଗେ ଗଲେ ନାଶ
 ଗାନ୍ଧାର ରାଜାର ପୁତ୍ର ସଇନ୍ୟ ସବଂଶ ।
 ପଡ଼ିଲେ ମୋହର ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଏହି ରଣେ
 ମଲେ ଏଥୁ ସବଂଯୋଦ୍ଧା ନ ରହିଲେ ଜଣେ
 ଏତେକ ବୋଲି ରଥରୁ ଓହ୍ଲାଇ ସାରଥୀ
 ବେନି ହସ୍ତରେ ଧରିଣ ତୋଳଇ ନୃପତି ।
 ତୋଳି ନ ପାରେ ସହସ୍ର ସିଂହର ଯେ ବଳ
 ଭୂମିପରେ ପଡ଼ିଅଛି ଯେସନେ ଅତଳ ।
 ଜଣ ଜଣକରି ହସ୍ତେ ତୋଳେ ଏହିମତେ
 ରଜତ୍ରାତା ପ୍ରିୟଜନ କୁଟୁମ୍ବ ସହିତେ ।
 କାହାକୁହିଁ ଯହୁଁ ସେହି ତୋଳି ନ ପାରିଲ
 ଲେଉଟି ସାରଥୀ ତହୁଁ ରଥରେ ବସିଲ ।
 ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବ ବୋଲି ସେ ବାହଲକ ଯାନ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ରାଜ୍ୟେ ଯାଇଁ ମିଳିଲ ବନ୍ଧନ ।
 ମଧ୍ୟରେ ବାରୁଣାବନ୍ତ ବନ ଅଛି ଲଗି
 ଆରଣ୍ୟକ ନାମେ ବନ ପବିତ୍ର ଶୁଭଙ୍ଗୀ ।
 ଆରଡ଼କ ନାମେ ତହିଁ ଅଛି ଗିରିବର
 ସେ ବାଟେ ସାରଥୀ ଘେନି ତଳେ ରହୁବର ।

ଶୁଣ ଦୈବସ୍ବତ ମନୁ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
 ସେ ବାଟେ ଆସୁଅଛଇ ମାନ୍ଦ୍ରୀର ସନ୍ତତି ।
 ଶଣ୍ଡେ ଦୂରୁ ଥାଇ ସେହି ଚିହ୍ନିଲକ ରଥ
 ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ ତମ୍ଭେ ପୁରଣୀ ଉଡ଼େ ଧୃବଜ୍ଞସ ।
 ଚିହ୍ନି ପକ୍ଷୀର କେରୁ ବ୍ରହ୍ମଜାତି ଶୁଭ
 ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ ତାକୁ ବିଜୁଳି କି ତାର ।
 ଲକ୍ଷେକ ଦର୍ପଣ ସେହି ରଥେ ଶୋଭାପାଇ
 କୋଟିଏ ଗୁମର ତହିଁ ଦର୍ପଣ ଲମ୍ବଇ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଲେଖାଥୁବା ଗୁନ୍ଦୁଆ ଉପରେ
 ମାଣିକ୍ୟର ଆଭରଣ ବିଚିତ୍ର ଶୋଭାରେ ।
 ପୋହଲ'ର ଦଣ୍ଡ ମରକତର ଗୁଚ୍ଛଜ
 ମାଗଗର ଦ୍ବାର ମାଳା ପିକୁଳାର ସାଜ ।
 ବିଚିତ୍ର ରଥ ଦେଖିଣ ମାନ୍ଦ୍ରୀଦେବାବଳା
 ଶୂନ୍ୟରଥେ ସାରଥୀକ ଶୁଣିଣ ଚିହ୍ନିଲ ।
 ମଳୟ ସାରଥୀ ପିଣ୍ଡେ ତେଜନା ତ ନାହିଁ
 ଚିନ୍ତାଭରେ ରଥଗୋଟି ଯାଉଅଛି ବାହ ।
 ବେନି ନୟନରୁ ତାର ଅଶ୍ରୁ ଜଳ ବହେ
 ମୃତ୍ୟୁକାଳରେ ପ୍ରାଣୀକି କାଳ ଯେହ୍ନେ ଦହେ
 ସେହିମତି ସାରଥୀ ଯେ ହୋଇଛି ଅଚେତ
 ବିଗ ବାରି ନ ପାରି ସେ ବାହୁଅଛି ରଥ ।
 ନକୁଳ ଚିହ୍ନି ଡାକିଲ କିଏ ସେ ଆପଣ
 ମଳୟ ସାରଥୀ କହୋ ଉଡ଼େ ଉଡ଼ାରିଣ ।
 କହୋ ସାରଥୀ ତୁ କହ ଯାଉଅଛୁ କାହିଁ
 ଆମ୍ଭେ ଡାକୁଅଛୁ ତୁ ହୋ ନ ଶୁଣୁ କପାଳ ।
 ଶବଦ ଶୁଣି ସାରଥୀ ରଥ କଲ ପୁର
 ଚିହ୍ନିଲ ସାରଥୀ ଏ ତ ମାନ୍ଦ୍ରୀର କୁମର ।
 ଚିହ୍ନି ରଥରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଗଲ ଧାତକାରେ
 ନକୁଳର ପାଦେ ପଡ଼ି କାନ୍ଦେ ଉଚ୍ଛ୍ବସରେ ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲେ ଆହେ କାର୍ଯ୍ୟ କିସ କହ
 ଅକାରଣେ କପାଳ କୁହ କିହୁଅଛୁ କୋହ
 ସାରଥୀ ବୋଇଲୁ ଦେବ ଅବଧାନ କର
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ବିଜେକଲ ନୃପବର ।
 ନ କହିଲି ସେ ବେବଶ ଦେଶରହୋଦେବୀ
 ସଂଗ୍ରାମେ କରୁଥିଲୁ କଲକ ନିପାତ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଆକାଶରେ ତାର ଲଗୁଅଛି ଦେହ
 ତଉଦ୍ବବନେ ବଡ଼ ତା କାୟା ଅଟଇ

ଭୁଲ୍ଲାଖିନୀ ଜାଣି ସୈନ୍ୟ କଲ ସେହୁ ହତ
 ସମସ୍ତ ମାଇଲ ଆରଡ଼କ ପରବତ ।
 ତେଣୁ ଏକା ହୋଇ ମୁହିଁ ଆସେ ରଥ ବାହୁ
 ସମସ୍ତ ପରିଲ ନାଥ ଦେହେ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲ ଦୈତ୍ୟ କେଉଁ ମାର୍ଗେ ଗଲ
 ଅଥ । ସୋମବଂଶକୁ ଦୈତ୍ୟ ନାଶ କଲ ।
 ଦେଶାଥ ପଥ ସାରଥ୍ୟ ଆଉ ଏଥୁ ସାନ
 ଅଥ ବୋଲି ଗମିଲ ସେ ମାନ୍ଦ୍ରୀର ନନ୍ଦନ ।
 ଯାଉଁ ଯାଉଁ ସାରଥ୍ୟ ସେ ବାଟରେ କହିଲ
 ଦକ୍ଷିଣକୁ ମୁଖକରି ନଇର୍ତ୍ତେ ଗଲ ।
 ଆରେ ରେ ଦାନବ ବୋଲି ତା'କେ ମହାବୀର
 ମାର୍ଗ ଅମାର୍ଗହିଁ ନାହିଁ ଧାଏଁ ନରକର ।
 ବେନିଦଡ଼ି ପରିଯନ୍ତେ ପାଦରେ ସେ ଗଲ
 ଆରଡ଼କ ପଦ୍ମତର ଉପରେ ଉଠିଲେ ।
 ସମସ୍ତପ୍ରଭର ଦକ୍ଷିଣ ଆଡ଼େ ଯେଉଁ ପଥ
 ସେହି ମାର୍ଗେ ଯାଉଅଛି ପ୍ରତାପି ଦଇତ୍ୟ ।
 ସାରଥ୍ୟ ବୋଇଲ ଦେବ ଏହିଟି ଅଧୁର
 ମଣିମୟ ମୁକୁଟକୁ ବାନ୍ଧି ଅଛି ଶିର ।
 ସାରଥ୍ୟ ବାକ୍ୟେ ନକୁଳ ଉଚ୍ଚେ ଡାକଦେଇ
 ରହ ରହ ଦାନବ ରେ ଯାଉଛୁ କିପାଇଁ ।
 ରେରେକାର ଧନୁ ଶୁଣି ରହିଲ ଅଧୁର
 ମନେ ଗ୍ରାବେ ଯୁଦ୍ଧପାଇଁ ଆସେ କେଉଁ ଗାର ।
 ଏକ କରେ ଧରିଅଛି ବିହମୀ ଆୟୁଧ
 ସଂଗ୍ରାମ କରିବା ପାଇଁ ଅଛି ତାର ସଧ ।
 ନକୁଳ ମିଲିଲ ଯାଇ ଦାନବ ଗୁମୁରେ
 ହସି ଦୈତ୍ୟକୁଳ ଗାର ତାହାକୁ ପରୁରେ ।
 କେବଣ ଦେଶର ତୁହି କହନି ଗୁମୁର
 ମରଣକୁ ଭୟ କରେ ନ ଥାଇ ତୋହାର ।
 ରେରେକାର କରି ପୁଣି ପଛେ ଡାକଦେଇ
 କାଲ ବିକାଳକୁ ମନେ ଭୟ ତୁ ନପାଉ ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲ ମନ୍ଦ ପାମର ରେ ବାଇ
 ସମକୁ ମରଣ ପୁଛୁ ଭୟ ତୋର ନାହିଁ ।
 ପଛ ଆଡ଼କୁ ତୋହର ଗୁହାଁରେ ନାନବ
 କାଳପାଣି ଲଗାଇଛୁ ସଂସମନା ଦେବ ।
 ଗରୁଡ଼ୁ ସାଇ ଆଜି କି ଦେଖିବୁ କୁଟୁମ୍ବ
 ଏହି ପ୍ରବଳେ ପଡ଼ିବ ଆଜି ତୋର ଶବ ।

ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଦାନବ ମାଇଲ କୋଦଳ
 ବ'ମହସ୍ତ ଉଡ଼ାଇଣ ନେଲ ତା ନକୁଳ ।
 ତାହାର ଆୟୁଧ ଧରି ପିଟିଲ ତା ଶିରେ
 ଉପୁଡ଼ି ପଡ଼ି ଆୟୁଧ ପଡ଼ିଲ ଭୂମିରେ ।
 ପୁଣି ସେ ନକୁଳବୀର ପିଟେ ଆରବେଲେ
 ସାହି ଶବ ଦେଇ ଦୈତ୍ୟ ଧାଏଁ ଧାଡ଼ିକାରେ
 ବୃକ୍ଷେକ ସେ ଉପାଡ଼ିଣ ତହୁଁ କୋପରରେ
 ନକୁଳ ଉପରେ ନେଇ ପିଟିଲକ ଝରେ ।
 ତାହା ଦେଖିଣ ନକୁଳ ମାଇଲେକ କୋନ୍ତ
 ତେଡ଼େବଡ଼ ବୃକ୍ଷଗୋଟା ହୋଇଗଲ ଧୂସ୍ର ।
 ବୃକ୍ଷ ବିନାଶିଣ କୋନ୍ତ ମାରେ ଆଉ ବାରେ
 ଦାନବର ହୃଦେ ଯାଇ ପଡ଼େ ଅବହେଳେ
 ଯେବଣ କୁନ୍ତ ବାଜନ୍ତେ ମେରୁ ତୁର ହୋଇ
 ତେଡ଼େ ଶସ୍ତ୍ରଗୋଟା ବାଜି ଉପୁଡ଼ି ପଡ଼ିଲ ।
 ନକୁଳ ସେ ବିଚାରୁର ଏ ତ ବିପଶତ
 ଉପୁଡ଼ି ପଡ଼ିଲ ନବନିଶିତ ଗୋ । କୁନ୍ତ ।
 ଏତେକ ବିଚାରୁ ପୁଣି ମାନ୍ଦ୍ରୀଦେଶ ବଳା
 ଦାନବର ହୃଦେ ନେଇ ମୁଥ ପ୍ରହାରିଲ ।
 ବିଜ୍ଞାତ ତ ପ୍ରାୟେକ ସେ ଶୁଭ୍ର ଶବଦ
 ହସିଣ ଦାନବ ପୁଣି କଲ ଘୋର ନଦ ।
 ବୋଇଲ ମାନବ ତୁରେ ଅଟୁ ବଡ଼ ବାଇ
 ମେରୁରେ ଟେଲା ବାଜିଲେ କିସ ତାର ଯାଇ
 ବିହମ ସିଂହକୁ ତୁରେ ଉଗାଳୁ ଶୃଗାଳ
 ଯମ ଭବନକୁ ତୁ କି କରୁ ଅନୁକୂଳ ।
 ମାରଣ ଜନକୁ ଆମ୍ଭେ ମାରିବା କେମନ୍ତେ
 ହତ୍ୟା ହୋଇବ ପାତକ ଲାଗିବ ନା ମୋତେ
 ବେଦମନ୍ତ ପୁରଣରେ ବେ ଲଅଛି ଯାହା
 ଶୁଣ ରେ ମାନବ ତୋତେ କହିବା ନା ତାହା
 ଆପଣାର ସମାନଟି ନୋହିବାକ ଯେହୁ
 ତାହା କର ତୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାଟି କାହୁଁ ।
 ସାନଲେକ ସଙ୍ଗେ ଯେବେ କରିବାକ ଦ୍ରବ୍ୟ
 ଆଖି ଥାଉଁ ଥାଉଁ ତାକୁ ବୋଲିବା ନା ଅଜ ।
 ବଚନ ତାହାକୁ ମାଡ଼ି ହୁଅଇଟି ଯେତେ
 ଅବଧାନ କରି ତୁହୋ ଶୁଣ ଏକଚିତ୍ତେ ।
 ଆମ୍ଭକୁ ତୁ ତ ସମାନ ନୋହୁ ବୋଲିକରି
 ସେ ନ୍ୟାୟୁଛୁ ବୋଇଲ ମୁଁ ଯିବା ଅପସରି ।

ଆମକୁ ସମାନ ସୁଖ ନୋହୁ କୁହୁ ପୁର
କି ସୁଖ କରିବୁ ତୁହୋ ଆମର ପ୍ରମୁର ।
ଏତେକ ବେଳ ସେ ଦୈତ୍ୟ ପୁଣିହିଁ ଗୁହଁଲ
ପ୍ରାଣଦେନ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଅ ଯା ବୋଲଲ ।
ଯହୁଁ ସେ ଅସୁର ତାକୁ କହିଲ ଏ ବାଣୀ
କୋପେ କମିଲ ନକୁଳ ମଉଗନ ଜାଣି ।
କୋପେ ସେହି ମହାତମା ପଥର ଧଇଲ
ଦାନବର ମସ୍ତକରେ ନେଇ କବ୍‌ଡ଼ଲ ।
ମସ୍ତକେ ବାଜି ହୋଇଲ ସେ ପ୍ରାଣାଣ ତୁର
କୋପେ ଅସୁରକୁ ଯାଇ ଧଇଲ ନକୁଳ ।
ଶ୍ରୀବା ଧରି ନାସିକାକୁ ତାର କାମୁଡ଼ିଲ
ତୁଣ୍ଡେ ନ ପଶି ନାସିକା ଉତ୍ସର୍ଗ ହୋଇଲ ।
ଦୁଇଭୁଜେ ଧରି ତାକୁ ଦେଲକ ପକାଇ
ନ ଛାଡ଼ିଲ ନକୁଳ ଯେ ମହାତେଜ ପାଇ ।
ପଟ୍ଟ ପଶୁ ସେହି ଦାନବର କାୟ
ତାହା ଆଗେ ଶୁଭ୍ର ମାଛ ମାଦୀର ତନୟ ।
ଯେସେନ ବଳକେ ରହୁଥାନ୍ତି ମାତା କୋଳେ
ତେସେନ ସଜାତ ସେହି ମାଦୀର ଦୁଲ୍ଲଳେ
ଦୁଇଭୁଜେ ଉଡ଼ିଲ ସେ ଦାନବର ଗଳା
କଟିଶଗକୁ ଉଡ଼ିଲ ମାଦୀଦେବୀ ବଳା ।
ଧନ୍ୟ ସେହି ପଣ୍ଡୁସୁତ ନ ପଡ଼ିଲ ତଳେ
ଦୈତ୍ୟକୁ ପକାଇ ମାଡ଼ି ବସଇ ତା ଗଳେ ।
ହଂକାର ତା ମୁଣ୍ଡେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟିଲକ ଧାତି
ବଜ୍ର ପଡ଼ିଲ ପସୟ ଶବଦ ଶୁଭ୍ର ।
ଦାନବର କଟିକି ସେ ଧରି ଡୋଧ ଭାବେ
କମିଲ ନକୁଳସାର ନକୁଳ ସୁଭାବେ ।
ଗଳାକୁ ଧରି ଉଡ଼ିଲ ଭିକବେଳ ଯାଏ
କିଛି ନୋହୁ ସେ ଦାନବ ତହିଁ ରହୁଥାଏ ।
ଚେଡ଼େ ବଡ଼ ଦାନବକୁ ପକାଇଲ ତୋଳ
ପୁଣି ଅସୁରକୁ ମାଡ଼ିବସେ ମହାବଳୀ ।
ଆରେ ରେ ଦାନବ ବୋଲି ଡାକଇ ନକୁଳ
ମାଇଲ ମୋର ଅଠର ଅଶୌହଣୀ ବଳ ।
ଭାଇ ବର କୁଟୁମ୍ବ ମୋ ଗୁରୁଜନ ଯେତେ
ବଇରି ନୋହୁ ତୁ ବାଟେ ମାଇଲୁ କି ଅର୍ଥେ
ତୋହର ଆମର ପୁର ବଇରତା ନାହିଁ
ଏଡ଼ି ବଡ଼ ବଣକୁ ତୁ ଧୂସିଲୁ କପାରି ।

ଯମ ଆକି ପୋଛୁଲଣି ଆପୁଷ ତୋହର
ଲେଉଟି ଦେଖିବୁ ତୁ କି ଆପଣା ମନ୍ଦିର ।
ଏତେକ ବୋଲି ମାଇଲ ସାର ମୁଖେ ତୋଳି
ଏକାବେଳେ କି ଅସୁତେ ବଜ୍ର ଆସି ପଡ଼ି
ତଥାପି କିଛି ନୋହୁଲ ଦାନବର ଶିର
କେବଳ ଅତେକ ହୋଇ ଅଇଲ ଅସୁର ।
ସୁଭାବେ ଦାନବବର ବଳେ ଅନଗଳ
ବିବିଧ ମାଡ଼ି ମାଇଲ ମାଦୀଦେବୀ ବାଳ ।
ମନେ ବିଚାରଇ ଏହି ନ ମରଇ ନିକି
ସାରଥ ବଚନେ ମୁହିଁ ଅଇଲି ଏଥିକି ।
ଦାନବକୁ ଛାଡ଼ି ଉଠିଗଲ ମହାସାର
ମୁଣ୍ଡେ ପକାଇଲ ତାର ଅତଳ ପଥର ।
କୁଣ୍ଡଳ ମୁଁ ପଡ଼ିଣ ହୋଇଛୁ ଅତେକ
ପଥର ବାଜନ୍ତେ ସେହୁ ହୋଇଲ ସଚେତ ।
ଉଠି ଉଠା ହୋଇଲ ସେ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ସାର
ଦେଖି ମନେ ବିଚାରଇ ମାଦୀର କୁମର ।
ମୃତ ପ୍ରାୟେକ ଏହାକୁ ଜାଣିଥିଲି ମୁହିଁ
ପୁଣି ଦାନବ ଉଠିଲ କାହୁଁ ହାଣ ପାଇ ।
ଏତେକ ବିଚାର ସେହି ମାଦୀଦେବୀ ସୁତ
ଦାନବକୁ ମାଇଲକ ଭେଇଁ ପଦାଦାତ ।
ବାଜନ୍ତେ ଦାନବ ଟହଟହ ହୋଇ ହସି
ମୃତ୍ୟୁ ଦେବତାର ତୁଲେ ଦଣ୍ଡିହେଉ ଆସି ।
ନକୁଳ ବୋଇଲ ଦୈତ୍ୟ କହିଲୁ ତୁ ସତ୍ୟ
ତୋହର ମୃତ୍ୟୁ ମୋହର ହସ୍ତରେ ନିସୂତ ।
ଏତେ ବୋଲି ତାର ପାଦ ଧରି ଧାତିକାରେ
ବୁଲଇ ପିଟିଲ ନେଇ ପଟ୍ଟ ଉପରେ ।
ଭାଙ୍ଗିଲ ପଟ୍ଟ ପୁଣି ହେଲ ଧୂଳିମୟ
ଟହଟହ ହୋଇ ହସେ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ସୟ ।
ହୋଧେ ନକୁଳ ପଟ୍ଟ ଆଣି କବ୍‌ଡ଼ିଲ
ଟଳିଲ ପଟ୍ଟ ଦୈତ୍ୟକାୟ ନ ଲଗିଲ ।
ତଉଦ ଶକ୍ତି ହୋଇଣ ପଡ଼ିଲକ ଭାଙ୍ଗି
ବେଳକୁବେଳ ଅସୁର ଲଡ଼େ ହୋଇ ଶ୍ରୀ ।
ନକୁଳର ଅସୁରର ଦେଖି ଘୋର ରଣ
ସାରଥ ବିଚାର କରେ ଆପଣାର ମନ ।
ବୋଇଲ ଶୁଭ୍ର ତ କିଛି ନ ଦିଶିଲ ମୋଡ଼େ
ଦାନବ ମୃତ୍ୟୁ ନୋହୁଲ ନକୁଳର ହସ୍ତେ ।

ଶୁଣୁ ଦ୍ରୁତି ନା ଗଲ ଆଜିଠାରୁ ନାଶ
 ଶୁଣିବ କର୍ମ ହେଲ ନ ମଲ ଶୁଣିବ ।
 ବାଟେ ଯେଉଁଠାରେ ରହିଥିଲ ତାର ଯାନ
 ଏତେ କରୁଛି ତଳିଲ ସେଠାକୁ ପୁଣି ।
 ରଥ ଉପରେ ଚଢ଼ିଲ ମଳୟ ସାରଥୀ
 ବାରୁଣାବନ୍ତେ ମିଳିଲ ସେ ଯାଇ ଚଢ଼ିତ ।
 ଶୁଣେ କବିଜନ୍ତ ପଣ୍ଡୁ ପୁଅ ବୁଦ୍ଧିର
 ରଥରୁ ଡେଇଁ ଭୂମିରେ ଯାଇ ଉଭୟଦୋଳ ।
 ଆସ୍ଥାନେ ବସିଅଛନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଠାକୁର
 ସାରଥୀ ଡାକିଲ କରି ଅତି ଉଚ୍ଚସ୍ଵର ।
 ଶୁଣେ ଦେବ ବୁଦ୍ଧିଲ ଆଜି ଦ୍ରୁତି ନା ସମ୍ପତ୍ତି
 କାହୁଁ ଆସି ଶସ୍ତ୍ର ଏଥେ ହେଲେ ଉଚ୍ଚପତ୍ତି ।
 ଶୁଣି ତାକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପରୁରନ୍ତି ବୁଦ୍ଧି
 କି ହୋ ସାରଥୀ ବିକଳ ହେଉଛ କପାଳ ।
 ଅଶୋକ ଦେଶରେ କି ପାଁ ଶୋକ ଜାତ କରୁ
 ହାନ୍ତ ଲୁହ କଥା କହୁ କପା ନ ବରୁ ।
 ମଳୟ ବସନ୍ତ ରଥ ଆସିଅଛି ଘେନି
 ସନ୍ତପ ବାକ୍ୟ କହୁଛୁ କରି ଘୋର ଧ୍ବନି ।
 ସାରଥୀ ବୋଲିଲ ଦେବ କରି ଅବଧାନ
 ଚକ୍ରରଙ୍ଗ ବଳ ଘେନି ନୃପ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ଦଗ୍ଧକର୍ମ କରଣ ଯାଉଁ ଯାଉଁ ବାଟେ
 କାହୁଁ ଆସି ସେ ଅସୁର ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ଭେଟେ ।
 ବାଟ ଓଗାଳିଲ ସେହି ଥିଲ ଉଭୟ ଦୋର
 ପଦ୍ମ ପଦ୍ମେ ଦେବ ତା ଦେହ ଅଟଇ ।
 ବାରତୁର ଶକ୍ତି ଶୁଣି ନ ପାରିଲ ସହ
 ପରୁରଲ ମାନବାରେ କାହିଁର ଯେ ତୁହି ।
 ଶୁଣି ଦୁଃଶାସନ ବେଗେ ଧୁଆଇଲ ରଥ
 ବୋଲିଲ ତୋହର ଶ୍ଵର ଅଟୁରେ ଦଇତ୍ୟ ।
 ଦ୍ରୁତି ନାର ରାଜା ଏ ଯେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ରେରେକାର ପରୁରୁ ତୁ ଏଡ଼େ ମନ୍ଦମତ ।
 ଦୁହିକର ଉଚ୍ଚବାଚ ହୁଅନ୍ତେ ଏମନ୍ତେ
 ଗଦା ଘେନି ଅସୁରକୁ ପିଟିଲେ କୁରିତେ ।
 ବାମହସ୍ତେ ଗଦା ଧରି ଛଡ଼ାଇ ସେ ନେଲ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଶୁଣିଲୁ ବୁଦ୍ଧି ଆଜ୍ଞା ଦେଲ ।
 ଭଲ ଶସ୍ତ୍ର ଆସି ମୋତେ ବନସ୍ତେ ମିଳିଲ
 ବେଡ଼ି ମାର ଦଇତ୍ୟକୁ ନ କରରେ ହେଲା ।

ଶୁଣି ଅନେଶ୍ଵର ଶୁଭ ମିଳିଲେକି ଯାଇ
 ବଧା ବଧାକେ ଦଇତ ମାରେ ସବୁକୁହିଁ ।
 ଦେଖି ତାହା ନୃପବର ହୋଇଲ ଚକତ
 ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ବୋଲିଲ ବେଡ଼ି ମାରରେ କୁରିତ
 ରାଜା ଆଜ୍ଞା ପାଇ ସୈନ୍ୟ ସେନାପତି ରଥୀ
 ଲକ୍ଷପୁର କରି ତାଙ୍କୁ ବେଡ଼ିଲେ ଚଢ଼ିତ ।
 ଯାହାର ଯେତେକ ଶସ୍ତ୍ର ବିଶିଳେ ସେ ବେଡ଼ି
 ଦଇତ୍ୟ ଉପରେ ବାଜି ପଡ଼ିଲ ଉତ୍ତୁଡ଼ି ।
 ଗଦା ଛେଲ ଚନ୍ଦ୍ର ଶକ୍ତି ମୁଦ୍ଗର
 ପଦ୍ମ ଯେ ବଜ୍ରବାଣ କୁନ୍ତ ଅସିବର ।
 ବୃଷର ପଦ ପବନେ ଝଡ଼ନ୍ତି ଯେସନ
 ଦୈତ୍ୟର ଉପରେ ଢେଙ୍କେ ପଡ଼ୁଛୁ ବାଣ ।
 ପଦ୍ମ ପଦ୍ମ ତହିଁ ରହିଲ ଅସୁର
 ଦେଖିବାକୁ ଶୁଣିବାକୁ କଥା ଅଗୋଚର ।
 ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ କରି ଦେବ ସବୁ କଲ ହତ
 ଚକ୍ରରଙ୍ଗ ବଳ ସୈନ୍ୟ କଳେ ନିପାତ ।
 ପଛେ ଥିଲ ଦେବ ଏକା ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଦେଖିଲୁ ନାରାଜ ସେହି ମାରେ ଅସ୍ତମିତ ।
 ତଥାପି ଦଇତ୍ୟ ଦେହେ ଶସ୍ତ୍ର ନ କାଟଇ
 ମେରୁରେ ଯେମନ୍ତ ସୁଦ୍ର ଟେକା ନ ଭେଦଇ
 ଯହୁଁ ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଚାର ଦେହେ ନ ଭେଦଇ
 ଗଦାବେନି ନୃପତି ତା ଦେହେ କରୁଥିଲ ।
 ଶକ୍ତିଶକ୍ତି ଯୋର ଶକ୍ତିଗଲ ଗଦ ବର
 ବିବଧ ଶସ୍ତ୍ର ମାଲିଲ ପୁଣି ନୃପବର ।
 ବାଜନ୍ତେ ଶସ୍ତ୍ର ହସଇ ପ୍ରତାପୀ ଅସୁର
 ବଧା ଗୁରୁଥା ଯେ ଗାଲ ବିରାଣି ଆବର ।
 ପୁଣି କରୁଥିଲ ଧରି ଗିରିବର ମାନ
 ତଥାପି ନ ମଲ ଦେବ ଅସୁର ରଜନ ।
 ନୃପତିକୁ ମୁଥ ଏକ ମାଲିଲ ଦଇତ୍ୟ
 ମୁଥର ଘାତେ ନୃପତି ହୋଇଲ ଅଚେତ ।
 ଶୁଣୁଦେବ ଭୁବିଶ୍ରବା ବାହୁ କି ଯେ ଶକ୍ତି
 ଦ୍ରୋଣବୁଦ୍ଧ ଅଶ୍ଵଥାମା କୃପ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ବିକର୍ଣ୍ଣ ଯେ କର୍ଣ୍ଣ ଆଦିକର
 ଶକୁନି ଯେ କାଳକେତୁ ଅଜ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 ସମସ୍ତେ ଅଚେତ ହେଲେ ଶାଳ ଦୈତ୍ୟସାସ
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମାରି ଗଦା ଘେନିଲ ଶୁଣିବ ।

ମଣିମୟ ମୁକୁଟକୁ ଶୁଭା ଶିରୁ ପେଇ
 ଆପଣା ଶିର ଦାନବ ବାନ୍ଧିଲକ ନେଇ ।
 ବୋଇଲକ ଆହେ ସବେ ଥାଅ ଏହି ମତେ
 କାଲି ଆସି ମୁଁ ଭକ୍ଷଣ କରିବି ତୁରିତେ ।
 ଅପାର ଦବୁ ମୋହର ମଧୁମଂସେ ଲଜ୍ଜା
 କାଲି ପୁରାଇବି ମୁହିଁ ମୋର ମନୋବାଞ୍ଛା ।
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି ଗଲକ ସେ ଦାନବ ଦେବ
 ତୁଜ୍ଜା ରଥଦେନ ମୁହିଁ ଆସୁଥିଲି ଦେବ ।
 ଶୁଭ୍ରାଙ୍ଗ ଗିରି ଉପରେ ଦେଖିଲି ନକୁଳ
 ବାରତା ସେ ପଶୁରିଲେ କହିଲି ସକଳ ।
 ଶୁଣି କୋପମନା ଶୋଇ ନକୁଳ ଧାଇଁଲେ
 ମୋତେ ଦେନଶ ପଦ୍ମତ ବଳି ତଳଗଲେ ।
 ଆରଡ଼କ ପଦ୍ମତରେ ଯାଉଛି ଅସୁର
 ରହ ରହ ବୋଲି ଡାକଦେଲେ ମହାବୀର ।
 ଦାନବ ତୁଲେ ବହୁତ କଲେ ଯାଇ ରଣ
 କେତେ ମୁଁ କହିବି ସେହି ଯୁଦ୍ଧ ଅପ୍ରମାଣ ।
 ନବ ନିଶି କୁନ୍ତକୁ ଯେ ଗଦା ଛେଲ ଭଲ
 ଶକତି ମୁଦ୍‌ଗର ଦେବ ପାଶୁପତ ତୁଲ ।
 ଯହୁଁ ଏହି ଶସ୍ତ୍ର ଭେଦ ନୋହିଲ ତା କସ୍ତ
 ମାଲୟୁକ ଆରମ୍ଭିଲେ ମାଦ୍ଵୀର ତନୟ ।
 ଚଉଷଠି ବିରାଣର ମାଲୟୁକ ସେତେ
 କେବେହେଁ ନାଶନୋହିଲ ଦେବକେଉଁ ମତେ
 ପଦ୍ମତ ପାଷାଣ ଲୋହଗିରି ତା ଉପରେ
 କରୁଡ଼ନ୍ତେ ଚୁଣ୍ଡି ହୁଏ ଅସୁର ଶରୀରେ ।
 ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତେ ନକୁଳ ବୀର ଚିନ୍ତାପାଇ
 ତେଣୁ ଗୁମ୍ଫାରେ ଦେବ ମୁଁ ଅଇଲି କହି ।
 ଶୁଣି ନୃପତି ଅନାଇ ଭାଇକୁ ବୋଇଲେ
 ଆସନ ତେଜଣ ଦେବ ଆପଣେ ଉଠିଲେ ।
 ସାରଥୀକୁ ଆଗକରି ଗଲେ ଭାଇ ରୁରି
 ମୁହୂର୍ତ୍ତକେ ମିଳିଲେ ସେ ଆରଡ଼କ ଗିରି ।
 ନକୁଳସେ ଦଇତ୍ୟକୁ ଧରି କରୁଡ଼ଇ
 ପଦ୍ମତ ପ୍ରସଂସ୍ତେ ସେହି ଦଇତ୍ୟ ଅଟଇ
 ନକୁଳର ବଳ ଜାଣ ଅଟେ ଅକଳନା
 ଯୁଦ୍ଧରେ ଅଟଇ ସେହି ମହାବଳ ରଣା ।
 ଏଣେ ଏମନ୍ତ ବିରୁଦ୍ଧ କରିବାର ବେଳେ
 ନକୁଳ ସେ ଦଇତ୍ୟକୁ ଧରି କରୁଡ଼ିଲେ ।

ତାଲେକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଜାଣ ନଇଲ ସେ ମହା
 ନକୁଳ ହାତୁ ଦଇତ ଗଲ ପିଟିକାଇ ।
 ଶ୍ରୀମ ବୋଇଲ ଶ୍ରେ ଦେବ ଆଜ୍ଞା ଦିଅ ମୋ
 ଆଜ୍ଞା ହେଲେ ସୁଦୈବ ମୁଁ ଅସୁର ସଙ୍ଗତେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ବାବୁ ନୁହଇ ଏମନ୍ତ
 ଅଧର୍ମ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ଅଟେ ଅସଙ୍ଗତ ।
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି ଯୁଧିଷ୍ଠି କୃକୋଦରେ କହି
 ନକୁଳକୁ ସେ ଦାନବ ଧଇଲକ ଯାଇ ।
 ବାଳପୁତ୍ର-ସେହେ ଥାଏ ମାତାଙ୍କର କୋଳେ
 କେସନେ ଦାନବକୋଳେ ଥାଇ ସେ ନକୁଳେ
 ଧରନ୍ତେ ସେ ଦାନବକୁ ହୋଇଲ ଅପସ୍ତ
 ଶରୀରକୁ ଫୁଲଭୁକ୍ତ ମାଦ୍ଵୀର ତନୟ ।
 କଟିଭାଗ ଧରି ଦେଲା ଦୈତ୍ୟକୁ କରୁଡ଼
 ବୁକୁରେ ବସି ଶୁଭ୍ରାଙ୍ଗ ବୀର ଦୋର ରଡ଼ି
 ବିବିଧ ମାଡ଼ ମାରଣ ନାକ କାମୋତିଲା
 ମୁଣ୍ଡଭଗରେ ଆପଣା ମୁଣ୍ଡକରୁଡ଼ିଲା ।
 ତେବେହେଁ ସେ ଦାନବର ନୋହିଲାକ କିଛି
 ତଳେ ପଡ଼ି ସେ ଦାନବ ଅନାଇ ହସୁଛି ।
 ବାମକରେ ଧରି ତାକୁ ଦେଲା ଫୋପଡ଼ାଇ
 ଦୈତ୍ୟକା ପ୍ରାୟ ନକୁଳ ପଡ଼େ ତଳେ ଯାଇଁ ।
 ପୁଣିହିଁ ସେ ଧରାଧରି ହେଲେ ବେନି ସାରେ
 ଖାଲ ଠିକର ପାଷାଣ ସମତୁଲ ହେଲେ ।
 ପଡ଼ନ୍ତି ଗଡ଼ନ୍ତି ପୁଣି ଧରି କାମୋଡ଼ନ୍ତି
 ମଟନ୍ତି ମାଟନ୍ତି ଦକ୍ଷ ପାଟି ରଗଡ଼ନ୍ତି ।
 ଆଦିତ୍ୟ ଦେବତା ତହିଁ ଅସ୍ତ୍ର ପରିଧନ୍ତେ
 ନ ଛୁଡ଼ି ମାଲ ବିରାଣ ଦୁହେଁ କୋପତଣ୍ଡେ
 କେହି କାହାକୁ ଯେ ତହିଁ ନ ପାରନ୍ତି କିଣି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପରୁରନ୍ତି ଶୁଣ ମନ୍ତ୍ରମଣି ।
 ଏଘୋର ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭ ଦେଖିଲାତ ନାହିଁ
 ଦଇତ୍ୟ ମରଣ ପୁଣି ଅଛଇରେ କାହିଁ ।
 ମହା ବୋଇଲ ଶୁଣିମା ଧର୍ମ ନୃପବର
 କପିଳସିଂହ ବୋଲି ସେ ମହାବଳୀ ବୀର ।
 ମହିଷ ସିଂହ ବୋଲି ସେ ତାହାର ଦୁଲାଳ
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ଗୁରସିଂହ ମହାବଳ ।
 ଦାରପୁଷ ଅବସିଂହ ନାମେ ମହାବୀର
 ତା ନନ୍ଦନ ବୀରସିଂହ ନାମରେ ଅସୁର ।

କାଳସିଂହ ଅସୁର ଯେ ତାହାର ନନ୍ଦନ
 ଗୋସିଂହ ଦଳିତ ତାର ପୁତ୍ର ବଳବାନ ।
 ସତ୍ୟସ୍ତମା ହରଣେ ସେ ପାର୍ଥ ହସ୍ତେ ମଲ୍ଲ
 ରମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସେ ଅଗ୍ନି କୁଣ୍ଡେ ପୋଡ଼ିଦେଲା ।
 ବୀରସିଂହଙ୍କୁ କପିଳସିଂହ ପରିଧନ୍ତେ
 ନାଶଗଲେ ଦୁର୍ଗା ଦେବୀ ସମରେ ସମସ୍ତେ ।
 ଗୋସିଂହର ପୁତ୍ରନାମ ଜୟସିଂହ ବୀର
 ରାଜପୁତ୍ର ଯଜ୍ଞେ ନାଶ ଯିବ ସେ ଅସୁର ।
 ଏ କୃଷ୍ଣକୀର୍ତ୍ତନ ଜୟସିଂହର କୁମର
 କାଳିକା ଦେବୀ ମନାଇ ଅଛଇ ଅସୁର ।
 ଦେବବର୍ଣ୍ଣ ସାତବର୍ଣ୍ଣ ଏ ତପସ୍ୟା କଲ
 ଏକପାଦେ ଉଭା ହୋଇ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବକୁ ବୁଝିଲ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ତେ ଯେ ବୀର ଘୋର ଅନଳକୁ ଜାଳି
 ଅଗ୍ନି ଭିତରେ ପଶିଲ ଯାଇ ମହାବଳୀ ।
 ବରଷକେ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ମାହେଶ୍ୱରୀ
 ଆସ ଦଇତ୍ୟ ଓ କଲେ ଦେବୀ ଉଚ୍ଚକର ।
 ଦଇତ୍ୟ ବୋଇଲ ଲୁହା କେବଣହିଁ ଜନ
 ଦେବୀ ବୋଇଲେ ମୋନାମ କାଳିକାରେ ଜାଣ
 ଶୁଣି ଦାନବ ଅଗ୍ନିରେ ଥାଇ ପୁଣି କହ
 ନିଜ ସ୍ୱରୂପ ତୋହର ଦେଖା ମହାମାୟି ।
 ଦେବୀ ବୋଇଲେ ତୁ ଏବେ ଶୁଣରେ ଅସୁର
 ମୋର ରୂପ ଦେଖିଲେ କି ବର୍ତ୍ତଇ ସଂସାର ।
 ମୋର ନିଜ ରୂପ ଦେଖି ଦେବ ଯିଲେତନ
 ସହି ନ ପାରିଣ ମୋହ ଗଲେ ତୁ ହୋ ଜାଣ
 ଦାନବ ବୋଇଲ କାହିଁ ମାତା ରୂପ ଦେଖି
 ପୁତ୍ର ନାଶଯାଇ କି ଗୋ ଶରଜନ୍ତୁ ମୁଣି ।
 କାଳୀ ବୋଇଲେ ଅଗ୍ନିରୁ ତୁ ବାହାର ହୁଅ
 ତେବେ ମୋହର ଦେଖିବୁ ତୁହି ନିଜ ଦେହ
 ଦେବୀ ବଚନେ ଦଇତ୍ୟ ହୋଇଲ ବାହାର
 ପୋଡ଼ିଲ ତମ୍ଭା ପରସ୍ତ ଦଶେ ଦେହ ତାର ।
 ବରପତ୍ର ଯୋଡ଼ି ପୁଣି ବୋଲଇ ଗୋ ମାତ
 ଦେଖା ତୋର ନିଜରୂପ ହୁଏ ମୁଁ ପବିତ୍ର ।
 ଶୁଣିଣ ସେ ମହାମାୟା ନିଜରୂପ ଧରି
 ଚଉଦବିଗ୍ରହ ଗଲ ସେ ରୂପରେ ପୁଣି ।
 ସପତ ପାତାଳଯାକ ଘୋଟିଲ ଚରଣ
 ଶିର ଘୋଟିଲ ଆକାଶଯାକ ଯାଇ ପୁଣି ।

ଦଶବିଗ୍ରହାକ ପୁଣି ଗଲ କଳେବର
 ମେରୁ ମଣ୍ଡଳକୁ ଜଣି ଦଶଇ ଶଗର ।
 ଅଷ୍ଟାଗିରିଯାକ ସେମନ୍ତକରେ ଯେ ବସି
 ରଟ ମଟ ଦାନ୍ତ କଟମଟ ବୁଝି ହସି ।
 କହ କହ ଶବଦ ଯେ ଗହ ଗହ ଧ୍ୱଜ
 ଉରେ ଥର ଥର ହୋଇ କମ୍ପଇ ମେଦନୀ ।
 ଝଟ ଝଟ ବିଜୁଳି କି ହସିବାର ଗତ
 ରସାତଳେ ପଡ଼ିବ କି ଅକ୍ଷୟ ପୃଥ୍ବୀ ।
 ଚଉଷଠି ଯୋଗିନୀ ଯେ ଲଗିଛନ୍ତି ଦେହ
 କଳିକା ନାଦକୁ ଯେ ପୃଥ୍ବୀ ନ ସହଇ ।
 ପଞ୍ଚ ଅର୍ବୁଦ ଦେବୀ ଯେ କୁହୁ କୁହୁ ନାଦେ
 ଶେମଟା ନାଟ କରନ୍ତି ଦେବୀଙ୍କର ହୃଦେ ।
 ମେରୁଗିରି ଟଳ ଟଳ କମ୍ପଇ ମନ୍ଦର
 ସପତ ସମୁଦ୍ର ମର ହୋଇଲ ଅସ୍ଥିର ।
 ପ୍ରକଟ ବିକଟ ହାସ୍ୟ ମୁଖ ଘୋର ଧ୍ୱଜ
 ଦେଖି କମ୍ପମାନ ହେଲ ଅସୁର ମୁଣିନି ।
 ଏତିକି ହେଉ ବୋଲଇ ଯେ ଅସୁରପତି
 ତାଣ୍ଡବ ନୃତ୍ୟ କରିଣ କରଇଲ ଶାନ୍ତି ।
 ଶାନ୍ତରୂପେ ଉଭା ହେଲେ ପୁଣି ମହାମାୟେ
 କପାଇ ଦାନବ ତୋର ଚିତ୍ତେ କଲୁ ଭୟେ ।
 ଏବେ ବର ମାଗ ବାବୁ ଯେ ତୋହର ଇଚ୍ଛା
 ଦାନବ ବୋଇଲ ମାଗୋ ଯେମୋମନୋବାଞ୍ଛି ।
 ଭବଯୋଜନର ଅର୍ଦ୍ଧେ ହୋଇବ ମୋ କାୟେ
 ଆବର ଜଣିବି ମୁହିଁ ବ୍ରହ୍ମଲେଖ ଯାଏ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ର ଋଷ୍ଟ ଆଦି ସୁରସୁର ଗଣ
 ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ବିଷ୍ଣୁ ଯମ ପବନ ବରୁଣ ।
 ନାଗଗଣ ଯକ୍ଷଗଣ ଆବର ଭୂପାଳ
 ଯମ ନରରାଜ ଆଦି ଦଶ ଦିଗପାଳ ।
 କାହାରି ହାତରେ ମୃତ୍ୟୁ ନ ହେଉ ଯେ ମୋତେ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଜଣିବା ବର ମାଗିଲି ମୁଁ ତୋତେ ।
 ଚଉଦ କଳପ ମୁହିଁ ହୋଇବି ଅମର
 ଗ୍ରେ ଜନନୀ ତୋତେ ମୁହିଁ ମାଗେ ଏହି ବର
 କାଳିକା ଦେବୀ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ରେ ଦାନବ
 ଜନ୍ମ ହେଲେ ନାଶଯାନ୍ତି ଯେତେ ଦେବଦେବ
 ବଇକୁଣ୍ଠ ଅସୁପତି ଦେବ ନାରାୟଣ
 ଦଶ ଅବତାର ପ୍ରଭୁ ହୁଅନ୍ତି ଆପଣ ।

ଆମ୍ଭେମାନେ ପୃଥ୍ବୀରେ ହେଉ ଅଧିପତି
 ଦୈତ୍ୟ ଦାନବକୁ ମାରି ଗଲା କରୁ ଶକ୍ତି ।
 ତୋହର ଲକ୍ଷ୍ମୀରେ ଏବେ ମାଗ କୁହ ବର
 ଯେଉଁରୂପେ ମୃତ୍ୟୁ ମାଗ ହୋଇବ ତୋହର ।
 ଶୁଣିଣ ସେ ଦୈତ୍ୟଗଣେ ବୋଇଲ ଗୋ ମାଏ
 ମୋହର ମୃତ୍ୟୁକୁ ମୁହିଁ ମାଗୁଛି ଉପାୟେ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ମୁହିଁ ନ ଛାଡ଼ିବି ନ ବୁଡ଼ିବି ଜଳେ
 ଦଶ ସହସ୍ର ସିଂହର ଛୁଲ ହେବି ବଳେ ।
 ମୋର ମନ କଲେ ମୁହିଁ ଉପାଡ଼ିବ ଗିରି
 ମୋତେ ଯେ ଉତ୍ତନ କରି ମାଡ଼ି ବସିପାରି ।
 ରଖି ପାରିବ ଯେ ମୋର ଗ୍ରୀବା କଟି ସରି
 ବଦନଯାଏ ଆଣିବ ପାଦକୁ ଓଟାରି ।
 ବାମ ଚରଣ ରଖିବ ତହିଁ ମୋର ଆଣି
 ତୁଣ୍ଡେ ପୁରାଇବ ମୋର ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଯେ ଜାଣି ।
 ସେ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ଗୋଟି ମୋର ପଶିବ ତୁଣ୍ଡରେ
 ଛାଡ଼ିବି ମୋହର ପ୍ରାଣ କହିଲି ପ୍ରମୁଦେ ।
 ଅସୁହେଉ ବୋଲି ତାକୁ ବୋଇଲେଯେକାଳୀ
 ରହିଲେକ ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ ଏତେ ଭାଳି ।
 ମୃତ୍ୟୁଭେଦ ଯହୁଁ ମନ୍ତ୍ରୀ କହିଲେ ତାହାର
 ରହିଲେକ ସାଧୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲି ନୃପବର ।
 ଏଣେ ଶୁରି ଭାଇ ବସି କରନ୍ତି ବିରୁର
 ତେଣେ ଅସୁର ସଙ୍ଗରେ ଯୁଦ୍ଧନ୍ତି ନକୁଳ ।
 ରେ ରେ କାର ଶବଦରେ ଘୋର ଧ୍ବନିକରେ
 ସିଂହ ଶାର୍ଝୁଳ ସମର ପ୍ରାୟ ମହାଘୋରେ ।
 ଦୁହିଙ୍କର ମହାଯୁଦ୍ଧ ବେନି ସଶ୍ଚ ଜାଣି
 ମହାଘୋର ଯୁଦ୍ଧରେ ଯେ କମ୍ପଇ ଧରଣୀ ।
 ନକୁଳକୁ ଦାନବ ଯେ କହିଲକ ହସି
 ଲାଗିଲ ଗଳାରେ ତୋର ମହାକାଳ ପାଣି ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲ ଦୈତ୍ୟ କହିଲୁ ତୁ ସତ
 ଅପମୃତ୍ୟୁ ତୋତେ ଦେଇଅଛି ଦଇବତ ।
 ଏତେ ବୋଲି ସେ ନକୁଳ ମାଇଲକ ମୁଥେ
 ହସି ଉଠିଲ ଦାନବ ନକୁଳର ଘାତେ ।
 ବୋଇଲ ଏହି ଯୁଦ୍ଧ ତୁ କରି କି ଜିଣିବୁ
 ଏ ଦେହ ଦେନିଣ ଯମ ମନ୍ଦରକୁ ସିବୁ ।
 ଶୁଣି କୋପଭର ହୋଇ ଉଠିଲ ନକୁଳ
 ଦଇତ୍ୟର ପାଦଧରି କରୁଡ଼ିଲ ଶିଳ ।

ଦାନବର ଦେହ ବାଜି ଭାଙ୍ଗିଲ ପାଷାଣ
 ତେରଦିନଯାଏ ଯୁଦ୍ଧ ହେଲ ନୃପରଣ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ଦଇତ୍ୟର ମୃତ୍ୟୁ କହ ନକୁଳ ଆଗର ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ତ କହିଲ ସେ ଯେ କରୁଛନ୍ତି ରଣ
 ଚରସ୍ତ ହୁଅଇ ଦୁଃଶୀ ଶୁଣି ଗରଜନ ।
 ମୋହର କହନ୍ତେ ସେହି ନ ପାରିବେ ଜାଣି
 ଦୁକୋଦର ଠାକୁର ଯେ କହନ୍ତୁ ପ୍ରମାଣି ।
 ଏହାଙ୍କ ଶବଦ ତାଙ୍କ କର୍ଣ୍ଣକୁ ଶୁଭବ
 ଶତୋଇ ନକୁଳ ଦେବ ଦୈତ୍ୟ ସହାରିବ ।
 ଶ୍ରୀମକୁ ଯେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଧର୍ମରାଜ ପୁଅ
 ମନ୍ତ୍ରୀ କହିବାର କଥା ନକୁଳକୁ କହ ।
 ଶୁଣି ଦୁକୋଦର ହସି ଉଠେ ଟହ ଟହ
 ହସନ୍ତେ ଗୁହ୍ୟ ଲେଖେ ମାତ୍ରୀଦେବୀ ପୁଅ ।
 ଗଦା ତଳେ ଥୋଇ ଠାରି କହେ ବୀରମଣି
 ଗ୍ରୀବାରେ ବାମପାଦକୁ ରଖ ବେଗେ ଆଣି ।
 କନିଷ୍ଠ ଅଙ୍ଗୁଳ ଗୋଟି ମୁଖେ ଦିଅ ନେଇ
 ଏହିରୂପେ ମାର ବୋଲି ତାଙ୍କୁ ଦେଲେ କହି
 ଠାରିଲେ ସେ ଦୁକୋଦର ଜାଣିଲେ ନକୁଳ
 ତୋଳି କରୁଡ଼ି ପକାଇ ଦେଲେ ଭୂମିତଳ ।
 ଦଶସହସ୍ର ସିଂହର ବଳ ଧରେ ଯେହୁ
 ଚଳି-ନ ପାରିଲ ତଳେ ପଡ଼ିଅଛି ସେହୁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଆକାର ତାହାର ବୁଲଇଲ ଦେହ
 ଚଉଦ କୋଶଯାଏ ଯେ ଗିରି ଚୂର ଯାଇ ।
 ନକୁଳ ମାଡ଼ି ବସିଲ ଅସୁର କଟିରେ
 ଦଇତର ରୁଟି ଧରିଅଛି ବାମକରେ ।
 ମେରୁ ଶୂଙ୍ଗ ଜାଣି ଅଟେ ଦଇତ୍ୟର ଶିର
 ଓଟାରନ୍ତେ ହେଲ ସେହୁ ହ୍ରମର ଆକାର ।
 ଅତଳ ହୋଇଲ ଯହୁଁ ନ ଚଳିଲ ସେହୁ
 ନକୁଳ ଯେ କମ୍ପମାନ ହୋଇଲକ ତହୁଁ ।
 ଏ ଅସୁର ନ ମରଇ ମନେ ବିରୁର
 ବିନା ଅର୍ଥେ ଯୁଦ୍ଧକୁ ମୁଁ ଅଇଲ କିପାଇଁ ।
 ମୋହର ଗୁଲନ୍ତେ ତଳେ ନ ତଳେ ଅସୁର
 ଅତଳହୁଁ ଅଧିକ ତ ଏହାର ଶରୀର ।
 ଏତେ ବୋଲି ହୃଦୟଦେ କଲ ବିଷ୍ଣୁ ଚନ୍ଦ୍ର
 ରଣ ଜଗନ୍ନାଥ ତୁମ୍ଭେ ଜଗତ କରତା ।

ଅମେ ଅଟୁ ଅରକ୍ଷିତ କୁଳୀଶୀ ପୁଅ
 ଆଶା କରିଅଛି ସଦା ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ଥ ।
 ଅନ୍ତର୍ମତେ ଆସି କାହୁଁ ମିଳିଲ ବର
 ମାଇଲ ଏ ସୋମବନ୍ଧ ପୁରଲ ତା ଶିର ।
 ଏବେ ଆସି ଦୈତ୍ୟ ଭୁଲେ କଲି ମୁହିଁ ରଣ
 ରଜନୀ ଦିବସ ଆସି ହେଲୁ ତେରଦନ ।
 ଲଣ ନ ପାରିଲ ଦୈତ୍ୟ ଗରକୁଳରାୟ
 ତେଣୁ ତୋତେ ଚିନ୍ତା ମୁହିଁ କଲି ଦେବରାୟ ।
 ଏ ଲଜ୍ଜା ଭରତ ତୁ ବାରେ ନାରାୟଣ
 ଦକ୍ଷତ୍ୟର ସେଉଁରୂପେ ହୁଅଇ ମରଣ । -
 ଶସ୍ତ୍ର ସ୍ଵାଗତ ମୁଖେ ନ ପାଇବି ଲଜ
 ଭରଣିଶ ଧର ମୋତେ ହେ ଦେବାଧିପତି ।
 ଏସନ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତେ ତହୁଁ ଗରମଣି
 ଦ୍ଵାରକାରେ ଥାଇ ତାହା ଜାଣି ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ନକୁଳବୀର ଆତଙ୍କ ଜାଣି ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ନୃସିଂହମୁଖି ପେଶିଲେ ତହୁଁ ଧାତକାର ।
 ବୋଇଲେ ନକୁଳଅଙ୍ଗେ ବିଜେ କର ଯାଇ
 କୋଟିଏ ସିଂହର ବଳ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ ।
 ଦକ୍ଷତ୍ୟର କେଶ ଗର ବାମପାଦେ ଧରି
 ଦୁଇ ପାଦକୁ ନକୁଳ ଆଖିଲ ଓଟାରି ।
 ବାମ କନିଷ୍ଠ ଅଙ୍ଗୁଳି ମୁଖେ ଦେବାବେଳେ
 ପାଟି ପାରିଲ ଦାନବ ଜାଣିଲ ସେ କାଳେ ।
 ଦେଖି କୋପ କଲ ସେହି ଦି ଶୟ ନୃସିଂହ
 ମୁଣ୍ଡ କରୁଛି ଭାଙ୍ଗିଲ ଦୈତ୍ୟ ନାସାଗ୍ରାଣ ।
 ବଜ୍ର ବାଜନ୍ତେ ଯେସନେ ଭାଙ୍ଗି ପଦ୍ମ
 ତେସନ ଭାଙ୍ଗି ଶୋଣିତ ହୋଇଲ ସଞ୍ଜାତ ।
 ହୁଣି ଭିତରେ ଅଙ୍ଗୁଳି ଭରିଦେଲ ନେଇ
 ତକ୍ଷଣେ ମୁକ୍ତ । ଗଲ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ସାଇଁ ।
 ଶରୀର ପଡ଼ିଲ ପ୍ରାଣବାୟୁ ଉଡ଼ିଗଲ
 ନକୁଳ ଜାଣିଲେ ଦୈତ୍ୟବର ଏବେ ମଲ ।
 ମୃତପିଣ୍ଡ ଗୁଡ଼ି ଉଠି ହେଲ ଗରବର
 ବୁଝୁମହୁଣ୍ଡି ତା ଶିରେ କଲେ ସୁନାସୀର ।
 ଅନ୍ତର୍ଗତେ ଡାକିଲେ ସେ ସାଧୁ ସାଧୁ ତୁହି
 ଚଉଦପୁର ରଖିଲୁ ଦକ୍ଷତକୁ ଦହି ।
 ଏତେକ ବୋଲି ଯେ ଯାହା ପୁରକୁ ସେ ଗଲେ
 ଶାଣ୍ଡବେ ବିଜୟୀ ହୋଇ ହରି ସୁମରଲେ ।

ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ମୁନ ଶୁଣ ନୃପବର
 କୁଣ୍ଡଳୀଦୈତ୍ୟ ମାଇଲେ ମାହୀର କୁମର ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଚରଣରେ କଲେ ପ୍ରଣିପାତ
 ଆବର ସେ ଆବୋରିଲେ ବୃକୋଦର ପାର୍ଥ
 ସହଦେବ ନକୁଳର ଚରଣେ ପଡ଼ିଲୁ
 ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦାସ ଚିତ୍ତେ ଚିନ୍ତଇ ଶ୍ରୀପତି ।

କୌରବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହସ୍ତିନାପ୍ରବେଶ

ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ମୁନ ଶୁଣ ନୃପବର
 ଯେତେବେଳେ ସଂଗ୍ରାମରେ ପଡ଼ିଲ ଅସୁର ।
 ସେ ଯାହାର ପୁରେ ତଳଗଲେ ସୁରଗଣ
 ସାରଥୀ ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ଭାଇ ପାଞ୍ଚଜଣ ।
 ବୃକୋଦର ବୋଲେ ଦେବ ଯିବା ନିଜପୁର
 ଶୁଣିଣ ଆଜ୍ଞା ଦିଅନ୍ତି ଧର୍ମ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 କେମନ୍ତେ ଯିବାରେ ବାବୁ ଭାଇ ହେଲେ ହତ
 ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ଭୂରଣିବା ଶଲ୍ୟ ଜୟଦ୍ରଥ ।
 ଶତ ସୋଦର ଆବର ଶକୁନି ସହଚର
 ସଖା ବନ୍ଧୁ ସୋଦର ସେ ସେନା ଅଗ୍ରମିତ ।
 ଏବେ କିସ କରିବା ସେ କହୁଥି ଉପାୟ
 କରପକ୍ଷ ଯୋଡ଼ି କହେ ପବନ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଭୀମ ବୋଲେ ତାହାଙ୍କର ନ ଧରିବା ନାମ
 ଏ କଥା କରିଅଛନ୍ତି ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦୟ କୌରବ ଦୟା ତାହାଙ୍କର ନାହିଁ
 ଦରବ ଯୋଗେ ଅଛନ୍ତି ଯେବେ ମୁଖୁପାଇ ।
 ଆମ୍ଭେ ତହିଁକି ଦେବ କେବଣ ଉପାୟ
 ରୁଲ ଏବେ ବାରୁଣୀକୁ ଯିବା ଦେବରାୟ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଏହା କହିଲୁ ତୁ ମୋତେ
 ସୋଦର ମରିଲେ ମୋର ଯିବଇଁ କେମନ୍ତେ
 ନାଶଗଲ ଯେବେ ରଣେ ନୃପତି କୌରବ
 ସରିଲ ବାବୁ ରେ ସୋମବନ୍ଧର ଗୌରବ ।
 ଆହା ରେ ଭାଇ ମୋହର ନୃପ ଶିରୋମଣି
 ପାର୍ଥକୁ ବୁଝି କାନ୍ଦନ୍ତି ଶିରେ ଦେଇ ପାଣି ।
 ବାବୁ ଧନଞ୍ଜୟ ରକ୍ଷା କର ତୁ ସୋଦର
 ଅଭୟ ସୋମବନ୍ଧରେ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଗର ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ବୋଲି ସବଜନେ ଉଚ୍ଚାରିବେ
 ଯେବେ ସୋମବନ୍ଧାକ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିବେ ।

ଏବେ ଦୈତ୍ୟ ମାରିଗଲା ସରଳ୍ୟ ସହଚେ
 ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଅଶ୍ୱଥାମା ଆଦି ବୀର ଯେତେ ।
 ଶ୍ୱଷ୍ମ ଭୂରଶ୍ରବା ଶଲ୍ୟ ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଲକ୍ଷେ ନୃପତି ଉପରେ ଅଟେ ସେ ରାଜନ ।
 ନ ପାରିବା ଲୋକକୁ ସେ ଯିନା ଜଣୁଥିଲେ
 ଏକା ଦଇତ୍ୟର ହସ୍ତେ ସବେ ନାଶଗଲେ ।
 ଉଦର କୁଳ ଲଜାରୁ ବାବୁ ଧନଞ୍ଜୟ
 ତହୁଁ ତଳ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଧର୍ମର ତନୟ ।
 ଆହା ରାଜମାନେ ବୋଲି ଉଦରେ କାନ୍ଦନ୍ତି
 ଦୈତ୍ୟର ହାତରେ ମୃତ୍ୟୁ ଥିଲା କି ସବୁନ୍ତି ।
 ଭୂମ୍ଭେ ଯେବେ ମଲ ବାବୁ ମରିବ ନା ମୁହିଁ
 ଆଉ ବାହୁଶାବନ୍ଧକୁ ଯିବଇଁ କିପାଇଁ ।
 କେମନ୍ତେ ଦେଖିବି ଅନ୍ଧ ଅଛୁଣୀ ବିକଳ
 ଛୁଡ଼ିବି ଜୀବନ ଭୟ ଏ ପିଣ୍ଡ ଶୃଗାଳ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲ ଦେବ କରିବା ବିଜୟେ
 କେଉଁଠାରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ସୋମବଂଶ ରାୟେ ।
 କତାଅ ସାରଥୀ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ତାକୁ ଦ୍ୟନ୍ତି
 ଦଇତ୍ୟ ହାତରେ ମୃତ୍ୟୁ ଥିଲାକି ସବୁନ୍ତି ।
 ସାରଥୀ କହଇ ତହିଁ ଯୋଡ଼ ବେନପାଣି
 ମଣିମୟ ମୁକୁଟକୁ ଦୈତ୍ୟ ଅଛୁ ଆଣି ।
 ରତ୍ନାବଳୀ ଗଦାବର ଆଣିଥିଲା ସେହି
 ଭାନୁମଣ୍ଡା ଚନ୍ଦ୍ରମାଳା ସହଚେ ଗୋପାଇଁ ।
 ସାରଥୀର ଭୃଷ୍ଟରୁ ସେ ଶୁଣିଣ ଏମନ୍ତ
 ଦେଖିଲେ ପଡ଼ି ଅଛଇ ସେ ସ୍ଥାନେ ଦଇତ୍ୟ ।
 ପଡ଼ିଛି ସେ ମଣିମୟ ମୁକୁଟ ପାଖରେ
 ଦେଖି ବୃକୋଦର ତାହା ବାନ୍ଧିଲା ମଥାରେ ।
 ଭାନୁମଣ୍ଡା ଚନ୍ଦ୍ରମାଳା ତା ଗଳାରୁ କାଢ଼ି
 ପଦକ ଶୋଭିତ ନବରତ୍ନ ଅଛୁ ଜଡ଼ି ।
 ବୃକୋଦର ଗଳାରେ ତା ପକାଇଲେ ନେଇ
 ରତ୍ନାବଳୀ, ଗଦା ତାର ସନ୍ଧି ଧରେ ନାହିଁ ।
 ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ଯେତେକ ବୁଲିଣ ଦେଖିଲେ
 ଲେହଣିରି ମଧ୍ୟରେ ସେ ଯାଇ ଠାବ କଲେ ।
 ନବଜଳ ମେଘ ଜେହେଁ ବିଜୁଳିର ଧାର
 ଲେହଣିରି ମଧ୍ୟେ ତେହେଁ ଦିଶେ ଗଦାବର ।
 ସାରଥୀକ ବୋଇଲେ ସେ ଘେନ ଏବେ ଭୁବି
 ଆଜ୍ଞାରେ ସାରଥୀ ତାକୁ ଧଇଲକି ଯାଇଁ ।

ତିଳେହେଁ ଭୂମିରୁ ଗଦା ନ ପାରିଲା ବୁଲି
 ଯେବଣ ଗଦାକୁ ବହେ ନୃପ ମହାବଳୀ ।
 ସହସ୍ର ସିଂହର ବଳ ଧରେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ତା ଗଦା ତୋଳିବାକୁ କି ସାରଥୀ ଭଜନ ।
 ବୃକୋଦର ବୋଇଲେ ଯେ ଆଉ ଗଦାବର
 ବଢ଼ିଲେ ଘେନିଯାଉ ସେ ନପତି ଶେଖର ।
 ହସିଣ ବୋଇଲେ ତହିଁ ଧର୍ମରାଜ ଯୁଦ୍ଧ
 କିପାଇଁ ରେ ବୃକୋଦର କହିଲୁ ଏମନ୍ତ ।
 ଘେନ ଗଦାବର ବାବୁ ନ ଧରି ବିମନ
 ଆଜ୍ଞା ପାଇ ଘେନିଲା ସେ ଗଦା ଶ୍ରମସେନ ।
 ପଥ କଢାଇ ଆଗରେ ଚଳଇ ସାରଥୀ
 ପାଣ୍ଡବ ପାଞ୍ଚଭାଇ ତା ପଛରେ ଚଳନ୍ତି ।
 ଯେଉଁଠାରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି କୌରବ ସରଳ୍ୟ
 ଚନ୍ଦ୍ରଧ୍ୱଜ ପ୍ରାୟେକ ସେ ଦିଶନ୍ତି ଶୋଭନ ।
 ତିନି ଯୋଜନକୁ ମାଡ଼ି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ବଳ
 ଦେଖିଣ ସେ ଧର୍ମଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଲେ ବିକଳ ।
 ସୈନ୍ୟ ଖୋଜି ଯାଉଁ ଯାଉଁ ଦେଖିଲେସେଥାଣ
 ଯେଉଁଠାରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ।
 ଧଇଲେ ସେ ନୃପବର ଆପେ କୋଳକର
 ନୟନରୁ ଅଶ୍ରୁଜଳ ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ ଗଳ ।
 ବାବୁ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ତୁ କଷ୍ଟା ଜଗଜ୍ଞେଠି
 ଶରଣ ପଞ୍ଜିର ଅଟେ ତୋର ନାମଗୋଟି ।
 ଦିଗବିଜେ କରନ୍ତେ ରେ ଯାଉ ସୈନ୍ୟଘେନ
 ବୋଲନ୍ତି କୁରୁସାଗର ଥାଟ ନୃପଶ୍ରେଣୀ ।
 ଦଇତ୍ୟର ହସ୍ତେ ବାବୁ ମୃତ୍ୟୁ ଥିଲା ତୋତେ
 ଚତୁରଙ୍ଗ ବଳ ଘେନି ପଡ଼ିଲୁ ତୁ ଏଥେ ।
 ଭାଇବନ୍ଧୁ କୁଟୁମ୍ବ ତୋ ସବୁ ଗଲେ ନାଶ
 ଶ୍ୱଷ୍ମ ଭୂରଶ୍ରବା ଆଦି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ପାଶ ।
 ଅନେକ ରୋଦନ ତହିଁ କରନ୍ତି ନୃବର
 କେବଳ ଶୁଣୁଅଛନ୍ତି ଗଙ୍ଗାଙ୍କ କୁମର ।
 ଲଜ୍ଜାମୃତ୍ୟୁ ତାହାଙ୍କର ଗଙ୍ଗା ଛନ୍ତି କହ
 ତେଣୁ ସେ ରକ୍ଷା ପାଇଲେ ରଣେ ଛନ୍ତି ଶୋଭି
 ଆଉ ଯେତେ ଯୋଦ୍ଧା ନାହିଁ ସବୁରି ଜୀବନ
 ଦଇତ୍ୟ ହସ୍ତରେ ତହିଁ ସବେ ଅତେଜନ ।
 ତେରଦିନ ହୋଇଲାଣି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ମୟ
 କାହାର ଶରୀରେ ତିଳେ ଚେତା କାହିଁ ନାହିଁ ।

ବନ୍ଧୁର କରନ୍ତି ମନ ମଧ୍ୟରେ ଅର୍ଜୁନ
 କେମନ୍ତେ ବଞ୍ଚିବେ ଏହି କଉରବ ସୈନ୍ୟ ।
 ଏମନ୍ତ ବନ୍ଧୁର ତହିଁ କରଇ ପାଲ୍‌ଗୁନ
 ସୁବେ ମୁଁ ଖାଣ୍ଡବବନ ଦହୁଥିଲି ପୁଣି ।
 ମୃତ୍ୟୁ ସଞ୍ଜୀବନା ଚୂଷମାନ ତହିଁ ଥିଲା
 ଅଗ୍ନି ଦହନ୍ତେ ସମସ୍ତ ବିନାଶ ହୋଇଲ ।
 ମୋତେ ମାଗିଣ ଅନଳ ତୋଟା କଲେ ହତ
 ଲୁହୁଡୁହୁ ବ୍ୟାଧି ନାଶ କଲେ ସ୍ବାହାକାନ୍ତ ।
 ବନ ଦହନ ଅନ୍ତେ ସେ ବିଭୂତି ଏ ଘେନି
 ମୋହର କରରେ ଦେଲେ ସୁପ୍ରସନ୍ନେ ବହ୍ନି
 ବୋଇଲେ ବାବୁ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ତୁହି ରକ୍ଷା କଲୁ
 ଚନ୍ଦ୍ରପୁରରେ ବ୍ୟାଧିରୁ ଆମ୍ଭେ ଭଲହେଲୁ ।
 ତୁ ଏବେ ଏ ବିଭୂତିକ ଯହେ ଥୋଇଥିବୁ
 ମୃତ ଶାବକ ଉପରେ ନେଇ ପକାଇବୁ ।
 ଶିଶୁଗୃହା କନ୍ଦରରେ ମରିଥିବେ ଯେତେ
 ସ୍ତ୍ରୀବର ଜଙ୍ଗମ ଖାଟ ପତଙ୍ଗ ସହୃଦେ ।
 ଏ ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ି ବିଭୂତି ନେଇ ପକାଇବୁ
 ସମସ୍ତେ ବଞ୍ଚିବେ ତହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଦେଖିବୁ ।
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି ସେ ଅଗ୍ନି ଦେଲେକ ବିଭୂତି
 ଚତୁଷ୍ପାଶେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନେ ଗଲେ ସ୍ବାହାପତି ।
 ଘେନିଣ ସେଠାରୁ ମୁହିଁ ହୁଅନ୍ତେ ବାହାର
 ଇନ୍ଦ୍ରୁଁ ଆସି କହିଲେ ମୋହର ଶ୍ରେମୁର ।
 ଅଗ୍ନି କ ଦେଲୁ ଖାଣ୍ଡବ ନାମେ ମୋର ବନ
 ଏବେ ମୁଁ ଯାହା କହିଲ ଶୁଣରେ ନନ୍ଦନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପୁର ହେଲା ଚୂଷ ମାଗି ନ ପାଇଲ
 ତୋତେ ମାଗି ଏବେ ତୋଟାଯାକ ସେ ଭସିଲ
 ଅମର ମହାଭିଷୟମାନେ ଥିଲେ ତହିଁ
 ସହସ୍ର ଉନବିଂଶତି ଯୋଜନ ଅଟଇ ।
 ଶାବକନ୍ତୁ ଆସି ଥିଲେ ସେ ତୋଟାରେ ଯେତେ
 ସବୁ ସେ ଖାଇଲା ଲେଉକର କୋପତଡ଼େ
 ତୋହସୋଗୁଁ ବାବୁ ମୋର ରାଜ୍ୟ ହେଲା ହତ
 ହତ୍ୟାର କାରଣ ତୁହି ହେଲୁ ବାରପାର୍ଥ ।
 ଏମନ୍ତ କରି ପୁଣି ମୁଁ ଅରଜିଲି ତୋତେ
 ଲକ୍ଷେ ବରଷ ଆରୋପ କଲି ଯହିଁ ଯେତେ ।
 ତୁ ତାହା ଚଳିବରଷ ମଧ୍ୟ ହତ କଲୁ
 ସାକ୍ଷାତରେ ପୁର ତୁହି ଏଡ଼େ କଷ୍ଟ ଦେଲୁ ।

ଏବେ ଯେବେ ତୋଟାଗୋଟି ଦେଇପାରୁ କରି
 ତେବେ ସିନା ସବୁ ଧର୍ମ ରହିବ ତୋହର ।
 ପିତାର ବଚନେ ମନ୍ତ୍ର ସୁମରିଲି ମୁହିଁ
 ଅଗ୍ନିଙ୍କର କଥା ମାନ ମଧ୍ୟରେ ଚିତୋଇ ।
 ମନେ ବନ୍ଧୁରିଲି ଅଗ୍ନି କହିଛନ୍ତି ମୋତେ
 ବଞ୍ଚନ୍ତି ମଲା ପ୍ରାଣୀଏ ଭୟକୁ ପକାନ୍ତେ ।
 ପରାସ୍ତା କରିବା ଆମ୍ଭେ ଏହିଠାରେ ଜାଣ
 ବୋଇଲି ଯେ ସୁଖେ ତୁମ୍ଭେ ଯାଅ ସୁରରଣ
 କାଲି ଦେଖିବ ଗ୍ରେ ପିତା ଘେନି ସୁରଗଣ
 ଶୁଣିଣ ସେ ଆଖଣ୍ଡଳ ହେଲେ ତୋଷମନ ।
 ପିତାଙ୍କୁ ପ୍ରବୋଧି ତହିଁ ବାହାରିଲି ମୁହିଁ
 ତୋଟାର ମଧ୍ୟେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲି ଯାଇଁ ।
 ତୁଣୀରୁ କାଢ଼ିଲି ଯେ ଶାବନ୍ୟାସ ଶର
 ଭୟ ବୋଲିଲି ନେଇଣ ନାରାତ ମୁନର ।
 ମନ୍ତ୍ର ସୁମରି ବସାଇ ନାରାତକୁ ଗୁଣେ
 ବୁଝାଇ କହିଲି ତାକୁ ତଥାପି ଏସନେ ।
 ଗ୍ରେ ଶସ୍ତ୍ରରାଜ ତୁ ଯାଇ ତୋଟାରେ ପଡ଼ବୁ
 ଯହିଁ ଯେତେ ଦୃଷ୍ଟ ତହିଁ ସବୁ ଲଗାଇବୁ ।
 ଶତ୍ରୁ ଅଧିକ ହୋଇବ ପୁଣି ଗୁଣ ଯେତେ
 ଦେବତାମାନେ ଦେଖିବେ ଆସି ଦୃଷ୍ଟି ପଥେ
 ଏତେ ବୋଲିଣ କରନ୍ତୁ ଛୁଡ଼ନ୍ତେ ମୁଁ ଶର
 ଚଳିଲ ନାରାତ ଗୋଟି-ଘୋଟିଲ ଶିଖର ।
 ସବୁଠାରେ ଲଗିଲ ସେ କିଛି ନ ଛୁଡ଼ିଲ
 ଗତୁ ଶତଗୁଣେ ତୋଟା ଗୋଟି ଉପୁଜିଲ ।
 ଶାବକନ୍ତୁ ଦୃଷ୍ଟ ଆସି ଯହିଁ ଯେତେ ଥିଲେ
 ବିଭୂତି ପଡ଼ନ୍ତେ ତହିଁ ସବେ ଉପୁଜିଲେ ।
 ଉପୁଜାଇ ସେ ନାରାତ ତୁଣୀରେ ପ୍ରବେଶ
 ପରାସ୍ତା କରିଣ ମୁହିଁ ହୋଇଲି ହରଷ ।
 ସ୍ବର୍ଗକୁ ନ ଯାଇ ତହିଁ ଗଲି ବନଭୋର
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ଭ୍ରମିଲି ମୁହିଁ ଅଟବା ମଧ୍ୟର ।
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ବତ ମନୁ ବଦନ୍ତି ଅଗନ୍ଧି
 ମନେ ତାହା ସୁମରିଲେ ବାସବ ସନ୍ତତି ।
 ସେହି ଶାବନ୍ୟାସ ଶର ତୁଣୀସ୍ଥ କାଢ଼ିଲେ
 ସୋହର ନିମନ୍ତେ ସେହି ନାରାତ ଦେଖିଲେ
 ଧନୁରେ ଗୁଣ ଦେଇଣ ତହିଁ ବସାଇଲେ
 ନାରାତର କର୍ଣ୍ଣେ ସେହି ମନ୍ତ୍ରକୁ କହିଲେ ।

ବୋଇଲେକ ହାଣ ରଥୀ ଅଶୁଣି ପଦାତି
 ଯେତେ ବାଦ୍ୟକାର ମର ଯହିଁ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।
 ସମସ୍ତେ ବଢ଼ିବେ ତୋର ଲାଗିକରି ମୁନ
 ଏତେକ କହି ନାଗର ବନ୍ଧଲେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ମୁହୂର୍ତ୍ତମାତ୍ରେ ଲାଗିଲେ ଯାଇ ସବୁଠାରେ
 ଲେଉଟି ସେ ଶୟ ଆସି ପଶିଲ ତୁଣୀରେ ।
 ନଦ୍ରାରୁ ଉଠିବା ପ୍ରାୟେ ଶୋଇଥିବା ପ୍ରାଣୀ
 ଉଠିଲେକ କଉରବେ ତେସନକ ଜାଣି ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଡାକନ୍ତି ବେଗେ ମାର ମାର
 ଉକେ ଡାକନ୍ତି କେଣେ ତୁ ଗଲୁର ଅସୁର ।
 ହସିଣ କହନ୍ତି ଗଙ୍ଗା ଦେଶୀକର ସୁତ
 ତୁମ୍ଭର କି ଭେଟ ଆଉ ହୋଇବ ଦଇତ୍ୟ ।
 ସବୁ ଏକରୁଣି ହୋଇ ତହୁଁ ଗଲେ ତଳ
 ନୃପତି ଛୁମ୍ବରେ ଯାଇଁ ଶ୍ଵେତ ଦ୍ରୋଣ ମିଳି ।
 ଏମନ୍ତ ବେଳେ ପାଣ୍ଡବ ଗାର ପାଞ୍ଚଶୁଭ
 ଶ୍ଵେତ ଭୂରଣ୍ଡବା ପାଦେ ପ୍ରଣିପାତ ହୋଇ ।
 ଦ୍ରୋଣ ଗଲ ଅଶ୍ରୁଧାମା ବାହୀକ ସେ କର୍ଣ୍ଣ
 ସୋମଦତ୍ତ କୃତବର୍ମା ନୃପ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ଯାହାକୁ ଯେହୁ ପ୍ରଣାମ କଲେ ଯେହାମତେ
 ଏକା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଛାଡ଼ି ଆବରଣ୍ଡି ଯେତେ ।
 ବୃଷଭାନୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପାଦେ ପ୍ରଣମିଲେ
 ଶିରେ କର ଦେଇ ତାଙ୍କ ଆଗେ ଉଷା ହେଲେ ।
 ପରୁରଇ ନରପତି ଥିଲ ତୁମ୍ଭେ କାହିଁ
 ଏଥକୁ ଅଇଲ ତୁମ୍ଭେ କିମର୍ଥେ ବୋଲଇଁ ।
 ବୃକୋଦର ବୋଲଇ ଏ ସାରଥିକ ସୁତ
 କହି ତୁନି ହୋଇଲ ସେ ପବନର ବସା ।
 ଏହା ଶୁଣି ସାରଥିକ ବୁଝିଲ ସେ ଶୟେ
 କହ ହୋ ସାରଥି ଯାହା ଏ ମାରୁତି କହେ ।
 ଶୁଣି ସାରଥି ଯୋଡ଼ିଲ ଶିରେ ଦେଇ କର
 ଅବଧାନ କରି ଶୁଣି ନୃପତି ଶିଖର ।
 ଯେଉଁ ଅସୁରକୁ ବାଟେ ଭେଟିଲ ନୃପତି
 ଘୋରଯୁଦ୍ଧେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମାରଇ ସେ ଧାତ ।
 ଜାଣିଥିବ ଯେହେ ଯୁଦ୍ଧହେଲ ନରନାହା
 ସଂଗ୍ରାମରେ ପଡ଼ିଲୁ ତୁ ହୋଇ ନିରୁପାହା ।
 ଗୋଟିଏ ଯେ ନ ବଢ଼ିଲ ପଡ଼ିଲ ସମସ୍ତେ
 ଜୟକରି ବାହୁଡ଼ିଲ ଏଠାରୁ ଦଇତେ ।

ମଣିମୟ ମୁକୁଟ ଯେ ହାର ରହାବଳୀ
 ଏକାନ୍ତ ଦେନ ଅସୁର ଗଲ ବେଗେ ତଳି ।
 ଦେଖିଣ ତରୁଣ ଦେବ ହୋଇଲଇଁ ମୁହିଁ
 ବୋଲଇ ମୁଁ ହସ୍ତିନାରେ କିକହିବ ଯାଇ
 ରଥ ଚଢ଼ି ତହୁଁ ମୁହିଁ କଲଇଁ ଗମନ
 ପଥରେ ଭେଟିଲ ଦେବ ମାଦ୍ରୀର ନନ୍ଦନ ।
 ଚିନ୍ତାଭରେ ମୁଁ ସେ ତାକୁ ନ ପାରିଲି ଜାଣି
 ମୋତେ ସେ ନକୁଳ ଗାର ତତକ୍ଷଣେ ଚାହିଁ ।
 ପରୁରଲେ କି ହୋ ତୁହି ମନସ୍ତ ସାରଥି
 କେଣିକି ତୁ ଯାଇଥିଲୁ ଶୂନ୍ୟ ରଥୀ ସାଥୀ ।
 ତେତେବେଳେ ଚାହିଁଲି ଏ ଅଟନ୍ତି ନକୁଳ
 ରଥରୁ ମୁଁ ଡେଇଁଯାଇଁ ପଡ଼ି ପାଦତଳ ।
 ସଂଗ୍ରାମର ବାରତା ଯେ କହିଲି ସମସ୍ତ
 ଶୁଣିଣ କୋପକଲେ ସେ ମାଦ୍ରୀଦେବୀ ସୁତ ।
 ମୋତେ ବୋଇଲେ କତାଅ ବାଟ ବେଗେତୁ
 କେବଣ ବାଟେ ଦାନବ ଯାଉଅଛୁ କାହିଁ ।
 ରଥ ଛାଡ଼ି ଦେବ ମୁହିଁ କତାଇଲି ପଥ
 ଆରଡ଼ିକ ପରବତେ ଭେଟିଲେ ଦଇତ୍ୟ ।
 ଯୋଜନ ଦୁରୁ ଦିଶିଲ ଦଇତ୍ୟର ଦେହ
 ରହ ରହ ବୋଲି ଡାକ ଦେଲେ ମାଦ୍ରୀପୁଅ
 ରହ ରହ ବୋଲି ଗାରେ ଉକେ ଡାକଦେଲ
 ପାଲଟି ରହିଲ ସେହି ଦୈତ୍ୟକୁଳସାଇଁ ।
 ନକୁଳ ଭେଟ ହୋଇଲ ଅସୁର ସଙ୍ଗତେ
 ପବତ ନିକଟେ ଛୋଟ ପବତ ଯେମନ୍ତେ ।
 ଯେତେ ଯୁଦ୍ଧ ହେଲ ତହିଁ ଦେବ ଅପ୍ରମିତ
 ବଚନରେ କହିବାକୁ ନୁହଇ ସମର୍ଥ ।
 ତେରଦିନଯାଏ ତହିଁ ହେଲ ଘୋରରଣ
 କେହି କାହାର ନୋହିଲ ତହିଁ ହାର ଜଣ ।
 ଜୟ ନ ଦେଖି ବାରୁଣାବନ୍ଦେ ଗଲ ଧାଇଁ
 ଶୁଣି ଧାଇଁଲେ ଠାକୁରେ ଦେନ ତନି ଭାଇ ।
 ମୁହୂର୍ତ୍ତକେ ସେଠାବରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ
 ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖି ତା କତିକି ନ ଗଲେ ଏ କେହି ।
 ମହାଗୋର ଯୁଦ୍ଧ ପୁଣି ଦେଖନ୍ତି ତାଙ୍କର
 ମନରଇ ଦାନବ ସେ ଅଟଇ ଅମର ।
 ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀକ ସେ ବୁଦ୍ଧପରୁରଲେ
 ଦଇତ୍ୟର ମୃତ୍ୟୁ ଏଥେ ଅଛି କି ବୋଇଲେ ।

ମନ୍ତ୍ରୀବର କହନ୍ତେ ଯେ ତାହାର ବ୍ୟବସ୍ଥା
 ଯେଉଁଠି ଦାନବର ମୃତ୍ୟୁଗତ ପତ୍ନୀ ।
 ତାର ମୃତ୍ୟୁଦେବ ଜାଣି ସେ ନକୁଳ ଗର
 ମୁଖେ ମାରନ୍ତେ ଦୈତ୍ୟର କର୍ମ ଲ ଶରୀର ।
 ଉତ୍ତମ କରି କଟିରେ ମାଡ଼ିବସି ତାର
 ବାମପାଦରେ କେଶକୁ ମାଡ଼ିଲେ ଆବର ।
 ଶ୍ରୀବା ବାମପାଦ ତାର ଓଟାରି ଆଣିଲେ
 ମୁଖେ ବାମପାଦ କାଣି ଅଙ୍ଗୁଳି ଭରିଲେ ।
 ଚକ୍ରପାଣି ଅସୁରର ପ୍ରାଣ ଗୁଡ଼ିଗଲେ
 ସ୍ବଗପୁର ଦେବତାଏ ଜୟ ଜୟ କଲେ ।
 କୁଣ୍ଡେ ଅଙ୍ଗୁଳି ପଶନ୍ତେ ଗୁଡ଼ିଗଲ ପ୍ରାଣ
 ମେରୁ ମନ୍ତର ଅଟଇ ସେହି ବଡ଼ ଟାଣ ।
 ଦଳତର ମରଣକୁ ଦେବତାଏ ଗୁହଁ
 ପୁଷ୍ପକୃଷ୍ଣ କଲେ ଶିରେ ଶରୀଦେଶ ସାଇଁ ।
 ଦଳତ୍ୟ ମାରି ମୁକୁଟ କୁଣ୍ଡଳ ଆଣିଲେ
 ରତ୍ନାବଳୀ ଗଦା ତୋର ପଦତେ ପାଇଲେ ।
 ଭୃମୁର ମରଣ ବାଣୀ ଶୁଣିଲେକ ଯହଁ
 ଅନେକ ରୋଦନ କଲେ ଠାକୁର ଯେ ତହଁ
 ଶୋକଭର ହୋଇ ତହଁ ଠାକୁର ଅଇଲେ
 ସକଳ ସଜନୀ ପଡ଼ିଥିବାର ଦେଖିଲେ ।
 ଭାଇ ଭାଇ ବୋଲି ତଳେ ପଡ଼ିଲେକ ତଳି
 ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ ତାଙ୍କୁ ଧଇଲେକ ତୋଳି ।
 ଅର୍ଜୁନେ ଗୁହଁ ବହୁତ ରୋଦନ ସେ କଲେ
 ଦେଶ ତୋହର ସୋଦରମାନେ ନାଶଗଲେ
 ଏହାଙ୍କ ନିଧନ ଯେବେ ଶୁଣେ ଧୈତ୍ୟସ୍ତ୍ର
 କେ ସହ ପାରିବଟିକି ତାହାର ଅରଣ୍ଧ୍ର ।
 ତାହାଙ୍କ ବିକଳ ଦେଖି ମୁହଁ ନ ବର୍ତ୍ତିବ
 ଏହାଙ୍କୁ ଗୁଡ଼ି କେମନ୍ତେ ଘରକୁ ମୁଁ ଯିବ ।
 ସୋଦର ଭାଇ ମୋହର ଲକ୍ଷ୍ମବନ୍ଧୁ ମଲେ
 ଏହାଙ୍କ ନିଧନେ ମୁହଁ ବର୍ତ୍ତିବକି ଭଲେ ।
 ଏତେ ବୋଲି ଦେବ ପଡ଼ିଗଲେ ମୂର୍ଚ୍ଛାପାଇ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଅନେକ ସେ କହିଲେ ବିନୟୀ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦଣ୍ଡେ ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧରିବା
 ଆମ୍ଭର ଯେ ଏକବୃଦ୍ଧି ଅଛଇ କରିବା ।
 ଏତେ ବୋଲି ଦେବ ଦେନ ଅମର ଭିଷୟ
 ଶାଶ୍ବତ ଦହନେ ଅଗି ଦେଇଥିଲେ ସିଦ୍ଧି ।

ସେଉସୁ ଅର୍ଜୁନ ଶରମୁନେ ଲଗାଇଲେ
 ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ି ସେ ନାରାଚ ଗୋଟି ଗୁଡ଼ିଦେଲେ
 ଯେତେ ହାତୀ ରଥୀ ଅଶ୍ବ ନୃପତି ପଦାତି
 ସୈନ୍ୟ ସେନାପତି ଅଙ୍ଗେ ସବୁରି ଲଗାନ୍ତି ।
 ସେ ବିଭୂତି ଲଗି ତୁମ୍ଭେ ପାଇଲ ଶାବନ
 ଏ କଥାହିଁ ତଥ୍ୟ ଦେବ ଶୁଣ ସାବଧାନ ।
 ଶୁଣିଣ ହରଷ ହେଲେ ଶ୍ଯାମ ଅଶ୍ବଥାମା
 ଦ୍ରୋଣ କୃପ ଭୂରଶ୍ରବା ଶଲ୍ୟ କୃତବର୍ମା ।
 ଶ୍ଯାମ ଦ୍ରୋଣ ବୋଲନ୍ତି ରେ ସାଧୁ ଧନଞ୍ଜୟେ
 ଏ ମରଣୁ ଉତ୍ତରକୁ ତୋହର ଉପାୟେ ।
 ସାଧୁ ପାଣ୍ଡବେ ବୋଲି ସେ ଉତ୍ତରକୁ ଧୃମ
 ସମସ୍ତେ ବୋଇଲେ ଯହଁ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ବାଣୀ
 ଶ୍ଯେତହସ୍ତୀ ଉପରେ ସେ ବିଜେ ଧର୍ମସୁତ
 ଆବର ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଦେନ ଗୁରୁଭ୍ରାତ ।
 ଶ୍ଯାମ କର୍ଣ୍ଣ ଆଦିକୁ ଯେ କରି ସମ୍ବୋଧନ
 ଆପଣାର ଭୁବନକୁ ବିଜେ ଧର୍ମାନନ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନିଜ ରତ୍ନବରେ ଆରୋହିଲ
 ସମଦଣ୍ଡ ଦେନ ତହଁ ରଜା ବିଜେ କଲ ।
 ହସ୍ତିନା ନଗର ମଧ୍ୟେ ହୋଇଲକ ଯାଇ
 ସଞ୍ଜୟ ଯେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ରଜା ଆଗେ କହି ।
 ଶୁଣ ସାବଧାନେ କୁ ତୁହୋ ନୃପତି ଶେଖର
 ବିଗବିଜେ କରିଗଲେ ତୁମ୍ଭର କୁମର ।
 ସଙ୍ଗତରେ ଶ୍ଯାମ ଦ୍ରୋଣ ଆଦି ଭାଇମାନେ
 ଅନେକ ସମ୍ବାର ସାଜି ସମଦଣ୍ଡ ସୈନ୍ୟେ ।
 କେତେକେଁ ଦୂର ଗମନ କରି ସବେ ଗଲେ
 ବାଟରେ ଯାଉ ଦନ୍ତୁଳ ଗୋଟିଏ ଦେଖିଲେ
 ମହାପ୍ରତାପୀ ଅଟଇ ଦୈତ୍ୟକୁଳପତି
 ଗୋଲସୁତ କରି ସେହୁ ମାଇଲ ସବୁନ୍ତି ।
 ସାରଥ୍ୟ କହନ୍ତେ ଗର ନକୁଳ ଯେ ଗଲ
 ଦୈତ୍ୟର ସଙ୍ଗେ ଅନେକ ଦିନ ଯୁଦ୍ଧ କଲ ।
 ପୁଣି ସାରଥ୍ୟ କହନ୍ତେ ଶୁଣି ଧର୍ମସୁତ
 ତିନିଭାଇ ସଙ୍ଗେ ଦେନ ଦେଲେ ଉପଗତ ।
 ସହଦେବଙ୍କୁ ପବୁରି ମୃତ୍ୟୁ ତାର ଜାଣି
 ମାଇଲ ତାକୁ ନକୁଳ ଗର ଚୁଡ଼ାମଣି ।
 ତହଁ ଆସି ବାଟେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଦେଖିଲେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ବହୁଶୋକ କଲେ

ଅର୍ଜୁନ ସେ ଜୀବନୀୟ ଶରକୁ ପେଶନ୍ତେ
 ସମସ୍ତେ ବଞ୍ଚିଲେ ପୁଣି ବଳ ଥିଲେ ଯେତେ
 ଏବେ ଆସି ହସ୍ତି ନାରେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବାରୁଣା ଗଲେ ତାଙ୍କ ନିଜ ବାସ ।
 ଶୁଣି ରାଜା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବହୁତ ବିସ୍ମୟେ
 ସବୁଠାରେ ରଖନ୍ତି ତ ପଣ୍ଡୁ ପ୍ରଞ୍ଚପୋଏ ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଯାଇ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୀର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଆସି ଆପଣା ନକର ।
 ସେ ବିଧିରେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରଣ ନୃପତି
 ଆସ୍ଥାନ ଉପରେ ଆସି ବିଜେ କଲ ଧାତ ।
 ଶୁଣୁ କର୍ଣ୍ଣ ଭୂରଶ୍ରବା ବାହୁକ ବିକର୍ଣ୍ଣ
 ଦ୍ରୋଣ କୃପ ଅଶ୍ୱଥାମା ବସନ୍ତେ ଆସ୍ଥାନ ।
 ସମାବେଶରେ ଆସ୍ଥାନ କରି କୁରୁସାହି
 ସଞ୍ଜୟ ସେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ମିଳିଲେକ ଯାଇ ।
 ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଓଲଟିଲେ ଧାତ
 ଶତେକ ପୁତ୍ର ଆସିଣ ଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ।
 ଶୁଣୁ ସେ କହିଲେ ତହିଁ ସକଳ ବୃନ୍ଦ
 ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ରାଜା କୁରୁନାଥ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ସେ ଦିନର ସଭା ମଉଳଲ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସେ ଭିତର ପୁରେ ବିଜେ କଲ ।
 ସେ ଯାହାର ପୁରେ ଯାଇ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ଶରଣ ଶ୍ରୀଶାରଳାଦାସ ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜୟଦେବ ହରି
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ସୁମର ନରେ ଯିବ ତରି ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ବନ୍ଧୁ ମୋର ଜଗନ୍ନାଥ ପିତା
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ମୋହର ସେ ଲକ୍ଷ୍ମଣଦେବତା ।
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ସୁମର ଜୀବ ଥିବାଯାଏ
 ଶାରଳାଦାସ ଶରଣ ଜଗନ୍ନାଥ ପାଏ ।
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁର ବ ସିନା ଶ୍ରୀଶାରଳା ଚଣ୍ଡୀ
 ଶ୍ରୀମୁଖ ତୋହର ଶୋଭା ସିନ୍ଧୁ ରରେ ମଣ୍ଡି ।
 ଦ୍ଵାପରପୁର ଶ୍ରୀଜୁଳା ନାମେ ଉତପତ୍ତି
 ସେ ରୂପକୁ ଚିନ୍ତାକଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ନୃପତି ।
 କଳିଯୁଗେ ମାଗୋ ତୋର ଦେଖାଇଲୁ କାପେ
 ଶ୍ରୀଶାରଳା ଚଣ୍ଡୀ ନାମ ବହୁ ମହାମାୟେ ।
 ଜୟ ଦେବୀ ତୁ ଅନାଦି ଅଛି ସିଦ୍ଧକାୟେ
 ଖଟନ୍ତି ତେତିଶକୋଟି ଦେବେ ତୋରପାୟେ ।

ମାଗୋ ଏହା ଲେଖିବାକୁ ଗୋଟିଏ କିମୋତେ
 ଶାରଳାଦେବୀ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ବାରେ ମୋତେ
 ଶ୍ରୀଅନାଦି ଦେବୀର ମୁଁ ଖଟଇ ଚରଣେ
 ସେ ଗୁଣ ଶୁଣିଲେ ମୋଷ ହୋଇଯିବେ ଜନେ
 ଶ୍ରୀପିତ ଶାରଳା ଦେବୀ ଚରଣେ ଦଇନ
 ସମଦଣ୍ଡ ଶ୍ରୀବାକୁ ନମେ ଶୁଦ୍ରମୁନ ।
 ଜୟ ତୁ ସଦାଶିବ ହେ ପରମ ଶିଶୁର
 ତୁହି ସିନା ଏ ସକଳ ଜଗତଠାକୁର ।
 ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗେ ଅମ୍ଭିକା ତୋର ଶୋଭେ ହି ଲେଉଟ
 ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ର ମଉଳି ତୁ ଦିଶା ନରଞ୍ଜନ ।
 ଦୃଷ୍ଟର ପିଠିରେ ଦେବ ବିଜୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
 ନବଲକ୍ଷ ଡମ୍ବରୁ ତୋ ବାଜେ ଅନ୍ତଃକ୍ଷେ ।
 କଣ୍ଠରେ ଗରଳ ଭୟ ବିଲେପନ କାୟ
 ଅଳ୍ପ କୁଷ୍ଠ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଯା ଦରଶନେ କ୍ଷୟ ।
 ଅନଳ ନୟନେ ଯାର କାମଦେବ ଜାଳି
 ହି ବେଣୀ ସଙ୍ଗମେ ଗଙ୍ଗା ଜଟାଜୁଟେ ଖେଳ
 ଶ୍ରୀବିଶ୍ଵନାଥ ଚରଣେ ଅଟଇ ମୁଁ ଦାସ
 ଶତସହସ୍ର ପ୍ରଣାମ ଶ୍ରୀଶାରଳାଦାସ ।

ନାରକାସୁରବଧ ଓ ପାରିଜାତ ହରଣ

ବୈବସ୍ଵତ ମନୁ କଲେ ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପୂଜା
 ପୁତ୍ର ସାପ ଦେଲେ ପୂଜା କରେ ମହାରାଜା ।
 ଆଦିପତ୍ନୀ କହିଲେ ସେ ଦବ୍ୟରସ ବାଣୀ
 ଭୂପତି ହେଲ ମୋ ମନ ତବ ମୁଖୁଁ ଶୁଣି ।
 କୁଣ୍ଡଳୀ ବଧ ଅନ୍ତେ କି ଚରିତ ହୋଇବ
 ତହିଁର ବିଧାନ ମୋତେ ବୁଝାଇ କହିବ ।
 ଅଗସ୍ତି କହନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ବଡ଼ ବିଜ୍ଞବନ୍ଧୁ
 ଶୁଣ ସାବଧାନେ ମଧ୍ୟପତ୍ନୀର ଚରିତ ।
 ନାରକାସୁରକୁ ବଧ କରି ନାରାୟଣ
 ତହିଁ ହରିଲେ ସେ ପାରିଜାତ ପୁଷ୍ପ ପୁଣା ।
 ତହିଁର ପ୍ରସାଦ ତୋତେ କହିବ ନୃପତି
 ହେତୁକରି ଶୁଣ ହେଲ ଯେସନେକ ଶୁଭ ।
 ନାରକା ନାମରେ ଥିଲ ଏକଇ ଦଇତ୍ୟ
 ସେ ଦୈତ୍ୟର ବଳବୀର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ଅପ୍ରମିତ ।
 ସ୍ଵର୍ଗେ ପଶି ସବୁ ଭଗ୍ନ କରଇ ଅସୁର
 ହରିଲେ ତା ଚେତ ଦେଖି ହେବ ଆଶଶ୍ରୁ ।

ସମସ୍ତ ଦେବଙ୍କୁ ମୋକ କରି ପୁରନ୍ତର
 ନିଶାଳାଳେ ମିଳିଲୁ ମା ଦ୍ଵାରକା ନଗର ।
 ସପ୍ତସାଜର ସ୍ଵରେ ବସିତ ଭଗବାନ
 ପାଲଟି ଲମ୍ବ ଦେବତା କଲ ଦରଶନ ।
 ଶ୍ରୀଚରଣ ନିଉଁସିଲ ଶିର ଦେଇ କର
 ନମସ୍କ ଜଗତବନ୍ଧୁ ଜଗତ ଯୋଦ୍ଧା ।
 ନମସ୍ତେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣରୂପ ପୃଥ୍ଵୀ ବାସନ୍ତର
 ଅସୁର ନାଶନ ଦେବ ଲୋକ ଅବତାର ।
 କଂସକେଶୀ ନାଥଲଲ ଅସୁରମୁଳ ମୁଳେ
 ପୃଥ୍ଵୀର ଶର ନର କୁହେ କୁହେଲେ ।
 ଆମ୍ଭେ ଦେବଗଣ ବେ ଶରଣ ଲୋକର
 ଦୁଃଖ ଦିଅର ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ନାରକା ଅସୁର ।
 ସକଳ ଦେବତା ମିଳି ଏକମୁଖ ହୋଇ
 ଶେବନ କରିବୁ ସବେ ପ୍ରଭୁ ମୁଖ ଚାହିଁ ।
 ପୁଣି ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କୁ କମଳନୟନ
 ଦେବତା ଏ ଶୋଭା କର କେବଣ କାରଣ ।
 ସେ ଅସୁର ସେ କାହାର ଅଂଶେ ଜାତହୋଇ
 କେତେ ବଳବନ୍ତ ସେହୁ ଗତିଷ୍ଠ ଅଟଇ ।
 କେଉଁ ଦେଶ ଅଟଇ ଯେ ତାର ବସସ୍ଥାନ
 କେତେକ ବଳ ଆବର କେତେ ତାର ସୈନ୍ୟ
 ଶୁଣି ପୁରନ୍ତର କହେ ଯୋଡ଼ି ଦେହକର
 ଅବଧାନ ହେଉ ଦେବ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଈଶ୍ଵର ।
 ସତ୍ୟପୁରରେ ବକାରି ନମେ ସମ୍ବନ୍ଧର
 ତରୁ ଶୁକୁ ଅସୁରୀ ତଥୁ ଗୁରୁବାର ।
 ସେହିନ ସ୍ଵର୍ଗଗନ୍ଧର୍ବୀ ମେନକା ଅପ୍ସରୀ
 ଗଣ୍ଡଲ ନଦୀକ ସେହୁ ଗଲ ସ୍ଥାନ କରି ।
 ବିଷ୍ଣୋଟ ନାମେଣ ଥିଲେ ଏକ ମହାରୁଣି
 ପେ କରୁଥିଲେ ମୋହ ନଦୀତୀରେ ବସି ।
 ଅପ୍ସରୀ ତାର ହାନ ସାଜିଲ ବହନ
 ସଙ୍ଗତରେ ଥିଲେ ତାର ସହଚରୀ ଗଣ ।
 ଅପୂର୍ବକ ପୁରଣ ସେ ସ୍ଵର୍ଗ ଅପ୍ୟୟ
 ତାକୁ ଦେଖି ମୁନ ହେଲେ କାମ ବାଣେ ଘାରି
 ଅସାଷ୍ଟମ ହୋଇ ମୁନ ପଡ଼ିଲେ ସେଠାରେ
 ରେତ ସ୍ଥଳିତ ହୋଇଲ ପୃଥ୍ଵୀ ଉପରେ
 ଏମନ୍ତ ଦେଖିଲେ ଅପସରି ମୁନଗୋଟି
 କୋଳକରି ତାଙ୍କୁ ଯାଇଁ ଧରିଲ ସାରିଟି ।

ମୁଖରେ ଜଳ ସିଞ୍ଚଣ ଚେତା ତାଙ୍କୁ କଲ
 ଅଙ୍ଗ ସଂପର୍କ କରି ରତନାତ ଦେଲ ।
 ରୁଷିର ସଙ୍ଗେ ରହିଲ ମେନକା ଅପ୍ସରୀ
 ତନି ଦିନ ତନିସ୍ଵପ୍ନେ ପୁରନ୍ତ ନ ସରି ।
 ଅପ୍ସରୀ ସଙ୍ଗେ ଯେଉଁ ସହଚରୀ ଥିଲେ
 ନିଶାଣ ହୋଇ ବାହୁଡ଼ି ସ୍ଵର୍ଗପୁର ଗଲେ ।
 ରେତ ସ୍ଥଳିତ ହୋଇଲ ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ
 ପାଲଟି ପଡ଼ିଲ ପୁଣି ଭୂମିର ଉପରେ ।
 ମେ ରେହୁଁ ପରୁଷ ଏକ ହୋଇଲେ ଜାତ
 ଶବେକ ଶୁଣିଲ ସେହୁ କର୍ମୀଲ ଜଗତ ।
 ପୁରନ୍ତ ଶେଷେ ମେନକା ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ଗଲ
 ପୁନ ଦେଖି ମହାରୁଣି ବନରେ ରହିଲ ।
 ପୁନକୁ ବୋଲିଲ ରୁଷି ଶୁଣିଲେ କୁମର
 ନବଯୁବା ସୁରୁପ କୁ ଏହାସତ୍ୟ ଧର ।
 ରୁଷିହର ବଚନ ସେ ଅନ୍ୟଥା ନୋହିଲ
 ତକ୍ଷଣେ କୁମରମଣି ସୁବକ ହୋଇଲ ।
 ସନ୍ଧ୍ୟା ସମୟରେ ମହୁଁ ହୋଇଲେକ ଜାତ
 ତେଣୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ବୁଝି ସେ ଅଲଲ ବାଳୁକ ।
 କରଯୋଡ଼ି ମୁନଙ୍କି ସେ ପ୍ରଣିପାତ କଲ
 ଉତ୍ତମ ସ୍ଥାନରେ ଯେତେ ରଖିଣି ବୋଇଲ ।
 ତାହା ଶୁଣି ମୁନବର ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ
 କୋଟର ଦ୍ଵୀପରେ ନେଇ ତାକୁ ଠାବଦେଲେ
 ଗୌରୀ ସପ୍ତ ଯୋଜନ ଦ୍ଵୀପ ଆସୁତନ
 ପାଚେଣି ପ୍ରାୟ ପବନ ରହିଛି ବେଡ଼ିଣ ।
 ତହିଁର ମଧ୍ୟରେ ସୁଜ୍ଞାନ ଅଛି ପୁର
 ବଶାଣତେ ଯୋଜନ ଯେ ଗଣ୍ଡର ତାହାର ।
 ଆବର ତହିଁ ମଧ୍ୟରେ ଅଗ୍ନି ରହୁଅଛି
 ଶତେକ ଯୋଜନ ଯାଏ ଶିଖା ସେ ଟେକିଛି
 ତହିଁର ମଧ୍ୟେ ପବନ ସବଦା ସଞ୍ଚାର
 ଅଶରଣ ମୁଣିଧର ରହିଅଛି ଦେଇ ।
 ସେହି ଦ୍ଵୀପରେ ତାହାକୁ ରୁଷି ଦେଲେ ସ୍ଥାନ
 ଦେବଙ୍କୁ ଅଗୋଚର ସେ ଅଗମ୍ୟ ଭୁବନ ।
 ସେଥିର ମଧ୍ୟେ ରହିଲ ଯାଇ ନିଶାଚର
 ଅପୂର୍ବ ଭୁବନ ସ୍ଵର୍ଗେ ନ ହିଁ ପଟାନ୍ତର ।
 ଦେବେ ଅଗୋଚର ଯେଣୁ ନରେ କାହୁଁ ପଣି
 ଏମନ୍ତ ସ୍ଥାନ ତାହାକୁ ଦେଲେ ମହାରୁଣି ।

ଶୂନ୍ୟ ଅଗୋଚର ତାହା ନୁହଇ ଗୋଚର
 ମାୟାରେ ଭିଆଣ ଏହା କଲେ ମୁନିବର ।
 ଭୂମିରେ ଉତପନ୍ନ ସେ ନୋଇଲକ ଯେଣୁ
 ଭୂସୂତ ନାରକା ବୋଲି ନାମ ଦେଲେ ତେଣୁ
 ଅବୁଦ୍ଧେକ ଗଜଦେଲେ ଦନ୍ତାକରିବର
 ବେନଟସ ତୁରଙ୍ଗମ କହି ଅଗୋଚର ।
 ବେନ ସେ ଅସୂତ ରଥ ସବ ରହମୟ
 ଆଉ ଯେତେ ସୈନ୍ୟ ତାର କହି ତ ନ ହୁଏ
 ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଯିବାକୁ ଆଉ ପଥ ନାହିଁ
 ଶୂନ୍ୟରେ ଅସୁର ଥାଇ ଚଳେ ରଥବାହି ।
 ମୟ ଦଇତ୍ୟ ଦୁହିତା ନାମ ପଦାବଳୀ
 ତାହାକୁ ବିବାହ କଲ ଦୈତ୍ୟ କୁଳପତି ।
 ସେ ଅସୁର ବାସ୍ୟେ ପଦାବଳୀର ଗର୍ଭରୁ
 ସପ୍ତପୁତ୍ର ଜାତହେଲେ ସବେ ମହାମେରୁ ।
 ବିଶୋକ ଅଶୋକ ପୁଣି ମଳୟ ମନ୍ଥାନ୍ତ
 କୃତଶ୍ରବା ମହିଷା ଯେ ହେତୁ କୁରୁବିମ
 ଏ ଆଦି ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ତେଜ କହି ନ ହୁଅଇ
 ବୁଲନ୍ତି ଦିଗଦିଗକୁ କରି ସପ୍ତଶର ।
 କାଲି ସେହି ସପ୍ତଶର ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ଗଲେ
 ଅମର ଭଣ୍ଡାର ସବୁ ଜୁରକରି ନେଲେ ।
 ଦକ୍ଷ ପ୍ରଜାପତି କନ୍ୟା ମୋହର ଭଗିନୀ
 ଅମୂଲ୍ୟ ରହକୁଣ୍ଡଳ କର୍ଣ୍ଣେ ଥିଲ ବେନ ।
 ଗୋଲପୁତ୍ର କରି ମୋର ପୁରରେ ପଶିଲେ
 ତାହାର କର୍ଣ୍ଣ କୁଣ୍ଡଳ ବଳେ କାଢିନେଲେ
 ବରୁଣେ ଛନ୍ଦ ସ୍ଵର୍ଗ ଭୁବନରେ ଥିଲ
 ମୋତେ ଦଉଡ଼ାଇ ତାହା ବାହୁବଳେ ନେଲ
 ରାଜାମାନଙ୍କ ଦୁହିତା ବଳେ ଆଣିକରି
 ଶୋଳସପ୍ତ ରଖିଛୁ ଏକଠାବେ ଭରି ।
 ଏକାବେଳକେ ତାହାକୁ ବିଶ୍ଵହେବ ବୋଲି
 ଗୋଟିଏ ଘରେ ରଖିଛୁ ତାକୁ ବଦଳି ।
 ଶୋଳସପ୍ତ କନ୍ୟା ଏକୁ ଆରେକ ସୁଦୃଶ
 ଏକା ତୋତେ ଚିନ୍ତା କରୁଅଛନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ।
 ସକଳ କଥା ଗୋଚର ଅଟେ ନାଥ ତୋତେ
 ମୁଁ କସ କହିବି ନ ଜାଣି କି ଜଗନ୍ନାଥେ ।
 ବେକୁଁ ବେଳ ଜୁର କଲ ଅମରମଣ୍ଡଳ
 ହରିନେଲ ଯେତେ ଥିଲ ଅମୂଲ୍ୟ ଭଣ୍ଡାର ।

ଏତେକ କହି ପଡ଼ିଲେ ପାଦେ ଦେବଗଣ
 ଆକୁଳେ ଡାକନ୍ତି ଦେବେ ତୋହର ଚରଣ
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ମହିମାସାଗର
 ଭାବ ନିବାରଣେ ନାଥ ଅବତାର ତୋର ।
 ଆମେ ସବ ଦେବତାଏ ତୋର ଭୃତଜନ
 କର ଅନୁଗ୍ରହ ତୁମ୍ଭେ କମଳଲେଚନ ।
 ତବ କୃପାବଳୁ ଦେଇ ପୁରୁଷ ମାନସ
 ଶୁଦ୍ଧମୁନି ନିଷ୍ଠା ତବ ପାଦ କରେ ଆଶ ।
 ଦେବଙ୍କ ଏସନ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଦଇତ୍ୟାରି
 କହନ୍ତି ଦରହସିତ ବଦନେ ମୁଗ୍ଧରି ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ସହ ନିଜପୁରେ ଯାଅ ଦେବଗଣ
 ଏଥର ପ୍ରତିକାର ମୁଁ କରିବଇଁ ପୁଣି ।
 ସକଳ ଦେବଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ବଜ୍ରଶାଖି
 ଶୀତରିଙ୍କ ପାଶୁଁ ବେଗେ ହୋଇଲେ ମେଲୁଣି
 ଦେବତାଙ୍କୁ ଘେନି ଇନ୍ଦ୍ର ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ଗଲ
 ଏହିମତି ସେଦିନର ରଜନୀ ପାହିଲ ।
 ନିତ୍ୟକର୍ମମାନ ସାରି ଦେବ ଭଗବାନ
 ସତ୍ୟଭାମା ପୁରେ ଯାଇ କରିଲେ ଶ୍ରେଜନ ।
 ଶ୍ରେଜନର ଅନ୍ତେ ପ୍ରଭୁ ଆତମନ ସାରି
 କପୁର ତାମ୍ବୁଳ ଯହୁଁ ଭୁଞ୍ଜିଲେ ଶ୍ରୀହରି ।
 ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କର ଭୁଜ ଧରି ଭଗବାନ
 ମନେ ସୁମରିଲେ ପ୍ରଭୁ ବିନତାନନ୍ଦନ ।
 ଜାଣିଲେ ଧ୍ୟାନେ ନିଶ୍ଚେପି ତାହା ଖଗେଶ୍ଵର
 ଧାତକାରେ ମିଳିଲେ ସେ ହାରକାମଣ୍ଡଳ ।
 ଯହୁଁ ଶ୍ରୀହରି ଶୁନ୍ଦରେ ମିଳିଲେକ ଆସି
 ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନବନ୍ଧୁ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସି ।
 ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କୁ କୋଳରେ ଘେନି ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଗରୁଡ଼ କନ୍ଧରେ ବସି କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନି ।
 ଶୂନ୍ୟ ରହି ଦେଖୁଛନ୍ତି ତାହା ଦିଗପାଳେ
 ଗରୁଡ଼ ତହୁଁ ଉଡ଼ିଲ ଯାଇ ଅନ୍ତରାଳେ ।
 ନାରକାର ବାସ ଜ୍ୟୋତିପୁର ନାମେ ଗ୍ରାମ
 ଶୂନ୍ୟରେ ମିଳିଲ ଯାଇ ବିନତାନନ୍ଦନ ।
 ସହସ୍ର ଯୋଜନ ଅଟେ ସେହି ଗ୍ରାମସ୍ଥଳୀ
 ଦେଖି ହସନ୍ତି ତାହାକୁ ଦେବ ବନମାଳୀ ।
 ଅଛଇ ଦୁର୍ଗମ ଗିରି ତାର ବୁରିପାଶ
 ଗିରି ଅନ୍ତେ ଜଳପୂର୍ଣ୍ଣ ଗଣ୍ଡାର ଅଶେଷ ।

ଶ୍ରବଣ ରହିଛନ୍ତି ତହିଁ ବହୁ ପୁର
 ଦେଉଳେ ଏକା ଗଡ଼କୁ ସହସ୍ର ଯେ ରୁର ।
 ଚର୍ଚ୍ଚିର ଅଳେ ଦେଖନ୍ତି ଅନଳ ଅନଳ
 କନା ଉଜନରେ ଶିଖା ଉଠେ ତନିତାଳ ।
 ଅଗ୍ନିର ଅନ୍ତରେ ପୁଣି ଅନଳ ପବନ
 ପ୍ରଚଣ୍ଡ ହୋଇଣ ସେହୁ କହେ ଘନ ଘନ ।
 ଶ୍ଵେଦେଶିଲେ ଦୁରନ୍ତ ବେଗେ ଯାନ୍ତି ଉଡ଼ି
 ପଡ଼ନ୍ତି ଜଳେ ଅନଳେ ସେନ୍ଧ୍ୟ ଯାନ୍ତି ମାଡ଼ି ।
 ଚର୍ଚ୍ଚିର ମଧ୍ୟେ ଦେଖନ୍ତି ଅଛି ଦିବ୍ୟପୁର
 ଗଳମେଘ ପ୍ରାୟେ ଦିଶେ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ଏହିମତି ଦୁର୍ଗମ ଯେ ପୁରୋକ ଭିଆଇ
 ଚର୍ଚ୍ଚିର ମଧ୍ୟେ ନାରକାସୁର ଅଛି ରହି ।
 ହେଲେ ଜଣିଲ ଦଇତ୍ୟ ଦେବତା ଅସୁର
 ଦେଖିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଗଦା ପ୍ରହାରିଲେ ନେଇ ଦେବଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 ଦୁର୍ଗମ ଗିରି ସକଳ କରିଦେଲେ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ଜଳ ଅନଳ ଆବର ସମୀର ଦେଖଣ
 ଚନ୍ଦ୍ର ପେଶି ନାଶକଲେ ଦେବ ନାରାୟଣ ।
 ତହୁଁ ଶଙ୍ଖ ଶବ୍ଦ ଯେ କଲେ ନରହରି
 ଶୁଭ୍ରଲ ସେହି ଶବ୍ଦ ଦଶଦିଗ ପୁର ।
 ଗଡ଼ର ଦୁଆରେ ରହି ଦୁର୍ଗକୁ ଆବୋରି
 ଶରମାନେ ଜଗିଥିଲେ କରେ ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ।
 ହୃଦୟ ହୋଇଲ କମ୍ପାନ ତାହାଙ୍କର
 ଶସ୍ତ୍ରମାନ ହସ୍ତରୁ ଯେ ପଡ଼ିଲକ ଝଟି ।
 ବିନତା ନନ୍ଦନ ପୃଷ୍ଠେ ବସି ଦେବହରି
 ନାରକାର ସିଂହଦ୍ଵାରେ ବେଗେ ଯାଇ ମିଳି
 ଅକର୍ମଶିଳା ପ୍ରାଚୀର ଥିଲ ଗୁରୁଦିଗେ
 ଗଦାବର ପିଟି ଚୂର୍ଣ୍ଣ କଲେ ତାହା ବେଗେ ।
 ଶଙ୍ଖ ଶବ୍ଦରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲ ଦଶଦିଗ
 ଅସୁର ତା ଶୁଣି ପୁରେ ପାପ ମନେ ଯାସ ।
 ସୁଗନ୍ଧ ପ୍ରାୟେ ଘୋର ଶବ୍ଦ ସେ ଶୁଣି
 ଅସୁରଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାହାର ହେଲ ସେହିକ୍ଷଣି ।
 ପବନ ପ୍ରାୟେକ ତାର ଦିଶଇ ଶରୀର
 ନିଦ୍ରା ତେଜ ମହାଗୀର ହୋଇଲ ବାହାର ।
 ସିଶୁଲ ଏକ ସେ ଧରିଅଛି ଦକ୍ଷକରେ
 ଉପମା ଦେବାକୁ ତାର ନାହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ।

ପ୍ରକପ୍ତକାଳ ଅନଳ ଜ୍ୟୋତିକୁ ସେ ଜାଣି
 ଶୂଳ ଏକ ହସ୍ତେ ଧରି ଧାବିଁ ଶାରମଣି ।
 ଗିଳିବାକୁ ଶ୍ଵେତଶି ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ
 ଗାଟି ବିସ୍ତାରି ଅସୁର ଗଜେ ପରଚଣ୍ଡ ।
 ଦୂରରେ ଥାଇ ଦେଖନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ତାହା ଆଗେ
 ଗରୁଡ଼ ମୁଖେ ପଡ଼ିଲେ ଆସି କନା ଆଗେ ।
 ଦୂରରୁ ଧାମଇଁ ଦୈତ୍ୟ ମରଣ ନ ଜାଣି
 ଦେଖି ତାକୁ ଶଙ୍ଖନାଦ କଲେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ରେରେକାର କରି ସେହୁ କରେ ଗରଜନ
 ପଞ୍ଚ ମୁକୁଟ ତା ପାଞ୍ଚ ଶିରେ ଶୋଭାବନ ।
 ସି ଶୂଳ ହସ୍ତରେ ଘେନି ଅତି ଗୁରୁ ଗଗେ
 ପିଟିଲେ ସେ କେପରିରେ ଅସୁରର ଅଙ୍ଗେ ।
 ଶବ୍ଦ ସେ ପାଞ୍ଚକୁଣ୍ଡେ କଲ ପରଚଣ୍ଡ
 ନାଦ ପୁର ଉଡ଼ିଲ ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ଦଇତର ତେଜମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖି ନାରାୟଣ
 ଶାରଙ୍ଗ ଧନୁରେ ତହୁଁ ଚଢ଼ାଇଲେ ଗୁଣ ।
 ତନିଗୋଟି ବାଣ ହସ୍ତେ ଘେନି ଦେବହରି
 ଚତୁର୍ଥେ ନାରକାର ଉପରେ ପ୍ରହାରି ।
 ଆଶାତର ମେଘ ଜାଣି କଲ ଗରଜନ
 ଚଳିଗବ ନଗର ଯେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ହୋଇଣ ।
 ଅସୁର ଉପରେ ଯାଇ ସେହି ଶସ୍ତ୍ର ପଡ଼ି
 ମୋହ ଯାଇଣ ପଡ଼ିଲ ଦୈତ୍ୟ ଦୁର୍ମ ମାଡ଼ି ।
 ତନିଧାର ହୋଇ ଦେହୁଁ ବହଳ ରକତ
 ତେଜ ମହାଗୀର ତହୁଁ ଧାଇଁଲ ଭୁବିତ ।
 ଗାଟି ବିସ୍ତାରିଣ ତହୁଁ ଗିଳି ମନ ଜଲ
 ତା ଜାଣି ବିନତା ପୁଷ ଆଡ଼ି ହୋଇଗଲ ।
 ଉଦାଇ ଗରୁଡ଼ ତାକୁ ଧରେ ଶୂନ୍ୟ ଯାଇ
 ଚନ୍ଦ୍ରପେଶି ନିବାରିଲେ କମଳାର ଧାଇଁ ।
 ନିଜ ପୁରରେ ଅସୁର ବେଗେ ଯାଇ ମିଳି
 ଲୌହ ଧନୁ ଏକ ଧରି ଧାବିଁ ମହାବଳୀ ।
 ପରବତା ନାମେ ଶର ବସାଇ ଗୁଣରେ
 ତାହା କରେ ଧରି ଦୈତ୍ୟ ଧାଇଁଲ ସଭରେ ।
 ଧନୁ ଧରି ବେଗେ ସେହୁ ଆମଞ୍ଚନ କରି
 ବଜ୍ରଶର ପେଶି ତାହା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନିବାରି ।
 ଏପରି ବିଜ୍ଞାନେ ପାଞ୍ଚଶର ଦେବ ହରି
 ବାବଲଶର ପେଶି ତା ଦଇତ୍ୟ ନିବାରି ।

ଲଗିଲ ଉଭୟେ ଯୁଦ୍ଧ ଅତି ଗୁରୁତାଣ
 ଶୂନ୍ୟ ଥାଇ ଦେଖୁଛନ୍ତି ତାହା ଦେବଗଣ ।
 କୃତାନ୍ତକ ଶର ଘେନି ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ବିଶ୍ଵରୂପ ପରକାଶି ବନ୍ଧିଲେ ଭୂରତ ।
 କଳାମେଘ ବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାୟେ ଦିଶେ ଶସ୍ତ୍ରଜ୍ୟୋତି
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଅନ୍ଧାର ହେଲ କୃତାନ୍ତକ ମୂର୍ତ୍ତି ।
 ତାହା ଦେଖିଣ ଅସୁର କରଇ ବରୁର
 ସାଧୁ ସାଧୁ ତୋ ମନ୍ତ୍ରମା ଅଟେ ଶସ୍ତ୍ର କର ।
 ତହୁଁ ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ଣ୍ଣ ଶର ମାଇଲେ ଶ୍ରୀଧର
 ନିବାର ନ ପାରେ ଦୈତ୍ୟ ଅଙ୍ଗେ ଲେଉଟି ଶର
 ଘୋଷିଲକ ସେହି ଶର ଯାଇ ସଜଲେକେ
 ଶାଇଲେ ଶରେ ଅସୁର ରକତ ନିଶେକେ ।
 ତନିଧାର ହୋଇ ରକ୍ତ ବହେ ଶିର ଭେଦି
 ପବନ ଶିଖରୁ କବା ବହୁଅଛି ନିଶୀ ।
 ଦେଖିଣ ଧାଇଁଲେ ତାହା ଅସୁର ସଜନ୍ୟ
 ରେରେକାର ବନ୍ଧିଲେ ସେ ବାଣ ଅବଳିନି ।
 ମାଇଲେ ନିର୍ଦ୍ଦାତ ନାମେ ଶର ଦେବ ହରି
 ଦୂରହୁଁ ନିବାରଲେ ସେ ଦୈତ୍ୟ ଶର ବୁରି
 ଶରରେ ଯହୁଁ ଆଘାତ ପାଇଲେ ଅସୁରେ
 ଗଦା ଘେନି ଧାଇଁଲେ ସେହୁ ଧାତକାରେ ।
 ଗରୁଡ଼ ଉପରେ ନେଇ କଲେକ ପ୍ରହାର
 ଘାଏ ଘୁମାଇ ପଡ଼ିଲ ବିନତା କୁମର ।
 ଦେଖି ତାହା ଜଗନ୍ନାଥ ତାରେ ଦୟା କଲେ
 ଶଙ୍ଖ ହୁଆଇଁ ତାହାକୁ ଶାବଦାନ ଦେଲେ ।
 ତହୁଁ ଧଇଲ ବିହମ ରୂପ ପଶାବର
 ଉଡ଼ିଲେ ତା ପକ୍ଷବାତେ ସର୍ବ ନିଶାଚର ।
 ଶାଢ଼ିଲ ଉଲ୍ଲୋଳ ନାମେ ବେନି ସେନାପତି
 ଏହାଙ୍କ ଭୁଲେ ସଭୁରି ସତସ୍ତ୍ର ସଦାତି ।
 ଗରୁଡ଼ ପକ୍ଷବାତେ କେ କେଣେ ଉଡ଼ିଗଲେ
 ବାରସହସ୍ର ଯୋଜନ ଅନ୍ତରେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ନାରକା ଦଇତ୍ୟ ଭୁଲେ ମାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ
 ଉଡ଼ିଯାଇ ସମୁଦ୍ରରେ ପଡ଼ିଲେ ଝଟିତ ।
 ଦେଖଣାହାରୀ ଆବର ଯେତେ ସୈନ୍ୟ ଥିଲେ
 ଶିମୁଳଭୂଳା ପ୍ରାୟେକ କେଣେ ଉଡ଼ିଗଲେ ।
 ଜୟ ଶଙ୍ଖ ଶବଦ ଯେ କଲେ ଦେବହରି
 ନାରକ ଦୈତ୍ୟ ଭୁବନେ ପଡ଼ିଗଲ ହରି ।

ସାତପୁତ୍ର ଅଟନ୍ତି ତା ଅତି ବଳୀୟାର
 ଶତ୍ରୀଶାବେଳ ଦେନି ଦୋରଲେ ବାହାର
 ଯଥେ ଯାଆନ୍ତେ ବଜାଇ ଟମକ ନିଶାଣ
 ପଞ୍ଚସମ୍ପ୍ର ରଥୀ ସୁଲ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗେଣ ।
 ଆରେ ଆରେ ଦୋଳି ତାଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭିଲେ
 ରଥ ଘେନି ଶୀଘ୍ର ଗୁମ୍ଫା ର ମିଳିଲେ ।
 ସପ୍ତପୁତ୍ର ଭୁଲେ ଛନ୍ତି ପାଞ୍ଚସମ୍ପ୍ର ରଥୀ
 ଗୁରୁଦିଗେ ବେଡ଼ି ରକ୍ତ ସମର କରନ୍ତି ।
 ଶରମାନଙ୍କର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ବହୁଞ୍ଜଳ କିଣି
 ଶ୍ରୀବଣ ମାସେ ଯେମନ୍ତ ବଢ଼େଇ ପାଣି ।
 ବେଡ଼ି ସବେ ଶୀଘ୍ର ଶରପାତ୍ରା କଲେ
 ଆବର ସମସ୍ତେ ଯାଇଁ ଠାକୁର ବେଡ଼ିଲେ ।
 ହିଙ୍କପଣୀ ଜାଣି ଶର ଗରୁଡ଼ ଉପରେ
 ଡେଇଁଣ ନାରାଜମାନ ଅତି ପରାଗରେ ।
 ତାଙ୍କଲେ ଯେ ଆଉଁ ଆରେ ବୋଲି ଯଦୁନାଥ
 ଅଗ୍ନିଶର ହସ୍ତେ ଘେନି ବନ୍ଧିଲେ ଭୂରତ ।
 ପ୍ରଳୟକାଳ ପ୍ରାୟେକ ଘୋଷିଲ ସେ ଅଗ୍ନି
 ଲେଟିଲେ ଅସୁରସୈନ୍ୟ ଯଡ଼ିଲେ ଧରଣୀ ।
 ଗୁରୁସହସ୍ର ରଥୀଙ୍କ ଭୁଲେ ପାଞ୍ଚପୁତ୍ର
 ଶସ୍ତ୍ର ଗୁଡ଼ି ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ ଭୂରତ ।
 ଆଉ ବେନିସୁକ ତେଣେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥିଲେ
 ସଂଗ୍ରାମ ଘୋର ହେବାର ଦେଖି ପଳାଇଲେ ।
 ନାରକା ଯେ ପକ୍ଷବାତେ ଉଡ଼ି ଯାଇଥିଲ
 ବିହମ ଗତି କରିଣ ସଂଗ୍ରାମେ ମିଳିଲ ।
 ଦେଖି ନିରାପାତ ବାଣ ମାଇଲେ ମାଧବ
 ନାରାଜ ପଡ଼ନ୍ତେ ରକ୍ତ ଗୁଡ଼ିଲ ଦାନବ ।
 ଶରେ ଶର ସମ୍ଭାଷଣ କରନ୍ତେ ବେନି
 ମହାଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଘୋଷିଲ ଧରଣୀ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟବର୍ଣ୍ଣ ନାମେ ଶର ବନ୍ଧିଲ ଅସୁର
 ସେହି ଶସ୍ତ୍ରତେଜେ ପିଟିଗଲକ ଅନ୍ଧାର ।
 ରଜନୀ ଶବ ପ୍ରକାଶେ ଆଦିତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳ
 ଶସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଯଡ଼ିଲେ କମ୍ପେ ଆଶ୍ରୁକା ।
 ପ୍ରଳୟଅନ୍ତକ ଜାଣି କରନ୍ତେ ଶରଦ
 କମ୍ପିଲେ ପାତାଳବାସୀ ସ୍ଵର୍ଗ ଦେବବୃନ୍ଦ
 କରନ୍ତେ ସଂଗ୍ରାମ ଦୈତ୍ୟଭୁଲେ ଦେବସ୍ଥାମୀ
 ସେ ସଂଗ୍ରାମେ କମ୍ପିଲେକ ଭୁବନ ଯେ ତନି ।

ଶବ୍ଦେ ସାଗର ଚନ୍ଦ୍ର ହେଲ କମ୍ପାନୀ
 ଶୂନ୍ୟସ୍ୱରୂପେ ଛାଡ଼ିଲ ଦେଖି ନିଜ ସ୍ଥାନ ।
 ଆରେ ଆରେ ବେଲିକରି ତାଙ୍କର ଅଧୁର
 କାହିଁରେ ମୃତ ମେଷିକ ତୋତେ ସମ୍ଭର ।
 ପୁରସ୍କରକଳ ବାଦା ମୋହର ଗଗନେ
 ତୁ ଛାଡ଼ି ପାମର ମୋତେ ଜିଣିବୁ କେମନ୍ତେ
 ରହି ଯିବ ନ କରି ତୁ ଏଣେତେଣେ ଯାଉ
 ନ ଜାଣୁ ମହିମା କିରେ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ଶତ୍ରୁ ।
 କହୁ କହୁ ସମ୍ଭର ସେ କରେ ଫକ୍ତାବୋର
 ଶାସ୍ତ୍ର ଶର ଏକ ପୁଣି ମାଲଲ ଅଧୁର ।
 ସେସନେକ ନିରାପାତ ପଡ଼ିବ ଆକାଶୁଁ
 କର୍ମିଲ ସେ ଘନ ଘନ ଶସ୍ତ୍ର ଆସୁ ଆସୁ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବିଦିଲେ ନାଗପୁଣି ଶସ୍ତ୍ର ଦେନ
 ଘୋଡ଼ିଲ ସପ୍ତବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସେହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ଦେଖିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ଦୈତ୍ୟକୁଳେଶ୍ୱର
 ପରାଣ ନାମେଣ ଶସ୍ତ୍ର ଧରିଲ ହସ୍ତର ।
 ଅମସ୍ତ ବିକଳେ ତାହା ଆକାଶ ଘୋଡ଼ିଲ
 ଚୋଡ଼ିକୁ ଦେଖି ପୁଣି ଅନ୍ତର ହୋଇଲ ।
 ଶ୍ରୀହରି ଶର ପ୍ରକଟ ଅନ୍ତକ କି ଜାଣି
 ପଡ଼ିଲେ ଅଧୁର ଅଙ୍ଗ ଲେଟିଲ ଧରଣୀ ।
 ବେନି ସେନାପତି ଆସି ହେଲେ ଆଶୁଂସାର
 ରଜାକୁ ପଛକରି ସେ କଲେକ ସଫର ।
 ତକ୍ଷଣେ ଚେତନା ପାଇ ଦୈତ୍ୟକୁଳେଶ୍ୱର
 ହସ୍ତରେ ଘେନିଲ ଏକ ବୃହତ ହସ୍ତର ।
 ଭୁମି ଛାଡ଼ିଣ ପ୍ରହର ଶୂନ୍ୟକୁହିଁ ଗଲ
 ଜନ୍ମୋଥକ ଉପରେ ଯାଇଣ ପଡ଼ିଲ ।
 ତହିଁ ଆଡ଼ିହୋଇ ରୁଲିଗଲେ ଯଦୁବୀର
 ବାବଲ ପେଶ ଛେଦିଲେ ସେ ବଡ଼ ପ୍ରସ୍ତର ।
 ପୁଣି ଭୂମିଗତ ହୋଇ ଉଠିଲ ଅଧୁର
 ଲୌହମୟ ଧନୁ ଏକ ଧରିଲ ହସ୍ତର ।
 ରେରେକାର ଶବ୍ଦକରି ଜୟନାମେ ଶର
 ପ୍ରହାର କଲ ସେ ଜନ୍ମୋଥକ ଉପର ।
 ଶ୍ରୀକରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଘେନିଣ ଦେବ ଭଗବାନ
 ଅଧୁର ଶର ଦୂରରୁ କରିଦେଲେ ଚୁଣ୍ଡି ।
 ଜଗନ୍ନାଥ କରେ ଧରି ମାଲନାମେ ଶର
 କୋପେ ପ୍ରହାରିଲେ ତାହା ଦାନବ ଉପର ।

ରକତ କର୍ଦ୍ଦମ ହେଲ ଅଧୁରକ କାପେ
 ଦିଶିଲ ଦେହ ତାଙ୍କର ମନ ରର ପ୍ରାଣେ ।
 ଶେତର ନାମେ ଶରର କୋଟିସୂର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ୟୋତି
 ସେ ଶରେ ଧୂସିଲେ ବହୁସୈନ୍ୟ ଯଦୁବେ
 ମଡ଼ାରେ କର୍ଦ୍ଦମ ହୋଇଗଲ ବସୁମଣି
 ଘୋଡ଼ିକ ପରେ ଆରେକ ପୁଣି ପଡ଼ିଲ ।
 ତା ଦେଖି ନ ରକାସୁର ମନ୍ତ୍ର ହୋଧ କଲ
 ବିଜୁଗିକତ ନେଇଣ ଗୁଣ ବସାଇଲ ।
 ମନ୍ତ୍ରଣ ଶବ୍ଦକୁ ସେହି କଥା ତିଆରିଣ
 ଯାଇ ତୁ ଜଗନ୍ନାଥକ ପ୍ରାଣ ବେଗେ ଦେନ
 ଚଳିଲକ ଶର ପୁଣି ଘୋଡ଼ିଲ ଅନ୍ତର
 ଶୂନ୍ୟରେ ପଡ଼ିଲ ଜଗନ୍ନାଥକ ଉପର ।
 ଚଉପାଶେ ପଡ଼ିଲକ ଯାଇ ମହାଶର
 ଚଳି ନ ପାରି ବିନତାସୁର ରହେ ସ୍ଥିର ।
 ତା ଦେଖି ଜନ୍ମୋଥ ଶ୍ରୀକରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଘେନି
 ଦାନବଗର ଛେଦିଲେ ଦୁରୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରପଣି ।
 ଚୋଡ଼ି ପୁଣି ଉଠିଲ ବେଗେ ଜନ୍ମୋଥ
 ଚନ୍ଦ୍ର କରେ ଘେନି ଦେବ ହେଲେ ଭୂମିଗତ
 ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖ ନାଦ କରି ଭଗବାନ
 ଗୋଡ଼ାଇ ମାଇଲେ ତହିଁ ଅଧୁର ସଇନ୍ୟ ।
 ଦେଖିଣ ନରକାସୁର ଆଗେ ଓଗାଳିଲ
 ଧନୁ ପକାଇଣ ଏକ ଗଦା ସେ ମାଇଲ ।
 ଆରେ ଆରେ ଚଉଡ଼ି ବୋଲଣ ଗଦା ତେଲି
 ଚୋହର ମାଂସ କରିବ ଆଜି ପୋଡ଼ାବଳି ।
 ଶ୍ରୀଜନ୍ମୋଥ ବେଇଲେ ଶୁଣ ରେ ଅଧୁର
 ଆଜି ଜନ୍ମପତି ପାଞ୍ଚି ଘୋଡ଼ିଲ ଚୋହର ।
 ଏହା କହୁ କହୁ ଦୈତ୍ୟ ଗଦା ପ୍ରହାରିଲ
 ଜନ୍ମୋଥକ ଉପରେ ସେ ଗଦା ପଡ଼ିଲ ।
 ବେଗେ ଅଙ୍ଗ ତଳିଦେଲେ ଦେବ ଦେମାଳୀ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଘେନିଣ ପିଟିଲେ ଦୈତ୍ୟ ବନ୍ଧସ୍ଥଳି ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ପଡ଼ିଲ ଲିତାଏ ତ କୁ ନ କାଟିଲ
 ମହାଦେବ ଧୂଳିକେ ଅଧୁର ଛୁଡ଼ିଲ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଜଗନ୍ନାଥ ହେଲେ କୋପେ ପରଶର
 ପୁଣିହିଁ ପିଟିଲେ ନେଇ ତାର ବନ୍ଧସ୍ଥଳି ।
 ହସ୍ତ ଛୁଟି ଗଦା ତାର ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲ
 ନିଶସ୍ତ ହୋଇ ସେ ଭୁଜ ତୋଳିଣ ଧାଇଁଲ ।

ଧାମଇଁ ସେ ଘୋରନାଦ କରି ମହାଶବର
 ପଦାଦରେ କମିଲ ସପତ ସାଗର ।
 ଦେଖନ୍ତି ଦେବତାମାନେ ଶୂନ୍ୟ ସବେ ମିଳି
 ପୁଣିହିଁ ତମ ପେଶନ୍ତି ଦେବ ବନମାଳୀ ।
 ଶାୟର ବାଦାତେ ସେହୁ ଦେଲ ଦେନଟଣ୍ଡ
 ରକ୍ତପ ପୁଡ଼ିଲ ପୁଣି କମିଲ ଦୁହାଣ୍ଡ ।
 ବାସବର କଳେ ଯେହେ ଝଡେ ଗିରିଶୁଙ୍ଗ
 ଛୁଡ଼ିଲେ ଦୈତ୍ୟ ପଡ଼ିଲ ତାର ମୃତ୍ୟୁପିଣ୍ଡ ।
 ପିତା'ର ମରଣ ବ'ଣ୍ଟା ଶୁଣି ବେନିଧୁର
 ପିତୃରିପୁ ନାଶଲଗି ହେଲେ ଉପଗତ ।
 ନାନା ଶସ୍ତ୍ରମାନ କରେ ଦୈତ୍ୟମାନେ ଦେନ
 ପୁଣିହିଁ ସାଜିଲେ ସେହୁ ଅସୁର ସଙ୍ଗେ ।
 ସେନାପତିମାନେ ବେଗେ ହୋଇଲେକ ଆଗେ
 ନାରକା ଅସୁର ସୁତ ହୋଇ ବେନିଭାଗେ ।
 ବସୁ ଅରୁଣ ଏ ଦୁଇଭାଇ ପୁଣି ଥିଲେ
 ବେନିଭାଗ ହୋଇ ସେହୁ ଯୁଦ୍ଧ ଆବୋରିଲେ
 ବରଷନ୍ତି ଜଳମାନ ଜଳଧାରା ପ୍ରସ୍ତେ
 ପଡ଼ନ୍ତି ନାଶରମାନ ଗୋବିନ୍ଦର କାଷ୍ଠେ ।
 ସହସ୍ରେ ରଥୀ ପୁଞ୍ଜନ୍ତି ଏକମୁଖ ହୋଇ
 ଦେଖି ଗେ ପୀନାଥ କର ଶାର୍ଝଧନୁ ନେଇ
 ଆରେ ରେ ଅସୁର ବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଡାକଦ୍ୟନ୍ତ
 ସୁଖମୁଖ ନାଶରମାନ ମନ୍ତ୍ରଣ କରିନ୍ତି ।
 ଘୋଟିଲ ନାଶର ଯାଇ ଅସୁରଙ୍କ ଦେହ
 ପଡ଼ିଲେ ଅସୁରବଳ ରମ୍ୟାଦୃଷ ପ୍ରାୟ ।
 ପଡ଼ନ୍ତି ଗଡ଼ନ୍ତି ପୁଣି ଲେଟନ୍ତି ଧରଣୀ
 ରକତେ କର୍ଦ୍ଦମ ହେଲେ ନାଶତେ ସରଣ ।
 ଯେତେବେଳେ ସୈନ୍ୟ ବେନିଭାଗ ହୋଇଥିଲେ
 ନାଶରକେ ସଂଯମନା ପୁରେ ସେହୁ ଗଲେ ।
 ମହକ ଭୁଜ ଚରଣ ଭୂମିପରେ ଲେଟି
 ଅସାଷ୍ଟମ ହୋଇ ସବେ ଧୁଳି ଯେ ସାଉଁଟି ।
 ମେଘମା କର୍ଦ୍ଦମ ହେଲ ମହାର ଗହଳେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାଣେ ସବେ ଲେଟିଲେ ଭୂମିରେ
 ବେନି ସେନାପତି ତାଙ୍କ ଦୁର ହୋଇଥିଲେ
 ଧାଇଁ ଯାଇଣ ସମର ବେଗେ ଆବୋରିଲେ ।
 ଅଶୀସହସ୍ର ତାଙ୍କର ଅଛୁ ଗଜସୂଥ
 ଜଳଧି ମନ୍ତ୍ରନରୁ ସେ ହୋଇଥିଲେ ଜାତ ।

କୁହୁଡ଼ିର ସୁରୁପ ସେ ଦିଶେ ତାଙ୍କ କାଷ୍ଠେ
 ଗଜନ କରିଣ ଗଜେ ଧାମନ୍ତି ନିର୍ଭୟେ ।
 ମହାନ୍ତେ ବସିଅଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କ ଉପରେ
 ଅଛୁଣ ଆଦାତେ ଗଜେ ଧାମନ୍ତି ସଭାରେ ।
 ନାରକାର ପୁଷକୁ ସେ ଦେଖଣ ମଧ୍ୟରେ
 ନାଦ କରଣ ମିଳିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀମୁରେ ।
 ବେଡ଼ିଲେ କୁଞ୍ଜରବଳ କୃଷ୍ଣେ ଅପ୍ରମିତ
 ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ନୟନରେ ପଦ୍ମନେତ୍ର
 କୃତକେଶୀ ଦୈତ୍ୟପୁତ୍ର ଅଟେ ସଉଦନ
 ଅଙ୍ଗବଳ ଦେଖଣ ସେ ସାଜିଲକ ସୈନ୍ୟ ।
 ଏହା ଶୁଣିଣ ବଳଙ୍କ ଦେଖ ମହାପତି
 ଅଗସ୍ତିକ ଚରଣରେ କଲକ ଭବିତ ।
 ଘୋ ମୁନ୍ତି କହିଲ କୃତକେଶୀର ନନ୍ଦନ
 ସେ କିପା ଅଲଲ ନାରକାର ରଣସ୍ଥାନ ।
 ଧସୁର ଚରିତ ମୋତେ କହ ମହାମୁନେ
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ବଳଙ୍କ ଗଜନେ ।
 କେମନ ହେଇ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ନରପତି
 କୃତକେଶୀ ଗଜାର ଯେ କେସବନକ ଶ୍ରବ
 ପ୍ରବେ ସୁମତି ନାମେଣ ହେଲ ସମୁଦ୍ରର
 ମଦ୍ୟସପତନୀ ପୁଣି ତଥୁ ଗୁରୁବାର ।
 ସେ ଦିନ ନାରକାସୁର ମୃଗୟାକୁ ଗଲ
 ସୁମନ୍ତ ବନେ ସେ କୃତକେଶୀକୁ ଭେଟିଲ ।
 ଦେନ ବେନି ଅଙ୍ଗବଳ ସେହୁ ବେନିଗପ୍ପେ
 ମୃଗୟା ବିନୋଦ ରହିଥାଆନ୍ତି ନିର୍ଭୟେ ।
 ବେନିପାଟ ମିଳନ୍ତେଣ ଅଗମ୍ୟ ବନର
 ବେନିଗଜା ମଧ୍ୟେ ତହିଁ ଲଗିଲ ସମର ।
 ନାରକା ଅସୁର ସେହୁ ଅଟେ ମହାବଳୀ
 କୃତକେଶୀ ଗଜା ସୈନ୍ୟ ପକାଇଲ ଦଳ ।
 ସପତଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମର ହୋଇଲ
 ହାରିଣ ସେ କୃତକେଶୀ ରଣ ଉପେଷିଲ ।
 ନାରକାଅସୁର ସଙ୍ଗେ ପ୍ରୀତି ଆରମ୍ଭିଲେ
 ବେନି ଗଜା ପ୍ରସ୍ତେରେ ମଇତ୍ର ହୋଇଲେ ।
 ଯେ ଯାହାର ପୁରକୁ ସେ କଲେକ ଗମନ
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ଗଲ କିଛି ଦିନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଦୋରେହା ହୋଇ ଶରଧନୁ
 ଯେଉଁକାଳେ ସଜାଇଲ ହାରିକା ଭୁବନୁ ।

କୃତକେଶୀ ଗୁଜାରେ ସେ ପଶିଲ ଶରଣ
 ତାହା ଜାଣି ଘାନବନ୍ଧୁ ମିଳିଲେକ ପୁଣି ।
 ଗୋଳପୁଷ୍ପ କରି ହରି କୃତକେଶୀ ନାଶି
 ଆଗନ୍ତୁ ସେ କଥା ତୋତେ କହିବୁ ବଢ଼େଷି
 ପିତା ନିଧନରେ ପୁଅ ଗଜାନ୍ତ୍ରଷ୍ଟ୍ର ହେଲ
 ସଞ୍ଜୟନ ନାମେ ପୁଅ ପଳାଇଣ ଗଲ ।
 ନାରକାସୁର ଭବନେ ପ୍ରିୟଭାବେ ଥିଲ
 ପିତାଶତ୍ରୁ ବୋଲି ଜାଣି ଯୁଦ୍ଧକୁ ଅଲଲ ।
 ପଞ୍ଚାଶୋଇ ସସ, ତାର ଥିଲେ ଅଙ୍ଗବଳ
 ଦେଶିଣ ମିଳିଲ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଗୁମୁର ।
 ରେରେକାର ଶକ୍ତି କରି ଗର୍ଜନ କରଇ
 ଧନୁଧର ଶରସନ୍ଧି ଆକର୍ଷି ଟାଣଇ ।
 ଦୁରହ୍ନ ଡାକଇ ମୋର ବାଣକୁ ସମ୍ଭାଳ
 ପିତାର ବଲ୍ଲୀ କେଣୁ ଶତ୍ରୁକୁ ମୋହର ।
 ଏତେକାଳେ ଦଇବରେ ଲେଟାଇଲେ ଆଣି
 ଆଜି ଏ ମାଂସ ଖାଇବ ତୋର ଗୋସାମଣୀ
 ଏ କଥା ଶୁଣି ହସନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ମନେ ମନ
 ଶୁଣି ତୁ ରେ କୃତକେଶୀ ଗୁଜାର ନନ୍ଦନ ।
 ତୋର ପିତା ଏକଦିନେ ସ୍ବର୍ଗପୁରେ ଗଲ
 ଗହ୍ବର ଆଜି ତୋତେରେ ସଞ୍ଜୋଳାପଡ଼ିଲ
 ପିତାର ସଙ୍ଗରେ ଏବେ ବସ ସ୍ବର୍ଗେ ଯାଇ
 ଏବେ ତୋହର ମନରେ ହୋଇଲ ତନୟ
 ଏମନ୍ତ ଭେଟ ହୋଇଣ ସେହି ବେଳି ଥାଟି
 ଲଗିଲକ ସମର ଯେ ଅତି ଅମଗଣ ।
 ବଜ୍ର ଶକତି ଅସୁର ଗୁଣରେ ବସାଇ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଉପରକୁ ବନ୍ଧେ ଶେଷ ବନ୍ଧ ।
 ତାହାଦେଶି ଘାନବନ୍ଧୁ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ କଲେ
 ଶାର୍ଙ୍ଗଧନୁ ଧରି ଦୃଢ଼ ମୁଣ୍ଡିରେ ରହିଲେ ।
 ଚେନ ବରଜଇ ତାଙ୍କ କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଜଣି
 ମଳମାମୁତ ଉଦୟ ହେଲ କି ଧରଣୀ ।
 କଟିରେ କଟି ମେଢ଼ଳା ଆଇ ପୀତାମ୍ବର
 ହୃଦୟରେ ଶୋଭାପାଏ ହେମ ପଦ୍ମମାଳ ।
 କର୍ଣ୍ଣରେ କୁଣ୍ଡଳ କବା ରବିଙ୍କର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା
 କପାଳେ ଶୋଭେ ତଳକ ପୁଣି ଗୋରତନା
 ଅପୂର୍ବ ମୁରତି ପ୍ରଭୁ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ଶୁଦ୍ର ମୁନିର ଭକତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୟର ।

ହେକଡ଼ପୁରବାସିଣୀ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଚଣ୍ଡୀ
 କର ଅନୁଗ୍ରହ ପାପଗ୍ରହ ଦେଉ ଶକ୍ତି ।
 ମାଗୋ ମୁହିଁ ଆଶାକର ରହିଅଛି ତୋତେ
 ଏହି ସଂସାରସାଗର ତରବା ନିମନ୍ତେ ।
 ମଧ୍ୟସବର ଏହି ଯେ ଅପୂର୍ବ ଆଶ୍ୟାନ
 ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସ ନିଜେ କରଇ ଲିଖନ ।
 ପରମ ସାଧୁ ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଚରଣେ ଭକତ
 ଆଜ୍ଞାଦିଅ ମଧ୍ୟସବ କରିବ ଉକତ ।
 ବୈବସ୍ବତ ମନ୍ତ୍ର ପୁକ୍ତ କଲେ ଅଗସ୍ତିଙ୍କି
 କେବଣ ସ୍ବରୂପେ ସୁକ୍ତ ହୋଇଲ ଏଣିକି ।
 କହ ମହାମୁନି ସେହି ପଦ୍ୟ ଆଶ୍ୟାନ
 ଶରୀର ନିର୍ମଳ ମୋର କର ତହୁଁ ପୁଣି ।
 କହନ୍ତି କୁମ୍ଭ ରକ୍ଷିଙ୍କ ସ୍ବର ପରଶାସି
 ଏକମନ ହୋଇଣ କୁ ଶୁଣ ସୋମବଂଶୀ ।
 ନାରକାର ସ୍ବର କୃତକେଶୀର ନନ୍ଦନ
 ଏହାଙ୍କର ଭୁଲେ ରଣ କଲେ ଭଗବାନ ।
 କୃତକେଶୀର ନନ୍ଦନ ନାମ ସଞ୍ଜୟନ
 ଶକ୍ତିଏ ମାଇଲ ଜଗନ୍ନାଥ ଉପରେଣ ।
 ତଳଲ ଶକତି ବେଗ କରି ଘୋର ନାଦ
 ଦୁରହ୍ନ ଛେଦିଲେ ତଟପେଷି ଦେବଗଜ ।
 ହାବୋଡ଼ା ନାମେଣ ଶର ଗୁଣର ବସାଇ
 ବନ୍ଧିଲ ବନଦା ସୁତ ଉପରକୁ ବୁଝି ।
 ତଳଗଲ ନାଚେ ଅତି ପରତପ୍ତ
 ହାବୋଡ଼ି ଗଲ ଗରୁଡ଼ପରେ ଯଇ କାଣ୍ଡ ।
 ଦୁଃଶୀରଲ ବୈନବେୟ ଶାଠିଏ ଯୋଜନ ।
 ସମ୍ଭାଳ ନ ପାରିଲ ସେ ଶରର ତେଜେଣ ।
 ପଲକମାତ୍ରେ ସେ ତହୁଁ ଯୁଦ୍ଧେ ଆସି ମିଳି
 ଦେଶିଣ କୋପ କରଲେ ପ୍ରଭୁ ବନମାଳୀ ।
 ବଜ୍ର ଶକତିଏ ଦେବ ଗୁଣରେ ବସାଇ
 ବନ୍ଧିଲେନ ଗୋପୀନାଥ ଅସୁରକୁ ବୁଝି ।
 ତଳଲ ନାଚେ ଜଣି ଆଦିତ୍ୟଙ୍କ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା
 କାଟିଲକ କୃତକେଶୀ ନନ୍ଦନର ଡେଣା ।
 ରଥ ସହକ ସାରଥୀ ମୁଣ୍ଡଗୋଟି ଜାଣି
 ଛୁଡ଼ି ଅଶ୍ବ ଶିର ପୁଣି ଲେଟିଲ ଧରଣୀ ।
 ଏକ କରେ ଗଦା ଦେନ ଅସୁର ଧାଇଁଲ
 ପାଟି ବସାରିଣ ନିରାଦାତ ରହୁକଲ ।

ତାହା ଦେଖିଣ କହୁଣି ବାଣ ଦେବ ଦେବ
 ଅସୁର ପରେ ବିନାଶ ପଶୁଣି ଟାଣି ।
 ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଶବ୍ଦ କରି ସେହି ଶର ଗଲ
 କୃତକେଶୀ ନନ୍ଦନର ମଉଳି ଲାଟିଲ ।
 ଆବର ଯେତେକ ତହିଁ ସୈନ୍ୟଗଣ ଥିଲେ
 ପାଶୁପତ ନାଗରରେ ସବେ ନାଶଗଲେ ।
 ନାରକାର ବେନସୁଳେ ବେନସୁଗ ଦୋଇ
 ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥିଲେ ଦୁହେଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ରୁଦ୍ଧି ।
 ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନବନ୍ଧୁ ମହାକୋପ କଲେ
 ସହସ୍ରେ ନାଗର ନେଇ ଗୁଣେ ବସାଇଲେ ।
 ରଥରେ ପତିଣ ଗଲେ ପଥକ ଶ ମାତ୍ର
 ସୈନ୍ୟପ୍ରତି କାଣ୍ଡେ କାଣ୍ଡେ ମାଇଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ପଡ଼ିଲେ ଦୈତ୍ୟ ଛୁଡ଼ିଲ ତାଙ୍କ ସେହମାନ
 ପୁଣି ଦେଖିଲେ ଶବ୍ଦକ ବାଣ ଭଗବାନ ।
 ନାରକା ଅସୁର ସୁତେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥିଲେ
 ବିଷମ ଆଘାତ ପାଇ ପ୍ରତି ପଲାଇଲେ ।
 ଅରୁଣ ବୋଲି ଯେବଣ ସୁତ ଥିଲା ତର
 ଖଣ୍ଡେ ଦୁଇକୁ ଯାଇଣ କଲକ ବିବୃତ ।
 ଅବଶ୍ୟ ମରଣ ଆମ୍ଭ ଅଟଇ ନିୟତ
 ରଣ ଯୋଗ ହୋଇଅଛି ଏଥେ ପରାସତ ।
 ପଲାଇଗଲେ ବଲୟ ନିଉନ ଦେଖିବ
 ରଜ୍ୟ ସମ୍ପଦ ଆବର ସକଳ ନାଶିବ ।
 ଏତେକ ଭବୁର ବାହୁଡ଼ିଣ ତଳେ କଲ
 ଚକ୍ରସ୍ଥ ରଥେ ଚଢ଼ି ସମରେ ମିଳିଲ ।
 ଶକତି ଏକ ଧରିଣ ଗୁଣରେ ବସାଇ
 ଗର୍ଜି ଘୋରନାଦ କରି ଅସୁର ତନୟ ।
 ଘୋର ଶବ୍ଦ କରିଣ ଶକ୍ତି ତଳଗଲ
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ଦେବଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଲ ।
 ସେ ଶକତି ପ୍ରହରେଣ ଦେବ ଭଗବାନ
 ଗରୁଡ଼ରେ ବସିଲେକ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଣ ।
 ଫୁଲମଣ୍ଡା ଏକ ସେତେକ ନିଜ କରେ ଧରି
 କୁଞ୍ଜର ଉପରେ ନେଇ ଯେସବେ ପ୍ରହାର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପରେ ଶକତି କେପନେକ ବଳ
 ବେନ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ବେଗେ ପଡ଼ିଲକ ଭାଙ୍ଗି ।
 ପୁଣି ସିଂହଲେକ ଧରି ରେ ରେକାର କରି
 ପିଟିଲ ନେଇ ତାହାକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁଲି ।

ଶୂନ୍ୟ ଆଇଣ ଦେଖିଣ ତାହା ସୁଧରୁଇ
 ଚନ୍ଦେଶି ତାହା ଛେଦ କଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ପୁଣି ଆଉ ଥରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 କାଟିଲେ ଅସୁର ମୁଣ୍ଡ ଦେବ ଖଣ୍ଡ କରି ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ମୁକୁଟ ଆବର କିରୀଟ ବୁଣ୍ଡକ
 ଭୂମିପରେ ଛୁଡ଼ିବ ଦିଶିଲା ସୁନ୍ଦର ।
 ହାହାକାର ଶବ୍ଦ ଯେ ଅନ୍ୟସ୍ଵର ପଡ଼ି
 ନାରକାର ବଧୂମାନେ ଘୋର ଶବ୍ଦ କରି ।
 ଶୂନ୍ୟଆଇ ଦେବଲୋକେ ତାହା ଦେଖୁଥିଲେ
 ମ୍ୟା ସୁର୍ଗେ ରହି ଜୟ ଜୟ ଶବ୍ଦ କଲେ ।
 ଶୂନ୍ୟରୁ ଯେ ଶୁଣିବୁଣ୍ଡି କଲେ ଦେବ ରହି
 ନାହିଁ ସାହି ଶବ୍ଦରେ ଶିର କର ଦେଇ ।
 ଭୂମି ନବରୂପ ଧରି ଦୈତ୍ୟପୁରେ ଥିଲା
 ସୁଧ ନ ଚିନ୍ତାମନୀର ମରଣ ଶୁଣିଲା ।
 ସକଳ ସମ୍ପଦ ତହୁଁ ସଜାତରେ ଦେନ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ ଯାଇଣ ସେହୁ ଭେଟିଲ କାମେ ।
 ବରଣୀର ରତ୍ନମାଳୀ ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ
 ବରୁଣର ଦଣ୍ଡଃସ ଦେନଶ ବାହାର ।
 ନନ୍ଦାଳା ଏକ କରେ ଧରିଣ କାମିନୀ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଗଲେ ତାହା ଲମ୍ବାକଲ ଆଣି ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଥାଳରେ ତହୁଁ ଶୁଭିଅର୍ଥ୍ୟ ଦେନ
 ଅଭୟ ପାଦପଦ୍ମରେ ପଡ଼ିଲ ରମଣୀ ।
 ପୁଣି ବେନକର ଯେଉଁ ବୋଲଇ ବଚନ
 ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ପ୍ରଭୁ ଦେବ ଦେବ ଭଗବାନ ।
 ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ରସାୟ ତୁମ୍ଭେ ଗରୁଡ଼ ବାହନ
 ଶରଣାରଣ ଦେବ ପତିତପାବନ ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଦେବ୍ୟ ନିହାରଣ
 ଭକତଜନ ରକ୍ଷଣ ଦୁଃଖ ବିମୋଚନ ।
 ପର ଉପରେ ହେ ତୁମ୍ଭେ ଦେବ ଅଟ ସିନା
 ଶୁଣିଣାନ ପାଳକ ସେ ଜଗତ ମୋହନା ।
 ଧାନ୍ୟ ଯମସ୍ତେ ତୁମ୍ଭେ ବହୁଥାଅ ତମ
 ଉପକୃତ କାଳେ ତୁମ୍ଭେ ବହୁ ରଜଗୁଣ ।
 ବେ ତୁମ୍ଭ ପଦେ ମୁଣି ପଶିଲ ଶରଣ
 ନାରକା ସୁର ମୁଣ୍ଡକୁ ରଖ ନାଗସୁଣ ।
 ତୁମ୍ଭ ପାଦପଦ୍ମେ ନାଥ ଅଛଇ ଯେ ଶୋଭି
 ଶର କମଳରେ ମୋର ବେନକର ଦେଇ ।

ଏହାକୁ ହୁ ଏବେ ରକ୍ଷାକର ଜଗନ୍ନାଥ
 ଘୋଡ଼ାଏ ଏହୁ ନିରେଖ ଜନ ପଦମୁଖ ।
 ଭୂମିର ବଚନେ ଦେବ ହୋଧ ଉପେକ୍ଷିଲେ
 ଅଭୟବର ନାରକା ପୁଅ ଶିରେ ଦେଲେ ।
 ଆଦର ତାହାକୁ ଶଙ୍ଖେ ଗଜପଣ ଦେଲେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମୁକୁଟ ଶିରେ ନେଇ ବନ୍ଧାଇଲେ ।
 ଗଜାର ନଗରେ ତହୁଁ ଯାଇ ବିଜେ କଲେ
 ପାଞ୍ଚ ଅନାନ୍ୟ ଗଣେ ବେଗେ ଅଶାଇଲେ
 ଯେ ଯାହାର ଅଧିକାର ଦେଇ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଛନ୍ଦ ଧରଇଣ ତାକୁ କଲେ ସୁରୁଷାର୍ଥ ।
 ତହୁଁ ଅନ୍ତଃପୁରେ ଦେବ ପଶିଲେକ ଯାଇ
 ଗଜକନ୍ୟାମାନେ ଯହିଁ ଛନ୍ଦ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ।
 କନ୍ୟାଙ୍କର ବନ୍ଦିତ୍ବରେ ମିଳି ପଡ଼ୁନେନ୍ଦ
 ଶୋକସହସ୍ର ଆଦର ଛନ୍ଦ ଏକଶତ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ରୂପକୁ ଚାହିଁ ସବ ନାଶ
 ଦେଖିଲେ ଏକୁ ଆରେକ ହୋଇ ଆଗସର ।
 ଚର୍ମଲେତନେ ମୋହନ ରୂପକୁ ସେ ଦେଖି
 ପଲକ ନ ପଡ଼େ ସବେ ଚାହାନ୍ତି ନିରେଖି ।
 ଛନ୍ଦ ହୋଇଲ ସବ ଚିତ୍ର କାମବାଣେ
 ନ ପାରନ୍ତି ଗୁଲି କେତୁ ଭେଡ଼ାଏ ଚରଣେ
 ଚିତ୍ର ନିଶ୍ଚଳ କରିଣ ଚାହାନ୍ତି ଯୁବକ
 ଭରବ ଯେ ସମ୍ପାଦନ କଲ ଆଖି ପଡ଼ି ।
 ହଳହଳ ଦେଇ ତହୁଁ ସକଳ କାମିନୀ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଦତଳେ ଦେଲେ ପରଶାମି ।
 ଅପୁର ସୁଦର୍ଶ ପାଦପାଳ ଅଂଶେ ଜାତ
 ତଳିଲେ ସେ ରୂପ ଗୁଣ ଦେଖି ପଦୁନେନ୍ଦ
 ପୁର ପଶ୍ଚିମ ଆଦର ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ
 ଶୁଣିବର ଗଜାକୁ ଅପୁର ଜିଣିଣ ।
 ସେମାନଙ୍କର ଦୁହିତା ଆଖି ଭୁଜକଲେ
 ନଗରେ ରଖିଲ ବିଶ୍ଵ ହେବ ଏକାବେଳେ ।
 କନ୍ୟାଏ ଛନ୍ଦ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୁମୁରେଣ ରହି
 ଚରଣ ଭୂମିରେ ଲେଟି ଶିରେ କର ଦେଇ ।
 ନମାମି ଜଗତବନ୍ଧୁ ଜଗତ ସୋଦର
 ନମାମି ଦ୍ଵାପରେ ଦେବ କୃଷ୍ଣ ଅବତାର ।
 ଖଲ ବିନାଶନେ ଦେବ କୃଷ୍ଣ ଅବତାର
 ଶେ ଦେବ କରୁଣା କରି ଆମକୁ ଉଦ୍ଧର ।

ଆମ୍ଭେମାନେ ତ ନିରେଖ ଅଟୁ ପ୍ରଶଂସଣ
 ଶ୍ରୀଚରଣ ତଳେ ପ୍ରଭୁ ରଖିବା ଶରଣ ।
 ଜୟଶର ଉଚ୍ଚାରିଲେ ତହୁଁ ନାଶପୁଣ
 ବେଡ଼ିଲେ ଆକାଶେ ଯେହ୍ନେ ତହୁଁ ଚାରିଗଣ
 ତାହା ଦେଖିଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରେ ସମ୍ମାନନ୍ତି
 ରହ ରହ ନାଶଗଣ ନ କର ଗୋ ଶ୍ଵତ ।
 ଭୂମିର ପାଇଁ ଆସିଲ ସିନା ଏତେ ଦୂର
 ଗୋଲପୁର କରଣ ମୁଁ ମାଇଲି ଅଧୁର ।
 ଏବେ ଦ୍ଵାରକାପୁରକୁ ଗମନ ଗୋ କର
 ମୁହିଁ ମନୋରଥ ସିଦ୍ଧ କରିବ କୁମୁର ।
 ଏତେକ ବୋଲଣ ତହୁଁ ନନ୍ଦର ନନ୍ଦନ
 ନାରକାପୁରର ଯେତେ ଅପ୍ରସନ୍ନ ଧନ ।
 ଅଶ୍ରୁସହସ୍ର ସେଠାରେ ଥିଲେକ କୁଞ୍ଜର
 ଶୁଣିବତ ହସ୍ତୀ କି ସେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଅବତାର ।
 ଅପୁରପୁରେ ଅପୁର ଦ୍ରବ୍ୟ ଥିଲ ଯେତେ
 ଦ୍ଵାରକାକୁ ଦେଉଗଲେ କନ୍ୟାଙ୍କ ସହଚେ ।
 ତହୁଁ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ଗରୁଡ଼ ଆଶ୍ଵେହି
 ବରୁଣ ଛନ୍ଦ ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳକୁ ନେଇ ।
 କଲେକ ସୁଗନ୍ଧ କଟକାଇ ଭଗବାନ
 ଚଳିଯାନ୍ତେ ଶଙ୍ଖଶବ୍ଦ ହୁଏ ଘନଘନ ।
 ଶୂନ୍ୟରହି ଦେବଲେକେ ତାହା ଦେଖୁଥିଲେ
 ସୁଗନ୍ଧ ଗମନ୍ତେ ସବେ ପଥରେ ଭେଟିଲେ
 ଅଦିତ୍ୟ ନବରରେ ଯାଇ ବେଗେ ପଶି
 ଅମୃତ ବଚନ ଦେବ କହନ୍ତି ବିଶେଷ ।
 ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ ବନମାଳା ଥିଲେ ନେଇ
 ଅଦିତ୍ୟ କରେ ତାହା ସମର୍ପିଲେ ତହିଁ ।
 ଦେଖିଣ ଅଦିତ୍ୟ ଦେଶ ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଆସନରେ ନେଇ ବସାଇଲେ ।
 ଶରୀଦେଶଙ୍କ ସହଚ ଦେବ ପୁରୁଷର
 ଆନନ୍ଦରେ ପୂଜାକଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପପୁର ।
 ଦେବଲେକମାନେ ତହୁଁ ଗୁମୁରେଣ ମିଳି
 ସୁତ ପାଠ କଲେ ସବେ କରପଥ ଯୋଡ଼ି
 ଜୟ ଜୟ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହେ ପ୍ରସନ୍ନ ମୁରତି
 ଭୂମ ସଞ୍ଚାର ସିନା ଅଟେ ବୀରସୁତ ।
 ଯୁଗକୁ ଯୁଗ ନାଥ ଯେ ଅବତାର ତୋର
 ଅପୁର ବିନାସି ଦେବଗଣେ ରକ୍ଷା କର ।

କଂସ କେଶୀକୁ ନାଶିଲ ଅସ୍ତ୍ରମଲ୍ଲ ମୂଳେ
 ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ଚୋଳିଥିଲ ଗୋପୀଙ୍କର ଛଳେ ।
 ଦାବ ଅନଳ ଭକ୍ଷଣ କାଳୀପୁନାଶନ
 ନିଗୁଡ଼ ବନ୍ଧନୁ ମାତା ପିତା ଉଦ୍ଧାରଣ ।
 ନାରକା ସହିତେ ଥିଲେ ଦୈତ୍ୟଗଣ ସେତେ
 ମାରି ରଖିଲ ଦେବତାଗଣ ଯଦୁନାଥେ ।
 ତେତିଶକୋଟି ଦେବତା ଶ୍ରୀମୁରେ ମିଳଣ
 ଜୟ ଶବ୍ଦ ପଡ଼ନ୍ତି ସୁଦ୍ଧ ଶ୍ରୋତମାନ ।
 ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଣ ତହୁଁ ପ୍ରଭୁ ଦେବରାୟେ
 ମେଲଣି ମାଗିଲେ ଦେବ ଅଦିତ୍ୟ ପାୟେ ।
 ସନ୍ତୋଷ କରଇ ତାଙ୍କୁ ଦେବ ଭଗବାନ
 ଦ୍ଵାରକାପୁରେ ଚଳିଲେ ଗରୁଡ଼ ଚଢ଼ିଣ ।
 ସଙ୍ଗତରେ ଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ସ୍ଵାଧୀ ଶଙ୍ଖାବଜା
 ତାହାକୁ ଘେନି ବାହାର ହେଲେ ଯଦୁପତି ।
 ପଥେ ଯାଆନ୍ତେ ନନ୍ଦନ କାନନରେ ମିଳି
 ଶୂନ୍ୟପଥରେ ଗରୁଡ଼ ଯାଏ ପକ୍ଷ ଭୂଳି ।
 ନନ୍ଦନ ନାମରେ ବନ ଅଟେ ସେହୁ ପୁଣି
 ନାନାଦି ବୃକ୍ଷ ତହିଁରେ ଦିଶେ ଶୋଭାବନ ।
 ନାନାବର୍ଣ୍ଣେ ପୁଷ୍ପ ତହିଁ ପାରିଜାତ ବନ
 ଗନ୍ଧ ପ୍ରକଟଇ ସ୍ଵରଗର ସର୍ବସ୍ଥାନ ।
 ପୁଷ୍ପେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ସେହି ପାରିଜାତ ବନ
 ତା ଦେଖି ନେବାକୁ ବଳେ ସତ୍ୟଭାମା ମନ ।
 ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ଦେଲେ ସତ୍ୟାସତ୍ତା
 ଶୁଣ ହେ ଦେବ ଅନନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ପତି ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ ନାହିଁ ଦେବ ପାରିଜାତ ବନ
 ରୋପିବା ନେଇ ସ୍ଵରଗପୁରୁ ଉପବନ ।
 ଏତେ ବୋଲି କର ଦେଖା ଶିରେ କର ଦେଇ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚରଣରେ ପ୍ରଣିପତ୍ୟ ହୋଇ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଜଗନ୍ନାଥ ଗରୁଡ଼କୁ ଚାହିଁ
 ରହ ପକ୍ଷରେ ନନ୍ଦନ ବନେ ଆମ୍ଭେ ଯାଇ ।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ଗରୁଡ଼ ଶୂନ୍ୟରୁ ଖସିଲ
 ନନ୍ଦନବନ ନିକଟେ ଯାଇଣ ମିଳିଲ ।
 ଗରୁଡ଼ ପୃଷ୍ଠ ଉତ୍ତର ଦେବଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 ତୋଟାଦ୍ଵାରେ ବିଜେ କଲେ ଶ୍ରୀ ମଧୁସୂଦନ ।
 ଲକ୍ଷେକ ଗନ୍ଧବେ ତହିଁ ତୋଟା ରଖିଥିଲେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖି ବେଗେ ପଥ ନିରୋଧିଲେ ।

କାହିଁର ମାନବା ପଶୁ ତୋଟାରେ କୁ ଯାଇ
 ତୋହର ମନରେ କିଛି ଭୟଭ୍ରାନ୍ତି ନାହିଁ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଘ୍ନା ଦୁତ ଆମ୍ଭେ ତୋଟା ରଖିଥାଉଁ
 ତାହାର ବିନା ଆଜ୍ଞାରେ ପ୍ରବେଶି ନ ଦେଉଁ
 ତୁ କେବଣ ଭରସାରେ ପଶୁରେ ମାନବ
 ରହ ରହ ବୋଲିକରି ଓଗାଳିଲେ ସବ ।
 ତାହା ଦେଖି ଜଗନ୍ନାଥ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ
 କହ ଯାଇ ତୁରେ ବେଗେ ଘଜାର ଆଗେଣ
 ଏତେ ବୋଲି କର ପ୍ରଭୁ ପଶିଲେ ଧସାଇ
 ପୁଣିହିଁ ନିରୋଧ କଲେ ଗନ୍ଧବେ ଯାଇ ।
 ଆରେ ଆରେ ବୋଲିକରି ପୁଣିହିଁ ଡାକିଲେ
 ତାହା ଦେଖି ଦେବ ଯଦୁପତି କୋପକଲେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କୁପିତ ହେବା ଜାଣି ଶଗବର
 ଡେଶା ବିସ୍ତାରି ବାହଲ୍ଲ ବିନତା କୁମର ।
 ପକ୍ଷବାତେ ଗନ୍ଧବମାନେ ଉଡ଼ିଗଲେ
 ଲକ୍ଷେ ଯୋଜନରେ କେନ୍ଦ୍ର ଦିଲକ୍ଷେ ପଡ଼ିଲେ
 ତୋଟା ଭିତରେ ପଶିଲେ ଦେବ ଭଗବାନ
 ଲେଉଟନ୍ତି କେଉଁଠି ଅଛି ପାରିଜାତ ବନ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଘ୍ନା ଆଗେ ଯାଇ କହିଲେ ଡଗର
 ଶୁଣ ଆହେ ଶତୀପତି ସ୍ଵରଗ ଠାକୁର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ସ୍ଵରଗପୁରେ ଆସୁଥିଲେ
 ଆସନ୍ତେ ନନ୍ଦନ ବନେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କ ବରଦେ ପାରିଜାତ ବନ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ ଘେନିଯିବେ ପୁରୁଷଭଞ୍ଜମ ।
 ତୋଟା ଦ୍ଵାରଦେଶେ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଲେକ ଯାଇ
 ଜାଣିଣ ଗନ୍ଧବଙ୍କ ନିରୋଧିଲେ ତହିଁ ।
 ଦେଖି ଦେବ ସାନବନ୍ଧୁ ତାଙ୍କୁ କୋପକଲେ
 ଗନ୍ଧବେ ଗରୁଡ଼ ପକ୍ଷବାତେ ଉଡ଼ିଗଲେ ।
 ତାହା ଶୁଣି ସ୍ଵରପତି ସ୍ତବଧ ହୋଇଣ
 ମହା ହୋଧଭରେ ସେହୁ କହଇ ବଚନ ।
 ଯାଅ ଡଗର ଦେବଙ୍କୁ କହ ବେଗେ ଯାଇ
 ଆସନ୍ତୁ ତେତିଶକୋଟି ଦେବେ ସଜ ହୋଇ
 ଏତେ ବୋଲି ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ସ୍ଵପ୍ନ ସଜ ହେଲେ
 ସ୍ଵରବତ ହସ୍ତୀପୁଷ୍ପେ ଯାଇଣ ବସିଲେ ।
 ବଜ୍ରକରେ ଧରି ତମକାର ସ୍ଵରପତି
 ସାଜ ସାଜ ବୋଲିକରି ଡଗରେ ଡାକନ୍ତି ।

ବାଜେ ଟମକ ନିଶାଣ ଆଦି ଗୁରୁଟାଣ
 ତମକ ପଡ଼ିଲା ବାରସୁଣାର ଭୁବନ ।
 ତମ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସହିତେ ଚାରିମେଘ ଘେନି
 ଯମ ନଇର ତ ପୁଣି ପବନ ବହନି ।
 ଏକାଦଶ ଛୁଆଁ ହୋଇଲେକ ଏକମେଳ
 ସାଜିଲେ ଗନ୍ଧବ ଦିଗପାଳ ସେ ସକଳ ।
 ଯେତେ ନକ୍ଷତ୍ର ଆବର ତଥୁ ଆଦିକର
 ଯୋଗ କରଣ ବାହାର କରେ ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ।
 ଦୈତ୍ୟାଣ ଶୁକ୍ଳ ପଞ୍ଚମୀ ତଥୁ ଗୁରୁବାର
 ଆରଦ୍ର । ନାମେ ନକ୍ଷତ୍ର ଘେନ ସେ ଦିନର ।
 ଦ୍ଵିତୀୟା ନାମେ ଯୋଗ ପୁଣି ବାଳବ କରଣ
 ତୃତୀୟା ଘରରେ ତହୁ ବିଜୟ ସେ ଦିନ ।
 ସାଜ ସାଜ ବୋଲିକର ସୁଗେ ପଡ଼େ ଡାକ
 ନାନା ବାଦ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ ଆକାଶ ତମକ ।
 ମିଳିଲେ ନନ୍ଦନବନ ପାଶେ ବେଗେ ଯାଇ
 ଭାରେ ଥାଇଣ ଦେଖନ୍ତି ତାହା ଲକ୍ଷ୍ମୀସାଇଁ ।
 ବରୁଣନ୍ତି ଦେବଗଣ ଅଟନ୍ତି ଅଜ୍ଞାନ
 ଦେଖିବାକୁ ଆଜି ସୁରପତି ବଡ଼ପଣ ।
 ଏମନ୍ତେ ମନେ ବିରୁର ଦେବ ଭଗବାନ
 ପାରିଜାତ ବୃକ୍ଷ ଦେବ ଉପାଡ଼ି ବହନ ।
 ଶଶିଲେ ବୃକ୍ଷ ଗରୁଡ଼ ମସ୍ତକରେ ନେଇ
 ବଳନତେୟ ଉପରେ ବିଜୟ ଗୋସାଇଁ ।
 ପ୍ରିୟାଙ୍କୁ କୋଳ କରିଣ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ
 ଶୁଣ ଦେଖା ଦେବଗଣଙ୍କର ବଡ଼ପଣ ।
 ପାରିଜାତ ପୁଷ୍ପବନ ପାଇଁ ପୁରନ୍ଦର
 ହୋଧେ ଆସୁଅଛି ଦେଖା କରିବ ସମର ।
 ମାୟାରେ ବିହ୍ୱଳ ହୋଇଅଛି ବଜ୍ରଧର
 କରିବ ସମର ଆସି ମୋହର ଛୁମୁର ।
 ଲକ୍ଷିବର୍ଦ୍ଧ ଆଜି ଦେବଙ୍କର ବଡ଼ପଣ
 ବିଦି କରିବ ସୁଗର ସ୍ଥାନ ରଣଭଣ ।
 ଏତେକ ବିରୁର କରନ୍ତେଣ ତହସର
 ଆଗୁଆଣି ଆଟମାନେ ମିଳିଲେ ଛୁମୁର ।
 ସୁରମେଘ ଦେନିକର ପବନ ବାହାର
 ଶୁନ୍ୟରେ ଘୋଟିଲେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଉପର ।
 ଟେଟେଟି ବିଜୁଳ ସେ ମାରେ ଶୁନ୍ୟ ଥାଇ
 ସକଳ କାଳ ପ୍ରାୟେକ ଘୋଟିଗଲେ ଯାଇ ।

ବର୍ଷଣ କରନ୍ତି ଜଳ ମିଶାମିଶି କରି
 ବଜ୍ର ପ୍ରାୟେକ ପ୍ରସ୍ତରମାନ ସେ ପ୍ରହାର ।
 ବହୁଇ ପବନ ଅଶବୁଣ ମୂର୍ତ୍ତି ଦେନ
 ଗୁଡ଼ ଗୁଡ଼ ଅନ୍ଧକାର ଘୋଟେ ଶୁନ୍ୟଭୂମି ।
 କରନ୍ତି ଗର୍ଜନ ଘଡ଼ଘଡ଼ ମେଘମାନ
 ଆଜି ପ୍ରଳୟ ଦେବ କି ତଉଦି ଭୁବନ ।
 ବଜ୍ର ଶବ୍ଦ କରଇ ଦେବ ମଦବାନ
 ଅଠର ଖଣ୍ଡ ଘୋଟିଣ କରନ୍ତି ଗର୍ଜନ ।
 ଗରୁଡ଼ର ପକ୍ଷତଳେ ରହି ଭଗବାନ
 ବୋଲନ୍ତି ଦେଖିବା ଦେବତାଙ୍କ ବଡ଼ପଣ ।
 ଶ୍ରୀକରେ ତହ ଦେନିଣ ଦେବ ଦଇତ୍ୟାର
 ମେଘଙ୍କ ପରେ ପେଶିଲେ ମହାହୋଧ କରି ।
 ତଳଗଲ୍ଲ ତହ ଯାର କୋଟିସୂର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ୟୋତି
 ଗୁରୁମେଘ ଭାଜି ହୋଇଗଲେ ଛୁଳମୁର୍ତ୍ତି ।
 ପବନ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ହୋଇଲ ନନ୍ଦନ
 ଗୁଡ଼ଲ ଅନ୍ଧାର ଦଶିଗଲ ଦିଗମାନ ।
 ସିଂହବତ ପୃଷ୍ଠେ ବସି କରେ ବଜ୍ର ଧରି
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଛୁମୁରେ ଇନ୍ଦ୍ର ମିଳେ କୋପକର ।
 ଦୁରହ୍ନ ବୋଲଇ ଆରେ ଗରୁଡ଼ ବାଉଡ଼
 କିପା ହାଲହୋଳ କରୁଅଛୁ ଆରେ ମୁତ ।
 ପଶିଲୁ ମୋର ନନ୍ଦନବନେ କାହିଁପାଇଁ
 ପାରିଜାତ ପୁଷ୍ପ ନେବୁ କିପା ମର୍ତ୍ତ୍ୟଭୂଇଁ ।
 ଦେବଙ୍କ ପୁଷ୍ପ ନନ୍ଦନବନେ ସେହୁ ଥାଇ
 ଦେବତାଙ୍କ ବିନୁ ତାହା ଅନ୍ୟ ଘେନି ନାହିଁ
 ଦେବତାଙ୍କ ପୁଷ୍ପ କାହିଁ ନରେ ଶ୍ରେଣ ହୋଇ
 ନ ଜାଣି ଅନ୍ୟ କର ଆସି ସ୍ଵର୍ଗଭୂଇଁ ।
 ଗୁଡ଼କର ପୁଷ୍ପବନ ବେଗେ ଏଥୁ ଯାଅ
 ମାନବର ଦେହ ଧରି ଗାରିମା ନ ବହ ।
 ଶାଶ୍ଵତବନ ମୋହର ପାଣିବା ଦହଲ
 ନନ୍ଦନବନ ଯୋଗରୁ ପାସୋର ତା ଗଲ ।
 ତୁମ୍ଭେ କି ନ ଜାଣ ଏହା ଦେବତାଙ୍କ ବନ
 କିପାଇଁ ଅନ୍ୟ କର ଆସି ସ୍ଵର୍ଗସ୍ଥାନ ।
 ଏତେକ କହିଣ ତହୁ ଦେବ ପୁରନ୍ଦର
 ସିଂହବତ କଲେ ଥାଇ ସମରେ ବାହାର ।
 ତେଜଶକୋଟି ଦେବତା କରେ ଶସ୍ତ୍ର ଧରି
 ବେଡ଼ିଲେ ଯାଇଣ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଆବୋରି ।

କେନ୍ଦ୍ର କାହାର ସହୃଦେ ସମର ନ କରି
 ପ୍ରବଧ ହୋଇଣ ରହି ଅଛନ୍ତି ଆବୋରି ।
 ଅଶୀସହସ୍ର ଅଛନ୍ତି ଇନ୍ଦ୍ର ନନ୍ଦନ
 ତାହାର ପଛରେ ଆନ୍ତ ଶୟକୁ ଧରିଣ ।
 ସୋମଶ୍ରବୀ ବୋଲି ଏକ ଇନ୍ଦ୍ର ନନ୍ଦନ
 ମଦବାକୁ ପଛକରି ଆବୋରିଲ ରଣ ।
 ଶାଶ୍ୱତନାଗର ଏକ ସେ ଗୁଣରେ ବସାଇ
 ରେରେକାର ଶରକରି ବନ୍ଧିଲ ତୁହାର
 ତଳଗଲ୍ଲକ ନାଗର ଘୋରନାଦ କରି
 ଘୋଟିଲ ଅନ୍ଧକାର ନ ଦିଶେ ଜନପୁଷ୍ପ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦେବଙ୍କ କରେ ତହ ପୁଣି ଥିଲ
 ତହିଁରେ ବାଜି ସେ ଶର ବାହୁଡ଼ି ଅଇଲ ।
 ତାହା ଦେଖିଣ ହସିଲେ ଦେବ ଭଗବାନ
 ସମସ୍ୟା ନ ଦିଅନ୍ତି ସେ ଦେବଙ୍କୁ ଗୁହଁଣ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ନନ୍ଦନ ଦେଖି ପୁଣି କୋପକଲ
 ପରବତା ନାମେ ଶର ଗୁଣେ ବସାଇଲ ।
 ବୋଇଲ ଆମ୍ଭର ଶତ୍ରୁ ଅଟୁରେ ପାମର
 ସମ୍ଭାଳ ସମ୍ଭାଳ ଏବେ ଏ ପଦତାଗର ।
 ଏହା ଶୁଣି ଜଗନ୍ନାଥ କୋପେ ଅରଥର
 ଧଇଲେ ସାରଙ୍ଗ ଧନୁ କରେ ଦାମୋଦର ।
 ପ୍ରଳୟ ଅନ୍ତକରୁପ ଧରି ଦେବ ସ୍ୱାମୀ
 କୋପେ ଗୁରୁତର କବା କାଳ ସର୍ପ ଜାଣି ।
 ପଦତାଗର ନିବାର ବଜ୍ରଶର ଧରି
 ଯେଷ୍ଠ ଲେ ସେ ଗଜବର ପରେ କୋପକରି ।
 ତଳଗଲ୍ଲ ସେହି ଶର ବିଦ୍ୟୁତ୍ତେଜ ଜଣି
 ପଦତାଗର କାଟିଣ ଲେଟିଲ ଧରଣୀ ।
 ପଡ଼ିଲ ସୋମଶ୍ରବାର ପରେ ବାଣଯାଇ
 ପୁଟିଗଲ ବସପୁଲେ ଲେଟିଲ ସେ ମସ୍ତା ।
 ଦେଖି ଶ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା କୋପ ପରଶର
 ଅଶୀସହସ୍ର ପୁତ୍ରସହ ମିଳିଲ ଗୁମୁର ।
 ମଦବାକୁ ପଛକରି ପୁଣେ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ
 ଯେ ଯାହାର ଶସ୍ତ୍ର ଧରି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବନ୍ଧିଲେ ।
 ଗୋଟିଏ ଉଣା ଅଶୀଏ ସହସ୍ର ନାଗର
 ଏକାବେଳକେ ବନ୍ଧିଲେ ଇନ୍ଦ୍ରର ତନୁଜ ।
 ଶରେ ଦିଗ ପୁରଗଲ ହେଲ ଅନ୍ଧକାର
 ଅବା କି ପ୍ରଳୟ ହେବ ମସ୍ତା ହେବ ଭର ।

ଦେଖି ଜଗନ୍ନାଥ ଦେବ କୋପେ ଅରଥର
 ଛେଦିଲେ ଏକ ନାଗର ବନ୍ଧି ସବୁ ଶର ।
 ହୋଧରେ ପେଷିଲେ ଅଗ୍ନିଶର ନାଗପୁଣ
 ଶୋଇଲେ ଅଶୀସହସ୍ର ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେଣ ।
 ତା ଦେଖି ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବର ନ ଫୁରଇ କିଛି
 ବୋଲଇ ସମ୍ପତ୍ତି ମୋର ନାଶ ହେଉଅଛି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉପରେ ବଜ୍ର ପ୍ରହାରଇ ଆଣି ।
 ଦେଖିଣ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ତହେ ନିବାରଲେ
 ତେଜିଣ କୋଟି ଦେବଙ୍କୁ ଗୁହଁଣ ବୋଇଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ଅଟଇ ତୁମ୍ଭର ସ୍ୱଜନ
 ତାହାପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବଟି ପୁଣ ।
 ଏମନ୍ତ କହିଣ ପ୍ରଭୁ ଦେବ ଭଗବାନ
 ବାବଲ ଶର ପେଷିଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ଉପରେଣ ।
 ଗଜ ଉପରେ ପଡ଼ିଲ ସେହି ଶର ଯାଇ
 ଅଚେତ ସେ ଗଜ ଇନ୍ଦ୍ର ପଡ଼ିଲେକ ଶୋଇ ।
 ବାହନ ଅଗ୍ରବେ ପୁଣି ଦେବ ପୁରନ୍ଦର
 ମହା କୋପାନଳେ ସେହି ଗଜେ ଫୁଟୁକାର ।
 ଦି ଦିଶ ଦେବତାଗଣ ଶାଖା ପ୍ରାୟ ହୋଇ
 ଦେଖନ୍ତି ଇନ୍ଦ୍ର ଗୋବିନ୍ଦ ଯୁଦ୍ଧ ତହିଁ ରହି ।
 ତହୁଁ ପୁରପତି ଅଶ୍ୱ ଉପରେ ଆସେହି
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କର ଗୁମୁରେ ମିଳିଲକ ଯାଇ ।
 କୋପେ ଗୁରୁତର ଇନ୍ଦ୍ର ପୁତ୍ରଙ୍କ ଶୋକରେ
 ପୁଣି ଧନୁ କରେ ଧରି ବାହାରେ ସମରେ ।
 ସହସ୍ରେକ ନାଗର ସେ ଗୁଣରେ ବସାଇ
 ପୁତ୍ରମାନଙ୍କ ଶୋକରେ ଦିଜେ ଶତୀପାଇଁ ।
 ତାହା ଦେଖି ଭଗବାନ ଶଙ୍ଖନାଦ କଲେ
 ବାବଲ ଶର ପେଷିଣ ତା ଶର ନାଶିଲେ ।
 ମୋହନ ଶର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୁଣରେ ବସାଇ
 ବନ୍ଧିଲେ ଦେବଗଣଙ୍କୁ ଜଗନ୍ନାଥ ଗୁହଁ ।
 ତଳିଲ ଶର ପ୍ରଳୟକାଳ ସିନ୍ଧୁଜାଣି
 ଘୋଟିଲ ଅନ୍ଧକାର ଯେ ନ ଦିଶେ ଧରଣୀ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ମୁଖ୍ୟ କରିଣ ସର୍ବ ଦେବଗଣ
 ଶସ୍ତ୍ର ଗୁଡ଼ିଣ ଶୋଇଲେ ଭୂମି ଉପରେଣ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ନଇର୍ଭତ ପୁଣି ପବନ ବରୁଣ
 ଦଶଦିଗପାଳ ଆଉ ନବଗ୍ରହଗଣ ।

କାହାର ଦେହରେ ଏବେ ଚରଚର୍ୟ ନାହିଁ
 ଅସାଧୁମ ହୋଇ ସବେ ଶୋଇଛନ୍ତି ଭୁଲି ।
 ଶୂନ୍ୟ ରହିଣ ନାରଦ ଏହା ଦେଖୁଥିଲେ
 ତହିଁ ଯଶୋବନ୍ତୀ ପୁରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଚରଣେ ସେହୁ କରି ନମସ୍କାର
 କରପଥ ଯୋଡ଼ିକରି କହନ୍ତି ଗୁମୁର ।
 ଶୁଣ ଆହେ ପିତାମହ ମୋହର ବଚନ
 ପ୍ରମାଦ ପଡ଼ିଲ ଦେବ ଆଜ ସ୍ୱର୍ଗସ୍ଥାନ ।
 ନାରକା ପୁରକୁ ବଜେ କଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ସେହି ନଗରର ନାମ ଅଟେ ଜ୍ୟୋତିପୁର ।
 ଘୋରପୁର କରି ଦେବ ଦାନବ ନାଶିଲେ
 ସେ ଲ ସହସ୍ର କନ୍ୟାକୁ ହାରକା ପେଶିଲେ ।
 ଅଦିତି କୁଣ୍ଡଳ ଜଳଦେବ ଦଣ୍ଡଛବି
 ଅମରପୁରେ ଦେଖିଲେ ଏହା ପଦ୍ମନେସ ।
 ଅଦିତିଙ୍କ ସେନା ସେହୁ କୁଣ୍ଡଳ ଦେଖଣ
 ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଆସୁଥିଲେ ଗରୁଡ଼ ଚଢ଼ିଣ ।
 ଅଦିତିଙ୍କର କୁଣ୍ଡଳ ସମର୍ପଣ ଦେଲେ
 ମେଲଣି ମାଗି ହାରକାପୁରେ ଆସୁଥିଲେ ।
 ସଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି ଶହାଜିତ ନନ୍ଦନ
 ନନ୍ଦନବନ କାଟରେ ଆସୁଥିଲେ ସ୍ୱାମୀ ।
 ପାରଜାତ ପୁଷ୍ପ ବନେ ଦେଖିଣ ଶୁଣର
 ପ୍ରିୟାର ବଚନେ ତାହା ନେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ତାହା ଦେଖି ପୁରପତି ମହାହୋଧ କଲ
 ଦେବତାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ଦେନ ପୁର ଆରମ୍ଭିଲ ।
 ଶୁଦ୍ଧରାଜ ସଙ୍ଗତରେ ପୁର ସେହୁ କଲେ
 ଅର୍ଣ୍ଣାସହସ୍ର ନନ୍ଦନ ସମସ୍ତେ ବେଢ଼ିଲେ ।
 ତା ଦେଖି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର ପେଶିଲେକ ପୁଣି
 ଇନ୍ଦ୍ର ସହିତ ତେଜଶକୋଟି ଦେବେ ହାଣି
 କାହାର ଦେହରେ ଏବେ ନାହିଁ ଚରଚର୍ୟ
 ଏକାକି ଦେଖି ଆସି ମୁଁ କହେ ଗୁମୁରେଣ ।
 ଏହା ଶୁଣି ପରମେଷ୍ଠି ମନରେ ବିସାଦ
 ତକ୍ଷଣେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ଯୁଦ୍ଧଭୂମି ମଧ୍ୟ ।
 ଦେଖିଲେ ଅଚେତ ଦେବଗଣ ତହିଁ ହୋଇ
 ଗରୁଡ଼ ଉପରେ ବଜେ ଜଗତର ସାର୍ବ ।
 ଦୁରହ୍ନ ଦେଖିଣ ବ୍ରହ୍ମା ପାଦେ ପ୍ରଣମିତ
 କିରବେଇ ଲଗାଇଲେ ଶୁଭରଣେ ମାଥ ।

କରପଥ ଯୋଡ଼ି ଯହଁ ବେଲର ବଚନ
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତ ଶାବନ ।
 ମହିମା ସାଗର ଦେବ ପ୍ରଳୟାନ୍ତକ ଶ୍ରୀ
 ଶ୍ରୀ ନିବାରଣେ ଅବତାର ଯେ ତୋହାର ।
 ମହିମ ସାଗର ଦେବ ଭକତ ସୋଦର
 ଚତୁର ମୁଖେ ମୁଁ ପ୍ରଭୁ କରେ ବେଦବର ।
 ତୋହର ସଞ୍ଚଳ ନାଥ ଅଟଇ ସିଦ୍ଧଶ
 ତୁ ନାଥ ସକଳ ଭୁବନରେ ପରକାଶ ।
 ତମ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଦିକର ଦେବଗଣ ଯେତେ
 ତୋହର ସଞ୍ଚଳ ସିନା ଅଟନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।
 ସୁରପତି ଏବେ କୋପ କଲ ତୋର ତହିଁ
 ତୋହର ସଞ୍ଚଳ ଦ୍ରବ୍ୟ ନେଉଛନ୍ତି ତୁହି ।
 ତହିଁର ଫଳ ପାଇଲ ଏବେ ପୁରନ୍ଦର
 ତୁ ନାଥ ଦେବତାଗଣକୁହି ରକ୍ଷା କର ।
 ପୁଣି ପୁଣି ପ୍ରଣମିତ କଲେ ଗୁମୁରେଣ
 ଅଶ୍ଳୁକର ନିବେଶିଲେ ଶିର ଉପରେଣ ।
 ପ୍ରଜାପତିର ବିନୟ ଦେଖି ଭଗବାନ
 ମହାହାସ ପରକାଶି କହନ୍ତି ବଚନ ।
 ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ଶ୍ରୋ ପିତା ମୋହର ବଚନ
 ଜ୍ଞାନ ହାରି ମନ୍ଦବୁଦ୍ଧି କଲ ଇନ୍ଦ୍ର ପୁଣ ।
 ତୋହର ସ୍ତୁତିରେ ମୁହିଁ ଦୟା କଲ ତାହେ
 ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଦେନ ତଳ ନିଜପୁରେ ।
 ଏତେକ ବୋଲଣ ତହିଁ ଦେବ ଭଗବାନ
 ରୁହିଲେ ଅମୃତ ନୟନରେ ତତକ୍ଷଣ ।
 ସିଦ୍ଧଶ ଦେବତାଗଣ ଶାବନ ପାଇଲେ
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି ଉଦ୍ଧା ଗୁମୁରେ ରହିଲେ ।
 ଜୟ ଜୟ ଶବଦରେ ପୁରେ ସ୍ୱର୍ଗପୁର
 ଯେ ଯାହାର ପ୍ରଭୁମାନ କରନ୍ତି ଗୁମୁର ।
 ଶ୍ରୀଶାରିଳା ଦାସ ଶୁଦ୍ରମୁନ ଶ୍ରବେ ମନ
 ଶ୍ରୋ ମହାପ୍ରଭୁ ହୋଇବା ମୋତେ ପରସଲ ।
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁର ବାସିନୀ ନାମ ସିଦ୍ଧତଣ୍ଡୀ
 ତୋହର ବିପତ୍ତି ମାରୋ ହୋଇବାକ ଶକ୍ତି ।
 ନାରକା ହତ ଯେ ପାରଜାତକ ହରଣ
 ଶୁଣି ଜନେ ତର ମାୟା ସଂସାରରୁ ପୁଣ ।
 ପୁଣିହି ବିଲଙ୍କ ଦେଶର ଯେ ନରପତି
 ଅଗସ୍ତ୍ୟ କି ଚରଣରେ କଲକ ଭକତି ।

ଭୋ ମୁନି କହ ସେ ୧୫ପଦର ଚରିତ
 ପାରିଜାତକ ଦରଶ ଅତିହିଁ ପବିତ୍ର ।
 ସେଠାରୁ କେବଣ କୃତ୍ୟ କଲେ ଭଗବାନ
 ଏହା ମୋତେ ବୁଝାଇଣ କହିବାକ ପୁଣି ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ମହା ବିଜ୍ଞବନ୍ତ
 ଶୁଣ ଏକମନେ ୧୫ପଦର ଚରିତ ।
 ଦେବତାଙ୍କୁ ଜାଣିବ ନ ଦେଇ ଭଗବାନ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଯାଅ ନିଜ ପ୍ଳାନ୍
 ପାରିଜାତକ ଦେଖିଲେ ପ୍ରିୟା ସ୍ନେହପାଇଁ
 ଦ୍ଵାରକାକୁ ବିଜେ କଲେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୋସାଇଁ ।
 ପଥରେ ଯାଆନ୍ତେ ଶଙ୍ଖ ନାଦ ଘନ ଘନ
 ଦ୍ଵାରକା ସଭାରେ ଯାଇ ବିଜେ ଭଗବାନ ।
 ଦେଖିଣ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ପୁରବାସୀ ଜନ
 ସାତବିଂଶ ଯାଦବେ ସେ ମିଳିଲେ ବହନ ।
 ଉତ୍ତସେନ ଆଦି ପୁଣି ଉଦ୍ଧବ ସାତ୍ୟକି
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୁମୁରେ ଆସି ଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ।
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚୋଷକରି ଦେବ ଭଗବାନ
 ସାତ୍ୟକିକୁ ଚାହିଁ ପୁଣି କହିଲେ ବଚନ ।
 ଶୁଣରେ ବାବୁ ସାତ୍ୟକି ମୋହର ଉଦନ୍ତ
 ସ୍ଵର୍ଗରୁ ମୁଁ ଆଣିଅଛି ବୃଷ ପାରିଜାତ ।
 ଉପବନେ ଏହାକୁ ତୁ ରେପ ବେଗେ ନେଇ
 ପୁରଗର ବୃଷ ଏହୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟସୁରେ ନାହିଁ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବିବାସୀ ହୋଇଲ ଏହି ପୁଣିପାଇଁ
 ସାତ୍ୟକିର କରେ ଦେଲେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୋସାଇଁ ।
 ଯୁବକଙ୍କ ପୁରେ ବିଜେକଲେ ଭଗବାନ
 ଅଷ୍ଟ ପାଟବିଂଶୀ ତାଙ୍କୁ କଲେ ଦରଶନ ।
 ଯୁବର୍ଣ୍ଣର ଆଳରେ ସେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସତ ଦେଖ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବଢାଇଲେ ଆନନ୍ଦେ କାମିନୀ ।
 ଜୟଶବ୍ଦେ ଡୁଲଡୁଲ ଦେଇ ନାଗପୁଣି
 ଆନନ୍ଦେ ବିଜୟ ସତ୍ୟସୁମାଙ୍କ ଭୁବନ ।
 ମାଜଣା ମଣୋହ ଶେଷ କଲେ ଭଗବାନ
 ଶୋଇଲେ ଶ୍ରୀସତ୍ୟସୁମା ତୁଲେ ପଲଙ୍କେଣ
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ପାହିଲ ରଜନୀ
 ଦେବତାମାନଙ୍କ ଆଲେ ଶୁଭେ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନି ।
 ଉଠିଲେ ନନ୍ଦୀ ତେଜଣ ବେଗେ ଭଗବାନ
 ଉଦ୍ଧବକୁ ଗୁରୁ ପୁଣି କହନ୍ତି ବଚନ ।

ବାରୁଣାବନ୍ତେ ବହନ ହୋଇ ତୁହି ଯାଅ
 ମୋହର ବାରତା ବେଗେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ କହ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଠାକୁରଙ୍କୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସତ ଦେଇ
 ଆଣ ପଥକୁ ବିବାହୋତ୍ସବ ବୋଲି କହି ।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ଉଦ୍ଧବ ବେଗେ ଚଳିଗଲା
 ବାରୁଣାବନ୍ତରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଚରଣେ ପ୍ରଣାମ କରଲା
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆଜ୍ଞାମତେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାସତ ଦେଲା ।
 ବିବାହ ଉତ୍ସବ ହେବ ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ପେଷ ଦେବ ମୋହ ସଙ୍ଗତେଣ ।
 ଶୁଣିଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି ସହଦେବ ମୁଖ ଚାହିଁ
 କିପାଇଁ ଲେଉଟନ୍ତି ବାବୁ ପାର୍ଥେ ଯଦୁସାଇଁ ।
 ସହଦେବ ଏସନକ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଶୁଣି
 କରନ୍ତେ ଯୋଡ଼କରି କହେ ଗୁଣମଣି ।
 ନାରକାକୁ ମାର ଘୋଳସସ୍ତ୍ର କନ୍ୟା ଆଣି
 ଦ୍ଵାରକା ବିଜୟ କରନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 କନ୍ୟାଗଣଙ୍କର ହେବ ବିବାହ ଉତ୍ସବ
 ତେଣୁକରି ପାର୍ଥେ ଲେଉଟୁଛନ୍ତି ବାସୁଦେବ ।
 ଶୁଣିଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ଅର୍ଜୁନକୁ ଚାହିଁ
 ଶ୍ରୀହରିଙ୍କୁ ଦେଖ ବାବୁ ଦ୍ଵାରକାକୁ ଯାଇ ।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ବାହାର ବେଗେ ଧନୁର୍ଭର
 ଉଦ୍ଧବ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରବେଶ ଦ୍ଵାରକା ନଗର ।
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ଦେବ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ
 ସାତ୍ୟକି ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ ।
 ରଜାମାନଙ୍କୁ ଯାଇଣ ନିମନ୍ତଣ କର
 ବିବାହ ଉତ୍ସବ ହେବ ଦ୍ଵାରକା ନଗର ।
 ପୁନଃ ପଶ୍ଚିମ ଆବର ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ
 ଚାରିଦିଗେ ବେଗେ ଦୃଢ଼ ପେଷିଲେ ବହନ ।
 ପ୍ରହୁମ୍ଭୁ ପୁଣି ଗଲା ସାତ୍ୟକି ଦକ୍ଷିଣ
 ଅନିରୁଦ୍ଧ ଜାମ୍ବବେୟ ଉତ୍ତରପଶ୍ଚିମ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାସତମାନ ଦେଇ କଲେ ନିମନ୍ତଣ
 ଆନନ୍ଦେ ଆସନ୍ତି ସବେ ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନ ।
 ରଜାମାନଙ୍କୁ ଆସନ ଦିଏ ଉତ୍ତସେନ
 ବସିଲେ ପୂଜା ଗୌରବ ପାଇ ରଜାମାନ ।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ଆସନ୍ତି ସବୁରଜା ପୁଣି
 ଦୁହିତାମାନଙ୍କୁ ବିଦ୍ର ଦେବେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।

ସମଦଣ୍ଡ ବିବାହର ଯୋଗାଡ଼ ଦେନଶ
 ଦ୍ଵାରକାପୁରେ ମିଳିଲେ ସକଳ ରଜନ ।
 ଦେଖିଣ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଯେ ଯାହା ଅନୁରୂପରେ ଠାବଦେଲେ ଆଣି ।
 ଲଗିଲେ ଶତ ଅର୍ବୁଦ ଦଶ ସୁପକାର
 ରାଜଶାସ୍ତ୍ର କରନ୍ତି ଅମୃତ ଯୋଗାଡ଼ ।
 ତହୁଁ ଆରମ୍ଭିଲେ ସେହୁ ମଙ୍ଗଳ ବିଧାନ
 ହୁଳହୁଳ ଦେଲେ ସବେ ପୁରନାସରଣ ।
 ବାଜଇ ବାଜଣାମାନ ଅତି ଗୁରୁଟାଣ
 ଆବର ରଜା ମାନଙ୍କ ବାଜଣା ମିଶିଣ ।
 ସ୍ଵର୍ଗ ପୁରଲ ଶବ୍ଦଦେ କମ୍ପେ ବସୁମତୀ
 ଦେବଗଣ ଘେନି ବିଜେକଲେ ସୁରପତି ।
 ରୁଷିଗଣ ସେଠାରେ ଯେ ମିଳିଲେକ ଆସି
 ଦେଖି ପୂଜାକଲେ ତାଙ୍କୁ ଦେବ ହୃଷୀକେଶୀ
 ଆସିଥିଲେ ଯେଉଁ ଷୋଳସପ୍ତ କନ୍ୟାଗଣ
 ଯେ ଯାହାର ଅନୁରୂପେ ଦେଇଛନ୍ତି ସ୍ଥାନ ।
 ଆସିଲେ ଚୌଷଠି କୋଟି ସ୍ଵର୍ଗବିଳାସିନୀ
 କରୁଛନ୍ତି ନୃତ୍ୟ ଗୀତି ସୁସ୍ଵରେ ଗାୟେଣୀ
 ସୁସ୍ଵରେ ସବ ନାୟିକା ହୁଳହୁଳ ଦେଲେ
 ଆବର ଯେ ଜୟ ଜୟ ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଲେ ।
 ଗୁପ୍ତାମଣ୍ଡପେ ବିଜୟ କଲେ ଭଗବାନ
 କନ୍ୟାଙ୍କୁ ସୁବେଶିକରୁଛନ୍ତି ନାରାଗଣ ।
 ଦେଲେ ରଜାମାନଙ୍କୁ ଯେ ଯାହା କନ୍ୟା ନେଇ
 ରୁଷିଗଣ ବେଦବାକ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରନ୍ତି ତହିଁ ।
 ଯେଉଁପରି ଅଟେ ବେଦ ବିହିତ ବିଧାନ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ରଜାମାନେ ଦେଲେ କନ୍ୟା ଦାନ
 ନାନା ଯଜ୍ଞଭୁକ୍ତମାନ ଦେଲେ ରଜାଗଣ
 ଏମନ୍ତେ ଶେଷ ହୋଇଲ ବିଶ୍ଵର ବିଧାନ ।
 ଧଇଲେ ଷୋଳସପ୍ତସ୍ତ ରୂପ ଭଗବାନ
 ମିଳିଲେ ଯାଇଣ କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ଭବନ ।
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ପାହୁଲ ରଜନୀ
 ଶଯ୍ୟା ତ୍ୟାଗ କରିଲେ ଯେ ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ରଜାଏ ଦର୍ଶନ କଲେ ଶ୍ରୀଗୁମୁରେ ଯାଇ
 ଅସ୍ଥିତ ଦେଇ ବିଦାୟ କଲେ ଯଦୁଧାର୍ଯ୍ୟ ।
 ଗୁଣିଦିଗର ଯେ ସବ ରଜା ଆସିଥିଲେ
 ମେଲଣି ମାଣି ଯେ ଯାହା ଭୁବନକୁ ଗଲେ ।

ଅର୍ଜୁନକୁ ଚାହିଁ କହୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ
 ଜ୍ୟୋତିଷ ପୁରେ ନାରକା ଅସୁରର ସ୍ଥାନ
 ବହୁ ଯୁଦ୍ଧ ମୋର ସଙ୍ଗେ କଲକ ଅସୁର
 ତହୁଁ ପେଶିଣ କାଟିଲି ମୁହିଁ ତାର ଶିର ।
 ଅଦିତ ମାତା କୁଣ୍ଡଳ ଦେବ ସ୍ଵର୍ଗେ ଗଲ
 ଲେଉଟି ନନ୍ଦନ ବନ ବାଟରେ ଅଇଲ ।
 ପାରିଜାତ ପୁଷ୍ପ ଦେଖି ଦେବୀ ସତ୍ୟଭାମା
 ସେ ପୁଷ୍ପ ନେବାକୁ ତାର ହୋଇଲ କାମନା
 ତାହା ଆଣନ୍ତେ ବାସବ ଦେବ କୋପକଲ
 ବହୁ ସମର ତାହାର ମୋହର ହୋଇଲ ।
 ମୋହନା ଶରରେ ନାଶ ହେଲେ ଦେବଗଣ
 ବ୍ରହ୍ମା ଆସିଣ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଲେ ଶବଦାନ ।
 ତହୁଁ ଦ୍ଵାରକା ପୁରକୁ ଅଇଲି ମୁହିଁ
 ବହୁତ ଶରଧା ତୋତେ ଦେଖିବାର ପାଇଁ ।
 ଭୁବିରେ ଅର୍ଜୁନ ଅଟୁ ମୋର ପତ୍ନୀପ୍ରାଣ
 ନ ଦେଖିଲେ ତୋତେ ସ୍ଥିର ଦୁହେଁ ମୋର ମନ
 ଦ୍ଵାରକାରେ ବିନାକେତେ ରହିକନା ବାବୁ
 ଏ ଯେତେ ସମ୍ପଦ ମୋର ତୋର ସିନା ସବୁ ।
 ଶୁଣିଣ ଅର୍ଜୁନ କହେ ଯୋଡ଼ ବେନପାଣି
 ଠାକୁରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ନାହିଁ ଯିବ ହେଷଣି ।
 ସମ୍ଭାଷଣ କରି ପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କୁ କୋଳକଲେ
 ଅକ୍ଷତ ଦେନଶ ପାର୍ଥ ବାରୁଣୀକୁ ଗଲେ ।
 ଯେତେ ଯେତେ ରୁଷିଗଣ ତହିଁ ଆସିଥିଲେ
 ମେଲଣି ପାଇ ଯେ ଯାହା ସ୍ଥାନକୁ ଚଳିଲେ ।
 ଆବର ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରମୁଖ ଦେବଗଣ ଯେତେ
 ମେଲଣି ପାଇଣ ସବେ ଚଳିଲେ କୁରୁତେ ।
 ଉହିଲେ ଆନନ୍ଦେ ଦ୍ଵାରକାରେ ଭଗବାନ
 ଶୁଦ୍ରମୁନି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବରଣେ ଶରଣ ।

ପୁଷ୍ୟାଭିଷେକ ଓ କାମାକ୍ଷୀ ବ୍ରତ ବିଧି

ଏଥୁଅନ୍ତେ ସେ ବିଲଙ୍କ ଦେଶ ମହାରାଜା
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ପାଦତଳେ କଲେ ଦିବ୍ୟପୂଜା ।
 ଷୋଳସପ୍ତ କନ୍ୟା ବିଷଦେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ତହୁଁ ଯେ କେବଣ କୃତ୍ୟ ହେଲ ମହାମୁନି
 ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଆଦି ବ୍ରହ୍ମବେଶି
 ଏକମନେ ଶୁଣ ମନୁ ବୈବସ୍ଵତ ଶ୍ରୋତା ।

ଧନୁମାସ ପୁଷ୍ୟା ଯୋଗ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଯେ ତଥା
 ପୁଷ୍ୟା ଅଭିଷେକ ହେବେ ଦେବ ଦାଶରଥ
 ଅଭିଷେକ ପାଞ୍ଚଦିନ ଥାଉଁ ଜଗନ୍ନାଥ
 ବିରାଜିଲେ ଅଶାଈବା ସୁଭଦ୍ରାହିଁ ପାର୍ଥ ।
 ଅନ୍ତରକୁ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଘେନିଆସ ଯାଇ
 ଅଇଲ ଅନ୍ତର ଜଗନ୍ନାଥ ଆଜ୍ଞା ପାଇ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ କହିଲ ସେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଦେଶ
 ପୁଷ୍ୟା ଅଭିଷେକ ହେବ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଦିବସ ।
 ପୁଷ୍ୟା ଅଭିଷେକ ହେବେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଘେନି ବେଗେ ଚଳସି ହୋ ପାର୍ଥ
 ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ ଯାଇ ସୁଧୂସି ଅଗ୍ରତେ
 ନାରାୟଣ ଆଜ୍ଞା ମୋତେ ଯିବାର ନିମନ୍ତେ ।
 ପୁଷ୍ୟା ଅଭିଷେକ ହେବେ ପ୍ରଭୁ ଦାଶରଥ
 ଆସିଅଛି ନେବାପାଇଁ ଅନ୍ତର ସାରଥ ।
 ଯିବାପାଇଁ ସଜହେଲେ ଭୁବିତ ଅର୍ଜୁନ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଘେନି ବିଜେ ପୁଷ୍ପକ ବିମାନ ।
 ଆଗେ ବାଟ କଡ଼ାଉଛି ସାରଥ ଅନ୍ତର
 ଦ୍ଵାରକାରେ ବିଜେକଲେ ପାର୍ଥ ଧନୁର୍ଧର ।
 ଆସ୍ଥାନରେ ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ରାମ ଦୁର
 ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣାମ କରି ପାଦପଦ୍ମ ଧରି ।
 ଅନେକ କଲ୍ୟାଣ କଲେ ଦୁର ବଳରାମ
 ଶୁଭ ଯଶ ପରାପତ ହେଉ ଯେ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ପୁଷ୍ୟା-ଅଭିଷେକ ହେବ ଯାହାର ବିଧାନ
 କରଇଲେ ଦ୍ଵାରକାରେ ରାଜା ଉଗ୍ରସେନ ।
 ଶ୍ରୀରାମର ଅଭିଷେକ ଯେସନ ବିଧାନେ
 ରଜଯାତ୍ରା ଉତ୍ଥାପିଲେ ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନେ ।
 କୋଟି ଶୀର୍ଷ ଘେନି ଯାହାଧିପତି ପୁଷ୍କର
 ପ୍ରବେଶିଲ ଆସି ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଗ୍ରମୁର ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ବନ୍ଦାପନା ପୁଷ୍ୟା ଅଭିଷେକ
 ବାହନେ ଚଢ଼ି ଦେଖନ୍ତେ ଶୂନ୍ୟ କୁନ୍ଦାରକ
 ଆକାଶରେ ପୁଷ୍ପକୃଷ୍ଣ କରେ ମଦବାନ
 ଜୟ ଜୟ ଶବ୍ଦରେ ପୁରଇ ଗଗନ ।
 ଯେଲେକ୍ୟର ନାଥ ପ୍ରଭୁ ଜନ ଅଧିକାରୀ
 ସମ୍ମୁଖରେ ଅଭିଷେକ ହେଉଛନ୍ତି ଦୁର ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଘେନି ଅଭିଷେକ ଶିଶୁବଦ୍ଧି
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଜାମୁରେ ଅର୍ଜୁନ ବସିଛି ।

ଦେଖି ପରମ ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରଭୁ ବଳରାମ
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଧନଞ୍ଜୟ ତୋ ମାନବ ଜନ୍ମ ।
 ମାନବ ଅବତାର ଯେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ତାହା କୋଳେ ବସିବାକୁ ହୋଇଲୁ ସାମର୍ଥ
 କୋଟିଶୀର୍ଷ ଘେନି ଦିଗପାଳ ଯେ ପୁଷ୍କର
 ଅଭିଷେକ କରନ୍ତି ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ଶିର ।
 ଅଭିଷେକ ଦେଖି ଦେବେ କଲେ ସାଧୁଧନ
 ବେଘରେ ବସିଲେ କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନକୁ ଘେନି ।
 ଦଣ୍ଡଘେନ ଦକ୍ଷିଣରେ ସାତ୍ୟକ ଅଛଇ
 ଆଗେ ଅନ୍ତର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦଣ୍ଡଘେନ ରହି ।
 ବିଜୟ ଜଗମୋହନ ଚଢ଼ି ଶ୍ଵେତଦ୍ରୁପୀ
 କୋଳରେ ବସିଅଛନ୍ତି ପାର୍ଥ ମହାରଥୀ ।
 ବୁଲନ୍ତି ଦ୍ଵାରକା ପୁର ଚୌକିଂଶ ଯୋଜନ
 ବିଜୟ ଦ୍ରୁପୀ ଉପରେ ଦେବ ସଂକର୍ଷଣ ।
 ଜୟ ଜୟ ଶ୍ରବନ୍ତି ଯେ ମିଳି ମୁନିମାନେ
 ଆନନ୍ଦ ଜଳରେ ବୁଡ଼ିଛନ୍ତି ପୁରଜନେ ।
 ଭ୍ରମଣ ସାରି ବିଜୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଶାଳା ପୁଷ୍ପ
 ଖଟନ୍ତି ବିଳାସିଣୀ ପୁର ନରନାରୀ ।
 ଆହ୍ନିକ ସାରି ସେ ଦେବ ମଣୋହିରେ ବିଜେ
 ଅର୍ଜୁନ ଘେନି ମଣୋହି କଲେ ଦେବରାଜେ
 ମଣୋହିରୁ ଉଠି ଦେବ କଲେ ଆତମନ
 ଜୟ ଜୟ ଶ୍ରବନ୍ତି ଯେ ମୁନି ପୁରଜନ ।
 କପୁର ତାମ୍ବୁଲ ବସି କରନ୍ତି ଭୋଜନ
 ରାସ ପ୍ରହରକେ ଆସି ହେଲୁ ବର୍ତ୍ତମାନ
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଘେନି ବିଜେ ଗାର ଧନଞ୍ଜୟ
 ଶୟନ ପୁରେ ପ୍ରବେଶ ବାସବ ତନୟ ।
 ଯେସନେକ ବ୍ୟବହାର ଅଛି ପତିପତ୍ନୀ
 ତେସନ ସୁଖେ ବଞ୍ଚିଲେ ସେ ଦିନ ରଜନୀ ।
 ଦ୍ଵାରକାରେ କିଛି ଦିନ ରହିଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଅନୁରାଗ ବଢ଼େ ଯେତେ ଦିନ ।
 ଯଶୋଦା ଦେବକୀ ଏକଦିନେ ଛନ୍ତି ବସି
 ଦ୍ଵାରକାରେ ବିଜେକଲେ ଶ୍ରୀ ନାରଦ ଆସି ।
 ଦେବକୀ ଯଶୋଦା ବେନି ଦେଖି ନାରଦଙ୍କୁ
 ପାଦ୍ୟ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇ ପାଦେ ସେବିଲେ ତାହା
 ବଡ଼ ପୂଜାବିଧି କଲେ ସେହି ଦୁଇ ମାଏ
 ପୁଣି ପୁଣି ପ୍ରଣିପତ୍ୟ ହୋଇ ତାଙ୍କ ପାଦେ ।

ମୁନି ବୋଇଲେ ଗୋ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ମାହେଶ୍ୱରୀ
 ପୂର୍ବେ ତପକରି ପାଇଅଛ ନରହରି ।
 ଯଶୋଦା ବୋଇଲେ ଭଲ କହିଲ ତ ମୁନି
 ମହତ ଦର୍ଶନେ ପ୍ରାଣୀ ହୁଅନ୍ତି ଯେ ଜ୍ଞାନ ।
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କାରଣ ଏବେ କର ତପୋବନ୍ତ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ହେବୁ ଆମ୍ଭେ ଗୋବିନ୍ଦର ମାତ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଆଗୋ ଏକବ୍ରତ ଅଛି
 ତାହା କଲେ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ପାଇବ ଶ୍ରୀବତ୍ସ
 ଦେବକୀ ବୋଇଲେ ମୁନି ନ କର ସନ୍ଦେହ
 ଦୟାକରି ମହାତମା ଆମ୍ଭ ଆଗେ କହ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଏବେ ଶୁଣ ଗୋ ଦେବକୀ
 ପ୍ରଭାବେ କହିବା ଧର୍ମ ଥିବ ତହିଁରେ କି ।
 ସକଳପୁରେ ପ୍ରବେଶି ଧର୍ମ ଅର୍ଥ ଜାଣୁ
 ପରୁଷଲେ ସେ ସମସ୍ତ କଥାହିଁ ବଖାଣୁ ।
 କାମାକ୍ଷୀ ବୋଲି ଅଛଇ ଗୋଟିଏ ଯେ ବ୍ରତ
 ସେ ବ୍ରତ କରିଲେ ଧର୍ମ ହୋଇବ ପ୍ରାପତ ।
 ଦେବକୀ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଅଭିଜ୍ଞ ପଣ୍ଡିତ
 କହିଲେ ସିନା ଜାଣିବା ବିଧାନ ସମସ୍ତ ।
 ଓଷାର ଯେ ଉପହାର ହୋଇବାକ କିସ
 ଏହା ସଂକ୍ଷେପି କହିବା ମୋତେ ବୁଝୁଣିଷ୍ୟ ।
 କହନ୍ତି ଦେବକୀ ମୁଖ ରୁହିଁ ମୁନିଦେବ
 ମକର ମାସରେ ଓଷା ସମ୍ପାଦନ ହେବ ।
 ମାଘ ଶୁକ୍ଳ ଦ୍ୱୟୋଦଶୀ ତଥୁହିଁ ପବନ
 ବୃହସ୍ପତି ବାର ପୁଣି ପୁଷ୍ୟା ଯେ ନକ୍ଷତ୍ର ।
 ତଥୁବାର ଯେବେ ଏକ ଯୋଗହିଁ ହୋଇବ
 କୃଷ୍ଣ ଗଉରୀ ସେ ଓଷା ନାମ ବୋଲାଇବ ।
 ଅପୋଡ଼ା ପୃଥ୍ୱୀ ଖଣ୍ଡି ଏ ଦେବ ଯଜ୍ଞଶାଳ
 ଆହୁତ ଯେ ଆଗ୍ନେୟଣ ଦେବ ଦିନ ଖୋଳ ।
 ସାମବେଦୀ ଯେ ପରିଣ ସହସ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ସଜ୍ଜବେଦୀ ଯେ ପରିଣ ସହସ୍ର ପ୍ରମାଣ ।
 ପରିଣ ସହସ୍ର ପୁଣି ରଜବେଦୀ ଜାଣ
 ଅଥବବେଦୀ ପରିଣ ସହସ୍ର ବରଣ ।
 ଏମନ୍ତ ଲକ୍ଷେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ ରୁଚିବେଦୀ
 ଅଜପା ମନ୍ତ୍ରେ ଲକ୍ଷେକ ଜପ ଦେବ ସିଦ୍ଧି ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଦେବ ପୁଣି ଲକ୍ଷେ ଶାପାବଳ
 ଲକ୍ଷେକ ହୋଇବ ପୁଣି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପିତୁଲ ।

ଲକ୍ଷେକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ନିତି ଦେଉଥିବ ଦାନ
 ଖୋଳଦିନ ପରିଯନ୍ତେ ଦେଉଥିବ ଅଳ୍ପ ।
 ଯେତେକ ଜନ ଭୁଞ୍ଜି ବେ ଜାଣ ଯଜ୍ଞଶାଳେ
 ସବୁକୁହିଁ ବସ୍ତ୍ର ଦେବ ଭୁଞ୍ଜି ବାର ବେଳେ ।
 ମଣ୍ଡନ କରିବ ଅଷ୍ଟରହେ ଲକ୍ଷେ ହସ୍ତୀ
 ଲକ୍ଷେଶ୍ୱର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଦାନ ଦେବ ଯଶୋବନ୍ତୀ ।
 ଗୁଣ୍ଡାର ଭରଣ ଏକ ପୁଣି ଲକ୍ଷେ ହସ୍ତ
 ଏତେକ ଦାନ ଦେବ ସେ ରତ୍ନମଣିମୟ ।
 ଆପଣାର ବଂଶ ଏକ ସୁଲଭ କୁମାରୀ
 ଏହାକୁ ଦାନ କରିବ ଅଙ୍ଗେ ରତ୍ନଭର ।
 ଏକଲକ୍ଷ ରତ୍ନଘଟ କରିବ ମଣ୍ଡିତ
 ତାକୁ ଦାନଦେବ କରି ଏସନ ସଂଜାତ ।
 ଏମନ୍ତ ଯେ ଦାନ ଦେବ ସମସ୍ତ ସଜାଡ଼ି
 ଏକ ଲକ୍ଷ ଦେବ କୃଷ୍ଣ ଅଜନ ଛତୁରି ।
 କାମ୍ୟ ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଦେବ ଗଣ୍ଡା ଗୋଟିଏକ ମାରି
 ଓଷାର ବିଧାନ ଜାଣ ଏମନ୍ତହିଁ କରି ।
 ଲକ୍ଷେକ ଭାର ହୋଇବ ଜାଣ ଗୁଆଦୁତ
 ଲକ୍ଷେକ ଲକ୍ଷ ହୋଇବ ମଧୁରେ ମିଶ୍ରିତ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଦେବ ଏକଲକ୍ଷ ଦେବମୁର୍ତ୍ତି
 ପିଙ୍ଗଳ ନାସିକା ସବୁ କାମାକ୍ଷୀ ମୂରତି ।
 ମହାଯୋଗେଶ୍ୱରୀ ସେହି ପରମ ବୈଷ୍ଣବା
 ମୂର୍ତ୍ତି ଗୋଟିକେ ଲକ୍ଷେକ ଛନ୍ଦ ଦେବ ଦେବୀ
 ଖୋଳଦିନ ପରିଯନ୍ତେ ବସି ଦିବ୍ୟାବେଶ
 ଆହାର ନିଦ୍ରା ମୂରୁଛି ମୈଥୁନ ସହିତେ ।
 ମିଥ୍ୟା ଅପବାଦ କିଛି ନ କହିବ କାହିଁ
 ତରଳ ତାମୁଳ ଆଦି ନିଷେଧିବ ତହିଁ ।
 ଷଟସହସ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ ବରିବ ପ୍ରଥମେ
 ପୁରାଣର ଧୂନି ଦେଉଥିବ ଅନୁସମେ ।
 ଖୋଳଦିନ ପରିଯନ୍ତେ ଦେବ ଅନ୍ନଦାନ
 ଯେ ମାଣିବ ସେ ଲେଉଟି ନା ଯିବ ସେ ଦିନ ।
 ପୁଷ୍ପେକ ଅଛଇ ତାର ନାମ ଯେ ସୁଗନ୍ଧ
 ଖୋଳଦିନକୁ ସେ ପୁଷ୍ପ ଲକ୍ଷେକ ସମ୍ପାଦ ।
 ଏହି ବ୍ରତର ଯେ ନାମ ଅଟଇ କାମାକ୍ଷୀ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ପୁତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ।
 ଆପେ ବିଜୟ କରିବେ ଆସି ସେ କାମାକ୍ଷୀ
 ମାଣିବ ନାରାୟଣକୁ ପୁତ୍ର ରୂପେ ବାଞ୍ଛ ।

ପୁରାଣର କଥା ଯେତେ ସବୁ ଆମେ ଜାଣୁ
 ପରୁଷିଲେ ଆମେ ପୁଣି ସତ୍ୟହିଁ ବଶାଣୁ ।
 ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଦେବା ସଶୋକନ୍ତୀ
 କରନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦନ ନାରଦଙ୍କୁ ସୁତ ।
 ଧାତାନନ୍ଦନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଅଟୁ ବ୍ରହ୍ମବେଶ
 ପ୍ରଧାନ ପୁରୁଷ ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତଜ୍ଞତା ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା କରଇ ପାରୁ ମହାମନ୍ତେ
 ଅବୋଧ ବୋଧ ହୁଅଇ ତୋହର କହନ୍ତେ ।
 ଅମାର୍ଗ ମାର୍ଗହିଁ ଦୃଶ୍ୟ ହୁଅଇ ଯାହାକୁ
 ଅଜପା ଜପି ଅନାଦି ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଦେଖୁ ।
 କେଶ ମୁକୁଳା ତୋହର ତୁ ଉଲଗ୍ନଶାୟୀ
 ଭୁକ୍ତୁଟୀ ନୃତ୍ୟ କରଇ ବନ୍ଧକରି ଚାହିଁ ।
 ଭଣ୍ଡସଣ୍ଡ କହି କହି ଦେଉ ତୁ ଶତାଇ
 ଶଶାସେନ ନାତି ଦେଉ ଜିଉକୁ ହଲଇ ।
 ଡକାପାରୁ କ୍ଷଣକରେ ହସିପାରୁ ବୋଧ
 ଭଣ୍ଡେ ତାଣ୍ଡବ କରି ତୁ ଅନାଦିକୁ ସେବ ।
 ଭୟ ନା କରି ଦିଅନ୍ତି ଯେବେ ତୋତେ ଗାଳ
 ଗାଳକୁରି ମାରି ଆପେ ଦେଉ କରତାଳ ।
 ଅବାଟରେ ଜାତ ତୋତେ କଲ ବେଦବ୍ରହ୍ମା
 ତପେ ପ୍ରସନ୍ନେ ଚିହ୍ନିଲୁ ତୋତେ ମହାତମା
 କୁତୁହଳେ ତୋ ଭ୍ରମଣ ଦେଖି ସେ ପୁରୁଷ
 କୁତୁହଳୀ ସେ ପୁରୁଷ ହୋଇଲୁ ତୋ ବଶ ।
 ଅତି ତପେ ନ ପାରନ୍ତି ଅଶାକାର ସାଧୁ
 ମହାଭଣ୍ଡପଣେ ତୁହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ସିଦ୍ଧି ।
 ତୁ ମହାର୍ଘସି ଧନ୍ୟ ସେ ପୁରୁଷ ପାଇଲୁ
 ତେଣୁ ସେ ଧବଳ ଘର ତୁ ଚିହ୍ନି ଜାଣିଲୁ ।
 ପ୍ରପଞ୍ଚରୂପେ ତୁ କେତେ ପ୍ରମାଦ ଦେଖିଲୁ
 ତେଣୁ ପରମ ପୁରୁଷେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ ।
 କଲେ ତପ କଲେ ଯାହା ନ ପାଆନ୍ତି ଲୋକ
 ନିରତେ ଥାଉ ତୁ ଘେନ କଲି ସେ ଯୋକଡ଼ି
 କଳିକନ୍ଦା କଳିକତା କଳି ଆଭରଣ
 କଳିପ୍ରିୟ ନାମ ତୋର କଳି ଦେଶ ପୁଣ ।
 ଅମୃତ ଯୋଗାଡ଼ ତୋତେ ହୋଇଲେ ପ୍ରାପତ
 କଳି ନ ପାଇଲେ ନୋହୁ କଦାପି ତୃପତ ।
 ଭଣ୍ଡପଣେ ତୋଷ କରୁ ସବୁଙ୍କର ଚିତ୍ତ
 କଉତୁକ ଉତ୍ସୁକାଇ କରୁଥାଉ ନୃତ୍ୟ ।

ବିନା ତପେ ଅଶାକାର ଦୟା କଲ ତୋତେ
 ବର୍ତ୍ତିଲୁ ତୁ ପୁଣି ତନୟଗ ପରିସନ୍ତେ ।
 ମହାମାୟା ବରେ ତୋର ପିତା ସିନା ବ୍ରହ୍ମା
 କହିବାକୁ କାହୁଁ କ୍ଷମା ମୁଁ ତୋର ମହିମା
 ଯୁକତେ ଏ କାଳ କରେ ଜଗତକୁ ମୋହ
 କାଳବାଞ୍ଛା ନାଥ ମୋତେ ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କହ ।
 ଶରଣ ଧାରଣ ତୁହି ପରମ ସେ ବ୍ରହ୍ମ
 କୃଷ୍ଣ ବଳହୋଗୁଁ ତୋତେ କୃତାନ୍ତ ଅଗମ୍ୟ ।
 ଆଦ୍ୟହୁଁ ଶଞ୍ଜିଲୁ ନାଥ କଳର ପୀରତ
 ପ୍ରସନ୍ନ ତୁ କରଇଲୁ କଳିକା ମୁରତ ।
 ତୁମ୍ଭର ଭକତଭାବ ମନେ କରି ଇଚ୍ଛା
 ଭବସମ୍ପଦ ଉଦ୍ଧର ପୁରୁ ମନୋବାଞ୍ଛା ।
 ଶ୍ରୀନାରଦଙ୍କ ବଚନ ହୃଦେ ମୋର ପଶୁ
 ନାରାୟଣଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ କଳ୍ପାୟୁଷ ଆସୁ ।
 ଶ୍ରୀୟାବଲ୍ଲଭ ଚରଣ ରେଣୁ ଶିରେ ଘେନ
 ଗନ୍ଧ କରେ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦାସ ଶୁଭ୍ରମୁନ ।
 ହୃଦରେ ଚିନ୍ତଇ ଯାହା ଗୋସାମଣୀ ବୋଲେ
 ପାତକ ଧୂସିଲେ ବସ୍ତ୍ର ପୁରଣ ଶୁଣିଲେ ।
 ପାରିଜାତ ହରଣ ଯା କହିଲେ ଅଗନ୍ଧି
 ପୀରତିରସେ କହିଲି ମଧ୍ୟପଦ ଶୁଭ ।
 ନୁହଇ ପଣ୍ଡିତ ମୁହିଁ ଜନ୍ମରୁ ମୁରୁଖ
 ନ ଧଇଲି ଶକ୍ତି ମୁଁ ନ ପଡ଼ି ଅକ୍ଷରେକ ।
 ବେଦମନ୍ତ ସାଧ ମୋର ନୁହେଁ ଜନ୍ମେଜନ୍ମେ
 ବୋଲଇ ବଚନ ମୁହିଁ ଶାରଳା ପ୍ରସନ୍ନେ ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ଏ ଅଗୋଚର ଅସମ୍ଭବ ବାଣୀ
 ମଧ୍ୟପଦ ଏ ଅମୃତ ଚରିତ ଯେ ପୁଣି ।
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁରବାସିନୀ ସିଦ୍ଧ ଗୋ ସାଧବା
 ସୁଗନ୍ଧକା ହରଣ ମୁଁ କହିବାକୁ ଶ୍ରବ ।
 ବାକ୍ୟ ମୋତେ ଦିଅ ମାଗୋ ପୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ।
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁଁ ତୋହର ସେବକ ବୋଲଇ

ସୁଗନ୍ଧିକା ହରଣ, ଅର୍ଜୁନ ଶରରେ
 ସାଗର ବନ୍ଧନ

ଅଗନ୍ଧି କହିଲେ ଶୁଣ ମନୁ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ
 ଶୁଭର ବିଧାନ ଯହୁଁ କହିଲେ ସେ ମୁନି ।

ନାରଦଙ୍କୁ ପୁଣି କଲେ ଦେବା ଯଶୋବନ୍ତୀ
 ପ୍ରକଳ ସମ୍ପାଦ ମୋତେ କହିବା ହେ ଯତ ।
 ପୁରାଣକାୟସ୍ତ ମୁଖ ଅଛି କେଉଁ ପ୍ଳାନେ
 ତାହା ମୋତେ କହିଦେବା ହେଉ ଯେ ସକ୍ଷଣେ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଅଛି ସେ ଦୁରାପ ଠାବେ
 ଆଶିବାକୁ ଲୋକ କାହିଁ ପାଇବ ବା ତୁମ୍ଭେ ।
 ଯେବଣ ଠାବରେ ଅଛି କୁସୁମ ପୁରାଣ
 ହରି ରାମ ବଚନରେ ନୁହଇ ସେ ସିଦ୍ଧି ।
 ପୁଷ୍ପ ପୁଷ୍ପିଅଛି ପୁଣି ତହିଁ ଅପ୍ରମିତ
 ନିରତେ ସେ ପ୍ଳାନ ଲଙ୍କାଦମନ ଆଶ୍ରିତ ।
 ବିଶାଦ ପାଇଲେ ଶୁଣି ଯଶୋବନ୍ତୀ ରାଣୀ
 କାହାକୁ ବୋଲିବୁ କିଏ ପୁଷ୍ପ ଦେବ ଆଣି ।
 କରପସ ଯୋଡ଼ି ଉଷ୍ଣ ହୋଇଲ ଅର୍ଜୁନ
 କପାଳ ବିଶାଦ ମାତ କରୁଅଛ ମନ ।
 ଗ୍ରେ ପରମଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ମୋତେ ବେଗେଦେବା
 ତବ ଆଜ୍ଞାରେ ମୁଁ ପୁଷ୍ପ ଆଣିପାରେ ଅବା ।
 ଆଉ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ତୁମ୍ଭେ ବେଗେ ସଜ କର
 ଲଗିବ ପୁରାଣ ଯେତେ ସେ ହେଲ ମୋହର
 ଯଦ୍ୟପି ଯସ ତାହାର ଅଛଇ ଆବୋର
 କଳଙ୍କକୁ ନିଷ୍କଳଙ୍କ କରିବି ମୁଁ ମାର ।
 ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଯଶୋବନ୍ତୀ ଦେବକୀ
 ନାରଦହିଁ ଗଲେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ତହିଁକି ।
 ମାତା ଦୁହେଁ ବୋଇଲେ ରେ ଶୁଣ ରାମ ହରି
 କାମାକ୍ଷୀ ନାମରେ ବ୍ରତ ନାରଦେ ପରୁରି ।
 ସେ ଓଷା କରିବା ଯେବେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପାଇବୁ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତୁମ୍ଭର ଯେ ମାତା ହୋଇଥିବୁ
 ବୋଇଲେ ନାରଦ ମୁଖ ରୁହିଁ ନାରାୟଣ
 କଳହସ୍ତେ ନାରଦ କି କରୁ ଉଆଣ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ପଦ୍ମନାଭ
 ଦେବପ୍ରିୟଙ୍କ ଓଷା ଏ ନାରାୟଣ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 ବାବୁ ନାରଦଙ୍କ କଥା ନ ଶ୍ରୀରେ ହରି
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ପ୍ରବୁର ହେଉ କରନ୍ତୁ ସେ ନାରୀ ।
 ଏସନ ବୋଇଲେ ଯହଁ ପ୍ରଭୁ ବଳଦେବ
 ଶ୍ରୀ ନ ପାରିଲେ ପ୍ରଭୁ କଥା ବାସୁଦେବ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ କହ ପାର୍ଥକୁ ଶ୍ରୀକବି
 ପୁରାଣକାୟସ୍ତ ଆଶୁ ସରୋବରେ ପଣି ।

ଅର୍ଜୁନର ବଦନକୁ ରୁହିଁଲେ ଶ୍ରୀହରି
 ପୁଷ୍ପଦେଇ ପାରିବୁ କି କହ ତୁ ବିରୁରି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରା ତୁ ନ କର
 ଯେତେ ପୁରାଣ ଲଗିବ ଦେବ ସତ୍ୟ ମୋର
 ନାରଦ ବଦନ ରୁହିଁ କହିଲେ ଶ୍ରୀହରି
 ବ୍ରତର ଉଆଣ କର ଆହୋ ଚପରୁର ।
 ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନ ପୁର ଦକ୍ଷିଣ ଆଡ଼ରେ
 ନୀଳସୁନ୍ଦର ବଟର ଉତ୍ତର କୋଣରେ ।
 ଅଡ଼ାଇ ହାତ ଅପୋଡ଼ା ଅଛି ଭୂମିଶ୍ରୀ
 ବିଜୟ ତହିଁ କଳଙ୍କା ନାମେ ମହାତଣ୍ଡୀ ।
 ବିକାଶକୁ ଡାକି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ନନ୍ଦବାଳ
 ସେ ପ୍ଳାନ ଆବୋର ଦିଅ ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ।
 ଅନ୍ତକରି କି କହିବ ଦଟଣା ବିକାଶି
 ଅନେକ ରହ ଦେଲେ ସେ ତହିଁରେ ନିର୍ବାଣି
 ଆପେ ନିଜେ ଥାଇ ସେହି ନାରଦ ମହର୍ଷି
 କରନ୍ତି ସବୁ ଯୋଗାଡ଼ ଆପେ ଥାଇ ବସି ।
 କୃଷ୍ଣ ବଳଦେବ ପୁଣି କଲେ ଅର୍ଜୁନକୁ
 ତୋ ଯୋଗେ ପୁଷ୍ପ ପ୍ରାପତ ହୋଇବ ଆମ୍ଭକୁ
 ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ଆଣି ଦେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ତଳଇ ବାସବ ପୁରାଣକାୟସ୍ତ ଆଣି ।
 ମାଦମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଦ୍ଵିତୀୟାର ଦିନ
 ବୁଧବାର ଶତଭିଷା ନକ୍ଷତ୍ର ସେ ଦିନ ।
 ଗର ନାମେ କରଣ ସେ ବରଦ୍ଵାନ ଯୋଗ
 ସତରଦିନ ମକର ସଂହାରର ଶ୍ରେଣ ।
 ବେଳ ମଧ୍ୟସ୍ଥାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଶୁଭ ଲଗ୍ନବେଳ
 ତଥା ବାର ନକ୍ଷତ୍ର ସେ ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ।
 ତଳଇ ପଣ୍ଡିତ ଦିଗେ ସେ ପାକଶାସନ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଦେବ ଶୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଅର୍ଜୁନ ଯାଉଛି ପକ୍ଷୀରାଜ ମଧୁବନ
 ମୋହର ବଚନ ଶୁଣ ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
 ପୁରର କଥାକୁ ତୁହୋ ହେତୁ କର ମନେ
 କାଳୀୟ ହୃଦରେ ଥିଲେ ଯେଉଁ ସର୍ପମାନେ ।
 ନୀଳ ଇନ୍ଦିବର ସର ଯକ୍ଷ ପ୍ରତପାଳ
 ତୋ ଭୟେ ପଳାଇ ତହିଁ ପଶିଅଛି କାଳୀ ।
 ପୁରାଣ ପୁଷ୍ପ ଆବୋର ଅଛି କାଳସର୍ପ
 ଅର୍ଜୁନ ସହି ପାରିବ କାହିଁ ତାର ଦର୍ପ ।

ଗରୁଡ଼କୁ ସୁମରନ୍ତେ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ତୁରିତେ ମିଳିଲା ଆସି ବିନତା ନନ୍ଦନ ।
 ବୋଲନ୍ତି ସେ ଗରୁଡ଼କୁ ଦେଖି ଜଗନ୍ନାଥ
 ତୋହର ପିଠିରେ ବିଜେ କରୁ ବାରପାର୍ଥ ।
 ବୈନତେୟ ଅର୍ଜୁନକୁ ଗଲ ତହୁଁ ଘେନି
 ଶଗବରକୁ ସେ ବାର କରଇ ଦଇନ ।
 ସ୍ୱାମୀ ନାରାୟଣ ବିଜେ କରନ୍ତି ତୋ ପିଠି
 ମୁହିଁ ବଞ୍ଚିଛୁ ମାନବ ସ୍ଥାନ ଜନ୍ମଗୋଟି ।
 ଗରୁଡ଼ ବୋଇଲୁ ତୁହୋ ନ କହ ଏମନ୍ତ
 ଅଭେଦ ଶରୀର ଆତ୍ମା ଅଟ କୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥ ।
 ନର ନାରାୟଣ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଏକମୂର୍ତ୍ତି
 ମେଖିଲା ଅନ୍ତରେ କୋଟି ନାମରେ ଗଣନ୍ତି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲେ ରମ୍ୟକ ଦ୍ୱୀପେ ତୁ ରହିବୁ
 ମୋତେ ଅଗୋଚର ହେଲେ ସୁମରଲେ ଯିବୁ
 ଗରୁଡ଼ ବୋଇଲୁ ମୋତେ ପେଶିଲେ ଶ୍ରୀହରି
 ବହନ ଯିବା ମୋହର ପୃଷ୍ଠେ ବିଜେକରି ।
 ଅନେକ କଟାଳ ଯହୁଁ କଲ ପକ୍ଷୀରାଜ
 ପୃଷ୍ଠେ ବିଜେ କଲ ଯାଇ ବାସବ ଆମ୍ବଜ ।
 ତଳଇ ଅର୍ଜୁନ ଧରି ମାନ ଲଗୁବେଳା
 ବାମେ ଯୋଗିନୀ ସପ୍ତମ ଘରେ ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ।
 ଲକ୍ଷେକ ବଳ ଗାଣ୍ଡୀବ ନାମେ ମହାଧନୁ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କି ନାରାୟଣ ବିଜୟ ଗଗନୁ ।
 ସୁର ମଧୁବନ ନାମେ ମାରୁତିର ପୁର
 ଏବାର ସହସ୍ରଯୁଗ ମନ୍ଦରୁ ସେ ଦୁର ।
 ପବନହୁଁ ଚଞ୍ଚଳ ତୁ ଅଟେ ଶଗେଶ୍ୱର
 ଏକା ଶକ୍ତିକେ ପ୍ରବେଶ ଯକ୍ଷରାଜ ପୁର ।
 ବେଲୁଲ ମଳୟ ବଜ୍ର ଅନନ୍ତ ସେ ଗିରି
 ମଧ୍ୟ ସରୋବର ଲୁହଆଡ଼େ ଗିରି ଗୁରି ।
 ଯୋଜନଗନ୍ଧା ନାମରେ ଏକ କଳ୍ପବଟ
 ସେ ବଟ ଅଟେ ଦକ୍ଷିଣ ଭାଗ ସିନ୍ଧୁଭଟ ।
 ମଧ୍ୟ ସରୋବର ଗୋଟି ଶତେକ ଯୋଜନ
 ପଦ୍ମର ଯୋଜନ ତାର ଗର୍ଭ ଆୟତନ ।
 ତହିଁର ଭିତରେ ଅଛି କୁସୁମ ସୁଗନ୍ଧ
 ନିରତେ ସେ ଜଳଦୋଟି ଅଛଇ ଜଳଧୀ ।
 ପୁଷ୍ପକର ଜ୍ୟୋତି ବାଳ ଆଦିତ୍ୟକୁ ଜଣି
 ଦେବତାଏ କେହି ପଣି ନ ପାରନ୍ତି ପୁଣି ।

ଯମୁନା ହ୍ରଦ ପରସ୍ତ ଝଲକଇ ପାଣି
 ଜଳେ ଜଳପ୍ରାୟ ପୁର ଅଛନ୍ତି ନାଗୁଣୀ ।
 ଆକାଶକୁ ତାଙ୍କ ତେଜ ଲଗେ ଜଳବିମ୍ବ
 ପଦ୍ମତେ ଅର୍ଜୁନ ଥାଇ ଦେଖଇ ତା ସବ ।
 ମନ୍ଦାର ପୁଷ୍ପ ଯେସନେ ପ୍ରଭାତରେ ଝଲ
 ମହାପ୍ରଳୟ ତଳେ କି ଲୁହଅଛି କାଳୀ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲେ ଶୁଣିବା ବିନତାର ସୁତ
 ଏହି ବଟ ଉପରେ ତୁ ହୋଇଥା ଗୁପ୍ତ ।
 ଦେଖଇ ବୁଝଇ କିନା କାଳୀର ଯେ ଦର୍ପ
 ମୋତେ ଦେଖିଣ ଆସନ୍ତି କିନା ଯେତେ ସର୍ପ
 ବାମକରେ ଧନୁଶର ଡାହାଣରେ ଯଷ୍ଟି
 ବଟର ତଳରେ ଉଭା ହୋଇଲୁ କଣ୍ଠଟି ।
 ହରିରାଜ ବନ ସେହି ଅଟେ ଅଧିପତି
 ସେ ବନ ରଖଇ ହରି ବଳ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ।
 ସେ ଅପୁଷ୍ପ ପୁରୁଷକୁ ଦେଖି କପିବାରେ
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁହିଁ ବେଢ଼ିଲେ ଆସି ସେ ସର୍ପୀରେ ।
 କଟିକଟା ଶବ୍ଦ ଘୋର ବିକଟାଳ ମୁଖ
 କାଳିମୁଖ ଦଧିମୁଖ ଦୁର୍ମୁଖ ସୁମୁଖ ।
 ଅଧର ବିକାଶି ଆସି ମିଳିଲେ ସଇନ୍ୟ
 ଯଷ୍ଟି କରେ ଘେନି ତାଙ୍କୁ ପିଟଇ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଧାତକାରେ ଉଠିଲେ ସେ ଧାଇଁ ଚୂଷଣିଖେ
 ଗୋଡ଼ାଇ ବାସବ ତାଙ୍କୁ ପିଟନ୍ତେ ବିମୁଖେ ।
 ଡାଙ୍ଗେ ପିଟନ୍ତେ ତାଙ୍କର ନାହିଁ କିଛି ଶ୍ୱତି
 ଚୂଷ ବୁଲଇ ଧାଇଁଲେ ହୋଇ କୋପମୁର୍ତ୍ତି ।
 ଶିଳାମାନ କରେ ଧରି ଧାଇଁଲେ ବାନରେ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଫୋପାଡ଼ିଲେ ଥାଇ ବହୁଦୁରେ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିମୁଖ ହୋଇ ବାର ପାଲଗୁମ୍ଫା
 ଗୁଣ ଦାନକରି ବାର ଧନୁଶର ଘେନି ।
 ଗାଣ୍ଡୀବ ଧନୁରେ ବାର ସନ୍ଧ ଶର ଚାରି
 ବିନ୍ଧଇ ଅର୍ଜୁନ ଘ୍ରୋଣ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସୁମରି ।
 ଅନୁଷ୍ଠାଣେ ଗୁଣେ ସନ୍ଧ ବାର ଧନୁଞ୍ଜୟ
 ବସିଲେ ନାରାୟଣ ଯାଇ ବାନରଙ୍କ କାୟ ।
 ପକ୍ଷୀ ପରମାଣେ ଯାଇ ଛଇଛୁଡ଼େ ଗଲ
 ପୁଣି ସେ ବିନ୍ଧଇ ଗୁରିବାଣ ମହାବଳୀ ।
 ଶର ଆଦାତକୁ ପାଇ ପଳାଇଲେ ଉରେ
 ହନୁକୁ ଭେଟିଲେ ଝିନିଗିନା ପ୍ରବତରେ ।

ଶୁକଳେ ଆକୁଳ ହୋଇ ପଳାନ୍ତି ସରଳ
 ଶରେକ ବିକଳ କରେ ଦେବଶସ୍ତ୍ର ଦେନି ।
 ସୈନ୍ୟର ବିକଳ ଦେଖି ଗାର ହନୁମନ୍ତ
 କୋପେଣ ଧାଇଁଲା କରେ ଦେନିଶ ପବତ ।
 ବାନର ବଳକୁ ଛାଡ଼ିଯାଏ ଗାରମଣି
 ଦଶଇ ସୁନ୍ଦର କି ସେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ହନୁମନ୍ତ ବିଜେ କଲ ଏମନ୍ତ ସମୟେ
 ଦେଖି ଗାର ଧନଞ୍ଜୟ ରହିଲ ନିର୍ଭୟେ ।
 ରେରେକାର ଶବଦରେ ସେ ଗାର ଅର୍ଜୁନ
 ବାନରଙ୍କୁ ବିଚ୍ଛୁ ଅଛି ଅସ୍ତ୍ର ଅନୁଷ୍ଠାନ ।
 କୋପେ ମାରୁତି ପବତ ଗୋଟିଏ ବୁଲଇ
 ଆରେ ରେ ମାନବା ତୋର ଏଡ଼େ ଦର୍ପ କାହିଁ
 ପବତ ବୁଲଇ ହନୁ ମାଇଲକ ବେଗେ
 ବଜ୍ରମୁନା ଶରେ ତାହା ପାର୍ଥ ଛେଦେଯୋଗେ
 ଦେଖି ହନୁମାନଙ୍କୁ ସେ ନ ଫୁରଇ କିଛି
 ଏଡ଼େବଡ଼ ଗାର କେଉଁ ଭୁବନୁ ଆସିଛି ।
 ପୁଣି ପବତେକ ଆଖି ମାରି ରାମଦୂତ
 ବାବଲ ଶରେ ଛେଦଲ ତାହା ଗାରପାର୍ଥ ।
 କୋପେ ହନୁମନ୍ତ ବେନି ମୁଥକୁ ଉଠାଇ
 ଅର୍ଜୁନର ଉପରକୁ ଆସୁଅଛି ଧାଇଁ ।
 ହନୁର ସେ ଉଗ୍ରମୁଖି ଦେଖିଣ ବାସବ
 ମାଇଲ ବାବଲ ଶର ପାର୍ଥ ଭାବି ଭାବି ।
 ନାଗର ବସିଲ ଯାଇ ହନୁମନ୍ତ କାପେ
 ଶରୀର ଦଶଇ ତାର କଂଶୁକ ପରସ୍ତେ ।
 ରାମେ ରାମେ ଫୁଟି ଦେହ ଗଲଇ ରୁଧିର
 ଶାନ୍ତମୁଖି ହୋଇ ତାକୁ ପୁଚ୍ଛେ ମହାଗାର ।
 ରହ ରହ ବୋଲି ଉଚ୍ଚେ ହନୁମନ୍ତ ଡାକି
 ଅମୋଦ ଶର ତୁଣୀରୁ କାଢ଼ିବାର ଦେଖି ।
 ନାଗର ଗୋଟିକୁ ଦେଖି ବିରୁରେ କପାଳ
 ଏ ଶରେ ଅସୁର ବଧ କଲେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ।
 ମହା ଯୋଦ୍ଧା ଅଟଇ ଏ ନୁହଇ ମାନବ
 ଅମର ଭୁବନ ତେଜ ବିଜେ କି ବାସବ ।
 କିବା କପିଳାସ ତେଜ ବିଜେ ମହାଦେବ
 କି ଏ ଦେବଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଦେବ ବାସୁଦେବ ।
 ହନୁମନ୍ତ ବୋଇଲ ହୋ ମହାତମା ରହ
 ନାଗର ସହର କଥା ପଦେ ମୋତେ କହ ।

କିସ ନାମ କହ ତୋର କିସ ତୋର କାୟା
 ମୋତେ ଅସମ୍ଭବ ହେଲ ଏ ତୋହର ମାୟା
 ମୁହିଁ ଯୋଗେଶ୍ୱର ଶିଳଶିଳା ଅଧିପତି
 ଅସୁର ସାଗର ମୁହିଁ ପ୍ରବେ ଥିଲି ମନ୍ତ୍ରୀ ।
 ପବତରେ ବନ୍ଧ ମୁହିଁ କଲଇ ବାନ୍ଧୁ
 ରଣରଙ୍ଗ ରସେ ମାତ କରୁଣପ ଛେଦ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲ ଗୁର ପାମର ତୋ କଥା
 ସମୁଦ୍ରକୁ ବାନ୍ଧକରେ ହେବୁ ବଳବନ୍ତା ।
 ଜାତିରେ ବାନର ଭୁବି ଶାଞ୍ଜ ପଳମୂଳ
 ତୁ ଧୁଣି ଦେଖାଉ ଆସି ମୋ ଆଗରେ ବଳ
 ବିନାଦୋଷେ ମୋ ସଙ୍ଗରେ କରୁଅଛୁ କଳ
 କାଟି ତୋର ଶିର ଦେବ ଏହିକ୍ଷଣି ବଳ ।
 ହନୁ ବୋଲେ ଜାଣିଲି ମୁଁ ଚରିତ୍ର ତୋହର
 ଧନୁଶର କରେ ଧରି କରୁ ଅହଙ୍କାର ।
 କିପାଇଁ ତୋଳିଲୁ ଫୁଲ ସରୋବରୁ ଆସି
 ଏହି ସରୋବରେ ଇନ୍ଦ୍ର ନ ପାରଇ ପଶି ।
 ଫୁଲ ନେଇ ନ ପାରନ୍ତି କେହି ମୋର ଡରେ
 ଶ୍ରୀରାମଙ୍କୁ ନିତି ଏହି ଫୁଲେ ପୂଜା କରେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲ କେଉଁ ରାମ କାହିଁ ଭର
 କାହାକୁ ତୁ ପୂଜା କରୁ ଆରେ ରେ ବାନର
 ହନୁ ବୋଲେ ନ ଜାଣୁ କି ତୁହି ସେ ରାମଙ୍କୁ
 ପୁରନ୍ଦର ଭୟ କରେ ଯାହାର ଧନୁକୁ ।
 ଯାହାର ଆଙ୍ଗରେ ଗିରି ଜଳରେ ସାପଇ
 ଯାହାର ଆଙ୍ଗରେ ମୁହିଁ ବନ୍ଧ ବାନ୍ଧଲଇଁ ।
 ଚୁରିଦିନେ ହେଲ ଶତରୌଦ୍ଧି ଯୋଜନ
 ଏ ସୁଷ୍ପେ ତାହାକୁ ପୂଜା କରେ ପ୍ରତିଦିନ ।
 ଅର୍ଜୁନ କହଲ କହ ତୁ ସେ ରାମ ବଳ
 ଦଣ୍ଡିକ ମଧ୍ୟରେ ବାନ୍ଧଦେବ ସିନ୍ଧୁଜଳ ।
 ହନୁମନ୍ତ ବୋଇଲ ତୁ ଯାହା ବୋଲୁ ତୁଣ୍ଡେ
 ବାନ୍ଧି ନ ପାରିଲେ କେହି ଚଉଦି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲ ତୋର ରାମର କି ବଳ
 ରୂପ ମର୍କଟେ ଆଣିଲେ ମୁଣ୍ଡରେ ଶଇଲ ।
 ବରଷକେ ସେହି ବନ୍ଧ ବାନ୍ଧଲେ ସେ ପୁଣି
 ରାକ୍ଷସ କେତୁଟା ରାମ ପକାଇଲ ଦାଣି ।
 ତା ପ୍ରଶଂସା କହୁ ତୋତେ ମାତୁନାହିଁ ଲଜ
 ଶରରେ ସାଗର ମୁହିଁ ବାନ୍ଧଦେବ ଆଜ ।

ହନୁ ବୋଲେ ସେ ରାମଙ୍କୁ ନନ୍ଦରେ ମାନବା
 ତାଙ୍କୁ ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଶରରେ ବାନ୍ଧବା ।
 ସେ ଶରବନ୍ଧ କି ଦାଉ ସହସ୍ର ଆନୁର
 ଏଣୁ ସେ ପର୍ବତେ ବାନ୍ଧ ଅଛନ୍ତି ସାଗର ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଇ ମୋର ଶରବନ୍ଧେ ଯେବେ
 ଯଶ କି ଉରଗ ଦେବ ଦାନବ ମାନବେ ।
 ସମର କରିବେ ରହି ସହସ୍ର ବରଷ
 ତଥାପି ସେ ଶରବନ୍ଧ ନୋହିବ ବିନାଶ ।
 ଛୁର ରକ୍ଷ ମର୍ଦ୍ଦକୁ କିସ ଅବା ଗଣେ
 ଭୁଟିବ କି ଶରବନ୍ଧ ତାହାଙ୍କର ରଣେ ।
 ହନୁମନ୍ତ ବୋଲଇ ହୋ ଆସକିନୀ ଭାଇ
 ମିଛେ ଏତେ ଦମ୍ଭ ତୁମ୍ଭେ କରୁଛ କିପାଇଁ ।
 ବୋଲଇ ସେ ଫାଲଗୁନି ଭାଙ୍ଗି ତୋ ଗାଲ
 ବାନ୍ଧଇ ସାଗର ଦେଖ ଘେନି କପିପଲ ।
 ଆସ ଆସ ବୋଲି ହନୁ କହାଇଲ ବାଟ
 ଦିବସକେ ହେଲେ ଯାଇ ମହୋଦଧି ତଟ ।
 ଆରେ ରେ ପାମର ତୁମ୍ଭେ ବୋଲୁ ମହାଯୋଧ
 ବାନ୍ଧଲୁ ଶୁରଦିବସ ମଧ୍ୟେ ଏ ବାରିଧି ।
 ଶୁଣ ହୋ ମର୍ଦ୍ଦ ଟ ବୋଲି ବୋଲଇ ଫାଲଗୁନି
 ମୁଁହିଁ ବନ୍ଧ କରିଦେବି ବେଳ ଦଣ୍ଡ ତନି ।
 ହନୁ ବୋଲେ ଚଉବିଂଶ ଯୋଜନ ଏ ଦୀର୍ଘ
 ବିଂଶଯୁଗ ପ୍ରତି ବାର ଯୋଜନ ଉତ୍ତର ।
 ବୋଲଇ ଧନଞ୍ଜୟ ତୁ କହିଲୁ ନ ଜାଣି
 ସମୁଦ୍ରଯାକ ନାସତେ ବାନ୍ଧବି ଏକାଶି ।
 ହନୁ ବୋଲଇ କହୁ ତୁ କେବଳ ବଚନେ
 କରିପାରୁ ଯେବେ ମୁଁହିଁ ଦେଖିବି ନୟନେ ।
 ହନୁମାନ ବଚନରେ କୁପିତ ଅର୍ଜୁନ
 ମଦଭେଦୀ ନାସତକୁ ମନେ କଲ ଧ୍ୟାନ ।
 ଯାହା ତାକୁ ଦେଖିଥିଲେ ତୋଷେ ବୈଶ୍ଣାବର
 ଭେଟିଲେ ସେ ଶର ଆସି ଅର୍ଜୁନ ପାଶର ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଇ ତୁହୋ ମନଭେଦୀ ଶର
 କଟାଳ କରୁଛି ମୋତେ ଏ ଛୁର ବାନର ।
 ଏ ସାଗର ବନ୍ଧ ତୁଲ ହୋଇବୁ ଏକଶେ
 ଲଙ୍କାଗଡ଼େ ହାବୋଡ଼କୁ ପଶି ଯୋଜନେ ।
 ଓସାର ହୋଇବୁ ପୁଣି ବିଂଶତି ଯୋଜନ
 ବାର ଯୋଜନ ଉତ୍ତର ହୋଇବଟି ପୁଣି ।

ଏତେକ ତଥାପି ଛୁଡ଼ିଦେଲୁ ମନଭେଦୀ
 ପବନୁଁ ବେଗେ ବାନ୍ଧଲୁ ସେ ଶର ବାରିଧି ।
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣରେ ମନଭେଦୀ ଶରଗଲ
 ସମୁଦ୍ର ଶତରେ ରହି ବନ୍ଧେକ ହୋଇଲ ।
 ଏକଶତି ଚଉବିଂଶ ଯୁଗେ ଲମ୍ବ ହୋଇ
 ଲଙ୍କାଗଡ଼ ପାତେଶ୍ୱରେ ହାବୁଡ଼ିଲ ଯାଇ ।
 ବିଂଶତି ଯୋଜନ ପ୍ରତି ବାରଯୁଗ ଉଚ୍ଚ
 ସାଗରେ ସେ ଶରବନ୍ଧ ହୋଇଲ ସୁସଜ୍ଜ ।
 ଦେଖିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ଅଞ୍ଜନାର ବଳା
 ନିଶ୍ଚୟ ଏ ମହାମାୟା ନାସୟଣ କଳା ।
 ହନୁମନ୍ତ ବୋଲଇ ତୁ ବାନ୍ଧଲୁ ନା ଶରେ
 ସୋଲଭେଲା ଜାଣି ଉପୁଷିଆଇ ଜଳରେ ।
 ତୁ ମହାକ୍ଷମୀ ମହିମା ଧନ୍ୟହିଁ ତୋହର
 କେହି ବାନ୍ଧି ନ ପାରଇ ଶରରେ ସାଗର ।
 ପବନରେ ବନ୍ଧି ଯେତେ ସହିଲକ ଭାର
 ଏହି ସହିବ କି ଶରବନ୍ଧ ମାତ୍ର ସାର ।
 ରାମ ରାବଣର ଥିଲ ଯେତେ ପୁଣି ଆଟ
 ବନ ଉପରେ ସମରେ ନ ଦିଶଇ ବାଟ ।
 ଏ ବନ୍ଧ ସହିବ ବୋଲି ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ
 ସହିବ ଏ ମହାଭାର ମେରୁହିଁ ହୋଇଲେ ।
 ହନୁମାନ ବୋଲଇକି ବେନିଆଟ ଛୁଡ଼ି
 ଏକା ମୁଁହିଁ ଗଲେ ପୁଣି ଭାଙ୍ଗି ଏ ନ ପଡ଼ି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ତୋରପ୍ରାୟେହେଲେଲିଷେ
 ସହିବ ମୋ ବନ୍ଧ ଭାଙ୍ଗି ନ ଯିବ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
 ଲିଷେ ରାବଣ ଯେବେଟି ଲିଷେ ରାମ ହେବେ
 ମୋ ବନ୍ଧକୁ ତଳେମାତ୍ର ଭାଙ୍ଗି ନ ପାରିବେ ।
 ଲିଷେ ରାମ ଉଠନ୍ତୁ ଯା ବନ୍ଧର ଉପରେ
 ଲିଷେ ରାମାୟଣ ଯୁଦ୍ଧ ହେଉନା ଏଥିରେ ।
 ଦେଖିବୁ କି ହୋ ବାନର ପୁଣିହିଁ ବାନ୍ଧବି
 ଆହୁର ବନ୍ଧେକ ଏହିପରି କରିଦେବି ।
 ସୁଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ଯେ ସୁକଳ ଅତଳ
 ବିତଳ ଭୂତଳ ମହାତଳ ରସାତଳ ।
 ଦେବଲୋକ ନାଗଲୋକ କୋଟିକୋଟିଆସି
 ସମସ୍ତେ ଉଠନ୍ତୁ କିନା ଏ ବନ୍ଧେ ଭରସି ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖ ବାନର ସେତୁବନ୍ଧ କଥା
 କ୍ଷମାପାର ପ୍ରତିଜ୍ଞାହିଁ ରହଇ ସଦୃଶ ।

ହନୁ ବୋଇଲ କହିଲୁ କର ବୁଦ୍ଧି ଗର୍ବ
 ଏକା ମୋହର ଭାରକୁ ଏ ଯେବେ ସହ୍ୟବ ।
 ତେବେ ମୁହିଁ ତୋତେ ଗାର ମଧ୍ୟରେ ଗଣିବି
 ନୋହିଲେ ରୂପଡ଼େ ମାର ମୁଣ୍ଡ ଛୁଣାଇବି
 ଏତେକ ବୋଲି କୋପରେ ସେ ଅଞ୍ଜନା ଶିଷ୍ୟ
 ଆନ୍ଦୋଣି ପଶ୍ଚି ମ ଦିଗେ ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ ।
 ରାଗେ ହନୁମନ୍ତ ବିଶ୍ଵରୂପକୁ ଧଇଲ
 ଆଦିତ୍ୟଙ୍କ ରଥେ ତାର ମୟୁକ ଲାଗିଲ ।
 ଚଉଦଲକ୍ଷ ଯେ ଥିଲେ ବାନର ବାହନୀ
 ଲଙ୍ଗୁଳରେ ବସାଇଲ ହନୁ ମହାଜ୍ଞାନୀ ।
 ଗଳାରେ ଯେ ବନମାଳ ଲକ୍ଷେକ ପଦ୍ମତ
 ମହା ବିଶ୍ଵରୂପ ହେଲ ଅଞ୍ଜନାର ସୁତ ।
 ଲେମ୍ବକେ ପଦ୍ମତ ଲକ୍ଷେ ବାନ୍ଧିଅଛି ଗାର
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ତା ଗର୍ଭର ଭିତର ।
 ଗରୁଡ଼ ବୃକ୍ଷରେ ଥାଇ ଦେଖଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
 ଭଇରବ ରୂପ ଦେଖି ଅର୍ଜୁନ ସମକ୍ଷେ ।
 ବିଶ୍ଵରଇ ଗରୁଡ଼ ଏ ପାର୍ଥ ନାଶଗଲ
 ହନୁର ସଙ୍ଗେ କିପାଇଁ ବିବାଧା ହୋଇଲ ।
 ସୁମରଇ ସେ ଗରୁଡ଼ ଉପେ ନାରାୟଣ
 ଚାହିଁ ନ ପାରିଲ ସେହି ରୂପକୁ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଘନ ଘନ ଉପେ ତାର ଶରୀର କମ୍ପଇ
 ହସ୍ତରେ ସେ ଧନୁଶର ଧରି ନ ପାରିଲ ।
 ବିଶ୍ଵରଇ କି ଯୋଗେ ମୁଁ ହୋଇଲ ବାହାର
 ସେତାୟୁଗ ମଲ୍ଲ ଯେଉଁ ହନୁ ମହାଗାର ।
 ସାକ୍ଷାତରେ ରୁଦ୍ରରୂପୀ ପବନ ନନ୍ଦନ
 ନିଶ୍ଵସ ଦେନବ ଆଜି ମୋହର ଜୀବନ ।
 ପୃଥ୍ଵୀଦେବୀ ଯାର ଭାବ ସହି ନପାରିଲ
 ଛିର ଶରବତ କାହୁଁ ପାରିବ ତା ସହି ।
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବି ପାର ହୋଇବି କେମନ୍ତ
 ଗୋବନ୍ଦ ଆମ୍ଭର ବନ୍ଧୁ ଜାଣନ୍ତି ସମସ୍ତ ।
 କେତେ କେତେ ଆପଦରୁ ରଖିଛନ୍ତି ହରି
 ବେଳେ ରକ୍ଷାକର ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ଦଇତ୍ୟାରି
 ଏତେ ଭଲ ପଦ୍ମପାଦେ ଲାଗାଇଲ ଲୟ
 ଅର୍ଜୁନ ଗରୁଡ଼ ମନ ଜାଣି ଦେବରାୟ ।
 ଶାରକାରୁ ଆସି ବିଜେ ହେଲେ ଚିତ୍ତକ୍ଷଣେ
 ହନୁମାନ ଅର୍ଜୁନର ଅନ୍ୟୋଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନେ ।

ଗରୁଡ଼ ଆଗେ ବିଜୟ ହେଲେ ଶ୍ରବଣାଦ
 ଭାଳନ୍ତି ସେ ନାରାୟଣ ଗରୁଡ଼କୁ ଚାହିଁ ।
 ସେତାୟୁଗ ମଲ୍ଲ ଏହି ଗାର ହନୁମନ୍ତ
 ଏହାର ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ କି ଅର୍ଜୁନ ସମର୍ଥ ।
 କଲେ କଲେ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ବହୁଛି ଶରୀର
 ରୂମାୟଣ ଭୋଗ କଲ ଏକସ୍ତର ବାର ।
 ଏକ ଶରୀର ମୋହର ଅଟେ ବେନି ଆତ୍ମା
 ମୋତେ ଆଶ୍ରେ କରି ସିନା ଏହାଙ୍କ ମହିମା ।
 ରାମ ଅବତାରେ ମୋର ସଖା ହନୁମନ୍ତ
 ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ ମୋର ସଖା ଗାରପାର୍ଥ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଯେବେଟି ଆଜି ଦ୍ଵାରବ ଯୁକ୍ତ
 ରଖିବ କି ଅର୍ଜୁନର ପ୍ରାଣ ହନୁମନ୍ତ ।
 ମୋହର କାର୍ଯ୍ୟେ ଅର୍ଜୁନ ଅଟେ ବଡ଼ ଦୁଃଖୀ
 ଏହାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଆଜି କେମନ୍ତେ ମୁଁ ରଖି ।
 ଏସନକ ବିଶ୍ଵରୂପ ଦେବଜାର ବସ
 ସମୁଦ୍ରେ ପଶିଲେ ହୋଇ ଏକ ମହାମନ୍ତ୍ରୀ ।
 ଯେଉଁ ବିଶ୍ଵରୂପ ଧରି ଅଛନ୍ତି ପାବନ
 ଭାଙ୍ଗିବ ସେ ବନ୍ଧ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଇବ ପାଲ୍‌ଗୁନ ।
 ଏସନ ବିଶ୍ଵରୂପ ମନେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ
 ମୀନରୂପ ହୋଇ ସିନ୍ଧୁ ଜଳେ ଅବତରି ।
 ମହା ମୀନରୂପ ହୋଇ ଦେବଦେବ ହରି
 ଜଳର ଭିତରେ ପଶି ଶରବତ କରି ।
 ପିଠିରେ ବସାଇ ଦେବ ଆବୋରିଲେ ବନ୍ଧ
 ବିଶ୍ଵରୂପ ଧଇଲେ ତ ଏହି ସେ ଗୋବନ୍ଦ ।
 ଶରବତ ରହିଲକ ନାରାୟଣ ପିଠି
 ହୁଁକାରି ସେ ହନୁମାନ ଶରବତେ ଉଠି ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ବୈବସ୍ଵତ ମନୁ
 ମହାବିଶ୍ଵରୂପ ଗାର ଘୋଟିଲ ସେ ହନୁ ।
 ଏସନ ରୂପେ ଉଠିଲ ବଳେ ମହାବଳୀ
 ପାଦେକ ଦେଇ ପାଦେକ ପକାଇଲ ତୋଳି
 ମନ୍ତ୍ରୀ ନାରାୟଣ ମୁଖୁ ଗଲିଲ ରୂପର
 ସେ ଲେଖ୍ୟ ଆନ୍ଦୋଳ କଲ ବିଶ୍ଵରୂପ ତାର ।
 ସପ୍ତଦ୍ଵୀପ ସହିତରେ କମ୍ପେ ବସୁମନ୍ତୀ
 ସମୁଦ୍ର ରୂପର ଜଳ କୁଳକୁ ଉଠନ୍ତି ।
 ଆକାଶେ ଥାଇ କମ୍ପି ଲେ ସର୍ବ ବୃନ୍ଦାବତକ
 ସାଧେରୁହି ନ ପାରିଲେ ସୁଗେ ଦେବଲେକେ ।

ଅସମ୍ଭାଳ ହୋଇଲେ ସେ ଦେବ ପଦୁ ଅଷ୍ଟ
 ଶୋଣିତ ବାହାରି ବହେ ନାୟୁଣ ମୁଖ ।
 ଯେଉଁରୂପ ଧରିଅଛି ସେ ବାର ପାବନୀ
 ଶୋଣିତମୟ ହୋଇଲ ସମୁଦ୍ର ପାଣି ।
 ସମୁଦ୍ରଯାକ ହୋଇଲ ଯଦୁ ସେ ରଜିତ
 ଶୋଣିତ ଦେଖି ପୁଛଇ ବାର ହନୁମନ୍ତ ।
 ଏ କସ ଦଶଇ ରକ୍ତ ଜଳର ଭିତରେ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲ ଶୁଣ ଆହେ କପିପାରେ ।
 ଶୁଲନ୍ତେ ଶସ୍ତ୍ର କଳଙ୍କି ଧୋଇ ହୋଇଗଲ
 ତେଣୁଟି ରୂପର ବର୍ଣ୍ଣ ସମୁଦ୍ର ଦଶିଲ ।
 ସମୁଦ୍ରର ଜଳ ତେଣୁ ହେଲ ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ
 ହନୁମନ୍ତ ବୋଇଲ ରେ ମାନବ ତୁ ଧନ୍ୟ ।
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କି ପୁଛାଇଲେ ମନୁ ବୈବସ୍ବତ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲି ଚିହ୍ନିଲ କେନ୍ଦ୍ରେ ହନୁମନ୍ତ ।
 ଶୁଣ ହେ ମନୁ ପୁରୁଷ ବୋଲନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ବିଶ୍ବରୂପ ବିକାଶିଲ ଯେକାଳେ ମାରୁତ ।
 ପ୍ରତସ୍ତି ବାୟୁରେ ସେହି ଘୋଟିଲ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ
 ବିଶ୍ବରୂପ ବିକାଶିଲ ପୃଥ୍ବୀ ନବଶସ୍ତ୍ର ।
 ବିବ୍ୟ ଚକ୍ଷୁ ବିକାଶିଲ ସେ ଭୁବନ ଭିନ
 ଜାଣିଲ ସେ ହନୁମନ୍ତ ପାଣ୍ଡବ ଫାଲଗୁନ ।
 ବଜ୍ରରୁ ଓହ୍ଲାଇ ସେହି ପବନର ବାଳ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ବସାଇଲ ନେଇକରି କୋଳ ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ତୁ ନାୟୁଣ ଅଟୁ ଆହେ ପାର୍ଥ
 ମୁଁ ନ ଜାଣିଲ ମାନବ ହୋଇଛୁ ତୁ ଜାତ ।
 ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ଘର ତୁହି ଅଟୁ ଭ୍ରତ ବାର
 ଯୋଗେ ଦଶିଲ ତୁ ବିଷ୍ଣୁ ଅର୍ଦ୍ଧ ଯେ ଶ୍ଵେର
 ଏବେ ଜାଣିଲ ତୁହି ସ୍ବୟଂ ବିଷ୍ଣୁ ନାଥ
 ମୋତେ ଅନୁଗ୍ରହ କରିଥିବ ବାରପାର୍ଥ ।
 ଏରୂପେ ହନୁ ଅର୍ଜୁନ ହୋଇଲେ ପୀରତ
 ବଳତକ୍ତ ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସି ଶିଖପତ ।
 ଦୁଇଜଣଙ୍କ ମିଳନ ହୋଇବାର କାଳେ
 ଆଗରେ ଉଭା ହୋଇଲେ ମଦନ ଗୋପାଳ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖି ବେନ ବାର ପରଶାମି
 ଅନେକ ସୁତ କରନ୍ତି ମନେ ମନେ ଶୁଣି ।
 ହନୁମନ୍ତକୁ ଶୁଣିଣ ଜଗତ ଅଧିପ
 ବହୁତ ରୂପେ କହନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ବିଧିରୂପ ।

ତୁ ହନୁମନ୍ତ ନ ଜାଣୁ ଧନଞ୍ଜୟ ବୋଲି
 କ୍ଷଣିମଧ୍ୟେ ବାରବାର ତୋତେ ମୁଁ କହିଲି ।
 ଖାଣ୍ଡବବନ ଦହିଣ ଅଗ୍ନି ତୋଷ କଲେ
 ଈଶ୍ଵର ତୋଷ ହୋଇଣ ଶସ୍ତ୍ର ତାକୁ ଦେଲେ
 ସୁଭଦ୍ରା ହରଣେ ବଳଦେବଙ୍କୁ ଏ ଜଣି
 ଏହାର ମହିମା ତୁ ନ ଜାଣୁ କପି ପୁଣି ।
 ଦ୍ଵାପର ଯୁଗେ ଅଟଇ ଏ ଶ୍ରାବେଇମଲ୍ଲ
 ଏହାର ସଙ୍ଗରେ କସ ତୋହର ଯେ ଗୋଲ
 ଏମନ୍ତ କହି ସେ ହନୁମନ୍ତକୁ ପ୍ରବୋଧ
 ଏକାନ୍ତେ ହକାରି ନେଇ ବୋଲେ ଜମ୍ବୁଦ୍ଵୀ
 କାହିଁକି ପାର୍ଥ ହନୁରେ ବିବାଦୀ ହୋଇଲୁ
 ତାହାର ମହିମା କର୍ଣ୍ଣେ ଶୁଣି କି ନଥିଲୁ ।
 ତୁ କି ନ ଜାଣୁ ଦେବତାୟୁଗେ ପୁା ଚରତ
 ଯେବଣ କଲ ଗୁଣ ଗୁଣ ଯୁଦ୍ଧଗତ ।
 ଯେବଣ ଅସୁର ସ୍ବର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଆଦି ଜଣି
 ସେହି ଦୈତ୍ୟକୁ ସହାର କଲ ଏହି ପୁଣି ।
 ଏହା ତୁଲେ କି ବୈରତା ତୋର ଫାଲଗୁନ
 ଏହି ହନୁମନ୍ତ ବାବୁ ଅଟଇ ସୁଜ୍ଞାନ ।
 ମାତା ଗର୍ଭ ଜାତ ହୋଇ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ବାନ୍ଧଲ
 ତେଜଣ କୋଟି ଦେବତା ବଳ ଏ ବହିଲ ।
 ଏବେ ଏହାରି ସହିତ ପ୍ରିୟ ଶ୍ରବ କର
 କହି ଅନ୍ତର୍ଜା ନ ହେଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଶୁଣି ବିଚିତ୍ରାର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ନାତ
 ହନୁମନ୍ତ ସହିତରେ କଲେକ ସେ ପ୍ରୀତି ।
 ହନୁମନ୍ତ ଅର୍ଜୁନର ଅନେକ ପୀରତ
 ଦେନିଗଲ ତହୁଁ ଶିନିଶିନା ଅଧିପତି ।
 ଜାମ୍ବବ ଅଙ୍ଗଦ ଆଦି ବାନର ଯେତେକ
 ଆନନ୍ଦରେ ପୂଜା କଲେ ପାର୍ଥକୁ ଅନେକ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଶୁଣିମା ମାରୁତ
 ମୋର ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତା ଶ୍ରୀମ ପବନୁ ଉପୃତ୍ତି ।
 ଭିନ ପୁଷ୍ପଜାତ ଆମ୍ଭେ କୁନ୍ତୀଦେବୀ ଗର୍ଭ
 ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭର ସୋଦର ଏକା ଆମ୍ଭେ ସବୁ
 ମୋର ଦୋଷ ନ ଦେନବ ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭ ସାନ
 ଜାତିରେ ମାନବ ମୋର କେତେ ଅବା ଜ୍ଞାନ
 ହନୁମନ୍ତ ବୋଇଲ ତୁ ଶୁଣ ଫାଲଗୁନ
 ମାହେଶ୍ଵରୀ ଅଞ୍ଜନା ଯେ ଗୋତିମନଦୀ
 ପବନ ଦେବତାର ଯେ ଅଟେ ମହାତେଜ
 ସେହି ସିନା ସହିପାରେ ତାହାଙ୍କର ବାର୍ଯ୍ୟ ।

ଶେଷାୟୁରେ ନାମ ତାର ଅଟଇ ଆଞ୍ଜନା
 ଏ ଦ୍ଵାପରାୟୁରେ ସେହି କୁନ୍ତୀଦେବୀ ସିନା ।
 ଭ୍ରମର ଆନୁର ଅଟେ ଏକଇ ଜନନୀ
 ଶୁଭ ନିକାରଣ ଅର୍ଥେ ଜାତ ପାଲଗୁନ ।
 ତୋର ପୁରଜନ୍ମ ନଥା ଶୁଣ ଦେଇ ମନ
 ସନ୍ତାନୁରେ ଥିଲେ ବୁଝା ତା ନାମ କଞ୍ଚନ ।
 ଦୃଷ୍ଟ ଦୃଷ୍ଟ ଚତୁର୍ଥ ଶୀ ତଥ ରବିବାରେ
 କୃତ୍ରିମ ନକ୍ଷତ୍ର ବେଳ ନବଦ୍ଵିତୀରେ ।
 ବର୍ଣ୍ଣ ନାମେ କରଣ ଯେ ଅତିଗଣ୍ଡ ଯୋଗେ
 ମରଣ ବାହନେ ଧାତା ବିଜେ କଲେ ସ୍ଵର୍ଗେ ।
 ଶୁକ୍ଳବେଦ ଉଚ୍ଚାରଇ ଶୁକ୍ଳଗୋଟି ମୁଖେ
 ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦନ ବିରଞ୍ଚ ଅଛି ତାଙ୍କ ପାଶେ ।
 ବାମଶ୍ରୀ ମୁଖେ ଧାତା ଉକ୍ତବେଦ ପଡ଼େ
 ଦକ୍ଷିଣ ପାଶ ବଦନୁ ସାମବେଦ ଝଡ଼େ ।
 ପୁର ବଦନରୁ ଧାତା ଯଜୁର୍ବେଦ ସଞ୍ଚି
 ପଶ୍ଚିମେ ଅଧର୍ବ ବେଦ କରଇ ବିରଞ୍ଚି ।
 ଏମନ୍ତ ସେ ଚତୁର୍ବେଦ ଉଚ୍ଚାର ଚଳଇ
 ସାଧନାବଳେ ସେ ଧାତା ପଡ଼ଇ ମିଶାଇ ।
 ଯୋଗବେଦ ସାଧୁଲକ ଧାତା ଯେତେବେଳେ
 ଶିବ ଆସନ କର୍ମେ ଲ କୈଳାସ ଅଟଳେ ।
 ସାଧନା ଶକ୍ତି ଲ ଯୋଗ ଶକ୍ତି ଲ ଭୁବିତେ
 ବୃଷଭ ଆରୁଡ଼ ହୋଇ ବିଜେ ପଞ୍ଚବଳେ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ରୋଷେ ବିଜୟ କଲେ ସେ ଧୂର୍ଜଟି
 ବାରସ୍ତ୍ରୀ ଭୁବନରେ ପିତାମହ ଭେଟି ।
 ଶିଶୁର ଦେବତା ରାଗେ ବ୍ରହ୍ମାକୁ ସମ୍ମୁଖି
 ଅମତ କଲୁ ତୁ ବ୍ରହ୍ମା ହୋଇ ଯୋଗାଭ୍ୟାସି
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ମୁଁ ଅଟେ ସର୍ବଦେବ ସାଇଁ
 ଦେବଙ୍କ ଉପରେ ମୁଁହିଁ ଜାଣ ପାଣିଗ୍ର ସା ।
 ବେଦ ସଜିବା ନିମନ୍ତେ ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଛି
 ଶୁଣ ଅବଗୁଣ ଦେବ ମୁଁହିଁ ସର୍ବ ବାଛି ।
 ଶିଶୁର ବୋଇଲେ ତୋର ଗୁରୁ ଯେ ବଦନ
 ତେଣୁ ଶୁକ୍ଳଗୋଟି ବେଦ କରୁ ଅଧ୍ୟୟନ ।
 ମୁଁହିଁ ଯେ ପଞ୍ଚବଦନ ଅଟଇ ସୁକତେ
 ପଞ୍ଚବେଦ ଅଧ୍ୟୟନ କରେ ପଞ୍ଚବଳେ ।
 କେତାୟୁଶିଷ ହୋଇ ମନେ ନ ବିଚାରୁ
 ପଞ୍ଚମ ବେଦକୁ କିପାଁ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁ ।

ସତ୍ୟ ବାମ ଅଘୋର ସେ ସନ୍ତୁ ଶୁଣ ମୁଖେ
 ଆପୁ ଜ୍ୟୋତି ଧନୁ ଶିଷ୍ୟ ଗନ୍ଧର୍ବହିଁ ଲେଖେ
 ଚତୁର୍ମୁଖରେ ତୁ ଚତୁର୍ବେଦହିଁ ପଡ଼ିବୁ
 ଆମ୍ଭେ ପଞ୍ଚମୁଖେ ପଞ୍ଚବେଦ ଉଚ୍ଚାରବୁ ।
 ସଞ୍ଚିତ ତପ ବିନାଶେ ହୋଇଲ ଅମତ
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ତୁ ଗର୍ବ କଲୁ ପଶୁପତି ।
 ବନବନ୍ଧ ହୋଇଲେ ସେ ମୋତେ ଶଶ୍ଵସ୍ତ୍ରରେ
 ସେ ଅଧିକ ବଦନେ ମୁଁ ପଡ଼େ ବେଦଯୋଗେ
 ରାଗେଣ କହିଲେ ସେହି ସ୍ଵାମୀ ସଦାନନ୍ଦ
 ଶିଶୁର କର୍ମେ ଶୁଣି ବ୍ରହ୍ମା ଯୋଗ ବେଦ ।
 ରାଗ ସଂହାର ନ ପାରି ଦେବ ଶଳପାଣି
 ବ୍ରହ୍ମାକୁ ବୋଇଲେ ପୁଣି କଟୁକୂଟ ବାଣୀ ।
 ଧାତା ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ଆହେ ଧିଲେତନ
 ଆଜହୁଁ ହୋଇଲ ମୁଁହିଁ ଦେଖ ପଞ୍ଚାନନ ।
 ତୋହର ପଞ୍ଚବଦନ ହରିବଇଁ ସାଧୁ
 ମୁଁହିଁ ସିନା ବେଦବର ବେଦର ପ୍ରସିଦ୍ଧି ।
 କି ନିମନ୍ତେ ଧାତା ତୋର ଏ ପଞ୍ଚବଦନ
 ନଟକାର ଲେକକର ବେଶ୍ଵର ଏସନ ।
 ମୁଣ୍ଡର ଉପରେ ପୁଣି ମୁଣ୍ଡେ କିଏ ଜାତ
 ବିଚାରନ୍ତେ ଜାଣ ତୁହୋ ହୋଇବୁ କି ସତ୍ୟ
 ଶିଶୁର ବଚନେ ଧାତା କରଇ ଅବଜ୍ଞା
 ବେତୁବେଳ ବହୁତର ବଢ଼ିଲ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ।
 ମଉଣ୍ଡେଲ ସୁରୁଷ ସେ ହୋଇ ମହାରାଣୀ
 ତତକ୍ଷଣେ ହେଲେ ସେହି ଉପରୋଧ ତ୍ୟାଗୀ
 ବ୍ରହ୍ମାମୁଣ୍ଡେ ପ୍ରହାରଲେ ନେଇ ଭୁଜଦଣ୍ଡ
 ଧାତକାରେ ଛୁଡ଼ଗଲ ପିତାମହ ମୁଣ୍ଡ ।
 ଆଗେ ଶିଶୁର ପ୍ରହାର କଲେ ବାମକରେ
 ବ୍ରହ୍ମାର ମୁଣ୍ଡ ଲଗିଲ ସେ ବାମ ହସ୍ତରେ ।
 ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ପକାଇ ଦେଲେ ଧାତାମୁଣ୍ଡ ଗୋଟି
 ନ ଗଲ ହସ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାର ଶିର କେତେ ପିଟି ।
 ଶୂଳେ ପ୍ରହାରିଣ ଦେବ କଲେ ଶଶ୍ଵ ଶଶ୍ଵ
 ତେବେହେଁ ନ ଗଲ ଛୁଡ଼ ବ୍ରହ୍ମାର ସେ ମୁଣ୍ଡ ।
 ବ୍ରହ୍ମାର ରୁଧିର ଯହୁଁ ପଡ଼ିଲକ ଶିତ
 ସେ ରୁଧିରୁ ପୁରୁଷେକ ହେଲ ଉତପତ୍ତି ।
 ମଧ୍ୟଭୁବନେ ତା ପାଦ ଆକାଶେ ତା ମଥା
 ପ୍ରଶସ୍ତ ନାମ ତାହାର ଦେଲେ ତହିଁ ଧାତା ।

ସୁଗନ୍ଧବନ ଆଦି ସେ ଘୋଟିଲ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ
 ସୁଗନ୍ଧ ମଣି ଦୟାରିତ ଅଟେ ତାର ଭୂଷି ।
 ପିତାକୁ ପୁକିଲ ମୋତେ କଲୁ ଉତ୍ତପତ୍ତି
 ଜଳୁଅଛି ସ୍ତ୍ରୀଧାରେ ମୋ ପେଟ ପ୍ରଜାପତି ।
 ପିତାମହ ଦେଖାଇଲେ ତର୍ଜନୀ ଅଙ୍ଗୁଳି
 ଆରେ ରେ ପ୍ରଶସ୍ତ ତୁମ୍ଭ ଭକ୍ଷ ଏ କପାଳି ।
 ପିତାମହର ବଚନ ଶୁଣି ସେ ପ୍ରଶସ୍ତ
 ଭଗ୍ନର ଦେବତାକୁ ସେ ଘୋଟିଲ ଭୂଷିତ ।
 ଦେଖି କୋପାନଳ ହୋଇ ଦେବ ସି ପୁରୁଷ
 ପ୍ରଶସ୍ତ ଉପରେ ନେଇଶୁଳକୁ ପ୍ରହାର ।
 ସଦାନନ୍ଦ ଶୂଳକୁଣ୍ଡି ନ କଲ ସେ ଶ୍ଵେତ
 ଭଗ୍ନର ହସ୍ତରୁ ଶୂଳ ଘେନିଲ ତଡ଼ତ ।
 ସେହି ଶୂଳକୁ ବୁଲଇ ପିଟିଲ ତାହାକୁ
 ଭୟେ ଭଗ୍ନର ଭୂଷିଲେ ନ ଯାଇ ଆଗକୁ ।
 ପଳାନ୍ତେ ଭଗ୍ନର ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇଲ ସେହି
 ତନୟରେ ମହାଦେବ ନ ପାରିଲେ ରହି ।
 ମୁଖ ନ ଚାହିଁଲେ କେହି କଲେ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା
 ବ୍ରହ୍ମଦେବ୍ୟ ଗୋଡ଼ାଇଛି ବହିଷ୍ଟ ଅହନ୍ତା ।
 ସି ଭୁବନ ଭୂମି ଭୂମି ବେଗେ ପଳାଇଲେ
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ଦୋଷେ କେହି ମୁଖ ନ ଚାହିଁଲେ
 ପଳାନ୍ତି ସେ ବିଶ୍ଵନାଥ ନ ଚାହିଁ ଲେଉଟି
 କଟାଳି ବ୍ରହ୍ମବିଷୟ ପଛେ ଅଛି ଘୋଟି ।
 ନିରାଶେ ଭଗ୍ନର ତହୁଁ ହେଲେ ପାଦଗତ
 ଆକାଶ ଭୁବନୁ ଡେଇଁପଡ଼ି ପଶୁପତି ।
 ମେରୁ ପର୍ବତକୁ ଡେଇଁଗଲେ ସମୁଦ୍ରକୁ
 ସମୁଦ୍ରକୁ ଡେଇଁ ଗଲେ ଅଗାଧ ଜଳକୁ ।
 ସପ୍ତର୍ଷି ସ୍ଵାମୀ ଡେଇଁଗଲେ ଏକପାଦେ
 ପଡ଼ିଲେ ସେ ମାଳକଣ୍ଠ ଗଭୀର ଅଗାଧେ ।
 ଗୋଡ଼ାଇଛି ପଛେ ପଛେ ସେ ବ୍ରହ୍ମବିଷୟ
 ସେହି ଏକପାଦ ହୋଇ ଡେଇଁଲ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ଭଗ୍ନର ସେ ପଳାଇଲେ ମହାଜଳେ ବୁଡ଼ି
 ବିଷ୍ଣୁନାଥ ରଖ ବୋଲି ଦେଲେ ଘୋରରଡ଼ି
 ମହାଘୋର ରଡ଼ି ଯହୁଁ ଦେଲେ ମହାଦେବ
 ଆସନ କମ୍ପି କାଶିଲେ ଦେବ ପଦ୍ମନାଭ ।
 ଯୋଗଲୟ ତେଜ ଧୀରେ ଚାହିଁଲେ ଅନାଦି
 ଭଗ୍ନରକୁ ଆଶୁଅଛି ବ୍ରହ୍ମଦେବ୍ୟ ଖେଦ ।

ଶ୍ରୀଭୁଜକୁ ବଢ଼ାଇଣ ଦେଲେ ଦେବହର
 ବିଷ୍ଣୁନାଥ ଭୁଜ ବଢ଼ିଗଲ ଯୁଗ ଚୁରି ।
 ଭଗ୍ନରକୁ ଧରିଆଣି ବସାଇଲେ କବି
 ହସ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖି ବ୍ରହ୍ମଦେବ୍ୟ କଲ ଭୀତି ।
 ସହସ୍ର ଯୋଜନେ ଥାଇ ହେଲ ସମ୍ପ୍ରୀଭୂତ
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ନ ପାରେ ପ୍ରଶସ୍ତ ।
 ନାରାୟଣ ସନ୍ନିଧିରେ ଦେଖେ ବିଶ୍ଵନାଥ
 ପାଖେ ଆସି ନ ପାରଇ ଭୟେ ବାହୁଦେବ୍ୟ ।
 ପରୁରିଲେ ବ୍ରହ୍ମାମୁଣ୍ଡ ଅଛି କପାଳ ହସ୍ତେ
 ଏତେ କଷଣ ପାଇଲ କହ କି ନିମନ୍ତେ ।
 ଭଗ୍ନର ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ଧାତା ସଙ୍ଗେ ବାଦ
 କହିବାକ୍ୟେ ମୋତେ ଧାତା ଏସନ ସମ୍ପାଦ
 ଅଦୃଷ୍ଟେ ମୁଣ୍ଡେକ ସେ ସମ୍ପାଦିଲ କାହୁଁ
 ଅଭୂତ ବଚନ ସେହୁ ବୋଇଲକ ଯହୁଁ ।
 କୋପେ ପ୍ରହାର କଲଇଁ ମୁହିଁ ଭୁଜଦଣ୍ଡ
 ଛିଡ଼ିଗଲ ବ୍ରହ୍ମାର ସେ ଜାତକଲ ମୁଣ୍ଡ ।
 ସେ ବ୍ରହ୍ମାର ମୁଣ୍ଡ ଛୁଣି ଲାଗିଲ ମୋ କରେ
 ସେ ବ୍ରହ୍ମରୁଧିରୁ ଜାତ ଏ ବ୍ରହ୍ମଅଧିରେ ।
 ଭକ୍ଷ ବାକୁ ଏ ଶସ୍ତ୍ର ମୋତେ ଗୋଡ଼ାଇଛି
 ତେଣୁ ଯାସପାଇ ମୁହିଁ ପଳାଇ ଆସୁଛି ।
 ଆକାଶରେ କେହି ମୋର ନୋହିଲେ ରଖନ୍ତା
 ସମସ୍ତେ ବୋଇଲେ ତୁହୋ କଲୁ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା
 ମୁହିଁ ତୋହର ଶରଣ ଦେବ ଦାମୋଦର
 ଏ ଦୁରାପକଣ୍ଠ ମୋତେ ବେଗେ ପାରିକର ।
 ତୁଣ୍ଡେ ହସ୍ତଭରି କେଣ ମୁକୁଳିତ କରି
 ଏମନ୍ତ ହୋଇ ସେ ଦେବ ଶରଣ ପୁକାରି ।
 ହସ୍ତର ମୁଣ୍ଡ ତାକର ଭୂଷକୁ ହସ୍ତାରି
 ଦେ ଦେ ବୋଲି ମାଗଇ ମୋ ବାକ୍ୟ ଅନୁସରି
 ନାରାୟଣ ବୋଇଲେ କି ମାଗେ ଶୂଳପତି
 ପ୍ରେତ ପିଣ୍ଡାତ ରୁଧିରେ ହୋଇବ ତୃପତି ।
 ଶୁଣି ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଧଇଲେକ କରେ
 ଆପଣା ଭୁଜରୁ ଚରିଦେଲେ ତନିଗାରେ ।
 ମେରୁ ପୁଟି କି ଯମୁନା ଗଙ୍ଗା ସରସ୍ଵତୀ
 ରୁଧିର ବାହାରେ ବାମଭୁଜ ତନିମୁଣ୍ଡି ।
 ବ୍ରହ୍ମାର ମୁଣ୍ଡ ଭୂଷରେ ରୁଧିର ବରଷେ
 ସହସ୍ତେ ବର୍ଷ ବରଷି ଲିତାଏ ନ ଦିଶେ ।

ଦେବ ଶୋଣିତ ତାହାର ଭୂଷ ନ ପୁରଲ
 ଦେ ଦେ ବୋଲୁଅଛି ସେହି ଶାନ୍ତି ନ ଭଲଲ ।
 ସେ ବ୍ରହ୍ମବିଷୟ ରହିଅଛି ଖଣ୍ଡଦୁରେ
 ସ୍ୱପ୍ନାମ ଦିଅ ବୋଲି ସେ ତାଙ୍କେ କୋପଭରେ
 ଶିବେ ଖାଇବାକୁ ବ୍ରହ୍ମା ଆଜ୍ଞା ଦେଇଅଛି
 ତୁ ଜପାଇଁ ତାକୁ ରଖୁ ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି ।
 ଆହୋ ମହାତ୍ମା ରୁଧିରେ ହେଉ ତୁ ଯେ ଶାନ୍ତ
 ଏହିକ୍ଷଣି ଦେବା ତୋତେ ହୋଇବୁ ତୃପତ ।
 ବ୍ରହ୍ମାର ମୁଣ୍ଡରେ ବସ୍ତୁ ରୁଧିର ଲଗଇ
 ଈଶ୍ୱର ବିଭୂତ ତହିଁ ଭିତରେ ପୁରଇ ।
 ରୁଧିର ବିଭୂତ ପିତାମହ ମୁଣ୍ଡେ ଭେଦ
 ପୁରୁଷେକ ହେଲ ହସ୍ତ ଚରଣ ସମ୍ପାଦି ।
 ବସ୍ତୁ ଜ୍ୱର ଜୀବ ପୁଣି ସଦାଶିବ ଜୀବ
 ତୋଳିଲେ ବ୍ରହ୍ମାର ମୁଣ୍ଡେ ନେଇ ଆଦିଦେବ
 ବ୍ରହ୍ମାର ମୁଣ୍ଡରେ ଯେଉଁ ଜୀବ ରହିଥିଲ
 ସେହି ପ୍ରତିମା ଭିତରେ ଯାଇ ସମ୍ଭାଲଲ ।
 ସେ ଭିନିଜୀବକୁ ନେଇ ଦେବ ବନମାଳୀ
 ଅମୃତ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଦେଲେ ଦେବ ତାଳ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବସ୍ତୁ ଶିବ ଏହି ଭିନିତେଜେ ଝଳି
 ଉଠିଲ ସେହି ପୁରୁଷ ହୋଇ ମହାବଳୀ ।
 ବ୍ରହ୍ମାର ରୁଧିରୁ ଜାତ ହୋଇଲ ପ୍ରଗସ୍ତ
 ନାରାୟଣଙ୍କ ଅଂଶରୁ ଜାତ ହେଲ ଶସ୍ତ୍ର ।
 ନାରାୟଣ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ତାହାକୁ ହକାର
 ଏ ବ୍ରହ୍ମବିଷୟକୁ ତୁ ବେଗେ ପକାମାର ।
 ବସ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା ପାଇ ବେଗେ ଗଲ ଶସ୍ତ୍ର ଗାର
 ଆକର୍ଷି ଧଇଲ ତାକୁ ପ୍ରଗସ୍ତ ଅଧୁର ।
 ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରଗସ୍ତର ତହିଁ ଲଗିଲ ସମର
 ଆକାଶ ବ୍ୟାପିଲ ସେହି ଦୁହିଙ୍କ ଶରୀର ।
 ମୁଖରୁ ଶବ୍ଦକ ଯେ ମୁଥ ମରାମର
 ପାଦେ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହେଲ ସମୁଦ୍ରର ବାରି ।
 କର ଶିର ତାଡ଼ନ୍ତି ଯେ ମହାବିଶ୍ୱରୂପୀ
 ବେଦବେଳ ଗଲେ ସେହି ସମୁଦ୍ରରେ ବ୍ୟାପି
 ବିଦଗ୍ଧ ଦେବତା ଦେଖି ତାଟକା ହୋଇଲେ
 ସହସ୍ରେ ବରଷ ସେହି ସାଗ୍ରାମ ଯେ କଲେ ।
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ବନ୍ଦକର ମୁନି ବୃନ୍ଦାରକେ
 ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ରଣ ଦେଖନ୍ତି ଶୂନ୍ୟେ କଉଁତୁକେ

ଦିବାସପ ଯୁଦ୍ଧ ଜାଣ ହୋଇଲ ଏମନ୍ତ
 ବହିଗଲ ସହସ୍ରେକ ବର୍ଷ ପରିସନ୍ତ ।
 ସଂସାର ପ୍ରଳୟ ହେବା ଦେଖି ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ଆପେଯାଇ କରାଇଲେ ତାକୁ ସମାଧାନ ।
 ସମସ୍ତେ ସାଧିଲେ ଦୁହିଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧଦେଖି
 କେଶବ ବିଜେ କଲେକ ଦୁହିଁଙ୍କ ତହିଁକି ।
 ଏ ଯୁଗେ ତୁମ୍ଭ ସାଗ୍ରାମ ଏତିକି ଯେ ହେଉ
 ସେତାୟୁଗକୁ ତୁମ୍ଭର ଥୋକାଏକ ଥାଉ ।
 ଦୁହିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କଲେ ନାରାୟଣ ବିଜେ
 ରହ ରହ ବୋଲି ତାକୁ ଧରି ବେନି ଭୁଜେ
 ବୋଇଲେ ବ୍ରହ୍ମାର ତହିଁ ଏ ପ୍ରଗସ୍ତ ଜାତ
 ଏହାକୁ ତୁ ସହରଣ କର ହେ ଆଦିତ୍ୟ ।
 ଦିନକର ନାଥ ତାହା ଗର୍ଭେ ସହରଲ
 ଶସ୍ତ୍ର ନାରାୟଣଠାରୁ ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଲ
 ନାରାୟଣ ବୋଇଲେ ହେ ଦେବ ପୁରୁଷକୁ
 ତୁହି ସହରଣ କର ନେଇ ଏହି ଶସ୍ତ୍ର ।
 ଶସ୍ତ୍ରକୁ ନେଇ ବାସବ ସହରଲେ ଗର୍ଭେ
 ଧୁଇ ଶେଷକରି ତହିଁ ଗଲେ ବାସୁଦେବେ ।
 ହନୁମାନ କହିଲ ହେ ଶୁଣ ଫାଲଗୁନ
 ଏତ୍ୟୟୁଗେ ତୁମ୍ଭେ ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରଗସ୍ତ ଏ ବେନି ।
 ସେତାୟୁଗେ ଗଉତମ ରଥଙ୍କ ଘରଣୀ
 ଚୋରପ୍ରାଣି କଲେ ଆସି ସୂର୍ଯ୍ୟ ବଜ୍ରପାଣି ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ଗର୍ଭରେ ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରଗସ୍ତ ରହିଲେ
 ଏମୟରେ ଦୁହେଁ ତାଙ୍କ ଗର୍ଭ ଉତ୍ପଳିଲେ ।
 ସେ ବେନି ବାଳକ ଦେଖି ମୁନି ଗଉତମ
 ଖ୍ୟାମଶୀଳ ଧବଶୀଳ ଦେଲେ ତାଙ୍କ ନାମ ।
 ଚୋର ଶୁଙ୍ଖାରର କଥା ନ ଜାଣନ୍ତି ମୁନି
 ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ ପୁଅକୁ ସ୍ନେହେ କୋଳେ ଘେନି
 ଗଉତମଙ୍କ ବାସ୍ୟରୁ ଜାତ ସେ ଅଞ୍ଜନା
 ତାହାକୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଲେ ମୁନି ମହାମନା
 ସ୍ଥାନ ଆହ୍ନିକହିଁ ସାରି ଗାୟତ୍ରୀ ସୁମର
 ବାହୁଡ଼ନ୍ତି ମହାତମା ବେଳ ସାତ ଘଡ଼ି ।
 ବଇଶାଖ ମାସ ଖରା ତାତଅଛି ବାଲି
 ଗୋଡ଼ ପୋଡ଼ିଗଲ ପୁଷ୍ପେ ନ ପାରିଲେ ଚାଲି
 ଖ୍ୟାମଶୀଳ ଧବଶୀଳ ପୁଅ ଦୁଇ ଧରି
 କାନ୍ଦେ କାନ୍ଦେ ବସାଇଲେ ମୁନି ତପରୁଣ ।

ଶଶିପୁରେ ଆସି ତାଙ୍କୁ ଅଞ୍ଜନା କହିଲୁ
 ଶୁଣି ନ ପାରିଲି ପିତା ଗୋଡ଼ ମୋଡ଼ିଗଲା ।
 ଗଉଡ଼ମ ବୋଇଲେ ଗୋ ତୁ ବିକଳ ନୁହ
 ତୋତେ କାଶେ ବସାଇବି ଓକାଇଲେ ପୁଅ
 ଶୁଣି ରାଜକର କୋପେ ବୋଇଲୁ ଅଞ୍ଜନା
 ଏମନ୍ତ ବୋଲୁ ତାତ ହୋଇ ମହାତମା ।
 ମୁହିଁ ସେ ତୋହର ସାପେଁ ହୋଇଲୁଁ ଜାତି
 ମୋତେ ଉପେକ୍ଷି ଦେନିଲୁ ଏ ଜାତିର ପୁଅ
 ଅଞ୍ଜନା ବଚନେ ଗଉଡ଼ମ ମହାରୀ ।
 ସନ୍ଦେହ ବୁଝିଲେ ଆତ୍ମଗଛ ତଳେ ବସି ।
 ଅହଲ୍ୟାକୁ ଦେଖି ଆମ୍ଭେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର
 କାଢ଼ି ଆଣିଥାଉ ପ୍ରାଣ ଶରୀରୁ ତାହାର ।
 ମୃତପିଣ୍ଡ ହିଁ କେବଳ ଆମ୍ଭେ ଥେ ଇଆଁ
 ତର୍ପଣ ଯାଇ ତାହାକୁ ପୁଣି ହିଁ ବଞ୍ଚାଉଁ ।
 ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣ ଥାଏ ଅହଲ୍ୟା ଶରୀର
 ଦଣ୍ଡେକ ନ ଛାଡ଼ୁ ଆମ୍ଭେ ସଙ୍ଗକୁ ତାହାର ।
 ଥାଇଁ ଏମନ୍ତେ ଅନେକ କାଳ ବଢ଼ିଗଲା
 କେମନ୍ତେ ସେ ପରସଙ୍ଗେ ପ୍ରୀତି କରାଇଲା ।
 ଅଞ୍ଜନା ବୋଇଲୁ ଶୁଣ ତୁ ମୋହର ପିତା
 ଏମନ୍ତେ ସେ-ପରପ୍ରୀତି କରେ ମୋର ମାତା ।
 ମୃତପିଣ୍ଡ ଗୋଟି ମୁହିଁ ଜଣିଥାଇ ନିତ୍ୟ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଆଦିତ୍ୟ ଅଇଲେ ଦିନେ ସେ ଅଭିଷେକ
 ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାଣ ହୋଇଲେ ସେ ଅହଲ୍ୟା ପିଣ୍ଡରେ
 ଶୁକାର କଲେ ଆଦିତ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ।
 ପୁଣି ଦିନକର ପ୍ରାଣ-ହୋଇଣ ପଶାଇ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ତାହାକୁ ରମଣ କରଇ ।
 ବୋଇଲେ ସେ ହନୁମାନ ଶୁଣ ହେ ଅର୍ଜୁନ
 ଅଞ୍ଜନସଦୃଶ ଅଞ୍ଜନା କହିଲୁ ଏସନ ।
 ଗଉଡ଼ମ ବୋଇଲେ ତୁ ବେଶିଛୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
 ପରାକ୍ଷା କରିବା ଆମ୍ଭେ ଏହା-ତୋ ସମକ୍ଷେ ।
 ପୁଣିଦେନ ବାହୁଡ଼ିଲେ ମୁନ ସମୁଦ୍ରକୁ
 ସେ ପୁଣକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲେ ସାଗର ଜଳକୁ ।
 ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ଦୁଇପୁଅ ମୋର ସାପେଁ ଜାତି
 ଏହାରୁପରେ ଆସିବ ତୁମ୍ଭେ ବେନିପୁଅ ।
 ଅନ୍ୟସାପେଁ ଜାତି ଯେବେ କରିଥିବ ଜାୟା
 କପିରୂପ ହେଉ ବାବୁ ତୁମ୍ଭେ ବେନିକାୟା ।

ସମୁଦ୍ର ବାହାର ହୋଇ ନ ଆସି ଲେଉଟି
 ନିଗଣ୍ଡରେ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲେ ପୁଅ ଦୁଇଗୋଟି ।
 କପିରୂପ ହେଲେ ଜଳେ ସେ ବେନି କୁମ୍ଭରେ
 ପଡ଼ିଲେ ସମୁଦ୍ରମରେ ଅଗାଧ ଗଭୀରେ ।
 ରାଧି ଡାକିଦେଲେ ଶ୍ୟାମଶୀଳ ସବଶୀଳ
 ମୋରସାପେଁଜାତି ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ବେନିବାଳ
 ଜଳରୁ ବାହାର ହୋଇ ଆସିକିନା ବେଗେ
 ଡାକନ୍ତି ସେ ମୁନ ତାଙ୍କୁ ଅଭିପ୍ରିୟୁକ୍ତବେ ।
 ଅନେକ ବେଳେ ଡାକିଲେ ମୁନ ତପୋଧନ
 ସମୁଦ୍ର ଜଳ ବାହାର ନୋହିଲେ ନନ୍ଦନ ।
 ବେଳେ ଅଡ଼ାଇ ପ୍ରହର ହେଲୁ ଦିନକର
 ଅଞ୍ଜନା ବଚନ ସତ କଲେ ମୁନବର ।
 ମୋର ପୁଅ ହୋଇଥିଲେ ଆସନ୍ତେନା ଭଲେ
 ଆନସାପେଁଜାତି ଯେଣୁ ଜଳେ ନାଶ ଗଲେ
 ଅଞ୍ଜନାକୁ ମୁନବର ଦେନି ନିଜ କାଶେ
 ଆଶ୍ରମେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଯାଇ ମନଦୁଃଖେ ।
 ପାଣିହର ଦେନି ଘରୁ ବାହାର ଅହଲ୍ୟା
 ପୋଏ ତ ନାହାନ୍ତି ଗଉଡ଼ମକୁ ବୋଇଲୁ ।
 କୋପେ ମହାମୁନି ଚାହିଁ ପ୍ରକୃତିତ ହେଲେ
 ଅହଲ୍ୟାର ମୁଖ ଚାହିଁ ବଚନ ବୋଇଲେ ।
 ପୋଡ଼ୁ ପୋଡ଼ୁ ଫୁଲଜନ୍ତୁ ନୋହୁ ଫୁଲଜାତି
 ବିଧାତା କିପାଇଁ କଲୁ ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ତପତ୍ତି ।
 ଏତେ ବାଗେ ରକ୍ଷା ଯେବେ କଲୁ ଅବିରତେ
 ତଥାପି ରକ୍ଷା ନୋହିଲୁ ସେହି କଦାଚିତେ ।
 ପର ପୁରୁଷରେ ଜାତି କଲୁ ପୁଣିବେନି
 କହିଲୁ ସବୁ ମୋ ଆଗେ ଅଞ୍ଜନା ନନ୍ଦନ ।
 ବୋଲୁରୁଣୀ ଗର୍ଭ ଜାତି ସେ ଜାରଜାତିକ
 ବିମୁଖ ହୋଇ ପୁଣକୁ ରାଗେ କଲୁ ତ୍ୟାଗ ।
 ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ର ଦେଲି ସେ ଦୁହକୁ ଫିଙ୍ଗି
 ସମୁଦ୍ରରେ ନାଟଗଲେ କୁଳରେ ନ ଲାଗି ।
 ଶୁଣି ଅହଲ୍ୟା ସୁନ୍ଦରୀ ଉପରେ ଥରଇ
 ଅଞ୍ଜନା ତୁ ଏହା ମୋତେ କଲୁ ଯେ ବୋଲଇ
 ତୋରମାତାହୋଇଯେବେହୋଇଲୁ ଦୋଷୀ
 ନ ପାରିଲୁ ତୁ ଦୁହିତା ହୋଇ ତା ସହର ।
 ଅଭେଦ ଆତ୍ମାକୁ ତୁ ଲୋ ଏବେ ଭେଦ କଲୁ
 ପୁଣି ମଲେ ଅଦରବାସ ମୋତେ କଲୁ ।

ତୋହର ଗର୍ଭେ ଅବଶ୍ୟ ହୋଇବ ସନ୍ତତି
 ସେହି କପିମୁଖ ହେଉ ମୁଁ ଯେବେ ସଖା ।
 ମୋର ଇଚ୍ଛାରେ ମୁଁ ନ କଲି ପ୍ରୀତି
 ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ କପାଁ ହୋଇଛି ଅସଖା ।
 ଗୌତମ ବୋଇଲେ ଦେବା ନ କରିବା ରୋଷ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଆଦିତ୍ୟ ରମିଲେ କିଏ ତୋର ଦୋଷ ।
 ଜ୍ଞାନେ କି ଅଜ୍ଞାନେ ତୁ ଗୋ ନ କରୁ ପୀରତି
 ହରିଲେ ସେ ଦିଗପାଳ ହୋଇ ଗୁରୁପତ୍ନୀ ।
 ସଙ୍ଗେ ଦୁଷ୍ଟିଲେ ମର ଘର ନାଶ କଲେ
 ଯାବନ କାଳକୁ ପୁଣି କଥା ରୁଦାଇଲେ ।
 ଆନର ପାପ କରନ୍ତେ ଆନକୁ ନିରୋଧ
 ପରଦାର କଲେ ସେହି ଏ କେବଣି ଦିଅ ।
 ଦିଗପାଳ ହୋଇ କଲେ ଏଡ଼େକ ଅଧର୍ମ
 କୋପେ ତାଙ୍କୁ ଶାପ ଦେଲେ ମୁନି ଗଉଡମ
 ଆଦିତ୍ୟକୁ ବୋଇଲେ ତୁ ଦିଗପାଳ ହୋଇ
 ଏଡ଼େ ଅମାତ କିପାଇଁ କଲୁ ସଞ୍ଜୀଘାରି ।
 ଜଗତର ନାଥ ହୋଇ ପରଦାରେ ପଶୁ
 ମୋହର ଶାପେ ତୋତେ ରେ ରହୁ ଯେ ଗରାଧୁ
 ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ବୋଇଲେ ତୁହି ହରିଲୁ ମୋ ପତ୍ନୀ
 ଶରୀରେ ହେଉ ତୋହର ସହସ୍ରେକ ଯୋନି ।
 ଆଗୋ ଅହଙ୍କାର ତୋହର ଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଲ କାୟା
 ଇନ୍ଦ୍ର ଆଦିତ୍ୟ ତୋଠାରେ କଲେ ପୁଣି ମାୟା
 ଆମ୍ଭେ କି ଛୁଇଁବା ଆଉ ଏ ତୋହର ଅଙ୍ଗ
 ପଶାଣ ରୂପରେ ଆଉ ତୁହି ଯୁଗ ଯୁଗ ।
 ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ପାଦ ଯେବେ ଲଗିବ ତୋ ଅଙ୍ଗେ
 ମୁକତ ହୋଇ ରହିବୁ ଯାଇ ଆମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ।
 ହନୁମନ୍ତ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ଫାଲଗୁନ
 ରତ୍ନିଶାପେ ନାଶ ଗଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ବେନି ।
 ହନୁକୁ ଯେ ପୁଣି ପୁକ୍କା କଲେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ସମୁଦ୍ରେ ପଡ଼ି କି କଲେ ସେ ବେନି ତନୟ
 ବୋଲନ୍ତି ମାରୁତ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଫାଲଗୁନ
 ବଡ଼ବା ଅନଳେ ପଡ଼ି ସେହି ପୁଷ୍ପବେନି ।
 ଆଦିତ୍ୟ ଦେବତା ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟସ୍ଥାନେ
 କୋଳକରି ଧରି ପୁଣି ସେ ବେନି ନନ୍ଦନେ ।
 ଗଉଡମ ମୁନି ଶାପ ଫଳେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ
 ଶ୍ୟାମଶୀଳ ସବଶୀଳ ହେଲେ କପିମୁଖ ।

ବିକୃତ ସ୍ଵରୂପ ମୁଖ ଦେଖି ତାହାଙ୍କର
 ବାହୁଡ଼ି ଅଇଲେ ମୁନି ରହିଲେ କୁମର ।
 ଏହିରୂପେ ଦେଖୁଥାନ୍ତି ମୁନି ତାଙ୍କୁ ନିତ୍ୟ
 ସମୁଦ୍ର କୁଳର ରହିଥାନ୍ତି ବେନିପୁଷ୍ପେ ।
 ବିରୁଣା କାର୍ଯ୍ୟକର ଆହେ ପ୍ରିୟଜନେ
 ପ୍ରିୟ ଜନ୍ମକୁ ବିନାଶ ନ କର କୁକର୍ମେ ।
 ପରପୁରୁଷକୁ ଦେଖି ନ କର ଯେ ଆଶ
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶୁଙ୍ଘାର ନ କର କଦାପି ପୁରୁଷ ।
 ଶଶିକପାପେ ଗୋ ଶତେଲେକହେଲେଦୋଷୀ
 କହ୍ନିତ ଦୋଷେ ବହୁତ ପାପେ ଗଲେ ପଣି ।
 ଆଦି ଅପଣ୍ଡା ସେ ପ୍ରିୟ ତାଙ୍କ ବଡ଼ପଣ
 ସମସ୍ତ ନାଶ ଯାଇଛି ଏହି ଦୋଷେ ଜାଣ ।
 ବୃହସ୍ପତିଙ୍କ ଶରୀରା ଚାରି ମହାସଖା
 ପରପୀରତି କର ସେ ହୋଇଲେ ଅଜାତି ।
 ଅନେକ ଦୋଷ ଏ ପରଦାର ପରପ୍ରିୟ
 କହୁଛନ୍ତି ହନୁମନ୍ତ ଶୁଣ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଆନାଶରେ ଅପସର ପରପ୍ରୀତି ଦୋଷେ
 ପୁଣ୍ୟପ୍ରିୟ ହୋଇ ଆଦି ମଧ୍ୟସ୍ତର୍ଗେ ବସେ ।
 ଗଉଡମ ରଷିକର ଶରୀରା ଅହଙ୍କାର
 ପରପ୍ରୀତି ଦୋଷେ ଦେଖି ପଥର ହୋଇଲେ ।
 ଶଙ୍ଖତଳ ପରପ୍ରୀତି ଦୋଷ ପରଦାରେ
 ବିଶ୍ଵାମିତ୍ର ଶାପେ ନିତ୍ୟ ମୁଖେ ରେତ ଭରେ
 ମଧୁକର୍ଣ୍ଣକର ଯେହୁ ଶରୀରା ଉର୍ମିଳା
 ପରପ୍ରୀତି ଦୋଷେ କାମସୟ କରାଇଲ ।
 ଜନ୍ମ ଜନ୍ମର ସୁକୃତ ହରେ ପରଦାର
 ଶତ୍ରୁ ନ ଯିବ ସେହି ପାପ ଭୟଙ୍କର ।
 ପରଦାର ଦୋଷେ ଶାସ୍ତି ଦିଏ ଯମଦେବ
 ପରପ୍ରୀତି ନିମନ୍ତେ ନାଶ ଯାଏ ଧ୍ରୁବ ।
 ପର ସଙ୍ଗମେଟି କେହି ନ ହୁଅନ୍ତି ରକ୍ଷା
 ବିଷ ପୁରଇ ଦିଅନ୍ତି ପ୍ରିୟ ପାଇ ଶିଖା ।
 ପରମ ମାହେଶ୍ଵରୀ ତୁ ଝଙ୍କଡ଼ବାସିନୀ
 ପରଦାର ଦୋଷ ମୋର ଅଙ୍ଗ ପକା ଛୁଡ଼ି ।
 ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ମୁଁ ନ କଲି ତ କିଛି
 ତୋହର ଶ୍ରେ ମାତ ମୋରଠାରେ ଦୟାଅଛୁ
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଶତ୍ରୁ ନ କର ମୋର ପାପ
 ପ୍ରସନ୍ନ ଆନନ୍ଦେ ମୋର ବାଞ୍ଛା କର ତପ ।

ପରମ ମାହେଶ୍ୱରୀ ଗୋ ଶ୍ରୀକଣ୍ଠୀ ଶାଂରଳା
 ତୋ ଦାସକୁ ଦିଅ ଶୁଭ ମତି ଅନର୍ଗଳା ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣାମି ମାରୁତି
 ଶ୍ୟାମଶୀଳ ଯବଶୀଳ ଗଲେ କେଉଁକିତ ।
 ଜହନ୍ନି ଯେ ହନୁମନ୍ତ ପବନର ବାଳ
 ଲଗିଲେ ସେ ଆସି ସିନ୍ଧୁ ଉତ୍ତର ଯେ କୁଳ ।
 ଖେରଜବତଣ ଜାଣି ସୁଜାଣ ନୃପତି
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟେ ଶରଜାତି ।
 ଶରଜାତିର ନନ୍ଦନ ଅଶ୍ୱ ନରପତି
 ଜନ୍ମନଦ ନାମେ ଜାଣି ତାହାର ସନ୍ତତି ।
 ଜନ୍ମନଦର ନନ୍ଦନ ଦିଗମ୍ବର ଗାର
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟେ ସୁରେଶ୍ୱର ।
 ମାଳତୀ ମାଧବ ନାମେ ତାହାର ନନ୍ଦନ
 ତାହାର ପୁତ୍ରର ନାମ ଅଟେ ଭଗବାନ ।
 କରୁଣାକର ବୋଲି ଯେ ତାହାର ତନୁଜ
 କରୁଣାକରର ପୁତ୍ର ଜନେଶ୍ୱର ରାଜ ।
 ମାଳତୀ ଅଞ୍ଜନ ନାମେ ତାହାର ସନ୍ତତି
 ତାର ନନ୍ଦନ ଉଦୟ ନାମେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
 ବିଳାସ ନାମରେ ଜାଣି ଏହାର ତନୟ
 ବିଳାସର ପୁତ୍ର ଜାଣି ଶଶଧର ରାୟ ।
 ବିଜୁଳାସ ନାମେ ହେଲ ତାହାର ସନ୍ତତି
 ତାର ନନ୍ଦନ ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ନାମେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
 ସେ ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ରାଜାର ଯେ ନ ଥିଲ ସନ୍ତାନ
 ସମୁଦ୍ରକୁହିଁ ସେ ସେବାକରେ ପ୍ରତିଦିନ ।
 ସମୁଦ୍ରଠାରୁ ସହସ୍ର ଯୋଜନର ଅନ୍ତେ
 କିଛି ରଥ ବସଇ ନିଉଘୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ।
 ସେ ରାଜା ସମୁଦ୍ରେ ପଣି ସ୍ନାନ କରେ ନିତ୍ୟ
 ସମୁଦ୍ରକୁ ସେବାକର ମାଗୁଥାଏ ପୁତ୍ର ।
 ବୃଷଭ ଶୁକଳ ପଥ ଦିଶାୟା ଯେ ତଥୁ
 ଅର୍ଜବାର ମୃଗଶିର ନକ୍ଷତ୍ର ପାହାନ୍ତି ।
 ସେ ରାଜା ସେ ଦିନ କରେ ସମୁଦ୍ରକୁ ସେବା
 ଶେ ରହାକର ତୁ ମୋତେ ପୁତ୍ରଦାନ ଦେବା
 ପୁତ୍ର ବାଞ୍ଛାକରି ରାଜା କରଇ ନିରଜା
 ଏମନ୍ତ ବେଳେ ମିଳିଲେ ଆସି ପୁତ୍ର ବେନି ।
 କପି ମୁଖହିଁ ସୁନ୍ଦର ଆପଣାର କାୟ
 ବଳବନ୍ତ ନନ୍ଦନ ସେ ଅନଙ୍ଗର ପ୍ରାୟ ।

ବୋଇଲେ ବରଷ ନାୟପୁଣ୍ୟ ମୁର୍ଗବାଣୀ
 ଏ ଦୁହିଁକୁ ପ୍ରତିପାଳ ତୁ ହୋ ନୃପମଣି ।
 ସେ ପୁତ୍ର ଦେନି ଆସଇ ଗୃହେ ଦଣ୍ଡିଧାରୀ
 ତାଙ୍କ ନାମ ଦେଲ ବାଳ ସୁଗ୍ରୀବ ବିବର ।
 ପ୍ରଶସ୍ତ ଆଦିତ୍ୟ ଗର୍ଭେ ସତ୍ୟଯୁଗେ ଥିଲ
 ସେତାୟୁଗେ ତାର ନାମ ସୁଗ୍ରୀବ ହୋଇଲ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ରହିଥିଲ ଲଜ୍ଜ ଦେବତାର ତହିଁ
 ସେତାୟୁଗେ ତାର ନାମ ବାଳ ଯେ ହୁଅଇ ।
 ପ୍ରଳୟେ କେତୁ ମଙ୍ଗଳ ନାମ ତାହାଙ୍କର
 ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରଶସ୍ତ ରୂପରେ ସତ୍ୟ ଅବତାର ।
 ସେତାୟୁଗେ ହେଲେ ବାଳ ସୁଗ୍ରୀବ ଭୃଷ୍ଣେ
 ଅର୍ଜୁନ ହୋ ଶୁଣ ତୁହି ଏବେ ଏହି ଯୁଗେ ।
 ଏ ଦ୍ୱାପରଯୁଗେ ଜାଣି ଆଦିତ୍ୟର ଶର୍ମଣ୍ୟ
 ଉପୁଜିଲେ କନ୍ୟା କାଳେ କର୍ଣ୍ଣ କୁନ୍ତୀରଜେ
 ବାସବର ଆଶେ ତୁହି ଜାତ ଫାଲଗୁନ
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଆତ୍ମାରୂପ ଅଛୁ ଦେନ ।
 ପ୍ରଳୟ କାଳରେ ତୁମ୍ଭେ କେତୁ ଯେ ମଙ୍ଗଳ
 ସତ୍ୟ ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରଶସ୍ତ ଯେ ଅଟ ମହାବଳ ।
 ସେତାୟୁଗେ ତୁମ୍ଭେ ବାଳ ସୁଗ୍ରୀବ ଉପୁଜ
 ଦ୍ୱାପରେ ଜାତ ହୋଇଲେ କର୍ଣ୍ଣ ଅରଜୁନ ।
 ବାଳୀ ସୁଗ୍ରୀବଙ୍କର ମୁଁ ଅଟଇ ଭଗଜା
 ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ରାଜନ ମୋର ଅଟଇ ଯେ ଅଜା ।
 ପବନର ପୁତ୍ର ମୁହିଁ ଅଞ୍ଜନା ମୋ ମାତା
 ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ବରେ ହୋଇଲି ମୁଁ ଧାତା ।
 ଅନେକ କାଳର କଥା କହିଲୁ ପାବନ
 ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲୁ ଗାର ଫାଲଗୁନ ।
 ଅନେକ ଦାସ୍ୟ ଫଳ ଦେଲେ ହନୁମନ୍ତ
 ଭୁଞ୍ଜିଣ ତୃପତ ହେଲେ ପଣ୍ଡୁରାଜସୁତ ।
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି ଶୁଣି ବୋଲେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ପରମଯୋଗୀ ନାଥ ତୁ ହୋଇଲୁ ସଦୟ ।
 ଉଠି ଅର୍ଜୁନକୁ କୋଳ କରି ହନୁମାନ
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲି ବର ମାଗ ହୋ ଅର୍ଜୁନ ।
 ସାଧୁ ମହିମା ତୋହର ଜନମହିଁ ସାର୍ଥ
 ଆଜିଠାରୁ ତୋର ନାମ ପୁଣି ହେଲୁ ପାର୍ଥ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ସ୍ୱାମୀ କର ଅନୁଗ୍ରହ
 ନିନ୍ଦିତୋଷ ରଥେ ମୋର କପି ଚହେ ଥାଅ ।

ସଂଗ୍ରାମକୁ ଯିବାବେଳେ ଗୁହଁକ ତୋ ମୁଖ
 ସମୟ ସିଦ୍ଧି ହୋଇବ ମୋହର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ହେ ପଣ୍ଡିତେ ବିଷୟ ଯାହା ଅନୁକୂଳ ବିଧି
 ହନୁମନ୍ତ ପ୍ରସାଦରେ ସବୁକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ।
 ଯେବଣ ଭୁବନେ ବିଜେ କରିଥାଇ ହନୁ
 ପଣି ନ ପାରଇ ତହିଁ ପାପ ରବିଧୁନୁ ।
 ଯେବା ପଣ୍ଡିତ ହୋଇବ ଜ୍ଞାନ ଶାନ୍ତିମନ୍ତ
 ପ୍ରତିମା ଗୋଟିଏ ଦ୍ଵାରେ ଥିବ ହନୁମନ୍ତ ।
 ଅଧୁରକୁଳ ଅନ୍ତକ ସେ ପରମ ଯୋଗୀ
 ଯାହା ଦ୍ଵାରେ ଥାଇ ନୁହେଁ ସେ ଅଧୁରଭୋଗୀ
 ଅନ୍ତକୋଳେ ସୁମରଇ ଯେହୁ ହନୁମନ୍ତ
 ଆକର୍ଷି ନ ପାରେ ତାକୁ କେବେ ଜନ୍ତୁନାଥ
 କରପକ୍ଷ ଯୋଡ଼ି ପୁଣି ବୋଲଇ ଫାଲ୍‌ଗୁନ
 ପାପେ ଦୁଷିତ ହୋଇଲି ତୋତେ ମୁଁ ନ ଚିହ୍ନି
 ଶ୍ରୀରାମ ପ୍ରସନ୍ନେ ବର ଦେଲେଟି ଯାହାକୁ
 ପୁରୁ ପୁଣ୍ୟେ ମହାତମା ଭେଟିଲି ତୁମକୁ ।
 ଅନୁଗ୍ରହ ନାଥ ମୋତେ ଦୟା କରିଥିବା
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ମୋର ବିଜୟ କରିବା ।
 ଶୁଣିଣ ସନ୍ତୋଷ ହେଲୁ ଗୀର ହନୁମନ୍ତ
 କପିକେତନ ହେବ ତୋ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ।
 ବେନକର ଯୋଡ଼ି ହନୁପାଦେ ପାର୍ଥ ଲାଗି
 ଅନେକ ବିନୟେ କହେ ଅର୍ଜୁନ ବିରାଗି ।
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ନାଥ ତୁ ରୁଦ୍ର ମୂରତି
 ଜୟ ଜୟ ଦ୍ରାଗରଥ ଭକ୍ତ ମହାମତି ।
 ଜୟ ଜୟ ଲଙ୍କାଧ୍ୟୁସି ଗୀର ଦର୍ପଶୂଳ
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ସେତାୟୁଗ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ଜୟ ତୁ ପରମାନନ୍ଦ ଗଉଡ଼ମ ନାତି
 ଜୟ ଅଜର ଅଗ୍ନିର ଭଜା ତୁ ମାରୁତି ।
 ଜୟ ଜୟ ଶ୍ରୀରାମର ଭକ୍ତ ଦୁଷ୍ଟଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଜୟ ନିଶାଚର ସିଂହ ଦର୍ପ କଲୁ ନଷ୍ଟ ।
 ଜୟ ତୁ ଜୟ ତୁ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ବଞ୍ଚଳ
 ଜୟ କରୁଣାସାଗର ଜୟ ମତିଭୋଳ ।
 ଜୟ ପ୍ରସନ୍ନ ମୂରତି ଜଗତର ବନ୍ଧୁ
 ଜୟ ଶରଣ ବଞ୍ଚଳ ନାଥ କୃପାସିନ୍ଧୁ ।
 ଜୟ କାଳନେମି ଗନ୍ଧକାଳୀ ଦର୍ପ ଗଞ୍ଜା
 ଜୟ ହୁଜୟ ଦାନବକୁଳ ଦର୍ପଭଞ୍ଜା ।

ଜୟ ତୁ ଜୟ ମାନବ ତୁ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ଜୟ ଭୁବନ ଉତ୍ସବ ତୁ ପରମାନନ୍ଦ ।
 ଜୟ ମହାଯତି ମହାପଣ୍ଡିତର ବୁଦ୍ଧି
 ଜୟ ଜୟ ଗିରିବରେ ବାନ୍ଧଲୁ ବାନ୍ଧୁ ।
 ଶ୍ରୀ ହନୁମନ୍ତ ତରଣେ ଶରଣ ମୋ ସେବା
 ଶୁଦ୍ଧମୁନ ଶ୍ରୀଗାରଳା ଦ୍ରାସେ ମୁକ୍ତି ଦେବା ।
 ମଧ୍ୟପଦ୍ୟେ ସୁଗନ୍ଧକା ହରଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
 ଶୁଣନ୍ତେ ସେ ଧନ ଜନ ପ୍ରାପତ ସାମ୍ବର୍ଯ୍ୟ ।
 ହନୁମାନ ଦରଶନେ ଆପତରୁ ବନ୍ଧ
 ହନୁମାନ ଦରଶନେ ମୁକ୍ତିଗତି ଲଳ ।
 ସୁମରବୁ ପାର୍ଥ ତୁହି ମୋତେ ଯେତେବେଳେ
 କପିକେତନ ଗୋ ରଥେ ଥିବ ତେତେବେଳେ
 ପାରଥ ହୋଇବେ ସେବେ ରଥେ ଦେବଗଜେ
 ସଂଗ୍ରାମେ ରଥ ସହିତ କରିବି ମୁଁ ବିଜେ ।
 ହନୁ ଅର୍ଜୁନ ଏ ଦୁହେଁ ଚଳିଗଲେ ପଥେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଅଦ୍ଭୁତ ପବତେ ।
 ଦେଖିଲେ ସେଠାରେ ରହି ସରୋବରସ୍ଥଳ
 ବେନି ଯୋଜନ ଆୟତ କୋଶଠୁ ଉଗୁଳ ।
 ଅନେକ ବିକାଶ ଚାହିଁ କୁସୁମ ସୁଗନ୍ଧ
 ଉରଗବଳ ଅଛନ୍ତି ଶରଧାରେ ସାଧୁ ।
 ବିଷ ଲହରୀ ପରସ୍ପେ ଆନୋଲଇ ପାଣି
 କଳ୍ପଳ ପ୍ରାୟେ ପୁରୁଷ ନାଗକର ଫଣି ।
 ହନୁମାନ ବୋଇଲି ତୁ ଶୁଣସି ହୋ ବାବୁ
 ଏ ବିଷଲହରୀକୁ ତୁ କେସନେ ସାଧୁ ।
 ନାରାୟଣ ଅବତାର ଶ୍ରୀରାମ ସୁରୂପେ
 କରନ୍ତେ ସେ ଜଳସୀତା ଯମୁନାରେ ଗୋପେ
 କଂସର ଅଗ୍ରତେ ଯାଇ କହିଲେ ନାରଦ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ହସ୍ତେ ତୁହି ହୋଇବୁ ଯେ ବଧ ।
 କହାଇ ନାମେ ନନ୍ଦନ ଯେଉଁ ପୁରଗୋଟି
 ଅନାଦି ନାଥ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅବତାର ସେଟି ।
 ନାରଦ ବଚନେ ସେହି ଦୃମିଳାର ବଳା
 ଲାଗିଲୁ ବିଷ୍ଣୁର ଭୟ ନରତେ ଶ୍ରବଣ ।
 ବାଳକାଳେ ଆଦ୍ୟେ ଦେଲୁ ପୁରୁଣାକୁ ପେଶି
 ସୀରସାରେ ସେ ତାହାକୁ ପକାଇଲେ ଶୋଷି
 ଦ୍ଵିତୀୟେ ବଧିଲେ ଦେବକୃଷ୍ଣ ସେ ଯାମଳା
 ତୃତୀୟେ ଶକଟ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେଲେ ନନ୍ଦବଳା ।

ଶତ୍ରୁସୁକୁ ମାଇଲେ ଗୋପପୁର ପଶି
 ତାହା ଶୁଣି କଂସ ରହେ ମନରେ ତରସି ।
 ପୁରେକ ରଚିଲ ପୁଣି ପ୍ରଳୟା ବଚନେ
 ମାଗିଲ ସେ ପଦ୍ମଧୁଲ ତାଙ୍କୁ କୁଟମନେ ।
 କାନ୍ଥୁ ସଙ୍କର୍ଷଣ ଗଲେ ପଦ୍ମଧୁଲ ତୋଳି
 ପଛରେ ଯାନ୍ତି ସକଳ ଗୋପସୁଏ ବଳି ।
 କାଳୀୟ ହୃଦେ ପଶିଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ନାଗବଳ ଦେଖିଥିଲ କାଳୀୟ ନାଗୁଣୀ ।
 ପଦ୍ମ ତୋଳନ୍ତେ କଟାଳ କଲ ଆସି କାଳୀ
 ପାଦେ ମର୍ଦ୍ଦିଲେ ତାହାର ଦର୍ପ ବନମାଳୀ ।
 ଗରୁଡ଼ ବିଜେ କରନ୍ତେ ପଳାଇଲ ଡରେ
 ଶରଣ ପଶିଲ ଆସି କେଶବ ପୟରେ ।
 ତୋଷେ ତାକୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ
 ବସାଇଲେ ତାର ଶିରେ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ପ୍ରଣିପାତ କାଳ ଖଗେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖି
 ଶରଣପଞ୍ଜର ନାଥ ତା ଦୋଷ ଉପେକ୍ଷି ।
 ପଳା ଯା କାଳୀ ଚୋହର ଅଦୃଶ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ
 କହି ଅନୁସ୍ରବ କଲେ ନାରାୟଣ ତାକୁ ।
 ଶୁଣ ହୋ ଅର୍ଜୁନ ଖଗବତଙ୍କ ବଚନେ
 ଏହି ସରୋବରେ ଆସି ରହିଲ ଗୋପନେ ।
 ବହୁତ ବୃନ୍ଦ ଅଛନ୍ତି ବଳ ତା ସଙ୍ଗରେ
 ଗରୁଡ଼ ପଶି ନ ପାରେ ତହିଁର ଭିତରେ ।
 ଆହୋ ଅନୁସର ବୋଲି ଏକ ସତ୍ୟଯୁଗେ
 ଗରୁଡ଼ ମାଇଲ ନାଗବଳ ମାତା ଗୁଗେ ।
 ଅରୁଣ ପଦ୍ମରେ ଆସି ଦିନେ ବିଶ୍ରାମିଲେ
 ସେ ପକ୍ଷୀରଜ କଳ୍ପପ ଗୋଟିଏ ଦେଖିଲେ ।
 ଆକର୍ଷି ଧାଇଁଲେ ତାକୁ ଭକ୍ତିବା ନମନ୍ତେ
 ଥଣ୍ଡରେ ମାରି ତାହାକୁ ଆଣି ଶୂନ୍ୟପଥେ ।
 କଳ୍ପପକୁ ହିଁ ଭକ୍ତିନ୍ତେ ବିନତାର ବଳା
 ଭୂମି ମଧ୍ୟରେ ପକାଇ କରି କେଳା କେଳା
 ସନ୍ଧ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି ବସି କଣ୍ୟପ ମହର୍ଷି
 ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ପୃଷ୍ଠ ପଡ଼ିଲକ ଆସି ।
 ଦେଖିଲେ କଣ୍ୟପ ଋଷି କୁମରର ପୃଷ୍ଠ
 ଗୁଗେ ଗରୁଡ଼କୁ ଶାପ ଦେଲେ ତପୋନିଷ୍ଠ
 ଆରେ ଆମ୍ଭର ବାହନ ଅଟଇ କଳ୍ପପ
 ଏହା ଭକ୍ତିରେ ପିତାର ସରସମ ପାପ ।

ଏହା ପକାଇଲୁ ଆଣି ଆମ୍ଭର ଉପରେ
 ଆଉ ବେଳେ ନ ପଶିବୁ ଏହି ସରୋବରେ ।
 ଆମ୍ଭ ପାପ ମେଘି ଯେବେ ଏଥିରେ ପଶିବୁ
 ଦହନ ହେବ ଶରୀର ଧୁଳି ଶାଂଶୁ ହେବୁ ।
 ଗୁଗେ ଶାପ ଦେଲେ ଯଦ୍ଵି କଣ୍ୟପ ମହର୍ଷି
 ତେଣୁ ଗରୁଡ଼ ଏଥିରେ ନ ପାରଇ ପଶି ।
 ଶୁଣିଲୁ ବାବୁ ପୁତ୍ରର କଥା ସବ୍ୟସାଚୀ
 କାଳୀ ନାଗବଳ ଦେଖି ଏଥେ ରହିଅଛି ।
 ନାରାୟଣ ଅଙ୍ଗେ ଭାତ କଲ ଏ ଉରଗ
 ଜାଣ ତୁ ଅର୍ଜୁନ ଏଥି କର ହୋ ସ୍ଵର୍ଗ ।
 ହନୁମାନର ବଚନ ଶୁଣି ଫାଲଗୁନ
 ସରୋବର ପାଶେ ପାଦ କରେ ଗୁପ୍ତ ଦେଖ ।
 ପ୍ରହସ୍ତ ମାରଗ ଜଣି ହଣେ ହେମବର୍ଣ୍ଣ
 ବେନି ଚରଣ ପ୍ରକାଶେ ଜାଣି ପଦ୍ମ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ପତେ ପତେ ଯାଇ ସରୋବର ମଧ୍ୟେ ଉଠି
 କାଳୀ ନାଗୁଣୀ ବଳକୁ ଦେଖଇ କଣ୍ଠଟି ।
 ତଦନନ୍ତ ଫଣା ତାଙ୍କ ଶିରରେ ବିରଜେ
 ଜାମୁତପଟଳ ଯେହ୍ନ ମିଥୁନରେ ଯାଜ ।
 ବିଶେଷ ଅନୁଦବର୍ଣ୍ଣ ଅଗାଧ ଗଭୀର
 କାଳୀ ନାଗୁଣୀ ଗର୍ଜନ ଦନ ଘୋରତର ।
 ହେଳକୃଷ୍ଣ ଅବତାର ଅଟେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ନାଗବଳ ଦେଖି କିଛି ନ କରଇ ଭୟ ।
 ତୋଳଇ କୁସୁମ କରେ ପତେ ପତେ ଉଠି
 ପିଟଇ ନାଗବଳଙ୍କୁ ହସ୍ତେ ଧରି ଯନ୍ତ୍ର ।
 ଫଣାରେ ବାନ୍ଧୁ ହୁଅନ୍ତି ନାଗେ ମନିଗୁଣ୍ଡା
 ନାଗୁଣୀ ବଳକୁ ଦେଖି କୋପେଣ ପ୍ରତାପ
 ହୃଦକୁ ଗୋଭଇ ତାର ଗଳା ରତ୍ନମାଳା
 ଜଗତଜନ ମୋହନ ବାସବର ବଳା ।
 ଏକ ପ୍ରହାରେ ଅନେକ ନାଗବଳ ଲେଟି
 କୋମଳ ଫଣା ଉପରେ ହୃଦ ରକ୍ତବୃଷ୍ଟି ।
 ମହାବିଶ୍ଵରୂପ ଧରି ମାରି ଯାଉ ବେଗେ
 ଜଳର ଭିତରେ କୁଡ଼ କୁଡ଼ ହେଲେ ନାଗେ
 କଳ୍ପଲ ବରଣ ପାଣି ହେଲ ରକ୍ତମୟ
 ବହୁତ ନାଗ ମାଇଲେ ଗାର ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ବାମେ କୁସୁମ ତୋଳଇ ଡାହାଣେ ଶତ୍ରୁଗ
 ଅର୍ଜୁନ ବିଦାତ ପାଇ ଛୁଡ଼ିଲେ ଉରଗ ।

ଶତ୍ରୁରେ ନାଗୁଣୀବଳ ମାଇଲ ଫାଲ୍‌ଗୁନି
 ନିର୍ଭୟେ ତୋଳିଲେ ଫୁଲ କରେ ଯନ୍ତ୍ର ଦେନି
 ପଳାଇଯାଇ ଉତ୍ତରେ କହିଲେ କାଳୀକି
 ତୋହର ଆଆନ୍ତେ ଆମ୍ଭେ ହେଲୁ ନିରମାଣୀ
 ପୁରୁଷେକ ପ୍ରବେଶିଲ କାହୁଁ ଅଦଭୁତେ
 ପୁରୁଷପୁଷ୍ପ ତୋଳଇ ଆମ୍ଭର ଦେଖନ୍ତେ ।
 କୋମଳ ପଦରେ ସେହି ବେନିପାଦ ଦେଇ
 କେମନ୍ତ ଉତ୍ସାହ ପୁଣି ଜଳେ ନ ବୁଡ଼ଇ ।
 ତୋଟା ଗୁଜୁଳେ ଧାଇଁଲୁ ମିଳି ସବସର୍ବେ
 ଆହୋଶି ଘୋଟିଲୁ ଯାଇ ସେ ଯାହାର ଦର୍ପେ
 ଅକାଟ ଅଭୁଟ ଅଟେ ତାହାର ସେ କାୟ
 ଦୁହଇ ମାନବ କେଉଁ ଦେବତା ନିଶ୍ଚୟ ।
 ତାହାର ନାମ ଧରନ୍ତେ ଶାସନ୍ତି ଦିକ୍‌ପାଳେ
 ଏଡ଼େବଡ଼ ଫୁଲତୋଟା ଏକା ଧ୍ୟେସେ ବଳେ
 ବନ ବିକାଶ ବାରତା ବଳ ମୁଣ୍ଡ ଶୁଣି
 ଆଗେ ବିଜେକଲେଲୋପେସେକାଳୀନାଗୁଣୀ
 ମନ୍ଦର କନ୍ଦର ପରି ତାର ସପ୍ତଫେଣା
 ଗର୍ଜନ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଜନେ ହେଲେ ବଣା ।
 ଜଳଭୁବନୁ ଆସଇ ଆକାଶକୁ ଘୋଟି
 ହନୁମାନ ବୋଇଲୁ ତୁ ଶୁଣରେ କିଣିଟି ।
 କାଳୀର ସେ ବିଶ୍ୱରୂପ ଦେଖରେ ଫାଲ୍‌ଗୁନି
 କୋପେ ପେଷିଲୁ ଫାଲ୍‌ଗୁନି ଦିବ୍ୟଶର ଦେଇ
 ତୁଣ୍ଡି ବିସ୍ତାରି ଆସୁଛି କୋପଭରେ କାଳୀ
 ଭୟେ କଳଙ୍କ ଦିଶିଲେ ଦେବ ଅଂଶୁମାଳୀ ।
 ଅର୍ଜୁନ ପେଷି ବିଛଇ ସାତଗୋଟି କାଣ୍ଡ
 ସମସ୍ତ ପଶିଲୁ କାଳୀ ନାଗୁଣୀର ତୁଣ୍ଡି ।
 ଶରସାଗର କରଇ ଶାର ଧନଞ୍ଜୟ
 ନାଗୁଣୀ ଗର୍ଭରେ ପଡ଼ି ସବୁ ଗଲୁ ଶୟ ।
 ପବିତ୍ରା ଶରକୁ ଦେନି ବିଛଇ ଫାଲ୍‌ଗୁନି
 ହେଲେ ଭସିଲୁ ତାହାକୁ ସେ କାଳୀନାଗୁଣୀ
 ଅଗ୍ନି ବାଣ ବିଛଇଲୁ ଆଖି ଗରମଣି
 ନାଗୁଣୀ ଗର୍ଭରେ ପଡ଼ିନାଶଗଲୁ ପୁଣି ।
 ଅଗ୍ନିଦେବତାଏ ଦେଲେ ଯେଉଁ ମଉଷୟ
 ତାହାକୁ ଆଧାନ କଲୁ ପାର୍ଥ ମହାଯୋଧୀ ।
 ପେଷିଲୁ ସେ ମଉଷୟ ଶର ଯହୁଁ ପାର୍ଥ
 ତାହାର ଗଛ ବାଜିଲୁ ନାଗୁଣୀର ମାଥ ।

ଅଭୟ ଗନ୍ଧ ଲାଗି ଶୁଣିଲୁ ତା ଦର୍ପ
 ବନ ଭୁବନକୁ ତେଜ ପଳାଇଲେ ସର୍ପ ।
 କାଳୀ ଉପରେ ପଡ଼ିଲୁ ଶଗବର ଶର
 ଅର୍ଜୁନ ବିଛଇ ଯହୁଁ ହୋଇ କୋପଭର
 ଫେରୁ ମର୍ଦ୍ଦନ ହୋଇଲୁ ଯହୁଁ ସେହି କାଳୀ
 ସମର ତେଜ୍ୟା କରିଣ ଯାଇ ପାଶେ ମିଳ ।
 ସର୍ପଧୂସନ ମାନସେ ବାସବ ଆକର୍ଷି
 ଗୋଡ଼ାଇ ଗରୁଡ଼ ଶୟ ବାରମ୍ବାର ପେଷି ।
 ଗରୁଡ଼ ତେଜ ଲାଗିଲୁ ଯହୁଁ ମହାତଳେ
 ଅନ୍ତଃସେ ଜଳେ ପଡ଼ି ମଲେ ନାଗବଳେ ।
 ଅନେକ ନାଗ ଧୂସିଲୁ ଗର ଧନଞ୍ଜୟ
 ଥୋକେପାତାଳେପଶିଲେ ଥୋକେଗଲେ ଶୟ
 ମଉଷୟ ଶରବଳେ ଅସାଶୁମ କାଳୀ
 ବିଛଣୁବା ଚନ୍ଦ୍ରପାର୍ଥ ମାଇଲକ ତୋଳି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାଦେ ବେନିଶୁଣ୍ଢି ହୋଇଲୁକ ଛୁଡ଼ି
 ବେନିଶୁଣ୍ଢି ହୋଇ କାଳୀ ତଳେ ଗଲୁ ପଡ଼ି ।
 ନାଗୁଣୀର ବଳ ନାଶଗଲେ ଯେତେବେଳେ
 ହନୁ ଯାଇ ଅର୍ଜୁନକୁ ଧଇଲୁକ କୋଳେ ।
 ସାଧୁ ଅର୍ଜୁନ ମହିମା ତୋର ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଅର୍ଜୁନରେ ତୋହର ଶାବନ ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଅର୍ଜୁନରେ ତୋର ପିତାମାତା
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଅର୍ଜୁନ ରେ ତୋ ଗୁରୁ ଦେବତା
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଅର୍ଜୁନ ତୁ ଶରତର ମଲ୍ଲ
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଅର୍ଜୁନ ତୁ ଦୁର୍ଜନର ଶଲ
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଅର୍ଜୁନ ତୁ ସୋମବଶ ଧର୍ମ
 ସାଧୁ ସାଧୁ ଅର୍ଜୁନରେ ତୋର କୁଳଜନ
 ବଡ଼ତର ସାଧୁ ସାଧୁ କଲୁ ହନୁମାନ
 ବୋଇଲୁ ଦ୍ୱିଶୟ କୃଷ୍ଣ ସାଷାତେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ହନୁମାନ ଆଶ୍ୱାସଇ ବାସବକୁ କୋଳେ
 ବିଜୟ ସେ ଧନଞ୍ଜୟ ପୁଣି ଯାଇ ଜଳେ ।
 ପୁରୁଷ ପୁଷ୍ପ ତୋଳଇ ହସ୍ତରେ ବଡ଼ତ
 ସେହି ସରୋବରେ ପୁଣି ଅଛଇ ଦଇତ୍ୟ ।
 ତୋଟା ବିଧ୍ୟୁସନ୍ତେ ସେହି ଭୁତର ରୂପରେ
 ଅର୍ଜୁନ ବେନି ଚରଣ ଧଇଲୁ ପାଟିରେ ।
 କୋପେ ଧରି ଆକର୍ଷଇ ଦୈତ୍ୟ ମହାବଳୀ
 ଅର୍ଜୁନ ବେନି ଚରଣ ଧରି ଯାଏ ଶିଳି ।

କଟିଶ୍ରାଗ ପରିସନ୍ତେ ଗିଳିଯାନ୍ତେ ରକ୍ଷ
 ଅର୍ଜୁନ ଡାକଇ ମୋତେ ହନୁମାନ ରଖ ।
 କାଳୀନାଗଙ୍କର ବଳ ଧୂସିଲ ମୁଁ ବଳେ
 କେ ମୋର ଚରଣ ଗିଳି ଗୁଡ଼ାଉଛି ଜଳେ ।
 ନଖ ମୁନ ନାସା କର ଚରଣହିଁ ନାହିଁ
 ଶୂନ୍ୟ ଦେବତା ପରସ୍ତେ ଗିଳି ସେ ଆସଇ ।
 କଟିଯାଏ ଗିଳିଲଣି ଅଛୁ ମୁଖ ପାଣି
 ହନୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲକ ପାର୍ଥ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ସେ ଆକର୍ଷି ଧରୁ ବାମକରେ
 ଛୁଡ଼ି ପଲାଇଲ ଦୈତ୍ୟ ହନୁମନ୍ତ ଡରେ ।
 ହନୁମାନ ବୋଇଲକ ଶୁଣରେ କିଣିଟି
 ମୋହର ଆଡ଼କୁ ବାବୁ ଗୁହଁରେ ଲେଉଟି ।
 ହନୁ ବଚନେ ଲେଉଟି ଗୁହଁ ସବ୍ୟସାଚି
 ଦୂରନ୍ତ ଦଇତ୍ୟ ଛୁଡ଼ି ପଲାଇ ଯାଉଛି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଶୁଣିମା ପାବନ
 ଏ କେବଣ ଚରିତ ମୁଁ ନପାରିଲି ଜାଣି ।
 ବଡ଼ହିଁ ଆଗୋଚର ଏ ଅସମ୍ଭବ ମାୟା
 କି ଘେନି ଗିଳିଲ ମୋତେ ନ ଦେଖିଲ କାୟା ।
 ହନୁମାନ ବୋଇଲୁହେ ଶୁଣ ମହାରଥା
 ସେତାୟଗର ବହୁତ କାଳର ଏ କଥା ।
 ରାମ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଭରତ ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ଆବର
 ଦଶରଥ ରାଜାଙ୍କର ଏ ଗୁରୁ କୁମର ।
 ରାମଙ୍କ ଭାରିଯା ହରିନେଲ ଦଶକର
 କପିବଳ ଘେନି ରାମ ବାନ୍ଧିଲେକ ବର ।
 ରାମ ରାବଣର ହେଲ ବହୁତ ସମର
 ଅସୁର ଅନେକ ବଧ କଲେ ରଘୁବୀର ।
 କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି ଏକ ବିଶ୍ୱବୀର ସୁନୁ
 ରାବଣ ଅନୁଜ ଜାତ ଗିରି ପ୍ରାୟ ତନୁ ।
 ଦନୁଜ ବଳ ପଡ଼ନ୍ତେ କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ ଶାର
 ସଂଗ୍ରାମେ ପ୍ରବେଶ ହେଲ ଆସି ଏକେଶ୍ୱର ।
 ଦୁର୍ବାନ୍ତ ଅସୁର କପିବଳ ଦେଲ ଗିଳି
 ନାସିକା ଶ୍ରବଣ ବାଟେ କପିଏ ନିକଳ ।
 ଦଧିମୁଖ ସେନାପତି ନଳ ମାଳ ଶାର
 ଅସୁରକୁ ଫୋପାଡ଼ିଲେ ଧର ଗିରିବର ।
 କଲେକ ସେହି ଅନେକ ପବିତ୍ର ପ୍ରହାର
 ତାର ଶିରେ ପଡ଼ି ସବୁ ହେଲ ଶତେରୁର ।

କେବେହେଁ ବଧ ନୋହିଲ ସେହି ମହାଦୈତ୍ୟ
 ମାରି ମାରି ଫୁଟିଲେ ସେ ବାନର ସମସ୍ତ ।
 ଆପେ ଶ୍ରୀରାମ ଅଇଲେ କରେ ଧର ଧନୁ
 ଗୁଣ ଟଙ୍କାର ଶବଦେ କମ୍ପାଇଲେ ସାନୁ ।
 ବେନଭୁଜେ ଧର କପି ଗିରି ବଳବନ୍ତ
 ନାରାତ ପେଶି ଶ୍ରୀରାମ କାଟିଲେ ତା ହସ୍ତ ।
 ଭୁଜ ଛୁଡ଼ନ୍ତେ ଅସୁର ବଡ଼ହିଁ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ।
 ଡାଳ ବିହନେ ଯେସନେ ଦିଶେବୁଷ ମୁଣ୍ଡ ।
 କୋପେ ସେ ଅସୁର ଦେଲ ଭୃଷକୁ ବିଫାରି
 କାମୁଡ଼ି କରି ଗିଳଇ କପିବର ଧର ।
 ଶ୍ରୀରାମ ନାରାତ ଘେନି ପେଶିଲେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ
 ଶରୀର ବିକୋଡ଼ ତାର ଛେଦିଲେକ ମୁଣ୍ଡ ।
 ସେତୁବନ୍ଧର ଉପରେ ପଡ଼ିଲ ତା କାୟ
 ଉତ୍ସର୍ଗେ ଦିଶିଲ ଆନ ବନ୍ଧର ପରାୟ ।
 ଛୁଣିଲ ମୁଣ୍ଡ ତାହାର ଗିଲେ ହରିବଳ
 ପୁଣି ଶ୍ରୀରାମ ତାହାକୁ କଲେ ବେନିଫାଳ ।
 ଫାଳେକ ଉଡ଼ି ସମୁଦ୍ରେ ପଡ଼ିଲକ ଯାଇ
 ଉପର ମୁଣ୍ଡ ଫାଳକ ଆସୁଅଛି ଧାଇଁ ।
 ଯେବଣ ଠାବେ ପଡ଼ଇ ତାହାର କପାଳ
 ଧୁଳି ହୋଇଯାନ୍ତି ଶତ ଶତ କପିବଳ ।
 ଦୁଃସହ ହେବାର ଦେଖି ରଘୁକୁଳ ରାଣ
 ତହୁଁ ସେ ଗୁହଁଲେ ବିଶ୍ୱକ୍ଷଣ ମୁଖ ପୁଣ ।
 ଅସୁର ରାଜା ବୋଇଲ ଶୁଣ ରଘୁପତି
 ବ୍ରହ୍ମାକୁ ଅନେକ ତପ କଲକ ପ୍ରହେତ ।
 ତିନିଶତ ଅଇବ୍ରତ ବରଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
 ମହାତପେ ମନାଇଲ ବିଧାତା ଦୈବତ ।
 କଠୋର ତା ତପ ଦେଖି ବିଜୟ ବିରଞ୍ଚି
 ବର ମାଗରେ କୁମର ମନେ ତୋର ପାଞ୍ଚ ।
 କରପଥ ଯୋଡ଼ିକରି ବୋଲେ କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ
 ଭୁଞ୍ଜିଣ ନିଦ୍ରାଯିବି ମୁଁ ନ ମଶାଇ ଆନ ।
 ଯେବା ମାରିବାକୁ ମୋତେ କରିବ ବିରୁର
 ଶସ୍ତ୍ରର ପିଠ ଦେଖିଲେ ଛୁଡ଼ିବ ସମର ।
 ବିଶ୍ୱକ୍ଷଣ ବୋଇଲ ଏ ଦୁର୍ବୀର ବଳଟି
 ଧନୁ ଧରିଣ ସମର କରି ଦିଅ ପିଠି ।
 କାର୍ଯ୍ୟ ସମୟରେ ଦେବ ନାହିଁ କିଛି ଦୋଷ
 ଯେବଣ ବାଗରେ ହେଲେ ଶସ୍ତ୍ର ଯାଉ ନାଶ

ଅନେକ ନାଗର ତହୁଁ ଶ୍ରୀରାମ ବିକଲେ
 କେବେହେଁ ସେ ଶ୍ରୀରାମକୁ ପିଠିହିଁ ନ ଦେଲେ
 ବିଷାକ୍ତ ତହୁଁ ଏକ ଉପାୟ ଆଚର
 ଆଶିଲେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଠାକୁରକୁ ଦୁରକର ।
 ଶ୍ରୀରାମ ଲକ୍ଷ୍ମଣେ ଶର ମାଗିଲେ ଲେଉଟି
 ସମରେ ଦମ୍ଭଜ ଦେଖେ ଶ୍ରୀରାମର ପିଠି ।
 ଯେଣୁ ତାଙ୍କର ପିଠି ଏ ଦେଖିଲ କରାଟି
 ତେଣୁ ପଡ଼ିଲ ଶ୍ରୀରାମ ଏଥି ମନ୍ତ୍ର ଲେଟି ।
 ମୋତେ ଦେଖିଣ ଅସୁର କରଇ ସେ ଉଧୁ
 ତେଣୁ ତୋତେ ବିରୋଧ ନ କଲ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ହନୁବତନେ ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲ ଫାଲ୍‌ଗୁନ
 ଏତେଦୂର କେମନ୍ତେ ଏ ଅଇଲ ତ ପୁଣି ।
 ହନୁମନ୍ତ ବୋଇଲ ଏ ଶ୍ରୀରାମ ବିରୁଦ୍ଧେ
 ପବନା ଶରେ ଉଡ଼ାଇ ପକାଇଲେ ଦୂରେ ।
 ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ମୁଖ ରୁହିଁ ଅସୁର ବୋଇଲ
 ମୁଁ କିଏ ଭକ୍ତିବି ବୋଲି କପାଳୀକହିଲ ।
 ରଘୁନାଥ ବୋଇଲେ ତୁ ସରୋବରେ ଥିବୁ
 ଯେ ମୁଖେ ପଡ଼ିବ ତାକୁ ଆହାର କରିବୁ ।
 ଏସନକ ବର ସେହୁ ମାଗି ଦୈତ୍ୟନାଥ
 ସେହିଦିନୁ ଏହି ସ୍ଥାନେ ରହେ ଗରପାର୍ଥ ।
 ତୁ ମୋହଠାରେ ଶରଣ ଯେବେ ନ ପଶନ୍ତୁ
 ନିଶ୍ଚୟ ଏ ଅସୁରର ଭେଜ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତୁ ।
 ହନୁମନ୍ତ ବାକ୍ୟେ ତୋଷ ହେଲ ଫାଲ୍‌ଗୁନ
 ମାରୁତିର ଚରଣରେ କଲକ ଦଇନୀ ।
 ବୈନତେୟ ସୁମରଣ କଲେ ସବ୍ୟସାଚି
 ପକ୍ଷୀରାଜ ବିଜେ କଲେ ସରୋବରେ ଆସି ।
 ଦେଖଇ ଯେ ନାଗବଳ ଶ୍ରୀରାମ ଜଳେ
 ମନେ ବିରୁଦ୍ଧେ କଣ୍ୟପବଳ ତେତେବେଳେ
 ନାଗପୁଣ୍ୟ ଏହାକୁହିଁ କରିଥିଲେ ରକ୍ଷା
 ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଦେଖି ମୁହିଁ କଲଇ ଉପେକ୍ଷା ।
 ମୋତେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇ ଏ ଏଥେ ଥିଲେ ଲୁଚି
 ମରି ପଡ଼ିଲେ ତୋ ହସ୍ତେ ଏବେ ସବ୍ୟସାଚି
 ଶୁଣି ଅର୍ଜୁନ ବିନତା କୁମର ବଚନ
 ଅମୃତ ଶରକୁ ପାର୍ଥ ପେଶିଲ ବହନ ।
 ଆକାଶ ମାର୍ଗୁ ଅମୃତଶର କଲ ବୃଷ୍ଟି
 ଜୀବନ ପାଇଣ ସବ୍ୟ ନାଗବଳ ଉଠି ।

ଦେଖି ତାହା ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ କଲେ ହନୁମନ୍ତ
 ସୁଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପ ରଖିଲେ ବୈନତେୟ ପୁଷ୍ପ ।
 ସୁଗନ୍ଧକା ପୁଷ୍ପ ଦେଖି ବେଗେ ତହୁଁ ଉଠି
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ବିଜେ କଲକ କରାଟି ।
 ହନୁମନ୍ତ ଚରଣରେ ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣମି
 ଅନୁଗ୍ରହ କରି ମୋତେ ଆଜ୍ଞାଦେବା ସ୍ବାମି ।
 ହନୁମାନ ସୁମରଇ ଶ୍ରୀରାମବାମନ
 ଶୁଭ ଯୋଗେ ଗମନ ତୁ କର ହେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଆଜ୍ଞା ମାଗିଣ ତଲଇ ଗର ଧନଞ୍ଜୟ
 ଆକାଶ ମାର୍ଗେ ଉଡ଼ଇ କଣ୍ୟପ ତନୟ ।
 କୁଶସ୍ଥଳୀ ଦ୍ଵାରକା ଯେ ସମୁଦ୍ର ନିକଟେ
 ଜଗତରେ ବିଜେ କରନ୍ତି ନନ୍ଦରୁଟେ ।
 ଦେବରାଜ ରାଜରାଜ ବ୍ରହ୍ମରାଜମାନେ
 ବିଜେ ସମାଗେହେ ସେହି ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନେ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଯାଇ ବାସବର ବଳା
 ଅନ୍ତରେ ଥାଇ ସେ ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖିଲ ।
 ଶଗେଶ୍ଵର ପିଠିରୁ ଯେ ଉଡ଼ଇ ଫାଲ୍‌ଗୁନ
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କର ପାଦେ କରଇ ଦଇନୀ ।
 ବିଳମ୍ବ ଦେଖି ପୁଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କୁ ଅରୁଣ
 କହେ ଫାଲ୍‌ଗୁନ ତହିଁର ବାରତା ସମସ୍ତ ।
 ଶୁଣିଣ ହରଷ ହେଲେ ଦେବ ମଧୁରପୁ
 ତୁ ଭାଙ୍ଗିଲୁ ସିନା କାଳୀ ନାଗୁଣୀର ବଧୁ ।
 ଦେଖିଲେ ସେ ସୁଗନ୍ଧକା କୁସୁମ ଅମ୍ଳାନ
 ଦିଶନ୍ତି ସେ ବାଳାର୍ଜୁନ ଦିଶଇ ଯେସନ ।
 ଅମ୍ଳାନ ପୁଷ୍ପ ସୁଗନ୍ଧ ଅଟଇ ଯୁକତେ
 ଗର ଆମୋଦର ପ୍ରତିକୋଶ ପରିଧନ୍ତେ ।
 ପୁଷ୍ପକ ଦେଖି ବିଜୟ ହେଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ
 ରାଜମାନେ ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ହେଲେ ତୁଷ୍ଟ ।
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ଏ ତୋହର ମହିମା
 ଏ ସ୍ଵାସରେ ରୁହାଇଲୁ ତୁହି ଯଶସୀମା ।
 କାଳିଆ ନାଗର ଦର୍ପ ଗଞ୍ଜିଲୁ ତୁ ହେଲେ
 ରହିଲ ମହିମା ତୋର ଜାଣ ଚରକାଳେ ।
 ବହୁତ ହରଷ ଧନ ଶୁଭେ ପୁରେ ପୁରେ
 ବହୁତ ପ୍ରଣୟା ପାର୍ଥ ପାଇଲ ସେଠାରେ ।
 ସବ୍ୟସାଚି କଣିଲୁ ବିଷ୍ଣୁ ତୋ ଭରସା
 ନାରଦ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ ଦେବଶାଠ ଓଷା ।

ଦେବକୀ ଯଶୋଦାଙ୍କର ପୁରୁଲ ମାନସ
 ବାହୁଡ଼ିଲେ ସେ ଯାହାର ହୋଇଣ ସନ୍ତୋଷ
 ଅନେକ ଉତ୍ସବ ଦାନ ଦକ୍ଷିଣା ବଧାଇ
 ଅଷ୍ଟରହରେ ନିର୍ମଳ ଦେଲେ ଲକ୍ଷେ ଗାଈ ।
 ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ବୈବସ୍ବତ ମନ୍ତ୍ର
 ସୁଭଦ୍ରାକୁ ଘେନି ବିଜେ ବାସବର ସୁନ୍ଦ ।
 ବହୁତ ରହୁ ଅକ୍ଷତ ଦେଲେ ଜଗନ୍ନାଥେ
 ସୁଭଦ୍ରା ପାର୍ଥକୁ ଘେନି ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥେ ।
 ଦାରୁକ ପାରଥ ରହୁବର ବାହୁଅଛି
 ହସ୍ତିନା ଭୁବନେ ବିଜେ କୃଷ୍ଣ ସବ୍ୟସାଚି ।
 ରଥରୁ ଓହ୍ଲାଇ ବେଗେ କୃଷ୍ଣ ଧନଞ୍ଜୟ
 ପ୍ରଣିପାତ କଲେ ଯାଇ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ପାୟ ।
 ଆସ୍ଥାନେ ବିଜୟ ରାଜା ଶ୍ରୀମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ତହିଁ ବିଜୟ ଅର୍ଜୁନ ପରମ ଆନନ୍ଦ ।
 ବିଦୁର ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଦ୍ଵାରକାକୁ ଗଲ ଏ ସେ ଶରବର ପାର୍ଥ ।
 କେବଣ କୃତ୍ୟ ତହିଁରେ କଲ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଏଥିର ବାରତା କହି ଫେଡ଼ିବା ସୁଶୟ ।
 ସୁରପ ବାରତା ତାଙ୍କୁ କହନ୍ତି ଶ୍ରୀହର
 ହନୁମାନଙ୍କୁ ଭେଟିଲ ଶିନଶିନା ଶିଷ ।
 ସରୋବରେ ପଣି ପାର୍ଥ ତୋଳଇ ସୁଗନ୍ଧ
 ହନୁର ଭୁଲେ ସେ ପାର୍ଥ ହେ ଇଲ ବିବାଦ ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲକ ତହିଁ ପବନର ସୁତ
 ବାସନ୍ତ ବାନ୍ଧୁଅଛି ଆମ୍ଭେ ରାମଦୁତ ।
 ଅନେକ ଦୁର୍ଗମ ଶିଖି ଆଶିଲ ଉପାଡ଼ି
 ସାତହନ ମଧ୍ୟେ ସେତୁ ବନ୍ଧୁଛି ନିଦାଡ଼ି ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ବୋଇଲ ତାହାକୁ ଅର୍ଜୁନ
 ନିର୍ମିତକେ କରବ ମୁଁ ସାଗର ବନ୍ଧନ ।
 ହନୁ ବୋଇଲ ତୁ ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧୁକିନୀ ଦେଖି
 ନୋହିଲେ ତୁ ନାଶଗଲୁ କେ ପାରିବ ରଖି ।
 ବିଛଇ ବାସକ ଶର ସମୁଦ୍ରକୁ କାଡ଼ି
 ଏକା ନିର୍ମିତକେ ସିଲୁ ମଧ୍ୟେ ବନ୍ଧୁ ପଡ଼ି ।
 ଶର ସାଗର ବାନ୍ଧଲ ଅର୍ଜୁନ ତଡ଼ିତ
 ତିନିଗଡ଼ ଯୋଜନ ସେ ଉଡ଼ି ଶୀର୍ଷପ୍ରତ ।
 ପାଞ୍ଚଗଡ଼ ଯୋଜନ ସେ ହୋଇଲ ଉତ୍ତର
 ବାସନ୍ତ ମଧ୍ୟରେ କି ହେଲ ମଧ୍ୟସ୍ଵର୍ଗ ।

ବହୁ ସେ ପ୍ରଣୟା କଲ ସାଧୁରେ କରୁଛି
 ତୋ ବନ୍ଧୁ ଉପରେ ମୁହିଁ ଯାଇଁକନା ଉଠି ।
 ଏତେ ବୋଲି ହନୁମାନ ମହାବିଶ୍ଵରୂପେ
 ଶରବର ଉପରେ ସେ ଉଠିଲ ପ୍ରତାପେ ।
 ବିଶ୍ଵରୂପେ ଶୁଣିଲ ସେ ଅଞ୍ଜନାର ବଳା
 ମାଡ଼ିଲେ ଯେହ୍ନେ ଉକୁଚ ଉଠେ ସୋଲଭେଳା
 ବହୁତ ପ୍ରଣୟା ତାକୁ କଲ ହନୁମନ୍ତ
 ତୋଷେ ହନୁ ନାମ ଦେଲ ଶ୍ଵେତବାହ ପାର୍ଥ
 ସରୋବରେ ଲୁଚିଥିଲ ବଳ ଘେନି କାଳୀ
 ସୁଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପ ତୋଳଲ କାଳୀଦର୍ପ ଦଳି ।
 ଅନନ୍ତ ମୁରତି ଧର ନାଗବଳ ଧ୍ୟାସି
 କାଳୀକୁ ସେ ଯଦାରିଲ କୋପେ ଶର ପେଶି
 ବହୁତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତାର କହିଲେ ସରୋପେ
 ନ ଶୁଣନ୍ତି କଉରବେ ବଧୂରଙ୍କ ପ୍ରାୟେ
 ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ବିଦୁର ଶଲ୍ୟ ଶ୍ଵଶୁ ଦ୍ରୋଣ
 ଅଭିମାନେ ଉପହାସ କଲ ଶରକର୍ଣ୍ଣ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ରାଜା ଗାନ୍ଧାରୀର ସୁନ୍ଦ
 ଉଠିଣ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ତଳଇ ଆସ୍ଥାନୁ ।
 ବଳେ କଉରବେ ଯାଇ ଆପଣା ଭୁବନ
 ଦ୍ଵାରକାରେ ବିଜେ କଲେ ଶ୍ରୀଜଗମୋହନ ।
 ସେସନେ ବିଧାନ ଅଛି ଶାସ୍ତ୍ରେ ଗ୍ରନ୍ଥ ଆଦି
 ଶ୍ରୀନାରାୟଣ ପ୍ରସାଦେ ସେ ହୁଏ ସମ୍ପାଦି ।
 ଅନୁକୁଳ ସାଧନା ସେ ପ୍ରସନ୍ନ ଭବାନୀ
 ସତେ ଅନୁଗ୍ରହ ମୋତେ କଲ ମହାମୁଖୀ ।
 ମାନବର ଦୃଷ୍ଟି କାହିଁ ଅଦୃଷ୍ଟି ଅଶ୍ରୁତ
 ଆଜ୍ଞା ବିଅନ୍ତ ସେ ଯାହା ସୁପ୍ରସନ୍ନେ ନିତି ।
 କଳିକାଳ ଧ୍ୟାଣିନୀ ଗୋ ଅଭୟ ମଙ୍ଗଳେ
 ତୋ ପାଦ ଧାୟି ସେବିଲି ମୁହିଁ ବୁଦ୍ଧିବିଳେ
 ମନ ବଚନେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଜୟା ସାଧୁଲି
 ବାକ୍ୟଦେବା ଭଣ୍ଡାରକୁ ସୁଖେ ବିଧ୍ୟୁସିଲି ।
 ସେବି ଶ୍ରୀଚରଣାରଳା ଦେବା ପଦପଦ୍ମ
 ସେ ଦେବୀର ସୁପ୍ରସନ୍ନେ ପରମ ଆନନ୍ଦ ।
 ସଦା ଅନୁଗ୍ରହ ମୋତେ କର କାତ୍ୟାୟିନୀ
 ସଂସାରଜନ ବୋଧୁଲି ତୋର ଆଜ୍ଞାଭେନ ।
 ସଂସାର ପାରୁବାରକୁ ନ ପାରିଲି ମେଞ୍ଚି
 ହୃଦରେ ଜପିଲି ନାରାୟଣ ନାମଗୋଟି ।

ହର ଉଦ୍ୟାନ ବନେ ମୁଁ କଲି ତପସ୍ଥାନ
 ଲାଶୀନାଥ ଘରେ ସେବା କଲି ପଞ୍ଚାନନ ।
 ଜନ୍ମରୁ ମୁଁ ମୁଁ ନ ପଢ଼ିଲି ବିଦ୍ୟା
 ବନା ତପେ ବାସ୍ତା ଦିବ କଲେ ଯୋଗସିଦ୍ଧ ।
 କୁପାଜଳ ନନ୍ଦନା ସେ ଦେବୀ ସରସ୍ବତୀ
 କଳକାଳେ ବିକାଶିଲେ ଶାରଳାମୂରତି ।
 ଶ୍ରୀ ଲି ଦୁଷ୍ଟ କୁ ମୁଁ ସେ ଦେବୀ ପ୍ରସନ୍ନେ
 ଧନ ପୁଅ ଆୟୁସଶ ବିଅନ୍ତ ପୁମନେ ।
 ଶରଣ ରାଧା ଶ୍ରୀ ଭକ୍ତବତ୍ସଳା ହିଙ୍ଗୁଳା
 ପ୍ରସନ୍ନେ ବର ଦେଉ ଗୋ ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା
 ନୟ ଜୟ ଶୁଭ ଅବଧାରଣୀ ମଙ୍ଗଳେ
 ଅପଦ ଦୁରନ୍ତମାନ ହର ସର୍ବକାଳେ ।
 ଶଲ୍ୟନନ୍ଦନା ପଦ୍ମ ପାଦ ଭକ୍ତଭାବେ
 କୁହଲି ମଧ୍ୟ ପଦ୍ମ ମୁଁ ଭରତ ପ୍ରସାଦେ ।
 ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ଧ୍ୟାନକରି ପଞ୍ଚାନନେ
 ବାଳଭୟ ମେଣ୍ଟିଲି ମୁଁ ହିଙ୍ଗୁଳାପ୍ରସନ୍ନେ ।
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଚରଣେ ଶରଣ
 ଶାରଳାଦାସ ମୁଁ ଶୁଦ୍ର ନୁହେଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 ଶ୍ରୀବାକ୍ୟଦେବାଙ୍କ ପଦ୍ମପାଦେ ଅନୁରଗେ
 ମୁଁ ସଦାକୁ ସର୍ଜନା କଲି ଶାସ୍ତ୍ରଯୋଗେ ।
 ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ଆଦ୍ୟପଦ୍ମର ଏ ଅଞ୍ଚ
 ମଧ୍ୟପଦ୍ମ ଅଟଇ କଲଇଁ ସଂଯୋଗ ।
 ବେଦ ପୁରାଣ ବାକ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଫଳଶ୍ରୁତି
 ଚେତ୍ତର ସମାନ ଏହି ମଧ୍ୟପଦ୍ମ ଶ୍ରୁତି ।
 ପଢ଼ନ୍ତେ ଶୁଣନ୍ତେ ସାର୍ଥ ହେବ ମହାଯୋଗ
 ଶ୍ରୀନ ହେବ ଅନେକ ଜନ୍ମ ପାପହରଣ ।
 ଜୟ ଜୟ ନାରାୟଣ ବିଜୟ ଶବର
 ବନସୀଡ଼ା କଉତୁକେ ବନେ ବେଣ୍ଟକାର ।
 ଅଜମୀତ କରତର ଝିଅ ସେ ମରୁତି
 ଖାଣକୁ ତୁ ବସୁନ୍ତେଲୁ ମେଳକରି ମତି ।
 ମଉଳିରେ ଶୋଭାବନ ଖାଙ୍କର କବରୀ
 ଶୁଖି ଶୁଖି ମାଳ ଯାର ଲଲଟେ କପୁରୀ ।
 ମଳଖର ବଲ୍ଲଭ ଯେ ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ
 ଶାରଳାଦ ସତାହାର ପାଦରେ ଶରଣ ।
 ଜୟ ତୁ ନାରାୟଣ ଗୋ ଅନାଦ ଶକତି
 ପରମ ବଳସ୍ତୁତା ତୁ ଜଗତର ପାତ୍ରୀ ।

ତୋର ବୁଦ୍ଧି କେଳେ ହେଲ ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣୀ ଧୂସ
 ତୋହର ଚନ୍ଦ୍ରରେ ହେଲେ ଅପୁର ବିନାଶ ।
 ଧନୁଶର ଧରି ଚଣ୍ଡୀପୁରରେ ଗୋ ମାଏ
 ଦୈତ୍ୟକୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ ଚଉଦିଶ ଦିନଯାଏ ।
 ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣୀକୁ ଯଦୁଁ କଲୁ ତୁ ବିନାଶ
 ତା ରୂପରୁ ଉତ୍ପଳିଲେ ଅନେକ ତା ଅଂଶ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରା କଲୁ ବସି ନାଶ ନୋହିଲେ ସେ ଯଦୁଁ
 ଚଉଦ ଅବୁଦ୍ଧ ମାତ ଜାତକଲୁ ତଦୁଁ ।
 ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣୀବାହନା ସେ ବୋଲନ୍ତି ତୋତେ
 ଦାନବ କୁଳଧୂସିନୀ ଦୟାକର ମୋତେ ।
 ତୋହର ଚରଣ ଆଶ୍ରାକଲି ଯଦୁଁ ମୁଁ
 ଏ ଭାରତ ରତନକୁ ହୃଦେ ବିରୁର ।
 ତୁ ଦେବୀ ଦୟାକଲେ ଗୋ ପାଇବି କାରଣ
 ମନୁଷ୍ୟ ଯୋନିରେ ମୁଁ ହୋଇଛି ଜନମ ।
 ମୁଁ ଅପଣ୍ଡିତ ମୁଁ ନ ଜାଣଇ କିଛି
 ତୋହର ଚରଣକୁ ମୁଁ ଆଶ୍ରା କରୁଅଛି ।
 ଏବେ ତୁ କରୁଣା କଲେ କହିବି ଭାରତ
 ଅଗୋଚର ହେଲି ମଧ୍ୟପଦ୍ମର ଚରଣ ।
 ଏଣୁ ଆଗୋ ନାରାୟଣୀ ଆଶ୍ରେକଲି ତୋତେ
 ମୁଁ ଅପଣ୍ଡିତ ବୋଲି ଡରୁଅଛି ମୋତେ ।
 ତୋହର ସୁଦୟାରୁ ଗୋ ନିର୍ଦ୍ଦର ମୋ ଚିତ୍ତ
 ଶୁଦ୍ରମୁନି ଏ ଶାରଳାଦାସ ତୋ ଭକ୍ତ ।

ନୀଳେନ୍ଦ୍ର ହରଣ

ବନ୍ଦଇ ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀଦେବ ଗଉରୀ ନନ୍ଦନ
 କପାଳରେ ଶୋଭାବନ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦନ ।
 ଥୋରହସ୍ତ ଏକତନ୍ତ ମୁଖ ଶୋଭାବନ
 ଅନନ୍ତ ବାସୁକୀ ନାଗେ ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ଘେନିଣ ।
 ଅଯୋନୀ ସମୁତ ତୋତେ ହର କଲେ ଜାତ
 ପାଦଶା ଜନନୀ ତୋର ସଦାଶିବ ତାତ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦ୍ଵାରରକ୍ଷକ ଅଟୁ କାଳେ କାଳେ
 ସୁମରନ୍ତେ ନିବାରୁ ତୁ ବିଷ୍ଣୁ ଅବହେଳେ ।
 ପରଶୁ କୁଠାର ତୋର ସୂର୍ଯ୍ୟର କରଣ
 ଜଟୀ ମୁକୁଟ ତୋହର ଲଲଟ ଭୂଷଣ ।
 ପୟରେ ନୁପୁର ତୋର ବାଜେରୁଣୁଧୁଣ
 ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗେ ମୋହିଲୁ ତୁ ଯେତେ ସୁରଗଣ

ତୁମ୍ଭର ଚରଣ ତଳେ ଲୋଡ଼ୁ ମୋର ମାଥ
 ଅବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତ ମୋତେ ଦିଅ ଗଣନାଥ ।
 କାହ୍ନୁ ସ୍ୱର୍ଗର ବାସୁଦେବ ଘରେ ଜାତ
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର କଥା ଜଗତ ବିଶ୍ୱାସ ।
 ତାଙ୍କର ବଚନସ୍ତ୍ର ଅଟେ ପାଟବର୍ଣୀ
 ଏହାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ହୃଷୀକେଶୀ ।
 କାହ୍ନାଠାରୁ କେତେ ପୁର ହୋଇଥିଲେ ଜାତ
 ଏହା ମୋତେ ସଞ୍ଚିପିଣ କହ କୁନ୍ତସୁତ ।
 ଏତେ ବୋଲି ମନୁ ତାଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛିଲେ ବଚନ
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଏହା ପାପ ବିଧ୍ୟୁସନ ।
 ଗୋପପୁରେ ଅବତାର ଶୋଳସସ୍ତ୍ର ନାଶ
 ଶୋଳସସ୍ତ୍ର କନ୍ୟା ନେଲେ ନାରକାକୁ ମାର ।
 ଏହାଙ୍କଠାରୁ ଜନ୍ମିଲେ କନ୍ୟା ଯେ କୁମର
 ପ୍ରତି କନ୍ୟାଠାରୁ ଦଶପୁତ୍ର ଅବତାର ।
 ଅଷ୍ଟପାଟବର୍ଣୀଙ୍କର ଦଶ ଦଶ ସୁତ
 ଲକ୍ଷେ ଷାଠିସସ୍ତ୍ର ଅଶୀ ଅଟନ୍ତି ସମସ୍ତ ।
 ଏକକୁ ଏକ ସୁନ୍ଦର କୃଷ୍ଣରୂପ କଳା
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଜଣି ମୁଖ ଯେ ସୁତଳା ।
 ଲକ୍ଷେ ଷାଠିସ ସହସ୍ର ଅଶୀ ଯେ ନନ୍ଦନ
 ଏହାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁମର ପ୍ରଧୁମ୍ନ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ତୁ ଯେଶୁଣ ନୃପବର
 ଏତେକ କୁମର ଜାତ କଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ତାଙ୍କ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭାଇଙ୍କର ଯେତେ ଯେ କୁମର
 ସଞ୍ଚିପିଣ ଏହା ମୋତେ କହ ମୁନିବର ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ନୃପନାଥ
 ବଳରାମଙ୍କର ସବେ ଦୁଇଗୋଟି ପୁତ୍ର ।
 ଆନନ୍ଦ ସାନନ୍ଦ ବୋଲି ପୁତ୍ରଙ୍କର ନାମ
 ପୁର ନର ମୋହନ ସେ ସାକ୍ଷାତରେ କାମ ।
 ଯଦୁ ଭୋଜବଂଶରେ ସେ ଅଟନ୍ତି ଉତ୍ତମ
 ତେଜ ସାମ୍ୟରେ ସେ ବଳରାମଙ୍କର ସମ ।
 ସବୁ ଶୁଣିବେ ନିର୍ଜିତ ସେହି ଭାଇ ବେନ
 ଇନ୍ଦ୍ର ତନ୍ତ୍ର କି ମାନବ ତନ୍ତ୍ରଛନ୍ତି ଦେନ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ନରନାଥ
 ତାହାଙ୍କର ମହିମା ଯେ ହିଁଲେକ୍ୟରେ ଖ୍ୟାତ
 ବିଦ୍ରା ହୋଇଲେ ସେ ପୁଣି କାହାର ନନ୍ଦନ
 ଏହା ମୋତେ ସଞ୍ଚିପିଣ କହ ମହାମୁନି ।

ମୁନି ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ କଥା ମହାବୀର
 ମହାବୀର ଦୁହ୍ନ ହେଲ ଦେବଙ୍କର ସହ ।
 ନୃପତି ବୋଇଲେ କଲି ହେଲ କି ନିମନ୍ତେ
 ଅନୁଗ୍ରହ କରି ମୋତେ କହ ମୁନିପୁତ୍ର ।
 କେବଣ କାରଣେ ପୁଣି କେବଣ ବିଧାନେ
 ହରି ହରଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଲ କେସନେ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ମହାପତ୍ର
 ଯାହା ପରୁରଲ ତାହା ବଡ଼ାଇ ବୃଦ୍ଧାନେ ।
 ସନ୍ତୁ ସୁଶୀଳ ଅଟଇ ଜଳଧି ନୃପତି
 ଲୀଳାବତୀ ନାମେ ତାର ଅଟଇ ଯୁବତୀ ।
 ତାହାର ଗର୍ଭରୁ ଜାତ ଦୁହିତାଏ ହେଲ
 ତାହାର ଜାତକ ଗଣି ଗଣକ କହିଲ ।
 ଅଶ୍ୱିନୀରକ୍ଷ ତାହାର ଖୋଜ ମିଶାଇଲ
 ଶେଷତନ୍ତ୍ର ମେଷଯୋଗ ଗଣନ୍ତେ ପାଇଲ ।
 ବାଳବ ନାମେ କରଣ ଭୋଗ ତେର ଲିତା
 ଏସନ ସମୟେ ଜାତ ହୋଇଲ ଦୁହିତା ।
 ବରୁଣ ଅଗ୍ରତେ ଯାଇ ଜଣାଇଲ ଦାସୀ
 କନ୍ୟା ଏକ ଜାତ ଦେବ ରୂପେ ଶୁରୁହସୀ ।
 ଶୁଣିଣ ହରଷ ରାଜା ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ସମ୍ଭାଷି
 କନ୍ୟା ଜାତ ଦୋଷାଦୋଷ ବୁଝିଣ କହସି
 ଜଳଧି ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ନୃପମଣି
 ଅଶ୍ୱିନୀ ନକ୍ଷତ୍ରେ ଜାତ ହୋଇଲ ନନ୍ଦନୀ ।
 ଦିବସକୁ ପାଇଲ ଏ ଭୋଗ ତେରଦଣ୍ଡି
 ଶୋଳ ବରଷେ ଏହାର ନିରୋଧିଲେ ଗଣି ।
 ଏହା ଶୁଣିଣ ନୃପତି ମନେ ଦୁଃଖ ପାଏ
 ଶୋଳ ବରଷ କନ୍ୟାକୁ ହୋଇବାର ଯାଏ
 ଏହାର ବଦନ ନ ଶୁଣିବି ବିଶେଷରେ
 ଦଇବ କଷଣ ଦେଲ ଆସି ଏ କାଳରେ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ତନ୍ତ୍ର ନୃପମଣି
 ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପେ ଛୁଡ଼ିଆସ ନେଇଣ ଦୁଇଣୀ ।
 ନୃପତିର ଆଜ୍ଞା ପାଇ ଦାସୀମାନେ ଗଲେ
 ଶୁଣ ଗୋସାମଣି ଯାହା ନୃପତି ବୋଇଲେ ।
 କନ୍ୟା ଜମ୍ବୁଦ୍ୱୀପେ ଛୁଡ଼ିବାକୁ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ
 ରାଣୀବୋଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ ତାରେ ଶେଷ ବଡ଼ାଇଲେ
 ରାଜା ଦେଖି ନ ଯୋଗାଇ ଦ୍ୱିଅଷ୍ଟ ବରଷ
 ଏହା ଶୁଣି କରି ରାଣୀ ମନରେ ବିରସ ।

ଏତେ ବୋଲିକରି ଲୋକେ କହିଲେ ଅପାର
 ଦୁହିତାକୁ ଘେନି ଘଣ୍ଟୀ ହୋଇଲ ବାହାର ।
 ଗର୍ଭଧାଣୀ ଜନନୀ ସେ ନ ପାରେ ମୁକୁନ୍ତ
 ଦୁହିତାକୁ କୋଳେ ଧରି ଶୋକ କରୁଅଛି ।
 ଗୁଜାର ହୁକୁମ କେବା କରିପାରେ ଆନ
 ମାତା ଦୁହିତାକୁ ନେଇ ନିବାସିଲେ ବନ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ପୁଣି ଦେବ ଯିଲେତନ
 ପାଦଶାଳ ସହକରେ କରନ୍ତେ ଗମନ ।
 ବୃଷଭ ପୃଷ୍ଠରେ ବେନି କରନ୍ତି ଭ୍ରମଣ
 ପାଦଶାଳ ଦେଖିଲେ ବନେ କାନ୍ଦେ ଫୁଲସଖୀ
 ଶୁଣିନାଥ ବୋଇଲେ ସେ ଅଟେ କିସ ଜାତି
 ଗୁଜାର ଆମ୍ଭର କିବା କିସ ଯେ ଯୁକତି ।
 ତ୍ରିଶୁବ ଶ୍ରେୟନ ଶୁଣି ତ୍ରିଶୁବ ନ ଗଲେ
 ଶେତ ଜନ୍ମ କାଠବେଙ୍ଗ ହୁଅନ୍ତି ବୋଇଲେ ।
 ଏବନ ଶୁଣି ରହିଲେ ଦେବ ଦେବଭଣ
 ଉମା ବିଜେ କଲେ ବରୁଣର ଘଣ୍ଟୀ ପାଶ ।
 ବୋଲନ୍ତି ଜଗତମାତ ଶୁଣି ସି ଗୋ ଆଉ
 କାହାର ନନ୍ଦନୀ ତୁ ଯେ କିଏ ତୋର ସାଇଁ
 ତା ମୁଖରେ ବସୁଦେଇ ରୁହାଇଲେ ଉମା
 ତହୁଁ ଶୋକ ସମ୍ଭାଇଲେ ରହାକର ବାମା ।
 ଧରଣ୍ୟ ଧରଣ ପୁଣ ବୋଇଲ ସେ ବାଣୀ
 ବରୁଣ ନୃପତିର ମୁଁ ଅଟେ ପାଟଗଣୀ ।
 ଯହିଁର ନିମନ୍ତେ ମୁହିଁ କାନ୍ଦେ ଗୋସାମଣୀ
 ମୋହର ଗର୍ଭରୁ ଜାତ ହୁଏ ଯେ ଦୁଲଣୀ ।
 ଅଶ୍ୱିନୀ ଗଣ୍ଡ ନକ୍ଷତ୍ର ହେଲ ଯେ ଏହାକୁ
 ପିତାକୁ ଲଗିଲ ଗଣ୍ଡ ଷୋଳ ବରଷକୁ
 ତେଣୁ ଲେଖିଲେ ନୃପତି ଏହାକୁ ଯେମାର
 ମୁକ୍ତି ବି କେମନ୍ତେ ମୁହିଁ ହୋଇ ଗର୍ଭଧାଣୀ ।
 ଏହାକୁ ଦେଖିଣ ବହେ ନୟନରୁ ବାରି
 ଦୁହିତାକୁ ଘେନି ମୁହିଁ ହେଲି ବନବୁର ।
 ଏହା ଶୁଣି ପୁଲିଲେ ଶ୍ରୀ ଉମା ଦେବହର
 ଶ୍ରେୟମୀ ଏ ହୋଇଅଛି ନଗରୁ ବାହାର ।
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ବଚନେ ହର ହୋଇଲେ ପ୍ରସନ୍ନ
 ଲୀଳାବତୀ ଘଣ୍ଟୀକୁ ସେ କହିଲେ ବଚନ ।
 ଏ ତୋହର ଦୁହିତାର ଦୋଷ କ୍ଷୟପାଉ
 ଶରଣୋଦ୍ୟରେ ମାଲେନ୍ଦ୍ରୀ ନାମ ଏହୁ ବହୁ ।

ବହୁତ ଯହେ କନ୍ୟାକୁ ପାଳିବୁ ହରଷେ
 ଗଣ୍ଡଦୋଷୁ ପାର ହେଉ ଦ୍ୱିଅଷ୍ଟ ବରଷେ ।
 ଆନକୁ ଏ କନ୍ୟା ବିଷ ନ ଦେବୁ ଚୋହର
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱରକୁ ତୁହି ଦେବୁ ହରଷର ।
 ମାଳା ଦେଇଣ ଶିଶୁର ତହୁଁ ଚଳିଗଲେ
 ବରୁଣ ଭୁବନେ ଘଣ୍ଟୀ ଗୁପ୍ତେ ମିଳିଲେ ।
 ହାହୋଳାରେ ବସାଇଣ ଦାସୀଗଣ ନେଲେ
 ଅନ୍ତଃପୁରେ ନେଇ ତାକୁ ଗୁପ୍ତେ ରଖିଲେ
 ଯହୁଁ ସେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଭୁବନ
 ଦାନ ଧାନ କଲେ ମହାଦେଉ ତୋଷମନ ।
 ଦିନୁ ଦିନ ବଡ଼େ କନ୍ୟା ରକ୍ତର ଆକାର
 ହୃଦୟ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଡା ଡମ୍ବରୁ ପ୍ରକାର ।
 କେବଣ ଦଇବ ସେହୁ ଘଟାଇଲ ଏହା
 ଧନ୍ୟ ଜନନୀ ଚୋହର ଅଟେ ପୁଣ୍ୟଦେହୀ
 ଏମନ୍ତେ ପ୍ରଣୟା କରୁଛନ୍ତି ନରନାରୀ
 ଏବେ ଆପଣେ ଜାଣିଲେ ତାହା ଦଣ୍ଡଧାଣୀ ।
 ଜଳହୀଡ଼ା ବିନୋଦରେ ନୃପତି କୁମାର
 କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ବନରୁ ବାହାର ।
 ଦୁହିତା ବୋଲି ନ ଚିହ୍ନେ ବରୁଣ ରାଜନ
 କନ୍ୟାରୂପ ଦେଖି ତାର ତୋଷ ହେଲ ମନ ।
 ଜଳଧି ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ରୁହିଁ ପୁଣେ ନରସାଇଁ
 ଆମ୍ଭର ପୁରେ ଏ କନ୍ୟା ଦେଖିଲି ତ ନାହିଁ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲେ ରଜା ହୋ ଯାହା ପ୍ରଜାକଲ
 ଗଣ୍ଡଦୋଷୁ ସେ ଦୁହିତା ତୁମ୍ଭେ ଉପେକ୍ଷିଲ ।
 ସେହି ଦୁହିତା ମାଲେନ୍ଦ୍ରୀ ନାମେ ଏହୁ ବାଳୀ
 ଏ ଭୁବନ ମଧ୍ୟରେ ଏ ଅଟେ ଶୁଭଶାଳୀ ।
 ବରୁଣ ବୋଇଲେ ଏ କି ମୋହର ଦୁଲଣୀ
 କାହାରେ ପ୍ରଦାନ ମନ୍ତ୍ରୀ କରିବା ଏ ବାଳୀ ।
 କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ି ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲଇ ବଚନ
 ବିଷ୍ଣୁ ଅର୍ପେ ବର ଲେଖି ଶୁଣ ସାବଧାନ ।
 ଦ୍ୱାରକାପୁର ଠାକୁର ଦେବ ଭଗବାନ
 ତାହାଙ୍କର ଏକପୁତ୍ର କର ହେ ପ୍ରଦାନ ।
 ଶଙ୍ଖାପୁର ମାରିଲେ ଯେ ମହାଜଳେ ପଣି
 ବେଦ ଉଦ୍ଧାରଲେ ଜନ୍ମ ବ୍ରହ୍ମା ମନତୋଷି ।
 କୁର୍ମରୂପେ ବହିଲେ ସେ ଚରଚର ମହା
 ବରହ ରୂପରେ ପୃଥ୍ୱୀ ଦନ୍ତଅଗ୍ରୋ ବହି ।

ପ୍ରହଲାଦ ଅପମାନ ସହି ନ ପାରିଲେ
 ନରସିଂହ ରୂପେ ହିରଣ୍ୟକୁ ବିଦାରିଲେ ।
 ପଶୁରୂପ ରୂପେ ମାରି ସହସ୍ରାଞ୍ଜନ
 ପୃଥ୍ବୀ ଭର ଉଶ୍ମାସ କଲେ ଭଗବାନ ।
 ପୁଣି ରାମ ଅବତାରେ ବାନ୍ଧି ସେତୁବନ୍ଧ
 ଲଙ୍କାପୁର ଧ୍ବଂସି ଛେଦିଥିଲେ ଦଶକନ୍ଧ ।
 ଏହିପରି ଦୈତ୍ୟ ଦାନବକୁ କରି ହତ
 ବାରେ ବାରେ ଆତ୍ମକୁ ସେ ରଖନ୍ତି ଅତ୍ୟନ୍ତ
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭାଇ ଦେବ ବଳରାମ
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦ ଅଟନ୍ତି ତାଙ୍କର ନନ୍ଦନ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ଏ କନ୍ୟାଗୋଟି କରିବା ପ୍ରଦାନ
 ବିରୁଣ୍ଡା କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଜଳଧି ରଞ୍ଜନ ।
 ହରଷ ହୋଇଲା ରାଜା ମନ୍ଦୀର ବଚନେ
 ତକ୍ଷଣେ ବିଜୟ କଲ ପୁଷ୍ପକ ବିମାନେ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ଯାଇ ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନ
 ଦେଖିଣ ପରମ ତୋଷ କାହ୍ନୁ ସଂକ୍ଷଣ ।
 ପୂଜା ବିଧି କଲେ ତାଙ୍କୁ ଦେବ ଭଗବାନ
 ଆସ୍ଥାନରେ ବିଜେ କଲେ ବରୁଣ ରଞ୍ଜନ ।
 ଅମୃତ ଯୋଗାଡ଼ ତାଙ୍କୁ ଦେଲେ ଭାଇ ବେନି
 ମଣୋହି କରିଲେ ଦେବ ବରୁଣକୁ ଦେନି ।
 ପୁଛନ୍ତି କେବଣ ହେତୁ ଆଗମନ ସ୍ଵେଚ୍ଛା
 ଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପମାଳା ତାର ଲମ୍ବାନ୍ତି ଗଳାପେ ।
 ବରୁଣ ଗୋଲେ ଶୁଣିମା ହେଉ ଦେବରାଜ
 ଯେବଣ କାରଣେ ମୋର ଆଗମନ ଆଜ ।
 ମୋହର କନ୍ୟା ମାଳେନ୍ଦ୍ରୀ ନାମେ ଯେଉଁବାଳି
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦେ କରିବା ମନେ ମନେ ଭାଳି ।
 ପୁରୋହିତ ରାଜ ସେହୁ ଉଚ୍ଚାରିଲେ ସତ୍ୟ
 ପ୍ରଦାନ କରିବା କନ୍ୟା ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦେ ।
 ଏତେକ ବୋଲିଣ ସେହୁ ବାକ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରିଣ
 ତନ୍ଦନ ଅକ୍ଷତ ଦେଇ କଲେକ ବରଣ ।
 ମେଷମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଦିନ
 ରୋହିଣୀ ନକ୍ଷତ୍ର ସେମ ତାର ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ବରଣ ଶ୍ରୀ ବାହୁଡ଼େ ଜଳଧି ରଞ୍ଜନ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଆପଣା ଭୁବନ ।
 ବିଶ୍ଵକର୍ମାକୁ ରାଜଣ ବହୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ
 ଶୁଭାମଣ୍ଡପ ଉପାସ ବୋଲଣ ବୋଲଲେ ।

ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ସେ ଶୁଭା ମଣ୍ଡପ ରଚିଲ
 ଧୂପମାଁ ସବା ପ୍ରାୟେକ ସବା ନିର୍ମାଣିଲ ।
 ବିଭର ସମ୍ଭାର କଲେ ପରମ ସାନନ୍ଦେ
 ଦୁହ୍ମର ନନ୍ଦନ ତାହା ଜାଣିଲେ ନାରଦେ
 କେହି ନ କହିଲେ ସେହି ଜାଣେ ସବକଥା
 ଯୋଗବଳେ ଜାଣନ୍ତି ସେ ସକଳ ବାରତା ।
 ମନେ ବିରୁଣ ନାରଦ ପାଇ ବଡ଼ ବ୍ୟଥା
 ହରିହର ଅଟନ୍ତି ସେ ଦୁହେଁ ସାମନ୍ତଥା ।
 ଏକଇ ଆତ୍ମା ଏ କଳି କରିବେ କେମନ୍ତେ
 ଉଚିତ ବେଢ଼ାର ଏହୁ ନ ଯୋଗାଇ ମନ୍ତେ ।
 ଏସନକ ବିରୁଣ ସେ କରି ଅନୁମାନେ
 କଳି ଉପଗତ ହେଲା ତାହାଙ୍କର ମନେ
 କି ପ୍ରକାରେ କଳି ହେବ ଦେଖିବା ଆନନ୍ଦେ
 ମହାକଳି ହୋଇବ ସେ ହରିହର ସୁଦ୍ଧେ ।
 ଏହାଙ୍କ କଳି ଦେଖିଲେ ପୁରବ ମୋପେଟ
 ତକ୍ଷଣେ ବିଜୟ କଲେ ବରୁଣ ନିକଟ ।
 ମନ ଯାନ ଆଗେହିଣ କଣ୍ଠୁ କା ନନ୍ଦନ
 ଦେଖି ଆସନ ତେଜିଲା ବରୁଣ ରଞ୍ଜନ ।
 ଗଉରବ କରି ତହୁଁ କଲା ପାଦପୂଜା
 ବସିଲେ ଆସନ ପରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ତନୁଜା ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଜଳଧି ରଞ୍ଜନ
 ରାଜ୍ୟରେ ଉତ୍ସବ ତୋର କେବଣ କାରଣ ।
 ବରୁଣ ବୋଇଲା ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣବ୍ରହ୍ମାବଧି
 ମାଳେନ୍ଦ୍ରୀ ନାମେଣ ମୋର ଦୁହିତାଏ ଅଛି ।
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦ ଯେ ବଳରାମଙ୍କର ପୁତ୍ର
 ତାହାଙ୍କୁ ଦେବ ଦୁହିତା କରିଅଛି ସତ୍ୟ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ରାଜା ମନ୍ଦ କୃତ୍ୟ କଲୁ
 ରାଣୀକୁ ନ ବୋଲି କିପାଁ ଆପଣେ ବରିଲୁ
 କାର୍ତ୍ତିକଙ୍କ ପାଇଁ କନ୍ୟା ବରିଛନ୍ତି ହର
 ମଣିରହମାଳା ଦେଇଅଛନ୍ତି କଣ୍ଠର ।
 ତାଙ୍କୁ ହୃଦ୍ କରିଲୁ କୁ କେହ୍ନେ ଆନ ବର
 କାର୍ତ୍ତିକେ ନ କଲୁ କିପାଁ ବରଣ ବେଢ଼ାର ।
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା କରି ହର ବାରାଣସୀ ଗଲେ
 ଦଶପୁ ଶିଶୁର ପଦ କାର୍ତ୍ତିକଙ୍କୁ ଦେଲେ ।
 ଏହା ଜାଣିଲେ କରିବେ କୋପ ଶତ୍ରୁନନ
 ମୁନିଙ୍କୁ ବୋଲେ ବରୁଣ ଦୋଷମାନ ଦେନ ।

ନ ଜାଣି ବରଲ ବଳରାମଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 ଏବେ ପ୍ରତିକାର ଦେବ କରିବା ଆପଣ ।
 ଶୁଣିଲି ନ ପରୁର ମୁଁ କଲି ଏଡ଼େ ଦ୍ରୋହ
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ବରଙ୍କୁ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ନ କହ ।
 ବରୁଣ ବଚନେ କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାସୁତ
 ଦ୍ବିତୀୟ ବରଣ ଦିଅୁ ନୁହଇ ଉଚିତ ।
 ଏତେକ କହି ନାରଦ ଗଲେ ଶୂନ୍ୟପଥେ
 କପିଳାସ ପୁରେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ଭୃତେ ।
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ବର ଅଗ୍ରତେ ମିଳି ବ୍ରହ୍ମାସୁତେ
 ବୋଇଲେ ତୋ କନ୍ୟା ଅନ୍ୟ ନେଉଛୁଯୁକତେ
 ବରୁଣ କନ୍ୟା ମାଳେନ୍ଦ୍ରୀ ନାମେ ଯେହୁବାଳୀ
 ଗୋହର ବିବାହ ଅର୍ଥେ ବରଲେ କପାଳୀ ।
 ସନ୍ତକ ଦେଇ ଅଛନ୍ତି ମଣିରହମାଳୀ
 ଏବେ ସେ ଆନେ ବରଲ ଏହା ନ ବିରୁର ।
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା କରିଥିଲେ ଯେଣୁ ତୋର ପିତା
 ତେଣୁ ବରୁଣ ନ ଦେଲ ତାହାର ଦୁହିତା ।
 ଦ୍ବିତୀୟ ଈଶ୍ବର ପଦ ଦେଇଛନ୍ତି ତୋତେ
 ଆବର ସମର୍ପଣ ସେ ଯାଇଛନ୍ତି ମୋତେ ।
 କେସନେକ ଏ କଥା ମୁଁ ନ କହିବି ଜାଣି
 ପଶ୍ଚାତେ କୋପ କରିବ ମୋତେ ଶୂଳପାଣି ।
 ନାରଦଙ୍କ ମୁଣ୍ଡୁ ଏହା ଶୁଣି ଦ୍ବିଶକାଶୀ
 କୋପେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ବଳିତ ହୋଇ ବଚନ ପ୍ରକାଶି ।
 ବରୁଣ ପୁରେ ପିବାକୁ ସଜ ହେଲେ ବାର
 ବିଜୟ କଲେ କାର୍ତ୍ତିକ ମୟୂର ପିଠିର ।
 ବିଶୁଳ ଉନ୍ମୁରୁ ତାଙ୍କ ଗୋହେ ବେନିକର
 ବୋଇଲେ ବାଟ କଡ଼ାଅ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ କୁମର ।
 ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଉନ୍ମୁରୁ ସେ ଡାକି ବାଣୀମାନ
 ଦେଖିଣ ସନ୍ତୋଷ ହେଲେ ବରୁଣ ରାଜନ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଆଳରେ ପୁରାଇଣ ଅର୍ଘ୍ୟ ପୂଜା
 ଉପହାର ଦେଲେ ତାଙ୍କୁ ରହାକର ରାଜା ।
 ପରମ ଜ୍ୟୋତି ପୁରୁଷ ଦ୍ବିତୀୟ ନିରଞ୍ଜନ
 ପରମ ଯୋଗୀ ପୁରୁଷ କୋଟି ମହାତମ ।
 କାଳାନ୍ତକ ପୁରୁଷ ତୁ ମୃତ୍ୟୁସେ ଆସନ
 ବିଦୁଷ୍ଟିତ ଲେଚନ ତୋ ପଦ ଦଳ ବର୍ଣ୍ଣି ।
 କାମଦେବ ପୁରୁଷ ତୁ ଅଟୁ ଜଗଜ୍ଜିତା
 ଅଭୁତ ଜାତ ହୋଇଲୁ ଦୁର୍ଗା ତୋର ମାତା ।

ତୋର ରୂପ ଦେଖି ଉପୁ କରେ ତୋର ପିତା
 ଦ୍ବିତୀୟ ଈଶ୍ବର ତୁହି ଜଗତ ବିଷାତା ।
 ଅବ୍ୟୟ ଅଳ ତୁହି ସେ ଅସୁରଞ୍ଜନ
 ସାସେ ନାଶକଲୁ ନାଶକର ଉଦ୍‌ୟମାନ ।
 ଦେବଲୋକ ରଖି ଅସୁରଙ୍କୁ କଲୁ କ୍ଷୟେ
 ସତ୍ତ୍ବମୁଖ ମଉଳି ତୋ ହୈମବତୀ ମାୟେ ।
 ଯୋଗବଳରେ ଧଇଲୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସପତ
 ଅଜପା ଜପି ତୋଷିଲୁ ତୁହି ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ରାବ ଦବସ ତୋହର ଅଟଇ ଏକର
 ଦେବ ପ୍ରସାଦେ ଅସପ୍ତ କ୍ଷୟ ଜାତ ହୁତ ।
 ଶତେ ତେଜ ମୂର୍ତ୍ତି ତୋର ଅଟଇ ଅନଙ୍କ
 ପିନାକ କୋଦଣ୍ଡ ପୁଣି ଶାରଙ୍ଗ ଅକଗ ।
 ଦ୍ବାଦଶ ଭୁଜ ତୋହର ମୁରତି ପ୍ରତପ୍ତ
 ତୁହି କୋପକଲେ ଦେବ କମିଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ପୁରୁଷେ ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର କଲେ ତୋତେ ସୁତ
 ରୁଷ ବାନର ସେନାଙ୍କ ହେଲୁ ସେନାପତି ।
 ତୋର ସାହାଯ୍ୟେ ଶ୍ରୀରାମ ଦୈତ୍ୟକଲେ ସାଧ
 ଦେବତାଙ୍କ ଲଗି ଦଶାନନେ କଲେ ବଧ ।
 ଭକତବତ୍ସଳ ଦେବ ଅଟୁ ଗୁରୁହଂସି
 ଏତେ ବୋଲଣ ବରୁଣ ବହୁ ପରଶଂସି ।
 ଅତୀତ ବରଷ ସୁଅ ଦୈତ୍ୟ ନାଶକଲୁ
 ଗିରିଜା ଦେବୀ ଧରମ ପୁତ୍ର ତୁ ହୋଇଲୁ ।
 ଏତେକ ସୁତ କରଣ ବରୁଣ ରାଜନ
 ବୋଲେ କେବଣ ନିମନ୍ତେ ଦେବ ଆଗମନ
 ଆଜ ମୁଁ ଦେଖିଲି ତୋତେ ସଫଳ ଜୀବନ
 ଏହା ଶୁଣି ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ସତ୍ତ୍ବାନନ ।
 କୁମାର ବୋଇଲେ ତୋର ମାଳେନ୍ଦ୍ରୀ ଦୁହିତା
 ବାଳକାନ୍ତ ବରଛନ୍ତି ମୋ ନିମନ୍ତେ ପିତା ।
 ସେ କନ୍ୟା ମୋତେ ପ୍ରଦାନ କର ଜଳସାଇଁ
 ଯୁବା କନ୍ୟା ଘରେ ରଖିବାର ନ ଯୋଗାଇ
 ରହାକର ବୋଇଲେ ତ ମୋର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ
 ତୁମ୍ଭର ପିଅର ତାକୁ ବରଛନ୍ତି କାହିଁ ।
 ନ ଜାଣି ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦେ ଆଣିଲି ମୁଁ ବର
 ମାଳା ଦେଇ ନିମନ୍ତେ ଶ୍ରୀ ସତ୍ୟବାକ୍ୟ କରି ।
 ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଲୋପ ସେ ନ କର ସତ୍ତ୍ବାନନ
 ବଳରାମଙ୍କ କ୍ରୋଧକୁ ନୁହଇ ଭଜନ ।

କାହମୁଣ୍ଡ ପାନେ ସଦା ବଳରାମ ଗୋଳ
 ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ତୁମ୍ଭେ ନ କର ସେ ଗୋଳ
 କୁମାର ବୋଲେ କି ରୂପେନେବେ ସେ ଦୁଲଣୀ
 ଏଣି ତୋ ଦଶବର୍ଗ ନାଶିବଇଁ ପୁଣି ।
 ଏହା ଶୁଣି ବରୁଣର ନେତ୍ର ବହେ ବାରି
 ଶତାନନ କୋପ ଦେଖି ଉରେ ଜଳଧାରା ।
 କରପଥ ଯୋଡ଼କରି କହଇ ଉତ୍ତର
 ଦୋଷାଦୋଷ କ୍ଷମାକର ଧୂଳିଟି କୁମର ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ନୃପବର
 ଭନିପୁରେ ଯା ମହିମା ଅଟେ ଅଗୋଚର ।
 ତାହାକୁ କିପାଇଁ ନାସ୍ତି କରୁ ନ ବିଚାର
 ଏହିକ୍ଷଣି ଭୁବନ ତୋ ଭାଙ୍ଗିଣ ସେ ପାତ ।
 ପଶ୍ଚାତେ ଯାହା କହିବେ ସିନା ହଳପାଣି
 କେମନ୍ତେ କରିବୁ ଏବେ କହୁଥି ହୋ ପୁଣି ।
 ମାଳାଦେଇ ଏବେ ତୁ କାହିଁ କେଶ୍ବରେ ବର
 ଏହୁ ବିବାହର ଦିନ ଆସିବେ ତୋ ପୁର ।
 ଦୁଇ ବର ଉଦ୍ଭାସୋଇ ଥିବେ ଦୁଇକଥ
 ମଧ୍ୟରେ ସମର୍ପିବୁ ତୁ ତୋହର ଦୁହିତା ।
 ଯେହୁ ପାରିବ ସେ ବଳେ ସେହି କନ୍ୟାନେଉ
 ମନରୁ ଭ୍ରାନ୍ତି ଫିଟିବ ତୋର ଦୋଷ ଯାଉ ।
 କାହିଁ କି ବୋଲେ ତୁମ୍ଭର ଏହି ଯେ ବିଚାର
 ଦେଖିବା ରାମକୃଷ୍ଣ ଯେ କେତେ ବଳିୟାର
 ଏସନ ବିଚାର ଯହୁଁ ଦେଲେ ବରୁଣକୁ
 ଏହା ଶୁଣି ବରଲେ ସେ କାହିଁ କେଶ୍ବରକୁ ।
 ଏସନ ବିଚାର ଯହୁଁ ବରୁଣ ବରଲ
 ତୋଷେ କାହିଁ କେସୁ କପିଳାସପୁରେ ଗଲ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ଯାହା ହେଲ ଶୁଣ ହେ ରାଜନ
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ପରୁରଲେ ରୋହଣୀନନ୍ଦନ ।
 ଗୁଲ ଶୀଘ୍ରେ ଯିବା ବାବୁ ବରୁଣ ଭୁବନ
 ସମସ୍ତ ସହ ବିଷା ଯୋଗାଡ଼ ଦେନିଣ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଦେବ ଏହା ନଯୋଗାଡ଼
 ଆମ୍ଭେ ସେ ପୁରକୁ ଯିବା ଉଚିତ ନୁହଇ ।
 କୁରୁପାଣ୍ଡବେ ନ କହ ଯିବାକ କେମନ୍ତେ
 ଏ କଥା ବିଚାର ସ୍ବାମି କର ହୃଦଗତେ ।
 ଏହାଙ୍କ ଗମନେ ପୁରଯିବ ସେହି ସ୍ଥାନ
 କେବଣୀଠାରେ ରହିବେ ଜଳଧି ଭୁବନ ।

ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବିବାହ କରି ଆସି କନ୍ୟା ଦେଲ
 ତା ଭୁବନେ କିମ୍ବା ଆମ୍ଭ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ପଲ୍ଲୀ ।
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ହକାର ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ଭାଇକୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ଯା ବରୁଣ ପୁଣି ।
 ଶୁଣି ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ମନରେ ହୋଇଣ ହରଷ
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦକୁ ତହୁଁ କଲେ ବରବେଶ ।
 ବ'ଜଇ ଶଙ୍ଖ ମନ୍ତ୍ରଣ ଟମକ ନିଶାଣ
 ଭେଷ୍ମ ମର୍ଦ୍ଦଳ ଶବଦ ଉଠେ ଘନ ଘନ ।
 ହାହୋଲାରେ ବସାଇଲେ ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦନ
 ବିମାନ ଆଗେହି ଯାନ୍ତୁ ସେ ମୀନକେତନ ।
 ବିରଜଇ ସେ ବିମାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତେଜ କାନ୍ତି
 ଥୋପା ଥୋପା ବିରଜଇ ତହିଁ ଗଜମୋତି ।
 ଶିରେ ସୀମନ୍ତ ବାହୁଟି ଶୋହେ ଜଗଦ୍ବଳା
 କଣ୍ଠରେ ଲମ୍ବେ ମୁକୁତା ମାଳ ଚଉପରା
 ପ୍ରସନ୍ନ ଆଦିତ୍ୟ ଜଣି ତେଜ ଅନର୍ଗଳ
 ନାନା ରହେ ଆଭରଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାଳ ।
 ହେଁଲେକେଁ କେହୁ ସୁନ୍ଦରପଣେ ତା ସମାନ
 ପୁରୋହିତ ରାଇ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଭଗବାନ
 ପୁରକୁ ଦେନିଣ ତୁମ୍ଭେ ଚଳ ହୋ ତୁରତ
 ବିରଜଇ ଦେନି ଆସ ବରୁଣ ଦୁହିତ ।
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦ କଣ୍ଠରେ ବରମାଳ ଭରି
 ଆଜ ବିଷା ବୋଲି ସେହି ଲଗ୍ନ ଅଛି ଧରି ।
 ଏସନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଯହୁଁ
 ପୁତ୍ର ଦେନି ପୁରୋହିତ ଚଳଗଲେ ତହୁଁ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ବରୁଣ ଭୁବନ
 ଦେଖିଣ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ଜଳଧି ରାଜନ ।
 ଶ୍ରୀପୁ ମଣ୍ଡପେ ବିଜୟ କଲେ ପୁତ୍ର ଦେନି
 ଆରମ୍ଭ କରେ ବିବାହ ବିଧି ନୃପମଣି ।
 ବଡ଼ ପବନ ଅଟଇ ଦେବ ଯେଉଁ ପୁର
 ସ୍ବର୍ଗ ପାସୋରନ୍ତି ଯହିଁ ବିଜେ କଲେ ପୁର ।
 ବସିଲେ ତହିଁ ପୁରୋଧା କୁମରକୁ ଦେନି
 ସ୍ବର୍ଣ୍ଣବେଶ ବିଶ୍ବକର୍ମା ଯା ଥୁଲ ନିର୍ମାଣି ।
 ଉପରେ ବାନ୍ଧିଲେ ସେହୁ ଝିନ ପାଟଛତ
 ବିଷା ବିଧାନ ଆରମ୍ଭେ ବିପ୍ରେ ବେଦପତି ।
 ନାରଦ ତାହା ଜାଣିଲେ ମନେ ଧ୍ୟାନ କରି
 ବିବାହର ବିଧାନ ତ ଯାଇଅଛି ସରି ।

ଏହି ଠାବରେ ହୋଇବ ବଡ଼ କୁତୁହଳ
 ହରିହର ବେନି ମଧ୍ୟେ ହୋଇବ ଯେ ଗୋଳ
 ଏତେ ବିଚାର ଗମନ କଲେ ମୁନିବର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ କପିଳାସ ପୁର ।
 ହିଲେଣି ଯି ପଣ୍ଡିତାଣ୍ଡ ଗଲଇ ଶରୀର
 କାର୍ତ୍ତିକ ଆଗରେ ଉତ୍ସବେଲେ ମୁନିବର ।
 ଶ୍ରେ ଦେବ ବନ୍ଧନ ଚଳ ବରୁଣର ପୁରେ
 ବିବାହ ଉତ୍ସବ ଏବେ ହେଉଛି ସେଠାରେ
 ଯୁବକଣ ଆବର ଯେ ରାଜା ଉପସେନ
 ସୈନ୍ୟ ସଖା ଦେନଆସି ଅଛଇ ପ୍ରୟାମ୍ନ ।
 ତୋତେ ପଠାଇ ବରୁଣ ଅଛୁ କନ୍ୟା ଥୋଇ
 ବିଳମ୍ବ ହୋଇଲେ ସେହୁ ଯିବ ବିଷା ହୋଇ
 ନାରଦ ବାକ୍ୟେ କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ବର ମହାପତି
 ଦ୍ଵାଦଶ ନେତ୍ର ବୁଲଇ ଅତି କୋପମୁର୍ତ୍ତି ।
 ତପଶେ ମଧୁର ପୁଷ୍ପେ ଦେବ ବିଜେକଲେ
 ବରୁଣ ରାଜାର ପୁରେ ବନ୍ଧନ ମିଳିଲେ ।
 ମନଯାନ ଚଢ଼ି ମୁନି ଯାନ୍ତି ପଛ ପଛ
 କହୁଁ କହୁଁ ବରୁଣର ଭୁବନେ ପ୍ରବେଶ ।
 ମଧୁର ମୁଣ୍ଡ ଶୁଣିଣ କାର୍ତ୍ତିକ କୁମାର
 ମଧୁର ପିଠିରେ ବିଜେ କଲ ମହାଶୀର ।
 ବରୁଣ ପୁରକୁ ସେହୁ ଚଳିଲ ବନ୍ଧନ
 ଦେଖିଣ ନଗର ଜନେ ହେଲେ ତୋଷମନ
 ଗମନ୍ତେ ପୃଥ୍ଵୀ ଦେଶ ଦ୍ଵିପ ଟଳମଳ
 ଶିବଗଣଙ୍କର ଡାକ ସମୁଦ୍ର ଉଲ୍ଲୋଳ ।
 ନବଲକ୍ଷ ଉତ୍ସରୁ ଯେ ବାଜେ ଅନ୍ତରାଶେ
 ସମାବେହେ ବିଜେ ଯାଇ କଲେ ବିରୁପାଶେ
 ବାଦ୍ୟନାଦ ଶବ୍ଦରେ କମ୍ପେ ମହାସ୍ଥଳୀ
 ପ୍ରୟାମ୍ନ ବୋଇଲେ କପାଁ ଅଛଲେ କପାଳୀ
 ବରୁଣ ବୋଇଲେ କପାଁ ବିଜେ ଶୁଲଧର
 ତାହାଙ୍କର ପୁଅ ଆସେ କାର୍ତ୍ତିକ କୁମର ।
 ପ୍ରୟାମ୍ନ ବୋଇଲେ ଯେବେ ଅଛଲେକ ଶୁଳୀ
 ବିଶ୍ଵଦରହିଁ ସଫଳ ହୋଇଲ ଆମ୍ଭର ।
 ଆଶିବା ଗୁଲ ହୋ ପୂଜାକର ମହାପତି
 ଏତେକ ବୋଲି ଚଳିଲେ ତହୁଁ ରତ୍ନପତି ।
 ବରବେଶେ ବସିଅଛୁ ସେ ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦ
 ବିସ୍ତେ ବେଦୀ ଗୁରୁପାଶେ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ବେଦ ।

ଗାର୍ଗ୍ୟ ପୁରୋହିତ ନାମ ଗୋଷ୍ଠ ଉଚ୍ଚାରନ୍ତି
 ବରୁଣ ଦୁହିତା ଦେନ ବସିଛନ୍ତି ବଡ଼ ।
 ପ୍ରୟାମ୍ନପେ କରନ୍ତି ସ୍ତ୍ରୀକାର ବରଣ
 କାର୍ତ୍ତିକେୟ ଅଗ୍ରତରେ ମିଳି କାମରାଣ ।
 ପୁରୁଷ ଆଳରେ ପଞ୍ଚରତନ ପୁରୁଷ
 କାର୍ତ୍ତିକେୟ କୁମରକୁ ପାଦ୍ୟ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇ ।
 ଓଳଗି ଖୋଇଲେ ଶତ ଦଣ୍ଡବତ ହୋଇ
 ପ୍ରଣାମ କର ବୋଇଲେ ଅପସର ଯାଇ ।
 ଆଜ ମୋର ସର୍ବକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇବ ସଫଳ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖିଲ ଆଜ ଦୁଃଖ ଶୁଲଧର ।
 ଏବେ ଆସ ବରୁଣର ପୁରେ ଦେବ ଯିବା
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦକୁ ଦେବ ବିଷା କରାଇବା ।
 ମଙ୍ଗଳ ମନାସି ତାକୁ ପ୍ରଜ୍ଞାଅର୍ଘ୍ୟ ଦେବା
 ଶୁଭେ ଶେଷ ହେଲେ ସ୍ଵାମି କରବଇଁ ସେବା
 ଏ ବଚନ ଶୁଣି କୋପ ଧୂର୍ଜଟି ନନ୍ଦନ
 ମୁକୁଟ କମ୍ପାଇ ଶିର ଫୁଣି ଘନ ଘନ ।
 ପ୍ରୟାମ୍ନ ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ବୋଇଲେ ବଚନ
 କେମନ୍ତେ କରୁଛ ପରକନ୍ୟାକୁ ହରଣ ।
 କେଉଁ ବିଚାରରେ ତୁମ୍ଭେ କରୁଅଛ ଏହା
 ରାଜକୁମାରୀ ନେବାକୁ ବଳଅଛି ପୁଣ୍ୟ ।
 ମୋ ପାଇଁ ଆଗହୁଁ ପିତା କନ୍ୟା ଛନ୍ତି ବର
 ଏ ମୋହର ଯୁବକାକି ବଳେ ନେବ ହରି ।
 ଆନଠାରୁ କନ୍ୟା ଯେହ୍ନେ ଆଣି ଶ୍ରେଷ୍ଠକର
 ତେମନ୍ତ ପର ବୁଝିଲ ତୁମ୍ଭେ ଏହି ପୁଣ୍ୟ ।
 ପ୍ରୟାମ୍ନ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାମି ମିଛେ କୋପ କରୁ
 ନ ବିଚାର କପାଇଁ ତୁ ତମ ମନେ ଧରୁ ।
 ପ୍ରୟାମ୍ନ ପ୍ରଣାମା ଏଣେ କରୁଅଛୁ ହୃଦେ
 ବିଶ୍ଵର ଶବ୍ଦେ ତେଣେ ପୁରଇ ଆନନ୍ଦେ ।
 ତାହା ଶୁଣି କୁମର ଯେ ବିଚାରଇ ମନେ
 ବୋଇଲେକ ବିଶ୍ଵର ହେଉଅଛି ତେଣେ ।
 ଏସନକ ବିଚାରଣ ମଧୁରୁ ଉତ୍ସର
 ବିଷ୍ଣୁଦାନେ ପ୍ରବେଶିଲ ବାର ଶକ୍ତିଧାରୀ ।
 ମଧୁର ରହିଲ ପ୍ରୟା ମନ୍ତ୍ରପର ତଳେ
 ବେଦୀରେ ଉଠିଲେ ଯାଇ ଅତି କୋପାନଳେ
 ରାଗେଣ ପଶିଲେ ଯାଇ କୁମରଙ୍କ ମେଲେ
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦ ଯେ ହସ୍ତ ଯୋଡ଼ିବାର ବେଳେ ।

କନ୍ୟାକୁ କୁମରମଣି ଧରି ହୋଧଭରେ
 ବିଜେ କର୍ଣ୍ଣକଟାଣକୁ ଧାଇଁଲେ ଶ୍ରୀକରେ ।
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦର ବେଗେ ଧଇଲେକ ବାଳ
 ବିଜୟ କର୍ଣ୍ଣକଟାଣ ମାଇଲେ ତଳାଳ ।
 କଟାଣ ବାଜନ୍ତେ ବେନଶଶ୍ଚି ତାର ଶିର
 କନ୍ୟାକୁ ବସାଇ ସାର ମୟୂର ପିଠିର ।
 ଯେତେ ଧନରହୁ ଥିଲା ସବ କଲେ ଜୁର
 ବରୁଣ ଲୁଚିଲା ଯାଇ ଜଳମୟପୁର ।
 ତାହା ଦେଖି ଅସାଷ୍ଟମ ରୁକୁଣୀ ନନ୍ଦନ
 ସୁମରଇ ପ୍ରଭୁ ବାସୁଦେବ ମନେ ମନ ।
 ଶ୍ରେ ସ୍ବାମୀ ଗୋବିନ୍ଦ ତୋର କଲି କି ବଦ୍ରୋହ
 କିମର୍ଥେ ପ୍ରଭୁଲୁ ସ୍ବାମୀ ଆନୁଠାରୁ ସ୍ନେହ ।
 ଏବେ ମୁଁ କିସ କରିବି ପୁଣି ତତ୍ତନାହା
 ଆପଦ ପଡ଼ିଲା ସ୍ବାମୀ କେହି ନାହିଁ ଯାହା ।
 ଆପଣେ ନ ମାରି ଦେବ ମରାଇଲୁ ପରେ
 ନିର୍ମାଣୀ ହୋଇଲୁ ସ୍ବାମୀ ବରୁଣର ପୁତ୍ରେ ।
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦ ପରାୟ ମରାଇଲି ଭାଇ
 ବଳରାମଙ୍କର ମୁଖ ଗୁହଁବି କି ଯାଇ ।
 ମୋହର ଜୀବନ ରହିଅଛଇ କିପାଇଁ
 ରଣଯାଗ କରି ମୁହିଁ ଏଥେ ମରିବଇଁ ।
 ଏତେକ ବୋଲି ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଧାଇଁଲେକ ବେଗେ
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ବରକୁ ଯାଇ ଓଗାଳିଲା ଆଗେ ।
 ଲକ୍ଷେ ଧାଠିଏ ସହସ୍ର ଅଶୀଏକ ଭାଇ
 ତନିପୁର କରି ଆଗେ ଓଗାଳିଲେ ଯାଇ ।
 ସେ ଯାହାର ଅସ୍ତ୍ର ଦେନି ମାରନ୍ତି ଗୋଡ଼ାଇ
 ତାହା ଦେଖି କାର୍ତ୍ତିକେୟ ଝେଷେ ଆଗେ ଧାଇଁ
 ସି ଶୂଳ ଗୁଲଇ ସାର ପିଟିଲୁ ତଡ଼ିତ
 ଏକା ପ୍ରହରେ ପଡ଼ିଲେ ତହିଁ ରତିପତି ।
 ଶ ମୁ ଗଦ ମିଳି ତହିଁ କରନ୍ତି ସମର
 ଶର ଏକ ପ୍ରହାରିଲା ଧୁର୍ଜଟି କୁମର ।
 ଜ୍ଞାନ ହାରିଣି ପଡ଼ିଲେ ବିଷ୍ଣୁ ଦୁଇବାଳ
 ଆବର ବାଳକମାନେ ହୁନ୍ତି ଅସମ୍ଭାଳ ।
 କପିଳାସ କନ୍ଦରରେ ଥିଲେ ବ୍ରହ୍ମଗଣ
 ତହିଁ କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ବରକୁ ଖୋଜି ନ ପାଇଣ ।
 ଖୋଜନ୍ତି ସେ କେଣେ ଗଲେବୋଲିଜଣେଜଣ
 କାଳ ବିନାୟକ ତଣ୍ଡ ପରତଣ୍ଡି ପୁଣି ।

ଖୋଜିବେ ରେଟିଲେ ଆମ୍ଭେ ବରୁଣ ଭୁବନ
 ଦେଖିଲେ କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ବର ସମର ଅଙ୍ଗନ ।
 ମହାଯୋଦ୍ଧା ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ପୁଷ୍ପମାନେ ମିଳି
 ତାହାଙ୍କର ସଙ୍ଗତରେ କରୁଛନ୍ତି କଳି ।
 ମହାକାଳ ବିନାୟକ ତଣ୍ଡ ସେ ପ୍ରତଣ୍ଡ
 ଭୁକୁଟି ନନ୍ଦକେଶ୍ବର ସମ କାଳଦଣ୍ଡ ।
 ମହାଯୋଦ୍ଧା ଅଟନ୍ତି ଏ ପୁଣି ମହାବଳୀ
 ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଜଣିବେ କେନ୍ଦ୍ର କରି କଳି
 ଯାହାଙ୍କର ଶସ୍ତ୍ର ଯାଏ ପଦ୍ମତରେ ପୁଟି
 ବିଗପାଳେ ନ ପାରନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁଟି କଣି ।
 ତାହାଙ୍କୁ ସମରେ କିସ କରିବେ ବାହୁତ
 ଶାମ୍ଭୁ ଗଦ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଏ ହେଲେ ପ୍ରାଣେ ହତ
 ଭୟକରି ବିଷ୍ଣୁ ପୁଷ୍ପମାନେ ପଳାଇଲେ
 ଗୋଡ଼ାଇ ପ୍ରହାର କଲେ ଭିକ୍ଷୁର ଦୁଲ୍ଲଲେ ।
 ମୋହେ ପଡ଼ିଲେ ସମରେ ବିଷ୍ଣୁ ପୁଷ୍ପଗଣ
 ଏକାବେଳେ ହେଲା ତାଙ୍କୁ ଅକାଳ ମରଣ ।
 ନିଃଶେଷ ହୋଇ ସମସ୍ତେ ଗଲେ ତହିଁ ନାଶ
 କନ୍ୟା ଦେନି କାର୍ତ୍ତିକେୟ ଗଲେ କଳାସ
 ତାହା ଦେଖି ବିରୁଦ୍ଧ ନାରଦ ସେ ତପୀ
 ନିଷ୍ଠେଁ ଏହାଙ୍କୁ ନାଶିଲି ମୁହିଁ ମହାପାପୀ ।
 କାର୍ତ୍ତିକକୁ ଦେଖାଇଲି କଲି ମନ୍ଦକୃତ୍ୟ
 ଅଦୋଷେ ମୁଁ ମରାଇଲି ବାହୁତ ପୁଣନ୍ତ ।
 କି ବୋଲି ବୋଲିବେ ମୋତେ କୃଷ୍ଣ ହଳପତି
 ଦଣ୍ଡି ତଡ଼ି ନାରଦ ସେ ଗଲେ ଦ୍ଵାରାବଣୀ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ପୁର କୁଶସ୍ଥଳ
 ମୁହିଁ ବିଜେ କରୁଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ କାମପାଳ ।
 ତାହାଙ୍କର ସନ୍ଧି ଥିରେ ମିଳୁ ତପଶାଳୀ
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖି ପୁଛା କଲେ ବନମାଳୀ ।
 ପାଦ୍ୟ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇ ପୂଜା କଲେ ହୃଷୀକେଶ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଥିଲୁ ବରୁଣର ଦେଶ ।
 ମାଳାମ୍ବର ବୋଇଲେ ସେ ଥିଲ ସେହି ସ୍ଥାନେ
 ବିଶ୍ଵଅର୍ପେ ଗଲେ ତହିଁ ଆମ୍ଭର ନନ୍ଦନେ ।
 ଦେବବର୍ଷି ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ସାବଧାନେ
 କହିବାକୁ ଅଛୁ ଧ୍ୟେ ତବ ବିଦ୍ୟାମାନେ ।
 ବରୁଣଦେବତା ଦେବ ମନ୍ଦକୃତ୍ୟ କଲ
 ହୁନ୍ତିର ପୁଷ୍ପକୁ ଆସି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ନେଲ ।

ତାହାର ଶରୀରା ପୁଣ୍ୟେ ବଢ଼ିଥିଲା ସ୍ବୟ
 ଶୁଭକାଳେ ଯାଇ ଯେବେ କଲ ମହାବ୍ରହ୍ମ ।
 ହାତଯୋଡ଼ି ହୋଇଥିଲା ସେ ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦ
 ଶେଷେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟତାପରେ ହେବଲା ତା କର ।
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦକୁ ମଝି କନ୍ୟା ଘେନିଗଲା
 ପ୍ରାୟଶ୍ଚୋଡ଼ାଳ ତାର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ କଲ ।
 କୋପାନଳେ ଚିନ୍ତା ଘେନି ମଇଲ ସକଳ
 ଶୁଳଦାତେ ନାଶଗଲେ ତୋର ପୁରବଳ ।
 ନାରଦ ବଚନେ ରାମକୃଷ୍ଣ ସେ ବିଜଳେ
 ମୂର୍ତ୍ତିଯାଇ ପଡ଼ିଗଲେ ରାମ ସନ୍ତତଳେ ।
 ଜୋଳକରି ହରି ଧରୁଁ ଉଠି କାମପାଳ
 ଉଚ୍ଚରେ ଶୋକଧୁନି କଲେ ନୟବାଳ
 କାନ୍ଦନ୍ତି ସେ ହା ହା ପୁଣି ବୋଲି ତେପାଣି
 ବାରକାପୁରେ ଶୁଭଲ ଉଦେ ଶୋକବାଣୀ
 ଶେଷସହସ୍ର ସେ ଅଷ୍ଟପାଠବଂଶୀ ରାଣୀ
 ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ତଳି ବଜ୍ରାଦାତ ଜାଣି ।
 ଉଚ୍ଚସ୍ବରେ କାନ୍ଦନ୍ତି ମାତା ପୁରକୁ ସୁମର
 ସମର ନାଶି ଆଖିଲୁ ମାୟାବଣୀ ହରି ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯାହାର ଜନନୀ ପିତା ଭଗବାନ
 ଅକଳିତ ପରହସନ ବହୁ ତୁ ପ୍ରହୁମ୍ଭ ।
 ଶୈଲେନ୍ଦ୍ରୀ ଚରରେ ତୋତେ ଅଛୁକେ ସମାନ
 ତୋର ବାବୁ ଧୁରୁବାଣ ଫୁଲ ଶରସନ ।
 ଅପୁର ପୁରର ବାବୁ କନ୍ଦର୍ପ ମୁରତି
 ଶିଖୁମନ୍ଦନ ତୁ ଗାରବର ତହବର୍ତ୍ତୀ ।
 ସତ୍ୟବତୀ ଜମ୍ବୁଗଣ କାଳିନ୍ଦୀ କମଳା
 ଏ ସବୁ ଯୁବତୀ ମୋହେ ପଡ଼ି ହେଲେ ଭୋଳା
 ରୋଦନ ଶବଦ ଯତେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଉଛୁଳି
 ପୁଣି ସୁମର କାନ୍ଦନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ବନମାଳୀ
 ସମ୍ବୋଧନ କରି ରାମ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ
 ଶୀର୍ଷ ଆଖିବା ଏହୁଶଖି ପୁରମାନ ।
 ଏତେ ବୋଲି ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ରେବତୀର ପତି
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ସୈନ୍ୟ ସାଜ ହୋ ଝଟତ ।
 ସବୁବିଧି ଭୋଜବିଧି ବୃଷ୍ଟି ବଂଶ ମୋର
 ଅନ୍ଧକବଂଶ ସେ କୁରୁବଂଶୀ ମୋହର ।
 ବିଜୟସ୍ବ ବଂଶ ଘେନି ହୋଇଲେ ବାହାର
 ସାତବିଶି ସାଦବକୁ ଘେନି ସଂଚର ।

ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ଚଢ଼ି କୃଷ୍ଣ ହେଲେ ସଜ
 ବଳରାମ ଆଗେହିଲେ ରଥ ତାଳଧ୍ବଜ ।
 ଉଗ୍ରସେନ ରାଜା ଘେନି ସକଳ ସଜନି
 ରଥ ଗଜ ଭୂରଜମ ଶ୍ରେଣୀବାଜୀ ଘେନି ।
 ବାରକାପୁରୁ ବାହାରି ହେଲେ ସବେ ରୁଣ୍ଡ
 ବାଦ୍ୟନାଦ ଶବଦରେ କମଳ ବୃହ୍ମଣ୍ଡ ।
 ତାହା ଦେଖି ଭାଲନ୍ତି ସେ ନାରଦ ମହର୍ଷି
 ପୃଥ୍ବୀ ଘୋଷି ଯାଉଛନ୍ତି ସବୁ ଗୋକବଂଶୀ ।
 ଏହାଙ୍କ ମୁଖେ ପଡ଼ିଲେ ହେବେ ସବେ ଧ୍ବଂସ
 ନ ପୁଣି ଏ କାର୍ତ୍ତିକକୁ କରନ୍ତି ବିନାଶ ।
 ବେଗେ କହିବି ଯାଇ ମୁଁ ଷଣ୍ଢାଭୂର ପାଶେ
 ଏମନ୍ତ ବିରୁଦ୍ଧ ଗଲେ ମନର ବିରସେ ।
 ଏତେ ଭାଲି ନାରଦ ସେ ଚଳିଲେ ଭୂରତେ
 କାର୍ତ୍ତିକକୁ ଦେଖିଲେ ସେ କୈଳାସ ପବତେ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଶିଶୁରଙ୍କ ପୁର
 ସମସ୍ତେ ଘେନି କୋପେ ଆସନ୍ତି ଅରୁଦ ।
 ପୁରଛଲେ ରାମକର କୋପ ଅସ୍ତମିତ
 ଅନାରଣେ କପାଇଁ ତୁ ମାଇଲ ତା ପୁର ।
 ତାଙ୍କ କୋପେ ଆବର କି ଧରିବୁ ଶାବନ
 କେବଣ କାରଣେ ବାବୁ କଲୁ ରେ ନିଧନ
 ଯାତବଂଶ ଘେନି ଏବେ ଆସୁଛନ୍ତି ବାହୁ
 କର ଉପାୟ ତୁ କନ୍ୟା ସହ ଯିବୁ ନାହିଁ ।
 ଦନ ଗିରି କନ୍ଦରରେ ଠାବ ଟିକେ ନାହିଁ
 ଏ କନ୍ୟାକୁ ଘେନି ଏବେ ସମ୍ଭାଳିବୁ କାହିଁ ।
 ପାଞ୍ଚନୋଶ ବେଢ଼ି ଥାଟ ଆସନ୍ତି ଗୋଡ଼ାଇ
 ତାହା ଦେଖି କାର୍ତ୍ତିକେୟ ମୟୂର ଉଡ଼ାଇ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୋର ଏକ ବିପରୀତ
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଦେଖି କପା ହୋଇଲୁ ନିସତ ।
 ଦ୍ବିତୀୟ ଶିଖର ପଦ ହର ଦେଲେ ତୋତେ
 ବୋଲିବେ ପିଲାଲ ଗଲ ଛଦ୍ରମେ ନିସତେ ।
 ପ୍ରାକର୍ମେ ଜଣିଲେ ଦିନା ନେବୁ ତୁ କୁମାରୀ
 ଚଉର୍ଥୀ ପଶେ ନେଲେଟି ହୁଏ ହତ୍ୟାସର ।
 କନ୍ଦର ସହତେ ଭାଙ୍ଗି କଇଲାସ ନେବେ
 ଶିବଚଣକୁ ବହୁତ ଶାସ୍ତି ପୁଣି ଦେବେ ।
 ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ନ ସୁଝିବେ କେହି
 ତୋର ପିଲାତେ ସମସ୍ତେ ନାଶିଯିବେ ତହିଁ ।

ପ୍ରମାଦ ଚିନ୍ତା ତାଙ୍କ ଧୂସର ମାଲକୁ
 କୋପେ ତୁ ଆଗେ ଅନ୍ୟ ଗୋଟି ଜାତକକୁ
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନରେ ରହିଲେ ସେ ସ୍ବନ
 ହସ୍ତେ ଗଦାବର ଧରି ଆରମ୍ଭିଲେ ହସ୍ତ ।
 ଚଉଦକୋଟି ଯେ ଶିବଗଣ ଘେନି ଯିବି
 ଉପାସେନ ବଳରାମ ଗୋବିନ୍ଦ ମାରବ ।
 ଯଦୁ ଶ୍ରେଙ୍ଗବୀକୁ ମୁଁ ମାରବ ବିକୋଳ
 ପାଲଟିଲେ କାର୍ତ୍ତିକେୟ ଦକ୍ଷିଣ ମୂରତି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଭେଟିଲେ ବାଟେ ଶିବର କୁମର
 ଆଗର ଶଙ୍ଖେ ଦେବ ସ୍ବାମୀ ହଲପର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଦେବ ଶୁଣ ହଳହସ୍ତ
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ବରଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭେ କୋପ ନ କର ତ
 କୁହିବା ନା ପୁଅଙ୍କୁ ସେ ମାଇଲ କପାଳି
 ତୁମ୍ଭେ ରହିଥାଅ ମୁହିଁ ବୁଝେ ଏହା ଯାଇ ।
 ନ କୁହ କୋପ କଲେଟି କୁହିବେ ନା ହର
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା କରି ଗଲେ ବାରାଣସୀ ପୁର ।
 ଏ କଥା ଯେବେ ଜାଣିବ ଦେବକାଣ୍ଡ ବାସୀ
 ପଛେ ଦୁଷଣ କଷଣ ଦେବେ ଏଥେ ଆସି ।
 ଏ ବଚନ ଶୁଣି ରାମ ସହରରେ କୋପ
 ଗୋବିନ୍ଦ ମିଳିଲେ ଯାଇ କାର୍ତ୍ତିକ ସମୀପ ।
 ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ଶୁଣ ମହାସେନ
 କମର୍ଥେ ପୁଷ୍ପମାନଙ୍କୁ କଲୁ ତୁ ନିଧନ ।
 ଏହା ଶୁଣି କାର୍ତ୍ତିକେୟ ମହାକୋପମନ
 ଅଧର କମ୍ପାଇ ସେହୁ ବୋଇଲେ ବଚନ ।
 ବରୁଣ ଦୁହିତା ନାମ ମଳେନ୍ଦ୍ରୀ ସୁଦତ୍ତ
 କମର୍ଥେ ତୋ ପୁତ୍ର ନେଉଥିଲୁ ତାକୁ ହର ।
 ବାଳକାଳୁ ବରିଛନ୍ତି ଭିକ୍ଷୁରେ ଯାହାକୁ
 କପା ନେଉଥିଲେ କହ ତୋ ପୁତ୍ର ତାହାକୁ
 ଆଗତୁ ବରିଛୁ ମୋତେ ବରୁଣ ଭାସା
 ତୁମ୍ଭେ କେଉଁମତେ ବିଷା ହୁଅ ନାହିଁ ଲଜ୍ଜା ।
 ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ପଠାଇଦେଲେ ନ ପାଇଲ ଲଜ
 ମୋ ପତ୍ନୀ ନେବାକୁ ପୁଣି ଧାଇଁଅଛ ଆଜ ।
 ନିଶ୍ଚୟରେ ମରାଇବ ଯଦୁବଂଶ ସୈନ୍ୟ
 ମଣିଛୁ କି ମୋତେ ଆନ ନୃପତି ସମାନ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ମରାଇ କିବା ଆଗେ ଯିବ ବର୍ତ୍ତି
 ଗରୁଡ଼ ସହସ୍ରରେ ମାରିବ ବିକୋଳ ।

ଯୁଦ୍ଧକ ବୋଲି କୋପ କଲ ମହାଶୟୀ
 କରେ ଧରି ବୁଲଇଲୁ ଯି ଶୁଲ ଶକତି ।
 କୋପେଣ ନେଇ ପିଟିଲୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉପର
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ବାଜି ହେଲୁ ଶତଚକ୍ର ।
 ପରନାଶ ହରି ନେଉଥିଲୁ ପର ଆଜ
 କେମନ୍ତେ ତୁ କରି ଏହା କହୁ ରେ ନିର୍ଲଜ୍ଜ
 ବିରଥ ହୋଇଲେ ଯଦୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ରମ୍ୟ ଦୀପରେ ଥିଲୁ ବିନତା କୁମର ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ସୁନରେନ୍ଦ୍ର ମିଳିଲୁ ଛୁମ୍ବରେ
 ମଧୁହାରୀ କଲେ ବିଜେ ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ।
 କାର୍ତ୍ତିକ ରହିଲୁ ରଥେ ମଧୁର ଉପର
 ଗରୁଡ଼ ଧୂସରେ ବିଜେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ତାହା ଦେଖି ବଳରାମ ନ ପାରିଲେ ସହ
 ସେସନେକ କାଳାନଳ ବହି ଯାଏ ଦହ ।
 ତାଳଧ୍ବଜ ରଥରୁ ସେ ପଡ଼ିଲେକ ଡେଇଁ
 ମୁଷଳ ପିଟିଲେ ଦେବ କାର୍ତ୍ତିକକୁ ନେଇ ।
 ମଧୁର ଲେଟି ପଡ଼ିଲୁ ମୁଷଳର ଘାତେ
 କଦଳୀ ତରୁ ଲେଟଇ ଯେହ୍ନେ ବାତାଘାତେ
 ଯିଶୁଲ ପିଟିଲୁ ସ୍ବୟ ହୋଇ କୋପମୁର୍ତ୍ତି
 ଶୂନ୍ୟରେ ଭ୍ରମି ଆସନ୍ତେ ଯିଶୁଲ ଶକତି ।
 ବାମଭୁଜେ ଧଇଲେ ତା ରେବଣର ପତି
 ସିଦ୍ଧଶେ ସେ ମହା ଘୋରନାଦେ କଲେ ଶ୍ବତି
 କୋପେ ତାହା ମହାସେନ ପିଟିଲୁ ନଠାଇ
 ଉପଡ଼ି ପଡ଼ିଲୁ ବାଣ ଭୃଣପ୍ରାୟ ହୋଇ ।
 ତାହା ଦେଖି ବଳରାମ କୋପେ ଗଲେ ଧାଇଁ
 ସେ ଯିଶୁଲ ଶକ୍ତି ଘେନି ପିଟିଲେ ତୁହାଇ ।
 ପଡ଼ିଲୁ କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ବର ତଳେ ମୁକ୍ତି ଯାଇ
 କନ୍ୟାକୁ ଧଇଲେ କୋଳକରି ଯଦୁଧାଇଁ ।
 ଗୋଡ଼ାନ୍ତି ଯାଦବ ସୈନ୍ୟ ପଛେ ମହାଘୋଟି
 ଶିବଗଣମାନଙ୍କୁ ଯେ କରି ଶରଚୁଣ୍ଡି ।
 ଗଦା ବୁଲଇ ମୁଷଳ ଘେନି କେନ୍ଦ୍ର ପିଟି
 ପଡ଼ିଲେ ସେ ଅସାଷ୍ଟମ ହୋଇ ମହାଲେଟି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ପାଶେ ମିଳିଲେ ରୋହିଣୀ ତନ୍ଦ୍ର
 କରେ ଶୟ ଧରି କରେ ସଂଗ୍ରାମେ ବିଜୟ ।
 ସହସ୍ର ସହସ୍ର ଶର କୋପେଣ ପ୍ରହାର
 ଏକ ପ୍ରହାରକେ ହରି ଚଉଦବଂଶ ମାର ।

ଚତୁର୍ଥ ଶ କୋଟି ଶିବଗଣଙ୍କୁ ସହାରି
 ମଳେନ୍ଦ୍ରୀ କନ୍ୟାକୁ ଯାଇ ଆଣିଲେ ମୁରୁରୀ ।
 କନ୍ୟା ଦେବୀ ଆସି ବିଜେ ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ
 ବସି ଶୁବନେ ବିଜେ କଲେ ଦାମୋଦରେ
 ତାହା ଦେଖି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେ ମନେ ମୁନିବର
 କି ବୋଲି ବୋଲିବେ ମୋତେ ନିପୁରନ୍ତବର
 ବହୁଦତ୍ୟା କରି ହର ଗଲେ ତପକର
 କାର୍ତ୍ତିକକୁ ସମର୍ପିଲେ ମୋର କର ଧର ।
 ଗୋଇଲେ ଲଗଇ ତୋତେ ଏହା ପପୟୁଣ୍ୟ
 ଦେବଙ୍କର ଉପରେ ତୁ ଦେବରାଶି ପୁଣି ।
 ଏବନକ ବୋଲି ମୋତେ ଗଲେ ଯିଲେତନ
 ଏବେ ମୋହର ଦେଖନ୍ତେ କାର୍ତ୍ତିକ ନିଧନ
 ଏହା କିପାଁ ନ କହିବ ଶିଶୁରଙ୍କ ଆଗେ
 କେମନ୍ତେ ବଞ୍ଚିବ ମହାଯୋଗୀଙ୍କର ରାଗେ ।
 ଏତେ ବୋଲି ମନଦଣ୍ଡ ଉଡ଼ାଇଲେ ଖରେ
 ପ୍ରବେଶ ହଟକେଶ୍ୱର ପୁରେ ମୁନିବରେ ।
 ନାରଦଙ୍କ ଶିଶୁର ସେ ଦେଖି କଲେ ପୁଜା
 ମଣିମୟ କଙ୍କଣ ସେ ଅର୍ଘ୍ୟରତ୍ନ ଖଞ୍ଜା ।
 କୁଣ୍ଡଳ ଦେଇଣ ପୁତ୍ରାକଲେ ସିଲେତନ
 କୁଣ୍ଡଳ ବାରତା କହ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 ଶେମେ ଅଛନ୍ତି କି କହ ମୋତେ ମୋର ଗଣ
 କଷ୍ଟ କାହାର ମନରେ ନାହିଁ ତ କି ପୁଣି ।
 ଉପାତ ଅରଣ୍ଧ୍ର କିଛି ନାହିଁ ନା ଭୁବନେ
 ଶେମେ ଅଛନ୍ତି ଦେବତାମାନେ କି ଗଗନେ ।
 ଶେମେ ବାସବ ଦେବତା କରୁଛି କି ବୃଷ୍ଟି
 ଦୈତ୍ୟ ଦାନବାଦ ରାୟ ନାହିଁ ତ ଅରଣ୍ଧ୍ର ।
 ପୃଥିବୀରେ ହେଉଛି ନା ଶୟ୍ୟ ଉତପତ୍ତି
 ଉଲେ ଅଛନ୍ତି କି ମୋର ସ୍ୱୟ ଗଣପତି ।
 ଶୋକେ ଗଦଗଦ ସ୍ୱରେ ବୋଲନ୍ତି ନାରଦ
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱରକୁ ତୋର ପଡ଼ିଲା ପ୍ରମାଦ ।
 ଶିଶୁର ବୋଇଲେ ମୁନି ଦୁଇ ଭୁବନକୁ
 ପରମାନନ୍ଦକୁ ମୋର କାହିଁ ହରାଇଲୁ ।
 ଶେଷ ଶମୁପଣ ନେଇ କାହିଁ କରାଇଲୁ
 ଗାରିବାଜିତକୁ ମୋର କାହିଁ ନିବାରଣିଲୁ ।
 ଧନୀର ବାଣ୍ଟଲେ ଦେବେ ସ୍ୱର୍ଗେ ସୁଧୁ ରହି
 ତୁ ମାରିବାକୁ କେନ୍ଦ୍ର ଉପୁଜିଲା ମଣ୍ଡା ।

ନାରଦ କହିଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଆଦିକର୍ତ୍ତା
 ବାଳକାଳେ ବରଲୁ ତୁ ବରୁଣ ଦୁହିତା ।
 ବଳରାମ ପୁତ୍ରକୁ ବରଲୁ ସେ ବରୁଣ
 ତାର ବିଭାକାଳେ ଯାଇ ତୋହର ନନ୍ଦନ ।
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦର ଶିର ଛେଦ ଖଡ଼ଗରେ
 କନ୍ୟା ଦେବୀ ଆୟୁଧକୁ କପିଳାସ ପୁରେ ।
 ସୈନ୍ୟ ଦେବ ଗୋଡ଼ାଇଲେ କୃଷ୍ଣ କାମପାଳ
 ମୁଷଳ ଦେବୀ ମାଇଲେ ତୋହର ସେ ବାଳ
 ଚଉଦକୋଟି ସେ ଶିବଗଣଙ୍କୁ ସହାରି
 ମାଳେନ୍ଦ୍ରୀ କନ୍ୟାକୁ ନେଲେ ଜଳେଶ୍ୱରପୁରୀ
 କାର୍ତ୍ତିକ ନିଧନ ଶୁଣି ଦେବ ଶୂଳଧର
 ଅଶ୍ରୁଜଳ ନୟନରୁ ବହେ ଝର ଝର ।
 ପାଇଲେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେବ ସିପୁରୀ
 ଶୋକଜଳେ କାର୍ତ୍ତିକେୟ ଶୁଣମାନ ପୁରୀ ।
 ଆହା ପୁତ୍ର ସ୍ୱୟରେ ତୁ ମଣିଭଦ୍ରା ସରି
 ଦେବତାକୁ ରଖିଲୁ ତୁ ତାରକାକୁ ମାରି ।
 ସିଲେକ୍ୟେ ଅସ୍ତ୍ରାଣ୍ୟ ଯାର ଅଟେ ପରସ୍ତମ
 ବାରେ ଉପେକ୍ଷା ନ କଲେ ତାକୁ ବଳରାମ ।
 କରନ୍ତି ସ୍ୱେଦନ ପୁରକଷ୍ଟେ ଶୂଳଧାରୀ
 ନାରଦ ତାହାଙ୍କୁ ବହୁ ସମାର୍ଜନା କରି ।
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଦୋଷ କିପାଁ ସହସ୍ର ତାଙ୍କର
 ଅସ୍ତ୍ରାଣ୍ୟ ଦୋଷ କଲେଣି ସେମାନେ ମୋହର
 ଶଶପୁଷ୍ପମାନଙ୍କୁ ସେ ମାଇଲେକ ସେଲେ
 ତୋତେ କି ମାରନ୍ତେ ଥିଲେ ମୁହିଁ ଯୁଦ୍ଧକାଳେ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଯାହା କଲେ କାମପାଳ
 ତା ତହୁଁ ଅଧିକ ତେଜସ୍ୱୀୟ ନନ୍ଦବାଳ ।
 ଜଗତଜନେ ତାହାର ଦୁଷ୍ଟପଣ ଜାଣି
 ତୋର ତୁଲେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆସି କରେ ପୁଣି ପୁଣି ।
 ଭାରତର ନିବାସି ତୁ ପାରୁ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱର
 ତିପୁର କନକ ନାମେ ନାଣିଲୁ ଅସୁର ।
 ତୋତେ କାହୁଁ ଜଣିବେ ସେ ଧଳୀ ଜଗନ୍ନାଥ
 କୈଳାସ ବାସୀ ବୋଇଲେ କହିଲ ଯଥାର୍ଥ ।
 ସକଳ ପୁରକୁ ତୁହି ଭ୍ରମିଯାଉ ନିତ୍ୟ
 ଏବେ ସେ ଜାଣିଲି ଥାଉ ତୁହି ଆମ୍ଭ ହିତେ ।
 ନାରଦ ବଚନ ଶୁଣି ପାଦଶାଳ ବର
 ପଞ୍ଚବନ୍ଦନ ମଉଳି କମ୍ପେ ଥରହର ।

ନନ୍ଦକେଶରକୁ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଦେବ ହର
 ବୃଷଭବାନ ମୋର ବେଗେ ସଜଳର ।
 ମାରିବଇଁ ସଦୃଶ କାନ୍ଥ ସଙ୍କର୍ଷଣ
 ଯାବତ ଚନ୍ଦ୍ରାକେ କଥା ରହିଥିବ ଜାଣ ।
 ମୃଗସେନ ବସୁବାର ଏ ଦୁଇ ରାଜନ
 ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସେବା କରୁଥାନ୍ତି ପ୍ରତିଦିନ ।
 ବର ମାଗ କୋଲି ତାଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ସିଶୁଳୀ
 ସେ ବେନଦୈତ୍ୟବୋଇଲେ ଶୁଣହୋ କପାଳି
 ଶ୍ରୀହରି ଅଟନ୍ତି ସିନା ଆମ୍ଭର ବଲ୍ଲୀ
 ତାହାଙ୍କୁ ସଂଗ୍ରାମେ ଆମ୍ଭେ ଜଣିବୁ ନା ଧର ।
 ଏସନକ ବର ଦିଅ ସ୍ୱାମି କୃତ୍ତିବାସ
 ଧୂଳିଟି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ଆସ ।
 ତୁମ୍ଭର ଆଗେ ତାହାଙ୍କୁ କରିବଇଁ ନାଶ
 ଆମ୍ଭର ବଲ୍ଲୀ ହେଲେ ଯିବେ ଯମପାଶ ।
 ଅନେକ କାଳରୁ ସେବା କରିଛ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ
 ତାହାଙ୍କୁ ଧରିଣ ଦେବା ଆମ୍ଭେ ସେ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ
 ଶିବଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ପାଇ ରଜା ବସୁବାର
 ଅଷ୍ଟକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ସେହୁ ଦେନିଲ ସଙ୍ଗର
 ପାଞ୍ଚକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ମୃଗସେନ ସଙ୍ଗେ ଦେନ
 ବୁଧ୍ନ ରାଜାଙ୍କର ତେରକୋଟି ସେ ସରନ ।
 ଆଶିଲ ନନ୍ଦକେଶର ବୃଷଭକୁ ଯାଇ
 ବିବଧ ରଙ୍ଗରେ ଘଣ୍ଟି ଘାଡ଼ିବ ସଜାଇ ।
 ବୃଷଭ ପିଠରେ ବିଜେ ଦେବ କାଶୀବାସୀ
 ପାତାଳ ଭୁବରୁ ତେଜ ବିଜେକରି ଆସି ।
 ତେରଲକ୍ଷ ଡମ୍ବରୁ ସେ ତିନିପୁର ଯାସି
 ନାରଦଙ୍କୁ ବୋଲନ୍ତି ସେ ଦେବ ଶଶିବାସୀ ।
 ଯେବଣଠାରେ ମୋହର ପୁଅ ପଡ଼ିଅଛି
 ତହିଁକି ବାଟ କଡ଼ାଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବସି ।
 ନାରଦେ ବୋଇଲେ ତୋର ପୁତ୍ରକୁଦେଶନେ
 ହସ୍ତ ପାଦ ନ ଚଳିବ ନିଜ ପ୍ରାଣ ଆନ୍ତେ ।
 ଯେବଣଠାବେ ଅଛନ୍ତି ହରି ବଳରାମ
 ତାହାଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ତୁମ୍ଭେ କରିବ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଈଶ୍ୱର ବୋଇଲେ ମୁନି କହିଲ ଯଥାର୍ଥ
 ଆଗ କଷ୍ଟ ପାଇବି ନା ଦେଖି ପୁଅ ହତ ।
 କେବଣଠାବେ ଅଛନ୍ତି ବସୁଦେବ ସୁତେ
 ତହିଁକି ବାଟ କଡ଼ାଇ ନିଅ ତପୋବନ୍ଦେ ।

ହରଷତର ଆଶୁ ସରି ଯାନ୍ତି ତପୋନିଷ୍ଠ
 ଚନ୍ଦ୍ରାଗ୍ରା କୂଳେ ହେଲୁ ଧୂଳିଟିର ଭେଟ ।
 ଅନର୍ଚ୍ଚାନ ହୋଇ ତହିଁ ଗଲେ ମହାମୁଖ
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କର ସନ୍ଧି ଧରେ ବିଜେ ପୁଣି ।
 ଦେଖିଣ ପୁଳିଲେ ସ୍ୱାମି ଶ୍ରୀମଧୁସୂଦନ
 ଭିଆଇ ଅଇଲ କିଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 ହଳୀମୁଖ ଚାହିଁ ମୁନି ବଚନ ବୋଇଲେ
 ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଦେବ ଈଶ୍ୱର ଅଇଲେ ।
 ମୃଗସେନ ବସୁବାର ଏ ଦୁଇ ରାଜନ
 ଅଞ୍ଜନ ଦୈତ୍ୟର ସେହି ଅଟନ୍ତି ନନ୍ଦନ ।
 ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବର ପାଇ ସେ ବେନ ଦମ୍ଭକ
 ଘୋର ସଂଗ୍ରାମ କରିବେ ବହି ମହାତେଜ ।
 ନାରଦ ବଚନେ ରାମ ହୋଧରେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳ
 ହସ୍ତେ ତୋଳି ବୁଲଇଲେ ଲଙ୍ଗଳ ମୁଷଳୀ ।
 କୋଟି କୋଟି ସିଂହ ପ୍ରାୟ ଯାର ପରାକ୍ରମ
 ଗଣ୍ଡାଏ ଯୁଗ ଯାହାର ନିମିଷକେ ଭ୍ରମ ।
 ନରକାର ପୁରୁଷ ସେ ନାହିଁ କୁଳଗୋପ
 ଶିରରେ ସପତଂଶୀ ଧବଳତ ଗାଧ ।
 କାଦମ୍ବର ପାନେ ସ୍ୱାମୀ ଅହର୍ନିଶି ଶ୍ରେଳା
 ପରମ ଯୋଗୀ ଜ୍ଞାନ ସେ ନରକାର ବଳା ।
 ଘୋର ନାଦ କରି ରାମ କଲେ ସିଂହରଡ଼ି
 ମେରୁ ମନ୍ଦର ପର୍ବତ ପଡ଼ିଲକ ଝଡ଼ି ।
 ଉପରୁ ଉଲ୍‌କାପାତ ହେଲୁ ଘନ ଘନ
 ପୃଥିବୀ କମି ଲ ବଜ୍ର ପଡ଼ିଲ ସମାନ ।
 ଦଶଦିଗ କମି ଗଲ ସ୍ୱର୍ଗ ବଜ୍ରଧାରୀ
 ସିନ୍ଧୁସୋଷ ପ୍ରାୟେ ଶୁଭେ ନାଦ ଦିଗରୁଣି ।
 ସଦାଶିବ ବିଜେକଲେ ତହିଁ ମହାଧତ
 କୃଷ୍ଣ ବଳରାମ ହେଲେ ଦକ୍ଷିଣ ମୁରତି ।
 ରାମଙ୍କୁହିଁ ତିଆରନ୍ତି କମଳାରମଣ
 ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ କୋପ ଦେବ ନ କରିବ ପୁଣି ।
 ମୁହିଁ ଆଗ ଯାଇ ବାରେ ପରୁରଇ କଥା
 ଅନାଦି ନାଥ କପାଇଁ ପାଇବେ ସେ ବ୍ୟଥା
 ନାରଦ ବହୁତ ମନେ କରିଛନ୍ତି ହସ୍ତ
 ତାହାଙ୍କ ବଚନେ ଆସିଛନ୍ତି ସଦାନନ୍ଦ ।
 ଆବର ମରିଛୁ ତାଙ୍କ ତନୟ ସେ ସ୍ୱଦ
 ତେଣୁ ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କର ବଡ଼ଅଛି ହୋଧ ।

କୋପଣୀ କରବା ନା ଯୁଗଧାରୀ ମଲ୍ଲ
 କଳହନ ନୋହୁ ନାଥ ସବୁ ହେଉ ଭଲ ।
 ଶେଷେ କହି ରାମକୁ ତଥାରି ମୁରରୀ
 ସଦାଶିବ ସନ୍ଧିଧକୁ ଗଲେ ମଧୁହାରୀ ।
 ଯୁ ଗୋବିନ୍ଦେ ପଛେ ଅଛନ୍ତି ଉଦ୍ଧର
 ରଥ ରଥୀ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ସେ ନ୍ୟ ପଟୁଆର ।
 ବଜାଇ ଅନେକ ତୋଳ ଦମା ଶଙ୍ଖ ବାଦ୍ୟ
 ରଥ ଗଜ କବା ଜହ୍ନ ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ର ।
 ଶୟମାନ ନିନ୍ଦୁଛନ୍ତି ରବିର କରଣ
 ବୃଷଭ ପିଠିରେ ବିଜେ ପନଗ ଭୂଷଣ ।
 ପଞ୍ଚମୁଖର ମଉଳି ଘୋଟେ କି ଗଗନ
 ଶିରେ ଜଟାଜୁଟ ଅଙ୍ଗେ ପାଂଶୁ ବିଲେପନ ।
 ଖଟାଙ୍ଗ ପିନାକ ଧନୁ ସିଣ୍ଡୁଳ ଶକତି
 ଭୟ ଆଉରଣ ନାଥ ଚନ୍ଦ୍ରମୋଳି ମୁଖି ।
 ଦେଖି ମାଧବ ଗରୁଡ଼ ପିଠିରୁ ଓହ୍ଲାଇ
 ପାଦ୍ୟ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେନ ନାଥ ବେଗେ ଚଳିଯାଇ
 ଦେବଣ ଠାରେ ଅଛନ୍ତି ଅନାଦି ଗୋସାଇଁ
 ଅର୍ଘ୍ୟ ପୂଜା ଦେଉଁ ଦୂରୁ ଓଲଟି ମେଲଇ ।
 ସେସନେକ ଘୋଟେ ରାହୁ ଯାଇ ନିଶାକର
 କୋପେ ଉଡ଼ିରେ ଦିଅନ୍ତି ଉମାଦେବୀ ବର ।
 ଆରେ ଆରେ ଗଉଡ଼ ତୁ ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଜଣ
 ମାନବ ରୂପରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଜନମିଲୁ ପୁଣି ।
 ମାଇଲୁ ତୁ ବିଶ୍ୱବାର ନନ୍ଦନ ରାବଣ
 ମୁଖ ତୋଳି ନ ଚାହିଁଲେ ତୋତେ ଦେବଗଣ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ତୁ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା କଲୁ ରେ ଅଜାତି
 ପାଇଲୁ ତୁ ଦେବସବୁ ମଧ୍ୟେ ଅପଶ୍ୟାତ ।
 ଦ୍ୱାପରେ ଜାତ ହୋଇଲୁ ବସୁଦେବ ଘରେ
 ସୁତନାକୁ ବଧୁଲୁ ତୁ ପ୍ରନ୍ୟାସାନ କ୍ଷୀରେ ।
 ଓଷ୍ଠହତ୍ୟା କେମନ୍ତେ ତୁ କରୁ ରେ ପାମର
 ଅବଧି ସଖି ମାଇଲୁ ପଣି ଗୋଗୋଷ୍ଠର ।
 ଗୌରବ ଫିରିକି ସଙ୍ଗେ ଆଚରଣକୁ କାମ
 ଗଉଡ଼ ବାଉଡ଼ ପୁଣି ହାଉଡ଼ ତୋ ନାମ ।
 ଏତେ ପାପ କରି ମୁତୁ ଅଛୁ ଦେହବହି
 ପାମଳା ଶୁଙ୍ଖି ଗୋଜନ କଲୁ ତୁ ରେ ଦହି ।
 ଶୁଭର ବୋଲନ୍ତେ ହରି ନ ପାରିଲେ ସହି
 କୋପେ କର୍ମି ଲେ ସେସନେ ହୁଏ କାଳ ଅହି

ବୋଲନ୍ତି ଗୋବିନ୍ଦ ସ୍ୱାମୀ କୋପେ ପରଶଂସି
 ପରକୁ ଧୂକ୍କାରୁ ଆପେ ହୋଇ ମହାଦୋଷୀ
 ତୁମ୍ଭେ ସେ ବୋଇଲ ସ୍ୱାମୀ ଗଉଡ଼ ବାଉଡ଼
 ଯୋଗୀ ତପସ୍ୱୀ ଆମ୍ଭେ ତ ନୋହୁ ନା ରାଉଲ
 ତୁମ୍ଭେ ସେ ବୋଇଲ ମୋତେ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟାକଲୁ
 ବିଶ୍ୱବା ରୁଷିର ପୁଅ ରାବଣ ମାରିଲୁ ।
 ଦେବ ସଭା ମଧୁରୁ ତୁ ଯଶ ନ ପାଇଲୁ
 ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ର ନ ଚାହିଁଲ ସ୍ୱର୍ଗେ ନ ରହିଲୁ ।
 ସେ ରାବଣ କୁମ୍ଭକର୍ତ୍ତ୍ତ୍ୱ ଜଲେ କେଉଁ କୃତ୍ୟ
 ତୁମ୍ଭେ ସେ ତାହା ଆଗରେ କରୁଥିଲ ନୃତ୍ୟ
 ଲେପନ କରନ୍ତି ଚତୁର୍ଥମ ବେଦବର
 ଠାଳ ଧରି ଗାଉଥାନ୍ତି ଗନ୍ଧର୍ବ କଲର ।
 ବୈଶ୍ୱାନର ଅନଳରେ ଧୂଆନ୍ତି ତା ଲୁଗା
 ମର୍ଦ୍ଦଳ ବଜାନ୍ତି ହୋଇ ଦିଗପାଳେ ପୂଜା ।
 ଗତିକ ନିଶାଣ ଜାଣି ଦିଅନ୍ତି ବିଧାତା
 ସବଦାହିଁ ଖଟିଥାନ୍ତି ଇନ୍ଦ୍ରର ବନିତା ।
 ଦେବରଷି ବଶାଣନ୍ତି ପୁରାଣ ବାରତା
 ଦିନାୟକ ଶ୍ରୀପତ୍ନୀ ଆଇଟି ସବଥା ।
 ବ୍ରହ୍ମହତ କହୁଥାଇ ଗ୍ରହଯୋଗ କଥା
 ମେଘମାନେ ପଶାଳନ୍ତି ନିତ ତାର ମଥା ।
 ସଂସମନା ନାଥ ଆଇ ବୈଦ୍ୟପଣେ ଖଟି
 କୁବେର ସଭାମଣ୍ଡପେ ଦିଏ ଝାଟିମାଟି ।
 ଆବର ଯୋଗାଇ ଦିଏ ନେଇ ଦାନୁକାଠି
 ଦ୍ୱାଦଶ ଆହତ୍ୟାତେଜେ ଜଗଣ୍ଡକ ଉଠି ।
 ବଳେ ହରିନେଲ ସେହି ଦେବ କନ୍ୟାମାନ
 ସବୁ ନେଇ ଭୋଗକଲ ଅଳଙ୍କାର ଧନ ।
 ମୋହର ପତ୍ନୀ ସୀତାକୁ ନେଲ ପୁଣି ହରି
 ସେ ଦୋଷେ ମାଇଲି ମୋର ସେ ଦାସବଇରି
 ଫଗ୍ରାମରେ ଗୋ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶିରଛେଦ କରି
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ଦୋଷ ମୋତେ ଦେଲେନବିରୁରି
 ତୁ ପୁଣେ ବ୍ରହ୍ମାକୁ ଦେବ ମହାକୋପ କଲୁ
 ଚୂପୋଡ଼େ ମାରି ତାହାର ଶିର ଛୁଣାଇଲୁ ।
 ସାକ୍ଷାତେ ତୁ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା କଲୁ ମହାଭୋଳେ
 ଅଦ୍ୟାପି ହସ୍ତରେ ତୋର ଲଗିଛି କପାଳେ
 ସେ ମୁଣ୍ଡ ଗୋଟିକ ତୁ କି ନ ଦେଖୁଛୁଡ଼ୋଳେ
 ତୁ ସେ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ପାପୀ ସିନା କାଳେକାଳେ

ମୋତେ ବୋଲିବାକୁ କିପା ନ ପାଇଲୁ ଲଜ
 ପ୍ରିୟହତ୍ୟା କଲୁ ବୋଲି କହିଲୁ ତୁ ଆଜ ।
 ତହିଁର ଚରଣ ତୁ କି କର୍ଣ୍ଣେ ନାହିଁ ଶୁଣି
 କହିବା ସେ କଥା ଏବେ ଶୁଣ ଶୁଣ ପାଣି
 ମାୟା ରୂପରେ ଅଇଲୁ କଂସର ଭଉଣୀ
 ବେନି ସନେ ବିଷ ଭରି ଆସିଥିଲା ପୁଣି ।
 ମୋତେ ମାରିବା ନିମନ୍ତେ କରିଥିଲା ଛନ୍ଦ
 ତାହାକୁ ମାଇଲି ମୋତେ ବୋଇଲି ଯେ ମନ୍ଦ
 ଗୋହତ୍ୟା କଲି ବୋଲି ଯେ ବେ'ଇଲୁ ତୁ ହତ
 ତାହା କିଛି ନ ଜାଣୁ କି ଅନାଦି ଭଣ୍ଡାର ।
 ନାନା ରୂପ ଧରି ତହିଁ ଅଇଲେ ଅସୁରେ
 ଯାମଳା ଶକଟା ବକା ଅଥା ସ୍ୱରୂପରେ ।
 ଶଶୁରୁଣୀ ଦଇତ୍ୟକୁ ମାଇଲି ମୁଁ ଧରି
 ତହିଁକି ଗୋବଧ ଦୋଷ ଦେଲୁ ନ ବିଚାରି ।
 ତୋହର ଗୋବଧ ଦୋଷ କହିଣ ନ ଯାଇ
 ସତ୍ୟଯୁଗ କଥା ଏବେ ଦେଉଛି ଚେତାଇ ।
 ଯୋଗଲୟେ ବସିଥିଲୁ ତୁ ମେରୁ ଶିଖରେ
 ବେଦମାତା କପିଳା ଯେ ଥାଇ ସେ ଠାବରେ
 ତାହାର ବାହୁରୀ ବୁଲି ବୁଲି ଯେ ଆସନ୍ତେ
 କୁଣ୍ଡବଡ଼ି ଭସିଲି ଯେ ଆହାର ନିମନ୍ତେ ।
 ଅଳପ ଦୋଷ ବହୁତ କୋପ ତୁ ଯେ କଲୁ
 କପିଳା ଗାଈର ଅଙ୍ଗେ ଯିଶୁଳ ମାଇଲୁ ।
 ଗୋମାତାର ଶିର ଦେବ ଛେଦ ପକାଇଲୁ
 ମୋତେ ବୋଲିବାକୁ କିପା ଲଜ ନ ପାଇଲୁ
 ଭରବ ମୁରତି ତୁ ଧଇଲୁ ହୋ ହର
 ସେ ମୁଣ୍ଡ ଗୋଟି ଲାଗିଛି କପାଳେ ତୋହର
 ତୁ ପୁଣି ବୋଇଲୁ ମୋତେ ଦେବ ଶୁଳପାଣି
 ଗୋପରେ ହରିଲୁ ତୁହି ସବୁ ଗୋପାନ୍ତ୍ରଣୀ ।
 ମାନିତା ଅଟନ୍ତି ସେହି ହେବେ ମଉଳାଣୀ
 ତାହାନ୍ତ ରମିଲି ଯହୁଁ ଦେଲେ କୁଣ୍ଡପାଣି ।
 କହା ଅବତାରେ ମୋତେ କରାଇଲେ ଜାତ
 କଂସର ସ୍ୱଧ ନିମନ୍ତେ ଗୋପରେ ଉଦ୍ବିତ ।
 ଅନନ୍ତ ଶଯ୍ୟାରେ ମୋତେ ଦେବ ପୁତ୍ରକଲେ
 ବ୍ରହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ର ସହିତରେ ଏହା କହିଗଲେ ।
 ଷୋଳସପ୍ତ ଗୋପକନ୍ୟା ରମିବ ବୋଇଲେ
 ଗୋପପୁରେ କନ୍ୟାଗଣ ଜାତ କରାଇଲେ ।

ଗୋପୀକି ହରିଣ ମୁହିଁ କଲି ଦେବ କାନ୍ୟ
 ଏଥକୁ ଝିଙ୍ଗାସ ମୋତେ କଲୁ ଦେବରାଜ ।
 ନିମ୍ବର ବଧକାଳେ ତୁ କଲୁ ଯେତେ ଶକ୍ତି
 କହିଲେ ଯେ ନ ସରଇ ତୋହର ଅନାତି ।
 କେତୁକା ନାମେ ଯେ ଦେବା ଅନାଦି ଶକ୍ତି
 ଆମ୍ଭର ଜନନୀ ସେହି ଅଟେ ମହାସଖା ।
 ତାହାଙ୍କ ଗର୍ଭ ଜନ୍ମିଲୁ ଆମ୍ଭେ ତନୁମୁଖି
 ହରି ହର ବ୍ରହ୍ମାନାମେ ଲେକେ ଦେଲୁ ଖାତ
 ତୁ ଦେବ ତାହାକୁ ପୁଣି ହରିଲୁ କେମନ୍ତେ
 ମାତୁହରଣ ଦୋଷ କି ନ ଲାଗିଲି ତୋତେ ।
 ପାଦଶା ଯେ ବାଟ ଗୁଣ୍ଠି ପଶିଲି ବହନ
 ପ୍ରାଣ ବିସର୍ଜିଲି ତୋତେ ନ ଦେଖି ଭବାନୀ ।
 ତୁ ସେ ସକଳ ପାପ କରିଥିଲୁ ଭଣ୍ଡ
 ଗଳାରେ ଅଛି ତୋହର ପାଦଶା ମୁଣ୍ଡ ।
 ତୁ ଯେ ପ୍ରିୟ ହତ୍ୟା ପାପ କଲୁ ସାକ୍ଷାତ୍ରେ
 ଆପେ ଯେ ଅନାତି କରି ନିନ୍ଦା କରୁ ପରେ ।
 ମାତାଙ୍କ ଦୋଷ କହନ୍ତେ ପାଦଶାଙ୍କ ବର
 ଯିଶୁଳ ପିଟିଲେ ନେଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉପର ।
 ମୁକ୍ତାଯାଇ ପଡ଼ିଲେକି ତହିଁ ଦେବ ହରି
 ତା ଦେଖି କୋପେ ଧାଇଁଲେ ଦେବ ହଳଧାରୀ
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ନେଇ ଶୁଆଇଲେ ହରି
 ସୌନନ୍ଦ ମୁଷଳ ରାମ ବେନିଭୁଜେ ଧରି ।
 ସଦାନନ୍ଦଙ୍କୁ ସ୍ଥମ୍ଭରେ ମିଳିଲେ ସେ ଯାଇ
 ନାଳାୟର କୋପ ଦେଖି ଭଣ୍ଡର ଗୋସାଇଁ
 ଶକତିଏ ପ୍ରହାରଲେ ରାମଙ୍କୁ ସେ ନେଇ
 ମାରନ୍ତେ ଧଇଲେ ସେହି ଶକ୍ତି ହଳଧାରୀ ।
 ଶୋଧଭରେ ଶକତିହିଁ ବୁଲଇ ବୁଲଇ
 ସଦାନନ୍ଦଙ୍କୁ ମାଇଲେ ତାହା ଲେଉଟାଇ ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଶକ୍ତି ଦେଖି ଦେବ ଯି ପୁରର
 ଅବଲୁକା ସମେ ସ୍ୱାମୀ ଯିଶୁଳେ ନିବାସି ।
 ଶକ୍ତି ବିଅର୍ଥ ଦେଖି ରୋହିଣୀ ଚନ୍ଦ୍ର
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କାଳଅନଳ ଜାଣି ତେଜୋମୟ ।
 ବାହୁଡ଼ ଆସିବାବେଳେ ଦେବ ଶୁଳ ହସ୍ତ
 ସମର୍ପକ ହଳକୁ ସେ କରି କରଗତ ।
 ରୋଷେଣ ପିଟିଲେ ନେଇ ରେବଣର ନାଥ
 ତା ଦେଖି ବୃଷଭ ନେଇ ପାତକଲୁ ମାଥ ।

ଶତଶତ ହଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଲକ ଝଡ଼ି
 ମୁହଁର ଧରି ପିଟିଲେ ହର ଗୁଡ଼ି ରଡ଼ି ।
 ପିଟିଲେ ତା ସହାରିଲେ ରେବଣର ପତି
 ଦୁହରେ ପଡ଼ି ମୁହଁର ଗାଈଁ ଲ ଚଡ଼ିତ ।
 ସହସ୍ରେକ ଶର ହର ଗୁଣରେ ବସାଇ
 ମାଳାମୟ ଉପରକୁ ବନ୍ଧିଲେ ନଠାଇ ।
 ମାଳାମୟର ଉପରେ ପଡ଼ିଲ ନାଗର
 ତଳେ ନ ଭେଦ ପଡ଼ିଲ ପାଇଣ ସକୋଟ ।
 ବନ୍ଧିଲେ ପୁଣି ଲକ୍ଷେକ ଶର ହିଲେତନ
 ବଳରାମ ଦେହେ ପଡ଼ି ହୋଇଲ ଦହନ ।
 ପୁନରପି କୋଟି କୋଟି କଲେ ଶରବୃଷ୍ଟି
 ଦହିଲେ ତା ବଳରାମ ଗୁଣି କୋପଦୃଷ୍ଟି ।
 ମାଳାମୟ ହୃଦେ ଯହୁଁ ନ ଭେଦିଲ ଶର
 ପେଶିଲେକ ଦେବଅସୁମାନ ଦେବହର ।
 କୋପେ ପବତ ଶସ୍ତ୍ରକୁ ପେଷନ୍ତି ଶଙ୍କର
 ହିଲେକ୍ୟ ଭେଦିଲ ସେହି ମହାଭୟଙ୍କର
 ଦେଖି ବସିଥିଲ ପାତଦେଲେ ଦେବହଳୀ
 ହୃଦେ ପଡ଼ି ସେ ପବତ ହୋଇଗଲ ଧୁଳି ।
 ପବନାଶର ମାଇଲେ ହି ପୁର ଅନ୍ଧକ
 ଦଗ୍ଧ ହେଲ ପାଇ ରାମ ଚକ୍ରର ଆଲେକ ।
 ଅଗ୍ନିବାଣ ମାଇଲେ ଯେ ପୁଣି ଉମାକାନ୍ତ
 ଲଗିଲ ସେ ବହ୍ନିଜ୍ଵାଳା ଆକାଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।
 ସଂସାର ଦହବ କବା ଏ ପ୍ରଳୟ କାଳ
 ଶୟ ଦେଖି ଦେବଲେକ ହୋଇଲେ ବିକଳ
 ହୁତ କରଣ ବୋଲନ୍ତି ସ୍ବର୍ଗେ ପୁରଗଣ
 ଅନଳ ନୟନ ବାଣ କର ସହାରଣ ।
 ଦେବଲେକଙ୍କ ବ୍ୟାକୁଳ ଦେଖି ସୁକର୍ଷଣ
 ଆକର୍ଷି ଅନଳ ବାଣ କଲେ ସହରଣ ।
 ଅଗ୍ନି ବିନାଶ ହେବାର ଦେଖି ପଶୁପତି
 ପରଶୁ କୁଠାର ଦେନି ମାରନ୍ତି ବିକୋତି ।
 ବରଷୁବ ମୁଣି ତହିଁ ଧଇଲେକ ରାମ
 କୋଟି କୋଟି ସିଂହ ପ୍ରାୟ ଯାର ପରାମ ।
 ତାହାର ତୁଲେ କେ ରହି କରିବ ସଂଗ୍ରାମ
 ସାହାର ମହିମା ଦେବ ଦାନବେ ଅଗମ୍ୟ ।
 ଶିଶୁର ତୁଲେ ରାମର ଯୁଦ୍ଧ ଅଗୋଚର
 ଆନ କେ ରହିବ ରଣେ ତାହାଙ୍କ ଆଗର ।

ପରମ ଯୋଗ ଲୟରେ ପାର ମୁଳବନ୍ଧ
 ତାହାକୁ ସମ ନୁହନ୍ତି ଦେବ ସଦାନନ୍ଦ ।
 ଦୁଇ ଜଣ ଏକ ମୁଖେ କରୁଛନ୍ତି ବ୍ରତ
 ଆକାଶେ ଥାଇ ଦେଖନ୍ତି ଦୁଃଖରକବ୍ରତ ।
 ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ବାଣ ମାଇଲେ ସଦାଶିବ ନେଇ
 ତାଳଧ୍ବଜ ରଥୁ ରାମ ପଡ଼ିଲେକ ଡେଇଁ ।
 ଯେସନେକ ମଉଗଜ ଗମଇ ମନ୍ତରେ
 ବିହମି ଉଠିଲେ ଯାଇ ବୃଷଭ ପୁଷ୍ପରେ ।
 ମାଲବରେ ଶବକୁ ସେ ଧରି ବାମକରେ
 ବିରାଣ ଗତିରେ ତହିଁ ପଶିଲେ ସମରେ ।
 ଧରାଧର ମରାମରି ପାଦେ ପ୍ରହାରନ୍ତି
 ଏକକୁ ଆରେକ କେହି ଶଙ୍କା ନ କରନ୍ତି ।
 ଅଶେଷ ଶେଷ ଅଟନ୍ତି ସେହି ବେନି ଜନ
 ମହାଯୋଗ ମୁରତି ସେ ଗଗନଶୋଭନ ।
 ବର୍ଣ୍ଣରୂପେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ସେ ଦେବ ନରଞ୍ଜନ
 ଅନାଦି ଯୋଗୀଧି ହିଲେତନ ହିଲେତନ ।
 ଅମର ପୁରୁଷଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧେ ଅନ୍ୟୋଅନ୍ୟ
 ଦେଖି ମହାଭୟ ପାଇ କମି ଲ ମେଦନା ।
 ବିରୁଦ୍ଧ ବୋଲିଲ ଦେହ ଗୁଡ଼ିବଇଁ ମୁଣି
 ଏହାଙ୍କର ପାଦପାତ କେ ପାରିବ ସହି ।
 ବୃଷଭୁଁ ପଡ଼ିବେ ଯେବେ ହର କାମପାଳ
 ଏ ମୋର ଦେହ ପଡ଼ିବ ଯାଇ ରସାତଳ ।
 ଏସନ ବୋଲି କାନ୍ଦନ୍ତି ଦେବୀ ବସୁମତୀ
 ବୃଷଭର ମୁଣ ଗୁଣି ବଖାଣନ୍ତି ଧୃତି ।
 ଆହୋ ମହାବଳଦ ତୁ ଅଟୁ ଯୁଗପତି
 ପ୍ରତୀତି ଅନଳ ଜାଣି ତୋହର ମୁରତି ।
 ସଂସାର ମଣ୍ଡନ ହୁଏ ତୋର ପାଦତଳେ
 ହିଲେକ୍ୟ ତୁ ରଖିପାରୁ ତୋର ଚୁଳବଳେ
 ତୋହର ଯେ ପରାମ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ସମାନ ନୋହିଲ ତୋତେ ମେରୁ ଗିରିବର
 ଯେବେ ପ୍ରଜାଣ କରିବେ ବିଶ୍ବରୂପ ହର
 ମହାରୁଦ୍ରଙ୍କର ଦେହ ହେଲ ମହାଭର ।
 ଦେବାପୁର ବ୍ରହ୍ମରେ ସେ ନୁହଇ ଆୟୁଷ
 ନିଃଶ୍ଵାସରେ ଉଡ଼ିଯିବେ ଯେତକ ପବତ ।
 ସତ୍ୟ ହେତା ଦ୍ରାପର ଯେ କଲ ଗୁରିପୁଗ
 ଚଉପ୍ରସା ଗଣ୍ଡାରେଣ ମନୁ ଏକ ଭୋଗ ।

ଗୁରୁକଲେ ଏକଦିନ ହୁଅଇ ଯେ ଯୋଗ
 ଚଉଦ ମନ୍ତ୍ରରେ ଏକ କଳ୍ପ ହୁଏ ଶ୍ରେଣୀ ।
 ଏବେ କାଳେ ତୋ ବୟସ ଅଟେ ଗୁରୁଯୁଗ
 ପରମକାୟା । ସେ ତୋର ଦ୍ୱିତୀ ସବାଣିବ ।
 ମହାପ୍ରଳୟରେ ନ ଭୁଟଇ ତୋର କାୟେ
 ଅଭୁତେ ମୁଖରୁ ଶୁଭେ ଶବଦ ହେ ମାଏ ।
 ନିଧି । ମଇଥୁନ ଆଦି ସବୁ କଲୁ ତ୍ୟଜ୍ୟା
 ରୋମକେ ଦେବତା ତୋତେ କରନ୍ତି ସେ ପୂଜା
 ଅନ୍ଧକ ଲୁଚିଲ ଯାଇ ମେରୁର ଭିତରେ
 ଅଚଳ ପଦ୍ମ ତୁହି ଖୋଲିଲୁ ଶୁଙ୍ଘରେ ।
 ଅନ୍ଧକ ବାହାର ହେଲ ତୋ ଶୁଙ୍ଘରେ ପୁଟି
 ସିଂହାଳ ପ୍ରହାର କରି ମାଇଲେ ଧୂଳିଟି ।
 ତୋତେ ଆଗ ପୂଜା ଚାହାପରେ ସଦାଶିବ
 ତୋତେ ସେବା କଲେ ସଦା ହୁଅଇ ସେ ଶିବ ।
 ବୃଷଭ ଛୁଇଁଲେ ଦେବ ହୁଅଇ ମୁକତି
 କୋଟିଶତର ଫଳକୁ ଜନମାନେ ପାନ୍ତି ।
 ସବୁକାଳରେ ଶିଶୁର ପାଦେ ତୋର ମତି
 ଅନନ୍ତ କୋଟି ଶିବ ଯେ ତୁ ଏକ ମୂରତି ।
 ନିଶ୍ଚୟ ପବନ ତୋର ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଖି
 କୋଟିଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ତୋର ତେଜ ବିକାଶୁଛି
 ଅଭୁତେ ବିଜୟ କରୁ ଶୁଭ୍ର ମନଶେଦ
 କପିକାସ ଗିରି ତୋର ଜନ୍ମ ଅଙ୍ଗ ଭେଦ ।
 ମନ୍ଦର ସମାନ ତୋର ବଢ଼ିଲୁ ମଳ
 ସମସ୍ତେ ବୋଇଲେ ଏ ଅନାଦି ଯୋଗଫଳ ।
 ମହାପ୍ରଳୟ କାଳରେ ତୁହି କଳ୍ପତରୁ
 ସବୁଶସ୍ୟ ଚଳିଗଲା ତୋହର ମୁଖରୁ ।
 କାଳକୁଟ କାମଦେବ ଭାଷିଲେକ ଯେବେ
 ଧୂଳିଟି ଦେନ ଗଙ୍ଗାରେ ପଶିଲୁ ତୁ ତେବେ ।
 ଅନେକ ବାହନ ଚଢ଼ିଯାନ୍ତି ନାନା ଦେବେ
 ତୋହର ଭୁଲରେ ପୂଜା ନପାନ୍ତି ସେ କେବେ
 କାଳାନଳକୁ ନିହିଲ ତୋହର ସ୍ୱରୂପ
 କାଳ ବଣ କରି କଲୁ ଶରୀରକୁ ଗୋପ୍ୟ ।
 ତୋର ପିଠିରେ ଚଢ଼ନ୍ତି ଦେବଦେବ ଶୁଳୀ
 ତୋହର ଶକ୍ତି କି ସହିପାରେ ମୋହ ଭଲ
 ବଳରାମ ଶିଶୁର ସେ ଦୁହେଁ ମହାବଳୀ
 ସହିବ କି ପଡ଼ିଲେ ସେ ମୋ ଉପରେ ଢଳ ।

ସଂଗ୍ରାମ ଦେଖି ମୋହର କର୍ମୁଛି ହୃଦୟ
 ନ ପୁଣି ମାଡ଼ି ବସନ୍ତି ମୋତେ ବେନି କାୟ
 ତେଣୁ ଭୟ ବ୍ୟାକୁଳରେ କରୁଅଛି ସ୍ତୁତି
 ବ'ରେ ରକ୍ଷା କର ମୋର ଦେନିଶ ଭକ୍ତ
 ତାହାଙ୍କ ପଡ଼ନ୍ତେ ମୋର ଥିବ କି ଜୀବନ
 ବାରେ ରକ୍ଷା କର ମୋତେ ଗୋକୁଳରାଜନ
 ଯୁଥୁଣ ବ୍ୟାକୁଳ ଦେଖି ଦୃଷ୍ଟି ପ୍ରସନ୍ନ
 ପିଠି ବିସ୍ତାରିଲୁ ଏକବିଂଶତି ଯୋଜନ ।
 ଚହଁଇ ଉପରେ ରହି କରନ୍ତି ସେ ଯୁଦ୍ଧ
 ନାନା ଗତିରେ ବିରାଣି ବିବିଧ ପ୍ରବନ୍ଧ ।
 ଭୁଜେ ଭୁଜେ ଉଡ଼ାଉଛି ପାଦେ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦ
 ଦୃଷ୍ଟି ସହିଲ ମଲ୍ଲବିରା ଯୁଦ୍ଧ ବଧ ।
 ଧୂସର ଗଳିଲ ତହୁଁ ରୋମେ ରୋମେ ପୁଟି
 କାହାର ହାତେ କାହାର ଜୀବନ ନ ଭୁଟି ।
 ଏକୁଁ ଏକ ମହାଯୋଦ୍ଧା ରୁଦ୍ର କାମପାଳ
 ଅମର ପୁରୁଷେ ଦେଖି ହେଲେ ଅସମ୍ଭାଳ ।
 ଶିରେ ଶିରେ କୋଡ଼ାକୋଡ଼ି କରି ପରିତାଳ
 ଉଠିଲ ବହନ ଜ୍ୱାଳ ପାଇଲୁ କି ଜଳ ।
 ଆକାଶେ ଲଗିଲ ଯାଇ ଅଗ୍ନି ତେଜୋମୟ
 ରବି ଶଶି ସହିତରେ ଦେବେ କଲେ ଭୟ ।
 ଏକକୁ ଆରେକ ଯହୁଁ ନ ପାରିଲେ କେହି
 ମରୁଗିରି କର୍ମ ଲଳ ଚରାଚର ମୟା ।
 ଏଡ଼େବଡ଼ ମହାଭର ସେ ବୃଷଭ ସହି
 ମେରୁ ପରସ୍ତେ ଅଚଳ ହୋଇଅଛି ରହି ।
 ସଂଗ୍ରାମ କରନ୍ତି ମହାଦୋର ବାରମ୍ବାର
 ଆଶୁ ପିଠି ରୁପନ୍ତି ସେ ହିଆ ଦଣ୍ଡଞ୍ଜର ।
 ଶସ୍ତ୍ରର ଭାର ପଡ଼ନ୍ତେ ଶସ୍ତ୍ର ଦେନି ଭିତ୍ତି
 ପାଦେ ପାଦ ଭିତ୍ତି ସେ ହସ୍ତେ ହସ୍ତ ଭିତ୍ତି
 ହୁଁକାର ଶବଦ କରି ଉଠେ ଦେଲେ ରଡ଼ି
 ରାମ ଉପରେ ବସିଲେ କାମଦେବ ମାଡ଼ି ।
 ମହାକୋପ ବିକାଶିଲେ ଦେନି ଯୋଗମୁଖି
 ବଳରାମକୁ ମାଇଲେ ବଜ୍ରସମ ମୁଖି ।
 ବଳରାମଙ୍କର ବଳ ସିଂହ କୋଟି କୋଟି
 ସେ ରାମ ସଦାଶିବକୁ ସୁଦେ ଗଲେ ହଟି ।
 ଶୁଣ ମନୁ ନୃପତି ହୋ କହନ୍ତି ସେ ମୁନି
 ସମରେ ଅଚେତ ଯହୁଁ ହେଲେ ହଳପାଣି ।

କୁହଇ ଉପରେ ପେଲି ପକାଇଲେ ହର
 ଶୁଣିଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ କୋପେ ରୁଦ୍ଧକର ।
 ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ଶ୍ରେଣୀବିଶ ପକାଇଲେ ଉରେ
 ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ଶିବଗଣ କୋପଭରେ ।
 ମାର ମାର ବୋଲି ଯଦୁ ବୋଲିଲେ କପାଳୀ
 ମୁଗସେନ ଦୈତ୍ୟକୁ ଯେ ଦେଲେ ହର ଗାଳି
 ତୋହର ଶତ୍ରୁକୁ ମୁହଁ ଫାହରିଲି ଦେଲେ
 ସୈନ୍ୟ ନ ମାରୁ କପାଇଁ ଗୋଡ଼ାଇ ଏଢେଲେ
 ଶୁଣି ଦାନବେ ଧାଇଁଲେ ମହା କୋପଭରେ
 ଯଦୁ ଶ୍ରେଣୀବିଶକୁ ଯେ ଓଗାଳିଲେ ବଳେ ।
 ନନ୍ଦ ଭଞ୍ଜୀ ଦୁହେଁ ଶିବଗଣ ସେନାପତି
 ଓଗାଳି ମାଇଲେ ଧର ମୁଷଳ ଶକତି ।
 ମହାଦୋର ସଂଗ୍ରାମ ଯେ କରନ୍ତି ଗରଜ
 ଶୁଣି ରଥୀକୁ ମାରନ୍ତି ଅଶ୍ବ, ଗଜ ସାଜ ।
 ଯଦୁବଂଶୀ ଶ୍ରେଣୀବିଶୀ ଯେତେ ଆସିଥିଲେ
 ରାମକୃଷ୍ଣ ପଡ଼ନ୍ତେ ଯେ ଯାଇ ନ ପାରିଲେ ।
 ସମରେ ପଡ଼ିଲେ ଥାଟ ନ ବଢ଼ିଲେ କେନ୍ଦ୍ର
 ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ସୈନ୍ୟମାନେ ମାର ଉଡ଼ଡ଼ାଇ ।
 ଲେଉଟି କନ୍ୟାକୁ ଦେବ ଆଣିଲେ ଛଡ଼ାଇ
 ବୁଝଇ ଉପରେ ତାକୁ ବସାଇଲେ ନେଇ ।
 ବାହୁଡ଼ନ୍ତି ମହାଦେବ ଜୟନାଦ କରି
 ସଂଗ୍ରାମ ଭୂମିରୁ ରୁଦ୍ଧ ଗଲେ ବିଜେକର ।
 ଶତ୍ରିୁକୁ କୁମର ପଡ଼ିଅଛି ଯେଉଁଠାବେ
 ତହିଁକି ବିଜୟ କରି ଯାନ୍ତି ସଦାଶିବେ ।
 ବାହୁଣରେ ବିଜେ କରିଅଛନ୍ତି ସୁଧୂର୍ଘ
 ବେଳ ପାଶେ ବସିଛନ୍ତି ଶ୍ରେମ ଯେ କିଶ୍କିନ୍ତି ।
 ମିଳିଲେ ନାରଦ ମୁନି ଏମନ୍ତ ସମୟେ
 ପାଦ ପୂଜା କଲେ ତାଙ୍କୁ ପଣ୍ଡୁଙ୍କ ତନୟେ ।
 ବୃତ୍ତାଞ୍ଜଳି ହୋଇ ରଜା କହନ୍ତି ବଚନ
 ପୁଣି ତ ହୋଇ କପାଇଁ ହୋଇଲେ ମଉନ ।
 କହ ହେ ମୁନି ଅମୃତ ରସମୟ କଥା
 ଶାରଦା ନଗର ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାରତା ।
 କ୍ଷେମେ ଅଛନ୍ତି ନା ତହିଁ ହରି ବଳରାମ
 ସମସ୍ତ ଭୁଗଳ କିନା କହ ତପୋଧନ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଧର୍ମଙ୍କ ତନୟ
 ରାମକୃଷ୍ଣ ପାଇଲେ ତ ରଣେ ଅପରାୟ ।

ବିଷ୍ଣୁ ଅର୍ପେ ଚଳେ ସେହି ବରୁଣ ନବରେ
 ପଡ଼ିଲେ ସେ ରାମକୃଷ୍ଣ ରୁଦ୍ଧ କୋପଭରେ ।
 ପୁଣି ବରୁଣ ସହଚରେ ସବେ ନାଶଗଲେ
 ତାହା ଶୁଣି ଅଜ୍ଞାନରେ ସୁଧୂର୍ଘ ପଡ଼ିଲେ ।
 ତୋଳି ଧଇଲେକ କୋଳକର ଭରବେନ
 ଉଜେ ରୋଦନ କରନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଶୁଣ ଶୁଣି ।
 ଶୋକଭର ହେଲେ ନର ନାରାୟ ସକଳ
 ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନ ପ୍ରାୟ ଶୁଭ୍ରଲ ଚହଳ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ମୁହଁ ମନ୍ଦକୃତ୍ୟ କଲି
 ଏହା କହିବାକୁ କପାଳୀ କପିଳାସ ଗଲି ।
 କାର୍ତ୍ତିକ ପ୍ରତ୍ୟୁଷ ଭେଟ କପାଳୀ କରଇଲି
 ରାମକୃଷ୍ଣ ସହଚରେ ସବୁ ସରାଇଲି ।
 ଏଡ଼େ ଦ୍ରବ୍ୟ ହେବ ବୋଲି ନାହିଁ ମୋରଜ୍ଞାନ
 ଏତେକ ବୋଲି ନାରଦ ହେଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ
 ଈଶ୍ବରଙ୍କ ଦର୍ପ କେନ୍ଦ୍ର ପାରିବଟି ନାହିଁ
 ଅର୍ଜୁନ ଜଣି ପାରିବ ଏକା କାଶୀବାସୀ ।
 ସେନକ ଭଳି ମୁନି ଶୀଘ୍ର ଚଳିଗଲେ
 ହସ୍ତିନା କଟକେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଆସ୍ଥାନରେ ବିଜେ କରିଅଛି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଶୁଣୁ ଦ୍ରୋଣ ଅଶ୍ବଥାମା କର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃଶାସନ ।
 ଶକୁନି ବାହୁକ ଭୂରଣ୍ଡବାଙ୍କ ସହଚେ
 ସାତ ସହସ୍ର ନୃପତି ଅଛନ୍ତି ସମୟେ ।
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ଅଶୋକିଣୀ ବଳହିଁ ସକଳ
 ଲକ୍ଷେକ ରୂମର ତାଳୁଛନ୍ତି ବୃଦ୍ଧବାଳ ।
 ଲକ୍ଷେ ପାଟଞ୍ଚସ ତହିଁ ଅଛଇ ଉତ୍ତର
 କୋଟିଏକ ବାଦ୍ୟକାର ବାଦ୍ୟନାଦକାର ।
 ଶବଦ ଶୁଭ୍ରୁଛୁ ସପ୍ତସିନ୍ଧୁ ଘୋଷ ଘୋର
 ଦକ୍ଷିଣ ମେ ଆଉଜି ବସିଛୁ ନୃବର ।
 ନାରଦ ମିଳିଲେ ଯାଇଁ ଏହି ସମୟରେ
 ପାଦ୍ୟଅର୍ଘ୍ୟ ଦେଇ ପୂଜା କଲେ କୁରୁବୀରେ
 କୃତଅଞ୍ଜଳି ସୁଟରେ ସୁକ୍ଷନ୍ତ ବଚନ
 କହ ମୁନିବର କିଏ ଅର୍ପେ ଆଗମନ ।
 ଦ୍ବାରକାପୁର ବାରତା କହ ସୁଦଧାନେ
 କ୍ଷେମେ ଅଛନ୍ତି ନା ତହିଁ ହରି ବଳରାମେ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁହୋ ଶୁଣ କୁରୁରାୟେ
 ରାମକୃଷ୍ଣ କ୍ଷୟ ଗଲେ ବରୁଣ ଆଳୟେ ।

ଛୁଇଁ କୋପେ ନାଶଗଲେ ଯଦୁ ଭୋଜବଂଶ
 ଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମୂର୍ଖ ଗଲ ପାଇ ଯାଏ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେକେତେ କାନ୍ଦୁ ଶୋକଭରେ
 ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବଞ୍ଚାଇ ଆଣି ଯାଇ ବାରେ ।
 ରୋଦନ ତେଜ ନୃପତି ବୋଲେ କୋପକରି
 କେମନ୍ତେ ନ ଯିବା ଆମ୍ଭେ ରାମ ଛନ୍ତି ମରି ।
 ବଳରାମ ବଧେ ମୋର ପୋଡୁଛି ଜୀବନ
 ସଦାଶିବ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ବନ୍ଦନ ।
 ଏ କାଳେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆସି ମିଳିଲେକେ ତହିଁ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରାଜା ବୋଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଚାହିଁ
 ତୁମ୍ଭେ ଦଣ୍ଡ ସାଜ ଆସ ଯିବା ହୋ ତଡ଼ିତ
 ରାମକୃଷ୍ଣ ବଢ଼ିଲେଟି ରହିବ କରତ ।
 ଯୁଦ୍ଧରେ ଜଣିବା ଯେବେ ହରିବନା ଭାଗ୍ୟ
 ନୋହିଲେ କରିବା ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ରହିଯାଗ
 ତେବେ ଆମ୍ଭର ହରିବ ସିନା ଉପକାର
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଏହା ଆମ୍ଭର ଦରୁର ।
 ଏତେ ବୋଲି ସମଦଣ୍ଡ ସାଜିଲେ ଅପାର
 ଭୁରଜମ ସଜ କଲେ ଶଉଣୀ ଅଠର ।
 ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଉଡ଼ାଇଲେ ରଥେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ନୃପତିର ସଙ୍ଗେ ସାତସହସ୍ର ସଇନ୍ୟ ।
 ମନ୍ଥଳ କଂସାଳ ଶତସହସ୍ରର ଧୃନି
 ବାଦ୍ୟ ନାଦ ଶବଦରେ କର୍ମ ଲ ମେଦନ ।
 ଅନେକ ଆଟ ସମ୍ଭାର ସଙ୍ଗତରେ ଦେନି
 ଅଙ୍ଗଛଲେ କଉରବ ପାଣ୍ଡବ ଏ ବେନି ।
 ବନ କନ୍ଦର ପୁରଣ ଆଟ ଚଳିଗଲେ
 ତାହା ଦେଖିଣ ନାରଦ ଅନୁରାଜ ହେଲେ ।
 ବେଗେ ଯାଇଣ କହିଲେ ଶତ୍ରୁରଙ୍କୁ ଚାହିଁ
 କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ଅଇଲେ ନିଜ ବଳ ବାହି ।
 ତାହା ଶୁଣି ସଦାଶିବ ପରୁରନ୍ତି ରହି
 କୌରବେ ଅଇଲେ ଯେବେ ରାମକୃଷ୍ଣ ପାଇଁ
 ତାହାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଶଙ୍କା ନାହିଁ ମୋର ମନ
 ଆଟରେ ଅଛଇ କିନା ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ସେହି କୃଷ୍ଣ ପଞ୍ଚଭୂତ
 ସେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଅଛଇ ଦେନି ଧର୍ମସୁତ ।
 ସଗ୍ରାମ କରିବ ନିଶ୍ଚୟ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ଆଜ
 କୃଷ୍ଣ ବଳଦେବଙ୍କର ଉଦ୍ଧାରବ ଲଜ ।

ନାରଦ ବଚନ ଶୁଣି କପାଳୀ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
 କ୍ଷଣିପଣ ଛାଡ଼ିଲେ ଗଲ ବଳବାନ୍ୟ ।
 ଦୃଷ୍ଟର ପିଠିରୁ ବେଗେ ଉଠାଇଲେ ଖରେ
 ଧନୁଶର ପକାଇଲେ ଅର୍ଜୁନର ଡରେ ।
 ଦି ଶୂଳ ଶକତି ଦେବ ନ ଧାଇଲେ କରେ
 ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଣ ଉଦ୍ଧା ହୋଇଲେ ଭୂମିରେ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୋର ଏ କ ବିପତ୍ତି
 ଧନୁଶସ୍ତ୍ର ପକାଇଲେ କିପାଁ ହୋଇ ଶୁଭ ।
 ସଂସାର ସୁନ୍ଦର ତୁ ଯେ ମାଇଲୁ ମଦନ
 ଦି ପୁର ଅନ୍ଧକାସୁର କଲୁ ନିସୂଦନ ।
 ପାତାଳ ପୁରେ କେତୁକାସୁରକୁ ତୁ ବଧ
 ଦଇତଙ୍କ ଶର ତୋର ଶରୀରେ ନ ଭେଦ
 ଦିପିଷ୍ଠ ଦାନବଗଣ କଲୁ ତୁହି ହତ
 ଅଭୂତ ଦେବତା ତୋତେ ବୋଲନ୍ତି ଜଗତ
 ଏବେ କିପାଇଁ ନିସତେ ଚିନ୍ତିତ ତୋ ମନ
 ଅର୍ଜୁନ ଆଗମେ କିପାଁ ହେଲୁ ବଳହୀନ ।
 ସଦାଶିବ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ମହାମୁନି
 ସଗ୍ରାମେ ପାଣ୍ଡବୁ ସରି ନୁହଇ ମୁଁ ଜାଣି ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ କେବେ ତୋତେ ଅଛୁଣି
 ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକେ ଅଛି ଏଡ଼େ ଭୟ ଦେନି ।
 ଏହାର କାରଣ ମୋତେ କହ ସଦାନନ୍ଦ
 ଶତ୍ରୁର ବୋଲନ୍ତି ଏବେ ଶୁଣ ହୋ ନାରଦ
 ବିନୋଦ କରନ୍ତେ ନିଦ୍ରା ଦାରିଲୁ ମୋ ଘଟେ
 ଜଳ ଖାଇବାକୁ ଗଣ୍ଡା ଗଲ ଜଳତଟେ ।
 କରତ ରୂପରେ ପାଣି ଜଗିଥିବା ଘାଟେ
 ଦେଖିଲୁ ସେ ଗଣ୍ଡାଗୋଟି ଯାଉଅଛି ବାଟେ ।
 ଧାମଣୀ କାଠର ଧନୁ ଧରିଣ ବାଉଁଶ
 ହସ୍ତରେ ଧରି ଅଛଇ ଫିରିକ ନାସ୍ତର ।
 ସେହି ନାସ୍ତର ଧନୁରେ ବସାଇଲୁ ବୀର
 ଉପରେ ପଡ଼ନ୍ତେ ଗଣ୍ଡା ପଡ଼ିଲୁ ଭୂମିରେ ।
 ତାହା ଦେଖି ପାଦଶାଳ ଅସ୍ଥିର ଜୀବନ
 ରୋଦନ ଶୁଣନ୍ତେ ମୋର ବସିଲୁ ଚେତନ ।
 ଉମାକୁ ବୋଇଲି କିପାଁ କାନ୍ଦୁ ଭୂମି ଲେଟି
 ପାଦଶାଳ ବୋଇଲେ ମଲ ମୋର ଗଣ୍ଡାଗୋଟି
 ତାହା ଦେଖିଣ ମୋହର ଅସ୍ଥିର ଜୀବନ
 ଶୁଣି କେ ମାଇଲୁ ମୋର ଦେଖି ସିଲେତନ

ଗାହା ଶୁଣି ମୁହିଁ ଗଲି ହୋଇ ଅନ୍ତରଳ
 ଦେଖି ବୋଇଲି ଶବର ପୁରଲ ତୋ କାଳ
 ଏ ମୋହର ଗଣ୍ଡାକୁ ରେ ମାଇଲୁ ଚଣ୍ଡାଳ
 କଳ ପହୀଠାରୁ ମୁହିଁ ପାଇଲି ଜଞ୍ଜାଳ ।
 ଭୁବାର ବଚନ ପାର୍ଥ ନ ସହଲ ରଗେ
 ମୁହିଁ ମାଇଲି ବୋଲି ସେ ମିଳିଲ ମୋ ଆଗେ
 ପ୍ରବଳ ବଚନ ଶୁଣି କୋପେ ମୁଁ ପ୍ରବଣ
 ବନପ୍ରାୟ ମାଇଲି ମୁଁ ନେଇ ଭୁଜଦଣ୍ଡ ।
 କୋପେ ପାର୍ଥ ପ୍ରକ୍ରିୟା ହୋଇ ଲଣ୍ଡିଭଣ୍ଡ
 ଲଗାଇଲ ମୋର କଣ୍ଠତଟରେ କୋଦଣ୍ଡ ।
 କଣ୍ଠତଟେ ମନୁଦଣ୍ଡ ଦେଇ ବୁଲଇଲ
 ଏ ମୋହର ପଞ୍ଚମୁଖ ରୁଧିର ଗଲିଲ ।
 ସୁଗ୍ରାମେ ସହୁଁ ହୋଇଲି ମୁଁ ଅତି କାତର
 ଡରେ ବୋଇଲି ରେ ଗାର ମାଗ କନା ବର ।
 ଆମ୍ଭେ ଅଟୁ ଆରେ ସି ପୁରନ୍ଦର ଶରୀର
 ମନର ସନ୍ତୋଷେ ମୁହିଁ ଯାଚଲି ବର ।
 ଗାହା ଶୁଣି କମ୍ପମାନ ହେଲ ଧନୁର
 ଧନୁ ଶରକୁ ପକାଇ ଯୋଡ଼ି ବେନକର ।
 ନ ଜାଣି ଦୋଷ କଲି ମୁହିଁ ଦେବସ୍ତମି
 ସଂସାର ସମ୍ପଦ ମୋହେ ପଡ଼ି ମୁହିଁ ଭ୍ରମି ।
 ପାଥକୁ ବୋଇଲି ତୋର କିଛି ଭୟ ନାହିଁ
 ଆମ୍ଭକୁ ଜଣିଲୁ ଗାର ସମର୍ଥ ପଣେହିଁ ।
 କିସ ନାମ ତୋହର ତୁ କାହାର ନନ୍ଦନ
 ପୁତ୍ରନ୍ତେ କହିଲ ମୁହିଁ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଶରୀର ବୋଇଲି ମୋତେ ଜଣିବ କେ ଆନ
 ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା କରି କଲି ସନମାନ ।
 ସନ୍ତୋଷେ ବର ମାଗ ତୁ ପଣ୍ଡୁର ନନ୍ଦନ
 ଗାହା ଶୁଣି ବୋଲଇ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସାନ ।
 ଶେଷେ ଯେବେ ବର ମୋତେ ଦେବୁ କୃତ୍ତିବାସ
 ସ୍ଥାନ ଶୁଣିମନ୍ତ ହୋଇ ବେଗେ ତେବେ ଆସ
 ଶତବନ୍ତ ହେବାକୁ ବେଗେ ମୁହିଁ ଯାନ୍ତେ
 ପାବଣୀ ତହୁଁ ତାହାକୁ ବୋଇଲେ ଏକାନ୍ତେ
 କି ବର ଅର୍ଜୁନ ତୁହୋ ମାଗିବୁ ଯୁକତେ
 ମୁହିଁ କିଛି ନ ଜାଣଇ ମାଗିବ କେମନ୍ତେ ।
 ପାବଣୀ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଗାର ପାର୍ଥ
 ଶରୀର ଦେବକୁ ମାଗ ଅସ୍ତ୍ର ପାଣ୍ଡବତ ।

ଶର୍ମା ହୋଇ ନ ଜଣିବେ ତୋତେ ଭୂମିଭାଗେ
 ହରିହର ବ୍ରହ୍ମା ଆଦି ନ ଜଣିବେ ସ୍ବର୍ଗେ ।
 ଏସନକ ଉମା ତାକୁ କହିଲେ ମଣାଇ
 ସ୍ଥାନ ସାରିକରି ଆମ୍ଭେ ହୋଇଲୁ ଯେ ତହିଁ ।
 ବୋଇଲୁ ବର ମାଗ ହୋ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଶ୍ରୀ
 ହସିଲେ ପାଞ୍ଚ ଘା ଦେବା କରତାଳ ଦେଇ ।
 ଯୁଧେ ହାରି ଆସି ବର ଯାଚୁଛ ଗୋସାଇଁ
 ଏପରି ପୁରୁଷସିଂହ କାହିଁ ଦେଖା ନାହିଁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲୁ ତହିଁ ଯୋଡ଼ି ବେନକର
 ପାଣ୍ଡବତ ଦେବ ମୋତେ ସି ପୁର ଶରୀର ।
 ତାହା ଶୁଣି ଶରୀର ମୁଁ କଲି ମନର
 ନିଶ୍ଚୟ ପାବଣୀ କହିଦେଲେ ଏହି ବର ।
 ନାସ୍ତିକରି ନ ପାରି ମୁଁ ଦେଲି ସେହି ବାଣ
 ମୁହିଁ ଯେ କୁଟ ରଚିଲି ନାରଦ ହୋ ଶୁଣ ।
 ପାବଣୀ ମୁଖକୁ ରୁହିଁ ବୋଲଇ ଏସନ
 ଅର୍ଜୁନ ହେଲ ଆମ୍ଭର ଧର୍ମର ନନ୍ଦନ ।
 ଆମ୍ଭେ ଦେଲୁ ବର ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ଦିଅ ବର
 ଯାବତକାଳକୁ କଥା ଥିବ ନା ଆମ୍ଭର ।
 ହସି ସେ ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ମାଗୁକନା ବର
 ଶଉଚ ହୋଇ ଆସନ୍ତୁ ବୋଇଲୁ ଗାର ।
 ସ୍ଥାନ କରିବାକୁ ଦୁର୍ଗା ଗଲ ନନ୍ଦ ମାର
 ମୁଁ ବୋଇଲି ପାବଣୀକୁ ମାଗିବୁକ ବର ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲୁ ଦେବ ଶୁଣ ଶୂଳଧର
 ମୁଁ କିସ ମାଗିବି ମୋର ଅଜ୍ଞାନ ଶରୀର ।
 ତୁମ୍ଭକୁ ମାଗିଲି କହିଦେଲେ ମାହେଶ୍ଵରୀ
 ତୁମ୍ଭେ ଏବେ କହିଦିଅ ମାଗେ ହେତୁକର ।
 ପୁତ୍ରନ୍ତେ କହିଲୁ ତାକୁ ନରଖି ସଂଗପ୍ତ
 ତୁ ଯାହା ମାଗିବୁ ଏବେ ଶୁଣ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ସତ୍ୟସୁଗେ ଅଗ୍ନିରୁ ଏ ହେଲ ପୁଣି ଜାତ
 ସି ଦିଶି ଦେବତା ନାମ ଦେଲେ ଦୁର୍ଗାମାତ ।
 ଶତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ୟୋତି ଦେନ ବଞ୍ଚଇ ଶରୀର
 ମଣିକୁଣ୍ଡଳର ଏହା ହୃଦୟର ହାର ।
 ଏସନ ରୂପେ ଅଗ୍ନିରୁ ଏହି ଅବତର
 ଅସୁର ସୈନ୍ୟକୁ ଦେବଶସ୍ତ୍ର ଏ ପ୍ରହାର ।
 ଏସନକ ଶର ସବୁ କଲ ସେ ଆଧାନ
 ଦଡ଼କକୁ ନ ଅଟଇ ଦେବଶରମାନ ।

ଅକ୍ଷୟ ତୁଣୀର ଦେଶ ଅଛୁ କଲେ ଜାତ
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ଶରବୁଷ୍ଟି କଲେ ଶତ ଶତ ।
 ତେଣେ ସେ ଅସୁରବଳ କଲେକ ନିପାତ
 ଚଉରାଶୀ ଅଶୋହଣୀ ସବୁ କଲେ ହତ ।
 ଚଉରାଶୀ ହବସରେ ମହିଷା ସେ ମଲ
 ଅକ୍ଷୟ ତୁଣୀର ବାଣ ତେବେ ନ ସରିଲ ।
 ସେ ଅକ୍ଷୟ ତୁଣୀ ଏବେ ମାଗ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଦେବାସୁର ବ୍ରହ୍ମାକୁ ନ ଥାଉ ତୋର ଭୟ ।
 ପ୍ରାଣପାରି ଦେଶ ମିଳି ଏସନ ସମୟେ
 ବୋଇଲେ ତୁ ବର ମାଗ ଇଚ୍ଛା ଯାହା ହୁଏ
 ପ୍ରଣାମ କରିଣ ପାର୍ଥ ଯୋଡ଼ି ବେନିକର
 ଅକ୍ଷୟ ତୁଣୀର ଦିଅ ମାଗେ ଏହି ବର ।
 ଶୁଣି ଦୁର୍ଗା ବୋଇଲେ ଯେ କରି ଦୁଃଶମନ
 ଏଡ଼ି କୁଟ କଥା କପାଁ କହିଲ ଈଶାନ ।
 ପରକୁ ଯେ ଦେଉଅଛ ଆପଣାର ବଳ
 ଝମକୁ ବୋଇଲୁ ତୁମ୍ଭେ ଆଗେ କଲ ଖଳ
 ଲଜ୍ଜାପାଇ ଦେଶ ସେହି ତୁଣୀରକୁ ଦେଲେ
 ଶତେକ ଈଶ୍ବର ତୋତେ ନ ଜଣୁ ବୋଇଲେ
 ଅକ୍ଷୟ ତୁଣୀର ପାଣ୍ଡୁପତ ସେ ପାଇଲ
 ତନୁରେ ସିନ୍ଧୀ ତାକୁ ଜଣନ୍ତା ନୋହିଲ ।
 ଅନ୍ୟେ ଅନ୍ୟ ହୋଇ ତାକୁ ଦେଇଅଛୁବର
 ତେଣୁ ସିନା ନାରଦ ହୋ ଅର୍ଜୁନକୁ ଡର ।
 ଦେବସି ବୋଇଲେ ବର ଦେଇଛ ଆପଣ
 ତେଣୁ ସଂଗ୍ରାମେ ଛୁଡ଼ିଲୁ ଶସ୍ତ୍ର ତେଜ ପଣ ।
 ସ୍ବର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ ପର୍ଥ ହିଁ ଧାରଣ
 ନିସତ ହୋଇ ଶ୍ବରକୁ ନ କରିବୁ ରଣ ।
 କେବା ତାର ମୁଖେ ପଡ଼ି ଯିବାକୁ ଉଚ୍ଚର
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥ ଏକା ଧନୁର୍ଦ୍ଧର ।
 ବିଶ୍ବନାଥ ବୋଇଲେକ ଏସନକ କଥା
 ତାହାକୁ ସମରେ ଆମ୍ଭେ ନୋହୁ ସାମରଥୀ ।
 ଏସନ ବଚନ ଶୁଣି ରାଜା ବସୁବାର
 ମୃଗସେନ ଆଦି ଥିଲେ ଯେତେକ ଅସୁର ।
 ବୋଇଲେ ତାହାକୁ ଭୟ ନ କରିବା ହର
 ଆମ୍ଭେ ତାହା ଆଗେ ରହି କରିବୁ ସମର ।
 ଅସୁରଙ୍କର ଭରସା ପାଇ ଦେବଶୂଳୀ
 ବୃଷଭରେ ବିଜେକଲେ ସି ଜଟା ମଉଳି ।

ଏଥୁଅନ୍ତେ କଉରବେ ପାଣ୍ଡବ ଏ ବେଳ
 ରହିଲେ ଶିବଙ୍କ ଆଗେ ଯାଇ ସୈନ୍ୟ ଭେଦ
 ଦେଖନ୍ତି ଅମ୍ଭରେ ରହି ଦେବେ ସବୁ ମୁନି
 ଶୁଭରେଣୁ ଧାତେ କମ୍ପ ଅଛଇ ମେଦନୀ ।
 ସେ ଯାହାର ମୁଖେ ଭେଟ ହେଲେ ସୈନ୍ୟଭଣ୍ଡ
 ଆକାଶେ ଲୁଟିଲେ ଶରତେକ ମାରତଣ୍ଡ ।
 କୁରୁଥାଟେ ଆଗୁଆଣି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 କୋଟିଏକ ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ଧାଏଁ ମୃଗସେନ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତୁଲେ ତାର ଯୁଦ୍ଧ ଗୁରୁତର
 ଦଶସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧାକୁ ଘେନି ଦୁଃଶାସାର ।
 ସହସ୍ରେ ନାରାତ ଘେନି ରାଜା ମୃଗସେନ
 ଦୁଃଶାସନ ଉପରକୁ ବନ୍ଧିଲ ବନ୍ଦନ ।
 କଳାମେଘ ଯେହ୍ନେ ବେଗେ ଗମିଯାନ୍ତି ଶୂନ୍ୟ
 ଅପ୍ରମିତହିଁ ନାରାତ ଦଶଇ ତେସନେ ।
 ବାବଲ ଶରକୁ ବେଗେ ଦୁଃଶାସନ ସନ୍ଧ
 ପୁଣି ଶାସ୍ତ୍ର ବାଣ ରାଜା ମୃଗସେନ ବନ୍ଧ ।
 ହେଲେ ନିବାରଲ ତାହା ଦୁଃଶାସନ ବୀର
 କୋପେ ଅନ୍ଧକାର ଶର ବନ୍ଧିଲ ଅସୁର ।
 ଶରରେ ପଡ଼ି ସେ ବାଣ ରୋମେ ରୋମେ ପୁଟି
 ପଡ଼ିଲକ ଦୁଃଶାସନ ପ୍ରାଣ ଗଲ ତୁଟି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ସୋଦର ପ୍ରାଣ ବିଧାନନ୍ତେ
 ଶ୍ବସ୍ତ୍ର ମହାରଥୀ ଦେଖି କୋପକଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଦୈତ୍ୟର ପାଖକୁ ବୋଲି ରଥବାହି ନେଲେ
 ଆରେ ଆରେବୋଲିକୋପେବାଣଛୁଡ଼ିଦେଲେ
 ଅସଂଖ୍ୟ ନାରାତ ଶ୍ବସ୍ତ୍ର କୋପେଣ ମାଇଲେ
 ଅସୁରଙ୍କ ହୃଦୟ ପଡ଼ି ଅଗ୍ନି ଝଲକଲେ ।
 ମୁଦ୍ଗର ପିଟିଲେ ନେଇ ଦୁର୍ବାର ଅସୁର
 ଶ୍ବସ୍ତ୍ରଙ୍କର ରଥ ଭାଙ୍ଗି କଲ ଶତେତର ।
 କୋପେଣ ଦୈତ୍ୟ ଗୋଡ଼ାଇ ଗଲ କିଛି ଦୁଃ
 ବେଗେ ଗଦା ପ୍ରହାରିଲ ସାରଥ୍ୟ ଉପର ।
 ସାରଥ୍ୟ ନିଧନ ଦେଖି ଶ୍ବସ୍ତ୍ର ରଣେ ଭାଙ୍ଗି
 ଦ୍ରୋଣ ତପୋଧନ ଆସି ମିଳିଲେ ଗରଜ ।
 ଡାକ ହାକ ଦେଇ ଗୁରୁ କରନ୍ତି ସମର
 ଯେସନେକ ଜଳବୁଷ୍ଟି କଲେ ସୁରେଶ୍ବର ।
 ତେସନ ନାରାତ ବୁଷ୍ଟି କଲେ ନିରନ୍ତର
 ଦିଶନ୍ତି ଅନଳ ପ୍ରାୟ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଶର ।

ଉନ୍ମତ୍ତେଲେ ଶରସକୁ ଦେଇ ଅଙ୍ଗେ ବାଜି
 ଧାମନ୍ତ ଦଇତେ କୋପେ ସଂଗ୍ରାମେ ଗରଜି
 ପ୍ରାଣକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ମୁଗସେନ ଗର ଭୁଲେ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ମୁଖେ ପଡ଼ିଲେ ଆସି ରଂଗୋଲେ
 କର୍ଣ୍ଣ ମହାରଥୀ ଦେଖି ପାଇଲକ ଖଟ
 ସଂଗ୍ରାମେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ନୃପତିର ଆଗ ।
 ବଜ୍ରସ୍ଥଗା ଗଦା ଦେନ ରଜା ବସୁନ୍ଧର
 କୋପେଣ ପିଟିଲ ଦୁଇ ରଥୀଙ୍କ ଉପର ।
 ରଥ ଶ୍ରାଙ୍ଗି ଗଲ ଭୂମିଗତ ବେନି ଖରେ
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ସହ ପଡ଼ିଲେ ସମରେ ।
 ଯୁଦ୍ଧକୁ ଅମ୍ଭର ଗାର ନ କରନ୍ତି ଭୟ
 ରଥୀ ଦ୍ରାଘ ପଦାଭିଜ୍ଞ ମାରି କଲେ କ୍ଷୟ ।
 ସୈନ୍ୟବଳ ହତ ଦେଖି ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଚନ୍ଦୟ
 ସୈନ୍ୟ ପଛ କରି ଆଗେ ଚଳାଇଲ ହୟ ।
 ବାହୀକ ଯେ ସୋମଦତ୍ତ ଶଲ୍ୟଙ୍କ ସହଚେ
 ଅସୁରଙ୍କ ଭୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ କୋପରିତେ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଯାଇ ରଜା ବସୁନ୍ଧର
 ଶୁଣି ଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଦେନ ସଙ୍ଗତର ।
 ଗଡ଼େଣ ପଶିଲ ଯାଇ ସଂଗ୍ରାମ ଭିତର
 ରହି ଗୋଳୟୁକ କଲେ ମିଳି ନିଶାଚର ।
 ରୁଦ୍ରଙ୍କୁ ଖଡ଼ଗ ଧରି ବେଗେ ପ୍ରହାରନ୍ତି
 କଞ୍ଚିରବ ବଳଙ୍କୁ ସେ ଭୟ ନ କରନ୍ତି ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହେ ରାଜନ
 ହରିହର ଚରିତକୁ ହୁଅ ସାବଧାନ ।
 ବିଶିଷ୍ଟ ଚରିତ ଏ ଯେ ପବିତ୍ର ଆଶ୍ୟାନ
 ଶୁଣନ୍ତେ ମୁକତ ହେବୁ ଭାରତ ପୁରାଣ ।
 ଅପାର ରଣ ହୋଇଲ ହରିହରଙ୍କର
 ଶୂନ୍ୟପଥେ ରହିଛନ୍ତି ଦେବ ଦିବାକର ।
 ଅସ୍ତମିତ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖି ଦେବ ଦେବସୟ
 ବଳ ପ୍ରାଣ ବଳ କଲେ ଦୈତ୍ୟଙ୍କର କାୟ
 ହିରଣ୍ୟ ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ତେଜ ଗଲ ବଢ଼ି
 ରଣ ରସନୀୟା କଲେ ଦେଇ ସିଂହରଡ଼ି ।
 ବୁଦ୍ଧବଳ ସେନାପତି ପଡ଼ିଲେ ସମରେ
 ଧନୁ ଧରିଣ ନାଗର ବିକ୍ରନ୍ତେ ଅସୁରେ ।
 ସିରସରେ ରହି ବୁଦ୍ଧିଅଛନ୍ତି ବିରୂପେ
 ପଳାଇଲେ କୁରୁସୈନ୍ୟ ନ ରହିଲେ ଯୁଦ୍ଧେ ।

ସୈନ୍ୟଭଗ୍ନ ଦେଖି କୋପେ ଧାଇଁଲେ ରାଜନ
 ରୁଦ୍ର ରୁଦ୍ର ବୋଲି ଗୋଳକଲେଦୈତ୍ୟସୈନ୍ୟ
 କୁରୁପତି ସଙ୍ଗତରେ ଅଛନ୍ତି ଭୂପାଳେ
 ରଣ ଭୂମିକୁ ଆବୋରି ପଶିଲେ ସେ ରେଲେ
 ପଦର ଅବୁ ଦ ଯୋଦ୍ଧା ରଥେ ରଥେ ଚଢ଼ି
 ତେଜସ ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଯାନ୍ତି ହସ୍ତୀ ଚଢ଼ି ।
 ଅଶୀଏ ଅବୁ ଦ ସୈନ୍ୟ ଭୂରଗ ରେଖାର
 ଏକାଦଶ ଅଶୋହିଣୀ ନୃପତି ସଙ୍ଗର ।
 ଏକକୁ ଆରେକ କରି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଅପାର
 ଯୁଦ୍ଧେ ପଞ୍ଚଭୂତ ଜାଣି ବିରୁଦ୍ଧେ ଗାର ।
 ପଡ଼ି ଉଠି ଯୁଦ୍ଧନ୍ତୁ ସେ ଉଭୟଙ୍କୁ ସୈନ୍ୟ
 ହୁଁକାର ଶବଦେ ବାଣ ବିନ୍ଧ ଘନ ଘନ ।
 ବସୁନ୍ଧର ଅସୁର ଯେ ଧାଏଁ ହୋଇ ରାଣୀ
 ବିହମି ମାଇଲ ବଳ ରଥମାନ ଶ୍ରାଙ୍ଗି ।
 ଶ୍ରାଙ୍ଗି ସୈନ୍ୟବଳ ହୋଇଗଲେ ବେନିଭାଗେ
 ଭୂରିତେ ମିଳିଲ ଯାଇ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଗେ ।
 ବଜ୍ରସମ ଗଦା ଦେନ ରଜା ବସୁନ୍ଧର
 ରେଷେଣ ପିଟିଲ ନେଇ ନୃପତି ଉପର ।
 ହସ୍ତୀ ଚଢ଼ି ନରପତି ହୋଇଥିଲ ଆଗ
 ଗଦାର ଆଘାତେ ଲେଟି ପଡ଼େ ମନ୍ତନାଗ ।
 ବାହନ ନିଧନ ହେବା ଦେଖି ନୃପବର
 ଗଦାଏ ପିଟିଲ ନେଇ ଅସୁର ଉପର ।
 ଅସୁର ଗାର ପାତିଲ ନିଜ ବସସ୍ଥଳ
 ବାଜି ଗଦାବର ପଡ଼େ ଆସି ଭୂମିତଳ ।
 ପୁଣି ଅସୁର ଗଦାଏ ପ୍ରହାରଲେ ନେଇ
 ମୁକ୍ତା ଯାଇ ପଡ଼ିଲକ ରଣେ କୁରୁସାଇଁ ।
 ଅଶ୍ଵଥାମା ରଥରୁ ସେ ପଡ଼ିଲ ଓଢ଼ାଇ
 କୋଳକରି ନୃପତିକ ଧଇଲକ ଯାଇ ।
 ବିହମି ଅସୁର ଗଦା ପ୍ରହାରଲ ଖରେ
 ଏକଠାବେ ଅଚେତନ ହେଲେ ଦୁଇଘାରେ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅଶ୍ଵାଥାମା ନେଇ କଲ ବନ୍ଦୀ
 ଆପଣାର ରଥେ ନେଇ ପକାଇଲ ବାନ୍ଧ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଆଗେ ଗୁରେ କହିଲେକ ଯାଇ
 ରଜା ଅଶ୍ଵଥାମା ବନ୍ଦୀ ପଡ଼ିଲେ ଗୋସାଇଁ ।
 ଭୀମର ମୁଖକୁ ବୁଝି ଯୁଧିଷ୍ଠିର କାନ୍ଦି
 ଆମ୍ଭେ ଥାଉଁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରଜା ହେଲେ ବନ୍ଦୀ

ବୁଦ୍ଧକାଳେ ପିତାକୁ ମୋ ହେଲୁ ପୁତ୍ରକଷ୍ଟ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବନେ ନାଶଯିବ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ।
 ଗାନ୍ଧାରୀର ମୁଖ ମୁହିଁ ଚାହିଁବି କେମନ୍ତେ
 ରଣଯାଗ କରିବି ମୁଁ ଭାର ନିମନ୍ତେ ।
 ଏତେ ବୋଲି ଆଶ୍ରେଲେ ରଥେ ଧର୍ମସୁତ
 ତାହାଦେଖି ମାରୁତର ହେଲୁ କୋପପିତ ।
 ଉଦୟରେ ଡାକଦେଇ ପଶିଲୁ ସମରେ
 ବୃକୋଦର ମୁହିଁ ଦେଖି କମିନ୍ତି ଅମରେ ।
 ଶ୍ଯମ ଦେଖି ବସୁନ୍ଧରେ କୋପେଣ ପ୍ରତୀତି
 ଉପରେ ଗଦାକୁ ନେଇ ପିଟିଲୁ ଦୁର୍ଜିତି ।
 ଭୁବିରେ ପବନସୁତ ବାମଅଙ୍ଗ ପାଦ
 ବାଜି ଗଦାବର ଶକ୍ତି ପଡ଼ିଲୁକ ସିଦ୍ଧି ।
 ପିଟିଲୁ ତା କାଳଦଣ୍ଡ ଗଦା ବୃକୋଦର
 ଶତଶକ୍ତି ହୁଏ ପଡ଼ି ଦୈତ୍ୟର ଉପର ।
 ଧୂମପୟ ଦଶିଲୁକ ନବଶକ୍ତି ମହା
 ପୁଣିହିଁ ପିଟିଲୁ ଗଦା ଶ୍ଯମ କୋପ ବହ ।
 ଅସୁର ନୃପତି ତଳେ ପଡ଼ିଲୁ ଗରଜ
 ସେସନେ ମନ୍ଦରଗିରି ପଡ଼ିଲୁକ ଭାଜ ।
 ଦୈତ୍ୟର ଉପରେ ଶ୍ଯମ ବସିଲୁକ ଡେଇଁ
 କଟିଭାଗେ ବସିଲେ ବେନିପାଦଦେଇ ।
 ଅସୁରର ସୈନ୍ୟ କେହି ନ ରହିଲେ ଆଗେ
 ମୁଣ୍ଡକୁ ମୋଡ଼ିଲୁ ଶ୍ଯମ ମୁଣ୍ଡଳ ସଂଯୋଗେ ।
 ହୁଙ୍କାର କରିଣ ଶ୍ଯମ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲୁ ରାଗେ
 ଶିବଙ୍କ ଆଗେ ପଡ଼ିଲୁ ଯାଇ ମୁଣ୍ଡ ବେଗେ ।
 ନୃପତି ପଡ଼ିଲୁ ସୈନ୍ୟ ଶକ୍ତି ପଳାଇଲେ
 ଶ୍ଯମସେନ ଆଗେ କେହି ଜଣେ ନ ରହିଲେ
 ରଥେ ରଥ ଗଜେ ଗଜ କରୁଡ଼ଇ ନେଇ
 ସକଳ ସୈନ୍ୟ ମାଇଲୁ ହିଡ଼ିମି ଖା ଯାଇଁ ।
 ମୁଖରେ ପଡ଼ି ପକାଇ ନ ପାରିଲେ କେହି
 ରଣ ଦେଖିଣ ହସନ୍ତି ଚାହିଁଲେ ରହି ।
 ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ନିପାତ ଦେଖି କାଶୀପତି
 ଦୃଷ୍ଟି ଆଶ୍ରେହା ରଣେ ମିଳିଲେ ତଡ଼ିତ ।
 ହସ୍ତରେ ପିନାକ ଧନୁ ବିଜିତା ମଉଳି
 ଅଶ୍ରୁଧାର ପ୍ରାୟ କଲେ ବାଣ ଜ୍ଵାଳାବଳୀ ।
 ହାବୋଡ଼ା ଶରେକ ଦେନି ମାଇଲେ କପାଳୀ
 ଦାଏ ମାରୁତ ପଡ଼ିଲୁ ମହାପରେ ତଳି ।

ଶ୍ଯମର ପଡ଼ିବା ଦେଖି ଦେବ ଶୂଳଧର
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ଶରବୃଷ୍ଟି କଲେ ନିରନ୍ତର ।
 ଗୋଡ଼ାଇ ମାରନ୍ତି ଶିବ କୁରୁ ପଣ୍ଡୁବଳ
 ମହାବାତେ ସେହେ ଖସିପଡ଼େ ରୁଚିତଳ ।
 ରକତେ କର୍ଦ୍ଦମ କଲେ ବାଣେ ମହାତଳ
 ରଣ ଛାଡ଼ି ପଳାଇଲେ ସୈନ୍ୟହିଁ ସକଳ ।
 ଆଟ ନିୟୁଦନ ଦେଖି ଗର ଧନଞ୍ଜୟ
 ରଥେକ ଆଶ୍ରେହା କଲୁ ସଂଗ୍ରାମେ ବିଜୟ ।
 ଶଙ୍ଖ କାମ ଗାଣୀର ଏ ଚାରି ହସ୍ତବର
 ସାତ୍ୟକି ବାହାର ରଥ ପବନହୁଁ ଖର ।
 କପିଧୂଜର ପତାକା ଉଡ଼େ ପାର ପାର
 ମିଳିଲେ ସେ ସଦାଶିବ ଆଗେ ଧନୁର୍ଦ୍ଧର ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି କୋପ କଲେ ଦେବରାଜ
 ଅସୟ ଭୂଶୀରୁ ଦେବ କାଢ଼ିଲେ ନାରାଜ ।
 ସେ ନାରାଜ ଅର୍ଜୁନର ଉପରେ ପ୍ରହାର
 ଗଉରବ ଛାଡ଼ି ହର ଶର ବୃଷ୍ଟି କରି ।
 ନାରାଜ ଆସନ୍ତେ ତାହା ସଂହାରଲେ ପାର୍ଥ
 ଅତି ହୋଧଉର ହୋଇ ପ୍ରଭୁ ବିଶ୍ଵନାଥ ।
 ଦେଖି ଶର ଧନଞ୍ଜୟ ମନେ ଧ୍ୟାନକଲ
 ଅର୍ଜୁନ ହସ୍ତକୁ ବାଣ ଶୂନ୍ୟେ ଚଳିଗଲ ।
 ଶିବ ମାଇଲେ ଶକତି ବାଣ କାଳାନଳ
 ଅର୍ଜୁନ ଶକତି ଏକ କଲେ ପରିତାଳ ।
 ଦୁଇବାଣ ଏକହୋଇ ଗଲେ ଅନୁରା ନେ
 ନିଶସ୍ତ ହୋଇଲେ ଦେବଦୈତ୍ୟେକ ଛାଣେ
 ଏକମାତ୍ର ପିନାକ ଯେ ଅଛୁ ହର ତହିଁ
 ଭୂଶୀରେ ଦେଖିଲେ ବାଣ ଗୋଟିଏ ଯେ ନାହିଁ
 ମହାମନ୍ତ ସୁମରଲେ ଦେବ ଉମାସାଇଁ
 ପଦ୍ମତାଗର ପ୍ରହାର କଲେ ବେଗେ ନେଇ ।
 ପୃଥ୍ଵୀଙ୍କ ଘୋଟି ଆସେ ଲକ୍ଷେକ ପଦ୍ମତ
 ସ୍ଵର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳହିଁ ଶୂନ୍ୟ ସ୍ଵର୍ଗପଥ ।
 ତା ଦେଖି ପେଶିଲୁ ବଜ୍ରଶର ଧନଞ୍ଜୟ
 ଲକ୍ଷେକ ପଦ୍ମତ ଧୁଲି ହୋଇଗଲୁ କ୍ଷୟ ।
 ପଦ୍ମତକୁ ଚୁଣ୍ଟି ଦେଖି ହର କୋପକଲେ
 ଯୋଗଲୟ କରି ଅଗ୍ନି ବାଣେକ ପେଶିଲେ
 ଦୈତ୍ୟେକ ବକାଶି ଆସେ ପ୍ରଳୟ ବନ୍ଧନ
 ଦିଗବନ୍ଧନ ହେବାର ଦେଖି ଫାଲଗୁନ ।

ମେଘାଶର ପ୍ରହାରରେ ବରଷ କରାଣି
 ଅଳ୍ପ ବାଣ ଉପରେ ସେ କଲେ ଜଳବୃଷ୍ଟି ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ କଲେ ତାଙ୍କୁ ବୃଦ୍ଧାର ନନ୍ଦନ
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ତୋ ମହିମାହିଁ ଧନ୍ୟ ।
 ଶଶିରହ୍ନ ସରି କେନ୍ଦ୍ର ଅଛଇ ଦୈଲେକ୍ୟେ
 ରଣରଙ୍ଗ ସହିଲୁ ତୁ ସନ୍ତୀ ହୋଇ ଏକେ ।
 ଏସନ ବୋଲି ସିଦ୍ଧି ଗୋଟି ବୁଲଇଲେ
 କଲ ଧୋଳଡ଼ିରୁ ଉମ୍ବ ମୁଠାଏ ମାଇଲେ ।
 ରୁଦ୍ରାବଳୀକୁ ସୁରଣ କଲେ ବଶ୍ୟନାଥ
 ଲଳିତଦେ ଛେଦଲ ତା ଗାରବର ପାର୍ଥ ।
 ମାଇଲେ ସେ ନାଗପାଶ ବାଣ ବିରୁପାକ୍ଷ
 ଗର୍ଜଣ ପରମାମାନେ ଧାଇଁଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ଗରୁଡ଼ ଶୟ ମାଇଲ ଦେଖି ଧନଞ୍ଜୟ
 ପଳଗ ଶରକୁ ସେହି କଲ ଯାଇ ସପ୍ତ ।
 ନାଗପୁଣ୍ୟ ଶରଗୋଟି ପେଶିଲୁ ଅର୍ଜୁନ
 ମୋହେ ମୁକ୍ତି ଗତ ହେଲେ ଦେବ ସିଲେଚନ
 ରବ ଶର୍ମାପୁରେ ପଶି ଉଦ୍ଧାଡ଼େ ରହିଲେ
 ପବନ ସହଚେ ଚରାଚରହିଁ କମ୍ପିଲେ ।
 ସମୁଦ୍ରହିଁ ଗଲ ଦୁଷ୍ଟ କୁରୁମ ଚମକି
 ପାତାଳପୁର କମ୍ପିଲୁ ମସ୍ତ ଗଲ ବାଙ୍କି ।
 ମରୁତ କୁବେର ବସୁ ବାସବ ଅନଳ
 ବୃହସ୍ପତି ଆଦି ଗ୍ରହ ଦଶଦିଗପାଳ ।
 ନାଗପୁଣ୍ୟ ଶୟ ଦେଖି ଗଲେ ଉପ୍ସ ମନେ
 ପଳାଇ ପଶିଲେ ଯାଇ ବୃଦ୍ଧାର ଭୁବନେ ।
 ଶଶିରହ୍ନ ନାଶଗଲେ ଯାହାର ଆଧାନେ
 ତେଣୁ ଭୟେ ପଳାଇଲେ ଦେବା ସୁରମାନେ
 ଆରତ ହୋଇ ପଳାଇ ଗଲେ ଶିବଗଣ
 ପଞ୍ଚମନରେ ଶ୍ରେଣେଣି କରନ୍ତି ଶୋଦନ ।
 ବସାଳୀର ନିଧନରେ ପଳାଇଲେ ବଳ
 ହାଣ ରଥୀ ଯେତେ ଥିଲେ ଗଲେ ଯମଆଳ ।
 ନୟାଏ ତହିଁ ବନ୍ଧୁଲ ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ରକତେ
 ବୃଷମୁକ୍ତ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼େ ସେହ୍ନେ ମହାବାତେ ।
 ତେସନ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ଅସୁର ସକନ୍ୟ
 ସମସ୍ତ ଦେବ ପଡ଼ିଲୁ ରଜା ମୃଗସେନ ।
 ସୁଝିବା ଶକତି ତହିଁ ନାହିଁ ଏକ ଜଣେ
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଂହାରଲ ପାର୍ଥ ଏକବାଣେ ।

ମଳେ ୧ । କନ୍ୟାକୁ ପାର୍ଥ ରଥରେ ବସାଇ
 ବାହୁଡ଼ ଆସଇ ଜୟ ଶଙ୍ଖକୁ ବଜାଇ ।
 ପୁର ଲୁର ସମାନେ ବିକାଶଇ ତେଜ
 ଧୂସୃ ପାଶେ ମିଲିଲେ ବାସବ ଆସୁଜ ।
 କହନ୍ତି ଧୂସୃ ଦେବ ଅର୍ଜୁନକୁ ଚାହିଁ
 ଦେଖ ବାବୁ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ଅସ୍ତ୍ରସୂତେ ତହିଁ ।
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ଅଶ୍ୱଥାମା ହୋଇଲେ ନିଧନ
 ଆବର ପଡ଼ିଲେ ରଣେ କର୍ଣ୍ଣ ଦୁଃଶାସନ ।
 ଭୀମସେନ ହତକୁ ତ ଶଙ୍କା ନାହିଁ ମନେ
 ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହତେ ରହ ନ ପାରେ ଜୀବନେ
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବଦନ ମୁହଁ ଚାହିଁବ କେମନ୍ତେ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଶୋକ ନ ଦେନ ହେ ଚିତ୍ତେ
 ସାଗ୍ରାମରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ହଳଧର
 ଯଦୁବଂଶ ଶ୍ରେଜବଂଶ ଦେନ ସଙ୍ଗତର ।
 ସୋଦର ପୁରୁକୁ କିପାଁ କର ଏଡ଼େ ଶୋକ
 ଜଗତର ଜୀବନ ଯେ ସୈଲେକ୍ୟପାଳକ ।
 ଅବଶ୍ୟ କଥାଏ ଏଥେ ହୋଇବ ଗୋସାଇଁ
 ଧୂସୃ ବୋଇଲେ ଏହା କହୁ କାହିଁପାଇଁ ।
 ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନାମଧାରୀ ଯେବଣହିଁ ଲୋକ
 ତାହାର ନିଧନେ ମୋର ହୃଦ ଦକ ଦକ ।
 ତୁ ବାବୁ ସୁମରୁ କିନା ଦେବମନ୍ଦବାନ
 ଅମୃତ ବରଷୁ ସବେ ପାଆନ୍ତୁ ଜୀବନ ।
 ଧୂସୃଙ୍କ ବଚନରେ ପାର୍ଥ ତୋଷ ହୋଇ
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଯେ ପ୍ରଭୁଜଲେ ସ୍ୱର୍ଗକୁହିଁ ରୁହିଁ ।
 ଯେ ଦେବ ଅମରନାଥ ସୁରପୁର ସାଇଁ
 ସକଟେ ସୁରଣ ନାଥ କର ମୋତେ ହାହି ।
 ସାହାର ପାଳକ ନାଥ ଜଗତ ତାରଣ
 ପ୍ରସନ୍ନେ ଅଭୟବର ଦେଉ ମନ୍ଦବାନ ।
 ଜନ୍ମଭେଦ ନାମ ତୋର କୋଟି ଅପସନ୍ନ
 ହଗପାଳମାନେ ତୋର ସଦା ଆଜ୍ଞାକାଣ୍ଡ ।
 ହଗପାଳମାନେ ତୋର ସଦା ଆଜ୍ଞାକାଣ୍ଡ
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ଥିବାରୁ ହସ୍ତେ ନାମ ବଜ୍ରଧାରୀ ।
 ଗଉଡ଼ମ ମୁନି ଶାପେ ତୁ ସହସ୍ର ଯୋନି
 ସହସ୍ର ଲେଚନ କଲୁ ଶୁଦ୍ଧଯୋଗ ଦେନ ।
 ଜନ ଜନ୍ମ ପାଳୁ ତୁହି ସଂସାର ତାରଣ
 ପାରିଜାତ ପୁଲମାନ ତୋର ଆରୁଣ ।

ସବୁଜନକୁ ଉପରେ ଦେବଙ୍କ ଉତ୍ତମ
 ତୋହର ବଚନ ଶୁଣି ନ ପାରଇ ଯମ ।
 ଶ୍ରୋ ଇନ୍ଦ୍ରଦେବତା ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରତିକାର କର
 ଏ ମୋହର ଦଇନା ତୁ ଘେନ ସୁନାଧୀର ।
 ତୋ ସଙ୍ଗେ ବିବାଦ କଲ ହିମବାନ ଯଦୁ
 ପବନଙ୍କ ପକ୍ଷ ଛେଦ ପକାଇଲ ତହୁଁ ।
 ଦେବଙ୍କ ଉପରେ ତୁହି ଦେବ ନାମ ବହୁ
 ଗୋବିନ୍ଦର ଅପମାନ ଦଣ୍ଡେହେଁ ନ ସହୁ ।
 ତୋହର ଦେଖନ୍ତେ ରାମ କୃଷ୍ଣ ହେଲେ ହତ
 ସମସ୍ତେ ବଞ୍ଚନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣ କର ତୁ ଅମୃତ ।
 ଏତେ ବୋଲି ପାର୍ଥ ତାଙ୍କୁ ସୁମରଣ କଲ
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ସେ ସ୍ତୁତିକରି ଓଳଗି ଶୋଇଲ ।
 ତଥାପି ଅମୃତକୃଷ୍ଣ ବାସବ ନ କଲ
 କୋପେ ଶର ଧନଞ୍ଜୟ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ ହେଲ ।
 ଅଧର ଦଶନେ ଚାପି ବୋଇଲ ଉତ୍ତର
 ମୁହିଁ ତୋହର ନନ୍ଦନ ତୁ ମୋର ପିଅର ।
 ଏ ମୋହର ଉକତି ନ ଦେଲୁ ଏତେବେଳେ
 ଭକତବତ୍ସଳ ତୋତେ ବୋଲନ୍ତି ସକଳେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସେହୁ ତୋତେ ଥାଇ ସବୁକାଳେ
 ନିଜ ସୁ-ସୁରୁଷ ଦୟା ନାହିଁ ତୋର ତିଳେ ।
 ସଂସାର ତାରଣ ନାଥ ହସଇଲେ ଜ୍ଞାନ
 ଦୁଃଖକାଳେ ବରୁ ଯେବେ ନୁହନ୍ତି ପ୍ରସନ୍ନ ।
 କି କରିବେ ବଞ୍ଚିଥାଇ ସେମାନେ ସଂସାରେ
 ଏହା କହି ଗାଣ୍ଡୀବକୁ ଧଇଲେ ସେ କରେ
 ଭୂମିଗତ କରିବି ମୁଁ ଅମର ଭୁବନ
 ଅମୃତ ଆଣି ରଖିବି ଶ୍ରୀହରି ଜୀବନ ।
 ପୁରବରୁ ଘେନି ଯେବେ ଗୋବିନ୍ଦ ମରବ
 ତୁ କିପାଁ ସମ୍ପାଦେ ଥବୁ ନିର୍ଭୟେ ବାସବ ।
 ଶ୍ରୀରାବତକୁ ସେ ଶରେ ବାସବକୁ ଶରେ
 ସ୍ୱର୍ଗ ଧୂର ଛେଦିବାକୁ ମାରେ ମୁଦୁଗରେ ।
 ତନିବାଣ ଏକବେଳେ ଧନୁରେ ଯୋଗଲ
 ଦୂର୍ଗ ଛାଡ଼ି ସୁରେଶ୍ୱର ଶୂନ୍ୟରେ ରହିଲ ।
 ପରୁରଇ ବୃହସ୍ପତି ରୁହିଁ ସୁରପତି
 କିପାଇଁ କମ୍ପିଅଛଇ ପୁର ବାରସୁଖୀ ।
 ଦେବଗୁରୁ ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ସହସ୍ରାକ୍ଷ
 ରାମ କୃଷ୍ଣ ସହିତରେ ମଲେ ସବୁଲେକ ।

ତେଣୁ ଅର୍ଜୁନର ଅତି ବିଚଳିତ କାୟ
 ତୋତେ ସେ ବହୁତ ସ୍ତୁତି କଲ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଯଦୁ ଅମୃତ ନ ଦେଲୁ ତୁ ହୋ ଦୁରରଣ
 କୋପେ ଅର୍ଜୁନ ତୋ ପାଇଁ ଯୋଡ଼ିଅଛି ବାଣ
 ସାଗ୍ରାମେ ପଡ଼ିଥିବାରୁ ରାମ ନାରାୟଣ
 ଉପସ୍ଥେୟ ଛାଡ଼ିଲ ସେ ସୁଭଦ୍ରା ରମଣ ।
 ଅମୃତକୃଷ୍ଣ ତୁ କର ରହୁ ସ୍ୱର୍ଗ ବାସ
 ଏ ଅମର ଭୁବନକୁ ନ କର ବିନାସ ।
 ଦେବଗୁରୁ ବଚନରେ ସହସ୍ରାକ୍ଷ ତୁଣ୍ଡି
 ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଉପରେ କଲ ସୁଧାକୃଷ୍ଣି ।
 ଅମୃତ ପାଇଣ ଚେତ ଉଠିଲେ ସକଳ
 ମାର ମାର ବୋଲି ତହିଁ ପାରିଲେ ତହଳ
 ବଳରାମ ଉଠି କୋପେ ଗଲେ ପୁରୁଷଲେ
 କପିଳାସ କନ୍ଦରକୁ ଉପାଡ଼ିଲେ ହେଲେ ।
 ପକାଇ ଦେବି ମୁଁ ନେଇ ମହାବିଜୁ ଜଳେ
 କଥାଗୋଟି ରହିଥିବ ଏ ମହାମଣ୍ଡଳେ ।
 କପିଳାସ ଉପାଡ଼ନ୍ତେ ଦେଖି ଗଣେଶ୍ୱର
 କୋପେଣ ଧାଇଁଲେ ଏକଦନ୍ତ ଲମ୍ବୋଦର ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ଥିଲ ପବନର ସୁତ
 ଉଗାଳିଲେ ଯାଇ ଗଣନାଥଙ୍କୁ ଭୁରିତ ।
 ତାହାଦେଖି କୋପ କଲେ ଗଉରୀ ନନ୍ଦନ
 ପରଶୁ କୁଠାର ଘେନି ଧାଇଁଲେ ବହନ ।
 ବିହମି ଯାଇଣ ଗଦା ପ୍ରହାରିଲେ ଖରେ
 ଉଛୁଡ଼ି ଉଡ଼ିଲ ବାଜି ହନୁର ଉପରେ ।
 ପରଶୁହସ୍ତ ତା ଦେଖି ହୋଇ କୋପମୁର୍ତ୍ତି
 ହନୁକୁ ଧଇଲେ ଥୋରହସ୍ତେ ଗଣପତି ।
 ଶ୍ରୀରାମଙ୍କୁ ସୁମରଣା କଲ ହନୁ ଯତି
 ଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଲଞ୍ଜି ବଢ଼ାଇଲ ଧାତି ।
 ଗଣନାଥଙ୍କୁ ବାନ୍ଧିଲ ସେହି ଲଙ୍ଗୁଳରେ
 ବନ୍ଧାହୋଇଲେ ସେ ଦୁହେଁ ସାଗ୍ରାମ ଭୂମିରେ
 ଧରାଧର ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲେ ମାଲବରେ
 କେହୁ ବା ତଳେ ପଡ଼ନ୍ତି କେ ଉଠନ୍ତି କନେ
 ଗଡ଼ାଗଡ଼ି ଘାତେ କଲେ ପବତକୁ ବୁର
 ମୁଖ ବାଟରେ ରୁଧିର ବହେ ଝରଝର ।
 କେଳାସ ନିମନ୍ତେ କୋପ କଲେ ସେ ପାବଣୀ
 ପିଣ୍ଡାରୁଣୀବୃନ୍ଦ ଘେନି ସେ ଧାଇଁ ଆସନ୍ତି ।

କି ବ୍ୟାଧି ବାହନେ କେନ୍ଦ୍ର ମରାଳ ବାହନେ
 କେନ୍ଦ୍ର ନି ଚଢ଼ି ଚମନ କରନ୍ତି କେ ରଣେ ।
 ଏମନ୍ତେ ସେ ନବକୋଟି ଗୁମସ୍ତା ଅଇଲେ
 ଚେପୁର କରି ବଳରାମକୁ ବେଢ଼ିଲେ ।
 ଘୋର ଜଳଜଳା ଗଜ କରନ୍ତି ସେ ଚଣ୍ଡୀ
 ଶିଖି କେଶୀ ମୁଣ୍ଡମାନ ସିନ୍ଦୁରେଣା ମଣ୍ଡି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଧରାଅନ୍ତ ନରଣିର ଗଣ୍ଡି
 ହୁଅଇ ପାନରେ ମତ୍ତ ଶୋହେ ନାଚଣ୍ଡି ।
 ସେନ ରୂପ ଦେଖାଇ କରନ୍ତି ସେ ଭୟ
 ମୁଖକାର ଉଠେ ମହାଅଗ୍ନି ତେଜୋମୟ ।
 ମୃତସଞ୍ଜୀବନମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଲେ ପାବଣୀ
 ଶିଖିର ସଙ୍ଗେ ଚନ୍ଦ୍ରକୋଟି ଗଣବର୍ତ୍ତୀ ।
 କପିଳାସ ଉପାଡ଼ିବା ଦେଖି ପଶୁପତି
 ବୁଝଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦେବ ଆଗରେ ହୁଅନ୍ତି ।
 ଶଶିନାଥ କୋପ ଦେଖି ଦେବ ନାରାୟଣ
 ସୁଶନ ଚନ୍ଦ୍ର ଧରି ବିଜୟ ଆପଣ ।
 ସଦାଶିବ ଶଶିରୂପ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ଅର୍ଜୁନର କୋପାନଳେ କମ୍ପନ୍ତି ଅମର ।
 ବଳରାମର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମହା ପରାକ୍ରମ
 ଅନ୍ୟୋଅନ୍ୟରେ କରନ୍ତି ସେଠାରେ ସଂଗ୍ରାମ
 ମରି ହର ଯୁଦ୍ଧ ଯଦୁ ବାସବ ଜାଣିଲେ
 ଶ୍ରୀରାମ ଚଢ଼ି ଇନ୍ଦ୍ର ଚଢ଼ି ବିଜେକଲେ ।
 ଦେବ ଜନର ଗଭୀର ଦେନଶ ଆକାଶେ
 ବୁଝନ୍ତି ବିଜେକଲେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ପାଶେ ।
 ବିଦଗ୍ଧ ଦେବତା ଦେନ ଶଶିଦେବୀ ଗଲେ
 ଦଶପ୍ରଜାପତି ସହ ସମସ୍ତେ ମିଳିଲେ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ପିତା ବେଗେ ରୁହା କଳ
 ଏହିକ୍ଷଣି ରସାଗତ ହେବ ମହାସୁଳୀ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ରେ ବାବୁ ତୁମ୍ଭ ମୂଳମନ୍ତ୍ର
 ବୁଝି ସିନା ଉଆଇଲୁ ଏଡ଼େକ ପ୍ରମାଦ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ପିତା ସଂସାରର ହିତେ
 କୁକୁହଳ ଉଆଇଲ ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ ।
 ବସୁନ୍ଧର ମୃଗସେନ ପାଇଁ ସିନା ହସ୍ତ
 ସଂସାର କି ରଖିଥାନ୍ତେ ସେ ଅଧୁର ମନ୍ତ୍ର
 ଶଶିନାଥଠାରୁ ସୋହ ପାଇଥିଲେ ବର
 ନୁହେଁ କରି ନେଇଥାନ୍ତେ ଏହି ସୁରସୁର ।

ହରି ହରି ଏକ ଆତ୍ମା ବୋଲନ୍ତି ଜଗତେ
 ସହି ନ ପାରିଲେ କଳି କଲେ ଅନିମିତ୍ତେ ।
 ଏବେ ପିତା ଯାଇ ତୁମ୍ଭେ ସହି ବେଗେ କର
 ନ ବୁଝୁ ସଂସାର ନୋହୁ ନୋହୁ ଏ ସମର ।
 ନାରଦ ବଚନେ ବ୍ରହ୍ମା କରନ୍ତି ଗମନ
 ତୁରନ୍ତେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ରଣ ସନ୍ଧିଧାନ ।
 କୁଶସ୍ତ୍ର ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ପଶିଲେ
 ଦୁଇ କତିକି ସେ ଦୁଇ ଦୁଇ ମୁଖ କଲେ ।
 ଦୁଇ ବଦନେ କରନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ଫୁଟ
 ଦୁଇ ମୁଖେ ଫୁଟି ମହାଦେବକୁ କରନ୍ତି ।
 ଜୟ ଜୟ ନୀଳକଣ୍ଠ ଉମା ପ୍ରାଣନାଥ
 ଜୟ ତୁ ଅନାଦିନାଥ ସପ୍ତଫଣୀ ମାଥ ।
 ସମର୍ଥ ହଳ ସୌନନ୍ଦ ମସ୍ତକ ତୋ ହସ୍ତେ
 ଜୟ ତୁ ପରମଯୋଗୀ ଜୟ ବିଶ୍ଵନାଥେ ।
 ଦେବଙ୍କ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଅଟେ ତୁମ୍ଭର ମହିମା
 ଯାହାର ଉଡ଼ିକେ ହୁଏ ଦିବସକ ବ୍ରହ୍ମା ।
 ଚାରି ସହସ୍ର ଯୁଗରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦିବସେ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଚାରିଯୁଗେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ନିମିଷେ ।
 ବ୍ରହ୍ମାବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଚାରିଯୁଗେ ହୁଏ ଜାଣ
 ଶଶିରଙ୍କ ନିମିଷ ଏ କଥାହିଁ ପ୍ରମାଣ ।
 ତୋ ମହିମା କହିବାକୁ ଅଛି କେ ଭଜନ
 ଯାହାକୁ ଚିନ୍ତନ୍ତି ମୂଳଜନେ କରି ଧ୍ୟାନ ।
 ତୋର ଚାରିଯୁଗେ ପୃଥ୍ଵୀ କୋଟିବର ନାଶ
 ଅନାଦି ପୁରୁଷ ତୁମ୍ଭ ଅଟୁ ଶଶିବାସ ।
 ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷ ଯୋଗୀନ୍ଦ୍ର ଜନ ତୁ ଶ୍ରୀରାମ
 ଭକତବତ୍ସଳ ଅନ୍ତରାତ୍ମା ପରଂବ୍ରହ୍ମ ।
 ଯୁଗାନ୍ତକ ପୁରୁଷ ତୁ ମହା ସିଦ୍ଧଯୋଗୀ
 ଗୁଣଦୋଷରେ ସହାରୁ ତୁମ୍ଭ ମହାବୀରୀ ।
 ପୃଥ୍ଵୀର ନିମନ୍ତେ ତୋର କହ୍ନା ଅବତାର
 ଜନମି ନାଶିଲୁ ଦୈତ୍ୟଗଣ ତୁ ଅପାର ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଦେନ ଫେଡ଼ିଲୁ ତୁ ବିଶ୍ଵ ଭରତର
 କାଳ କାମ ନାହିଁ ଦିନ ରାତି ନାହିଁ ତୋର ।
 ଏସନକ ଫୁଟି ଯଦୁ କଲେ ବେଦପତି
 ଶୁଣି ବଳରାମଙ୍କର ତୋଷ ହେଲ ମତି ।
 ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ରୁହିଁ ରାମ ବୋଲନ୍ତି ଏମନ୍ତ
 କପା ମୋତେ ଫୁଟି କହୁ କହୁ ଲୋକତାତ

ବ୍ରହ୍ମାଏ ବୋଇଲେ ରାମ କୋପ ତୁ ଧାନ୍ୟର
 ନିଜସ୍ଥାନେ ଥୁଆ ନେଇ କୈଳାସ କନ୍ଦର ।
 କେବଣ ଚରିତ ଶୁଣି ବୁଝିବ ନା ଭବ
 ଦୁଇଜଣଙ୍କର କଥା କହ ଦୁଇଦେବ ।
 ଏ ବଚନ ଶୁଣି ରାମ ସାହସରେ ଶଗ
 କପିଳାସ କନ୍ଦରକୁ କଲେ ଭ୍ରମିଗଣ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଆଗେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ହରିହର
 ମଳାମ୍ବର ସହିତରେ କରନ୍ତି ଉଡ଼ିବ ।
 ପଦାଶିବ ବୋଲନ୍ତି ହୋ ଶୁଣ ପଦ୍ମଯୋନି
 ଗଣ୍ଡମୁଳ ପାଇଲ ଏ ବରୁଣନନ୍ଦିନୀ ।
 ବନସ୍ତେ ମାତା ତାହାର କାନ୍ଦୁଥିଲ ଘେନ
 ବନେ ଭ୍ରମି ଯାଉଥିଲୁ ଦୁଗା ଆମ୍ଭେ ବେନି ।
 ଦେଖିଲେ ପାଦଶା ତାର ବାଳିକା ସେବନ
 ବୃଷଭୁଁ ଓହ୍ଲାଇ ତାକୁ ପୁଣ୍ୟନ୍ତେ କାରଣ ।
 ସେ ବୋଲେ ପୁର ହୋଇଛି ଗଣ୍ଡମୁଳ ଦୋଷ
 ଯେବେ ରଖିବୁ ଦୁହିତା ଦେବର ଅବଶ୍ୟ ।
 ଧନ୍ୟ କରିବାରୁ ତାକୁ ଆମ୍ଭେ ରକ୍ଷାକଲୁ
 କାର୍ତ୍ତିକ ନିମନ୍ତେ ମଣି ଦେଇଣ ବରିଲୁ ।
 ବିଭ୍ରା ହେବାବେଳେ ମୋର ଗଲ ପୁଅ ସ୍ବୟ
 ଏହାଙ୍କର ପୁତ୍ର ଆସି କଲେ କଳି ହସ୍ତ ।
 ମଳାମ୍ବର ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ବେଦବର
 ବରୁଣ ଯାଇ ବରିଲ ମୋହର କୁମର ।
 ବିଭ୍ରା କରୁଥିଲ ବସି ଶୁଭଲଗ୍ନ ଧର
 ଏହାର ପୁଅ ତହିଁକି ଆସେ କି ବିରୁର ।
 ମୋର ପୁଅକୁ ମାଇଲ ହସ୍ତଗ୍ରସ୍ତି ବେଳେ
 ବେଦାରୁ କନ୍ୟାକୁ ଘେନି ଗଲ ଧର ବଳେ
 ବିଷ୍ଣୁର ପୁତ୍ରମାନଙ୍କୁ ମାର ଠାବେ ଠାବେ
 ଏ କଥା ବିରୁର ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପ୍ରସାଦେ ।
 ବୋଇଲେକ ବ୍ରହ୍ମଯୋନି ବୁଝିବା ପ୍ରମାଣ
 ବରୁଣ ଦେବଙ୍କୁ ଏଥେଁ ବେଗକର ଆଣ ।
 ଧାନ୍ୟ ଗୁଝିବା ଆମ୍ଭେ ତାହାକୁ ପରୁର
 ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ବେଦବ୍ରହ୍ମା ନାରଦ ହକାର ।
 ଶୀଘ୍ରଯାଇ ଘେନିଆସ ବରୁଣକୁ ଏଥେ
 ଅଜ୍ଞାନାସେ ଚଳିଗଲେ ତହୁଁ ତପୋବନ୍ତ
 ସମସ୍ତ ହୃଦେ ବରୁଣ ରଜା ଲୁଚିଥିଲ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଯିବା ବ୍ରହ୍ମା ଆଜ୍ଞାହେଲ ।

ନେତ୍ର ଫେଡ଼ିଲ ଚନ୍ଦ୍ରା ଶୁଣି ଏ ବଚନ
 ନାରଦ ସଙ୍ଗେ ଚଳିଲ ବରୁଣ ରଜନ ।
 ସେବଣଠାରେ ଅଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାବିଲେବନ
 ତାହାଙ୍କ ଆଗେ ମିଳିଲେ ରଜା ତପୋଧନ
 ପ୍ରଣମି ଉଭା ହୋଇଲ ଯୋଡ଼ି ବେନିକର
 ନମିଲ ସେ ମଳାମ୍ବର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୟର ।
 ବ୍ରହ୍ମାଏ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ହୋ ବରୁଣ
 ବିଭ୍ରା ଚରିତ କହ ଆମ୍ଭ ଆଗେ ପୁଣ ।
 ଶୁଣି ବରୁଣ ରଜନ କହେ କରଯୋଡ଼ି
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦକୁ ଯାଇ ଆଣିଲ ମୁଁ ବର ।
 ବିଭ୍ରାବର କରୁଛୁ ବର କନ୍ୟା ଘେନି
 ବିହସ୍ତନ ସୀତାକାରେ ଘେନଣ କାମିନୀ ।
 ହସ୍ତଗ୍ରସ୍ତି ବେଳେ କାହୁଁ କାର୍ତ୍ତିକ ଅଇଲେ
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦକୁ ମାର କନ୍ୟା ଘେନିଗଲେ ।
 ଧାନ୍ୟମେ କୁମରମାନେ ପଡ଼ିଲେକ ଯହୁଁ
 ପଲାଇ ଉରେ ଲୁଚିଲି ହୃଦେ ଯାଇ ତହୁଁ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଏ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ମଳାମ୍ବର
 ବରୁଣ ବରିଲ ଯେବେ ତୁମ୍ଭର କୁମର ।
 ବିଶ୍ବନାଥ କୁମରକୁ ବରିଲ ତା ନାଶ
 ଦୁହିଁକ ବରଣ ଆମ୍ଭେ ଭାଜି ତ ନପାରି ।
 ଏ ମୋହର ବଚନକୁ ଶୁଣି ଯି ପୁରୁର
 ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପଣେ କହିବୁ ଆମ୍ଭେତ ବିରୁର ।
 କାର୍ତ୍ତିକ ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦେ ବରବେଶ କର
 ରୁଲ ଘେନିଯିବା ଆମ୍ଭେ ବରୁଣର ପୁର ।
 ଦୁଇବର ବସାଇବା ବେଦାର ଉପରେ
 ଅଳଙ୍କାରମାନ ଦେବ କନ୍ୟାର ଶରୀରେ ।
 ବରଣମାଳା କନ୍ୟାର ହସ୍ତେ ନେଇ ଦେବ
 ଯାହାର କଣ୍ଠରେ କନ୍ୟା ମାଳା ଲମ୍ବାଇବ ।
 ତାହାର ହୋଇବ କନ୍ୟା ଆମ୍ଭର ବିରୁରେ
 ଶୁଣି ସନମତ କଲେ ହର ମଳାମ୍ବରେ ।
 ଭୁବିତେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ବରୁଣ ଭୁବନେ
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ସହିତରେ ଘେନି ପରିଜନେ ।
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦ ସେ ବେନିଗଣ୍ଡ ହୋଇଥିଲେ
 କମଣ୍ଡଳୁ ପାଣି ସିଞ୍ଚୁ ବ୍ରହ୍ମା ଜାଆଇଲେ ।
 ଦେଖି ମଳାମ୍ବର ନେଇ କୋଳେ ବସାଇଲେ
 ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ରାମ ମୁଖେ ରୁମ୍ଭ ଦେଲେ ।

କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦେ ବରବେଶ କରି
 କୋଳକର ହୋଇଗଲେ ତହୁଁ କୁଣ୍ଡଳାୟ ।
 ରହବେଶର ଉପରେ ତହୁଁ ବସାଇଲେ
 ବରୁଣ ରାଜାକୁ ଚାହିଁ ବାହା । ବୋଇଲେ ।
 କନ୍ୟାକୁ ଆଣି ସୁବେଶ ବେଶେ ତୁ କରାଇ
 ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ବାହା ତହୁଁ ବରୁଣକୁ ଚାହିଁ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଆଜ୍ଞାପାଇ ତହୁଁ ଗଲ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ଧର୍ମେ କୋଳରୁ ବେଶେ ଆଣିଲ କୁମାରୀ ।
 ବିଦ୍ୟାବେଶ କରାଇଣ କନ୍ୟା ରହ ନେଲେ
 ବେଶେ ଶ୍ରୀମୁଖିଆ ତଳେ ନେଇ ଉଣା କଲେ
 ବରୁଣ ବୋଇଲେ ମାଗୋ ଶୁଣ ମୋ ଉତ୍ତର
 ଉତ୍ତରକୁ ବିଚାରଣ ଯାହାକୁ ତୁ ବର ।
 ପିତାର ବଚନେ ବାଳୀ କଲକ ଗମନ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଯାଇ ରହବେଶ ସ୍ଥାନ ।
 ପ୍ରଥମେ ଚାହିଁଲ ବାଳୀ କାର୍ତ୍ତିକର ମୁଖ
 ଏହାକୁ ବରଲେ ମୋର ନାହିଁ କିଛି ସୁଖ ।
 ଏକମୁଖ ପୁରୁଷକୁ ମନାଇ ନୁହଇ
 ଶତଗୋଟା ମୁଖ କେହ୍ନେ ମୁହିଁ ବୋଧବର୍ତ୍ତ
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦକୁ ଦେଖି ବରୁଣ ଦୁହିତା
 କରଣ ସମ ସୁନ୍ଦର ଦେଖି ବଳବନ୍ତ ।
 ବିଚାର ବୋଇଲ ବାଳୀ ଏହି ମୋର କାନ୍ତ
 ଏହାର ରୂପହିଁ ମୋର ମନରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ।
 ଏତେକ ବିଚାର ବାଳୀ ମନେ ମନେ ଭାଳି
 ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦ କଣ୍ଠରେ ଲମ୍ବାଇଲ ମାଳି ।
 ଦେଖିଣ ସନ୍ତୋଷ ହେଲେ କାହ୍ନୁ ସଂକର୍ଷଣ
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ରୁଚିଲ ଯାକୁ କନ୍ୟା ମନ
 ନ ବିଚାର କିପାଁ ତୁମ୍ଭେ ଜୁଣୁ ଅନ୍ୟୋଅନ୍ୟ
 ସମସ୍ତେ ମିଳିବା ଚାଲ ବରୁଣ ଉବନେ ।
 ଦୁହିତା ଗୋଟିକୁ ତାର କରାଇବା ଦାନ
 କୈଳାସେ ଯିବାକୁ ମନ କଲେ ଯିଲେତନ
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ମନ ଆନ କି ହୋଇଲ
 ଆମ୍ଭ ବିଚାର କି ତୁମ୍ଭ ମନକୁ ନଇଲ ।
 ସଦାଶିବ ବୋଇଲେ ହେ ମରାଜବାହନ
 ମୁକ୍ତି କଥାରେ ଆମ୍ଭର କିପାଁ ଆନ ମନ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ଏ କଥା ନୁହଇ ତ ଭଲ
 ଚପଳାସ ଯିବା ବୋଲି କିପାଇଁ ବୋଇଲ ।

ଶୁଭଯୋଗେ ରାମ ପୁଅ ତୁମ୍ଭେ ବିଷା କର
 ତେବେ ବୋଲିବା ନା ଏକ ଆତ୍ମା ହରିହର
 ଶୁଣି ପରମ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ ଶଙ୍କର
 ବରୁଣକୁ ବୋଇଲେ ହେ ଶୀଘ୍ର ବିଷା କର
 ସମସ୍ତ ଯୋଗାଡ଼ମାନ କଲ ଜଳପତ୍ର
 ବିଚାର ବିଧି ଯେତେକ ଆଣିଲେ ଝଟିତ ।
 ବଳରାମ ବସିଲେକ ପୁଅ କୋଳେ ଧରି
 ମଙ୍ଗଳ ବିଧି ସ୍ଥାନର ବରଣ ଉଚ୍ଚାର ।
 ଧର୍ମା ଅନୁମତେ ସାର ବିଷାର ବିଧାନ
 ବେନି ହସ୍ତକୁ ବାନ୍ଧିଲେ ଗାର୍ଗ୍ୟ ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଯଜ୍ଞକୁ ଦେଲ ରାଜା ଅନେକ ସମ୍ବାର
 ରଥ ଗଜ ଭୂରଙ୍ଗମ ଅନେକ ପ୍ରକାର ।
 ଆଳି ଗରିଆ ଅନେକ କୁଣ୍ଡଳ କଂସା ଗିନା
 ଆଲଟ ଆଲମ ପାଟଛତ ରୂପା ସୁନା ।
 ନାନାବିଧ ଯଜ୍ଞକୁ ଅପାରୁ ଅପାର
 ଦାସୀ ପରିବାସ କେତେ ଦାସ ପରିବାର ।
 କର ଯୋଡ଼ଣ ବରୁଣ ବହୁତ କାହଲ
 କନ୍ୟାରହ ସହିତରେ ସମପିଣ୍ଡ ଦେଲ ।
 ଦେଖି କାହ୍ନୁ ବଳରାମ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ
 ବିଷାର ବିଧାନ ସାର ଗୃହକୁ ଚଳିଲେ ।
 ବେଦବ୍ରହ୍ମା ଚଳିଗଲେ ଆପଣାର ଦେଶ
 ବିଚାରି କୁତୁହଳ ଏ ବିଷାଦର ରସ ।
 କପିଳାସେ ବିଜେ କଲେ ଦେବ ଯିଲେତନ
 ଯେ ଯାହା ସ୍ଥାନକୁ ବିଜେ କଲେ ସବଂଜନ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶ୍ଵଶୁ ଦ୍ରୋଣ ଦୁଃଶାସନ କର୍ଣ୍ଣ
 ସୈନ୍ୟବଳ ଦେଶଗଲେ ଆପଣାଭୁବନ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଆଦି ଯେତେ ଶ୍ରେଣ ଯଦୁସୈନ୍ୟ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ସହତେ ରାମ ନକୁଳ ଅର୍ଜୁନ ।
 ବରଜନ୍ୟା ଦେବି ଯାଇ ଦ୍ଵାରକାରେ ମିଳି
 ଦେଖି ପାଣ୍ଡବଂଶୀ କନ୍ୟା ଦେଲେ ହୃଦୟ
 ବରଜନ୍ୟା ଦେବି ହେଲେ ଭିତରେପ୍ରବେଶ
 ଦେଖିଣ ସୁବର୍ଣ୍ଣମାନେ ହୋଇଲେ ହରଷ ।
 ଶୀତଳ ମଣୋହ ତହିଁ ବରଜନ୍ୟା ସାର
 ଆତ୍ମାନେ ବିଜୟ କଲେ ରାମ ବଂଶୀଧାରୀ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ରାମ ନକୁଳ ସହଦେବ ମିଳି
 ଅର୍ଜୁନ ବସିଲେ ଯହିଁ ବିଜେ ବନମାଳୀ ।

ଆସନରେ ବସାଇଣ ପୁଣି ଗୋବିନ୍ଦ
 ଦ୍ଵାରକାରେ ପୁରଜନ ସମସ୍ତେ ଆନନ୍ଦ ।
 ନିତ୍ୟକର୍ମମାନ ସାରି ରାମ ଭଗବାନ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ଦେନି କରନ୍ତି ଭୋଜନ ।
 ଆଚମନ ସାରି ତାଙ୍କୁ ଜାମୁଳ ଭୂଷି ର
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଆସନେ ପାଞ୍ଚଶ୍ରୀଙ୍କୁ ବସାଇ ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ତୁ ସୁଧୂଷି
 ବହୁ ଆପଦୁଁ ଆମକୁ ରଖିଲୁ କଣି ।
 ସୁଧୂଷିଦେବ ବୋଇଲେ ତୁ ଯେ ନିରାକାର
 ତୋ ଚହଁ ବଡ଼ ଆଉ କେ ଅଛଇ ସଂସାର
 ତୁହି ଯେ ଅନାଦିପତି ଜଗତ କରଣ
 ତୁହି ଯେ ଅନାଦି ମୂଳ ଜଗତର ପିତା ।
 ତୁହି ଯେ ଅନାଦି ବ୍ରହ୍ମ ପରଂବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ
 ଶ୍ରବଣର ଉଦ୍ଧରଣୁ ତୁ ଯେ ଦେବସ୍ଵାମି ।
 ଶ୍ରୀମଳାମ୍ବର ଦେବଙ୍କ ଚରଣେ ମୋ ସେବା
 ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦାସକୁ ଯେ ଗତିମୁକ୍ତି ଦେବା ।
 ସୁଧୂଷିଙ୍କୁ ସଙ୍କର୍ଷଣ କରଇ ଶପ୍ତନ
 ଯାଇ ମିଳିଲେ ସେ ଦେବ ଆପଣା ଭୁବନ ।
 ପାଶେ ଖଟିଲେ ରେବଟା ବାରୁଣୀ ତାଙ୍କର
 କହିଲେ ସେ ବେନଜନ ଆଗେ ନିଳ ମନ୍ଦର ।
 ଶୁଣିଣ ସବୁ ରେବଟା କହିଲେ ଛୁମ୍ବରେ
 ବହୁତର ଅପମାନ ପାଇଲେ ତହିଁରେ ।
 ପାଇଲେ କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ଵର ମନେ ଗୁରୁବ୍ୟଥା
 ରାମ ବୋଇଲେ କାହିଁକି କହିଲ ଏ କଥା ।
 ସଦାନନ୍ଦ ଆମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ଏକ ଆତ୍ମା ସିନା
 କାର୍ତ୍ତିକ ଆନନ୍ଦାନନ୍ଦ ଭଲ ନୁହନ୍ତି ନା ।
 ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇ ରେବଟା ବାରୁଣୀ ରହିଲେ
 ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଖଟିଣ ଅବକାଶେ ସେବା କଲେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ମିଳିଲେ ଆପଣାର ପୁରୀ
 ପାଟଙ୍ଗୀମାନେ ମିଳି ଅବକାଶ କର ।
 ଉପୁଜିଲ ଯେତେ ଯେତେ କଥାନ୍ତ ବେଢ଼ାରେ
 ସମସ୍ତ କହିଲେ ପ୍ରିୟବତ୍ସଙ୍କ ଆଗରେ ।
 ରୁକ୍ମଣୀ ଯେ ସତ୍ୟଭାମା କାଳିନ୍ଦୀ ଭୁଲସୀ
 ଜାମ୍ବବତୀ ବ୍ରହ୍ମବତୀ ଅଶ୍ଵପାଟଙ୍ଗୀ ।
 ସମସ୍ତେ ହସିଣ ତହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ କହିଲେ
 ଶଙ୍କର ଅନେକ ଅପମାନ ତ ପାଇଲେ ।

ଶୁଣି ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ ପ୍ରଭୁ ପୀତବାସ
 ହରିହର କେ ଆତ୍ମା ନାହିଁ କିଛି ଦୋଷ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ନଜେ ଆସି ଯାହା କରିଗଲେ ଭଲ
 ସେ କଥାକୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଆନ ଯେ ମହୋଦ
 ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ମସ୍ତକେ କର ନେଇ ଦେଲେ
 ବେନପାୟେ ପଡ଼ି ଶୋଇ ମଉନେ ରହିଲେ
 ଏ ପ୍ରକାରେ ଏ ମାଳେନ୍ଦ୍ରୀ ବିଭୀଷ ରସ
 ସୁଜନ ଜନେ ମୋହର ନ ଦେନିବା ଦୋଷ
 ଶ୍ରୀହରି ଚରିତ ଏହି ବିଷୟ ଆଶ୍ୟାନ
 ସୁମରିଲେ ଲଭିବ ଯେ ବୈକୁଣ୍ଠ ଭୁବନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଚରିତ ସୁଧାମୟ ରସ
 ଶ୍ରୀହରି ଚରିଣ ଧ୍ୟାୟେ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦାସ ।

କୁଞ୍ଜାଳସେନ ବଧ

ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମନୁ ବୈବସ୍ଵତ ଶ୍ରୋତା
 ଏ ଯେ ମହାଶବ୍ଦରତ ମଧ୍ୟପଦ କଥା ।
 ବହୁତ ଆଦର ପାଇ ଧର୍ମର ନନ୍ଦନ
 ରହିଲେ ସପତଦାନ ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନ ।
 ବାରୁଣୀବନ୍ଧୁକୁ ସେହି ଆସିବାର ବେଳେ
 ଅସୁରେକ ମାଇଲେଟି ମାଦ୍ରୀର ଦୁଲ୍ଲେ ।
 ଶୁଣି ବୈବସ୍ଵତ ମନୁ ପ୍ରଣମିଲେ ଉଠି
 ପୁଣ ପୁଣ ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ପାଦତଳେ ଲେଟି ।
 ଶ୍ରୋ ମହାମୁନି ତୁ ମୋତେ ଅନୁଗ୍ରହ କର
 ମହାଶବ୍ଦରତ ଶ୍ରବଣେ ଶରଧା ମୋହର ।
 ତୁମ୍ଭେ ମହାମୁନି ପୁଣି ଅଟ ମହାଜ୍ଞାନ
 କହିବା ଅସୁର ବଧ ମୋତେ ମହାମୁନି ।
 ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ମନୁ ଶ୍ରୋତା
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ସେହି ଅସୁର ବାରତା ।
 କୁଣ୍ଡଳୀ ଦୈତ୍ୟ ମରଣ ଅନ୍ତେ ତାର ସୁତ
 କର୍ଣ୍ଣକେଶରୀ ମନ୍ଦୀକୁ ପୁଛଇ ଏମନ୍ତ ।
 ସାତମାସ ଭୋଗ ହେଲ ନୃପତି ନଇଲେ
 ଆଟ ସୈନ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ନାହିଁ ଏକାହୋଇ ଗଲେ
 ମନ୍ଦୀ ବୋଇଲ ଏବେ ହୋ ପେଶିବାନାୟକ
 ତେବେ ପାଇବା ନା ଆମ୍ଭେ ବାଣୀ ନୃପତିର
 ଏତେକ କହ ପାଶକୁ ଅଣାଇଲେ ଦୁତ
 ନୃପତି କେଣେ ଅଛନ୍ତି ବୁଝ ହେ ବଦନ୍ତି ।

ଆଜ୍ଞାପାଇ ଦୁତମାନେ ଗଲେ ଚାରିଦିଗେ
 ଖୋଜନ୍ତି ପଣି ଦୁର୍ଗମ ବନଗିରି ଲଗେ ।
 ଅରକତ ପଦ୍ମରେ ଉଠିଲେକ ଯାଇଁ
 ଶୁଭାଳ ଗୁପ୍ତ ସେଠାରେ ଛନ୍ତି ରୁଣ୍ଡ ହୋଇ ।
 ଅସୁର ମାଂସ ସରବେ ଖାଉଛନ୍ତି ମିଳି
 ଭୟଙ୍କର ମୁଖ ଦିଶୁଅଛି ବିକଟାଳି ।
 ଡଗରେ ଯେ ବିଚାରନ୍ତି ଏ କାହାର ଶବ
 କେବଣ ମହାତ୍ମା ଏଥେ ନାଶ ହୋଇଥିବ ।
 ଏତେ ବିଚାର ମିଳିଲେ ଯାଇଁ ତାର କତି
 ଦେଖିଲେ ପଡ଼ି ଅଛଇ କୁଣ୍ଡଳୀ ନୃପତି ।
 ଅନେକ ସେ ବନଗିରି ହୋଇଅଛି ରୁନା
 ସମରେ କେ ମାଇଲ ଏ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ସେହା
 ଏତେକ ବିଚାର ରହି ଲୋଡ଼ନ୍ତି ଡଗରେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ହସ୍ତିନା ନଗରେ ।
 ଗୁପ୍ତ ପ୍ରବଚ୍ଚ ତହୁଁ ପାଇଲେ ବାରତା
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ନୃପତି ସେ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପିତା ।
 ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନର ସୋଦର ଯୁଧିଷ୍ଠି କନିଷ୍ଠ
 ନାମ ନକୁଳ ମାଇଲ ଅସୁର ଗରଷ୍ଠ ।
 କର ଯୋଡ଼ଣ କହନ୍ତି ଭୋ କୁଦାଳସେନ
 ହସ୍ତିନା ନଗରବାସୀ ରାଜା ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ମୁଗଧା ବନୋଦେ ଆସିଥିଲେ ସେ ନୃପତି
 ଭ୍ରମନ୍ତେ ଦେଖିଲ ତାକୁ କୁଣ୍ଡଳୀ ଭୂପତି ।
 ବେନ ଜନଙ୍କର ହେଲ ବହୁତ ସମର
 ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସହ ଥାଟ ପଡ଼ିଲେ ତାହାର ।
 ଶତଭାଇ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ନୃପତି ପଡ଼ିଲ
 କୁଣ୍ଡଳେଶ୍ଵର ନୃପତି ରଣ ଜୟ କଲ ।
 ସିଂହାମକୁ ଜୟକରି ଆସନ୍ତେ ରାଜନ
 ନକୁଳ ବୋଲକରି ସେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସାନ ।
 ସେ ଆସି ସିଂହାମ ରାଜା ସହଚ୍ଚ କରଲେ
 ଚଉଦ ଦିବସ ଯୁଦ୍ଧ ରାଜାକୁ ମାଇଲେ ।
 ଶୁଣିଣ କୁଦାଳେଶ୍ଵର ବୋଇଲ ମନ୍ତ୍ରୀକି
 ଆମ୍ଭ ଥାଟ ସଜକରି ଯିବା କି ତହିଁକି ।
 ପିତାଙ୍କର ବଇଶକୁ ଯେବେ ମାରପାର
 ତେବେ ସାର୍ଥକ ଜୀବନ ହୋଇବ ନୋହୁରି ।
 ଏତେକ ବୋଲି ଅସୁର ହୋଇଲକ ସଜ
 ଲୁହାର ରଥରେ ବଢେ କଲକ ଦମ୍ଭଜ ।

ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ବୋଇଲ ମୋର ସାଜ ରେ ସଜନି
 ମହା ରସେ ଖାଇବା ମଧୁମାଂସ ଘେନି ।
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ସାଜିଲେ ଚତୁରଙ୍ଗ ବଳ
 ଯାଇଲେ ଅସୁରମାନେ କର କୋଳାହଳ ।
 ମହା ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରଇ କୁଦାଳେଶ ବୀର
 କୁଦାଳ ଗୋଟିଏ ଘେନି ଅଛଇ ହସ୍ତର ।
 ହସ୍ତିନାକୁ ଆସଇ ସେ କୋପେ ଦଣ୍ଡ ସାଜ
 ଗର୍ଜନଦ୍ଵାରେ କି ମେରୁ ପଡ଼ୁଅଛି ଭାଜ ।
 ଅସୁରର ପାଦଭାଗ ନ ସହେ ମେହମା
 ନବ ଅସୌହାର୍ଥୀ ଥାଟ ଅଛଇ ପଲ୍ଲୀ ।
 ଧାମନ୍ତି ଅସୁରବଳ ଗର୍ଜି ଘନଘନ
 ଅନୁଷଣେ ଚଳନ୍ତି ସେ ଅସୁର ସଇନ୍ୟ ।
 ବନଗିରି କନ୍ଦର ସେ ଜଣି ଚାଲିଗଲେ
 ଅନେକ ଦେଶ ପରଜା ବାଟେ ନାଶ କଲେ
 ନୃପତିମାନେ ଶୁଣିଣ ପଲାଇଲେ ଡରେ
 କେହି ରହି ନ ପାରିଲେ ଅସୁର ଆଗରେ ।
 ଅଯୋଗେ ଅସୁର ଆସି ପଶିଛନ୍ତି ରାଜ୍ୟ
 ଗୋ ବିପ୍ର ଡ୍ରାସ ବାଳକ କରନ୍ତି ଗ୍ରାହ୍ୟ ।
 ରଜନୀ ଦିବସ ନାହିଁ ଚଳିଗଲେ ଥାଟେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ହସ୍ତିନା ନିକଟେ ।
 ଡଗର କହିଲ ଯାଇଁ ଶୁଣ କୁରୁରାୟ
 କୁଦାଳସେନ ଅଟଇ କୁଣ୍ଡଳୀ ତନୟ ।
 ସେ କୁଣ୍ଡଳକୁ ନକୁଳ ବୀର ବଧ କଲେ
 ତାର ସୁସ ଥାଟ ଘେନି ଏଥକୁ ଅଇଲେ ।
 ଅନେକ ଅସୁର ଅଛି ସଙ୍ଗରେ ତାହାର
 ହସ୍ତିନା ନଗକୁ ହୋଇଛନ୍ତି ଆଗୁସାର ।
 ଅନେକ ରାଜ୍ୟ ନାଶି ସେ ପ୍ରଜା ଜନ ଖାଇ
 ପଦର ଯୋଜନ ମାଡ଼ି ଆସନ୍ତି ଗୋସାଇଁ ।
 ବଡ଼ ପ୍ରତାପୀ ଅଟଇ ଅସୁର ଗରଷ୍ଠ
 ସ୍ଵର୍ଗେ ରହି ନ ପାରିନ୍ତି ଉପେ ସୁରଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ଅସମ୍ଭାଳ ହୋଇ ତୋର ରାଜ୍ୟ ଏବେ ପଡ଼ି
 ଯମର ଉପରେ ଯମ ଦିଅଇ କି ଧାଡ଼ି ।
 ଶୁଣିଣ ତରଫ ହେଲ କୁରୁକୁଳ ରାୟ
 କମନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧାଏ ପାଇ ଅସୁରଙ୍କ ଉପ ।
 ଶୁଷ୍ଟ ବୋଇଲେ ହୋ ଉଠ କୁରୁବୀରମାନେ
 ସଜ ହୁଅ ଅସୁରକୁ ମାରବା ସର୍ବେନ୍ଦ୍ୟ ।

ଆମ୍ଭେ ଦଣ୍ଡ ସାଜ ଗୁଲ ଥୋକେ ଦୂର ଯିବା
 ବାଟରେ ସେ ଅସୁରକୁ ଓଗାଳି ଯୁଦ୍ଧିବା ।
 ନ ପଶିବେ ସେ ଆମ୍ଭର ଗୁଣ୍ୟରେ ସେମନ୍ତେ
 ପଥ ଓଗାଳି ମାରବା ବାଟରେ ସମସ୍ତେ ।
 ସମରେ ଆମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କୁ ନ ପାରିଲେ ଜଣି
 ବନସ୍ତକୁ କଢ଼ାଇଣ ଦେନିଯିବା ପୁଣି ।
 ଆନ ଦେଶକୁ ନେଇଣ ଲଗାଇବା ଯୁଦ୍ଧ
 ବନସ୍ତେ ବୁଲଇ ତାଙ୍କୁ କରିବାକ ବଧ ।
 ଶୁଷ୍କକର ବନନହିଁ ସବୁକୁ ଯୋଗାଇ
 ଦ୍ରୋଣ କ୍ରୂପ ବୋଇଲେ ଏ ଉଚିତ ନୁହଇ ।
 ସଞ୍ଜୟ ବିଦୁରେ ଗୁଣି କହେ କୁରୁବସେ
 ନଗ ରଖିଥିବ ତୁମ୍ଭେ ବିବିଧ ଉପାୟେ ।
 ଯୋଦ୍ଧା ଦେନି ଆମ୍ଭେମାନେ ଯାଉଛୁ ଆଗକୁ
 ରାଜା ପ୍ରଜାଜନ ଏବେ ଲାଗିଲି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ବଳଇ ଯେବେ ସେ ଅସୁରେ ଆସି
 ଧନ ପ୍ରଜାଦେନି ତୁମ୍ଭେ ବନେ ଯିବ ପଶି ।
 ଏତେକ କହି ନୃପତି ହୋଇଲୁ ବାହାର
 ସଜ୍ଜାରେ ଶତ ଭାଇ ଅଛନ୍ତି ତାହାର ।
 ଶୁଷ୍କ ଦ୍ରୋଣ ଶଲ୍ୟ କ୍ରୂପ କର୍ଣ୍ଣ ଅଶ୍ୱତ୍ଥମା
 ଜୟଦ୍ରଥ ଶକୁନି ଯେ ରାଜା କୃତବର୍ମା ।
 ରଥ ଆଗେହି ଚଳନ୍ତି କୁରୁ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ଆରଡ଼କ ବନେ ।
 ବିରୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି ଆମ୍ଭେ ଏହିଠାରେ ଥିବା
 ଅସୁରେ ଅଇଲେ ଏଥେ ସମର କରିବା ।
 ଏସନକ ସମସ୍ତେ ସେ ଦୈତ୍ୟସୈନ୍ୟ ଶଶି
 ମହାପ୍ରଳୟ କାଳ କି ଘୋଟିଲୁକ ଆସି ।
 ବହୁତ ଦୂରରୁ ଯଦୁଁ ଶଶିଲେ ଅସୁରେ
 ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ନ ପାରିଲେ ଭୟେ କୁରୁସାରେ ।
 ସୈନ୍ୟ ବହୁତର ଦେଖି ସସ୍ତ୍ର ଯୋଦ୍ଧାମାନେ
 ଶୁଷ୍କ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଆଗ ହେଲେ ବିଦ୍ୟମାନେ
 ରେରେକାର କରି ରୂପେ ନାବାଚ ପୁରର
 ଅସୁରଙ୍କ ଉପରକୁ ବିନ୍ଧିଲେ ଭୁଞ୍ଜାଇ ।
 ମାଇଲେ ସେ ବଜ୍ରସମ ବାଣ ଏକୁଁ ଏକ
 ମାଇଲେ ଯୁଦ୍ଧରେ ସେହି ଅସୁର ଅନେକ ।
 ରହିଲେ ଅସୁରସୈନ୍ୟ ସହିଲେକ ଯୁଦ୍ଧ
 ମାରନ୍ତି ଅସୁର ଦେନି ଯେ ଯାହା ଆୟୁଧ ।

ମୁଷଳ ମୁଦ୍ଗର ଶୂଳ ପରିସ୍ତ ଶକତି
 ମହାଯୁଦ୍ଧକୁ ସେ କେହି ନ କରନ୍ତି ଭୀତି ।
 ଦେଖି କର୍ଣ୍ଣସାର କୋପେ ହେଲେ ଆଗସର
 ବଜ୍ରସମ ଶକତିଏ ମାଇଲେକ ଧରି ।
 ଭିନ୍ନଗତ ଅସୁରହିଁ ପଡ଼ିଲେ ତ ଘାଏ
 ଦେଖିଣ ଅସୁର ସେନାପତି କୋପେ ଧାଏଁ ।
 ବଜ୍ରଅଙ୍ଗ ଭାସକର୍ଣ୍ଣ ମେଧାବା ଅସୁର
 କର୍ଣ୍ଣ ତୁଲେ ଏ ଭିନ୍ନହେଁ କଲେକ ସମର ।
 ଏକ କର୍ଣ୍ଣକୁ ବିନ୍ଧିଲେ ଏହି ଭିନ୍ନ ସେନା
 ଅସୁରର ସୈନ୍ୟ କେବେ ନ ଯାଇ କଳନା ।
 ଶସ୍ତ୍ରମାନ ନ ଭେଦଇ ତାହାଙ୍କର କାୟେ
 ଏକ ପଡ଼ନ୍ତେ ଆରେକ ବେଗେ ଆଗ ହୁଏ ।
 କର୍ଣ୍ଣସାରହିଁ ତହିଁକି ଅଟେ ମହାଯୋଦ୍ଧା
 ନିମିଷକେ କୋଟି କୋଟି ଶର ବିଲେ ସନ୍ଧି ।
 ଅସୁରଙ୍କ ଶରୀରକୁ ବାଣେ ଦେଲୁ ଗୁଲ
 ବଜ୍ରାଙ୍ଗ ସାର ପରିସ୍ତ କରେ ଦେନି ଧାଇଁ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଉପରକୁ ବେଗେ ମାଇଲୁ ଅସୁର
 ବେତ୍ତରେ ପଡ଼ି ଅଛଇ ଘାଆର କୁମର ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କହଇ ଯେ ଦ୍ରୋଣମୁଖ ଗୁଣି
 ସମସ୍ତେ ସମର କର ଏକଘାନ୍ତି ରହି ।
 ଗୋଲଯୁଦ୍ଧ କରି ଆମ୍ଭେ ମାରବା ଅସୁର
 ଧର୍ମ ଅଧର୍ମ ବୋଲି ଯେ ବିରୁଦ୍ଧ ନ କର ।
 ଦୁଃଶାସନକୁ ବୋଇଲୁ ଅନାଉଁ ନା ଭାଇ
 ଅସୁରେ ଯୁଦ୍ଧନ୍ତି କର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ପରିଘାଇ ।
 ମାର ଅସୁରଙ୍କୁ ବାବୁ ପିଟି ଗଦା ଦେନି
 ମରନ୍ତୁ କିନା ସଂଗ୍ରାମେ ଦର୍ପିଷ୍ଠ ସଜନି ।
 ଶୁଣିଣ କୁମରମାନେ ଗଦା ଦେନି ଉଠି
 ଅସୁରଙ୍କୁ ପିଟନ୍ତି ସେ କରି କୋପଦୃଷ୍ଟି ।
 ରେରେକାର କରି ଧାଏଁ ଦୁଃଶାସନ ସାର
 ଭାସକର୍ଣ୍ଣକୁ ପିଟିଲୁ ନେଇ ଗଦାବର ।
 ଗଦା ବାଜି ସେ ଅସୁର ପଡ଼ିଲୁ ଧରଣୀ
 ମେଧାବା ମହାସାର ଯେ ଧାଇଁଲୁକ ପୁଣି ।
 ଗଜିଣ ମାଇଲୁ ସେହୁ ଶକତିଏ ପୁଣି
 ଦୁଃଶାସନର ଉପରେ ପଡ଼ି ହେଲୁ ରୁଷ୍ଟି ।
 ଗଜିଣ କୋପେ ଉଠିଲୁ ଦୁଃଶାସନ ସାର
 ଅସୁର ଉପରେ ଗଦା କଲୁକ ପ୍ରହାର ।

ପଡ଼ିଲ ସେ ଗଦାବର ଘାଟି ଗଲ ମୁଣ୍ଡ
 ଗଜି ଉଠନ୍ତେ ଅସୁର କମିଲ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ଘୋର ନାଦକର ଯନ୍ତ୍ର ସେ ଅସୁର ମରି
 ସୈନ୍ୟ ଉପରକୁ ଧାଏଁ ଦୁଃଖୀ କୋପକର ।
 ଚଉଷଠି ଚଉଷଠି ଭାର ତାର ଗଦା
 ବାଜନ୍ତେ ଅସୁରସୈନ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ପଦା
 କର୍ଣ୍ଣର ତୁଲେ ବଜ୍ରାଙ୍ଗ ଗର ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥଳ
 କର୍ଣ୍ଣର ଶରଦାତେ ସେ ଦୈତ୍ୟଗର ମଲ ।
 ଶ୍ଵକର୍ଣ୍ଣ ନାମେ ଥିଲ ଏକଇ ଅସୁର
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ଘେନିଲ କରେ ଧରି ଗଦାବର ।
 ମାରନ୍ତେ ଅସୁର ଗଦା କର୍ଣ୍ଣ କାଟି ବେଗେ
 ପାଶୁପତ ବାଣ ତାକୁ ମାଇଲକ ରାଗେ ।
 ପଡ଼ିଲ ଅସୁରଗର କମିଲ ମସ୍ତକ
 କର୍ଣ୍ଣର ଛୁମ୍ବରେ ଦୈତ୍ୟ ନ ପାରିଲେ ରହି ।
 ପଳାଇଲେ ସଂଗ୍ରାମରୁ ଦୈତ୍ୟ ସୈନ୍ୟମାନେ
 ଅସୁର ରାଜନ ଦେଖେ ଆଇ ସନ୍ଧି ଧାନେ ।
 ରଥରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି କର୍ଣ୍ଣକୁ ଓଗଲ
 କୁଠାର ଘେନି ପିଟିଲ ଦୈତ୍ୟ ମହାବଳୀ ।
 କର୍ଣ୍ଣଗର ରଥ ଘାଟି ହୋଇଗଲ ଚୂନା
 କୁଦାଳ ଘେନି ଧାମଇ ଦୈତ୍ୟକୁଲ ସେହନା
 ସେ କୁଦାଳ ଘେନି ଗର ମାଇଲ କର୍ଣ୍ଣକୁ
 ବାଜିଲ କର୍ଣ୍ଣର ଅଙ୍ଗେ ଘାଟିଲ ତା ବୁକୁ ।
 ଦୁଃଖୀସନ ତାର ଆଗେ ଓଗାଲିଲ ଯାଇ
 ବେନି ଗଦାବର ନେଇ ମାଇଲ ନିଠାଇ ।
 ଧନ୍ୟ ସେହି ଅସୁରର କିଛିହିଁ ନୋହିଲ
 ହସ୍ତରେ କୁଦାଳ ଘେନି ଅସୁର ଧାଇଁଲ ।
 ଦେଖି ପ୍ରୋଶଗୁରୁ ତାକୁ ଓଗାଲେ ଆଗର
 କି ଅବା ମେରୁର ଆଗେ ରହିଛି ମନ୍ଦର ।
 ସମ୍ଭାଳ ଅସୁର ବୋଲି ମାଇଲେକ ଶର
 ଏ ବସ୍ତ୍ରରେ ଧରିଛନ୍ତି ଗଙ୍ଗାଙ୍କ କୁମର ।
 ମାରନ୍ତି ଶତେକ ଭାଇ କରେ ଗଦା ଘେନି
 ଶକନ୍ତି ସେ ଶସ୍ତ୍ରମାନେ ଝଲକନ୍ତି ବନ୍ଧି ।
 ମୁଣ୍ଡକୁ ପାତଅଛଇ ପ୍ରତାପୀ ଅସୁର
 ଗଦାମାନ ଘାଟି ଦେହେ ହେଉଛନ୍ତି ରୁର ।
 ମେରୁ ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ଯେତେ ପଡ଼ଇ ଉଡ଼ୁଡ଼ି
 ତେସନ ଶର ଦଇତ୍ୟ ଦେହେ ପଡ଼େ ଝଡ଼ି ।

ସାଷ୍ଟାମ ହୋଇ ଉଠିଲ ପୁଣି ଶ୍ୟାମୁତ
 ସମର କରଇ ସେହି ଚଢ଼ି ଆନ ରଥ ।
 କୋଟିଏ ସର୍ବାଙ୍ଗର ବିହ୍ଵଳକ କର୍ଣ୍ଣ
 ଅସୁରର ଦେହେ ପଡ଼ି ସବୁ ହେଲ ରୁଷ୍ଟି ।
 ଅବୁ ଦେ ଶର ପେଟିଲ ପୁଣି ଶ୍ୟାମୁତ
 ମୁଣ୍ଡ ପାତଣ ସହିଲ ତାହାକୁ ଦଇତ୍ୟ ।
 ବିହ୍ଵଳକ ଅଗି ଶର ପୁଣି ଘେନି କର୍ଣ୍ଣ
 ଏହିପଣି ଜଗତ କି ହୋଇବ ଦହନ ।
 ପ୍ରଳୟର ଦାବାନଳ ଜଣି ତାର ତେଜ
 ପାଟି ବିସ୍ତାରି ଗିଳିଲ ତାହାକୁ ଦହୁଜ ।
 ବଜ୍ରଗଜ୍ଞ କର୍ଣ୍ଣ ପୁଣି ଅସୁରେ ପ୍ରସ୍ତାରି
 ତହିଁରେ ସେ ଦାନବକୁ ନ ପାରିଲ ମାରି ।
 ଗଙ୍ଗାର ନନ୍ଦନ ପୁଣି ବିଜେ ଶର ଯେତେ
 ସମସ୍ତ ରୁର ହୁଅଇ ସେ ଅସୁର ଗାହେ ।
 ପ୍ରୋଶଙ୍କର ଶରସବୁ ବିଅର୍ଥ ହୋଇଲ
 ମୁଣ୍ଡ ପାତ ସେ ଦାନବ ସମସ୍ତ ସହିଲ ।
 ଦୁଃଖୀସନ ଗଦା ତାର ଦେହେ ନ କାଟଇ
 ଜୟଦ୍ରଥ ଭୁରିଣିବା ଶରେ କିବା ହୋଇ ।
 ଧୃତବୀରୁ ପୋଏତ ସମରେ ବିମୁଖ
 ଦୈତ୍ୟର ସୈନ୍ୟ ମରନ୍ତି ତେଣେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ
 ଅସୁରର ବଳ ପାଞ୍ଚସଉଣୀ ପଡ଼ିଲ
 ରୁର ଅଷୋହିଣୀ ଘେନି ଦୈତ୍ୟ ଗୋଡ଼ାଇଲ
 କୁଦାଳ ବୁଲଇ ଦୈତ୍ୟ ଧାଏଁ ଅତବେଗେ
 କେହି ନ ରହି ପାରିଲେ ଦାନବର ଆଗେ ।
 ଶ୍ଵସ୍ତ୍ର ପ୍ରୋଶ କର୍ଣ୍ଣ ପଛଘୁଆ ଦେଇଯାଇ
 କୁଦାଳ ଘେନି ଅସୁର ଅଛଇ ଗୋଡ଼ାଇ ।
 ପଳାନ୍ତି କୁରୁଧାଗର ନ ରହନ୍ତି ଜଣେ
 ଶ୍ଵସ୍ତ୍ରକୁ ରୁହିଁ କହନ୍ତି ତାକ ଗୁରୁ ପ୍ରୋଶେ ।
 ଶୁଦ୍ର ହୋଇଣ ପଳାଇ ଆମ୍ଭେ ଯେବେ ଯିବା
 କେତେଦୂରେ ଯାଇ ଅବା କାହିଁରେ ରହିବା
 ହାରିବା ଜାଣିବା ଏହି ଶସ୍ତ୍ରସୂକ୍ଷ୍ମବୃଦ୍ଧି
 କେତେକାଳହିଁ ବଢ଼ିବା କରି ଆମ୍ଭେ ଶୁଭ ।
 ରହିଣ ଯୁଦ୍ଧିବା ଏବେ ସମସ୍ତେ ଯେ ଆସ
 ଅସୁରକୁ ଅବା ପୁଣି କରିବା ବିନାଶ ।
 ଶ୍ଵସ୍ତ୍ର ବୋଇଲେ ହୋ ରହ ରହ ସର୍ବାଙ୍ଗର
 ଅସୁରଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ପ୍ରୋଶ କରିବେ ସମର ।

ଶୁଣିବ କବଚେ କର୍ଣ୍ଣବାରଣ ରହୁଲ
 କରେ ଧନୁ ଧର ବାର ଶରବୃଷ୍ଟି କଲ ।
 ବର ଛନ୍ଦି ଶୁଷ୍କ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଅନୁକ୍ଷଣ
 ଆକାଶେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଗ୍ରହ ତାରାଗଣ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପରୁରର ହେ ମନ୍ତ୍ର ଶକୁନି
 ଦିବସ ସେ ଶୋଳଦଣ୍ଡ ହୋଇଲଣି ପୁଣି ।
 ଆଦିତ୍ୟ ଅସ୍ତ ହେଲ କି ରାସ ପ୍ରାୟ ଦିଶି
 ମୁହିଁ ଜାଣଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲକ ନିଶି ।
 ଶକୁନି ବୋଇଲ ରାସ୍ତେ ରହିକରି ଦେଖ
 ଅସୁର ସଙ୍ଗତେ ଶୁଷ୍କ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ହାକ ।
 ବରଷା ପ୍ରାୟ କରି ସେ ବର ଛନ୍ଦି ଶର
 ତେଣୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଲେ ଦିନେ ଦିନକର
 ମନ୍ତ୍ରୀବର ବଚନରେ ବୋଲେ କୁରୁଧାର୍ମ
 ଅସୁର ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖିଣ ମୁଁ ଚକ୍ଷୁ ବୁଜଇ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ସେ ମାଇଲ ବଜ୍ରାବଳି ମୁଦୁଗର
 ସେ ବାଣ ପଡ଼ିଲ ଯାଇ ଅସୁର ଉପର ।
 ତେଡ଼େ ଶସ୍ତ୍ରଗୋଟା ତାର ଉପୁଡ଼ି ପଡ଼ିଲ
 ଲେଉଟି ତରକି ବାର ଦକ୍ଷିଣକୁ ଗଲ ।
 ଶତେବାଣ ଅସୁରକୁ ବାଛକରି ମାର
 ସାଧୁ କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲୁ ଦୈତ୍ୟ ପ୍ରଶଂସା ଉଚ୍ଚାର
 କୁଦାଳ ବୁଲଇ ପୁଣି ମାଇଲ ନିଠାର
 ଶଙ୍ଖିଲ କର୍ଣ୍ଣର ରଥ ଏକା ଅଛୁ ରଥ ।
 ଦୋଏ ଦେନଲ ନାମ ଧୂମକେତୁ ତାର
 ମାଇଲ ସେ ଅସୁରକୁ ରଜସୁତ ବାର ।
 ଗଦା ପଡ଼ିଲେ ଅସୁର ବାର ହାତ ପାତ
 କର୍ଣ୍ଣର ଗଦା ଉଛୁଡ଼ି ଦେନଲ ତଡ଼ତ ।
 ବାହୁଡ଼ି କର୍ଣ୍ଣର ଗଦା ମାଇଲ କର୍ଣ୍ଣକୁ
 ପଡ଼ିଲେ ସେ ଗଦା କର୍ଣ୍ଣ ପାତଦେଲ ବୁକୁ
 ଧନ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣବାର ବୋଲି ଅସୁର କହୁଲ
 ପୁଣି ପରିଦେକ ଦେନ ବୁଲଇ ମାଇଲ ।
 ଅସୁର ଉପରେ ଯାଇ ପଡ଼ିଲ ସେ ଶର
 ଟହଟହ ହୋଇ ତହିଁ ହସିଲ ଅସୁର ।
 ବୋଇଲ ପାମର ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଆମ୍ଭ ଭକ୍ଷ୍ୟ
 ଆମ୍ଭକୁ ମାରବାକୁ ତୁ ଆସିଛୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ଧାଣିଲି ଅଜ୍ଞାନ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ରେ ଅଟ
 ଘରକୁ ଯିବ କି ଆଜି ପଡ଼ିଛ ମୋ ଭେଟ ।

କର୍ଣ୍ଣବାର ବୋଇଲ ତୁ ଶୁଣ ଲେ ଅସୁର
 ତୋହର ବାପ ସେ ମଲ ହସ୍ତରେ ଆମ୍ଭର ।
 ତୋହର ବଳେ ଆମ୍ଭର ପାରିବୁ କି କରି
 ବିଧାତା ହୋଇ ଅଛୁ ଆମ୍ଭ ହସ୍ତେ ମରି ।
 ଯାହାର ବାପ ଆମ୍ଭକୁ ସଂଗ୍ରାମେ ହାରିଲ
 ତାହାର ପୁତ୍ର ମରଣେ ଧାରଣା ପଡ଼ିଲ ।
 ଶୁଣିବାକୁ ଏ କଥା ତ ଅଟେ ଆତମ୍ଭିତ
 ଏବେ ପିତା ପାଶେ ପିତା ହେଲ ତୋ ନିପୁତ
 ଅସୁର ବୋଇଲ ଜାଣି ଅଇଲେ ମୁହିଁ
 ମୋ ପିତା ମାରିଛ ଆଜି ଯିବ ତୁମ୍ଭେ କାହିଁ ।
 ପାଞ୍ଚ ଯୋଜନ ଯାଏ ରେ ନ ରହି ଅଇଲ
 କାହାର ବୋଲେ ପୁଣି ରେ ସମରେ ପଶିଲ
 ଏତେକ ବୋଲି ସେ ଦୈତ୍ୟ ବିଧାଏ ମାଇଲ
 ଜାଣି କର୍ଣ୍ଣବାର ତାହା ଆଡ଼ ହୋଇଗଲ ।
 ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥୀ ଆସି ମିଳିଲେ ତା ଆଗେ
 ପାଞ୍ଚଶତ ନାରାତ ସେ ବନ୍ଧି ଦେଲେ ବେଗେ
 ଅସୁର ଦେହରେ ବାଜି ଶଙ୍ଖି ଗଲ ଶର
 ପୁଣି ସେ କୋଡ଼ିଏ ଶର କଲେକ ପ୍ରହାର ।
 ନିଃଶ୍ଵାସକେ ବନ୍ଧିଲ ସେ ଶର ଦଶଦାନ୍ତି
 ଅସୁର ଦେହେ ପଡ଼ିଣ ସବୁ ନାଶଯାନ୍ତି ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତ ନାମେ ଶର ବନ୍ଧିଲେକ ଗୁରୁ
 ପୃଥ୍ଵୀ ଛନଛନ ଶଙ୍ଖି ପଡ଼ିଲ କି ମେରୁ ।
 ଅସୁର ଶରରେ ବାଣ ପଡ଼ିଲକ ଯାଇ
 କିଛିହିଁ ନୋହିଣ ଦୈତ୍ୟ ଅଛୁ ଉଦ୍ଧା ହୋଇ
 ପୁଣି ଏକ ପବନାସ୍ତ୍ର ମାଇଲେକ ଦ୍ରୋଣ
 ଅସୁର କର୍ଣ୍ଣରେ ଯାଇ ପଡ଼ିଲ ସେ ବାଣ ।
 ପାଞ୍ଚ ପହଣ୍ଡ ପଛକୁ ଦୈତ୍ୟ ଘୁଞ୍ଚିଗଲ
 ଅସୁର ଦେହରେ ବାଜି ଉପୁଡ଼ି ପଡ଼ିଲ ।
 ପୁଣି ଦ୍ରୋଣ ବନ୍ଧିଲେକ ଅଜିତନ୍ଦ୍ର ବାଣ,
 ଅସୁର ଦେହରେ ବାଜି ହୋଇଲ ସେ ଚୁର୍ଣ୍ଣ
 ନିରତ ପବନ ମେରୁ ବାଣ କାଳଫାଣି
 ଅଗ୍ନିଶର ମୁଦୁଗର ପଡ଼ି ହେଲେ ଧୂସି ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ପାଶେ ଗଲେ ଶୁଷ୍କ ମହାରଥୀ
 ବନ୍ଧିଲ ନାରାତ ହୋଇ ଅତି କୋପ ମୁଖି ।
 ପୁଣିହିଁ ଆରେକ ରଥ କର୍ଣ୍ଣ ସେ ଆଗେହି
 ଦୈତ୍ୟକୁ ବନ୍ଧଇ ବାଣ କୋପଭର ହୋଇ ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶତ୍ରୁରାଜ ଗଦା କରେ ଦେନ
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ମାରନ୍ତି ସେ ଅସୁର ସଜନୀ ।
 ଶତ୍ରୁ ଅସୁରମାନେ ଲେଟନ୍ତି ଧରଣୀ
 ଗେନ ପୁରୁଷଅଛି ମୁଣ୍ଡେବ ଧନ ।
 କେ ବୋଲଇ ମାର ମାର କେ ବୋଲଇ ଧର
 କେ ବୋଲଇ ଆଜ ନିଶ୍ଚୟ ମାରବା ଅସୁର ।
 ଏକେତେ ଆରେକ ଉଠଇ ଗରଜ
 ଅସୁର ସଜନୀ ଉପେ ପକାଇଲେ ଭାଜ ।
 ଶେଢ଼ାଇ କୌରବ ପକେ ମାରୁଛନ୍ତି ଶତ୍ରୁ
 ନିପୁଣ୍ୟ ଭୂରାଶ୍ରବା ଶକୁନ ସହିତ ।
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ସବେ ମାରୁଛନ୍ତି ଶର
 ଧରଣେ ପୁଣେ ଗଦା କରନ୍ତି ପ୍ରହାର ।
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ଶର କୋପେ ମାଇଲେକ ପହଁ
 ଅନେକ ଅସୁର ମର ପଡ଼ିଲେକ ତହଁ ।
 ଦେଶର କୁଳାଳେଶ୍ଵର ବିଭୁରଇ ମନେ
 ମୋହର ସେନାକୁ ନାଶ କଲେ ତ ଏମାନେ
 ଶେ ବିଭୁର ଉଠଇ ଗାର ମୁଣ୍ଡି ଆଇ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ରଥ ବେଗେ ଧଇଲକ ଯାଇ ।
 ବୁଲଇ ପିଟନ୍ତେ ସେହି ବହୁଦୂର ଗଲେ
 ରଥୀ ସାରଥ୍ୟ ଅନେକ ଦୂରରେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ମାଇଲ ଶତ୍ରୁଙ୍କ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ନେଇ ଭୁଜଦଣ୍ଡ
 ଶକ୍ତିଲ ସେ ରଥ ଗୋଟି ହେଲ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ।
 ଶତେ ଶତ୍ରୁ ପକାଇଲେ ମହାଉପ ପାଇ
 କର୍ଣ୍ଣକୁ କୁଦଳ ଦେନ ମାଇଲ ନିଠାଇ ।
 ଅଶ୍ଵ ସାରଥ୍ୟ ରଥ ଏ ସମସ୍ତ ପଡ଼ିଲ
 ଦୁଃଶାକୁ ଦେଶି କୁଦଳ ଶତ୍ରୁର ଧାଇଁଲ ।
 କୁଦଳ ବୁଲଇ ନେଇ ପିଟିଲ ଅସୁର
 ଦୁଃଶାସନ ଆଡ଼ିଆଇ ପାତେ ଗଦାବର ।
 ଅସୁର କୁଦଳ ପଡ଼ି ଗଦା ଗଲ ଭାଜି
 ମାଇଲ ଅସୁର ଗାର ହୋଇ ମହାରାଣୀ ।
 ଏକ ପ୍ରହରକେ ଦଶ ବାଣ ସହାରଇ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶତ ଭାଇ ଉଗାଳିଲେ ଯାଇ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରଜା ତହିଁ ରହୁଅଛି ଆଗେ
 ଅତି ଆଶ୍ଚେ ତା ରଥକୁ ଧଇଲକ ବେଗେ ।
 ମହାବୀରୀ ଅଟନ୍ତି ଦୁରନ୍ତ ଦରୁନ
 କେନ୍ଦ୍ର ସମର ତେଜ ଯଥା ତହଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ।

ଆପଣା ସେନାକୁ ରହି କହେ କୁରୁପତି
 ପଳାଇ ଯାଇ ଲୁଚ ରେ ସେ ତହିଁ ଚିତ୍ତ ।
 ଶୁଣି ସେନାମାନେ ଯାନ ବାହନକୁ ଛାଡ଼ି
 ବନସ୍ତ ମଧ୍ୟେ ଲୁଚିଲେ ଅତି ଦୁଃଖେ ପଡ଼ି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅସୁର ଏ କରୁଛନ୍ତି ରଣ
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ବାଣ ଧରି ବିନେ କୁରୁରାଣ ।
 ନିମିଷକେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବିନୁଅଛି ଶର
 କୋଟି କୋଟି ମରୁଅଛି ମୁଷଳ ମୁଦ୍‌ଗର ।
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ବାଣ ବିନେ ତସୁର ଛଟକେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯୁଦ୍ଧକୁ ସେ ସାର ଦେବଲେକେ
 ଏମନ୍ତ ସମର କଲେ ଦୁଇ ମହାବଳ
 ଗଗନୁ ଅସ୍ତ ହୋଇଲେ କଣ୍ୟପର ବାଳ ।
 କୁମ୍ଭସାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ଚଉଠି ସେ ତଥ
 ବିଶାଖାନକ୍ଷତ୍ର ତୁଳ ପାଞ୍ଚବ୍ରତ ରତ ।
 ତହଁ ବାସବ ସେ ଦିନ ସମର ଅନେକ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତୁଲେ କଲ ଅସୁର ନ ଧୁକ ।
 ମହାଦୋର ନିଶା ତହିଁ ନ ଦଶନ୍ତି କିଛି
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅସୁରର ସମର ଲଗିଛି ।
 କୁଦଳେଶ୍ଵର ମାଇଲ କୋପେ ବହୁମୁଖି
 ରଥୀ ସାରଥ୍ୟ ସେ ତୁଲେ ଗୁଣ୍ଡାହୋଇ ଉଠି ।
 ପାଦଗାମୀ ହୋଇ ମାନଚୋରନ ସେ ଗାର
 ଅସୁର ତୁଲେ କରଇ ବିଷମ ସମର ।
 ଗଦା ଦେନ ଧାଇଁଲ ସେ କୁରୁକୁଳ ଶତ୍ରୁ
 ପଡ଼ିଲକ ଗଦାବର ଅସୁରର କାପେ ।
 ମେରୁଗିରି ତରୁ ହୁଏ ଯେଉଁ ଗଦା ବାଜି
 ଅସୁର ଦେହେ ସେ ଗଦା ପଡ଼ି ଗଲ ଭାଜି ।
 ଆନ ଗଦା ବୁଲଇଣ ମାନଚହବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଅସୁର ଉପର ଗାର ପିଟିଲ ତା ଧାତି ।
 ଗଜି ଉଠଇ ଦାନବକୁଳ ଗାରବର
 କୁଦଳ ଦେନ ମାଇଲ ନୃପତି ଉପର ।
 ଦାଏ ହୁମାଇଲ ତହିଁ ମାନଚହବର୍ଣ୍ଣୀ
 ସାଉଁଟି ଧଇଲ ଗାର ଉଠିଆଇ ଧାତି ।
 ରଥରେ ପକାଇ ମନେ ବିଭୁରେ ଅସୁର
 ହସ୍ତିନାର ରଜା ଏହି ଅଟେ ନୃପବର ।
 ବହୁତ ସ୍ତ୍ରୀ ଏହାର ମାଂସରେ ତ ଅଛି
 ଏହା ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧକରି ମୋ ପିତା ମହୁ ।

ଦେବେ ବରୁରେ ସେହି ଦୈତ୍ୟକୁଳଧାରୀ
 ରଜନ କରି ଏହାକୁ ଖାଇବାର ମୁନି ।
 ରଜନୀ ପାହଲେ ଏହା ରଜନୀକୁ ମୁଁ ଯିବି
 ଆଜ ଏହିଠାରେ ରହି ଏ ନିଶି ବଞ୍ଚିବି ।
 ଏମନ୍ତେ ଅସୁର ଗାର ରହିଲକ ତହିଁ
 ମନରେ ବରୁଣ ଗଲ ସେ ରଜନୀ ପାହି ।
 ଅସୁର କୁଦାଳେ କର୍ଣ୍ଣ ପଡ଼ିଲକ ମୋହେ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ କରଣ ପଡ଼ିଲ ଯହୁଁ ତାର ଦେହେ ।
 ଅମୃତ କୁଣ୍ଡଳ ଯହୁଁ ଝରିଲ ଅମୃତ
 ତେଜନା ପାଇ ଉଠିଲ ତହୁଁ ରାଧାପୁତ ।
 ମୁଖରେ ଅମୃତ ପଶୁଁ ପାଇଲ ସେ ଜ୍ଞାନ
 କରେ ଶ୍ୟ ଧରି ବେଗେ ଧାମଲ ବନ୍ଦନ ।
 କେହି ତେଜେବେଳେ ତାର ପାଶରେ ନାହାନ୍ତି
 ବରୁରଲ କେଣିକ ସେ ଗଲ ଦୈତ୍ୟପତି ।
 କାହାରିଠାରୁ ନ ପାଏ କିଛିହୁଁ ସନ୍ଦେଶ
 କିବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରଣେ ମାଇଲ ରାସସ ।
 ଏସନ ବରୁର ଗାର ହସିନା ଗମଲ
 ବାଟେ ଅସୁରକୁ କର୍ଣ୍ଣ ଭେଟିଲକ ଯାଇ ।
 ହସିନାକୁ ମୁଖକରି ଅସୁର ଚାଲିଲ
 ବୋଲଲ ଅସୁର କେଣେ ଯାଉଅଛୁ ତୁହି ।
 ଏତେକ ବୋଲି ବନ୍ଧଲ ସହସ୍ର ନାରୀ
 ଗଜି ଆସଇ ନାରୀ ଦେନ ସୂର୍ଯ୍ୟଚେଜ ।
 ବାଜନ୍ତେ ଅସୁର ଦେହେ ତିଳେ ନ ଭେଦିଲ
 ପୁଣି କୋଡ଼ିଏକ ଶର ଗାରହୁଁ ବନ୍ଧଲ ।
 ଅସ୍ତମିତ ଶର ମାରେ ଗାର ଅନୁସର
 ହସ୍ତର ହଟକ ତାର କହି ତ ନ ପାରି ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ନାରୀ ସେହି ଯେଷେ ନିମିଷକେ
 ଦେଶନ୍ତ ସ୍ବର୍ଗ ଭୁବନେ ଥାଇ ବୃନ୍ଦାରକେ ।
 ଆଖି ନ ପିଛୁଡ଼ୁ ଶର ଶତେବେଳ ଯେଷେ
 ପ୍ରଳୟ ମେଘ ପରାୟ ନାରୀ ବରଷେ ।
 କେବଣ ଶର ବ୍ୟଗ୍ରରେ ହୁଏ ଚେ ଆଗ
 କେବଣ ଚେ ତଳନ୍ତେ କମିଲ ଭୁଷଣ ।
 ପବନୁ ବେଗେ କେ ଅବା ମନୁ ବେଗେ ଯାଇ
 ବାଣରେ ଅସୁର ଦେହେ ହୋଇଲକ ସ୍ଥର ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ନିଧନେ କର୍ଣ୍ଣଗାର ରଗେ
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ନାରୀ ସେ ଯେଷେ ବେଗେ ବେଗେ

ଅସୁରର ଦେହ ଶରେ ହୋଇଲ ବ୍ୟାଧି
 ନାରୀ ମାଇଲ ପୁଣି ପୁଣି ଗାର କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିମୁଖ ହେଲ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ଶତ୍ରୁ
 ରଡ଼ିଏକ ଗୁଡ଼ିଲ ସେ କମିଲ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 କୋଳାଳ ଦେନଶ କରେ ମୁଣିଆଲ ପଣି
 କର୍ଣ୍ଣର ଉପରେ ନୋଥେ ପିଟିଲ ନିରାଣି ।
 ଦେଶି ଆଡ଼ି ହୋଇଗଲ ତହୁଁ ରାଧାବାଳ
 କୋପରେ ଗର୍ଜିଲ ତହିଁ ଦୈତ୍ୟ ଅନର୍ଗଳ ।
 କୁଦାଳ ଦେନଶ ପୁଣି କର୍ଣ୍ଣକୁ ଗୋଡ଼ାଇ
 ନ ରହିଣ କର୍ଣ୍ଣଗାର ଅଛଇ ପଳାଇ ।
 କେତେହେଁକ ଦୂରେ ଯାଇ ଦେଶିଲକ କର୍ଣ୍ଣ
 ଦ୍ବାରକାରୁ ଆସୁଛନ୍ତି ଭୀମ ଅରଜୁନ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ନକୁଳ ସହଦେବହୁଁ ଅଛନ୍ତି
 ଦେଶିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି କର୍ଣ୍ଣଗାର କରି ଭାବ ।
 ପଳାଉଛୁ ଅସୁରେକ ଗୋଡ଼ାଇ ଅଛଇ
 କୁଦାଳ ଗୋଟିଏ ହସ୍ତେ ଧରିଅଛୁ ସେହି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଭୀମସେନକୁ ଅନାଇଁ
 କର୍ଣ୍ଣ ପଳାଉଛୁ କେହି ଅଛଇ ଗୋଡ଼ାଇ ।
 ଭୀମ ବୋଲେ ମନ୍ଦ୍ରୀ ସହଦେବକୁ ପରୁର
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ଗୋଡ଼ାଇଅଛୁ କେବଣ ଅସୁର ।
 କାହାର ହାତରେ ଅଛୁ ଅସୁର ମରଣ
 ସେ ସିନା ଅସୁର ସଙ୍ଗେ କରିବ ଯେ ରଣ ।
 ଆନ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ତାକୁ ହୋଇବ ତ ହାନି
 କେବଣ ଶରେ ଅସୁର ମୃତ୍ୟୁ ଅଛୁ ଦେନ ।
 ଭୀମର ବଚନେ ସହଦେବଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛିଲେ
 କେମନ୍ତେ ମରିବ କହ ମନ୍ଦ୍ରୀବର ଭଲେ ।
 ସହଦେବ ବୋଇଲେ ଏ କୁଣ୍ଡଳୀର ପୁତ
 ନକୁଳ ଠାକୁର କଲେ ଯାହା ପ୍ରାଣହତ ।
 ପିତାର ନିଧନ ଶୁଣି ହସିନା ଅଛଇ
 ନବ ଅଷ୍ଟୋଦ୍ଦିଶୀ ବଳ ସଙ୍ଗେ ଆଣିଥିଲ ।
 ଜାଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦୈତ୍ୟ ସଙ୍ଗରେ ଯୁଦ୍ଧିଲେ
 ନବ ଅଷ୍ଟୋଦ୍ଦିଶୀ ବଳ ସମରେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ସୈନ୍ୟ ନାଶ ଦେଶି ଦୈତ୍ୟ ଆଣେ ଯୁଦ୍ଧକଳ
 କୁଦାଳ ଦେନଶ ଦୈତ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣକୁ ମାଇଲ ।
 ଦ୍ରୋଣକର ରଥ ଧରି ଦେଲ ଯୋପଡ଼ାଇ
 ତନି ଯୋଜନେ ଅଛନ୍ତି ଦ୍ରୋଣ ମୋହଯାଇ ।

ବାହାରି ମାରି ଶୁଷ୍କ ରଥ ଦେଲେ ଭାଙ୍ଗି
 ଉପେ ଆଡ଼ ଦେଲେ ସେହୁ ହେଲେ ରତ୍ୟାଗୀ
 ଶୁଣାସନ ସଙ୍ଗତରେ ଶତେ ଭାଇ ଥିଲେ
 ଅସୁର ହସ୍ତରେ ଦେବ ସବେ ନାଶ ଗଲେ ।
 ଦେଖି ଦୁଶାସନ ରଜା ଭାଇଙ୍କ ମରଣ
 ଅପେ ଦନ୍ତୁଜର ସଙ୍ଗେ କଲେ ଘୋରରଣ ।
 ଅନେକ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ସେ ଅସୁର ସଙ୍ଗରେ
 ଦମି ହୋଇଥିଲେ ଦେବ ଆଡ଼ାଇ ପ୍ରହରେ ।
 କୋପେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ସେ କୁଦାଳରେ ପିଟି
 ବାଜନ୍ତେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଭୂମିପରେ ଲେଟି ।
 ଧରଣ ଅସୁରବୀର ରଥରେ ପକାଇ
 ଆପଣା ରାଜ୍ୟେ ଖାଇବ ବୋଲି ତାକୁ ନେଇ
 ରଜନୀ ପ୍ରସନ୍ନେ ଦେଲେ ହସ୍ତିନାକୁ ଧାଡ଼ି
 ଅସୁର କୁଦାଳ ବାଜି କର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ ପଡ଼ି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କରଣ ଅଙ୍ଗେ ଲାଗିଲେ ଯହୁଁ
 ଅମୃତ କୁଣ୍ଡକୁ ସୁଧା ଝରିଲେକ ତହୁଁ ।
 କୁଣ୍ଡରେ ପଶନ୍ତେ ସେହୁ ପାଇଲେ ଚେତନ
 ଗୋଡ଼ାଇଲେ କରେ ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ଶରକର୍ଣ୍ଣ ।
 ଅସୁରକୁ ଓଗାଳଣ ଘୋରଯୁଦ୍ଧ କଲେ
 କେବେହେଁ ସେ ଅସୁରକୁ ଜିଣି ନ ପାରିଲେ
 ଅସୁର ମାରନ୍ତେ ତହୁଁ ପଳାଇଲେ ଭୟେ
 ହୋଇ ହସ୍ତେ ଅସୁର ନ ଯିବଟି ଶୟେ ।
 ସୁଷ୍ମି ବୋଇଲେ ଭୂହୋ ସହଦେବ ଶୁଣ
 ବାହାର ହସ୍ତେ ଅଛଇ ଅସୁର ମରଣ ।
 ବାହାଠାରୁ ବର ପାଇ ଏଡ଼େ ବଳବାନ
 ମରିବ କି ନ ମରିବ ଅସୁର ରଜନ ।
 ସହଦେବ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ଧର୍ମରାୟେ
 ବଡ଼ ପ୍ରତାପୀ କୁଦାଳେଶ୍ଵର ଦୈତ୍ୟରାୟେ ।
 ବାଳକାକୁ ସେବାକରି ସେ କୁଣ୍ଡଳେଶ୍ଵର
 ଶ୍ଵେଦେବତା କରି ସେ ରଖି ନିଜପୁର ।
 ଶ୍ଵେତବରା ବଳଦେଇ ସେବା କରୁଥିଲ
 ହେଁ କାଳିକା ତାହାକୁ ପ୍ରସନ୍ନ ନୋହିଲ ।
 ଶେନ ସେ କୁଦାଳେଶ୍ଵର ନିଶି ଭ୍ରମି ଆସି
 ମଣ୍ଡପରେ ପ୍ରବେଶିଲ ନାହିଁ ନିଶି ବେଶୀ ।
 କାଳିକା ସେ ଭ୍ରମି ଯାଇଥିଲେ ଯେତେ ଦୂରେ
 ସେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ସେହି ମଣ୍ଡପରେ

ଅସୁର ବିରୁରର ଏ କେବଣ ମୁରଡ଼
 ଏହୁ କାହାର ସେ ପୁଣି ଅଟଇ ଯୁବଣ ।
 ସ୍ଵସ୍ତବେ ବାଳବୟସ ନ ଜାଣଇ କିଛି
 ଦେଉଳ ଦ୍ଵାର କପାଳ ଆବୋରି ରହିଛି ।
 କାଳିକା ବୋଇଲେ ଆରେ ଅଟୁ ତୁ ପାମର
 କି ନିମନ୍ତେ ବସିଅଛୁ ଦୁଆରେ ମୋହର ।
 ଶୁଣିଣ ସେ ଏ ବଚନ ଶୁଭ୍ର ଗୁଲ୍ଲଇ
 କାଳିକାଙ୍କ ଉପରକୁ ଗଲ ବେଗେ ଧାଇଁ ।
 କାହିଁର ପାମରୀ ତୁଲେ କାହିଁ ତୋର ଘର
 ମିଛେହେଁ ତୁ ବୋଲୁଅଛୁ ଦୁଆର ମୋହର
 ଏତେ ବୋଲି ଧଇଲ ସେ କାଳିକାର ବାଳ
 କାଳିକା ବୋଇଲେ ଶୁଭ୍ର ଅସୁର ଦୁଲ୍ଲଇ
 ତୋ ପିଅର ମୋତେ ସେବା କରେ ନିରନ୍ତର
 ତେଣୁକରି ସଂସାରେ ସେ ଅଟେ ବଳପୁର
 ପିତା ସେବାରେ ମୁଁ ତୋତେ ହୋଇଲ ପ୍ରସନ୍ନ
 ମ ଗରେ କୁମର ଯାହା ଇଚ୍ଛା ତୋର ମନ ।
 କୁଦାଳସେନ ବୋଲେ ମୁଁ ନ ଜାଣଇ କିଛି
 ତୋହର ଇଚ୍ଛାରେ ମାଗୋ ବର ଦିଅ ଯାଚ ।
 ତୋହର ଏ ନିଜ ଦେହ ହୋଇବ ଅକ୍ଷୟ
 ଶସ୍ତ୍ରେ ବିଦାତ ନୋହିବ ଏ ତୋହର କାୟ
 ଦେବେ ନ ମରିବୁ ତୁହି ନରେ ନ ମରିବୁ
 ଯେହୁ ଅବତରି ଥିବ ଦେବତା ମାନବୁ ।
 ସେ ପୁଣି ସଂଗ୍ରାମେ ତୋତେ ନ ପାରିବ ଜିଣି
 ଦେବ ମାନବ ହୋଇବ ଆଗତହିଁ ଜାଣି ।
 ଆନମିତ୍ତେ ହିଁଲୁ ତୁ ମୋତେ କେଣ ଧରି
 ଏରୂପେ ତୁ ନାଶଯିବୁ ବୋଇଲେ ଈଶ୍ଵର ।
 ତେଣୁ ସେ ଅସୁର ଗୋଟି ଅଟେ ବଳପୁର
 ସୁଷ୍ମି ବୋଇଲେ ହସ୍ତେ ମରିବ ତୋହର ।
 ସୋଦର ନିଧନ କଲ ଗରିଷ୍ଠ ଅସୁର
 ବେଗେ ସହଦେବ ଏହି ପାପିଷ୍ଠକୁ ମାର ।
 ଶୁଣି ମାତ୍ରୀବୃତ ହେଲ ଯୁଦ୍ଧଅର୍ଥେ ବେଗ
 କର୍ଣ୍ଣହିଁ ମିଳିଲ ଆସି ସୁଷ୍ମିଙ୍କ ଆଗ ।
 ଅସୁର ଗୋଡ଼ାଇ ଅଛୁ ତାର ପଛକଡ଼ି
 ସହଦେବ ଦେଖି ତାକୁ ଉଗାଳିଲେ ଧାଡ଼ି ।
 ଅସୁର ବୋଇଲ ଭୂହୋ ଆଡ଼ ହୁଅ ଭଲ
 ମୋହର ଶସ୍ତ୍ରକୁ ମୁହିଁ ଅଛଇ ଗୋଡ଼ାଇ ।

ମରଣକୁ ଭୟ କରି ନାହିଁ କି ତୁମ୍ଭର
 ମୋତେ ଜଣିବୁ ବୋଲି କି ବରୁଣ ପାମର
 ସହଦେବ ବୋଲିଲ ରେ ଶୁଣ ତୁ ଦମ୍ଭଜ
 ପଳାଇବା ଶତ୍ରୁକୁ ତୁ ଗୋଡ଼ାଡ଼ି କି କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ପଳାଇବା ଶତ୍ରୁକୁ ତୁ ଗୋଡ଼ାଡ଼ି ମାରି
 ବିଧାତା ତୋତେ ସହିବ କହ ରେ କିପରି
 ଶୁଣି ଅସୁର କୁଦାଳ ଘେନି ବେଗେ ପିଟି
 ଗ୍ରୀବ ପକାଇଲ ସହଦେବ ରଥଗୋଟି ।
 ବିରୁର ପାଦଗାମୀ ହୋଇ ସହଦେବ
 ଅସୁରର ଦେହେ ବାଜି ଶୟ ନାଶିବ ।
 କାଳକାର ଶାପ ଆସି ପଡ଼ିଲା ତାହାକୁ
 ବଳବୟା ଶୀତ ହେଲ ଦେଖିଣ ମନ୍ଥାକୁ ।
 କୁଦାଳ ଘେନିଣ କୋପେ ମାଇଲ ଦମ୍ଭଜ
 ସହଦେବ ବିଜେ ବାଣ କୋଟିସୁର୍ଯ୍ୟ ତେଜ
 ଅସୁର ଆୟୁଧ ତେଣେ ହେଲ ଭଗ୍ନଗତ
 କୁଦାଳ ଗ୍ରୀବ ଦୈତ୍ୟ ହେଲ ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ
 ଯଦି ଏକ ଉପାଡ଼ି ବୁଲଇ ପିଙ୍ଗିଲ
 ବଜ୍ରଶର ତାହା ସହଦେବ ନିବାରିଲ ।
 କୋପେ ସେ ଅସୁରବର ଆସେ ବେଗେ ଧାଇଁ
 ଧନୁ ଶରକୁ ହସ୍ତରୁ ନେଲକ ଛଡ଼ାଇ ।
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହୋଇଲ ସେ ମାଦ୍ରୀର କୁମର
 ମଲ୍ଲସୂକ ଆରମ୍ଭିଲ ଦୈତ୍ୟ ସଙ୍ଗତର ।
 ରେରେକାର କରି ସେହି ଦୈତ୍ୟ ମହାବୀର
 ବଜ୍ରମୁଥ ପ୍ରହାରିଲ ସଙ୍ଗତେ ତାହାର ।
 ମୁଥ ମାରନ୍ତେ ଧଇଲ ମନ୍ଥୀ ତାର ହସ୍ତ
 ଛୁଟି ପକାଇଲ ତାକୁ ମାଦ୍ରୀଦେବୀ ସୁତ ।
 ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରି ଦୈତ୍ୟ ପଡ଼େ ମୁଖ ମାଡ଼ି
 ତା ଉପରେ ସହଦେବ ବସିଲକ ଚଢ଼ି ।
 ଛୁଟି ପକାଇଲ ଯହୁଁ ମାଦ୍ରୀଦେବୀ ସୁତ
 ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରି ତଳେ ପଡ଼ିଲ ଦଇତ୍ୟ ।
 ବିଧାତା ପୁଣି ଯାହାକୁ ଆସି ବାମ ହୋଇ
 ତାହାର ଯେ ବୁଦ୍ଧିବଳ ସବୁ ନାଶଯାଇ ।
 ଯେତେବେଳେ ଯାକୁ ହସ୍ତ ଶୁଭ ପରପତ
 ଦୁରର ପଦାର୍ଥ ଆସି ମିଳଇ ତା ହସ୍ତ ।
 ବସିଲ ଠାକରେ ତାର ସବୁ ସିଦ୍ଧି ହୋଇ
 ବିଧାତା ବଳକୁ ଆନକରି ନାହିଁ କେହି ।

ଯେତେବେଳେ ଯାଏ ତାର ସୁଦଶାହିଁ ଥିଲ
 ଶୁଷ୍ଟ ହୋଣ ଦୁଃସ୍ବଗଲେ ସମସ୍ତ ମାଇଲ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ପଳାଇ ଅଇଲ ନ ରହିଲ ଆଗେ
 ବିଧାତା ନିର୍ଭୀ କରୁଛି ଏସନକ ବାଗେ ।
 ସହଦେବର ହସ୍ତରେ ମରଣାହିଁ ଥିଲ
 କାଳକାର ଶାପ ଆସି ଏକାଲେ ପଡ଼ିଲ ।
 ସହଦେବ ବାଣେ ତାର ଗ୍ରୀବ କୁଦାଳ
 ଯହୁଁ ଅସୁରକୁ ଆସି ଘୋଟିଲକ କାଳ ।
 ମୁଥ ମାରନ୍ତେ ଧଇଲ ସହଦେବ ହସ୍ତ
 ଛୁଟନ୍ତେ ପୁଣି ଦଇତ୍ୟ ହେଲ ଭୂମିଗତ ।
 ଉପରେ ମାଡ଼ି ବସିଲ ମାଦ୍ରୀଦେବୀ ସୁତ
 ଅସୁର କେଶରେ ଦେଇଅଛି ବାମହସ୍ତ ।
 ନିଠାଇ ହିଁକିଲେ ତାର ପ୍ରାଣ ଚାଲିଗଲ
 କିଳକା ଦେବୀ ଶାପରେ ସେ ଅସୁର ମଲ୍ ।
 ତନି ଯୋଜନକୁ ମାଡ଼ି ସେ ଅସୁର ପଡ଼ି
 ମଲ୍ ସେ ଅସୁରବୀର ଗଲ ପ୍ରାଣ ଛୁଡ଼ି ।
 ଦେଖିଣ ଦେବତାମାନେ ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
 ସହଦେବ ଶିରେ ନେଇ ପୁଷ୍ପ ବରଣିଲେ ।
 ଅସୁରକୁ ମାରିଣ ସେ ମନ୍ଥୀ ବୀରବର
 ସୁଧସୂକ ପାଦେ ଆସି କଲେ ନମସ୍କାର ।
 ଶୁମ ଅର୍ଜୁନ ନକୁଳ ପାଦେ ମାନ୍ୟ କଲ
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ବହୁତରୂପେ ବିନୟୀ ହୋଇଲ ।
 କୋଳକରି ଧଇଲେ ସେ ବୀର ଶାପାୟୁକ
 କଲ୍ୟାଣ କରନ୍ତି ତାକୁ ଶିରେଦେଇ ହସ୍ତ ।
 ମୁଖରେ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ଆର୍ତ୍ତଶକ୍ତି ଦେହ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମଲ୍ ବୋଲି କର୍ଣ୍ଣ କରେ କେହ
 ବାବୁ ସହଦେବ ତୋର ମହିମାହିଁ ଧନ୍ୟ
 ସର୍ବଜ୍ଞତା ପୁରୁଷ ତୁ ମନ୍ଥୀବର ମାନ୍ୟ ।
 ବାବୁ ଶୁଷ୍ଟ ପଳାଇଲେ ହୋଣ ହେଲେ ହତ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ପଡ଼ିଲ ଘେନି ଗ୍ରୀବଗତ ।
 ତନିବେଳ ରଥ ମୋର ଗ୍ରୀବ ପକାଇଲ
 କୁଦାଳ ମାରି ମୋହର ଜ୍ଞାନହତ କଲ ।
 ଭୟ ପଳାଇ ଅଇଲ ହୋଇ ମୁହିଁ ଏକା
 ସେନ୍ୟ କେଶେ ଗଲେ ମୁଁ ଯେନପାଇଲି ଦେଖି
 ଅଶ୍ରୁସାମା ବାହୁକି ସେ ଦୁପ ଜୟଦ୍ରୁଥ
 ଶକୁନ ପଳାଇ ଗଲ ଛୁଡ଼ି ତାର ରଥ ।

ଏତେ ଦୈର୍ଘ୍ୟ ଅଧର ତୋର ହସ୍ତେ ମଲ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପାଇଁ କର୍ଣ୍ଣବର ଶୋକ କଲ ।
 ଧର୍ମ ନୀତି ଦେବ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାୟେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ନ ଦେଖି ତାପିତ ହୃଦୟେ ।
 ଆହା ଭାଇ ମୋର ତୁ ରେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ପ୍ରଜନଟକରେ ତୁହି ଅଛୁ ଅଧିପତି ।
 କାବୁ ତୋର ହତ ଦେଖି ନ ସହଇ ଦେହ
 ପାତ୍ରକୁ ଚାହିଁ ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ ଗଲେ ମୋହ ।
 ଭୂମିର ପଡ଼ନ୍ତେ ରାୟେ ମୃତ ପିଣ୍ଡ ଜାଣି
 କୋଳ କରିଣ ଅର୍ଜୁନ ଧଇଲେକ ଆଣି ।
 ଶୀତଳ ଜଳ ନକୁଳ ମୁଖେ ଆଣି ସିଞ୍ଚି
 ଆଲଟ ଚୁମର ଘେନି ସଦାଦେବ ବିଞ୍ଚି ।
 ଚରଣ ଚୁପଇ ଧୀରେ ପବନ କୁମର
 ଚେନା ପାଇ ଉଠିଲେ ଧର୍ମ ନୃପବର ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଆରେ ଶୁଣି ମୋର ଭାଇ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ନିଧନେ ମୁହଁ ନ ବଢ଼ିଲ ।
 ଅବସ୍ତୁତ ହତରେ ମୁଁ କି ବୁଝି କରିବି
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କଷ୍ଟ ଦେଖି ନିଶ୍ଚୟ ମରବି ।
 ଗଣ୍ଡାଳ ଅଧର ମଲ ହୋଇଲ କି ଅବା
 ସୋଦର ନିଧନେ ବାବୁ କେମନ୍ତେ ବଢ଼ିବା
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ମତି ସ୍ଥିର ନର
 ଅମର ମହୋଷଧି ସେ ଅଛଇ ମୋହର ।
 ଯେବେଟି ଆୟୁଷ ଥିବ ବଢ଼ି କୁରୁରାୟେ
 ଶାଶ୍ଵତବଦନ ଦହନେ ଅଗ୍ନିର ଉପାୟେ ।
 ଅମର ମହାଭିଷଧି କୃଷ ଭୟସାର
 ମୋର କରେ ଦେଇଛନ୍ତି ଦେବ ବୈଶ୍ଵାନର
 ସେ ଭୟ ପକାଇଦେଲେ ମଲ ଲେକ ବଢ଼ି
 ମଲେକ କହିଅଛନ୍ତି ଅଗ୍ନି ଦଇବତେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ବାବୁ ଶୁଣି ରେ ଅର୍ଜୁନ
 ସମସ୍ତେ ବଢ଼ି ବେ ଘେନି ଗାନ୍ଧାରୀ ନନ୍ଦନ ।
 ମନ ଶୁଭକର ବୈଶ୍ଵାନରଙ୍କ ବିଭୂତି
 ଜୀବନାୟ ଶରେ ପାର୍ଥ ଲଗାଇଲେ ଧାଡ଼ି ।
 ମନ୍ତ୍ର ସୁମରଣ ବିଜୟଦେଲେ ଏହି ଶର
 ବୋଇଲେ ଯେତେକ ପଡ଼ିଅଛନ୍ତି ସୋଦର
 ସମସ୍ତେ ବଢ଼ି ବେ କେହି ନ ରହିବେ ଜଣେ
 ପ୍ରସନ୍ନେ ଅନଳ ଦେଇଅଛନ୍ତି ଆପଣେ ।

ଏତେକ କହି ସେ ମନ୍ତ୍ର ସୁମରଣ ପେଷି
 ସବୁର ଅଞ୍ଜଳ ସେ ଶର ପଡ଼ିଲୁ ଆସି ।
 ନଦୀରୁ ଉଠିଲ ପ୍ରାୟେ ଉଠିଲେ କୌରବେ
 କରେ ଅସ୍ତ ଧରି ସେହୁ ଧାଉଁ ଘୋର ରବେ
 ଅଧରକୁ ନ ଦେଖି ସେ ବହୁତ ଶୋକିଲେ
 ବଞ୍ଚିବା ଲୋକକୁ ବାଟେ ଯାଉଁ ସେ ଦେଖିଲେ
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ବଢ଼ିଲେ ସେ ମହୋଷଧି ବାୟେ
 ଗଙ୍ଗାପୁଷ ଲୁହଥିଲେ ଦାନବର ଭୟେ ।
 ସମସ୍ତେ ରୁଣ୍ଡ ହୋଇଲେ ଆସି ଏକ ମେଲେ
 ଲୁହଲ ସୈନ୍ୟ ମିଳିଲେ ସେଠାରେ ସକଳେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କର୍ଣ୍ଣକୁ ଯେ ନ ଦେଖିଣ ଭାଳି
 ହସ୍ତିନା ନବରେ ଯାଇ ମନଃଶେ ମିଳି ।
 ଦେଖିଲେ ନଗରେ ଜନ ଗୋଟିଏ ଯେ ନାହିଁ
 ବନସ୍ତେ ସେ ଲୁହଥିଲେ ମହାଭୟ ପାଇ ।
 ଅର୍ଜୁନର ମହୋଷଧି ପାଇ କୁରୁପତି
 ଚେତ ଉଠିଣ ମନରେ କରି ମହାଭୀତି ।
 ଦେଖିଲ କର୍ଣ୍ଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଭୀମ ଅରଜୁନ
 ଏହାକୁ ପୁଛଇ ସେହି ହସ୍ତିନା ରାଜନ ।
 ଅଧର ସମର କଲ ଆସି ମୋର ତୁଲେ
 ଦୁଃଶାସନ ମୂଳେ ସବୁ ଭାଇ ମୋର ମଲେ ।
 ଭୀଷ୍ମ ଦୁଃଶ୍ରବଣେ ଦ୍ରୋଣ ପଡ଼ିଲେ ଯେ କାହିଁ
 ସୈନ୍ୟ ପଳାଇ ପଶିଲେ ବନସ୍ତରେ ଯାଇ ।
 ତୁମ୍ଭେ ହୋ ମରତ ପରା ମୋହ ଯାଇଥିଲ
 କେବଣ ପ୍ରକାରେ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଲ ଯେ ଭଲ
 ଅଧରକୁ କେ ମାଇଲ କହ କେଉଁମତେ
 ସମରେ ହାରିଲୁ ଆମ୍ଭେ ନ ରହି ଜୀବତେ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣିମା ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ବଡ଼ ପ୍ରତାପୀ ଅଧରକୁଳ ମହାଶୟୀ ।
 ତୁମ୍ଭକୁ ମାରିଣ ସେହି ରଥରେ ପକାଇ
 ହସ୍ତିନା ନବର ମୁଖେ ଯାଉଅଛୁ ଧାଇଁ ।
 ରାଜନୀ ପ୍ରସ୍ତେ ଯାଉଁ ଦେଖିଲୁ ମୁହଁ
 ଅଧର ତୁଲେ ସଂଗ୍ରାମ କଲ ପୁଣି ଯାଇ ।
 ବହୁତ ସମର କରି ଜଣି ନ ପାରିଲ
 ମହାଭୟ କରି ତହୁଁ ପଳାଇ ଅଛଇ ।
 ଏହାକୁ ଦେଖିଲ ଦ୍ଵାରକାରରୁ ଆସୁଥିଲେ
 ଅଧର ସଙ୍ଗତେ ଯାଇ ସେହୁ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ।

ମରଣ ତାର ଜାଣଇ ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ
 ଅସୁର ସଙ୍ଗରେ ଯୁଦ୍ଧ ଯାଇ ସେ କରନ୍ତି ।
 କେଣ ହିଁ କନ୍ଦେ ଅସୁର ପ୍ରାଣ ଗୁଡ଼ିଗଲ
 ପୁରବେ ତାକୁ ଶାପ କାଳୀଦେବୀ ଦେଇଥିଲ ।
 ସଲନ୍ୟ ନିଧନ ଯହୁଁ ଯୁଧିଷ୍ଠି କହିଲେ
 ଅର୍ଜୁନ ଶର ପେଷନ୍ତେ ସମସ୍ତେ ବଞ୍ଚିଲେ ।
 ଭୁମୁକୁ ରଥେ ପକାଇ ଦୈତ୍ୟ ନେଇଥାନ୍ତା
 ସ୍ବାଦୁ ମାଂସ ବୋଲି ପୋଡ଼ି ଅବଶ୍ୟ ଭକ୍ଷନ୍ତା
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ସେ ପାଣ୍ଡବ ଉଠି ଗୁରିଭାଇ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ପ୍ରଣାମ କଲେ ବେଗେ ଯାଇଁ
 କଳାଶ ବାଣ୍ଟି କରି ସେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସୁଦ୍ଧ
 ସହଦେବଙ୍କୁ ଧରଣ କଲେ କୋଳାଗ୍ରତ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଆଶ୍ୱାସି ସେ ମୁଖେ ରୁମ୍ଭ ଦେଲ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶ୍ରାମ ନକୁଳେ ଗଉରବ କଲ ।
 ଆନନ୍ଦେ ସେ ବେନକୁଳ ହୋଇ ଏକ ସଙ୍ଗେ
 ଉତ୍ସବ କରି ପତାକା ବାନ୍ଧିଲେ ରଥାଙ୍ଗେ ।
 ହସ୍ତିନା ନଗରେ ଯାଇଁ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ଶ୍ଯାସ୍ତ୍ର ଦ୍ରୋଣ ଶକୁନି ଯେ ମିଳିଲେକ ପାଶ ।
 ବହୁତ ପ୍ରଣାମ କଲେ ତାଙ୍କୁ ଶ୍ଯାସ୍ତ୍ରଦ୍ରୋଣ
 କର୍ଣ୍ଣଠାରୁ ଶୁଣି ଦୁଷ୍ଟ ଅସୁର ମରଣ ।
 ନୃପତି ବୋଇଲ ରାଜ୍ୟ ଦୋଷଣା ଦିଆଅ
 ଅସୁରକୁ ମାଇଲ ଯେ ମାତ୍ରୀ ଦେଶପୁଅ ।
 ଯେ ଯେଣେ ଅଛ ସମସ୍ତେ ନଗରକୁ ଆସ
 ଭୁମର ଶଯ୍ୟାକୁ କଲ ସହଦେବ ନାଶ ।
 ଜୟ ଦୋଷଣା ଶୁଣିଣ ସର୍ବଜନ ମିଳ
 ଆସ୍ଥାନରେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କର୍ଣ୍ଣ ଦେନି ଭାଳ ।
 ଅସୁର ଭୟ ରଖିଲେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ପାଣ୍ଡବ
 ରାଜ୍ୟରେ ହୋଇବ ଯେହ୍ନେ ପଣ୍ଡବ ଉତ୍ସବ
 କୋଟିଏ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ ସହଦେବ ଶିରେ
 ଆସେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଲେ ଅଭିଷେକ ମରେ
 ମୁକୁଟ କୁଣ୍ଡଳ ଦେଲେ କଣ୍ଠକୁଣ୍ଡିତାର
 ହସ୍ତରେ କଙ୍କଣ ପୁଣି ପଦ୍ମରେ ନୁପୁର ।
 ଚତୁଃସମ ସୁଗନ୍ଧକା ଗନ୍ଧ ପୁଷ୍ପ ଦେଇ
 ଅନେକ ସମ୍ଭାରେ ତାକୁ ରାଜ୍ୟରେ ଚଳାଇ ।
 ଅନେକ ଯେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କଲେକ ନୃପତି
 କୋଟିଏକ ଅଶ୍ୱଦେଲେ କୋଟିଏକ ହସ୍ତୀ ।

ସହସ୍ରେକ ରଥେ ପାଣ୍ଡବ୍ୟହିଁ ପୁରଇ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି କି ପୁରନ୍ତି ଯେ ବହୁତ ବିନୟୀ ।
 ମର୍ଦ୍ଦନ ମାଜଣା ଶେଷକରି କୁରୁପତି
 ଅମୃତ ଭୋଜନ କରି ବଞ୍ଚିଲେ ସେ ରାତି ।
 ରାଜ୍ୟରେ ଉତ୍ସବ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ହରଷ
 ହସ୍ତିନାରେ ପାଣ୍ଡବ ଯେ ରହି ଦିନାଦଣ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ଚରଣେ ବହୁତ ବିନୟୀ
 ବାରୁଣାବନ୍ଧୁକୁ ବିଜେକଲେ ପାଞ୍ଚଭାଇ
 ବାଜଇ ଯେ ଗାରଭୂର ଟମକ ମହୁଶ୍ଯ
 ଆଲମ୍ବ ଯେ ପାଟଛତ୍ର ଅଛନ୍ତି ଉଭାରି ।
 ବାଟ ବଳାଇ ଦେବାକୁ ଆସେ କୁରୁସାଇଁ
 ଅନେକ ଉତ୍ସବ ତହିଁ କଳଣା ନ ଯାଇ ।
 ବାରୁଣାବନ୍ଧୁରେ ଯାଇଁ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ରଜନୀ ବଞ୍ଚନ୍ତି କରି କଉତୁକ ରସ ।
 ପ୍ରଭାତେ ପୁଣି ହସ୍ତିନା ଆସେ କୁରୁସାଇଁ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ସମସ୍ତ କହଇ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଅନେକ ବିଶ୍ୱାସ
 ପାଣ୍ଡବେ ଆସନ୍ତି ନିତ୍ୟ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପାଶ ।
 ପାଣ୍ଡବେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଦେ କରିଥାନ୍ତି ଧ୍ୟାନ
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜୟ ଭଗବାନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚରଣରେ ମନକୁ ନିବେଶି
 ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତା ଅଭ୍ୟାସି

କୁନ୍ତୀ ଓ ଗାନ୍ଧାରୀର ବିବାଦ

ବନ୍ଦଇ ଶ୍ରୀ ଗଜମୁଖ ଦେବ ଗଣପତି
 ସୁରହିଜଗଣେ ଯାର ଚରଣେ ସେବନ୍ତି ।
 ଜୟ ଜୟ ଲକ୍ଷ୍ମୋଦର ବିହମ ମୁରତି
 ପରଶୁଧର ସୁନ୍ଦର ଭୂଷ ଗଣପତି ।
 ସଦା ବିଦ୍ଧ ନାଶ କରୁ ବିଦ୍ଧରାଜ ଭୂ ଟି
 ଆପଦଶଶ୍ତ୍ରନ ନାଥ ହରୁ ତୁ ଦୁର୍ଗତି ।
 ଲଲଟେ ମୁକୁଟ ତୋର ଶିରରେ ସିତାଂଶୁ
 ଅନଳ ତେଜ ହରଣ ଶ୍ରୀକରେ ପରଶୁ ।
 ଅମୃତାକ୍ଷ ନୟନ ଯେ ଦେବାଙ୍ଗ ତୋ ମୂର୍ତ୍ତି
 ଇହ ପରଲୋକ ନାଥ ଦେଉ ସଦଗତି ।
 ସେ ଦେବ ଅଭୟ ପାଦେ ମୁଁ ସ୍ଥାନ ଆଶ୍ରୟ
 ଯାର ପ୍ରସନ୍ନେ ପ୍ରସର ହୁଅଇ ଯେ ବୁଦ୍ଧି ।

ଶିରୀର ଦେବା ନନ୍ଦନ ଚରଣ ପଙ୍କଜେ
 ସାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି ସ୍ଵୟଂ ଦେବଗଜେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଦେବଙ୍କ ଚରଣ କମଳେ
 ଶାରଳା ଦାସ ମୁଁ ଶ୍ରୀନଗର ନରନର ।
 ନମସ୍ତେ କାତ୍ୟାୟିନୀ ଗୋ ଜଗତର ଧାରୀ
 ତବ ଚରଣ ସରେଜେ ସଦା ମୋ ଭକତ ।
 ପରମ ସାଧବା ମାଗୋ ଶରଣ ନନ୍ଦନା
 ଦନ୍ତକବଳ ଧ୍ୟାନ ପୃଥ୍ଵୀ ଉଦ୍ଧାରଣୀ ।
 କୃପାଜଳ ମହାର୍ଘି କୋଳେ ଭୁବି ଜାତ
 ନମସ୍ତେ ଭବାନୀ ମାଗୋ ଜଗଜ୍ଜନ ମାତ ।
 ପିତାଉ ଆଜ୍ଞାରେ ତୋର ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ ସ୍ଥିତ
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁରେ ଶାରଳା ବିଜେ ସିଦ୍ଧମୂର୍ତ୍ତି ।
 ତୋହର ଚରଣ ମାଗୋ ନିତ୍ୟ ମୁହିଁ ଭବି
 ମଧ୍ୟପଦ କହନ୍ତି ଯେ ଶୁଦ୍ଧମୁନି କବି ।
 ମୁନି ପୂଜା କଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ତପୋବନ୍ତ
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣି କିସ ଯେ ଚରିତ ।
 ବହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ନରପତି
 କୁନ୍ତୀ ଗାନ୍ଧାରୀ ଦୁହିଙ୍କ କଳର ଉକତି ।
 ମନୁ ପୂଜା କଲେ ପୁଣି ଅଗସ୍ତି ଅଗ୍ରତେ
 କମର୍ପେ ସେ କଳି କଲେ କହ ତପୋବନ୍ତେ
 ବୋଲନ୍ତି ଯେ ମୁନିବର ଶୁଣ ନରପତି
 ମହାଭାରତ ଶୁଣିଣ ଖଣ୍ଡ ତୁ ଦୁର୍ଗତି ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଭଗୀରଥୀ ନାମେ ଗଙ୍ଗା
 ମାଳ ଉତ୍ପଳ ଶିରକୁ ଅଟେ ସେହି ଲଗା ।
 ବିରଜେଶ୍ଵର ନାମରେ ବିଜେ ଦେବକାଶୀ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଅଟଇ ସେ ଜାଣ ବାରଣସୀ ।
 ବାଳକୃଷ୍ଣ ତରୁଣ ସେ ହିରୁପ ବହନ୍ତି
 ସାବଣ ବର ଦିଅନ୍ତି ଯେ ସାହା ବାଞ୍ଛନ୍ତି ।
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ରାଜ୍ୟ ତେଜ ଆସି ବନେ କୁନ୍ତୀ
 ସେହି ଭିକ୍ଷୁରକୁ ପୂଜା କରନ୍ତି ଯେ ନିତି ।
 ପ୍ରହରେକ ରାତି ଆଉଁ ପୂଜାବଧି ସାରି
 ବିମାନ ଆସେହି ଦେବା ଆସନ୍ତି ଯେ ଫେରି ।
 କଳକର ଚମ୍ପାପୁଲ ସହସ୍ରେକ ଦେଇ
 ନିତି କୁନ୍ତୀ ପୂଜା ସାରି ଲେଉଟି ଆସଇ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ସ୍ନାନାଦି ସାରି ସାଇ ପ୍ରାତଃକାଳେ
 ପୂଜନ୍ତି ବିରଜେଶ୍ଵର ସେହି ଅବଲ୍ଲଳେ ।

ନିତ୍ୟ ଆସନ୍ତି ଗାନ୍ଧାରୀ ଶିବ ପୂଜବାରେ
 ପୂଜା ସାରିଣ ସାଆନ୍ତି ଅତୀତ ପ୍ରହରେ ।
 କୁନ୍ତୀକର ପୂଜା ସେ ଗାନ୍ଧାରୀ ନ ଜାଣନ୍ତି
 ଗାନ୍ଧାରୀର ପୂଜା ନ ଜାଣଇ ଦେବାକୁନ୍ତୀ ।
 ରାଜସ୍ତେଗେ ଗରିଷ୍ଠ ସେ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମାତା
 ଲଙ୍କପୂଜା ଭଗ୍ନ ଦେଖି ହୁନ୍ତି ପ୍ରକ୍ଳଳିତା ।
 କୋପରେ ବୋଲନ୍ତି ଦେବା ପରଜନ ଆଗେ
 ମୋଠାରୁ ଗରିଷ୍ଠ କେହି ଜନ୍ମଦ୍ରୀପ ଭାଗେ ।
 ଶୁକଳ ବରନ ଚମ୍ପା ଶତଗୋଟି ଦେନି
 ପୂଜା ମୁଁ କରଇ ନିତ୍ୟ ପୁଲ୍ଲଭ କାମିନୀ ।
 ପ୍ରହରେକ ପରସନ୍ତେ ନିଷ୍ଠାପରେ ଜଗି
 ଶକ୍ତିଣ ମନାଇବି ମୁଁ ସଦାଶିବ ଯୋଗୀ
 ସାହା ମୁଁ ମନେ ପାଞ୍ଚଇ ସିଦ୍ଧଦେବାପାଇଁ
 ଜନ୍ମଦ୍ରୀପରେ ମୋ ପୁତ୍ର ତତ୍ତ୍ଵବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ।
 ଅନେକ ସମ୍ପଦ ମୋତେ ଦେଇଛନ୍ତି କାଶୀ
 ଚାନ୍ଦ୍ରାଙ୍କ ପାଦତଳେ ମୁଁ ସଦାକାଳେ ଦାସୀ
 ବହୁତ ସୁଦୟା ମୋତେ କରନ୍ତି କପଳୀ
 ସେବା କରୁଥାଇ ମୁହିଁ ଶରୀର ପଶାଳି ।
 ମୋହର ଭକତ ଭାଜି କେ କରଇ ପୂଜା
 ଲଙ୍କପୂଜା କଲେ ସପ୍ତଦ୍ରୀପେ ହେବେ ରଜା
 କେସନେକ ପୂଜା ଅବା ଭାଜିବି ଏହାର
 ଏମନ୍ତ ବିରୁଦ୍ଧ ଗଲେ ହସ୍ତିନା ନଗର ।
 ବିଷୁବ ଦୋଇଣ ପୁରେ ବିଜୟ ଗାନ୍ଧାରୀ
 ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ପୁଣି ଡାକକରି
 ବିରଜେଶ୍ଵର ଲଙ୍କକୁ ପୂଜଇ ମୁଁ ନିତି
 ସେ ଲଙ୍କ ପୂଜିଲେ ସପ୍ତଦ୍ରୀପ ନରପତି ।
 ସତ୍ତ୍ଵେ, ଚମ୍ପକ ଆବର ବିବଧ କୁସୁମ
 ନିତି ମୁହିଁ ଉପହାର ଦିଏ ଅନୁପମ ।
 ମୋର ପୁଷ୍ପ କେ ପକାଇ ଦିଏ ପ୍ରତିଦିନ
 କଳକ ଚମ୍ପାରେ ପୂଜିଆସେ ତୋଷମନ ।
 ତେଣୁଟି ବିରାଧ ବାବୁ ମୋର ପଞ୍ଚମତ
 ନିଶ୍ଚଳ ପୂଜାକୁ ଦେନନ୍ତି ସେ ପଶୁପତି ।
 ତୁମ୍ଭ ମୋର ପୁତ୍ର ଆରେ ଏକାଙ୍କ ରଜନ
 ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ମୋର ସର୍ବ ଶୁଭମାନ ।
 କାଶୀପତି ପ୍ରସାଦେ ମୁଁ ମାଗିବି ସଦଗତି
 ସେ ଭିକ୍ଷୁର ପରସନ୍ତେ ହେବୁ ତତ୍ତ୍ଵବର୍ତ୍ତୀ ।
 କଳକଚମ୍ପା ବୋଲି ସେ ଅଟଇ କେମନ୍ତ
 ଏହା ବିରୁଦ୍ଧ ମୋତେ କହିବୁ ରେ ପୁତ୍ର ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ମାଗୋ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ମାତା ତାଙ୍କୁ ପୂଜେ ପ୍ରତିଦିନ ।
 ଶ୍ରୀ ପ୍ରହରେକ ଆଉଁ ପୂଜେ ଦେବୀ କୁନ୍ତୀ
 କନକର ଚମ୍ପା ସହସ୍ରୋକ ଘେନ ନିତି ।
 ତାହାଙ୍କ ପୂଜାରେ କିଏ ଅନ୍ୟମାନ ତୋର
 ଅନ୍ୟମାନ ଯୋଗୁ ନିଶ୍ଚୟ ଗୁଣବି ଶରୀର ।
 ମାତାଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ କହେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚମ୍ପକ ଶତେ ଚଡ଼ାଅ ତୁ ନିତି ।
 ଅଳପ ଦିନର ରାଜ୍ୟ ସେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର
 କିଏ ଅବା ଅଛି ତାଙ୍କ କଣ୍ଠସ୍ଥ ଉଦ୍ଧାର ।
 ନିତି କାହୁଁ ସୁର୍ଣ୍ଣଚମ୍ପା ପାଇବ ସେ କୁନ୍ତୀ
 ବଳ ଶୀଘ୍ର କରେ ସିନା ଛାଣିର ଭଜନ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବାକ୍ୟେ ମାତା ହେଲେତୋଷମନ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚମ୍ପକ ନେଇ ଗଲେ ଆରଦିନ ।
 ଆରଦିନ ପୂଜାକରି ବସୁଁ ଦେବୀକୁନ୍ତୀ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚମ୍ପାକୁ ଦେଖି ବିସ୍ମୟ ସେ ଅତି ।
 ପୂଜାକରି ଦେଖା ଯହୁଁ ବାହୁଡ଼ଣ ଗଲେ
 ଆରଦିନ ଚମ୍ପାଘେନ କୁନ୍ତୀ ଯେ ଅଇଲେ ।
 ଦୁଇଦିନ ପୂଜାକୁ ଯେ ଯେତେ ଚମ୍ପାଲଗି
 ପ୍ରସାଦୁଁ ପୂଜା କରନ୍ତି କୁନ୍ତୀ ବେଗି ବେଗି ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଆସି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମାତ
 ସେ ବିରଜେଶ୍ଵର ପାଶେ ମିଳିଲେ ତୁରିତ ।
 କୁନ୍ତୀକୁ ଦେଖି ଗାନ୍ଧାରୀ ହେଲେ କୋପଗୁଣ
 ମନ ବିରସ କଲ ସେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମାତ ।
 ରାଗେ ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ତାକୁ ବୋଇଲେ ବଚନ
 ମୁଁ ସେ ଲଜ୍ଜା ପୂଜିବାକୁ ଅଟଇ ଭଜନ ।
 ତୁ ଯେ ପୂଜା ଶ୍ରୀଙ୍କୁ ମୋର କପରି କହୁଛ
 ଏତେବୋଲି କୋପେସେବୋଇଲେ ରାଜମାତ
 ଅବନକ ହିଙ୍ଗାସ କରି ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ
 ଅପମାନ ପାଇ କୁନ୍ତୀ ଦୁଃଖେ ବାହୁଡ଼ିଲେ ।
 କୁନ୍ତୀ ଯେ ବୋଇଲେ ମୁହିଁ ପୂଜେ ନିତିନିତି
 ତୁମ୍ଭେ କିପାଇଁ କହିଲ ଏବେ ଗୋ ଅମାତ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଇଲେ ନିତ୍ୟ ହୁଏ ମୋର ପୂଜା
 ଚମ୍ପାଲଗି କରି ମୁହିଁ ପୂଜେ ଦେବରଜା ।
 କୋହର ଅମାତ ହୋଇଲ ଯେ ଅବିଚାର
 ତୁ ସେ ପୂଜା ନିତି ନିତି ଶ୍ରୀଙ୍କୁ ଗୋ ମୋହର

ଏସନକ ଉଚ୍ଚବାଚ ହେଉ ବେନି ବାମା
 ଦୁହିଙ୍କ ନିକଟେ ବିଜେ ଦେବ ମହାଦାମା ।
 ମଧ୍ୟରେ ଯେ ଉଭା ନୋର ବୋଲେବେବନର
 ତୁମ୍ଭେ ବେନିବାମା ଶୁଣ ମୋହର ଉଚ୍ଚର ।
 କି ନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେ ଦୁହେଁ ଦୁଆ ଅନ୍ୟୋପନି
 କୁରୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ତୁମ୍ଭେ ପରା ଯେ ଜନମା ।
 ବୋଲନ୍ତି ଗାନ୍ଧାରୀ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଆହୁ ଦ୍ଵିଜ
 ନିତିପ୍ରତି ସେବଇ ମୁଁ ଏହି ଦେବରଜ ।
 ଆଜି ଆସି ମୋର ସଙ୍ଗେ କଳି ଉଆଇଲ
 କି ନିମନ୍ତେ ମୋର ସଙ୍ଗେ କଳି ସେ ଯେ କଲ
 ବୋଲନ୍ତି ଧୂର୍ଜଟିଦେବ ନ କର ଯେ ଗୋଳ
 ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ବୋଲେବେଗେ ଧୂର୍ଜଟ
 କାଲି ଶ୍ରୀ ପ୍ରଭାତରେ ସାଧୁଚମ୍ପା ଘେନ
 ଯେ ପୂଜି ପାରଇ ସେହି ପ୍ରଭାତ ରଜନୀ ।
 ତାହାର ଏ ଲଜ୍ଜା ସେହି ପୂଜିବ ଧୂର୍ଜଟେ
 ଯାଅ ଯାଅ ଦୁହେଁ ନୁହ ବିମୁଖ ଯେ ଚିତ୍ତେ ।
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବୋଲେ ଏଡ଼େ କେ ହୋଇବ ସମ୍ପ୍ର
 କାଲି ଆମ୍ଭେ ଏହି ପୂଜା କରିବୁ ଯୁକତ ।
 ସହସ୍ରେ ଚମ୍ପାଘେନ ଯେ ଆଗେ ପୂଜାକରି
 ଯୁକତେ ନିଶ୍ଚୟ ଲଜ୍ଜା ହୋଇବ ତାହାର ।
 ଏଥକୁ ଭଜନ ଅବା ହୋଇବୁ କେମନ୍ତେ
 ଏତେବୋଲିକୋପ କଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନମାତେ
 ଗାନ୍ଧାରୀ ବଚନେ କୁଇନ୍ତାଏ ବାହୁଡ଼ିଲେ
 ନିଜ ଘରେ ଯାଇ ଉପବାସେ ଯେ ଶୋଇଲି
 ପଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବେ ନମନ୍ତି କୁନ୍ତୀଙ୍କ ଚରଣ
 ପ୍ରଣାମ କରନ୍ତି ନିତ୍ୟକାଳ ଯେ ସାରିଣ ।
 ଧୂର୍ଜଟର ପରୁରନ୍ତି କିପାଇଁ ବିମନ
 କିଛି ଜଣାପଡୁ ନାହିଁ ଏଥର କାରଣ ।
 ତୁମ୍ଭର ମନରେ ମାଗୋ ବିସ୍ମୟ କିମର୍ତ୍ତେ
 ଏ କି ଅସମ୍ଭବ କଥା କହିବାନା ମୋତେ ।
 କୁନ୍ତୀ ବୋଇଲେ ବାବୁ ରେ ଶୁଣ ପଞ୍ଚମନ
 ଶିବ ପୂଜି ପାଇଲି ମୁଁ ବହୁ ଅପମାନ ।
 ମୋର ପୂଜାପୁଷ୍ପକୁ ଗାନ୍ଧାରୀ ପକାଇଲେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଶତେ ଚମ୍ପା ଘେନି ପୂଜା କଲେ ।
 ମୋର କି ଶକତି କରିବାକୁ ସେହିକଥା
 ତେଣୁଚର ପାଇଲି ମୁଁ ଲଜ୍ଜା ଅସମିତା ।

ଶୁଣି ପରିଣା କଲେ କଥା କୁହୁକଲେ
 ଶୁଣି ପ୍ରବର୍ତ୍ତନୀ ଦେବ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକରେ ।
 ଶୁଣି ଯେ ପୁଣ୍ୟ ହୋଇବ ପୂଜା ଧ୍ୟାନ
 ଶୁଣି ପ୍ରଜ୍ଞା କରେ ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ପୁଣ୍ୟ ।
 ଶୁଣି ବନନ ଶୁଣି ବୋଲଇ ଅର୍ଜୁନ
 ଶୁଣି କଥାକୁ ଯେ ବସୁଧା ତୁମ ମନ ।
 ଶୁଣି ବୋଲେ ଦାବୁ ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ କୋପକଲ
 ଶୁଣି ପ୍ରବର୍ତ୍ତନୀ ପୁଣ୍ୟ ମାଗିଲ ।
 ଶୁଣି ପ୍ରଜ୍ଞା କଲୁ ଯେ କରିବାକୁ ପୂଜା
 ଶୁଣି ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେହି ଦେବେ ଦେବରଜ
 ଶୁଣି ଶତ ପୁଷ୍ପକା ଅଟଇ ଗାନ୍ଧାରୀ
 ଶୁଣି ପୁଷ୍ପ ଦଶ ପୁଷ୍ପ ଦେଲେ ପ୍ରସ୍ତେ ପୁର ।
 ଶୁଣି ଦୁଇଜଣ ଗାନ୍ଧାରୀ ପ୍ରଜ୍ଞା ଯେ କଲୁ
 ଶୁଣି ବାଟ ଦେଇ ଦେଇ କଲ ଆରମ୍ଭଲୁ ।
 ଶୁଣି ପୋ ଦେଇ ଆଗେ ଯେ କରିବ ପୂଜା
 ଶୁଣି ଗାନ୍ଧାରୀ ନିଶ୍ଚୟ ଦେବେ ଦେବରଜ ।
 ଶୁଣି ପ୍ରଜ୍ଞା ପୂଜା ଯେ କରିବ ଆଗେ
 ମୁଁ କି କରବ ବୋଲି ଗୋଇଲି ବରଗେ ।
 ଶୁଣି ପୁଷ୍ପ ଶୁଭବନ୍ତ କହିବ ମୁଁ କି
 ଅବଶ୍ୟ ଗାନ୍ଧାରୀ କାଲି ନେବ ପୂଜା ଯଶ ।
 ଶୁଣି ପୁଷ୍ପ ଜାତ କଲୁ ସେହି ମହାବଳୀ
 ଶୁଣି ପାଞ୍ଚଗୋଟି ପୁଷ୍ପ ମୁଁ ଉପୁଜାଇଲି ।
 ଶୁଣି ଏତେ ରମ୍ୟ ଏହି ଦେବେ ମୁଁ ଶୁଳଭ
 ଏତେ କହିଣ ଦେବା ସନ୍ଦନ କରଇ ।
 ମାତ୍ର ବିକଳ ଦେଖି ପାର୍ଥ ମନେ ଭଲ
 ନିଜର ବିକଳ ହୁଅଇ ତ ସମ୍ଭାଳି ।
 ଶୁଣି ବୋଲେ ମଣୋହ କର ତୁ ଗୋ ମାୟ
 ଶୁଣି ବସ୍ତ୍ରା ପୁଣ୍ୟ ମୁଁ କରିବ ନିଶ୍ଚୟେ ।
 ଶୁଣି ପ୍ରଜ୍ଞା ପୂଜାକୁ ଧ୍ୟାନ ଆଗ ହୋଇ
 ଶୁଣି ପୁଷ୍ପ ଦେଉଳ ଦେବ ମୁଁ ଗୋଡ଼ାଇ
 ଶୁଣି ଏ ବଚନ ଶୁଣି ଦେବା କୁନ୍ତୀ
 ଶୁଣି ସତକର୍ମ କରି ମଣୋହ କରନ୍ତି ।
 ଶୁଣି ଅନ୍ତ ପଲକରେ ଯାଇ ସେ ଶୁଅନ୍ତେ
 ମନ ଉଦ୍‌ବେଗେ ନିଦ୍ରା ନ ମାଡ଼ଇ ନେତ୍ରେ
 ଶୁଣି ଶୁଣି ଧ୍ୟାନ ଆଉ ନିଦ୍ରାକର୍ମ ସାର
 ଶୁଣି ପୂଜାକୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଗର୍ଭଧାରୀ ।

ବିମାନରୁ ଉଡ଼ି ଗୋ ପ ଶୁଭଙ୍କ ମାତ
 ଭକତରେ ପୂଜା କରନ୍ତି ସେ ବିଶ୍ୱନାଥ ।
 ଲୟ କରିଣ ଅର୍ଜୁନ ପୂଜାବେଳ ଜାଣି
 କରେ ଧରି ଗ ଶ୍ରୀବକୁ ଧନୁରାଶ ଟ ଶି ।
 ମନଭେଦ ନାଶରକୁ ପୁରୁଷ ଶାର୍ପ
 ବୋଲଇ ବାସବ ଆଗେ ପଡ଼ିବୁ ତୁରତ ।
 କରୁଣ ଶର ଆବର ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପୁଣି
 ଦେଉଳ ଅର୍ପଣା ଶିଷ ପୁରୁଷ ଆଣି ।
 ପବନ ଶରକୁ ଆଡ଼କରି ଦେଲ ଥୋଇ
 ମନଭେଦ ପଡ଼ିଲ ଯେ ଇନ୍ଦ୍ର ଆଗେ ଯାଇ ।
 ଅର୍ଜୁନର ସଙ୍କେତକୁ ଜାଣି ସୁରନାଥ
 କୁବେରକୁ ଡାକି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ତୁରତ ।
 ଆମେ କୁବେର ଆମ୍ଭର ବୋଲ ତୁ କର
 ସ୍ୱର୍ଗରମ୍ୟ ବୃଷ୍ଟି କର ଶିବଙ୍କ ମନ୍ଦିର ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ଦିଗପାଳ ଯେ କୁବେର
 ତତକ୍ଷଣେ ବିଜେ କଲେ ଗଗନ ମଣ୍ଡଳ ।
 କୁନ୍ତୀଦେବୀ ଶିବ ପୂଜା କରିବାର ବେଳେ
 ସ୍ୱର୍ଗରମ୍ୟ ବୃଷ୍ଟି କଲେ ସେହି ଦିଗପାଳେ ।
 ପାଚେରୀ ଦେଉଳ ସବୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲା
 କୁନ୍ତୀଙ୍କର ମନୋବ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଲ ।
 ସନ୍ତୋଷରେ ବର ଦେଲେ ଅକ୍ଷୟ ଅଭର
 ପଞ୍ଚନଗ୍ରୋ ଗୋର ପୁଷ୍ପ ହୁଅ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 ନିମ ଆମ୍ଭର ଅଟଇ ଯେ ବିରଜେଶ୍ୱର
 ଆଜୁ କୁନ୍ତୀଶ୍ୱର ବୋଲି ବୋଲି ବ ଯେ ନର
 ବାସୀ ପୁରୁଷ କୁନ୍ତୀ ପୁରକୁ ଆସିଲେ
 ପଛେ ଗାନ୍ଧାରୀ ଯାଇଣ ଦେଉଳେ ପଶିଲେ ।
 ପ୍ରବର୍ତ୍ତନୀରେ ଦେଉଳକୁ ବାଟ ନାହିଁ
 ବାହୁଡ଼ିଲେ ଗାନ୍ଧାରୀ ଯେ ବହୁ ଲଜ୍ଜା ପାଇ ।
 ଶେଲେଙ୍କରେ ପାଞ୍ଚବଙ୍କ ମହିମା ଏସନ
 ଜଗତେ ଉଦିତ ହେଲେ ପଣ୍ଡୁର ନନ୍ଦନ ।
 ପୁଣ୍ୟ ଉପୁଜାଇଣ କୁନ୍ତୀ ସାଧୁ ହେଲେ
 ଲଜ୍ଜା ପାଇଣ ଗାନ୍ଧାରୀ ନିଜପୁରେ ଗଲେ ।
 କୁନ୍ତୀ ପଞ୍ଚପୁଷ୍ପ କଲେ ଜଗତ ଉଦ୍ଧାର
 ଗାନ୍ଧାରୀ ଶତପୁଷ୍ପ ଥାଇ ଲଜ୍ଜାଭର ।
 ତୁ ଯେଣୁଟି ପୂଜା କଲୁ ମନୁ ମହାବଳୀ
 ସମ୍ଭଜନକୁ ସମସ୍ତେ କରନ୍ତି ଯେ ପୂଜା ।

ତହୁଁ ଏସନ ପରିଧା ଯାଉ ବେନି ନାଶ
ଜଇନାକୁ ଗଲେ କୁଳୀ ହସ୍ତିନା ଗାନ୍ଧାରୀ ।
ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଆଦି ବ୍ରାହ୍ମବେଦୀ
ଶୁଭ ଚିତ୍ତରେ ଶୁଣନ୍ତି ବୈବସ୍ବତ ଶ୍ରୋତା ।

ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ଏହୁ ଅତି ଶାନ୍ତମାନ
ଶୁଣନ୍ତେ ପାପନାଶନ ବର୍ଜିତ ସନ୍ତାନ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣୀ ଶାରଳା ଦେବୀ ଚରଣେ ଦୟା
ଶାରଳା ଦାସ କହଇ ପାଦେ ଲୟ ବେନି

ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ହରଣ

ବୋଇଲେକ ବୈବସ୍ବତ ଶୁଣ ଅଗସ୍ତି ହେ
ଗୁପ୍ତ କଥାଏ ଅଛି ଫେଡ଼ିବା ସନ୍ଦେହେ ।
ଜମ୍ବୁଦ୍ବୀପ ମଧ୍ୟେ ଛନ୍ତି ଲକ୍ଷେ ନୃପବର
ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନୃବର ।
ହସ୍ତିନା ନଗରେ ତାର ସିଂହଦ୍ବାର ବାଙ୍କ
ବଞ୍ଚିପଣେ ଯାଉ ନାମେ ପଡ଼ଇ ଚମକ ।
ଏଥର ଚରିତ ମୁହିଁ କରୁଅଛି ସୁଚ୍ଛା
ଶୁଣିବାକୁ ଶରଧା ଏ ମୋର ବଡ଼ ଇଚ୍ଛା ।
ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ହେ ମନୁ ପୁରୁଷ
ମହାରୁପକ କଥାଏ କରବା ପ୍ରକାଶ ।
ପଞ୍ଚ କଟକର ରାଜା ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
ତାହାର ଭାରିଆ ନାମ ଅଟେ ଭୀମୁମଣ୍ଡା ।
ତା ଶତ୍ରୁ ପୁଷ୍ପେକ ଜାତି ହେଲ ସୁଲକ୍ଷଣ

ଜାଣି ପିତା ମାତା ନାମ ଦେଲେ ତା ଲକ୍ଷଣ ।
ବୃଦ୍ଧିତାଏ ଉତୁକିଲ ସଦା ସୁଲକ୍ଷଣ ।
ଜାଣି ପିତାମାତା ନାମ ରଖିଲେ ଲକ୍ଷଣ ।
ଚନ୍ଦ୍ର କରଣକୁ କିଣି ଦିଶେ ତାର ଜ୍ୟୋତି
ତେଣୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ତା ପିତା ତାଙ୍କେ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ
ହେଲେକ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ଅଟେ ଶକ୍ତିବର
ମାନେ ମାନଗୋବିନ୍ଦଟି ଶାରିଧି ଯାହାର ।
ଭରସି ରାଜାଏ ତାକୁ କନ୍ୟା ନ ମାଗନ୍ତି
ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ଆଇ ତାହାଙ୍କର ଭାବ ।
ଭୀମୁମଣ୍ଡା ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ନୃପବର
ବନ୍ଧୁକୁ ବଳାଇଲଣି କନ୍ୟା ଯେ ଆମ୍ଭର ।
ଆହେ ନୃପବର ଏବେ କର ସ୍ବୟମ୍ଭର
ସମସ୍ତ ଦେଶରୁ ବର ଆଣ ନୃପବର ।

କନ୍ୟାର ହସ୍ତରେ ଦେବ ମାଳା ରହୁମାଳୀ
 ଶୁଭରେ ବରଦ ସେହି ମନେ ମନେ ଭାଳି ।
 ଶୁଭରେ ବରଦ ଗୋଟି ଚୁକିଲ ମନକୁ
 ଶୁଭରେ ବରଦ ଏକାନ୍ତେ ଘେନିଣ ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ।
 ଶୁଭରେ ବରଦ କର ବେଗବର
 ଶୁଭରେ ବରଦ କେତେ ଆଶିବାକୁ ବର ।
 ଶୁଭରେ ଆଜ୍ଞାରେ ଶୁଭ ଉଣାରୁ ଫିଟି
 ଶୁଭ ଶ୍ରୋଣ ଦେନ ବସେ ରଜା ପୂର୍ଣ୍ଣରାଷ୍ଟ୍ର
 ଶୁଭ ଶ୍ରୋଣ ସୋମଦତ୍ତ କୃପ କୃତକର୍ମୀ
 ଶୁଭ ବହୁର ପୂର୍ଣ୍ଣରାଷ୍ଟ୍ର ଅଶ୍ରୁଆମା ।
 ଶୁଭ ବସିଲେ ଆସି ଏକଜ ଆସନେ
 ଶୁଭମାନ କରନ୍ତି ଯେ ବଧୁ ବଧାନେ ।
 ଶୁଭଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣିମା ସମସ୍ତେ
 ଶୁଭର ଉଆଇବା କନ୍ୟାର ନିମନ୍ତେ ।
 ଶୁଭରେ ମିଳିବେକ ଲକ୍ଷେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ଶୁଭ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏ ବର ବରୁ ସେ କୁମାରୀ ।
 ଶୁଭ ଶ୍ରୋଣାଦ ବୋଇଲେ ବିରୁର ଉତ୍ତମ
 ଶୁଭର ଲଗି ତେବେ କର ହେ ଉଦ୍ୟମ ।
 ଶୁଭ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ସବ ବନ୍ଧାଣୀ-ମାନନ୍ତ
 ଶୁଭାମଣ୍ଡପ ଗୋଟିଏ ଉଆଅ ତୁରତ ।
 ଶୁଭାମଣ୍ଡପ ହୋଇଲ ବେନି ସେ ଯୋଜନ
 ଶୁଭା ନଦୀର କୂଳେ ରଜାଙ୍କ ଆସ୍ଥାନ ।
 ଶୁଭାଳୀ ସେ ବାରୁଣାବନ୍ତ ନଗ୍ରଯାଏ
 ଶୁଭରକୁ ଆସିବେ ସମସ୍ତ ରଜାଏ ।
 ଶୁଭଲେକ ବିଶ୍ୱକର୍ମା ଗଠନ ବିରାଣୀ
 ଶୁଭ ପ୍ରାଣେ ମିଳିଲେ ଯାଇ କୁରୁକୁଳମଣି ।
 ଶୁଭ ଯୋଗାଡ଼ମାନ ସମସ୍ତ ରଜାଙ୍କୁ
 ଶୁଭେ ଶ୍ରୀର ଚନ୍ଦନ ଲେପନ ହେବାକୁ ।
 ଶୁଭେ ଆଜ୍ଞା ଚହୁଁ ଦେଲେ ପାଣ୍ଡୁରାଷ୍ଟ୍ର
 ଶୁଭାଙ୍କ ମୂଳେ ରସେ ଦେଲେ ଧନବାଣି ।
 ଶୁଭାଳ ଗଜାଳ ନିର୍ମାଣ କରନ୍ତି
 ଶୁଭାଳା ଭୁବନ ସେ ସୁଦର୍ଶନ ଜଗଣ ।
 ଶୁଭରତନ କଳସ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପତାକା
 ଶୁଭ ହର ଉଡ଼ନ୍ତି ସେ ଶୁଭେ ଶିଖା
 ଶୁଭେ ରଜ୍ୟ ଅନେକ ସମାବେଶେ ପୁର
 ଶୁଭପତିମାନଙ୍କୁ ସେ ଆଜ୍ଞା ଅବଧାୟ ।

ସଞ୍ଜୟକୁ ବୋଇଲେ ତୁ ଯିବୁ ପଣ୍ଡିତକୁ
 ପଞ୍ଚାଶସହସ୍ର ରଜାଗଣ ବରବାକୁ ।
 ତୋର ସଙ୍ଗେ ଥିବେ ଦଶସହସ୍ର ଯେ ରଥୀ
 ସଙ୍ଗେ ଥିବ ବହୁତ ପୁଣି ଘୋଡ଼ା ହାତୀ ।
 ଶୁଭ ଦିଗକୁ ପେସିଲେ ଦୂତ ଗୋଟି ଶୁଭ
 ରଜାମାନଙ୍କୁ ଆଶିବ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କର ।
 ଅକ୍ଷତ ପାଦ୍ୟର୍ଥ୍ୟ ଦେବ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ
 ମଙ୍ଗଳ ବଧାନେ ଯିବ ସବୁ ଦେଶ ବସେ ।
 ଦୁଷ୍ଟରଜାଙ୍କୁ ସନ୍ତୋଷି କରବ ବରଣ
 ସମସ୍ତ ରଜାମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆଣ ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ତୁଲେ ଗଲେ ସହସ୍ର ଯେ ହସ୍ତୀ
 ସଞ୍ଜୟର ତୁଲେ ଦଶସହସ୍ର ଯେ ରଥୀ ।
 ଦଶସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ସେ ବିକର୍ଣ୍ଣର ତୁଲେ
 ଅପୁତେକ ଯୋଦ୍ଧା ଗଲେ ସାନ୍ତଳର ମୂଳେ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପାଇ ଶୁଭଦିଗେ ବିଜେକର
 ରଜା ମନ ତୋଷ କଥା କହିତ କେ ପାରି
 ଯାହା ମଙ୍ଗଳ ଯେମନ୍ତ ଉତ୍ସବ ବଧାନେ
 କନ୍ୟାମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଦଶମୀର ଦିନେ ।
 ବୃହସ୍ପତି ବାର ଉତ୍ତରାଷାଢ଼ା ନକ୍ଷତ୍ରେ
 ଶୋଭନ ଯୋଗକୁ ଦେନ ଗମିଲେ ସେ ଦୁତେ
 ରଜାଙ୍କର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଅର୍ପେ ସେନାପତି
 ଯାନ୍ତେ ମାନଗୋବିନ୍ଦର ଆନନ୍ଦତ ମନ୍ତ୍ର ।
 ତୋଳନ୍ତି ଯେ ସହସ୍ରାଳମାନ ଗଜାକୂଳେ
 ମଙ୍ଗଳ ବଧୁ କରନ୍ତି ସେ ଯାହାର ମୂଳେ ।
 କାଷ୍ଠ ପାଷାଣ ବିରାଣୀ ଗଲେ ଦଶଲକ୍ଷ
 ଶୁଭକୁ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଉଣାରକୁ ରଖ ।
 ବିରାଣୀଙ୍କ ଅଧିପତି ଶଲ ମହାରଥୀ
 ଶ୍ରୋଣ ହେଲେ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ସୁପକାର ପତି ।
 ସହସ୍ରାଳା ଅଧିପତି ଭୁରଶ୍ରବା ହୋଏ
 ଏହାଙ୍କ ପାଶେ ଅଛନ୍ତି ପାରିଦନ୍ତ ଶବ ।
 ଭୂଳମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଦ୍ୱିତୀୟାର ଦିନ
 ନାରଦ ସେ ବିଜେକଲେ ହସ୍ତିନା ଭୁବନ ।
 ଦଣ୍ଡକମଣ୍ଡଳୁ ଗୁଲ କଷା କଉପୁନ
 କଳଧୋକଡ଼ ମୁଣିକ ମୁନି କାଶେ ଦେନ ।
 ସପ୍ତରେ ସେ ବିଜେକଲେ ଆସି ମହାରାଷ୍ଟ୍ର
 ଦେଶ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପୁଜା ବଧୁରେ ସନ୍ତୋଷି

ଶୁଣୁ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଶିଖ ଭୂଷଣବା ରଥୀ
 ନାରଦଙ୍କ ପାଦତଳେ ପ୍ରଣାମ କରନ୍ତି ।
 କନକର ଶ୍ରେ ଘେନି ରାଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଚରଣ ପଶାଳଇ ସେ ଆନନ୍ଦିତ ମନ ।
 ଚରଣ ପଶାଳ ପୁଣି ଧାର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଘ୍ୟ ଶତକ
 ଶତଦଳ ଚନ୍ଦନ ସେ ଶରୀରେ ଲେପଇ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ପଟ୍ଟଙ୍କରେ ନେତର ସୁପାତ
 ତହିଁର ଉପରେ ବିଜେକଲେ ବ୍ରହ୍ମପତ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଇଲୁ ହୋ ଶୁଣି ତପସ୍ୱୀ
 ଅନେକ ଉତ୍ସବ ଆଜ ମୋ ହସ୍ତିନାପୁର ।
 ଯେ ଅବା ପାତକ ମୋର ପୁଞ୍ଜନେ ଥିଲ
 ଏ ତୋ ପାଦରଜ ଲଗି ସବୁ ନାଶେଲ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶମେ ଅନୁକମ୍ପା ରାଜା
 ପାବ୍ୟାନେ ଖଟନ୍ତି ନା ତୋତେ ଜନ ପ୍ରଜା
 ତାହାକୁ ରଖି ପାଳନ କରୁଛୁ ନୃପତି
 ପାଗ ଯଜ୍ଞ କରି ରାଜା ପାତୁଛୁ ନା ଶିତି ।
 ରୁଷିମାନେ ନିର୍ଭୟରେ ଅଛନ୍ତି ନା ବଞ୍ଚି
 ମେଘମାନେ ହବ୍ୟବୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ନା ପୃଥ୍ବୀ ।
 ଦ୍ରୋଣୀରେ ତୁ ସାବଧାନ ହେଉ କି ନା ନୟ
 ଯାଗଯଜ୍ଞ ହେଉଥିଲେ ଖଣ୍ଡେ ଅପତୟ ।
 ଫେରନ୍ତୁ ଉତପାତ ନାହିଁ ନା ବରଷ
 ଏ ମହାମଣ୍ଡଳେ ତୋତେ କେନ୍ଦ୍ର ନାହିଁ ପର ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ କହଇ ହେ ମୁନି ନାରଦ
 ସମସ୍ତ କୁଟଳ ମୋର ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ।
 ନାରଦ ଯେ ପରୁଷଲେ ଏ କଥା ଉତ୍ତର
 ବଡ଼ ସମାସେ ଏ ତ ବଡ଼ ଅସମ୍ଭବ ।
 କେବଣ ଶତ୍ରୁକୁ ରଣେ ଜିଣିଲୁ ନୃପତି
 ଯେଣୁ ଏ ଉତ୍ତରବେ ତୋର ରାଜ୍ୟ ସବେ ମାତି
 କହଇ ସେ ମୁନିବର ଆଗେ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର
 କରପଥ ଯୋଡ଼ିକରି ବହୁତ ଦିନପୂର୍ବ ।
 ମୋହର ଦୁହିତା ଏକ ହେଲ ଉତପତି
 ତାହାର ନାମ ହେ ମୁନି ଦେଲି ତାହାବତୀ
 କନ୍ୟା ଅନୁରୂପେ ମୁନି ନ ପାଇଲି ବର
 ତେଣୁ ଏଥେ କରୁଅଛି ମୁଁ ଯେ ସ୍ୱପ୍ନମୂର ।
 ଲକ୍ଷେକ ନୃପତିଙ୍କ ମୁଁ ଆଶିବ ନିମନ୍ତେ
 ଉତ୍ତର ମୋହର ରାଜ୍ୟ ହେବ ବ୍ରହ୍ମପତ ।

ନାରଦ ବୋଇଲେ ରାଜା ମହାକୃତ୍ୟ କଲୁ
 ଆମକୁ ତୁ ନ ବିଚାର ସତ୍ତା ଉଆଇଲୁ ।
 ତୋହର ଭୁବନେ ନେତ୍ର ପଶିବା ଭରଣ
 କେତୁ ତୋତେ କନ୍ୟାଗୋଷ୍ଠି ମାଗିବ ବା ଅସି
 ଏହିକ୍ଷଣି ଯେ ହାରକାପୁରେ ଆମେ ଥିଲୁ
 କୃଷ୍ଣର ପୁତ୍ର ଯେତେକ ସମସ୍ତ ଦେଖିଲୁ ।
 ସମସ୍ତେ ଦଶନ୍ଧି ଯେହ୍ନେ ମକର କେତନ
 ତହିଁରୁ ଗୋଟିକୁ କିପା ନ କଲ ପ୍ରଦାନ ।
 ସେ ଲୋକଙ୍କର ଠାକୁର ଯେ ଅଟନ୍ତି ଶ୍ରୀବତ୍ସ
 ଗତକାଳୁ ତୁମ୍ଭର ତ ବନ୍ଧୁପଣ ଅଛି ।
 ଶୁଣି ଉପହାସ କଲ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ଏ ଭବିଷ୍ୟ କଥା କିପା କୁହ ହେ ନାରଦ ।
 ମୋହର କନିଷ୍ଠ ଭାଇ ଅଟଇ ପାଲ୍ଲବ
 ତାକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ରାମ କୃଷ୍ଣହିଁ ଭଗିନୀ ।
 ଯେହ୍ନେ ମୋହର ଭାଇର ପାଦ ପଶାଳଲେ
 ଅନେକ ଦିନପୂର୍ବ କରି ଭଗିନୀକ ଦେଲେ ।
 ମୁଁ ଅଟଇ ଦିଗ୍‌ମଳଙ୍କ କୁଳ ସୋମଗୋଷ୍ଠୀ
 ବିଶେଷ କଳଙ୍କୀ ରାମ କୃଷ୍ଣ ଯେ ଅଟନ୍ତି ।
 ସତରଘର ପୃଥ୍ବୀର ମୁଁ ଅଟେ ଧାରଣ
 ଗୋପାଳେ ଦୁହିତା ଦେଲେ ଲଜ୍ଜା ହେବ ଜଣ
 ବହୁତ ଲଜ୍ଜା ପାଇଲେ ତହିଁ ମହାମୁନି
 ଆସ୍ଥାନୁ ଉଠିଲେ ବେଗେ ବାଣୀଦଣ୍ଡ ଘେନି
 ଦିନପୂର୍ବ କରି କହିଲ ପୁଣି କୁରୁରାଜା
 ବସ ବସ ମହାମୁନି ପାଇଲ କି ଲଜ୍ଜା ।
 ସ୍ୱପ୍ନମୂର ଅସ୍ଥାବଶ ହବସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ
 ଅଛି ମହାମୁନି ଲେଉଟି କାହିଁ ମୁହିଁ ତୋତେ
 ବଶିଷ୍ଠ ଦୁଃସାସ ବ୍ୟାସ ବାଲ୍ମୁକି ଅଗସ୍ତି
 ଏମାନଙ୍କୁ ମୁହିଁ ଏଥେ ଆଶିବ ନିମନ୍ତେ ।
 ତୋହର ନ ଥିଲେ ମୋର ସ୍ୱପ୍ନମୂର କାହିଁ
 ସଂସାର ଜନଟି ମୋକ୍ଷହେବେ ତୋତେ ଦିଅ
 ରାଜାମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତେ ଗଲେ ମୋର ଦୁଃଖ
 ସମସ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ହେବେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ୍ୟା ଅଗ୍ନି
 କରିବ ନା ମୁନି ତୁମ୍ଭେ ଥାଇ ସ୍ୱପ୍ନମୂର
 ଯେ ତହିଁକି ଲେଉଟା ହେଉଥିବ ତା ସମ୍ଭାର
 ରାଜା ବଚନେ କହିଲେ ତହିଁ ମହାମୁନି
 ଏବେ ଯିବୁ ରାଜା ଆମ୍ଭେ ପୁର ସଂସାର ।

ସ୍ୱପ୍ନମୟ କାଳେ ଏଥେ ଅବଶ୍ୟ ଆସିବୁ
 ଚେତେଦିନ ଯାଏ ପୁଣି ରହି ନ ପାରିବୁ ।
 ଏତେ ବୋଲି ବିଜେ କଲେ ତହୁଁ ବ୍ରହ୍ମର ।
 ଆକାଶ ପଥେ ମହାମା ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସି ।
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ଦୁଇଜଣ କଥା
 ପୃଥିବୀ ରାଜାମାନଙ୍କ ଆସିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ ପୂର୍ବ ପଶ୍ଚିମ ଏ ଗୁଣ
 ଦେଶେ ଦେଶେ ରାଜାଙ୍କୁ ଏ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ।
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇ ପୂର୍ବ ରାଜା ଏ ଆସନ୍ତି
 ଶୁଭଯୋଗେ ହସିନାରେ ପ୍ରବେଶ ହୁଅନ୍ତି ।
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ଘେନି ସଇନ୍ୟ ପଦାତି
 ସମାଗତେ ଆସନ୍ତି ସେ ସମସ୍ତ ନୃପତି ।
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗକୁ ବିଜେ କଲେକ ସଞ୍ଜିୟୁ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣେ ସେ ପରୁଣ ସହସ୍ର ଯେ ବସୁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ସ୍ୱପ୍ନମୟ ବୋଲି ସେ ଜାଣନ୍ତି
 ରାଜ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ପଣି ଗୁଆ ଅସିତ ଚଳାନ୍ତି ।
 ସ୍ୱପ୍ନମୟ ପୁଣି ମାନଗୋବିନ୍ଦର ଆଜ୍ଞା
 ମଣ୍ଡ୍ୟ ମଣ୍ଡଳରେ କେନ୍ଦ୍ର କରିବ ଅବଜ୍ଞା ।
 ଏକୁ ଆରେକ ଆସନ୍ତି ମହାସମାଗତେ
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ଘେନି ଆସନ୍ତି ସେ ରାୟେ ।
 ଉତ୍ତର ଦିଗକୁ ଗଲେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦିବୁରେ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଲେ ତାଙ୍କୁ ଯେ ବିଧି ବେଢ଼ାରେ
 ବଡ଼ ପ୍ରତାପୀ ଚାଳଣ ସହସ୍ର ଯେ ରାଜା
 ବହୁ ସମାଗତେ ଜଣେ ଜଣେ କଲେ ପୂଜା
 ସମସ୍ତ ସଇନ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ସମଦଣ୍ଡ ଆଟ
 ଆସନ୍ତେ ରାଜାଙ୍କ ସୈନ୍ୟ ନ ମିଳଇ ବାଟ
 ଭୁଲମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ପଞ୍ଚମୀର ଦିନେ
 ପାଣ୍ଡବେ ଯେ ଥିଲେ ରହି ଜୟନ୍ତା ଭୁବନେ
 ଆସନ୍ତି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କୁ ଦେଖି ପାଣ୍ଡବର
 ହସ୍ତିନାପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ତହୁଁ ଯାଇ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ଚରଣେ ପ୍ରଣାମ କରନ୍ତି
 ଆସ୍ଥାନରେ ବସ ବୋଲି ରାଜା ଆଜ୍ଞା ଦ୍ୟନ୍ତି
 ସମାଗତେ ଆସ୍ଥାନରେ ଅଛି ଧାର୍ଯ୍ୟରାଷ୍ଟ୍ର
 ସେଠାରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଶୁଣି ଦ୍ରୋଣ ଭୂରଣ୍ଡବା ଚରଣେ ପ୍ରଣମି
 ପ୍ରାଣଦାତା ଆସ୍ଥାନରେ ବିଜେ କଲେ ସ୍ୱାମୀ

ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ କହନ୍ତି ଆସ୍ଥାନରେ ବସି
 ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଗୁହ୍ୟ ବଚନ ପ୍ରକାଶି ।
 ତୁହି ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନୃପରାଜାମଣି
 ସ୍ୱପ୍ନମୟ କଥା ଆମ୍ଭେ ନ ପାରିଲୁ ଜାଣି ।
 ରାଜା ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ଭ୍ରାତାମଧ୍ୟେ ଅଟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଏହା ଜାଣିକରି ତୁମ୍ଭେ ହୋଇଲ ଯେ ତୁଷ୍ଟ ।
 ଦୁହିତା ହୋଇଲେ ପିତାଘରେ ରଜୋବଶ
 ଏକାବନ ପରୁଷ ତା ନରକେ ପଡ଼ନ୍ତି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବାଳୀ ଅଟେ ମୋହର ନନ୍ଦନା
 ଏହାକୁ ବିବାହ ନ କରି ହେଲ ତୁମ୍ଭେ ତୁନି ।
 ଯହୁଁ ମୁଁ ତଦନ୍ତ କରି ନ ପାଇଲି ବର
 ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଲେଖିଣ କରି ସ୍ୱପ୍ନମୟ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତା ହୋଇ ମଉନ ହୋଇଲ
 ମୋହର ଦୁହିତା ବୋଲି କଥା ନ କହିଲ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ବାବୁ ଶୁଣ ସହଦେବ
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀର ବଞ୍ଚିତ କେ ପୁଣି ହୋଇବ ।
 ଦକ୍ଷିଣ କରକୁ ଗୁହ୍ୟ ଗାର ସହଦେବ
 ବିନୟୀ ହୋଇ କହଇ ବହୁ ସହସ୍ରବ ।
 ମନେ ମନେ ପୁଣି ବୋଲେ ମାଦ୍ରୀଦେବୀ ବାଳ
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ସ୍ୱପ୍ନମୟ ହୋଇବ ନିଶ୍ଚଳ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ବୋଇଲେ ସହଦେବେ ଗୁହ୍ୟ
 କି ବିଚାର କରୁ ମନେ ମନେ ପୁଣି ତୁହି ।
 ସହଦେବ ବୋଲେ ଦେବ ବିଚାର ଏଥିକ
 ବର ନାହିଁ ଏଥେ ଜାଣ ଏ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକ ।
 ଆହେ ଦେବ ଏହା ଅଟେ ଲଲିଟ ଘଟଣା
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗ ଭାଗରେ ଅଛି ଏକ ଜଣ ।
 ମହୋଦଧିର ଉତ୍ତର ଦ୍ୱାରବଶୀ ଗ୍ରାମ
 ବାସୁଦେବର ନନ୍ଦନ ଶାମ୍ଭୁ ତାର ନାମ ।
 କର୍ମ ଲ କପାଳ ପାଟି ଧର୍ମ ନନ୍ଦନର
 ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ଦେଲେ ପୁଣି ବିଚାର ହୃଦର ।
 ତୁ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଏହା ନ ପୁଚ୍ଛିଲୁ
 ତୋହର ଇଚ୍ଛାରେ ସ୍ୱପ୍ନମୟ ଉଆଇଲୁ ।
 ଆମ୍ଭ ସପକ୍ଷ ଅଟନ୍ତି ସଦା ରାମକୃଷ୍ଣ
 ତାହାଙ୍କୁ ଅବଜ୍ଞ କଲୁ ହୋଇ ଜ୍ଞାନଭ୍ରଷ୍ଟ ।
 ବଳରାମ ଦେବଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ବେନିଧୁତ
 ଆନନ୍ଦ ସାନନ୍ଦ ନାମ ଅଟଇ ତାହାନ୍ତ ।

ତହୁଁ ଆଣିଥାନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ଗୋଟିଏକ ସୁତ
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀକୁ ପ୍ରଦାନ ତାକୁ କରୁଥାନ୍ତି ।
 ଏବେ ବର ଆଣିଲୁଣି ରାଜାଙ୍କୁ ତୁ ଆଜ
 ଲଜ ପାଇବୁ ନୋହିବ ତହିଁ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲ ସେ ଯେ ବଳଦେବ
 ସକଳ ଭଲ ଯିବ କି କଳଙ୍କର ଶୁଭ ।
 ମନୁଷ୍ୟ ଗଣଙ୍କ କେତୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଅବା
 କଳଙ୍କ ବଂଶରେ କନ୍ୟା କେଉଁପରି ଦେବା ।
 ଉପର ବଂଶେ ତାହାର ଯଦୁନାମେ ରହି
 ନିଷ୍ଠୁଳଙ୍କ ନିଷ୍ଠାପର କହନ୍ତି ପ୍ରଶଂସି ।
 ଏବେ ଆସି ବଢ଼ିଲ ସେ ଗୋପାଳଙ୍କ ମେଲେ
 ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇଲ ରସ କାଦମ୍ବରୀ ଭୋଲେ ।
 ଆବର ବିଶେଷେ ଆମ୍ଭେ ଅଟୁ କୁଳଜ୍ୟେଷ୍ଠ
 ପୁଣି କେମନ୍ତେ ହୋଇବୁ ତାଠାରୁ କନିଷ୍ଠ ।
 ଅର୍ଜୁନର ପାଦ ଧୋଇ ଦେଇଅଛୁ ଭଗ୍ନୀ
 ନନ୍ଦ ମହାଶୁଭ ଦାନ କଲକ ନନ୍ଦନୀ ।
 ମୋହର ଦୁହିତା ତାକୁ କେମନ୍ତେ ବା ଦେବ
 ସ୍ବହସ୍ତରେ ଗଉଡ଼ର ପାଦ ପଶାଇବ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଯା କହିଲ ସତ
 ବଳାହାରେ ନ୍ୟନ୍ତ୍ର ଯେବେ ରାମକୃଷ୍ଣ ସୁତ ।
 ତୁମ୍ଭେ କହିଲେ ଅବଶ୍ୟ ଉପକ୍ରମ ଦନ୍ତ
 ଆସ୍ଥାନରେ ଥିବେ ପୁଣି ଲକ୍ଷେକ ନରେନ୍ଦ୍ର
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ ଅଣ୍ଡଧ୍ୱଜ ଥିବେ
 ଯଦ୍ୟପି ସେ ଏହାଙ୍କର ଶ୍ରେମୁରେ ମିଳିବେ ।
 ଆବର ବିଶେଷେ ଥିବ ଗାର ପାଳଗୁନ
 ଯଥାର୍ଥ ସଂଗ୍ରାମ କଲେ ଯିବେ କି ସେ ଜଣି ।
 କି କରି ପାରନ୍ତି ସେହୁ ବଳେ ବଳାହାର
 ଅପ୍ରୀତି ହେଲେ ଆପଣ ହୁଅନ୍ତୁଟି ପର ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଯାହା କହିଲୁ ବିରୁଦ୍ଧ
 ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ତୋର ପାରିବେ କି କରି
 କୁହନ୍ତୁ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ଯେମନ୍ତେ ଯାଏ କ୍ଷଣମଧ୍ୟେ
 ଏଥେ କୃଷ୍ଣଭାନୁ ଯେବେ ହୋଇବଟି ଉଦ୍ଦେ ।
 ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଧରି ଯହିଁ ଥିବେ ବାସୁଦେବ
 ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ନାଗଲୋକ ସୁରଲୋକ ଥିବ ।
 ତେଜଶ କୋଟି ଦେବେଟି ଥିବେ ଯାର ପାଶେ
 କେହି ରହି ନ ପାରିବେ ବାସୁଦେବ ହାସେ ।

କହ ଆସ୍ଥାନରୁ ଉଠିଗଲେ ପାଞ୍ଚବାରେ
 ଚଳିଲେ ପାଣ୍ଡବେ ତହିଁ ଜୟନ୍ତୀ ନଗରେ ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ହେ ମନୁ ନୃପତି
 ବଦୟନ୍ତି ଧାର୍ମିକ ସେ ବିବେକୀ ଅଗସ୍ତି ।
 ଏହା ଶୁଣି ବୈବସ୍ବତ ମନୁ ଯେ ବୋଇଲେ
 ରାଜାଙ୍କର ନିମନ୍ତ୍ରଣେ ଦୁତମାନେ ଗଲେ ।
 ସମସ୍ତ ରାଜାଙ୍କୁ ସେହୁ ଅଇଲେଟି ଘେନି
 ଏ କଥା ସଞ୍ଚି ପୋତେ କହ ତପୋଧନ ।
 ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ପୁରୀ କଲୁ ଯାହା
 ପ୍ରସ୍ତାବ ବାକ୍ୟରେ ତୋତେ କହିବାନା ତାହା
 ପୁରୀଦଗକୁ ନିମନ୍ତ୍ର ଗଲୁ ଜୟଦ୍ରଥ
 ଉଦ୍ଦେଶିର ଦେଶେ ଯାଇ ମିଳିଲୁ ଭୁବିତ ।
 ଉଦ୍ଦେଶିର ନାମେଣ ତହିଁର ନୃପତି
 ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି ସେହୁ ଅଇଲୁ ତଡ଼ିତ ।
 ମାନଭଙ୍ଗ ଦେଶେ ରାଜାମାନ ଅରଜୁନ
 ସେହି ରାଜା ବିଜେ କଲୁ ହସ୍ତିନା ଭୁବନ ।
 ସଙ୍ଗତେ ଅଛନ୍ତି ତାର ସାତଶବ୍ଦ ସୈନ୍ୟ
 ପାଦପାଦ ଦେଶ ରାଜା ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକେତୁ ସେ ଧୂମ୍ରାସ ଦେଶର ନୃପତି
 ହସ୍ତିନା ରାଜ୍ୟେ ମିଳିଲୁ ଆସି ସେ ତଡ଼ିତ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦେଶୁ ଅଇଲେ ମଳୟ ନୃପତି
 ଆବର ଅଇଲେ ବରୁଣଧ୍ୱଜ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
 ଅଭୟଶୀ ନାମେ ବାମପୁର ନୃପବର
 ହସ୍ତିନାରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ସୈନ୍ୟ ସଙ୍ଗତର ।
 ମାଳସେନ ନୃପତି ଯେ ମଲେନ୍ଦ୍ରୀ ଦେଶର
 ହସ୍ତିନା ଦେଶେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ ସଭର ।
 ମହାନ୍ଦ୍ର ଦେଶ ନୃପତି ନାମ ବିଷ୍ଣୁ କର
 ହସ୍ତିନା ଦେଶରେ ମିଳେ ଯହିଁ ସ୍ବୟମ୍ବର ।
 ଭୀମଦେଶ ରାଜା ଗାରଭଦ୍ର ନରପତି
 ମଦନ ମହାଦେବ ତା ସଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି ।
 ବରୁଣ ଦେଶ ଅଇଗୋପାଳରାଜନ
 ହସ୍ତିନାରେ ମିଳିଲୁ ସେ ଘେନି ଥାଟ ସୈନ୍ୟ
 ମନ୍ଦଦେଶ ନରପତି ଅଇଲୁ ହିରଣ୍ଯ
 ସ୍ବୟମ୍ବର ବିଧାନେ ସେ ଆସଇ ଭୁବିତ ।
 କନ୍ଦଳ ଦେଶର କାଳବର ନରପତି
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପାଇ ସେହି ଆସଇ ତଡ଼ିତ ।

ମନ୍ଦର ଦେଶର ରାଜା ଅଟେ କାଳନେମି
 ହୁଅ ନାରେ ପ୍ରବେଶିଲ ସମସ୍ତେ ଘେନି ।
 ମନ୍ଦୁଦେଶ ନରପତି ଅଟଇ ବିରାଟ
 ସାତ ଅସୌହାରୀ ତାର ଅଙ୍ଗବଳ ଆଟ ।
 କଳିଙ୍ଗ ଦେଶର ରାଜା ଯେ କଳିଙ୍ଗସେନ
 ହୁଅ ନାରେ ମିଳିଲ ସେ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ସୈନ୍ୟ
 କାଳିନ୍ଦୀଦେଶର ରାଜା ମାଳସେନ ରାଘେ
 ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଅଇଲ ସହସ୍ରେକ ହସ୍ତେ ।
 ଶଞ୍ଜନଦେଶୁଁ ଅନନ୍ତ ବାରସେନ ଆସେ
 ହୁଅ ନାରେ ସ୍ୱପ୍ନମ୍ବର ସ୍ଥାନେ ଯାଇ ବସେ ।
 ମନ୍ଦର ଦେଶର ରାଜା କେଶର ନୃପତି
 ମହାର୍ଣ୍ଣବ ନରପତି ସଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି ।
 ନିର୍ହର ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଗଣପତି
 ବଡ଼ ସମାରୋହେ ବିଜେ କଲ ସେ ନୃପତି ।
 କରଞ୍ଜି ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରଧ୍ୱଜ
 ତେର ଅର୍ଜୁନ ସଞ୍ଜନ୍ୟ ସଙ୍ଗତରେ ଗଜ ।
 କାଉଁରୀ ଦେଶ ନୃପତି ନାମ କାଳେଶ୍ୱର
 ସେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହେଲ ହୁଅ ନା ନଗର ।
 ଭରଣ ମଣ୍ଡଳ ନୃପ ତିମିଧ୍ୱଜ ରାଜା
 ହୁଅ ନା ରାଜ୍ୟେ ପାଇଲ ଆସି ପାଦପୂଜା ।
 ଭୈରବ ଦେଶ ନୃପତି ନାମ କେତୁଧ୍ୱଜ
 ସେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହେଲ ହୁଅ ନାର ରାଜ୍ୟ ।
 କରମଣ୍ଡଳ ନୃପତି ନାମ ମହାଧର
 ହୁଅ ନା ରାଜ୍ୟେ ନୃପତି ହେଲ ନୃପବର ।
 ମାଳବ ଦେଶ ନୃପତି ନାମ କୃତବର୍ମା
 ତାହାର ହୁଅ ନାମ ଅଟେ ଅଶ୍ୱଥାମା ।
 ଅନେଶ୍ୱର ଅର୍ଜୁନ ତା ସଙ୍ଗତରେ ସୈନ୍ୟ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଆସି ହୁଅ ନା ଭୁବନ ।
 ଶିରଜା ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଜମାଗୋଷ୍ଠ
 ହୁଅ ନା ନଗରେ ବିଜେ କଲ ଘେନି ଆଟ ।
 ମଳୟ ଦେଶର ରାଜା ଯେ ମଳୟସେନ
 ମିଳିଲ ସେ ହୁଅ ନାରେ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ସୈନ୍ୟ
 ସମାରୋହେ ଆସ୍ଥାନରେ ମିଳିଲେ ନୃପତି
 ବହୁଳ ସମୁଦା ନିଦା-ଉତ୍ତର ମୁରତି ।
 ସ୍ଥାନ ଦେବାର୍ଦ୍ଧ ନ ତହିଁ କଲେ ନୃପଗଣ
 ତଲେ ଅମୃତ ଯୋଗାଡ଼ ମଣୋହ ସେ ପୁଣି

ଆତମନ ସାରି ଯାଇ ବିଜେ ରତ୍ନଗଣେ
 ଦେବାଙ୍ଗ ବସନମାନ ପିନ୍ଧନ୍ତି ସନ୍ତୁଷ୍ଟେ ।
 ସୁରଙ୍ଗ ପତନୀ ପୁଣି ସୁରଙ୍ଗ ବସନ
 ରାଜାକେ ଲଗଇ ଯେତେ ଯେତେ ପ୍ରତିଦିନ ।
 ଶ୍ରେଣୀଶୋଷିମାନେ ଯେତେବେଳେ ଯାହା ମାଗି
 ଜାଣି ପ୍ରାପତ କରନ୍ତି ତାହାକୁ ନିଯୋଗୀ ।
 ଭଣ୍ଡାର ଫେଡ଼ଣ ନିତ୍ୟ ହିଆନ୍ତୁଏ ଦାନ
 ସେ ଯାହା ମାଗନ୍ତି ତାହା ପାନ୍ତି ଅନୁଷ୍ଠାନ ।
 ଶିବାଳୟେ ଗୋଦୋହନ ବାରଗୋଷ୍ଠ ଗାଈ
 ବିଷ୍ଣୁ ଆଲେ ବଇସ୍ତବମାନେ ଗୀତ ଗାଇ ।
 ଦେବଦେବୀଙ୍କୁ ଅନେକମତେ କଲେ ପୂଜା
 ମେଷ ଗୁଗଳ ହିଅନ୍ତି ମାରି ବଳଗୋଜା ।
 ଏନନକ ଉତ୍ସବ ସେ ହୁଅ ନା ନଗର
 ହିଅନ୍ତି ସେ ଦେବଦେବୀ ପ୍ରାୟ ନରନାରୀ ।
 ଶାଠିଏ ସହସ୍ର ଶିଷ୍ୟ ଘେନି ବେଦବ୍ୟାସ
 ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଅଗସ୍ତି ବାଲ୍ମୀକି ଲେମଣ ।
 ବାମଦେବ ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ବଶିଷ୍ଠ ମାର୍କଣ୍ଡ
 ବସୁଦେବ ସତ୍ୟବ୍ରତ ଆବର ବିଶ୍ୱାନ୍ତ ।
 ଅଇଲେ ଦୁର୍ବାସା ମୁନି ଋଷ୍ୟଶୃଙ୍ଗ ଯତି
 ଶକ୍ତିରୁଦ୍ଧି ପରଶର ଏମାନେ ମିଳନ୍ତି ।
 ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସ୍ୱପ୍ନମ୍ବର ହୁଏ ବାଣୀପାଠ
 ହୁଅ ନାରେ ତପୋବନ୍ତ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ ।
 ଲମ୍ବିତଜୁଡ଼ା ଆବର ଶିଳଙ୍କ ବସନ
 ମୁନିଙ୍କୁ ମାନଗୋବନ୍ଦ କଲେ ସନମାନ ।
 ସହସ୍ରେ ପାଦ ପଶାଳି କରଇ ସେ ପୂଜା
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗନ୍ଧପୁଷ୍ପ ଦିଏ ମହାରାଜା ।
 ଆସନରେ ବସାଇଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇ
 ବିନୟ ହୋଇଣ ତାଙ୍କୁ କହେ କୁରୁସାହି ।
 ହୁଅ ନାରେ ବହୁ ନୃପ ଯେଣୁ ମେଳ ହୋଇ
 ଦେଖି ଆନନ୍ଦ ନୃପତିମାନଙ୍କୁ ସେ ଚାହିଁ ।
 ଜୀବନ ସାଧୁ ଦେଖଇ ଯେବଣ ପୁରୁଷ
 ଆକାଶରେ ବସିବାକୁ ତାହାର ମାନସ ।
 ପୁରଜନ୍ମ ଭାଗ୍ୟ ଆମ୍ଭେ ଜାଣିବା କେମନ୍ତେ
 ଭାଗ୍ୟବନ୍ତ ଶୁରବନ୍ତ ବୋଲିବା ଜଗତେ ।
 ସୁଶର୍ପରେ ସ୍ଥାନ ପୁଣି ସୁଦେବ ଦର୍ଶନ
 ସୁସଙ୍ଗ ମେଲେ ଯାହାର ସଙ୍ଗ ଅନୁଷ୍ଠାନ ।

ପୁଣି ସଙ୍ଗ ଯେବଣ ପୁରୁଷ ବିଳମ୍ବି
 ତାହାକୁ ଜାଣିବା ସିନା କପିଳାସ ବାସୀ ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜାଙ୍କର ମିଳି ଯେତେକ ସରନ୍ୟ
 ମନ ଜାଣି ନୃପମଣି ଦେଉଥାନ୍ତି ଅଳ୍ପ ।
 ଗଜ ଅଶ୍ୱମାନଙ୍କୁ ସେ ଦେଉଥାନ୍ତି ବିର
 ବହୁ ସମ୍ଭାର ଭିଆଇ ଅଛୁ ଦଣ୍ଡିଆଣ ।
 ନିତି ନିତି ଯାହା ବ୍ୟୟ ହୁଏ ତାଙ୍କ ଲାଗି
 ବାଣିଶ ତାହା ଦିଅନ୍ତି ସମସ୍ତ ନିଯେ ଗୀ ।
 ମୁନିଙ୍କୁ ଆସନ କୃଷ୍ଣ ଅଜନ ଛଉଣ
 ଗଣ୍ଡା ମାରିଣ ଭେଜନ ଦିଏ ଦଣ୍ଡିଆଣ ।
 ମୁନିମାନେ ଯେଉଁପରି ହୁଅନ୍ତି ଭୃପତି
 ତେସନ ପ୍ରକାରେ ତାଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତି ନୃପତି ।
 ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଯୋଗାଡ଼ ଦିଏ ଅସ୍ତ୍ରମିତ
 ନଡ଼ପ ଦିଅଇ ଲାଗି ହେବାକୁ ସେ ନିତ୍ୟ ।
 ତାଡ଼ଝୁମ୍ପା ବାହୁଟି ଯେ ପାଦେ ପାଦବଳା
 ଶିରକୁ ସୀମନ୍ତହାର ହୃଦୟକୁ ମାଳା ।
 ରତ୍ନମଣି ମୁକୁଟ ସେ ବିରଜଇ ଶିରେ
 ବିଦମ୍ବିତ କଙ୍କଣ ସେ ଶୋଭଇ ବାହୁରେ ।
 ନାଚନ୍ତି ବନିତାମାନେ ସୁର ବିଳାସିନୀ
 ଗାଆନ୍ତି ବିବିଧରସେ ବଜାଇ ବାଜେଣୀ ।
 ମନ୍ଦଳ ତାଳ କଂସାଳ ବଇଁଶୀ ଶବଦେ
 ଚଞ୍ଚୁପୁଟ ଗୁଞ୍ଜୁପୁଟ ଆଦି ନାନା ଛନ୍ଦେ ।
 ଜଗତମୋହନଙ୍କର ପଞ୍ଚମ ସେ ପୁର
 ଦିନରାତି ନ ଅନ୍ଧଇ କୌତୁକ ଅପାର ।
 ଏମନ୍ତ ସଭା ମଧ୍ୟରେ ବିଜେ କୁରୁସାହି
 ସମସ୍ତ ରାଜାଙ୍କୁ ଗୃହି କହନ୍ତି ବୁଝଇ ।
 ମୋହର ଅଛଇ ପୁଣି ଏକଇ ଦୁହିତା
 ମୋର ପାଟରାଣୀ ଗର୍ଭ ଜାତ ସେହି ପୁତା ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକରଣକୁ ଜଣି ଦଣ୍ଡିବାରୁ ଜ୍ୟୋତି
 ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ତା ନାମ ମୁହିଁ ଦେଲି ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ।
 ନ ମାଗିଲେ କେହି ମୁହିଁ ନ ଦିଅଇ ଯାତ
 ଏଣୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆଣିଛୁ ।
 ଏକ କନ୍ୟାକୁ ସେ ତୁମ୍ଭେ ଲକ୍ଷେକ ନପତି
 ଗୋଟିଏ ଦୁହିତା ତାର ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ।
 ତେଣୁ ସମସ୍ତ ନୃପତି ଶୁଣିବା କଥା ଏ
 ଅନ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ସେ ମନ ନ ଦେବ ରାଜାଏ ।

ଯାହାକୁ ମନ ଲଜ୍ଜାରେ ବରବ କୁମାରୀ
 ମଳାଦେଇ ସେ ଯାହାର ନେବ ହସ୍ତଧାର ।
 ତାହାର ସେ କନ୍ୟାଗୋଟି ହୋଇବ ସୁକରେ
 ଆନ ନେହି ନ ଲାଞ୍ଜିବ ସତ୍ୟ କହ ମୋତେ ।
 ବଳାଳାରେ କେହି ପୁଣି ନ କରିବ ଗୋଳ
 ଏହା ବିଚ୍ଚରିଣ ମୋତେ କହ ମହାପାଳ ।
 ରାଜାଏ ବୋଇଲେ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ତିନିବାର
 ଯାହାକୁ ବରବ ଜଣ ଦୁହିତା ତୁମ୍ଭର ।
 ସେହି ତାହାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ହେବ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗୀ
 କେହି ନ କରିବେ ଚାହା ସଙ୍ଗରେ ଅନର୍ଥ ।
 ଯେବଣ ରାଜା ବଳିବ ଏ କଥାକୁ ଲାଞ୍ଜି
 ସମସ୍ତ ରାଜାଙ୍କ ହାତେ ହେବ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗୀ
 ଏଠା ଆମ୍ଭର ସତ୍ୟକ୍ଷତ ଦୃଢ଼ବାଣୀ
 ସତ୍ୟକୁ ଏବେ ଆଣ ହୋ ତୁମ୍ଭର ନନ୍ଦନ ।
 ରାଜାମାନଙ୍କୁ ନୃପତି ନିବର୍ତ୍ତ କରିଇ
 ସୁରଗୀ ନାମରେ ମୁଦୁଲୁକ ସେ ରଇ ।
 ଯାଅ ତୁ ଗୋ ମୁଦୁସୁଲୁ ଚିତର ପୁରକୁ
 ବେଶ କରଇ ଆଣିବୁ କନ୍ୟା ଏ ସତ୍ୟକୁ ।
 ରାଜାର ବଚନେ ଚଳିଗଲେ ମୁଦୁସୁଲୁ
 କନ୍ୟା ସୁବେଶ କରଇ ଆଣି ତହିଁ ମଳ ।
 ବିଶେଷ ସୁନ୍ଦରୀ ସେହି ପୁଣି ଗୁଣବତୀ
 ଆମ୍ଭ ବିରଜେ ରହୁ ହାତୋଳାରେ ଜ୍ୟୋତି
 ବହୁତ ସେ ପାଟଛନ୍ଦ ଉପାଡ଼ ବସନ
 ବାଜଇ ଦୁମୁରୁ ଖେଳ ଭେଷ ବାଦ୍ୟମାନ ।
 ଗୁଣପାଖରେ ମଣ୍ଡଣି ସହସ୍ର ଗୁମର
 ଶ୍ୟ ମଳ ମେଘରେ ଯେହେ ବିଜୁଲିର ଧାର ।
 ସୈଲେକ୍ୟ ମୋହିଲ ସେହି ଶରଦମୁଖ୍ୟ
 ରାଜାମାନେ ବଣ ହେଲେ ତାର ମୁଣ୍ଡଗୁଣ୍ଡି ।
 ବିରୁଦ୍ଧେ ରାସେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ତୁରେ ବାଳି
 କାମଦେବ ଏ କନ୍ୟାକୁ ବରପଣେ ମିଳି ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ରତି ଏ କାମଦେବଙ୍କର ନାଶ
 ଅମର ସାଧବା ଏହୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଅବତର ।
 ରମ୍ଭା ଉଦ୍‌ଗୀ ମେନକା କିବା ଏ ମୋହିନୀ
 ଏହାକୁ କିବା ଉପେକ୍ଷା କଲେ ସପ୍ତଯୋନୀ ।
 ନ ପାଇ ପାଇଲୁ କେହି ନ ଦେଖି ଦେଖିଲ
 ପ୍ରୀତି ପୁରୁଷଙ୍କ ପୁଣ୍ୟ ଏମନ୍ତ ରଖିଲ ।

ମୋହ ବଣ ହୋଇଣ ସେ ସମସ୍ତେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ
 ଏମନ୍ତ ଶ୍ରୀମଦ୍ ମନେ ବରୁଣଲେ ହେଜ ।
 ପୁଣି ପ୍ରାଣୀ ବୋଲନ୍ତି ତହିଁ ସର୍ବ ରାଜା
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ନୃପତି ଏ ତୋହର ଚନ୍ଦ୍ରଜା ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ମୁଖ ଦେଖି ସବୁ କଲେ ତେଜ୍ୟା
 ଏତେବଡ଼ ସନ୍ତୋଷ ତ ପାଇବ ନା ଲଜ୍ଜା ।
 ଶେଷ ବୋଲି ରାଜା ଏ ହେଲେ ମୌନବ୍ରତ
 ସମସ୍ୟା ଦେବାକୁ କେହି ନୋହିଲେ ସମର୍ଥ
 ଏମନ୍ତ ଦେଖଣ ସେହି ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ମୁଦୁମୁଖିଣ ବୁଝିଣ କହିଲୁ ତଡ଼ିତ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଏଠାରୁ ନିଅ ମେଡ଼କତି
 କାଲି ପ୍ରଭାତେ ହୋଇବ ସ୍ବପ୍ନମୟ ଯୁକ୍ତି ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି କନ୍ୟାକୁ ବାହୁଡ଼ାଇନେଲେ
 ନିଜ ମନ୍ଦିରେ ଯାଇଣ ସମସ୍ତେ ରହିଲେ ।
 ବେଶ ବସନ ଓହ୍ଲାଇ ବିମାନରେ ବସି
 ଶେକନ ମାଜଣା ଶେଷକରି ଶୁଭ୍ରକେଶୀ ।
 ଏମନ୍ତେ ସେହି ସନ୍ତୋଷେ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ
 ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦନ ନାରଦ ମିଳିଲେ ଭୁବିତେ ।
 ହସ୍ତରେ କଳହ ମୁଣି ଶାଶାଦଣ୍ଡ ଦେନ
 କାଶରେ କଳି ଥୋକଡ଼ି ଯାକିଛନ୍ତି ପୁଣି ।
 କଳିକାଳ ଉପଗତ କରନ୍ତି ସେ ମୁନି
 ଲଗୁ ଲଗୁ ବୋଲି ନୃତ୍ୟ କରନ୍ତି ସେ ଜ୍ଞାନ
 ଶ୍ରୀରାମ ନାମ ଶେଷରୁ ପୁଣି ଶୁଣିଆ
 ବୁଝିତା ନାମ ଜଞ୍ଜାଳୀ ଆପଣେ କଳହ ।
 ଏତେକ କଳିକ ମୁନି ସବୁ ରୁଣ୍ଡକରି
 ବିଜେକଲେ ଯାଇ ସେହି ହସ୍ତିନା ନଗର ।
 ନାରଦ ମୁନିଙ୍କୁ ଦେଖି ଉଠି ସବୁ ରାଜା
 ବିନୟେ ଚରଣେ ଧରି କଲେ ଦାସ୍ୟ ପୂଜା ।
 ଅନେକ ସାନନ୍ଦ ତହିଁ ହୋଇଲେ ନୃପତି
 ପାପ କ୍ଷୟଗଲ ଫିଟିଗଲ ମନୋଭ୍ରାନ୍ତି ।
 ଆସିବାର ଫଳ ଜାଣ ଅଟଇ ଏତେକ
 ଦିଶୁଥିବୁ ବ୍ରହ୍ମା ରୂପକୁ ନୟନରେ ଦେଖି ।
 ଅନେକ ଯେ ପୂଜାଦାୟ କଲ କୁରୁପାଇଁ
 କନକ ପିତ୍ତରେ ତାଙ୍କୁ ବଦାଇଲ ନେଇ ।
 ଆଜି ମୁଁ ନେତ୍ରେ ଦେଖିଲି ଯୁଗାନ୍ତକ ଯୋଗୀ
 ବିକଳାକ ବିରୁଣେ ଯେ ଅଭୟ ହେବୀ ।

କଳିର ଧର୍ମରେ ସେହି କଳି କୁହଲେ
 କଳାଣି କରନ୍ତି ମୁନି ନୃପତି ମଣ୍ଡଳେ ।
 ଶ୍ରୀ ନାରଦ ରଞ୍ଜିତର ଚରଣେ ଶରଣ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦାସ ମୁଁ ଜାଣ
 ରାଜାକୁ ବୁଝି ବଦନ୍ତି ସେହି ବ୍ରହ୍ମରାଜି
 ଆମ୍ଭ କଳାଣେ ତୁ ବହୁକାଳ ଆଅ ବସି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ମୁନି ରତ ମୋର ପୁରୀ
 ସ୍ବପ୍ନମୟ ମଣ୍ଡଳରେ ବିଜେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ।
 ଏମନ୍ତବେଳେ ପାଣ୍ଡବ ପାଞ୍ଚଭାଇ ମିଳି
 ନାରଦଙ୍କ ଚରଣରେ ହେଲେ ନିଉଛୁଳି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ମୁନି ଦୁହିତା ନିମନ୍ତେ
 ସ୍ବପ୍ନମୟ କଲ ରାଜା କୁରୁନାଥ ଏଥେ ।
 ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧକୁ ଏହା ଯୋଗାଇ କି ମୁନି
 ସ୍ବପ୍ନମୟ କଥାକୁ ମୋ ମନହିଁ ନ ଦେନ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ମନ୍ଦ କଲ ହୋ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ଦୁହିତା ହେଲ ପରସ୍ପେ ଲଗୁଛୁ ଏହିଟି ।
 ଦ୍ବାରକାପୁରେ ଅନେକ ବର ରହିଅଛି
 ତହିଁ ଗୋଟିଏ ଏ ରାଜା ନ ଆଣିଲ ବାଛି ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କିପାଇଁ କଥା ନ କହିଲ
 କାହାର ବିରୁଦ୍ଧେ ଏହି ସ୍ବପ୍ନମୟ କଲ ।
 ହସ୍ତରେ ଦେନ ଅଛଇ ପାଦାର୍ଥ୍ୟ ଗୋଟାଏ
 କୃଷ୍ଣ ନାହିଁ ଅର୍ଥ୍ୟ ଦେବ ପୁଣି କାହା ପାଏ ।
 ରାମ କୃଷ୍ଣ ପୁଣି ଯେଉଁ ସଙ୍ଗରେ ନ ହବେ
 ଅର୍ଥ୍ୟହିଁ ଦେନନ୍ତି ନାହିଁ ବୁଝା ରୁଦ୍ରଦେବେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ବ୍ରହ୍ମସତ
 ଏହା ଶୁଣିଲେଟି କୋପ କରିବ ନୃପତି ।
 ଏକାନ୍ତରେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ନାରଦ କହିଲେ
 କନ୍ୟାକୁ ଆବୋରି ରଖିଥିବ ତୁମ୍ଭେ ଭଲେ
 ଆଜ ଏ କନ୍ୟା ଯେମନ୍ତେ କାହାକୁ ନ ବରି
 ରାସକ ଭିତରେ ବର ଆଣିବି ମୁଁ ଧରି ।
 ସବୁରି ଦର୍ପ ଧୂସିବ ପାଇବେଟି ଲଜ
 ଶୁଣୁ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଆଦି ଯେତେ ମହାରଜ ।
 ଏତେ କହି ମୁନି ଚଳିଗଲେ ଅନ୍ତର୍ଭାଗେ
 ସାନନ୍ଦ ହୋଇଣ ପୁଣି ବିରୁଦ୍ଧ ମନେ ।
 ବଡ଼ ରହସ୍ୟ କଥା ଏ ହେବ କୁରୁତଳ
 କନ୍ୟାର ମନ କେମନ୍ତେ ବୁଝିବା ପ୍ରବଳ ।

ଏତେକ ବିରୁଦ୍ଧ ମନେ ତଳିଲେ ଭୁବିତେ
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀର ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ରାସେ ।
 ଦେଖିଲେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ବସିଅଛି ତହିଁ
 ପରିବାସ ମୁଦୁସୁଲ ବେଢ଼ିଛନ୍ତି ଯହିଁ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖି ବେଗେ ଉଠି ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ
 ବିନୟ କରନ୍ତେ ମୁନି କଲାଣ କରନ୍ତି ।
 ଅସ୍ଥି ଅସ୍ଥି ଶୁଣି ତୁ ହୁଅ ପୁଣ୍ୟବତୀ
 ପତି ପୁଣ୍ୟ ଦେଖି ହୁଅ ସତ୍ତ୍ୱଗ୍ୟବତୀ ।
 ପତିର ବଲ୍ଲଭ ହୋଇ ବଞ୍ଚି ପ୍ରତିଦିନ
 ତୋହର ବଲ୍ଲଭ ହେଉ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 ବୋଇଲେକ ଏ ବଚନ ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ
 ଏ କଲାଣ କେମନ୍ତେ ଯେ କଲ ମହାଯତି ।
 ଗୋହର ପିତା ଦେଖୁଛୁ ଦୁଷ୍ଟବୃଦ୍ଧି ଧରି
 ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଆଣିଛୁ ସ୍ୱପ୍ନମୂରେ କରି ।
 କେକଣ ବର ମୋହର ମନକୁ ନ ଖଟେ
 ଯେ ଦିବସ ମୁଁ ରହିଥାଇ ମହାକଷ୍ଟେ ।
 ତୁମ୍ଭେ ମହାମୁନି ମୋତେ କହ ଦିବ୍ୟବାଣୀ
 ମୋହର ମନ ଆନନ୍ଦ ତୁମ୍ଭ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ।
 କୃଷ୍ଣର ନନ୍ଦନ ହେଉ ମୋର ପ୍ରାଣପତି
 ତାହା ବିନେ ମୋର ମୁନି ନାହିଁ ଅନ୍ୟଗତ ।
 ଅଟଇ ଜଗମୋହନ ନାଥର ନନ୍ଦନ
 କେମନ୍ତେ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଦେଖୁ ମୋ ନନ୍ଦନ ।
 ଏହା ଶୁଣି ସେ ନାରଦ ମୁନି ତପୋନିଷ୍ଠ
 କଳି ଧେ କହ ମୁଣିରୁ କାଢ଼ି ଚନ୍ଦ୍ରପତି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଆଗେ ନେଇ ଥୋଇଦେଲେ ମୁନି
 ଦେଖି ସୁନ୍ଦର ମନ ସେ ବରରେ ମାନ ।
 ଏହିଟି କୃଷ୍ଣନନ୍ଦନ ଗାରବର ଶାମ୍ଭୁ
 ଏହା ସ୍ୱରୂପ ସାକ୍ଷାତେ ଅଟେ କାମଦେବ ।
 ଏ ବର ଯେବେ ତୋହର ମନକୁ ଗଚ୍ଛଇ
 ଏହିକ୍ଷଣି ଆଣି ତୋତେ ମୁଁ ଦେଇ ପାରଇ ।
 ଦେଖି ଶାମ୍ଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରପତି ମୋହର କାଳୀ
 ନାରଦଙ୍କ ଶ୍ରୀହରଣ ଧରି କହେ ଭାଳି ।
 ଅଶ୍ରୁଜଳକୁ ସହର କହେ ଗଦଗଦ
 ଏହି ବର ମୋତେ ଆଣି ଦିଅ ହେ ନାରଦ
 ମୋହର ପିତା ନ ଜାଣି ସ୍ୱପ୍ନମୂରେ କଲ
 ଲକ୍ଷେ ନ ପଡ଼ି କରଣ କରିଣ ଆଣିଲ ।

କାହାକୁ ମୋହର ମନ ନ ବଳଇ ମୁନି
 ଚନ୍ଦ୍ରପତି ମୋ ମନକୁ ନେଲୁ ମୁନି କଣି ।
 ଏବଂ ବରଗୋଟି ଆଣିଦେବ ମୁନି ମୋତେ
 ତୁମ୍ଭ ଚରଣେ ଭଜନ୍ତି ଥିବ ସଦା ଚିତ୍ତେ ।
 ଅନ୍ତର୍ଜା ନ ମୁନି ଗଲେ ହାତକା ଭୁବନେ
 ଚାହିଁ ମୁନି ଦଣ୍ଡ ମନପବନ ଯେ ଯାନେ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଭୁବନ ହାତକା
 ଦେଖିଲେ ଶାମ୍ଭୁକୁମର ବସିଅଛି ଏକା ।
 ହୋଇଛନ୍ତି ସାତବଂଶ ତହିଁ ପଟୁଆସ
 ଏକାନ୍ତେ ଶାମ୍ଭୁ ମୁନି କହିଲେ ହବାସ ।
 ଜାମ୍ଭବୀର ନନ୍ଦନ ପ୍ରାଣେଷେ ମୋହନ
 କାମଦେବ ପ୍ରାୟ ତାର ଦିଗଇ ବଦନ ।
 କୃଷ୍ଣ ସାଦୃଶ୍ୟ ବିମଳ ଗର୍ଭ୍ୟ କୃଷ୍ଣପ୍ରାୟ
 ବଳରାମଙ୍କ ସାଦୃଶ୍ୟ ଅଟେ ତେଜୋମୟ ।
 ପିତାମହଙ୍କ ସାଦୃଶ୍ୟ ଅଟେ ତାର ଗୁଣି
 ମହିମା ମେରୁ ସାଦୃଶ୍ୟ କିବା ଜମ୍ଭଭୈରବ ।
 ପଣ୍ଡିତ ପଣ୍ଡରେ ସେହି ବୃହସ୍ପତି ସମ
 ଗାରପଣରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦ୍ୱିଜ କାଳଯମ ।
 ଚଉରାଶୀ ଗୁଣ ତାର ନରୂପନ୍ତି ମୁନି
 ବିରୁଦ୍ଧ ସେ ନାରଦ ଯିବି ଏହା ଦେଖି ।
 ଏତେ ବିରୁଦ୍ଧ ଉଠିଲେ ତହିଁ ବ୍ରହ୍ମାପୁତ୍ର
 ଶାମ୍ଭୁ କୁମରଙ୍କୁ ରହି କହନ୍ତି ଗୁପ୍ତପତ ।
 ନାରଦ ମୁନି ବୋଇଲେ ଶୁଣ କାକୁ ଶାମ୍ଭୁ
 ତୋହର ନିମନ୍ତେ ସିନା ଆମ୍ଭର ଆରମ୍ଭ ।
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ବଧାଇ ଦେବୁ ତୁହି ନରଞ୍ଜୟ
 କନ୍ୟା ଏକ ଠାବକଲୁ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ଭ କନିଷ୍ଠ ।
 ଅଭୟ ବାରସ୍ତ୍ରୀ ଏ ଭୁବନ ହାରକା
 ଅନେକ ଫୁଲ ଅଛନ୍ତି କେ କରବ ଲେଖା ।
 ପ୍ରସାବଣୀ ହାରବଣୀ ଭୁବନ ମୋହିନୀ
 କାଳନ୍ଦୀ ମାଳେନ୍ଦ୍ରୀ ଆଦି ଯେତେକ କାମିନୀ ।
 ରୂପକୁ ଯେ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ ତନୁରେ
 ଏମନେ ତାହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନୋହିବେ ରୂପରେ
 ସେ ମଙ୍ଗଳୀ ରାଜା ନାମ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ଅତି ମାନେ ସେହୁ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନ ପତି ।
 ତାହାଙ୍କର ଦୁହିତା ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ବାଳୀ
 ସେ ତୋହର ରୂପଗୁଣେ ସରି ହେବାଭଳି ।

କୁହୁ ପୁରୁଷରୁ ସେ ପ୍ରିୟରୁ ଏକା
 ତେ ଭବନର ମଧ୍ୟ ପଟାନ୍ତର ଯୋଗା ।
 ଯେତେ କନ୍ୟା ଏ ଦ୍ଵାରକାପୁରେ ରହୁଛନ୍ତି
 ତାହାର ରୂପକୁ ଦେଖି ସମ ନ ଗଛନ୍ତି ।
 ଅତି ସୁସଜ୍ଜ ଦଶୁଅଛଇ ମୃଗ ଶୀ
 କେଉଁ ଦେବତା ତାହାକୁ ନିର୍ମାଣ କରିଛୁ ।
 କୁହୁ କେଶ ତହିଁରେ ମାଳାର ଖଞ୍ଜିଣି
 ଅତି ଶାସ୍ତ୍ର ନୁହଇ ସେ ଅଟଇ ସୁଠାଣି ।
 ରସ ଶଞ୍ଜିଲ ପରସ୍ତେ ଲଲଟର ପାଟି
 ତହିଁ ଉପରେ ରହିଛି ସିନ୍ଦୂର ଚୋପାଟି ।
 ନୟନର ଭ୍ରୁଲତା କି କାମଦେବ ଧରୁ
 ପୁରୁଷ ମାତ୍ର ଦେଖିଲେ ଧରିବ କି ତରୁ ।
 ତହିଁକି ସେ ଶାସ୍ତ୍ର ଶର ନୟନର ବାଣ
 ତଡ଼ିବ ସୁନାକୁ ଜଣି ଦଶଇ ରସାଣ ।
 ସେନକ ଅଶକ ତ ଗପଇ ସେ ଦୃଷ୍ଟି
 ଲୋହି ପାଷାଣ ହୋଇଲେ ଯିବ ସେହୁ ପାଟି
 ଅବଲେକନେ ତାହାର ଅଳପ ଗୁହାଣି
 ଅବହେଳେ ସଂସାରକୁ ପାରଇ ସେ ଜଣି ।
 ଏକ କଥାଏ ମାତ୍ର କଲ ପ୍ରଜାପତି
 ମାରେ ତାରେ ସେ ଅମୂଲ୍ୟ ରୂପରୁ କାନ୍ତି ।
 ମାୟାକୁ ତା ପଟାନ୍ତର ତିଳଧୁସ୍ତପ୍ରସ
 ମଳ ଉତ୍ପଳକୁ ଜଣି ଦଶେ ମୁଖ ଶୋଭା ।
 ଅଳପ ଅପାଙ୍ଗେ ଯେବେ କରଇ ସେ ଦୃଷ୍ଟି
 ଦେଖିଲେ ମଦନ ଶରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଯାଏ କୁଟି ।
 ମଧ୍ୟଗା ଅଟଇ ତା ଅତିହିଁ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ
 ପଟାନ୍ତର କଥା ମଉଗଜ ଚାଲି ପୁଣା ।
 ଏକ ପବନ ବହୁଲେ ନ ପଡ଼େ ସେ ଭାଜି
 ପୁଣି କେତେବେଳେ ତାକୁ ପାରିବାକ ଗଞ୍ଜି
 ଶୁଲେନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ ତାର ତଳେ ପାଦଗତ
 ସଂସାର ଜନେ ରହିବେ ଦେଖିଣ ତା ମୂର୍ତ୍ତି ।
 ମଳ ସେସନେ ଶ୍ରୀତନ୍ତ୍ର ରଜସଂସ ପନ୍ଥ
 ତେସନେକ ଶୋଭାବନ ଚାଲିବାର ଗତି ।
 ଅଳପା ବିହନେ ଶୋଭା ତା ପାଦ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠ
 ଦେଖିବା ଜନମାନେଟି ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ ହେବେଟି ।
 ମାରିବ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଶୁଣ ଶାମ୍ଭବାର
 ତରୁ ବଣ ନାମ ଜାଣ ଅଟଇ ତାହାର ।

ପିତା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତାର ମାତା ଶ୍ରୀମତୀ
 ମାତୁଳ ଅଂଶ ତାହାର ଭୂମନ୍ତ୍ୟ ନୁହଇ ।
 ପିତା ମାନବୋଦୟ ସେ ସୋମବଂଶ ବଂଶୀ
 ବାହୁବାକୁ କୁଳଗୋପ ନାହିଁ ତାର କିଛି ।
 ଏବେ ଭୃଷ୍ମ ପ୍ରହର ଦନକର ଜ୍ୟୋତି
 ନିଶା ଅର୍ଦ୍ଧ ମାନେ ତୁମ୍ଭ ଭେଟିବୁ ସୁବଣ ।
 ଶୁଣିଣ ସାନନ୍ଦ ଜାମ୍ବବନ୍ତଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 କୃଷ୍ଣର ସମାନ ତାର ଦଶେ ରୂପବର୍ଣ୍ଣ ।
 ପୁଷ୍ପକ ଆଗେହିଁ ତହୁଁ ଚଳଇ କୁମର
 ନ ରଦ ମୁନ ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗରେ ତାହାର ।
 ଯମୁନା କୁଳେ ପବତ ପାଏ ଅତିଶୋଭା
 ଦଶଇ ସେ ପବତକୁ ହସ୍ତି ନାର ସଭା ।
 ଦହଡ଼ି ତେଜେ ହୋଇଛି ସେ ଆଲେକମୟ
 ରସି ଦଶୁଅଛି ତହିଁ ଦବସ ପରସ୍ତ ।
 ଶାମ୍ଭ ପରୁରଇ ମୁନି କେମନ୍ତେ ଏ ସଭା
 କେଉଁବାଟେ ଯାଇ ଆମ୍ଭେ ତହିଁରେ ପଶିବା
 ଆଗରେ ନାରଦ ମୁନି ପଛରେ କୁମର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ମେଡ଼ି ପାରୁଣର ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଏଥେଁ ଆଅ ବସି
 କନ୍ୟା ତୁଲେ ଆମ୍ଭେ ଆସୁ ବଚନ ସମାପି ।
 ଏତେ ବୋଲି ମୁନି ତହୁଁ ଅନ୍ତରାକ୍ଷ ଗଲେ
 କନ୍ୟାର ନିକଟେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ମୁଦୁସୁଲ୍ୟ କହନ୍ତି ଶୁଣ ତୁମ୍ଭେ ମାଏ
 ତୋହର ଅର୍ଥେ ଅଛଇ ଏଥେ ସବୁସବୁ ।
 ରାଜା ମାନଙ୍କର ତୁ ଗୋ ଦେଖି ବର୍ଣ୍ଣଚହୁ
 ତୋହର ସଦୃଶ ବର କର ଗୋ ବରଣ ।
 ତହୁଁ ବଳା ବୋଇଲେ ଗୋ ଶୁଣ ମୁଦୁସୁଲ୍ୟ
 ରାଜାମାନଙ୍କର ବର୍ଣ୍ଣ ଚହୁହିଁ ଦେଖିଲି ।
 ଯେତେ ସମାଗେହେ ଆସିଛନ୍ତି ନୃପବର
 କାହାର ଠାବରେ ମନ ନ ବଳଇ ମୋହର ।
 କଉଣସି ରୂପେ ମୋର ନ ବଳଇ ମତି
 ଏହି ସ୍ଵୟମ୍ଭର ମଧ୍ୟେ ନାହିଁ ମୋର ପତି ।
 କେମନ୍ତେ କରଅଛଇ ଅଭୟା ହିଙ୍ଗୁଳା
 ପ୍ରାଣର ବିକଳ ସିନା ଜାଣଇ ମଙ୍ଗଳା ।
 ଜୟ ତୁ ମଙ୍ଗଳା ମାଗୋ ଝଙ୍କଡ଼ବାସିନୀ
 ଜଗଜ୍ଜନ ବୋଧୁମା ଜଗଜ୍ଜନନୀ ।

ସେ ଦେବୀ ଆଜ୍ଞାରେ ଫିଟ କାଳଦଣ୍ଡ ପାଶ
 କଳକଳୁଷ ତାରଣୀ ହେଉ ଡୋ ବାସ ।
 ସେହି ସିଦ୍ଧଶାରଳାର ଚରଣେ ମୁଁ ଦାସ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ତୋର ନାମ କରଇ ଅଭ୍ୟାସ
 ହେ ପ୍ରାଣୀମାନେ ବିରୁଦ୍ଧ କର ଭୁଲେ ମନ
 ଏ କଳି କାଳରୁ ତର ଶାରଳା ପ୍ରସନ୍ନେ ।
 ଶ୍ରୀହସ୍ତରେ ଅର୍ଦ୍ଧ ଘେନି ବାଳୀ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ
 କରଇ ସେ ବଦାପନା ପୁଣି କାଳ ରାଧି ।
 ସେ ଦେବୀ ସର୍ବମଙ୍ଗଳା ଚରଣେ ମୋ ସେବା
 ଆପଦଶକ୍ତି ମୋ ମୋତେ ସ୍ବାମୀସେବା ଦେବା
 ଆପଣେ ଦେବୀ ଗୋ ଆସି ପରମ ସାନନ୍ଦେ
 ହେଁଲେକ୍ୟତାରଣୀ ଶକ୍ତି ନ ପଡ଼େ ଆପଦ
 ଦର୍ଶନ ନିଷ୍ଠଳ ତୋର ନୁହେଁ ସର୍ବକାଳେ
 ପର ଦୁଃଖତାରଣୀ ଗୋ ଶ୍ରୀସର୍ବମଙ୍ଗଳେ ।
 ହୃଦୟ ସାନନ୍ଦେ ତାର ବିଧିବିଧି ମନ
 ସୁମରନ୍ତେ ସ୍ବରୁଅଛି ତା ବାମନପୁନ ।
 ସୁଲଭ ଶକୁନ ଯହୁଁ ଦେଖିଲକ ବାଳୀ
 ବାମ ପାଖରେ ଛୁଟିଲ ଏକ ମୁଦୁସୁଲ ।
 ସୁଲଭ ଦେଖି ଆପଦ ତାର ପଞ୍ଚମନ
 ଏହି ସମୟେ ଚକ୍ରସ୍ବ କଲେ ଚପୋଧନ ।
 ପୂଜାସ୍ଥାନୁ ଉଠି ବାଳୀ ନାରଦକୁ ଦେଖି
 ଶତ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଣିପାତ କଲ ଶଶୀମୁଖୀ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ମନୋବାଞ୍ଛା ସିଦ୍ଧ ହେଉ
 ଅଭୟଲକ୍ଷଣୀ ହୁଅ ତୋର ଦୁଃଖ ଯାଉ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ମାଗୋ ତୋହର ନିମନ୍ତେ
 ବହୁତ ଠାବେ ଗୁଲିଲୁ ଶ୍ରବ ହୃଦଗତେ ।
 ତହୁଁ ବିଷ୍ଣୁର ଭବନେ ଦ୍ବାରକ କୁ ଗଲୁ
 ପୁରେ ପୁରେ ପଶି ତହିଁ ବର ଅନୁମିଲୁ ।
 ରାମ ଅବତାରେ ଥିଲେ ଜାମ୍ବବ ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀ
 ତାହାଙ୍କ ଦୁହିତା ନାମ ଅଟେ ଜାମ୍ବବତୀ ।
 ସେ କନ୍ୟା ପୁଣି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଅଟେ ଦ୍ବିତୀୟାମ
 ଶରଲେକ୍ୟ ମୋହନ ଯେ ଶାମ୍ବ ତାର ନାମ ।
 ତୋହର ରୂପ ଗୁଣକୁ କହିଲି ମଣାଇଁ
 ତେଣୁ ସନମତ କରି ଅଇଲକ ସେହି ।
 ଆସ ଆସ ଶାମ୍ବ ବୋଲି ଡାକିଲେ ସେ ମୁକ୍ତ
 ହଜେକଲେ ଯେ କୁମର ଶର ରୂପାମଣି ।

ଶରୀର ଯେ ନିଷ୍ଠଳକ ଅଗ୍ନି ତେଜୋମୟ
 ଏକ ବଦନ କି ଶତ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଉଦୟ ।
 ନିଜ ପାଶେ ବାଳୀ ଯହୁଁ ଦେଖିଲୁ ପୁରୁଷ
 ଜାମ୍ବବଦନେ ସେ ବାଳୀ ହୋଇଲୁ ହରଷ
 ମୁଁ ଆଜି ଏ ପୁରୁଷକୁ ଲଭିବି କେମନ୍ତେ
 ଏ ପୁଣି ଉପେକ୍ଷା କରି ତଳିଆନ୍ତ ମୋତେ ।
 ଏତେକ ବିରୁଦ୍ଧ ସେହି ହୋଇଲକ ଭୁକ୍ତି
 ଦରହସିତ ବଦନେ କହିଲେକ ମୁନି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ପୁଣି ମଧ୍ୟେ ଏ ଅଟେ ମୋକ୍ଷଗାନ
 ହୃଦୟେ ଶ୍ରବ ଏହାର ଭକ୍ତି ଭୁବି ଘେନି ।
 ତୋହର ମନକୁ ଯେବେ ଯୋଗା ଏ ଏ ବର
 ମାଳ ଦେଇଣ ବରଣ ବେଗେ ଭୁବି କର ।
 ନାରଦ ବଚନେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଦୁଲ୍ଲୀ
 ଶାମ୍ବ କଣ୍ଠେ ଲମ୍ବାଇଲ ନେଇ ରତ୍ନମାଳୀ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଭୁବି ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ରହସି
 ଏଥୁ ଗୋତେ ଘେନିଯିବେ ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ଆସି
 ଦେଖି ଧଇଲ କୁମରମଣି ତାକୁ କୋଳେ
 ମେଡ଼ ଭିତରେ ପଶିଲ ଯାଇଁ ନିଶାକାଳେ ।
 କୁମାର କୁମାରୀ ତହିଁ ହେଲେ ଏକଯୋଗ
 ହେଲ ପୀରତ ଆବର ବଡ଼େ ଶ୍ରବରଙ୍ଗ ।
 ସ୍ବାମୀ ଏ ପାଇଲ ବାଳୀ ମନର ହିଆଳି
 ବାଞ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କଲ ମାନଗୋବିନ୍ଦର ବାଳୀ ।
 ଜାମ୍ବବତୀର ନୟନ ରତ୍ନଶାସ୍ତ୍ରେ ଜିତା
 ନୀଡ଼ା କୁତୁହଳେ ରତ ହୋଇଲ ବନିତା ।
 କାମେ ଅସାଷ୍ଟମ ହେଲ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ବାଳୀ
 କଉତୁକେ ନୀଡ଼ା କଲେ କୁମାର କୁମାରୀ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ବୋଇଲେ ତୁ ମୋର ପ୍ରାଣନାଥ
 ତୋର ବ୍ୟତିରେକେ ମୋର ଆନନାହିଁ ତୁ
 ପିତା ଜନନୀ ପତ୍ନୀକେ ପ ଆନ୍ତ୍ର ଯେ ଲଜ
 ବିଳମ୍ବ ନ କରି ନାଥ ବେଗେ ଯିବା ଆଜି ।
 ତିମିର ଭୁଞ୍ଜିଲ ଦେଖ ବାଜିଲଣି ଶଙ୍ଖ
 ଉଦେ ଦିନକର ତାମ୍ରରୁ ଡ଼େ ଦେଲେ ଡାକ
 ରଜନୀ ପାହୁଲ ନାଥ ହେବ ବଡ଼ ବୃନ୍ଦ
 ସକ୍ଷରେ ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ଲକ୍ଷେକ ନରେନ୍ଦ୍ର ।
 କେତେଦୂର ଏ ଠାବକୁ ଆସି ଭୁବି ଧୁର
 ବେଗେ ଯିବା ବିମାନରେ ବସି ପ୍ରାଣେଶ୍ବର ।

ଶାମ୍ବ ବୋଇଲ ଗୋ ପ୍ରିୟେ ନ କହ ଏ ବାଣୀ ।
 ଶରୀର କମାଜ ମୋର ତୋର କଥା ଶୁଣି ।
 ଚଉର୍ଥୀପଣେ କି ତୋତେ ନିଅଇ ସୁନ୍ଦରୀ ।
 ତହର ବୃଦ୍ଧି କଦାପି ନୁହଇ ଆମ୍ଭର ।
 ଚଉର୍ଥୀପଣେ ଯଦ୍ୟପି ନେଇ ଶୁଭ୍ରକେଶି
 ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନେ ଲଜେ ନ ପାରିବ ପଣି ।
 କଲେ ଧରି ଯେବେ କନ୍ୟାରହୁ ଆମ୍ଭେ ନେବୁ
 ତେବେ କୃଷ୍ଣର ତନୁଜ ସିନା ବୋଲଇବୁ ।
 ଏମନ୍ତ ସେ ବିରୁରନ୍ତେ ପାହୁଲକ ରାତି
 ଦେବାଳୟେ ଶଙ୍ଖ ଶବ୍ଦ ଶୁଭେ ଚଉକତି ।
 ହରାଇଲ ମର୍ତ୍ତ୍ୟସୁରେ ଦିନକର ଜ୍ୟୋତି
 ନିଦ୍ରାରୁ ଉଠିଲେ ସେନାପତି ନରପତି ।
 ଯମୁନା ନଦୀରେ ସ୍ନାନ କରନ୍ତି ଯେ ରାତ୍ରେ
 ନିଷ୍କର୍ମ ସାରି ଯାଇ ଆସ୍ଥାନେ ବିଜୟେ ।
 ପରିବାସକୁ ଯେ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଦଣ୍ଡିଧାରୀ
 ସବୁକୁ ଦେନିଆସ ଗୋ ମୋହର କୁମାରୀ ।
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଚଳିଲେ ତହୁଁ ମୁଦୁସୁଲ
 ମେଡ଼ର ଭିତରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ପୋଇଲ ।
 ଶାମ୍ବକୁମର ଅଛଇ ଦିବ୍ୟବେଶ ଧରି
 ମେଡ଼ ଭିତରକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ଚତୁର ।
 ପରିବାସ ଏ କହିଲେ ବିନୟ ଯୁକତେ
 ସବୁକୁ ବିଜୟ କର ସ୍ଵୟମ୍ଭର ଅର୍ଥେ ।
 ମିଳିଛନ୍ତି ରାଜାମାନେ ଏ ତୋହର ଆଶେ
 ଲକ୍ଷେ ଭ୍ରମର ଭ୍ରମନ୍ତି ଏକ ପଦ୍ମବାସେ ।
 ଏମନ୍ତ ଦାସୀ କହନ୍ତି ପୁଣି ପୁଣି ବାଣୀ
 ରାଜାମାନେ ରୁଦ୍ଧିଛନ୍ତି ତୋତେ ଠାକୁରାଣୀ
 ତୋହର ନ ଗଲେ ମାଗୋ ସ୍ଵୟମ୍ଭର କାହିଁ
 ରାଜା ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ବିଜେକର ଚନ୍ଦ୍ରମୁହିଁ ।
 ଲକ୍ଷେକ ନୃପତି ତୋତେ କରଛନ୍ତି ଆଶ
 ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କ ପ୍ରିୟବତୀ ହେବ ବେଶେ ଆସ
 ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ସୁବେଶ ଭୂଷଣ
 ବେଶରେ ବସିଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ରାଜନ ।
 ଅନେକ ପାଟିଛନ୍ତି ଯେ ଆବର ରୂମର
 ଲକ୍ଷେ ବନିତା ରୂମର ତାଳନ୍ତି ଆଗର ।
 ରାଜାକୁ ବରଣିଛଇ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ
 ସେନବେଳେ ସଭାରେ ମିଳିଲେ ନାରଦ ।

ନାରଦ କହିଲେ ଆହେ ମାନଗୋବର୍ଦ୍ଧୀ
 ଏଡ଼େ ସଭା ତୋର ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଲ ସପ୍ତତି
 ରକ୍ଷାକରି ନ ପାରିଲୁ ତୋହର ଦୁହିତା
 ପରପୁରୁଷର ସଙ୍ଗେ ହେଲଣି ଦୁହିତା ।
 ଏମନ୍ତବଚନ ଯହୁଁ କହିଲେ ନାରଦ
 ଶୁଣିଣ ବିରାମନା ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ।
 ଦୁଇ ଭ କଥା କହିଲ ଆହେ ମହାମୁନି
 ପଣିବାକୁ ରାଜନ କେ ନରଦେହ ଦେନି ।
 ବଳବନ୍ତପଣେ କେତୁ ପଣିବ ମୋ ପୁରେ
 କାଳସର୍ପ ଭୁଲେ କେତୁ ଶଶି ଆଳ କରେ ।
 ମୁଦୁସୁଲ ରାଇ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ନରପତି
 ମେଡ଼ରେ ପଣି ବୁଝିଲେ ଏ କେମନ୍ତ ରାତି
 ମେଧାନାମେ ମୁଦୁସୁଲ ପଣିଲ ଭିତରେ
 ଚନ୍ଦ୍ର । ବଣ ନିରୋଧୁଲ ଆସି ତାକୁ ଦ୍ଵାରେ ।
 ମେଧା ମୁଦୁସୁଲ ପେଲି ପଶଇ ଚତୁର
 ଦେଖିଲ କୁମର ଏକ ଶସ୍ତ୍ର ଅଛି ଧରି ।
 ନିର୍ଧୂମ ଅନଳ ଜଣି ବିରାଜେ ତା ତେଜ
 କରେ ଧନୁ ଅଛି ପୁଣି ବିଷମ ନାରାତ ।
 ବିଷମ ସିଂହର ପ୍ରାୟେ ଦିଶେ ତାର ଜ୍ୟୋତି
 ଚନ୍ଦ୍ରରୁ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ଦିଶୁଅଛି ମୁଖକାନ୍ତି ।
 ନାରାଗଣ ଦେଖି ତାକୁ ହୋଇଲେ ତାଟକା
 ଯମପୁରେ ଏକ ପଣେ ମନେ ନାହିଁ ଶଙ୍କା ।
 କାହୁଁ ଅଛଇ ତୁ ବାବୁ କାହିଁ ତୋର ଦେଶ
 କେ ତୋହର ପିତା ମାତା କେଉଁ ପୁରେ ବାସ
 କି କାରଣେ ପଣିଲୁ ତୁ ଏଥେ ନ ବିରୁର
 ଯମ ଭୁବନେ ପଣିଲୁ କେତେ ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ।
 ଦେଶ ଏ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ରାଜା ମହାସୁଧୀ
 ଦୁଃଶାସନ ଭାଇ ତାର ଶକୁନି ସେ ମନ୍ତ୍ରୀ ।
 ସମୁଦ୍ର ଲଢ଼ିଲେ ପୃଥିବୀ ରହିବ ବା କାହିଁ
 ଶାମ୍ବକୁମର ଆଗରେ ମୁଦୁସୁଲ କହି ।
 କୁମର ବୋଇଲ ଆଗୋ ଶୁଣ ମୁଦୁସୁଲ
 ଚନ୍ଦ୍ର । ବଣ ହସ୍ତିନାର ନାଶିନୀ ଜାଣିଲ ।
 ଏହାଯୋଗୁ ଆଜ ନାଶଯିବେ କଉରବେ
 ସମସ୍ତ ରାଜା ମରବେ ଏହାର ଅଭାବେ ।
 ମୁଦୁସୁଲ ବୋଇଲ ତୁ ବଡ଼ଲୋକ ବଳା
 ପ୍ରାଣ ଯୋଗୁଁ ନ ମର ତୁ ବେଶେ ଏଥୁ ପଳା ।

ସୁକୁମାର ସୁନ୍ଦର ତୁ ବଳେ ବଳବନ୍ତ ।
 କୋର ନାଶଗଲେ ଦୁଃଖୀ ହେବେ ପିତାମାତା ।
 ଶାମ୍ବ ବୋଇଲୁ ହସ୍ତିନାପୁରକୁ ଅଇଲି
 ଯାଇ କହ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଆଗୋ ମୁଦୁସୁଲ ।
 କୁମରର ଦେଖିଲୁ ସେ ଯହୁଁ ଦୁଷ୍ଟମତି
 ଦୁଃଶାସନ ଆଗେ ଯାଇ ବାରତା କହନ୍ତି ।
 ଶୁଣିମା ହେଉ ଶ୍ରେ କୁରୁବଂଶ ଶିରୋମଣି
 ମେଢ଼ର ବାରତା ଦେବ ଅଇଲୁ ଯେ ଦେନି ।
 ଅଦଭୁତେ ପୁରୁଷେକ ଅଇଲକ କାହୁଁ
 ସେ ତୋହର ଦୁହିତାର ପ୍ରଭୁ ମହାବାହୁ ।
 ଶୁଣିଲୁ ଏମନ୍ତ ବାଣୀ ଯହୁଁ ଦୁଃଶାସନ
 କରେ ଗଦା ଧଇଲୁ ସେ ଗାରାଣ୍ଡ ନନ୍ଦନ ।
 ଚଉଷଠି ଚଉଷଠି ଭର ଗଦା ଦେନି
 ଧାମଇଁ ସେ ଦୁଃଶାସନ ମଉକସ୍ୟ ଜାଣି ।
 ସହସ୍ରେକ ରଥ ଦୁଇ ସହସ୍ରେକ ହସ୍ତୀ
 ଅଗଣିତ ହସ୍ତ ବାରଷଡ଼ଶୀ ପଦାତ ।
 ଅନେକ ଶସ୍ତ୍ର ଆବର ଛନ୍ଦ୍ର କରେ ଧରି
 ଶତେପୁର କରି ମେଢ଼ ଚାରିପାଶେ ବେଢ଼ି ।
 ଧର ଧର ମାର ମାର ପଡ଼ୁଅଛୁ ଡାକ
 ଦୁହୁଁ ଶବଦ ଘାତେ କମ୍ପେ ପୃଥ୍ବୀଧାକ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଗେ ଯାଇ କହିଲେକ ଚାରି
 ମେଢ଼ର ଚରିତ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ନୃପବର ।
 ଅତୁଳ ପୁରୁଷ ଦେବ ତୁଳ ତାକୁ ନାହିଁ
 ଚଉର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ପଶିଲୁ ନ ଦେଖିଲେ କେହି ।
 କନ୍ୟାକୁ ସେ ବିଡ଼ମ୍ବନା କଲୁ ଆଜ ରାତି
 ବୁଝି ନ ପାରିଲୁ କେହି ସ୍ବୟମ୍ବର ଶକ୍ତି ।
 ସ୍ବୟମ୍ବର କରି ଦେବ ପାଇଲ ତ ଲଜ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହୋଇଲୁ ଦେବ ନ ହୋଇଲୁ କାର୍ଯ୍ୟ
 ରାଜାମାନେ ଯିବେ ଦେବ ଅପମାନ ପାଇ
 ଏସନକ ବିଡ଼ମ୍ବନ ହେଲେ କୁରୁସାଇଁ ।
 ଶୁଣିଣ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ବଳିତ କାୟ
 ରାସଭରେ ଗର୍ଜଇ ସେ କାଳସର୍ପ ପ୍ରାୟ ।
 ହସ୍ତରେ ଖଡ଼ଗ ଧରି କୋପେଶ ପ୍ରଚଣ୍ଡ
 ଆଜ ଆରେ ଶ୍ବେର ତୋର କାଟିବଇଁ ମୁଣ୍ଡ
 ରଥ ରଥୀ ଗଜ ଅଶ୍ବ ସଇନ ପଦାତ
 ରାଜାର ଆଜ୍ଞାପାଇ ସେ ବେଗରେ ଧାମନ୍ତି ।

ଉଚ୍ଚିବାର ହେବା ଦେଖି ବୋଇଲେ ସୁଧୂଷ୍ଣ
 ଗୁପ୍ତେ ଏ କଥା ହେଲୁ ହୋଇବ ଅରିଷ୍ଟ ।
 ପାପ କଥାକୁ ଗୁପ୍ତ କରି ନ ଯୋଗାଇ
 ଲୋକରେ ଅଯଶ ପୁଣି ଆପେ ନାଶଯାଇ ।
 ଦୁହିତାର ମନ୍ଦପଣ ନ ଜାଣିବେ ଲୋକେ
 ଅମୁକୁ ତ ମନ୍ଦ ବୋଲି ବୋଲିବେଟି ଥୋବେ
 ବୋଇଲେ ଦୁରାକର୍ଷକୁ ରାଇ ଧର୍ମସୁତ
 ମନ୍ଦ କପାଳରୁ ବାହୁ ହୋଇଲୁ ଏମନ୍ତ ।
 ପ୍ରାଣେ ନ ମାର ତାହାକୁ ଧରି ରଖିଥିବା
 ସ୍ବୟମ୍ବର ସାରିଲେଟି ବିରୁଦ୍ଧ ମାରବା ।
 କାହାର ପୁତ୍ର ତାହାର କିଏ ପୁଣି ପିତା
 କେବଣ କୁଳଗୋଷ୍ଠୀ ସେ କେ ତାହାର ମାତା
 ଏ ସବୁ ବିରୁଦ୍ଧକରି କରିବାନା କାର୍ଯ୍ୟ
 ଲୋକେ ଏ କଥା ଶୁଣିଲେ ହେବ ବଡ଼ ଲଜ
 ଏବେ ତ ପ୍ରାଣେ ନ ମାର ଉପୁଜିବ ଗୋଳ
 ଲଜ୍ଜା ପାଇଲେ ସକଳ ଦେଶ ମହୁପାଳ ।
 ସୁଧୂଷ୍ଣିକ ବଚନରେ ଗଲୁ ଦୁରାକର୍ଷ
 ତୁଲେ ଦେନ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯୋଜା ଥାଟ ସୈନ୍ୟ
 ମେଢ଼ର ଦୁଆରେ ଯାଇ ହୋଇଲୁ ପ୍ରବେଶ
 ଆରେ ପ୍ରିୟଶ୍ବେର ତୁହି ବେଗ ହୋଇ ଆସ
 ବିକଳ ହୋଇ ରୋଦନ କରେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଣୀ
 ଏଥେ କବା କାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ବର୍ମୀ ଯିବା ଦ୍ବାରବଣୀ ।
 ଦୁଃସନ୍ତ୍ର ସକଟୁ ନାଥ ବର୍ତ୍ତିବା କେମନ୍ତେ
 ଶତେପୁର କରି ନାଥ ବେଢ଼ିଲେଣି ତୋତେ ।
 ଜୟ ଜୟ ମାତ ତୁ ଗୋ ଆପଦ ଖଣ୍ଡିନୀ
 ଜୟ ମାତ ସୁରସୁର ଦୁରିତ ହାରିଣୀ ।
 କୁମର ମୁଖକୁ ଦେଖି ବହୁତ ବିକଳ
 ତଳ ତଳ ନୟନରୁ ବହେ ଅଶ୍ରୁଜଳ ।
 ପୁରସୁତାରେ ମୁକୁତା ଗୁନ୍ଥିଲେ ଯେସନ
 ଛୁଡ଼ିପଡ଼େ ନୟନରୁ ଲେତକ ତେସନ ।
 ଶ୍ରେ ପ୍ରାଣନାଥ ତୋହର ଦେନଇ ଆପଦ
 ଯେସନେ ତୋତେ ଏଠାରେ ନ ପଡ଼େ ପ୍ରମାଦ
 ନ କାନ୍ଦ ସୁନ୍ଦର ବୋଲି ବୋଲେ କୃଷ୍ଣବାଳ
 ହସ୍ତରେ ଅଞ୍ଚଳ ଦେନ ପୋଛେ ଅଶ୍ରୁଜଳ ।
 ତୁ ସଖି ନ ଜାଣୁ ମୋର ବଳ ପରାସମ
 ପ୍ରିୟହୋଇ ଦେଶ ବାରେ ବୋଲେ ଶାରଣୀୟ ।

ଯାହାଏ ଡାକନ୍ତେ ଜାମ୍ବବତୀର ସେ ବଳା
 ହୃଦରେ କୁମରମଣି ଦେନ ଶତ୍ରୁ ଫଳା ।
 ମେଡ଼ି ବାହାର ହୋଇ ବିହମ ମୁରତି
 ଚିତ୍ତଶେଷ ହେବଲା ସେ ବେନ ସେନାପତି ।
 ପୁଣି ଶତ୍ରୁ ଗ ପ୍ରହାର କରନ୍ତେ ସେ ରାଗେ
 ବେନଯୋଦ୍ଧାପତିନ୍ତେ କେ ନ ରହିଲେ ଆଗେ
 ଦୂରରେ ଆଇ ଦେଖିଲ ତାହା ଦୁଃଖାସନ
 ପବନକୁ ବେଗହୋଇ ଧାମଇ ବହନ ।
 ହୃଦରେ ଗଦା ଦେନଶ ସେହି ଗରମଣି
 ମେଡ଼େ ଉଠିଲ ବିହମସିଂହ ମୂର୍ତ୍ତି ଜାଣି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ବୋଇଲ ତୁ ଏକା ବଳବନ୍ତା
 ଏ ଚଣ୍ଡାଳ ଦୁଃଖାସନ ଅଟଇ ଶୁଭ୍ରତା ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଚମକ ପଡ଼େ ଯାର ସିଂହନାଦେ
 ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ ବୋଲନ୍ତି ଏ ପୃଥ୍ବୀ ମଧ୍ୟେ ।
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ମଉଡ଼ମଣି ଧାଇଁଯାଇ ବେଗେ
 ମେଡ଼ର ଉପରେ ଯାଇ ମିଳିଲ ସେ ରାଗେ ।
 କୋପେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ ସେହି ସବୁକୁଳସଣ୍ଠା
 ହାତେ ଧରିଛୁ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ନାମେ ଏକ ଶତ୍ରୁ ।
 ବେଶି ବିସ୍ମୟ ହୋଇଲ ଗାନ୍ଧାରୀର ବାଳ
 ବଳିୟାର ଚୋର ଏହା ତେଜ ଅନଗଳ ।
 ମେଡ଼ର ଭିତରେ ପଶି ହରିଲ କୁମାରୀ
 ଶୟ ଧରି ମୋ ଛୁମୁକୁ ଆସୁଛୁ ଆହୁର ।
 ଦୁଃଖାସନ ସଙ୍ଗତରେ ଥିଲେ ଯେତେ ଯୋଦ୍ଧା
 ବୋଇଲେ ଚୋରକୁ ଗୁଲ ଦେନିଯିବା ବାନ୍ଧ
 କେ ବୋଲଇ ମୁଣ୍ଡକାଟି ଦେନିବା ପରାଣ
 କେ ବୋଲଇ ନ ମାର ହେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାଣ
 ରେ ରେକାର କର ଧାଇଁଗଲେ ଯୋଦ୍ଧାଗଣ
 ଶୟ ଧରି ବୋଲନ୍ତି ସେ ବିକୃତ ବଚନ
 ବଳିଷ୍ଠପଣେ ଧାଇଁଲେ ଶୟକୁ ବୁଲଇ
 ମେଡ଼ରୁ ଶାମ୍ବକୁମର ଆସେ ବେଗେ ଧାଇଁ
 ହାତେ ଶତ୍ରୁଦେନ ଅଛୁ ମହାତେଜୋମୟ
 ଏକ ପ୍ରହାରେ ମରନ୍ତି ଛୁଡ଼ି ଯୋଦ୍ଧାଚୟ ।
 ବେଡ଼ି ରହିବାକୁ କରୁଅଛନ୍ତି ସେ ବୁଦ୍ଧି
 ପଥାଶତ ଯୋଦ୍ଧାକୁ ସେ ପକାଇଲୁଛେଦ ।
 ପକାଇଲେ ସୈନ୍ୟ ଶୟମାନଙ୍କୁ ପକାଇ
 ଦୁଃଖାସନ ଆଗେ ବେଗେ କହିଲେ ଯେ ଯାଇଁ

ସ୍ୱାମି ପଥାଶତ ଯୋଦ୍ଧା କଲଣି ନିପାତ
 ବଜ୍ରହୁଁ ଆଶ ତାହାର ଜାଣ ଶୟାଦାତ ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ପରଶୁରାମ ତେଜପ୍ରାୟ ଦିଶେ
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ପରାୟ ଶତ୍ରୁଧର୍ମ ପ୍ରକାଶେ ।
 ସିନ୍ଧି ଧୁ କୁଳରେ ତାର ବଡ଼ାଇ ମହିମା
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ଉପରେ ତାର ବଡ଼ାଇ ଗାରିମା ।
 ବିଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ
 ବିଜୟ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ସ୍ୱଧୂମ୍ବର ପ୍ଳାନ୍ତ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦର ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଗଣପତି
 ବୋଇଲ ତୁମ୍ଭ ଦୁହିତା ଆଣ ହୋ ଦୃପତି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନହୁଁ ସମସ୍ୟା ଦେଲ ସେ ରାଜାକୁ
 ଏହିସଣି ମୋ ଦୁହିତା ଆସିବ ସଗକୁ ।
 ଅଜ୍ଞାଦେଲ ରାଜା ମୁଦୁସୁଲକ ସେ ରାଜ
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଆଣ ଯା ବେଶ ସେ କରାଇ ।
 କର ଯୋଦ୍ଧା କହଇ ତାକୁ ମୁଦୁସୁଲ
 ଦୁଇ ଭ ଚରିତ ଦେବ ଅପୁବ ଦେଖିଲ ।
 ତିନିଶତ ଯୋଦ୍ଧା ଦେବ ପଡ଼ିଲେଣି ରାଣେ
 ଆଟ ମର୍ଦ୍ଦନ କରୁଛୁ ସେହି ଏକା ଜଣେ ।
 ଶୁଣି ବିରସ ହୋଇଲ ରାଜା କୁରୁସାଇଁ
 ଦୁଃଖାସନ ଦୁର୍ଜୟ ଏ ଗଲେ ମୋର କାହିଁ ।
 ଏତେ ବୋଲି ରାଜା ତହୁଁ ମହା କୋପଭରେ
 ସନ୍ତାପେ କର୍ମକୁ ନିଜ ବସିଲ ସଗରେ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ଶୁଣ ମେଡ଼ ପ୍ଳାନର ଯେ କଥା
 ଶୁଣ ଆହେ ମନୁରାୟ ତହିଁର ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ସଂଗ୍ରାମରେ ଅପମାନ ପାଇ ଦୁଃଖାସନ
 ଲୁଚିଗତ ପାରିଦଣ୍ଡ ସଙ୍ଗତେ ଦେନଶ ।
 ପାଞ୍ଚ ଅଧୁତ ସଙ୍ଗରେ ପଦାତ ସଇନ୍ୟ
 ଏତେଯୋଦ୍ଧା ଦେନ ମେଡ଼େ ବେଡ଼େଦୁଃଖାସନ
 ଦେଖିଣ ବିକଳ ହେଲ ବାଳୀ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ
 ନ ଜାଣି ପାମର ମୁହିଁ ବଳାଇଲି ପ୍ରୀତି ।
 ସ୍ୱାମୀକ ମୁଁ ମରଇଲି ତଥ୍ୟ ନ ଜାଣିଲି
 ଏକୁଳେ ସେକୁଳେ ମୁହିଁ କାହିଁରେ ନୋହିଲି
 ଅଜ୍ଞାନ ବାଳସ୍ତ୍ରୀ ମୁଁ ନ ଜାଣିଲ କଥା
 ଏକା ଜଣକେ କି ରାଣେ ହୋଇବ ଶକତା ।
 ମୁହିଁ ଆପଦ ତୋହର ଦେନଯାଇ ନାହା
 ବିମାନେ ବସି ତୋହର ପୁରକୁ କୁ ଯାଆ ।

ଶାମ୍ଭୁକୁମର ବୋଇଲ ଶୁଣ ପ୍ରାୟଶଃ
 ଏମାନେ ଶୁଗାଳ ମୁହଁ ସିଂହ ଶଶିମୁଖୀ ।
 ଏକ ଆରେକକୁ ଧରି ମାରିବଇଁ ଯୁଦ୍ଧେ
 ଦେଖ ଦେଖ ମୋ ସମର ସଖି ରଣମଧ୍ୟେ ।
 ଏତେକ ବୋଲି ହସମସିଂହ ଗତି କରି
 ମେଡ଼ ଭିତରୁ ବାହାର ହେଲ ଖଣ୍ଡା ଧରି ।
 ଭ୍ରାଜି ଗଲେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ସଂଗ୍ରାମ ଉପେକ୍ଷି
 ଶ୍ୟାମଳ ମେଘେ ଯେସନେ ଉଡ଼ିଯାନ୍ତି ପକ୍ଷୀ
 ମେଡ଼ର ଉପରୁ ଗାର ପଡ଼ିଲକ ଡେଇଁ
 କରଇ ସେ ରଣରଙ୍ଗ ଖଡ଼ଗ ବୁଲଇ ।
 ବଜ୍ରମୁଷ୍ଟି ଧରି ଦିଏ ଅସିମସି ଝୁଣି
 ଅନେକ ପଦାତି ବଳ ପକାଇଲ ଦ୍ରାଘି ।
 ପବନଦ୍ଵାତେ ଯେସନେ ଝଡ଼େ ପଦ୍ମଫଳ
 ଭ୍ରାଜିଲେ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଥୋକେ ପଡ଼ିଲେ ଭୁତଳ
 ସୈନ୍ୟ ପଛକରି ଆଗ ହୁଏ ଦୁଃଶାସନ
 ଦୁର୍ଜୟ ସେ ଦୁରାନ୍ତକ ସଙ୍ଗେ ଦୁରକର୍ଣ୍ଣ ।
 ଏହାଙ୍କ ମୂଳେ ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ଦେନି ସଙ୍ଗେ
 ଧନୁରେ ନାସତ ଯୋଧି ଧାଇଁଲେ ସେ ବେଗେ
 ସହସ୍ରେକ ଯୋଦ୍ଧା ଏକମୁଖେ କଲେ ରଣ
 ଶାମ୍ଭୁକୁ ମାରନ୍ତି ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଟାଣ ଟାଣ ।
 ସମରେ ନିର୍ଭୟ ସେହି ଜାମ୍ଭବୀ ବାଳ
 ବିବିଧ ଗତିକି କରେ ତେଜ ଅନର୍ଗଳ ।
 ଯେସନେକ ଗଜ ପଣି ଭାଙ୍ଗେ ରମ୍ଭାବନ
 ମାରି ରୁର କରିଦେଲ କଉରବ ସୈନ୍ୟ ।
 ଏକା ପ୍ରହାରକେ ଦଶ ବଂଶଜ ପକ୍ଷି
 ପଳାନ୍ତି ସଇନ୍ୟ କେହି ନ ରହନ୍ତି ପାଶ ।
 ଯେସନେକ ମାଳମେଘେ ବିଜୁଳି ଝଟକେ
 ରହି ନ ପାରନ୍ତି କେହି ଯୋଦ୍ଧା ଶାମ୍ଭୁ ପାଶେ
 ସମରେ ଶତ୍ରୁଧର୍ମବନ୍ତ କକ୍ଷା ଜଗଜ୍ଜେଠୀ
 ମେଲ ମଉଗଜ ଯେହ୍ନେ ଏକେଶ୍ଵରେ ଉଠି ।
 ପୁଣି ପୁଣି ପ୍ରହାରଇ ଗାରବର ଏକା
 ଅଜାୟୁଦ୍ଧେ ବ୍ୟାଧ୍ର ଯେହ୍ନେ ଅଟଇ ନିଶଙ୍ଗଳା
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଦୁଃଶାସନ ଦେନି ସବ ଆଟ
 ମେଡ଼ ଉପରେ ଯିବାକୁ ନ ପାନ୍ତି ସେ ବାଟ
 ବିଷମ ସମର ଶାମ୍ଭୁକୁମରର ଦେଖି
 ଦୁଃଶାସନ ପରୁରଇ ଧର୍ମ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।

ସ୍ଵାମୀ ତୁମ୍ଭେ ସେ ବୋଇଲ ଏ ଶ୍ଵେତକୁ ଧରି
 ଗୁପତରେ ଥୋଇଥିବ ଗୋଳ ସେ ନ କରି
 ଦେଖ ଅନେକ ସଇନ୍ୟ ପକାଇଲ ମାରି
 ତୋହର ଆଜ୍ଞା ଭେଦେବ ଭ୍ରାଜି ତ କେ ଶାରି
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ମରୁଛନ୍ତି ଅକାରଣେ
 ସାମାନ୍ୟ ନୁହଇ ସେହି ଅଟେ ବଡ଼ଜଣେ ।
 ବାସବ ନନ୍ଦନ ଅବା ଅଟେ ଜୟସେନ
 କି ଅବା ଅନଳ କରେ ସଇନ୍ୟ ନିଧନ ।
 କି ଅବା କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ଵର ପାଦଞ୍ଜର ବାଳ
 ବରୁଣର ନନ୍ଦନ କି ରୂପେ ଅନର୍ଗଳ ।
 ଏ କଥା ତଦନ୍ତ କରି ତୁମ୍ଭେମାନେ ଜାଣ
 ତଥ୍ୟକରି ଏ କଥାର ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରମାଣ ।
 ଦେଖିଣ ବିବାଦ ବାବୁ ବୁଝି ଶୁଣି କର
 ନିଶ୍ଚଳ ହେଲଣି ଏଡ଼େ ବଡ଼ ସ୍ଵୟମ୍ଭର ।
 ଦିନକର ଦେବତା ଯେ ଆସି ଅସୁଗନ୍ଧ
 ରାଜାଗଣ ମଧ୍ୟରେ ତ ଗୋଳ ଉଠୁକଲ ।
 ଏକାଦିନେ ସଭାମଧ୍ୟେ ଆଣିଲ କୁମାର
 ଏବେ ଗୋପ୍ୟକର ଚିତ୍ତେ କିସହିଁ ବିଚାର ।
 ଆସ୍ଥାନୁ ଉଠିଲ କାମେଶ୍ଵର ମହାପାଳ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ କହେ ବାକ୍ୟ ଅନର୍ଗଳ ।
 ଏ ତୋହର କଥା କହ କେବଣ ବିଧାନ
 କନ୍ୟାର ନିମନ୍ତେ ବର ବରିଅଛୁ ଆନ ।
 ରଜାମାନଙ୍କୁ କିପାଇଁ ଆଣିଲୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ
 ଶୁଣି ବିରସ ହୋଇଲ ମାନଚଢ଼ବର୍ତ୍ତୀ ।
 ଜୋକ ମୁଖରେ ଯେସନେ ପଡ଼ଇ ଲବଣ
 ସୂର୍ଯ୍ୟମୁଖେ ଯେସନେକ କୁମୁଦ ମିଳନ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲ କହିଲୁ କି ଜାଣି
 ପଣ୍ଡିତେ ଯେବେ ଉଦୟ ହେବେ ଦିନମଣି ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜା ବରିଲ ମୁଁ ଦୁହିତା ନିମନ୍ତେ
 ଉଠୁକଲ ଏ ଦୁଃସଦ୍ କଥା ହୋ କେମନ୍ତେ
 ପୁଣି ପୁଣି ବୋଲେ କାମେଶ୍ଵର ନରପତି
 କନ୍ୟାକୁ ତୋହର ଆଣ ବୁଝିବା ସଙ୍ଗତି ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲ ଆଶୁଛୁ କୁମାର
 ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ଆଜ୍ଞାଦେଲ ଆହେ ଦଣ୍ଡିଆଣ
 କାମେଶ୍ଵର ରାଜା ଯାଇ ସଭାରେ ବସିଲେ
 ଏସବେଲେ ନାରଦ ସେଠାରେ ମିଳିଲେ ।

ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଲକ୍ଷେକ ନୃପତି
 ଦ୍ଵାରକାସୁରୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆସି ତ ନାହାନ୍ତି ।
 ତତ୍ତ୍ଵ ନ ଥିଲେ ନିର୍ମଳ ତାହାରେ କି ନିଶି
 କୁମ୍ଭେ ସେ ତାହା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚରଣେ ଏକା ଶଶୀ
 ଏହା ଶୁଣିଣ ବୋଇଲେ ଭୂପାଳ ନୃପତି
 ଏ ଅଳକ୍ଷଣ ଦେଖିଲେ କାହିଁ ବ୍ରହ୍ମଧତ ।
 ନିଦ୍ରାସ୍ଥ ବୁଲଇ ନୃତ୍ୟକରି ବ୍ରହ୍ମବୀର
 ଶରେ ଦୁଷ୍ଟତା ହେଲଣି ତେଣେ ସେ କୁମାରୀ
 ଅବଦୁତେ କୁମରେକ ପଣିଲ ତା ମେତେ
 ତାହାକୁ ବେଢ଼ି ଅଛନ୍ତି ସୈନ୍ୟ ଅଭଗାଡ଼େ
 କୁମର ତୁଲେ କୁମାରୀ ବହୁତ ପୀରତ
 କୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ବିଅର୍ଥେ ଆଣିଲେ ନିମନ୍ତ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ପୁରକୁ ବିଜେକରି ଯାଅ
 ଯାବତ କାଳକୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଲଜ୍ଜା ପାଅ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଦନରୁ ଏ ବଚନ ଶୁଣି
 ରଜା ଏ ଉଠିଲେ ହସ୍ତେ ଖଡ୍ଗଗଳ୍ପ ଦେନ ।
 ଏଡ଼େକ ଦର୍ପ କାହାର ହେଲ ମଧ୍ୟସ୍ତର୍ଗେ
 କନ୍ୟା ଦେନ ଏଥୁ ଯିବ କେବଣିହିଁ ବାଗେ
 ରଜାମାନଙ୍କର ଶୁଣି ଉଚ୍ଚବାଚ ବାଣୀ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ହକାରିଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ ରୁଡ଼ାମଣି ।
 ବାବୁ ମେଡ଼ର ବାରତା କହ ସହଦେବ
 କେତୁ ସେ ପୁଣି ଅଟଇ କହ ତାର ଭବ ।
 ସହଦେବ କହେ ଧର୍ମ କର୍ମ ସମ୍ପାଦନେ
 ସ ବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ଶ୍ରୋ ଧର୍ମରାଜନେ ।
 ଶତ୍ରୁ ଚରିତ ଏହୁ ବଡ଼ ବିଚକ୍ଷଣ
 ମେଡ଼ ମଧ୍ୟେ ପଣିବାକୁ ଆନ କେ ଭୀଷଣ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାଳ ଜାମ୍ବବନ୍ଧର ନନ୍ଦନ
 ତାହାର ନାମ ଅଟଇ ସାରବର ଶାମ୍ଭୁ ।
 ତା ବିନୁ ମେଡ଼େ ଯିବାକୁ କେ ଅଟେ ସମ୍ଭବ
 ନାରଦ ମୁନି ଉଆଇ ଅଛନ୍ତି ଏମନ୍ତ ।
 ଲକ୍ଷେ ଶାଠିଏ ସହସ୍ର ଅଣୀଏ ନନ୍ଦନ
 ଶାମ୍ଭୁକୁମର ଏଥକୁ କଲ ଆଗମନ ।
 ଆଶିଷ୍ଟ ଏଥେ ନାରଦ ବଢ଼ାଇ ସରଗେ
 ମନଗୋବିନ୍ଦ ନୃପତି କମ୍ପ ଅଛି ରାଗେ ।
 ଆନର କୃତ୍ୟ ନୁହଇ ନାରଦ ଉଆଣ
 କୃଷ୍ଣର ପୁତ୍ର ବିନା କେ ଆନ ଭୁଞ୍ଜେ ଜାଣ ।

ସହଦେବଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ ହସିଲେ ମନେ ମନେ ଶୁଣି ।
 ରଜାମାନେ ଯିବେ ଏଥୁ ଲଜ୍ଜାଭର ହୋଇ
 ବହୁଦଳ ଉତ୍ସବ ଏଥୁରୁ ଗୋସାଇଁ ।
 ସହଦେବ ବୋଲେ ଏଥୁ ଉତ୍ସବ ଗୋଲ
 ଅବଶ୍ୟ ନୃପତିଗଣ କଟବେଟି ଶ୍ରେକ ।
 ସଭାରେ ନାରଦ ଯହୁଁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କହିଲେ
 ଶୁଣି ସବ ନରପତି ମହାକୋପ କଲେ ।
 ସମସ୍ତ ଦେଶ ରଜା ଏ ବେଶ ହୋଇ ଆସି
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରଜା ଆଗେ ବଚନ ସମ୍ଭାଷି ।
 ଏ ତୋହର ଚରିତ ହୋ କେବଣ ପ୍ରକାର
 କନ୍ୟାହିଁ ପରେ ଦୁଷ୍ଟତା ହେଲଣି ତୋହର ।
 ସଭାରେ ତଥ୍ୟ କହିଲେ ସେ ନାରଦ ମୁନି
 ଏ କଥା ବିଚାରି ମନେ ବୁଝି ନୃପମଣି ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ସାମାନ୍ୟ ଏ ବୁଝି
 ଯାହାର ନାମେ କମ୍ପଇ ଭୟେ ଜନ୍ମଭୟା ।
 ଏ ଭୁବନେ ପଣିବାକୁ କାହାର ଭରସା
 ଯମ ଭୁବନକୁ କେହି ବଳାଏ କି ଆଶା ।
 ଆଜିର ମଧ୍ୟେ ସଭାକୁ ଆଣିବି କୁମାରୀ
 ଏବେ ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନେ ଥାଅ ବିଜେକରି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ବଚନେ ଗଲେ ସର୍ବସ୍ଵୟେ
 ସେ ଯାହାର ସ୍ଥାନେ ଯାଇ କଲେକ ବିଜୟେ
 ସ୍ଥାନ ଭେଜନାହିଁ ନିୟା ସାରିଲେ ନୃପତି
 ଆତମନ ସାରି ଦବ୍ୟବେଶରେ ବସନ୍ତି ।
 ସେଠାରୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ତଳଗଲେ ବେଗେ
 ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ କୁରୁପତି ଆଗେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ ବୋଲନ୍ତି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ଶୁଣି
 ଶୁଣୁ ଦ୍ରୋଣ ଭୂଶ୍ରୀବୀ ବିଜେ କଲେ ଯାଇ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଗନ୍ଧାଦେବୀ ସୁତ
 ଏ ସ୍ଵପ୍ନମ୍ଭର ଚରିତ ହୋଇଲ କେମନ୍ତ ।
 ଦେଖି ନାହୁଁ ଆମ୍ଭେ କେବେ ଏଡ଼େ ବିଡ଼ମ୍ଭନ
 ଏଡ଼େ ବଡ଼କାର୍ଯ୍ୟ ଗୋଟା ହେଲ ଅକାରଣ ।
 କେମନ୍ତେ କୁମାରୀ ପୁରେ ଗଲ ଏକେଶ୍ଵରେ
 ରଥ ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ତାର ନାହିଁ ସଙ୍ଗତରେ ।
 ସହଦେବ କେଉଁପରି ନ ଜାଣେ ଏ ବାଣୀ
 ଶକୁନ ଛାଡ଼ି ନୋହିଲ ମନ୍ତ୍ରୀ ରୁଡ଼ାମଣି ।

ଦୁହିତ ହୋଇଲ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ରାଜା
 ନିନ୍ଦିତାପୁରକୁ ହେଲ ଆମ୍ଭ କୁଳେ ଲଜ୍ଜା ।
 ଯୋଦ୍ଧା ଏ ତ ନ ଉତ୍କଳ ମନ୍ଦୀ ଏ କହନ୍ତି
 ସଭାରେ ଗୋଲ ହୋଇବ ବଢ଼ିବ ଅଖ୍ୟାତ
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେ ତୁ ତୁନି ହୋଇଲୁ କି ଅର୍ଥେ
 ଭୁତ ଭବିଷ୍ୟତ କଥା ଦିଶଇ ତ ତୋତେ ।
 ସହଦେବ ବୋଲେ ଦେବ ସାବଧାନେ ଶୁଣ
 ନାଶକାଳେ ବିପତ୍ତିର ବୁଦ୍ଧି ହୁଏ ଜାଣ ।
 ନିଷ୍ଠୁରଙ୍କ ରାଜା ଏ ତ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଦୁହିତା ଶୁଣେ ଦୁହିତ ହୋଇଲ ଏ ଏଥୁ ।
 ନାରଦ ମୁନି କହଲେ ବିରୁଦ କରିବା
 ଯଦୁବଂଶରୁ ଗୋଟିଏ ଆଣି କନ୍ୟା ଦେବା ।
 ଅବିଶ୍ୱାସ ଧଇଲେକ ରାଜା ତାହା ଶୁଣି
 ମୋର ସାନଭାଇକୁ ସେ ଦେଇଛି ବହେଣୀ
 ମୁଁ ତାହାର ପାଦ ପଶାଳିବି କି ଲେଉଟି
 ସାବଧାନକୁଳକୁ ନିନ୍ଦା କଲେ ଧାର୍ଯ୍ୟସ୍ତୁତି ।
 ସେଠାବରୁ ଉତ୍କଳ ବିପତ୍ତିର କୃତ୍ୟ
 ନାରଦ ଏଥେ ପାଇଲେ ଲଜ୍ଜାହିଁ ବହୁତ ।
 ଅନ୍ତରାକ୍ଷ ମାର୍ଗେ ଗଲେ ସେ ମୁନି ଉତ୍କଳ
 ରାମକୃଷ୍ଣ ନ ଜାଣନ୍ତି ଆଣିଲେ ତ ଶାମ୍ଭୁ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆହେ ଶୁଷ୍କ ଦ୍ରୋଣ
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକ ହରିଲ ଶାମ୍ଭୁ ଯେବେ ଜାଣ ।
 ସେ କନ୍ୟା କୁମର ପାଇ ଭଜିଲଣି ଶାନ୍ତି
 କୁମାରକୁ ବରଲ ତ ମନେ ନାହିଁ ଶ୍ରୀତ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଇଲକ ହୋଇଲ ଅନର୍ଥ
 ଆହୋ ସହଦେବ ତୁମ୍ଭେ ଯାଅ ଯା ତୁରିତ ।
 ଶାମ୍ଭୁକୁ ବୋଲିବ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ଶୁଦ୍ଧଦେଉ
 ସ୍ୱପ୍ନମୟ ପ୍ରାଣେ ସେହି ବେଶ ହୋଇ ଯାଉ
 ରାଜାମାନଙ୍କୁ ସେ ପଛେ ନ ବରୁ କୁମାରୀ
 ସେ ଶାମ୍ଭୁକୁମର ନେଉ ସ୍ୱପ୍ନମୟ ହରି ।
 ରାଜାମାନେଟି ସମସ୍ତେ ପାଇଲେ ବାରତା
 ଏହି ଶ୍ରେୟକଥା ସବୁଠାରୁ ବଳବନ୍ତା ।
 ଶ୍ରେୟ ଧରି ମାର ବୋଲି ଶୁଭଲଣି ଧନ
 ଏକ କୁମରକୁ ଏକଲକ୍ଷ ନୃପମଣି ।
 ଶୁଣି ବରକୁଳ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଦୁଲ୍ଲଭୀ
 ବେନି ନେତ୍ର ଝୁରୁରେ ହୋଇ ବହେ ପାଣି

ଧୂତାରୁ ମୁକୁତା ଝୁଡ଼ିପଡ଼େ କି ଭୁତକେ
 ପଡ଼ିଲ ବାଳକୁମର ପାଦ ଧରି ତଳେ ।
 ହେ ନାଥ ତୁମ୍ଭକୁ ମୁହିଁ କରେ ନିଉତ୍ତଳ
 ଅଳପ କଥା ତ ହେଲ ବହୁତର ଭଳି ।
 କେବଣ ଭୁବନୁ ନାଥ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ
 କାନ୍ଦାର ନନ୍ଦନ ନାଥ ମୋତେ ନ କହିଲୁ ।
 ଆଶା ପାଇଣ ନିରାଶ ହେ କଳହସ୍ତ୍ରୀୟା
 ମୁହିଁ ତୋହର ଆପଦ ଧେନିଯାଇ ନାହା ।
 ବିମାନରେ ବସ ନାଥ ଯିବା ଅପସରି
 ଅନ୍ତରାକ୍ଷେ ଯିବା ପୁଣି ମେଡ଼ ଗୁଡ଼ିକରି ।
 କୁମର ବୋଇଲ ସଖି ନ ବୋଲ ଏ ବାଣୀ
 ଶରୀର କମ୍ପିଇ ମୋର ତୋହ କଥା ଶୁଣି ।
 ଅଟନ୍ତି ଏ ଗଜଯୁଥ ସବୁ ଦଣ୍ଡିଧାରୀ
 ଏହାଙ୍କ ଉପରେ ମୁହିଁ ବିଦମ କେଶରୀ ।
 କହୁଁ କହୁଁ କୁପିତ ସେ ବାସୁଦେବ ଧୂତ
 ରାଜାମାନଙ୍କର କୋପ ବଢ଼ିଲ ବହୁତ ।
 ସ୍ୱସ୍ତ୍ରକେ ସାୟକ ହସ୍ତେ ଖଡ଼ଗର ଫଳା
 ମେଡ଼ରୁ ବାହାର ହେଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ବଳା ।
 ଦେଶ ଦେଶ ଶ୍ରେୟକୁ ହେ ବୋଲନ୍ତି ସେସବୁ
 ସାମାନ୍ୟ ଜନର ଏହୁ ନୁହଇ ତନୟ ।
 କେବଣ ଦିଗପାଳର ଅଟଇ ଏ ବଳା
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟସ୍ତରେ ନୁହଇ ଏ ମାନବର କଳା ।
 ରାଜା ଏ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ହୋଇଲୁଣି ବନ୍ଧ
 ଏ କନ୍ୟାପାଇଁ ସମସ୍ତେ ହେଉଥାଉଁ ଧନ୍ଦ ।
 ପଣ୍ଡିତ ରାଜାମାନେ ସେ ଗଲେ ଅପସରି
 ଧାଇଁଲେକ ଦୁଷ୍ଟରାଜାମାନେ ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ।
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ଦେବ ଦାନବ ମାନବ ନାହିଁ ତାର ଶ୍ରୀତ ।
 ବିଷ୍ଣୁ କଳାରେ ଯେ ଜାଣ ଜାତ ଦେବଲୋକ
 ତାହାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଦୃଢ଼ ଅଟେ ଦୃଢ଼ବାକ୍ୟ ।
 ବିଷ୍ଣୁର ତେଜେ ଶଙ୍କିଲେ ସ୍ୱର୍ଗେ ଦେବଗଣ
 ବିଷ୍ଣୁ ସୁସ ଜାଣିପାରି ସେ ସଭାର ଜନ ।
 ଅସୁର କୁଳରେ ଜାତ ଯେତେ ଦଣ୍ଡିଧାରୀ
 ସେମାନେ ଅଟନ୍ତି ଜାଣ ବିଷ୍ଣୁର ବଜରି ।
 ସେମାନେ ରହିଣ କଲେ ସମରକୁ ଲଜ୍ଜା
 ବିଷ୍ଣୁ ହାତେ ମରିବାକୁ କରିଥାନ୍ତି ବାଣୀ ।

ଶିଳ୍ପ ଜନେ ବରଷା ସେ ଚନ୍ଦ୍ରର ନିମନ୍ତେ
 ବସ୍ତ୍ର ନନ୍ଦନକୁ ଆମେ ମାଲକୁ ଯୁକ୍ତେ ।
 ସମସ୍ତ ଜନ ଦେଖିଲେ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ହେ
 ସହଦେବ ଶୁଣୁକୁ ଯେ କହିଲେ ବନେ ।
 ଶ୍ରେ ଶ୍ରୀମି ତୋହର ଆଜ୍ଞା ଦେନ ମୁହିଁ ଗଲି
 ଦୁଃଖାସନ ଡରେ ତହିଁ ପଣି ନ ପାରିଲି ।
 ଶଶମାସ ଉପୁଜିଲ କହୁତର ଗୋଳ
 ଲକ୍ଷେକ ରଜା ମିଳିଣ କଲେକ ଚହଳ ।
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ଦୁହେଁ ତହିଁ ଗଲେ ପୁଣି ଉଠି
 ଆସ୍ଥାନରେ ବଜେ କବିଅଛି ଧାର୍ତ୍ତବିଷ୍ଣୁ ।
 ଶୁଷ୍ଟ ବୋଇଲେ ସେ କଥା ନ ପାରିଲୁ ଜାଣି
 ଯାବତ କାଳକୁ କଥା ରହିଲ ଧରଣୀ ।
 ଶୁଣିଣ ସେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କୋପେଣ ପ୍ରଚଣ୍ଡ
 ଆଜ୍ଞରେ ଶ୍ରେୟ ତୋହର କାଟିବଇଁ ମୁଣ୍ଡ ।
 ଯେବେ ପରିତ୍ୟାଜ ଆସେ ତୋପାଇଁ ବାସବ
 ହେଁ ଲୋକ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ତୋତେ ଆଜି କେ ରଖିବ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦର ମନ ଦେଖି ରଜାଗଣ
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ଭୁବିଶ୍ରବା ଶଲ୍ଲ ଗର କର୍ଣ୍ଣ ।
 ରଥ ଆଗେଣ୍ଡା ରହିଲେ ଆସି ସବରଥୀ
 ପାରିଦଣ୍ଡ ରଜାମାନେ ଚଢ଼ି ମଉଡ଼ପ୍ରୀ ।
 ପଞ୍ଚାଶକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ଯେ ରଥ ଗଜ ଭୁଲେ
 ଆଗୁଆଣି ଥାଟ ଗଲେ ଦୁଃଖାସନ ମେଲେ ।
 ସଂଗ୍ରାମ ଯେ ଗୁରୁତର ନୁହଇ ଗୋଚର
 ତେର ସହସ୍ର ନୃପତି ଦେନ ସଙ୍ଗତର ।
 ମେଡ଼କୁ ବେଢ଼ିଲେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଅଷ୍ଟୋଦ୍ଧଣୀ
 ଏକା କୁମର ଅଛଇ ଶତ୍ରୁଗଫଳା ଦେନ ।
 ନାରଦ ଯେ ବଜେକଲେ ସଂଗ୍ରାମର ସ୍ଥାନେ
 ଲଗୁ ଲଗୁ ବୋଲି ମୁନି ନାରୁଛନ୍ତି ଶୂନ୍ୟେ ।
 ଆରେ ଆରେ ସୈନ୍ୟମାନେ ଆସ ବେଗହୋଇ
 କଉତୁକ ସଂଗ୍ରାମ ଏ ଚନ୍ଦ୍ରାବଣ ପାଇଁ ।
 ଲଗୁ ଲଗୁ ବୋଲି କଲେ ନାଟ ଯେ ଗୋଟାଏ
 କଳି ଧୋକଡ଼ୁ ଧୂଳି ବୁଣିଲେ ମୁଠାଏ ।
 ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦନର ରସ କଉତୁକ କଥା
 କହିବାକୁ ନାହିଁ କେହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ।
 ଦୁଃସହ ସଂଗ୍ରାମରେ ଯେ ପିଟିଲକ ଶାମ୍ବ
 ପଞ୍ଚାଶକୋଟି ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ଆଗେ କରେ ଗର୍ବ ।

ଅସିପସ ଗୋଟାଏ ସେ କରେ ଅଛି ଧର
 ଧାଇଁ ସମର ଯେସନେ କରଇ କେଶବ ।
 ଶସି ପୁଙ୍କ ଶସ୍ତ୍ରମାନ ସମସ୍ତ ହେଦଇ
 ଗଜ ଅଶ୍ବ ସହିତରେ ବେନିଶଣ୍ଡ ହୋଇ ।
 ବଜ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଦେନି ହେଦେ ସେହି ବଜ୍ରସୁହା
 ଏକା କୁମର କାହାକୁ ନ କରେ ଗଣନା ।
 ପାଦେ ଯାଇ ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ରଣ ସେ କରଇ
 ବିବିଧ ଗତିରେ ଶସ୍ତ୍ରମାନକୁ ବଞ୍ଚାଇ ।
 ସଂଗ୍ରାମ କରଇ ଏକା କୃଷ୍ଣରନନ୍ଦନ
 ଦୂରେ ଥାଇ ଦେଖଇ ତା ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଗତି ଦେଖି ବିରୁରଇ ସୁଭଦ୍ରାର ପତି
 ତ ଅଟଇ କୁମର ଶାମ୍ବ ପାଦଗତି ।
 ଶ୍ରୀମ ଅର୍ଜୁନ ନକୁଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ସହଦେବ
 କହନ୍ତି ତହିଁ ଅଛନ୍ତି ସୁଧୂଷିର ଦେବ ।
 ଜାମ୍ବବନ୍ତର ନନ୍ଦନ ସେ ଶାମ୍ବ କୁମର
 ଧର୍ମ ବୋଇଲେ ଯେମନ୍ତେ ପାର ରକ୍ଷାକର ।
 ଦେଖନ୍ତି କୁମର ଖେଳେ ସିଂହଗତି ଜାଣି
 ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ସମର ଦେଖି ଠିଆଠାଣି ।
 ଏକ ପ୍ରହାରକେ ଦଶବିଂଶ ସେ ମାରଇ
 ରଣେ କଉରବଙ୍କୁ ସେ ତଳେ ନ ଡରଇ ।
 ଏକଲକ୍ଷ ରଥ ଦୁଇଲକ୍ଷ ଯେ ପଦାତି
 ପଡ଼ିଲେଣି ରଣେ ଆଉ ଗଣନା ନ ଯାନ୍ତି ।
 ରକତରେ କରଦନ ହେଲ ମହାତଳ
 ମହାନାଦେ ଗର୍ଜଇ ଯେ କୁମର ଶାମ୍ବଳ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ସୈନ୍ୟ ହରାଇଲି
 କେବଟ ରଜାର ପୁଅ ଜାଣି ନ ପାରିଲି ।
 ଅଦଭୁତେ ଅଇଲ ସେ ନ କହିଲ କଥା
 ଏହାର ପିତା ଅଟନ୍ତି କେବଣ ଦେବତା ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ସନ୍ତାପ ଦେଖି ଦୁଃଖାସନ
 ପାରିଦଣ୍ଡ ସମଦଣ୍ଡ ଦେନ ରଜାମାନ ।
 ବୋଇଲ ଏକାକେ ଧୂଂସ କଲ ମୋର ଥାଟ
 ଲକ୍ଷେ ରଜା ମୁଖେ କାଳି ଲଗାଇଲ ଦୁଷ୍ଟ ।
 ପୁଣି ଆଜ୍ଞାଦେଲ ରଜା ମାର ବେଗେ ଯାଇ
 ମଉନାଗ ଜାଣି ଧର ନ ପାରିଲେ କେହି ।
 କୋପେ ଦୁଃଖାସନ ଗଦାବର ପ୍ରହାରଇ
 ବିବିଧ ଗତିରେ ଶାମ୍ବ ସମସ୍ତ ବଞ୍ଚାଇ ।

ଶାମ୍ଭୁକୂମର ଶରୀର ଜଣି ବଜ୍ର ସିନା
 ଚଉଷଠି ଶର ଗଦା ଅଙ୍ଗେ ହେଲ ରୁନା ।
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହୋଇଲ ଯେ ଗାନ୍ଧାରୀର ବାଳ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ନୟନ ତା ତେଜ ଅନଗଳ ।
 ବେଗେ ଚଢ଼ି ଧାଇଁଗଲ ଦୁଃଶାସନ ମଞ୍ଜୁ
 ବିହମ ଗତିରେ ଯାଇଁ ଧଇଲ ତା ବାଳ ।
 ଜୟ ଜୟ ଶବଦ ଯେ ଶୁଭଲକ ବାଣୀ
 ସୁଧୂଷିଦେବ ବିରସ ହେଲେ ମନେ ଗୁଣି ।
 ଅର୍ଜୁନ କହିଲ ଦେବ ପଡ଼ିଲ ପ୍ରମାଦ
 ନ ପୁଣ କରନ୍ତି ଦୁଷ୍ଟେ ଶାମ୍ଭୁ ଶିରଶ୍ଚେଦ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଛମ୍ପୁରେ କହିଲ ବାରତ ।
 ରୋରକୁ ବାନ୍ଧିଲେ ଦୁଃଶାସନ ମହାରଥା ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଇଲେ ରେ ନିଅ ଶମଶାନେ
 ଶିରଶ୍ଚେଦ କର ନେଇ ଦେଖନ୍ତୁ ରାଜନେ ।
 ରାଜାର ବଚନେ ସେହୁ ଦୁଷ୍ଟ ଦୁଃଶାସନ
 କୁମରମଣିକ କଲେ ଦୃଢ଼ରେ ବନ୍ଧନ ।
 ସୁଧୂଷି ବୋଇଲେ ଶ୍ଯମ ଅର୍ଜୁନକୁ ରାଜ
 ଶାମ୍ଭୁକୂମରକୁ ରକ୍ଷାକର ତୁମ୍ଭେ ଯାଇ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଦେବ ଦୁଃଶାସନ ମନ୍ଦ
 ଶ୍ଯମସେନ ଠାକୁରଙ୍କ ତୁଲେ ହେବ ହସ୍ତ ।
 ଆଜ୍ଞାପାଇ ଚଳିଗଲେ ପାର୍ଥିବ ମାରୁତ
 ଶୁଣାନ ଭୂମିରେ ଯାଇ ପଶିଲେ ଚଢ଼ିତ ।
 ଶାମ୍ଭୁକୂମରକୁ ସେହି ଶୁଣାନେ ବସାଇ
 ଦୁର୍ଜୟ ଅଛଇ ହସ୍ତେ ଖଡ଼ଗ ଉଞ୍ଚାଇ ।
 ସୁମର ଚକ୍ରର ତୋର ଇଷ୍ଟ ଯେ ଦେବତା
 ସୁମର ଚକ୍ରର ତୋର ଯେହୁ ପିତାମାତା ।
 ଖଡ଼ଗ ଉଞ୍ଚାଇ ସେହି ମାରିବା ସମୟେ
 କୋଳକରି ଧନଞ୍ଜୟ ଧଇଲ ହୃଦୟେ ।
 ଭୁଜମଧ୍ୟେ ଭିଡ଼ି ତାକୁ ହୃଦରେ ଲଗାଇ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଶ୍ଯମ ପ୍ରବେଶିଲ ଯାଇ ।
 ଦୁର୍ଜୟ ବୋଇଲ ତୁ ହୋ କପାଇଁ ମାରୁତ
 ଧାଇଁଅଛୁ ନ ଜାଣୁ ଏ ଦୁଷ୍ଟର ପ୍ରକୃତି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲ ଛାଡ଼ି ନ କର ରେ ଗୋଲ
 ଜୟବଞ୍ଚର ନୟନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ବାଳ ।
 ଆମ୍ଭର ଆଗରେ ତୁମ୍ଭେ ଦେବ କି ରେ ଶାସ୍ତି
 ବୁଝିବା ନା କଥା ଥାଉ କିଛିକାଳ ବଞ୍ଚି ।

ଦୁର୍ଜୟ ବୋଇଲ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଜାରଜାତ
 ତୁମ୍ଭ ପର ବୁଝିଲ କି ସମସ୍ତ ଜଗତ ।
 ଗୋଲକୃଣ୍ଡା ଜାରଜାତ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରକୃତି
 ତୁମ୍ଭ ପର ନୁହଇ ତ ଆମ୍ଭ ଦଂଶ ଶକ୍ତି ।
 ଏଡ଼େ ଦୋଷୀକୁ କପାଇଁ ନ ମାରିବୁ ରଣେ
 ଲଜ ବୁଝୁଥା କହ ତୁମ୍ଭେ କି କାରଣେ ।
 ତୁମ୍ଭର ବୋଲେ କି ଏହି ରୋର ରକ୍ଷାପାଇ
 ରଜା ଶୁଭପଣେ କି ରେ ଏସନକ କହି ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ପେଲିଦେଲ ଯହୁଁ ଦୁଃଶାସନ
 ତାକୁ ଯାଇ ଆବୋରିଲ ପବନନନ୍ଦନ ।
 ଶ୍ଯମହାବୁକା ଦିଅନ୍ତେ ଗାନ୍ଧାରୀର ବଳା
 ଭୂମିର ଉପରେ ପଡ଼ି ଅସାଷ୍ଟମ ହେଲ ।
 ଶ୍ଯମକୁ ପିଟିଲ ଉଠି ପୁଣି ଗଦା ନେଇ
 ରହ ରହ ବୋଲି ତାକୁ ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଇ ।
 ପାତିଲକ ଶ୍ଯମସେନ ତାର ବାମଅଙ୍ଗ
 ପଡ଼ିଣ ସେ ଗଦାବର ହୋଇଲକ ଭଙ୍ଗ ।
 ଦୁର୍ଜୟ କହିଲ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଅଗ୍ରତେ
 ପାଣ୍ଡବେ ଧଇଲେ ସେହି ରୋରକୁ ମାରନ୍ତେ
 ଶ୍ଯମ ଦୁଃଶାସନ ତହିଁ ହେଲେ ବୋଲିବୋଲି
 ନିରନ୍ତର ଦୁହିଙ୍କର ଲଗଇ ତ କଳି ।
 ଶୁଣିଣ ମାନଗୋବିନ୍ଦ କୋପଭର ହୋଇ
 ରାଗେ ଉଠିଲ ସେ ଗଦାବରକୁ ବୁଲଇ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଶ୍ଯମ ଦ୍ରୋଣ ଏଥେ ହୋଇଥାଅ ଯାଣି
 ମୋର ଶତ୍ରୁକୁ ପାଣ୍ଡବେ କପାଁ ଗଲେ ରଖି ।
 ଯାହାରେ ଦୁଷ୍ଟ ମୋତେ କଲେ ଲକ୍ଷେରଜା
 ଏ ପଥ ରାଜ୍ୟରେ ମୁହିଁ ପାଇଲାଇଁ ଲକ୍ଷା ।
 ପଥଅପୁତ ମାଇଲ ପୁଣି ମୋର ସୈନ୍ୟ
 ତାହାକୁ ରଖୁଅଛନ୍ତି ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ରତିରୋର ମୁଣ୍ଡ ଏବେ କାଟିବି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
 କେ ରକ୍ଷା କରିବ ଆଜି ଭୁବନ ଯେ ଲେକ୍ୟେ
 କହୁଁ କହୁଁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତହୁଁ ଅତି ରାଗେ
 ଖଡ଼ଗ ବୁଲଇ ଉଠେ ଆସ୍ଥାନରୁ ବେଗେ ।
 ସୁଧୂଷି ବୋଇଲେ ଆରେ ବାବୁ ରହ ରହ
 ବିରୁର ବୁଝିବା ତାହା ଆଜକ ତୁ ସହ ।
 କାହାର ନୟନ ସେହୁ କାହାକୋଳେ ଜାତ
 ଏକା ଜଣେ ମାଇଲ ସେ ତାର ପୁରୁଷାର୍ଥ ।

ଯାବତ ଜୀବନ ହେଲୁ କଳଙ୍କ ତ ବଂଶ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଅମାତ୍ୟ କପାଳ ଯିବେ କହ ନାଶ ।
 ଶୁଣ ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ କୁରୁସାହି
 ସୁଧୂଷ୍ଣ ଯାହା ବୋଇଲେ ସ୍ବରୂପ ଅଟଇ ।
 ଏ ଯେବେ ବୋଲୁଅଛନ୍ତି ନ ମାର ଏହାକୁ
 ବଢ଼ିଲେ ପୁଣି ପ୍ରାୟେ ଲଗୁଛି ଆମକୁ ।
 ନ ଜାଣି ମାଇଲେ ହସ୍ତ ଅଛଇ ବହୁତ
 କହୁଛୁ ନାଶ ନ କର ତୁମ୍ଭେ କୁରୁନାଥ ।
 ଜଗିଆ କରି ରଖିବ ନିଆଳ ପିନ୍ଧାଇ
 ବୁଝିବାନା ହାନିଲୁ ଏଥିରେ କି ହୋଇ ।
 ଶୁଣ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ବାକ୍ୟ ଗାନ୍ଧାରୀ ନନ୍ଦନ
 ବେନି ଗୋଡ଼ରେ ନିଆଳ ଲଗାଇ ବହନ ।
 ସହସ୍ରେକ ରଥୀ ନେଇ ଚଢ଼ି ଜଗାଇଲୁ
 ବନ୍ଧେ ସହସ୍ର ରାଉତ ଜଗିବେ ବୋଇଲ ।
 ସୁଧୂଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ପାଶେ ଥାଉ ଏ ନନ୍ଦନ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅଗ୍ରତରେ କହେ ଦୁଃଶାସନ ।
 ସ୍ବାମି ଚୋରକୁ ଆଣିଲୁ ନିଆଳ ତା ବାନ୍ଧି
 ସୁଧୂଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭ ପାଶେ ଥାଉ ବନ୍ଧି
 ଶକୁନି ବୋଇଲୁ ଥାଉ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ତହିଁ
 ପଲାଇଲେ ଶ୍ରୀମାର୍ଜୁନ ପାଲଟି ଏ ଦୁଇ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲୁ କେମନ୍ତ ବେଣର
 ଯେ ରଖିବ ମୁହିଁ ମୁଣ୍ଡ କାଟିବ ତାହାର ।
 ସେ ପାଣ୍ଡବ ହୋଇଲେଟି ଯଦି ତାର ସାହା
 ଜାଣିବା ରକ୍ଷା କେମନ୍ତେ କରିବେଟି ତାହା
 ମୋହର ବଇର ଯେହୁ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହିତ
 ଆହେ ଶୁଣ ଦ୍ରୋଣ ତୁମ୍ଭେ ବୁଝୁଛ କେମନ୍ତ
 ଏହା ଶୁଣିଣ ବୋଇଲେ ଗଙ୍ଗାର ତନୟ
 ବେଳକେ ବୁଝି କହିଲେ ଯାହା ଧର୍ମରାୟ ।
 ଶୁଣି ମାନଗୋବିନ୍ଦର ତୋଷ ହେଲୁ ମନ
 ଶାନ୍ତିଶିଖେ ଘେନିଲୁ ସେ ଶୁଷ୍କଙ୍କ ବଚନ ।
 ସୁଧୂଷ୍ଣ ଦେବ ସଙ୍ଗରେ ଘେନି ରୁଣୁଭାଇ
 ଜଣି ବସିଲେ ରାସରେ ସୁଧା ତୃଷା ନାହିଁ ।
 କୁମର ପାଦେନିଆଳ ଅଛି ଦୁଇଗୋଟି
 କୋଳରେ ଘେନି ଶୋଇଲେ ଆପଣେ ସୁଧୂଷ୍ଣ
 ଦୁଃଶାସନ ଜଗିଅଛି ଯୋଦ୍ଧା ସଙ୍ଗେ ଘେନି
 ବଳେଧର ମାରବାକୁ ପାଞ୍ଚଇ ଅଙ୍ଗନା ।

ଗଣ୍ଡୀବ ଧନୁ ବାସବ ନନ୍ଦନ ହସ୍ତରେ
 ବାଉନ ବାଉନ ଭାର ଗଦା ଶ୍ରୀମ କରେ ।
 ନକୁଳ ହସ୍ତରେ ନବନିଶିତ ଯେ କୁନ୍ତ
 ହସ୍ତେ ଶତ୍ରୁଗ ଧରିଛି ସମଦେବ ଭ୍ରାତ ।
 ଏହାଙ୍କ ପଛେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଘେନି ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ
 ବେନି ଅଷୋକଶ୍ରୀ ସଙ୍ଗେ ଦ୍ରୁ ପଦନନ୍ଦନ ।
 ନିବନ୍ଧେ ଜଗିଅଛନ୍ତି ଲକ୍ଷେପୁର କରି
 ବଳେ ଧରି ଚୋରକୁ ଯେ ମାରବା ବିଭୂଷି ।
 କାଉଁରୀ କେଶର ରଜା ନାମ କାଶୀପତି
 ମାନଅର୍ଜୁନ ଦେଶର ରଜା ଗଣପତି ।
 ଏତେକ ଘେନିଣ ଶ୍ରୀମଦେନ ତହୁଁ ଯାଇ
 ଦୁଃଶାସନ ଗଲୁ ତହୁଁ ଉଚ୍ଚବାଚ ହୋଇ ।
 ଶ୍ରୀମଦେନ ବୋଇଲୁ ରେ ଶୁଣ ଦୁଃଶାସନ
 ସୋଦରେ କିମ୍ପାଇଆମ୍ଭେ ହେବାଅନ୍ୟୋନ୍ୟ
 କରେ ଗଦାବର ଧରି ଗଲୁ ମହାବଳୀ
 ଶାମକୁମର ଗୋଡ଼ରୁ ଫେଡ଼ିଲୁ ନିଆଳ ।
 ଦୁର୍ଜୟ ଯେ ଦୁଃଶାସନ ଦେଖି ତାହା ଦୁରେ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ମାର ବୋଲି ଶୁଭେ ଉଚ୍ଚସ୍ବରେ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଧାଏଁ ସଙ୍ଗେ ସତାଶୋଇ ଭାଇ
 ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ରଥ ଗଜ ସଜ ହୋଇ ।
 ଶ୍ରୀହସ୍ତରେ ଗଦା ଘେନି ବିଜୟ ପାବନ
 ଦୁଃଶାସନ ଆଗ ମିଳି କରେ ସିଂହଧ୍ବଜ ।
 ଆରେ ଆରେ ବୋଲି ଉଠେ କଉରବ ଉଠି
 ଅର୍ଜୁନ ନକୁଳ ସହଦେବକୁ ଯେ ଭେଟି ।
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ଅଜ ହୋଇ ଅଛଇ ରଜନୀ
 କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ ସମର କଲେ ଶସ୍ତ୍ର ଘେନି ।
 ରଥପରେ ଚଢ଼ି ଶଲ୍ଲ ଶକୁନି ଯେ କର୍ଣ୍ଣ
 ଆବୋରିଲେ ବେଗେ ଯାଇ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ
 କରେ ଧନୁ ଧରି ସେହି ମହାବଳୀ କର୍ଣ୍ଣ
 ନାରାତମାନ ପୁରାଇ ବିଛଇ ବହନ ।
 ଦେଖିଣ ପାଣ୍ଡବମାନେ ହୋଇଲେକ ଆଗ
 କର୍ଣ୍ଣ ଡାକିଲେ ରେ ପୁରୁଷତା ଶୁଭ ବେଗ ।
 ଡାକିଡାକି ସମ୍ପ୍ରଦାଶ ବିଛଇ ରାଧେୟ
 ଅର୍ଜୁନ ଡାକିଲେ ସାକ୍ଷୀ ଆଅ ହେ ଗାଙ୍ଗେୟ
 ପଛେ ଯେ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭେ ଅଖ୍ୟାତ ନଦେବା
 ଏହାଙ୍କର ବାଣ ଆମ୍ଭେ କେତେହେଁ ସହିବା ।

ଦ୍ରୋଣ ବୋଲିଲେ ସହିବ ତୁମ୍ଭେ ପାଳିବୁନି
 ସେମାନେ ତ ସବେ ମୁଖ ତୁମ୍ଭେ ମହାଜ୍ଞାନୀ
 ଏସନ ବୋଲିଲେ ଗୁରୁ ସହି ତ ନ ପାରି
 କହିଣ ବାଣ ବନ୍ଧିଲେ ସେ ଗାଣ୍ଡୀବଧାରୀ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଉପରକୁ କଲେ ନାଗର ଆଧାନ
 ଲଗିଲ ଉଭୟବଳ ସଂଗ୍ରାମ ସମାନ ।
 ଉତ୍ତରେ ସେ କଉରବେ ଦକ୍ଷିଣେ ପାଣ୍ଡବେ
 ମହାଗୋଳ ଶୁଭ୍ରଲଳ ସଂଗ୍ରାମ ସମୁଦ୍ଧେ ।
 ବିଶେଷ ଆନ୍ଧାର ମହାନଶୀଥ ଅଟଇ
 ଗଜମୁଖ କଉରବେ ବଳ ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ ।
 ବୃକୋଦର ମୁରତିକୁ ଦେଖିଲେ ଯେବେଲେ
 କେହି ଆବୋରି ଆଗରେ ରହି ନ ପାରିଲେ
 ନିର୍ଦ୍ଦୟ ପାଣ୍ଡବ ପରାପର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ
 ଶବ ଅଶବ ସେ ପୁଣି କିଛି ନ ଜଣାଇ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦୟ ନିରପେକ୍ଷ ସେ ନିରାକୁଳ ବୁଦ୍ଧି
 ପ୍ରୀତି ଅପ୍ରୀତି ନ ଜାଣେ ଜାଣେ ସବୁଛେଦ
 ସଂଗ୍ରାମେ ପଶିଲ ଯହୁଁ ବୀର ବୃକୋଦର
 ବାଉନ ବାଉନ ଭାର ଗଦା ଦେନ କର ।
 କାଳଦଣ୍ଡ ଦେନ ଦିନେ ଯେହ୍ନେ କାଳଯମ
 ଆଗେ ରହିବାକୁ କେହି ନୋହିଲେ ସକ୍ଷମ
 ତାମ୍ର ଶିରବର ପ୍ରାୟେ ଦିଶଇ ତା କାୟ
 ଦୁଇଚକ୍ଷୁ ଦିଶେ ତାର ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରାୟ ।
 ଡାକଡ଼ାକ ଶବଦରେ ବୃକୋଦର ଉଠି
 ଗଦା ବୁଲଇ ରଜାଙ୍କ ଶିରେ ନେଇ ପିଟି ।
 ଶୁଭ୍ର ଟମକ ବୀରତର ବୀର ତୋଳ
 ସଂଗ୍ରାମ ଦେଖି ଭୀମର ଶରୀର ପ୍ରୟୁଜ୍ଞ ।
 ମାଇଲ ଅନେକ ସୈନ୍ୟବଳ ବୀର ବେଶେ
 ହୃଦୟରେ ରାଗ ଧରିଅଛି ଗତଦୋଷେ ।
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ରଥୀ ଯୋଦ୍ଧା ମହାରଥା
 ସଂଗ୍ରାମ ମଣ୍ଡଳେ କେହି ନୋହିଲେ ଶକତା ।
 ଗୁଣଦୋଷ ଶୁଭକାରୁ ଦେହ ସୋମାଞ୍ଜଲ
 କାହାକୁ ସେ ତାହା ତହୁଁ ବଢ଼ ନ ଦେଖଇ
 ମନ ବଚନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକର୍ମ ତାର ସାର
 ରଣରଙ୍ଗା ତାର ମୁଖେ କେ ମିଳିବ ଶୁଭ ।
 ଯେସନେ କଦଳିବନ ଭାଙ୍ଗେ ବାତସାତେ
 ନାରଖାର ଦିଶିଲେ ସେ ଗଜ ଅଶ୍ବରଥେ ।

କେତେ ରଥୀ ମାରି ବୀର ସବୁ କଲ ବୁନା
 ରଣଗୋଳ କରଇ ଯେ ଭୀମ ମହାମନା ।
 ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ମୁନ ହେ ମନୁ ନ ପୁତ୍ର
 ଶୁଣ ସାବଧାନେ ଭୀମସେନର ସେ ଶବ୍ଦ ।
 ଆରେଆରେ ବୋଲି କୋପେଧାଏ ଭୀମସେନ
 ପଶି ରଣରଙ୍ଗେ ଥାଟ କରଇ ମନୁନ ।
 ବାଉନ ବାଉନ ଭାର ଗଦା ଅଛି ଦେନ
 ଘୋଟିଲ ସେ ବୃକୋଦର କୌରବ ସରନି ।
 କର୍ମ ଲେକ ରଡ଼ି ନାଦବାତେ ଦିଗପାଲେ
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ଶବଦ ଶୁଭେ ଗଗନମଣ୍ଡଳେ ।
 ରଥେ ରଥ ଅଶ୍ବେ ଅଶ୍ବ ଗଜେ ପିଟେ ଗଜ
 ଆଠସହସ୍ର ନ ପୁତ୍ର ଦେନ ମହାରଜ ।
 ଦୁଃଶାସନ ସଙ୍ଗତରେ ତେରସସ୍ତ୍ର ରଥୀ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରେ ଅପ୍ରମିତ ।
 ବାଜଇ କୁ ରୁ ପାଣ୍ଡବ ମଧ୍ୟେ ରଣଗୋଳ
 ସେ ଯାହା ବାହନ ଦେନ ଧାମନ୍ତ୍ର ସକଳ ।
 ମଉହସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ସେ ଅଛୁଣରେ ଦିନ
 ହସ୍ତୀର ଉପରେ ବସି ଶରମାନ ସଜ୍ଜ ।
 କା ହସ୍ତେ ଲଙ୍କିଆ କାହା ହସ୍ତେ କରବାଳ
 ବୁଲନ୍ତେ ଝଟକେ ଯେହ୍ନେ ବଜ୍ରକର ମାଳ ।
 ରଡ଼ି ଶବଦେ କର୍ମନ୍ତ୍ର ସକଳ ଅମର
 ଦଲଦଲ ହୋଇ ପୃଥ୍ବୀ କମ୍ପେ ଧରହର ।
 ଦେଖିଣ ସାନନ୍ଦ ବୀରବର ସେ ପାବନ
 କୁବଳ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଜିଣି ବୁଲେ ଚକ୍ରବେନ ।
 ବାଉନ ବାଉନ ଭାର ଗଦା ଅନ୍ତରାଳେ
 ବୁଲଇ ମାଇଲ ସୈନ୍ୟ ଭୀମସେନ ବେଳେ ।
 ଶାମ୍ଭକୁମର ନିମନ୍ତେ ଯୁଦ୍ଧ ଘୋରତୋର
 ସତାଶୋଇ ଭାର ଦେନ ଦୁଃଶା ଆଗଭର ।
 ଲକ୍ଷେ ସୈନ୍ୟ ଦେନ ଆସେ ରକ୍ଷ ଅଳମୁଖ
 ବ୍ୟାଘ୍ର ବାହନ ଖାଙ୍କର ରୁଷ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବ କେଶ ।
 ବ୍ୟାଘ୍ରଚର୍ମ ପରିଧାନ ଟୋପର କାଢ଼େଟି
 ଦକ୍ଷିଣ କରେ ମୁଷଳ ବାମକରେ ଯନ୍ତ୍ର ।
 ବେନ ଅସୁତ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଦେନ ଦୁଃଶାସନ
 ଭୀମ ସକଳ ସ୍ତରେ କୋପେ ମିଳଇ ବହନ ।
 ଦୁଃଶା ପ୍ରଶଂସା କରଇ ଧନ୍ୟ ଆକ୍ରନ୍ତ
 ବୈର ନିମନ୍ତେ ପାଣ୍ଡବେ ହୋଇଲେ ନିଧନ ।

କହୁଁ କହୁଁ ଦୁଃଖାସନ କୋପରେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳି
 ବନ୍ଧୁ ସମାନ ସେ ଗଦା ତୋଳେ ମହାବଳୀ
 ରେରେକାର କରି ଦୁଃଖାସନ ଉଠେ ଗର୍ଜି
 ଗାନ୍ଧାରୀ ନନ୍ଦନ ଦେଖି ଉଠିଲକ ତେଜ ।
 ସମରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦୁଃଖା କରଇ ସେ ଶ୍ରେଷ୍ଠେ
 ଶ୍ରେମ ରକ୍ତ ଶବ୍ଦେ ସୈନ୍ୟ ଶ୍ରାବ୍ଧି ଦଶଦିଶେ ।
 କୁରୁବଳକୁ ପ୍ରହାର କରଇ ପାବନ
 ଅଳମ୍ବୁଷ ଉଗାଳଇ ବହୁସୈନ୍ୟ ଦେନ ।
 ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଅଳମ୍ବୁଷ କରନ୍ତି ସେ ଗୋଳ
 ଦେଖି ସାନନ୍ଦ ପାଣ୍ଡବକୁଳ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ଗଦାକୁ ପିଟିଲ ନେଇ ରଥର ଉପରେ
 ରଥ ଚକ୍ଷୁ ହେଲ ତାର ସେ ଗଦା ଘାତରେ
 ମହାଘୋର ସଂଗ୍ରାମରେ ମାରୁତି ଅଭୟ
 କନକଶିରି ସମାନ ବିକାଶଇ କାୟ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରର କରଣ ଜଣି ବଦନ ଶୋଭଇ
 ବଳପ୍ରସାଦେ ପୁଣି ଶ୍ୟାମଳେ ଧାମଲ୍ଲ ।
 ଅଳମ୍ବୁଷ ଦେଖି ତେହେ ଧାଏଁ ବୃକୋଦର
 ପବତ ପରାୟ ଦିଶେ ଶରୀର ତାହାର
 ମାରୁତିକ ଦେଖି ଥାଟ ବଳ ରକ୍ଷସର
 ଶତେସ୍ବର କରି ତାକୁ ବେଢ଼ିଲେ ସଭର ।
 ଶତେ ଶତେ ଶର ବେନି ଗଦା ଅଛୁ ହସ୍ତେ
 ଶିରବର ସଦୃଶେ ସେ ଦିଶନ୍ତି ଦୂରନ୍ତେ ।
 ଏକ ପାଣ୍ଡବକୁ ବେଢ଼ି ଗଲେ ସସ୍ତ୍ରଯୋଦ୍ଧୀ
 ସମସ୍ତେ ନାରତ ଧରି ଏକମୁଖେ ବିନ୍ଧି ।
 କକଡ଼ା ମାସରେ ଯେହ୍ନେ କରେ ଜଳବୃଷ୍ଟି
 ଉଡ଼ିପାତ ହେଲ ପ୍ରାୟ ଦିଶେ ନବସୃଷ୍ଟି ।
 ସୈନ୍ୟ ପଳାଇବା ଦେଖି ଶର ଶ୍ରେମସେନ
 ବେଳୁବେଳ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସେ କରି ଧାଏଁ ପୁଣି ।
 ଗଦା ମୁଦୁଗର ଅସିପଦ ଦେନ ପିଟି
 ଆରେରେ ବୋଲି ଅସୁରବଳ ଗଲେ ଘୋଟି
 ଏକା ଶ୍ରେମକୁ ଅସୁତେ ଦେଇ କୁନ୍ତଧର
 ଶ୍ରେମସେନର ଉପରେ କଲେକ ପ୍ରହାର ।
 ଦେଖିଣ ମାରୁତି ଦେଲ ବାମଅଙ୍ଗ ପାତ
 ଶକ୍ତି ଅଙ୍ଗେ ଚୁର ହେଲ କୁନ୍ତ ସେ ଶକତି ।
 ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ଏ ମାରନ୍ତି ବେନି କୁନ୍ତ ଯାତି
 ଉପୁଡ଼ି ପଡ଼ଇ ଅସୁ ଅଙ୍ଗରେ ନ କାଟି ।

ଲେଉଟି ଧାମଲ୍ ସେହି ପାଣ୍ଡବ ସୁଧର
 ଗଦା ପ୍ରହାରଲ ଦୈତ୍ୟ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ଉପର ।
 ଏହା ପ୍ରହାରକୁ କେହି ନ ପାଇଲେ ମେଣ୍ଟି
 ରଥୀଯୋଦ୍ଧାପାଇକେ ସେ ଗଣ୍ଡା ହୋଇ ଉଠି
 ରକତରେ ବିଲେପନ ତାର ସର୍ବ ଅଙ୍ଗ
 ହିରଣ୍ୟ ବିହାରକାଳେ ଯେହ୍ନେ ନରସିଂହ ।
 ଦେବେ ସାସିଲେ କୃତାନ୍ତରୂପ ତାର ଦେଖି
 ପଳାନ୍ତି ରକ୍ଷସେ ଭୟେ ସମର ଉପେକ୍ଷି ।
 ପଳାନ୍ତି ସେ ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ଅସମ୍ଭାଳେ
 ରହି ନ ପାରନ୍ତି ଶ୍ରେମ ଆଗେ ମହାପାଳେ ।
 ପଳାନ୍ତି କେହି ପୁଣି ନ ଶୂନ୍ୟ ଲେଉଟି
 ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇ ଶ୍ରେମସେନ ଯାଏ ପିଟି ।
 ପଳାଇଲେ ସୈନ୍ୟମାନେ ଛୁଇଁଛନ୍ତି ହୋଇ
 ଥାଟ ଉଗ୍ର ଦେଖି ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଉଠଇ ।
 ଜରାସନ୍ଧ ମୂଳେ ଥିଲେ ଯେତେ ମହାଯୋଦ୍ଧୀ
 ଆରେରେ ବୋଲି ଆକର୍ଷି ଶରଧନ ବିନ୍ଧି ।
 ଜରାସନ୍ଧ ନୃପତିକୁ ଦେଖି ଶରପାଥୀ
 ହାବୋଡ଼ା ଶରେ ମାଇଲ ବାଣ ବଜ ଘାତ ।
 ହସ୍ତୀର ଚିତାରେ ଛଇଛୁଡ଼େ ଗଲ ଗଲ
 ଘାଏ ମଣ୍ଡଗଜ ତଳେ ପଡ଼ିଲକ ତଳ ।
 ପାଦଗାମୀ ହେଲ ସେହି ମଗଧ ନୃବର
 ଲୁହାର ଧନୁଏ ଧରିଅଛୁ ବାମକର ।
 ପୁଣି ଅର୍ଜୁନ ବିନ୍ଧିଲ ବାଣେକ ଭୂରତେ
 ପଡ଼ିଲେ ସୈନ୍ୟ ତାହାର ଅଶ୍ୱ ଗଜ ରଥେ ।
 ନକୁଳର କୁନ୍ତଘାତେ ସୈନ୍ୟ ଗଲେ ଲେଟି
 ସହଦେବ ଶରଘାତେ ମଲେ କୋଟି କୋଟି ।
 ସମରେ ପଡ଼ିଲେ ଯଦୁ ଅନେକ ସଇନ୍ୟ
 ଶ୍ରେମର କୋପେ ମେଦିନୀ କମ୍ପେ ଘନ ଘନ ।
 ରାଜାଙ୍କ କୋପରେ ଶ୍ରେମ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ବଡ଼ଇ
 ବାଉନ ବାଉନ ଶର ଗଦାକୁ ବୁଲଇ ।
 ନିରାକୁଳ ନିରପେକ୍ଷ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ସେ ଯୋଦ୍ଧୀ
 ସଂଗ୍ରାମରେ ଦୟା ନାହିଁ ପକାଇଲ ଛେଦ ।
 ସମର ମଧ୍ୟରେ ଡାକ ଦିଏ ବୃକୋଦର
 ଦୁଇକରେ ଦୁଇ ଗଦା ଧରି ତତପର ।
 ଗୁରୁତର ସଂଗ୍ରାମ ସେ ନ ପାଇ କଳନା
 ଅଜେୟ ଅଟେ ପାଣ୍ଡବକୁଳ ମହାରଣା ।

ବୃକ୍ଷ ସହସ୍ର ଗଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କତି
 ଦଶସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧାକୁ ମାଇଲ ମାରୁତି ।
 ରତିଭ୍ରମ ନାମେ ଏକ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶଳା
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗ ନୃପତି ଲକ୍ଷଣା ମଉଳା ।
 ଗୁରୁତର ସଂଗ୍ରାମରେ ନ ଯାଇ ଗଣନା
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗେ ଅଛଇ ଅଳମ୍ବୁଷ ରଣା ।
 ସେ ଦୁହେଁ ପଡ଼ିଲେ ସେହି ଯୁଦ୍ଧେ ରଣରଙ୍ଗେ
 ତନୁସହସ୍ର ପଡ଼ିଲେ ଗଜା ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ।
 ବିଷାଦ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ସୈନ୍ୟ ନୟୁ ଦେଖି
 ଚହଁ ଗଜାମାନେ ଗଲେ ସମର ଉପେକ୍ଷି ।
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ବତ ମନୁ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ଅପ୍ରମିତ ମୃତପିଣ୍ଡ ତହିଁ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।
 ସଂଗ୍ରାମ ମାଇଲ ଶରବର ସେ ପାବନ
 ଅନେକ ସେ ରଥ ଗଜ ଅନେକ ସଜନି ।
 କାଳିନ୍ଦୀ ଦେଶର ଗଜା ନାମ କାଳନେମି
 ତା ସଙ୍ଗେ ପଡ଼ିଲେ ନବସହସ୍ର ଫଇଜି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପୁର ଦେଶର ସେ ବିଡ଼ାଳେଶ ଶୟ
 ତାହାକୁ ସଂଗ୍ରାମେ କ୍ଷୟ କଲେ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ତାହାର ଭୁଲେ ପଡ଼ିଲେ ବହୁତର ରଥୀ
 ଦୁଇ ସହସ୍ର ସେ ରଥ ଗୁଣିଣ ପଦାତି ।
 କାଉଁରୀ ଦେଶର ଗଜା କାମପାଳ ଶୟେ
 ଦୁଇସହସ୍ର ପଡ଼ିଲେ ନକୁଳର ଦାୟେ ।
 ରଜନୀ ପ୍ରଭାତେ ଶ୍ଵପ୍ନ ଦ୍ରୋଣ ଭୁବିଶ୍ରବ
 ଶଲ୍ୟ ବାହୁକ ବସିଲେ କରି ଯାଇଁ ସଞ୍ଚ ।
 ଭଗ୍ନବଳ ଘେନି ତହୁଁ ଗଲ ଗାର କର୍ଣ୍ଣ
 ଆଦିତ୍ୟ ଦେବତା ହେଲେ ଉଦୟ ଗଗନ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବେଳେ ଶ୍ଵପ୍ନ ଦ୍ରୋଣ ମୁଖ ଗୁହଁ
 ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧେ ଆଜ ଏଥେ ହୋଇ ।
 ଧନୁ ଶରମାନ ସଞ୍ଚ ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧକୁ
 ଗାନ୍ଧାରୀର ଶତପୁଷ ଏକଇ ଶ୍ଵମକୁ ।
 ସମର ଦୁଃସାର ଦେଖି ନ ପଶିଲ ରଣେ
 ଆବର ଜୀବନ ଥିବ କିଞ୍ଚିତ କାରଣେ ।
 ସାଜ ସଜ ସମଦଣ୍ଡ ରଥ ଗଜ ସୈନ୍ୟ
 ଆଜ ମାରବଇଁ ମୁହିଁ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଗଜାଙ୍କର ସଜ ଦେଖି ଭରଦ୍ଵାଜ ସୁତ
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ସଜ କଲେ ଆପଣାର ରଥ ।

ଅଶ୍ଵଥାମା କୃପରଥ ସାଜଣ ଧାମନ୍ତି
 ଏ ତିନିହେଁ ଏକ ହେଲେ ନ କରନ୍ତି ଶ୍ଵତି ।
 ସକ୍ଷ ଗନ୍ଧର୍ବ କିନ୍ନର କୁନ୍ତନ୍ତି ସେ ସର
 ସଂଗ୍ରାମ ମଧ୍ୟରେ ଯେବେ ଥିବେ ଧନୁ ଧରି ।
 କୃପ ଅଶ୍ଵଥାମା ବେନି ମଉଳା ଭଣ୍ଡା
 ବେନି ରଥ ଚଢ଼ି ଆସି କରନ୍ତି ପରିସା ।
 ଶ୍ଵପ୍ନ ଭୁବିଶ୍ରବ ସୋମଦତ୍ତ ରଥୀ ଶଲ୍ୟ
 ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ଏହି ଗୁଣି ମହାମଲ୍ଲ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଶକୁନି ଦୁର୍ଜୟ ଦୁଷ୍ଟ ଦୁଃଶାସନ
 ସଙ୍ଗେ ପାରିଦଣ୍ଡ ଘେନି ସମସ୍ତ ଗଜନ ।
 ଏହାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଅନେକ ଥାଟ ପୁଣି ଘେନି
 ପାଣ୍ଡବ ମାର ଶୁଭଲ ମହାଦୋର ଧ୍ଵଜ ।
 ମିଳିଲେ ସମରେ ଏକ ଏକ ହେଉଛନ୍ତି ରୁଣ୍ଡ
 ଏକ ଆରେକ ମାରନ୍ତି ଘେନି ଉଦ୍ଧବଣ୍ଡ ।
 ଦେଖି ମନରେ ବିଷାଦ ପାଇଲେ ନାରଦ
 ମନେ କରୁଛନ୍ତି ମୋତେ ହେବ ଅପବାଦ ।
 ମନପ୍ରବଳ ଦଣ୍ଡରେ ଚଢ଼ି ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗେ
 ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନେ ଚଳିଗଲେ ଶୂନ୍ୟ ବେଶେ
 ମନୁ ପୁରୁଷା କଲେ ଶୁଣ ମୁନି ମହାଜ୍ଞାତା
 ଶାମ୍ଭ ନିମନ୍ତେ କାହିଁକି କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚିନ୍ତା ।
 ଶୁଣ ଆହେ ମହାଭୟେ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନେ ଯାହା ଉତ୍ସବ ସଜତି ।
 ଧନୁମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ପଞ୍ଚମୀର ଦିନ
 ଗୁରୁବାର ପୁଷ୍ୟ ଋଷ ପୁଣି ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ବବ ନାମେ କରଣ ସେ ବଇଁଠା ଯୋଗ
 ଦ୍ଵାରକାପୁରେ ସବୁର ଭୁବନେ ଉତ୍ସବ ।
 ସାତବିଂଶ ଯାଦବଙ୍କୁ ଘେନି ବାସୁଦେବ
 ଅନେକ ରଥ ସେ ଅଶ୍ଵ ସଜନି ସମୃଦ୍ଧ ।
 ଯଦୁବଂଶ ଭୋଜବଂଶ ଆଉ କୃଷ୍ଣ ବଂଶ
 ହଇହୟ ଚନ୍ଦ୍ରାଣ ସେ ହରିହର ବଂଶ ।
 ଲକ୍ଷେ ଶାଠିଏ ସହସ୍ର ଅଶୀଏ ନନ୍ଦନ
 ହୋଇଛନ୍ତି ବେଶ ସବେ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବିଧାନ ।
 ଜଣେ ଜଣେ ଦଶହଜୁ ପ୍ରଭୁ ହୁଣିକେଣୀ
 ବତିଶ ସହସ୍ର କନ୍ୟା ଅଷ୍ଟ ପାଟବଂଶୀ ।
 ସଭା ନ ଶୋଭଇଁ ମୋର କେଉଁ ପୁଅ ନାହିଁ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେ ପରୁରନ୍ତି ସେ ସଭାକୁ ଗୁହଁ ।

ସାଧ୍ୟକ ବୋଇଲ ଦେବ ଶୁଣ ବାସୁଦେବ
 ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି ଏକା ନାହିଁ ପୁର ଶାମ୍ବ ।
 ଜଣେ ଜଣେ ପୁରେ ପୁରେ ଯାଆନ୍ତି ଉଦ୍ଦେଶି
 ଲେଖନ୍ତି ଶାମ୍ବକୁ ପୁଣି ଘରେ ଘରେ ପଣି ।
 ବୋଲନ୍ତି ଶାମ୍ବକୁ ଆମ୍ଭେ କେହି ନ ଦେଖିଲୁ
 ସପତ ଦିବସ ହେଲ ଆଜକୁ ଖୋଜିଲୁ ।
 ବଡ଼ଣ ସହସ୍ର ଚୁରିଲସ ଖବ ପାହି
 ଖୋଜି ଖୋଜି ନ ପାଇଲୁ କାହାପୁରେ ନାହିଁ ।
 ଆସେ ନିଜେ ବିଜେ କଲେ ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଶା
 ଚୁକ୍ତି ଶୀ ସତ୍ୟସ୍ତମାର ପୁରେ ଲେଖିକରି ।
 ବଡ଼ଣ ସହସ୍ର କନ୍ୟା ପୁର ଖୋଜିକରି
 ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଣ ତହିଁ ଅଇଲେ ସେ ଫେରି
 ଦେବକୀ ବସୁଦେବଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖେ ମିଳିଲେ
 ଶାମ୍ବ ମୋର କେଣେ ଗଲ ଜାଣିଛ କି ଭାଇ
 ଚନ୍ଦ୍ରପୁର ପରୁରିଲେ ରୋଷଭର ହୋଇ
 ଶାମ୍ବ ମୋର କେଣେ ଗଲ ନ ଜାଣିଲେ କେହି
 ଚରଣ ହୋଇ ଲେଖନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ବନମାଳୀ
 ଦ୍ଵାରକାପୁର ପଡ଼ିଲ ବିଷମ ବୋବାଳି ।
 ଧାମନ୍ତି ଯାଦବେ ଲୋଡ଼ୁଛନ୍ତି ଚଉକିତ
 କେନ୍ଦ୍ର ହରିଚନ୍ଦନା ଆମ୍ଭ ଦ୍ଵାରକା ସମ୍ପତ୍ତି ।
 ଲେଖି ନ ପାଇଲେ ଯହଁ ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନେ
 ଖୋଜିଲେ ମିଳିଲେ ହରି ରାମ ସଲିଧାନେ ।
 ସ୍ଵାମି ଶାମ୍ବକୁମର ତ ନାହିଁ ଦ୍ଵାରକାରେ
 ଲେଖିଲୁଣି ଆମ୍ଭେ ପୁରେ ପୁରେ ଘରେ ଘରେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁଖି ଏସନ ବଚନ ସେ ଶୁଣି
 ମୋହଯାଇ ପଡ଼ିଲେକ ଦେବ ହଳପାଣି ।
 ପ୍ରହୁମୁକୁ ପରୁରିନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥେ
 ସେ ତୋହର ସଖା ସଙ୍ଗେ ଆଇ ଅବରତେ ।
 ଦଣ୍ଡେ ଛଡ଼ାଛଡ଼ି ନୁହ ତୁମ୍ଭେ ବେନିଭାର
 ତୁମ୍ଭେ ତ ଅଛ ମୋହର ଶାମ୍ବ ଗଲ କାହିଁ ।
 କରଯୋଡ଼ି ପୁଣି ତାକୁ କହଇ ପ୍ରହୁମୁ
 ଆଜକୁ ମୁଁ ଦେଖିନାହିଁ ହେଲ ସାତଦିନ ।
 ନର ବସୁଦେବ ଆଦି ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି
 ପୁଣି ନ ଦେଖି ମୋହଯାନ୍ତି ଜାମ୍ବବତୀ ।
 ଦ୍ଵାରକାପୁର ଆକୁଳ କହ ତ କେ ପାରି
 ଖୋଜି ଅସମ୍ଭାଳ ହେଲେ ସବ ନରନାରୀ ।

ଆରେ ଶାମ୍ବ ଶାମ୍ବ ବୋଲି ଉଚ୍ଚ ଦ୍ୟନ୍ତ ଭାବ
 ଏକା ଶାମ୍ବ ନାମଗୋଟି ସବୁରିକ ମୁଖ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଏହି ଅଭୁତ କାହାଣୀ
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ବାଣ କେ ଶିରେ ପକାଇଲ ଆଣି ।
 ଭଲ କାପାତ ଜାଣି ମୋର ଶାମ୍ବ କେଣେ ଗଲ
 ଏ କଥାଗୋଟି ତ ମୋତେ ଗୋଚର ନୋହଲ
 ଏସନକ କଥା ମୁଁ ତ ଦିନେ ଶୁଣିନାହିଁ
 ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି ମୋର ଶାମ୍ବ ଗଲକାହିଁ ।
 ଦ୍ଵାରକାର ପୁରଜନେ ସକଲେ ବିଷାଦ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଆସି ମିଳିଲେ ନାରଦ ।
 ଦଣ୍ଡି କମଣ୍ଡିକୁ ଦେନି କଷା କଉପୁର
 ସଞ୍ଚର ମଧ୍ୟରେ ବିଜେ କଲେ ବ୍ରହ୍ମମୁନି ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖି ରାମକୃଷ୍ଣ ଭାଇ ବେନି
 ମୁକ୍ତି ଗିତ ହୋଇ ଦୁହେଁ ପଡ଼ିଲେ ଅବନୀ
 ଅନେକ ବିଷାଦ ପାଇଲେକ ବେନି ଭାଇ
 ରୋଦନ କରିବାପୋରୁ ବାକ୍ୟ ନ ଶୁଭିଲ ।
 ନାରଦ କହଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଉତ୍ତସେନ
 ନିଭୟ ଅଟଇ ତୋର ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନ ।
 ସେବଣ ପୁରରେ ପଣି ନ ପାରଇ ଯମ
 ଅରୋଗ ଅଲେଖ ସବେ ପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ଜନ ।
 ନାରଦ ବାକ୍ୟେ ବୋଲନ୍ତି ରାଜା ଉତ୍ତସେନ
 କେଣେ ଗଲ ଆମ୍ଭ ଶାମ୍ବ କୃଷ୍ଣର ନନ୍ଦନ ।
 ନାରଦ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ରାଜା ଉତ୍ତସେନ
 ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବ ବଇର ଅଟେ ଭଗବାନ ।
 ସଦାଦିନେ ନାରାୟଣ ଦାନବ ବଇର
 ମାୟାକୁ ଟ କରି କେନ୍ଦ୍ର ପକାଇଛୁ ମାରି ।
 କହନ୍ତି ସେ ନାରଦଙ୍କ ବାକ୍ୟେ ବଳଦେବ
 ଦ୍ଵାରକାପୁର ଶୋଭନ ପୁରଗୋଟି ଶାମ୍ବ ।
 ଏତେ ବୋଲି ଅସାଷ୍ଟମ ହେଲେ ଦେବହଳୀ
 ମୁକ୍ତି ଯାଇ ପଡ଼ିଲେକ ପ୍ରଭୁ ବନମାଳୀ ।
 ଏକକୁ ଆରେକ କେହି ନ ଦ୍ୟନ୍ତି ସମ୍ପାଦ
 ଶାମ୍ବ ନାହିଁ ବୋଲି ତହିଁ ସମସ୍ତେ ବିଷାଦ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଶୁଣ ପଦ୍ମନାଭ
 ଦ୍ଵାରକା ପୁର ତୁମ୍ଭର ଦେବଙ୍କୁ ଦୁଃଖି ଭ ।
 ଅନନ୍ତ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ତୁମ୍ଭର ମହିମା
 ସମଦଣ୍ଡ ନ ଲଗଇ ଯେଉଁ ପୁରସୀମା ।

କାଳସ୍ୟ ଯେଉଁ ପୁର ନ ପାରଇ ପଣି
 ପୁଷ ଗୋଟିଏ ତୋହର ହୋଇଲ କି ଦୋଷୀ
 ଅବିଶ୍ରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ଯହିଁ ବୁଲଇ ପ୍ରବଣ
 ମାଛ ଭରଣ ପଡ଼ିଲେ ହୁଏ ନବଶଣ୍ଡ ।
 ଆନ ଜନ ପଣିବାକୁ ନ ପାଇ ଭରସା
 ତୁମ୍ଭେ ଜଗତ ଜନଙ୍କ ପ୍ରଭୁଭକ୍ତ ଆଶା ।
 ପୁଷଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଯେହୁ ଅଟଇ ଉତ୍ତମ
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଚହୁଁ ଉତ୍ତମ ଅଟଇ ସେ ଶାମ୍ବ ।
 ସାତଦିନ ହେଲା ନାହିଁ ଅଶୋଭା ଦ୍ଵାରକା
 ସମସ୍ତେ ଅଛନ୍ତି ଏଥେ ଶାମ୍ବ ନାହିଁ ଏକା ।
 ଆଦ୍ୟରୁ ଶାମ୍ବର ଗୁଣ ପ୍ରକୃତି ଅଟଇ
 ଗୁପ୍ତତେ ହରି ଲେଖିଲ କାହାଞ୍ଚି ଅ ଯାଇ ।
 ଲେଖୁ ଅବା ନାଶଗଲ ସେଠାରେ ସେ ଜନ
 ଏସନ କୃତ୍ୟ ସେ କରେ ତା ଫଳ ତେସନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କହ କେବଣ ଦୁଷ୍ଟନ୍ତ
 ଏ କଥାଗୋଟି ତାହାର ନାହିଁ କଦାଚିତ ।
 ନିଶ୍ଚୟ ପୁଷକୁ କେହୁ ମାଇଲ ଗୁପ୍ତତେ
 ଶୁଣି ଶୋକଭର ହେଲେ ଦେବ ହଳହସେ ।
 ଯାହବେ ମୋର ପୁଅକୁ ମାଇଲେ ନିଶ୍ଚୟେ
 ମାରିବି ମୁଁ ସାତବଂଶ ଆଜ ପୁଷ କୋହେ ।
 ହସିଲେ ରାମଙ୍କ କୋପ ଦେଖି ତପେ ନିଷ୍ଠ
 ଏହିକ୍ଷଣି ଦ୍ଵାରକାରେ ଘଟିବ ଅନିଷ୍ଟ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ରହ ରହ ରାମ
 ଆମ୍ଭର ମନକୁ ଆସେ ଯହିଁ ଅଛି ଶାମ୍ବ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନନ୍ଦମାର ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ
 ତୁମ୍ଭ ପୁଷଠାରେ ତାର ବଳିଲକ ମତି ।
 ପିତା ଲକ୍ଷେ ରଜା ଆଣି ସ୍ଵୟମ୍ଭର କଲ
 ଯେ କନ୍ୟାର ମନକୁ ସେ କେହି ନ ରୁଚିଲ
 ଅକ୍ଷୟ ବିଜେ କରିଣ କୁମର ସାଆନ୍ତେ
 ମେଢ଼ରେ ଥାଇ ଦେଖିଲ କନ୍ୟା ତାକୁ ନେତେ
 ରଜାକୁ ଛୁଡ଼ି ଶାମ୍ବକୁ ବରଲ ଦୁଲ୍ଲୀ
 କଟକ୍ତ ତାର ଲମ୍ବାଇଲ ମଳା ରତ୍ନମାଳ ।
 କନ୍ୟାର ପୁରେ ରହିଲ କୁମର ହରଷେ
 କୁମାରୀ କଲ ରୁଚି ପିତା ତୁମ୍ଭ ଦେଶେ ।
 କନ୍ୟାକୁ ଦେନ ରହିଲ ନଇଲ ଦ୍ଵାରକା
 ଜଣା ପଡ଼ିଲେ ସଂଗ୍ରାମ କଲ ପୁଣି ଏକା ।

ସୈନ୍ୟବଳ ଦେନ ତାକୁ ଦୁର୍ଜୟ ବେଢ଼ିଲ
 ଦୁଃଶାସନହିଁ ଅନେକ ଯୁଦ୍ଧ ଚହୁଁ କଲ ।
 ଏକ କୁମରକୁ ଦଶସହସ୍ର ସେ ଯୋଦ୍ଧା
 କୁଟ କପଟେ ପୁଅକୁ ନେଲେ ତୋର ବାନ୍ଧି
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଗେ ନେଇ ଶାମ୍ବକୁ ସେ ବେଲେ
 ଶମଶାନେ ମୁଣ୍ଡ କାଟ ବୋଲି ସେ ବୋଇଲେ
 ଏସନ ସମୟେ ଆମ୍ଭେ ହସ୍ତ ନାରେ ଥିଲୁ
 ସତେଶ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଆଗରେ କହିଲୁ ।
 ଶୁଣି ମହାକୋପ କଲେ ଭୀମ ଅରଜୁନ
 ପାତକାରେ ଆବୋରିଲେ ତୋହର ନନ୍ଦନ ।
 ବଡ଼ କଟାଲେ ଛଡ଼ାଇ ଆଣିଲେ ପୁଅକୁ
 କୋଳକରି ଧନଞ୍ଜୟ ଧଇଲ ତାହାକୁ ।
 ବନ୍ଦନ ଫେର ଆଣିଲେ ଛଡ଼ାଇ ତୋ ବାଳ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଗଦା ଧରି ପିଟିଲ ଚଣ୍ଡାଳ ।
 ଦୁଃଶାସନକୁ ପିଟିଲ ଗଦାରେ ସେ ଭୀମ
 ପଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବେ ସେ ମିଳି କରନ୍ତି ସଂଗ୍ରାମ ।
 ସ୍ଵୟମ୍ଭର ଭୀମ ଦେଇ ପଳାଇଲେ ରାସ୍ତେ
 ଦୁଃଶାସନ ମୋହଗଲ ଭୀମ ଗଦାଧୀନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ନକୁଳ ଭୀମସେନ ସହଦେବ
 ଶାମ୍ବକୁମର ଆବୋରି ରହିଲେ ପାଣ୍ଡବ ।
 ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କର୍ଣ୍ଣ ଛନ୍ଦ୍ର ଭେର
 ଏସନ ଚରିତ ଦେଖି ଅଇଲୁ ହେ ହରି ।
 ଶୁଣି ବଳରାମଙ୍କର ବଢ଼ିଗଲ ରାଗ
 ହଳ ନୁଷଳ ବୁଲଇ ହୋଇଲେ ସେ ଆଗ ।
 ମହା ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଣ ଦେବ କାମପାଳ
 ସାଧୁରେ ପାଣ୍ଡବେ ତୁମ୍ଭ ଜୀବନ ସଫଳ ।
 ମୋହର ପୁଷ ନିମନ୍ତେ ଗୁଡ଼ିଲ ସୋଦର
 ଶୁଣି ନ ପାରିବୁ ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ ଉପକାର ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପୁଷକୁ ମୁଁ ସମରେ ମାରିବି
 ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ଆଦି ନାମ କିଛି ନ ଥୋଇବି ।
 ସୁଧୃଷ୍ଟିକୁ କରିବଇଁ ହସ୍ତ ନାରେ ନୃପ
 ଅଭିଷେକ କରିବଇଁ ତାଳ ଗାର୍ଯ୍ୟାସପ ।
 ହସ୍ତେ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଦା ଶଙ୍ଖ ଧନୁ ଧରି
 ଆସ୍ଥାନୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ ।
 ଶାମ୍ବୁଶରେ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଦେବ ସେ ଅମୃତ
 ସଜକରି ଆଣି ମୋର ନନ୍ଦବୋଧ ରଥ ।

ଚାନ୍ଦିନୀ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ରେବତୀର ପତି
 ଚାନ୍ଦିନୀ ସଜନୀ ଆଣି ଯା ଝଟିତ ।
 ଯଦୁବଂଶ ଅଧିପତି ଗାର ଉପସେନ
 ରଥ ସାଜଣ ବାହାର ହୋଇଲେ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ।
 ସାତବଂଶ ଯାଦବକୁ ଘେନି ଦଇତ୍ୟାରି
 ନିନ୍ଦାପାତ୍ର ରଥ ମଧ୍ୟେ ଦେବ ଦିନେ କରି ।
 ବାମନରେ ସଞ୍ଜନୟ ଦର୍ଶି ଶେରେ ହଳ
 ଚାନ୍ଦିନୀ ରଥେ ଦିନେକଲେ କାମପାଳ ।
 ବାଜଇ ଦୁଇ ଚାନ୍ଦିନୀ ସିନ୍ଧୁ ଘୋଷ ଜାଣି
 ସାତବଂଶ ଯୋଦ୍ଧା ଘେନି ହେଲେ ଆଗୁଆଣି
 ହସ୍ତିନାଗଜ୍ୟେ ଚଳନ୍ତି ସମଦଣ୍ଡ ଘେନି
 ଛପନକୋଟି ଯାଦବ ଘେନି ନୃପମଣି ।
 ଦାରକାରୁ ବାହାରିଲେ ଯାଦବ ସଇନ୍ୟ
 ଯାହା ଅନୁକୂଳ ଦେଖି ଶୁଭ ଯୋଗମାନ ।
 ଚଳନ୍ତି ସେ ସମଦଣ୍ଡ ସାଜି ରାମହରି
 ଯଦୁବଳ ସଇନ୍ୟ କି ସମୁଦ୍ର ଲହରୀ ।
 ଆକାଶ କମ୍ପିଲ ବଳରାମ ଘର୍ବରଡ଼ି
 ମେରୁଗିରି ମନ୍ଦର ବା ପଡ଼ିଲ କି ଝଟି ।
 ପ୍ରଳୟକାଳେ ଯେସନେ ମିଶ୍ରି ଗରଜଇ
 ଆଦିତ୍ୟ ଦେବତା ଚେନ୍ଦ୍ରମାନ ଦେଲେ ଗୁହଁ ।
 ନାରଦ ମୁନି ଦାରକା ସଇନ୍ୟକୁ ଗୁହଁ
 ବରୁର କଲେ ଦ୍ଵିତୀୟ ସମୁଦ୍ର କି ଏହି ।
 ଦେବକୁ ଦୁର୍ଜୟ ବଳଦେବଙ୍କ ମହିମା
 ଦେଖିଣି ଯାସ ପାଇଲେ ସୁର ଇନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମା ।
 କୋଟି କୋଟି ସିଂହସମ ଯାର ପରାସନ
 ଦେବାଧିଦେବଙ୍କ ପରେ ସେ ଦେବ ଉତ୍ତମ
 ବଳୀୟାର ଯୋଗୁଁ ବଳ ଯାହା ନାମ ଗୋଟି
 ଚାନ୍ଦିନୀ କୋପରେ କାହିଁ ରହିବ ଏ ସୃଷ୍ଟି ।
 ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମୁଖଳ କରେ ସମର୍ଥକ ହଳ
 ଦୂଧାରବେ ଯାସିଲେ ଯେ ଦେଖି ତାଙ୍କ ବଳ
 ଆକାଶ ଭୁବନେ ତାଙ୍କୁ ଲଗିଲକ ଭୟ
 ଆକାଶେ ଥାଇ କମ୍ପିଲେ ଦେବତା ନିରାଶ
 ଜୟ କୁ ଅନାଦି ସିଦ୍ଧ ଦେବତା ଅନନ୍ତ
 ଅନନ୍ତ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯାହା ରୋମେ ସ୍ଥିତ
 ଅନନ୍ତ ମହିମା ଯାର ମୁଖେ ନୋହେ କହି
 ଦେବଂଶ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯା ଶରୀରେ ବସଇ ।

ଦୃଢ଼ୀ ଅପ ତେଜ ବସୁ ଆବର ଆକାଶ
 ପଞ୍ଚଭୂତ ମଧ୍ୟେ ତୁହି ବିଧାତା ପୁରୁଷ ।
 ଶ୍ରୀ ବଳରାମ ଦେବଙ୍କ ଚରଣେ ଶରଣ
 ଶାରଳା ଦାସେ ଉଦ୍ଧରି ଧର ନାରାୟଣ ।

ବଳରାମଙ୍କର ହସ୍ତିନା ଚାନ୍ଦିନୀ ସିଂହଦ୍ଵାର ବନ୍ଦ

ଶୁଣ ବୈବସ୍ଵତ ମନୁ ବଦନ୍ତି ଅଗନ୍ଧି
 ଯାଦବକୁ ଘେନି ରାମ କୃଷ୍ଣ ଯଦୁପତି ।
 ଚାନ୍ଦିନୀ ରଥରେ ଯେ ଦିନେ ଦେବମଳୀ
 ମଉରରେ ଗୁଲନ୍ତେଣ କମ୍ପେ ମହାସୁଲୀ ।
 ସମର୍ଥକ ଲଙ୍ଗଳକୁ ଗୁଲନ୍ତେଣ ବଳେ
 ନିଶ୍ଚୟ ରସାଗତ ହେବ ହସ୍ତିନା ଲଙ୍ଗଳେ ।
 ବଳରାମଙ୍କର କୋପ ଦେଖି ନାରାୟଣ
 କହନ୍ତି ଆଗନ୍ଧି କିପାଁ କୋପ ସଙ୍କର୍ଷଣ ।
 ନ ଜାଣି ସେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦ୍ରୋହକଲ ଅବା
 ଶ୍ରୀହସ୍ତରେ ଲେଖା ଲେଖି ଆମ୍ଭେ ବରଗିବା
 ଚାଳପଣ ଧରି ଦେବ କରନ୍ତି ଲିଖନ
 ଯେଉଁ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ମୋତେ ଦେବ ସଙ୍କର୍ଷଣ
 ଜୟ ଜୟ ଯେ ଅନନ୍ତ ଦେବ ଶ୍ଵଷ୍ଟାକୃତ
 ହିତକାରୀ ଯେ ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ପତି ।
 ସନକାଦି ଋଷିଙ୍କର ଯା ପାଦେ ବନ୍ଦନ
 ଦୁର୍ଜୟ ସହାରକାରୀ ଦୁଷ୍ଟ ବନାଶନ ।
 ଦେବକୁଳ ରକ୍ଷଣ ଯେ ପ୍ରଳୟା ଦଳନ
 ଜଗସକ ବିମଳ କ ଦିବ୍ୟ ସୁଦନ ।
 ଗୁଣୁର ଦର୍ପ ଶଶ୍ଵତ ସୁତମାନହର
 ସେହିଣୀ ଗର୍ଭ ସମୁଦ୍ର ଦେବ ଯୋଗେଶ୍ଵର
 କୋଟି କନ୍ଦର୍ପ ଲବଣ୍ୟ ରୂପ ମନୋରମ
 ଦେବଗଣ ପାଳନ ସେ ପ୍ରଭୁ ବଳରାମ ।
 ଶ୍ରୀକୃତାବନ ମୋହନ ଯଦୁବଂଶଚନ୍ଦ୍ର
 ନିରଞ୍ଜନ ନନ୍ଦନ ଯା ପାଦ ବନ୍ଦେ ଇନ୍ଦ୍ର ।
 ହସ୍ତିନା କଟକ ରଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତହିଁ
 ଶ୍ରୀମୁଖ ଆଜ୍ଞା ମେନ୍ତ ପଡ଼ି କୁରୁଧାଇଁ ।
 ଶାମ୍ଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀକୁ ତୁ ସଙ୍ଗତରେ ଘେନି
 ଦର୍ଶନ କରିବୁ ଆସ ଆଜ୍ଞାପଣ ମାନ ।

ନୋହିଲେ ତୋ ଦୁଃଖାସନ ଦୁର୍ଜୟ ସହଚେ
 ଭୁବିଶ୍ରବା ଜୟଦ୍ରୁଥ ବାହୁକାନ୍ଦି ଯେତେ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ରୋଣ ଶୁଷ୍ଟ ଶଲ୍ୟ ଶକୁନି ଆବର
 ଏକାଦାଶ ଅଶୌହିଣୀ ବଳ ଯେ ତୋହର ।
 ପଟୋଆଶ୍ର ହୋଇ ତୁହି ସାବଧାନେ ଥିବୁ
 ମୋହର ଭୁଲେ ତୁ ଆସି ସମର କରିବୁ ।
 ନ ଜାଣୁ ଶାମ୍ଭ କୁମର କାହାର ନନ୍ଦନ
 ତା ପାଦେ ଶାଙ୍କୁଳି ଦେଇ କରିଛୁ ବନ୍ଦନ ।
 ଆରେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ତୋ ବାପ ସିନା ଅଛ
 ତୋର ବେନି ଚକ୍ଷୁ ଆଉଁ ଲଗାଉଛୁ ଦ୍ରୁମ ।
 ମୋହର ପୁତ୍ରକୁ କପାଁ ଦେଉ ଏତେ କଷ୍ଟ
 ପୁତ୍ର ଅଶ୍ରବେ ତୁ ନାଶ ଯିବୁ ଆରେ ଦୁଷ୍ଟ ।
 ଆରେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମୁହିଁ ଏମନ୍ତ କରିବି
 ହସ୍ତିନାପୁର ଲଙ୍ଗଳ ମୁନରେ ତାଡ଼ିବି ।
 ମୁହିଁ ଯେ ଅଟଇ ଜାଣ ବଳେ ବଳରାମ
 ମୋହର ଭୁଲେ କରିବୁ ତୁହି କି ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଏମନ୍ତ କରି ଶ୍ରୀମୁଖ ଲିହି ମୁଦଦେଲେ
 ଚନ୍ଦନ କର୍ପୁର ଘୋର ମୁଦ ବଦ କଲେ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଠାବେ ଦୁଇ ପେଶିବା କାହାକୁ
 ବଳରାମ କହିଲେକି ଗୁହଁ ନାରଦଙ୍କୁ ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ଯାଅ ତୁମ୍ଭେ ହସ୍ତିନାକୁ ଚଳି
 ଶ୍ରୀମୁଖ ଗୋଟି ତାଙ୍କର ହସ୍ତେ ଦେଲେ ହଳୀ ।
 ଶାମ୍ଭ ଚନ୍ଦ୍ରବତୀ ମୋତେ ସମର୍ପଣ ଦେଉ
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ହସ୍ତିନାପୁର ମଧ୍ୟେ ଆଉ ।
 ନ ଦେଲେ କରିବି ତାର ପୁର ନାରାୟଣ
 ସମସ୍ତ ଜନ ତାହାର ଯିବେ ସମ୍ପୁର ।
 ଏମନ୍ତ କହି ସେ ଲେଖା ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଇ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ କହ ସମସ୍ତ ବୁଝାଇ ।
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନ୍ତ୍ର ବଦନ୍ତି ଅଗନ୍ଧି
 ନାରଦଙ୍କୁ ପଠିଆଇ କୃଷ୍ଣ ହଳପତ ।
 ଆଟ ଦେଖି ମନେ ମନେ ଲଭିଲେ ପ୍ରମୋଦ
 ନାରଦ ଭାଲିଲେ ଏଥେଁ ପଡ଼ିବ ପ୍ରମାଦ ।
 ହସ୍ତେ ଶାଶାଦଣ୍ଡ ଘେନି ବଞ୍ଚି ତପୋଧନ
 ହସ୍ତିନାପୁରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ବନ୍ଦନ ।
 ବସିଥିଲେ ରାଜା ସହ ଶଲ୍ୟ ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ
 ନାରଦ ମୁନଙ୍କି ଦେଖି ଉଠିଲେ ତକ୍ଷଣ ।

ମୁନଙ୍କର ପାଦେ ସେହି କଲେ ଦିବ୍ୟ ପୂଜା
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ମହାବିଜା ।
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ବସିଛୁ ସଭାରେ ସମସ୍ତେ
 ବଳରାମଙ୍କର କୋପ ହୋଇଲଣି ତୋତେ
 ଛପନକୋଟି ଯାଦବବଳ ସଙ୍ଗେ ଘେନି
 ତୋର ପୁରକୁ ବାହଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ ବେନି ।
 ବାବୁ ଚୋର ବୋଲି ତୁମ୍ଭେ ଧରିଛୁ ଯାହାକୁ
 ଧର୍ମ ଉଦ୍ଧତ ହୋଇଲୁ ନ ମାଇଲ ତାକୁ ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ପାଣ୍ଡବରେ ତୁମ୍ଭର ଶାବିତ
 ଏହି ପଞ୍ଚକଟକରେ ହେବ ନରନାଥ ।
 କୃଷ୍ଣ ପାଟଙ୍ଗୀ ଜାମ୍ବବତୀର ଯେ ବାଳ
 ନାମ ଶାମ୍ଭକୁମର ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦୁଲଳ ।
 କଉତୁକେ ହରିଲୁ ସେ ତୁମ୍ଭର ଦୁଲଣୀ
 ଏଡ଼େବଡ଼ ଦ୍ରୁମ ତୁମ୍ଭେ କଲ ତ ନ ଜାଣି ।
 ଏବେ ବଳରାମଙ୍କର କୋପ ତ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ
 କେବଣ ବୁଦ୍ଧିରେ ତୋର ବଂଶ ରକ୍ଷାହେବ ।
 ଶ୍ରୀମୁଖ ଗୋଟିଏ ତୋତେ ଦେଇଛନ୍ତି ରାମ
 ପୁତ୍ର ଦୁହିତା ଘେନି ତୁ କରିବୁ ଦର୍ଶନ ।
 ଏହା ଶୁଣି କୋପ କଲୁ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ଆସ୍ଥାନ ଉପରୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲୁ ତଡ଼ିତ ।
 ସାଜ ସମଦଣ୍ଡ ବୋଲି ଉଠେ କହେ ବାଣୀ
 ଦ୍ୱାରକାପୁର ଆଟକୁ ପକାଇବି ହାଣି ।
 ଏବେ ସେ ଚୋର ମୁଣ୍ଡକୁ ପକାଇବି କାଟି
 କୋପେ ଯହୁଁ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ରାଜା ଧାର୍ଯ୍ୟଶ୍ରୁ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆହେ କୁରୁନାଥ
 ନ ଜାଣି କୋପ କପାଇଁ କରୁଛ ଅନର୍ଥ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲୁ ଦେଖ ଏହିକ୍ଷଣି
 କେମନ୍ତେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବ ସେହି ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ନିଶ୍ଚେ ପ୍ରାଣ ନାଶହୋଇ କାହୁଁ ସଙ୍କର୍ଷଣ
 କେ ରକ୍ଷା କରିବ ରତ୍ନଚୋର ମୁଣ୍ଡ ହାଣି ।
 ଦୁଃଖାସନକୁ ବୋଇଲୁ ଆଣ ବାଳ ଧରି
 ଆନପ୍ରାୟ ବୁଝିବାରୁ ମୁହିଁ ହେଲାକରି ।
 ଏ ମୋହର ବଂଶରେ ସେ ଲଗାଇଲୁ କାଳି
 ଏଡ଼େ ଗର୍ବ ତାର ମୋର ହରିଲୁ ଦୁଲଳୀ ।
 ଅଣୀ ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧାକୁ ଘେନି ଦୁଃଖାସନ
 ଶାମ୍ଭ କୁମରକୁ ଆସି ବେଢ଼ିଲେ ବନ୍ଦନ ।

ଶାମୁକୁ ବେଢ଼ିବା ଦେଖି ଆସି ପାଞ୍ଚଭାଇ
 ଯେ ଯାହାର ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ଡାକନ୍ତି ତୁହାଇ ।
 କରନ୍ତି ପ୍ରମୋଦିତ ବେଢ଼ି ରଣଗୋଳ
 ମୁଖର ଶବ୍ଦ ଯେ ଶୁଭଲ ଚହଲ ।
 ପଶୁ ମୁରୁଡ଼ି ହୋଇ ଦାରକାର ଆଟ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ହସ୍ତିନା ନିକଟ ।
 ନରଦ ମିଳିଲେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କର ପାଶ
 ପାଶ୍ରବ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ହେଲଣି ଅର୍ଥ ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ମଧୁହାର
 ଧାରୀ ବୋଲି ବେଗେକୋପେ ଗଲେହଳଧାରୀ
 ଶୁଣିଲେ ଶୋଭନ ହଳ ମୁଖର ଆୟୁଧ
 ଜଣିବେ ଦେବାଧିଦେବ ସ୍ଵାମୀ ମହାୟୁଧ ।
 ବଳରାମଙ୍କର କୋପେ ମହାତେଜ ଜାଣି
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମ୍ପିଅଛଇ ମହାଗୋଳ ଶୁଣି ।
 ପ୍ରସ୍ତପାଶ୍ରବ ଯେ ହୋଇଥିଲେ ଶସ୍ତ୍ରଧାର
 ସ୍ଵପ୍ନ ଦ୍ରୋଣ ସହିତରେ ସପ୍ତରଥୀ ଧରି ।
 ପାଞ୍ଚଅକ୍ଷର ଦେବତା ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ରାମଅର୍ଜୁନଙ୍କ ତୁଲେ ସମର କରନ୍ତି ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଯାଇ ଶୁଣ ବଳରାମ
 ପାଶ୍ରବଙ୍କ ତୁଲେ କଲେ କୌରବେ ସଂଗ୍ରାମ
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ
 ହଳମୁନେ ତାଡ଼ିବ ମୁଁ ହସ୍ତିନା ନଗରୀ ।
 ସମୁଦ୍ର ଉତ୍ତରେ ଆଣି ପକାଇବ ତାଡ଼ି
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରନ୍ତି ପୁଣି ପୁଣି ଆଗବଡ଼ି ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କମ୍ପିଲ ବଳରାମଙ୍କର କୋପେ
 ଶରଣ ହିପଣି ଝାଳ ଅତି ଗୁରୁତାପେ ।
 ସବନ ଦେବତା ତେଜ ନ ପାରିଲ ସହ
 କମ୍ପିଲେ ତେଜଶକୋଟି ଦେବେ ସ୍ଵର୍ଗେ ରହ
 ଶୈଳେକ୍ୟ କମ୍ପିଲ ବଳରାମ ସିଂହରଡ଼ି
 ଶିଳିକଦର ପାଦପ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ହେତୁ ।
 ଶୈଳେକ୍ୟରେ ବକାଣିଲ ବଳରାମ କାୟ
 ନିଦାଘ ରବିକୁ ଜଣି ରାମତେଜୋମୟ ।
 ଧବଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଦଶଇ ଶୋଣିତ ନୟନ
 ମହାଭୟ କଲେ ଦେଖି ସଇଲେକ୍ୟ ଜନ ।
 ଯଦେକ ଲଙ୍କାକୁ ଦେନ ହଳପାଣି
 କୋପେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ଵଳିତ ରାମ ମହାଅଗ୍ନି ଜାଣି ।

କଉରବ ସୈନ୍ୟ ଭୟେ ପଳାଇଲେ ଦେଖି
 ସରସ୍ଵତୀ ନଦୀକୁଳେ ହେଲେ ଦେଖାଦେଖି ।
 ଦେଖିଣ ସେ ଅସମ୍ଭବ କଉରବ ସୈନ୍ୟ
 ପୁରୀଦଗରେ ରହିଲେ ଭୟେ ହୋଇ ଛନ୍ନ ।
 ନାରଦ କହିଲେ ଶୁଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ସୁତ
 ବଳରାମଙ୍କର କୋପ ତୋତେ ଅସମିତ ।
 ହୃତାଶନ ତେଜ ପ୍ରାୟ ହେଲେ ହଳପାଣି
 ଅଗ୍ନିରେ ପଡ଼ନ୍ତି ଯେହ୍ନେ ପତଙ୍ଗ ନ ଜାଣି
 ଶ ମ୍ଭ କୁମରକୁ ଦେନ ଯୁଧିଷ୍ଠି ସହିତେ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଯେ ଶାନ୍ତିରେ ଯାଇ ହୋ ସମସ୍ତେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ମିଳିଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦର ପାଶେ
 ବାବୁ ହିଲେକ୍ୟ କମ୍ପିଲ ରାମ ରଡ଼ିଦୋଷେ
 ସକଳ ଭୁବନଯାକ କାଳାନ୍ତକ କାୟ
 ବଳରାମ କୋପ କେହି ନ ରହିବା ସ୍ଵପ୍ନ ।
 ବାବୁ ତାର ପୁତ୍ର ତୋର ଦୁହିତାକୁ ଦେନ
 ରାମକୃଷ୍ଣ ପାଦେ ଯାଇ କରିବା ଦକ୍ଷିଣ ।
 ଆମକୁ ଦେଖି କରିବେ ଦେବ କୋପଶାନ୍ତି
 ଆପଦ ତୋର ଶଶ୍ଵତ ହୋଇବ ନୃପତି ।
 କରଣ ମଧୁପିଙ୍ଗଳ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ମଧୁର ବଚନ ଶୁଣି ହେଲ କୋପମୁର୍ତ୍ତି ।
 ଧାରୀ ରେବୋଲିବୋଇଲକୋପେଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଆଗୁଆଣି ଆଟେ ଅଛୁ ଭାଇ ଦୁରାକର୍ଣ୍ଣ ।
 ରାଜାର ବଚନେ ଗଲେ ଅଠାଶୋଇ ଭାଇ
 ଭୋଜବିଶ ଆଟକୁ ସେ ବେଢ଼ିଲେକ ଯାଇ
 ଗଦା କୁନ୍ତ ଭଞ୍ଜ ଶସ୍ତ୍ର ଦେନ ଶତ୍ରୁର ପଳା
 ଗୁରୁଜ ଶକତି ଦେନ ବୀର ଅନଗଳା ।
 ଏକ ପ୍ରହାରନ୍ତେ ଆଉ ଏକ ହୁଏ ଆଗ
 ଅଜାୟୁଥ ଦେଖି ଯେହ୍ନେ ଧାରୀ ମଉଝ୍ୟାଦ
 ଦୁର୍ଜୟ ଯେ ଦୁଃଶାସନ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ବୀରଧୁ
 ସଂଗ୍ରାମେ ବୋଲନ୍ତି ତାକୁ ଲେକେ ସାଧୁ ସାଧୁ
 ଗଜେକ ଆଗେହି ବୀର ଦୁଃଶାସନ ଉଠି
 ଉଗ୍ରସେନର ଉପରେ ଗଦା ନେଇ ପିଟି ।
 ଗଦାବର ପଡ଼ନ୍ତେ ଯେ ଭଞ୍ଜିଲେ ସଇନ୍ୟ
 ମୁଖରବ ଶବ୍ଦରେ ହେଲେ ଅନ୍ୟୋଽନ୍ୟ
 ମହାଗୋଳ ଉତ୍ପଳିଲ ଦୁର୍ଜୟ ଆଟରେ
 ପାତାଳ ଭୁବନ କମ୍ପି ଗଲ ଶବ୍ଦରେ ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦୁଷ୍ଟପଣ ଦେଖି ହଳଧାରୀ
 ମହାକୋପେ ଆସନ୍ତି ସେ ଦେବ ବିଜେକର ।
 ଆଜ ମୁଁ ହସ୍ତି ନାୟର ପକାଇବି ତାଡ଼ି
 ମରନ୍ତୁ କୌରବେ ମହାସିରୁ ଜଳେ ବୁଡ଼ି ।
 ଏତେବୋଲି ଦେବ ହଳ ମୁଷଳକୁ ଧରି
 ଅନ୍ତଃସେ ବୁଲଇଲେ ଦୃଷ୍ଟିବାତ୍ୟା ପରି ।
 ମହାରୀଷ୍ଟ ତେଜୋବନ୍ତ ବିଦମ ମୂରତି
 ଘୋଷିତୁ ସେ ତେଜଗୋଷ୍ଠି ଅନ୍ତଃସ ଶିତି ।
 ପ୍ରହାରଲେ ହଳକୁ ସେ ପୃଥ୍ବୀ ଉପରେ
 ମେରୁ ଆସି ପଡ଼ିଲ କି ବସୁନ୍ଧରା ଶିରେ ।
 ପାଟିଲ ସେ ବସୁନ୍ଧରା ହଳମୁନେ ପୁଟି
 ଶ୍ରୀନୃସିଂହ ଅବତାର ବଳରାମ ଗୋଟି ।
 ପଞ୍ଚବୀଣ ଯୋଜନ ସେ ହସ୍ତି ନାର ପୁଲୀ
 ହଳମୁନେ ବଳରାମ ଧଇଲେକ ତୋଳି ।
 କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ରେ ଧଇଲେ ତାକୁ ହଳ ଆଗେ
 ପୃଥ୍ବୀରେ ବୁଲନ୍ତି ସେ ଅନ୍ତଃସ ମାର୍ଗେ
 ଦେଖିଣ ବିଷାଦ ହେଲେ ସ୍ବର୍ଗେ ବୃନ୍ଦାରକେ
 ରଖ ରଖ ବୋଲି ଡାକନ୍ତାନ୍ତି ଏକେ ଏକେ
 ଭିନ୍ନଭୁବନେଲଗିଲ ରାମଙ୍କର ଯାସ
 କେନ୍ଦ୍ର ଆଗହୋଇ ଯିବ ସ୍ବର୍ଗର୍ଷଣ ପାଶ ।
 ଯାହାର କୋପିଲେ କମ୍ପମାନ ପଦ୍ମଯୋନି
 ଯାସେ ଛୁଡ଼ି ପଳାଇଲେ ସୁରସିକ ମୁନି ।
 ଯୌଲେକ୍ୟ କମ୍ପେ କୋପନ୍ତେ ଏକାସ୍ବର୍ଗର୍ଷଣ
 ଅନ୍ତଃସେ ବୁଲଇଲେ ହସ୍ତି ନା ଭୁବନ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଆଗେ କହନ୍ତି ବିହଙ୍ଗା ପୁରୁଷ
 ହସ୍ତି ନା ଭୁବନ ଗଲ ରାମ କୋପେ ନାଶ ।
 ଏହାଶୁଣି ପିତାମହ ମରାଳ ବାହନେ
 ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ଘେନି ସଙ୍ଗେ ବିଜେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନେ
 ଦେଖିଲେ ଯେସନେ ହଳମୁନେ ଲଗେ ମଟି
 ତେସନେ ଦିଶେ ହସ୍ତି ନା ରାଜ୍ୟ ସମଗ୍ରଟି ।
 ପୃଥ୍ବୀ ମଧ୍ୟେ ସାର ଅଟେ ଯେବଣ ଭୁବନ
 ଅନିମିତ୍ତେ ଜଳ ମଧ୍ୟେ ହୋଇବ ନିମଗ୍ନ ।
 ଭିନ୍ନଭୁବନ ମଧ୍ୟରେ ହେଲ ଉତପାତ
 ଅଗାଧ ଜଳେ ଯେସନେ ଲହରୀର ଜାତ ।
 ଏକକାୟେ ଘୋଷିଲକ ସପ୍ତବୀଣା ପୃଥ୍ବୀ
 ଦେଖି ଭୟ କଲେ ଭୀଷ୍ମ ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତି

ହଳଅଗ୍ରେ ଥାଇ ସବେ ଦେଉଛନ୍ତି ଡାକ
 ଶେ ଦେବ କାମପାଳ ତୁ ହସ୍ତି ନାକୁ ରଖ ।
 ନ ଶୁଣନ୍ତି ହଳଧର କୌରବଙ୍କ ବାଣୀ
 ଦକ୍ଷିଣକୁ ଗତିକରି ବୁଲନ୍ତି ସେ ପୁଣି ।
 ବିଗମ୍ଭର ପୁରୁଷ ସେ ରହି ଅନ୍ତଃସେ
 ଦେଖନ୍ତି ସେ ମାଳାମ୍ଭର ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
 ଗଳାରେ କୁଠାର ଦନ୍ତେ ତରଣ ଲଗାଇ
 ସଞ୍ଜୟ ବିଦୁର ଦୁହେଁ ପ୍ରଣମିତ ଶୋଭ ।
 ଦୁଃଶାସନ ଆଦି ଶର ଅନେଶ୍ବର ଘେନି
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ କରଇ ଅନେକ ଦଳମା ।
 ତୁ ଦେବ ଅନନ୍ତରୂପୀ ସଂସାରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି
 ତୁ ଦେବ ପରମ ବ୍ରହ୍ମ ଅଟୁ ଗୁଣନୟ ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ତୁ ନିରଞ୍ଜନ ପ୍ରଭୁ ନିରାକାର
 ମାନବ ମାସକ କାହୁଁ କରିବ ଗୋଚର ।
 ଧବଳ ଶରୀର ଶୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧିକ ପରାୟ
 ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ତୋତେ ଭଜମଞ୍ଜି ପ୍ରାୟ ।
 କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ରେ ତୁ ଧରିପାରୁ ଦେବ ତୋଳି
 ତୁହି ଦେବ ବଳଭଦ୍ର ଅଭବଲେ ବଳି ।
 ତୁହି ଦେବ ଜଳ ସ୍ଥଳେ ଅନାଦି ଦେବତା
 ବାମନଶ କୋଣେ ତୋର କୋଟି ଶତସ୍ଥିତା
 ପୃଥ୍ବୀ ତୋ ନାଭିମଣ୍ଡଳ ଆକାଶ ତୋ ଶିର
 ତୋହର ମହିମା ଦେବ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ଏ ସଂସାର ସାଗରେ ତୁ ମୁକତିର ପଥ
 ନିଜ କାୟା ପ୍ରକାଶିଲୁ ନାହିଁ ତୋର ସ୍ବର୍ଗ ।
 ନମସ୍ତେ ତୁ ନାରାୟଣ ଅଭୟ ଶରୀର
 ପ୍ରଳୟ ସଂସାର ସାର ବୁଦ୍ଧବୁଦ୍ଧ ଆକାର ।
 ଚଳ ତୁ ନିଶ୍ଚଳ ଦେବ ନିରାକାର ତୁହି
 ଶୂନ୍ୟକୁ ଆକାର ତୋର ତହୁଁ ଆନ ନାହିଁ ।
 ଅନେକ ପ୍ରତି କରନ୍ତି ଶୂନ୍ୟ ବେଦବ୍ରହ୍ମା
 କେ ଆନ କରିବ ପୁଣି ତୋ ଆଜ୍ଞା ମହିମା ।
 ବୃଷଭ ବାହନେ ବିଜେ ଦେବ ପଶୁପତି
 ନିରାକାର ସ୍ବାମୀକୁ ଯେ କରନ୍ତି ସେ ପ୍ରଭୁ ।
 ସତସତର ସଂସାରେ ତୁହି ଏକା ପ୍ରମ
 ସ୍ବାମୀ ଏମାନେ ଚଞ୍ଚଳ ତୁହି ଏକା ଦମ୍ଭ ।
 ତୁହି ସିନା ପୃଥ୍ବୀକୁ କରୁ ଏକା ଘେନି
 ତୁ କୋପକଲେ ରହିବ ନାହିଁ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ।

କେ ବ୍ରହ୍ମା କେ ବିଷ୍ଣୁ କେହୁ ଅଟଇ ଈଶ୍ଵର
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ସ୍ଵାମ ଅଟଇ ସେ ସବୁର ଉପର ।
 ସ୍ଵାମି କଦମ୍ବା ପ୍ରଳମ୍ବା ଅସୁରକୁ ମାର
 ପୃଥ୍ଵୀ ଶ୍ରବଣର ନାଶି ରଖିଲୁ ଉଦ୍ଧର ।
 କାହୁଁ ଉଦ୍ଧପତ୍ତି ହେଲୁ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି
 ନରକାର ପୁରୁଷ ତୋ କୁଳଗୋପ ନାହିଁ ।
 ତୁ ସିନା ଆନ କୋପକୁ କରୁ ଦେବ ଶାନ୍ତି
 ତୋହର କୋପ କଲେ କି ରହିବ ଏ ଶିତି
 ତୁ ଦେବ ଦାନବ ନାଶୁ ନ ରଖୁ ଏକହିଁ
 କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯାହାର ସ୍ଵେନମୂଳେ ରହି ।
 ନ ଜାଣି ସଂସାର ଦେବ ହେଉଅଛି ବଣା
 ତୋ ତହୁଁ ପୃଥ୍ଵୀକ ଦେବ ନାହିଁନା ପାରଣା
 ଅନେକବିଜୟୀ ହୋଇ ବୋଲନ୍ତି ଯେଲେକେ
 ଶାନ୍ତି ଦୁହନ୍ତି ସେ ଶାମ୍ଭୁକୁମରର ଶୋକେ ।
 ଦେବଲୋକ ଯହୁଁ କଲେ ଏସନକ ସୁଖ
 ତଥାପି ନୋହିଲୁ ବଳଦେବ କୋପ ଶାନ୍ତି ।
 ପିତାମହର ବଚନେ କହନ୍ତି ନାରଦେ
 ସୁଧୂଷ୍ଣିକ ଅଗ୍ରତରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ହାଦେ ।
 ଆସ୍ଥାନ ତେଜ ଉଠିଲେ ଦେଖି ପଞ୍ଚଭୂତ
 ନାରଦଙ୍କ ପାଦତଳେ କଲେ ପ୍ରଣିପାତ ।
 ପାଦ ପଶାଳିଲେ ପାଦ୍ୟଅର୍ଘ୍ୟ ଢାଳିଦେଇ
 ଅନେକ ଦଇନୀ ହୋଇ ଉଭା ପାଞ୍ଚିଲା ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ପଞ୍ଚଭ୍ରାତ
 ହସ୍ତିନା ନଗର ହେଉଅଛି ଜଳସାତ ।
 ବଳରାମ ଦେବ ଜାଣ ଅଟେ କାଳସର୍ପ
 ଗରୁଡ଼ ହରି ପାରଇ ସିନା ତାର ଦର୍ପ ।
 ବଳରାମ ସର୍ପକୁ ଯେ ତୁ ସିନା ଗରୁଡ଼
 ତୋତେଦେଖି କୋପଶାନ୍ତି କରିବେ ସେବଡ଼
 ତୁମ୍ଭକୁ ଦେଖିଣ ଶାନ୍ତି ହେବେ ହଳପତି
 ନାରଦ ବାକ୍ୟେ ପାଣ୍ଡବେ ଉଠିଲେ ଚଢ଼ିତ
 ଶାମ୍ଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀକୁ ସେ ସଜ୍ଜତରେ ଦେନ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଇଲେ ସେ କରିବା ଦଇନୀ
 ଗଳାରେ କୁଠାର ଦନ୍ତେ ଭରଣ ଯେ ଦେନ
 ଶୁଷ୍କ ଦ୍ରୋଣ ଅଶ୍ଵଥାମା କର୍ଣ୍ଣ ଯେ ଶକୁନ ।
 କରଷପ ଯୋଡ଼ି ସୁଖ କରନ୍ତି ଉପରେ
 ଶେଣ ରକ୍ଷଣ ସ୍ଵାମୀ ଦେବ ହଳଧରେ ।

ଶରଣ ଶରଣ ବୋଲି ଶୁଭ୍ରଅଛି ବାଣୀ
 ରଖ ରଖ କୋପ ଶାନ୍ତିକର ହଳପାଣି ।
 ପୃଥ୍ଵୀ ନ ସହଇ ଦେବ ତୁମ୍ଭ କୋପଭର
 ଏହିକ୍ଷଣି ରସାଗତ ହେବ ବସୁନ୍ଧର ।
 ଏ ସଂସାର ସାଗରକୁ ତୁହି ସେ ନଉକା
 ସମସ୍ତ ନିସ୍ଵଦନ ତୁ କରିପାରୁ ଏକା ।
 ତୋହର କୋପ କଲେକି ରହିବ ହସ୍ତିନା
 ଏ ସଂସାରକୁ ପାରଣ ପୁରୁଷ ତୁ ସିନା ।
 ଦୁହ୍ନି ରହି ଲୋକେ ଧୂଳି କରନ୍ତି ବହୁତ
 ଦୀର୍ଘରଡ଼ି ଛୁଡ଼ନ୍ତି ସେ ଉପରେ ଆରତ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଜୟ କଲେ ସ୍ଵାମକ ଅଗ୍ରତେ
 ସ୍ଵାମି କ୍ଷଣକେ ବିଶ୍ରାମ କରିବା ନା ଏଥେ ।
 ଆକାଶରେ ରହି ସୁଖ କଲେ ବୃନ୍ଦାରକେ
 କହନ୍ତି ଅନେକମତେ ପୁଣି ଦେବଲୋକେ ।
 ଅନେକ ବ୍ୟାକୁଳ ତହିଁ ହେଲୁ ପାର୍ଶ୍ଵସ୍ଥି
 ଶରଣ ରକ୍ଷଣ ସ୍ଵାମି ସ୍ଵାମ ନାମ ଗୋଟି ।
 ତୋହର ଶରଣେ ନାଥ ବଞ୍ଚିବେ ସକଳ
 ଭକତଜନ ବସୁନ୍ଧାଅଟୁ କାମପାଳ ।
 ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇ ଦେବ ଏହି ଶାମ୍ଭୁ ବୋଲି
 ଧୃତିଶ୍ଵେର ବୋଲି ଦେବ ଧରି ଶାନ୍ତି ଦେଲି
 ତୁ ଦେବ ମୋହର ଦୋଷ କ୍ଷମା ଯେ କରିବା
 ତୁମ୍ଭର ଚରଣେ ଦେବ ସବୁକରି ସେବା ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେକି ଶୁଣ ବନମାଳି
 ସତ୍ୟକଲି ସିନ୍ଧୁମଧ୍ୟେ ପକାଇବ ବୋଲି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ସିନ୍ଧୁ ମଧ୍ୟେ ପକାଇଲେ
 ପାଞ୍ଚିଲା ଅଛନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତେ ତୁଲେ ।
 ଶାମ୍ଭୁକୁମର ସହିତେ ସବେ ଯିବେ ନାଶ
 ଗାନ୍ଧାରୀ ପୁତ୍ରମାନେ କଲେ ସିନା ଦୋଷ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ କହିଲେ ଶ୍ରୀ ବଳରାମ ପାଶ
 ରକ୍ଷାକର ବାରେ ଦେବ ଏ ହସ୍ତିନା ଦୋଷ ।
 ଶୁଣ ଆହେ ମଦୁସୂୟ ପୁତ୍ରାକଲୁ ଯାହା
 ଥୋକାଏ ମୁଁ ଅନୁସରି ବଞ୍ଚାଣିଲି ତାହା ।
 ଏ ମଧ୍ୟପଦ ଅମୃତ ରସ କଥା ସାର
 ପ୍ରାଣୀମାନେ ଏକମନେ ଶୁଣି ଉବୁତର ।
 ଦୋରତର କଳିକାଳ ହୋଇଲୁକ ଆସି
 ସ୍ଵାମ ନାମ ଧରନ୍ତେ ନ ବାନ୍ଧେ କାଳପାଣି ।

ରାମ ନାମ ଠୁଳ ବ୍ରହ୍ମ ଦେନ ସେ ଅଧର
ରାମ ନାମ ମୋର ମନୁ ନୋହୁ ସେ ବସୋର
ତୁଳସୀର ବଳଭ ସେ ହୃଦେ ମୋର ଥାଉ
ଶାରଳଦାସ ଜୀବନ ରାମନାମେ ଯାଉ ।

ସରସ୍ୱତୀବତ୍ସ ଓ କଟମ୍ବାୟୁର ବୃତ୍ତାନ୍ତ

ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ପୁତ୍ରାକଳେ ଅଗସ୍ତିଙ୍କି
ଆହୋ ମହାମୁନି ମୋତେ କହିବା ଶୁଣିକ ।
ଶ୍ରୀନାରାୟଣ ପ୍ରଭୁ ସେ ରଜା ଅବତାର
ଦ୍ୱାପରେ ସେ ଜନମିଲେ ଦେବଙ୍କ ଉଦର ।
ମଳାମ୍ବର ରେହଣୀର ଗର୍ଭେ ଉତପନ୍ନ
ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ହେତୁ ରକ୍ଷା ହେଲା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଭକ୍ତି କଲେ ରାମ ପାଦତଳେ
ଆପଦ ଶଶ୍ତ୍ରନ ନାଥ ଦୁଃଶାସର ବଳେ ।
ରାମ ତୋହର ସଞ୍ଚିତ ସିନା ବସୁନ୍ଧରୀ
ତୁ ତାହା ନାଶ କରିବୁ କେହ୍ନେ ହଳଧାରୀ ।
ତା ଦୋଷେ କି ନାଶଯିବ ହସ୍ତିନା ଯୁକତେ
କୋପ ଶାନ୍ତ କର ଦେବ ସବୁର ଦେଖନ୍ତେ
ଅନେକ ପ୍ରାର୍ଥନା ବାକ୍ୟ ବିନୟରେ ବୋଲି
ପଡ଼ିଲେକ ରାମ ପାଦତଳେ ଗଡ଼ିଯାଇ ।
ରାମ ଅର୍ଜୁନ ନକୁଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ସହଦେବ
ଏମାନେ ଅନେକ ମତେ କଲେ ଭକ୍ତିଭାବ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ସ୍ୱାମି ସହାରବା କୋପ
ନୁହଇ ହସ୍ତିନା ତୁମ୍ଭ କୋପ ଅନୁରୂପ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବାକ୍ୟେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବଙ୍କ ଆରତେ
ଲେଉଟିଲେ କାମପାଳ ସମସ୍ତେ ଦେଖନ୍ତେ ।
ଦେବତାଙ୍କ ବଚନରେ ଶାନ୍ତ ବଳଦେବ
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ହସ୍ତିନାର ଠାବ ।
ନିଜସ୍ଥାନେ ହସ୍ତିନାକୁ ନେଇ ବସାଇଲେ
ତାର ସିଂହଦ୍ୱାର ଦେବ ବଞ୍ଚିବ କଲେ ।
ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
ତୁ ସେ ପୁତ୍ରାକଳୁ ବିଭରସର ସେ ଶତ ।
ହସ୍ତିନା ରାଜ୍ୟରେ ବିଜେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରଜା
ସମସ୍ତ ନୃପତି ହେନି କଲେ ପାଦପୂଜା ।
ହସ୍ତିନା ରାଜ୍ୟକୁ ନାଡ଼ି ବସିଲେ ଯାଦବେ
ଯଦୁ ଭୋଜବଣ ଆଦି ସାତବଣ ସବେ ।

ଅନେକ ଭଣ୍ଡାର ଫେଡ଼ି ମାନବସବୁ
ବଳରାମ ପାଦତଳେ ପୁଜିଲା ତଡ଼ିତ ।
ତୁ ଦେବ ହେ ଯୋଗେଶ୍ୱର ମୁରୁଷ ଉତ୍ତମ
ଦଶ ଦୋଷ ଅପରାଧ ବାରେ ମୋର କ୍ଷମ ।
ତୁ ଦେବ ହେ ବଳଭଦ୍ର ରେବଣର ପତି
ଅପରାଧ କ୍ଷମାକର ବାନ୍ଧବ ହଳପତି ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବେ'ଇଲେ କ୍ଷମା ଦେଲୁ ସବୁ ଦୋଷ
ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ କୋଳକରି ପ୍ରଭୁ ହୃଷୀକେଶ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କି କୋଳକରି ଧଳଲେକ ରାମ
ରଜାଧିରାଜ ଶିଶୁର ହେତୁ ଦେବ ଧର୍ମ ।
ଏ ପାଣ୍ଡବଜ୍ୟରେ ତୁମ୍ଭ ହେବୁ ଅଧିପତି
ଉଭୟ କୁଳେ ରହିବ ଏ ତୁମ୍ଭର ଶାନ୍ତି ।
ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ଶୁଣ ହେ ମନୁ ରଜନ
ବିଷ୍ଣୁ କଥା ଶୁଣି କର ପାତକ ଦହନ ।
ବଳରାମ ଅଗ୍ରତରେ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁତ
ଦ୍ୱାରକା ଭୁବନେ ଦେବ ପେଶିବା ନା ଦୂତ
ନାଶିବାନା ସେ ଦ୍ୱାରକା ଲେକଙ୍କର ଚିନ୍ତା
ସନ୍ତପ୍ତ ହୁଅ କରିବା ଦେଇ ଶୁଭବାଣୀ ।
ଶୁଣି ବଳରାମଙ୍କର ହରଷିତ ମନ
ସାତ୍ୟକିଙ୍କ ବୋଇଲେ ତୁ କର ହୋ ଗମନ ।
ଶୁଭଯୋଗେ ଭେଟିଲୁ ସେ ଆସି ପୁଣି ଶାମ୍ଭ
ମଙ୍ଗଳ ବିଧାନ ହେଲା ହସ୍ତିନାର ଗ୍ରାମ ।
ଯେସନେ ବିଧି ଅଛଇ ପୁରୀର ପ୍ରସିଦ୍ଧି
ରହବେଦାର ଉପରେ କଲେ ବିଭାବିଧ ।
ମୁନି ବିପ୍ରଗଣେ ବସି ଆରମ୍ଭିଲେ କର୍ମ
କୃଷ୍ଣ ନନ୍ଦନ ଶାମ୍ଭକୁ ଘେନି ବଳରାମ ।
ବିଭାବର କରନ୍ତି ସେ ଦେବ ଉଗବାନ
ଅପସରା ଗର୍ଭବଙ୍କୁ ଘେନି ଦେବଗଣ ।
ବିଜେ କରିଛନ୍ତି ତହିଁ ବଳରାମ ଦେବ
ଗମନ କରନ୍ତି ତହିଁ ଦିଗପାଳ ସବ ।
ଦେଶିନୀ ଗୁଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନନ୍ଦନର ବିଧି
ଦଇବଜ୍ଞେ ଶୁଭଲଗ୍ନ ଦେଲେ ହୋଇ ଉଦ୍ଧ ।
ସ୍ତ୍ରୀହୀନମାନେ କରିଲେ ବରଣ ବିଧାନ
ବିଭାର ଯେତେ ସାମଗ୍ରୀ ଅଛଇ ବସନ ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କର ପାଦାରାବ୍ୟ ସେ ମଧୁପକ ବିଧି
କଟମ୍ବା ଆଣି ବୋଇଲେ କ୍ୟାସ ତପୋବିଧି ।

ସକଳପ୍ର କରାଇଲେ ତହିଁ ମହାମୁନି
 ପ୍ରାଞ୍ଚାରିକ ବ୍ୟବହାରେ ଯେତେ ଦ୍ରବ୍ୟଦେନ
 ଯୁକ୍ତି ଦେବ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ବେଦବ୍ୟାସ
 ଶୁଣି ଯୋଗାଡ଼ମାନ ସମସ୍ତ ଅଭ୍ୟାସ ।
 ଏମନ୍ତ ସଂଯୋଗ ପୁଣି ଅଟଇ କେମନ୍ତ
 କଟୟା ଆସନ କଥା କହ ମୁନି ମୋତେ ।
 ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ହେ ଯୁଧିଷ୍ଠିରଜନ
 କହୁଛି କଟୟା କଥା ଶୁଣ ଦେଇ ମନ ।
 ମଧୁସୂତ୍ରର ବୋଲି ଏକ ସତ୍ୟଯୁଗେ
 କଞ୍ଚନବ୍ରହ୍ମା ବସଇ ଯଶୋବନ୍ତୀ ସ୍ଵର୍ଗେ ।
 ସେ ବ୍ରହ୍ମାର ପତ୍ନୀ ନାମ ଅଟଇ ସାବିତ୍ରୀ
 ତାହାର ଦୁହିତା ନାମ ଅଟେ ସରସ୍ଵତୀ ।
 ଦୁହିତାର ନିମିତ୍ତରେ ସେ କଞ୍ଚନ ବ୍ରହ୍ମା
 ମେରୁରେ ସଭା କରଇ ବସିଲେ ମହାତ୍ମା ।
 ନାରଦ ମୁନିଙ୍କୁ ଚାହିଁ ବୋଇଲେ କଞ୍ଚନ
 ସକଳ ଦେବଙ୍କୁ ଯାଇ ତୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆଣ ।
 ଏ ସ୍ଥାନକୁ ଗଲ ଆଣ ସମସ୍ତ ଦେବଙ୍କୁ
 ବଜାଇ ହେ ଗୀତାରୁ ତୁମୁ ଭୁ ତହିଁକୁ ।
 ପିତାଙ୍କର ବଚନରେ ସେ ନାରଦ ଗଲେ
 ସକଳ ଦେବଙ୍କୁ ଘେନି ସଭାରେ ମିଳିଲେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବିଜେ କଲେ ଯାଇ ମେରୁ ସଭାମଧ୍ୟେ
 ଶିରଶେ ବିଜେ ଶିରଶାଙ୍କ ସନ୍ନିଧେ ।
 ମୃଗବାହନେ ଅଇଲେ ଦେବତା ପବନ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ବସିଲେ ମେରୁ ପୃଷ୍ଠସ୍ଥାନ ।
 ମରୁ ବାହନେ ବିଜେ କଲେ ରତ୍ନାକର
 ଅଗ୍ନି ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବହୁ ଜଳତର ।
 ଦେବସଭା ମଧ୍ୟରେ ସେ ବିଜେ କଲେ ଆର୍ତ୍ତ
 ବଶିଷ୍ଠ ଯେ ବିଶ୍ଵାମିତ୍ର ବାମଦେବ ରୁ ।
 ଶଙ୍ଖପଦ ମହାପଦ ତକ୍ଷକ ଅନନ୍ତ
 ବାସୁକୀ ଅଇଲେ ଅଶ୍ଵକୁଳାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ।
 ମରୁ ବାହନେ ବିଜେ କୃତାନ୍ତକ ଦେବ
 ବ୍ରହ୍ମଗଣ ମାନେ ତହିଁ ମିଳିଲେକ ସର୍ବ ।
 ସେ ଯାହାର ବାହନରେ ଚଢ଼ି ଦେବଲୋକେ
 ମେରୁସଭାରେ ବିଜୟ କଲେ ବୃନ୍ଦାରକେ ।
 ବୈଶଦେୟ ବାହନରେ ଚଢ଼ି ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ
 ଶିବ ସେ ନାରାୟଣ ସଭା ମେରୁଗିରି ।

ସମୁଦେ ଆସନେ ବିଜେ କଲେ ସର୍ବଦେବ
 ଦୃଷ୍ଟି ବାହନେ ବିଜେ କଲେ ସତ୍ୟାବିବେ ।
 ମେରୁ ସଭାରେ ବିଜୟ କଲେ ଦେବଲୋକେ
 ବସିଲେ ସମସ୍ତେ ତହିଁ ସେ ଯାହାର ସୁଖେ ।
 ଦୁହିତା ଘେନି ବିଜୟ ସେ କଞ୍ଚନ ବ୍ରହ୍ମା
 ମେରୁସଭାରେ ମିଳିଲେ ଆସି ମହାତ୍ମା ।
 କରେ ଅର୍ଥ ଘେନି ବାଳୀ ପାରିଜାତ ମାଳ
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଛମ୍ପୁରେ ବେଦବର ଯାଇ ମିଳ ।
 ଚନ୍ଦନ ଅଗ୍ରରୁ ଘୋର ଲେପିଲେ ଲଳିତେ
 କସ୍ତୁରୀ କର୍ପୁର ଦେଲେ ନେଇ ଦୁବରତେ ।
 କରଣ ଲମ୍ବାଇଲ ବାଳୀ ଅମଳାନ ମାଳ
 ଦେବାଙ୍ଗ ବସ୍ତ୍ର ମଣ୍ଡିଲେ କୃଷ୍ଣ ବସସ୍ତ୍ରକ ।
 ସଭାକୁ ଚାହିଁ ସେ ବ୍ରହ୍ମା କରନ୍ତି ଉତ୍ତର
 ବିଜୟ ଶ୍ରବ ହୋଇଣ ଯୋଡ଼େ ବେନିକର
 ସମସ୍ତ ଦେବତାମାନେ ମୋତେ ଆଜ୍ଞା ଦେବ
 ଏ ମୋର କଥାକୁ ସାବଧାନ ହୋଇଥିବ ।
 ମୋହର ଦୁହିତା ନାମ ଅଟେ ସରସ୍ଵତୀ
 ବସ୍ତ୍ର ଛୁ ଦେବ ଦୁହିତା ଗେଟି ରୂପବତୀ ।
 ତହିଁ ନିମନ୍ତେ କରଇ ସମସ୍ତ ବରଣ
 ସୁପ୍ରସନ୍ନେ ଆଜ୍ଞା ମୋତେ ଦେବା ଦେବଗଣ
 ଦେବେବୋଇଲେ ଯେମନ୍ତେ ଆଜ୍ଞା ତୋର ପିତା
 ଧୂରୁଷ ଉତ୍ତମ ତୁହି ବିହନ୍ତା ବିଧାତା ।
 ଯେସନେ ତୋର ବଚନ ବଞ୍ଚାଇ କେ ପାରି
 ତୁ ଯେବେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବୁ କୁମାରୀ ।
 କନ୍ୟାକୁ ବେଶ ଭୂଷଣ କରଇ ବିଧାତ
 ବିଷ୍ଣୁର ଛମ୍ପୁରେ ନେଇ କଲେ ଉପସ୍ଥିତ ।
 ବିଭାର ବିଧାନ ସବୁ କଲେ ବେଦବର
 ବେଦ ଉପରେ ବସିଲେ ହରି ହୋଇ ବର ।
 ବିଭାରବେଳେ ଶୁଭ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ବାଣୀ
 ପୁଣି ବିରୁରେ କଟୟା ନାମେ ଦୈତ୍ୟମଣି ।
 ବୋଇଲି ଦେଖ କେମନ୍ତେ ତାହାଙ୍କର କଥା
 ଆଜି ସେ ମାରିବ ମୁହିଁ ସମସ୍ତ ଦେବତା ।
 କହୁ କହୁ କୁପିତ ସେ ହୋଇଲି ଦମ୍ଭଜ
 କରେ ଶସ୍ତ୍ର ଘେନି ଆପେ ହୋଇଲିକ ସଜ ।
 ଆରେ ଆରେ ବୋଲି ଦୈତ୍ୟଦେଲ ଘୋରଡ଼ାକ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କର୍ମ ଲାଭୁ କଲେ ଦେବଲୋକ ।

ଭୁଲେ ନାହିଁ ତାହାର ଯେ ରଥ ଗଜସେନା
 ଲୁହାର ଦଉଡ଼ି ଏକ ଦେଖିଛୁ ଦୁର୍ଜନ ।
 ଶରୀର ଦଶଇ ତାର ମନ୍ଦର ପରାୟ
 ତୁମ୍ଭା ଗୋଟିଏ ବନାଏ ସେ ଦମ୍ଭର ଗୟ ।
 ଗୁରୁନାଦ ଶୁଣି ଦେବେ ଗଲେ ତହିଁ ଖସି
 ମେରୁ ସ୍ଥାନକୁ ଦମ୍ଭର ଆସେ ଖରେ ପଶି ।
 ଆକାଶେ ଲଗୁଅଛଇ ଅସୁରର ଶିର
 ଦେଖି ମହାଭୟ କଲେ ସକଳ ଅମର ।
 ଶୂନ୍ୟ ଶବଦ ଶୁଭିଲ ଯହୁଁ ଗରୁ ଡାକ
 ଆସ୍ଥାନ ତେଜ ଉଠିଲେ ତହୁଁ ବୃନ୍ଦାରକ ।
 ସରୁରୁ ଉଠି ନାରଦ ହଲଇଣ ଦାଡ଼ି
 ବୋଇଲେ ଆସି ପଡ଼ିଲ କଟମ୍ଭାର ଧାଡ଼ି ।
 ଏ ସମସ୍ତ ଦେବତାକୁ ଲଗିଲ ତ ଭୟ
 ବିଷ୍ଣୁ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ରହ ରହ ଦେବତୟ ।
 ମୋହର ଆନ୍ତେ ତୁମ୍ଭର କାହାକୁ ଯେ ଶୁଭି
 ଆଜି ଏହାକୁ ମାରବି ମୁହିଁ ତଳେ ପାତି ।
 ମୁହିଁ ନ ଜାଣଇ ଏଡ଼ି ଦାନବେକ ଅଛୁ
 ଆଗହୁଁ ନ ଜାଣେ ଏହା ମୋତେ ତା ନ ପୁଞ୍ଜି
 କରପସ ଯୋଡ଼ି ତହୁଁ କଟେ ବସୁନ୍ଧର
 ସହ ନ ପାରଇ ଦେବ କଟମ୍ଭାର ଭାବ ।
 ଆଶେ ଚରଣ ପକାନ୍ତେ ରକ୍ତ ବଡ଼ ମୁଖ
 କା ଆଗେ କହିବ ଦେବ ଏ ମୋହର ଦୁଃଖ
 ଏମନ୍ତ କହୁ କଟମ୍ଭାସୁର ଆସି ବେଗେ
 ଯାଇଣ ମିଳିଲ ଦୈତ୍ୟ ମେରୁସର ମଧ୍ୟେ ।
 ରେରେକାର ଶବଦରେ ଦୈତ୍ୟ ଡାକ ଦିଏ
 ବ୍ୟାଘ୍ରପୃଷ୍ଠେ ବସି ଲୌହଦଣ୍ଡ ସେ ବୁଲିଏ ।
 ଦାନବର କୋପ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ବିଶ୍ଵେଶ୍ଵର
 ବୋଇଲେ ସରକୁ ଭୁବ ନ ଉଠ ଅସୁର ।
 ତାହାଶୁଣି ମହାକୋପ କରଇ ଦମ୍ଭର
 ଅଧରେ ଦନ୍ତ ଗୁପ୍ତ କରିଣ ପଞ୍ଜର ।
 ଲୁହା ଦଉଡ଼ିକୁ ଧରି କୋପରେ ବୁଲଇ
 ଶିଶୁର ପ୍ରହାର କଲେ ଶକତିଏ ନେଇ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ପଡ଼ିଲେ ଅସୁର ପାତେ ବାମକର
 ଶିଶୁରକ ହସ୍ତ ଶକ୍ତି ଦେଖିଲ ସରୁର ।
 ସେହୁ ଶକତିକୁ ଦେଖି ବୁଲଇଣ ପିଠି
 ଦଇତ୍ୟ ପିଠିରେ ତଳି ପଡ଼ିଲେ ଧୁଳିଟି ।

ଆଦାତ ପାଇ ଶିଶୁର ପଡ଼ିଗଲେ ମୁର୍ଦ୍ଧା ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲେ ଦମ୍ଭର କେ କରିବ ରକ୍ଷା ।
 ଦୀର୍ଘରତ୍ନ ଦେଇ ବେଗେ ଉଠନ୍ତେ ଦମ୍ଭର
 ବଜ୍ର ତା ଶିରେ ପ୍ରହାର କଲେ ଦେବରକ୍ଷ ।
 ସହସ୍ରଧାରା ଶକତି ଦମ୍ଭର ଗାନ୍ଧେ
 ପଡ଼ିଲେ ପବନୁ ବେଗେ ଧରି ବାମହାତେ ।
 ବାମପାଦ ପ୍ରହାରଲେ ନେଇ ଇନ୍ଦ୍ର ଶିରେ
 ତାହାର ଶକତି ତାକୁ ମାଇଲ ସରୁରେ ।
 ଦୈତ୍ୟ ପ୍ରହାରେ ଅଚେତ ହେଲେ ସୁରପତି
 ଭୁଜ ଧରିଣ ଅସୁର ପିଞ୍ଜି ଦେଲ ଧାତି ।
 ଅସାଷ୍ଟମ ହୋଇ ଇନ୍ଦ୍ର ପଡ଼ିଲେ ଭୂତଳେ
 ଆଶଶ୍ରୁଳ ମୋହ ଯିବା ଦେଖି ଦଗପାଳେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଅସାଷ୍ଟମ ଦେଖି ଉଠିଲ କୁବେର
 ରହାବଳ ଗଦା ଦେଖି ହୋଇଲ ବାହାର ।
 କୁବେରକୁ ଦେଖି ଦୈତ୍ୟ ପ୍ରହାରଲ ମୁଥେ
 ଏକା ପ୍ରହାରେ କୁବେର ପଡ଼ିଲ ଅଚେତେ ।
 କୁବେର ଅଚେତ ଦେଖି ଦୈତ୍ୟ ମହାଶରୀ
 କେଶ ଧରି ଅନ୍ତରାଳେ ଦେଲ ତାକୁ ପିଞ୍ଜି ।
 କୁବେର ପଡ଼ିଲ ଯାଇ ମେରୁର ମେଖଲେ
 ସାଧପଇ ପଳାଇଲେ ତହୁଁ ଦଗପାଳେ ।
 ଅମର ସରୁରେ ବିଜେ ଦୈତ୍ୟ ମହାସାର
 ପୃଥ୍ଵୀ ନ ସହଇ ପାଦ ମହାସାର ତାର ।
 କଞ୍ଚନ ବ୍ରହ୍ମା କୋଳରେ ଦେଇ ସରସ୍ଵତୀ
 ନାରାୟଣ ଦେବତାର ଆଗେ ବସିଛନ୍ତି ।
 ଯେବଣ ଦିଗେ ଅଛଇ ବିଷ୍ଣୁର ପାଦୁକା
 ଧ୍ୟାନକରବାରୁ ବିଷ୍ଣୁ ଦେଲେ ତାକୁ ଦେଖା ।
 ଆହ୍ନିକ ସାର ବାହନ ପୃଷ୍ଠେ ବିଜେକରି
 ବ୍ରହ୍ମାର ଆଗରେ ବିଜେକଲେ ଦଇତ୍ୟାରି ।
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ଵତ ମନୁ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ଯେବଣ କୃତ୍ୟ କଲ ସେ ଦାନବ ଦୁର୍ମତି ।
 ଅନେକ ଭୟନା ବାକ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାକୁ ବୋଲଇ
 ଶ୍ରବେ ପିତାମହ ସେଲି ଦେଲକ ପକାଇ ।
 ଦୈତ୍ୟର ବିଦାତେ ପତି ସେ ଉତ୍ତନଗାୟୀ
 ମୋହରେ ପତି ଡାକନ୍ତି ପିତା ସାହି ସାହି ।
 କଟମ୍ଭା ବୋଇଲ ତୋର ଏଡ଼ିକ ଉରସା
 ବାଳକାକୁ ଏ କନ୍ୟାକୁ କରିଅଛୁ ଆଶା ।

ମେତେ ଛୁଡ଼ି କହୁ ହୁଏ ଏ ହରି ହୁଁ ବିଦ୍ର
 ନାହିଁ ଅଛି ଦେଖେ ଆସି ରଖୁ ବାସୁଦେବ ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ମୁଣି ତୋର ପକାନ୍ତି ମୁଁ ମୋଡ଼ି
 ଅନେକ କାଳର ବୃଦ୍ଧ ବୋଲି ଦେଲି ଛୁଡ଼ି ।
 ଏତେ ବୋଲି କୋଡ଼ ନେଲି ଦୈତ୍ୟ ସରସ୍ବତୀ
 ମୋ ମଣ୍ଡଳି ଦାହାର ଯାଆନ୍ତି ତଡ଼ିତ ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଗମଇ କରଣପ କୋପେ
 ବିଷ୍ଣୁକୁ ସୁମରେ ବାଳା ମନର ସନ୍ତାପେ ।
 ସରସ୍ବତୀ ଡାକିଲେ ମୁଁ ତୋହର ଶ୍ରୀଯା
 ନେଉଛି କଟମ୍ବାସୁର ସଂହାର ବିଡ଼ୋଜା ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଏବେ ଶୁଣିମା ଶ୍ରୀବତ୍ସି
 ତୋହର ପତ୍ନୀକୁ ବଳେ ଦାନବ ନେଉଛି ।
 ଶୁଣି କୋପାନଳ ହେଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଅସୁର ଆଗରେ ରହି ଉଗାଳିଲେ ପୁଣି ।
 କୈମୋଦକା ଗଦା ଧରି ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ଅସୁର ଉପରେ ନେଇ ପିଟିଲେ ସଭର
 କଟମ୍ବା ବୋଇଲି ତୁହି ପର ଦଇତ୍ୟାଣି
 ତୁ ପର ଅସୁରବଳ ନିସୁଦନକାଶ ।
 ଆଜ ପଡ଼ିଲୁ ଯିବାକୁ ବାଟ ତୋତେ ନାହିଁ
 ଯତନେ ଯାହାକୁ ପୁଣି ଲେଉଟୁଥିଲି ମୁହିଁ ।
 ଏତେ ବୋଲି ସେ ଦାନବ ପବନହୁଁ ବେଗେ
 ବଳି ମୁଥେକ ପ୍ରହାର କଲ ନେଇ ଅଙ୍ଗେ ।
 କୈମୋଦକା ଗଦାବର ବୁଲିଲଣି ହରି
 କଟମ୍ବାସୁର ଉପରେ କୋପେଣ ପ୍ରହାରି ।
 ଦେଖି ଦାନବ ପାତଳ ତାର ବାମହସ୍ତ
 ବିଷ୍ଣୁ ହସ୍ତ ଗଦାବର ଘେନିଲି ତୁରିତ ।
 ସେହି ଗଦାକୁ ବୁଲିଲି ପିଟନ୍ତେ ଲେଉଟି
 ନାରାୟଣଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼େ ଗଦା ଯନ୍ତ୍ରି ।
 ଗଦାପ୍ରହାର କରନ୍ତେ ଘେନିଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ
 ଦଇତ୍ୟ ଉପରେ ନେଇ କଲେ ଗଦାଘାତ ।
 ତଥାପି ନ ଛୁଟିଲ ସେ ଦାନବର କାୟ
 ଦେଖିଣ ବିସ୍ମୟ ହେଲେ ପ୍ରଭୁ ଦେବବୀର୍ଯ୍ୟ ।
 ଅସୁର ଭୁଲେ ସେ ଦେବ କରନ୍ତେ ସଂଗ୍ରାମ
 ବିମୁଖ ହୋଇଲେ ତହିଁ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ।
 ମହାକୋପେ ଉପୁଜିଲ ଦେବଜେନ ରୂପ
 ଦୁଇ ଭୁଜରେ ଧଇଲେ ଦୁବାର ଦୈତ୍ୟ ।

ବିରାଟ ପଦ୍ମ ଶିଖରେ କରୁଥିଲେ ତୋଳ
 ଦଇତ୍ୟର ଅଙ୍ଗ ଲାଗି ହୋଇଲ ସେ ଧୁଳି ।
 ତାହାଦେଖି ଭଗବାନ ହୋଇଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
 ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ରେ ଦବୁଳ ।
 ଦେଖିନାହିଁ ମୁହିଁ ପୁଣି ଏଡ଼େକ ପ୍ରଚଣ୍ଡା
 ଏହା ଦେହ ଲାଗି ବିରାଟ ଗିରି ହେଲ ଗୁଣ୍ଡା ।
 ଶୁଣି ଦୁଇ ପାଦ ତାର ଧରି ଅନ୍ତରାକ୍ଷେ
 କରୁଥିଲେ ଲୌହମୟ ପଦ୍ମେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
 କି ଜାଣି ଅସୁର ଦେହ ଅଟେ ବଳସେନ୍ଦ୍ରା
 ଦୈତ୍ୟ ପଡ଼ିବାରୁ ଲୌହ ଗିରି ହେଲ ତୁନା
 ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରଶଂସିଲେ ଦୈତ୍ୟ ଭୂରେ ସାଧୁ ସାଧୁ
 ଦାନବକୁଲେ ଜନମି କି ତୋତେ ନନ୍ଦ ।
 ଏସନ ପ୍ରଶଂସା ତାକୁ କରି ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ଅସୁରକୁଲେ ମହିମା ଏସନ ତୋହର ।
 ଛୁଡ଼ିବ ଏ ଦବୁଳକୁ ହୋଇବ ସିଙ୍ଗାଣ
 ନ ଥାନ୍ତୁ ଦେବ ମାନବେ ପଛେ ସ୍ବର୍ଗ ଭୁବ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଯହୁଁ କରୁଥିଲେ ତାକୁ ଛୁଡ଼ିବାକୁ
 ମହାଭୟ ଲଗଇତ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ।
 ନ ନାଶିଲେ ପୃଥିବୀକୁ ହୋଇବ ଏ ଭାର
 ତୋହର ଛୁଡ଼ିନ୍ତେ ସେହି ହୋଇବ ଅମର ।
 ବିଷ୍ଣୁ ବୋଇଲେ ମରିବ ନାହିଁ ମୋର ହସ୍ତେ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ସେହୁ ମରିବ କେମନ୍ତେ ।
 ପିତାମହ ବୋଇଲେ ସେ ତୁ ଦେବାଧିଦେବ
 ମୋତେ ବହୁତ ଭକ୍ତି କଲ ଏ ଦାନବ ।
 ନିରାଶ ହୋଇ ସେ ଯହୁଁ ସେବାକଲ ମୋତେ
 ମହାକଠୋରେ ବସିଲି ମନୁଏ ପୟନ୍ତେ ।
 ମୁହିଁ ବୋଇଲି ତୁ ବର ମାଗରେ ଦାନବ
 ସେ ବୋଇଲି ମୋ ସମାନ ଆୟୁମୋତେ ଦେବ
 ଯେତେକାଳ ପରିପନ୍ତେ ପୃଥିବୀ ସିଙ୍ଗାଣ
 ମୁହିଁ ଜାଣି ତେତେକାଳଯାଏ ବଞ୍ଚିଥିବ ।
 ଏସନକ ବର ସେହି ମାଗି ଅଛି ପୁଣେ
 ଭୟରେ ବୋଇଲି ହେଉବୋଲି ମୁହିଁ ତେବେ
 ପିତାମହ ମୁଖରୁ ଯେ ଏସନକ ଶୁଣି
 ଅସୁରକୁ ବୋଇଲେକ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ନାରାୟଣ ବୋଇଲେ ତୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବଳା
 ସରସ୍ବତୀଙ୍କର ଭାଇ ଆମ୍ଭର ଯେ ଶଳା ।

ବ୍ରହ୍ମାକୁ ଚାହିଁ ବୋଇଲେ ଏ କଟମ୍ବା ଆଉ
 ତୁମ୍ଭ ବର ପାଇଅଛି ଏ ନାଶ ନ ଯାଉ ।
 ଆମ୍ଭେ ମାଡ଼ିବସି ଏବେ ଏହା ବସିଥିଲେ
 କିନ୍ତୁ ହେଉଅଛି ରହୁ ଆମ୍ଭ ପାଦତଳେ ।
 ଏଥର ଯେ ବଳବାୟୁ ହରିବୁ ଏହାର
 କେବଳ ଜୀବନ ଦେଇ ଆଉ ଏ ପାମର ।
 ଏମନ୍ତ କହି ବସିଲେ ତା ଛୁତିରେ ହରି
 ସରସ୍ବତୀ କନ୍ୟାକୁ ସେ ଦେବ କୋଳେ ଧରି ।
 ବେଦ ବାକ୍ୟେ ଉପଦେଶ ସରିଲା ତାଙ୍କର
 ସେ ଦିନୁ ଆସନ ହେଲ ବର କନ୍ୟାଙ୍କର ।
 ବ୍ରହ୍ମାର ବଚନେ ତାକୁ ରଖିଲେ ମୁରାରି
 କନ୍ୟାକୁ ପ୍ରଦାନ କଲେ ଚତୁର୍ମୁଖ ଧାରୀ ।
 ସରସ୍ବତୀକୁ ଯେ ଦିଆ ହେଲେ ନାରାୟଣ
 ଯନ୍ତ୍ର ଧେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଦେବଗଣ ।
 ଅଧୁର ଆଦାତେ ଦେବେ ଯାଇଥିଲେ ମୁକ୍ତ ।
 ମୋହ ତେଜ ମିଳିଲେକ ପୂର୍ଣ୍ଣହେଲା ବାଞ୍ଛା
 ସରସ୍ବତୀଙ୍କର ଦିଆଦର ଯୋଗବଳେ
 ବିଷ୍ଣୁ ବସିଲେ କଟମ୍ବା ଦୈତ୍ୟ ବସିଥିଲେ ।
 ନିରାକୁଳ ଗୋଷ୍ଠୀ ସେହି ଦେବ ଯେ ଅନନ୍ତ
 ଜଳଜ ଗୋଷ୍ଠ ଅଟଇ ବ୍ରହ୍ମା ଦଇବତ ।
 ଉଭୟର କୁଳ ଗୋଷ୍ଠ ଉଚ୍ଚାରିଣ ଦେବେ
 ଶୁଭଯୋଗେ ଦିଆଦର ଶେଷକଲେ ସଙ୍ଗେ ।
 ସରସ୍ବତୀ ଦେବଗଣେ ଦେବ ବନମାଳୀ
 ବଲକୁଣ୍ଠ ଭୁବନରେ ଯାଇଣ ସେ ମିଳି ।
 ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ତୁ ଶୁଣ ଆତ୍ମା ଧର୍ମରାଘବେ
 କଟମ୍ବା ଆସନ କଥା ଏ ବ୍ୟୁତ୍ପତ୍ତି ହୁଏ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଯାହା ସଞ୍ଚିଥିଲେ ସତ୍ୟଯୁଗେ
 ଯାବତ କାଳକୁ କଥା ଅଛି ମଧ୍ୟସ୍ବର୍ଗେ ।
 ପ୍ରସାଦ ବାକ୍ୟେ କହିଲୁ ସରସ୍ବତୀ ଦିଆ
 ଆହେ ବୁଧଜନେ ଏହା ସଂକ୍ଷେପେ ଶୁଣିବା ।
 ମହାଭାରତ ଅମୃତ ରସମୟ ବାଣୀ
 ଜାଇଥିବାଯାଏ ଶୁଣ ବସି ଏହା ପ୍ରାଣୀ ।
 ମୁଁ ଯେ କଳକାଳ ଦର୍ପ ଧୂସିବା ନିମନ୍ତେ
 ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣଙ୍କ ଦୟା ଥିବାରୁ କହିଲେ ।
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଶରଣ ମୁଁ ସରସ୍ବତୀ ପାଦେ
 ଶୁଦ୍ରମୁନି ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦାସ ପାଦେ ବନ୍ଦେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ବିବାହ

ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ହେ ମନୁ ନୃପତି
 ବିଭାକାଳେ କଟମ୍ବାକୁ ମାଡ଼ି ଶିଖିପତି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କୋଳେ ଅଛି ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ବାଳୀ
 ଶାମ୍ଭୁ କୁମରକୁ କୋଳେ ଧରି ବନମାଳୀ ।
 ଏସନ କୁମାରୀ ବିଭୀଷଣେ ମୁନିଜନ
 ବିପ୍ରେ ଆଶିଷ କରନ୍ତି ମୁନିଏ କଳାଶ ।
 ଅନଳରେ ଦାନ କଲେ ଅନେକ ଆଦୃତ
 ଯଦୁବଂଶ କୁଳବଧୂ ହେଲା ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ।
 ଗର୍ଗମୁନି ଉଚ୍ଚାରିଲେ ଦେଶକାଳ ବାକ୍ୟ
 ଉଭୟ ମଙ୍ଗଳ ବାଞ୍ଛା କଲେ ଦେବଲୋକ ।
 ଯଦୁକୁଳେ ଜାତ ସେହି ଶାମ୍ଭୁ ଯେ କୁମର
 ଚନ୍ଦ୍ରଧ୍ବଜ ଗୋଷ୍ଠେ ଜାତ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗର ।
 ଶଙ୍ଖପଦ୍ମ ମହାପଦ୍ମ ଅନନ୍ତ କୁଳକ
 ଆସନାଦି ନେଇ ଅଷ୍ଟକୁଳ ନାଗଲୋକ ।
 ଦଇବ ପୁରୁଷ ପୁଣି ଧର୍ମ ଯେ ଦେବତା
 ବେଦମନ୍ତେ ପୂଜାକଲେ ଇଷ୍ଟକରି ଚନ୍ଦ୍ରା
 କୁଳଗୋଷ୍ଠ ଉଚ୍ଚାରିଲେ ବସି ପୁରୋହିତେ
 କୁଣ ବନ୍ଧନ ସେ କଲେ ବର କନ୍ୟାହସ୍ତେ
 ମଙ୍ଗଳ ଧ୍ବଜ କରିଣ ଶୁଭ ଅବ୍ୟାଗ୍ର
 କୁସୁମ ବିଞ୍ଚିଲେ ବର କନ୍ୟାର ଉପରି ।
 ଡାହାଣାବର୍ତ୍ତକ ଶଙ୍ଖେ ଜଳ ତଳ ଭରି
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କରେ ଦେଲେ ପୁରୋହିତେ ଧରି
 ଯଉତୁକ ଦିଅ ଭରି ଆତ୍ମା କୁରୁରାଘେ
 ଏ ତୋହର ଦୁହିତାର ବିଭାର ସମୟେ ।
 ପ୍ରଥମରେ ପାଣିଗୁଡ଼ କଲୁ କନ୍ୟାଦାନ
 ଦ୍ବିତୀୟେ ଦକ୍ଷିଣା ତୁହି ଦିଅ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ଦକ୍ଷିଣାର୍ଥେ ଶଙ୍ଖେ ପାଣି ଦେଲୁ ରାଜନ
 ଦାନଦେଲୁ ନବରହୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣ କାଞ୍ଚନ ।
 ସକଳପ କରି ଦେଲୁ ସହସ୍ରକ ହସ୍ତ
 ତି ସହସ୍ର ପାରିଦଶ୍ବ ଦେଲୁ କୁରୁରାଘ ।
 ଯଉତୁକ ଦେଇ କଲୁ ବହୁତ ଦାନତ
 ଦଶଦୋଷ ସମାକର ଆହେ ହଳପତି ।
 ଅଜ୍ଞାନମତେ କଲୁ ଦେବ ମହାକୋହ
 ଶରପେଞ୍ଚର କୃଷ୍ଣ ଦୋଷ ମୋର ସହସ୍ର

କଣି ସରସ୍ୱତୀ ଦୁଇ ଭାଗିଆ ଯାହାର
 ଗାଥାକୁ କି ଯଜ୍ଞଭୁକ ଦେବାକୁ ମୁଁ ସରି ।
 କନ୍ୟାଗୋଷ୍ଠି ଦେଇ ମୁଁ ସେ ପ୍ରୀତି ଶରଣ
 କେ ଦେବ ନାସପୁଣ୍ୟ ଭୁ କର ଉଦ୍ଧାରଣ ।
 ଯଦ୍ୱଙ୍ଗେ ବଧୂ ହେଲ ମୋର ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖୀ
 କହୁ ଆନନ୍ଦାଶ୍ରୁଜଳ ବନ୍ଧେ ବେନି ଆଖି ।
 କନ୍ୟାକୁ ସମର୍ପି ରାସ୍ତେ ଗଲେ ନିଜପୁରେ
 କେ କନ୍ୟା ବସାଇଲେ ଏକ ଆସନରେ ।
 ପଣି ଆଶ୍ରେପଣ କଲେ ଯଥା ଶାସ୍ତ୍ରମତେ
 ଶୁଭ ପାରଣା କରାଇ ବର କନ୍ୟା ଦ୍ରଷ୍ଟେ ।
 ଶୁଭର ବିଧି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଯେସନେ ବିଧାନ
 ଶ୍ରୀମତେ ହେଲ ତହିଁ ସବୁ ସମ୍ପାଦନ ।
 ଶୁଭ ପାରଣା କରି ସେ ଅନ୍ତଃପୁରେ ପଣି
 ଆଶୀର୍ବାଦ ତହିଁ କଲେ ମିଶି ମହାରଣି ।
 ଅନ୍ତଃପୁରସଖୀ ଗୋ ଦୁଅ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ
 ଶୁଭରେ ପ୍ରାପତ ତୋତେ ହେଉ ଗୋ ସନ୍ତତି
 ଶତ୍ରୁମତ ମୂଳେ ଆସି ଅନେକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ
 ସୁବେଶ କରାଇ ବର କନ୍ୟାକୁ ବସାନ୍ତି ।
 ମଙ୍ଗଳ ଗୀତକୁ ଗାଇ ଆନନ୍ଦରେ ବାଳୀ
 ହଳହଳ ଦେଇ ଶିରେ ଅର୍ଘ୍ୟଦେଲେତୋଳି
 ଶବ୍ଦଶୁଭେ ଗଲେ ତହୁଁ ସକଳ କାମିନୀ
 ଜୟ ଜୟ ଶବ୍ଦ ଯେ ଶୁଭେ ଶଙ୍ଖଧ୍ୱଜ ।
 ମନମାନେ ମିଳିଲେକ ଆସି ନିଜସ୍ଥାନେ
 ପଣିସ ଦେଲେକ ଅନ୍ତଃପୁରେ ନାଗମାନେ ।
 ଅମୃତ ଗ୍ରାସ୍ୟରେ ପାକ ଶତରସମାନ
 କେପାଟେ ବର କନ୍ୟା କରନ୍ତି ଭୋଜନ ।
 ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାବନ୍ତି ସୁଲଭ କାମିନୀ
 ହଳହଳ ସଙ୍ଗେ ଶୁଭେ ଜୟ ଚୟ ବାଣୀ ।
 ଅନେକ ନିଶାଣ ତୋଲ ଘନ ଘନ ବାଜେ
 ଦ୍ୱାରକା ପୁରକୁ ବିଜେ କଲେ ଦେବରାଜେ ।
 ପଣି ଗଜ ରଥ ଦେଲେ ଯେତେକ ବଧାଉ
 ଦୃଷ୍ଟି ଆରାଧନା କଲେ ପଣ୍ଡୁ ପାଞ୍ଚବର ।
 କୁମ୍ଭେ ମୋର ପଞ୍ଚଭୁକ ଆତ୍ମା ହୋ ପାଣ୍ଡବେ
 କୁମ୍ଭେ ଯୋଗୁ ମୋର ଯଶ ସିନା ଠାବେଠାବେ
 ପାନକ ଯେ ଧନରହୁ ଦେଲେକ ବଧାଉ
 କେ କନ୍ୟା ସଙ୍ଗତରେ ଶୁଭଗୀତ ଗାଇ ।

ଦୃଷ୍ଟି ଦଶ ଯଦ୍ୱଙ୍ଗେ ହରହସ୍ତଦଶ
 ଶ୍ରେଣ ଆଦି ସାତଦଶ ହୋଇଣ ଦରଷ ।
 ସାଜନ୍ତି ସେ ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱହିଁ ପଦାତ
 ଲଗିଲୁ ହୁଲି ବିବସ ପ୍ରାୟ ହେଲ ରାତି ।
 ହାତୋଳାରେ ବସାଇଲେ ବରକନ୍ୟା ନେଇ
 ବରକନ୍ୟା ଘେନି ବିଜେ ଶୈଳେକ୍ୟଗୋସାଇଁ
 ସପତ ଭଣ୍ଡାର ଦେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କୁଲେ
 ଦେବତାମାନେ ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ସାଧୁ ସାଧୁ କଲେ
 ବରକନ୍ୟା ଘେନି ଦେବ ଦ୍ୱାରକାକୁ ବିଜେ
 ଶରଦୋଷ ଦାଉଣ୍ଡୀ ସେ ବାଜା ଆଦି ବାଜେ
 ଦ୍ୱାରକାପୁରେ ଯାଇଣ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ଜୟ ମଙ୍ଗଳ ଶବ୍ଦ ଉଠେ ଦଶଦିଗ ।
 ମଙ୍ଗଳଧ୍ୱଜ ଶୁଭଲ ପୁରଲ ଦ୍ୱାରକା
 ଅର୍ଘ୍ୟ ଘେନିଣ ବାହାର ସକଳ ନାୟିକା ।
 ବରକନ୍ୟା ଯାନ୍ତେ ମିଳି ଦେଖୁଛନ୍ତି ବାଳୀ
 ଆନନ୍ଦେ ନଗର ଜନେ ଦ୍ୟନ୍ତି ହୁଲହୁଲି ।
 ବୋଲନ୍ତି ସେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ
 ଧନ୍ୟ ଶତ୍ରୁମତ ଗର୍ଭ ହେଲୁ ଉତ୍ତପତ୍ତି ।
 ଦେବଜା ଦେବୀ ଯଶୋଦା ଦେବୀ ଜାମ୍ବବତୀ
 ରୁକ୍ମଣୀ ସେ ସତ୍ୟଭାମା କୃଷ୍ଣପ୍ରିୟା ଅତି ।
 ଏହାଙ୍କ ମୂଳେ ବଡ଼ିଶ ସହସ୍ର ସେ ବାମା
 ଦ୍ୱାରକାରେ ଅଷ୍ଟପାଟବୀ ଅନୁପମା ।
 ବିହରନ୍ତି କନ୍ୟାମାନେ ମନର ଆନନ୍ଦେ
 କଉତୁକେ ନାଚନ୍ତି ଯେ ହାସ୍ୟ ରସ ରଙ୍ଗେ
 ରୁଚିସହସ୍ର ବସଇ ଦ୍ୱାରକାରେ ସାଞ୍ଜ
 ଘରେ ଘରେ ନେଇ ବରକନ୍ୟାକୁ ବନ୍ଦାଇ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାଶାଳାପୁରେ ବିଜେ ମଧୁଶୟନୀ ପାର
 ତହିଁପରେ ପହଞ୍ଚିଲେ କୁମାର କୁମାରୀ ।
 ଅନେକ ରହୁ ଛାଉଣୀ ଚନ୍ଦ୍ରାତପ ଟାଣି
 ଲମ୍ବିତ ମୁକୁତା ଝାଲ ଝଲକନ୍ତି ପୁଣି
 ନିଧୁମାନ ଘେନି ଯାକୁ ବାରିଧି ଖଟଇ
 ଦେବକୁ ଦୁଇ ଭ ଯେଉଁ ଦ୍ୱାରକା ଅଟଇ ।
 ତାହା ବର୍ଣ୍ଣିବାକୁ ମୋର ଶକ୍ୟ ଅବା କସ
 ଯା ମହିମା ନ ପାରଇ କହୁ ବେଦବ୍ୟାସ ।
 ଚଉଷଠି ବିଧାନର ମଙ୍ଗଳ ସେସନ
 ଦ୍ୱାରକାପୁରେ ସକଳ କଲେ ସମାପନ ।

ଦୁରକର୍ଣ୍ଣମୂଳେ ଦଶସହସ୍ର ଯେ ରଥୀ
 ଦ୍ଵାରକାପୁରକୁ ଆସି ଉତ୍ସବ କରନ୍ତି ।
 ପୁରୁଷ ନିର୍ମିତ ଅଷ୍ଟରହର କଳସୀ
 ତହିଁର ଉପରେ ଘାସ ମାଣିକ୍ୟ ଯେ ବସି ।
 ବରକନ୍ୟା ଏକାସନେ କଲେ ନେଇ ଉଭା
 ଚନ୍ଦ୍ର ସେହିଣୀ ପରାୟେ ଦିଶନ୍ତି ସେ ଶୋଭା ।
 ପୁର ବ୍ୟୁମତେ ରୁଷି ପଡ଼ନ୍ତି ଆଶିଷ
 ବଶିଷ୍ଠ ଯେ ମାରକଣ୍ଡ ଦୁର୍ବାସାହିଁ ବ୍ୟାସ ।
 ଦେବହନ୍ତି ଏହୁ ଇଳା ପିଙ୍ଗଳା ସୁଷୁମ୍ନା
 ଚୁରବେଦର ସମ୍ପନ୍ନ ବ୍ରହ୍ମମୁନି ସିନା ।
 କଳସୀଏ ଚୁରବେଦୁଁ ଉତପତ୍ତି କରି
 ଉତ୍ସବ ବଢ଼ିଲ ଗଲେ କୁମାରକୁମାରୀ ।
 ଅନେକ ହରଷ ତହିଁ ହେଲେ କଉରବେ
 ଆନନ୍ଦ ମତି ହୋଇଲେ କୃଷ୍ଣ ବଳଦେବେ ।
 ପଞ୍ଚମଦିନରେ ହେଲ ଉତ୍ସବ ଗୋଟିଏ
 ଏକକୁ ଆରେକ ମଉ ହୁନ୍ତି ନାହିଁ ଭୟେ ।
 ଏକକୁ ଆରେକ କରେ ହାସ୍ୟ ପରିହାସ
 ପ୍ରଥମେ ଚନ୍ଦନ ପିଙ୍ଗି ହୋଇଲେ ହରଷ ।
 ତଦନ୍ତେ କର୍ଦ୍ଦମ କରେ କର୍ଦ୍ଦମରେ କାପୁ
 ପିତକାରି ମରାମର ହୋଇ ଜଳମୟ ।
 ବେଳକୁବେଳ ହୋଇଲ କଉତୁକ ଖେଳେ
 ଏକ ଉପରେ ଆରେକ ଗଢ଼ାଗଢ଼ ହେଲେ ।
 ପୁଣି ପୁଣି ନିହତ୍ତଲେ ପିତକା କର୍ଦ୍ଦମ
 ଦିଶିଲ ଭବିଷ୍ୟ ସେହି ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନ ।
 ବସୁଦେବ ପୁଚ୍ଛାକଲେ ବ୍ୟାସ ମହାମୁନି
 କେବଣ ଚରିତ ତୁମ୍ଭେ ଜାଣଟିକି ପୁଣି ।
 ବ୍ୟାସମୁନି ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ବାସୁଦେବ
 ପାପପୁଣ୍ୟ ମିଳନ୍ତି ଯେ ହୋଇ ଏକଠାବ ।
 ଦିବସେ ହୋଇଲେ ପୁଣି ରାତ୍ରେକ ହୁଅଇ
 ସଂସାର କଥା ଏସନ କହି ନ ଜାଣଇ ।
 ପୁଣ୍ୟ ହୋଇଲ ଯେମନ୍ତ ବିଭାର ସୁକତେ
 ନାନାବର୍ଣ୍ଣେ ବେଶ ପଞ୍ଚଦିବସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ।
 ଅନେକ ଧନ ବିଧୁଂସ କଲେ ବହି ଶ୍ରୀକ୍ଷା
 କାଳେ ସେହି ପୁଣ୍ୟର କି ନୋହିବ ହେ ବାଧା
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସବେ ବିଳସି ଥିଲେ ପୁଣ୍ୟମୟେ
 ଏଦେହ ପଡ଼ିଲେ ଧୁଳି କର୍ଦ୍ଦମ ଗୋଟିଏ ।

ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଏହି ଦେହେ ହେଲେ ଅରି ସହି
 ଦେବତାଏ ନ ପାରନ୍ତି ଏହା ତଥ୍ୟ କରି ।
 ଶ୍ରୀ ବାସୁଦେବଦେବଙ୍କ କୌତୁକ ରଚନା
 ଏକ ପୁସ୍ତ ବିଭାବରେ ଏ ଉତ୍ସବ ସିନା
 ଏ ମାୟା ସଂସାର ଗୋଟି ମୋତେ ଲଗେ ବଣ
 ଏକକୁ ଆରେକ ହୁଏ ବିପତ୍ତି ଜଣା ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ଆରାଧନା ମୋର ହୃଦେ ଥାଉ
 ବସ୍ତୁ ବିନେ ମୋର ମନ କାହିଁକି ନ ଯାଉ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ପାଦପଦ୍ମେ ସଦା ମୋର ଇଚ୍ଛା
 ଜଗତ ବନ୍ଦନ ନାଥ କରୁ ମୋତେ ରକ୍ଷା ।
 ନିରନ୍ତର ଗୋବିନ୍ଦର ନାମ ମୁଁ ଶ୍ରବଇ
 ସର୍ବଦା ସମ୍ପଦ ଦାନ ନିତ୍ୟ ପ୍ରକଟଇ ।
 ଶେଜନେ ଶୟନେ ପୁଣି ଶଉଚ ଭୁବନେ
 ଭାବେ ଭଜିବାରୁ ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ବଦନେ ।
 ଯାହା ସେ କହିଲେ ମୋତେ ମହାମୁନି ବ୍ୟାସ
 ତାହା ମୁହିଁ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ କରଇ ଅଭ୍ୟାସ ।
 ଶ୍ରୀବାସୁଦେବ ଚରଣେ ଭାବଇ ମୁଁ ନିତ୍ୟ
 ବଦନ୍ତି ଶାରଳା ଦାସ ଏ ସଂସାର ହିତେ ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଦୁରକର୍ଣ୍ଣକୁ ବସାଇ
 ଉଚିତ ବେଶ୍ଵର କରେ ତାକୁ ହଳସାଇଁ ।
 ମେଲଣି ପାଇ ଚଳିଲେ ସେହୁ ତୋଷମନେ
 ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ହସ୍ତିନା ଭୁବନେ
 ଏହା ଶୁଣି ବୈବସ୍ଵତ ମନୁ ଯେ ବୋଇଲ
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଣ ବିଭା ପାଞ୍ଚ ବରଷ ହୋଇଲ
 କୃଷ୍ଣର ଅନ୍ତର ଚିତ୍ତ ଥିଲା କୌରବଙ୍କୁ
 ପୁରୁଷଧୂ ଦେଖି କଷା ଗୁଡ଼ିଲେ ତାହାକୁ ।
 କୃଷ୍ଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହେଲେ ଅତି ପ୍ରିୟଭାବ
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ କିସ ହେଲ ମୁନିଦେବ ।
 ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ତୁ ହୋ ପୁଚ୍ଛା କଲୁ ଯାହା
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ମନୁ ନରନାହା ।
 ପୁଚ୍ଛିଲ ହସ୍ତିନା ସିଂହଦୁଆର ପ୍ରସାବ
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଣ ପାଇଁ ବନ୍ଧ କଲେ ବଳଦେବ ।
 ଶ୍ରୀବାସୁଦେବ ଦେବଙ୍କ ଚରଣେ ଭଜି
 ଶୁଭମୁନି ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦାସ କରେ ନତି ।
 ନମସ୍ତେ ଶାରଳା ମାଗୋ ହେଉବାସିନୀ
 ପ୍ରସନ୍ନ ବରଦାୟିନୀ ଦୁଃଖ ବିନାଶିନୀ ।

କଳିକାଳ ବ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନ ଏ କଳି ବାରିଧି
 ଚିକିତ୍ସା କାରଣେ ମୋତେ ଦିଅ ସଦବୁଦ୍ଧି ।
 ପରସ୍ପର ଦେବା ତୁ ଗୋ ବିଷ୍ଣୁ ପାଟଣୀ
 ସୁରେ ସପତସ୍ବର ଦିପସ୍ତୀଗାୟନ ।
 ଶୋ ସୁରେ ମାଗୋ ନାରାୟଣକୁ ମୋହିଲୁ
 ପପତସ୍ବରେ ତାହାଙ୍କ ଆଗରେ ଗାଇଲୁ ।
 ଅପଣ୍ଡା ଅପାପୀ ତୁଗୋ ଅସ୍ତ୍ରଯୋଗେଶ୍ବରୀ
 କୋଟି ପ୍ରଳୟକୁ ଯେହୁ ନିର୍ମିତରେ କରି ।
 ଶୁଭ ଶୁଚିତ ଶରୀର ଅଭୟା ହିଙ୍ଗୁଳା
 ଦୁର୍ଗତନାଶିନୀ ମାଗୋ ଶ୍ରୀସଦମଙ୍ଗଳା ।
 ସଦଜନଙ୍କର ହୃଦୟଦେ ଯାର ବାସ
 ଚରଣେ ଶରଣ ନିତ୍ୟ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦାସ ।
 ଯହୁଁ ସେ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା
 ତେଣୁ ସପତ ସାଗର ତର ଲେଉଡ଼େ ଭେଲେ ।
 ଏ ସପତ ସାଗରର କେ ପାଇବ ଅନ୍ତ
 ମନୁଷ୍ୟର ଅଗୋଚର ଏ ମହାଭାରତ ।
 ବ୍ୟାସ ମହାମୁନି ଏକା ଏଥିର କାରଣ
 କହବାକୁ ସମର୍ଥ ସେ ଏ ବିଷ୍ଣୁ ପୁରାଣ ।
 କୋଟିଏ ଯୁଗରେ ବସି ଅନନ୍ତ କହିଲେ
 ମହାଭାରତ ଲଗିବାରୁ ଭାରତ ବୋଇଲେ ।

ସୁରେଶା ହରଣ

ଶଲ୍ୟ ଦେଶ ରାଜା ଯେ ବୈବସ୍ବତ ମନୁ
 ପାଦ୍ୟାର୍ଥ୍ୟ ଦେଇ ପୁତ୍ରଲେ ଘଟରସି ସୁନୁ ।
 ଧୂପ ଦୀପ ନେଇବେଦ୍ୟ ଯଦେ ପୂଜା କଲେ
 କୋଟିଏ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପାଦତଳରେ ଥୋଇଲେ ।
 ନୂତନ ବସନ ଏକସହସ୍ର ଯେ ଦେଇ
 ମୁନିଙ୍କ ଚରଣ ତଳେ ନୃପତି ନମଇଁ ।
 ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ଏହି ସୁଧାରସ ଯାର
 ଶୁଣିଲେ ଶ୍ରବଣେ ପାପ ଦହିବ ମୋହର ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ବିଭା ଅନ୍ତେ ହେଲ କିସ କଥା
 ଏହିପରିରେ ହୋଇଲ କହ ବ୍ରହ୍ମବେଶ ।
 ରାଜା ବିନୟ ଭକତି ଭାବମାନ ଦେଖି
 ସୁରଣ ପୋଥି ଫେଇଲେ ମୁନି ହୋଇ ସୁଖୀ
 ଏକମିନ ହୋଇ କୁହେ ଶୁଣ ନରପତି
 ସୁରଣ ପୋଥି ଫେଡ଼ଣ କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତ ।

ଯେବେ ପରୁରଲୁ ମଧ୍ୟପଦର ବାରତା
 ସନ୍ତୋଷ ଚିତ୍ତରେ ତୁହୋ ଶୁଣ ମହାରଥା ।
 କର୍ମ ପଦ୍ମ ବୋଲଣ ଏକ ଗିରିବରେ
 ସୁରନୟା ବୋଲି ନୟା ବହେ ଏକଧାରେ ।
 ତହିଁର ପଶ୍ଚିମ ଦିଗେ ନଗ୍ନେକ ଅଛଇ
 କରମଣ୍ଡଳ ବୋଲଣ ତାର ନାମ ହୋଇ ।
 ତହିଁରେ ନଗ୍ନେକ କୃତଶେଖର ଅଟଇ
 ମନ୍ତ୍ରୀର ନାମ ତାହାର ବିରୂପାକ୍ଷ ହେଇ ।
 ମାଳଶେଖର ନାମରେ ତାହାର କୁମର
 ହାତୀ ରଥୀ ପଦାତି ଯେ ଅଛଇ ଅପାର ।
 ଅତି ସମାବେଶେ ରାଜା ରାଜ୍ୟ କରୁଥାଇ
 କାହାରି ସଙ୍ଗରେ ବାଦବନ୍ଧୁ ନ କରଇ ।
 କନ୍ୟା ତାହାର ସୁରେଶା ନାମେ ଏକବାଳୀ
 ଅନେକ ଯହେ ପାଲଇ ତାକୁ ଦଣ୍ଡଧାସୀ ।
 କିଛିଦିନରେ ଦୁହିତା ହେଲ ନବଯୁବା
 ତା ସୁନ୍ଦରପଣକୁ କି ପଟାନ୍ତର ଦେବା ।
 ରତିରୁ ସୁନ୍ଦର ସେହି ଅଟଇ ସୁନ୍ଦରୀ
 ମୁଖ ଦିଶଇ ତାହାର ଚନ୍ଦ୍ରମାର ପରି ।
 ହସ୍ତେ ପାଦେ ଶଙ୍ଖ ପଦ୍ମଚକ୍ର ତା ଅଛଇ
 ଅରୁଣ ଭଦ୍ରସ୍ତ୍ର ପ୍ରାୟ ଅଧର ଦିଶଇ ।
 ସିଂହର ପ୍ରାୟେକ ମଧ୍ୟଭାଗ ତା ଅଟଇ
 ସଦ ଅଳଙ୍କାର ତାର ଶରୀରେ ଅଛଇ ।
 ଅପ୍ପଦ ସୁନ୍ଦରୀ ତାର ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ
 କୃତକେଶୀ ରାଜା ଦେଖି ମନେ ବିଚାରଇ ।
 ଦୁହିତା ସୁବର୍ଣ୍ଣା ହେଲ କି ବୁଦ୍ଧି କରିବ
 କି ପ୍ରକାରେ ବିଭା ଯାଏ ରକ୍ଷା କରଇବ ।
 ଏକାନ୍ତେ ଦିନେ ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ରାଇ ପରୁରଲେ
 ମେଡ଼ ଗୋଟିଏ ତୋଳାଅ ବୋଲଣ କହିଲେ
 ରାଜାର ବଚନେ ମନ୍ତ୍ରୀ ବିରୂପାକ୍ଷ ଗଲ
 ବିଚିତ୍ର ଲେଖନ କରି ମେଡ଼ ଭିଆଇଲ ।
 ରାଜାର ଛାମ୍ପରେ ତାହା ଜଣାଇଲ ଯାଇ
 ମେଡ଼େକ ଭିଆଣ ହେଲ ଆଡ଼େ ନରସାଇ ।
 ବେଗେ ସେ କୃତଶେଖର ରାଜା ତଳିଗଲ
 ମେଡ଼ର ଭିତରଯାକ ବୁଲଣ ଦେଖିଲ ।
 ସୁନ୍ଦର ଦେଖି ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ରାଜା ଡ଼ାକିଲେ
 ନୋହିଲେ କି ବିରୂପାକ୍ଷ ନାମ ତୋର ହୋଇ ।

ପୁତ୍ର ମାଳଶେଖରକୁ ବୁଝି ପଶୁଗଲ
 ସୁରେଶା ବାଳୀକୁ ଏଥେ ରଖିବା ବୋଲଇ
 ପୋଇଲି ପରିବାଣୀ ଏହା ସଙ୍ଗେ ଥାନ୍ତୁ
 ନାନା କରତୁକେ ତାର ମନକୁ ଚଞ୍ଚିନ୍ତୁ ।
 ଏମନ୍ତ ଆଜ୍ଞା ଦେଲଣ ନୃପତି ଚଳିଲେ
 କନ୍ୟାକୁ ନେଇ ଏକାନ୍ତ ଭୁବନେ ରଖିଲେ
 ଏମନ୍ତ ଥୋକାଏ ଦିନ ତହିଁ ବହଗଲ
 ନାନାଦେଶକୁ ସେ ରଜା ଦୂତ ପଠାଇଲ ।
 ଅନେକ ଦେଶରେ ରଜା ବୁଲାଇଲ ଚର
 ଦୁହିତା ସମାନେ କାହିଁ ନ ପାଇଲ ବର ।
 ବିସ୍ମୟ ହୋଇ ଭାଇଲ ମନରେ ନୃପତି
 ଦୁହିତାକୁ ବିଭା ଦେବ କାହାକୁ ସପ୍ରତି ।
 ମନେ ମନେ ମହାରଜା କରଇ ବିଚାର
 ଦୁହିତା ବିଭା ନ କଲେ ନାହିଁ ପ୍ରତିକାର ।
 ମନେ ଭ୍ରାନ୍ତୁଥାଏ ରଜା କହାକୁ ନ କହି
 ଏଣେ ପ୍ରତିଦିନ ରଜା ମୁଗୟା କରଇ ।
 ମାରଇ ବରାହ ମୁଗ ଦରଶ ଶମ୍ଭର
 ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ତା ବାନ୍ଧି ଦିଏ ନୃପବର ।
 ରଜା ପରସାଦେ ପ୍ରଜାଜନ ବଡ଼ସୁଖୀ
 ବାଟିକ ଭୂମିରୁ ପାଞ୍ଚବିନା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଲେଖି ।
 ପରଜା ଗୃହାରିମାନ ବୁଝଇ ଆପଣେ
 କହାର ପ୍ରତି ବିମୁଖ ନ ଧରଇ ମନେ ।
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ରଜ୍ୟ କରଇ ସେ କୃତଶେଖର
 ଦୁହିତା କଥାରେ ଚିନ୍ତା ମନେ ଥାଏ ତାର ।
 ଏଧୁଅନ୍ତେ ବୁଝି ଆହେ ବିଧାତାର କୃତ୍ୟ
 ଦୁହିତା କର୍ମେ ଲେଖିଛୁ ଯାହା ଦଇବତ ।
 ବୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳ ତୃତୀୟା ତଥ୍ୟ ଶନିବାର
 ସେ ଦିନ ସେହିଣୀ ବୃଷଭରୁ ଏକମେଲ ।
 ଶୋଭନ ଯୋଗ ତୈଳଳ ନାମରେ କରଣ
 ସାଧକ ତାର ରଜାର ହୋଇଛୁ ସେ ଦିନ ।
 ସେ ଦିନ ନାରଦ ଗଣା ଯନ୍ତ୍ରକୁ ବଜାଇ
 କଳି ଧୋକଡ଼ି ମୁଣିକୁ କାଶରେ ସେ ନେଇ
 ବେଦଧ୍ବନି ଦେଇ ମୁନି ହୋଇଲେ ବାହାର
 କଳିପ୍ରିୟ ନ ରହନ୍ତି କାହିଁ ଏକଠାର ।
 ସ୍ବର୍ଗରୁ ଓହ୍ଲାଇ ମୁନି ମଞ୍ଚକୁ ଅଇଲେ
 କୃତଶେଖର ନୃପତି ରଜ୍ୟରେ ମିଳିଲେ ।

ମୁନିଙ୍କୁ ଦେଖିଲ କୃତଶେଖର ସୁନ
 ନମସ୍କାର କଲ ଯଇ ମୁନିଙ୍କ ଚରଣ ।
 କଲ୍ୟାଣ କରି ବସିଲେ ସେହି ମୁନିବର
 ରଜା ଦେଖି ପ୍ରଶଂସଇ ବ୍ରହ୍ମାର କୁମର ।
 ରଜ୍ୟର ବିଧି ଚରଣମାନ ପରାରିଲେ
 ସବୁ ଭଲ ବୋଲି କୃତଶେଖର ବୋଲିଲେ
 ପୁନ ଯେ ମାଳଶେଖର ଦେଖିଣ ଅଇଲ
 ମୁନିଙ୍କ ଚରଣେ ସେହୁ ଓଲଟି ଶୋଇଲ
 ଅନେକ କଲ୍ୟାଣ ତାକୁ କଲେ ତପୋବନ୍ତ
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ରଜା ତୁହି ଅଟ୍ଟଭାଗ୍ୟବନ୍ତ ।
 ବିରୂପାକ୍ଷ ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ସେ ବହୁ ପ୍ରଶଂସିଲେ
 ଏମନ୍ତ ମୁନି ସେଠାରେ ପ୍ରହରେ ରହିଲେ ।
 ରଜାକୁ ମେଲଣି ମାଗି ହୋଇଲେ ବାହାର
 ମନଦଃ ଚଢ଼ି ତହୁଁ ଗଲେ ମୁନିବର ।
 ମେଡ଼ର ପାଖରେ ଲାଗି ଯାଉଛନ୍ତି ମୁନି
 ମେଡ଼େ ଥାଇ ଦେଖେ କୃତଶେଖର ନନ୍ଦା
 ବୋଇଲେ ଏଣିକି ମୁନି ଅବଧାନ କଲେ
 ମୋହର ମନ ବେଦନା କହିବ ଶ୍ରମୁରେ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ମୁନି ଭିତରକୁ ଗଲେ
 ସୁରେଶା ଆସି ମୁନିଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କଲେ ।
 କଲ୍ୟାଣ କରି ବୋଲନ୍ତି ତାକୁ ମୁନିବର
 ରୂପ ଦେଖିଣ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ଅପାର ।
 ଅତ୍ୟଧିକାକ୍ଷଣୀ ତୁହି ହୁଅ ଗୋ ନନ୍ଦନ
 ବହୁତ ପୁତ୍ର-ତୋହର ହେଉ ଗୋ ଚରୁଣି ।
 ନାରାୟଣର ନନ୍ଦନ ହେଉ ତୋର ବର
 ଏହା ଶୁଣିଣ ସୁରେଶା କରଇ ଉତ୍ତର ।
 ଆଜିଯାଏ ମୁନି ମୁହିଁ ବିଭା ହୋଇ ନାହିଁ
 ମୋହର ସମାନ ବର ନ ମିଳିଲ କାହିଁ ।
 ଭୁମ୍ଭେ ମହାମୁନି ଯେବେ ଦୟା କଲ ମୋତେ
 ଭଲ ବର ଶୋକ ଆଣ ମୋହର ନିମନ୍ତେ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ କହିବା କଥାଏ ଯେ ଆମ୍ଭେ
 ତୋହର ସମାନ ବର ଅଛି ଏକଠ ବେ ।
 କୁଶଭୂଳୀ ବୋଲି ନାମ ଦ୍ବାରକାରେ ଅଛି
 ଉଦ୍ଧବେନ ନାମେ ରଜା ରଜ୍ୟ କରୁଅଛି ।
 ଦ୍ବାରା ଦୁହିତା ନାମ ଦଇବଜା ବାଳୀ
 ବୃଷ୍ଟି ବାଣ ବୋଲି ବିଭା ବସୁଦେବେ କରି ।

ଶାନ୍ତିର ପୁଅ ଅଟନ୍ତି ସମକୃଷ୍ଣ ବେନି
 କଂସର ଉପରେ ଗୋପରେ ରହିଲେ ସେ ପୁଣି
 ଢଳିବ ବଳେ ଅଶାଳ ଆପେ କଂସରାଣୀ
 ସମକୃଷ୍ଣକୁ ଦେଖିଣ ଦୁଇଲେ ପ୍ରାଣ ।
 କଂସର ଶରଣା ନାମ ଦେଲେ ସେ ପ୍ରହେଳି
 ଜୟସର ରଜା ତାଙ୍କ ପିଅର ଅଟନ୍ତି ।
 ଯେ ଯାଇ ଗୁଡ଼ାରି କଲେ ପିତାଙ୍କ ଶ୍ରମରେ
 ଉତ୍ତମେନ ରଜା ହୋଇଥିଲେ ମଧୁରରେ ।
 ତାହା ଉପରେ ଆସି କୁଣ୍ଡଳରେ ରହିଲେ
 ଶୁଣିଲେ ଦୁହିତାକୁ କୃଷ୍ଣ ବସା ହେଲେ ।
 ତାହାର ନାମ ରୁକ୍ମଣୀ ତାହାର ଉପରେ
 କାମଦେବ ଆସି ଜାତ ପୁଅ ସୁରୁପରେ ।
 ତାହାର ନାମ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ
 ରତ କାମ ପ୍ରାୟ ତୁମ୍ଭେ ଦିଶିବ ଯେ ଦୁଇ ।
 ଆମ୍ଭ ମନକୁ ଏମନ୍ତ ଆସଇ ଗୋ ମାୟେ
 ମୁନବର ଲହରୀ ଯେ ସୁରେଖା ଅଥୟେ ।
 ମୁନଙ୍କ ଚରଣ ତଳେ ଦଣ୍ଡବତ କଲ
 କେଉଁଦିନ ମୁନବର ଆଣିବ ବୋଇଲ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ବସି ଦିନ ଗଣୁଥାଅ
 ଦେନ ଆସିବ ମୁଁ ଚାହିଁଦିନେ କୃଷ୍ଣପୁଅ ।
 କଳାଶ କରଣ ମୁନ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ମନଦଣ୍ଡ ତଡ଼ି ଗଲେ ଦ୍ଵାରବତୀ ପୁର ।
 ଦେଖିଲେ ଆସ୍ଥାନେ ଅଛି ଉତ୍ତମେନ ରଜା
 ମୁନଙ୍କୁ ଦେଖି ଉଠିଣ କଲେ ପାଦପୂଜା ।
 ଉଦ୍ଧବ ଅନ୍ତର ଆଦି ଅନାଧିଷ୍ଠ ମୂଳେ
 ସରରେ ବସିଅଛନ୍ତି ଆସ୍ଥାନର ତଳେ ।
 ବସୁଦେବ ଆଦିକର ସାତ୍ୟକ ସହିତେ
 ସମକୃଷ୍ଣ ରାଜ ବେନି ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।
 ଏସନ ସମୟେ ମୁନ ନାରଦ ମିଳିଲେ
 କୁଣ୍ଡଳବାରତା ପୁରୁ କଳାଶ ବାଞ୍ଛୁଲେ ।
 ଉତ୍ତମେନ ବୋଇଲେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ପରସାଦେ
 ଶୁଭେ ରଜପଣ ବସି କରେ ଅପ୍ରମାଦେ ।
 ସମକୃଷ୍ଣକୁ ବୋଲନ୍ତି ବୁଝି ମହାମୁନ
 ପୁଣି ପିତୃ କୁଣ୍ଡଳ କହ ହଳପାଣି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ମୁନ ତୁମ୍ଭର କଲ୍ୟାଣେ
 ସମସ୍ତେ ସୁଖେ ଅଛନ୍ତି ଏଥେ ସାଧ୍ୟାନେ ।

ଗଉରବ ପାଇ ମୁନ ବସିଲେ ଆସ୍ଥାନେ
 ଉତ୍ତମେନ କହିଲେକ ସବୁ ସୁଦଧାନେ ।
 କିଛିହିଁ ବେଳେ ତହିଁରେ ସେ ମୁନ ରହିଲେ
 ଯାଉଅଛୁଁ ବୋଲି ତହିଁ ମେଲଣି ମାଗିଲେ ।
 ରଜା ବୋଇଲେ ଆଜକ ରତ ଆମ୍ଭପୁରେ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶଶେ ନ ରହୁ ସୁପ୍ତିରେ ।
 ନାମ ଆମ୍ଭର କଳହପ୍ରିୟ ଆମ୍ଭେ ରଖି
 ଏକଠାବେ ଆମ୍ଭେ କେବେ ନ ପାରୁ ଯେ ବସି
 ଏତେ କହି ମୁନ ତହିଁ ହୋଇଲେ ବାହାର
 କୃଷ୍ଣର ମନ୍ଦିର ଯାଇ ମିଳିଲେ ତପୁର ।
 ଦେଖିଲେ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବସିଅଛି ଏକାହୋଇ
 ବ୍ରହ୍ମଶାଖା ମୁନ ତହିଁ ମିଳିଲେକ ଯାଇ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖିକର ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଉଠିଲ
 ମୁନଙ୍କ ଚରଣ ତଳେ ପ୍ରଣମି ଶୋଇଲ ।
 କଳାଶ କର ବସିଲେ ତହିଁ ମୁନବର
 ଗଉରବେ ପୂଜାକଲେ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ କୁମର ।
 ବୋଇଲେ କାହିଁ ଥିଲେ କଳିପ୍ରିୟ ରଖି
 ମୋନର ଆଗରେ ତାହା କହିବା ଦିଶେଣି ।
 ମୁନ ବୋଲେ ଥିଲୁ କୃତଶେଖର ରାଜ୍ୟରେ
 ସେଠାରୁ ଆସିଲୁ ଆମ୍ଭେ ଦ୍ଵାରବତୀ ପୁରେ ।
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ତୁ ଯେ ଆମ୍ଭର ଅଛି ପ୍ରାଣପଣା
 ତେଣୁ ଅଛଲୁ ତୁମ୍ଭକୁ କରବାକୁ ଦେଖା ।
 ସବୁକାଳେ ତୁ ଆମ୍ଭକୁ ସେବା କରିଥାଉ
 ଅପର ବାରତା ଏକ ଆଣିଅଛୁଁ ତହିଁ ।
 କୃତଶେଖର ରଜାର ଦୁହିତା ସୁରେଖା
 ରୂପ ଗୁଣରେ ସେ ଅଟେ ରତ ସଙ୍ଗେ ଲେଖା
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ ତାକୁ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ
 ତୁମ୍ଭରୁ ମହା ପରାୟ ମହା ସନ୍ତ ହୋଇ ।
 ଉଲଟି ରମ୍ଭା ପରାୟ ତାର ବେନିଜୟ
 ମୃଣାଳ ଲତା ପରାୟ ତାର ଭୁଜପୁର ।
 ତା ନାସିକା ତଳଫୁଲ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ
 ଶ୍ରୀଶକ୍ତି କପୋଳ ତାକୁ ତୁଳାଇବ କାହିଁ ।
 ବିମ୍ବଫଳ ପ୍ରାୟ ତାର ଅଧର ଦିଶଇ
 କୁକୁମ ବର୍ଣ୍ଣ ପରାୟ କାୟା ପ୍ରକାଶଇ ।
 ତୁ ତାହାକୁ ପଟାନ୍ତର ସେ ତୋତେ ଦଟଇ
 ତେଣୁ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଅଛଲୁ ତୋତେ ଆମ୍ଭେ କହି ।

ଶୁଣିଲ ଯହୁଁ ତୋହର ରୂପ ଶୁଣ ବାଳୀ
 ବୋଲଲ ସେ ବର ଆଶିଦିଅ ତପଶାଳୀ ।
 ଏବେ ରଥ ସଜକର ବେଗ ହୋଇ ଯିବା
 ରାମକୃଷ୍ଣ ନ ଜାଣନ୍ତୁ କନ୍ୟାକୁ ଆଶିବା ।
 ମୁନି ଏସନ କହନ୍ତେ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ହମିଲ
 କନ୍ୟାର ରୂପ ଶୁଣିଣ ଶରଧା ବଳିଲ ।
 ଦାରୁକ ସାରଥୀକୁ ସେ ଏକାନ୍ତରେ ଗଲ
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ କହଇ ରଥ ସାଜିଆଣ ଯାଇ ।
 ତାର ଆଜ୍ଞାରେ ଦାରୁକ ରଥ ସଜ କଲ
 ଦବ୍ୟବେଶ ହୋଇ ପାଇ ରଥରେ ବସିଲ ।
 କାମଦେବହୁଁ ଅଧିକ ଦିଶିଲକ ଶୋଭା
 କୃଷ୍ଣର କୁମାର କସ ପଟାନ୍ତର ଦେବା ।
 ରଥ ଚଳାଇ ଭିନହେଁ ହୋଇଲେ ବାହାର
 କେହି ନ ଦେଖିଲେ ତହୁଁ କୁମର ଯିବାର ।
 ଯି ଦିନେ କୃତଶେଖର ରାଜ୍ୟରେ ମିଳିଲ
 ଅଭ୍ୟନ୍ତର ପ୍ରାନ୍ତେ ମୁନି କୁମର ରହିଲେ ।
 ରାସ ପ୍ରଥମ ପ୍ରହର ହୋଇଲକ ଯହୁଁ
 ମେଢ଼ ଭିତରକୁ ମୁନି ପଶିଲେକ ତହୁଁ ।
 ମୁନିକୁ ଦେଖି କୁମାରୀ ଓଳଗି ଶୋଇଲ
 ବୋଲେ କସ କୃତ୍ୟ କଲ ପଦ୍ମଯେନି ବଳା
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଗଲୁ ଦ୍ଵାରବତୀ ପୁର
 ସଙ୍ଗତେ ଘେନି ଆସିଲୁ କୃଷ୍ଣର କୁମର ।
 ତୁ ଯହୁଁ ଆମ୍ଭକୁ ଏହା କହିଲୁ ବଳିଲେ
 ତେଣୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଆମ୍ଭେ ଅଇଲୁ କୁମରେ ।
 କୁମରୀ ବୋଇଲେ ଘେନି ଆସ ମହାମୁନି
 ଦେଖିଲେ ସିନା ପ୍ରସାଦ କରିବି ମୁଁ ପୁଣି ।
 ଏତେ ବୋଲଣ ନାରଦ ମୁନି ଚଳିଗଲେ
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନକୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ସେଠାରୁ ଅଇଲେ
 ଦାରୁକକୁ ବୋଇଲେ ତୁ ଲୁଚି ଏଥେ ଥାଅ
 ଆମ୍ଭର ଆସିବାଯାଏ ଏହିଠାରେ ରହ ।
 ଏତେ ବୋଲି କୁମରକୁ ମୁନି ଘେନିଗଲେ
 କନ୍ୟାର ପୁରେ ପ୍ରବେଶ କରିଇ କହିଲେ ।
 ଏହି କୁମାର ଗେଟିକୁ ବର କୁ ଗୋ ମାଏ
 ସୁରେଶା ବୁଝିଲ ତହିଁ କୃଷ୍ଣର ତନୟେ ।
 ଦେଖି କାମଶର ମେହ ହୋଇଲ ସୁଦୟ
 ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା କନ୍ୟା ମୁନିଙ୍କି ସେ କରି ।

କୁମାର କୁମାରୀ ଯହୁଁ ହୋଇଲେକ ଭେଟ
 ଆନନ୍ଦେ ହସି ବୋଲନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଗୁଟ ।
 ବେ'ଇଲେ ସୁରେଶା ବର ରୁଚିବ କି ତୋତେ
 ଲଜଭରେ କୁମାରୀ ଯେ ବୁଝେ ନେସପ୍ରାନ୍ତେ
 କହୁଁ କହୁଁ ରାସ ଦୁଇପ୍ରହର ହୋଇଲ
 କୁମାର କୁମାରୀଙ୍କର କଥା ନ ସରିଲ ।
 ଅଗସ୍ତି ଯେ ବୈବସ୍ଵତ ମନ୍ତ୍ରକୁ କହିଲେ
 ଭେଟ କରାଇଣ ମୁନି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନେ ଗଲେ ।
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ସୁରେଶା ଦୁହେଁ ରହିଲେ ମେଢ଼ରେ
 ହାସ ପରିହାସ ହେଲେ ବହୁତ ପ୍ରକାରେ ।
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ବୋଇଲ ଶୁଣ ଆଶାପ୍ରାଣସହ
 ଆମ୍ଭର ରାଜ୍ୟକୁ ଗୁଲ ଯିବା ବେଗ ହୋଇ ।
 ତୁମ୍ଭର ବାପ ଘାଇ ଯେ ଦେଖିଲେ କୋପିବେ
 ଆମ୍ଭର ସହିତେ ସେହୁ ବାଦ ଆରମ୍ଭିବେ ।
 କଳି ହସ୍ତ ଥିଏ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବ ଅପାର
 କେହି ନ ଜାଣନ୍ତୁ ବସ ରଥର ଉପର ।
 ଏତେବୋଲି ମେଢ଼ୁ ଦୁହେଁ ହୋଇଲେବାହାର
 ଦାସୀ ପରିବାସ ମାନେ ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗର ।
 ଏତେ ବରୁରୁ ଦାରୁକ ରଥ ଆସିଦେଲ
 କୁମାରୀ ଘେନି କୁମର ରଥରେ ବସିଲ ।
 ଦାସୀ ପରିବାସମାନେ ସେତେ ଚଞ୍ଚି ଥିଲେ
 କନ୍ୟାକୁ କୁମର ଯହୁଁ ଘେନି ଚଳିଗଲେ ।
 ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟ ସେହି କରନ୍ତି ବିରୁଦ
 ଜାଣିଲେ କୋପ କରିବେ ଆମ୍ଭକୁ ଠାକୁର ।
 ଶୀଘ୍ର ହୋଇ ତହୁଁ ଦାସୀ ପରିବାସ ଗଲେ
 ରାସ ନ ପହୁଁ ରାଜାକୁ ଦରଶନ କଲେ ।
 ନମସ୍କାର କରିଣି ସେ ବୋଲନ୍ତି ଗୋସାଇଁ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ଆହ୍ଵେ ନରସାଇଁ ।
 ଏକ ପୁରୁଷ ମେଢ଼ରେ କାଳି ପଶିଥିଲ
 କନ୍ୟାର ସଙ୍ଗତେ ରାସେ ଭେଟ ସେହୁହେଲ
 ଦୁହେଁ ଏକମନ ହୋଇ ସଂଯୋଗ ହୋଇଲେ
 ରୂପେ ପଟାନ୍ତର ଦୁହେଁ ଦୁହିଁକୁ ଦିଶିଲେ ।
 ରକି କାମଦେବ ପ୍ରାୟ ଦିଶିଲେ ସେ ଶୋଭା
 କାହିଁ ପଟାନ୍ତର ତାକୁ କି ଉପମା ଦେବା ।
 କୁମାରୀକୁ ବଳେ ଘେନି ରଥେ ବସାଇଲ
 ଆକାଶ ମାର୍ଗରେ ବଳେ ରଥ ବାହନେଲ ।

ଆମ୍ଭ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକୁ ସଙ୍ଗେ ସେ ନ ନେଲେ
 ଏକା ହୋଇଣ ପୁରେଣା ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଗଲେ
 କୃତଶେଖର ରଜାର ଉଡ଼ିଲ ସାହସ
 ବୋଇଲ ଆଉ ବେଳେ ଲେ କହ ମୋର ପାଶ
 ଦାସୀ ବୋଇଲେ କୁମର କନ୍ୟା ଘେନିଗଲ
 ରଥ ବାହଣ ଗଗନ ମାର୍ଗରେ ଚଳିଲ ।
 ଏହା ଶୁଣି ରଜା ବେଗେ ମନ୍ତ୍ରୀକ ରାଇଲ
 ମଳ ଶେଖର ପୁଅକୁ ଚାହିଁଣ ବୋଇଲ ।
 ମେଡ଼ରୁ ସେ ପୁରେଣାକୁ କେ ନେଲ ଚୋରାଇ
 ବାନ୍ଧି ଘେନିଆସ ବୋଲି ରଜା ଆଜ୍ଞା ଦେଲ ।
 ଆଟ ଘେନଣ ଧାଇଁଲ ନୃପତି କୁ. ର
 ପାଞ୍ଚଦୋଶରେ ଭେଟିଲ କୃଷ୍ଣପୁଅ ମାର ।
 ଡାକିଲ କେଣିକ ଯାଉ ଆରେ କନ୍ୟା ଚୋର
 ରହ ରହ ବୋଲି ବାଟ ଓଗାଲେ ଆଗର ।
 ମାର ମାର ଧର ଧର ଶୁଭର ଶବଦ
 କୁମାର କୁମାରୀ ଚାହିଁ ମନରେ ବିଷାଦ ।
 କୁମାରୀ ବୋଇଲେ ଆହେ ଗୀରମଣି ଶୁଣ
 ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗରେ ଏମାନେ କରିବେକ ରଣ ।
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନକୁ ଶତେପୁର କରିଣ ବେଢ଼ିଲେ
 ଶକ୍ଷଣ ଶରମାନ ସେହୁ ନିଠାଇ ବିକ୍ଷିଲେ ।
 କରେ ଧନୁର ଧର ମାର ମହାବଳ
 କୃତଶେଖର ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ପକାଇଲ ଦଳ ।
 ଦେଖି ମହାକୋପ କଲ ସେ ମାଳଶେଖର
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନକୁ ବିକ୍ଷିଲକ ଶକ୍ଷଣ ଶକ୍ଷଣ ଶର ।
 ଅଙ୍ଗରେ ବାଜଣ ଶରମାନ ଚଳିଗଲ
 ଗଲ ଗଲ ହୋଇ ଦେହ ରକତ ବହିଲ ।
 କନ୍ୟାକୁ ନିବନ୍ଧ କରି ଧରିଅଛି କୋଳେ
 ଆସେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଅଛି ବସି ନିଉଁୟରେ ।
 ଉଡ଼ିଏକ ପରିପନ୍ଥେ ସେହି ଯୁଦ୍ଧ କଲେ
 ସଂଗ୍ରାମେ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନକୁ ସେ ଜଣି ନ ପାରିଲେ ।
 କୃଷ୍ଣର କୁମର ସେହୁ ଏକା କାମଦେବ
 ତାହାକୁ କାହୁଁ ଏ ଛୁର ଦେବ ପରାଜିତ ।
 କୁମରକୁ ସେ ଅନେକ ନାଉର ଦେଖିଲେ
 କେବେହେଁ ସଂଗ୍ରାମେ ତାକୁ ଜଣି ନ ପାରିଲେ
 ଦୁଇପ୍ରହର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ହେଲ ରଣଗୋଳ
 ବହୁତ ଯୁଦ୍ଧଲ କୃତକେଶର ଦୁଲଲ ।

ଏକଜଣକୁ ସହସ୍ର ଜଣ ସେ ବେଢ଼ିଲେ
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ସଙ୍ଗେ ବହୁତ ରଣଗୋଳ କଲେ ।
 ବହୁତ ସଇନ୍ୟ ଯହୁଁ ବେଢ଼ିଲେକ ଯାଇ
 ବିସ୍ତାପ ହୋଇଣ ମନେ କୁମର ଭଲଲ ।
 ବଳାକାରେ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନକୁ ଯାଇଣ ଧଇଲେ
 ରଥର ଉପରୁ ତାକୁ ତଳକୁ ଆଣିଲେ ।
 ପାଟଡୋର ଘେନକରି ବାନ୍ଧିଲେ କୁମରେ
 କୁମାରୀ ସେ ବସିଅଛି ରଥର ଉପରେ ।
 ସାରଥିକ ବୋଇଲେ ସେ ରଥ ବେଗେ ଚଳା
 ଅଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ସାରଥି ରଥ ବାହନେଲ ।
 କରମଣ୍ଡଳ ରଙ୍ଗରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ମେଡ଼ର ଭିତରେ ନେଇ କନ୍ୟାକୁ ଥୋଇଲେ
 କୁମରକୁ ବାନ୍ଧି ରଜା ଆଗେ ଦେଲେ ନେଇ
 କାହିଁର ତୁ କନ୍ୟାଚୋର ବୋଲି ପଚାରିଲ
 ଲଜେ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ କୁମର ପେ ଡିଅଛି ମଥା
 କାହାକୁ ସେ ଫେଡ଼ିକରି ନ କହଇ କଥା ।
 କୃତଶେଖର ରଜା ତା ମନ୍ତ୍ରୀକ କହଇ
 କୁମରକୁ ବେଗେ ହାଣି ପକାଅ ତୁ ନେଇ ।
 ଏଡ଼େ ଭରସା ଏହାର ମେଡ଼ରେ ପଶିଲ
 ମୋର କୁମାରୀ ଚୋରଇ ରଥେ ନେଉଥିଲ ।
 ରଜାର ବଚନେ ମନ୍ତ୍ରୀ ବିରୁପାକ୍ଷ କହି
 ଅବଧାନ କରି ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ ।
 ପୁରୁଷାନୁସମରେ ମୁଁ ସେବକ ତୋହର
 ମୋହର କଥା ଘେନିବ ଯେବେ ନୃପବର ।
 ରଜା ବୋଇଲେ ନ କହ ଅଛି କାହିଁପାଇଁ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଦୋଷ କ୍ଷମା କରିବାଗୋସାଇଁ
 ଏ କନ୍ୟା ଚୋରକୁ ଆମ୍ଭେ ବାନ୍ଧି ଥୋଇଥିବା
 କାହାର କୁମର ତାହା ପଚାରି ବୁଝିବା ।
 ସୁନ୍ଦର ପୁରୁଷ ଏହୁ ଅଟେ ନବଯୁବା
 କାମଦେବ ପ୍ରାୟ ରୂପେ ପାଉଅଛି ଗୋସା ।
 ମହତ ବଢ଼େରେ ଏହୁ ହୋଇଅଛି ଜାତ
 ବିରୁଣିଆ ଆଜ୍ଞା ଦିଅ ଆହେ ନରନାଥ ।
 ଏହିପରି ବୁଝାଇଣ ସୁମନ୍ତୀ କହିଲ
 ରଜା ମନକୁ ଅମୃତ ପ୍ରାୟ ସେ ରୁଚିଲ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବହୁ ପ୍ରଶଂସା କରି ମହାବୀର
 ବିଜୟରୁ ଫଟାଇଲ କୃଷ୍ଣକ ତନୟ ।

ବନ୍ଦୀ ପ୍ରକାରେ ରଖିଲ ଜଗୁଆଳ ଦେଇ
 ଯେତେବେଳେ କୁମର ବନ୍ଧନେ ପଡ଼ିଲ ।
 ସୁରେଶା କୁମାରୀକି ଯେ ଅଳ୍ପ ନ ରୁଗିଲ
 କୁମର ନାମ ଧରିଣ ବକଲେ କାହିଁଲ ।
 ଦାସୀ ପରିବାସମାନେ ବସି ତିଆରିଲେ
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ତାକୁ ପ୍ରବୋଧନା କଲେ
 ବୋଇଲେ କୁମରେ ବନ୍ଦୀ କରି ରଖିଛନ୍ତି
 ଏଥକୁ ତୁ ଆନନ୍ଦିନୀ ନ କର ଗୋ ସତ ।
 ଜୟ ଝଙ୍କ ଉଦାସିନୀ ଶାରଳା ଗୋ ମାଏ
 ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ସିନା ମୁଁ ପଣ୍ଡିତ ହୁଏ ।
 ତୁ ଯାହା କହୁ ତାହା ମୁଁ ଲେଖନେ ଲେଖଇ
 ଶାରଳା ଦାସ ତୋ ପାଦେ ଶରଣ ମାଗଇ ।

ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନର ବନ୍ଦୀ ମୋଚନ

ଅଗସ୍ତି କହନ୍ତି ମନୁରଜା ପରୁରଇ
 ଏଥୁଞ୍ଚରୁ ଯେ କିସ ହୋଇଲ ଗୋସାଇଁ ।
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଲ ଜାଣିଣ ନାରଦ
 ପଞ୍ଚଭୂତ ଆତ୍ମାରେ ସେ ପାଇଣ ବିଷାଦ ।
 ମନଦଣ୍ଡି ଚଢ଼ି ସେହି ବାହାର ହୋଇଲେ
 ହାରାବଣୀ ପୁର ମଧ୍ୟେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶିଲେ ।
 କୃଷ୍ଣ ନବରେ ପଡ଼ିଛି ବହୁତ ଚହଳ
 ସମସ୍ତେ ଯେ କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ହୋଇଣ ବିକଳ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ତ ଅଛ
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ କାହିଁ ଅଛଇ ଜଣେ ଜଣେ ପୁଛ ।
 ସାତଦିନ ହେଲ ମୋର ପୁଅ କାହିଁଗଲ
 ପଞ୍ଚଭୂତ ଆତ୍ମାକୁ ମୋ କେନ୍ଦ୍ର କାଢ଼ି ନେଲ ।
 ଶୁଣି ବଳରାମ ଶୋକ କରନ୍ତି ବହୁତ
 ଉପସେନ ବିରୁରେ ଏ କେବଣ ଚରତ ।
 ସାତବଂଶ ଯାଦବ ଯେ ଯାହାରେ ଶୋକନ୍ତି
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନର ବର୍ଣ୍ଣ ଚିହ୍ନ କାହିଁ ନ ଦେଖନ୍ତି ।
 ବହୁତ ବିକଳ ହେଲେ ପ୍ରଭୁ ଭାବଗ୍ରାସୀ
 ଆପଣେ ଜାଣି ମାୟାରେ ହେଉଛନ୍ତି ମୋହି
 ଭିତରେ ମହିଷୀମାନେ ବିକଲେ ରୋଦନ୍ତି
 କପାଳରେ କର ମରି ରେବଣୀ କାନ୍ଦନ୍ତି ।
 କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି ରୁଚିଦେବୀ ହୋଇଣ ବିକଳ
 ଦ୍ଵାରକା ନଗରଯାକ ପଡ଼ିଛି ଚହଳ ।

ଅନେକ ସେ ହାଲହୁଳ ହେଲ ଦ୍ଵାରକାରେ
 କାହାକୁ କେ ପରୁରବ କହିବ ପ୍ରମୁରେ ।
 ନାମ ଧରି ରାମକୃଷ୍ଣ କରନ୍ତି ରୋଦନ
 ଲେକିତ କଥା ଫେଡ଼ି ନ କରନ୍ତି ବଚନ ।
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନାଥ ତାହା କିବା ନ ଜାଣନ୍ତି
 ତାଙ୍କୁ କି ଉଦାର ଅଛି ସେ ତ ଶିଶୁପତି ।
 ମାୟାରେ ରୋଦନ କଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 କାହିଁଗଲ ମୋର ବାବୁ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ କୁମର ।
 ବଳରାମ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ରୋଦନ କରନ୍ତି
 ବହୁତ ରୋଦନ କଲେ ଦେବକୀ ସେ ସଖା
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଯାଇ ନାରଦ ମିଳିଲେ
 ଦେଖି ବଳରାମ ହରି ଓଲଟି ହୋଇଲେ ।
 କଲାଣ କରି ବୋଇଲେ ତାଙ୍କୁ ମୁନବର
 ସବେ ବିରସ ହରଷ ନାହିଁ ତ କାହାର ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ଆତ୍ମେ ମୁନମଣି
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ମୋ କେଶେ ଗଲ ନ ପାରିଲୁ ଜାଣି
 ବହୁତ ବିକଳ ହେଉଅଛଇ ଶରୀର
 କୁଳର ଧାରଣ ସେ ମୋ ଅଳ୍ପଳ କୁମର ।
 ଦେଶ ବିଦେଶରେ ବୁଲୁଥାଅ ଦିନ ରାତ
 କାହିଁ ଦେଖିଲ କି ମୋର କନ୍ଦର୍ପ ମୂରତି ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ସମସ୍ତେ ତୁମ୍ଭେ ଶାନ୍ତ ହୁଅ
 ତହିଁର ବିଧାନ ଆମ୍ଭେ କହିବା ହେ ରହ ।
 ନାରଦଙ୍କ ଏ ବଚନେ ସବେ ତୁନି ହେଲେ
 କହ ମୁନବର ତୁମ୍ଭେ ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲ ।
 ହସିଣ ନାରଦ ମୁନ କହନ୍ତି ଉତ୍ତର
 କୃତଶେଖର ନୃପତି ପୁରେ ତୋ କୁମର ।
 ସୁରେଶା ନାମେ ତାହାର ଦୁହିତାଏ ଥିଲ
 ତୋହର କୁମର ଯାଇ ମେଡ଼ରେ ପଶିଲ ।
 ଜନ୍ମାକୁ ବଳରେ ସେହି ଆଶୁଥିଲ ହରି
 ବେଡ଼ି କୁମରକୁ ବଳେ ଦେନ ଗଲେ ଧରି ।
 ମାରିପକାଅ ଏହାକୁ ରଜା ଆଜ୍ଞା ଦେଲ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବିରୁପାକ ତହିଁ ନିବାରଣ କଲ ।
 କିନ୍ତୁକଲେ ଉପୁଜିଲ ପ୍ରାୟୁକ ଦଶଇ
 ମନ୍ତ୍ରୀବର ବୋଲନ୍ତେ ସେ ରଜା ବୋଧଯାଇ
 ବନ୍ଦୀକରି କୁମରକୁ ଅଛନ୍ତି ରଖାଇ
 ଏଥକୁ ବିରୁର ତୁମ୍ଭେ କର ଭାବଗ୍ରାସୀ ।

ନାରଦ ମୁଖରୁ ଏହା ଶ୍ରୀହରି ଶୁଣିଲେ
 କୋପେଇ ହୋଇ ପୁଣି ମୁନିଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ।
 ବାଟ କଡ଼ାଅ ହେ ମୁନି ଯିବ ତହିଁଯାଏ
 ବଣ ତାହାର ନିଧନ କରିବ ନିଶ୍ଚୟେ ।
 ଶୁଣିଣ ଶ୍ରୀବଳରାମ ମହାକୋପ କଲେ
 ହଳମୁଷଳେ ତା ରାଜ୍ୟ ତାଡ଼ିବ ବୋଇଲେ ।
 କରମଣିଲ ରାଜ୍ୟ ତା ଲଙ୍ଗଲେ ତାଡ଼ିବ
 କୃତକେଶୀକୁ ଶମନ ପୁରକୁ ପେଶିବ ।
 ଯେତେ ସୈନ୍ୟବଳ ତାର ସମସ୍ତ ନାଶିବ
 ତେବେ ହଳଧର ନାମ ସାର୍ଥକ କରିବ ।
 ବହୁତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତହିଁ ବଳରାମ କଲେ
 ହଳ ମୁଷଳକୁ ଦେବ ଶ୍ରୀକରେ ଧଇଲେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆହେ ହଳଧର
 ଆଗହୁଁ ଏଡ଼େ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କେବେହେଁ ନ କର ।
 ଆମ୍ଭର ତାହାର ଯେବେ ହୋଇବାକ ଭେଟ
 ତେବେ ଜାଣିବା ତାହାର କେଡ଼େ ସିନା ଆଶା
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆହେ ଭାବଗ୍ରାସୀ
 ନିଜ କଥାକୁ ନିଜେ ନ ବୁଝି କାହିଁପାଇଁ ।
 ମେଢ଼ର ଭିତରେ ତୋର କୁମର ପଶିଲ
 ତାର ଦୁହିତାକୁ ଚୋରକରି ଆଣୁଥିଲ ।
 ଏଥିରେ ତାହାର ଦୋଷ କେତେ ନ ଯୋଗାଇ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଭାବଗ୍ରାସୀ ।
 ବଳରାମ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ମୁନିବର
 କରମଣିଲକୁ ଆମ୍ଭ ସଙ୍ଗରେ ବ ହାର ।
 ହସିଣ ନାରଦ ମୁନି ବୋଲନ୍ତି ବଚନ
 ବାଟ କଡ଼ାଇଣ ଦେନିଯିବ ବଳରାମ ।
 ନାରଦ ଗୋବିନ୍ଦ ବଳରାମଙ୍କ ସହିତେ
 ଉତ୍ତସେନଙ୍କ ନିକଟେ ଚଳିଲେ ଭୁବିତେ ।
 ଉତ୍ତସେନେ ରାମ ହରି କଲେ ନମସ୍କାର
 ମୁନି ଦେଖି ଉତ୍ତସେନ ନମଇଁ ପପୁର ।
 କଲିଣ କରିନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 ଉଠ ହୋ ରାଜା ବିରାଟ ନ କର ତୁ ମନ ।
 ଉତ୍ତସେନ ବୋଇଲୁ ହୋ ଶୁଣ ମୁନିମଣି
 ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ବାରତା ତୁମ୍ଭେ ଅଛ କହୋ ଜଣି ।
 ତୁମ୍ଭେ ମୁନିବର ବୁଲ ସମସ୍ତ ଭୁବନେ
 ତେଣୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ପରୁରୁ ଆମ୍ଭେ ମହାମୁନେ ।

ନାରଦ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ପାଇଛୁ ବାରତା
 କରମଣିଲ ରାଜ୍ୟରେ ପୁଅ ବଳବନ୍ତା ।
 ତହିଁର ରାଜା ଯେ କୃତଶେଖର ଅଟଇ
 ସୁରେଶା ବୋଲଣ ତାର ଦୁହିତା ଅଛଇ ।
 ସୁନ୍ଦରପଣରେ ସେହି ରମ୍ଭାର ସମାନ
 ବାଣୀପାଇ ହରି ଆଣୁଥିଲ ତା ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ।
 ତାହା ଜାଣିଲୁ ସେ କୃତଶେଖର ନୃପତି
 ଆଟ ପେଶି ଧରଇଣ ନେଲୁ ତାର କତି ।
 ହାଣି ପକାଅ ଏହାକୁ ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲୁ
 ନ ମାର ବୋଲଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ତାକୁ ନିଷେଧୁଲ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ଅଟଇ ସୁନ୍ଦର ଏ ବଳା
 ଅବଶ୍ୟ ଏହାକୁ କେହି କରିବ ସଙ୍ଗୋଳା ।
 ବଡ଼କୁଲେ ଜାତହେବା ପ୍ରାୟକ ଦିଗେ
 ଧରି ରଖିଥିବା ନାଶ ନ କରି ଗୋସାଇଁ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ରାଜା ପ୍ରବୋଧ ହୋଇଲ
 ଆକଟ କରି ପୁଅକୁ ବନ୍ଧାଇ ରଖିଲ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଉତ୍ତସେନ କୋପେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ
 ଅରହର ହୋଇ ସେହୁ କମ୍ପେ ନରନାଥ ।
 ରାଜା କୋପ ଦେଖି ତାକୁ ବୋଲେ ମୁନିବର
 ଆଗହୁଁ ତୁ କୋପ କିପାଁ କରୁ ଦଣ୍ଡଧର ।
 ଆଟ ସଜକର ବେଗେ ଯିବୁ ତହିଁଯାଏ
 ହାନି ଅପସଣ ବୁଝିବାକ ସେହିଠାଏ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ନରରାଣ
 ଆଟ ସଜକର ଯିବା ଆମ୍ଭେ ଏହିକ୍ଷଣ ।
 ବଳରାମ ବୋଲୁଛନ୍ତି ଉତ୍ତସେନେ ବୁଝି
 ସାତବଂଶ ଯାଦବଙ୍କୁ ଆଜି ଆଣ ଯାଇଁ ।
 ରାମ ବାକ୍ୟ ଉତ୍ତସେନ ଅହୁରକୁ ରାଇ
 ବୋଲେ ଆଟ ସଜକର ତୁମ୍ଭେ ବେଗ ହୋଇ
 ଅହୁର ରାଜାର ଆଜ୍ଞା ପାଇ ବେଗେ ଗଲୁ
 ସିଂହ ଦୁଆରେ ଟମକ ରହି ଦିଆଇଲ ।
 ବୋଲେ ସମସ୍ତ ଯାଦବ ଆସ ସଜ ହୋଇ
 ଯାହାର ଯେତେକ ଅଜବଳ ଯେ ଅଛଇ ।
 ହାଣ ରଥୀ ପଦାତକ ଯାର ଯେତେ ଦଳ
 ସଜ ହୋଇ ଆସି ସବେ ସିଂହଦ୍ୱାରେ ମିଳ ।
 ଉଦ୍ଭବ ଅନାୟୁଷ୍ଟ ଯେ ସାତବଂଶ ସହିତେ
 ଶତ୍ରାକିତ ବସୁଦେବ ଅଇଲେ ସମସ୍ତେ ।

ସାତବଂଶୀୟାଦବ ସେ ଆସି ମେଳ ହେଲେ
 ଦ୍ରାଘ ରଥୀ ପଦାତକ ସମସ୍ତେ ଅଇଲେ ।
 ଅଶ୍ୱ ଚଢ଼ି ଆଶୁଆରେ ଭଞ୍ଜିଲେ କମାଣ
 ତୋଳ ଟମକ ମହୁର ବାଜଇ ନିଶାଣ ।
 ସୈନ୍ୟଙ୍କ ମୁଖ ଶବଦ ଶୁଭେ ଘନ ଘନ
 ମହୁର ତାଳ ଗାଗାର ନାଦ ଅବଜ୍ଜିଲ ।
 ବାଦ୍ୟ ନାଦ ଶବଦରେ ମହା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ
 ବିକଟାଳ ମୁଖରାବ ଶବଦ ଶୁଭଇ ।
 ଉଗ୍ରସେନର ଗୁମୁରେ ଜଣାଇ ଅନ୍ଧର
 ସବସୈନ୍ୟ ସଜ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ଦୁଆର ।
 ଉଗ୍ରସେନ ଚାହିଁ ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କହନ୍ତି
 ସବ ସୈନ୍ୟ ସଜ ହୋଇ ଦୁଆରେ ଅଛନ୍ତି ।
 ଉଗ୍ରସେନର ମୁଖରୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ସଜହୋଇ ଅଇଲେକ ଆପେ ହଳପାଣି ।
 ସାତ୍ୟକିକୁ ଚାହିଁ ବୋଇଲେକ ଦାମୋଦର
 ସଜ କର ରଥ ଯିବା କରମଣ୍ଡଳର ।
 ଦବ୍ୟରଥ ଉତ୍ତର ସେ ସଜକର ନେଲ
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁମୁରେଣ ନେଇ ଉଭା କଲ ।
 ବଳରାମଙ୍କର ରଥ ସଜକର ଆଣି
 ତା. ଉପରେ ବିଜେକଲେ ଦେବ ହଳପାଣି ।
 ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ଧରି ନରହରି
 ଦେବଦତ୍ତ ଶଙ୍ଖ ଧରି ବଜାନ୍ତି ମୁରାରି ।
 ରାମଙ୍କ ପୁତ୍ର ଆନନ୍ଦ ସାନନ୍ଦ ସହିତେ
 ଶାମ୍ଭୁ ଗଦ ମୂଳେ ଥିଲେ କୃଷ୍ଣ ପୁତ୍ର ଯେତେ ।
 ରଥେ ରଥେ ଚଢ଼ି କରି ସମସ୍ତେ ଅଇଲେ
 ନବର ଦୁଆରେ ଆସି ସମସ୍ତେ ମିଳିଲେ ।
 ଏକାନ୍ତରେ ଭଗବାନ ସାତ୍ୟକିକୁ ରାଇ
 ଗୁପ୍ତ କରଣ ତାକୁ ବିଶ୍ୱାସରେ କହି ।
 ତୁ ବାବୁ ସାତ୍ୟକି ଏବେ କଥାଏକ କର
 ରଥ ଚଢ଼ିଯାଅ ଏଥୁ ବାରୁଣାବନ୍ତର ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆଗେ କହିବୁ ଏସନ ଚରିତ
 ସୈନ୍ୟ ତୁଲେ ପାଞ୍ଚସାଇ ଆସିବେ ଭୁବିତ ।
 ହରି ଆଜ୍ଞାରେ ସାତ୍ୟକି ରଥ ସଜ କଲ
 ଦବ୍ୟବେଶ ହୋଇ ଯାଇଁ ରଥରେ ବସିଲ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଗଲ ଚଳି
 ତକ୍ଷଣେ ବାରୁଣାବନ୍ତ ପୁରେ ଯାଇଁ ମିଳି ।

ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ସିଂହଦ୍ୱାରେ ବଜେ ମହାଗାର
 ରଥରୁ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ି ପଶଇ ଭିତର ।
 ଦେଖିଲ ଆସ୍ଥାନ କରି ବଜେ ପାଞ୍ଚସାଇ
 ଆସ୍ଥାନ ତଳେ ସାତ୍ୟକି ଉଭୟଦେହଧାର ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କୁ ଦେଖି ଦୁରୁ ଓଳଟି ଶୋଇଲ
 ନିସ୍ତରିଲ ନିସ୍ତରିଲ ବୋଲଣ ଶୁଣିଲ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଇଲେ ତୁ ଯାଅ ରେ ନକୁଳ
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ି ଶୋଇଛୁ ସାତ୍ୟକିକୁ ତୋଳ ।
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ନକୁଳ ବେଗେ ଚଳିଗଲେ
 ସାତ୍ୟକିର କର ଧରି ତଳୁ ଉଠାଇଲେ ।
 ଉଠି ସେହେ କୋଳାଗ୍ରତ ହୋଇ ବେନିଗରେ
 ଆସ୍ଥାନର ଉପରକୁ ଉଠିଗଲେ ଖରେ ।
 ସାତ୍ୟକି ଶ୍ୱାମଅର୍ଜୁନ ଦେଖି ପ୍ରଣମିଲ
 ଗଉରବ ପାଇ ଯାଇଁ ଆସ୍ଥାନେ ବସିଲ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆହେ ମହାବର
 କିମର୍ଥେ ଅଇଲୁ କହ ଚରିତ ଏଥର ।
 ମୋତେ ସଙ୍ଗୋଳି କି ତୁହୋ ଅଇଲୁ ଆପଣେ
 କିବା ତୋତେ ପଠାଇଣ ଦେଲେ ଭଗବାନେ
 ଏଥର ସନ୍ଦେଶ ବାବୁ କହ ମୋ ଅଗ୍ରତେ
 ସବଶୁଭେ ଅଛନ୍ତି ତ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
 ବଳରାମଙ୍କ ସହିତେ ରଜା ଉଗ୍ରସେନ
 ସାତବଂଶୀ ଆଦିକର କୁମର ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ।
 ସାତ୍ୟକି କହଇ ଉଠି ପୋଡ଼ି ବେନିକର
 ମୋତେ ପଠାଇ ଅଛନ୍ତି ଦେବ ଦାମୋଦର
 ସପତ ଶୀନ ଅନ୍ତରେ ହେଲ ଯେଉଁ କଥା
 ଶୁଣ ଏବେ କହୁଅଛି ତହିଁର ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 କେହି ନ ଜାଣିଲେ କେଣେ ଗଲକ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ
 ବିକଳ ହୋଇ ଖୋଜିଲେ ରଜା ଉଗ୍ରସେନ ।
 ଦେବଗା ବସୁଦେବ ସେ କାନ୍ଦିଲେ ବହୁତ
 ରାମକୃଷ୍ଣ ସାତବଂଶୀ ଯାଦବ ସହିତ ।
 ଏମନ୍ତବେଳେ ନାରଦ ମୁନି ତହିଁ ମିଳି
 ବୋଇଲେ କପାଁ ଦ୍ୱାରକାପୁରେ ହାଲହୋଳି
 ଉଗ୍ରସେନ ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ମୁନିବର
 କେଣେ ଯାଇଛୁ କି ଜାଣ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ କୁମର ।
 କାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ରଜା ଉଗ୍ରସେନ
 ସେବଣ ସ୍ଥାନେ ଅଛଇ କୃଷ୍ଣର ନନ୍ଦନ ।

ଶୋଭିତ କହିଲେ ମୁଁ କହ ମୋତେ ତଥ୍ୟ
 ଯେମନ୍ତେ ହୋଇବ ସ୍ଥିର ମୋର ପଞ୍ଚଭୂତ ।
 କାରକ ବୋଇଲେ କୁମ୍ଭନାମେ ଶିବିବର
 ସୁର ନୟନୁ ସେ ଧାରେ ବହଇ ତହିଁର ।
 ତାର ପଶ୍ଚିମରେ କରମଣ୍ଡଳ ସେ ଦେଶ
 କୃତଶେଖର ବୋଲିଣ ତହିଁର ନରେଶ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀବର ଅଛି ତାର ନାମ ବିରୂପାକ୍ଷ
 ଗଳଶେଖର ନ ମରେ ତାର ଏକ ବଧୂ ।
 ସୁରେଶା ବୋଲିଣ ତାର ଦୁହିତାର ନାମ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ ତାକୁ କେହି ନୁହେଁ ସମ ।
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ତା ରୂପଗୁଣ ଶୁଣି ତହୁଁ ଗଲ
 ରଥରେ ବସାଇ ସେହି କନ୍ୟା ଆଣୁଥିଲା ।
 ବାରତା ପାଇଣ କୃତଶେଖର ରାଜନ
 ଧରାଇଣ ଦେନଗଲା ଆପଣା ଭୁବନ ।
 ବାନ୍ଧି ରଖିଅଛି ସେହି ନିଜ ଭୁଜବଳେ
 ଶେଷ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ସେଠାରେ ପଡ଼ିଛି ଅକଳେ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ରାମକୃଷ୍ଣ କୋପ କଲେ
 ଉତ୍ତସେନ ରାଜା ଆଟ ଦେନି ବାହାରିଲେ ।
 କୋନ୍ତ କରିଣ ମୋତେ ହରି ଆଜ୍ଞା ଦେଇ
 ପଣ୍ଡିତ କୁମରକୁ ଦେନି ଆସ ବେଗେ ଯାଇ ।
 ସାତ ଅଷ୍ଟୋଦ୍ଦିଶୀ ବଳ ଦେନି ପାଞ୍ଚଭାଇ
 ଦ୍ଵିଷଣି ଦ୍ଵାରକାକୁ ଯିବ ସଜ ହୋଇ ।
 ଦଶା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ହରଷ ହୋଇଲେ
 ସ୍ଥାନ ଶେଷନାହିଁ ଦେଇ ସାତ୍ୟକି ତୋପିଲେ
 ସାତ ଅଷ୍ଟୋଦ୍ଦିଶୀ ବଳ ଦେନି ପାଞ୍ଚଭାଇ
 ଧନୁ ଭୂଶୀର ସହଚେ ଗଲେ ରଥ ବାହ ।
 ନେତର ଚରଣମାନ ଉଡ଼େ ଫରହର
 ପାଇଣ ମିଳିଲେ ଗାରେ ଦ୍ଵାରବଳାପୁର ।
 ରାମକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ପାଞ୍ଚଭାଇ ଓଳଗିଲେ
 ଗାମପାଳହିଁ ବହୁତ କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଯୁଧିଷ୍ଠି ପାଦେ କଲେ ନମସ୍କାର
 ଶୁଣିସଇ ଓଳଗନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ପୟର ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି କି ମୁଖ ରୁହିଁ ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲନ୍ତି
 କରମଣ୍ଡଳ ଦେଶକୁ ଯିବା କି ସଂପ୍ରତି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଚାଲି ବିଳମ୍ବ ନ କର
 ମନ ନିଶାଣ ଆଦି ବାଜେ ବାରତୁର ।

ଜୟଶଙ୍କର ବଜାଇଣ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ପଞ୍ଚଦଶ ଅଷ୍ଟୋଦ୍ଦିଶୀ ବଳ ଦେନି ତୁଲେ ।
 ସମସ୍ତ ସାଦବମାନେ ଗଲେ ଆଗ ହୋଇ
 ସାତ ଅଷ୍ଟୋଦ୍ଦିଶୀ ବଳ ଦେନି ପାଞ୍ଚଭାଇ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ସଙ୍ଗେ ଦେନିଣ ରାମକୃଷ୍ଣ ଗଲେ
 କରମଣ୍ଡଳ ଦେଶରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
 ତୋଲ ଟମକ ଆଦି ସେ ଉଡ଼ଇ ନିଶାଣ
 ବାଦ୍ୟର ନାଦେ କମାଇ ତନି ସେ ଭୁବନ
 ଉଡ଼ିଲି ପଡ଼େ ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ମଧ୍ୟରେ
 ଅଶ୍ଵଶୁରା ଧୁଳି ଯାଇଁ ଉଠେ ଆକାଶରେ ।
 ବିବସ ଅନ୍ଧାର ପ୍ରାୟ ହେଲ ବସୁମତୀ
 ଦେଖି ପରୁରଇ କରମଣ୍ଡଳ ନୃପତି ।
 ବିରୂପାକ୍ଷକୁ ବୋଇଲେ କେବଣ ଚରିତ
 ଅନ୍ଧକାର ପ୍ରାୟ କିପାଁ ଦିଶଇ ଜଗତ ।
 ପରଥାଟ ଗୋଟାଏ ତ କାହୁଁ ଆସୁଅଛି
 ଘୋରତର ହୋଇ ବାରତୁର ବାଜୁଅଛି ।
 ଏଥିର ତଦନ୍ତ ଭଲକରି ବୁଝି ଯାଇ
 କାହାର ସୈନ୍ୟ ସେ ଏଥେ କପାଇଁ ଆସଇ
 ଏହା ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀବର ଡଗରେ ରଇଲା
 ବିଶ୍ଵାସ କରିଣ ତାକୁ ବଚନ କହିଲା ।
 କାହାର ଆଟ ପରୁର ଆସ ତୁ ହୋ ଯାଇ
 ଯୁଦ୍ଧକୁ ଆସୁଥିଲେ ସେ ଯୁଦ୍ଧିବା ନା ରହି ।
 ପ୍ରୀତିପଣେ ଆସୁଥିଲେ କରିବା ଆଦର
 ବହୁପଣେ ଆସୁଥିଲେ କରିବା ବିରୁର ।
 ଗୁଣସାଗର ମନ୍ତ୍ରୀ ସେ ଜାଣେ ସବବସୁ
 ତାକୁ ପଟାନ୍ତର ଦେବା ଅଛି କିସ ବୁଦ୍ଧି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀମୁଖୁ ଏସନକ ଡଗର ଶୁଣିଲା
 ତତକ୍ଷଣେ ଯାଇ ସୈନ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପଶିଲା ।
 ଡଗର ପୁଚ୍ଛଇ ତୁମ୍ଭେ କାହିଁର ହୋ ରାଜା
 ଆମ୍ଭ ରାଜ୍ୟରେ ପଶୁଛ କେବଣ ଚରିତା ।
 ବାରତୁର ବଜାଇଣ ଆମ୍ଭ ରାଜ୍ୟେ ପଶ
 ଏଡ଼େ ଭରସା ତୁମ୍ଭର ବଢ଼ାଇ ସାହସ ।
 ଡଗର ମୁଖୁ ଅନ୍ଧର ଏସନକ ଶୁଣି
 ଜଣାଇଲା ଉତ୍ତସେନ ଆଗେ ମନ୍ତ୍ରୀମଣି ।
 ବୋଇଲକ ଅବଧାନ କର ମହାରାଷ୍ଟ୍ର
 କୃତଶେଖର ରାଜ୍ୟରୁ ଡଗରେକ ଆସେ ।

ବୋଲେ କାହିଁର ନୃପତି ଥାଟ ଯେନୀ ଦେନ
 ଆମ୍ଭର ରାଜ୍ୟରେ କିପାଁ ପଶୁଅଛ ପୁଣି ।
 ବୋଲେ ଯେବେ ରଣେ ଆସିଅଛ ମୋତେ କହ
 ପ୍ରୀତିପଣେ ଆସୁଥିଲେ କହ ତ ସନ୍ଦେହ ।
 ବର ପ୍ରଣେ ଆସୁଥିଲେ କହ ପରିମାଣି
 ଏଥିକୁ କି ଆଜ୍ଞା ଦେବା ହେଉ ନୃପମଣି ।
 ଉତ୍ତର ଦେନ କହଲେ ଯେ କୃଷ୍ଣକୁ ପରୁର
 କେମନ୍ତେ କଥା ଏହାର ବୁଝିବା ଦେହର ।
 ଏହା ଶୁଣିଣ ଅନ୍ତର ବେଗଦମାଇ ଗଲ
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଛମ୍ପୁରେ ଯାଇଁ ମିଳିଲ ।
 ପାଦେ ପଡ଼ି ଶୋଇକରି ଶିରେ କର ଦେଇ
 ଅବଧାନ କର ଦେବ ଶୁଣିନା ବୋଲଇ ।
 କୃତଶେଖର ରାଜାର ଡଗର ଆସିଛି
 କେ ଜାଣେ କେଉଁ ସନ୍ଦେଶ ଦେନ ସେ ଆସିଛି
 ଏଣେ କିଏ ଅବଧାନ କରିବା ଗୋସାଇଁ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲଲେ ଅଛି ସେ ଡଗର କାହିଁ
 ଅନ୍ତର ବୋଲେ ଡଗର ଆଗ ଆଟେ ରହ
 ବଳରାମ ବୋଲନ୍ତି ତୁ ଦେନ ଆସ ଯାଇ ।
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଅନ୍ତର ବେଗେ ଚଳିଗଲ
 କୃତଶେଖର ଦୁତକୁ ଦେନିଣ ଅଇଲ ।
 ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଛମ୍ପୁରେ କଲ ତ କୁ ନେଇ
 ବୋଲୁଛନ୍ତି ଭାବଗ୍ରାସୀ ଦୁତ ମୁଖ ବୁଝି ।
 କିଏ ଚରିତ କହରେ ଆମ୍ଭର ଛମ୍ପୁର
 ଡଗର ଶୁଣି କହଇ ଯୋଡ଼ି ବେନକର
 କେଉଁରାଜା ତୁମ୍ଭେ ପଣ ଆମ୍ଭର ରାଜ୍ୟରେ
 ଯୁଦ୍ଧେ ଆସୁଥିଲେ ଯୁଦ୍ଧ ଆମ୍ଭ ସଙ୍ଗତରେ ।
 ପ୍ରୀତିପଣେ ଆସୁଥିଲେ କରିବା ପୀରତି
 ଯାହା କି ଆଜ୍ଞା ଦେଇଛି ଆମ୍ଭର ନୃପତି ।
 ବର ପ୍ରଣେ ଆସୁଥିଲେ ତାହା ବରୁରବା
 ରାଜାଙ୍କ ଛମ୍ପୁରେ କହ ଆସି ଦେନିଯିବା ।
 ଡଗର ମୁଖରୁ ବାଣୀ ଏସନକ ଶୁଣି
 କମ୍ପନ୍ତି ସେ ଥରହର ହୋଇ ହଳପାଣି ।
 ବୋଲଲେ ତୁ ଶୁଣି ଶୁଣି ଏବେ ରେ ଡଗର
 ପୁରେଣା କନ୍ୟାକୁ ହରୁଥିଲ ଦେଉଁ ଗାର ।
 ପସନ୍ଦ ଗାରଟି ଆମ୍ଭର କୁମର ଅଟଇ
 ତାକୁ ବନ୍ଦୀକରି ରଖିଅଛରେ କିପାଇଁ ।

କରମଣ୍ଡଳ ରାଜ୍ୟକୁ ତାହୁଁ ଲଙ୍ଘନେ
 ରକ୍ଷାକରି ନ ପାରିବେ ତାକୁ ଦିଗପାଳେ ।
 କହୁଁ କହୁଁ କୋପେ ଥରହର ରାମ ହରି
 ରାମ କୋପେ ଦଲଦଲ ହୁଏ ବସୁନ୍ଧରା ।
 ଡଗରକୁ ବୋଲଲେ ତୁ ଯାଅ ବେଗ ହୋଇ
 ତୁମ୍ଭର ରାଜାକୁ କହ ଆମ୍ଭ ଆଜ୍ଞା ଯାଇ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ଦୁତ ବେଗେ ଚଳିଗଲ
 ମନ୍ଥୀବର ଛମ୍ପୁରେ ସେ ଯାଇଣ କହିଲ ।
 ମନ୍ଥୀ ପରୁରଇ କିଏ ଚରିତ ବୁଝିଲ
 ଡଗର ବୋଲେ କହିବା ଅବଧାନ କର ।
 ପୁରେଣା କନ୍ୟାକୁ ହେଉ ନେଉଥିଲ ହରି
 ତାଙ୍କ ପିତା ଆସିଛନ୍ତି ଏବେ ଯୁଦ୍ଧକରି ।
 ବଡ଼ ପ୍ରତାପୀ ଅଟଇ ସେହି ନୃପବର
 ଥାଟ ସଇନ୍ୟ ସଙ୍ଗତେ ଅଛଇ ଅପାର ।
 ପାଦପରେ ଥରଥର କମ୍ପୁଅଛି ମହା
 ବଡ଼ କୋପରେ ହସ୍ତେ ଲଙ୍ଘନ ବୁଲଇ ।
 ବୋଲଲେ ତୁମ୍ଭ ରାଜ୍ୟ ମୁଁ ପକାଇବି ତାହ
 ବଜ୍ର ମୁଷଳେକ ସେହୁ କରେ ଛନ୍ତି ଧରି ।
 ବୋଲଇ କାହିଁର ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ନୃପବର
 ସେ ବୋଲଲେ ଆମ୍ଭ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ଵାରବନ୍ଧ ପୁର
 ଯଦୁ ଗ୍ରେଜ ବଂଶରେ ଯେ ଅଟେ ଆମ୍ଭେ ରଘୁ
 ଆମ୍ଭର ବନ୍ଦୀ ହୋଇଛି ଦେବଣ ତନୟେ ।
 ଡଗର ମୁଖରୁ ବାଣୀ ଏସନକ ଶୁଣି
 ତତକ୍ଷଣ ଚଳିଗଲ ମନ୍ଥୀ ଚୁଡ଼ାମଣି ।
 ରାଜାଙ୍କ ଛମ୍ପୁରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ
 ଶିରେ କରଦେଇ ପାଦେ ପଡ଼ିଣ ଶୋଇଲ
 ଉଠି କରଯୋଡ଼ି ପୁଣି ବୋଲେ ନୃପବର
 ଡଗର ଯାହା କହୁଛି ଅବଧାନ କର ।
 ରାଜା ଆଜ୍ଞା ଦେଲକ ସେ ଡଗରକୁ ବୁଝି
 କାହିଁର ରାଜା ଅଟେ ସେ କାହିଁକି ଆସଇ ।
 ଡଗର ବୋଲେ ଶୁଣିନା ହେଉ ନରନାଥ
 ତୁମ୍ଭେ ଘରେ ରଖିଅଛ ବାନ୍ଧି ଯେଉଁ ପୁଅ ।
 ତାହାଙ୍କର ପିତାଘର ଦ୍ଵାରବନ୍ଧ ପୁର
 ଯଦୁ ଗ୍ରେଜବଂଶରେ ସେ ଅଟେ ନୃପବର ।
 ଦୁତ କହନ୍ତେ ନୃପତି ମନ୍ଥୀକୁ ପୁଚ୍ଛିଲ
 ଥାଟ ସଜକର ଆମ୍ଭେ ଯିବା କି ବୋଲଇ ।

କରପଥ ଯୋଡ଼ି ମନ୍ତ୍ରୀବର ସେ କହଇ
 ପୁରୁଷାନ୍ତମେ ମୁଁ ତୋ ସେବକ ଅଟଇ ।
 ନ କହି ରଖିଲେ କଥା ହେବ ଅନୁଚିତ
 କହିଲେ ଯମା କରିବୁ ଦୋଷ ନୁହେଁ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲ ରଜା ତୋର କିଏ ଦୋଷ
 ନୁହେଁ ଦୋଇଣ କହ ତୁ ମୋହର ପାଶ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲ ଜାଣଇ ତହିଁର ବିଧାନ
 ଏକମନ ହୋଇ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ନୃପରାଜ ।
 ମଥୁରା ନାମେ କଟକ ରଜା ଉପସେନ
 ଅଧୁର ଅଂଶେ ଜନମ କ'ଣ ତା ନନ୍ଦନ ।
 ବଡ଼ ପ୍ରତାପୀ ହୋଇ ସେ ଥିଲ ମହାରାୟ
 ଦେବ ଗର୍ବକୁ ହେବୁ ନ କରଇ ଭୟ ।
 ଦେବତାକୁ ଖଟାଇଲ ଆଣି ପାଦତଳେ
 ଦାନବବଳ ପାତାକୁ ଆସି ସାହା ହେଲେ ।
 ଏମନ୍ତ ରାଜ୍ୟ କରଇ କ'ଣ ନୃପବର
 ଡରେ ପୃଥ୍ବୀର ରଜା ଦେଲେ ଆଣି କର ।
 ନାରଦ ମୁନି କହିଲେ ତା ଆଗରେ ଦିନେ
 ଆହୋ କ'ଣ ରଜା ତୁହୋ ଶୁଣ ଏକମନେ ।
 ତୋର ଭଣଜା ହସ୍ତରେ ତୋହର ନିଧନ
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭଉଣୀ ଦେବଙ୍କା ତାହାର ନନ୍ଦନ ।
 ଉପସେନ ଏବେ ସେହୁ ଭଉଣୀକ ତୋର
 ବସୁଦେବକୁ ସେ ବିଭା କଲ ନୃପବର ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ସେ କ'ଣ ମହା ଭୟ କଲ
 ଦେବଙ୍କର ଷଡ଼ପୁର ସ୍ବହସ୍ତେ ବଧଲ ।
 ପୁଣି ନାରଦ କହିଲେ ଆସି ଏକଦିନେ
 ଏହି ଗର୍ଭ ଶୟନ ତୋର ଉପୁଜିବ ଜାଣି ।
 ଏହା ଶୁଣି ଭଉଣୀକ କ'ଣ ବନ୍ଦୀ କଲ
 ବନ୍ଦୀରେ ତାର ଏକପୁର ଜନମିଲ ।
 ବସୁଦେବ ଚୋରାଇଣ ତାକୁ ଦେନଗଲ
 ଗୋପପୁରେ ନନ୍ଦଘରେ ପୁଡ଼ଣ ଅଇଲ ।
 କନ୍ୟା ଏକ ପାଲଟାଇ ଆଣିଣ ରଖିଲ
 ମରକତ ଶିଳାରେ ତା ନେଇ କରୁଡ଼ିଲ ।
 ବିଜୁଳି କନ୍ୟା ସେ ଶାପ ପାଇ ଜନ୍ମିଥିଲ
 ଶିଶୁ ଶସି ଯାଇଣ ଶୂନ୍ୟରେ ରହିଲ ।
 ସେ ତୋତେ ମାରିବ ଗୋପପୁରେ ଜନ୍ମିଲଣି
 ଏତେ କହି ଅନୁରାଜ ହେଲ ସେ ଚରୁଣୀ ।

ତାହା ଶୁଣି କ'ଣ ରଜା ବଡ଼ ଚିନ୍ତା କଲ
 ଅଶ୍ବମେଧକୁ ଗୁପ୍ତେ ଗୋପକୁ ପେସିଲ ।
 ରମ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ହସ୍ତେ ସେ ହୋଇଲେ ବିନାଶ
 ଯେଉଁ କ'ଣ ନୃପତିର ଉଡ଼ିଲ ସାହସ ।
 ଅନ୍ଧର ପେଶ ରମକୃଷ୍ଣକୁ ଅଶାଲ
 ମଥୁରା କଟକେ ଧନୁ ଉଡ଼ିବ ଉଆଇ ।
 କପଟେ ତାହାକୁ ନାଶ କରିବା ନିମନ୍ତେ
 କୁବଳୟା ଗଜ ଦେନ ରହିଲେ ମାୟାନ୍ତ ।
 ରମ କୃଷ୍ଣ ଦେଖି କ'ଣ ହୋଇଲ ନିଧନ
 ଦଇବର ମାୟାକୁ କେ କରିବ ବା ଆନ ।
 ରମ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମାତା ଦେବଙ୍କ ଅଟଇ
 ବସୁଦେବ ନାମେ ପିତା ତାହାଙ୍କର ହୋଇ
 ବଦନର ରଖିଥିଲ କ'ଣ ମହାରଥା
 ତାଙ୍କୁ ମାରି ରମକୃଷ୍ଣ ରୁହାଇଲେ କଥା ।
 ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀରୁ ମୁକୁଳାଇ ଦେଲେ
 ଉପସେନକୁ ନୃପତି ତହିଁ କରାଇଲେ ।
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ତହିଁ କିଛିଦିନ ଗଲ
 ମହାପୁରୀ ଉପସେନ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲ ।
 କ'ଣର ଭାରିଆ ଦୁଇ ହେତ ସେ ପ୍ରହେତ
 ତାଙ୍କ ପିତା ଜରାସନ୍ଧ ନାମେ ନରପତି ।
 ପିତା ଆଗରେ ଗୁହାରି କଲେ ଯେହୁ ଯାଇ
 ଶୁଣି ଜରାସନ୍ଧ ରଜା ମନେ କୋପ ବହି ।
 ମଥୁରାକୁ ଅଶ୍ବାଦଶ ବେଳ ଯାଡ଼ି ଦେଲ
 ରମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତଥାପି ଜଣି ନ ପାରିଲ ।
 ରମକୃଷ୍ଣ ବୋଲି ବସୁଦେବର କୁମର
 ସ ଶାନ୍ତେ ପରମବ୍ରହ୍ମ ନର ଅବତାର ।
 ମାନବରୂପ ଦେବଙ୍କ ଛଳେ ଛନ୍ଦି ବହି
 ମଥୁରାପୁରେ ଜନମ ହେଲେ ଭବପ୍ରାପ୍ତ ।
 ଜରାସନ୍ଧ ବଳେ ତାକୁ କିଏ କରିପାରି
 ଦେବକାର୍ଯ୍ୟେ ତାହାକୁ ନ ମାଇଲେ ଶ୍ରୀହରି
 ତହିଁ ଯାଇ କୁଣ୍ଡଳୀ ଦାରକା ରହିଲେ
 ଉପସେନକୁ ନୃପତି ତହିଁ କରାଇଲେ ।
 ଅଶ୍ବକନ୍ୟା ତହୁଁ କୃଷ୍ଣ ହୋଇଲେକ ବିଭା
 ଆଗ ଭାରିଆ ରୁକ୍ମଣୀ ନାମେ ଅତି ଶୋଭା ।
 ତାହାଙ୍କ ପୁଅ ଅଟଇ ଏ ହୃଦୟମ୍ବର
 କୃଷ୍ଣର ପ୍ରଥମ ପୁଅ ଅଟେ ଏ କୁମର ।

ସେ ପୁଣି ତୋତ ଦିଅକୁ ନେଉଥିଲା ହରି
 ତୁ ତାହାକୁ ରଖିଥିଲୁ ପୁଣି ବନ୍ଦୀକରି ।
 ମୋ କଥା ମାନ ତୁ ବନ୍ଦ କର ନୃପରାୟ
 ସମର କଲେ ତୁ ରଜା ନ ପାଇବୁ ଜୟ ।
 ଯହିଁ ତହିଁ ଦୁହିତାକୁ ବିଷା କରାଇବା
 ମୋହର ମତେ ତାହାକୁ ବିଦା କରିଦେବା ।
 ସୁଗ୍ରବେ ଦୁର୍ଗତା କନ୍ୟା ହୋଇଲୁ କୁମାରୀ
 ଆନକୁ ଦେବାର ବଧ ନୁହଇ ଆମ୍ଭର ।
 ବିରୁପାକ୍ଷ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯହୁଁ ଏମନ୍ତ କହିଲୁ
 କୃତଶେଖର ରାଜନ ଚକିତ ହୋଇଲୁ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ କଥାଏ ଅଛଇ ଗୋସାଇଁ
 ହସ୍ତନାର ରଜା ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗତେ ଅଛଇ ।
 ସପତ ସ୍ତରଶୀବଳ ସଙ୍ଗତେ ତାହାର
 ସେ ରଜାର ନାମ ଅଟେ ଧର୍ମ ସୁଧର୍ଷିର ।
 ଶ୍ୟାମ ଅର୍ଜୁନ ନକୁଳ ସହଦେବ ଚାରି
 ଏମନ୍ତେ ସେ ପାଞ୍ଚଭାଇ ସଙ୍ଗତେ ତାଙ୍କର ।
 ସଂଗ୍ରାମ କଲେ ସେ ଯଶ ଆମ୍ଭେ ନ ପାଇବା
 ବିନା କାରଣରେ ଆଟପାକ ମରାଇବା ।
 ଏମନ୍ତ ବଚନ ଯହୁଁ ସଗବ କହିଲୁ
 ଶୁଣିଣ କୃତଶେଖର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲୁ ।

ସୁରେଶା ବିବାହ

ଅଗସ୍ତି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣି ବିଲଙ୍କାର ରାୟ
 ଅପୁର ଆଶ୍ୟାନ ଏହି ସୁଧାରସମୟ ।
 ପଡ଼ିଲେ ଶୁଣିଲେ ପ୍ରାଣୀ ଭକ୍ତ ନିସ୍ତରନ୍ତି
 ନାନାଦି ପାତକମାନ ଅନ୍ତରୁ ଖଣ୍ଡନ୍ତି ।
 ରଜାର ବିମନ କଥା ମନ୍ତ୍ରୀ ସେ ଜାଣିଲୁ
 କରପଥ ସେ ଡ଼କଇ ଚରଣେ ନମିଲୁ ।
 ଯେତେକ ବିଷୟ ଦେବ କହିଲୁ ଶ୍ରୀମୁରେ
 ଅଛଇ କି ତୋ ମନକୁ ଏ କଥା ବିରୁରେ ।
 ରଜା ବୋଇଲୁ ଏ ମୋତେ ସଂଶୟ ଲାଗିଲୁ
 କି ବୁଝି କରିବି ବୋଲି ଚିନ୍ତାଭର ହେଲୁ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଦେଖ ଦଇବ ରବିବ୍ୟ
 ପାଇଣ ମିଳିଲେ ତହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖି କୃତଶେଖର ଉଠିଲେ
 ଭକ୍ତଭାବେ ଚରଣେ ପ୍ରଣମ ଶୋଭିଲେ ।

ବୋଇଲେ ମୁନି ହେ ବଡ଼ କଥାଏ ହୋଇଲୁ
 ମୋ ଶ୍ରାବ୍ୟରୁ ତୁମ୍ଭ ପାଦ ଘୋରେ ପଡ଼ିଲୁ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ରଜା ତୁ ହୁଅ ଶ୍ରାବ୍ୟବାନ
 ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ରାଜଦାନ ।
 ରଜା ବୋଇଲେ କଥାଏ ପରୁଷିବ ମୁହିଁ
 ଅବଧାନ କରି ତାହା ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ ।
 ରଞ୍ଜିତାଇ ମୋ କନ୍ୟାକୁ ମେଡ଼ର ଭିତରେ
 ପୁରୁଷମାସକ ପଣି ନ ପାରେ ତହିଁରେ ।
 ଦ୍ଵାରବଂଶୀପୁରେ ଧୃଷ୍ଣୁ ପ୍ରଥମ କୁମର
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ବୋଲଣ ନାମ ଅଟଇ ତାହାର ।
 ମେଡ଼ର ଭିତରେ ଆସି ଗୁପ୍ତେ ପଶିଲୁ
 ସୁରେଶା କନ୍ୟାକୁ ମୋର ହରି ନେଉଥିଲୁ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ଧରି ଆଣିଲୁ ତାହାକୁ
 ବନ୍ଦୀରେ ରଖିଛୁ ବାଟ ନ ପାଏ ଯିବାକୁ ।
 ତାହାର ପିତାର ନାମ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଟଇ
 ବାରତା ପାଇ ଉଠିଲେ କୃଷ୍ଣ ହଲସାଇଁ ।
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଉଦ୍ରସେନ ରଜା ଆସିଛନ୍ତି
 ଆବର ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ପଣ୍ଡୁର ସନ୍ତତ ।
 ଉଦ୍ରସେନ ରଜା ବଳ ପରର ସ୍ତରଶୀ
 ପାଣ୍ଡବେ ଆସଅଛନ୍ତି ସାତଶୌଣୀ ଦେନ ।
 ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ଶ୍ରୀରାମ କୃଷ୍ଣ ଧୃମାନ୍ତନେ
 ଆବର ଅଟନ୍ତି ସେହୁ ସ୍ଵୟଂ ନାରାୟଣେ ।
 ରଜାର କହନ୍ତେ ତାହା ନାରଦ ଶୁଣିଲେ
 ରଜାକୁ ନେଇ ଆସଣା ପାଶେ ବସାଇଲେ ।
 ବୋଇଲେ ମାଳଶେଖର ଆଣି ହକରଇ
 ମୁନି ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ କୁମର ଆସଇ ।
 ମାଳକୁ ବୋଇଲେ ମୁନି ବସ ବେଗ ବେଗ
 ଗୁପ୍ତ କଥାଏ ମୁହିଁ କହିବି ତୋ ଆଗ ।
 ମାଳଶେଖର କୁମର ମଳିନୀ ଆସି
 ନାରଦ ମୁନି ଚରଣେ ନମଇଁ ବିଶେଷ ।
 ମୁନିବର କୁମାରକୁ କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ
 ଆଶ୍ଵାସନା କରି ତାକୁ ପାଶେ ବସାଇଲେ ।
 କୃତଶେଖର ତା ପୁତ୍ର ସେ ମାଳଶେଖର
 ବିରୁପାକ୍ଷ ମନ୍ତ୍ରୀବର ବସଲୁ ଆବର ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ କହିବୁ ହୋ ଯାହା
 ଅନ୍ୟଥା ନ କରିବ ତା କେବେ ନରନାହା ।

ମୁନିଙ୍କ ବଚନେ ରଜା କୃତକୃତ୍ୟ ହୋଇ
 ଶନୟ ହୋଇ ନାରଦ ମୁନିଙ୍କୁ ପୁଚ୍ଛଇ ।
 ମୁନି ବୋଲିଲେ ତୁ ରଜା ଆଟ ପଜନର
 ପୁତ୍ର ତୋ ମଳଶେଖର ହୋଇବ ଆଗର ।
 ପୁରୋଶା କନ୍ୟାକୁ ବେଶ କୃଷଣ କରଇ
 କୁମାର କୁମାରୀକୁ ଯେ ରଥରେ ବସାଇ ।
 ଆଗପରି ହୋଇ ପୁଣି ସମସ୍ତେ ଯେ ଥିବା
 ନାନା ବାଦ୍ୟ ବଜାଇଣ ତାଙ୍କ ପାଶେ ଯିବା ।
 ବାଟରେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭେଟିବାକ ଯାଇ
 ବହୁତ ଯେ ପ୍ରଭୁଷାଠୀ ତେବେ ଉପୁଜଇ ।
 କଳହନ୍ତ ଏଥିରେ ଯେ ନୋହିତାକ କହି
 ଏ କଥା ଆମ୍ଭ ମନକୁ ଭଲ ଆସୁଅଛି ।
 ନାରଦ ମୁନି କହନ୍ତେ ରଜା ତୁନି ହେଲ
 ମଳଶେଖର ପୁତ୍ରକୁ ପରୁର ବୋଲଇ ।
 ମୁନି ବୋଲଇ ତୁ କସ କହଲୁ କୁମର
 ଭଲ ଦିଶୁଛି କି ତୋତେ ଆମ୍ଭର ବିରୁର ।
 କୁମର ବୋଲିଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣିମା ଗୋପାଳ
 ଅବଶ୍ୟ ଏ କୁମାରୀକୁ ଦେବ ଯହିଁ ତହିଁ ।
 ବିଷ୍ଣୁର କୁମାର ସେତ ଅଟେ ମହାବୀର
 ଆମ୍ଭର ଶ୍ରାବ୍ୟରେ ଯେବେ ମିଳିଅଛି ବର ।
 ଏଥୁ ଅଧିକ ଶୋକିଲେ ବର ଯେ ନ ପାଇ
 ଦଇବ ପୁରୁଷ ଯାହା ଅଛଇ ଦଟାଇ ।
 ଶ୍ୟାତା ବଶରୁ ଏବେ ଆମ୍ଭର ଦୁହିତା
 ମହାସଖା ହୋଇ କନ୍ୟା ହୋଇଲ ଦୁହିତା ।
 ଏ କନ୍ୟାକୁ ଏହି ବର ଦୁଇ ଭ ଅଟଇ
 ମୋର ମନକୁ ଏ କଥା ଶଟିଲ ଗେ ପାଇଁ ।
 ବିନାଶ କାରଣେ କଲ ଦ୍ରବ୍ୟ ନ କରିବା
 କାଲେ ଏ କଥାକୁ ନିର୍ଭୀକରି ନ ପାରିବା ।
 ପୁତ୍ରର କହନ୍ତେ କୃତଶେଖର ଦୁହିତ
 ମଳ ଯା କହିଲ ତା ମୋ ମନକୁ ଆସିଲ ।
 ନାରଦ ବୋଲିଲେ ରଜା ନ କର ତୁ ଚିନ୍ତା
 ଦୁଇ ଭ ବର ପାଇଲ ତୋହର ଦୁହିତା ।
 ଏତେ ବୋଲିକରି ରଜା ଭିତରକୁ ଗଲ
 ଶିରୀଷ ମାଳତୀକୁ ସେ ରାଇଣ ଆଣିଲ ।
 ବୋଲଇ ଅପୁର୍ବ କଥା ରାଣୀ ତୁ ହୋ ଶୁଣ
 ମେଡ଼ୁ କନ୍ୟାକୁ ନେଉଥିଲ ଯେଉଁ ଜନ ।

ତାହାକୁ ଧରିଣ ଆମ୍ଭେ ବାନ୍ଧି ରଖିଥିଲୁ
 ବଡ଼ଦର ପୁଅ ବୋଲି ଏବେ ତା ଜାଣିଲୁ ।
 ଦ୍ଵାରବଣ ନାମେ ପୁର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କୁମର
 ଦେନି ଯାଉଥିଲ ସେହୁ ଝିଅକୁ ଆମ୍ଭର ।
 ବାରତା ପାଇଣ ରାମ କୃଷ୍ଣ ସେ ଅଟଲେ
 ଉତ୍ତରସନ ସଙ୍ଗେ ଆଟ ସଭନ୍ୟ ବାନ୍ଧିଲେ ।
 ଆବର ସଙ୍ଗେ ହସ୍ତିନା ଦେଶ ମହାବୀର
 ଆମ୍ଭର ସଙ୍ଗେ ସମର କରିବାକୁ ଆସ ।
 ନାରଦ ମୁନି ଅଇଣ ଆମ୍ଭେ ବିରୁରକୁ
 ତାକୁ କନ୍ୟା ବିବାଦେବା ବୋଲିଣ ବୋଲିଲୁ
 ରଜାର କହନ୍ତେ ରାଣୀ ମନକୁ ଛୁଟିଲ
 ହେଉ ବୋଲି ରାଣୀ ତାହା ସନମତ କଲ ।
 ଭିତର ନବରୁ ରଜା ବାହାର ହୋଇଲେ
 ନାରଦ ମୁନି ଗୁମ୍ଫାରେ ଆସିଣ ମିଳିଲେ ।
 ସବୁରି ସନମତେ ତା କଲ ସୀତଲାର
 ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ରୁହିଁ ବୋଲଇ ପୁଣି ନୁପବର ।
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ କୁମର ବେଗେ ଦେନି ଆସ ଯଇ
 ତତକ୍ଷଣେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ଗଲକ ଚଳାଇ ।
 ବନ୍ଦିଭରୁ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନକୁ ଦେନଣ ଆସିଲ
 ନାରଦ ମୁନି ଗୁମ୍ଫାରେ ନେଇ ଉତ୍ତରଲ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖି ବେଗେ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ କୁମର
 ମୁନିଙ୍କ ତରଣ ତଳେ କଲେ ନମସ୍କାର ।
 ମୁନି ବୋଲିଲେ କଲ୍ୟାଣ ହେଉ ବାବୁ ତୋତେ
 ପୁରୋଶାକୁ ଦେନି ଘର କର ତୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ।
 ସ୍ନାନ ମାର୍ଜନା କରଇ କୁମରକୁ ନେଲେ
 ନାନା ଅଳଙ୍କାର ତାର ଅଙ୍ଗେ ନାଇଦେଲେ
 କଣ୍ଠେ ଲମ୍ଫାଇଲେ ନେଇ ନବରତ୍ନମାଳ
 ମଥାରେ ପାଗ ବାନ୍ଧିଲେ ଦଶଇ ପୁତଳ ।
 ପିନ୍ଧିବାକୁ ଦେଲେ ଆଖି ନୁହେଁ ବସନ
 ପୁରସ ଚନ୍ଦନ କଲେ ଅଙ୍ଗରେ ଲେପନ ।
 ବେଶକରି ବସାଇଲ ରଥେ ତାଙ୍କୁ ନେଇ
 କୁମାରୀ ପକେ ଗଲେ ଦାସୀମାନେ ପାଇଁ ।
 ମେଡ଼ୁରେ ସେ କୁମାରୀକି ବେଶ କରାଇଲେ
 କର୍ଣ୍ଣେ ତାଡ଼କା ନାସାରେ ବସଣୀ ଶାଞ୍ଜିଲେ
 ଗଳାରେ ସେ ଗୁପସରି ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣମାଳା ମୋଡ଼
 ପୟୋଧରେ ଚୁରୀରେ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଲେଖନ୍ତି ।

ହସ୍ତରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ରୁଡ଼ୀ ବାହାରେ ବାହୁଟି
 ମୁଦିକା ଖଞ୍ଜିଲେ ହସ୍ତ ପାଦର ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠ ।
 କପାଳେ ସିନ୍ଦୂର ଚିତା ଟୋପି ନେଇ ଦେଲେ
 ଅରୁଣ ଉଲ୍ଲିଲ ପ୍ରାୟ ଶୋଭା ସେ ଦିଶିଲେ ।
 ପଦ୍ମରେ ଅଳତା ନେଇ ଲେପିଲେ ଚରୁଣୀ
 ଅମୂଲ୍ୟ ଯେଣୁ ଅଟେ ସେ ଅନଙ୍ଗ ଦରଶୀ ।
 ଦେବାଙ୍ଗ ପାଟଶାଢ଼ୀରୁ ଖଣ୍ଡେ ପିନ୍ଧାଇଲେ
 ସୁରଙ୍ଗ ପାଟେକ ତହିଁ ଉପରଣ ଦେଲେ
 ହିନ୍ଦ୍ୟବେଶ କରି ଦାସୀ କୁମାରୀକୁ ନେଲେ
 କୁମାର ପାଶରେ ନେଇ ରଥେ ବସାଇଲେ ।
 ଆଟ ସଜକରି କୃତଶେଖର ବାହାର
 ମନ୍ତ୍ରୀ ରଥକୁ ଚଳାଇ ଚାଲେ ଧୀର ଧୀର ।
 ନୀଳଶେଖର କୁମାର ସଜ୍ଜିତେ ଅଛଇ
 ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ପାଶରେ ରଜା ଅଛଇ ଚଳାଇ ।
 ଆଗରେ ବଜାଇ ଗୀତତୁର ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରଲ
 ଶଙ୍ଖ ମହୁଷ୍ୟ ଶବଦେ ପୃଥ୍ବୀ ଦଲ ଦଲ ।
 ନାରଦ ମୁନି ଥୋକାଏ ଦୂର ସଙ୍ଗେ ଗଲେ
 ରଜାକୁ ରୁହାଇ ରାମ ଗୁମୁରେ ମିଳିଲେ ।
 ମୁନିଙ୍କ ଦେଖି ହସିଲେ ରାମ ବନମାଳୀ
 ବୋଇଲେ କିସ ଚରିତ କଲ ତପଶାଳି ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଧକୁ ଭଲ ହୋଇଅଛି
 ରଜା ବର କନ୍ୟା ଦେବ ଶରଣ ପଶୁଛି ।
 ଉଗ୍ରସେନକୁ ଗୋବିନ୍ଦ ରାଇଲେ ପାଶକୁ
 ଆବର ରାଇଲେ ରାମ ପଞ୍ଚପା ଧ୍ରୁବକୁ ।
 ଏ ସମସ୍ତ ଏକରୁଣ୍ଡ ହୋଇଣ ବସିଲେ
 ନାରଦ ତହିଁ ସମସ୍ତ ଚରିତ କଲେ ।
 ନାରଦଙ୍କ ମୁଖେ ଯେ ଯେନକ ଶୁଣି
 ପରୁରନ୍ତି ଉଗ୍ରସେନ ରଜା ପୁଣି ପୁଣି ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ରଜା ଶରଣେ ଆସୁଛି
 ଗଉରବ କରିବାନା ତାକୁ ନବବସ୍ତ୍ର ।
 ବର କନ୍ୟା ଦେବ ଯେବେ ମାଗୁଛି ଶରଣ
 ଏଥୁ ଅଧିକ କି ଯଶ ହେବ କଲେ ରଣ ।
 ନାରଦ କହନ୍ତି ସବେ ଯନ୍ତ୍ରେଷ ହୋଇଲେ
 ଶଶା ବଜାଇ ନାରଦ ରଜାପାଶେ ଗଲେ ।
 ଆସ ବେଗ ହୋଇ ଯିବା ହଳମ୍ବ ନ କର
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ପୁଅ ଅଛନ୍ତି ନୃପତି ସଙ୍ଗର ।

କୁମାର କୁମାରୀଙ୍କୁ ସେ ରଥରେ ବସାଇ
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଗୁମୁରେ ମିଳିଲେ ଯାଇଁ ।
 ହସ୍ତରେ ଦେଖାଇ ଦେଲେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 ବୋଇଲେ ଏହି ଅଟନ୍ତି ରାମ ଭଗବାନ ।
 ଯେତେ ପାପ ଅଙ୍ଗେ ଅଛି ଦେଖି କର ଧୂସ
 ପରମ ସରୁଷ ଏହି ଦେଖି ମଲ୍ଲ କଂସ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ଯହୁଁ କୃତଶେଖର ରୁହିଲ
 ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ଶ୍ରୀହସ୍ତେ ଦେଖିଲ ।
 ପଦ୍ମପାଦତଳେ ପଡ଼ି ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗେ ଶୋଭଲ
 ପୁଣି ଉଠିକରି ରଜା ନିଉଛୁଳି କଲ ।
 ସହସ୍ରେକ ଦଣ୍ଡବତ କଲେ ନୃପବର
 ଉଠ ଉଠ ନୃପତି ହୋ ବୋଲି ଚନ୍ଦ୍ରପର ।
 ନାରାୟଣଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ଉଠିଲ ରଜନ
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି ଉତ୍ତା ଦେଲେ ଗୁମୁରେଣ ।
 କୁମର କୁମାରୀଙ୍କି ସେ ରଥରୁ ଓହ୍ଲାଇ
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ପାଦତଳେ ପକାଇଲ ନେଇ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଦେଖି ଗୀର ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ନ ଉଠିଲ
 ନମସ୍କାର କରି ଶିରେ କରକୁ ଯୋଡ଼ିଲ ।
 କୁମାରୀ ଯେ ନମସ୍କାର କଲ ପାଦତଳେ
 ଉଠ ଗୋ ବୋଲି ବୋଲନ୍ତି ହରି କାମପାଳେ
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି ରଜା ଉତ୍ତା ଶତ୍ରୁଦୁର
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଆସ ଆସ ନୃପବର ।
 ଉଗ୍ରସେନ ସୁଧୂଷିଙ୍କ ଚରଣେ ନମଇ
 କଲ୍ଲାଣ କରି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ନୃପଯାଇଁ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ନୀଳ ଶେଖର ଆସିଲ
 ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ଓଲଟି ହୋଇଲ ।
 ତାର ପନ୍ଥ ହରୁପାଶ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ନମଇଁ
 ଉଠ ଉଠ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲି ହରି ଆଜ୍ଞା ଦେଲ ।
 ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ମନ୍ତ୍ରୀକି ଗୋବିନ୍ଦ
 ଏହାଯୋଗୁଁ ନ ପଡ଼ଇ ରାଜ୍ୟକୁ ପ୍ରମାଦ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲି ଗୋପାଇଁ ତୁମ୍ଭ କଲ୍ୟାଣରେ
 ସୁରୁଷାଭୂଷମେ ସେବା କରୁ ନୃପବର ।
 ନାରଦ ମୁନି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ହେ କହ୍ନାଇ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରସାଦେ ଏ ରାଜ୍ୟେ ଅପତୟ ନାହିଁ ।
 ଯେକାଳେ ପୁଅକୁ ରଜା ଧରାଇଣ ନେଇ
 ମାରିପକା ବୋଲି ରାୟେ ମନ୍ତ୍ରୀକି କହିଲ ।

କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତରୀନ ଅଟେ ଏହି ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ରାଜାକୁ ବୋଇଲି ତୁମ୍ଭେ ଏହି ବୋଲକର ।
 ବଡ଼କୁଳେ ଜନ୍ମିଅଛି ଏହାକୁ ରଖିବା
 ଦଣ୍ଡ ନ ଦେଇ ବିଚାର କନ୍ୟା ବିଦ୍ରା ଦେବା ।
 କୁମରକୁ ନ ଦଣ୍ଡି ଏ ବନ୍ଦି କରିଥିଲ
 ଯେବେଲେ ସେ ସୁଲଭ କଥା ସିନା ହେଲ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଆଗରେ ମୁନି ଏମନ୍ତ କହିଲେ
 ମନ୍ତ୍ରୀବରକୁ ବହୁତ ପରଶଂସା କଲେ ।
 କୃତଶେଖର ନୃପତି କହେ ଯୋଡ଼ି କର
 ସାବଧାନେ ଶୁଣିମା ହେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଆରତଉତ୍ତର ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ବ୍ରହ୍ମରାଣୀ
 ଦୁଃଖଜନଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ସୀତେଦନବାସୀ ।
 ଅରକ୍ଷଜନମାନଙ୍କୁ ରଖିବା ନିମନ୍ତେ
 ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ଧନୁ ତୋର ହସ୍ତେ ।
 ମୁହିଁ ଅରକ୍ଷିତ ଜନ ଅଟଇ ଗୋସାଇଁ
 ତୋହର ଦୟା ନ ହେଲେ ମୋର ଗତିନାହିଁ
 ଯେତେ ଦୋଷ କରିଅଛି କରିବା ନା ଶମା
 ଲକ୍ଷ ଲେକର ସ୍ବାମୀ ଅଟୁ ବଳସେନ୍ଧା ।
 ରାଜା ବିନୟ ଭକ୍ତ ଭାବମାନ ଦେଖି
 ସୁଦୟା କରି କହନ୍ତି ହସି ପଦ୍ମଆଖି ।
 ଶୁଣ ତୁ ହୋ ମହାରାଜ ଆମ୍ଭର ବଚନ
 ଆଜିଯାଏ କନ୍ୟା ବିଦ୍ରା ନ କଲୁ ରାଜନ ।
 ତେଣୁ ଦୁହିତା ତୋହର ଦୁଷ୍ଟିତା ହୋଇଲ
 ଆମ୍ଭ ପୁଅକୁ ସୁନ୍ଦର ଦେଖିଣ ବରଲ ।
 ତୁ ତାକୁ ବିଦ୍ରା ନ ଦେଇ ରଖିଲୁ ବଳନେ
 ତେଣୁ ମହାକୋପ ଜାତ ହେଲ ଆମ୍ଭ ମନେ
 ବଳରାମଙ୍କର ହୋଧ କହିଲେ ନ ସରେ
 ତୋ ରାଜ୍ୟକୁ ତାଡ଼ିଥାନ୍ତେ ନିଶ୍ଚୟ ଲଙ୍ଗଳରେ
 ଜନ ପରଜା ତୋହର ଯା ରଥାନ୍ତେ ନାଶ
 ନାରଦ ମୁନି ଯୋଗରୁ ରହିଲ ତୋ ବଂଶ ।
 ଶ୍ରୀହରି କହନ୍ତେ କୃତଶେଖର ଶୁଣଇ
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି ପୁଣି ଚରଣେ ନମଇଁ ।
 ଯେତେ ଦୋଷକଲ ତାହା ମନରେ ନ ଧର
 ଏ କୁମର କୁମାରୀଙ୍କ ନିଅ ଦାମାଦର ।
 ରାଜା ବିନୟ ବିକଳ ଭାବ ମୁନି ଦେଖି
 ସ୍ତମ୍ଭରେ କହନ୍ତି ତହିଁ ମୁନି ବ୍ରହ୍ମବଧି ।

ବୋଇଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ ଯେ ଉତ୍ତରୀନ ଅଟ
 ଅଛନ୍ତି ଆବର ପଣ୍ଡୁରାଜା ପାଞ୍ଚ ବସ ।
 ଅମାତ୍ୟଗଣ ସମସ୍ତେ ଶ୍ରୀମୁଖ ଅଛନ୍ତି
 କଥା ଏ କହିବା ଆମ୍ଭେ ନ କରିବା ନାହିଁ ।
 ଦଳୀ ବୋଇଲେକ କଥା କହ ତପୋବନ୍ତ
 କୁମ୍ଭ ବଚନ ଆମ୍ଭର ଅଟେ ଶିଶୁଗତ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ କରମଣ୍ଡଳକୁ ଯିବା
 କୁମର କୁମାରୀଙ୍କୁ ଯେ ବିଦ୍ରା କରାଇବା ।
 ବର କନ୍ୟା ଦେନ ଦ୍ଵାରକାକୁ ଯିବା ତଳ
 ତେବେ ସରବ ସୁଲଭ ହେବ ବନମାଳୀ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଯହୁଁ ଏସନ ବଚନ
 ଶୁଣି ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ।
 ଦଳୀ ଶୁଣିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ସେ ଉତ୍ତରୀନକୁ
 କଥା ବିଚାର ମନରେ କହନ୍ତି ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଉତ୍ତରୀନ କରନ୍ତି ବିଚାର
 ତେଣେ ବିଚାରନ୍ତି ବସି ଦଳୀ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ସମସ୍ତ ଏକତ୍ର ହୋଇ ବିଚାର କରନ୍ତି
 ଯେ ଯାହାର ମନେ ସେହି କଥାକ୍ଷୁଦ୍ର ।
 କୃତକେଶୀକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ପାଶେ ହକାରିଲେ
 ଆସ ମହାରାଜ ତୋତେ କହିବା ନା ଭଲେ ।
 ଦଇବେ ତ କନ୍ୟାଗୋଟି ଆମ୍ଭର ହେଲଣି
 ହରି ନେଉଥିଲ ତାକୁ ପୁଅ ରୁଡ଼ାମଣି ।
 ଏବେ କେବଣ ବିଚାର କର ନରନାଥ
 ଆମ୍ଭର ଆଗରେ କହ ସୁରପ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ।
 ରାଜା ବୋଇଲେ ମୋହର କି ଦୋଷ ଅଛଇ
 ମୁଁ ଯାହା କହଇ ଶୁଣ ସାବଧାନ ହୋଇ ।
 ସମସ୍ତ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଦେନ ମୋ ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବା
 ମଙ୍ଗଳ ବିଧାନମାନ ମୋ ପୁରେ ସାରିବା ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ରାମହରି
 କୃତଶେଖର ପୁରକୁ ସବେ ଯିବା ତଳ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି କହନ୍ତେ ସବ ମନକୁ ଅଇଲ
 ଯିବାପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ସନମତ ହେଲ ।
 ନାରଦ କୃତଶେଖର ରାଜାକୁ ରାଇଲେ
 ଗୁପ୍ତକରି ସମସ୍ତ କଥାକୁ କହିଲେ ।
 ଉତ୍ତରୀନର ପଦର ଅଶୌଚିଣୀ ବଳ
 ସାତ ଅଶୌଚିଣୀ ବଳ ଧର୍ମଦେବଙ୍କର ।

ଏତେ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳି ପାରିବୁ କି କହ
 ବିରୁଦ୍ଧ କରି ମୋ ଆଗେ ନନ୍ଦ ମହାବୀର ।
 ରାଜା ବୋଲଇ ଗୋସାଇଁ ତୁମ୍ଭ ପରପାଦେ
 କିସ ଅପୂର୍ବ ଅଛଇ କହ ମୋତେ ହାଦେ ।
 ରାଜାର ବଚନେ ମୁନି ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ
 ନଗରଯାକ ମଣ୍ଡାଅ ବୋଲଣ ବୋଲଲେ ।
 ବଳରାମ ବୋଲଲେ ତୁ ଶୁଣ ହୋ ରାଜନ
 ଭିଆଣ କରଅ ଯାଇ ବିଭୀର ବିଧାନ ।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ତୁରିତେ ନରପତି ଗଲ
 ପାସ ମନ୍ତ୍ରୀକ ରାଇଣ ରାଜା ଆଜ୍ଞାଦେଲ ।
 ନଗରଯାକ ଘୋଷଣା ଦିଆଇଲ ରାୟ
 ସୁରେଶାର ବିଭୀର ନଗର ମଣ୍ଡାଅ ।
 ଶୁଣି ଯେ ଯାହାର ଘରଦ୍ବାର ମଣ୍ଡାଇଲେ
 ବିଚିତ୍ର ଲେଖାମାନ ଯେ କାନୁରେ ଲେଖିଲେ
 ନାଶ୍ତମାନେ ହୁଳହୁଳି ଧ୍ବନିରେ କମ୍ପାନ୍ତି
 ହଳଦା କୁଙ୍କୁମ ବୋଲି ପିଟିକା ମାରନ୍ତି ।
 ବେଶ୍ୟ ଗୁମୁଣ୍ଡି ଆ ଆଦି ସଜକଲେ ବେଗେ
 ଯେମନ୍ତେ ପ୍ରଶଂସା ପାଇ ରାମକୃଷ୍ଣ ଆଗେ ।
 ଯଉତୁକ ସାମଗ୍ରୀ ସେ ପୂର୍ବର ବିଧାନ
 ସମସ୍ତ ଆଣି ଥୋଇଲେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଗୁଣବାନ ।
 ଶଙ୍ଖ ଆ ମନ୍ତ୍ରଣ ଆ ଯେ ବାଦ୍ୟକାରଗଣ
 ରହିବା ପାଇଁକି ଗୃହ ହେଲ ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ଭ୍ୟାଇଲେ ରୂପମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଫଳମୂଳ
 କୃଷ୍ଣଅଜିନ୍ ବସିବାପାଇଁ ତପଶୀଳ ।
 ରାଜାଙ୍କ ପାଇଁ ନବର ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଉତ୍ତାପ
 ହାତୀଶାଳ ଅଶ୍ବଶାଳ ଖାଦ୍ୟପାଇଁ ଦାସ ।
 ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ରେଖା ରେଖା ହୋଇ
 ବିଚିତ୍ର କଳସମାନ ରହିଛନ୍ତି ତହିଁ ।
 ପତାକା ଗୁମରମାନ ଉଡ଼େ ଫରହର
 ଦୀର୍ଘ ପ୍ରତି ଗୁରୁକୋଶ ଗୁମୁଣ୍ଡି ଆ ଘର ।
 ଦେଖିଣ କୃତଶେଖର ହରଷ ହୋଇଲ
 ନାରଦ ମୁନିଙ୍କ ନେଇ ସବୁ ଦେଖାଇଲ ।
 ଦେଖିଣ ମୁନି ବୋଲଲେ ସବୁକଥା ଭଲ
 ବିଭୀର ଉତ୍ସବ କର ଖୋଜି ଅନୁକୁଳ ।
 ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗୁମୁକୁ ଯିବା ବେଗେ ଆସ
 ତେବେ ଯେ ଆତ୍ମମନରୁ ଫଟିବ ସନ୍ଦେଶ ।

ରାଜାଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ମୁନି ହୋଇଲେ ବାହାର
 ପାଇଣ ମିଳିଲେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଗୁମୁର ।
 କୃତଶେଖର ରାଜନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖି
 ଶିରେ କର ଦେଇ ପୁଣି କହେ ଉପଲକ୍ଷି ।
 ବିରୁରେ ଚରଣ ଆଦି ସବୁ ଭିଆଇଲି
 ଗୁମୁରେ ଜଣାଇବାକୁ ଏଥକୁ ଅଛଇ ।
 ରାଜାର ବିନୟଭାବ ଦେଖିଣ ଶ୍ରୀହରି
 ବଳରାମଙ୍କୁ ବୋଲନ୍ତି ଯିବା ବେଗକରି ।
 ନାରଦ ବୋଲନ୍ତି ଉଠ ଦେବ ହଳଧର
 ବିଳମ୍ବ ନ ସହେ ବିଶ୍ବ ହେଉଛି ଉଚ୍ଚର ।
 ରାଜା ଜଣାଇଲ ଦେବ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ
 ଆଜ୍ଞା ହେଲେ ବରକନ୍ୟା ଯିବେ ବେଗହୋଇ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲଲେ ଆଗୋ ପଠିଆଇ ଦିଅ
 ମଙ୍ଗଳ ବିଧାନ ତୁମ୍ଭେ ବେଗେ କର ଯାଅ ।
 କୁମାର କୁମାରୀଙ୍କି ସେ ଚଳାଇଣ ଦେଲେ
 ପଛେ ଥାଟ ଘେନି ସବେ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ପନ୍ଦର କ୍ଷତ୍ରୀ ବଳ ଘେନି ଉତ୍ତସେନ
 ସାତ କ୍ଷତ୍ରୀ ଘେନି ପଣ୍ଡୁର ସନ୍ତାନ ।
 କୁକୁହଲେ ଶରତୁର ନିଶାଣ ବାଜିଲ
 କରମଣ୍ଡଳ ରାଜ୍ୟ ଯେ ଉଡ଼ୁଳି ପଡ଼ିଲ ।
 ବାଜଇ ଶଙ୍ଖମନ୍ତ୍ରଣ ଭୁଞ୍ଜି ବିକରାଳ
 ଦମଦମ ଦମାଲୁ ଯେ ତାଉଁ ତାଉଁ ତୋଲ ।
 କନଡ଼ା ରାଗରେ ତହୁଁ ମନ୍ତ୍ରଣ ବାଜଇ
 ଶାଣା ଯନ୍ତ୍ର ବାଇ ମୁନି ନାରଦ ନାଚଇ ।
 ଥାଟ ସଜନ୍ୟ ଘେନିଣ ଆପେ ଭାବଗ୍ରାସ୍ତ
 କରମଣ୍ଡଳ ରାଜ୍ୟକୁ ଯାଆନ୍ତେ ଚଳାଇ ।
 ହାତୀ ରଥୀ ପଦାତିର ନୁହଇ କଳନା
 ଏକକୁ ଆରେକ ବାଦ୍ୟ ବାଜଇ ବାଜଣା
 ଗ୍ରହସୂତେ ଯେ ମଙ୍ଗଳ ଅଷ୍ଟକ ପଡ଼ନ୍ତି
 ହୁଳହୁଳି ଯେ ଅହିଅ ନାଶ୍ତ ଏ ଦିଅନ୍ତି ।
 ଶୁଭ ମଙ୍ଗଳ ଯୋଗରେ ରାଜ୍ୟରେ ପଶିଲେ
 ସନ୍ତାନ ପାଇ ଯେ ଯାହା ଆତ୍ମାନେ ବସିଲେ ।
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ବତ ମନ୍ତ୍ର ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ସୁରେଶା ବିରୁଦ୍ଧ କଥା ଶୁଣ ବିବ୍ୟସ୍ବତ ।
 ନବର ଦେଖିଣ ରାମକୃଷ୍ଣ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି
 ଧନ୍ୟ କୃତକେଶୀ ରାଜାବୋଲଣ ବୋଲନ୍ତି ।

ଏ ନବର ଦେଖି ଦେବତାଏ ତୋଷ ହେବେ
 ଏକା ଦିବସରେ ଏହା ସମ୍ପାଦିଲୁ ଶ୍ରବେ ।
 ସେ ଯାହାର ଅନୁରୂପେ ସ୍ଥାନ ଆବୋରଲେ
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଣ ତହିଁ ସମସ୍ତେ ରହିଲେ ।
 ରଜସି ମହର୍ଷି ଦେବରସିଏ ଅଇଲେ
 ସନମାନ ପାଇକରି ସମସ୍ତେ ଆସିଲେ ।
 ଶୁଣଣା ବିଧାନ ସଞ୍ଚା ଯାହା ହୋଇଥିଲା
 ତାହା ଆଗେ ଆଣି କୃତଶେଖର ଥୋଇଲ ।
 ସମସ୍ତେ ଦୁଇଭାଗ ଯୁଧିଷ୍ଠି ସହିତେ
 ଉପସେନ ମୂଳେ ଜାଣ ଯାଦବହିଁ ଯେତେ ।
 ଉତ୍ତରସ ବ୍ୟଞ୍ଜନରେ ମଣୋହି ସାରିଲେ
 ସୁଦାସ ପାଣିରେ ବସି କର ପଶାଳିଲେ ।
 କର୍ପୁର ବିଡ଼ିଆମାନ ମଣୋହି କରନ୍ତି
 ସନ୍ତୋଷେ ସଜନୀଯାକ ଭେଜନେ ତୃପତି ।
 ହାଣୀ ଘୋଡ଼ା ଓଟକୁ ଯେ ବିର ଘାସଦେଲେ
 ଭୂଞ୍ଜିଣ ସକଳ ଜନ ହରଷ ହୋଇଲେ ।
 ଉପସେନକୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେନ ପାଞ୍ଚ ଭାଇ
 ଆସ୍ଥାନ ପରେ ବସିଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ ଯାଇ
 ଫଳମୂଳ ମହାରୂପିମାନେ ଗ୍ରାସ କଲେ
 ମୃଗଶୁଳ ମାଡ଼ି ସବେ ସଭାରେ ବସିଲେ ।
 ଭେଜନ ଚରୁ ଯହୁଁ ରଜନ ସାରିଲା
 ମଙ୍ଗଳ ରସ ବିମାନେ ନୃପତି ଲାଗିଲା ।
 ଅଇଲେ ସାତ ଅହଞ୍ଚ ନାଶ ସଜହୋଇ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ କୁନ୍ଦ ଉପରେ ନାଶକେଳ ଥୋଇ ।
 ପାଣି ତୋଳିଯାନ୍ତି ଶଙ୍ଖ ମନ୍ତ୍ରଣ ବଜାଇ
 ଶୁଭ ହୁଳହୁଳ ନାଦେ ମହା ଉଚ୍ଛୁଳଇ ।
 ସାତଦରୁ ପଣି ପାଣି ତୋଳଣ ଆଣିଲେ
 ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାଇଣ ମନ୍ଦିରେ ପଣିଲେ ।
 ନୂଆ ଉତ୍ତମ ମୟୁଣି ଗୋଟିକ ଉପରେ
 ବର କନ୍ୟାକୁ ବସାଇ କୁକୁମ ସଙ୍ଗରେ ।
 ହଳଦୀ ଗୋଲ ଲଗାଇ ଦେଇ ତହୁଁ ଗଲେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଶିଳପୁଆ ମଥାରେ ଥୋଇଲେ ।
 ଏମନ୍ତ ମଙ୍ଗଳ ରସ ବିଧାନ ସରିଲା
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଥାଳିରେ ବସି ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଭୂଞ୍ଜିଲା ।
 ଶୁଣି ସାହାକ୍ତରେ ବର କନ୍ୟା ଦେନିଗଲେ
 ମଙ୍ଗଳପାଣି ଦେନିଣ ସ୍ନାନ କରାଇଲେ ।

ତହୁଁ ବର କନ୍ୟା ଦେନ ଅଇଲେ ନବର
 କନକ ପିତା ଉପରେ ବସାଇ କୁମର ।
 କୁମାରକୁ ଦେନିଗଲେ ଭରତ ପୁରକୁ
 ବେଶ କରାଇଲେ ବେଶେ ତହିଁ ସୁରେଶକୁ
 କୁମରକୁ ସଖିଗଣ କରୁଛନ୍ତି ବେଶ
 ବଜାଇ ଶଙ୍ଖ ମନ୍ତ୍ରଣ ଦମା ବିଜିତୋଷ ।
 ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଅହଞ୍ଚ ପ୍ରସ୍ତୁତମାନେ ଗାଇ
 କୁମର ଆଗେ ନାଚନ୍ତି ପରିହାସେ ଯାଇ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣେ କର୍ମ କରନ୍ତି ଯେ ବିଧି ବିଧାନେ
 ମଙ୍ଗଳାଶୁକ ପଡ଼ନ୍ତି ଗ୍ରହପୁଷ୍ପମାନେ ।
 ଜ୍ୟୋତିଷେ ଜଣାଇଲେ ଯେ ସଭାର ଶ୍ରମରେ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଏବେ ଶୁଣ ନୃପବରେ ।
 ଅନୁକୁଳ ବେଳ ଆସି ହୋଇଲା ଗୋସାଇଁ
 ବେଘା ଉପରକୁ ବିଜେ କର ନୃପସାଇଁ ।
 ଏତେ ଶୁଣି ମହାରାଜା ଆସ୍ଥାନକୁ ଗଲା
 ଗୋବିନ୍ଦ ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ଏମନ୍ତ ବୋଇଲା ।
 ଅନୁକୁଳ ବେଳ ଆସି ହୋଇଲା ଗୋସାଇଁ
 ବେଘା ଉପରକୁ ବିଜେ କଲେ ହଳସାଇଁ ।
 ବିବ୍ୟବେଶ ହୋଇ ପୁଣି ଆସେ ଭାବଗ୍ରାସ୍ତ
 ସଭାରୁ ଅର୍ଜୁନ ହସ୍ତ ଧରି ଉଠିଯାଇ ।
 ରାଜାକୁ ବୋଇଲେ କଥାଏକ ଯେ ବିରୁର
 ଜ୍ୟୋତିଷ ହକାରି ଆଣ ଆମ୍ଭର ଶ୍ରମର ।
 ରାଜାର ଆଜ୍ଞାରେ ଗ୍ରହପୁଷ୍ପେକ ଅଇଲା
 ଗୋବିନ୍ଦ ଶ୍ରମରେ ଉଦ୍ଧା ହୋଇଣ ରହିଲା ।
 ଜ୍ୟୋତିଷ ଜଣାଇ ଦେଲା ଏହା ଅନୁକୁଳ
 ବେଘାରେ ବିଜେକଲେକ ମଦନ ଗୋପାଳ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ମୁଖରୁ ଅନୁକୁଳ ବେଳ ଶୁଣି
 ବସୁଦେବଙ୍କୁ ବୋଲନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଆପଣ ବେଘା ଉପରେ ଯାଇ ବିଜେକର
 କୁମରକୁ କୋଳେ ଧରି ମଙ୍ଗଳ ସୁମର ।
 ତାହା ଶୁଣି ବସୁଦେବ ବନ୍ଧନ ତଳିଲେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପିତାଏ ତାଙ୍କୁ ବେଶେ ଆଣି ଦେଲେ
 ତହିଁର ଉପରେ ବିଜେକଲେ ବସୁଦେବ
 ଦେଖି ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଦେବ ବାସୁଦେବ
 ପୁତ୍ରମୁଖେ ବସେ କୃତଶେଖର ନରେନ୍ଦ୍ର
 ସଭାରେ ଆସି ବସିଲେ ସବ ରହିବୁନ ।

ବ୍ରହ୍ମରାଜ ରାଜରାଜ ସଭାରେ ବସିଲେ
 ନାରଦ ମୁନି ହରଷେ ବାଣୀନାଦ କଲେ ।
 ଲଳ କୁମ୍ଭ ଥୋଇଲେ ବେଢ଼ାର ଉପରେ
 ସ୍ତ୍ରୀକାର ବିଧି କରନ୍ତି ବସି ନୃପବରେ ।
 ରୁଚିତାଳ ନାରିକେଳ କୁମ୍ଭରେ ଥୋଇଲେ
 ବହୁଣ ପୂଜା ତହିଁରେ ବିପ୍ରମାନେ କଲେ ।
 ବରବେଶ ହୋଇ ଆସୁ ବୋଇଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣେ
 ବେଶ ଉପରକୁ ବର ଆଣିଲେ ତକ୍ଷଣେ ।
 ବସୁଦେବ କୋଳେ ଯାଇ ବସିଲକ ବର
 ବେଦମନ୍ତ ଉଚ୍ଚାରନ୍ତି ଶୁଦ୍ଧ ହିଜବର ।
 ଅସ୍ତ୍ର ଅନାଗ୍ରମାନେ ଯେ ହୁଳହୁଳି ଦେଲେ
 ମଙ୍ଗଳ ବିଧି ବିଧାନ ଗ୍ରହପୁଷ୍ପେ କଲେ ।
 ବିପ୍ରେ ବୋଇଲେ ଲବଣ ଚଉଁସ ବିଚାର
 ଜନ୍ୟା ହାତେ ଦେଇ ଘେନିଆସ ନୃପବର ।
 ଏତେକ ଶୁଣି ଅସ୍ତ୍ର ଅନାଗ୍ରମାନେ ଗଲେ
 ସୁରେଶା ହସ୍ତେ ଲବଣ ଗୁମରା ସେ ଦେଲେ
 ବେଢ଼ାରେ ବର ଉପରେ ପିଙ୍ଗିଲେ ତା ନେଇ
 ଅସ୍ତ୍ର ଅନାଗ୍ରମାନେ ଯେ ହୁଳହୁଳି ଦେଲେ ।
 ଶଙ୍ଖ ମହୁଷୀ ଶବଦେ ଉଚ୍ଚୁଲେ ନଗର
 ଲବଣ ଚଉଁସ ବିଧି ସାର ହିଜବର ।
 ବୋଇଲେ ରାଜା ଆସୁ ଯେ ହୁମ୍ଭର ନନ୍ଦନ
 ବରପାଦ ଥୋଇଦେବ କଂସାରେ ଯେ ଜାଣ
 ରାଜା ବୋଇଲେ ଉଗର ବେଗେ ଏଥୁ ଚଳ
 ଡାକ ଘେନିଆସ ମାଳଶେଖର କୁମର ।
 ବେଢ଼ାକୁ ମାଳଶେଖର ଅଇଲା ବହନ
 ବୋଲେ କିଏ ଅବଧାନ ହେଉଛି ରାଜନ ।
 ରାଜା ବୋଇଲେ କୁମର ବିପ୍ରକୁ ପରୁର
 ବିପ୍ର ବୋଲେ ପଣି ଆଣ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଝର ।
 ବିପ୍ର ଆଜ୍ଞାରେ କୁମର ବେଗେ ଚଳିଗଲା
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଝର ମର ପୂରାଇ ଆଣିଲା ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପଲମ ଆଣି ଦେଲେ ଭୃତ୍ୟଗଣ
 ପ୍ରହରୀମାନ ପାଦ ଥୋଇଲେ ପୁଣି ମାଳସେନ ।
 ପାଣିଝରା ଘେନି ମାଳଶେଖର ଚଳିଲା
 ଗୋଡ଼ଧାରୀ ବିଧାନକୁ ତହିଁରେ ସାରିଲା ।
 କଟର ନୂଆ ମସିଣା ଗୋଟାଏ ଉପରେ
 ବସାଇଲେ ନେଇ ଭୃତ୍ୟ ପ୍ରହରୀମାନ କୁମରେ ।

ପୁତ୍ରମୁଖ ହୋଇ ତହିଁ ବସିଲକ ବର
 କୋଳେ ବସାଇଲେ ଉପସେନ ନୃପବର ।
 ସୁରେଶା ଜନ୍ୟାକୁ ବେଶ କରାଇ ଆଣିଲେ
 କୃତଶେଖର ନୃପତି କୋଳେ ବସାଇଲେ ।
 ମଙ୍ଗଳ ମହୁଷୀ ବାଦ୍ୟ ବାଜେ ଘନ ଘନ
 ବାଦ୍ୟ ନିଶାଣ ଶବଦ ଶୁଭେ ଶୁଭୁଟାଣ ।
 ପୁତ୍ରମୁଖ ହୋଇ ତହିଁ କୁମର ବସିଲା
 ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତକୁ ନାର ବଢ଼ାଇଣ ଦେଲା ।
 କୁମାରୀର ହସ୍ତ ନେଇ ତହିଁରେ ଥୋଇଲେ
 ବେଦପୁନି କରି ହସ୍ତ କୁଣରେ ବାନ୍ଧିଲେ ।
 ଯେ ଯାହାର ଗୋପମାନ କଲେ ଉଚ୍ଚାରଣ
 ବେଦପୁନି କଲେ ଥିଲେ ଯେତେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ।
 କୁମାର କୁମାରୀ ହସ୍ତ ବନ୍ଧନ ପଡ଼ିଲା
 କୃତଶେଖର ନୟନୁ ଲେଉଟକ ଗଢ଼ିଲା ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଆହୋ ଶୁଣ ନୃପବର
 ଦାନ ଯଉଁତୁକମାନ ଅଣାଅ ତୋହର ।
 ଶଙ୍ଖରେ ପାଣି ଦେଇଣ ରାଜା ହସ୍ତେ ଦେଲେ
 ତୋଳିଦିଅ ବର ହସ୍ତେ ନାରଦ ବୋଇଲେ
 ହସ୍ତେ ଶଙ୍ଖ କୁଣଜଳ ଘେନି ନରନାଥ ।
 ପଣି ତୋଳିଦେଲେ ନେଇ କୁମରର ହସ୍ତ ।
 ସହସ୍ତେକ ରଥେ ପାଣି ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ପୁରାଇ
 କୁମର ଆଗରେ ସବୁ ଥୋଇଦେଲେ ନେଇ ।
 ଦୁଇ ସହସ୍ତ ତୁରଙ୍ଗ ସହସ୍ତେକ ହାତୀ
 ଛୁମ୍ବରେ ଆଣି ଥୋଇଣ ଦେଲେ ନରପତି ।
 ବାଛୁ ବାଛୁ ଏକବର୍ଣ୍ଣ ଦୁଇଲକ୍ଷ ଗାଈ
 ବାଛୁ ସହସ୍ତ ଆଣି ଦେଲେ ନରପତି ।
 ଥାଳି କଂସା ଆଦି ଗିନା ସବୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣର
 ଗଢ଼ୁ ଗଢ଼ିଆ ଆବର ଦଶଲକ୍ଷ ଅପାର ।
 ଦାସୀ ପକ୍ଷବାଣ ରାଜା ଅନେକ ଯେ ଦେଲେ
 ଧନଦ୍ରବ୍ୟ ଦେଇ ରାଜା ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ ।
 ବହୁତ ଦାନପୁଣି ହୋଇ କହଇ ରାଜନ
 ଅନେକ ପ୍ରଶଂସା କଲ ରାଜା ଉପସେନ ।
 ବୋଇଲା ଯେ କୃଷ୍ଣକର ଅଟଇ କୁମର
 ଯଉଁତୁକ ଦେବାକୁ କି ଶକ୍ତି ଅଛି ମୋର ।
 ଝିଅ ଗୋଟିଏ ଦେଇ ମୁଁ ଶରଣ ପଶିଲି
 ଏଣେ ସପତ ପୁରୁଷ ମୁହିଁ ଉଚ୍ଚାରିଲି ।

ପରମକୃଷ୍ଣ ଅଟନ୍ତି ଏ ଯେ ନାରାୟଣ
 କୃତାର୍ଥ କଲେ ଏ ମୋର ଶରୀର ଜୀବନ ।
 ଏହାଙ୍କର ପାଦରଜ ମୋ ରଜ୍ୟେ ପଡ଼ିଲ
 ଜନ ପ୍ରଜାଙ୍କର କଷ୍ଟ ଏତେକାଳେ ଗଲ ।
 ହୁଅ ବିଶ୍ଵାଦେଲେ ରଜା ପଣିଲୁ ଶରଣ
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣେ ନମେ ପୁଣ ପୁଣ ।
 ଶ୍ରୀହରି ବୋଲନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ନାରାୟଣ
 ସପତ ପୁରୁଷ ଯାଏ ହେଲ ବଳୁ ପଣ ।
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି ରଜା କହଇ ବଚନ
 ବଳୁ ପଣକୁ ମୁହିଁ ଯେ ନୁହଇ ଭାଜନ ।
 କୃତକୃତ୍ୟ ହୋଇ ରଜା କହେ କରଯୋଡ଼ି
 ଦୟା କରିଥିବ ମୋତେ ରାମ ନରହରି ।
 ଏତେକ କହିଣ ରଜା ବିନୟ ହୋଇଲ
 ଅହୁଅନାଶ ବନ୍ଧନ ହସ୍ତ ଫେଡ଼ିଦେଲ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ କଉଡ଼ି ତାଙ୍କ ହସ୍ତେ ନେଇ ଦେଲେ
 ବର କନ୍ୟା ଦୁଇ ଏକ ଆସନେ ବସିଲେ ।
 ଅହୁଅ ଫୁଲି ସୁତ ଖେଳାଇଲେ ବସି
 ଖେଳସାରି ବରକନ୍ୟା ଭିତରରେ ପଣି ।
 ଭିତରକୁ ଘେନିଗଲେ ତାଙ୍କୁ ନାରାୟଣ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଶାପାବଳରେ ବଦାଇଲେ ପୁଣ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପଲମେ ସଜ୍ଜିତର ବ୍ୟଞ୍ଜନ
 ବର କନ୍ୟାଙ୍କ ଆଗରେ ବାଡ଼ିଲେ ତକ୍ଷଣ ।
 ଏକପକ୍ଷେ ବରକନ୍ୟା ବସିଣ ଭୃଞ୍ଜିନ୍ତି
 ଆନନ୍ଦରେ ହୁଲହୁଲ ନାରୀଏ ଦିଅନ୍ତି ।
 ସେଜନ ସାରିଣ ତହୁଁ ଆତମନ କଲେ
 କପୁର ବିଡ଼ିଆମାନ ସନ୍ତୋଷେ ଭୃଞ୍ଜିଲେ ।
 ଏସନ ପ୍ରଜାରେ ବିଦ୍ରା ବିଧାନ ସରିଲ
 କୃତଶେଷର ଯେ ସରାମଣ୍ଡପକୁ ଗଲ ।
 ଆସ୍ଥାନ କରିଣ ବସିଛନ୍ତି ରାବତ୍ରୀ
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି ଉପହେଲ ନରସାଇ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ଦେବ ଜନାଦ ନ
 ସାରିବା ହେଉ ଯେ ସ୍ଥାନ ନିତ୍ୟକର୍ମ ମାନ ।
 ରଜାର ମୁଖରୁ ଯହୁଁ ଶୁଣିଲେକ ଏହା
 ଶ୍ରୀମୁଖରେ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ବୋଇଲେ ତେଲ କୁକୁମ ଅଶୀଅ ବହନ
 ଗୋବିନ୍ଦ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ତଲଇ ରଜନ ।

ତଲଇ କୁକୁମ ଆଦି ଘେନାଇ ଅଇଲ
 ଥାଟ ସଇନ୍ୟ ଆଗରେ ନେଇ ଥୋଇଦେଲ
 ତଲଇ କୁକୁମ ଲେପିହୋଇ ସବଜନ
 ସୁରନ୍ଦା ଖରେ ଯାଇ କରଇ ଯେ ସ୍ଥାନ ।
 ସ୍ଥାନ ନିତ୍ୟକର୍ମ ବଧୁ ସାରିଣ ଅଇଲେ
 ସେଜନ ଠାବରେ ଯାଇ ସବେ ବିଜେକଲେ
 ଅମୃତ ମଣୋହ ବଧୁ ସାରିଲେ ତକ୍ଷଣ
 ସୁବାସ ପାଣି ଦେନଣ କଲେ ଆତମନ ।
 କପୁର ବିଡ଼ିଆ ଆଦି ମୁଖବାସ ଦେଲେ
 ଆସ୍ଥାନ ଉପରେ ଯାଇ ସବେ ବିଜେକଲେ ।
 ଯେ ଯାହା ନିଯୋଗ ଲୋକ ଲଗିଲେକ ଯାଇ
 ଧାଉଡ଼ି ବିଦ୍ୟ ଛନ୍ଦେ ବାଜଣା ବଜାଇ ।
 ଶଙ୍ଖ ମହୁରା ବାଜଣା ବାଜେ କୁକୁଡ଼ଲେ
 କରମଣ୍ଡଳ ଉଡ଼ୁଲେ ଗହଳ ତହଲେ ।
 ରତ୍ନମାନେ ଫଳମୁଳ ଆନନ୍ଦେ ଭୃଞ୍ଜିଲେ
 ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଆନନ୍ଦେ ବେଦଧ୍ଵନି କଲେ ।
 ଗଣା ବଜାଇ ନାରଦ ମୁନି ନାତିସାନ୍ତି
 ନାରାୟଣଙ୍କର ମୁଖ ଚାହିଁଣ ହସନ୍ତି ।
 ବିଦ୍ରା ବଢ଼ିଲ ହୋ ଚାଲି ଦେଶେ ଏବେ ଯିବା
 କିପାଇଁ ଆଉ ଏଠାରେ ଆମ୍ଭେ ରହିଥିବା ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଯେ ନୃପତିକ ରାଇ
 ବରକନ୍ୟା ସଜକରି ଆଣ ବେଗେ ଯାଇ ।
 ଦ୍ଵାରକାକୁ ଯିବା ସବେ ବେଗେ ସଜ ହୁଅ
 ଆଗୁଆଣି ବଳ ସବୁ ଆଗେ ଚଳିଯାଅ ।
 ବରୁପାଶ ମନ୍ତ୍ରୀକ ଯେ ନାରଦ ରାଇଲେ
 ରଜାର ଗୁମୁରେ ତୋର ଜଣାଅ ବୋଇଲେ
 ରାମ ନରହରି ଯିବେ ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନ
 ବିଳମ୍ବ ନ ସହଇ ଯେ ବାବୁ ଏହିକ୍ଷଣ ।
 ଶରତର ହୋଇ ମନ୍ତ୍ରୀ ତହୁଁ ବେଗେ ଗଲ
 ରଜାର ଗୁମୁରେ ଯାଇ ସବୁ ଜଣାଇଲ ।
 ବୋଇଲକ ସାବଧାନେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ
 ଦ୍ଵାରକାପୁରକୁ ଏବେ ଯିବେ ବେଗ୍ରାହ ।
 ନାରଦ ମହର୍ଷି ମୋତେ ରାଇଣ କହିଲେ
 ଏଥକୁ କିସ ବିଚାର କହ ମହାପାଳେ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ଚାହିଁଣ ରଜା ଉଦ୍‌ଯୋଗ କରନ୍ତି
 ବିରକନ୍ୟାଙ୍କର ବେଶ କରାଅ ତଡ଼ିତ ।

ବରଷା ପାମଣୀ ବେଗେ ଦେନାଲଣ ଆସ
 ବରଜନୀକୁ ବୋଲିବ ହାହୋଲାରେ ବସ
 ଏତେବୋଲି ମନ୍ତ୍ରୀବର ବହନେ ଚଳିଲ
 ଭିତରପୁରେ ବାରତା ବେଗେ ନେଇ ଦେଲ
 ବର ଜନୀ ସଜ କର ବୋଲଣ ବୋଇଲେ
 ବରଜନୀକୁ ଯେ ମାଏ ସଜ କରାଇଲେ ।
 ହୁଳହୁଳି ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଅହିଅ ହିଁ ଶୁଏ
 ଶଙ୍ଖ ମହୁଣ ବାଜଇ କଳଣା ନ ଯାଏ ।
 ହାହୋଲା ଭିତରେ ନେଇ ଜନୀ ବସାଇଲେ
 ଦିବ୍ୟ ସୁଖାସନରେ ସେ ବର ବିଜେକଲେ
 ବରଜନୀ ଦୁହେଁ ଯହୁଁ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଆସ୍ଥାନ ଉପରେ ବିଜେ କଲେ ନୃପବର ।
 ବୋଇଲେ ହୋ ଅବଧାନ କର ଶ୍ରବଣାସୀ
 ସଜହୋଇ ବରଜନୀ ସିଂହଦ୍ୱାରେ ରହି ।
 ଅସତ ବେଗର ଯେତେ ସଦାକୁ ଆଣିଛୁ
 ଜଣ ଜଣ କରି ଦିଅ ଆହୋ ଶ୍ରୀବର୍ଷ ।
 ହାତୀ ରଥୀ ପଦାତକ ଯେତେ ଆସିଥିଲେ
 ଶାଢ଼ୀ ପରସାଦ ସେହୁ ସମସ୍ତେ ପାଇଲେ ।
 ମହୁରିଆ ଶଙ୍ଖ ଆସ ଆଦି ବାଦ୍ୟକାର
 ଶାଢ଼ୀ ପ୍ରସାଦ ତାହାକୁ ଦେଲେ ନରବର
 ବାଜିଲ ଟଙ୍କ ସଜ ହୋଇଲେ ସଜନି
 ଗୁଲ ଗୁଲ ଶବଦରେ କମିଇ ମେଦନୀ ।
 ହୁଳହୁଳି ଶବଦ ଯେ ଶୁଭଇ ଅପାର
 ଯେ ଯାହା ଯାନ ବାହନ ଚଢ଼ିଲେ ସଭର ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଯେତେ ସୈନ୍ୟ ଆସିଥିଲେ
 ଯେ ଯାହାର ମତେ ସଜ ହୋଇ ବାହାରିଲେ ।
 ପଦର ସିଂହଣୀ ବଳ ଦେନ ଉତ୍ତସେନ
 ଆଗରେ ଥାଟ ଚଳାଇ ଚଳିଲେ ବହନ ।
 ତାହାଙ୍କର ପଛେ ବରଜନୀ ଚଳିଗଲେ
 ଆଗପଛ ହୋଇ ଥାଟ ସୈନ୍ୟ ବାହାରିଲେ ।
 କୃତଶେଖର ରାଜନ ପୁଷ୍ପକୁ ରାଜଲ
 ହିଅ ସଙ୍ଗେ ଯାଅ ବୋଲି ତାହାକୁ ବୋଇଲ
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲ ବୁଦ୍ଧି ଯାଅ ଏବେ ବେଗେ
 ହିଅକୁ ନେଇଣ ତହିଁ ଗୁଡ଼ିଆ ସୁଯୋଗେ ।
 ଅନେକ ସଜନୀ ନେଇ ସେ ମଲଶେଖର
 ଆଜି ମାଣିଣ ଚଳଇ ବିରୁପାକ୍ଷ ସାର ।

ଆଗରେ ଯେ ଉତ୍ତସେନ ଚଳଇ ସଜନି
 ବରଜନୀ ମଧ୍ୟେ ତାର ପଛେ ପୁଷ୍ପମଣି ।
 ଅତି ସମାବେଦେ ତହୁଁ ଥାଟ ଚଳିଗଲେ
 ଶରତୁର ଶବଦରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଉଡ଼ିଲେ ।
 ପଛେ ରାମକୃଷ୍ଣ ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବ ଗମନ୍ତି
 ସାତ ଅଷୋହିଣୀ ବଳ ସଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି ।
 ଅହର ଅନାୟୁଷ୍ଟ ଯେ ସାତ୍ୟକ ସହିତେ
 ରଥେ ରଥେ ଚଢ଼ି ଯାନ୍ତି କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ।
 ଶଶା ବଜାଇ ନାରଦ ମୁନି ଚଳିଯାନ୍ତି
 ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇ କୃତଶେଖର ନୃପତି ।
 ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗେ ଗଡ଼ିଯାଇ ସେ ଶୁଭଲ ରାଜନ
 କୃତ୍ୟକୃତ୍ୟ ହୋଇ ଧୀରେ ବୋଲଇ ବଚନ
 ଦୁହିତା ଗୋଟିକ ମୁହିଁ ସମର୍ପିଲି ତୋତେ
 ତାହାଠାରେ ଦୟା ରଖିଥିବ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
 ଯେତେ ଦେଖ କଲେ ତାର କରିବ ଯେ କ୍ଷମା
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ପରମବ୍ରହ୍ମ ଦେବ ମହାତମା ।
 ଅନେକ ପ୍ରକାର ରାଜା ବିନୟ ହୋଇଲ
 ପାଦେ ପଡ଼ି ଗଡ଼ିଯାଇ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗେ ଶୋଇଲ
 ଆପଣେ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ଶ୍ରୀକରେ ତୋଳିଲେ
 ସର୍ବଶୁଭେ ରାଜ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ କରୁଥାଅ ଭଲେ ।
 ହିଅ ପିଠିଆଇ ରାଜା ହୋଇଲ ବିକଳ
 ହୋଧଭରେ ନୟନରୁ ବହେ ଅଶ୍ରୁଜଳ ।
 ମେଲଣି ମାଣିଣ ରାଜା ବାହୁଡ଼ ଅଇଲ
 ଭିତର ନବରେ ଯାଇ ଖଟେ ବିଜେ କଲ ।
 ରାଣୀ ମହାଦେବୀମାନେ ଆସି ଶୋକ କଲେ
 ହିଅର ନାମ ବାହୁଡ଼ ସକଳେ କାନ୍ଦିଲେ ।
 ଦଇବ ପୁରୁଷ ଯାହା କରୁଛୁ ଘଟନ
 କର୍ମକୁ ଆଦରି ତହୁଁ ରହିଲେ ରାଜନ ।
 ଭୁଲସୀ ଦେଖ ବଞ୍ଚିଉ ଜଗତ ସୋଦର
 ଅସୁର ନିବାରଣ ଯା ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଅରକ୍ଷିତ ଜନ ଅଟେ ମୁଁ ଶାରଳା ଦାସ
 ଏ ଭବନସାରୁ ପାରିକର ପୀତବାସ ।

କୁତାବସୁର ବଧ

କରପକ୍ଷ ସୋଡ଼ି ପୁଣି ବଳଙ୍କ ନୁହଇ
 ଅଗସ୍ତି ମୁନିଙ୍କ ପାଦେ କଲେ ନମସ୍କାର ।

ଦୁରେଶ୍ୱର ବସ ମୁହିଁ ଶୁଣିଲି ଶ୍ରବଣେ
 କୋଟି ଜନର ପାତକ ଦୂରଲି ତପଣେ ।
 ଏଥିପ୍ରସ୍ତରେ ହୋଇଲି କହ କଥା କଥା
 ପୁଣିକ ଫେରି କହନ୍ତି ମୁନି ବ୍ରହ୍ମବିଷ୍ଣୁ ।
 କହାର ଦିନପୁ ଶବ ଉକତିକି ଦେଖି
 ଶୁଣେ ଦେଖି ବସିବାରୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ବସି ।
 ଏଥିପ୍ରସ୍ତରେ ହୋଇଲି ପୁଣି ଯେଉଁ ଶୁଣି
 ସେନକ ହୋଇ ଶୁଣି ତୁ ହୋ ନରପତି ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଆଟ ଦେନ ତହୁଁ ଚଳିଗଲେ
 ସେ ଦିନ ଯାଇ ସେ ଅଧବାଟରେ ରହିଲେ
 ରଜନ ଶେଜନ କରି ରହିଲେ ସେ ଦିନ
 ରଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ପୁଣି ଚଳାଇଲେ ସୈନ୍ୟ ।
 ଲକ୍ଷେକ ଶଙ୍ଖ ଶବଦ ଶୁଭେ ଘନ ଘନ
 କନକା ରାଗେ ମହୁଣ ସ୍ୱର ବିଦ୍ୟମାନ ।
 ତୋଳ ଟମକ ଦୁଇ ଭୁ ବାଜେ ଗରୁଡ଼ାଣ
 ଛୁଡ଼ଣ ପଡ଼ିବ କିବା ଆକାଶ ଭୁବନ ।
 ସୈନ୍ୟବଳ ଘେନି ବାଟେ ଯାଉଛନ୍ତି ତଳ
 ମୁଖରବ ଶବଦରେ କୁରୁମ ଉଡ଼ୁଳି ।
 ଦଇବ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ କଥା ଶୁଣିବେ ରଜନ
 ମୁଗୟାକୁ ଆସିଥିଲ କୁଦାଳ ନନ୍ଦନ ।
 କୁଠାର ଗୋଟିଏ କାନ୍ଥେ ପକାଇଣ ଆଇ
 ଦେବ ଦାନବେ କାହାକୁ ସେହୁ ନ ଡରଇ ।
 ବଡ଼ଇ ପ୍ରତାପୀ ସେହି ଦୁଃଖର ଅସୁର
 ଦଇବେ ସେଦିନ ଆସିଥିଲ ମୁଗୟାର ।
 ମୁଗ ହରିଣ ବହୁତ ଜୀବ ମାରିଅଛି
 ଶ୍ରମେ ଗଛତଳେ ବସିଥିଲ ଦୈତ୍ୟବସି ।
 ସୈନ୍ୟବଳ ସଙ୍ଗେ ତାର ଅଛଇ ଅପାର
 ଆଗେ ଉଭା ହୋଇଅଛି ତାର ମନ୍ତ୍ରୀବର ।
 ଆଲଟ କୁମର ତାକୁଛନ୍ତି ବସି ଥୋକେ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଡ଼ମ୍ବରେ ବେଡ଼ିଛନ୍ତି ସବଲେକେ ।
 ବଡ଼ ସମ୍ଭାରେ ବସିଛି ସେ ଅସୁର ଶାର
 ବୃତ୍ତିକକୁ ଫେରାଇ ଶୁଣେ ଧୀର ଧୀର ।
 ଯେଣେ ଶୁଣେ ତେଣେ ସସ୍ତ୍ର ଓଳଗି ପଡ଼ଇ
 ଆଟ ସରଳକ ପ୍ରେମନୟନେ ଶୁଣଇ ।
 ଏସନବେଳେ ଶୁଣିଲି ତହିଁ ଘୋରନାବ
 ବିକରଣ ହୋଇ ବାଜୁଅଛି ନାନାବାଦ୍ୟ ।

ଶଙ୍ଖ ମହୁଣ ବାଜଇ ଅତି କୁତୁହଳେ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଟଳମଳ ହେଉଅଛି ପାଦପରେ ।
 ଆକାଶମାର୍ଗେ ଉଡ଼ଇ ବହୁତର ଧୁଳି
 ଶଙ୍ଖ ମହୁଣ ଶବଦେ କୁରୁମ ଉଡ଼ୁଳି ।
 ବରନାଦ ଟମକ ସେ ବାଜେ ଦୁରଦୂର
 ଘୋଡ଼ାମାନ ଧୁଆଁଇଣ ଧାମନ୍ତି ସୁଆର ।
 ଉପସେନ ରଜା ଆଗ ଥାଟେ ଯାଏ ତଳ
 ପଛ ଆଟରେ ବିଜୟ ରାମବନମାଳୀ ।
 ମଧ୍ୟରେ ସେ ବରକନ୍ୟା ହାୟୋଳା ରେ ବିଜେ
 ଫଳ ପଟୁଆରେ ଛନ୍ତି ପାଣ୍ଡବେ ତନୁଜେ ।
 ନିଭିସେ ଆଟ ଚଳାଇ ଯାନ୍ତି ଧୀରେ ଧୀରେ
 ଚଳି ଚାଲି ଉଡ଼ଇ ଶୂନ୍ୟ ପରହରେ ।
 ବାଦ୍ୟନାଦ ଶବଦକୁ ଶୁଣିଣ ଅସୁର
 ଗୁପ୍ତେ ମନ୍ତ୍ରୀକ ପୁଚ୍ଛେ ରଇ ସନ୍ଧି ଧର ।
 ଶାରତୁର ଶବଦରେ ମନ୍ତ୍ରୀ କମ୍ପୁଅଛି
 ଆବର ଶଙ୍ଖ ମହୁଣ ଶବଦ ଶୁଭୁଛି ।
 ହୁଳହୁଳର ଶବଦ ପଡ଼ୁଅଛି ଦେଶ
 ଗୁଲଗୁଲ ଆସ ଆସ ପଡ଼େ ଡାକଡାକ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲ ଅସୁରକୁଳ ନୃପସାହି
 ତହିଁର ବିଧାନ ତୋତେ କହଇ ବୁଝାଇ ।
 ତୋହର ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁହିଁ ସେ ପୁରୁଷାନୁଷ୍ଠମେ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ତୋର ବିଦ୍ୟମାନେ
 କୁଶସ୍ଥଳୀ ଦ୍ୱାରକା ସେ ଅଛି ଏକପୁର
 ରାମକୃଷ୍ଣ ବୋଲି ବସୁଦେବର କୁମର ।
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ସେ ଶାର
 କୃଷ୍ଣର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ରମଣୀ ମାତା ଅଟେ ତାର
 ତାହାଙ୍କ ଗଉଡ଼ ସେହି କୁମର ଜନ୍ମିଛି
 ରୂପେ ପଟାନ୍ତର କାମଦେବକୁ ସେ ଗଢ଼ି ।
 ସେ କୁମର ବିଶ୍ୱହୋଇ କନ୍ୟାକୁ ନେଉଛି
 ବଡ଼ାଇ ସମ୍ଭାରେ ସେହୁ ଆଟ ଚଳାଉଛି ।
 ଅନେକ ଉତ୍ସବ କରି ରାମ ନରହରି
 ବହୁତର ଆନନ୍ଦରେ ଯାଉଛନ୍ତି ତଳ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ କହନ୍ତେ କୁଠାର ଅସୁର ଶୁଣିଲ
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ଶୁଣି ଏମନ୍ତ ବଚନ କହିଲ ।
 ଆଟ ବେଗେ ସଜକର ଯିବା ତହିଁଯାଏ
 କେଡ଼େ ଉତ୍ସବେ ଯାଉଛି ଦେଖିବା ଥୋକାଏ ।

ରାଜାର ବଚନେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଦିନେ କଣାଇ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଏବେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ ।
 ତାକୁ ଦେଖିଲେ ଅସୁର କସ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ
 ମୋର କଥାରେ ତହିଁକି ନ ଯା ଦୈତ୍ୟଧବ
 କୁଠାର ଅସୁର ବୋଲେ କି ବିରୋଧ ଅଛି
 ଏଥିର ସନ୍ଦେଶ ମୋତେ କହ କିନା ବାଛି ।
 କାହିଁର ନୃପତି ସେହୁ ରାଜ୍ୟ ତାର କାହିଁ
 କେଉଁମତେ କାହା ହିଅ କିଏ ବିଷା ହୋଇ
 ଥାଟ ସରନ୍ୟ ତାହାର କେତେ ଅଛି ସଙ୍ଗେ
 ଏଥିର ଚରିତମାନ କହ ମୋର ଆଗେ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ଶେ ଦେବ ଅବଧାନ କର
 କରମଣ୍ଡଳ ଦେଶର ଅଟେ ନୃପବର ।
 କୃତଶେଖର ନାମ ଯେ ଅଟଇ ତାହାର
 ମାଳଶେଖର ନାମରେ ତାହାର କୁମର ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ନାମ ଅଟଇ ଜାଣ ବିରୂପାକ୍ଷ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ବସ ।
 ସୁରେଶା ନାମେ ଦୁହିତା ଗୋଟିଏ ତାହାର
 ଗୁପ୍ତତେ ତାକୁ ହରଇ କୃଷ୍ଣର କୁମର ।
 ମାଳଶେଖର ତାହାକୁ ସମରେ କିଣିଲୁ
 ବାନ୍ଧିଆଣି ତାକୁ ବନ୍ଦୀ କରିଣ ରଖିଲୁ ।
 ନାରଦ ମୁନି ମୁଖରୁ ଗୁପ୍ତଶୁଣୁ ଶୁଣି
 ଯାଦବବଳ ପାଣ୍ଡବବଳ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ।
 କରମଣ୍ଡଳ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଭୟରେ କୃତଶେଖର ଶରଣ ପଶିଲେ ।
 ଦୁହିତାକୁ ବିକ୍ରମଲ ଯଜ୍ଞକୁଳ ଦେଇ
 ଯାଉଛନ୍ତି ବରକନ୍ୟା ଘେନି ଦୁଇଭାଇ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀକିଁ ସୁଜ୍ଞ ଅସୁର
 ଯୁଦ୍ଧ କରିବା କି ଆମ୍ଭେ ତାହା ସଙ୍ଗତର ।
 ଗରତରୁ ବଜାଇଣ ଯାଉଛି ମୋ ଆଗେ
 ତା ଦେଖି ଦେହ ଅସ୍ଥିର ହେଉଅଛି ରାଗେ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲୁ ଏ କଥା କେତେ ହିଁ ନ କର
 ସୁଦ୍ଧା ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସେହି ଅଟେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ରଣ କଲେ ଯଶ ନ ପାଇବୁ
 ଦିନା କାରଣେ କିପାଇଁ ସୈନ୍ୟ ମରଇବୁ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀବର ବୋଲେ ଆଉ କଥା ଏକ ଅଛି
 ନ କହିଲେ ମୋତେ ଭୁବି କହିବୁଟି ବାଛି ।

ପିତୃ ପିତାମହ ଶତ୍ରୁଥିଲେ ତାଙ୍କ ଭୁଲେ
 ରଣକରି ଯଶ ନ ପାଇଲେ ସେହୁ ଭଲେ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ କହନ୍ତେ ଏସନ ଶୁଣି ବିରୁରଇ
 କେଉଁ ପ୍ରକାରେ ସେ ପିତୃ ବଇଶ ଅଟଇ ।
 କାହିଁର ରାଜା ସେ ଅଟେ କାହିଁ ଆସୁଥିଲୁ
 କେବଣ ପ୍ରକାରେ ମୋର ପିତାକୁ ମାଇଲୁ ।
 ଏହା ମୋତେ ବୁଝାଇଣ କହ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ନୋହିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ତୋର ପୁରଇବି କାଳ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ କୋପ ତୁ ନ କରଦୈତ୍ୟନାଥ
 ତହିଁର କଥା ମୁହିଁ ଯେ କହଇ ତଦନ୍ତ ।
 କୁଞ୍ଜଗଳର ରାଜନ ଯୁଧିଷ୍ଠି ନୃବର
 ତାହାଙ୍କ ଭାଇ ନକୁଳ ନାମେ ମହାଶର ।
 ଦଇବ ବଶେ ମୃଗୟା ସେହି ଆସିଥିଲୁ
 କୁଣ୍ଡଳସିଂହ ସଙ୍ଗତେ ଭେଟ ସେ ପଡ଼ିଲୁ ।
 ଦୁହେଁ ଉଦ୍ଧବଚ ହୋଇକରି କଳକଲେ
 ମହା ଘୋର ସଂଗ୍ରାମ ଯେ ଦୁହେଁ ଆରମ୍ଭିଲେ
 ଦୁହେଁ ମହାକ୍ଷତ୍ରୀ କେହୁ ନୁହେଁ ଉଦ୍ଧମତ
 ଦୁଇ ଗର ଦୁହିଙ୍କୁ ଯେ ପୁଣି ସମକଳ୍ପ ।
 ସେ ଦିନର ସଂଗ୍ରାମ ଯେ ନୁହଇ ଗୋଚର
 ରଣେ କୁଣ୍ଡଳସିଂହକୁ ମାଇଲୁ ନକୁଳ
 ସଂଗ୍ରାମରେ ମାର ସେହୁ ବାହୁଡ଼ଣ ଗଲୁ
 ଆପଣା ରାଜ୍ୟରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ ।
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଥୋକାଏକ ଦିନ ବହିଗଲୁ
 ତୋ ପିତାକୁଦାଳେଶ୍ବର ରାଜା ଯେ ହୋଇଲୁ
 ମୋତେ ଦିନେ ପରୁରିଲୁ ପିତା ଯେ ତୋହୁ
 ଚୌଦନ୍ଦନ ହେଲୁ ପିତା ନଇଲୁ ଯେ ଘର ।
 ମୁଁ ବୋଇଲୁ ପିତା ତୋର ସଂଗ୍ରାମେ ପଡ଼ିଲୁ
 କୁଞ୍ଜଗଳ ଦେଶ ରାଜା ନକୁଳ ମାଇଲୁ ।
 ଶୁଣିକରି ପିତା ତୋର ବହୁ କୋପକଲେ
 କାହିଁ ଅଛନ୍ତି ପାଣ୍ଡବେ ଭେଟାଅ ବୋଇଲେ
 ଏତେବୋଲିକରି ଦିନେ ମୃଗୟାକୁ ଗଲୁ
 ଦଇବ ବଶେ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ଭେଟିଲୁ ।
 ସେ ଯାଇଥିଲେ ମାଳେନ୍ଦ୍ରୀ ହରଣକୁ ପୁଣି
 ବିଷ ବଡ଼ାଇ ଘରକୁ ଫେରିବାର ଜାଣି ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଅନୁଜ ସହଦେବ ଗର
 ତୋପି ତା ତାହାର ସଙ୍ଗେ କଲୁ ରଣୋଦ୍ଧାର ।

ଅନେକ ସଂଗ୍ରାମ ତହିଁ ମହାମନ୍ତ୍ରୀ କଲେ
 କେହି କାହାକୁ ସଂଗ୍ରାମେ ଜଣି ନ ପାରିଲେ ।
 କରକୁ ଚାହିଁବା ସହଦେବ ସେ ଜାଣିଲ
 ତୋ ପିତା ଯେହ୍ନେ ମରିବ ସେ ଭେଦ ଦିଶିଲ
 ଭେଦ ଜାଣି ସହଦେବ ମାଇଲକ ବଳେ
 ପିତାକୁ ତୋହର ଛେଦ ପକାଇଲ ହେଲେ ।
 ଏହୁପେ ପିତା ବଇରି ଅଟଇ ତୋହର
 ଏକମନେ ଶୁଣି ତୁ ହୋ ଦଇତ୍ୟ ଭଣ୍ଡାର ।
 ଶୁଣିକରି କଉଣିପ ବଡ଼ କୋପ କଲ
 ନିଶ୍ଚୟ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର କାଳ ଯେ ପୁରିଲ ।
 ମୋହର ପିତାକୁ ଯେବେ କରିଛନ୍ତି ନାଶ
 ମୋହର ହାତରେ ତାଙ୍କ ପୁରବ ଆୟୁଷ ।
 କୁଠାର ଦୁଇଗୋଟା ସେ କାନ୍ଧରେ ପକାଇ
 ଅତି କୋପଭର ହେଇ ଅସୁର ଧାମଇଁ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀବର ଡାକିଦେଲ ରହକନା ଶିଖେ
 ଏଡ଼େକ କୋପ କିପାଇଁ କରୁ ଅକାରଣେ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ରଜା ପ୍ରିୟ ହୋଇଣ ରହିଲ
 କି କି କରିବୁ ବୋଲଣ ତାକୁ ପଚାରିଲ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲିଲେ ହେ ଆଟ ସଇନି ସାଜବା
 ଏକା ହୋଇ କିପାଁ ଆମ୍ଭେ ସମର କରିବା ।
 ରଜା ବୋଲିଲେ ଭୁରିତେ ସାଜ ହୋ ସଇନ୍ୟ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ପ୍ରାଣ ଆଜ ନେବ ଜନ୍ତୁରଣ ।
 ଆଟ ଚଳାଇ ଅସୁରେ ତତକ୍ଷଣେ ଗଲେ
 ପାଣ୍ଡବୁଣେ ଯାଇ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବେଢ଼ିଲେ ।
 ଉତ୍ତସେନ ସାତବଂଶ ଯାଦବଙ୍କୁ ଦେନ
 ଚଳାଇ ଯାଉଅଛି ସେ କରି ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ ।
 ବୃଷ୍ଣର କୁମରମାନେ ବର କନ୍ୟା ଦେନ
 ମଧ୍ୟ ଆଟରେ ରହିଣ ଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ।
 ତାହାଙ୍କର ପଛେ ରାମକୃଷ୍ଣ ବେନ ଭାଇ
 ଅମ୍ଭର ସାତ୍ୟକି ଦେନକରି ଭାବଗ୍ରାସ୍ତ ।
 ରଥର ଚାକମାନ ଉଡ଼େ ଫାରହର
 ଶଙ୍ଖ ମଦ୍ଭଣ୍ଡ ଶବଦ ବାଜେ ଘୋରତର ।
 ତାହାଙ୍କର ପଛେ ସାତଶୌଣୀ ବଳ ଦେନ
 ଶୁଣିଭାଇଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ନୃମଣି ।
 ମହାସମ୍ଭବ ହୋଇଣ ଯାଉଥାନ୍ତି ଆଟ
 ଶୁଣି ଶୁଣି ଧାଅଁ ଧାଅଁ ମୁଖରୁ ତହଟ ।

କୁଠାର ଅସୁର ବେଗେ ଧାଉଁଅଛି ଖରେ
 ରହରେ ପାଣ୍ଡବା ବୋଲି ଡାକେ କୋପଭରେ
 ମୁଁରେ ଚହଲେ ତା ନ ଶୁଣନ୍ତି ପାଣ୍ଡବେ
 ହାତୀ ରଥ ଚଳାଇ ସେ ଯାଉଛନ୍ତି ବେଗେ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କ ପଛେ ବାର ସହଦେବ ଥିଲେ
 କିଏ ସେ ଡାକୁଛି ବୋଲି ପଛକୁ ଚାହିଁଲେ ।
 ଦେଖିଲେ ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି ମାଡ଼ି
 ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ହେଲ ଚାହିଁ ସହଦେବ ବଳୀ ।
 ବିଚାରଇ ବିପତ୍ତିତ ହୋଇଲକ ଏଥେ
 ଆଟ ଦେନିଶ ଚଳିଲେ ନିଜେ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
 ଆଟ ସଇନ୍ୟ ଚଳାଇ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଠାକୁର
 ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି ସୈନ୍ୟ ନାହାନ୍ତି ପଛର ।
 ସହଦେବଙ୍କୁ ଅସୁର ବେଢ଼ିଲେକ ଯାଇ
 ରହରେ ପାଣ୍ଡବା ବୋଲି ଅସୁର ଡାକଇ ।
 ସହଦେବ ବୋଇଲେ ତୁ ଅଟୁ କେଉଁ ବାର
 କୁଥା କିପାଁ ଦମ୍ଭ କର ଆମ୍ଭର ସଙ୍ଗର ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ପୁଛଇ ଚାହିଁ ଦୈତ୍ୟକୁଳ ସାଇଁ
 କହ ଆହେ ମନ୍ତ୍ରୀ ପିତାବଇରି କି ଏହି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲ ଏହି ତୋ ପିତାକୁ ମାଇଲ
 ଭଲକରି ଚିହ୍ନି ବୋଲି ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ବୋଇଲ ।
 କୁଠାରୁପୁର ବୋଇଲ ଶୁଣରେ ପାଣ୍ଡବା
 ପିତୃ ପିତା ବଇରି ତୋ ମୁଖ ନ ଚାହିଁବା ।
 ମୋହର ପିତାକୁ ତୁହି କରିଅଛୁ ନାଶ
 ଶାସ୍ତ୍ରଣ ଶରେ ତୋର ପ୍ରାଣ କରିବି ମୁଁ ଶେଷ
 ଦୈତ୍ୟ ହୋଧ ଦେଖି ସହଦେବ ଯେ କହଇ
 ତୋ ପିତା ଅଜା ଯଦ୍ୟପି ମୋ ହସ୍ତେ ମରଇ
 ଏବେ ତୋହର ମରଣ ମୋ ହସ୍ତେ ଅଛଇ
 ତୋହର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲେ ମୋର କିଏ ହୋଇ
 ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ତୁ କି ଏସୁ ପିବୁ ପ୍ରାଣ ଧରି
 ଉତ୍ତବାତ ହୋଇ ଦୁହେଁ ଆରମ୍ଭିଲେ କଳି ।
 କହୁଁ କହୁଁ ଦୁଇପାରେ କଲ ଶରବୃଷ୍ଟି
 ପ୍ରତି ଶରେ ଦୁଇପାରେ ପୁଣି ତାହା କାଟି ।
 କୁଠାର ଦୁଇଗୋଟା ଯେ ଥୋଇଲ ରଥରେ
 ଧନୁ ଧରି ଯୁଦ୍ଧେ ସହଦେବଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ।
 ଏକଜଣକୁ ସହସ୍ରଜଣ ତ ବେଢ଼ିଲେ
 ଯେ ଯାହାର ଶତ୍ରୁମାନ ନଠାଇ ବିଚ୍ଛିଲେ ।

ଧନୁରୁ ନ ଫଟୁ ସହଦେବ ତା ଛେଦଇ
 ଅସୁର ଉପରେ ଶସ୍ତ୍ର ପୁଣି ସେ ବିଚଇ ।
 ବେଳୁ ବେଳ ରଣଗୋଳ ହେଇଲ ଅପାର
 ଦେବ ମାନବରେ ତାହା ଅଟେ ଅଗୋଚର
 ଅସୁର ସଇନ୍ୟ ସହଦେବ ବେଢ଼ି କରି
 ଶସ୍ତ୍ରମାନ ବିଚନ୍ତି ସେ ଉପଶେଷ ହୁଡ଼ି ।
 ଏକକୁ ଆରେକ ଶର ବିଚନ୍ତି କୋପରେ
 ମହାତୋର ଫଗ୍ରାମ ଯେ ହୋଇଲ ସେଠାରେ
 ଏକଶରେ ପ୍ରତିଶର ସହସ୍ତ୍ରକ ଶର
 ପେସିଣ ଛେଦଇ ତାହା ସହଦେବ ଗାର ।
 କୋପଭରେ ସହଦେବ ବିଚେ ଶାସ୍ତ୍ର ଶର
 ଶରକ ପଡ଼ିଲେ ଦୁଇସହସ୍ର ଅସୁର ।
 ମୁଣ୍ଡମାନ ଛୁଡ଼ିଣ ଯେ ପଡ଼ିଲ ଭୂମିର
 ଦେଖି କୁଠାର ଅସୁର କମ୍ପେ ଧରନ୍ତର ।
 ବୋଇଲ ମାନବ ଆରେ ଏଡ଼େ ଶସ୍ତ୍ର କଲୁ
 ଦୁଇସହସ୍ର ଦୈତ୍ୟ ମୋର ଛେଦପକାଇଲୁ ।
 ପରୁଣ ନାରାତ ଦୈତ୍ୟ ଗୁଣରେ ବସାଇ
 ସହଦେବ ଉପରକୁ ବିଚେ କୋପ ବହି ।
 ସହଦେବର ଉପରେ ପଡ଼େ ଶାସ୍ତ୍ର ଶର
 ଖଲ ଖଲ ହୋଇକରି ବହଇ ରୁଧିର ।
 ରୁଧିର ବହନ୍ତେ ସହଦେବ କୋପ କଲେ
 ଭରଣ ନାରାତ ପୁଣି ଦୈତ୍ୟକୁ ମାଇଲେ ।
 ଅସୁର ଅଙ୍ଗରେ ଯାଇ ପଡ଼େ ଶାସ୍ତ୍ର ଶର
 ମୁହଁ ମାଡ଼ିହୋଇ ଦୈତ୍ୟ ପଡ଼ିଲ ଭୂମିର ।
 ପୁଣି ପୁଣି ଶର ପେଶେ ସହଦେବ ଗାର
 ଦୈତ୍ୟ ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ରକ୍ତ ବହେ ଝରଝର ।
 କୋପେଣ ଅସୁର ପୁଣି ବଂଶ ଶର ଧରି
 ସହଦେବ ଉପରକୁ ବିଚେ କୋପ କରି ।
 ଶସ୍ତ୍ର ଆସନ୍ତେଣ ସହଦେବ ତ ଦେଖିଲ
 ଶତ୍ରୁଦୁରରେ ଆଇଣ ଛେଦ ପକାଇଲ ।
 ଏଣେ ଅସୁର ସଇନ୍ୟ ବିଚୁଛନ୍ତି ଶର
 କୋପେ ବହୁଶର ବିଚେ ସହଦେବ ଗାର ।
 ସେ ଶର ଆସନ୍ତେ ଦୁଇସହସ୍ର ଅସୁର
 ଅଚେତନ ହୋଇଣ ଯେ ପଡ଼ିଲେ ଭୂମିର ।
 ଖୋପେ ଅସୁର ସଇନ୍ୟ ବିଚୁଛନ୍ତି ଶର
 କାଣ୍ଡେ ଛୁଇଦେଲେ ସହଦେବର ଶରୀର ।

କୋପେଣ ଗାର ସହସ୍ର ନାରାତ ବିଚଇ
 ଦୁଇସହସ୍ର ଅସୁର ଛେଦ ପକାଇଲ ।
 କରକିବନ ଯେସନେ ପବନେ ପଡ଼ନ୍ତି
 ସହଦେବ ଶରୀରାତେ ଅସୁର ମରନ୍ତି ।
 ନିଜ ସୈନ୍ୟ ହତ ଦେଖି କୁଠାର ଅସୁର
 ସହଦେବ ଉପରକୁ ବିଚଇ ଯେ ଶର ।
 ସହଦେବ ଅଙ୍ଗରେ ଯେ ପଡ଼େ ବାଣ ଯାଇ
 ଅଗ୍ନି ଜଳ ଉଠଇ ଯେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ।
 ବେଳୁ ବେଳ ରଣଗୋଳ ଅନେକ ହୋଇଲ
 ରକତନଦୀ ଗୋଟିଏ ଦୃଶ୍ୟରେ ବହିଲ ।
 ଦଶସହସ୍ର ବଳି ଦେନ ଦାନବ ଯୁଝଇ
 ଦେବ ଦୁଇ ଭ ମାନବେ ତାହା ନୁହେଁ କହି
 ଅସୁରକୁ ଛୁଡ଼ିକରି ସହଦେବ ଗାର
 ସଇନ୍ୟ ସଙ୍ଗରେ ଯାଇ ଯୁଝଇ କୁମର ।
 ଦୁଇସହସ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଇନ୍ୟ ଯୁଝଇ
 ମୁଣ୍ଡାଗୁଣ ପ୍ରାୟେ ତାଙ୍କୁ ଛେଦ ପକାଇଲ ।
 ରକତରେ କର୍ଯ୍ୟମ ଯେ ହେଲ ମହାସ୍ତ୍ରଳ
 ମହାମଣ୍ଡରେ ଅନେକ ଦୈତ୍ୟ ହେଲେ ଭଳି
 ଆଠଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟେ ଦୁଇସହସ୍ର ଅସୁର
 ଏକା ଜଣକେ ମାଇଲେ ଧରିଣ ସେ ଶର ।
 ଦେଖିଣ କୁଠାରୁ କୋପେ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିଲ
 ସହଦେବ ଉପରକୁ ନାରାତ ବିଚଇ ।
 ଅଙ୍ଗରେ ନ ପଡ଼ୁ ସହଦେବ ତା ଛେଦଇ
 ଅସୁର ଉପରକୁ ଯେ ନାରାତ ବିଚଇ ।
 ବେଳୁ ବେଳ ସମର ଯେ ହେଲ ଅଗୋଚର
 ରକତରେ କରଦମ ଦୁହିଙ୍କ ଶରୀର ।
 କେହି କାହାକୁ ସମରେ ନିଜନ ନୁହନ୍ତି
 ଦୁଇପାରେ ମହାକ୍ଷତ୍ରୀ ସମର କରନ୍ତି ।
 ରଣରେ ବିମୁଖ ହୋଇକରି ମନ୍ତ୍ରୀବର
 କରକୁ ଚାହିଁଲ କେହ୍ନେ ମରବ ଅସୁର ।
 ହସ୍ତ ଚାହିଁଲେ ଯାହାକୁ ବୁଝାଣି ଦଶଇ
 ତାହାକୁ କେବଣ କଥା ଗୋଚର ନୁହଇ ।
 ବିରୁଦ୍ଧ ଜାଣିଲ ମୃତ୍ୟୁ ଏହି ପରକାରେ
 ଏହାର କୁଠାର ନେଇ ହାଣିଲେ ଯୁ ଶିରେ
 ଏସନ ଚରିତ ଯହୁଁ କୁମର ଜାଣିଲ
 ଆସୁରର ଉପରକୁ ଧାଇଁଣ ପଡ଼ିଲ ।

ଚଟାଇଣ ସୁଦ୍ଧା ଗାର କରନ୍ତେ ଅପାର
 ଏକମୁଖ ହୋଇକରି ପଶନ୍ତି ସମର ।
 ଧନୁରୁ ଗୁଣମାନ ସେ ଛୁଡ଼ିଲୁ ସୁଦ୍ଧାରେ
 ଶାନ୍ତିଶେ ପିଟି ହୁଅନ୍ତି ଧରି ସେ ଯାନ୍ତାରେ ।
 ଧନୁକୁଳ ଛୁଡ଼ି ସହଦେବ ମନ୍ଦାବଳୀ
 କୁଠାର ଦୁଇଗୋଟା ସେ ଆଣିଲୁ ଉଛୁଡ଼ି ।
 ପ୍ରହୀଭୁତ ହୋଇ ଦୈତ୍ୟ ଗୃହେଁ ଜଳ ଜଳ
 ବୋଇଲ ମୃତ୍ୟୁଭେଦ ଏ ଜାଣିଲ ନିକର ।
 ମନ୍ଦୀକୁ ବୋଇଲ ସେହୁ କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା
 କେବଣ ପ୍ରକାରେ ଏଥୁ ପଳାଇଣ ଯିବା ।
 ମନ୍ଦୀ ବୋଇଲ ମୁହଁ ସେ କହୁଛୁ ଅଗ୍ରତ
 ପ୍ରାଣିବଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ନ କର ଅନର୍ଥ ।
 ତୋହର ବାପ ସେ ବଡ଼ ଗରିଷ୍ଠ ଅଟଇ
 ତାହାକୁ ଏ ସହଦେବ ଶସ୍ତ୍ରରେ ଛେଦଇ ।
 ତୋ ଅଣଅଜା କୁଣ୍ଡଳସିଂହ ନାମେ ଥିଲ
 ଏହାର ସେ ବଡ଼ଭାଇ ହାତେ ପ୍ରାଣଦେଲ ।
 ଏ କଥା କହିଲେ ତୁହି କିଛି ନ ବୁଝିଲୁ
 ସଗ୍ରାମ କରିବୁ ବୋଲି ଧାଇଁଣ ଆସିଲୁ ।
 ଦଇବର କଲ କୃତ୍ୟ କେ କରିବ ନାହିଁ
 ମୃତ୍ୟୁପୁରୁଷଟି ଯେବେ ଆଣିଛୁ କଡ଼ାଇ ।
 ପଳାଇ ଯିବାକୁ କେବେ ଆଉ ବାଟ ନାହିଁ
 ପଳାଇଲେ ଅବା ତୁହି ରହିବୁଟି କାହିଁ ।
 ଏ ତିନିପୁରରେ ତୋରେ ରଖନ୍ତା କେ ନାହିଁ
 ବିରୁ କରିବାର ତ ସମସ୍ତ ନୁହଇ ।
 ଖଳିଲ ଦଇତ୍ୟ ଏବେ ହୋଇଲ ମରଣ
 ମାଲକିନ୍ନା କରି ଧାଏଁ ଅସୁର ନନ୍ଦନ ।
 ସହଦେବ ଉପରକୁ ମାଡ଼ିଣ ପଡ଼ିଲ
 ମାଡ଼ି ବସିବ ବୋଲିଣ ହାମ୍ପେଲି ଧଇଲ ।
 ସହ ଏତେସରି କରିଲକ ସେ ଅସୁର
 କୁଠାରେ ପିଟିଲ ବେଗେ ସହଦେବ ଗର ।
 ଅସୁର କରେ କୁଠାର ପଡ଼ିଲକ ଯାଇ
 ବେକ ଛୁଡ଼ି ମୁଣ୍ଡ ତାର ଭୁତଲେ ପଡ଼ଇ ।
 ଧରହର ହୋଇ ପଡ଼ିଲକ ପିଣ୍ଡଶଣ୍ଡ
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲ ଛୁଡ଼ି କରି ଗଣ୍ଡି ମୁଣ୍ଡ ।
 ଅସୁରକୁ ମାରି କୋପେ ବୋଲେ ସହଦେବ
 ମନ୍ଦୀକୁ ବୋଇଲ ଶୁଣ ମୋହର ସମ୍ବାଦ ।

ରାଜାକୁ ଦେନି ଅଇଲୁ ତୋର ପରିତ୍ରାଣ
 ତୋହର ବିରୁଦ୍ଧେ ମୋତେ କିସ କରି ହୋଇ
 ତୋହର କହନ୍ତେ ଦୈତ୍ୟ ସନ୍ଦେଶ ଜାଣିଲ
 ମୋହର ସଙ୍ଗତେ ଆସି ଏତେ ଯୁଦ୍ଧ କଲ ।
 ଦଇବର ବଣେ ସେହୁ ହୋଇଲକ ଶସ୍ତ୍ର
 ତୋତେ ଆଜ ରଖିବ ଏ ତିନିପୁରେ କିଏ ।
 ରଥର ଉପରୁ ସହଦେବ ସେ ଧାଇଁଲ
 ତୋତେ ରଖିବାର ନ ଯୋଗାଇ ସେ ବୋଇଲ
 ଏତେ ବୋଲି ମନ୍ଦୀ ବାଳ ଧରିଣ ଆଣିଲ
 ସେହି କୁଠାର ଦେନିଣ ବେକକୁ ହାଣିଲ ।
 ମୁଣ୍ଡ ଛୁଡ଼ି ମନ୍ଦୀବର ପଡ଼ିଲ ଭୂମିର
 ପ୍ରାଣ ଛୁଡ଼ିଗଲ ସେହି ଅସୁର ଶରୀର ।
 କୁଠାସୁରର ମୁଣ୍ଡ ଧରି ବାମହସ୍ତେ
 ମନ୍ଦୀର ମୁଣ୍ଡ ଧଇଲ ଦକ୍ଷ କରପଥେ ।
 ଦୁହିଙ୍କ ବାଳ ବାନ୍ଧିଲ ଏକ ଯୋଗକର
 ପବନା ଶରେକ ନିଜକରେ ଗାର ଧରି ।
 ଉଡ଼ାଇ ଦେଲ ପଡ଼ିଲ ସେ ଦୈତ୍ୟ ରାଜେଶ
 ନଗ୍ରଲେକେ ଦେଖିକରି ବିରୁଦ୍ଧ ମନ ।
 ଆମ୍ଭ ରାଜାର ମନ୍ଦୀର କେ କାଟିଲ ଶିର
 ଦେଖିଣ ନଗର ଲୋକେ ହୋଇଲେ କାତର
 ଏଥିଉଡ଼ାରୁ ଶୁଣ ହୋ ମନୁ ନରପତି
 ଦୈତ୍ୟ ମାଇଲ ବିଚିତ୍ରସାଧ୍ୟର ସେ ନାତି ।
 ସାତଶୌଣୀ ବଳଦେନି ସୁଧୂଷିର ଗଲେ
 ସହଦେବ ଯୁଦ୍ଧକଥା କେହି ନ ଜାଣିଲେ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଉଗ୍ରସେନ ଗଲେ ଆଗ ହୋଇ
 ମନ୍ଦୀକୁ ଦୈତ୍ୟ ବେଡ଼ିଲ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି
 ଗାରତୁର ବଜାଇଣ ସବେ ଚଳିଗଲେ
 ହାରାବଣୀ ପୁରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ହୁଳହୁଳି ଶବଦରେ ଶୁଭଇ ଚହଲ
 ଶଙ୍ଖ ମହୁଷ୍ୟ ତୁଣ୍ଡ ସେ ବାଜେ କୁତୁହଳ ।
 ଉତ୍ସବ ଆନନ୍ଦ କଥା କହି ନ ସରଇ
 ଅହମାନେ ବରକନ୍ୟା ଅଇଲେ ବନ୍ଦାଇ ।
 କୃଷ୍ଣର ନାଶ୍ତମାନେ ସେ ଅଇଲେ ସମସ୍ତେ
 ଦେବକୀ ଦେବୀ ତହିଁକ ଅଇଲେ ଭୁରିତେ ।
 ଦୁର୍ବାକ୍ଷତେ ବନ୍ଦାଇଲେ କୁମାର କୁମାରୀ
 ବନ୍ଦାଇ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦୀପ ନେଇ ସବବାଳୀ ।

ବନ୍ଦୀପନ କରିସାରି ଯିବରେ ଚଳିଲେ
 କନ୍ୟାର ରୂପ ଦେଖିବା ସବେ ପ୍ରଶଂସିଲେ ।
 ଉତ୍ସବ ଆନନ୍ଦ ଦ୍ଵାରାବଳୀରେ ହୋଇଲ
 ସାତବିଶ ଯଦୁ ସଙ୍ଗେ ଉତ୍ତମେନ ଗଲ ।
 ଆପଣା ନଗରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ସାତଶୋଣୀ ବଳ ଘେନି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଚଳିଲେ ।
 ଶ୍ରୀ ବଳରାମ ଚଳିଲେ ଆପଣା ମନ୍ଦିରେ
 ସବୁ ଚରିତ କହିଲେ ରେବଣୀ ଆଗରେ ।
 ଶୁଣିଣ ସେ ମହାଦେବୀ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ
 କୃଷ୍ଣପୁରମାନେ ଯେହା ନଗରକୁ ଗଲେ ।
 କୃତଶେଖରର ପୁତ୍ର ମନ୍ଦୀ ଆସିଥିଲେ
 ଭଗବାନ ତାଙ୍କୁ ବନ୍ଧୁ ଗଞ୍ଜରବ କଲେ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ସହଦେବ ଯେ ଅଇଲ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଠାକୁରଙ୍କୁ ଦରଶନ କଲ ।
 ଶିରେ କରଦେଇ ସେହୁ କହନ୍ତି ବଚନ
 ବାଟେ ଉଗାଳିଲ ମୋତେ କୁହାଳନନ୍ଦନ ।
 ବହୁତର ଯୁଦ୍ଧ ସେହି ମୋର ସଙ୍ଗେ କଲ
 ମୋର ହସ୍ତେ ସେହି ପ୍ରାଣେ ହତ ଯେ ହୋଇଲ
 ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଛାଡ଼ି ତହିଁ ଅଇଲ ଗୋସାଇଁ
 ତଣ୍ଡାଳ ଅମ୍ବୁର ମୋତେ ଯୁଦ୍ଧେ କୋପବନ୍ଧୁ ।
 ରାମ କୃଷ୍ଣ ଶୁଣି ସହଦେବେ ପ୍ରଶଂସିଲେ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଦେନି ସାତଜନ ଯେ ରହିଲେ ।
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ବିଭା ବିଧାନ ସରଲ
 ସୁରେଶା ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନର ଯେ ପ୍ରଣୟ ବଢ଼ିଲ ।
 ଶୁଣିଲୁଟିକି ବିଲଙ୍କ ଦେଶ ନରରାପେ
 ସୁରେଶାର ବିଭା ଶୁଣି ପାପକର କ୍ଷୟେ ।
 ଦ୍ଵାରକାପୁର ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ ଚଳିଗଲେ
 ବାରୁଣୀବନ୍ଦରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଶ୍ରୀମହାଭରତ ମଧ୍ୟପର୍ବର ଚରିତ
 ଶୁଣନ୍ତେ ଅମନ୍ତ ଶୁଭପିବ ଯେ ଦୁଷ୍ଟତ ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗତ କାରଣ
 ମଧୁକଞ୍ଚଟର ମାରି ଶ୍ରୀମଧୁସୂଦନ ।
 ଏକମୁଖି ତନୁରୂପ ଧରି ଦାମୋଦର
 ବହୁତ ରୂପରେ ବିଜେ ଶ୍ରୀମାଳକନ୍ଦର ।
 ମେଞ୍ଚଜନମାନଙ୍କୁ ଯେ ନିସ୍ତାରିବାପାଇଁ
 ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥେ ବିଜେ କର ଭବଗ୍ରାସୀ ।

ଶୁଣି ରୁ ନବରେ ପ୍ରଭୁ ନବ ଦାନ ରହି
 ଦୁଃଖୀ ଦରିଦ୍ରଙ୍କ କଷ୍ଟ ସେଠାରେ ସରଲ ।
 ଶ୍ରୀ ବିମ୍ବାଧରକୁ ପ୍ରଭୁ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ
 ଭକ୍ତ୍ୟ ଦୁଃଖ ଦେଖି ତୁମ୍ଭେ ନ ସହ ଗୋସାଇଁ
 ମୁହିଁ ଅଟେ ଅରକ୍ଷିତ ନ ଜାଣଇ କିଛି
 ଦୟା କର ମୋତେ ଆହେ ପଦ୍ମଦଳ ଆଖି ।
 ଏ ଭବଜଳଧୀମୟା ସଂସାର ଅଟଇ
 ବୈକୁଣ୍ଠରେ ଠାବଦଅ ଆହେ ଭାବଗ୍ରାସୀ ।
 ବନ୍ଦଇ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଗୋ ଝଙ୍କଡ଼ର ବାସୀ
 ତୋହର ଚରଣ ମାଗୋ ନିରନ୍ତରେ ଘୋଷି
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁରେ ଗୋ ରହିଥାଉ ତୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ
 ଅମ୍ବୁର ନାଶି ସଂସାର ଜନକର ହୃଦେ ।
 ସିଂହପରେ ବସି ତୁହି ଭ୍ରମୁ ତନୁପୁର
 ତୋରେ ରକ୍ଷାହେଲେ ସବେ ଯିବେ ସ୍ଵର୍ଗପୁର
 ଅମ୍ବୁର ନିବାରିଣୀ ଗୋ ଦୁର୍ଗତଶଶିମା
 ତୋହର ମହିମା କେହୁ କହେ ପରମାଣି ।
 ଦେବତାଙ୍କୁ ଅଗୋଚର ଏ ତୋର ମହିମା
 ନରଜନ ପାଇ କେହୁ କରିପାରେ ସୀମା ।
 ତେଣୁ କରି ପାର୍ଥନା ଯେ କରଇ ମୁଁ ରହି
 ପିମ୍ପୁଡ଼ି ପରେ ପବତ ଲବୁ ମହାମାୟୀ ।
 ଏଣିକି ଯେ ଅଗୋଚର ଲଗୁଅଛି ମୋତେ
 ତୁ ମାହେଶ୍ଵରୀ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ଶୁଭମତେ ।
 ଦାନୁଅରକ୍ଷିତ ଅଟେ ଶ୍ରୀ ଶାରଳାଦାସ
 ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ଦେବୀ ପାଦେ ମୋହର ବିଶ୍ଵାସ ।

ନାରଦଙ୍କ ଆଦେଶେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ
 ସହିତ ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଧର୍ମଯଜ୍ଞ
 କରିବାଟ ମନ୍ତ୍ରଣା

ଏଥୁଅନ୍ତେ ସେ ବିଲଙ୍କ ଦେଶ ମହାବଳୀ
 ଶତଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ଦେଇ କଲେ ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପୂଜା ।
 ମୁନିଙ୍କ ଚରଣେ କୋଟି ଦଣ୍ଡବତ କରି
 ପାଏ ପଡ଼ି ଉଠି ଶିରେ କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ି ।
 ଦୟାରେ କହିଲ ମୋତେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୁରଣ
 ତେଣୁ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଲ ମୋହର ପକ୍ଷୀ ।
 ଅସିନ୍ଧୁ ଅଟଇ ମହାଭରତ ଚରିତ
 ପରୁଷିବାକୁ କି ମୁହିଁ ଅଟଇ ସନ୍ଧ୍ୟା ।

ନ ଶୁଣିଲେ କୃତାର୍ଥ ନୋହିବ ମୋ ଦେହ
 ଶେଷେ ତୁମକୁ ପ୍ରାଟନା କରୁଛି ଗୋସାଇଁ ।
 ଜନ୍ମିଲ ଅଧୁବା କଥାମାନ ଥୋକେ ମୋତେ
 ଧର୍ମର ଆଦେଶନ ଦୋଇଲ କେମନ୍ତେ ।
 ଯୋ ସନ୍ତପି କଳିବା ଦେଉ ମୁନବର
 ତେବେ ସିନା ମନ ମୋର ହୋଇବ ସୁଖିର
 ଶୁଣିବ ଦରଷ କୁମ୍ଭ ଉତ୍ତର ନୟନ
 ପରୁଲେ ଅସମ୍ଭବ କଥା ତୁ ରଜନ ।
 ଏତେକ ବୋଲି ପୁରଣ ପୋଥି ମୁନି ଫେଲ
 ବୋଇଲେ ଶୁଣି ବିଲକ୍ଷ ଦେଶ ନରସାଇଁ ।
 ଦୈଶାନ୍ୟ କୃଷ୍ଣ ତୁମ୍ଭେ । ତଥା ଗୁରୁବାର
 ନାରଦ ସେ ମୁନବର ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ କୁଫର ।
 ଦଣ୍ଡ କମଣ୍ଡଳୁ ଧରି ପିନ୍ଧି କଷାବାସ
 କଳି ଥୋକଡ଼ି ମୁଣିକୁ ଧରିଛନ୍ତି ପାଶ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ହସ୍ତିନା ନଗରେ
 ଆସ୍ଥାନେ ଅଛନ୍ତି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର କୁମରେ ।
 କୁରୁ ସଙ୍ଗତ୍ୟ ଯେ ପୁରୁଛନ୍ତି ତତ୍ତ୍ୱପାଶେ
 ଅଠର ଅଷୋହସି ଯେ ଅଛନ୍ତି ପାରୁଣେ ।
 ଆବର ଅଛନ୍ତି ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ
 ଦୁଃଶାସନ ମୂଳେ ଶତସ୍ରଜ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଶ୍ରୀମ ଅର୍ଜୁନ ନକୁଳ ଯେ ମନ୍ତ୍ରୀ
 ସାତ ଅଷୋହସି ବଳ ସଙ୍ଗତେ ଅଛନ୍ତି ।
 କୁରୁ ପାଣ୍ଡବେ ଅଭେଦ ଆତ୍ମା ଭଲ ନୋହି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପଶାଣେଲେ ରହି ।
 ଏ ବେଳେ ନାରଦ ମୁନି ମିଳିଲେ ସେଠାରେ
 ବେଶ ହୋଇ ବିଜେ କଲେ ଆସ୍ଥାନ ଉପରେ
 ମୁନିକୁ ଦେଖି ଆସ୍ଥାନୁ ଉଠିଲେ ସମସ୍ତେ
 ନମସ୍କାର କଲେ ଯାଇଁ ମୁନି ପଦାଗ୍ରତେ ।
 ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ ସହତେ ଯେ ନମସ୍କାର କଲେ
 ସ୍ପର୍ଶ କଲାଣ ନାରଦ ମୁନି ସେ ବାଞ୍ଛିଲେ
 ଶତଅର୍ଘ୍ୟ ପୂଜା କଲେ ଗାନ୍ଧାରୀ ତନୟେ
 ପାଦ୍ୟାସନ ଦେଇ ବୋଲେ ବସନ୍ତ ମୁନି ହେ
 ଆଜ ମୋର କୃତାର୍ଥ ଯେ ହୋଇବ ଶାବନ
 ସଙ୍ଗୋଳି ଅଇଲ ଦୟାକରି ତପୋଧନ ।
 ଏତେକ ବୋଲି ଚରଣ ତଳେ ରଜା ପଡ଼ି
 ନାରଦ ଧରି ବେଇଲେ ଉଠି କହିଥାନ୍ତି ।

ତୋଠାରେ ଆମ୍ଭର ସପ୍ତେ ବହୁତ ବିଶ୍ୱାସ
 ତେଣୁ ସଙ୍ଗୋଳି ଅଇଲୁ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶିଷ୍ୟ ।
 ଆପୁଷ ବର୍ଜନ ହେଉ ଧନ ପରପତ
 ବହୁତ କଲାଣ ତାକୁ କଲେ ତପୋବନ୍ତ ।
 ସମନ୍ତବେଳେ ଆସ୍ଥାନ ଯନ୍ତ୍ର ମଉଳିଲ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମୁନିକୁ ସେ ଗୁହଁ ପରୁରଲ ।
 ବୋଇଲ ତୁମ୍ଭେ ଗୋସାଇଁ କାହିଁକି ହେ ଯିବ
 ତଥା କଲେ ଆଜନ ମୋ ପୁରରେ ରହିବ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ଏକଠି ହୋଇ
 ଦଣ୍ଡେହଁ ରହି ନପାରୁ ଆହେ ନରସାଇଁ ।
 ଏବେ ଯାଉଅଛୁ ଆମ୍ଭେ ପାତାଳପୁରକୁ
 ଥରେ ସଙ୍ଗୋଳି ଆସିବୁ ନାଗ ଦେବତାଙ୍କୁ ।
 ଏତେକ ବୋଲି ସେଠାରୁ ମୁନି ଚଳିଗଲେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ ତାହାଙ୍କ ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇଲେ ।
 ସାତ ଅଷୋହସି ବଳ ପଣ୍ଡୁର କୁଫରେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ବାରୁଣାବନ୍ତରେ ।
 ନାରଦ ମହାମୁନିକୁ ସଙ୍ଗତରେ ଦେନ
 ଆସ୍ଥାନ କରି ବସିଲେ ନିଜ ରଜଧାନୀ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରକୁ ବହୁତ ମୁନି ପ୍ରଶଂସିଲେ
 ଧର୍ମକଥାମାନ ତାକୁ ବୁଝାଇ କହିଲେ ।
 ଶାଠିଏସସ୍ତ ଋଷିଙ୍କୁ ନିତ୍ୟ ଦେଉ ଅଳ୍ପ
 ସତ୍ୟବାଦୀ ପୁରୁଷ ତୁ ପଣ୍ଡୁର ନୟନ ।
 ନାରଦଙ୍କ ମୁଖ ଶୁଣି ଏସନକ ବାଣୀ
 ଦରହାସରେ ବୋଲନ୍ତି ଧର୍ମ ନୃପସିଂହ ।
 ନ ବୋଲିବ କେତେ ଆଉ ଏହା ମୁନବର
 ଅଳ୍ପଦେଇ ପୋଷେ ମୋତେ ଅମ୍ଭି କାକୁମର
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ କଥାଏ କହିବା
 ଆମ୍ଭ ବୋଲ ନ ଶ୍ରୀବୁ ତୁ ହୋ ରଜଦେବୀ
 ମୁନି ବଚନେ ବୋଇଲେ ଧର୍ମ ନରସପ୍ତେ
 ଯାହା ବୋଲିବ କରବି ସେ ମୁନି ନିଷ୍ପତ୍ତେ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ଏବେ ତୁ ଯାଗଟିଏ କର
 ଅସ୍ତ୍ରାନ୍ତ୍ୟ ଧର୍ମ ତୋହର ହେବ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଏଡ଼େ ସତ୍ୟ ମୋର କାହିଁ
 ଅଳ୍ପବସ୍ତୁ ଦେଇ ପୋଷୁଅଛୁ କୁରୁପାଇଁ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ କୁହୋ ନ ବିରୁର ତହିଁ
 ଯେଣୁ ତୋତେ ସାହାଯ୍ୟ ହେବ ଶିଶୁବନ୍ଧୀ ।

ତୋତେ ଅପୂର୍ବ ନୁହଇ ଧନ ଯେ ବସନ
 ଏକୁ ଚିନ୍ତା ନ କର ଧର୍ମର ନନ୍ଦନ ।
 ଏସନ ବାକ୍ୟ ନାରଦମୁନ ମୁଖୁ ଶୁଣି
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ସମ୍ପଦ କଲେ ନୃପମଣି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଏକାନ୍ତରେ ରାଜଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ଦ୍ଵାରକାକୁ ବାବୁ ରେ ତୁ ଯିବୁ ଏହିକ୍ଷଣ ।
 ନାରଦଙ୍କ ସମ୍ପାଦ ତୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କହି
 ଦେନ ଆସିବୁ ଏଠାକୁ ମୁନି ଆନ୍ତ ରହି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ମୁଖୁ ଅର୍ଜୁନ ଏସନକ ଶୁଣି
 ବାହାର ହେଲେ ତୁରିତେ ଧନୁଶର ଦେନ ।
 ଶୁଣ ତୁହୋ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର କହନ୍ତି ଅଗନ୍ଧି
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ମଧ୍ୟପଦ ଶୁଣ
 ତୁ ସେ ମୋତେ ପଚାରିଲୁ ଯଜ୍ଞର ପ୍ରସାଦ
 ଏକମନେ ଶୁଣ ବାବୁ ତହିଁର ଯେ ଶ୍ରବ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ରଜ ଆଜ୍ଞାକୁ ଶିରରେ ନିବେଶି
 ବାହାରିଲେ ନମସ୍କାର କରି ନନ୍ଦଃସିଂହ ।
 ଅତିବେଗେ ଦ୍ଵାରକାରେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 ନିର୍ଭୟରେ ଚଳିଗଲେ କୁନ୍ତୀଦେବୀ ଶିଷ୍ୟ ।
 ଅର୍ଜୁନର ଆଗମନ ଜାଣି ଭାବଗ୍ରସ୍ତ
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀନାଥଙ୍କୁ କି ଉଦାର ଅଛଇ ।
 ଦେବାଜ୍ଞ ନ ଭେଜନ ଯେ ସାରି ନାରାୟଣ
 ସତ୍ୟଭାମାର ପୁରରେ ବିଜେ ଭଗବାନ ।
 ଆନନ୍ଦେ ଖେଳନ୍ତି ସତ୍ୟା ସଙ୍ଗେ ନରହର
 ବୋଇଲେ ଅର୍ଜୁନ ଆସେ ଦ୍ଵାରକା ନଗର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପୁରଦ୍ଵାରେ ଅର୍ଜୁନ ମିଳିଲେ
 ସପତପୁର ଜଣିଣ ଭିତରେ ପଶିଲେ ।
 ବାରଣ କରିବା କ୍ଷମ ନାହିଁ ଯେ କାହାର
 ନିର୍ଭୟରେ ପଶି ଯାଉଅଛୁ ମହାସାର ।
 ଯେଉଁଠାରେ ଶ୍ରୀଗୋବିନ୍ଦ ବିଜେ କରନ୍ତି
 ଅର୍ଜୁନ ସେଠାରେ ଯାଇ ମିଳିଲେ ତତ୍ତ୍ଵ ।
 ସତ୍ୟଭାମା ସଙ୍ଗେ ପଣା ଖେଳନ୍ତି ମୋହନ
 ଏହି ଅବସରେ ଚାହିଁ ଦେଖନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ।
 ସତ୍ୟଭାମା ଅବା ଦେଖି ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚିଲ
 ଅନ୍ତର ହୋଇଣ ଖଣ୍ଡେ ଦୂରରେ ରହିଲ ।
 ଅର୍ଜୁନର ମନ ଜାଣି ପାରି ଲକ୍ଷ୍ମୀସାଇ
 ତକ୍ଷଣେ ଆସିବୁ ଉଠି ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନି ଯାଇ ।

ଆସ ଆସ ପାର୍ଥ ତୁରେ ମୋହର ପରଶ
 ତୋହର ମୋହର କିଛି ନାହିଁ ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ।
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏ ବଚନ ଶୁଣି
 ପାଦେ ପଡ଼ିଣ ଶୋଇଲ ପାର୍ଥ ସାରମଣି ।
 ଉଠ ଉଠ ବୋଲି କରେ ତୋଳି ବାସୁଦେବ
 ଆଜ ମୋହର ପରମ ଭାଗ୍ୟ ଉପୁଜିବ ।
 ସତ୍ୟଭାମାଙ୍କୁ ଅର୍ଜୁନ ନମସ୍କାର କଲେ
 ଶନାଜିତ ନନ୍ଦନା ଯେ କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛୁଲେ ।
 ଶନ୍ତ ମାରି ହୁଅ ପଞ୍ଚକଟକେ ରାଜନ
 ପରମ କଲ୍ୟାଣ ତୋତେ ହେଉରେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ତିନିପୁର ମଧ୍ୟେ ପାର୍ଥ ପାଇବୁ ତୁ ପୂଜା
 ଶୁଣି ହସିଲେ ଦେବାଧିଦେବ ମହାରାଜା ।
 ବୋଇଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀତୋଠାରେହୋଇଲେ ସଦୃଶ
 ଭାତି ତୁମ୍ଭର ନାହିଁ ହେ କୁନ୍ତୀଙ୍କ ତନୟ ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣେ ମନୁ ଦଣ୍ଡଧାରୀ
 ସନ୍ତୋଷ ମନରେ ମୁନି କହିବା ବିସ୍ତାରି ।
 ରାଜା ବଚନେ କହନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମହାମୁନି
 ଏକମନ ହୋଇ ଶୁଣ ତୁ ହୋ ନୃପମଣି ।
 ଶ୍ରୀହରି ବୋଲନ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ସତ୍ୟଭାମା
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଝରରେ ମାର ଦେନଆସ କନା ।
 ସତ୍ୟଭାମା ଉଠି ବେଗେ ଆଣି ଗଙ୍ଗାଜଳ
 ପାଦ ପଟାଳ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ପଣ୍ଡିତାଳ
 ଶୁଣି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଶ୍ରୀମୁଖକବନ
 ପାଦ ପ୍ରସାଳନ୍ତି ତହିଁ କୁନ୍ତୀଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 ପାଦ ପ୍ରସାଳନ କରିସାରି ଅରଜୁନ
 ଯେଉଁ ପୋଛୁଲେ ଦେନ ପୁଣିନ ବସନ ।
 କର ଧରି ଭିତରକୁ ନେଲେ ଭଗବାନ
 ରହ ପଲଙ୍କ ଉପରେ ବସାଇ ବହନ ।
 କୁଶଳ ବାରତା ପୁଛାକଲେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଠାକୁରଙ୍କ ଶୁଭମାନ କହୁ ସାରମଣି ।
 ସବୁ କୁଶଳ କହିଲ ଯହୁଁ ଅରଜୁନ
 ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଦେବ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
 ପୁନର୍ବାର ଅର୍ଜୁନକୁ ହସି ପଚାରିନ୍ତି
 ଅଇଲ କି ସଙ୍ଗୋଳିବା ପାଇଁ ସାର ଏଥୁ ।
 ଠାକୁରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା କିବା ତୋର କାର୍ଯ୍ୟଅର୍ଥେ
 ଏଣୁ ପଚାରିଲ ସାର ପୁନର୍ବାର ତୋତେ ।

ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରବର
 ନାରଦ ମୁନି ଯେ ବିଜେ ଆମ୍ଭର ନବର ।
 ସୁଧୂର୍ବ କି ବୋଇଲେ ଯେ କଥା ଏ କରିବ
 ଆପଣ ଧର୍ମର୍ଥେ ଏକ ଯାଗ ଆରମ୍ଭିବ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନରେ ଠାକୁର ହସିଲେ
 ପାଣି କରିବା ଶକ୍ତି କି ମୋହର ବୋଇଲେ
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ସଖା ଭଗବାନ
 ଏକୁ ଚନ୍ଦ୍ରା ନ କର ପଣ୍ଡା ର ନନ୍ଦନ ।
 ନାରଦଙ୍କ ନିଷ୍ଠା ସହୁ ସୁଧୂର୍ବ ଜାଣିଲେ
 କେନ୍ଦ୍ର କରି ଡକାଇ ମୋତେ ପଠାଇଲେ
 ବୋଇଲେ ତୁ ଦ୍ଵାରକାକୁ ଏହିକ୍ଷଣି ଯିବୁ
 ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତୁ ଦେନିଶ ଆସିବୁ ।
 ଏନ୍ତେ ଶୁଣି ହସିଲେ ଶ୍ରୀ ବାଳଗୋପାଳ
 କିଏ ତୁଆଁ ଅଛଇ ବ୍ରହ୍ମାର ଦୁଲ୍ଲଭ ।
 ସତ୍ୟସାମୁଦ୍ର ବୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ହୃଷୀକେଶୀ
 ବେଗବତ୍ ସତ୍ତ୍ଵରସ ରଞ୍ଜନ କରସି ।
 ଠାକୁରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପାଇ ଦେଖା ଉଠିଗଲେ
 ସତ୍ତ୍ଵରସର ମଣୋହ ସମ୍ପା ଉଆଇଲେ ।
 ଘୃତ ଖଣ୍ଡିକାର ନାନା ପ୍ରକାର ବ୍ୟଞ୍ଜନ
 ତତକ୍ଷଣେ ନିର୍ଭାକଲେ ରାଜଶା ବିଧାନ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଭଗବାନ କରଇଣ ସ୍ନାନ
 ପିନ୍ଧିବାକୁ ଦେଲେ ଆଣି ପବନ ବସନ ।
 ପଖାଳକରା ଦେନିଶ ପାର୍ଥ ମଥା ପୋଛି
 ଅଙ୍ଗେ ସୁଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ ଚତୁର୍ଥମ ଲେଛି ।
 ଶ୍ରୀଖଣ୍ଡ ଚନ୍ଦନ ଗୋଳ ଅଙ୍ଗରେ ବୋଳିଲେ
 ନାନାବର୍ଣ୍ଣ ପୁଷ୍ପଗନ୍ଧ ଶିରରେ ଖଞ୍ଜିଲେ ।
 ନାନା ଅଳଙ୍କାରମାନ ପାର୍ଥ ଅଙ୍ଗେ ଖଞ୍ଜି
 ବାରବେଶ କରି ବେଗେ ଅର୍ଜୁନକୁ ସାଜି ।
 ମଣୋହଠାରେ ଅର୍ଜୁନ ଯାଇ ବିଜେକଲେ
 ସକାନ୍ତହସ୍ତ ବିଚିତ୍ର ଆସନେକ ଭଲେ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣପାତା ତା ସଙ୍ଗେ ବସିବାକୁ ଦେଇ
 ତା ଉପରେ ଅର୍ଜୁନକୁ ବସାଇଲେ ନେଇ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପଲମେ ନେଇ ସେ ଅମୃତ ପାକ
 ଦେଖା ପରସ୍ତୁଅଛନ୍ତି ହୋଇଣ ଉତ୍ସୁକ ।
 ସନ୍ତୋଷେ ବସି ଭୋଜନ କଲେ ଅରଜୁନ
 ନାନା ପ୍ରକାର ଅମୃତ ସତ୍ତ୍ଵରସମାନ ।

ନାନାବର୍ଣ୍ଣ ପିଠାମାନ ପରଷନ୍ତି ଆଣି
 ସନ୍ତୋଷମନେ ଭୋଜନ କଲେ ବାରମଣି ।
 ମଣୋହ ସାରି ଉଠିଲେ ବାର ତତକ୍ଷଣି
 ଆଚମନ କରିବାକୁ ଦେଲେ ବାସପାଣି ।
 ଆଚମନ ସାରି ବାରବର ଯେ କରୁଛି
 ଏହି ଉତ୍ସରେ ସୁଦ୍ଧୀନ ବସନ ପାଲଟି ।
 ପଲଙ୍କ ପରେ ବସିଲେ ହରି ପାଲଗୁନ
 କର୍ପୂର ତାମ୍ବୁଳ ତହୁଁ ଦେଲେ ଦେଖା ଆଣି ।
 ପାନ ଭୋଜନ ସାରିଣ ଅରଜୁନ ପୁଣି
 ବୋଇଲେକ ସାବଧାନେ ଶୁଣ ନାରାୟଣ ।
 ଠାକୁରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଯିବା ହସ୍ତ ନାମୁରକୁ
 ଆବର କହିଅଛନ୍ତି ବନ୍ଦନ ଯିବ କୁ ।
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ସଜନୋଇ ବାହାରିଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ବିନତାକୁମର ଦେବ ସୁମରଣା କଲେ
 ରମ୍ୟକ ଦ୍ଵୀପେ ଗରୁଡ଼ ରହିଣ ସେ ଥିଲେ ।
 ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ରନ୍ତେ ଯେ ମନରେ ଜାଣିଲେ
 ତକ୍ଷଣେ ଦ୍ଵାରକାପୁରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ନାରାୟଣଙ୍କ ଚରଣେ କଲେ ନମସ୍କାର
 କମର୍ଥେ ଚନ୍ଦ୍ରଲ ବୋଲି ପୁଣେ ଖଗବର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆହେ ପକ୍ଷିରପ୍ତେ
 ଏହିକ୍ଷଣି ଯିବା ଆମ୍ଭେ ବାରୁଣାର ଯାଏ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଆସିଛି ମୋତେ ନେବାର ଯେ ପାଇଁ
 ନାରଦ କିଏ ଚରିତ ଅଛନ୍ତି ତୁଆଁ ।
 ନାରଦ ରହିଅଛନ୍ତି ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଅନାଇଁ
 ଆମ୍ଭର ଗଲେ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯିବେ ମୁନିପାଇଁ ।
 ଏନ୍ତେ ସମ୍ଭାଦମାନ ଗରୁଡ଼କୁ କହି
 ଅର୍ଜୁନ ସହିତେ ପୃଷ୍ଠେ ବିଜେ ଭବଗ୍ରାସ୍ତ ।
 ତରତନ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ମନୁରାୟ
 ମହାଭାରତ ଚରିତ ଯୁଧା ରସମୟ ।
 ବନ୍ଦଇ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ କମଳାରମଣ
 ସୁସାର ମଧ୍ୟେ ତୋ ନାମ ପରମକାରଣ ।
 ମଳକନ୍ଦର ଶିଖରେ ଅପୂର୍ବ ମୁରତି
 ତତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞାନମୂରତି ହୋଇଅଛ ଶିଖପତି ।
 କମଳା ବିମଳା ବାକ୍ୟଦେବୀର ସହିତେ
 ସେବାରେ ଶକ୍ତିଅଛନ୍ତି ଯାର ପାଦଗତେ ।

ଯାମେ ସମୁଦ୍ର ନିଉଁରେ କଳ୍ପ ନଟ ଅଛି
 କୋଟିକୋଟି ଦେନ ତହିଁ ପୁର ରହିଛି ।
 ସଂସାର ଜନେ ନିସ୍ତାର କରିବା ନିମନ୍ତେ
 ବଞ୍ଚିବୁପେ ବିନୟ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ସେ ରୂପ ଚନ୍ଦ୍ରା କରିବ କାର ଶକ୍ତି ଅଛି
 ମୂର୍ଖ ଅପଣ୍ଡିତ ମୁଁ ନ ଜଣଇ କହି ।
 ଭୁଲପୀଠତ ଚରଣ ଅନ୍ୟ ନ ଜାଣେ
 ଶାରଳାଦାସକୁ ରକ୍ଷାକର ଶ୍ରବଣାସୀ ।
 ଶୁଣି ଗରୁଡ଼ ଦକ୍ଷିଣେ କାୟା ବିସ୍ତାରିଲେ
 ସହସ୍ରେ ଯୋଜନ ଉଠି ଉପରକୁ ଗଲେ ।
 ତନ ନିଶ୍ଚୟରେ ବାର ବିହମି ଗମଇ
 ବାରୁଣାବନ୍ତରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୁଅଇ ।
 ଗରୁଡ଼ ପୃଷ୍ଠ ଉଠୁଛି ହରି ଅରଜୁନ
 ଆସ୍ଥାନତଳେ ମିଳିଲେ ଯାଇଁ ବେନଜନ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେଖି ଦୁହେଁ ଯାଇଁ ପ୍ରଣମିଲେ
 ଉଠ ଉଠ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେଲେ
 ହରିକୁ ତୋଳ ବୋଇଲେ ନକୁଳକୁ ବୁଝି
 ଶୁଣି ମାୟୀର ତନୟ ବେଗେ ଡ଼ିଆଇ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଣ ତୋଳଇ
 ଉଠି ଉଠିବେଳେ ତହିଁ ଦେବ ଶ୍ରବଣାସୀ ।
 କର ପ୍ରସାର କରିଣ ଧର୍ମଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 ବହୁତ କଲାଣ ବାଞ୍ଛା କରନ୍ତି ଆପଣ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖି ଭ୍ରମ ଚରଣେ ପ୍ରଣମି
 ଉଠ ଉଠ ବୃକୋଦର ବୋଲନ୍ତି ସେ ସ୍ଵାମୀ ।
 ଭ୍ରମସେନକୁ ଅର୍ଜୁନ ଯାଇ ଓଳଗିଲେ
 ସହଦେବ ନକୁଳ ସେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଣମିଲେ ।
 ସେ ଯାହାର ମାନ୍ୟ ଧର୍ମମାନ ବେଗେ ସାରି
 ଆସ୍ଥାନର ଉପରକୁ ଉଠନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ।
 ଦେଖିଲେ ନାରଦ ବସିଅଛନ୍ତି ଆଗରେ
 ହରିନାମ ଗାଉଛନ୍ତି ଶାଶା ଧରି କରେ ।
 ମୁନକୁ ହରି ଅର୍ଜୁନ ନମସ୍କାର କଲେ
 ନାରଦ ତହିଁ ବହୁତ କଲାଣ ବାଞ୍ଛାଲେ ।
 ନାରାୟଣ ମୁଖ ବୁଝି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଆନନ୍ଦ
 ଆସ୍ଥାନେ ବସ ବୋଲନ୍ତେ ବସିଲେ ଗୋବିନ୍ଦ
 ବୋଲନ୍ତି ନାରଦମୁଖ ବୁଝି ସବୁପାଇଁ
 ହେ କଳହ ପ୍ରିୟ ମୁନ କି ଅଛି ଭିଆଇ ।

ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ବଚନରେ କହନ୍ତି ସେ ମୁନ
 ଅପୁର କଥା ଭିଆଇଅଛି ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଧର୍ମ ଯଜ୍ଞ ବୋଲି ଯଜ୍ଞ ଅଛଇ ଗୋଟିଏ
 ତାହା ଭିଆଣ କରିଛୁ ସେ ଦେବାଧିପତି ।
 ଧନ ଧାନ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତେଣେ ଦେବ ପରପତ
 ସ୍ଵର୍ଗରେ ବସିବେ ତାର ପୁରୁଷ ସପତ ।
 ଦେବେ ସନ୍ତୋଷେ ଖାଇବେ ଦୁଇ ସୋମରସ
 ମୁନମାନେ ଯାଗ ଦେଖି ହୋଇବେ ସନ୍ତୋଷ
 ଦେବରୁଷି ରାଜରୁଷି ବ୍ରହ୍ମରୁଷି ଆସି
 ଦୁଇ ଯବ ସମିଧ ସେ ଦେଉଥିବେ ବସି ।
 ଶିବପାଳମାନେ ଯାଗେ ଆସି ରୁଣ୍ଡି ଦେବେ
 ଅମୃତ ଯୋଗାଡ଼ ସହଶାଳେ ଡୁଞ୍ଜୁଥିବେ ।
 ଯାଗନିକମାନେ ସବେ ଯାଗେ ରୁଣ୍ଡିହୋଇ
 ଦୁଇ ଦେଉଥିବେ କ୍ଷଣେ ଅନ୍ତର ନ ହୋଇ ।
 ମାଣିବା ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଉଥିବେ ଧନ ଧାନ୍ୟ
 ନିରାଶ ନୋହିବେ ଦୁଃଖୀ ଦରିଦ୍ର ସେ ଜନ ।
 ନାରଦ ମୁଣ୍ଡ ଏସନ କଥାମାନ ଶୁଣି
 ହସିଣ ବୋଲନ୍ତି ତହିଁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଏ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଧନ କାହିଁ ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କର
 ଏ କଥା ଗୋଟା କିପାଇଁ କହ ମୁନବର ।
 ମୋର ମନକୁ ଏ କଥା ଗୋଟା ନ ଆସଇ
 ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଲ ସେ ତୁମ୍ଭେ ମୁନ କାହିଁପାଇଁ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ରଜା ଏ ମଣ୍ଡଳରେ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି
 ଏକେ ଏକେ ହେଲେ ଜଣି ପୃଥ୍ଵୀକ ପାରନ୍ତି
 ରଜାଏ ନଇଲେ ଯାଗ ଧର୍ମ ନ ପାଇବା
 ଏହା ବିରୁଦ୍ଧ କରିଣ ମୁନ ହୋ କହିବା ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ମୁଖୁ ଏସନ ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ନିଷ୍ଠୁର ବାଣୀ କହନ୍ତି ପୁଣି ମହାମୁନ ।
 ଏଥିକୁ ନ ଅସମର୍ଥ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାସ୍ତେ
 ଯାହାର ସଖା ଦେବାଧିଦେବ ମହାବୀର ।
 ଯୁଦ୍ଧରୁ ତ ଶୁଣିଅଛ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ଶାସ୍ତ୍ରବଦନ ଅଗ୍ନିକ ଦେଇଛି ଅର୍ଜୁନ ।
 ଲୁହକୁହୁ ବ୍ୟାଧି ବହି ତନୟଗ ଥିଲ
 ଅର୍ଜୁନ ଯୋଗୁଁ ଅନଳ ତହୁଁ ନିସ୍ତାରିଲ ।
 ମହାଗି ପୋଗୁଁ ଆହାର ନ କରଇ ଦୁଇ
 ଔଷଧ ଖାଇ ଧୂଆରେ ହୁଅଇ ଆରତ ।

ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ମାଗିଛି ପାର୍ଥକୁ ଆହାର
 ଶୁଣି ଶ୍ରେୟନ ତୁ ମୋତେ ଦେବୁ ପଣ୍ଡିତାଳ
 ପାଗଳର ଦୃଢ଼ ତଳ ମୋତେ ତୁହି ଦେବୁ
 ତେଣୁ ତୁ ମୋହର ଏହି ସୁଧା ନିବାରବୁ ।
 ଏତେକ ବଚନ ଅଗ୍ନି ଦେବତା କହନ୍ତେ
 ସନ୍ତୋଷ ହୋଇ ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଏମନ୍ତେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର କହି ଯାଗ କରାଇବି ମୁହିଁ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ପଇସା ସନ୍ତୋଷ ହେବୁ ସ୍ବାହାସାଇଁ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ନାରଦ ମୁଖୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଅର୍ଜୁନ ମୁଖକୁ ଚାହିଁ କହନ୍ତି ଏ ବାଣୀ ।
 ପଦା କହନ୍ତି ନାରଦ ସତ କି ଏ କଥା
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ମୁନି ବାକ୍ୟ ନୁହେଁ ମିଥ୍ୟା
 ସତ୍ୟ କରନ୍ତି ଅଗ୍ନିଙ୍କୁ ଦେବାପାଇଁ ଦୃଢ଼
 ତୁ କେମନ୍ତେ ନାହିଁକରୁ କହ ହେ ଅଚ୍ୟୁତ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ହସିଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ବୋଇଲେ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ବଡ଼ ଉପକାରୀ ।
 ଧନୁରାମାନ ଆଣି ଦେଇଛନ୍ତି ତୋତେ
 ଶ୍ରେୟନ ଦେବାକୁ କହି ନ ଦେବୁ କେମନ୍ତେ
 ନାରଦଙ୍କୁ ବୋଲନ୍ତି ସେ ଦେବ ଜନାଦାନ
 ଶୁଣି ତୁହୋ ମହାମୁନି ବ୍ରହ୍ମାର ନୟନ ।
 ଲକ୍ଷେରଜା ବରଣକୁ କାଳ ଏବେ ନାହିଁ
 ଯାଗ ନିବାର କରିବା ଏବେ ଆମ୍ଭେ କାହିଁ ।
 ଧନଦ୍ରବ୍ୟମାନ ଆମ୍ଭେ କାହୁଁ ଭିଆଇବା
 ଏ ବଡ଼ ସଂଗ୍ରହ ମୋତେ ଲାଗେ ମୁନିଦେବା ।
 କହିବା କଥା ତ ଆମ୍ଭେ ଜାଣୁ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଧର୍ମ ଦେବଙ୍କୁ ପରୁର ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ମୁଖକୁ ଗୋବିନ୍ଦ ଚାହିଁଲେ
 କିସ ବିବରଣ ଆଜ୍ଞା ହେଉ ହେ ବୋଇଲେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ମୋତେ କିସ ପରୁର
 ଅନୁଦେଇ ପୋଷୁଛନ୍ତି ଅମ୍ଭିକାର ବସ୍ତ୍ର ।
 ମୋହରେ ଏ କାର୍ଯ୍ୟ ଦେବ କେବେହେଁ ନୁହେଁ
 ନାରଦଙ୍କୁ ନିବର୍ତ୍ତାଅ ତୁମ୍ଭେ ଶ୍ରବଣାସୁ ।
 ଏତେ କହିଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବ ହେଲେ ତୁନି
 ଚନ୍ଦ୍ର ହୃଦୟରେ ଚନ୍ଦ୍ରାକଳେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ମନ ନାରଦ ଜାଣିଲେ
 ଏକାନ୍ତରେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ରାଜଣ ବୋଇଲେ ।

ଏ ଯାଗଗୋଟି କରୁଅ ତୁହୋ ଉଗବାନ
 ବହୁତ ଧର୍ମ ଉଦ୍ଧତ ହେବ ଧନଧାନ୍ୟ ।
 ଲକ୍ଷେ ରଜାଙ୍କୁ ନ ବର ସତ୍ତରଜା ଆଣ
 କୁବରଠାରୁ ତୁ ଧନ ଆଣ ନାରାୟଣ ।
 ମୁଗରୁ ଲମ୍ବ ପାତାଳୁଁ ବାସୁକୀ ଆସିବ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟରୁ ଏ ଗୁରୁରାୟେ ବରଣ କରିବ ।
 ଶ୍ରୀମନ୍ତ ମୃଗସେନ ରଜା ଉଗ୍ରସେନ
 ଲକ୍ଷେ ରଜାର ମଉଡ଼ମଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ଏହାଙ୍କୁ ବରଣ କରି କରୁଅ ତୁ ଯାଗ
 ଆମ୍ଭେ ହୋ ଏବେ ଏଠାରୁ ଯାଉଅଛୁ ସ୍ବର୍ଗ
 ସୁମରଲେ ଆମ୍ଭେ ପୁଣି ଏଠାରେ ମିଳିବୁ
 ଯାଗର ବିଧି ବିଧାନମାନ ଭିଆଇବୁ ।
 ଏମନ୍ତ କହି ନାରଦ ଗଲେ ସ୍ବର୍ଗପୁର
 କୁନ୍ତୀଙ୍କ ପାଶେ ମିଳିଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ପ୍ରଣାମ କରନ୍ତେ ଦେବା କଲେକ କଲ୍ୟାଣ
 କହିଲେ ଦେବାଙ୍କ ଆଗେ ନାରଦ ଭିଆଣ ।
 କୁନ୍ତୀ ବୋଇଲେ ପାଣ୍ଡବ ବଳ ଦିନା ତୁହି
 ମୋତେ କି ପରୁରୁ ତୁ ତ ଅଟୁ ଶ୍ରବଣାସୁ ।
 ତହୁଁ ହୃଦୟ ମନ୍ଦରେ ଚଳିଲେ ଗୋବିନ୍ଦ
 ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଯାଜ୍ଞସେନା ହୋଇଲେ ଆନନ୍ଦ ।
 ସତ୍ତରସରେ ଶ୍ରେୟନ କଲେ ଯାଜ୍ଞସେନା
 ଶୀର ପିଠ ପଞ୍ଚାମୃତ ପଇତ୍ତର ପାଣି ।
 ଅଳ୍ପ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ପରସି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପଲମେ
 କର୍ପୁର ବିଡ଼ିଆମାନ ଆଣିଦେଲେ ଶ୍ରୀମେ ।
 ଶ୍ରେୟନେ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଆସ୍ଥାନରେ ବିଜେ କଲେ ଯହିଁ ନୃପନାଥ ।
 ଜୟ ତୁ ମାଳସୁନ୍ଦରବାସୀ ଶିଶୁପତି
 ଚତୁର୍ଦ୍ଧାରୂପେ ବିଜୟ ଧରି ବିଦ୍ୟମୁଖି ।
 କମଳା ବିମଳା ବାକ୍ୟଦେବାଙ୍କ ସହଚେ
 ସେବାରେ ଖଟି ଅଛନ୍ତି ଯାର ପାଦଗତେ ।
 ଦକ୍ଷିଣରେ ମହୋଦଧି କଳ୍ପବଟ ଅଛି
 କୋଟିଋଷି ଦେନ ଯହିଁ ବିଜୟ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ।
 ହୃଦୟ ଜନଙ୍କୁ ସେହୁ ତାରବା ନିମନ୍ତେ
 ବଞ୍ଚିବରୂପରେ ବିଜେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ସେ ରୂପକୁ ଚିତ୍ତବାକୁ କାର ଶକ୍ତି ଅଛି
 ମୁଖ ଅପଣ୍ଡିତ ମୁଁ ସେ ନ ଜାଣଇ କିଛି ।

ତୁଳସୀ ବଲ୍ଲଭ ବର ମୋର ଅନ୍ୟ ନାହିଁ
ଶାରଳା ଦାସକୁ ରଖ କୁହାଣ ଗୋସାଇଁ ।

ଧର୍ମ ଯଜ୍ଞର ଆୟୋଜନ

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ମନୁରଜା ପୁରୀକର
କେବଣ ଚରିତ ଦେଲ କହ ତପସୁର ।
ରଜା ଶୁଣି ପରୁରନ୍ତେ କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
ସନ୍ତୋଷ ହୋଇ ଶୁଣନ୍ତି ବଳଙ୍କ ନୃପତି ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ଆସ୍ଥାନ ମଉଳି
ଭୁବିଭାବସହ ଧର୍ମଦେବ ଗଲେ ଚଳି ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୈନତେୟକୁ ଦେନ ସଙ୍ଗତରେ
ବିଜେ କଲେ ଯାଇ କୁନ୍ତୀ ଦେବୀଙ୍କ ନବରେ
ଦେଖି କୁନ୍ତୀଦେବୀଙ୍କୁ ସେ ନମସ୍କାର କଲେ
ବିନୟ ହୋଇଣ ତହିଁ ବହୁତ କହିଲେ ।
ବହୁ କଲ୍ୟାଣ କରନ୍ତି ତାଙ୍କୁ କୁନ୍ତୀଦେବୀ
ସମସ୍ତ କୁଶଳ ପରୁରନ୍ତି ତୋଷ ହୋଇ ।
ସବୁକୁଶଳ କହିଲେ ତାଙ୍କୁ ନାରାୟଣ
ପୁଣ ପୋଷି ସରବେ ସେ ଅଛନ୍ତି ଶୁଭେଶ ।
ଶୁଣି କୁନ୍ତୀଦେବୀ ମନେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ବୋଇଲେ ମାତା ମୁଖ ଚୁହିଁ ।
ପାକର ଯୋଗାଡ଼ ବେଗେ କର ଆଗୋ ମାତ
ଭିତର ପୁରେ ଭୋଜନ କରିବେ ଅରୁତ ।
ଭିତର ପୁରକୁ କୁନ୍ତୀଦେବୀ ଚଳିଗଲେ
ଗୋବିନ୍ଦ ଆସିଅଛନ୍ତି ବୋଲଣ କହିଲେ ।
ଶୁଣି ଯାଜ୍ଞସେନା ମନେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ
ସତ୍ତରସେ ପାକ ସେହୁ କଲେକ ପାତନ ।
କଲେ ସେ ନାନା ବର୍ଣ୍ଣରେ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଉଆଣ
ପଞ୍ଚାମୃତରେ ପାୟସ କଲେକ ରନ୍ଧନ ।
ପଞ୍ଚବର୍ଣ୍ଣରେ ପିଣ୍ଡକ କଲେ ସେହୁ ପୁଣ
ଭୋଜନ କରିବେ ବୋଲି ପ୍ରଭୁ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ରନ୍ଧନ ବିଧି ସାରିଣ ସୁପଦ ଦୁଇଣୀ
ଯାଇ ଜଣାଇଲେ ବେଗେ କୁନ୍ତୀ ଠାକୁରଣୀ
କୁନ୍ତୀଦେବୀ ବୋଇଲେ ହେ ଉଠ ରନ୍ଧିଧର
ବିଳମ୍ବ ନ କର ବେଳ ହେଲଣି ଇନ୍ଦୁର ।
ସ୍ନାନଅର୍ଚ୍ଚନ ନକୂଳ ପୁଣି ସହଦେବ
ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ସହିତରେ ବିଜେ ବାସୁଦେବ ।

ସଞ୍ଚାମାନ ଆଗୁ ମାଏ ସକାନ୍ତେ ଥିଲେ
ପୁରୁଷ ଆଳରେ ଅନ୍ଧ ଆଣି ପରଷିଲେ ।
ବିବ୍ୟ ଅରୁଆର ଅନ୍ଧ ବାସୁଦେବେ
ନାନା ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଦିଅନ୍ତି ଆଣି କୁନ୍ତୀଦେବୀ ।
କ୍ଷିପ୍ତ କ୍ଷିପ୍ତସାମାନ ସେ ପରଷନ୍ତି ଆଣି
ସନ୍ତୋଷେ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ତାହା ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
ପଞ୍ଚବର୍ଣ୍ଣୀ ପିଠା ପରଷନ୍ତି କୋଇଲାଏ
ଆମ୍ବ ଲେମ୍ବୁ ଟଣ୍ଡରସ ତହିଁ ଆଣିଦିଏ ।
ଭୋଜନ ସାରି ଉଠିଲେ ବେଗେ ସତ୍ତରଣ
ଗଙ୍ଗାଜଳରେ ସରବେ କଲେ ଆବମନ ।
କର୍ପୁର ବିଡ଼ିଆମାନ ତହିଁ ଆଣିଦେଲେ
ସନ୍ତୋଷେ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ତାହାକୁ ଭୁଞ୍ଜିଲେ
ଏକମନ ହୋଇ ଶୁଣି ଯାଗର ସେ ଶୁଭ
ଶୁଣି ହୋ ମନୁସ୍ମରୁଷ ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ।
ଭୋଜନ ସାରିଣ ତହିଁ ଦେବ ଭବଗ୍ରାସ୍ତ
ପଣ୍ଡି ପଞ୍ଚପୁଷ୍ପକୁ ସେ ଏକାନ୍ତକୁ ନେଇ ।
ଯାଗ କର ତୁମ୍ଭେମାନେ କିଛି ନ ବିଚାର
ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ଆଣିଦେବା କୁବେର ଭଣ୍ଡାର
ହୃଦୟତରେ ବିଚାର କଲେ ଜଗନ୍ନାଥ
ରଜସୁୟ ଯାଗ ପୁଣ କରିବା ଯଥାର୍ଥ ।
ଲକ୍ଷେ ରଜା ବରିବାକୁ ସମୟ ସେ ନାହିଁ
କିସ କରିବା ଭବନ୍ତି କର୍ମ ଭବଗ୍ରାସ୍ତ ।
ନାରଦଙ୍କୁ ମନମଧ୍ୟେ ସୁମରଣା କଲେ
କୃଷ୍ଣ ସୁମରନ୍ତେ ତାହା ନାରଦ ଜାଣିଲେ ।
ମନଦଣ୍ଡି ଚଢ଼ି ମୁନି ହୋଇଲେ ବାହାର
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ବାଉଁଶାବନ୍ତର ।
ନାରଦ ମୁନିଙ୍କୁ ଦେଖି ଉଠି ସତ୍ତରଣ
ନମସ୍କାର କଲେ ଯାଇଁ ମୁନିଙ୍କ ଚରଣ ।
ନାରଦ ବୋଇଲେ କୃଷ୍ଣ କର୍ପା ସୁମରିଲ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଯାହା ଇଚ୍ଛାଲ
ଲକ୍ଷେ ରଜା ବରିବାକୁ ବେଳ ନପାଇବା
ଏଥକୁ କିସ ବିଚାର କହ ମୁନିଦେବ ।
ନାରଦ ବୋଇଲେ ଦେବ ଗୁରୁ ଏ ମୋ ଅଞ୍ଜ
ଏଥକୁ ଚିନ୍ତା ନ କର ତୁହୋ ଶିଶୁବନ୍ଧି ।
ଲକ୍ଷେ ରଜାଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ବରଣ ନ କରି
ଗୁରିବିଗୁଁ ଗୁରିରଜା ଆଣିବାକ ବରି ।

ସୁଗନ୍ଧୁ ବାସବକୁ ନିମନ୍ତେ ଆଣିବା
 ପାତାଳପୁରୁ ବାସୁକି ରାଜାକୁ ବରଦା ।
 ଶୁଭରାଜା ଦେଇ ଯାଗ ହେବ ଆଶ୍ୱେଷଣ
 ଶୁଭରାଜା ରାଜା ମିଶି ହେବେ ଶତ୍ରୁ ଜଣ ।
 ନାରଦମୁନିଙ୍କ ମୁଖୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ ଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ପୁଣି ।
 ଭଲ କଥାଏ କହିଲୁ ହେ ନାରଦମୁନି
 ଯାଗଶାଳ ଭିଆଇବା କେଉଁଠାରେ ପୁଣି ।
 ଗଙ୍ଗାକୁଳେ ଯାଗଶାଳା କରିବା ନିର୍ମାଣ
 ଜଳ ସୁଲଭ ସେଠାରେ ହେବ ନାରାୟଣ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ନାରାୟଣ ପୁଣି ପଚାରିଲେ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରୁ କେଉଁରାଜା ବରଦାକ ଭଲେ ।
 ନାରଦ ମୁନି କହିଲେ ଶୁଣ ଦାମୋଦର
 ଏଥର ବିରୁର ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ନିରାଧାର ।
 ଶୁଭରାଜ ମଧ୍ୟେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୁଏ ନା ନଗ୍ରତି
 ଏଥର ରାଜା ଅଟଇ ପୁଣି ପାର୍ଶ୍ୱରାଷ୍ଟ୍ର ।
 ଗାନ୍ଧାରୀର ତନୟ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦାଇ
 ପରମାବିଷ୍ଣୁ ତା ପାଦେ ପଦ୍ମ ଉକୁଟଇ ।
 ଲକ୍ଷେ ରାଜାଙ୍କ ଉପରେ ସେ ମଉଡ଼ ମଣି
 ଏହା ତ ଆପଣେ ଜାଣ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଭୋଜବଣ ନରପତି ଉଗ୍ରସେନ ରାମ୍ଭେ
 ତୁମ୍ଭର ରାଜା ଅଟଇ ସେହୁ ଦେବରାମ୍ଭେ ।
 ଏହାକୁ ନିମନ୍ତେ ଦେବ ଆଣିବାକ ଯାଇ
 ଏ କଥା କି ତୋ ମନକୁ ଆସେ ଭାବଗ୍ରାସୀ ।
 ଶୁଭର ବୋଇଲେ ଜଣାଗଲା ଦୁଇ ରାଜ
 ଆବର କେ ଦୁଇ କହ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ତନୁଜ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଆଉ ଏକ ରାଜାଅଛି
 ତୁମ୍ଭକୁ ଡରଣ ତାହା ନ କହେ ଶ୍ରୀବତ୍ସ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ମନେ ନ କର ତୁ ଭ୍ରାନ୍ତି
 ସୁଗନ୍ଧୁ ସେହିଣ ମୋତେ କହ ମହାଯତି ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ସେହୁ ଜଗନ୍ନାଥ ରାମ୍ଭେ
 ଶୁଭାଶୋଇ ସସ୍ତ୍ର ରାଜା ତାରେ ବନ୍ଦୀ ହୁଏ ।
 ସେ ରାଜା ଅଇଲେ ସବୁ ହୋଇବ ଯେ ଭଲ
 ଲକ୍ଷେ ରାଜାଙ୍କ ସହିତ ହେବ ସମତୁଲ ।
 ତାହା ଶୁଣିଣ ହସିଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ଆମ୍ଭ ଅପକାଶ ଅଟେ ଜଗନ୍ନାଥ ଶର ।

ନାରଦ ବୋଇଲେ ଏଥେ ଚନ୍ଦ୍ରା ଯେ ନ କର
 ଆମ୍ଭେ ତାକୁ ଆଣିଦେବୁ ଆହେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ସେହୁ କଲି ଭିଆଇବ
 ତାହାର ଆମ୍ଭର ଏଥେ ହୁଏ ଉପୁଜବ ।
 ହୁଏ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ ଯାଗ ହେବ ନଷ୍ଟ
 ଏଥର ଚରିତ କହ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଚାଟ
 ଗୋବିନ୍ଦ ମୁଖୁ ଏସନ ନାରଦ ଶୁଣିଲେ
 ହୁଏ ହେବନାହିଁ ଆମ୍ଭେ ତିଆରିକୁ ଭଲେ ।
 ଏଥେ ସାଧୁ ନ ଧର ମନେ ଭଗବାନ
 ଏ କଥା ବିରୁର ତୁନି ହେଲେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ବଳରାମ ଯେ ଅଛନ୍ତି
 ତାହାକୁ ଦେଖି ଚଳିବେ ପ୍ରଭୁ ହଳପତି ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ସେହୁ କିଛି ନ କହିବେ
 ଆମ୍ଭର କହନ୍ତେ ତୁନିହୋଇ ଯେ ରହିବେ ।
 ଶୁଭର ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆହେ ବ୍ରହ୍ମମୁନି
 ଏହି କଥାକୁ ତୁମ୍ଭେ ସେ ଆସ ପରିମାଣ ।
 ଏମନ୍ତ ଭିନ୍ନରାଜା ଯେ ହୋଇଲେକ ପୁଣି
 ଏଥର ଉଦ୍ଧାରେ ଅଛି କେବଣ ରାଜନ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ପୁରୁଷଉତ୍ତମ
 ରାଜା ଏକ ରହିଅଛି ମେରୁ ମେଖଳେଣ ।
 ବଡ଼ ଗରିଷ୍ଠ ଅଟଇ ସେହୁ ନୃପବର
 ଆଟ ସୈନ୍ୟ ନାହିଁ ଏକା ବୁଝେ ରାଜ୍ୟଭାର ।
 ଧନୁ ତୁଣୀର ସେ ଧରିଆଏ ନିଜ କରେ
 ଶବ୍ଦ ଉପଗତ ହେଲେ ନିବାରଇ ତାରେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ମହାମୁନି
 ଅପୂର୍ବ କଥାଏ କହିଲୁ ତ ତପୋଧନୀ ।
 ମେରୁ ମେଖଳାକୁ କେହୁ ଯିବାକ ସେ ପୁଣି
 କେମନ୍ତ ଆସିବ ସେହୁ ଏତେ ଦୂର ଜାଣ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତାହା ନୁହଇ ସେ ଦୂର
 ମେରୁ ମେଖଳା ବୋଲଣ ନାମ ପବିତର ।
 ମେରୁ ମେଖଳାକୁ ତାର ସୀମା ଯେ ଲଗଇ
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି କହୁଲୁ ଆମ୍ଭେ ସବୁସାହିଁ ।
 ବାସୁଦେବ ନାରଦଙ୍କୁ ପଚାରିଲୁ ଶୁଣି
 ତାର ନାମ କିଏ ଅଟେ କହ ତପିସାହିଁ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତାର ନାମ ମୁଗସେନ
 ବ୍ୟାସ ମୁନିଙ୍କର ସେହୁ ଅଟଇ ନନ୍ଦନ ।

ତାହାର ମାତା ଯେ ପୁଣି ମୃଗୁଣୀ ଅଟଇ
 ଏହା ଶୁଣିଣ ହରିଲେ ପ୍ରଭୁ ଭାବଗ୍ରାସୀ ।
 ହେ ମୁନିବର ଏହା କେବଣ ବେଢ଼ାର
 କେମନ୍ତ ଅଟଇ ଏହୁ ବ୍ୟାସଙ୍କ କୁମର ।
 ନାରଦ ବୋଲିଲେ ଆହେ ଶୁଣ ଯଦୁଘାଠି
 ଏକଦିନେ ବ୍ୟାସ ବନ ମଧ୍ୟେ ଭ୍ରମିଯାଇଁ ।
 ମୃଗ ମୃଗୁଣୀ ଶୁଙ୍ଖାର ଦେଖିଲେ ନୟନେ
 ଅଥୟ ହେଲେ ସେ ମହାରୁଷି କାମବାଢ଼ଣ ।
 କେତେହେଁ ଦୂର ଦେଖିଲେ ଏକଇ ମୃଗୁଣୀ
 ତାହାକୁ କୋଳେ ଧଇଲେ ବ୍ୟାସ ମହାମୁନି
 ଶୁଙ୍ଖାରେ ରେତ ପଡ଼ିଲା ମୃଗୁଣୀ ଗର୍ଭରେ
 ସଲ୍ଲନ୍ଦ ପୁତେକ ତହିଁ ପଡ଼ିଲା ଭୂମିରେ ।
 ପୁତ୍ର ପ୍ରସବ ମୃଗୁଣୀ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ଗଲା
 ସୀର ନ ପାଇଣ ପୁତ୍ର ବିକଳେ କାନ୍ଦିଲା ।
 ତାହାର ରୋଦନ ନିରଞ୍ଜନ ଯେ ଜାଣିଲେ
 ହେନେ ରହିକରି ସେହୁ ବ୍ୟାସଙ୍କୁ କହିଲେ ।
 ମୃଗୁଣୀ ଗର୍ଭ ଯେବଣ ପୁତ୍ର ଉତ୍ପଳିଛି
 ତୁମ୍ଭର ଗର୍ଭ୍ୟରେ ସେହୁ ଜନମ ହୋଇଛି ।
 ଆସିଣ ତାହାକୁ ପ୍ରତିପାଳନ ତୁ କର
 ନୋହିଲେ ଶାପ ପାଇବୁ ନିଶ୍ଚୟ ମୁନିବର ।
 ଧର୍ମ ଦେବତାଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱ ଏସନକ ଶୁଣି
 ପୁତ୍ରକୁ ଆଣି ପାଳିଲେ ବ୍ୟାସ ମହାମୁନି ।
 ଶାସ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରବିଦ୍ୟା ତାକୁ ବହୁ ଶିଖାଇଲେ
 ବହୁତ କଲ୍ୟାଣ କରି ତାକୁ ବର ଦେଲେ ।
 ଚିତ୍ତ ଆୟୁଷ ତୋହର ହେଉ ପୃଥ୍ୱୀରେ
 କେହି ରାଜା ନ ଜଣିବ ତୋତେ ତ ସମରେ
 ଏକା ହୋଇଣ ସମର କରିବୁ କୁମର
 ଧନୁ ନାଗର ଏକ ଯେ ଧରିଥିବୁ କର ।
 ନାମଗୋଟି ତାହାର ଯେ ଦେଲେ ମୃଗସେନ
 ମେରୁମନ୍ଦର ପର୍ବତେ ଦେଲେ ତାକୁ ସ୍ଥାନ ।
 ନାରଦ ମୁଖେ ଏସନ ଶ୍ରୀହରି ଶୁଣିଲେ
 କୁହୁବିଶ ମୃଗସେନ ଜାତ ସେ ଜାଣିଲେ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତରେ ବିଲଙ୍କ ଦେଶର ରାଜନ
 ମୁନିଙ୍କ ଚରଣ ତଳେ ନମେ ପୁଣି ହୁଣ ।
 ଏ ବଡ଼ ସଂଗପ୍ତ ମୋତେ ଲାଗିଲା ଗୋସାଇଁ
 ମୃଗୀ ହୋଇ କେମନ୍ତ ସେ ନର ପ୍ରସବଇ ।

ପୁତ୍ର ପ୍ରସବ କରିଣ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଲେ
 ଏ କଥା ମୋର ମନକୁ ସଂଗପ୍ତ ଲାଗିଲା ।
 ଅଗସ୍ତି ରା ବୋଇଲେ ଶୁଣ ସାବଧାନେ
 ତା ପୁତ୍ରଜନ୍ମ କହିବା ଶୁଣ ଏକମନ୍ତେ ।
 ପୁତ୍ରଜନ୍ମ ବିଦ୍ୟାଧର ଅଟଇ ସେ ମୃଗୀ
 ଶାପରେ ମୃଗଯୋନିରେ ଜନମ ସେ ଲଭି ।
 ଏହା ଶୁଣି ମନୁରାଜା ପରୁରଲେ ପୁଣି
 କେବଣ ବିଦ୍ୟାଧର ସେ କା ଶାପରେ ଜନ୍ମି
 ଅଗସ୍ତି ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ତୁ ମନୁରାଜନ
 ଧନୁ ଶେଷରେ ମକର ମାସ ପ୍ରବେଶେଣ ।
 ମକର ସ୍ନାତ୍ତାନେ ଚଳିଗଲେ ସର୍ବଜନ
 ଲହର ପୁତ୍ର ସେ ସୁରଗରବ ନାମେଣ ।
 ମେନକା ଦୁହିତା ନାମ ଅଟେ ଶକୁନ୍ତଳା
 ସୁନ୍ଦରକୁ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ କେ ଅବଳା ।
 ସେ ଯାଇଅଛି ମକର ସ୍ନାତ୍ତାନର ପାଇଁ
 ବେନଜନ ସେହିଠାରେ ଝେଟାଭେଟି ହୋଇ
 ଶକୁନ୍ତଳାକୁ ଦେଖିଣ ମନର ବିଚ୍ଛେଦନ
 ଗରବ ତାହାକୁ ଧାଇଁ ଧଇଲକ ବଳେ ।
 ବଳେ ଧରନ୍ତେ ସେ ବାଳୀ ସନ୍ତତ ନ କଲ
 ରାଗେ ରେବ ତାହାକୁ ଅଭିଶାପ ଦେଲା ।
 ମୃଗ ପଶୁର ପ୍ରାୟେକ ହୋଇଲୁ ଯେ ଭୁବି
 ମୃଗଯୋନିରେ ତୁ ବାଳି ଜନ୍ମ ହୁଅ ଯାଇ ।
 ଡରେ ସୁନ୍ଦରୀ ପୁରୁଷେ ଯାଇ ପରୁରଲ
 ଶାପକୁ କାରଣ ମୋତେ କହୁଥି ବୋଇଲ ।
 କନ୍ୟାର ଭକତ ଦେଖି ସେହୁ ଦୟାକଲ
 ଶାପୁଁ ଉଦ୍ଧରିବାର ସେ ବଚନ କହିଲା ।
 ଅନ୍ଧନ ବନରେ ମୃଗୀହୋଇ ଚରୁଥିବୁ
 ବ୍ୟାସଙ୍କ ଶୁଙ୍ଖାରେ ଭୁବି କାରଣ ପାଇବୁ ।
 ଶକୁନ୍ତଳା ବୋଇଲ ମୁଁ କେମନ୍ତେ ଜାଣିବି
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ମୁହିଁ ମୁନିଙ୍କୁ ଭେଟିବି ।
 ଗରବ ବୋଇଲ ନର ହୋଇ ଯେ ହରିବ
 ତାର ଗର୍ଭ୍ୟ ତୋ ଗର୍ଭରୁ ପୁତ୍ର ଉତ୍ପଳିବ ।
 ଶାପ ଦେଇଣ ଗରବ ତତ୍ତ୍ୱ ଚଳିଗଲା
 ଶକୁନ୍ତଳା ମୃଗୀରୂପେ ମଞ୍ଚରେ ଜନ୍ମିଲା ।
 ଶୁଣିଲଟିକ ଏ କଥା ମନୁ ନୃପବର
 ଏସନ ସ୍ତ୍ରୀରେ ଜନ୍ମ ସେ ମୃଗ ମୁନିର ।

ନାରଦ କହିଲେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଆଗେ
 ଶୁଣିଲେ ମୃଗସେନର ଜନମ ପ୍ରସାଦେ ।
 ହସିକରି କହୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଜନାକ ନ
 ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଯାଇ କେ କରିବ ବରଣ ।
 ଏଥୁର ଚରିତ ମୋତେ କହ ତପୋଧନ
 ନାରଦ କହୁଅଛନ୍ତି ଶୁଣ ଜନାକ ନ ।
 ସହଦେବେ ପରୁର ସେ ଏ ଚରିତ କହ
 ଆଗତ ନିଗତ ବାଣୀ ଜାଣିଲ ତ ସେହୁ ।
 ମହଦେବଙ୍କୁ ପୂଜିଲେ ତହୁଁ ନାୟପୁଣ
 ଯାଗ ନିର୍ଭୀ ହେବଟି କି କହ ମନ୍ତ୍ରୀ ପୁଣ ।
 ସହଦେବ କରପଥ ବେଗେ ଦେଲେ ବୁଝି
 ବୋଇଲେ ସଂଶୟ ଏଥୁ ନାହିଁ ଭାବଗ୍ରାସ୍ତ ।
 କଳହସ୍ତ ଏଥୁରେ ସେ କିଛି ନାହିଁ ଦେବ
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ଯାଗ କରିବା ଶୁଣ ବାସୁଦେବ ।
 ସହଦେବଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ମନରେ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁହୋ ଶୁଣ ମନ୍ତ୍ରିକର
 ରାଜାଙ୍କ ବରଣ ପାଇଁ କରିବା ବିଚାର ।
 ସହଦେବ କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣ ହୃଷୀକେଶ
 ପାତାଳ ଭୁବନେ ଯାନ୍ତୁ ମାତ୍ରୀଦେବୀ ଶିଷ୍ୟ ।
 ଜଗସନ୍ନ ମୃଗସେନେ ବରିଯାନ୍ତୁ ଭ୍ରମ
 ନାରଦେ ଜାଣନ୍ତି ଏଥୁ ବିଚାର ଉତ୍ତମ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଠାକୁର ଯାନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ଯାଏ
 ମଥୁରାରେ ବରନ୍ତୁ ସେ ଉଗ୍ରସେନ ରାୟେ ।
 ମୁହିଁ ବରିଯିବି ଭାନୁମନ୍ତ ସେ ରାଜନ
 ଏମାନେ ଅଟନ୍ତି ଆମ୍ଭ ବରୁ ବରଣ ଜାଣ ।
 ଏମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତଣ ଅଟଇ ଯୁକତେ
 ଏସନ ବିଚାର ସହଦେବ ସେ କହନ୍ତେ ।
 ଅଳପ କରି ହସିଲେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥେ
 ପୁଣି ନାରଦଙ୍କୁ ହକାରଲେନ ତୁରିତେ ।
 ମଗଧ ଦେଶକୁ ମୁନି ତୁମ୍ଭେ ଚଳିଯିବ
 ଜଗସନ୍ନ ଆସ୍ଥାନରେ ଯାଇ ବସିଥିବ ।
 ବରଣ ଯୋଗାଡ଼ ଭ୍ରମ ଯେନିଶ ମିଳିବ
 ବିଚାର ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟ ନିବାହ କରିବ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବଚନେ ମୁନି ସୀତକାର କଲେ
 ମନଦଣ୍ଡ ଚଢ଼ି ମୁନି ବାହାର ହେଇଲେ ।

ଶୁଣ ହୋ ମନୁପୁରୁଷ କହନ୍ତି ଅତ୍ୟୁ
 ଏଥୁର ଉତ୍ତାରେ ଯାହା କଲେନ ଶ୍ରୀପତି ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁହୋ ଶୁଣ ଏକମନ୍ତେ
 ବିଚିତ୍ର ଆଖ୍ୟାନ ଏହୁ ଯାଗର ବ୍ୟାଧାନେ ।
 ବାରୁଣବନ୍ତ ପୁରୀରେ ପୁରଗଙ୍ଗା ଶତର
 ଯାଗକୁ ସେ ଅନୁକୂଳ କରନ୍ତି ସେଠାରେ ।
 ବାଣିଜ୍ୟ ନାମେ କରଣ ଶିବ ନାମେ ଯୋଗ
 ଏଗାର ଦିନ ସେ ମେଷ ସଙ୍କରନ୍ତି ଭୋଗ ।
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠା ନକ୍ଷତ୍ର କୃଷ୍ଣ ତୃତୀୟା ବୁଧବାର
 ସେ ଦିନ ଯୋଗାଡ଼ କଲେ ସେ ବିଧି ଯାଗର
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରୀ ହୋଇଅଛି ଘଟଣା ସେ ତାର ।
 ଅନୁକୂଳ ଦେନିଗଲେ ରାଜା ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ଯ ଗଣାଳ ଭୂମିଗଣ୍ଡ ଲଙ୍ଗତଳ ଚଷିଲେ
 ପ୍ରତିଷ୍ଠା ନିମନ୍ତେ ମାଦତିଳ ସେ ବୁଣିଲେ ।
 ବିଶ୍ୱକର୍ମାକୁ ଶ୍ରୀହରି ସୁମରଣା କଲେ
 ତତକ୍ଷଣେ ଆସି ବିଶ୍ୱକର୍ମା ସେ ମିଳିଲେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁହୋ ଶୁଣ ବିଶ୍ୱକର୍ମା
 ସ୍ୱର୍ଗପୁରୁଷ ଦେନିଆସ ସସ ସେ ସୁଧର୍ମା ।
 ସାତଦିନ ପାଇଁକି ତୁ ଆପିବୁ ଆସ୍ଥାନ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଧର୍ମଯାଗ କରିବେ ଆଣେ ।
 ବିଶ୍ୱକର୍ମା ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣିନା ଗୋସାଇଁ
 ସବୁ କଥାମାନ ତୋର ଭ୍ରୀଣ ଅଟଇ ।
 ରାଜକ ଭିତରେ ସବ ନିବାହ ହୋଇବ
 ଏଥୁକୁ କିଛି ଚିନ୍ତା ନ କର ବାସୁଦେବ ।
 ବିଶ୍ୱକର୍ମାକୁ ସେ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ନାୟପୁଣ
 ଆପଣ ଯାଇଁ ମିଳିଲେ କୁବେର ଭୁବନ ।
 ହରିଙ୍କୁ ଦେଖି କୁବେର ପାଏ ପଡ଼ି ଶୋଇ
 ଗୁମ୍ଫାରେ ଉଠା ହୋଇଲ ଶିରେ କରଦେଇ ।
 ଆଜ ମୋହର ପବନ ହୋଇଛି ଭୁବନ
 କଅଁଥେ ବିଜେ କଲ ହେ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଅଇଲୁ ଆମ୍ଭେ ଏଥୁପାଇଁ
 ଯାଗ ଗୋଟିଏ କରନ୍ତି ଧର୍ମ ନର ଯାଇଁ ।
 ଯେତେ ଧନ ଲାଗିବ ତା ସବୁ ଦେଉଥିବ
 ଯାତଦିନ ସେହି ଯାଗଗୋଟା ନିର୍ବାହେବ ।
 କୁବେର ବୋଲେ ଗୋସାଇଁ ତୁମ୍ଭର ଭଣ୍ଡା
 ମୋତେ ଧନ ମାଗୁଅଛ କିଣ । ତହଧର ।

କୁବରକୁ ଆଜ୍ଞାଦେଇ ଗଲେ ନାରାୟଣ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ବରୁଣ ଭୁବନ ।
 ବରୁଣ ଦେବତା ଦେଖି ନମସ୍କାର କଲ
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ସତ୍ତ୍ୱ ଅର୍ଘ୍ୟରେ ପୂଜିଲ ।
 ବରୁଣ ବୋଲେ ଗୋସାଇଁ ଅଇଲ କିମର୍ଥେ
 ହରି ବୋଇଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଯାଗର ନିମନ୍ତେ ।
 ଯାହା ଯାହା ସେ ଯାଗରେ ଲେଖା ହେଉଥିବ
 ସାଧନ ଯାଏ ତାହା ସବୁ ଦେଉଥିବ ।
 ବରୁଣ ବୋଲେ ଗୋସାଇଁ ତୋହର ପଦାର୍ଥ
 ନେବାକୁ ନାହିଁ କି କରି ପାରଇ ମୁହିଁତ ।
 ବରୁଣ ମୁଖରୁ ଶୁଣି ଏସନକ ଟାଣା
 ବାହାର ହୋଇଲେ ତହୁଁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 କିରାତେଶ୍ୱର ବନରେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ
 କିରାତେଶ୍ୱରକୁ ଡାକି ଅଣାଇଲେ ପାଣ ।
 କିରାତେଶ୍ୱର ହରିଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କଲ
 କିମର୍ଥେ ବିଜେ ମୋ ପୁରେ ବୋଲି ପରୁରଲ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣି ତୁ କିରାତେଶ୍ୱର
 ଯା ଗୋଟିଏ କରବେ ରାଜା ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
 ଯେତେକ ଯାଗେ ଲାଗିବ ଫଳ ମୂଳମାନ
 ସମସ୍ତ ନାବେ ପୂରାଇ ଦେବୁ ପ୍ରବନ୍ଦନ ।
 ଏତେ କହି ତହୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରଗଲ ନାରାୟଣ
 ଏମନ୍ତେ ନିଯୋଗମାନ ଗଞ୍ଜାକରି ପୁଣ ।
 ବାହୁଣୀବନ୍ତେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ଦରଶନ କଲେ ଆସି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାଜନ ।
 ଦେଖିଲେକ ଯାଗଶାଳ ହୋଇଛି ଆଶା
 ରାଜାଙ୍କର ଅନୁରୂପେ ଆସ୍ଥାନ ନିର୍ମାଣ ।
 ରୂପମାନଙ୍କର ମଠ ଭଲ ଭଲ କରି
 ଯେଉଁରୂପେ କରିଥିଲେ ଦେବ ନରହରି ।
 ଶୋଳକୋଶ ପର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତି ସମସ୍ତ ଉପାୟ
 ଅଗୁରୁ ଶ୍ରେଣୀ ଚନ୍ଦନ କାଠ ରୁପ ଦେଇ ।
 ମରକତ ମଣି ସ୍ତମ୍ଭ ବଇଦୁର୍ଯ୍ୟ ଓର
 ନାନାବର୍ଣ୍ଣର ରତନ ବିଶୁଅଛି ତୋର ।
 ବର୍ଣ୍ଣରାଜେ ବର୍ଣ୍ଣରାଜେ ଭଲ ଭଲ ଚନ୍ଦ୍ର
 ଛୁଇଁଛି ହୋଇଛି ରୁକ୍ମପାକ ତେଜସ୍ବ ।
 ଆପଣେ ବିଶ୍ୱକର୍ମା ତା କରେ ଗଠନ
 ପଟାକର ନାହିଁ ତାକୁ ଏ ଭଳି ଭୁବନ ।

ଆବର ବିଶେଷ ଯହିଁ ଗୋବିନ୍ଦର ଆଜ୍ଞା
 ବିଶ୍ୱକର୍ମା ତାହା କାହିଁ କରିବ ଅବଜ୍ଞା ।
 ଏନ୍ତେ ସେ ବିଶ୍ୱକର୍ମା ସବୁ ସଜାଡ଼ଣ
 ବେଗହୋଇ ଚଳିଗଲା ଆପଣା ଭୁବନ ।
 ଜଗଜ୍ଜନ ଠାକୁର କମଳା ବିଳାସ
 ଶ୍ରୀବିଷ୍ଣୁ ଚରଣେ ଦାସ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଦାସ ।

ରାଜାମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣି କି ହେଲ ବିଧାନ
 ବିଶେଷ କହ ହେ କୁମ୍ଭରୂପିର ନନ୍ଦନ ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣ ମନୁ ମହାରାୟ
 ରାଜା ନିମନ୍ତ୍ରଣକୁ ସେ କଲେକ ଉପାୟ ।
 ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରକୁ କହନ୍ତି ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ଜଗନ୍ନାଥ ରାଜାକୁ ତୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କର ।
 ନାରଦ ଯାଇ ଅଛନ୍ତି ତାହାର ଭୁବନ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଘେନିକରି ଚଳି ତୁ ବନ୍ଦନ ।
 ଆବର ମୃଗସେନକୁ କରି ନିମନ୍ତ୍ରଣ
 ଏସନ ଶୁଣି ବାହାର ହେଲେ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ।
 ମାହେନ୍ଦ୍ର ବେଳାରେ ସଜ ହେଲେ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର
 ସାରଥୀ ରଥ ସଜ ଡି ଆଣିଲ ବନ୍ଦନ ।
 ଦୁଇ ଅଶ୍ୱୋତ୍ତମୀ ବଳ ଦୁଇଗଡ଼ ରଥ
 ରୁଚିଗଡ଼ ହସ୍ତୀ ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ମାହୁନ୍ତ ।
 ସହସ୍ରେକ ଅଶ୍ୱ ଦୁଇସହସ୍ର ପଦାତି
 ଲକ୍ଷେକ ଶଙ୍ଖ ଛୁମ୍ପରେ ତାହାର ବଜାନ୍ତି ।
 ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ ଶ୍ରୀମ ବାହାର ହୋଇଲ
 ଦୁଇକୋଶ ମାଡ଼ି ଥାଟ ସର୍ପୀରେ ଚଳିଲ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଶ୍ରୀମ ମନ୍ଦିରରେ ଯାଇଁ
 ରୁଚିଗଣେ ମନ୍ଦିରପେଶ ଛୁମ୍ପରେ ଜଣାଇ ।
 ଶ୍ରେ ଦେବ ପରଦେଶର ଥାଟ ଯେ ଗୋଟାଏ
 ଆମ୍ଭ ରାଜ୍ୟରେ ପଶନ୍ତି ଶୁଣ ମହାରାୟେ ।
 ଶୁଣି ରାଜା ଜଗନ୍ନାଥ କୋପେ ଥରହର
 ବେ ଲଲ ଥାଟକୁ ଭଲକରି ତୁ ପରୁର ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ରାଜା ମୁଖୁଁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ରାଜା ଶୁଣ ପରମାଣି ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନରେ ମନ୍ଦିର ଯାଇଁ
 ରୁଚକୁ ବୋଇଲେ ଆରେ ଯାଅ ବେଗ ହୋଇ ।

କାହିଁର ଥାଟ ଏ ଭୁବି ଯାଇଣ ପରୁର
 ଥାଟ ଦେନ ଆସେ ଏଥେ କି କାର୍ଯ୍ୟ ତାହାର
 ଚୁରଣ ଯାଇ ହେଲେ ଶ୍ରାମର ଗୁମୁରେ
 ବୋଇଲେ କି କାର୍ଯ୍ୟେ ତୁମ୍ଭେ ପଣ ଏ ରାଜ୍ୟରେ
 ଶ୍ରାମସେନ ବୋଲେ ଆମ୍ଭେ ଯୁଦ୍ଧ ଆସିନା'ନ୍ତୁ
 ଯାଗେ ନିମନ୍ତଣ କରି ଆସିଅଛୁ ଯହୁଁ ।
 ଶ୍ରାମସେନର ମୁଖରୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ଡଗରମାନେ ବାହୁଡ଼ି ଗଲେ ଚକଷଣି ।
 ରାଜାର ଗୁମୁରେ ଯାଇ କହିଲେ ବାରତା
 ନିମନ୍ତଣ ଆଣିଅଛୁ ଏକ ମହାରଥା ।
 ଏଥକୁ କେବଣ ଆଜ୍ଞା ହୋଇବ ଗୋସାଇଁ
 ଜଗସନ୍ନ ନାରଦଙ୍କୁ ଚାହିଁଣ ପୁଛଇ ।
 କିସ ନିମନ୍ତଣ ଏହି କେଉଁ ଦେଶ ରାଜା
 ଏହା ସଞ୍ଚିଣ ମୋତେ କହ ମୁନଦେବା
 ନାରଦ କହିଲେ ଶୁଣ ମଗଧର ସାଇଁ
 ହୁଅ ନା କଟକ ରାଜା ଅଟେ କୁରୁସାଇଁ ।
 ତାହାଙ୍କର ଭ୍ରାତା ସଞ୍ଚିପାଣ୍ଡବେ ଅଟନ୍ତି
 ବାରୁଣାବନ୍ଦେ ନବର କରି ସେ ଅଛନ୍ତି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି କରୁଅଛନ୍ତି ଧର୍ମ ଯାଗତି ଏ
 ଚୁରଦିଗ ରାଜା ତହିଁ ବରଣଟି ହୁଏ ।
 ସବୁ ରାଜାଙ୍କ ଉପରେ ତୁହି ଯେ ଗରଷ୍ଠ
 ତେଣୁ ବରୁଅଛଇ ଯେ ତୋତେ ପଶୁ ଗୁଟ ।
 ଜଗସନ୍ନ ନାରଦଙ୍କ ବଚନେ ବୋଇଲୁ
 ଭଲକଥା ଗୋଟିଏକ କହ ମୁନ ଭଲ ।
 ମୋତେ ଅସମ୍ଭବ ଦେବ ଲାଗିଲ ଏ କଥା
 ଏଥର ବିଚାର ମୋତେ କହ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ଦୁଇ ଭାଇ ଆସିବ ସେଠାକୁ
 ଯାଗ ତରୁ କରିବ ଆସ ସୋ ମନକୁ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତାହା ନ ଭଲ ତୁ ବଡ଼
 ଉତ୍ସବ ବରଣଠାରେ ହେବା ଦୁଇ ନୋହେ ।
 ନାରଦ ବଚନେ ଜଗସନ୍ନ ଭୁନ ହେଲେ
 ଡଗରଙ୍କ ମୁଖକୁ ସେ ଚାହିଁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ।
 ରାଜା ଆଜ୍ଞା ଦେଲୁ ଶ୍ରାମେ ଦେନ ଆସ ଯାଇଁ
 ଏହା ଶୁଣି ଚୁରଗଣେ ବେଗେ ଚଳିଯାଇଁ ।
 ଶ୍ରାମସେନର ଗୁମୁରେ ଯାଇଁଣ ମିଳିଲେ
 ସେ ଦେବ ତୁମ୍ଭେ ଯିବାକୁ ରାଜା ଆଜ୍ଞାଦେଲେ

ଜଗସନ୍ନ ପଠାଇଛୁ ବେଗେ ନେବାପାଇଁ
 ଉତ୍ତର ହୋଇଲେ କୋପ କରେ ନରପାଇଁ
 ଶୁଣିକରି ଶ୍ରାମସେନ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲୁ
 ନିମନ୍ତଣ ଯୋଗାଡ଼ ସେ ଦେନଣ ଚଳିଲୁ ।
 ଶ୍ରାମସେନେ ଦେଖି କଲ କୋଳ ସମ୍ଭାଷଣ
 ତହୁଁ ସେଠାରେ ସେ ବେନ ବସିଲେ ବହନ
 ନାରଦ ମୁନକୁ ଶ୍ରାମ ନିମନ୍ତଣ କଲ
 ତହୁଁ ଜଗସନ୍ନକୁ ସେ ନିମନ୍ତଣ ଦେଲ ।
 ବୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳ ପଞ୍ଚମୀ ଦିନ ଯାଗ ହେବ
 ସାତଦିନ ପରିଧନ୍ତେ ହୋମ ଯେ ହୋଇବ ।
 ଏହି ଦିନ ତୁମ୍ଭେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇବ
 ଯାଗ ସମାପତ ଯାଏ ତହିଁ ରହିଥିବ ।
 ଏତେ କହି ଶ୍ରାମସେନ ମେଲଣି ମାଗିଲେ
 ସେ ଦିନ ନୃପତି ଶ୍ରାମସେନେ ରଖାଇଲେ ।
 ରାସ ପ୍ରସ୍ତୁତରୁ ଉଠି ଥାଟ ସେ ଚଳାଇ
 ଖଣ୍ଡେଦୂର ପଥ ଯୁଣି ଗଲକ ସେ ବାହି ।
 ପଶ୍ଚିମ ମୁଖରେ ଶ୍ରାମସେନ ଚଳିଯାଇ
 ତନଦିନେ ମୃଗସେନ ରାଜ୍ୟରେ ମିଳଇ ।
 ଗରୁଡ଼ର ବଜାଇଣ ଚଳାଇଛୁ ଥାଟ
 ଅତିହିଁ ଗରଷ୍ଠ ପଶୁ ରାଜାଙ୍କର ଗୁଟ ।
 ଶୁଣ ଆଦୋ ମନୁରାୟେ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି
 ଗିରିର ଉପରେ ଥାଇ ଦେଖଇ ନୃପତି ।
 କାହିଁର ଥାଟ ଏ ବୋଲି ଦୋରକୋପ କଲୁ
 ପଦ୍ମଚରୁ ଓହ୍ଲାଇଣ ଥାଟ ଓଗାଇଲୁ ।
 ବୋଇଲୁ କାହିଁର ହାଦେ ଅଟୁ ତୁ ବିଦେଶୀ
 ବିଚାର ନ କରି କପାଁ ମୋ ରାଜ୍ୟରେ ପଣି ।
 ଯୁଦ୍ଧିବା ନିମନ୍ତେ ଯେବେ ଆସିଅଛୁ ତୁହି
 ସଂଗ୍ରାମ କଲେ ମୋ ହାତୁ ଉତ୍ତରକୁ ନାହିଁ ।
 ମୃଗସେନର ମୁଖରୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ଶ୍ରାମ ବୋଇଲେ ମୁଁ ନିମନ୍ତଣ ଅଛୁ ଆଣି ।
 ଏହା ଶୁଣି ମୃଗସେନ ମହାକୋପ କଲ
 କାହିଁର ରାଜା ବୋଲଣ ତାକୁ ପରୁର ।
 ଶ୍ରାମସେନ ବୋଇଲେ ମୁଁ ହୁଅ ନାର ରାଜା
 ଧର୍ମଯଜ୍ଞ କରୁଛନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦେବା ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯାଗେ ଯିବ ନିମନ୍ତଣେ ଆସି ମୁହିଁ
 ସାତଦିନ ରହି ବାହୁଡ଼ିବେ ନରପାଇଁ ।

ଶ୍ରୀମ କହନ୍ତେ ସେ ମୃଗସେନ ନ ବୁଝିଲା
 କାହିଁର ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଲି ପଚାରିଲା ।
 କେବଣ ବଂଶୀ ଆବର କାହା କୋଲେ ଜାତ
 କାହାର ନୁହଇ କେବେ ମୁହିଁ ବଂଶୀ ଶୁଭ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ବୋଲେ ଆମେ ବ୍ୟାସବଂଶୀ ଅଛୁ
 ସବଦା ତାହାଙ୍କ ପାଦତଳେ ଆମେ ଖଟୁ ।
 ଏହା ଶୁଣି ମୃଗସେନ କହଇ ଯେ ବାଣୀ
 ତୁହି ସୁମରନ୍ତେ ଯେବେ ଆସିବ ସେ ମୁନି
 ତୁ ଏବେ ସୁମର ବେଗେ ଆସନ୍ତୁ ସେ ରସି
 ତେବେ ଜାଣିବା ଯୁଧିଷ୍ଠି ନିଷ୍ଠେ ବ୍ୟାସବଂଶୀ
 ଏହାଶୁଣି ଶ୍ରୀମସେନ ମନେ ଭୟକଲ
 ବ୍ୟାସ ମହାମୁନିଙ୍କୁ ସେ ସୁମରଣା କଲ ।
 ଆଶ୍ରମରେ ବସିଥିଲେ ମହାମୁନି ବ୍ୟାସ
 ଆସନ କର୍ମେ ଲ ଯୋଗ ହୋଇଲ ଅଭ୍ୟାସ ।
 ଧ୍ୟାନେ ବସି ମୁନି ବେଗେ ଜାଣି ଯୋଗବଳେ
 ଶ୍ରୀମ ସୁମରୁଛୁ ବୋଲି ଜାଣିଲେକ ହେଲେ ।
 ମନଦଣ୍ଡ ଚଢ଼ି ମୁନି ହୋଇଲେ ବାହାର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ମେରୁ ମେଖଳାର ।
 ବ୍ୟାସମୁନିଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ମୃଗସେନ ଗଣ
 ନମସ୍କାର କଲେ ଯାଇ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ।
 ଉଠ ଉଠ ବୋଲି ମୁନି କଲଲଣ କଲେ
 ଶ୍ରୀମସେନର ଆଡ଼କୁ ପୁଣି ଦୃଷ୍ଟି ଦେଲେ ।
 ତହୁଁ ଶ୍ରୀମସେନ ବ୍ୟାସ ଚରଣେ ନମିଲ
 କରଯୋଡ଼ି ତହିଁ ଉଭା ହୋଇଣ ରହିଲ ।
 ମୁନି ବୋଲିଲେକ ବାବୁ ଶୁଣ ଶ୍ରୀମସେନ
 ଆବର ଯାଗ ରହିଲ କହ କେତେ ଦିନ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ବୋଲଲ ଯେ ଅଳ୍ପଦିନ ଅଛି
 ତଦନ୍ତ କରିଣ ଏହା ବୁଝି ମୁନିବସି ।
 ନିମନ୍ତଣ ଦେନକରି ଆସିଅଛି ମୁହିଁ
 ଯିବ ବେଗେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମୋତେ କାଳନାହିଁ
 ବ୍ୟାସଦେବ ବୋଲିଲେ ସେ ଶୁଣ ମୃଗସେନ
 ଶୁଭୁକା ପୁରୁଷ ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ବେନଜନ ।
 ଏଥକୁ ଚିନ୍ତା ନ କର ତୁହି ଆଗେ ବାବୁ
 ନିମନ୍ତଣ ଦେନ ବେଗେ ଯାଗେ ଚଳିଯିବୁ ।
 ଶ୍ରୀମସେନକୁ ବୋଲିଲେ ହିଅ ନିମନ୍ତଣ
 ତକ୍ଷଣେ ଶ୍ରୀମସେନ ଦେଲେ ତାହା ପୁଣ ।

ମୃଗସେନ ବୋଲିଲେ ତୁ ଯାଅ ଆଗ ହୋଇ
 ତୋହର ପଛରେ ବାବୁ ଯାଉଅଛି ମୁହିଁ ।
 ଆବର ବୋଲିଲ ଯାଗ ହେବ କେଉଁ ଦିନ
 ଆଜଠାରୁ ଯାଗ ଅଛି ଅଳପ ସେ ଦିନ ।
 ଏଥକୁ ବାବୁ ରେ ଆଉ ବିଳମ୍ବ ନ କର
 ଯାଗ ହେବ ବଲଶାଖ ଶୁକୁ ପଞ୍ଚମୀର ।
 ଏ ଦିନ ତୁମ୍ଭେ ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶିବ ଯାଇ
 ମୁହିଁ ଯାଉଛୁ ବିଳମ୍ବ ମୋତେ ନ ସହଇ ।
 ଏତେ କହି ଶ୍ରୀମସେନ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଗଲେ ବ୍ୟାସ ମୁନିବର ।
 ତହୁଁ ଶ୍ରୀମସେନ ଭାନୁମଣି ପୁରେ ପଣି
 ତାଙ୍କୁ ନିମନ୍ତଣ ଦେଇ କହୁଁ ପୁଣ ଆସି ।
 ଅନେକ ଯେ ଗଉରବ କଲ ଭାନୁମନ୍ତ
 ଭାନୁମଣି ଗଣୀର ସେ ଅଟଇ ସେ ତାତ ।
 ଲେଖାରେ ତ ଶ୍ରୀମସେନ ଅଟଇ ଜୁଆଇଁ
 ଆନନ୍ଦେ ଅଇଲ ଶ୍ରୀମ ଗଉରବ ପାଇ ।
 ତହୁଁ ସେ ଉଦ୍ଭାସେନକୁ ନିମନ୍ତଣ ଦେଲ
 ହସିନା ନଗରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନୃପତିକୁ କରିଲ ବରଣ
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ତୁହୋ ମନୁଷ୍ୟପୁ ଶୁଣ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଅରଜୁନକୁ ପାଶକୁ ଡକାଇ
 ସ୍ବର୍ଗକୁ ଚଳ ତୁ ବେଗେ ନିମନ୍ତଣ ନେଇ ।
 ଆଟ ଦେନଣ ଅର୍ଜୁନ ତହୁଁ ଚଳିଗଲେ
 ଅମର ଭୁବନେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଆସ୍ଥାନ କରିଣ ବସିଅଛି ସସ୍ବଯୋନି
 ଆସ୍ଥାନ ତଳେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ପାଲଗୁନି ।
 ଅମରନାଥଙ୍କୁ ଦେଖି ଦୁରୁଁ ପ୍ରଣମିଲେ
 ଶିରେ କରଦେଇ ପଛ ଦୁଃସ୍ବଶ ରହିଲେ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ କଲଲଣ କଲେ ସହସ୍ରାକ୍ଷ
 କି ନିମନ୍ତେ ଆସିଅଛୁ କହ ରେ ବିବସ୍ବ ।
 ପାର୍ଥ ବୋଲେ ଧର୍ମଯାଗ କରିବେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 ସ୍ବବର୍ତ୍ତାଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାସୁତ ତପୋନିଷ୍ଠ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ହସିଣ ବୋଲିଲେ
 ଆଗନ୍ତୁ ସେ କହିଥିଲେ ଆମର ପ୍ରମୁରେ ।
 ଏହି ଯାଗ କଲେ ଧନଧାନ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ
 ବହୁତ ପୁଣ୍ୟ ଆବର ତୁମ୍ଭର ହୋଇବ ।

ନର ଯାଗ ବାବୁ ଏଥେ କିଛି ନ ବସୁର
 ଯେଉଁ ମତରେ ସନ୍ତୋଷ ହେବେ ବେଶ୍ୱାନର
 ଇନ୍ଦ୍ର ମୁଖରୁ ସେହୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ନିମନ୍ତଣ ଯୋଗାଡ଼କୁ ଦେଲେ ଫାଲଗୁନ ।
 ନିମନ୍ତଣ ଦେଖିକରି ଦେବ ସହସ୍ରାକ୍ଷ
 ଅର୍ଜୁନକୁ କହିଲେକି ଶୁଣରେ ବିବସ୍ତ ।
 ଏଠାରୁ ବାବୁ ରେ ତୁହି ବେଗ ହୋଇ ଯାଅ
 ନାଦୟଶଙ୍କ ଶ୍ରମରେ ଆମ୍ଭ ବାକ୍ୟ କହ ।
 ଅମରନାଥଙ୍କୁ ପାର୍ଥ ନମସ୍କାର କରି
 ଥାଟ ଚଳାଇ ଆସଇ ହସ୍ତି ନାକୁ ଫେରି ।
 ପୁଣିହିଁ ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ପାର୍ଥ ମୁଖ ଗୁଣ୍ଠି
 ଯାଗ କେଉଁଦିନ ହେବ ନ କହିଲୁ ଫେରି ।
 ବୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳ ପଞ୍ଚମୀ ଗୁରୁବାର ଦିନ
 ଯାଗକୁ ଯେ ଅନୁକୂଳ କରିବେ ରାଜନ ।
 ଦେବରାଜ ପରୁରନ୍ତେ ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ
 ପୁଣିହିଁ ଚରଣ ତଳେ ନମସ୍କାର କଲେ ।
 ଥାଟ ସୈନ୍ୟ ତାର ସଙ୍ଗେ ଅଛଇ ଅପାର
 ବାଦ୍ୟ ନାଦରେ ଉଛୁଳି ପଡ଼େ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ।
 ମିଳିଲେ ଯାଇ ସେ ତହୁଁ ଦ୍ୱାରାବତୀ ପୁରେ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଉଗ୍ରସେନଙ୍କ ଶ୍ରମରେ ।
 ଶିରେ କରଦେଇ ଉଗ୍ର ବୀର ଫାଲଗୁନ
 ଉଗ୍ରସେନ ଚରଣରେ କରଇ ଦଇନ ।
 ଧର୍ମଯାଗ କରିବେ ସେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାୟେ
 ଶୁଣି ଉଗ୍ରସେନ ନିମନ୍ତଣ ବେଗେ ନିଏ ।
 କେବଣ ଦିନ ହୋଇବ ବୋଲି ପରୁରିଲେ
 ଶୁଣି ଅରଜନ ତାଙ୍କୁ ଏସନ କହିଲେ ।
 ବୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳ ପଞ୍ଚମୀ ତଥୁ ଗୁରୁବାର
 ଏହିଦିନ ପ୍ରବେଶିବ ଆମ୍ଭର ରାଜ୍ୟର ।
 ଏତେକ କହି ଅର୍ଜୁନ ବେଗେ ଚଳିଗଲେ
 ବଳରାମଙ୍କ ଶ୍ରମରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ପାଦେ ପଡ଼ି ଶିରେ କରଦେଇ ଉଗ୍ରହେଲେ
 ବଳରାମ ଯେ କୁଶଳ ବାରତା ପୁଚ୍ଛିଲେ ।
 କି ନିମନ୍ତେ ଆସିଅଛୁ କହ ଫାଲଗୁନ
 ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ ବଳରାମ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ।
 ଧର୍ମଯାଗ କରିବେ ସେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାଜନ
 ନାରଦ କହିଅଛନ୍ତି ଏଥୁର ବିଧାନ ।

ତୁମ୍ଭ ପାଶେ ଆସିଅଛୁ ଘେନି ନିମନ୍ତଣ
 ଆମ୍ଭର ପୁରକୁ ବିଜେ କରିବ ଆପଣ ।
 ରାମ ବୋଇଲେ ଗୋବିନ୍ଦ କହ କାହିଁ ଅଛୁ
 ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ ଆମ୍ଭ ସଦନେ ଶ୍ରୀବତ୍ସି ।
 କୃଷ୍ଣର ପୁଷ୍ପମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତଣ ଦେଲେ
 ଦ୍ରୁପଦ ରାଜ୍ୟରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ବାରତା ପାଇଣ ସେହୁ ଦ୍ରୁପଦେୟ ରାୟେ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଖଣ୍ଡେ ଦୁର୍ଭି ଆସି ଘେନିଯାଏ ।
 ଦ୍ରୁପଦ ଦେଖି ଅର୍ଜୁନ ଓଳିଗି ଶୋଇଲେ
 ଅନେକ ହରଷେ ରାଜା କଲାଣି ବାସ୍ତୁଲେ ।
 ଆପଣେ ଦ୍ରୁପଦ ପୁରେ ଡଗର ହକାରି
 ବୋଇଲେ ରାଜ୍ୟେ ଉତ୍ସବ କର ବେଗକରି
 ରାଜା ଆଜ୍ଞାରେ ଡଗର ବେଗେ ଚଳିଗଲେ
 ରାଜ୍ୟରେ ଉତ୍ସବ ବିଧାନ ସେ କରିଲେ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଘେନି ପୁରେ ଦ୍ରୁପଦ ପ୍ରବେଶ
 ସିଂହାସନରେ ବସିଲେ ଯାଇ ପଣ୍ଡା ଶିଷ୍ୟ ।
 ଗଉରବେ ରୁହାଇଲେ ଦ୍ରୁପଦ ରାଜନ
 ଶତରସରେ ଅର୍ଜୁନ କଲେକି ଭୋଜନ ।
 ନିମନ୍ତଣ ଯୋଗାଡ଼କୁ ପାର୍ଥ ଦେଲେ ଥୋଇ
 ବୋଇଲେ ଯାଗ କରିବେ ଧର୍ମ ନରସାଇଁ ।
 ବୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳ ପଞ୍ଚମୀ ଗୁରୁବାର ଦିନ
 ଗଙ୍ଗା ଗୀରରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇବେ ରାଜନ ।
 ଏତକ କହିଣ ପାର୍ଥ ତହୁଁ ଚଳିଗଲେ
 ଭୀମସନ ରାଜା ରାଜ୍ୟେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଦେଖିକରି ମହାରାଜା ଗଉରବ କଲ
 କୃତ୍ୟକୃତ୍ୟ ହୋଇକରି ବେଗେ କୋଳକଳ
 ଆସନ ଦେଇ ତାହାକୁ ବସାଇଲ ନେଇ
 କୁଶଳ ବାରତା ପରୁରିନ୍ତି ନରସାଇଁ ।
 ଯାଗର ବିଧାନ ପାର୍ଥ ସମସ୍ତ କହିଲେ
 ଶୁଣି ଭୀମସନ ରାୟେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ।
 ବୋଇଲେ ଭୀମଠାକୁର ଏହିବାଟେ ଗଲେ
 ଯାଗର ବିଧାନ ମୋତେ ସମସ୍ତ କହିଲେ ।
 ନିମନ୍ତଣ ଯୋଗାଡ଼ ଯେ ଦେଇଛନ୍ତି ମୋତେ
 ଆଗହୁଁ ଏ କଥା ଶୁଣିଅଛୁ ବୀର ପାଥେଁ ।
 ଭୀମସନ ରାଜା ମୁଖୁଁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ଅର୍ଜୁନ କହନ୍ତି ପୁଣି ଯୋଡ଼ି ବେନପାଣି ।

ଆବର ତୁ ନିମନ୍ତଣ ଘେନ ଭାବୁବସେ
 ଶୁଣିଣ ମନେ ଆନନ୍ଦ ଭାବୁମନ୍ତ ହୁଏ ।
 ନିମନ୍ତଣ ଯୋଗାଡ଼ ସେ ଦେଲେ ପାର୍ଥ ନେଇ
 ବେଗେ ତୁହୋ ରଜା ତଳ ବାରୁଣାବନ୍ତୁ ।
 ବୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳ ପଞ୍ଚମୀ ତଥୁ ଗୁରୁବାର
 ଏ ଦିନ ପ୍ରବେଶ ହେବେ ବାରୁଣାବନ୍ତର ।
 ତହୁଁ ହସ୍ତିନାପୁରକୁ ଗଲେ ପାଲଗୁମା
 ଅଗସ୍ତି ପାଦରେ ମନୁ କରନ୍ତି ଦଇନା ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ କିସ ହେଲୁଁ କହ ମହାଯତି
 ରଜାର ଭକତ ଦେଖି ଅଗସ୍ତି କହନ୍ତି ।
 ଶ୍ରୀହରି ସହଦେବଙ୍କୁ ହକାରଲେ ପାଶ
 ମୁନିମାନଙ୍କୁ ଘେନଣ ଆସେ ମାଦ୍ରୀଶିଷ୍ୟ ।
 ସହଦେବ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ
 ସମସ୍ତ ରାଶି ଅଛନ୍ତି ନଇମିଷାରଣ୍ୟ ।
 ଶାଠିଏ ସହସ୍ର ତହିଁ କଲ ନିମନ୍ତଣ
 ସମସ୍ତେ ବସିଣ ଶୁଣୁଅଛନ୍ତି ପୁରଣ ।
 ସହଦେବେ ଦେଖି ମୁନିମାନେ ବିଚାରନ୍ତି
 କେବଣ ରଥୀ ଆସଇ ବୋଲଣ ଭାବନ୍ତି ।
 ନିକଟରେ ସହଦେବ ମିଳିଲେକ ଯାଇ
 ନମସ୍କାର କଲେ ସେହୁ ଭୂମିପରେ ଶୋଇ ।
 ବ୍ୟାସ ବୋଇଲେ ଅଟଇ ଏତ ସହଦେବ
 ଯାଗକୁ କରିବ ନିମନ୍ତଣ ରାଶି ସବ ।
 ମୁନିମାନେ ବୋଇଲେ ହେ ସହଦେବ ଗାର
 କି ନିମନ୍ତେ ଆଗମନ କହ ତତପର ।
 ସହଦେବ କହେ ଧର୍ମ ଆରମ୍ଭିବେ ଯାଗ
 ମୁନିମାନେ ଅଗ୍ନିରେଣ ଦେବେ ହବିର୍ଭାଗ ।
 ଏତେ କହି ସହଦେବ ନିମନ୍ତଣ ଦେଲେ
 ବାଲମୀକି ମୁନି ଆଗେ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ଶୁକ ସନକ ପିପ୍ପଳାସୁନ ମୁନି ମୂଳେ
 ମାରକଣ୍ଡ ବ୍ରହ୍ମମୁନି କୁମ୍ଭରାଷି ତୁଳେ ।
 ଭରଦ୍ବାଜ ପତ୍ତଲସ୍ତି କଶ୍ୟପାସି ଘେନି
 ଅଜିତ ପରଶର ଯେ ମୁନି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ।
 ଏହାଙ୍କର ଯେତେ ଶିଷ୍ୟ ସଖାଗଣ ଥିଲେ
 ମନଯାନରେ ବାରୁଣାବନ୍ତେ ଚଳିଗଲେ ।
 ମୁନିଙ୍କୁ ଦେଖି ଯୁଧିଷ୍ଠି କଲେ ନମସ୍କାର
 କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛୁଲେ ସବେ ପ୍ରସାରିଣ କର ।

ଗଉରବ ପାଇ ତହିଁ ବସିଲେ ଆସନେ
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ବିଲଙ୍କ ରଜନେ ।

ନକୁଳର କୁନ୍ତୁମୁନେ ପୃଥ୍ବୀ ଧାରଣ

ନକୁଳକୁ ଶ୍ରୀହରି ଯେ ହକାରଣ ପାଶ
 ନିମନ୍ତଣ ଘେନି ତୁହୋ ପାତାଳରେ ପଶ ।
 ବାସୁକି ରଜା ନିମନ୍ତେ ଘେନିଆସ ବାବୁ
 ଅନେକ ଥାଟ ସଙ୍ଗରେ ଘେନଣ ଆସିବୁ ।
 ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ ଘେନିଗଲ ତହୁଁ ଗାର
 ପାତାଳପୁରେ ମିଳିଲ ବାସୁକି ଛୁମୁର ।
 ନମସ୍କାର କରି ଶିରେ କର ନିବେଶିଲ
 ବାସୁକି କଲ୍ୟାଣ କରି କୁଶଳ ପୁଚ୍ଛିଲ ।
 କିସ ଅର୍ଥେ ଅଇଲୁ ହୋ କହ ଗରମଣି
 ନକୁଳ ବୋଇଲେ ନାଗରଜା ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ।
 ଧର୍ମଯାଗ କରିବେ ଯେ ରଜା ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 କୃଷ୍ଣ ପେଷିଲେ ଘେ ରସେ ତୁମର ଛୁମୁର ।
 ଆପଣ ତହିଁ ବିଜୟ କରିବ ଏକ୍ଷଣି
 ନିମନ୍ତଣ ଯୋଗାଡ଼ ମୁଁ ଆସିଅଛି ଘେନି ।
 ବୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳପଞ୍ଚମୀ ଦିନ ଯାଗ ହେବ
 ସାତଦିନ ରହି ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସିବ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ବୋଇଲ ବାସୁକି ରଜନ
 ପୃଥ୍ବୀଭାଗ ବହୁବାକୁ କେ ଅଛି ଭଜନ ।
 ପୃଥ୍ବୀଭାଗ ଗୁଡ଼ିକ କହ କେମନ୍ତେ ହୋ ଯିବୁ
 ଏ କଥା ବିଚାରି ମୋତେ କହକିନା ବାବୁ ।
 ଶୁଣିଣ ନକୁଳ ଗାର ବିଚାରଇ ମନେ
 ଏଥୁର ଚରିତ କିବା ଗୋବିନ୍ଦ ନ ଜାଣେ ।
 ତାହାଙ୍କ ବୋଲେ ଅଇଲି ସିନା ମୁଁ ଏଠାକୁ
 ବୁଦ୍ଧି ନ ଦିଶଇ କିଛି ପୁଚ୍ଛିବି କାହାକୁ ।
 ପଞ୍ଚଭୂତ ଆତ୍ମାରେ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର ନାଭିପୁଣ
 ଦୟା କର ବାରେ ମୋତେ କମଳାରମଣ
 ନାଭିପୁଣ ସୁମରନ୍ତେ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରସରିଲ
 ବଳ ପରାହମ ତାର ବହୁତ ହୋଇଲ ।
 ନାଗରଜା ବାସୁକି ଯେ ପୁଣି ପବୁରଇ
 କେତେଦିନ ଯାଏ ଯାଗ ହେବ କହ ତୁହି ।
 ନକୁଳ କହିଲୁ ହେବ ଜାଣ ସାତଦିନ
 ଏଥୁକୁ ଚିନ୍ତା ନ କର ତୁହୋ ନାଗପୁଣ ।

ବାସୁକି ବୋଇଲ ଶୁଣ ମାତ୍ରୀଦେବୀ ବାଳ
 ଛୁଡ଼ିଲେ ମୁହିଁ ପୃଥ୍ବୀ ଯିବ ରସାତଳ ।
 ବାସୁକି ମୁଖରୁ ଶୁଣି ଏଧନକ ବାଣୀ
 କୁନ୍ତଳରେ ଧରି ବୋଲେ ଛୁଡ଼ି ତୁ ଧରଣୀ
 କୁନ୍ତ ମୁନରେ ଧରିବି ମୁହିଁ ଏହି କ୍ଷିତି
 ଏଥକୁ କିଛି ଚିନ୍ତା ନ କର ନାଗପତି ।
 ଏତେକ କହି ନକୁଳ କୁନ୍ତ କରେ ଧରି
 ଦକ୍ଷିଣ ପାଦ ଆଗକୁ ଦେଇ ଧୀର କରି ।
 ଆପଣା ପାଦର ବୁଡ଼ା ଅଙ୍ଗୁଳି ଉପରେ
 କୁନ୍ତକୁ ନେଇ ଥୋଇଲ ଗାର ଯେ ସର୍ପୀରେ
 ମୁନ ସଲଖ ହୋଇଲ ଶୁଣ ନାଗରାଣୀ
 ମୁନ ଉପରେ ପୃଥ୍ବୀ ଥୁଆ ତୁ ବନ୍ଦନ ।
 ନକୁଳ ବାକ୍ୟେ ବୋଲଇ ସେହି ନାଗରାଣୀ
 ବଡ଼ ପ୍ରଜ୍ଞା କରୁ ତୁ ଅଶ୍ବିନୀ ତନୁଜ ।
 ନକୁଳ ବୋଇଲ ମୁହିଁ ଶ୍ରୀହରି ଆଜ୍ଞାରେ
 କୁନ୍ତମୁନେ ସପ୍ତଦ୍ବୀପା ପୃଥ୍ବୀ ଧରିପାରେ ।
 ଏତେ ବୋଲୁ ପୃଥ୍ବୀ ଛୁଡ଼ି ଦେଲେ ନାଗରାଣୀ
 ବୋଇଲେ ଧୀରେ ସମ୍ଭାଳ ପଶୁର ନନ୍ଦନ ।
 କୁନ୍ତ ମୁନରେ ପୃଥ୍ବୀ ଦେଲ ନେଇ ଥୋଇ
 ପବନ ବହିଲେ ଯେହ୍ନେ ମେରୁ ନ ଟଳଇ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ଦେଖା ଯେ ତଳେ ମାସ ନ ଟଳଇ
 ନକୁଳର କୁନ୍ତମୁନେ ନିଶ୍ଚଳ ରହିଲ ।
 ଦେଖିଣ ବାସୁକି ରାଜା ତାଟକା ହୋଇଲେ
 ଧନ୍ୟ ତୁ ନକୁଳ ବୋଲି ବଡ଼ ପ୍ରଶଂସିଲେ ।
 ଏଡ଼େ ସମର୍ଥ ନାହିଁଟି ଭିନିପୁର ମଧ୍ୟେ
 ନକୁଳ ବୋଇଲେ ବିଜେକର ଯାଗେ ହାଦେ
 ତୁମ୍ଭେ ଆସିବାଯାଏ ମୁଁ ଧରିଅଛି ମହା
 ନକୁଳ ବାକ୍ୟେ ବାସୁକୀ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଅହି ।
 ବାରୁଣୀବନ୍ତରେ ଯାଇଁ ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ
 ଶାରଳା ପାଦେ ଶରଣୀ ଶ୍ରୀଗାରଳା ଦାସ ।

ଧର୍ମଯଜ୍ଞ

ଏଥିଉତ୍ତରେ ଯେ ମନୁରାଜା ପରୁରଇ
 ସାଗ ଚରିତ କେମନ୍ତେ କହିବା ଗୋସାଇଁ ।
 ନାଗବଳ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଗଲ ନାଗରାଣୀ
 ସାଗଶାଳାରେ ପ୍ରବେଶ ଦେଖି ଦେବରାଣୀ ।

ସୁଧର୍ମୀ ସଭା ମଧ୍ୟରେ ନେଇ ବସାଇଲେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାଜା ତାହାକୁ ଗଉରବ କଲେ ।
 ମୁନମାନେ ବସିଛନ୍ତି ଯେହ୍ନେ ଆସନରେ
 ନିଯୋଗୀ ଲାଗି ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ଚରଣରେ ।
 ଏହି ସମୟେ ପ୍ରବେଶ ଜଗସନ ରାଣୀ
 ଗଉରବେ ବସାଇଲେ ତାହାକୁ ସଭାଏ ।
 ଥାଟ ଘେନି ଆସି ଭ୍ରମସେନ ପ୍ରବେଶିଲ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶ୍ରୀହରିଙ୍କର ପାଦରେ ନମିଲ ।
 ସାତବଂଶ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ରାଜା ଉଗ୍ରସେନ
 ବଳରାମ ସହିତରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନନ୍ଦନ ।
 ନାରଦ ମୁନ ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସି
 ସର୍ବ ଚରିତ କହିଲେ ତାଙ୍କୁ ହୃଷୀକେଶୀ ।
 ବଳରାମଙ୍କୁ ଯୁଧିଷ୍ଠି ନମସ୍କାର କଲେ
 ଶ୍ରୀହରି ବଳରାମଙ୍କ ଚରଣେ ନମିଲେ ।
 ଶ୍ରୀମନ୍ତ ଦ୍ରୁପଦ ଏ ବୁଝେ ଆସି ମିଳି
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗଉରବ କଲେ ବନମାଳୀ ।
 ଏଗାର ଶତ୍ରୁଣୀ ବଳ ମାନଗୋବିନ୍ଦର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଯାଇଁ ବାରୁଣୀବନ୍ତର ।
 ସାଗଶାଳାରେ ମିଳିଲ ଆସି ମୃଗସେନ
 ରୁଷିଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ବ୍ୟାସଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ରାଜନ ।
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ସଭାରେ ବସିଲ ସେ ଯାଇ
 ଦେବଙ୍କୁ ଘେନି ଅଇଲେ ସ୍ବର୍ଗପୁରସାଇଁ ।
 ରୋଷ ଶାଳେ ଭ୍ରମସେନ ଯାଇ ବିଜେ କଲ
 ଗଉରୀ ଶଉରୀ ନଳ ବିଧିରେ ରାଜିଲ ।
 ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ସୁଖେ ଭୋଜନ କରନ୍ତି
 ଅମୃତ ଯୋଗାଡ଼ୁଥିଲେ ସନ୍ତୋଷ ହୁଅନ୍ତି ।
 ରୁକ୍ମିମାନେ ଫଳମୂଳ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ଅପାର
 ନିଯୋଗୀମାନେ ସେବାରେ ଥାନ୍ତି ନରନ୍ତର
 ମାନଗୋବିନ୍ଦକୁ କଲେ ଭଣ୍ଡାରାସକାଶୀ
 ଭଣ୍ଡାରର ଦ୍ରବ୍ୟ ସବୁ ତାର ମୂଳେ କରି ।
 ଅମର ଭଣ୍ଡାର ତାଙ୍କୁ କୃତ୍ତବ୍ୟ ଯେ ଦେଲ
 ବରୁଣ ଆସି ରତନ ଯୋଗାଡ଼ି ଯେ ଦେଲ ।
 ଫଳମୂଳମାନ ଯେତେ ଶବ୍ଦ ଆଶର
 ପ୍ରଭୁ ଆଜ୍ଞା ମେଣ୍ଟି ବାକୁ କେନ୍ଦ୍ର ଶବ୍ଦହୋଇ
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ହେଲ ଯେବଣ ବିଧାନ
 ସାଗଶାଳା ଭୂମିକ ସେ କରନ୍ତି ଗୋଧନ ।

ସୁଦା ପକାଇଣ ଯା କୁଣ୍ଡକୁ ଖୋଳିଲେ
 ଅଗ୍ନି କ ଦେଇ ଚଢ଼ିର ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିଲେ ।
 ଦିବ୍ୟ ବେଶ ହୋଇଣ ସେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାୟେ
 ପଞ୍ଚାଳଦୁହିତା କୋଳେ ଯାଗରେ ବିଜୟେ ।
 ଗୋଷ୍ଠି ଉଦାରନ୍ତି ତହିଁ ବ୍ୟାସ ମହାମୁନି
 ବରୁଣ ପୂଜା ପାରିଣ ବଟୁ କରେ ଘେନି ।
 ଘୃତ ତଳ ଦେଇ କୁଣ୍ଡେ ପୁଜିଲେ ଅନଳ
 ପଞ୍ଚଶିଖା ଘେନି ଜଳ ଉଠିଲୁ ପ୍ରବଳ ।
 ସନ୍ତୋଷେ ଘୃତ ଭୋଜନ କରେ ବୈଶ୍ଵାନର
 ମନିମାନଙ୍କୁ ବସିଲେ ରାଜା ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
 ବ୍ରହ୍ମା ରେଣୁ ହୁଅନ୍ତି ମାରକଣ୍ଡ ରାଶି
 ସପ୍ତରାଶିମାନେ ଯାଗ ରୁଚିପାଶେ ବସି ।
 ପ୍ରଥମ ଆହୁତି ଦେଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ି
 ତତ୍ପୁଁ ସବୁ ଦେବତାଙ୍କୁ ଆହୁତି ସେ ବାଡ଼ି ।
 ପ୍ରଥମ ଦିନରେ ହେଲୁ ଆହୁତି ସେ ଶେଷ
 ରାତି ପାହୁଲୁ ଆଦିତ୍ୟ ହୋଇଲେ ପ୍ରକାଶ ।
 ନିତ୍ୟକର୍ମମାନ ସାରି ମୁନିଏ ଅଇଲେ
 ନୃପତିମାନେ ଆସିଣ ସଭାରେ ବସିଲେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି କଲେ ବିଜେ
 ବେଦମନ୍ତ୍ର ଉଦାରନ୍ତି ବସି ଭରଦ୍ବାଜେ ।
 ଦୁଃଶୀ ଦରଦୁଙ୍କୁ ଦେଖି ଦେଉଛନ୍ତି ଧନ
 କାହାକୁ ଦେଇ ବସନ କରନ୍ତି ଭୋଜନ ।
 ନାରାୟଣ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ବେତ କରେ ଧରି
 ପଢ଼ି ହାସ୍ୟ ପଣେ ମୁଣ୍ଡେ ଶାଢ଼ୀ ବାନ୍ଧି କରି ।
 ହରି ପାଇ ଦେବତାଏ ହେଲେ ଅତି ତୋଷ
 ଦ୍ଵିଶାୟ ଯାଇ ତୃଷ୍ଣାୟ ଦିନ ସେ ପ୍ରବେଶି ।
 ଦିନକୁ ଦିନ ଅଗ୍ନିର ତେଜ ବିକାଶିଲୁ
 ମହାଗ୍ନି ସେ ତାହାକର ଦେହ ଛୁଡ଼ିଗଲା ।
 ଚତୁର୍ଥ ପକ୍ଷୀୟ ଦିନ ଗଲା ଏହିରୂପେ
 ଆହୁତି ପାଇ ଅନଳ ଆକାଶକୁ ଶେଷେ ।
 ଦକ୍ଷିଣାବର୍ତ୍ତେ ଭ୍ରମଣ କରେ ଶିଖା ତାର
 ଦେଖି ପରମ ସନ୍ତୋଷ ହେଲେ ମୁନିବର ।
 ଷଷ୍ଠ ସପ୍ତମ ଦିନେ ଯାଗହେଲୁ ଶେଷ
 ଦେବ ଆହୁତି ପାଇଣ ହୋଇଲେ ସନ୍ତୋଷ
 କଳାଶ କଲେ ତୁ ଶତ୍ରୁ ମାରି ହୁଅ ରାଜା
 ପାର୍ମିକପଣେ ମଧ୍ୟରେ ଉଡ଼ୁ ତୋର ଧୂଳା ।

ସଦା ଦୟା କରିଥାନ୍ତି ତୋତେ ନାରାୟଣ
 ଏମନ୍ତ ସେ ଦେବେ କଲେ ବହୁତ କଲ୍ଲାଣ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଭଣ୍ଡାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ
 ଧନ ରହ ଦେଲୁ ଯେତେ କିଛି ନ ସରଇ ।
 ବିପ୍ରେ ଦାନ ପାଇ ତୋଷେ କରନ୍ତି କଳାଣ
 ମୁନିଏ ଦକ୍ଷିଣା ପାଇ ହରଷିତମନ ।
 ଏହିରୂପେ ଧର୍ମଯାଗ ହେଲୁ ସମାପତ
 ମୁନି ବୋଇଲେ ମେଲଣି କର ନରନାଥ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଇଲେ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେବଇଁ କାହାକୁ
 ବିରୁଚି କହ ସମସ୍ତ ନୃପତି ଆମୁକୁ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ରାଜା କି ବିରୁ
 ଅଧିକ ଜଣେ କେ ଅଛି ବାସୁଦେବଠାରୁ ।
 ଯଜ୍ଞପତି ବାସୁଦେବ ତାଙ୍କୁ ଅର୍ଘ୍ୟ ଦିଅ
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ବୋଇଲେ ବସିଥିବା ରାୟ ।
 ନାରଦ ଯାହା କହିଲେ ତାହାହିଁ ପ୍ରମାଣ
 ଅର୍ଘ୍ୟ ଦିଅ ନେଇ ତୁମ୍ଭେ ଗୋବିନ୍ଦ ଚରଣ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଯେବଣ ପାଦକୁ ନ ପାରିଲୁ ଧୋଇ
 ସେ ପାଦରେ ଶୁରନଦୀ ଗୁପ୍ତ ହୁଅଇ ।
 ସେ ପାଦକୁ ଧୁଅ ଉଠି ଯୁଧିଷ୍ଠି ରାଜନ
 ପୁରଜନ୍ମ ପାପମାନ କର ହେ ଖଣ୍ଡନ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠି ଅର୍ଘ୍ୟ ଦେନ କରେ
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ତାଳିଲେ ଗୋବିନ୍ଦ ପଦ୍ମରେ ।
 ଅଭୟ ଚରଣ ପୁଜି ପାଇଲେ ମୁକତି
 ମୁନିଙ୍କ ମେଲଣି ଦେଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ନୃପତି ।
 ରାଜାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ
 ନାରାୟଣକୁ ରୁଦ୍ଧିଣ ଶ୍ରୀହରି ପୂଜିଲେ ।
 ତୁମ୍ଭେ ତ ଅଇଲୁ ପୃଥ୍ଵୀ କାହା ଶିରେ ଦେଇ
 ସାତଦିନ ହେଲୁ ରସାତଳକୁ ନ ଯାଇ ।
 ବାସୁକ ବୋଇଲେ ହରି ମାହୀର ନନ୍ଦନ
 ପୃଥ୍ଵୀ ଧରିଛୁ ସର୍ପରେ ଦେଇ କୁନ୍ତମୁନ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ନୃପତିମାନେ ବିରୁଚନ୍ତି
 ନକୁଳ ସମାନ ତନୁସୁତ ନାହିଁ କ୍ଷତ୍ରୀ ।
 କୁନ୍ତମୁନେ ସାତଦିନ ପୃଥ୍ଵୀକି ଧରିଲୁ
 ଆତ୍ମଜିତ ପ୍ରାୟ ଏହା ଆମୁକୁ ଲାଗିଲୁ ।
 ବାସୁକ ମୁଖକୁ ରୁଦ୍ଧି ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀହରି
 କୁନ୍ତମୁନେ ମହାଭରତ ରହିଲୁ କପରି ।

ଅସମ୍ଭବ କଥାଗୋଟି କହୁଛ କେମନ୍ତେ
ବାସୁଳା ବୋଇଲୁ ଯେବେ ନ ଗଲ ପରତେ ।
ଦେଖିବ ଆସ ମୋ ସଙ୍ଗେ ଆହେ ବାସୁଦେବ
ନ ପୁଣି ମନ୍ଦିର ଶ୍ରୀ ସହ ନ ପାରିବ ।
ସାତଦିନ ହେଲୁଣି ଯେ ବହୁଅଛୁ ମନ୍ଦି
ଆସ ମୋ ସଙ୍ଗେ ଭୁବିତେ ଯିବା ଶ୍ରବଣାହୁ ।
ଏତେକ କହି ଗୋବିନ୍ଦ ଲରକୁ ଧଇଲ
ପାତାଳପୁରକୁ ଶୟେ ସଙ୍ଗେ ଦେନଗଲ ।
ଦେଖିଲେ କୁନ୍ତମୁନରେ ରହିଅଛୁ ମନ୍ଦା
ସୋହା ସେସନେ ବାଳକ କରେ ରହିଥାଇ
ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନ
ବାସୁଳାକୁ କହିଲେ ତୁ ଯାଅ ହେ ରାଜନ ।
ଆମ୍ଭେ ଯାଉଅଛୁ ଏବେ ବାରୁଣାବନ୍ତକୁ
ଏମନ୍ତ କହି ଅଇଲେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳକୁ ।
ବାସୁଳା ଯାଇଁ ମନ୍ଦାକୁ ବସାଇଲ ଶିରେ
ନକୁଳ କୁନ୍ତମୁନକୁ ଛାଡ଼ିଲ ସଂସାର ।
ବାସୁଳାଠାରୁ ମେଲଣି ମାଗଣ ଅଇଲ
ବାରୁଣାବନ୍ତରେ ଆସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
ଶ୍ରୀହରି ବୋଇଲେ ଥିଲ ଆଜିଯାଏ କାହିଁ
ନକୁଳ ବୋଇଲ ମୁଁ ଯେ ଧରିଥିଲ ମନ୍ଦା ।
ବାସୁଳା ବୋଇଲ ପୃଥ୍ବୀ ଛାଡ଼ି ମୁଁ କେମନ୍ତେ
ଯାଗକୁ ଯିବି ରେ ବାବୁ ବରୁର ତୁ ଚିତ୍ତେ ।
ମୁହିଁ ବୋଇଲ ମନ୍ଦାକୁ ଧରିବି ମୁଁ କୁନ୍ତେ
ଏହା କହି କୁନ୍ତ ଧରି ବସନ୍ତେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ।
ବାସୁଳା ଶିରକୁ କାଢ଼ିନେଲ ଧୀରେ ଧୀରେ
ସାତଦିନ ଯାଏ ଥିଲ ସେ କୁନ୍ତମୁନରେ ।
ମନ୍ଦାକୁ ପୁଣି ବହଲ ବାସୁଳା ତା ଶିରେ
ମୁହିଁ ତେଣୁ ଅଇଲାଇଁ ବାରୁଣାବନ୍ତରେ ।
ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ନୃପତିମାନେ କଲେ ଭୟ
ଧନ୍ୟ ବଳବନ୍ତ ତୁହି ମାତ୍ରୀର ତନୟ ।
କଉରବେ ଶୁଣି ମନେ ମହାଭୟ କଲେ
ମେଲଣି ମାଗି ସେ ଯାହା ପୁରେ ଚଳଗଲେ ।
ନମସ୍ତେ କମଳା ମାଗୋ ନମୋ ନାରାୟଣୀ
ଏ ସଂସାରଜନେ ମାଗୋ ତୋ ନାମ ବଖାଣି
ଦୁର୍ଗତିଶାନ୍ତି ମା ମାଗୋ ତୁ ପଦୁଆସନ
ଅରକ୍ଷିତ ଜନଙ୍କର ଦୁଃଖ ବିନାଶିନୀ ।

ନିତ୍ୟ ସେ ତୋର ନାମକୁ କରଇ ସ୍ମରଣ
ନାନା ଦୁର୍ଗତି ତାହାର ହୁଅଇ ଶାନ୍ତିନୀ ।
ମାଳତୀର ବଲ୍ଲଭ ସେ ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ
ଶାରଳା ଦାସ ତୋହର ଚରଣେ ଶରଣ
ଜୟ ତୁ ନାରାୟଣୀ ଗୋ ଅନାଦି ଶକତି
ପରମ ବୈଷ୍ଣବା ତୁମ୍ଭ ଅଛୁ ଜଗଧାଣୀ ।
ତୋହର ବୁଦ୍ଧି ବଳେ ସେ ରକ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟ ସୟ
ଦେବାପୁର ନରଙ୍କୁ ତୁ ଦେଲୁ ସେ ଅଭୟ ।
ରକ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟନାଶିନୀ ଗୋ ବୋଲି ତେଣୁ ତୋତେ
ଶାରଳାରୂପେ ତୁ ଦୟା କଲୁ ମାତ ମୋତେ ।

ଶୋଭାବତୀ ହରଣ

ଅଗନ୍ଧ କହନ୍ତି ତୁହୋ ଶୁଣ ମନୁରଣ
ଏହାପରେ ହେବ ଶୋଭାବତୀର ହରଣ ।
କହ ମୁନିବର ମୋତେ ଶୁଭଚିତ୍ତ ହୋଇ
ଦୁର୍ଗା ଦେଇ ଘୃତ ମୋତେ ରଖିଛ ଲୁଗୁର
ନମସ୍ତେ ବିମଳା ମାଗୋ ନମୋ ନାରାୟଣୀ
ସଂସାର ଜନ ତୋହର ନାମକୁ ବଖାଣି ।
ଦୁର୍ଗତି ଶାନ୍ତି ମା ମାଗୋ କମଳଆସନ
ଅରକ୍ଷ ଜନର ତୁହି ଦୁଃଖ ବିନାଶିନୀ ।
ନିତ୍ୟ ତୋର ନାମ ମୁହିଁ କରେ ସ୍ମରଣ
ନାନା ଦୁର୍ଗତିରୁ ପୁଣି ହୁଅଇ ମୋକ୍ଷଣ ।
ସୁଦୟା ଚିତ୍ତରେ ମାଗୋ ଦୟାକର ମୋତେ
ଶାରଳା ଦାସକୁ ରକ୍ଷାକର ଜଗନ୍ନାଥେ ।
ବନ୍ଦଇ ଶ୍ରୀ ବାକ୍ୟଦେବୀ ବ୍ରହ୍ମାର ଦୁଲଣୀ
ସୁଜ୍ଞାନେ ନିତ୍ୟ ଯାର ନାମକୁ ବଖାଣି ।
ସମସ୍ତ ଜନ କଣ୍ଠରେ ମାଗୋ ବସିଥାଉ
ପୁରାଣ ଲିଖନ ଶୁଭ ସଦା କହିଦେଉ ।
ତୋହର ସୁଦୟା ମାଗୋ ଯାହାଠାରେ ନାହିଁ
ଜଗତରେ ସେହି ପ୍ରାଣୀ ପୂଜିତ ନ ହୋଇ ।
ଯାହାରଠାରେ ତୋହର ସୁଦୟା ସେ ଅଛୁ
ଜଳ ସ୍ଥଳ ଅନଳ ତା ଭୟ ନାହିଁ କିଛି ।
ମୁହିଁ ମାଗୋ ଅରକ୍ଷିତ ଦୟା ମୋତେ କଲୁ
କଣ୍ଠରେ ବସିଣ ମହାଭରତ କହିଲୁ ।
ଏଣିକି ସେ ପଦ ମୋତେ ନୋହିଲକ ଦୃଶ୍ୟ
ଅପଣ୍ଡିତ କରବେକ ମୋତେ ଉପହାସ ।

ମୁଖ ଅପଣିତ ଜନେ ବହୁ ମୁଁ ଡରଇ
 ସାଧୁଜନ ମାନଙ୍କର ଚରଣେ ନମଇ ।
 ନମଇ ମୁଁ ବାକ୍ୟଦେଶ ଚରଣକମଳେ
 ଶାରଳା ଦାସକୁ ରକ୍ଷା କର ମା ଶାରଳେ ।
 ବିଲଙ୍କ ଦେଶର ରଜା ମନୁ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ କହିଲେ ଯେ ବହୁତ ଦିନପୂର୍ବେ ।
 ଶୁଣିଲି ମୁଁ ମଧ୍ୟପଦ ତୁମ୍ଭ ପରସାଦେ
 ତରିଲି ମୁଁ ନାନା ଦୁର୍ଗତରୁ ଅପ୍ରମାଦେ ।
 ଶାମ୍ଭୁ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ଏ ବେନିଭାଇ ବିଦ୍ରା ହେଲେ
 ଆବର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସବପୁସ୍ତ ଯେ ହୋଇଲେ ।
 ଶୁଣି ହସିଲେ ସେ ଘଟସୁତ-ମୁନିବର
 ଯାହା ତୁମ୍ଭ ପରୁରଲୁ ଶୁଣ ଦଣ୍ଡଧର ।
 ଦୁଇ ଭାରିଆ କାହାର ତନି କାର ହୋଇ ।
 କେବଣ ପୁରର ଏକ ଭାରିଆ ଅଟଇ ।
 ଏମନ୍ତ ଷଠିଏସପ୍ତ ଅଶୀଏ କୁମରେ
 ଭୋଗ କରନ୍ତି ସମସ୍ତ ପୁଅ ଦ୍ଵାରକାରେ ।
 ଯେ ଯାହାର ମନ୍ଦିରରେ ପୁଣେଣ ଆଆନ୍ତି
 ନାନା କଉତୁକରେ ସେ ଦିନ ହରୁଆନ୍ତି ।
 ଶାମ୍ଭୁ ନାମେ ଅଟେ ପୁଣି ପେବଣ କୁମର
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ପୁରେ ସେହୁ ଆସ ନିରନ୍ତର ।
 ନିମିଶ କରିଣ ଏକ ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳା ପୁର
 ସେ ପୁରେ ଭୋଗ ବିଳାସ କରଇ କୁମର ।
 ଏମନ୍ତରେ କେତେହେଁକ ଦିନ ବହିଗଲ
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ତୁଲେ ତାର ପୀରତି ବଢିଲ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରଜାର ଯେ ଅଟଇ ଦୁହିଣୀ
 ରୂପରେ ସେ ସରିସମ ଅଟଇ ପାବଣୀ ।
 ଶାମ୍ଭୁକୁମର ତାହାକୁ ନ ପ୍ରତିଭ ସଖେ
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ପାଶରେ ସେ ଆସ ଅନୁଦିନେ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ମହାରଜା ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ଏବେ ପୁଣି ଯାହା ହେଲ ଉଦ୍ଧବର ଗତି ।
 ଏକ ଦିନକରେ ମୁନି ନାରଦ ଅଇଲେ
 ଦ୍ଵାରକାପୁର ମଧ୍ୟରେ ଆସି ବଜେ କଲେ ।
 କସା କଉତୁକ ପିନ୍ଧି ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇ
 ରାୟ ବିଲେପନ ତାଙ୍କ କାୟ ଗୋଟି ଶୋଭି
 ଦଣ୍ଡ କମଣ୍ଡଳୁ ମୁନି ହସ୍ତେ ଦେନଛନ୍ତି
 କଳି ଶୋକନି ମୁଣି ସେ କାଶରେ ନାକନ୍ତି ।

ସ୍ଵର୍ଗପୁର ତେଜ ମୁନି ଆସି ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରେ
 ନିତ୍ୟ ଭ୍ରମଣ କରନ୍ତି ଯେହୁ ତନିପୁରେ ।
 ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ଦ୍ଵାରକାରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶିଲେ
 ଉଦ୍ରସେନ ଆସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ମୁନିଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ତହୁଁ ଉଠିଲେ ସମସ୍ତେ
 ନମସ୍କାର କଲେ ସବେ ମୁନି ପାଦାଗ୍ରତେ ।
 ଗଙ୍ଗାଜଳ ଦେନି ତାଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇଲେ
 ପାଦ ଉଦକ ନେଇଣ ଗର୍ଭକୁ କ୍ଷେପିଲେ ।
 ପାଦାସନ ଦେଇ ତାଙ୍କୁ ବସାଇଲେ ଧୀରେ
 ମୁନି ତାହାଙ୍କୁ କୁଶଳ ବାରତା ପୁଚ୍ଛିଲେ ।
 ସମସ୍ତ କୁଶଳ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଉଦ୍ରସେନ
 କଲାଣ କର ଉଠିଲେ ତହୁଁ ତପୋଧନ ।
 ମେଲଣି ମଣିଣ ତହୁଁ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ବଳରାମଙ୍କ ନବରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
 ଦେଖିକରି ବଳରାମ ଉଠିଲେ ବହନ
 ନମସ୍କାର କଲେ ଦେବ ମୁନିଙ୍କ ଚରଣ ।
 କଲାଣ କର ବୋଇଲେ ତାଙ୍କୁ ମହାମୁନି
 ସବ କୁଶଳ ତୁମ୍ଭର କହ ହଳପାଣି ।
 ହଳୀ ବୋଇଲେ ହେ ମୁନି ଆମ୍ଭର କୁଶଳ
 କେଉଁ ଭୁବନୁ ଅଇଲ ଆହେ ତପଶୀଳ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଭ୍ରମୁଥିଲୁ
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସଙ୍ଗୋଳିବାକୁ ଏଠାକୁ ଅଇଲୁ ।
 ସେଠାରୁ ମେଲଣି ମାଣି ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ମୁନି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନବର ।
 ଆସ୍ଥାନରେ ବଜେ କରନ୍ତି ନରହରି
 ସେଠାରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ତପଗୁଣି ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଦେଖି ଦେବ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉଠିଲେ
 ପ୍ରଣାମ କରି ଗୁମୁରେ ଉଠା ସେ ହୋଇଲେ ।
 ଗଙ୍ଗାଜଳେ ମୁନିଙ୍କର ଚରଣ ଧୋଇଲେ
 ପାଦ ଉଦକ ନେଇଣ ଗର୍ଭକୁ କ୍ଷେପିଲେ ।
 ସକଳ ବାରତା ପରୁରନ୍ତି ନରହରି
 କହୋ ମୁନିବର ମୋତେ ଅଇଲ ସଙ୍ଗୋଳି
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଆସିଥିଲୁ
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ସଙ୍ଗୋଳିବାକୁ ଏଠାକୁ ଅଇଲୁ ।
 ଯାଉଅଛୁ ତୁମ୍ଭ ନିକଟରୁ ବାସୁଦେବ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କ୍ଷଣେ ରହ ମୁନିଦେବ ।

ନାରଦ ବୋଇଲେ ହରି ନ ଜାଣି ମୋ ଶ୍ରୀ
 ଏକସ୍ଥାନେ ନ ରହଇ ମୋହର ଶ୍ରେଣୀ ।
 କଳହପ୍ରିୟ ମୁଁ କଲି ଘେନି ବୁଲୁଥାଇ
 ତଳକୁ ବନରେ ଯହିଁ ଯେତେ କଥା ହୋଇ ।
 ସକଳ ଚରିତ ମୁହିଁ ଜାଣେ ପରିମାଣି
 ତେଣୁ କହନ୍ତି କଳହପ୍ରିୟ ମୋତେ ସ୍ଵାମୀ ।
 ଏତେ କହିଣ ସେଠାରୁ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ପ୍ରତ୍ୟୁକ୍ତ ପୁରରେ ମୁନି ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
 ଦେଖିଣ ପ୍ରତ୍ୟୁକ୍ତ ତାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କଲି
 ମୁନିଙ୍କ ସେ ନେଇ ଦିବ୍ୟାସନେ ବସାଇଲ ।
 ସମସ୍ତ ଚରିତ ମୁନି ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ
 ସେହିଠାରୁ ତତକ୍ଷଣେ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ଶାମକୁମର ମନ୍ଦିରେ ମିଳିଲେକ ଯାଇ
 ଦେଖିଲେ ସେ ପୁରେ ଜଣେ ମାତ୍ର କେହି ନାହିଁ
 ଭିତର ମନ୍ଦିରେ ଆଇ ଜାଣିଣ କୁମର
 ବୋଇଲେ ମୋ ପୁରେ କିଜେକଲେ ମୁନିବର
 ବେଗେ ଆସି ନାରଦଙ୍କ ଚରଣ ବନ୍ଦିଲେ
 ମୁନିବରଙ୍କ କୁଣଳ ବାରତା ପୁଚ୍ଛିଲେ ।
 ନମସ୍କାର କରିଣ ସେ ବୋଇଲ ବଚନ
 ଆଜି ମୋ ଶ୍ରୀମନ୍ତ ଦେଖିଲି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 ଭିତରେ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ କଲେ ନମସ୍କାର
 କଲଣା କର ମୋତେ ଆନ୍ଦେ ମୁନିବର ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ହୁଅ ସତ୍ତ୍ଵଗୁଣୀ ପୁଣି
 ପୁଣି ପୌଷ ତୋହାର ଯେ ହୁଅନ୍ତୁ ବର୍ଜନ ।
 ଏତେକ କଲାଣି ଯହୁଁ ନାରଦ କରଲେ
 ଶୁଣିକରି ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ହରଷ ହୋଇଲେ ।
 ଗୌରବ ପାଇ ନାରଦ ବସିଲେ ସେଠାରେ
 କନକଚମ୍ପା ଗୋଟିଏ ଘେନିଥିଲେ କରେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ହସ୍ତକୁ ତା ବଢ଼ାଇଣ ଦେଲେ
 ଏ ପୁଷ୍ପ ଗୋଟିକୁ ମାଏ ଘେନି ଗୋ ବୋଇଲେ
 ହସ୍ତ ପ୍ରସାରିଣ ପୁଷ୍ପ ନେଇ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ
 ପୁଷ୍ପ ପାଇଣ ଆନନ୍ଦ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପୁଣି
 ମୁନିଙ୍କ ବୋଲେ ଶୁଣିବା ହେଉ ହେ ଗୋସାଇଁ
 ଏହି ପୁଷ୍ପଗୋଟି ଦେବ ପୁଟିଥିଲା କାହିଁ ।
 ମୁନି ବୋଲେ ପୁଷ୍ପ ଅଛି ନନ୍ଦନ ବନରେ
 ଆମ୍ଭେ ଯେ ଅଛୁ ସେହି ତୋଟାର ବାଟରେ

ସେ ନନ୍ଦନ ତୋଟାବାଟେ ଆମ୍ଭେ ଯେ ଅଛୁ
 ଶରଧାରେ ଆମ୍ଭେ ପୁଷ୍ପ ଗୋଟାଏ ଆଣିଲୁ ।
 ସମସ୍ତ ଅଛୁ ଏ ପୁଷ୍ପଗୋଟି ତୋର ହସ୍ତେ
 ଏ ପୁଷ୍ପ ମହିମା ଶୁଣ କହୁଅଛୁ ତୋତେ ।
 ଗଉରାଙ୍କି ଏହି ପୁଷ୍ପେ ପୂଜିଲେକ ପୁଣି
 ପୁଣିବତୀ ସୁଲକ୍ଷଣୀ ହେବେ ନାରାୟଣ ।
 ସ୍ଵାମୀରେ ସେ ସତ୍ତ୍ଵଗୁଣୀ ହୋଇ ଦିନ ହରି
 ଅନ୍ତମେ ବସଇ ଯାଇ ବଇକୁଣ୍ଠ ପୁର ।
 ନାରଦଙ୍କ ମୁଖୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ଏହା ଶୁଣି
 ପୁଣି ପଚାରିଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ନନ୍ଦନ ।
 ବୋଲିଲ ହେ ମୁନିବର ସାବଧାନେ ଶୁଣ
 ଏ ପୁଷ୍ପେ ପୂଜିଲେ ଆଉ ଅଛି କି ଦିଧାନ ।
 ନାରଦ ବୋଲେ ଦିଧାନ ଅଛି ଯେ ପ୍ରକାର
 କହିବା ତୋହର ଆଗେ ଏଥିର ବିଚାର ।
 କନକ ଚମ୍ପା ପୁଷ୍ପରୁ ଆଠୋଟି ଘେନିବ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଆଠଗୋଟି ଗୁଡ଼ଲ ହୋଇବ ।
 ନାରଙ୍ଗ କମଳା ରମ୍ଭା ଟଣ ନାରିକେଲ
 ପନସ ଲେମ୍ବୁ ଯେ ରୁଚି ଆଦି ଅଷ୍ଟାଫଳ ।
 ପ୍ରତ୍ୟେକରୁ ଆଠଗୋଟି ଲେଖାଏଁ ଆଣିବ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଅଷ୍ଟନାଡ଼ି ଭିଆଣ କରିବ ।
 ଏହିପରି ଫଳମାନ କରିଣ ଭିଆଣ
 ଶ୍ଵେତ ବସ୍ତ୍ରରେ କରିବ ଗୋଟିଏ ଆସନ ।
 ଧଳାଶାକରେ ଆଠୋଟି ଲୁଗୁ ଯେ କରିବ
 ଶ୍ଵେତଖଣ୍ଡ ମଣ୍ଡା ଆଠଗୋଟି ଭିଆଇବ ।
 ଗୁଆ ମୁଳରୁ ପେଣ୍ଡାଏ ରଖିବ ତହିଁରେ
 ଭୂଲସୀର ଦଳ ନେଇ ଥୋଇବ ଉପରେ ।
 ଗଉରାଙ୍କି ପୂଜିବ ଏ ପୁଷ୍ପ ତହିଁ ଦେଇ
 ତେବେ ତୋତେ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହେବେ ମହାମାୟୀ
 ପ୍ରସନ୍ନ ଚିତ୍ତରେ ବର ଦେବେ ଶାକମୁଖୀ
 ଏହି ବିଧିରେ ପୂଜଇ ଜାଣ ଯେଉଁ ପ୍ରିୟ ।
 ଏକବର୍ଣ୍ଣ ଗାଈ ଶୀର ଏକଇ ଗୁଡ଼ଲ
 ହାଣ୍ଡିରେ ପୁରାଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ଦେବ ଜାଲ
 ରାନ୍ଧି ପୁଣି ଦିନକରୁ ସେପିବ ଗର୍ଭରେ
 ଆରଦିନ ସ୍ନାନ ସାରି ପୂଜିବ ସମ୍ଭାରେ ।
 ଥୋଇଣ ନେଇ ଯତନେ କରିବ ଯେ ପୂଜା
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ବର ଦେବେ ଯେ ଗିରିଜା ।

ଯାହା ମନେ ବାଞ୍ଛା କରିଥିବଟି ସେ ନାଶ
 ହେମବତୀ ଚକ୍ରଷଣ ଦେବ ପୂର୍ଣ୍ଣକରି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ବୋଲେ ମୁନି ହେବ କେଉଁଦିନ
 ନାରଦ ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ଚହଁର ବ୍ୟାଧାନ ।
 ବର୍ଷକ ମଧ୍ୟେ ଚକ୍ର ମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ
 ମଙ୍ଗଳବାର ଯେ ଦିନ ପୂଜିବ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ବୋଲିଲେ ମୁଁ ଓଷା ପୂଜିବଇଁ
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲେ ମୁନି ଅନୁଗ୍ରହ ବହୁ ।
 ଆପଣେ ଥାଇ ଶ୍ରେ ମୁନି ଓଷା ପୂଜାଇବ
 ତେବେ ସିନା ମୋର ପୁତ୍ର ଶ୍ରାବ୍ୟ ଯେ ଦିଶିବ
 ମୋହଠାରେ ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ଦୟା ରଖିଥିବ
 ତୁମ୍ଭେ ଥାଇ ମୋର ଓଷା ନିର୍ଭୀ କରାଇବ ।
 ନାରଦ ବୋଲିଲେ ତୋତେ ମିଳିବ ସମସ୍ତ
 କନକତମ୍ବା କେ ଦେବ ଆଣି ତୋର ହସ୍ତ ।
 ସ୍ୱର୍ଗର ସେ ପୁଷ୍ପ ଅଟେ ଦେବତାଙ୍କ ଶ୍ରେଣ୍ୟ
 ତୋହର ଥିବଟି ଯେବେ ପରମ ସୁଭାଗ୍ୟ ।
 ଅବଶ୍ୟ ସେ ପୁଷ୍ପ ତୋହ ଯୋଗୁଁ ଯେ ମିଳିବ
 ଏଥିକୁ ଗୋ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ମନରେ ନ ଭାବ ।
 ନନ୍ଦନବନରେ ଅଛି ଜାଣ ସେହି ପୁଷ୍ପ
 ଶାମ୍ଭ ତାହା ଆଣିବଟି କଲେ ସଫଳପ ।
 ତାହା ଆଣିଲେଟି ଶ୍ରାବ୍ୟ ହୋଇବ ନିଶ୍ଚୟ
 ମୋହ ଆସିବାର ଜାଣ ନାହିଁ ତ ସଂଶୟ ।
 ଏତେ କହିଣ ନାରଦ ଅନୁରାଗେ ଗଲେ
 ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଯାଇ ମୁନି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ଥୋକାଏକ ଦିନ ବହିଗଲା
 ଶାମ୍ଭ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀଙ୍କର ପୀରତ ବଢ଼ିଲା ।
 ଦିନେ ଶାମ୍ଭ କୁମରକୁ କନ୍ୟା ପଚାରିଲ
 ତାଲେ ପାସୋରିଲ ମୁନି ଯାହା ଥିଲେ କହି
 ଶାମ୍ଭ ଯେ ବୋଇଲ ମୋର ମନରେ ନ ଥିଲା
 ଚିତୋଇ ଦେଲୁ ତୁ ଭଲ ଏବେ ଗୋ ଅବଳା
 ସେ ଚକ୍ର ମାସ ଆସି ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ
 ଭିଆଇବା ଯାହା କହିଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଣିଷ୍ୟ ।
 ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥ ଆହୋ ଲେଖିଲେ ପାଇବା
 କନକ ତମ୍ବାପୁଲ ଗୋ କେମନ୍ତେ ଆଣିବା ।
 ଇନ୍ଦ୍ରର ଶ୍ରେଷ୍ଠିଲ ସିନା ଅଟଇ ନନ୍ଦନ
 ସହସ୍ର ଗନ୍ଧବ ତୋଟା କରନ୍ତି ରକ୍ଷଣ ।

କେଉଁ ପରକାରେ ତହୁଁ ଫୁଲ ଆଣିବଇଁ
 ପ୍ରତିଦିନ ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ତୋଟାରେ ବୁଲଇ ।
 ଶୁଣିଣ ବୋଲଇ ତହୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ ବାଳୀ
 କେଉଁପରି ମନାଇବା ପୂଜଣ ଗଉରୀ ।
 କୁମର ବେ'ଇଲ ଯିବ ସେହି ତୋଟାଯାଏ
 ଯେମନ୍ତେ ପାରିବ ଫଳ ଆଣିବ ଗୁଡ଼ାଏ ।
 ଏମନ୍ତ ବରୁର କରି ତହୁଁ ସେ କୁମର
 ଦିବ୍ୟ ଅଳଙ୍କାରେ କଲ ଭୂଷିତ ଶରୀର ।
 କୁସୁମର ପାଗ ପିନ୍ଧି କୌଷେୟ ବସନ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତରୀ ଶିରେ ନାନାଦି ଭୂଷଣ ।
 ଏମନ୍ତେ ଯେ ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇଣ କୁମର
 ଦାରୁକକୁ-ବୁଝି ବୋଲେ ରଥ ସଜକର ।
 ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଦାରୁକ ବେଗେ ଚଳଗଲା
 ଦିବ୍ୟରଥ ଗୋଟିଏ ଯେ ସଜାଡ଼ି ଆଣିଲା ।
 ଧନୁ କମାଣେ ଭୂଷିତ ହୋଇଣ କୁମର
 ରଥ ଉପରେ ବସନ୍ତେ ଦଶଇ ସୁନ୍ଦର ।
 ଦକ୍ଷିଣ ମୁଖେ ଦ୍ୱାରକା ପୁରୁ ଚଳଗଲେ
 ପୁଣି ପୁରୁମୁଖ ହୋଇ ସେଠାରୁ ଗମିଲେ ।
 ଅଶ୍ୱ ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ସେହୁ ଗଲେ ଖର ହୋଇ
 ନନ୍ଦନବନରେ ଗର ପଶିଲକ ଯାଇ ।
 ତୋଟାଳମାନେ ତାହାକୁ ନ ଦେଖିଲେ କେହି
 ଗୁପ୍ତରେ ତୋଟା ମଧ୍ୟେ ପଶିଲେ ସେ ଯାଇଁ
 ଦଇବର କୃତ୍ୟ କିଏ କରିବ ତା ଆନ
 ଯାହା ଭିଆଇ ଅଛନ୍ତି ଛଦ୍ମ ଉଗବାନ ।
 ସେ ଦିନ ସୁରତସେନ ଗନ୍ଧବ ଦୁହିତା
 ଯଉବନ ଭାରେ ଚାଲିବାକୁ ଅଶକତା ।
 ସେ କନ୍ୟାର ନାମଗୋଟି ଅଟେ ଗୋଭବତୀ
 ତାହାକୁ ଯେ ପଟାନ୍ତର ହେବ ଜାଣ ରଖି ।
 ଅବବାହା ହୋଇ ସେହି ପିତାଘରେ ଥିଲା
 ତା ସମ ବର ନ ପାଇ ବସ୍ତ୍ର ସେ ନୋହିଲ
 ସଖିଗଣମାନଙ୍କୁ ସେ ସଙ୍ଗରେ ଦେନିଲ
 ସ୍ନାନ ଅର୍ପେ ସେ ଆକାଶ ଗଙ୍ଗାକୁ ଅଇଲ ।
 ଗଙ୍ଗାରେ ସ୍ନାନ କରିଣ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି
 ନାନାଦି ଅଳଙ୍କାର ସେ ଅଙ୍ଗେ ଅଛି ଭରି ।
 ଦେବାଙ୍ଗ ପାଟେକ ସେହୁ ଉପରାଣ କଲ
 ଦେବାଙ୍ଗ ପାଟେକ ପରିତାଟୀରେ ପିନ୍ଧିଲ ।

ଉତ୍ତମେ କହୁଣ୍ଡ ଚିତା କପଳେ ଦେଲି
ଉଷ୍ଣ ଉଷ୍ମରେ ଚନ୍ଦନ ବହୁଏ ରଚନ ।
ଉତ୍ତମ ସମାନ ତାର ରୂପ ସେ ଦିଶଇ
ତାର ଉପମାକୁ ଆଉ ଜଗତରେ ନାହିଁ ।
ମୁଁ ମଣିଠାରୁ ସବୁ କଟି ଅଟେ ତାର
କରୁନି ସ୍ବୟମ୍ ସେହି ଅଟେ ବସନ୍ତର ।
ଉଷ୍ମପ୍ରଭା ପ୍ରାୟ ତାର ଅଧର ଦିଶଇ
ପ୍ରତି କହଲେ ଅମୃତ ପ୍ରାୟ କରଷଇ ।
ଉତ୍ତମର ଲେଖନ କେ କରିପାରେ ଆନ
ସ୍ଥାନ ସାରି ସେ ମୁଦସ ବସୁରଇ ମନ ।
ସଂଗଣ ମୁଖ ଗୁଣ୍ଡି ପୁଣି ପ୍ରସରଇ
ଏକେଇଁ ତୋଟା ଗୋଟା ଗୋ ଦିଶୁଅଛି ସହ
ସର୍ବାଏ କହିଲେ ଅଟେ ଏ ଚନ୍ଦନଦଳ
ତାର ଅଛି ତହିଁ ମୁଣ୍ଡି ଦେଖିବ ତୁମିଣ ।
ସଂଗଣ କହନ୍ତି ତୁ ଶରରେ ସୁନ୍ଦର
ସେ ତୋଟାକୁ ସମ ନାହିଁ ତୋଟା ତନୁସୁ
ନାନାୟୁଳ ପଦମାନ ତହିଁରେ ଅଛଇ
ନ ସ୍ବକାର ହୋଇ ତହିଁ ପ୍ରକାର୍ଥ କେ ନାହିଁ ।
ସୁନ୍ଦର ମୋହନ ଆଦି ଅମର ସହଚ
ସାଥୀ ତୁମ୍ଭେ ଲେଖିବ ତା ମିଳିବ ସମସ୍ତ ।
ସେ ତୋଟାକୁ ଦେଖିଲେ ତୁ ମୋହ ହୋଇଯିବୁ
ସ୍ବକୁ ପିତା ତଥା ତୁ ମନେ ନ ଧରିବୁ ।
ସହ ତୋଟାରେ ପଶିଲେ ଶୁଧା ଭୁଷା ନାହିଁ
ମୟ ପବନ ସବା ଧୀର ବହୁଥାଇ ।
ସେବା ବସନ୍ତ ତହିଁ ଯାଏ ଆଗୋ ସଖି
ମିଳିଆଦି ପ୍ରସାଦାନେ ହୁଅନ୍ତି ସେ ସୁଖୀ ।
ପ୍ରଣୀ ଜନ୍ମମାନେ ତହିଁ ଉଦ୍ଭବରେ ମହ
ଗାନାରଙ୍ଗେ ଶ୍ରୀତା କରୁଥାନ୍ତି ଅବରଣ ।
ସୁମରମାନେ ଗୋ ସହ ମଉରର ହୋଇ
ସୁସମାନ ତୁମ୍ଭାନ୍ତି ମହାସୁଖ ପାଇ ।
ଆମ ପଣସ କଦଳୀ ଗୁଆ ନାରିକେଳ
ସ୍ବଲେପୁ କରମଙ୍ଗା କମଳା ଜମ୍ବିଳ ।
ତୁ ପଲମାନ ପାତ ପଡ଼ନ୍ତି ତୁମିରେ
ତୁମ୍ଭର ଶରତ ନାହିଁ ତାହାକୁ ନେବାରେ ।
ତୁମ୍ଭର ସେ ତୋଟା କେହି ଦେଖି ନ ପାରନ୍ତି
ତୁମ୍ଭେ ଗନ୍ଧକ ଦିନରୁ ଜଗିଥାନ୍ତି ।

କବର ଜନ ପଶିବ, ପାଇଁ ନୋହେ କ୍ଷମ
ଇନ୍ଦ୍ର ସେ ତହିଁ କି ଏକା ଅଟଇ ଶ୍ରମନ ।
ଆଠବନେ ଦେଖିବାକୁ ତୋଟାକୁ ଆସଇ
ଦେଖିଣ ଶାଢ଼ୀ ପ୍ରସାଦ ରେଖକ ହେଇ ।
ଗଙ୍ଗାଜଳ ଆଣି ବୁଷ ମୂଳରେ ତାଳନ୍ତି
କହୁଣ୍ଡ ଗୁଣ୍ଡିକୁ ଖତ କରିଣ ଦିଅନ୍ତି ।
ପ୍ରସୀଜନ୍ତୁ ମଳମୂଷ ନ ରେନ୍ତି ତହିଁ
ଏତରୁପେ ସାବଧାନେ ତୋଟାଗୋଟି ରହି ।
ସ୍ବେଦେ ଝରି ଯେବେ ତୁମିରେ ପଡ଼ନ୍ତି
ପବନ ଆସାତେ ତେଁ ପୁଣି ଉଡ଼ିଯାନ୍ତି ।
ଶୁଣିଲେ ସୁନ୍ଦର ତାର ମନକୁ ରୁଚିଲ
ଏବେ ଗନ୍ଧବର ଦିଅ ଗର୍ବିତା ହୋଇଲ ।
ମଉସିଜଗମନା ସେ ଧୀରରେ ବୁଲଇ
ସତେ କିବା ଯଉଦନ ଶ୍ରବ ନ ସହଇ ।
ତାଳିମର ମଞ୍ଜି ପ୍ରାୟ ତାର ଦନ୍ତପନ୍ଥ
ତଳସୁଷ୍ପ ପ୍ରାୟ ତାର ନ ସିକର କନ୍ତ ।
ମୃଗାଳର ନଳ ପ୍ରାୟ ତାର ବୁଜମାନ
ଦିଶଇ ଉଲଟ ରମ୍ଭା ପ୍ରାୟ ତା ଜବନ ।
ଧଙ୍ଗୁ ମାନ ଦିଶଇ ତମ୍ବାକଡ଼ି ପ୍ରାୟ
ତପାଳର ଚିତା କିବା ଅରୁଣ ଉଦୟ ।
ତା ଚନ୍ଦ୍ରମା ବଦନକୁ ପଟାକର ନାହିଁ
କହନ୍ତି ରେଖା କୁରଙ୍ଗୀ ନେସକୁ ଶୋଭଇ ।
ପତ୍ରପତ୍ତେ ଜଳ ପ୍ରାୟେ ଝଲି ଦିଶେ କାନ୍ତ
ପତ୍ରସୁଷ୍ପ ପ୍ରାୟ ତାର ବସ୍ତ୍ର ଶୋଭା ପାନ୍ତି ।
ତାହାର ସେ ରୂପରୂପ କିଏ ବା କହିବ
ତେଜେକାଳ ବସି ତାକୁ ଗଢ଼ିଲ ଦଇବ ।
ସଂଗଣ ଦେନ ସଙ୍ଗେ ଚଳଣ ଆସଇ
ତୋଟ ର ଉତ୍ତରେ ଯାଇ ପଶିଲେକ ସେହି ।
ତୋଟା ଦେଖି ମୋହ ହୋଇଗଲେକ ସୁନ୍ଦର
ମୁଦନର ପଞ୍ଚବାଣ ତାର ଅଙ୍ଗେ ବାରି ।
ଏକେ ମଧୁମାସ ପୁଣି ବସନ୍ତର କାଳ
ନାନାଦି ଶାବନ୍ତ୍ର ଏ ମଦନରେ ଭୋଳ ।
ସେ ତୋଟାରେ ଦୃଢ଼ଜନ ଯେବେଟି ପଶଇ
ନବସୁବା ପ୍ରାୟ ତାର ଶରୀର ଦିଶଇ ।
ସଂଗଣ ଦେନ ସେହି ଗୋଟିରେ ତୁମ୍ଭୁ
ତୁମ୍ଭର ସେ ମଉରରେ ବହନ ହେଉଥ ।

ଶୀତା ରସରଙ୍ଗେ ନାନାପୁଷ୍ପେ କସନ୍ତି
 ଏକ ପୁଷ୍ପ ଗୁଡ଼ି ଅନ୍ୟ ପୁଷ୍ପକୁ ତୁମ୍ଭନ୍ତି ।
 ନୟନରେ ସୁନ୍ଦରୀ ଯେ ଏମାନ ଦେଖିଲ
 ମଦନର ଶକ୍ତିବାଣ ଅନ୍ତରେ ଛେଦିଲ ।
 ବିସ୍ମୟ ମୁଁ ଯେବେ ବିଶ୍ୱାସୀୟାନ୍ତି
 ବସନ୍ତକୁ ବେଳ ଏଥେ ଶୀତା ମୁଁ କରନ୍ତି ।
 ନାନା କରୁକୃତେ ମୁଁ କଷ୍ଟ ଆନ୍ତ ଦିନ
 ବ୍ୟାଧି ପରୁଷ ମୋତେ କରିଅଛି ଘନ ।
 ଏହି ଗୁରୁ ନନ୍ଦିନୀ କଳକଳ ହେଉ
 ନାନା କରୁକୃତେ ଶୀତା କରନ୍ତି ଚିତୋର ।
 ଏହା ବିସ୍ମୟ ସୁନ୍ଦରୀ ତମ୍ଭେ କୋଇଲ
 ମନେ ମନେ ଚାହିଁବୁ ସେହି ଚିତ୍ତା କଲ ।
 ଚୂଡ଼ାବୃକ୍ଷ ପରେ କସି କୋକିଳ ଶୁଣି
 ତାଳମ୍ବ କବରେ ସାଶ୍ୱତ ଶୁଆ ରବ ବ୍ୟନ୍ତ ।
 ଆମ୍ଭ ଫଳମାନ ଲେଉଟି ଲେଉଟି କରି ହୋଇ
 ପାତକୀ ସେ ବୃକ୍ଷତାଳେ ସୁନ୍ଦର ଦିଶଇ ।
 ରସାବୃକ୍ଷମାନ ତହିଁ ପତ୍ର ପତ୍ର ହୋଇ
 ଗୁଆ ବୃକ୍ଷମାନ ତାର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଶାର ।
 ବୁଲି ଶୋଭାବନା କୋଟାସାକ ଦେଖିଲ
 ଚିମ୍ବାବୃକ୍ଷ ତଳେ ଯାଇ ବିଶ୍ରାମି କହିଲ ।
 ଜି ତୁ ପୁଲକ୍ଷ ସୁନ୍ଦରୀ ଗୁଡ଼ିଏ ତୋଳଲ
 ତହିଁରେ ମଲ୍ଲୀ ମିଶାଇ ମାଲ ସେ ଗୁଡ଼ିଲ ।
 ଶରଧା କରଣ ମାଳା ବେଳଲ ବସ୍ତ୍ରରେ
 ଅଳପ ବାସନା ନାକେ ବେଳଇ ସୁଧୀରେ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁଷ୍ୟା ଅପୂର୍ବ ଚରଣ
 ରଥ ବେଳ ଶ ମୁଁ ତହିଁ ମିଳିଲ କୁରତ ।
 ଶରଧାରେ ସେ କମଳ ଚମ୍ପାପୁଲ ତୋଳେ
 ରଥର ଉପରେ ତାହା ଥୁଏ ନେଇ ଉଲେ ।
 ନାନାପଲ ପୁଲ ତୋଳେ ଦୃଶ୍ୟ ବଦନେ
 ରଥର ଉପରେ ଥୁଏ କୃଷ୍ଣର ମନେ ।
 ବରବର ବଟଣାକୁ ମେଣ୍ଟି କେ କରେ
 ସୁନ୍ଦରୀ ନେତ୍ର ପଡ଼ିଲ ଥାଇ ଶକ୍ତିଧୁରେ ।
 ଦେଖିଲ କନ୍ୟାରତନ କୁମର ବଦନ
 ସାକ୍ଷାତେ କି ପଞ୍ଚବାଣ ହୋଇଛି ବଟଣ ।
 କୃଷ୍ଣର ନୟନ ସେହି କାମୁକଣ ବଳା
 ଜନମ ଲଭିଛି ବେଳ ଶୁକ୍ଳକୃଷ୍ଣକ ତଳା ।

ସୁନ୍ଦର ପଣରେ ତାକୁ ପଟାକର ନାହିଁ
 ସୁବା ପ୍ରିୟମାନଙ୍କର ଗରବ ଖେଳ ।
 ମଦନର ପାଶ କି ସେ ଧରିଅଛି କରେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରିୟମାନଙ୍କୁ ବାନ୍ଧଇ ସଧୀରେ ।
 କୁମର ନୟନ ଯଦୁଁ ପଡ଼ିଲକ ଯାଇ
 ମଦନ ଅନଳେ କାଳା ହେଉଲକ ଦହ ।
 ଗୁପ୍ତ ଶବ୍ଦରେ କନ୍ୟା ତାକୁ ଚାହିଁସବ
 ସଖୀଗଣେ ତାକ ଦୃଷ୍ଟି ଏମନ୍ତ କଲଲ ।
 ଅନଳ ପରୁଷ ଦେଖ ଏଥେ ଛନ୍ଦି ରହ
 ବୃକ୍ଷର ପୁଲ ତୋଳନ୍ତି ମନେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବହ ।
 ଚାହିଁବା ଛଟକେ ସୁବାପ୍ରିୟକୁ ଗଞ୍ଜନ୍ତି
 ଏହାକୁ ଦେଖି ଚଞ୍ଚଳ ହୁଅଇ ମୋ ତେ ।
 ଏହାଙ୍କର ରୂପ ମୁଁ ଗୋ ବାନ୍ଧୁନବ କସ
 କାମଦେବ ବେନୁକୁ କି କରେ କାମପାଶ ।
 ଏସନ ମନେ ବିସ୍ମୟ କରୁ କରୁ ବାଳୀ
 ଏତ ସଖୀ ଆରେକକୁ କହିଲ ଯେ ଶ୍ରୀ ।
 କାହିଁର ସରୁଷ ଏ ଗୋ କାହୁଁ ଅସିଅଛି
 ତାହାକୁ ଯେ ଦେଖି କପା ଦୁଃଖୀ ହେଉଅଛି
 ଆଉ ଏକ ସଖୀ ତହିଁ କହେ ବିସ୍ମୟଣ
 ପରୁର ଜାଣିବା ସେହି କାହାର ନୟନ ।
 କାହାର କୁଳରେ ସେହି ହୋଇଅଛି ଜାତ
 ପରୁର ଜାଣିବା ଆମ୍ଭେ ତାର କୁଳଗୋଷ୍ଠ ।
 ସୁଗର ଗରବ କବା ମଞ୍ଚରୁ ଆସିଛି
 ଆମ୍ଭେମାନେ ଆସିବା ନା ତାକୁ ଏବେ ପୁଣି ।
 ଏହା ବିସ୍ମୟଣ ତହିଁ ସବୁ କୁମାରୀ
 ଶୋଭାବନାକ ବୋଧନ୍ତି ତହିଁରୁ ସେବାଏ ।
 ଏମନ୍ତ ତୋଟାରେ ପଶି କୃଷ୍ଣର କୁମର
 ଫଳ ପୁଲ ତୋଳି ମନେ କରଇ ବୃତ୍ତ ।
 ଚରଣେ ଯେ ନ ଜାଣନ୍ତି ଯିବ ବେଳ ହୋଇ
 ବୃଥାରେ ଅନର୍ଥ ଗୋଳ କରିବେ କପାଳ ।
 ଏମନ୍ତେ ମନେ ବିସ୍ମୟ ରଥରେ କସିଲ
 କନ୍ୟାର ଉପରେ ତାର ନୟନ ପଡ଼ିଲ ।
 ଶୋଭାବନାର ବଦନ କମଳକୁ ଚାହିଁ
 ମଦନ ବାଣ ଭେଦିଲ ଅନ୍ତରେ ନୀଳ ।
 ରଥ ଉପରୁ କୁମର ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲ
 ଶୋଭାବନା ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲ ।

ନେରେ ସେ କୁମାର ଲେଉଟୁଥିଲା ଯାହା
 ଶରୀର ଗଠାଇ ଦେଲା ଏବେ ଦେଇ ତାହା ।
 କୁମରକୁ ଦେଖି ତହୁଁ ଶୋଭାବତୀ ବାଳୀ
 ସ୍ମରଣେ ମୁଖ ଯୋଡ଼ି ବସିପ ଦୁଇଜଣ ।
 ହସିବେଳେ ଶୋଭାବତୀ ସାଙ୍ଗେ ଥିଲ
 କୁମରକୁ ଶୁଣି ସବେ ବଚନ ଲୁଣିଲେ ।
 ବୋଲିଲେ କେବେଠାରୁ ଆସିଛ ଆସଣ
 ଲଘୁର ତୋଟା ଏଥିଲେ ପଶିଲ କେସର ।
 ଲକ୍ଷ୍ୟେ ଜାଣିଲେ ନିଶ୍ଚୟ କୋପ ସେ କରିବେ
 ନାନା ପରକରେ ଆସି ଦୁଇ ଆରମ୍ଭିବେ ।
 କୁମର ବୋଲିଲ ଶୁଣ ଆଗୋ ସବୁ କାଳ
 ଦାସବଂଶପୁରୁ ଆମ୍ଭେ ଆସିଅଛୁ ତଳ ।
 ଅମ୍ଭ ପିତା ଅଟନ୍ତି ସେ ପ୍ରଭୁ ଚରଧର
 ମାତା ନାମ ଜାମ୍ବବତୀ ଅଟଇ ମୋହର ।
 ସୁଦୃଶ ବୋଲିଲେ କର୍ପା ଏଥକୁ ଅଇଲ
 କି ଦ୍ରୋଣ ନେବ ବୋଲି ଏ ବନେ ପଶିଲ ।
 କୁମର ବୋଲି କନକ ତମ୍ବା ନେବାପାଇଁ
 ରଥ ତହିଁ ଏ ନନ୍ଦନ ବନେ ଅଇଲଇଁ ।
 କୁମାରମାନେ କହନ୍ତି ଶୁଣି ଏ ବଚନ
 ଏ ପୁଷ୍ପରେ କଳିଅଛି କର୍ପା ତୁମ ମନ ।
 ଶୁଣିଣ ଶାମ୍ବକୁମର ବୋଲିଲେ ହସି
 ଏକତ୍ର ନେ ଆମ୍ଭ ଗୁରେ ଗଲେ ବେବରଣି ।
 କନକତମ୍ବା ଗୋଟିଏ ହସ୍ତେ ସେକଥିଲେ
 ଶରଧା କରିଣ ଆମ୍ଭ ହସ୍ତକୁ ଦେଲେ ।
 ସେହି ତ ଶ୍ରୀକୁମାରୀ ବସୁଧାରେ ଶ୍ରୀ
 ଶରଧାରେ ସୁଦୃଶର ମତି ସେ ତଥ୍ୟ
 ତନ୍ତ୍ରାଗଣ ବୋଲି ଜାଣ ଅଟଇ ତା ନାମ
 ସୁଦୃଶସଖେ ତାହାକୁ ରକ୍ତି ନୁହେଁ ସମ ।
 ନାରଦ ମୁଖ ବୋଲିଲେ ଓଷାଟିଏ କର
 କନକ ତମ୍ବାରେ ଦୁଇ ଗଉଁସ ଶଙ୍କର ।
 ତେଣୁ ଅତି ଶରଧା ସେ କଲୁ ତାହାରି
 ତେଣୁ ପୁଷ୍ପଲଗି ଆମ୍ଭେ ଅଇଲୁ ସୁଦୃଶ ।
 ବୃନ୍ଦେମାନେ କି ନମନ୍ତେ ଅସିଛ ଏଥକୁ
 ଏ କନ୍ୟାର ନାମ କସ କହ ଗୋ ଆମ୍ଭକୁ ।
 କୁମାର ବୋଲିଲେ ଏହା ନାମ ଶୋଭାବତୀ
 ଶୁଣିବେଳ ଗଉଁସର ଦୁହିତା ଏ ସଖା ।

ବିଷା ହୋଇ ନାହିଁ ଏହି ରମଣୀରତନ
 ଏହାର ସମାନେ ବର ନୁହଇ ଗଠନ ।
 ଶରଧାରେ ଗଙ୍ଗାକୁ ଏ ସ୍ଥାନେ ଅସିଥିଲ
 ତୋଟା ଦେଖିବାକୁ ମନ ଏହାର ବଳିଲ ।
 ତୋଟାକୁ ଦେଖିଲ ଏବେ ଯିବୁ ନିଜପୁର
 ତୁମ୍ଭ ଏଥି ଦେଖ ହୋଇ ଯାଅ ହେ କୁମର
 କୁମର ବୋଲିଲ ଡର ମୋହର ସେ ନାହିଁ
 ମୋହର ପିତା ଅଟନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।
 ପୁଷ୍ପ ବେଳ ଏଥି ମୁହିଁ ପିତା ଧୀରେ ଧୀରେ
 କସ ରି ପଳାଇ ଯିବି ଏ ବନରୁ ଡରେ ।
 କୁମର ମୁଖରୁ ଏହି ଦୃଢ଼ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ବିଷର କରଣ ତହୁଁ ଜାଣିଲେ ଚୁଣି ।
 ନିଶ୍ଚୟ ବଡ଼ କୁଳରେ ଏ ହୋଇଅଛି ଜାତ
 ତେଣୁ ଏମନ୍ତ କହୁଛି ଅଛି ସ ମରଥ ।
 ସେ ଶୋଭାବତୀକୁ ଶୁଣି ବିଷରକ୍ତ ବାଳୀ
 ଏ ବରରେ ତୋର ମନ ରୁଚି କି ସୁଦୃଶ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଶୋଭାବତୀ ବୋଲିଲ ବଚନ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଟେ ଭରବ ଯା କରୁଛ ନେଖନ ।
 ଏହୁ ଥିଲେ କହିଁ ଅବା ଆମ୍ଭେ ଥିଲୁ କାହିଁ
 ଭରବ ପୁରୁଷ ଆଣି ବେଇଛୁ ଗଠାଇ ।
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ମୁହିଁ ଏହାକୁ ବଢ଼ିବ
 ଏହାର ମନକୁ ମୁହିଁ କେମନ୍ତେ ଜାଣିବ ।
 ଖଣ୍ଡଦୁରେ ଥାଇ ତାହା କୁମର ଜାଣିଲ
 କୁମାରର ମନ ଯୋହଠାରେ ସେ ବଳିଲ ।
 ସଖିଗଣଙ୍କୁ ଅନାଇ କବଳ କୁମର
 ବଳିଲ କି ତୁମ୍ଭ ସଖୀ ମନ ଗ୍ରାସବର ।
 ଲଜ୍ଜାଥିଲେ ବରମାଳା ଦେଇ ମୋତେ ବାଳୀ
 କୁମର ମୁଖୁଁ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ କୁମାର ।
 ଜାଣିଥିଲ ମଳା ଏକ କରେ ଧରି ବାଳୀ
 କୁମର କଣ୍ଠେ ଲମ୍ବାଇ ଦେଇ ଆସେ ତଳ ।
 କୁମାରକୁ କୋଳେ ତହୁଁ ସଖଣ କୁମର
 ବସାଇଲ ନେଇ ତାକୁ ରଥର ଭିତର ।
 ବିରୁଷା ନାମରେ ଥିଲ ଏକଇ କୁମାର
 ଶୋଭାବତୀ ସଜାକୁଣୀ ଅଟଇ ସୁଦୃଶ ।
 ଯେଣେ ଯାଇ ତାକୁ ସେହି ସଙ୍ଗତରେ ନେଇ
 ତା ଠାରେ ଶୋଭାବତୀର ବଡ଼ ସ୍ନେହ ଥାଇ ।

ତାହାକୁ ଅଶ୍ୱାସ କରି ଟାଣକୁ ବଇଲ
 ହସ୍ତ ଧରିଣ ତାହାକୁ ରଥେ ବସାଇଲ ।
 କୁମରକୁ ଗୁଣି ପୁଣି ବୋଲଇ କୁମାରୀ
 ରଥ ବାନ୍ଧିଯିବା ଏବେ ହାତୀବଳ ପୁଷ୍ପ ।
 କୁମର ଯେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲ ତାହାକୁ ଗୁଣି
 ରଥ ବାନ୍ଧି ତାକୁ ଏଥୁ ଯିବା ବେଳ ହୋଇ
 ଯେତେ ବଡ଼ ରଥ ହେବ ତାହାକୁ ବାନ୍ଧିଲ
 ଶୋଭାବଣା ସଖୀକୁ ଯେ ମେଲଣି କରିଲ ।
 କୁମାରୀଙ୍କ ବେଳ ହେବ କୁମର ଯେ ଗଲେ
 ଲେଖା ଦୁହିତାମାନେ ସେଠାରୁ ଫେରିଲେ
 ସେଠାରୁ ବରଷ ମତି ହୋଇ ଗଲେ ଲେ
 ତୋଟା ଲେଖମାନଙ୍କ ପାଖେ ଯାଇ ମିଳି ।
 ବୋଲିଲେ ପୁରୁଷ ଏକ ରଥେ ଡେଇଁ ଆସି
 ତୋଟାର ଭିତରେ ଥିଲ କେତେବେଳେ ପଣି
 ଶୋଭାବଣା ଘେନି ଆସେ ତୋଟା ବୁଲୁଥିଲୁ
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ତହିଁ ତାହାକୁ ଦେଖିଲୁ ।
 ଅନନ୍ତ ପରସ୍ପେ ସେହି ଅଟଇ ସୁଦର
 ତଳ ଭୁବନରେ ନାହିଁ ତାକୁ ପଟାନ୍ତର ।
 କଳକଟମା ବନରେ ପଣି ଗୋକୁଥିଲ
 ଏ ସମୟେ ଶୋଭାବଣା ତାହାକୁ ଦେଖିଲ ।
 ମନ୍ଦନ ଶରରେ ବାଳୀ ହୋଇଲ ବକଳ
 ତାହାର କଣ୍ଠରେ ନେଇ ଦେଲ ପୁଲମଳ
 ହସ୍ତ ଧରିଣ କୁମର ରଥେ ବସାଇଲ
 ବରୁଣା କନ୍ୟାକୁ ପୁଣି ସଙ୍ଗେ ଘେନିଗଲ ।
 କହିଲ ସେ ତାହା ଘର ଦ୍ୱାରା ଘେନି ପୁର
 ତାହାର ପିତା ଅଟନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 କନ୍ୟାକୁ ଘେନିଣ ସେହୁ ଗଲ ଏହିକ୍ଷଣି
 ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ସେଠାରୁ ଦେଇଣ ମେଲଣି ।
 ଲେଖି ବୋଲିଲେ କେତେବେଳୁଁ ସେ ଗଲଣି
 କନ୍ୟାଏ ବୋଲିଲେ ସେହୁ ଗଲ ଏହିକ୍ଷଣି ।
 ବହୁଦୂର ଯାଇ ନାହିଁ ଯଥା କ୍ରମେ ବେଗେ
 ଗୋଡ଼ାଇ ଗଲେ ପାଇବ ଲେଟ ଏହିକ୍ଷଣି ।
 ଶୁଣିଣ ଲେଖି ବୋଲେ ସେହୁ ଧରିଲେ
 ମାର ମାର ବୋଲିଣ ଯେ ଭିତରେ ତାଙ୍କଲେ
 ଧର ଧର କାହିଁଗଲ ବୋଲିଣ ବୋଲନ୍ତି
 କନ୍ୟାଗୁର କାହିଁଗଲ ବୋଲିଣ ଗୋଡ଼ାନ୍ତି ।

ଏମନ୍ତ ସେ ଗଲେ ଦୂର ଶେଷରେ ଗଲେ
 ଥୋକାଏ ଦୁଇକୁ ଯାଇ ରଥେକ ବେଶେଲେ
 ରଥ ରଥ ବୋଲି ସର୍ବେ ତାଙ୍କନ୍ତି ନିଠାର
 ବାହୁବେଗେ ରଥଗୋଟି ଯାଇଲେ ବାନ୍ଧି ।
 କୁମରକୁ ଗୁଣି ତହିଁ କୁମାରୀ ବୋଲେ
 ଗରବ ବଳରେ ରଥ ବେଡ଼ରେ ପଡ଼ିଲ ।
 କୁମର ବୋଲିଲ ଶତେ ହେ ଏକ ହୋଇ
 ମୋର ଦାତରୁ ଉଦ୍ଧରି ନ ଯିବେଟି ହେ ।
 ସହସ୍ରେକ ଛେଳି ଯେବେ ହୋଇ ଏକଲେ
 ମଉଦ୍ୟାଦ୍ର ପ୍ରାୟରେ କି ପଡ଼ି କରେ ଗୋଲ
 ନାହିଁ ଉଦ୍ୟାଦ୍ର ଜାଣ ଏ ସହସ୍ର ଛେଳି
 ଏଥକୁ ତୁ ମନେ ତାହା ନ କର ଗୋ ବାଳୀ
 ଲେଖକ ତାହା ଶୁଣି ନ ଦେଲ ଶେର
 ଧନୁରେ ବେଗେ କରେ ଧରିଲ କୁମର ।
 ବନ୍ଧମ ମୁଠେ ଧରି ପାଲଟିଲ ବେଗେ
 ଦୁଇକ ରଥ ଲେଖିଲ ଲେଖକ ଆଗେ ।
 ସହସ୍ର ଲେଖି ତାଙ୍କୁ ବେଡ଼ିଲେକ ଯାଇ
 ଯେ ଯାହାର ଶସ୍ତ୍ର ସର୍ବେ ମାରିଲ ନିଠାର ।
 ବେଳୁବେଳ ସଫର ଯେ ହେଲ ଅଗୋଚର
 ମରନ୍ତି ଘଲ ଲେଖି କୁନ୍ତ ମୁଦୁରେ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ଦେହେ ଶସ୍ତ୍ର ବାଳି ଉଠଇ ଅନଳ
 ସବୁ ଶସ୍ତ୍ର ନିଦାରଇ ଜ ମୁଦୁ ବାଳି ।
 କୁମର ଯେବଣ ଶର ଲେଖିଲ ମାରେ
 ବଣ ବଂଶ ଶେଷ ଯେ ଶେଷ ଚାହିଁରେ ।
 କୁମର ବାଣେ ଅନେକ ଗରବ ଯେ ମରଲ
 ଥୋକାଏ ଲେଖି ତହିଁ ତରେ ପଲାଇଲେ ।
 କୁମରୁ ବେଡ଼ିବର ଥୋକାଏ ସୁଦୃଢ଼
 ଥୋକେ ପଲାଇ ସୁଦୃଢ଼ ସଙ୍ଗରେ ମିଳନ୍ତି ।
 ଅସ୍ଥାନ କରିଣ ବସିଅଛି ଲହରୀୟେ
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବସିଅଛି ସବୁ ଦେବତାଏ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଶଙ୍କର ଆଦର ଗୁଡ଼ି ବୃହସ୍ପତି
 ଲେଖି ନାଗ କଳରାଗଣ ବସିଅଛି ।
 ବିଷ ଶୁଭସେନ ଆଜ ଅନ୍ଧାର ଘେନି
 ପଛେ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରପତି ଗରବ ତା ସଙ୍ଗ ।
 ପବନ ବରୁଣ ଆଦି ଅନଳ କୁମର
 ଯମ ଦେବତା ଅଦ୍ୟା ପଶୁମାନୁମାନ ।

ଅପସରମାନେ ଆଗେ କରୁଛନ୍ତି ନୃତ୍ୟ
 ନାଟକୁ ଯେ ଅବଧାନ କଲେ ପୁରୁଷକୁ ।
 ଏକେକେଲେ ଗନ୍ଧବେ ପକାଇ ମିଳିଲେ
 ବେଦସରା ତଳେ ପାଶୁ ପଡ଼ିଣ ଶୋଇବର
 ଦେଇଲେ ଗୋସାଇଁ ଏବେ ଅବଧାନ କର
 ଅପସର ଚରିତ ତୋର ବନର ଭିତର ।
 ମୂର୍ଖ୍ୟପୁରୁଷ ଗପ ଚଳି ପୁରୁଷେ ଅବଧାନ
 ଅନ୍ତାଣରେ କେଉଁ ବାଟେ ତୋଟାରେ ଫଣିଲ
 ଚନ୍ଦ୍ରବନ୍ଧୁ ତୋଳଣ ଗପେ ନେଇ ଡୋର
 ଗୋଟା ଭିତରେ ସେ ଥିଲ ଫୁଲବଳେ ଚନ୍ଦ୍ର
 ପୁରସେନ ଚନ୍ଦ୍ରର ହିଅ ଶୋଭାବଳୀ
 ଜୋସ୍ଥାନେ ଯାଉଥିଲ କନ୍ୟାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ।
 ସ୍ଥାନ ସାର ତୋଟା ମଧ୍ୟେ ଫଣି କୁଲଥିଲେ
 ସେହି ଦୁରୁଷକୁ ବନ ମଧ୍ୟରେ ଦେଖିଲେ ।
 ଅନଙ୍ଗ ପ୍ରାୟ ରୂପକୁ ପଟାକର ନାହିଁ
 ଶୋଭାବଳୀ ବରିଲ ଯେ ଫୁଲମାଳ ବେର ।
 ହସ୍ତ ଧରି ତାକୁ ନେଇ ଉପେ ବସାଇଲ
 ବରୁଣା କନ୍ୟାକୁ ପୁଣ ସଙ୍ଗେ ବେଶିଲେ ।
 ଅନ୍ତ କନ୍ୟାକୁ ମେଲଣି ତେର ଗଲେ ଚଳି
 ବାରତା କହଲେ ଆସି କନ୍ୟାମାନେ ମିଳି ।
 ଆମ୍ଭେମାନେ ଅସ୍ତ୍ର ଧରି ଓଗାଳୁ ଯାଇ
 ନାଗରମାନ ଚନ୍ଦ୍ର ମନ ସେଷ କର ।
 ନାଗର ଚନ୍ଦ୍ର ଚର କରୁ ନହୋଇଲ
 ତାର ନାଗବେ ଚେବବନ ନ ଶ ଗଲ ।
 ଏକା ଜଣେରେ ସେହି ଏଡ଼େ ସ ମରୁଅ
 କେତେ ଗନ୍ଧବ ମାଇଲ ନ ଜାଣୁ ତଦନ୍ତ ।
 ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରସପ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ର ବୁଢ଼ା ମୁଖ ଚାହିଁ
 କିନ୍ତୁ ତାରଣ ଏକା ବୋଲି ପରୁର ।
 ବୁଢ଼ାଏ ବୋଇଲେ ତାହା ଶାଣିବା କେମନ୍ତେ
 ଧରଣ ଆଶ ତଦନ୍ତ ବୁଝିବା ନା ଏପେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ସର ଇନ୍ଦ୍ରସପ୍ତ
 ବୋଇଲେ କୁ ବେଶ ହୋଇଯାଅରେତନଦେ
 ଶୋଭାବଳୀ କନ୍ୟାକୁ କେ ନେଉଛନ୍ତି ଧର
 ବେଶେ ବେଶଆସ ତ କୁ ପ୍ରାଣରେ ନ ମାର
 କୁଳଗୋଷ ପବୁରଣ କରିବା ବନାଶ
 ବାହାର ସେ ପୁଅ ଅଟେ ବୁଝିବା ବଶେଷ ।

ଅଜ୍ଞା ପରମାଶେ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଧାଇଁଗଲ
 ବହୁତ ସୈନ୍ୟ ସେ ପୁଣି ସଙ୍ଗରେ ନେଲ
 ବାୟୁବେଶେ କୁମରକୁ ଭେଟିଲେ ଯାଇଁ
 ଶ୍ୟାମଳ ପକ୍ଷୀ ସେସବେ ବଳକୁ ଭେଟଇ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ଚନ୍ଦ୍ରମକୁ ଘୋଟିଲ କି ବହୁ
 ମଧ୍ୟ ସେଲ କି ବୁଝି କରିବା ସେ ଆଉ ।
 ବରବ ପୁରୁଷ ନଷ୍ଟେ ବସଷ ହୋଇଲେ
 ମାର ମାର ଶବଦରେ ଧୂଆଁ ଉଠୁଲିଲ ।
 ଏହି ରୂପେ କୁମରକୁ କେତେ ଶୋଭାବଳୀ
 କୁମର ବେଲଲ ବୁଝି ନ ଗଲ ଗୋ ସଖୀ ।
 କହୁଁ କହୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରବେ ଯେ ଧେଉଲେ କୁମର
 ଜାମଜା ଧର ନ ମାର ଏହାକୁ ପ୍ରାଣରେ ।
 ଅନେକ ନାଗର ତାକୁ ଗନ୍ଧବ ମାଇଲେ
 କାଣ୍ଡ ମାରିଣ କୁମର ଧର ଲୁହଲେ ।
 କୁମରହିଁ ଅନେକ ସେ ନାଗର ବନ୍ଧନ
 ଗନ୍ଧବମାନଙ୍କ ଶିର କାଟି ପକାଇଲ ।
 ବେଶି ବରୁର ମନେ ମନେ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ
 ଧନୀ ରେ ମାନବ ତେର ପିତାମାତା ଧନୀ
 ମାନବ ହୋଇ ଦେବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଆସ ଯୁଦ୍ଧ
 ଲବରଜନ ପରାସ୍ତ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କୁ ବୁଝୁ ।
 ଉପୁ ନ କରିଣ କନ୍ୟା ନେଉଅଛୁ ହରି
 ଏକା କୁ ଚନ୍ଦ୍ରବେଳେ ଡକାଇଲୁ ମାର ।
 କହୁଁ କହୁଁ ଅନେକ ସେ ନ ଧର ବନ୍ଧନ
 କୁମର ଧର କୁ ଶକ୍ତିପୁର ନିକରିଲ ।
 ବେଶ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ମନେ ମନେ କୋପ କରି
 ଶାନ୍ତା ସିନ କୁଳ ଶକ୍ତି ମାରେ କରେ ଧରି
 କୁମର ଅଙ୍ଗ ନାଗରମାନ ସେ ଫଡ଼ଇ
 ସବନ ବହୁରେ ଧଉଳି ଭରି ନ ଟଳଇ ।
 କୁମର ବିକର ସେଇଁ ନ ଗର ନିକର
 ଗନ୍ଧବକଲ ଲେଟଣ ପଡ଼ିବ କୁମର ।
 ଏମନ୍ତେ ଧୁଳିପ୍ରହର ସମର ହୋଇଲ
 ଦୁହେ ମହାପ୍ରସାଦେ ଚନ୍ଦ୍ର ଧୁଳି ନ ହାରିବ ।
 ଅନେକ ଗୋଲ ସଂଗ୍ରାମ ପୁଣି ସେହି କଲ
 ଏକା ଜଣଙ୍କୁ ବହୁତ ଆସିଣ ଦେଉଲେ ।
 ବହୁବଳ ସମର ସେ ହେଉ ଆଗୋଚର
 କେ ତରକଲେ ଯୁଦ୍ଧିକ ସେ ଏକାକେ କୁମର

ବଳେ ବଳିପୁର ଧୂଳି ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଦେଲ
 ଅନେକ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଦେଶ ଧାଉଁଲ ।
 କୁମରର ନାଶକୁ ତାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନାହିଁ
 ରଥ ଘରକୁ ଯେଉଁ ଦେଶେ ଚାଲିଯାଏ ।
 କୁମର ହସ୍ତକୁ ଧରି ଛତାଇ ଚାଲିଲ
 କୃଷ୍ଣର କୁମର ଯହିଁ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଲ ।
 ଦେଶେ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଥିବା କୁମରର ବାଳ
 ନିର୍ଭୟେ ବାନ୍ଧିଲ ତାକୁ ଦେଶ ପାଟଡୋର ।
 ଆସନ୍ତାର ରଥେ ଧରିନେଇ ବସାଇଲ
 ଶେ ଗୁରୁତ୍ବ ଅନେକ ମତେ ଶିଖାସିଲ
 କୁମାରୀ ବୋଇଲ କୁମ୍ଭେ ମନ୍ଦକୃତ୍ୟ କଲ
 ସୁଧାକନ୍ୟା ମୁହିଁ ମୋତେ ଦିଏ ଯେ ନ ଦେଲ
 ମୋହର ଗଳ୍ପରେ ଯେବେ କାହିଁଲି ମୁଁ ବର
 ଏଥକୁ କୋପ କଥାର କହୁଛ ଅଧାର ।
 କୁମର ବନ୍ଦନ ଦେଖି କ୍ୟାକୁଳ ହୁଅଇ
 ମନେ ମନେ ଶେ ଗୁରୁ ଧର୍ମ ସୁମରଇ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଦେବଙ୍କୁ ସେ ଚରଇ ଗୁହାରି
 ବୋଲେ ଜଗନ୍ନାଥ କୁ ମୁଁ ପରାବରଣୀୟ ।
 ମୁହିଁ ଅଟେ ଅରକ୍ଷିତ ପ୍ରାଣମାତ୍ର ସିନା
 ତୁମ୍ଭର ପରା ଉଡ଼ଇ ଜଗନ୍ନାଥ ବାନା ।
 ଏ ଘୋର ଆତଙ୍କ ମୋତେ କରିବ ନା ସାହ
 ଯେମନ୍ତେ ଏ କୁମରକୁ ବାଧା ନ ଗଠଇ ।
 ପୁଣି ସୁମରଇ ତହିଁ ଦେବା କମଳିନୀ
 କୁହ ମାତ ଜଗନ୍ନାଥ ଅଟୁ ଠାକୁରଣୀ ।
 ପ୍ରାଣକର ବେଦନା କୁ ଜାଣୁ ଗୋସାମଣି
 ଏ ଭବ ଉପରୁ ମୋତେ ଉଦ୍ଧାର ଗୋ ପୁଣି
 ଅନେକ ବଳେ ହୋଇ କନ୍ୟା ଯେ କାନ୍ଦଇ
 କୁରଙ୍ଗୀ ନୟନରୁ ଯେ ଲେଉଟଇ ଗଲଇ ।
 ଗୋଟି ଗୋଟି ମୁକୁତା କ ପଡ଼ୁଅଛି ତଳେ
 ସେହି ରୂପେ ନୟନରୁ ପଡ଼ୁଅଛି ଗଲେ ।
 କୁମରକୁ ବାନ୍ଧି ଦେଶଧର ଚନ୍ଦ୍ରସେନ
 ବାହୁକୁ ବୋଲେ ରଥ ବାହା କୁ ବନ୍ଦନ ।
 କୁମର ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ବସୁର ଗରବ
 କୃଷ୍ଣର କୁମର ପାପୁ ହସଇ ସୁଗ୍ରହ ।
 ସୁଧର୍ମ ଧରାକୁ ସେହି ଦେଶେ ଦେଶଧର
 ସୁଗ୍ରହ ତଳରେ ନେଇ କୁମରକୁ କଲ ।

ଦେଖି ତାକୁ ଲହରୀରେ ବୋଇଲେ ବର
 ବାନ୍ଧି ରଖିଲେ କାହାର ଅଟଇ ମନ୍ଦର ।
 ସୁଗ୍ରହ ନାରଦ ଯେ ଥିଲେ ଉଦ୍ଧାର
 କୁମର ମୁଖକୁ ସେହି ଦେଲେ ଅନର ।
 ବସୁରଲେ ଅଟଇ ଏ ଜାମ୍ବବନ୍ତ ସୁତ
 କ-କରମା ନମନ୍ତେ ଦେଲ ଉପଗତ ।
 ଶୋଭା ଶ୍ରୀ କନ୍ୟାକୁ ଏ କଳେ ଧେଉଥିଲ
 ମୋତେ ଗୁପ୍ତରେ ଏ କଥା କଥା ନକହିଲ ।
 କହି ନ କହିଣ ମୁନ ତୁନ ହୋଇ ଗଲେ
 ମନବନ୍ତ ତହିଁ ତହୁଁ ବାହାର ହୋଇଲେ ।
 ଯାଇ ଶ୍ରୀ ମିଳିଲେ ମୁନ ଦ୍ଵାରାବତୀ ପୁର
 ସଭାକରି ବସିଛନ୍ତି ତହିଁ ଚତୁର୍ଥର ।
 ସେଠାରେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 କୃଷ୍ଣକୁମର ଆଦର ଗଜା ଉପସେନ ।
 ସାବେଶ ଯାବକ ଯେ ବଳରାମ ଦେଲ
 ସଭାକରି ବସିଛନ୍ତି ଏ ସମୟେ ମୁନ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଦେଖି ସର୍ବ ସଭାଜନ
 ଆସନ୍ତୁ ଉଠି ବସିଲେ ମୁନଙ୍କ ଚରଣ ।
 କୃଷ୍ଣପୁରୁଷ ମୁନ ଥିଲ କୁମ୍ଭେ କାହିଁ
 କବାରତା ଆଖିପଛ କହ ହେ କୁହାଇ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ କାହା ଶୁଣ ସାବଧାନେ
 କନକରମା ନମନ୍ତେ ଶାମ୍ଭୁ ଗଲ ବନେ ।
 ଶ୍ରୀରାମେନ ଗରବର ଝିଅ ଶୋଭାବତୀ
 ତାହାକୁ ଯେ ଆଶୁଥିଲ ଶମ୍ଭୁ ମହାଶୟୀ ।
 ଗରବେ ଜାଣିଣ ତାହା ବହୁତ ଯୁଦ୍ଧିଲେ
 ଶମ୍ଭୁକୁମର ହସ୍ତରେ ଅନେକ ଯେ ମଲେ ।
 ତହୁଁ ଲହରୀରେ ଚନ୍ଦ୍ରସେନକୁ ପେଷିଲ
 ସେହି ଆସ ଶାମ୍ଭୁସଙ୍ଗେ ଘୋର ରଣ କଲ ।
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ମାର ଦେଖଗଲ ବାନ୍ଧି
 ବାସବ ଆଜ୍ଞାରେ ତାକୁ କରଅଛି ବନ୍ଧି ।
 ତାହାବେଶି ଆମ୍ଭେ ବଡ଼ ବିକଳ ହୋଇଲୁ
 ବାରତା କହିବା ପାଇଁ ଏଥକୁ ଆଇଲୁ ।
 ପାରିଲେ କୁମରକୁ ଆଶା ଯା ଛଡ଼ାଇ
 ବାହା ଶୁଣିକୋଷ କଲେ କମଳାର ପାଇଁ ।
 ବୋଇଲେ କରବ ଆଜ ସ୍ଵର୍ଗପୁର ନାଶ
 ମୁଁ ଆ ଲହରୀ ବସାଇବି ନେଇ ସ୍ଵର୍ଗବାସ ।

ଏବେ ବେନ ଯନ୍ତ୍ର ଗୋବନ୍ଦ କହିଲେ
 କଳହସ୍ତ୍ରୀ ମନ ଯେ ହସିଣ ବୋଲିଲେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର କୁଳେ ଯୁଦ୍ଧ କୁଳେ ନ ପାରିବ କରି
 କର୍ମା ତରୁବ କୁଳକୁ ସେ ତ ଗୁପ୍ତ ଶା ।
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରୁଚିଲେ
 ଧାତକାରେ ବଳରାମ ଗୁମ୍ଫାରେ ମିଳିଲେ ।
 ନମସ୍କାର କରି ତାଙ୍କୁ ବୋଲନ୍ତି ବଚନ
 ଶୁଣି ଶୁଣି ସ୍ବାମୀ ଏବେ ମୋହର ନନ୍ଦନ ।
 ନନ୍ଦନବନେ କଳକ ତମ୍ବା ପାଇଁ ଲେ
 ପୁଲହେଣ ଶାମ୍ଭୁ ମୋର ରଥେ ଆସୁଥିଲ ।
 ଦରବବଶେ ଦେଖିଲ ଶୁଭସେନ ହିସ
 ତାକୁ ବଳେ ଘେନି ଆସୁଥିଲ ମୋର ପୁଅ ।
 କେବଳେ ଆସିଣ ତାହାକୁ ବେଢ଼ିଲେ
 ଯେବେ ଯୁଦ୍ଧ କରିଣ ପୁଣି ବନ୍ଧି ନେଲେ ।
 ଏଥକୁ କି ଆଜ୍ଞା ମୋତେ କହ ହଳସତ
 ଶୁଣି ବଳରାମ ତାଙ୍କୁ ବଚନ କହନ୍ତି ।
 ଅମାତ କଣାର୍ଦ୍ଦ କଲ କୋହର ନନ୍ଦନ
 ବଳାକାରେ କଲ ପଢ଼ିଥିବୁ ବରଣ ।
 କେତେ କଳହନ୍ତ କାହା ସଙ୍ଗେ ଯେ କରିବ
 ଜାଣି କେମନ୍ତେ ବାନ୍ଧୁଲ ପୁଅକୁ ବାସବ ।
 ଅମରପୁର କରିବ ଅଜି ମୁଁ ନିପାତ
 ବେଦତାଙ୍କୁ କରିବି ନିଶ୍ଚେ ରସୀଭୁବ ।
 ଏହା କହ ବଳରାମ କୋପରର ହେଲେ
 ବାତାବାତେ ରତ୍ନାମୟ ପ୍ରାୟେକ ଅଗିଲେ ।
 ପରହର ହୋଇ କମ୍ପୁ ହୁଏ ହଳଶାଖି
 ସଉନନ୍ଦ ଗହା ବେବ ହସ୍ତେ ବେନ ପୁଣି ।
 ଶୋଧରରେ ବଳରାମ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ବାମକରେ ଦେଶେ ସେହି ଲଙ୍ଗଳ ଧରିଲେ
 ଆଜି ମୁଁ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଯେଉଁର ହସପୁର
 ବଦଳି ରଖିବୁ ସେ ମୋହର କୁମର ।
 ବଳରାମଙ୍କର କୋପ ଜାଣିଲେ ନାରଦ
 ବୋଲିଲେ ହୋଇବ ଏଥେ ବହୁତ ପ୍ରମାଦ ।
 ହିନ୍ଦୁ-ଲି ଯେ ଏଠାରେ ବହୁତ ହୋଇବ
 କିଲି ହୁତୁହଳ ଆମ୍ଭେ ଦେଖିବାକ ଶବ ।
 ବୋଲିଲେ ଯେ ହଳପୁଣି ସାବଧାନେ ଶୁଣ
 ଶାନ୍ତ ସନ କର ଦେଶେ ତହିଁ ଯିବା ପୁଣି ।

ଏହା କହ ବଳରାମ ଲଙ୍ଗଳ ଧରିଲେ
 ଗୋବନ୍ଦ ଯେ ଭବିବକୁ ଡକାଇ ଅଣିଲେ ।
 ଉଗ୍ରସେନ ଥିବ ଧନକର ଆସୁ ଆଗେ
 ସାତବଂଶ ସଜହୋଇ ଆସୁ ଯେ ଦେଶେ ।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଣ ଉଦ୍ଧୃତ ତହୁଁ ଦେଶେ ଗଲେ
 ଉଗ୍ରସେନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
 ନମସ୍କାର କରି ତାଙ୍କୁ କହିଲେକ ପୁଣି
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଦେବ ଶୁଣ ମୋ ବଚନ ।
 ଠାକୁରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଥାନ୍ତି ଦେଶେ ଧନକର
 ଲଦନେକ ସଙ୍ଗରେ ହୋଇବ ସମର ।
 ନନ୍ଦନବନକୁ ଶାମ୍ଭୁ ଦିନେ ଯାଇଥିଲ
 କି କମ୍ପେ ସେ ବନ୍ଧୁ ତେ ଲଣ ଅଣିଲ ।
 ଲେଉଟି କାକୁଣୀ ସେହୁ ଶୋଭାବେ କନ୍ୟା
 ନନ୍ଦନବନକୁ ଆସିଥିଲ ବସନ୍ତନା ।
 ସେ କନ୍ୟା ଶାମ୍ଭୁକୁ ଯେ ଭେଟି ଯେ ପାଇଲେ
 ତାହାକୁ ଦେଖି କୁମାରୀ ବିହ୍ୱଳିତ ହେଲ ।
 କୁମାର କୁମାରୀ ତହୁଁ ସଂଯୋଗ ହୋଇଲେ
 ରଥରେ ବସାଇ ଶାମ୍ଭୁ କନ୍ୟାକୁ ଆଣିଲେ ।
 ବଚନା ପାଇଣ ଲଦୁ ଧରିବଣ ନେଲ
 ନେଇଣ ବନ୍ଦୀ ପ୍ରକାରେ ତାହାକୁ ରଖିଲ ।
 ନାରଦ ମହର୍ଷି ଆସି ବାତକା କହିଲେ
 ଶୁଣି ଦୃଷ୍ଟ ବଳରାମ ମହାକୋପ ତଲେ ।
 ବୋଲିଲେ ଲଦୁର ସଙ୍ଗେ କରିବୁ ସମର
 ସୁରଗ ପୁରକୁ କରିବେ ନାରଖାର
 ମୋତେ ପେଶିଲେ କୁମର ପାଶେ ନାରାୟଣ
 ରାଜାର ଗୁମ୍ଫାରେ କହ ସମସ୍ତ ବଧାନ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଉଗ୍ରସେନ ରାଜା କୋପ କଲେ
 ଡିଡ଼ିଆସ ସେବକଙ୍କୁ ରାଜି ଅଜ୍ଞ ଦେଲେ ।
 ସାତବଂଶ ଯାବଦ ଯେ ସଜ ଦେଶେ ହୁଅ
 ଯାନ ବାହନ ତହିଁ ଶେର ହୋଇ ଯାଅ ।
 ବସନ୍ତର ଦେଶେ ଯାନ ବାହନ ସାଜଣ
 ଅନାଟୁଣ୍ଡ ସାନ୍ଧ୍ୟକ ଯେ ଧନୁର ସଙ୍ଗେଣ ।
 ତହୁଁ ଆଜ୍ଞା ପରମାଶେ ଦୁତେ ଚଳିଗଲେ
 ଦେଶେ ବାଣ୍ଟିରେ ଗୋଷା ସେହୁ ହିଆଇଲେ
 ବରତା ପାଇଣ ସାତବଂଶର ଯାବଦେ
 ସଜ ହୋଇ ଉଦ୍ଧୃତ ହେଲେ ବାଣ୍ଟିରେ ସମୁଦେ

ଆପଣେ ଯେ ଦିବ୍ୟଦେଶ ହେଲେ ଉତ୍ତସେନ
 ରଥ ପାଶଣ ଅନ୍ତର ଆଣିଲ ବହନ ।
 ସେ ତମରେ ଉତ୍ତସେନ ଯାଇ ବଜେ ଚଳେ
 ଧବଳ ଛନ୍ଦ ଗୋଟିଏ ଲମ୍ବରେ ରହିଲେ ।
 ଉଦଣ୍ଡ ଯେ ପାଟଣ୍ଡସ ଉଡ଼ିଲ ଆଗରେ
 ଶଙ୍ଖ ଯେ ମହୁଣ୍ଡ ଆଦି ବଜାଇ ଉଡ଼ିଲେ ।
 ବାଦ୍ୟଦାଦ ଶବଦରେ କରୁଥାଉ ଉଡ଼ିଲ
 ଦଳ ଦଳ ହୋଇ କମ୍ପେ ଭୂମି କୁଣ୍ଡଳେ ।
 ସୈନ୍ୟମାନେ ମନହୋଇ ଆଗେ ଉଡ଼ି ହେଲେ
 ମାର ମର ଶବଦରେ ମଘ ପରାୟଣ ।
 ଶୁଣ ଆତୋ ମନୁଗଜା କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ଏ ମହାଶବର ତଥା ଶୁଣ ଦେଇ ମତି ।
 ହରି ବଳରାମ ବେନ ଗ୍ରୀବ ସଜ ହୋଇ
 ରଥ ଚଢ଼ି ଦାହରେ ସେ ଉଡ଼ି ହେଲେ ଯାଇ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପୁଷ୍ପମାନେ ଉଡ଼ି ହେଲେ ତହିଁ
 ବଳରାମ ଦୁଇପୁତ୍ର ବାହାର ଯେ ହୋଇ ।
 ଯେ ଯାହାର ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଧରିଣ ଅଛନ୍ତି
 ଆପେ ଦିବ୍ୟଦେଶ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି ଶ୍ରୀପତି ।
 ଗରୁଡ଼କୁ ପୁରାଇଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ରମ୍ୟକ ଦ୍ଵୀପୁଁ ଅଛନ୍ତି ବନତା କୁମର ।
 ଦାସବଂଶ ଧରେ ସେହି ମିଳିଲେ ଆସି
 ହରିକୁ ଦେଖିଣ ଶିରେ କରକୁ ନିବେଶି ।
 କହିଲେ ସମସ୍ତ କଥା ତାକୁ ନାଗପୁଣ୍ଡ
 ବନ୍ଦୀ କରିଅଛି ମୋର ପୁତ୍ର ସୁରାସଣ ।
 ମୋହର କୁମର ବୋଲି ନାରଦ କହିଲେ
 ତଥାପି ଇନ୍ଦ୍ରଦେବତା ତାକୁ ନ ଛାଡ଼ିଲେ ।
 ଶୁଣି ଶଗବତ କହେ କରଯେ ହିଁ କରି
 ତୋର ସହକାର ସିନା ଅଟେ ସ୍ଵର୍ଗଧର ।
 ଆପଣାର ମହିମା କୁ ଆପଣ ନ ବୁଝନ୍ତି
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାଙ୍କୁ ଏଡ଼େ କୋପ କରା କରୁ ।
 ନାଗପୁଣ୍ଡ ବୋଲିଲେ ସେ ଗର୍ବେ ହୋଇଲ
 ଆପଣା ଲଜ୍ଜାରେ ନିଜ ସମ୍ପଦ ହାରିଲ ।
 ଆଜି ତାର ପୁରକୁ ମୁଁ କରିବି ନାଶ
 ଆନ ଇନ୍ଦ୍ର କରି ବସାଇବ ସ୍ଵର୍ଗଦସ ।
 ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଶାରଙ୍ଗ ଯେ ଗବା ଧରୁ ଧର
 ଆପଣେ ସଜ ହୋଇଲେ ଦେବ ଦୁଇତ୍ୟାୟ ।

ଗରୁଡ଼ ପିଠରେ ଦେବ ଯାଇ ବଜେ ବଜେ
 ବଳରାମ ତାଳଧ୍ଵଜ ରଥରେ ବସିଲେ ।
 ମନେକ ସରସ୍ୟ ଘେନି ଉତ୍ତସେନ ଗର୍ବେ
 ଆଗ ହୋଇବି ସେହି ବାହାରିଣ ଯାଏ ।
 ଉଦଣ୍ଡ ଯେ ଏକଲକ୍ଷ ଉଡ଼ିଲ ଆଗରେ
 ପଦଣ୍ଡ ହୋଇଣ ବାଦ୍ୟ ତାଳେ ବଜିଲେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପୁଷ୍ପମାନଙ୍କୁ ଘେନି ବଳରାମ
 ଆମାଣ ବାହାର ଦେବ ଦେଲେ ତରଣଣ ।
 ଆଜି ତମର ମନେକ ବାହାର ଯେ ହେଲେ
 ନେକ ଦାମୋଦର ଶରେ ତାଳେ ବଜିଗଲେ ।
 ଗରୁଡ଼କୁ ଏତାନରେ କବି ରଗତାନ
 ଗମ ଗୋଷେ ଗାଣିବେକ ସୁଗେ ଭୁବନ ।
 ମାକଦ୍ଦର ଯାଦବ ଯହୁଁ ବାହାରିଲେ
 ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଦେଖି ନାରଦ ମନେ ବିଶ୍ଵାସଲେ ।
 ହରି ସହସ୍ରାକ୍ଷର ଯେ ହୋଇବ ସମର,
 କଳି କୁଡ଼ିତଲେ ଶେଷ ପରିବ ଆମର ।
 ଯଦନେ ଯାହା ମନରେ ମୁଣି ଲେଉଟାଇ
 ଦଇଇ ପୁରୁଷ ତାହା ଦେଲେକ ଘଟାଇ ।
 ଏତେ ବେଶ ନାରଦ ଆନନ୍ଦେ ନାଚନ୍ତି
 ଗାଣା ଧ୍ଵଜପରି ସେହି ଶବ୍ଦରେ ଗମନ୍ତି ।
 କାଶରେ ଯାକଣ ଲଳିତାକୃତି ଯେ ମୁଣି
 ଧୁଳି ମୁଠାଏ ବାହାର ଚଳେ ମହାମୁଖ ।
 ଲଗ୍ନ ଲଗ୍ନ ବୋଲିବି ତହୁଁ ତାଳ ଦେଲେ
 ତତପ୍ରୀତ ମନବନ୍ତ ଚଢ଼ି ବାହାରିଲେ ।
 ଯ ଲଣ ମିଳିଲେ ମୁଖ ଅଳକା ଭୁବନେ
 ପୁରସ୍ତକ ବସିଥିଲେ ସୁରଗ ଆସ୍ଥାନେ ।
 ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ବୋଲିଲେ କାହିଁଥିଲ ମୁଖ
 ନାରଦ ବୋଲିଲେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ସୁରମଣି ।
 ଯ ହା ପରୁଷଲେ ତାହା ଶୁଣ ସାବଧାନେ
 ରହିଥିଲ ଆମ୍ଭେ ଇନ୍ଦ୍ର ମଞ୍ଚ ଯେ ଭୁବନେ ।
 ଏହିଶଣି ଦାସବଂଶ ପୁର ଆମ୍ଭେ ଥିଲୁ
 ଅପୁଷ୍ପ କଥାଏ ତହିଁ ଦେଖିଣ ଅଛୁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପୁତ୍ର ସେ ଯେ ଶାମ୍ଭୁ କୁମରକୁ
 ନ ଜାଣି କୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଧରି ରହିଛୁ ତାହାକୁ ।
 ସେହି ବାରତା ପାଇଣ ହରି ବଳରାମ
 ଆଜି ଦେବ ଆସୁଛନ୍ତି କରିବେ ସନ୍ତାନ ।

ଶୁଭ ଗୋପନ ଆସନ୍ତି ବଳଧର
 ଦୋଳରେ ଲଢ଼ିବ ମେଘିକର ସମସ୍ତର ।
 ଅଳଘୁର ଚରଣ ଆଜି ଲମ୍ବସୁଖୀ
 ଗଜବିଶେଷ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରକାଶବ ନାହିଁ ।
 ଗଜେନ୍ଦ୍ର ପୁଣ୍ୟ ଚିତ୍ତେ ଦେବ ନାଗପୁଣ୍ୟ
 ଶେଷ ଦେଲେନେ ପୁଣି ଗାଡ଼ ସେ ବଚନ ।
 ଉତ୍ତମେନର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କହି ନ ସରଇ
 ମାତଙ୍ଗ ସହିତରେ ବାହାର ଯେ ବୋଇ ।
 ସତରେ ସରଇ ବେନ ଆସେ ଅଗଣିତ
 ଏବଂ ଆନେକ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରନ୍ତି ବହୁତ ।
 ସମସ୍ତ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଶେଷି ଆଗେ ନାଗପୁଣ୍ୟ
 ପଥ ପଟୁଆରେ ଆସୁଅଛନ୍ତି ଆସଣ ।
 ଅନେକ ଗୋଲ ଭରିବେ ଏସ୍ତ ଦାମୋଦର
 ଯାହା ଦେଖି ଅଛନ୍ତି ମୁଁ ଦେବ ନୟନର ।
 ଶୁଣି ବାସକ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଶରବର
 ବନ୍ଧୁ ହେମବୀର ବୋଧେ କରଇ ଉତ୍ତର ।
 ଶେ ମୁଖ ନାରବ କୁମ୍ଭେ ବହୁ ଚନ୍ଦ୍ରାକର
 ଗୋପାଳେ ତ ଆସୁଛନ୍ତି ଏ ମୋହର ପୁଣ୍ୟ ।
 ମନ୍ତ୍ରାବଳୀ ପ୍ରାୟ ସେହୁ ମୋତେ ତ ମଣିଛୁ
 ବଳାଙ୍କର ହିଅ ସବୁ ଯେପରି ହରୁଛୁ ।
 ତେସନ ପ୍ରାୟ କି ସେହୁ ମଣିଅଛୁ ମୋତେ
 ଏତେକ ବୋଲି ବହୁତ କୋପ ବହୁ ଚିତ୍ତେ ।
 ଆଜ ସମର କରିବ ଯେବେ ମୋର କୁଳେ
 ପରତର ବହୁପଣ ଶୁଣିଦେବ ଉଲ୍ଲେ ।
 ଗଜେନ୍ଦ୍ର କାଉଡ଼ ସେହି ଅଟଇ କୁଳନ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ ଭରଜନ୍ତି ନ ଜଣିମାତ୍ରଣ ।
 ବୁଝାନ୍ତୁ ଗୁଣି କହଇ ପୁଣି ଶତସ୍ତୁ
 ଶୁଣିଲ ଯାହା କହିଲେ କୁମ୍ଭର ତନୟ ।
 ବଳେ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଶିଳି ହରେ ପରହିଅ
 ସେ ଦୁଷ୍ଟବନ ବାନ୍ଧଲ ଏ ମୋର ଅନ୍ୟାୟ ।
 ତହିଁ ନିମନ୍ତେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆସେ ରାମ ହରି
 ନ ବସୁର ଏହା କପା ଆସେ କୁଷ୍ଠପା ।
 ପ୍ରକାଶତ ବୋଲିଲେ ଯେ ଶୁଣ ସୁରଗଣ
 କଥାଏକ କହିବା କୁ ସାବଧାନେ ଶୁଣ ।
 ଆଜେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କୁହ ନ କର ଯେ କାତେ
 ଦେଖିଲେ ନାଶିବା କେତେକଙ୍କୁ ଗଜେନ୍ଦ୍ର

ଆମ ଦେବଗଣଙ୍କୁ ତୁ ଦେଖେ ସଜକର
 ଗଜେନ୍ଦ୍ର ସହିତରେ ଭରବା ସମର ।
 ସାତବିଂଶ ଯାଦବଙ୍କୁ ଭରବା ନାଶ
 ଏଥକୁ ଚିନ୍ତା ନ କର କୁହ ଦେବଗଣ ।
 ବାସକ ବୋଲିଲେ ସଜ ହୁଅ ଦେବସୈନ୍ୟ
 ଆଜି ଗଜେନ୍ଦ୍ର ଗରବ କରିବା ଉଜ୍ଜନ ।
 ମୁରସେନ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଆଦିଙ୍କର ମୂଳେ
 ଚନ୍ଦ୍ରପତି ଗଜବ ଯେ ଲଢ଼ିବ କୁମ୍ଭରେ ।
 ଅଶ୍ୱିନକୁମାର ଆଦି ସକଳେ ଧାର୍ଯ୍ୟରେ
 ସମସ୍ତେ ଯାଇଁ ବାସକ ଗ୍ରମୁରେ ମିଳିଲେ ।
 ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ଦେବତାଏ ଦେବେ ହେମବୀର
 ଏବଂ ଆନେକ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ବହୁତ କରନ୍ତି ।
 ବରୁଣ ପବନ ଯମ ତନ୍ତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟମେଳେ
 ଦେବଗଣ ସଜହୋଇ ଆସି ବଞ୍ଚେକଲେ ।
 ବାରତା ପାଲ ବାସୁଙ୍କ ଆଟ ବେଶ ଆସି
 ଗ୍ରହ ନକ୍ଷତ୍ର ଆସିଣ ଦେଲେ ମିଶ୍ରମିଶ୍ର ।
 କଲ୍ୟାଣ କନ୍ଦରୁ ଯେ ଆସିଲେ ଶଙ୍କର
 ଶିବଗଣ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ପଛନ୍ତି ପଥାର ।
 କାର୍ତ୍ତିକ ଗଣେଶ ନନ୍ଦୀ ଭ୍ରାତୃଚୀର ମୂଳେ
 ସଜହୋଇ ଉଦ୍ଧାତବେ ଅସ୍ଥାନର ତଳେ ।
 କଳ୍ପବୃକ୍ତ ବୃକ୍ଷରେ ଚିତ୍ତି ମହାବେବ
 ସେହି ଆସି ମିଳିଲେ ଦେବସଙ୍ଗ ଠାବ ।
 ସଜ ହୋଇ ଉଦ୍ଧାତବେ ଅସ୍ଥାନର ତଳେ
 ଚେତନକୋଟି ଦେବତା ଗଜବ ସକଳେ
 ଶିଶୁରଙ୍କୁ ଗୁଣି କହି ଦେବ ସୁରପତି
 ଜାଣନହିଁ କି ମନେହୀ ବରଣର ଗତି ।
 କୁମ୍ଭ ପୁଣି କାର୍ତ୍ତିକକୁ ବରଇ ତା ମାତ
 ଆମ୍ଭ ପଞ୍ଚାବଳରେ କନ୍ୟା ନେଇ କୃଷ୍ଣପୁତ୍ର ।
 ହେଁରେ ଆବର ଯେତେ ଅନ୍ୟ ହୋଇଲ
 ହୁଣ୍ଡା ଯାଇ ତାହା ସବୁ ନିର୍ଭା ସେ କରଇ ।
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ କଳି ସକଳେ ନବରାଜ
 କେତେ କେତେ ଲୋକ ଆସିଲେକ ପରବୀର
 ଏବେ ସେହୁ ପୁଣି କଳି ଆରମ୍ଭେ ଆସି
 ସବୁସ୍ଥରେ ଆମ୍ଭ ଏହା ନାରବ ମହର୍ଷି ।
 ଶିଶୁର କହିଲେ ଲଢ଼ି ଦେବତା ହୁସିଲେ
 ଶଶୁପୁରେ ଥାଇ ତାହା ନାରବ ଶୁଣିଲେ ।

ବୋଇଲେ ଆମକୁ ନନ୍ଦା କଲେ ବିଶ୍ୱନାଥେ
 ଆମର ଯେ କିସ ଦେଖି ହୋଇଲେ ଏଥେ ।
 ଦେଖିଲ କଥାକୁ ସିନା କହୁ ଆମ୍ଭେ ଆସି
 ଏଥର ନମନ୍ତେ ନନ୍ଦା କଲେ ବିଶ୍ୱନାଥୀ ।
 ଶିବ ମୁଖୁ ଏହା ଶୁଣି ନାରତ ଉଠିଲେ
 ମନଚକ୍ଷୁ ତହିଁ କୃଷ୍ଣ ଗୁମ୍ଫାରେ ମିଳିଲେ ।
 ନାରତ ମନକୁ ଦେଖି ଦେବ ନାରାୟଣ
 ବୋଇଲେ ଅଭୟ କିସ ଦେଖି ମହାଶୂନ୍ୟ ।
 ନାରତ ବୋଇଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ସୂଚକ ତୋ କୁଲେ
 ଶିଶୁର ବୋଇଲେ ଗାନ୍ଧେ ତାହାର ଆଗରେ
 ଶିଶୁର କହନ୍ତେ ଆମ୍ଭେ ଖଜ ଯେ ପାଇଲୁ
 କୁମକୁ କହିବା ପାଇଁ ଏଥକୁ ଅଭୟ ।
 ମଳେନ୍ଦ୍ରୀ ହରଣର ସେ ଯେତେବେଳେ ଚରିତ
 ତାହା ସୁମରଣ କୋପ କରେ ଶୁଭକ୍ରମ ।
 ନାରକଜଠାରୁ ହରି ସମସ୍ତ ଶୁଣିଲେ
 ହୋଧରର ହୋଇ ଦେବ ଚେତନ କହିଲେ ।
 ସବାଣିକଙ୍କ ବୁଝିବା ଆଜ ବଡ଼ପଣ
 ଦେବେ ଗାନ୍ଧରେ ଭରିବେ ଆମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ରଣ
 ଏତେକ ଭରସା କହୁ ଦେବ ନାରାୟଣ
 କହନ୍ତୁ ଗୁପ୍ତରେ ଦେବ ଅନ୍ତରେ ଡାକଣ ।
 ବାରୁଣାବତକୁ କୁମ୍ଭେ ଏଡ଼ିକ୍ଷଣି ଯିବ
 ପୁଷ୍ପବିର ଠାକୁରଙ୍କୁ ବାରତା କହିବ ।
 ସାତ ଅକ୍ଷୌତ୍ତଶୀ କଲ ଘେନି ପାଞ୍ଚଗୁର
 ଆସିବେ ଅର୍ଜୁନେ ମଧ୍ୟ କହନ୍ତୁ ବୁଝାଇ ।
 ବଳରାମ ବୋଇଲେ କୁ ଯିବ ହସ୍ତିନାକୁ
 କହିବୁ ଯାଇ ଏ କଥା ମାନଗୋବନ୍ଦକୁ ।
 ନାରାୟଣ ଆଜି ଘେନି ମନ୍ତ୍ରୀବର ପୁଣ
 ତଳିଲ ବାରୁଣାବତ ସେହୁ ଚତକ୍ଷଣ ।
 ବାରୁଣାବତରେ ସେହୁ ପ୍ରବେଶିଲ ଯାଇ
 ଆଶ୍ୱାନେ ବସିଅଛନ୍ତି ଧର୍ମ ନରପାରି ।
 ଏହି ସମୟରେ ଯାଇ ଅନ୍ତର ମିଳିଲୁ
 ପୁଷ୍ପବିକୁ ଦେଖି ଶିରେ କର ନିବେଶିଲ ।
 ଶ୍ରୀମ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ସେହୁ ଆଲମ୍ବନ କଲେ
 ନମିଲେ ନବନ ସବଦେବ ତା ପସ୍ତରେ ।
 ପୁଷ୍ପବି ତ କଲେ ଆସ ଆସ କେ ଅନ୍ତର
 ପରମ ଭାଗ୍ୟ ଯେ ଆଜ ହୋଇଲ ଆମ୍ଭର ।

ମୋତେ ସଙ୍ଗେଲି କି କୁମ୍ଭେ ଆସିଅଛନ୍ତିବାବେ
 ଅବର କି ପଠିଅଛନ୍ତି ଦେବଙ୍କେ ।
 ଅନ୍ତର କହଇ ଦେବ ସାବଧାନେ ଶୁଣ
 ମୋତେ ପଠାଇଣ ଦେଲେ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଗୋବନ୍ଦଙ୍କର ଯେ ହୋଇବ ସମର
 ଏଥିପାଇଁକି ଫେରିଲେ ମୋତେ ତାମୋଦର
 ପୁଷ୍ପବି ତୋଳିଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ଗୋବନ୍ଦ କି ଗୋଲ
 ଏ କଥା ସଂକ୍ଷେପି ମୋତେ କହ କୁ ଅନ୍ତର ।
 ଅନ୍ତର ବୋଇଲ ଶେଷ ଶାବଧାନେ
 ନନ୍ଦନବନ୍ଦକୁ ଗଲ କୁନ୍ତର ମନ୍ଦନେ ।
 କନକଚମ୍ପା ପୁଷ୍ପ ଯେ ଅଶକାର ବେଳେ
 କନ୍ୟା ଗେଟିଏ ମିଳିଲ ଆସି ସେହିଠାରେ ।
 ସୁରସେନ ଗରବର ଅଟଳ ଦୁହିତା
 ଅନ୍ୟନ୍ତ ପୁରୁଷ ନାମ ତ ର ଶୋଭାବତ୍ତା ।
 ସେ କନ୍ୟା ମାଳା ଦେଇଣ କୁମ୍ଭରେ ବରିନ
 ତାହାର ରୂପକୁ ଦେଖି ଶାମ୍ଭୁ ବଣ ହେଲ ।
 ଦୁଇ ଜଣଙ୍କର ମନ ଏକ ହେଲ ଯହିଁ
 କନ୍ୟାକୁ ରଥେ ବସାଇ ଆଣିଲେ ସେହି ।
 ବାରତା ପାଇ ଗରସେ ଆସି ଓଗାଳିଲେ
 ପୁଷ୍ପବିର କୁମ୍ଭକୁ ଧରି ବେନିଗଲେ ।
 ବନ୍ଦୀ ହରିକାରେ ତାକୁ ଅଛନ୍ତି ଗଣାଇ
 ବାରତା ପାଇଣ କୋପ କଲେ ଭବମୁଖ ।
 ନାରକ ମୁକ ଆସିଣ ବାରତା କହିଲେ
 ଶାଟ ସୈନ୍ୟ ଘେନି ଉଗ୍ରସେନ ବାହାରିଲେ
 ବଳରାମ ହରିଦ୍ରସ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘେନି
 ପୁଷ୍ପ କରବାକୁ ତଳିଗଲେ ଘର ବେନି ।
 ଧନସ୍ତ ସଜ ହୋଇଣ ବାହାର ସେ ହୋଇ
 ଆସିଥାନ୍ତି ଉଗ୍ରସେନ ସଜନ ତଳିଲ ।
 ପର ପଟିଆରେ ଛନ୍ଦ ଦେବ ତାମୋଦର
 ବାରତା ପାଇଣ ତେଣେ ଆସେ କନ୍ତଧର ।
 ମୋତେ ହକାର ବୋଇଲେ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ଦେବେ ଘେନିଆସ ପଣ୍ଡୁ ପୁଷ୍ପଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେଣ ।
 ସାତକ୍ଷୌତ୍ତଶୀ କଲ ଘେନି ଆସୁ ତେଣେ ହୋଇ
 ଅବର ଅସନ୍ତ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶତେ ଗଲ ।
 ଦେବେ ସଜ ହୁଅ ଦେବ ଯିବାକ ବହନ
 ଘୋର ସୁଗ୍ରାମ ତେଣେ ଯେ ବୋଇକଣି ପୁଣ

ଏହା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଡଗରକୁ ଗଲ
 ଦୋଳରେ ହସ୍ତିନାପୁରେ ଯାଅ ବେଗ ହୋଇ
 କଳସମ ଠାକୁରଙ୍କୁ କହୁକୁ ସନ୍ଦେଶ
 ଏହାର ଶଉଣୀ ବଳ ବେଶ ବେଗେ ଆସ ।
 ଉଷଣେ ହସ୍ତିନାପୁରେ ଡଗର ମିଳନ
 କଳବେଦଙ୍କ ଆବେଶ ଦୋଳଣ କହିଲ ।
 ଏହାର ଶଉଣୀ ଥାଟ ସଙ୍ଗତରେ ବେଶ
 ବହନ ଆସିବା କହିଛନ୍ତି ହଳଧାଣୀ ।
 ଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମନେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲ
 ଅଗତ୍ୟ ବାରତା ଯହୁଁ ପାଇଣ ସେ ଥିଲ ।
 ଡଗର ମୁଖରୁ ଗୁଣା ସମସ୍ତ ଶୁଣିଲେ
 ଏହାର ଶଉଣୀ ବଳ ଉଷଣେ ସାଜିଲେ ।
 କାଳେ ଟମକ ନିଶାଣ ପୁଣି ଘରତୁର
 ବଜର ଖଙ୍ଗ ମହୁରା ହୋଇ ଧୀର ଧୀର ।
 ଶୁଣୁ ଦୋଷ କଣ୍ଠ ଭୁରଞ୍ଜବାର ସହଚେ
 ନିୟୁତପ ଶକୁନ ଯେ ସାଜିଲେ ଭୁରଚେ ।
 ନିୟୁତପ ବଜାଇଣ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ସୈନ୍ୟ ଶୁଭନ୍ତେ ପୃଥ୍ବୀ କମ୍ପେ ଦୁଇଦୁଇ ।
 ଶାତଶ୍ରୀଣୀ ବଳବେଶ ପଣ୍ଡୁର କୁମର
 ଶରତୁର ବଜାଇଣ ହୋଇଲେ ବାହାର ।
 ଉଦ୍ଭି ଯେ ଶାତଶ୍ରୀ ଉଡ଼େ ଫରଫର
 ମୁଖବଦ ଶବଦରେ କମ୍ପେ ବନବୋର ।
 ନୟ ମଙ୍ଗଳ ଉଚ୍ଚାରି ବାହାର ହୋଇଲେ
 ଯେ ଯାହା ମନ ଲଜ୍ଜାରେ ସରନ୍ୟ ଧାଇଁଲେ
 ବେଗ ବେଗକରି ରଥ ଚଳାଇଣ ଯାଇ
 ବାଟରେ ଲେଟିଲେ ସେହି କମ୍ପଳାର ସାଇଁ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ବେଦ ନାଗସୁଣ
 ନମସ୍କର କଲେ ଆସି ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ।
 ଶ୍ରୀମ ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରମୁଖ ସେହି ଶୁଭଭାବ
 ଗୋବିନ୍ଦ ଚରଣେ ନମସ୍କର କଲେ ଯାଇଁ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବେଦ ଦୋଇଲେ କଥ ଏ ଚରିତ
 କଥା ଏତେ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅରଜିବେ ପୁରୁଷତ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କଳସମ ପ୍ରମୁରେ ମିଳଇ
 ବଳସମେ କହନ୍ତି ଯେ ଶୁଣ କୁରୁସାଇଁ ।
 ଶୁଣି ଅରଜି କ ଲହରୀବେଦକ ଚରିତ
 ଶୁଭୁଚେ ଦ୍ରବ୍ୟ କରେ ମୋହର ସଙ୍ଗତ ।

ଆଜ ତାର ବଂଶ ମୁହିଁ ନ ଥୋଇବ କାହିଁ
 ଦେବ ଦାନବେ ରଣେ । ତାକୁ କେହି ନାହିଁ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶୁଣି କୋପ ଅତିଶୟ କଲ
 ଗଦା ଦୁଇଭାଣ ସେହୁ ତମକ ଉଠିଲ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ନାଗସୁଣ କରନ୍ତି ବସର
 ଆକାଶରେ ଦୁଇଭା ଯେ ବାଜେ ନିରନ୍ତର ।
 ମାର ମାର ଶବଦରେ ମେରୁ ତମକର
 ସେ ଯାହାର ଶସ୍ତ୍ର କରେ ଦେଖଣ ଧାମର ।
 ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଦେଶେ ଯଦୁବଳ ଥିଲେ
 ଉଚ୍ଚବୀର ହୋଇ କଳ ସେଠାବରେ କଲେ
 ଯେ ଯାହାର ଶସ୍ତ୍ର ପୁଣି ଦେଲେ ମସମର
 ଅଙ୍ଗେ ନ ବାଜୁଣ କେହି ଆଗତ୍ୟ ନବର ।
 ଶସ୍ତ୍ର ଶଲ ଶକତି ଯେ ନଠାର ମାରନ୍ତି
 ଶସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ବାଜିକରି ଅଗ୍ନି ଝଲକନ୍ତି ।
 ଦେବ ମାନବ ଯେ ତହିଁ ଏକମୁଖ ହୋଇ
 ଘୋରରେ ସମର ସେ ଚାଲିଲେ ନଠାର ।
 ଦେବତାଙ୍କ ଅସ୍ତ୍ର ବାଜି ଯାଦବଙ୍କଠାରେ
 ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଙ୍ଗ ରକ୍ତ ଅବରତେ ଝରେ ।
 ରକତେ କରମ ତହିଁ ଦେଲ ମଣ୍ଡୁଆଳ
 କୁଡ଼ କୁଡ଼ ହୋଇ ଯଦୁବଳ ଗଲେ ଭଲ ।
 ତାହା ଦେଖିବର ଉଗ୍ରସେନ କୋପ କଲେ
 ଉଦବେଗେ ରଥ ସେହୁ ଚଳାଇ ଧାଇଁଲେ ।
 ଉଗ୍ରସେନ ଧାଇଁବାର ଦେଖି ଶ୍ରୀସେନ
 ଆସିକରି ଉଗାଳିଲେ ତାହାଙ୍କୁ ବହନ ।
 ଶ୍ରୀସେନ ସଙ୍ଗେ ବହୁତର ସୈନ୍ୟ ଥିଲେ
 ଅନେକ ନାଗର ଉଗ୍ରସେନକୁ ବନ୍ଧିଲେ
 ଅଙ୍ଗରେ ବାଜନ୍ତେ ଗୁଣା ବଡ଼କୋପ କଲ
 ମନ୍ଦିଣ ନାଗର ସେହୁ ଅନେକ ବନ୍ଧିଲ ।
 ଦେବଗଣ ଅଙ୍ଗେ ଶସ୍ତ୍ର ବାଜିଲକ ଯାଇ
 କୁଡ଼ କୁଡ଼ ହୋଇ ଦେବ ଉଡ଼ିଲେକ ଗୋର
 ଏହିରୂପେ ପ୍ରହରେକ ହୋଇଲ ସମର
 ରକତର ନୟଗୋଟି ବନ୍ଧିଲ ସେଠାର ।
 ଶ୍ରୀସେନ ବେଗେ ବେଗେ ନାଗର ଶେଷର
 ଉଗ୍ରସେନ ଗୁଣା ତାହା ସଜ୍ଜର ଛେଦର ।
 ଶ୍ରୀସେନ ଧାଇଁବାର ଦେଖି ଉଗ୍ରସେନ
 ଧାଇଁଆସି ଆଗେ ଉଗାଳନ୍ତି ସେ ବହନ ।

ଉପସେନ ଉପସେନ ବହୁ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ
 କେତେ କାହାଣୀକୁ ତହିଁ ଜଣି ନ ପାରିଲେ ।
 କୋପେଶ ପେଶିଲେ ଶସ୍ତ୍ର ଶୁଭ ସୁରସେନ
 ଉପସେନ ଅଙ୍ଗେ ତାହା ବାଜିଲା ତପଶ ।
 ନାଗର ପଡ଼ିବେ ଉପସେନ ଦୁର୍ଗାଲେ
 ମୋହଗତ ହୋଇ ଭୂମି ଉପରେ ପଡ଼ିବ ।
 ଉପସେନ ପଡ଼ିବେ ଦେଖି ଉପସେନ
 କୋପେଶ ନାଗର ସେହୁ ବନ୍ଧନ ବନ୍ଧନ ।
 ଅଗ୍ନିର କଣିକା ପ୍ରାୟ ପଡ଼ିଲା ଯେ ଶର
 ପ୍ରଳୟରେ ଅଗ୍ନି କବା ଜଳର ଶରୀର ।
 ସୁରସେନ ଅନେକ ଯେ ନାଗର ବନ୍ଧନ
 ଉପସେନ ବେହେ ବାଜି ରକତ ବନ୍ଧନ ।
 ଦେଖି ଉପସେନ ବଡ଼ ହୋଇଲା କୁପିତ
 ହୋଧରରେ ଏକଗୋଟି ଧରିଲା ସେ କୁନ୍ତ ।
 ସୁରସେନ ଉପରକୁ ନଠାଇ ବନ୍ଧନ
 ସେ ଆବାତେ ସୁରସେନ ମୋହର ପଡ଼ିଲା ।
 ସୁରସେନ ଏହିରୂପେ ରଣେ ପଡ଼ିବାର
 ଦେଖିଲା ତା ସହଚର ପଲ୍ଲବଅଙ୍ଗାର ।
 ଉପସେନ ଶତାଙ୍କୁ ସେ ବେଢ଼ିଲେ ଶରେ
 ଅନେକ ନାଗରମାନ ହରେ କୋପରରେ ।
 ଉପସେନ ରାଜା ଅଙ୍ଗେ ବାଜିଲା ନାଗର
 ଛେଦି ନ ପାରିଲେ ତାହା ଉପସେନ ରାଜ ।
 ହତଜ୍ଞନ ହୋଇଣ ଯେ ପଡ଼େ ମହାଗୁପ୍ତେ
 ଶରୀରେ ତେଜନା ନାହିଁ ପଡ଼ିଲେକ ମୋହେ
 ଉପସେନେ ମାରକର ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲବ
 ମନରେ ହୋଇଲେ ତହୁଁ ବଡ଼ ବରଷଣ ।
 ବୋଲଇ ସେ ମାନବଙ୍କ ଏଡ଼େକ ଭରସା
 ଦେବତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧିବାକୁ ସେ ମମଣା ।
 ଏତେକ ବରୁଣ କୋପେ ହୋଇ ଥରବର
 ରଥ ତମକାଇ ବୁଲଇ ସେ ଧୀର ଧୀର ।
 ପ୍ରମୁରେ ପଡ଼ିଲେ ତାଙ୍କ ଯେତେ ସୈନ୍ୟଲେ
 ପରାକଲେ ସେହୁ ମାର ତହିଁ ତା ସକଳ ।
 ଉଦ୍ଧବ ଅହର ଆଉ ସାତ୍ୟକ ସହଚେ
 ବୋରତର ଯୁଦ୍ଧକର ପଡ଼ିଲେ ସମସ୍ତେ ।
 ଏହାଙ୍କର ପତି ଦେଖି ପ୍ରଭୁ ବଳରାମ
 ହୋଧରରେ ମୁଖ ସେହୁ କଲେ ତମତମ ।

ହଳ ଲଙ୍ଗଳକୁ ସେହୁ ଧରି ବାମକରେ
 କୌମୋଦିନୀ ଗଦାବର ଧରି ଡାହାଣରେ ।
 କୋପେ ବଳରାମ ତାହା ଧରିବେକ ବେଗେ
 ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲବକୁ ଯେ ଓଗାଇଲେ ଆଗେ ।
 ଦୁହେଁ ମହାସମ୍ପା ଯୁଦ୍ଧେ ଦୁହେଁ ଯେ ମତ
 ଅଙ୍ଗେକ ଶବ୍ଦ ମାଲେଲେ ଉଦ୍‌ଗ୍ରାବ ବସ୍ତ୍ର ।
 ଲଙ୍ଗଳ ପାତିଣ ବଳରାମ ସମ୍ମୁଖରେ
 କୌମୋଦିନୀ ଗଦା ତାହା ଉପରେ ପିଟିଲେ
 ଗଦା ପଡ଼ିଲେଣ ଲଘୁ ବସ୍ତ୍ର ଦୁମାଲଲ
 ରଥର ଉପରେ ସେହୁ ଭୂତଲେ ପଡ଼ିଲା ।
 ସାରସ୍ତ୍ର ଯେ ନେଇ ତାକୁ ରଥର ବସାର
 ଶେରୁ ସେ ଲେଉଟାଇ ରଥକୁ ବାହର ।
 ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲବ ଦଶା ଦେଖି ସେ ଗରବେ
 ଓଗାଇଲେ ବଳରାମେ ସକଳେ ସମୁଦ୍ଧେ ।
 ବଡ଼ ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ ସେହୁଠାରେ ଯେ ହୋଇଲେ
 ରକତର ନୟାଗୋଟା ସେଠାରେ ବସିଲା ।
 ବଳରାମ କୋପରରେ ହୋଇ ଥରବର
 ଲଙ୍ଗଳ ବୁଲଇ ପିଟେ ଗରବ ଉପର ।
 ସେ ଲଙ୍ଗଳ ବାଜିବେ ସେ ଗରବେ ପଡ଼ିଲେ
 ଯଦୁବଂଶ ବହୁ ସୈନ୍ୟ ଯୟ ହୋଇଗଲେ ।
 ମହାର ଉପର ମହା କୁଡ଼ କୁଡ଼ ହୋଇ
 ଯେତେ ଯେତେ ପଡ଼ିଣ ଲ ଲଜନା ନ ଯାଉ
 ଯଦୁବଂଶ କଲ ସଙ୍ଗେ ଯେତେ ଆସିଥିଲେ
 ଗରବଙ୍କ ହସ୍ତେ ସବେ ବିନାଶ ହୋଇଲେ ।
 ବଳରାମ ତହୁଁ ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭିଲେ
 ଅନେକ ଗରବ କର ବିନାଶ ସେ କଲେ ।
 ଗରବଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଦେଖିକରି ଶତ ପତି
 ଆଶଙ୍କର ଗଜେ ଚଢ଼ି ଅଲେ ତଡ଼ି ।
 ବଳରାମ ପ୍ରମୁରେ ଯେ ପଡ଼ିଲେ ଉଡ଼ି
 ଏକକୁ ଆରେକ ତହିଁ ହୋଇଲେ ମୁଗଟ ।
 ଉଦ୍ଧବୀତ ହୋଇ ଦୁହେଁ କଲ ଆରମ୍ଭିଲେ
 ରଥପରେ ବଳରାମ ଆୟୁଧ ଥୋଇଲେ ।
 ଧନୁ କମାଣକୁ ଜଳ ହସ୍ତରେ ଧରିଲେ
 ବହୁତର ନାଗର ସେ ମନ୍ତ୍ରଣ ବନ୍ଧିଲେ ।
 ସେ ଲଘୁର ଅଙ୍ଗେ ଯାଇ ପଡ଼ିଲା ନାଗର
 କୋପରରେ ତହୁଁ କମାଣର ସୁରସନ ।

ପ୍ରଜାବନ ନାସତ ସେ ଗୁଣରେ ବସାର
 ବଳରାମ ଉପରକୁ ବରେ କୋଷବନ୍ଧ ।
 ବାୟୁବେଗେ ନାସତ ସେ ଚର୍ଚ୍ଚୁ ଚଳଗଲ
 ବଳରାମ ଅଙ୍ଗଦେଶେ ଯାଇ ସେ ପଡ଼ଲ ।
 ମେରୁପୁଷ୍ପ ଯେଉଁପରି ଗଜା ବନ୍ଧୁଦାନ୍ତ
 ଉଚ୍ଚଳା ସେହିଠାରେ ତେଲ ସେହୁମତ ।
 ରାମ ସଙ୍ଗେ ଯହୁଁ ଲଢ଼ୁ କଲେକ ସମର
 ଶକ୍ତିଦୁରେ ଦେଖିଲେ ତା କୃଷ୍ଣ ବ କୁମର ।
 ସେ ଯାହାର ନାମ ସେ ଚତୁର୍ଥ ଧାର୍ମିକେ
 ଶତେସର କରି ଉଦ୍ଧୃତେକ ଦେଉଳେ ।
 ପୁଣିମା ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ସେହେ ଗୋଟିଏ ଗୁଡ଼
 ଦେସନ ପ୍ରକ ରେ ପୁଣି ସେ ଟିଳେକ ଦେହ
 ଏମନ୍ତ ଅପାରବେଳ ହୋଇଲ ସମର
 ବାଣକୃଷ୍ଣ ଦୁଏ ଯଥା ଶ୍ରୀବତ୍ସର ଧାର ।
 ଇନ୍ଦ୍ରବଂସ କୋପେ ଯେତେ ନାସତ ବନ୍ଧୁ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କୁମରେ ତାହା ଦୁଇ ନିଦାରିଲେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କୁମରେ ଯେଉଁ ନାସତ ବନ୍ଧୁ
 ପୁରସର ପ୍ରତି ଶରେ ଗରଭାର ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ଏମନ୍ତ ଅନେକ ଗୋରୁ ସଂଗ୍ରାମ ସେ କଲେ
 କୃଷ୍ଣ କୁମରକୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଜଣି ନ ପାରିଲେ ।
 ଗରୁଡ଼ଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବଳରାମଙ୍କ ସମର
 ତାହାଙ୍କର ଶରେ ଯୁଦ୍ଧେ ଗାନ୍ଧାରୀ କୁମର ।
 ଉନଶତ ଶ୍ରେଣୀଙ୍କୁ ସେ ଧଙ୍ଗଳରେ ଘେନ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ସେ ଯୁଦ୍ଧ ଆର ପ୍ରଭମଣି ।
 ଏଗାର ଶରଣୀ ବଳ ଅଳ୍ପ ସଙ୍ଗତର
 ହେଳୁଁ କେଳ ଅନେକ ସେ ହୋଇଲ ସମର
 କୃଷ୍ଣର କୁମରେ ତହିଁ ଯେତେ ଯୁଦ୍ଧ ଯୁଦ୍ଧେ
 ଉଦ୍ଧୃତର ଶରଣାଗତ ସବେ ନାଶଲେ ।
 କୁଡ଼ି କୁଡ଼ି ହୋଇ ସେହୁ ପଡ଼ିଲେ ଭୂମିର
 ବେବେ ମାନବେ ସେ ତାହା ପତି ଅଙ୍ଗାତର
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର କୁମରକୁ ମାର ସପ୍ରଧାନ
 ବଳରାମ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମିଳିଲେ ସେ ପୁଣି ।
 ଯାଗବତ ହୁଅନ୍ତି ସେ ଚମତାର ଦେଇ
 ଦେଖିଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଯୁଦ୍ଧେ ପ୍ରଭବାଇ ।
 ବଳରାମଙ୍କର ସାହା ବଳ ସଙ୍ଗେ ଘେନ
 ଗରୁଡ଼ଙ୍କ ବଳ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧେ ପ୍ରଭମଣି ।

ଯାଗବତେ ଆଉ ବୁଝିବେଳେ ପୁରସତ
 ଦେଖିଲେ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦର ଦୁଷ୍ଟମତ ।
 ବୋଇଲେ ରେ ମାନବ କୁ ଅଟବତା ପୁତ୍ର
 ନାଶକୃଷ୍ଣା ଅଟ କୁଣ୍ଡେ ପୁଣି ନାଗଜାତ ।
 ମସିର ମାତବ କୁହ ଯୁଦ୍ଧ ଆମ୍ଭ କୁଲେ
 ବଳ ମାର ଶିର ଉଦ୍ଧୃତ ଆମ୍ଭ କୁଲେ ।
 ଏତେ ବୋଲି ଯାଗବତ ଚଳାଇଣ ଦେଲେ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଉପରେ ବଳ ପ୍ରଭାରିଲେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ପତନେଶ ଦୈର୍ଘ୍ୟାସନ ଘୁମାବନ
 ମୋହନର ଭୂମିମତେ ଡଳଣ ପଡ଼ନ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ପଡ଼ିବା ଦେଖି ତାର ଶର
 ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ସେ ନବିଲେକ ଯାଇ
 ହୁହାରିଣ ବାଣ ସେ ବନ୍ଧୁ କୋପରରେ
 ଉନଶତଙ୍କର ଶର ପଡ଼େ ଇନ୍ଦ୍ରପରେ ।
 ଉଦ୍ଧୃତେକ ଇନ୍ଦ୍ରପତକ ଗୋପ କଲେ
 ଏକଗତ ବଳି ଏକାବେଳେ ପ୍ରଭାରିଲେ ।
 ବଳି ପଡ଼ିଲେ ଧୂଳିବସ୍ତ୍ରର ତଳେ
 ଭୂମିର ଶୋଇଲେ ସର୍ବ ପଡ଼ଣ ସେ ନମାହେ
 ଉନଶତ ଶର ସହ ଦୈର୍ଘ୍ୟାସନ ମଲ
 ତାହା ଦେଖି ବଳରାମ ଶସ୍ତ୍ରର ବଞ୍ଚଲ ।
 ଏକ ମୁଖର ବୁଲଇ କୋପ ବଳଶାଣ
 ବୋଇଲ କୁ ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରାଣ ହାରିବୁ ଏକଣ ।
 କୋପରେ ସେ ମୁଖରୁ ପ୍ରଭାରିଲ ଧର୍ମ
 ଶରଗୁଣ ଅଙ୍ଗରେ ତା ବାଜିଲକ ଚର୍ଚ୍ଚୁ ।
 ଯାଗବତ ପରେ ଧୁମାଲେ ପୁରସତ
 ମୋହନର ଇନ୍ଦ୍ରପତକ ପଡ଼ିଲ ଚଡ଼ିତ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ପଡ଼ିଲେ ସର୍ବ ଗରିବେ ସେ ଧାର୍ମି
 ଆତର ଧନ ବରୁଣ କୋପରର ଦୋଳ ।
 ଏସ ସମସ୍ତ ଧାର ବଳରାମକୁ ବେଦଲ
 ଅନେକ ଧ୍ୟା ଗୋପପୁତ୍ର ସେହିଠାରେ କଲେ
 ଶୁଣି ଆତ୍ମ ନିରାଶ ବନ୍ଧୁ ଅଗ୍ର
 ଏକମନ୍ତେ ଶୁଣି ଭୁଲେ ମଧ୍ୟପଦ ସତ ।
 ବଳରାମେ ହୁଡ଼ୁଇ ସେ ଧ୍ୟା ସେ ବେଦିଲେ
 ଏସ ଯାହାର ଶସ୍ତ୍ରମାନ ସମର ହେଲେ ।
 ବଳରାମ ନ ପାରିଲେ ତାଙ୍କ ଶସ୍ତ୍ର ସହ
 କୌମୋଦଙ୍କ ଗରା ଚର୍ଚ୍ଚୁ ପ୍ରଭାରିଲେ ନେଇ

ବଳରାମ ଗଦାବାଜେ ଚେଷ୍ଟା ପଡ଼ିଲେ
 ତାହା ଦେଖି ଯମ ଆଉ ବରୁଣ ଧାଇଁଲେ ।
 ବଳରାମଙ୍କର ଅଙ୍ଗେ ସେ କୁଳ ପ୍ରହାରୀ
 ଯମପାଶ ଜଳପାଶ ତାହାକୁ ଯେ ମାରି ।
 ସେ ପାଶକୁ ଛିଣ୍ଡିଲିଲେ ରେଢ଼େଇରୁମଣ
 ଦଳ ମୁଧଳ ବେନଶ ମାଇଲେ ଆସଣ ।
 କୋଷେ ଯମ ଉପରେ ସେ ପ୍ରହାରିଲେ ନେଇ
 ଦଳ ବାଜନ୍ତେ ଯମ ଗଲେ ଯେ ଘୁମିଲେ ।
 ଯମ ପଡ଼ିକେଣ ଦେଖି ବରୁଣ ଧାଇଁବ
 ବଳରାମ ଉପରେ ସେ କୁଳେ ପ୍ରହାରିଲ ।
 କୁଳ ସହକରି ବଳରାମ ଯେ ଧାଇଁଲେ
 ବରୁଣ ପରେ ମୁଖେ ନେଇ ପ୍ରହାରିଲେ ।
 ଖଣ୍ଡେଦୂର ଥାଇ ତାହା ଉତ୍ତର ଦେଖିଲେ
 ଏହା ଦେଖି ବଳରାମ ମହାକୋପ କଲେ ।
 ବୃଷର ଧୂଆଁ ଧାଇଁଲେ ଯେ ମଞ୍ଚେର
 ସେ ବଳରାମଙ୍କୁ ଆସି ଉଗାଳ ଆଗର ।
 ଦୂର ବଳରାମ ଯହୁଁ ହୋଇଲେ ଉଚ୍ଚ
 ଦୁହେଁ ମହାଶୟୀ ଚର୍ଚ୍ଚି ହୋଇଲେ ମୁଗଟ ।
 ଆରେ ରେ ଗଉଡ଼ ବୋଲି ବନ୍ଧୁ ଉତ୍ତର
 କାଳେ କାଳେ ତୁମ୍ଭେ ପୁଣି ଅଟ ରତ୍ନରେ
 ଲଜ ସଙ୍ଗେତ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଟଙ୍କେ ନ ମାଡ଼ର
 ବଳେବଳେ କନ୍ୟାକୁ ରେ ନିଅ ଯେ ବେଗର
 ମଥା ଗଜାଙ୍କର ଝିଅ ମଣିଲ ଏଠାର
 ଶୋଭାବଣ କନ୍ୟା ନେଇ ସରିଲ ବେଗର
 ଆଜି ଘାଣ ବେନ କରେ ଯିବ ବେନ ଗର
 ଆଜି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନାଶ କରିବେ ମୁଣ୍ଡି ।
 ଶଙ୍କରଙ୍କ ମୁଣ୍ଡି ଏଡ଼ିପରି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 କୋପକରି ବୋଲନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କୁ ବଳପାଶୀ ।
 ତୁମ୍ଭେ ପରିବାରିଅଛ ଇନ୍ଦ୍ର ନିମନ୍ତେ
 ମାଲେନ୍ଦ୍ରୀ ହରଣ କଥା ଭୁଲି ବିଶ୍ୱାସେ ।
 ତହିଁରେ ଯେତେକ ତୁମ୍ଭେ ପାଇଅଛ ଶସ୍ତ୍ର
 ଏତେ ଶୀଘ୍ର ପାଶୋରିଲ ତାହା ଶୁଳପତ ।
 ବଳେ ବଳେ ତୁମ୍ଭେ ଆସ ସା ଶସ୍ତ୍ରମଳ
 ଇନ୍ଦ୍ର ନିମନ୍ତେ ତୁମ୍ଭେ କରୁଅଛ କେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ପାର ଆଜି ରଖି
 ତେବେ ସେ ଜାଣିବା ତୁମ୍ଭେ ଗାରିମା ଉପେକ୍ଷି

ବଳରାମଙ୍କ ମୁଖସ୍ଥ ଏସବୁ ଶୁଣ
 ମହାକୋପେ କମିନ୍ତି ଯେ ତହୁଁ ଶୁଳପାଶୀ ।
 ହେ ଧରରେ ମହାଦେବ ହୋଇ ପରିହର
 କୃତେ ଉପରେ ଥାଇ ଦିଅନ୍ତି ଭର ।
 ବୋଲନ୍ତି ଗଉଡ଼େ ତୁମ୍ଭେ ବଜାର ସିଂହ
 ଦୁ ଘର ବନ୍ଧୁ ତୁମ୍ଭେ କରୁଥାଅ ଟାଣ ।
 ଗୋପପୁରେ ଥାଇ ଯେତେ ଯେତେ କୃତ୍ୟ କଲ
 ଗଉଡ଼ଙ୍କ ମନ୍ୟା ଗୋପପ୍ରସାଦୁ କଲ ।
 ବେଶୁଦ୍ଧେ ତୋର ଶର ମୋହେ ଗୋପପ୍ରସା
 ବଳେ ଗୋପକନ୍ୟା ହଲେ ଗୋପପାସ ।
 ଶଶୁ କରୁଛନ୍ତି ସେହି ପୁତନା ଶେଷି
 ବଳ ଯାଇ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ବୁଦ୍ଧିତା ହରିଲ ।
 ଏକବକ୍ଷ ରଜ କୁ ଯେ ଦିଆଇଲ ଲଜ
 ବେଳୁବେଳି ଅନ୍ୟାୟ ସେ କରେ ଦେବରଜ
 କୁଳକେଶୀ ଶଙ୍ଖେ ତେର ପ୍ରହାର ଯେ ଗଲ
 ମେତରେ ପଶିଣ ତାର ଦୁହିତା ହରିଲ ।
 ସୁରାଜା କନ୍ୟାକୁ ବଳେ ଆଶୁପଲ ହରି
 ତହିଁରେ ଯେ ଶାସ୍ତି ଦେଲ ନ ଜଣି କି ହରି
 ବଳେ ତୁମ୍ଭେ ଅନ୍ୟାୟରେ ତହିଁ ଧରି ପଣ
 ଏବେ ନନ୍ଦା କରେ ତୋର ଶର ପାତକାସ ।
 ଶବ୍ଦ କଥା ଏ ତୋତେ କହେ କାମୋଦର
 ଏତେ କଥା ସବୁ ପାସୋରୁଛ ଯେ ମନର ।
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ଯହୁଁ ଉତ୍ତର କହିଲେ
 ଶୁଣି ବଳରାମ କୋପ କରିଣ ଧାଇଁଲେ ।
 ବୋଲନ୍ତି ନଟିଆ ଆରେ କହଇ ତୋ ଆଗେ
 ତୋହର ଯେ ଅବଗୁଣ ପାସୋଇଲୁ ବେଗେ
 ବୁଦ୍ଧତ୍ୟା କରି ବୁଦ୍ଧ ପାସୋଇଲୁ ତାହା
 ଆଦର ଗୋହତ୍ୟା ଗୋଟି କରିଥିଲୁ ଯାହା ।
 ମାତାକୁ ବରୁଣ ତୁହି କରିଅଛୁ ହାବେ
 ଅଲଭିତ ପାପ କରିଅଛୁ ସ୍ୱକନୟେ ।
 ଅଜିମ କରମ ତୋର ନିଜ ଅଙ୍ଗେ ଥାଇ
 ପର ଅବଗୁଣ ବାଞ୍ଛବାକୁ ନ ଯୋଗାଇ ।
 କହୁଁ କହୁଁ ଦୁହେଁ କୋପଇର ଯେ ହୋଇଲେ
 ବହୁତର ଅସ୍ତ୍ର ତହିଁ ମୁଗୁମର ହେଲେ ।
 ମହ ମେରୁ ସେହି ପୃଥିବୀକୁ ସେ ଧାଇଁଣ
 ଶାବଦାତେ ବସୁରୁଛ କମିଲ ଯେ ପୁଣ ।

ଅନେକ ଘୋର ସଂଗ୍ରାମ ସେହୁ ଆଗରୁ ଲେ
 କେହି କାହାରିକୁ ସମ୍ଭବରେ ନ ଦୃଷ୍ଟିଲେ ।
 ଦୁଃଖର ସମର ଯେ ଅନେକ ହୋଇଲେ
 ସପ୍ତଦ୍ଵୀପା ପୃଥିବୀ ଯେ ଦଳଦଳ ହେଲ ।
 ଅଗ୍ନି ଲହରି ଆଡ଼େ ମହାବଳା ଶୁଣ
 ଶୋଭାବତୀ ଚରିତଟି ଅଟଇ ଏ ପୁଣି ।
 ଦତ୍ତ କେଶବ ଦୁହେଁ କରୁଛନ୍ତି ରଣ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କର ତୁଳେ ଯୁଦ୍ଧେ ଯେ ଶିବବଣ ।
 ନାଗପୁଣ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଶିବପଣ ଯେ ପଡ଼ିଲେ
 ଶରୀର ଗର୍ଜନ ଭୟ ଆଉ ନ ଦୃଷ୍ଟିଲେ ।
 ପୃଥିବୀ ଶଶିଲ ତହୁଁ ଅନଳରମ୍ୟ
 କେବଳ ଯେ ଶସ୍ତ୍ର ଦିଶେ ବ୍ୟୁତର ପ୍ରାୟ ।
 ଦେବଗଣ ପଲାଇଲେ ତହୁଁ ତତକ୍ଷଣେ
 ନମସ୍କାର କଲେ ଯାଇ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଚରଣେ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ଆଡ଼େ କୁଣ୍ଡଳର
 ସ୍ଵରାସର ନିଶ୍ଚେ ନାଶଗଲଟି ଏଥର ।
 ସୁରସେନର ଦୁଃଖତା ନାମ ଶୋଭାବତୀ
 ତାହାର ସବାଶେ ନାଶଗଲ ସୁରପତି ।
 କୃଷ୍ଣ କୁମର ରୋଷର ତାକୁ ନେଉଥିଲେ
 ବାରତା ପାଇଣ ଲହୁ ଧରି ଯେ ଆଣିଲ ।
 ସେ କଥା ଶୁଣିଣ ଶମ୍ଭୁକୃଷ୍ଣ ଯେ ଅଇଲେ
 ଘୋର ସମର ଆସିବ ସ୍ଵର୍ଗରେ କଲେ ।
 ସାତବିଂଶ ଯାଦବ ଯେ ଉତ୍ତରସେନ ସହ
 ଦତ୍ତହୋଇ ଲହରୀରେ ଗଲେ ସମାଲୟ ।
 ସୈନ୍ୟଙ୍କ ସହଚେ କୁଞ୍ଜଗର ଦେଶ ଗସ୍ତେ
 ସୁଦୂର ନାଶଗଲେ ଲହୁ ଶରବାପ ।
 ବଳରାମ ଶସ୍ତ୍ର ଶତପଥ ନ ଶ ଗଲେ
 ଅନେକ ଗର୍ବ ଦେବ ସମରେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ଘୋରତର ସଂଗ୍ରାମ ଯେ କ୍ଷଣେ ନ ରହିବ
 ବହୁତର ଗୋଲ ତହିଁ କହୁଁ ନ ସରିଲ ।
 ଶୁଣିବର ଦେବଦର ହୋଇଲେ ଚଳିତ
 ଏଡ଼େ ଗୋଲ ଅରଜିଲେ କପା ପୁରୁଷୁତ ।
 ଅବଶ୍ୟ ହିଁସକୁ ବସା ସେହୁ ଯେ କରୁଛନ୍ତି
 ସମସ୍ତ ଅଜିତେ କପା ଶାମ୍ବର ନିମନ୍ତେ ।
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ବୋଲି ବିଚାରନ୍ତି ମନେ
 ହରି ହରିକର ଯୁଦ୍ଧ ନ ରହେ ଯେ କ୍ଷଣେ ।

ବହୁସୁ ମନରେ ବ୍ରହ୍ମା ଏପରି ଭାବିଲେ
 ମରାଳ ପିଠିରେ ଯାଇ ସେହୁ ବଳେ କଲେ ।
 ଏଥୁ ଅନଳରେ ଶୁଣ ଆଡ଼େ ଦିବ୍ୟରସ
 ବହୁତର ଯୁଦ୍ଧେ ତହିଁ ହେଲେ ପରଦେଶ ।
 ଦତ୍ତ କେଶବ ବହୁତର ଯୁଦ୍ଧ କଲେ
 କେହି କାହାକୁ ସମରେ କାନ୍ଦା ନୋହିଲେ
 ବହୁତର ଶସ୍ତ୍ର ଦୁହେଁ ହେଲେ ମରାମର
 ରୁଧିର ବହୁତର ଶରବାତରେ ପ୍ରଜ୍ଵଳ ।
 ଶିବପଣ ସଙ୍ଗେ ଗୋବିନ୍ଦ ଯେ ଯୁଦ୍ଧେଲେ
 କୃଷ୍ଣ ଶିବପଣ ଦତ୍ତ ଅର୍ଜୁନ ବେଶିଲେ ।
 ଯେ ଯାହାର ସୈନ୍ୟ ଦେଶ ଶାନ୍ତି ଯେ ଧାମନ୍ତି
 ମାତକ୍ଷୋଣୀ ବଳ ତାର ସଙ୍ଗରେ ଅସନ୍ତି ।
 ଶିବପଣଙ୍କର ଆଶେ ଉଦ୍ଧରିଲେ ଯାଇ
 ଅର୍ଜୁନ ମୁଖକୁ ଶିବପଣ ଦେଲେ ଶୁଣି ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟର କରଣ ଲଗି ଯେହ୍ନେ କୁମୁଦମ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ଶିବପଣ ହେଲେ କୁଳି ।
 ଯେତେ ପ୍ରାକର୍ମରେ ସେହୁ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥିଲେ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ସବେ ପଛଦୃଷ୍ଟା ଦେଲେ ।
 ଶିବପଣଙ୍କର ସେହୁ ନ୍ୟୁନତା ଦେଖି
 ମନରେ ବିଚାର କଲେ ପାଣ୍ଡବ ଶ୍ରୀଧର ।
 ନିଷତ ନେକକୁ ଦେବେ ମାରି ନ ଯୋଗାଇ
 ତାହାକୁ ମାଇଲେ ନିଶ୍ଚେ ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ।
 ପଛଦୃଷ୍ଟା ଦେଲେ ଏହାକୁ ଯେ ନ ମାରିବ
 ଶିବପଣ ସଙ୍ଗେ ଯାଇ ଯୁଦ୍ଧ ମୁଁ କରିବ ।
 ଶିବପଣ ପରାମ ମାଣିକା ଏଠାର
 ମଳେଇଁ ହରଣ ଯୁଦ୍ଧ ପାଞ୍ଚୋଇଲେ ହର ।
 ଗଣ୍ଡା ମାରିବାର ବାଜେ ମୁଣ୍ଡି ଯାହା ବଳ
 ଦେବେ ଧନୁହୀନ ଲଗାଇ ଯେ ବୁଲାଇଲ ।
 ତହାକି ରେ ବୁଲାଇଲ ମୁଣ୍ଡି ସାତଥର
 ପାଣର ବିକଳ ମୋଡେ ଯାତ ଦେଲେ ବର
 ଦେବେଦେବେ ମୋଡ଼ଠାରେ ପଶୁଅସତପ୍ତେ
 ନାଶନ୍ତି ସେ କୃଷ୍ଣଭୂଷ ପଣ୍ଡା ପାଣପୋପ ।
 ଏତେକ ବିଚାର କରି ପଣ୍ଡା କୁମର
 ରଥକୁ ଧୁଆଁ ଧରି ଗଲେ ତତପର ।
 ଦୁର୍ଗାହର ଦୁହେଁ ଯହିଁ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥିଲେ
 ତାହାଙ୍କର ସନ୍ଧିସ୍ଥରେ ଅର୍ଜୁନ ମିଳିଲେ ।

ଦେଖିଲେକ ଘୋରପୁର ଦୁହେଁ କରୁଛନ୍ତି
 କୋପକରେ ପରାମର ସେହୁ ନ ଜାଣନ୍ତି ।
 ବୃଷଭ କମରେ ଥାଇ ଭର ସୁଫଳରେ
 ଅର୍ଜୁନର ମଶକୁ ସେ ଧୀରେ ଗଢ଼ିଦେଲେ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ହର ଚକିତ ହୋଇଲେ
 ଅତୀତ ହୋଇବ ବୋଲି ମନରେ ଲାଳିଲେ
 ମହନଗ୍ରାତ ହୋଇଣ ରହିଲେ ଆପଣ
 ଶିଶୁରୁଦ୍ଧ ନିଉନକୁ ଦେଖି କଲଗମ ।
 ପଛକୁ ଚାହିଁଲେ ଉଥ ଧର୍ମାର୍ଥ ଅର୍ଜୁନ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ଶିବ ଘୁଞ୍ଚିଲେ ବହନ ।
 କଲଗମ ବୋଇଲେ ଯେ ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି
 ନିଉନ ହୋଇଲେ ପାର୍ଥ ଦେଖି ସମ୍ଭାଷଣ ।
 ବୌମୋଦକ ଗଦା ସେହୁ ଧରିଥିବେ କରେ
 ଶିଶୁରୁଦ୍ଧ ପିଟିଲେ ସେ ନେଇ କୋପକରେ
 ଶିଶୁରୁଦ୍ଧ ନିଉନ ସେ ଦେଖିକରି ହଳୀ
 ଆପଣେ ସେ ଶାନ୍ତ ହେଲେ କୋପକୁ ସଫଳ
 କଲଗମକୁ ସେ ଚାହିଁ ଦେଖିଣ ଅର୍ଜୁନ
 ରଥରୁ ଉଠୁଇ ଯାଇ ନମିଲେ ଚରଣ ।
 କଲ୍ଲଣ କରବ କଲଗମ ସେ ଧରିଲେ
 ସୁଦୃଢ଼ ଚକିତ ସବୁ ତାହାକୁ କହିଲେ ।
 କରଯୋଡ଼ି ଅରଜୁନ ବୋଇଲେ ବଚନ
 ସାବଧାନ ଚିତ୍ତେ ଶୁଣ ଆହେ କଲଗମ ।
 ହୋଧ ଶାନ୍ତ କର କୁହେ ନ କର ସମର
 ବହୁସଣ ଜାଣିବାଟି ବଞ୍ଚନାଥଙ୍କର ।
 କଲଗମଙ୍କର ସୁଦ୍ଧ ଛୁଡ଼ାଇ ଅର୍ଜୁନ
 ଶିଶୁରୁଦ୍ଧ ପ୍ରମୁଦେ ସେ ଚଳିବ ବହନ ।
 ଶିଶୁର ଯେ ଖଣ୍ଡେଦୁରେ ଥିଲେ ଉଦ୍ଧ ହୋଇ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ହାସ୍ୟ କଲେ ଭ୍ରମାସାର୍ଥ ।
 ବଞ୍ଚନାଥଙ୍କ ହରିଷ ଦେଖି ଗର ପାର୍ଥ
 ପାଦଗାମୀ ହୋଇକରି ଚଳଇ ଭୁବିତ ।
 ବୃଷଭପୁର ଶିଶୁରଦେବ ଓହ୍ଲାଇଲେ
 ଭୂମିଗତେ ଉଦ୍ଧ ହୋଇ କରଣ ରହିଲେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ନମିଇ ଯାଇ ତାହାଙ୍କ ପୟର
 ଭୂମିରେ ପାଦ ପଦିଣ ଶୁଦ୍ଧ ଶରବର ।
 ଶିଶୁରୁଦ୍ଧ ପୟରେ ସେ ନମସ୍କାର କଲେ
 କରଯୋଡ଼ି ଅରଜୁନ ଉଦ୍ଧ ସେ ହୋଇଲେ

କର ପ୍ରସାଦି ଶିଖର କଲ୍ଲଣ କଲେ ।
 ଚରକାଳ ଦର୍ଶି କୁହେ ପଶୁର ସନ୍ତୁଷ୍ଟ
 ଅର୍ଜୁନ ଯେ କରଯୋଡ଼ି ବୋଲଇ ଗୋସାଇଁ
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ଯାହା କହୁଅଛି ମୁହିଁ ।
 ଶାମ୍ଭୁକମର ଗେ ଉଦ୍ୟା କଲେ ହରିନେଇ
 ହରି ବଳଗମ ମଙ୍ଗେ କର୍ମା ହୁକୁ ହେଲ ।
 ଆପଣେ ଯେ ଚିନ୍ତାଧାର ଜଗତର ନାଥ
 ସକଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଅଛି ତୁମ୍ଭ ଗର୍ଭଗତ ।
 ଶାମ୍ଭୁକମରର ଯେବେ ଧର୍ମତା ଦେଖିଲ
 ଭଲମନ୍ଦ ଜାଣିମାର୍ଦ୍ଦ କୁହେ ନ କୁହେ ।
 ଅନର୍ଥ ଚରକା ପ୍ରଭୁ କେବେ ନ ଯୋଗାର
 ଆପଣେ ଅନର୍ଥେ ପଶୁଅଛ ଜାଣିପାର୍ଦ୍ଦ ।
 ଅର୍ଜୁନ କହନ୍ତେ ତାହା ଶିଶୁର ଶୁଣିଲେ
 କ୍ଷଣେ ଭୁବ ହୋଇ ପୁଣି ବଚନ ଶୁଣିଲେ ।
 ବୋଲନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ଆଦେ ଶୁଣ ମନଦେଇ
 ଆମ୍ଭର ଯେ ଅଧିକାରୀ ଅଟେ ସୁତସାର୍ଦ୍ଦ ।
 ତାହା ଉପସେଧେ ଆମ୍ଭେ ଅଇଲୁ ଯୋଉଁ
 ଇନ୍ଦ୍ରପାର୍ଦ୍ଦ କୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ବପସ ଯେ ହୋଇ ।
 ତୋତେ ଦେଖିଣ ସଗ୍ରାମ ପ୍ରତିଲୁଟି ଆମ୍ଭେ
 ତୁ ଯେବେ ଅଇଲୁ ଭଲ ହୋଇଲୁଟି ଏହେ ।
 ଶଙ୍ଖର ଅର୍ଜୁନ ଦୁହେଁ ବଞ୍ଚଇ କରନ୍ତେ
 ସଗ୍ରାମକୁ ପ୍ରତିକରି ରହିଲେ ସମସ୍ତେ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁଗଦା ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ମରୁକରେ ଚଢ଼ି ବ୍ରହ୍ମା ଆସିଣ ମିଳନ୍ତି ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେଖି ଭୂମିରେ ଶୋଇଲେ
 ଶିରେ କରଦେଇ ଉଦ୍ଧ ହୋଇ ସେ ରହିଲେ
 କଲଗମ ସେ ଠାବରୁ ଖଣ୍ଡେଦୁର ଥିଲେ
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ହସ୍ତ ଠାରିବାରେ ସେ ଅଇଲେ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ହଳୀ ଶିରେ କରଦେଇ
 ଶିଶୁରୁଦ୍ଧ ବ୍ରହ୍ମ ଚାହିଁ ନମସ୍କାର ହୋଇ ।
 ଚକ୍ରଗଣ ହୋଇଲେଟି ସହ ଏକମେଳ
 ବଧାତା ବୋଇଲେ ବ୍ରହ୍ମା କର୍ମା କର ଶେଳ
 ଆସ ଏବେ ଏକସ୍ଥାନ ହୋଇଣ ବସିବା
 କେମନ୍ତ ଚକିତ ଏଥୁ ଶାନ୍ତଣୁ କୁହିବା ।
 ଧର କଲଗମ ବ୍ରହ୍ମା ଅର୍ଜୁନ ମିଳିଲେ
 ସେ ନନ୍ଦନ ବଦନ୍ତ ସେ ସକଲେ ଚଳିଲେ ।

ତୋଟାର ମଧ୍ୟରେ ଯାଇଁ ସମସ୍ତେ ବସିଲେ
ନନ୍ଦୀର ବଦନକୁ ଯେ ବୁଝାଏ ବୁଝିଲେ ।
କୋଇଲେ ହୋ ନନ୍ଦୀ କୁହ ଏହିକ୍ଷଣି ଯିବୁ
ନାଗସୁଣ ସୁଧସୁରେ ବେଶଣ ଆସିବୁ ।
ଆମର ଏ ଆଜ୍ଞା କହ କେମେ ବେନିଆସ
ସମସ୍ତ ଆଇ ବୁଝିବା ଏଥିର ସନ୍ଦେଶ ।
ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ ନନ୍ଦୀ ବେଗେ ଚଳିଗଲା
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗ୍ରାମରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲା ।
ନମସ୍କାର କରି ନନ୍ଦୀ କହଇ ବଦନ
ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ଆଜ୍ଞା ନାଗସୁଣ ।
ବୁଝା ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଯେ ନନ୍ଦନବନ ଯାଏ
ସୁଧସୁଣ ବେନି କୁମ୍ଭେ କରିବ କରସେ ।
ଏହା ଶୁଣି ବେଗେ ଉଠିଗଲେ ଭଗବାନ
ସୁଧସୁଣ ବେନିକରି ଚଳିଲେ ଆପଣ ।
ନନ୍ଦନବନ ତୋଟାରେ ମିଳିଲେକ ଯାଇ
ସୁଧସୁଣ ନାଗସୁଣ ଶିରେ କରବେଳେ ।
ଭଗବାନ ବେନି ଦୁହେଁ ନମସ୍କାର କଲେ
କଳାଶ ପାଇଣ ଦୁହେଁ ସେଠାରେ ବସିଲେ ।
ବୁଝା ଯେ ବୋଲନ୍ତି ହରି ବଳସମେ ରହି
ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଦୁହେଁ କର ହେ କଥା ।
କାହିଁପାଇଁ ଏଡ଼େ ବଡ଼ ହୋଇଲ ଅନର୍ଥ
ବିରୁଣ ଏହା ମୋତେ କହ ଜଗନ୍ନାଥ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିଲେ ମୁହିଁ ଏହା ନ ଜାଣେ
ସେ କଳବପ୍ରିୟ ମୁନି ଅଛନ୍ତି ଉଆଇ ।
କଳି ଦୁହେଁ ସବୁ ଯହୁଁ ହୋଇଲ ନବର
ସଖା ବଜାଇ ଧାମନ୍ତି ଉପାତାର ସୁତ ।
ନନ୍ଦନବନ ତୋଟାରେ ମିଳିଲେକ ଯାଇ
ବୁଝା ବେନିଶ ମୁନି ଶିରେ କରବେଳେ ।
ନାରଦକୁ ଦେଖିକରି ସମସ୍ତେ ଉଠିଲେ
ଶିରେ କରବେଳ ସବେ ନମସ୍କାର କଲେ ।
ନାରଦ ବୋଲିଲେ କାହିଁଛନ୍ତି ଇନ୍ଦ୍ରସପ୍ତ
ତାହାକୁ ପରୁର ସେହି ସମସ୍ତ ବୁଝାଏ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ସେ ତ ସୁଦେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି
ଗରବ ଦେବତା ଆଦରର ପ୍ରାଣ ସତ ।
ନାରଦକୁ କହନ୍ତେ ଯେ ବୁଝାଏ ଶୁଣିଲେ
ଆସଣେ ସେ ସଙ୍ଗାମର ଦୁମିକ ଉଠିଲେ ।

ସଙ୍ଗାମ ଦୁମିକ ଯାଇ ସମସ୍ତେ ମିଳନ୍ତି
କମନ୍ତୁକି ପାଣି ମନ୍ଦି ବୁଝା ଯେ ସିଂହନ୍ତି ।
ସଙ୍ଗାମ ଦୁମିକେ ଯେତେ ପ୍ରାଣୀ ପଡ଼ିଥିଲେ
ମନ୍ଦପାଣି ଡେଇଁକଣ ମରଣ ଉଠିଲେ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ସହକରେ ସବେ ଉଠିଲେକ ମର
ଆଉ ପାଣି ଏକମୁଠା ହିସ୍ତ ବୁଣସଇଁ ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଉଗ୍ରସେନ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ସହତେ
ମନ୍ଦପାଣି ଡେଇଁକଣ ଉଠିଲେ ସମସ୍ତେ ।
ବୁଝା ତହୁଁ ବୋଲିଲେକ ସବେ ବେଗେଆସ
ନନ୍ଦନବନେ ବୁଝିବା ଏଥିର ସନ୍ଦେଶ ।
ବୁଝା ଆଜ୍ଞାରେ ତହୁଁ ସମସ୍ତେ ଚଳିଲେ
ନନ୍ଦନବନ ତୋଟାରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
ଭଗବାନ ପାଇକରି ଉଠିଲେ ସମସ୍ତେ
ବୁଝା ସବୁରନ୍ତି ତହୁଁ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଅଗ୍ରତେ ।
କାହିଁପାଇଁ କୁମ୍ଭେ ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଦ୍ରବ୍ୟ କଲ
କି ନମନ୍ତେ କୁମ୍ଭେ ଏତେ କଳି ଆରମ୍ଭେ ।
ଇନ୍ଦ୍ରବେଦ କହନ୍ତି ଯେ ବୁଝାମୁଖ ରହି
ସାବଧାନ ତହେ ଶୁଣ ଆଜ୍ଞା ବୁଣସଇଁ ।
ସୁରସେନ ଦୁହିତା ଯେ ନାମ ଶୋଭାବଣ
କୃଷ୍ଣର କୁମର ତାକୁ ବଳରେ ଦରନ୍ତି ।
ନନ୍ଦନବନେ ପଶିଣ କନ୍ୟା ନେଉଥିଲ
ଭଗାଳି ଧରନ୍ତେ ସେହୁ ମହାଯୁଦ୍ଧ କଲ ।
ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ସେ ମୋର ହେଲେ ନାଶକର
ତାହା ଦୁଷ୍ଟଶକ୍ତି ଦେବ ସହ ଯେ ନ ପାରି ।
କ.ବେ କ.ଲେ କୃଷ୍ଣାୟ ଏ ଦୁଷ୍ଟ ମି କରନ୍ତି
ଦରାକୁ ଲେ କନ୍ୟାମାନ ଶ୍ରେଷ୍ଠର ନନ୍ତୁ ।
ଏବେ ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ଆସି ଧାଡ଼ଦେଲ
କଲେ ମୋର ନାବୁଣୀକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଥିଲ ।
ସୈନ୍ୟ ଯେଉଁ ମୁହିଁ ଧରଇ ଆଶିଲ
ହରିଜନ କରେ ତାକୁ ବନ୍ଦାଇ ରଖିଲ ।
ଏ ବାରି ନାରଦ ଯାଇ ତାହାକୁ କହଲେ
ଶୁଣି ସମକୃଷ୍ଣ ପରିବାର ଯେ ଧାଇଁଲେ ।
ସାତବଣ ଯାଦବ ସେ ବେନି ଦୁଇଗଲ
ଆଠଶୋଣି କଲବେନ ଆସ ବୁଝିପାଇଁ ।
ସାତଶୋଣି କଲବେନ ପଡ଼ି ପାଣିଗଲ
ନୟନା ନମନ୍ତୁ ସେହି ଅଇଲେ ତଳାଇ ।

ସଂସ୍କୃତ ବେନ କରଣମ ଯେ ଧାଲିଲେ
 ଏଡ଼େ ଦ୍ରୁତ ଆସିବର ଅମରେ ସେ କଲେ ।
 ତାହା ଶୁଣି ବେଦବର ଅଳସ ହସନ୍ତ
 ଖୋଦିତ ବୋଲନ୍ତି ଆହୋ ଶୁଣ ବେଦପତି ।
 ଜାଣିଲ କହାର ଏଥୁ ଅଟେ ଦୁଷ୍ଟମଣ
 ବିରୁଦ୍ଧ ଏହା କୁମ୍ଭେ ବୁଝି ତ ଆପଣ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଲିଲେ ଆମ୍ଭେ କଥା ଏ କହିବା
 ଆମ୍ଭ କଥା କୁଣ୍ଡଳ ସେବେଟି ବେନୀ ।
 ସେ କୁମର କୁମାରୀକୁ ଏଥେ ଦେଖିଆସ
 ତାହାକୁ ପରୁର ଆମ୍ଭେ ବୁଝିବା ସଦେଶ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଏ ବୋଲିଲେ ଧର୍ମସୁତ ଯା ତଡ଼ିଲେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ବଚନକୁ ସମସ୍ତେ ଘେନିଲେ ।
 ଈଶ୍ଵର ବୋଲିଲେ ତହୁଁ ଇନ୍ଦ୍ରମୁଖ ବୁଝି
 କୁମର କୁମାରୀ ବେନ ଅସ କୁମ୍ଭେ ଯାଇ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରର ବରଦେ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଯେ ଧାଲିଲ
 ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ଯାଇ ଲେଖ ମିଳିଲ ।
 କୁମର କୁମାରୀ ଦୁହେଁ ଯେଉଁଠିରେ ଥିଲେ
 ତାହାକୁ ବେନୀର ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଯେ ଅଇଲେ ।
 ସଞ୍ଚର ମଧ୍ୟରେ ଆଣି ତାକୁ ଉଦ୍ଧକର
 ବ୍ରହ୍ମାକୁ ଦେଖି କୁମର ଶିରେ କରୁଥୋଡ଼ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ପରୁରଲେ ପୁଣି ଶାମ୍ଭୁମୁଖ ବୁଝି
 କେବଣ ତରତ କହ କୃଷ୍ଣର ତନୟା ।
 ଶାମ୍ଭୁ ବୋଲେ କୁମାରୀକୁ ଏ କଥା ପରୁର
 କାହାର ହୋଇଛି ଦୋଷ ବୁଝି ବେଦବର ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଯେ ବୋଲନ୍ତି କୁମାରୀର ମୁଖ ବୁଝି
 ଏଥୁର ତରତ କୁମ୍ଭେ କହ ତ ବୁଝାଇ ।
 କୁମାରୀ ବୋଲିଲ ବେଦ ଶୁଣ ସାବଧାନେ
 ତୋଟା ବୁଲିବାକୁ ମୁଁ ଆସିଥିଲି ତନେ ।
 ସଖିଗଣମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଦେଖିଲି ସେ ସଙ୍ଗେ
 ନାନା କଉତୁକେ ବୁଲୁଥିଲି ତହିଁ ରଙ୍ଗେ ।
 ଦେବବଂଶେ ଏ କୁମର ଏଥୁ ଆସିଥିଲ
 ବଂଶେଷେ କନକତମ୍ବା ଗୁଡ଼ାଏ ତୋଳିଲ ।
 ନାନାବର୍ଣ୍ଣ ଫୁଲଗୁଡ଼ା ଦେଇ ରଥେ ଉଠି
 କହିବାମାତ୍ରକେ ମୋର ପଡ଼ିପଲ ବୁଝି ।
 ମନ ନୟନ ରହିଲ ସ୍ଵାକାଂରେ ମୋର
 କାମଦେବ ପ୍ରାୟେ ମୋତେ ଦଖିଲେ ସୁନ୍ଦର ।

ଏକେ ସୁଦା ନାଶ ମୁଁ ଅଳସ ବସୁଷ
 ଦିଶାୟେ ଅଟଇ ପୁଣି ବସନ୍ତର ମାସ ।
 ଏହାକୁ ଦେଖିଣ ମନ ବିଶିଷ୍ଟ ହୋଇଲ
 ଦୃବପଦେ ମୋର ଏକ ଶକନୀ ଯେ ହେଲ ।
 ଅବବାସ କନ୍ୟା ମୁଁ ତିନି ଯେ ନ ବେଲେ
 ଯାହାକୁ ତାହାକୁ ନିଷ୍ଠୁଁ ବିଶ ଦେବ ଭଲେ
 ଏତେକ ବିରୁର ମୁଁ ଶ୍ରୀକ୍ଷଣ କଲି
 ଏହାଙ୍କର ରୂପଗୁଣ ଦେଖି ମୁଁ ଜାଣିଲି ।
 ନିଶ୍ଚୟ କଡ଼କୁଳରେ ଜାତ ହୋଇଅଛି
 କଡ଼ ଜନଙ୍କର ଏହି ଅଟଇ ସେ ଦେବି ।
 ଏଥୁରୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ କର ଲେଖିଲେ ନ ପାଇ
 ମାଳାଦେଇ ତହୁଁ ସ୍ଵାକୁ ବରଲି ସେ ମୁଁ ।
 ମାଳାଦେଇ ଏହାଙ୍କର ଗଳାରେ କୁଣ୍ଡଳ
 ଦୁହିଙ୍କର ମନ ତହୁଁ ହୋଇଲ ଏକର ।
 ରଥରେ ବସଇ ଏବୁ ନେଉଥିଲେ ମୋତେ
 ସାବଧାନ ଚିତ୍ତେ ଶୁଣ ଆଦେ କୁଶନାଥେ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଏ ବୋଲିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କ ମୁଖ ବୁଝି
 କାହାର ସେ ଦୋଷ ଏଥୁ କହ ଧର୍ମସାଇଁ ।
 କୁମର କୁଣ୍ଡଳେ ନିଷ୍ଠୁଁ ନ ଆସିବ ମିଛ
 ଆଉମନେ ସଞ୍ଚରେ ସେ ବେଦେ ପକ୍ଷାପକ୍ଷ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଲିଲେ ଏହି କଥା ତ ଯୋଗୀର
 ନ ପରୁର କନ୍ୟାକୁ ସେ ଯୁଧି କାହିଁପାଇଁ ।
 ତାହା ଶୁଣି ଶନ୍ଦରସେ ଲଜାକୁ ପାଇଲେ
 ମଥା ପୋତିକରି ଇନ୍ଦ୍ର ସଞ୍ଚରେ ବସିଲେ ।
 ହରି ବଳରାମ ମୁଖ ଦିଶେ ପଦୁଆୟେ
 ଈଶ୍ଵର ସେ ମୁଖ ତେଲି ସଞ୍ଚକୁ ନ ବୁଝି ।
 ଦୁଇବନ୍ଧୁ ପରସନ୍ତେ ସଞ୍ଚ ମୌନ ହୋଇ
 ରହିଲେ ଯେ କାହାରିକୁ କଥା ସେ ନ କହ ।
 ସଖୀର ଉତ୍ତରେ ତହିଁ ବ୍ରହ୍ମା ଏ ବୋଲନ୍ତି
 କପାଇଁ ବସିଲ ମୌନ ହୋଇ ସୁରପତି ।
 ଦୁଇଜଣେ କଳିକଲେ ଜଣେକ ହାତନ୍ତି
 ଏଥକୁ କପାଇଁ ଚିନ୍ତା କର ସୁରପତି ।
 ବେ ପଣ୍ଡିତ ଜନମନେ ବିରୁଦ୍ଧ ବୁଝି
 ଆମ୍ଭେ ଯାହା କହୁଅଛୁଁ ଏବମନେ ଦେନ ।
 ଅବବାସ ସୁବାକନ୍ୟା ଘରେ ନ ରଖିବ
 ସେ କନ୍ୟାକୁ ରଖିଲେଟି ଆପଣ ପଦକ ।

ଏହି କନ୍ୟା ଯେତେ ଯୁବା ହୋଇଣନଥାନ୍ତା
 ଏତେବଡ଼ ଅନର୍ଥ ସେ କସର ହୁଅନ୍ତା ।
 କିନ୍ତୁ ନେ'ହୁଁ ହିଅ ବାଣସୀରେ ଯୁବା ଦେଲେ
 ତାର ରଜ ପିତୃଲୋକେ ପାଆନ୍ତି ଭଲେ ।
 କେବେହେଁ ସେ ବଂଶ ତାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୁଏ
 ଦେବବର ଏହା ନିଜେ ମୁଖରେ ଶୁଣଇ ।
 ସପ୍ତମ ବରଷେ କନ୍ୟା କିନ୍ତୁ ସେ ନ କରେ
 ସେହି ଲୋକ ଗୋଷୀ ବୋଲି ଜାଣିବ ଏଥିରେ
 ନବମ ବରଷେ କନ୍ୟା ନବଯୁବା ହୋଇ
 ସପ୍ତମ ବରଷେ କନ୍ୟା କିନ୍ତୁ ସେ କସର ।
 ଯୁବାକନ୍ୟା ଇନ୍ଦ୍ର କୁମ୍ଭେ ଘରେ ସେ ଖେଳ
 ଏତଦ ଅନର୍ଥ କୁମ୍ଭେ ଅଜିଣ ବସିଲ ।
 କୁମ୍ଭର ଏଥେ କିଛି ବୋଷ ହେଉ ନାହିଁ
 ପୁରୁଷ ହୋଇଲେ ଯୁବ ପ୍ରିୟ ନ ପ୍ରତିଭ ।
 ପୁରୁଷ ବ୍ରତର ପ୍ରାୟ ଶେଷମତ ହୋଇ
 ନୁଆପୁଷ୍ପ ଦେଖିଲେ କି ନ ତୁମ୍ଭର ସେହି ।
 ଏତେ କହିଣ ବ୍ୟାଧା ଇନ୍ଦ୍ର ପରୁରୁଣି
 ଏବେ ନାକୁଣୀ କୁମ୍ଭର କଲ ଦୁଷ୍ଟମତି ।
 ଲୋକାଗୁରେ କନ୍ୟା ତୋର ଦୁଷ୍ଟତା ହୋଇଲ
 ଅନ୍ୟ ଲୋକେ ପ୍ରହାନଟି କରି ତ ନୋହିଲ
 ଏ ବରକୁ ଆମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚୟ ଏହି କନ୍ୟାଦେବୀ
 ସମସ୍ତେ ବସିଣ ଏଥି ବିଶ୍ୱ କସରବା ।
 ବୃହସ୍ପତିଙ୍କୁ ସେ ଡାକି କରିଲେ ବିରୁ
 ଶୁଭଲଗ୍ନେ ବିବାହିଟି ଅଟଇ ବେଶର ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ କଥା ସମସ୍ତ ମନକୁ ଅଇଲ
 ହେଉ କୋଲିଣ ବାସବ ସନମତ କଲ ।
 ଶୁଣ ଆଦେ ମନୁଷ୍ୟେ ବଦନ୍ତ ଅସ୍ତ୍ରେ
 ଶ୍ରୀମହାଶୟତ ଏହା ଶୁଣ ଶୁଭମତି
 ଇନ୍ଦ୍ର ସନମତ କରଇଣ ବେଦବର
 ହରି ବଳରାମଙ୍କୁ ସେ ବିରୁରୁଣି ଧୀର ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ବଚନୁ କେହି ନେହିଲେ ବାହାର
 ଯାହା ସେ ଜଗତପିତା କରିଛୁ ବିରୁର ।
 ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ପୁରସେନ ଆଦି ହୁଁ ସେ ଶୁଣି
 ବ୍ରହ୍ମା ପରୁରୁଣି ଏହା ହେବ କବା ନାହିଁ ।
 ଯେଉଁ କଥା ଆମ୍ଭେ କହିଥିଲ ରେ କୁମ୍ଭର
 ଯୋଗାଏ କି ନାହିଁ ତାହା କୁମ୍ଭର ମନର ।

କୁମ୍ଭରେ ବୋଇଲେ ଯାହା କରିଛୁ ଶୁଣ
 ଆମ୍ଭ ବୋଲେ କେବେହେଁ ସେ ବୃହସ୍ପତି ଆଦି
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ସେ ବୃହସ୍ପତି ଆଣ ଶର
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଦିବା ଏହା ଓ'ଇଁ ।
 ଅଜ୍ଞା ପ୍ରମ'ଣେ ଅବାର ପରମ ସେ ଲୋ
 ବୃହସ୍ପତି ଗୁରୁଙ୍କ ସେ ବ୍ରହ୍ମା ଆଣିଲ ।
 ନନ୍ଦନବେଦେ ଅଇଲେ ଗୁରୁ ବୃହସ୍ପତି
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପା'କୁଣେ ଯାଇ ଆସଣେ ବସନ୍ତି ।
 ବ୍ରହ୍ମାଏ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆଦେ ଦେବଗୁରୁ
 କେତେ ଅନର୍ଥ ହେଲ କୁ ଚନ୍ଦ୍ର ନ ପରୁର ।
 କେତେ ସେ ବ୍ରହ୍ମହୋଇଲ ଶୋଭକଣ ଦେବ
 ତାର କିନ୍ତୁ ଲଗ ଖୋଜି କହ ମରମାଣି ।
 ଶତଧରି ବୃହସ୍ପତି ସମସ୍ତ ଜାଣିଲେ
 କିନ୍ତୁ ଅନୁକୂଳ ଆଦି ହେ ଠାକ କରେ ।
 ବେଶାଣ ଶୁଲ ଚୁପ୍ପା' ସେ ଶନିବାରରେ
 ନାଡ଼ି ନକ୍ଷତ୍ର ସେ ଯୋଗ ରେଖେ ମୁଲେ ।
 ତାର ବାଚସ୍ପତି ଶୈଳର ଠାକ କରେ
 ଏହିବନ ଯୋଗ ହେଲ ବୋଲଣ କେଲେ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଏ ବୋଇଲେ ଅଇଲ ସେ କେତେବନ
 ବୃହସ୍ପତି ବୋଇଲେ ସେ ଅଛି ଚନ୍ଦ୍ରନ ।
 ରାବ ଶେଷ ହେଲେ କାଲି ହେବ ମହାନନ
 ଶନିବାର ଦିନ କିନ୍ତୁ ବୋଇବ ପ୍ରମାଣ ।
 ବୃହସ୍ପତି କହିଲେ ସେ ବାସବ ଶୁଣିଲେ
 ଏହିବନ କିନ୍ତୁ ହେବ ସନମତ କଲେ ।
 ପୁରସେନ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଅଜ୍ଞାପରମ
 ଏମାନଙ୍କୁ ଶୁଣି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ବାସବ ।
 ବିଶ୍ୱର ଉତ୍ସବ ପାଇଁ ସେତେକ ବ୍ୟାଧି
 ସମସ୍ତ ଭାଷଣ କୁମ୍ଭେ କର ହେ ବଦନ ।
 ବାନ କରୁଛୁ ବ୍ରହ୍ମା ସେତେକ ଲଗଇ
 ସମସ୍ତ ଭାଷଣ କୁମ୍ଭେ କର ବେଶେ ଯାଇ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ କୁମ୍ଭରେ ତଳିଲେ
 ବିଶ୍ୱର ବ୍ୟାଧି ସବୁ ଭାଷଣ ସେ କଲେ ।
 ବେଶ ଗୁମ୍ଫାଆ ଆଦି ସମସ୍ତ କରଇ
 ସେ ସମସ୍ତ ବ୍ରହ୍ମା ଅବା ସୁର୍ଗେ ନ ମିଳଇ ।
 ଏହିବନ ନନ୍ଦନବେଦେ ସମସ୍ତେ ରହିଲେ
 ଶ୍ରୀମନ୍ତ ଖାଇ ସେହି ରଜନ ବସ୍ତ୍ରଲେ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ କୃତସ୍ତୁତ ବ୍ରହ୍ମା ଈଶ୍ଵର ସହିତେ
 ଯେ ଯାହାର କାହନରେ ବସିଲେ କୁରତେ
 ଗୋବତ୍ତ ବନତାପୁତ୍ର କଳେ ବଳେ କଳେ
 କଳସମ ଚାଳୟନ ଯେ ଆସେକୃତେ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରଥ ଉପରେ ବଳେ କଳେ ଯାଇ
 ଶର ପାଣ୍ଡବେ ଯେ ଯାହାମତେ ସଜ ହୋଇ
 ଅର୍ଜୁନ ହସ୍ତ ଧରିଣ ଚହୁଁ ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ
 ବୋଲରେ ବସାଇ ତାହୁଁ ତଳିଗଲେ ଯଦ ।
 ଜଗସେତ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରଥ ଆସେକୃତେ
 ସୈନ୍ୟବଳ ଶେଷ କୃଷ୍ଣ ପରିରେ ତଳିଲେ ।
 ଦୁଃଶାସନ ଶବ୍ଦେ ଶୁଭେ ବାଜେ ପାଉତୁରି
 ବାତ୍ୟନାଚ ଶବ୍ଦରେ ମନ୍ତ୍ର ଟଳିମଳ ।
 ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଉତ୍ତସେନ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମଣ୍ଡଳେ ମିଳିଲେ ।
 ହରି ବଳସମ ବେନ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଶେଷ
 ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ତଳେ ପୁରସତ ଜାଣି ।
 ବ୍ରହ୍ମା କୃତସ୍ତୁତ ପୁଣି ଈଶ୍ଵର ସହିତେ
 ସଜବେ ବଜୟ କଲେ ଦେବସଭା ଗତେ ।
 ସମସ୍ତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଆଦର ନବଶିଖ ଗଲ
 ଗମଜ ସଙ୍ଗେ ଇନ୍ଦ୍ରର ପୀରତ ହୋଇଲ ।
 ଭିତରେ ବାରତା ପାଇ ଶତୀ ଠାକୁରଣୀ
 ଭିତରକୁ ଡାକିନେଲେ ଘର ପାଳଗୁନ ।
 ଶତୀଙ୍କ ତରଣ ତଳେ ପାର୍ଥ ପ୍ରଣମର୍
 କନୟ ଶବ୍ଦ ହୋଇଣ ଶିରେ କରଦେଇ ।
 ଶତୀ ହୋଇଲେ ରେ କୁହ ଶୁଣ ଘରପାର୍ଥ
 କୁହ ଆଉଁ କଥା ଏଡ଼େ ହୋଇଲ ଅନ୍ତର୍ଥ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲ ମାଏ ନ ଜାଣଇ କହୁ
 ନାରକ ମୁନି ସକଳ ଭିଆଇଣ ଅହୁ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ମୁହିଁ ବହନ ଅଭିଲ
 ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଦ୍ରବ୍ୟଗୋଷ୍ଠୀ ନବଶିଖ ବେଲ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଶୁକ୍ରସ୍ତୁତ ଏବେ ପୀରତ ହୋଇଲ
 ଏକାକେ ବିଶ୍ଵ ଘରର ପ୍ରସଙ୍ଗ ପଡ଼ିଲ ।
 ସମସ୍ତେ ସୁଧର୍ମସଭା ତଳେ ବସିଛନ୍ତି
 ଅର୍ଜୁନ ମୁଖୁ ଶୁଣିଲେ ଏହା ମହାସଭା ।
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ ବେଶ ଭିତରକୁ ଗଲେ
 ଅର୍ଜୁନ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ତଳିଲେ ।

ଭିତରସ୍ତରେ ଅର୍ଜୁନ ଭବିଷ୍ୟେକ ଯଦୁ
 ମଙ୍ଗଳ ବଧୁ ଭିଆଣ କଲେକ ସେ ଚହୁଁ ।
 ଜାହୋଳାରେ ବସାଇଣ କନ୍ୟାକୁ ଆଣିଲେ
 ଶତୀଦେବୀ ଜାହୋଳାରୁ ଭିତରକୁ ନେଲେ ।
 ବସର ମଙ୍ଗଳକୃତ୍ୟ ବଧୁମାନ ସାରି
 ନାଶ୍ଵମାନେ ମିଳିକରି ବ୍ୟକ୍ତ ହୃଦୟକୁ ।
 ହୃଦୟକୁ ଶବ୍ଦରେ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ଭବିଷ୍ୟେକ
 ଏହି ମଙ୍ଗଳ ସେ ଜଗମ ପ୍ରସଙ୍ଗ ସେ ହୋଇ ।
 ତହୁଁ ବସଦେଶ କଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନନ୍ଦନ
 ଶୋଭାବତ୍ତର ସେ କଲେ ବେଶର ବସାନ ।
 ବରଣ ପ୍ରଜାରୁ ବଧୁ ବହନ ସାରିଲେ
 ଦରକୁ ଦେଇ ବେଶରେ ତହୁଁ ବସାଇଲେ ।
 ପୁରୁଷ ଶ୍ରୀତା ଉପରେ ବସିଲେ କୁମର
 ବରଣ ବସାନମାନ ସାଜ ତତପର ।
 ଲବଣ ଶୁମର ଆଖି କନ୍ୟା ପକାଇଲ
 ବାତ୍ୟ ଜାବରେ ସ୍ଵରଗ ଭବନ କର୍ମିଲ ।
 ତହୁଁ ସେ କନ୍ୟାକୁ ଦେଶ ଭୁଷଣ ବସର
 ଦେଶର ଉପରେ ତାକୁ ବସାଇଲେ ନେଇ ।
 ପୁରୁଷ ହୋଇକରି ବସିଲେ କୁମର
 କୋଳେ ବେଶ କନ୍ୟା ବସିଲେକ ସୁନାସର
 କୁମରକୁ ବସାଇଲେ କୋଳେ ନାଭସୁଣ
 ତହୁଁ ହୃଦୟକୁ ବେଶରେ ନାଶ୍ଵଗଣ ।
 କୃତସ୍ତୁତ ମଙ୍ଗଳ ଯେ ଉଚ୍ଚାରଣ କଲେ
 ବର କନ୍ୟାଙ୍କର ତହୁଁ ହସ୍ତଗ୍ରସ୍ତି କଲେ ।
 ମନ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ କୁଣ ବଳନ ଯେ କର
 ଆସେ କୃତସ୍ତୁତ ଆଇ ଦଶବଧୁ ସାରି
 ପାରିଜାତ ଦୃଷ୍ଟନେଇ ମଧ୍ୟାରେଣ ବେଲେ
 ଅମ୍ଳାନ ବସ ବସକୁ ନେଇ ପିନ୍ଧାଇଲେ ।
 ବର କନ୍ୟାଙ୍କର ହସ୍ତ ବଳନ ସେ କର
 ଶଙ୍ଖେ ପ ଶିବେନ କୃତସ୍ତୁତ ଯେ ପସୁରି ।
 କି କି ଯଉକୃତ ବେଶେ ହସ୍ତ ସୁରନାସ
 ଶଙ୍ଖରେ ପାଣି ତୋଳଣ ହସ୍ତ ତୁ ତୁରିତ ।
 ତହୁଁ ସୁରସଣ ପାଣି ବେନଶ ଶଙ୍ଖରେ
 ମନରେ ଅନେକ ଯଉକୃତ ବାଞ୍ଛାକଲେ ।
 ଲକ୍ଷେକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଆଖି ଆଗରେ ସେ ଥୋଇ
 ଦାସବତ ସମାନରେ ଲକ୍ଷେଗଜ ଦେଇ ।

ଲେଖିବା ସମାଜରେ ଲକ୍ଷେ ଅଶ୍ୱ ବେଳ
 ଯେଉଁ ଦ୍ରବ୍ୟମାନଙ୍କ କଳତା ନୋହିଲ ।
 ଲକ୍ଷେ ବେଳେ ଲକ୍ଷ ଆନନ୍ଦ ଯେ ହୋଇ
 ଲକ୍ଷେ ଚନ୍ଦ୍ର କୁଣ୍ଡଳେ ଯେ ଫେରି ।
 ଲକ୍ଷେ ସମୁଦ୍ର ନେଇ ଶରୀ କଳେଜରେ
 ଲକ୍ଷେ ବେଳେ ଶାମକୁ ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ କରେ ।
 ଲକ୍ଷେ ମହୋଦଧି ବେଳେ ଶେଷନ ସାରିଣୀ
 ଲକ୍ଷେ ତାମ୍ବୁଳ ସର୍ବେ କରନ୍ତି ଉପଶ ।
 ଲକ୍ଷେ ଚନ୍ଦ୍ରୋଦୟାନ ସମସ୍ତ ସରଳ
 ଲକ୍ଷେ ଆବେଶ ଶୁକ୍ରବିଜୟ ହୋଇଲ ।
 ଲକ୍ଷେ ଚନ୍ଦ୍ରାକ୍ଷ କୁ ସଜକର ଯାଇଁ ଦେଖେ
 ଲକ୍ଷେ ଦ୍ୱାଦଶାବ୍ଦୀର ଚକ୍ରାକର ଆରେ ।
 ଲକ୍ଷେ ହୋଇଲ ଆଜିତ ମୋର ପୁରେ ରବି
 ଲକ୍ଷେ କରନ୍ତି କଳ୍ୟାଣ ଶେଷ ଚଳିଯାଅ ।
 ଲକ୍ଷେ ବଚନ ପ୍ରଭୁ ଶୁଣି ନ ପାରିଲେ
 ଲକ୍ଷେ ସାର ଯେ ଯାହା ସୁଖରେ ଶେରଲେ
 ଲକ୍ଷେ ଶେଷେ କହା ତେଜ ସକଳେ ଉଠିଲେ
 ଲକ୍ଷେ ଯାହା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣେ ଯିବାକୁ ବାହାର ହୋଇଲେ
 ଲକ୍ଷେ ମନ୍ତ୍ରଣ ଶବ୍ଦ ଉଠେ ବନ ବନ
 ଲକ୍ଷେ ଶବ୍ଦରେ ଶବ୍ଦରେ ଶବ୍ଦରେ ଭୁବନ ।
 ଲକ୍ଷେ କଳ୍ୟାଣ ଦୁହିତ ସେ ବନ୍ଦାପନା କଲେ
 ଲକ୍ଷେ କଳ୍ୟାଣ ହେଉଳାରେ ବସାଇଲେ
 ଲକ୍ଷେ ସମୟ ଉପରେ ବସିଲ କୁମାର
 ଲକ୍ଷେ ସମୟ ଦେଖି ହୋଇଲ ବାହାର ।
 ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷ ଆଦି ବେଳେ ସରବେ ବସିଲେ
 ଲକ୍ଷେ ଆଦି ତ କ ସରାଧି ମିଳିଲେ ।
 ଲକ୍ଷେ କଳ୍ୟାଣ କର ବାର ପାର୍ଥ
 ଲକ୍ଷେ ଶୁଣୁରେ ସେହି ଦେଲ ଉପଗତ ।
 ଲକ୍ଷେ କଳ୍ୟାଣ ତତ୍ତ୍ୱ ସୁଧାସିଦ୍ଧି କେନ
 ଲକ୍ଷେ ଆସି କଳସ କଲେ ଚନ୍ଦ୍ରାଣୀ ।
 ଲକ୍ଷେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସର୍ବେ ଚେଁ ବସି
 ଲକ୍ଷେ ବୋଲେ ବୁଝା ଶେ ବେବ ଶୁଣ ବହୁବଳୀ
 ଲକ୍ଷେ ଉଦ୍ଧବ ସମସ୍ତ ଏବେ ତ ସରଳ
 ଲକ୍ଷେ କୁସୁର ମନ ଶେ ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲ ।
 ଲକ୍ଷେ ବୋଲେ ଯେ ଶୁଣ ବେବବର
 ଲକ୍ଷେ ଦ୍ୱାଦଶାବ୍ଦୀ ଶେ ବେଲଣୀ ଅଗ୍ନିର ।

କୁହା କୁହୁଣ୍ଡ ଲକ୍ଷେ ସେ ଶୁଳେ
 ଅସିତ ବଧୁ ସାରିଣୀ କହୁ ବଧୁ ଦେଲେ ।
 ପାଟପତମ ବେବାଜ ଶୌନବଧୁ ଶାନ୍ତି
 ଗୌରବ କର ଅନେକ ବଧୁ ବେଶେ କାଢ଼ି
 ଶାନ୍ତିସ୍ତବ ସଙ୍ଗେ ଯେତେ ଶୁଭ ଆସିଥିଲେ
 ଜଣସବୁ ଏକ ବଧୁ ପ୍ରବାନ ସେ କଲେ ।
 ବାଦ୍ୟକାର ଠାରୁ ଯେତେ ମନ୍ତ୍ରଣ ଯାଏ
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁରନାଥ ଅସିତ ଯେ ଦିଏ ।
 କହୁ ବଧୁ ବଧାନ ସମସ୍ତ ସରଳ
 ଶଙ୍ଖ ମନ୍ତ୍ରଣ ସେଠାରେ ଅନେକ ବାଜିଲ ।
 ଚକ୍ରାକର ଶବ୍ଦରେ ବାଜିଲ ବାଜଣା
 ଶଙ୍ଖ ମନ୍ତ୍ରଣମାନ କେ କରୁ ବାଜେ ।
 ଯେ ଯଦି ର ଯାନ୍ତାମାନ ସର୍ବେ ଆବେଶରେ
 ବର କଳ୍ୟାଣ ଦୁହିତ ସେ ଆଗେ ଚଳାଇଲେ
 ପୂର୍ଣ୍ଣସରଳ ସମସ୍ତେ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଶ୍ରବଣ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ଦ ବଦନ ପୁର ।
 ବାଦ୍ୟକାର ଶବ୍ଦରେ ପୃଥ୍ୱୀ ତମନ
 ଦ୍ୱାଦଶାବ୍ଦୀ ପୁରେ ମହା ବାଜେ ପଡ଼ିଲ ।
 ବାଦ୍ୟକାର ପାରିଣ ବାସୁଦେବ ବରଣୀ
 ଆଦି ଆଦି ଉପାସନାରେ ବଣୀ ।
 ଲକ୍ଷେ ସରଳ କଳିନୀ କୁହଣୀକ ବେନ
 ଲକ୍ଷେ ସରଳରେ ଅଶ୍ୱ ଯେ କାମିନୀ ।
 ସମସ୍ତ କଳ୍ୟାଣ ସଜ ହୋଇଣ ଅଇଲେ
 ବର କଳ୍ୟାଣ ପାଶେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
 ଦୁର୍ବାଶିତ ଚଣ୍ଡିଲରେ ବନ୍ଦାପନା ସାରି
 କରନ୍ତି ନେଇଗଲେ ଉତ୍ତର ଯେ ପୁଣ ।
 ନିଜ ମନ୍ଦିରେ ଯାଇଣ ହୋଇଲେ ଶ୍ରବଣ
 ତାହା ଦେଖି ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ ମନରେ କରସ ।
 ଶୋଭାବଳୀ ରୂପକୁ ସେ ସମାନ ନୋହିଲେ
 ବିଦୁତି ଆଗରେ ଘାସ ପ୍ରାୟେକ ଦିଶିଲେ ।
 ଉପାସନ ଚଳିଗଲେ ଆପଣା ନବର
 ନିଜ ମନ୍ଦିରକୁ ବେଶେ ଗଲେ ହଳଧର ।
 ରେବଣ ବଳଦେବଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଗଲେ
 ବରକଳ୍ୟାଣ ବନ୍ଦାପନା କରି ଆସିଥିଲେ ।
 ସାବେଣ ଯାବଦ ଯେ ଯାହା ପୁରେ ଗଲେ
 ବୁଦ୍ଧବୀ ଜନେ ମହା ଅନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ।

ଉଦ୍ଭବ ଅନ୍ତର ପୁଣି ସାତକ ସନ୍ତତେ
 ଜଳ ଜଳ ମନ୍ଦକୁ ଗଲେ ଘୋଷାମତେ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗରୁଡ଼ ସେ ଗଲ ତାମୋବର
 ବୋଇଲ ହୃଦିନୀଗୁରେ ତଳ ନୁପବର ।
 ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ ମାତଗୋବତ ଚଳିଲ
 ଯାଉଣ ବହୁ ନାୟରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 ଏଗ ର ଶରଣୀବଳ ଶତେନ୍ଦ୍ର ମୂଳେ
 ଯେ ଯାହାର ମନ୍ଦକୁ ଗଲେ ତତକାଳେ ।
 ଧୃତଶ୍ତେ ଏଥର ସେ କାରତା ଶାଳଲେ
 ମାନଶୋଭିତକୁ ଗଲ ବାରତା ପୁଞ୍ଜିଲେ ।
 ସବୁ ବୁଝାଇ କହିଲେ ମାନଶୋଭିତାର
 ଶତ୍ରୁମଣ୍ଡା ଶଶୀ କ ଯେ କହିଲେ ବୁଝାଇ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଜୟ କଲେ ଅଶ୍ୱାତ ଉପରେ
 ସଙ୍ଗତରେ ଛନ୍ଦ ତାଙ୍କ ସଂସ୍ଥ କୁମରେ ।
 ଯେତେ ଯେତେ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେଇଥିଲେ
 ଛଣ୍ଡାରେ ଫେର ସଂସ୍ଥ ଚଣ୍ଡାଈଶ ବେଳେ
 ପାଣ୍ଡବେ ହାଉତା ପୁରେ ରହି ଦିନ ସାତ
 ପୁରୁଷିକି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ବାରୁଣା ଯାଇ ରହିଲେ ଅଗର ଯେ ଦିନ
 କହୁ ତାହାକୁ ଅନ୍ତର ଦେଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଆବର ତାହାକୁ ଦେବ କରଇ ନିମନ୍ତ୍ରଣ
 ଗୁରୁତର ନମିଲେ ଯେ ଗୋବତ ପୟର ।
 ମେଲଣି ହୋଇ ପାଣ୍ଡବେ ଗଲେ ନିଜପୁର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ବାରୁଣାବନ୍ତର ।
 କୋଇଳାକୁ ପାଞ୍ଚଗୁର କଲେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ
 ବନ୍ଧର ଚରିତ ଦେଖ ପୁଞ୍ଜିଲେ ସକଳ ।
 ବଧୂମତେ ତାହାକୁ ସେ ସମସ୍ତେ କହନ୍ତି
 ଶୁଣିଣ ପରମ ଭୋଷ ସୁଭଦ୍ରା ଦ୍ରୌପଦୀ ।
 ଶୁଣ ଆହେ ମନ୍ତ୍ରବୟେ ଅସ୍ତ୍ର କହିଲେ
 ଶୋଭାବଣା ଦେନ ଶ ମୁ ବହୁ ଦେବକଲେ ।
 ତାହାର ଗର୍ଭରୁ ପାଞ୍ଚପୁର ଜନମିଲେ
 ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀଠାରୁ ଗୁରୁପୁତ୍ର ପ୍ରସବିଲେ ।
 ପରୁଷଲୁ ଶୋଭାବଣା ହରଣ ଚରିତ
 ଏକ ମନରେ ଶୁଣିଲୁଟିକ ନରନାଥ ।
 ଏମନ୍ତ ଶାମୁର ଦେନ ଅଟଇ ଶୁଭଯା
 କେବଣ ପୁଣି ତନ ବା ଗୁର ଶୁଭଯା ।

ଦୁର୍ଭବ ପ୍ରାୟ କୁହୁବଣ ଯେ ବଡ଼ର
 ଅଶନୀକ ପଟ୍ଟନାକ ଅନେକ ସେ ହୋଇ ।
 ଶ୍ରୀମହାଶରତ ଏହି ପୁଷ୍ୟାମସୁ ବସ
 ଅମୃତ ଗାନେ ଯେମନ୍ତେ ଆଶା ହୁଏ ଭୋଷ
 ଶ୍ରୀମହାଶରତ ଏହା କର୍ଣ୍ଣରେ ଶୁଣିଲେ
 ଅମୃତଗାନ ପ୍ରାୟେତ ଆତ୍ମା ଭୋଷ ଭଲେ
 ବଦଇ ଶ୍ରୀମାତୁପୁଣ କମଳାକ ପତ
 ଯାହାର ହୃଦୟେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ସ୍ଥିତ ।
 ଅବଶର ବର ଦେବ ବହୁର ଧନ
 ଅଟଇ ଭକତଜନଙ୍କର ପ୍ରାଣପ୍ରାଣ ।
 ଅବଶତଃ ରଜା ବରଦାର ପାଇଁ
 ଶତ୍ରୁକ ଶରଣ ଭେଦପାଅ ଶତ୍ରୁଶ୍ରୀ ।
 ଯଥେ ଅବଶର ଶେ ଅଟ ଅପଣ୍ଡିତ
 ଶାସ୍ତ୍ର ଗୁଣରେ ମହିଁ ବୁଝେ ଉତ୍ତର ।
 ତଥାକଲେ ଶ୍ରୀଶାରଳା ଶେଷଦେବୀ ମୋତେ
 ଶେଷକରି ଶିର ମୋର ତବ ପଦାଗ୍ରତେ ।
 ସେହି ତେଜ ଯହୁଁ ମୋର ବଶେ ବହେବନ
 ତେଣୁକରି ଏଗ୍ର ମୋ ହୃଦୟେ ସ୍ଥାପନ
 ଶ୍ରୀନନ୍ଦୀ ଶାଳନା ଦେବୀ ଚରଣକୁ ଯାଏ
 ଅନ୍ତଃତାଳେ କପିଳାସ ଦେବେ ମହାମାୟୀ ।
 ଭକ୍ତସୀଲେଇ ଚରଣକୁ ମୋର ଆଶ
 ଶାରଳା ବାସକୁ ରଖ କମଳା ବିନାସ ।

ପ୍ରୋଡ଼ାୟୁରର ବରଲୀଭ

ଏଥୁପରେ ସେ ଭଲଙ୍କ ବେଶ ଚୁଡ଼ାମଣି
 ମୁକଟ ଚରଣେ ପୁଣି କଲେ ଚରଣ ।
 ମଧ୍ୟପଦ କଥା ମୁକ କହୁଅଛ ମୋତେ
 ତହିଁ ପରେ କସ ହେଲ କହ ଭୋଷତେ ।
 ମନୁ ପରୁରନ୍ତ ପୁଣି ଅବସ୍ଥି କହନ୍ତି
 ଏକମନ ଦେଇ କୁମ୍ଭ ଶୁଣ ଦେ ନୃପତି ।
 ବରନାସ କନ୍ଦରର ଉତ୍ତର ଦିଗରେ
 ହିଡ଼ାୟୁର ବୋଲି ଗୁଣା ଅଛଇ ତହିଁରେ ।
 କଲେ ଅୟୁର ଅନ୍ୟାୟ ପୁଣ ତହିଁ କଲ
 ଦେବ ବାନବ କାହାକୁ ସେହି ନ ଭରିଲ ।
 ଏହିମତେ ସେ ଅନେକ କାଳ ଗୁଣକରି
 ଗୁଣାମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗେ କରେ ଖଣ୍ଡି ଅଳ ।

ଯଦ୍ୟପି ନିମ୍ନ ଛାତ୍ରାଣୋର ରଜା
 ତାପୁରର ଚରଣ ସଙ୍ଗେ ପାଦପ୍ରଭା ।
 ଛାତ୍ରାପୁର ଅଂଶରେ ଅପୁର ଉପୁର
 ଯୁଗରେ ତାହାକୁ କେ ନୋହୁରେ ସମାନ
 ଯମ୍ୟକନ ଦେଖିଣ ନର ଉପୁର
 ନୟନା ଗୋଲି ସେହି କରା ନାମ ଦେଇ ।
 ଯୁଗେ ପରବତ ଗଡ଼ ବୁଝିପ ଖ
 ହିଁ ମଧ୍ୟେ ନରା କର ଅପୁର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ଯମରେ କେତେକାଳ ସେ ଗୁଣ୍ୟ କରଇ
 ଯମ୍ୟାପୁ ଆନର ସେହି ପୃଥ୍ବୀରେ ଦୁଇଇ ।
 ଯଦି ଅଧର୍ମଶାଳୀ କର ଦିନ ନେଲ
 ଦେବତା ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ସେ ବହୁକଷ୍ଟ ଦେଲ ।
 ଯମ୍ୟାପୁ କାନା ତାହାର ପୃଥ୍ବୀରେ ଉଡ଼ଇ
 ଯମରେ ଅବୁଝାପୁ ଗୁଣ୍ୟକୁ କରଇ ।
 ଯାହାର ନରନ ପ୍ରୋଡ଼ା ନାମେଣ ଅପୁର
 ଯେତେବେଳେ ରୁଡ଼ି ପୁର ଗସ ସମୟର ।
 ସେ ଗୁଣ୍ୟ ପ୍ରୋଡ଼ା ଅପୁର ନୃପତି ହୋଇଲ
 ଯଦାଳେ ସେ ସ୍ୱର୍ଗ ମଣ ପାତାଳେ ଭ୍ରମିତ ।
 ଯୁମି ଭ୍ରମି ଆସି କରଲାସରେ ପଶଇ
 ଯଦି ଦୁଆରେ ଦାସ କାର୍ତ୍ତବ ଅଇଇ ।
 ଯାହାଙ୍କ ଚରଣ ତଳେ କଲ ନମସ୍କାର
 ଯଦ୍ୟୁୀ ହୋଇଣ ତାକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଉଡ଼ଇ ।
 ଯଦି ମୁଖ ପଦ୍ମରୁ କାର୍ତ୍ତବ ଅଇଲୁ
 ଯଦାଳ ଚରବନ୍ଧୀ କୁ ପୃଥ୍ବୀରେ ହୋଇଲୁ ।
 ଯୋର ପିତା ରୁଡ଼ାପୁର ସ୍ୱୟ ମହାବଳୀ
 ପୃଥ୍ବୀ ଗୁଣାଙ୍କୁ ସେହି ପକାଇଲ ଦଳ ।
 ଯୁଗରେ ପଶି ପୁରୁଷକୁ ଜଣିଲ
 ସେହି ପୁଣି କାଳକ ସେ ରହି ନ ପାରିଲ ।
 ଯମ୍ୟାପୁ କରେ ବହୁତ କାଳ ନ ବଞ୍ଚଇ
 ଯମେ ସୁଲେ କାଳେ ପୃଥ୍ବୀ ଶ୍ରେଣୀନା ହୋଇ
 ଯୋହର ସେ ପିତା କେବେ ଧର୍ମ ନ ଆସିଲ
 ଯୁଗ ମଣ ପାତାଳରେ ଅନ୍ୟାପୁ ସେ କଲ ।
 ସେହି କାଳମୁଖେ ଗଲ ନ ରହିଲ ମଣ
 ଯମନାହିଁ କଥା ଏବେ ତାର ଅଛି ରହି ।
 କୁହ ଏବେ ଧର୍ମମାର୍ଗେ ଆତସାତ ହୁଅ
 ଦେବ ବାମକ ମାନକ ମଧ୍ୟେ ପୁରା ପାଅ ।

ଯାହିଁ କ କଥାକୁ ପ୍ରୋଡ଼ା ଅପୁର ଶୁଣଇ
 ଯଦି ସେ ବଶ୍ୟନାଥ ସଙ୍ଗେ ନ କହଇ ।
 ଦୁଷ୍ଟନ ନ ହୁଜନ ହୋଇବ କେମଳେ
 ଧର୍ମ ପ୍ରତି ଅଧର୍ମକୁ ଗ୍ରାବର ନରତେ ।
 ପ୍ରୋଡ଼ା ଅପୁର ବୋଇଲେ ଶୁଣିବା ଗୋସାଇଁ
 କୁମ୍ଭ ପ୍ରମୁକୁ ଅଇଲ ମୁହିଁ ଯହିଁପାଇଁ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ କୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଶୁଣିତରେ
 ବୁଝଇ ଦୟା ହୋଇବ ସେବେ ହୃଦଗତେ
 ଅମର ବରଟି ମୋତେ ଯେବେ ବେଇପାର
 ଗରୁଡ଼ ରହିବ ଗୁଣପୁରେ ତୁମ୍ଭର ।
 ଦେବ ବାମକ ମାନକେ ନେହୁକ ବନାଣ
 ନାନାପଥ ଅଙ୍ଗେ ମେ ର ପ୍ରତି ଦେବ ଭୟ
 ଧ୍ୟାନନ ହାତରେ ମୁଁ ନୋହୁତ ନ୍ୟାନ
 ତନୟରେ ହୋଇବଇ ମୁହିଁ ଗର ପୁଣ ।
 ଏମନ୍ତ ବର ମୋତେ ତ ଦିଅ ଦେବଦାମୀ
 ଶୁଣି କାର୍ତ୍ତବେଶ୍ୱର ମନେ ଶୁଣେ ପୁଣି ।
 ପଞ୍ଚଭୂତ ଆତ୍ମାରେ ସେ ବସୁର କରଲେ
 ଏକେତ ଅପୁର ଦୁଷ୍ଟ ଅଟଇ ସେ ରଲେ ।
 ବନା କରେ ଏ ଅପୁର ଭ୍ରମ ତନୟର
 ବର ପାଇଲେ ଏହି କ ଉପିବ ସଂସାର ।
 ଏତେ ଦୁର୍ମେ ବର ମୁଁ କେମଳେ ଦେବଇଁ
 ବର ପାଇଲେ ପୃଥ୍ବୀ ରଖିବ କ ଏହି ।
 କେମଳେ ଏହାକୁ ମୁହିଁ ଏ ବର ଦେବଇଁ
 କରଟ କଥା କହିଣ ଦେବ ବାହୁଡ଼ାଇ ।
 ଏତେବ ବସୁର ବର ଉପୁର କୁମର
 ବୋଇଲେ ଶୁଣ ରେ ବାବୁ କୁ ପ୍ରୋଡ଼ାଅପୁର
 ଅମର ବର ମ ଗିଲୁ ସେବେ ତୁରେ ମୋତେ
 ଯେମିତି ହୋଇଣ ଦେହ ନ ରହେ ଜଗତେ
 ଅମର ବର ତେ ବାବୁ ନୁହେଁ କହି ଭଲ
 କାଳେ ଆଶୋର ହୃଦେ ହୁଅଇ ସେ ଶଲ ।
 ଦେବ ମାନକ ବାମକେ ନ ସହିବେ ତୋତେ
 ଦୁଷ୍ଟମାନ ଉପୁକ ସବୁରକ ତରେ ।
 ଧର୍ମକଥା କଲେ ବାବୁ ସବୁବିଧେ ସବୁ
 ଅଧର୍ମ କରେ ପୃଥ୍ବୀରେ ଶଶେ ନ ବଢ଼ିବୁ ।
 କୁହ ସେ ଅମର ବର ମାଗୁଅଛି ମୋତେ
 ଆତ୍ମର ବୟା ଅଇଇ ନ ଦେବୁ କ ତୋତେ

ଏ ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡଳେ ଜାଣ ଯେତେକ ଅଛନ୍ତି
 ସମସ୍ତେ ହୋ ଗଜା ତୋର ପାଦେ ବସିବେ
 ପିତା ତୋହର ତାହାକୁ ଜଣିବୁ ସଂଗ୍ରାମେ
 ଜାହାକୁ ଆଉ ଜଣିବୁ ବୋଲି ଶୁଣି ମନେ
 ପାତାଳ ପୁରକୁ ତୋର ଯିବା ଶକ୍ତି ନାହିଁ
 ରସାତଳେ ପଡ଼ିବଟି ଜାଣ ଏହି ମଞ୍ଚ ।
 ଏଣୁ ପାତାଳପୁରକୁ ନ ଗରୁ କୁ ମନ
 ଆସୁର ଆଞ୍ଜରେ କୁହ ହୁଅ ସାବଧାନ ।
 ଆଦର କଥାଏ କୁ ହୋ ଶୁଣ ମନଦେଇ
 ଯମଗଜା ପୁରକୁ ନ ଯିବୁ ବାବୁ କୁହ ।
 ସବୁ ଜନ୍ମକ ଉପରେ ଅଟେ ଅଧିକାର
 ତାହାକୁ ସଂଗ୍ରାମେ ଦେହ ଜଣି ତ ନ ଶାରି ।
 ଆସୁର ଆଞ୍ଜରେ କୁହ ତାକୁ ନ ଜଣିବୁ
 ତାହା କୁଲେ ଶକ୍ତି ଆଜି କେବେ ଯେ ନୋହୁକୁ
 ଆକାଶରେ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ଆୟୋଗ
 ତାହାଙ୍କ କୁଲେ ପୀତେ କରୁଥିବୁ ଜାତ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯେବେ ଆକାଶରେ ଉଦୟ ନୋହୁବ
 ଏ ସଂସାର କେହିପରି ଅତ୍ୟାତ ହେବ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଯେବେ ରାସକାଳେ ଉଦୟ ନୋହୁବ
 ପୃଷ୍ଠପରେ ଶାସ୍ୟ ସବୁ କେମିତି ହୋଇବ ।
 ବସର ପର୍ବାର୍ଥମାନ ଅମୃତ ହୁଅଇ
 ସ ସୁସ୍ୱାଦୁ ଫଳମାନ ପୃଥ୍ୱୀରେ ଫଳଇ ।
 ଏ କାରଣୁ ଚନ୍ଦ୍ର ସହ ବବାଦ ନୋହୁବୁ
 ସବୁକଥା ତୋତେ କହିଦେଲୁ ଆରେ ବାବୁ
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ମୁଖରୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ଗ୍ରୋହା ଅସୁର ସେଠାରେ ଏ ବଚନ ଭଣି ।
 ଯାହା କୁ କହିଲୁ ପ୍ରଭୁ ସମସ୍ତ ପାଳକ
 ତୋହର ବଚନ ମୁଁ ଆଜି ନ କରିବ ।
 ଆଦର କଥାଏ ବାବୁ କହିବି ସମ୍ଭବ
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ କୁହେ ଶୁଣୁର କୁମର ।
 ତନୁପୁର ଜଣିବି ମୁଁ ଦଗ ଦଜେକର
 ଏହି ଆଞ୍ଜ ବେଳୁ ମୋତେ ତାରକ ବରଇ
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ବୋଲିଲେ ଅସୁ ଦେଉ ତୋତେ
 ଜଣି ନ ପାରିବୁ ବାବୁ ଏକା ସୁରନାଥେ ।
 ଗୁପ୍ତ କଥାକୁ କୁହ ଜାଣିଥିବୁ ସର
 ତୋହର ମୁଖୁ ଅଛଇ ଲହର ସହର ।

ଅବଶ୍ୟ କୁ ଇନ୍ଦ୍ର ବଳେ ହୋଇବୁ ବିନାଶ
 ଏ ଗୁପ୍ତ କଥାରେ କୁ କହିବୁ ଶୁଣାସ ।
 ଏଫଳ ବଚନ ସେ ଡାସୁରକୁ କହିଲେ
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ସେଠାରୁ ଅନ୍ତର ହୋଇଲେ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଗ୍ରୋହାସୁର ଶୀଘ୍ର ହୋଇ ଚଳିଗଲା
 ଅଳମୁଷ ଗଙ୍ଗେ ଯାଇଁ ପ୍ରାବଣ ହୋଇଲା ।
 ମନ୍ଦୀକ ସଙ୍ଗରେ ବେନ ଗରଇ ବସୁର
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ମୋତେ ତ ଦେଲେ ଏହି ଭେଦ
 ତନୁପୁର ଜଣ ବୋଲି ମୋତେ ଆଞ୍ଜ ଦେଲେ
 ଦେବ ଦାନବରେ ମୋର ଭୟ ନ ରହିଲେ
 ଏବେ ମୋର ଆଟ କୁହେ କେଣେ ସଜ ଭେଦ
 ଦିଗବିଜେ କରି ମୁଁ ଶୁଣେ ନୁପବର ।
 କୁପାଳୁ ମନ୍ଦୀ ବୋଲିଲୁ ଶୁଣ ମହାଶ୍ୱର
 ତୋହର ଗୁପ୍ତରେ ମୁଁ କହିବି କଥାଏ ।
 ମହା ମହା ବଳୀ ରଜା ଛନ୍ଦ୍ର ମଞ୍ଚପୁର
 ଏକକୁ ଏକ ଅଟେ ମହା ବଳିପୁର ।
 କୁପାଳୁ ମନ୍ଦୀ ମୁଖରୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ଗ୍ରୋହାସୁର ପରୁରଇ ତାକୁ ପୁଣି ପୁଣି ।
 କହ ଆହୋ ମହାଶ୍ୱର ରଜାଙ୍କର ନାମ
 କେବଣ ବେଶମାନଙ୍କେ କରନ୍ତି ହସ୍ତାମ ।
 ଏହା ମୋତେ ସଂକ୍ଷେପିଣ କହ ମନ୍ଦୀବର
 ତେବେ ସିନା ମୁଁ ପ୍ରତି କରିବି ମନର ।
 କୁପାଳୁ ମନ୍ଦୀ ବୋଲିଲୁ ଶୁଣ ସାବଧାନେ
 କୁଞ୍ଜଗଳ ବେଶରେ ଯେ ରଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ
 ଏଗାର କ୍ଷରଣୀ ତାର ଅଛୁ ଅଞ୍ଜବଳ
 ତାହାର ମନ୍ଦୀ ଶକୁନ ଅଟେ ମନ୍ଦୀବର ।
 ଆଦର ଯେ ଶୁଷ୍ଟ ଦ୍ରୋଣ କୁଷ କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ
 ଶତେଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି ଯେ ଦୁଃଶାସନ କୁଲେ ।
 ମାନେ ମାନଗୋବନ୍ଦ ତା କଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥାନ
 ପଦ୍ମନୟ ଶଙ୍ଖନୟ ହସ୍ତରେ ଅଛଇ ।
 ଲକ୍ଷଣବଦ୍ଧ ପୁରୁଷ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନ ଶୁଭର
 ଲକ୍ଷେ ରଜାର ମରତମଣି ସେ ଅଟଇ ।
 ମନ୍ଦୀର ମୁଖରୁ ଶୁଣି ଏସନକ ବାଣୀ
 ମହାକୋପରେ ଅସୁରକୁଳ ନୁହଣି ।
 ବୋଲିଲ ମୋହର ଆଟ କେଣେ ସଜ ଭେଦ
 ଅବଶ୍ୟ ସିବର ମୁଁ ହସିନା ନଗର ।

ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ବୋଲଇ ଶୁଣେ ନ କର କୁ କୋପ । ସମକୃଷ୍ଣେ ବସୁଦେବ ସ୍ବେଚ୍ଛାରେ ନେଇ
ଦୃଷ୍ଟ୍ୟାଧୀନର ଭାବ ଯେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ନୃପ । ଗୋପପୁରେ ନନ୍ଦବରେ ଶ୍ରବଣ ଅରମ୍ଭ ।
ତନୟ ଅଟଇ ସେ ଯେ ପଣ୍ଡୁ ଶ୍ରୀଜୀଙ୍କର । ଆଠ ବରଷ ବଢ଼ିଲେ ତହିଁ ସମସ୍ତ
ଶୁଭଗୋଷ୍ଠି ଘର ପୁଣି ଅଛଇ ତାହାର । ତାକୁ ବେନାଇ ଅରମ୍ଭ କ'ଣ କଣ୍ଠଧାର ।
ଶ୍ରୀମ ଅର୍ଜୁନ ନକୁଳ ସହଦେବ ଶୁଭ । ଧନୁ ଉତ୍ସବ ଯାହା ସେ ଗୋଷ୍ଠିଏ ଉତ୍ଥାର
ଲହର ପୁଣି ଅର୍ଜୁନ ଅଟେ ଧନୁରାଣ । ଗୁପ୍ତରେ ଅନ୍ତର ପଣି ଅରମ୍ଭ ବେନାଇ ।
ହର ଉଦ୍ୟାନ ବନରେ ଶିବଙ୍କୁ ଜଣିଲ । ଦେଖିଲ ମାୟାରେ କ'ଣ ହେଲ ଗ୍ରାଣେ ନାଶ
କଷ୍ଟର ସେବାରେ ପାଦପଦ୍ମ ମନାଇଲ । ହିଅ କାନ୍ଦ କହିଲେ ଯେ ଜଗନ୍ନାଥ ପାଶ ।
ଅକ୍ଷୟ ତୃଣୀର ପାଶୁପତ ନେଲ ମାଣି । ଯୋଧରେ ଅଠରବେଳ ଧାଡ଼ି ସେହୁ ବେଳ
ମହାଦେବ ବୋଲିଲେ ଯେ ଶୁଣିଲୁ ଶ୍ରୀ । ମଥୁରାସ୍ଥ ସମ ବେଳ କୃଷ୍ଣ ପଳ ଲଲ ।
କାଟିଏ ଶୁଣୁର ହେଲେ ନ ଜଣିବେ ତୋତେ । ଡାକ ଲୁହ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଦାସବନ୍ଧ ପୁର
ହମବନ୍ଧ ପୁରା ବର ଦେଲେ ଏହୁମତେ । ଜଗନ୍ନାଥ ଶ୍ରବଣୋଷ୍ଠା ଅଟେ କଳସାର ।
ଲହର ଶାଶୁବଦନ ଅନଳକୁ ଦେଲ । ତାହା ଶୁଣି ଗୋଡ଼ାପୁର ହସିଣ ଉଠିଲ
ଲହଦେବତା ଯୁଦ୍ଧରେ ତାହାକୁ ଡାରିଲ । ମନ୍ତ୍ରୀମୁଖ ସହିକର ବଚନ ଉପିଲ ।
ତୋଷେ ଦେବଶରମାନ ଦେଲ ଦୈଶ୍ୟାନର । ଏହି ରୂପେ କଥାଯାକ ଶୁଣିଲ ଶ୍ରବଣେ
ହର ବଳରାମଙ୍କୁ ସେ ଜଣିଲେ ଆବର । ଆନ ସନ କର କଥା କହ ଜଣେ ଜଣେ ।
ଦେବ ଦାନବେ ମାନବେ ଅବଧ ଅଟନ୍ତି । କୃପାକ୍ରମନ୍ତୀ କହଇ ତହିଁ ହବ୍ୟବାଣୀ
ବନରେ ପଶିଣ ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବ ମାରନ୍ତି । ଗୋଟି ଗୋଟିକରି ଗୁରୁମାନଙ୍କୁ ବଶାଣି ।
ସାକ୍ଷୀରେ ଧର୍ମଦେବତା ଯୁଧିଷ୍ଠି ଜେନ । ଶୁଣି ଅରଥର ହୋଇ କର୍ମିଲ ଅସୁର
ସମସେନ ଅଟଇ ଯେ ପବନ ନନ୍ଦନ । ଶ୍ରୀଜୀଙ୍କର କଥା ଶୁଣି କେ ସେ ଗୁରୁତର ।
ପବନ ପ୍ରାୟ କଳିଷ୍ଠ ଅଟଇ ସେ ଶାର । ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ବୋଲଇ କୁହୋ ସବୁକଥା ଗୁଡ଼
ଅପ୍ରମିତ ମହିମା ଯେ ଅଟେ ତାହାଙ୍କର । ମୋହର କଥାକୁ କୁହ ମନେ କର ଦୃଢ଼ ।
ମରାଧ ବେଶର ଗୁରୁ ଜଗନ୍ନାଥ ଶୁଣେ । ସୈନ୍ୟବଳ ମୋର କୁହୋ ବେଗେ ସର କର
ଏକଲକ୍ଷ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସେ ବଢ଼ି କରଥାଏ । କରତ ମୁଁ ଦରବରେ ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡଳର ।
ସମକୃଷ୍ଣ ବୋଲି ବସୁଦେବର ଜନ୍ମ । ଦାଣ୍ଡରେ ଦାଉଣ୍ଡି ମୋର ବାଉ ଏହଣଣ
ମଥୁରାପୁରେ ଅଛଇ ଉତ୍ତସେନ ଶୁଣୁ । ଟଙ୍କ ଯେ ମଦୁଷ୍ଟ ଆସ ବାଜୁ ଗନ ଗନ ।
ଉତ୍ତସେନର ପୁତ୍ର ଯେ କ'ଣ ମହାଶୟ । ଏକା ଶୁଣିକରି ମନ୍ତ୍ରୀ ବେଗେ ଚଳିଗଲ
ଅତି ଉତ୍ସାହ ହେ ଲଣ ହେ ଲଗ ଗଜନ । ଦଉଣ୍ଡି ହିଆସ ବୋଲି ଜଗରେ କହିଲ ।
ଜଗନ୍ନାଥ ଦୁହିତା ହେତ ଯେ ପ୍ରହେତ । ମନ୍ତ୍ରୀ ବଚନେ ଉତ୍ତରମାନେ ଚଳିଗଲେ
ତାହାଙ୍କୁ ବଢ଼ି ହୋଇଲ କ'ଣ ନରପତି । ଦଉଣ୍ଡି ଦେବାକୁ ଯାଇ ଗଜନରେ କହିଲେ
ଉତ୍ତସେନର ଦେବକୀ ନାମରେ କୁମାର । ବଦଲ ଶ୍ରୀ ଗଣନାଥ ଗଉରୁ ନନ୍ଦନ
ବସୁଦେବକୁ ଯେ ବିଦ୍ରା ହେଲ ଦଣ୍ଡଧାର । ଶରୀରକୁ ଶୋଭା ପାଏ ଗଜର ବଦନ ।
କ'ଣକୁ ନାରକ କହେ ଗୁପ୍ତ ବଚନ । ଉପାୟ ଛଟକେ ବସୁନାଥକୁ ରଣିଲୁ
ଉଜ୍ଜୈର ହସ୍ତେ କୁହ ହୋଇକୁ ନଧନ । ଅମୃତ ଲତୁଗୋଷ୍ଠା କୁ କୌଶଲରେ ନେଲୁ ।
ତାହା ଶୁଣି କ'ଣ ମନେ ବଡ଼ କୋପ କଲ । ଉତ୍ତର କାଳରେ ତୋତେ କରନ୍ତି ବନ୍ଦନା
ହେଗୋଷ୍ଠି ଉଜ୍ଜୈକୁ ହାତେ ବେହେଲ । ପ୍ରାଣାର କଲେ କରନ୍ତି ତୋତେ ସୁମରଣା ।

ସମକୃଷ୍ଣେ ବସୁଦେବ ସ୍ବେଚ୍ଛାରେ ନେଇ
ଗୋପପୁରେ ନନ୍ଦବରେ ଶ୍ରବଣ ଅରମ୍ଭ ।
ଆଠ ବରଷ ବଢ଼ିଲେ ତହିଁ ସମସ୍ତ
ତାକୁ ବେନାଇ ଅରମ୍ଭ କ'ଣ କଣ୍ଠଧାର ।
ଧନୁ ଉତ୍ସବ ଯାହା ସେ ଗୋଷ୍ଠିଏ ଉତ୍ଥାର
ଗୁପ୍ତରେ ଅନ୍ତର ପଣି ଅରମ୍ଭ ବେନାଇ ।
ଦେଖିଲ ମାୟାରେ କ'ଣ ହେଲ ଗ୍ରାଣେ ନାଶ
ହିଅ କାନ୍ଦ କହିଲେ ଯେ ଜଗନ୍ନାଥ ପାଶ ।
ଯୋଧରେ ଅଠରବେଳ ଧାଡ଼ି ସେହୁ ବେଳ
ମଥୁରାସ୍ଥ ସମ ବେଳ କୃଷ୍ଣ ପଳ ଲଲ ।
ଡାକ ଲୁହ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଦାସବନ୍ଧ ପୁର
ଜଗନ୍ନାଥ ଶ୍ରବଣୋଷ୍ଠା ଅଟେ କଳସାର ।
ତାହା ଶୁଣି ଗୋଡ଼ାପୁର ହସିଣ ଉଠିଲ
ମନ୍ତ୍ରୀମୁଖ ସହିକର ବଚନ ଉପିଲ ।
ଏହି ରୂପେ କଥାଯାକ ଶୁଣିଲ ଶ୍ରବଣେ
ଆନ ସନ କର କଥା କହ ଜଣେ ଜଣେ ।
କୃପାକ୍ରମନ୍ତୀ କହଇ ତହିଁ ହବ୍ୟବାଣୀ
ଗୋଟି ଗୋଟିକରି ଗୁରୁମାନଙ୍କୁ ବଶାଣି ।
ଶୁଣି ଅରଥର ହୋଇ କର୍ମିଲ ଅସୁର
ଶ୍ରୀଜୀଙ୍କର କଥା ଶୁଣି କେ ସେ ଗୁରୁତର ।
ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ବୋଲଇ କୁହୋ ସବୁକଥା ଗୁଡ଼
ମୋହର କଥାକୁ କୁହ ମନେ କର ଦୃଢ଼ ।
ସୈନ୍ୟବଳ ମୋର କୁହୋ ବେଗେ ସର କର
କରତ ମୁଁ ଦରବରେ ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡଳର ।
ଦାଣ୍ଡରେ ଦାଉଣ୍ଡି ମୋର ବାଉ ଏହଣଣ
ଟଙ୍କ ଯେ ମଦୁଷ୍ଟ ଆସ ବାଜୁ ଗନ ଗନ ।
ଏକା ଶୁଣିକରି ମନ୍ତ୍ରୀ ବେଗେ ଚଳିଗଲ
ଦଉଣ୍ଡି ହିଆସ ବୋଲି ଜଗରେ କହିଲ ।
ମନ୍ତ୍ରୀ ବଚନେ ଉତ୍ତରମାନେ ଚଳିଗଲେ
ଦଉଣ୍ଡି ଦେବାକୁ ଯାଇ ଗଜନରେ କହିଲେ
ବଦଲ ଶ୍ରୀ ଗଣନାଥ ଗଉରୁ ନନ୍ଦନ
ଶରୀରକୁ ଶୋଭା ପାଏ ଗଜର ବଦନ ।
ଉପାୟ ଛଟକେ ବସୁନାଥକୁ ରଣିଲୁ
ଅମୃତ ଲତୁଗୋଷ୍ଠା କୁ କୌଶଲରେ ନେଲୁ ।
ଉତ୍ତର କାଳରେ ତୋତେ କରନ୍ତି ବନ୍ଦନା
ପ୍ରାଣାର କଲେ କରନ୍ତି ତୋତେ ସୁମରଣା ।

ବାକ୍ୟଦେଖ ସେବ ସବବଦ୍ୟା ସାଧ୍ୟ କଲୁ
 ତେଣୁ ଶୈଳାଧ ନାମଗୋଟି ସେ ପାଇଲ ।
 ଶୁଭେଶ ନନ୍ଦନର ତରଣେ ମୋ ଆଶ
 ବାକ୍ୟ ନ ପୁଂହୁଣ୍ଡ ଅଜ୍ଞ ଦିଅ ହରଣିଷ୍ୟ ।
 ତେଣୁ ତୋହର ତରଣ ତଳେ ଚଣାଉଛି
 କବି ଶୈଳା ଦାହକୁ ରଖ ହବେହି ।

ପ୍ରୋଡ଼ାସୁରର ଦିଗ୍‌ବିଜୟ

ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁଗଜା କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି
 ଏକ ମନେ ଶୁଣ କୁମ୍ଭେ ମଧ୍ୟପଦ ଶୁଣି ।
 କୁହୁ ଯେବେ ପରାଜିତ ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର କଥା
 ଏକ ମନେ ଶୁଣି ଦୃଢ଼ ଦୂର କର ବ୍ୟଥା ।
 ଦିଗ୍‌ବିଜୟ ବାଜନ୍ତେ ଦୈତ୍ୟବଳ ଯେ ଶୁଣିଲେ
 ସେ ଯାହାର ମତେ ସୈନ୍ୟ ସକଳ ସାଜିଲେ
 ହାତୀ ରଥ ଅଶ୍ୱ ଚଢ଼ି ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଉଲ୍ଲାଖ ଉଦ୍‌ଗ୍ରମାନ ଉଡ଼େ ଫରହର ।
 ଫରଲେ ପୁଣି ପଦାତ ବଳ ସଜ ହୋଇ
 ତାଙ୍କ ମୁଖ ଶବ୍ଦରେ ସିରୁ ଉଜୁଳଇ ।
 ତେରଲକ୍ଷ ରଥୀ ତହିଁ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ତରବ କୋଟି ଯେ ଗଜ ଅତି ତମ୍ବୁର ।
 ଅଶ୍ୱ ଚଢ଼ିଲେ ଅଠରଲକ୍ଷ ଅସୁଆର
 ଅଶ୍ୱ ଧୁଆଁଶ ଉଷ୍ମ ହେଲେ ସିଂହଦାର ।
 ବାରିଶଲକ୍ଷ ପଦାତ ବଳ ହେଲେ ସଜ
 ଅତୁଷ୍ଣ ହେଲେ ଅସୁର ଗୁରୁରେ ଯେ ସୂର୍ଯ୍ୟ
 ଲକ୍ଷେ ବାଦ୍ୟକାର ତହିଁ ବଜାନ୍ତି ଯେ ବାଦ୍ୟ
 ବାଦ୍ୟମାଦ ଗୀତରେ ଯେ ପୁଷ୍ପା ପ୍ରବଧ ।
 ସହସ୍ରେକ ଶିଖ ଆଉ ସହସ୍ରେ ମନ୍ତ୍ରଣ
 ଏହାବର ଶବ୍ଦରେ ପୃଥ୍ୱୀ ଅଛି ପୂର ।
 ଆସେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ରଥ ଗୋଟିଏ ସାଜିଲ
 ଦକ୍ୟବେଶ ହୋଇ ରଜା ଗୁମ୍ଫରେ ମିଳିଲ ।
 ନମସ୍କାର କରି ମନ୍ତ୍ରୀ କହଇ ବଚନ
 ସଜ ହୋଇଣ ଅଇଲେ ଏ ତୋହର ସୈନ୍ୟ
 ସମସ୍ତେ ସିଂହଦାରରେ ଚିନ୍ତି ଉଷ୍ମ ହେଲ
 ଦୃକ୍ୟରଥ ସଜକରି ଅଛନ୍ତି ଉଷ୍ମ ।
 ଆସଣେ ଯେ ବେଶ ହୋଇ ତହିଁ ବଚନ କର
 ଯୁଦ୍ଧିକ ମନ ତହିଁକି ଯାଅ ନୃପବର ।

ମନ୍ତ୍ରୀର ମୁଖରୁ ରଜା ଏସନକ ଶୁଣି
 ଅପେ ସଜ ହୋଇ ଆସେ ଦୈତ୍ୟକୁଳମଣି ।
 କର୍ଣ୍ଣରେ କୁଣ୍ଡଳ କଣ୍ଠେ କଣ୍ଠମାଳ ନାଭି
 ପାଶ ପାଶ୍ତୋଟା ଗନ୍ତା ସେ ଦେହରେ ବେକାର
 ହୃଦରେ ପଦକ ସେହୁ ଲମ୍ବାଇ ନୃବର
 ତନ୍ଦନରେ ତିଳକ ସେ ଦେଖିଲ ଶରୀର ।
 ଗର ଉଲ୍ଲାଖ ଉଦ୍‌ଗ୍ର ଉଡ଼ଇ ଆଗରେ
 ଅନୁକୁଳ କରି ରଜା ବସିଲ ରଥରେ ।
 ଆଠଅଶ୍ୱ ନେଇ ପୁଣି ଯୋଗଲ ରଥରେ
 ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ଦେଖ ଅସୁର ବସିଲ ତହିଁରେ ।
 ରଜା ଙ୍କୁ ଶୁଣିଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲଇ ବଚନ
 କେବଣ ଦିଗ୍‌ବିଜୟ ଏବେ କରିବା ଗମନ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ କହୁଅଛି ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର
 ହସ୍ତିନା ରଜ୍ୟ ଯିବାକୁ କରଇ ବିଶ୍ୱର ।
 ବେନକର ଯେ ତୁ ମନ୍ତ୍ରୀବର ଯେ କହଇ
 ବୋଷ କ୍ଷମା କର ମହିଁ ଗୁମ୍ଫରେ ଜଣାଇ ।
 ରଜା ବୋଲେ ତୋର ବୋଷ କଲି ମହିଁ କ୍ଷମା
 ନିର୍ଭୟ ହୋଇଣ କହ ମନ୍ତ୍ରୀକ ଉତ୍ତମା ।
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି କହ ରଜାର ଗୁମ୍ଫରେ
 ସାବଧାନ ହୋଇ କୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ନୃପବରେ ।
 ଜୟିଲାସ କନ୍ଦରେ କେ ତୋତେ ଦେଲ ବର
 ଏଥୁର ତରଳ କହ ମୋହ ଅଗ୍ରତର ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ପୁଣି କହ ନୃପରାଜ
 ଶୁଣୁରକ୍ଷ ପୁଷ୍ପ ମୁଁ ସେବାରେ ତେଣିଣ ।
 ସେ ମୋତେ ପ୍ରସନ୍ନେ କର ଦେଇଣ ଅଛନ୍ତି
 ବେଦ ଦାନକ କେ ସରି ନୋହିବ ଏ ପୃଥ୍ୱୀ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଯାହା ଏବେ କହଇ ଗୁମ୍ଫରେ
 ମୋହର କଥା ଏବେ କୁ ଶୁଣ ନୃପବରେ ।
 କଉରବ ବଳ କୁହ ନ ପାରିବୁ ଜଣି
 ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ତହିଁ ଅଛି ଗରମଣି ।
 ଯାହାକୁ ଶୁଣୁର ବେଇ ଅଛନ୍ତି କର
 ତାହାକୁ ଜିହ୍ୱା ନାହିଁ କେହି ତନୁପୁର ।
 ଆବର କଥା ଏ ଦେବ ଅଛଇ ତହିଁରେ
 ଅଷ୍ଟସୁ ଭୂର୍ଗୀର ପାଶ୍ତୋଟ ଅଛି କରେ ।
 ଆଗରୁ କୁମ୍ଭ ଗୁମ୍ଫରେ କହୁଅଛି ମହିଁ
 ମୋ ବଚନ ନ ପାସୋର କୁହେ ନୃପବର ।

ସେ କାହିଁକେଶ୍ବର ସିନା ତାହାଙ୍କ କୁମର
 ଯାହାକୁ ଏଡ଼େ ସୁବସ୍ତା ଅଛି ପିତାଙ୍କର ।
 ମୋହର ବୋଲି କୁ ଯେବେ ନ କରିବୁ ଶବ୍ଦ
 କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ନୋହିବଟି ହୋଇବ ଅଜୟ ।
 ପୁରୁଷାନୁଷ୍ଠାନେ ଅଟେ ମୁଁ ସେବକ ତୋର
 ଦ୍ରୁତିନା ସିବା ମନକୁ ନ ଯୋଗାଏ ମୋର ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନ ଶୁଣା ମନରେ ବେନଳ
 ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ତାର କଥାକୁ ଶୁଣିଲି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବୋଲଟି ଯେବେ ନ କରିବ ମୁଁ
 କେମନ୍ତେ ମୁଁ ସୁଖେ ଗୁଣୀ ଶେଷ କରିବି
 ଦୁଃଖିନୀ ବେଶକୁ ତ କହିଥିଲି ମନ
 ପୁଣି ପରୁରେ ଅସୁର ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୁଝିଣ ।
 କେଉଁଠାକୁ ଏବେ ଆମ୍ଭେ କହିବା ପଲ୍ଲୀ
 ଏଥୁର ରସାୟ କୁହ କହ ମନ୍ତ୍ରୀମଣି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ବୋଲଇ ଏବେ କଥା ଏ କହିବା
 ବନ୍ଧୁ ସାଜକରି ଆମ୍ଭେ ତଳାଇଣ ଥିବା ।
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ସଜାନ ଆଣି ଯେଉଁଠେକ ଦେବ
 ତାହା ସଙ୍ଗେ ନ କରିବା କେବେ ଦୁଃଖୀ ।
 ଆମ୍ଭର ସଙ୍ଗେତେ ଯେହୁ କରିବ ସମର
 ଆମ୍ଭେ ଯେ କରିବା ଦୁଃଖ ଗୋଳ ତା ସଙ୍ଗେ
 ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ମନ୍ତ୍ରୀ କହିଲୁ ମଣ୍ଡା
 ଶାଠି ତଳାଇଣ ଗୁଣା ଯାଏ ବେଶ ହୋଇ ।
 ଅଳ୍ପସୁଖା ଗୁଣୀରୁ ସେ ବାହାରିଣ ଗଲେ
 କଲ୍ୟାଣ କନ୍ଦରକୁ ପ୍ରବର୍ଷଣ କଲେ ।
 ବାବ୍ୟ ନାବ ଶବ୍ଦରେ କର୍ମେ ମହାପ୍ରାଣୀ
 ସ୍ବର୍ଗମଣ୍ଡଳରେ ପଡ଼ିଗଲୁ ହାଲହୋଳ ।
 ସ୍ବର୍ଗପୁରେ ବେଦତାଏ ମହାଉଷ୍ମ କଲେ
 ଶୁଷ୍କ ସୈନ୍ୟ ବାହିଲୁ ବେଲଣ ତହିଁରେ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ଗୁରୁକରି ବୋଲେ ପୁରନ୍ଦର
 ଦିଗବରେ କରି କାହିଁ ଯ ରହି ଅସୁର ।
 ନ ପୁଣି ସ୍ବର୍ଗପୁରକୁ ଯେ ଧାଡ଼ି ହଥଇ
 କୁମ୍ଭେ ଯାଇଣ ତବକୁ ବୁଝି ମୁନସାର ।
 ରହୁ ବଚନେ ନାରଦ ମୁନ ତଳିଗଲେ
 ଶ୍ରୋତାପୁରର ଆଗରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ବେଶି ଶ୍ରୋତା ରଥ ଓହ୍ଲାଇଲ
 ଭେଣ ତଳରେ ପଡ଼ି ନମସ୍କାର କଲ ।

ବୋଲଇ ଗୋସାଇଁ କୁମ୍ଭେ କେଉଁଠି ରେ ଥିଲ
 ମୋହର ଗୁଣୀକୁ ସିନା ଆସି ବେଶାବେଳ ।
 ନାରଦ ବୋଲିଲେ କୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ କଲଣରେ
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ ରହିଥାଅ ଆଶେଷ ଶରୀରେ ।
 କଲ୍ୟାଣ କରିଣ ତାକୁ ପରୁରନ୍ତ ମୁନ
 ତ କମନ୍ତେ ଦିଗବରେ କରୁ ନମସ୍କାର ।
 ସ୍ବର୍ଗକୁ ଯିବୁ କୁ ଅବା ପାତାଳକୁ ଯିବୁ
 ମହାବଳରେ କହ ରହି ଭ୍ରମୁଥିବୁ ।
 ଏଥୁର ସନ୍ତୋଷ କୁହ କହ ମୋର ଆଗେ
 ଆମ୍ଭେ ତହିଁ ଥାଇ କଳା ତୋହର ଯେ ସଙ୍ଗେ
 ନାରଦଙ୍କ ବଚନରେ କହେ ଶ୍ରୋତାପୁର
 ଥରେ ମାତ୍ର ଭ୍ରମିବ ମୁଁ ମହାଶୂଳର ।
 ଏତେ କହି ଗୁଣା ଯାଇଁ ରଥରେ ବସିଲ
 ନାରଦଙ୍କ ବାତସ୍ୟ ପାଶେ ବସାଇଲ ।
 ସମବନ୍ଧୁ ବେଶ ଗୁଣା ଦକ୍ଷିଣେ ତଳଇ
 ଦକ୍ଷିଣେ ହୋଇ ବାବ୍ୟନାବ ଯେ ଶୁଭର ।
 କଳାଉନ ବେଶ ଗୁଣା ନାମ କାମେଶ୍ବର
 ବାରତା ପାଇଣ ସେହି କରଇ ଚରୁର ।
 ଶ୍ରୋତାପୁର ବାହାବାର ତଗର କହିଲ
 ମନ୍ତ୍ରୀର ପାଶେ ବସାଇ ଗୁଣା ପରୁରଲ ।
 ସମାଧାନ ହୋଇ ତାକୁ ଉଦ୍ଧତ କରିବା
 ତାହାର ସଙ୍ଗେତେ ଦୁଃଖ ତଳେଟି ବାରିବା ।
 ଧନ ବେଲ ସଜକରି ବୋଧ ତାକୁ ବେଲ
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ଗୁଣୀରେ ଥିବା ଆମ୍ଭେ ରହି
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ଗୁଣା ସନମତ କଲ
 ଏକଗତ ରଥ ପାଣି ଦ୍ରବ୍ୟ ପୁରୁରଲ ।
 ଅନେକ କଲ ବିନତି ରକତି ତାହାକୁ
 ଧନ ପ ରଣ ଅସୁର ତଳାଇ ପାଣକୁ ।
 ଗଉରବ କରି ତହିଁ ତଳାଇଲ ଶାଠି
 କରଇ ବେଶେ ମିଳିଲ ଅସୁର ମୁକୁଟ ।
 ତଗର କହିଲ ଯାଇ ଗୁଣା ସନ୍ଧି ଧାନେ
 ଶ୍ରୋତାପୁର ପଶିଲ ଆମ୍ଭର ଭୁବନେ ।
 ଶୁଣିଣ କେବାରେଶ୍ବର ବୋଲଇ ଆରବ
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବ ବୋଲି କହିଲୁ ତହିଁ ।
 ଏକତରେ ମନ୍ତ୍ରୀକ ସେ ପାଶକୁ ଗୁରୁଲ
 ଶ୍ରୋତାପୁର ଆମ୍ଭର ଗୁଣୀକୁ ବାହିଲ ।

ନିବୁତ୍ତ ବରଦା ଏବେ କହୁ କୁ ବିବୁତ୍ତ
 ଶ୍ରୀମା ବଚନେ କହଇ ମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀକବି ।
 ଧନ ଦେଇଣ ତାହାକୁ ପ୍ରକୋପ କରିବା
 ଯୁଦ୍ଧରେ ତାହାକୁ ଆମ୍ଭେ ଜଣି ନ ପାରବା ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ଶ୍ରୀମା ପାଣିଦ୍ରବ୍ୟ ଦେଖି
 ଅସୁର ଗ୍ରମୁରେ ଶୋଇ ଦେଇ ନୃପମଣି ।
 ମସ୍ତକରେ ହସ୍ତଦେଇ କରଇ ବିନୟ
 ସବୁଦିନେ ମୋହତାରେ ବସା ରଖିଥାଅ ।
 କେଦାରେଶ୍ଵର ମୁଖକୁ ଏସନକ ଶୁଣି
 ଶ୍ରୋତାସୁର ଚକ୍ର ଚା ମନେ ମନେ ଗୁଣି ।
 କେଦାରେଶ୍ଵର ଭକତ ହୋଇଲକ ମୋତେ
 ଏହାକୁ ଯେ କୋଷ ମୁଣ୍ଡି କରିବ କେମନ୍ତେ ।
 ଅନେକ ସମ୍ପତ୍ତି ଶ୍ରୀମା ଶ୍ରୋତାସୁରେ ଦେଲ
 ସେଠାକରୁ ପ୍ରୋତାସୁର ବାହୁଡ଼ଣ ଗଲ ।
 ସେଠାକରୁ ପ୍ରୋତାସୁର ବାହୁଡ଼ ବହନ
 ମସ୍ତକର ଗନ୍ତାରେ ସେ କରଇ ପ୍ରୟାଣ ।
 ବାରତା ପାଇଣ ମସ୍ତକର ଶ୍ରୀମାଗଣେ
 ସମାଧାନ ଦେଇଣ ସେ ରେଟନ୍ତ ଚକ୍ରଣେ ।
 କେବଣଠାରେ ଅସୁର ଯୁଦ୍ଧ ନ ପାଇଲ
 ସବୁଠାରେ ସମାଧାନ ଭକତ ଶାରିଲ ।
 ଏହିମତେ ଚୌରାଅଣୀ ସପ୍ତ ଶ୍ରୀମା ଜଣି
 କାହାରିଠାରୁ ସେ ନ ପାଇଲ ଯୁଦ୍ଧବାଣୀ ।
 ମସ୍ତ ମସ୍ତକରେ ଛପାଶୋଇ ସପ୍ତ ଶ୍ରୀମା
 ଆରଶ୍ରୀମାନେକେତେବୋଲିକୋପେକହେ
 ମନ୍ତ୍ରୀ କୋଲେ ଜଣିଲ ଏତେ ନୃପବର
 ଆବର ବେତେ ଅଛନ୍ତି କହ ମୋତେ ଧୀର
 ମନ୍ତ୍ରୀ କୋଲେ ଛନ୍ତି ଆଉ ବାରସପ୍ତ ଶ୍ରୀମା
 ଆରଶ୍ରୀମାନେକେତେବୋଲିକୋପେକହେ
 ମନ୍ତ୍ରୀ କୋଲେ ଛନ୍ତି ଯେଉଁ ବାରସପ୍ତ ଶ୍ରୀମା
 ଏହାକୁ ଜଣିଲେ ତୋତେ ପ୍ରତୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠପୁଅ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀମୁଖ ଶୁଣି ବୋଲେ ଦେବୀକୁଳ ସାର
 ତାହାଙ୍କ ଗନ୍ତା ତ ମୋତେ ବୁଝଇ ଗୋଚର
 ସେ ଶ୍ରୀମାନଙ୍କ ବର କେବଣ ଗନ୍ତାରେ
 ନାମଧର ମୋତେ କହୁକନା ମନ୍ତ୍ରୀକରେ ।
 କୁହ ଯେ କୁଶାକ୍ତ ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଟେ ଗୁଣମନ୍ତ୍ର
 ତୋ ବଚନ ନ ଲବଇ ମୁଣ୍ଡି କବାଚତ ।

ଶ୍ରୀମା ବଚନେ ମନ୍ତ୍ରୀ କହେ କରଯୋଡ଼ି
 ସାବଧାନ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ବହୁଧାସ ।
 ଶ୍ରୀମାନଙ୍କ କଥା ଯେ ପରାବଲୁ ମୋତେ
 ଜଣି ଜଣି କରି କହ ତୋହର ଅନ୍ତତେ ।
 ତାହାଙ୍କର ନାମ ଏବେ ଶୁଣ ଦେବୀଗୁପ୍ତ
 ଏକ ଏକ ବଳ ଏହି ଅଛି ଦୁର୍ଜୟ ।
 ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରେ ମହୋଦଧର ସେପାର
 ଲଙ୍କା ନାମରେ ଅଛଇ ଏକ ସେହି ପୁଅ ।
 ଶ୍ରୀମା ନାମରେ ତହିଁ ଶ୍ରୀମା ଏକ ଧୁଲ
 ଦେବଙ୍କ ସହିତ ସେହି ବ୍ୟାପା ହୋଇଲ ।
 ତାହାର ଉପରେ ଦେବେ ସ୍ଵର୍ଗେ ନ ରହନ୍ତି
 ଭୂତ୍ୟାଦେବ ରହି ସବେ ଶ୍ରୀମା ଶାନ୍ତି ।
 ଶ୍ରୀମା କେଟି ଯୁଦ୍ଧକୁ ଅସୁର ତାହାର
 ତୋଷେ ଭୁବନର ତାକୁ ଦେଖିଲେ ବର ।
 ତାର ଉପଦ୍ରବ ଦେବେ ସହି ନ ପାରିଲେ
 ବିଷ୍ଣୁର ଗ୍ରମୁରେ ଯାଇ ଗୁହାରି କରିଲେ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀପୁରେ ନାଗପୁଣ୍ୟ ଶ୍ରୀଗମ ରୂପରେ
 ଜନମ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଦକ୍ଷରଥ ବରେ ।
 ଭର ଶ୍ରୀମାକୁ ଦେଖି ଗନ୍ତା ଗୁଡ଼ିଗଲେ
 ଦକ୍ଷିଣାରଣ୍ୟେ କୁଡ଼ିଆ କରିଣ ରହିଲେ ।
 ଶ୍ରୀଗମ ଶ୍ରୀମା ସୀତା ଅଟେ ମହାସଖ
 ବାରତା ପାଇ ରେବତ ନେଲ ନରପତି ।
 ରକ୍ଷ କରିବଲ ରୁଣ୍ଡ କରି ଗମ ଗଲେ
 ବୃଷ ପଥର ବୁଝାଇ ସାଗର ଘୋଷଲେ ।
 ଶ୍ରୀମା ଶ୍ରୀମା ନାମ ଅଟେ ଦକ୍ଷିଣ
 ସେ ଆସି ରାମର ପାଶେ ପଶିଲ ଶ୍ରୀମା ।
 ତାହାକୁ ଶ୍ରୀଗମ ଲଙ୍କାଗନ୍ତ୍ୟ ଶ୍ରୀମା କଲେ
 ଶ୍ରୀମା ଦକ୍ଷିଣାକ ମାରି ପକାଇଲେ ।
 ବାଆଁପୁର କୁମର ଯେ ତେରଣତ ନାତି
 ଏବେ ଏବେ ତେରୁର ସାଧୁ ସେ ପାରିଣି ।
 କୁମରଣ୍ଡ ନାମେ ତାର ଧୁଲ ଏକ ଶ୍ରୀମା
 ତରଦ୍ରବ୍ୟବେନ ସାର ତା ସମାନେ ନାହିଁ ।
 ଲଘୁକିତ ବୋଲି ତାର ଏକଇ କୁମର
 ମେଘରେ ଲୁଚି କରଇ ସେ ସାର ସମର ।
 ସେ ସାର ଗୋଟା ଲଘୁଣ୍ୟ ହାତେ ପ୍ରାଣଦେଲ
 ଶ୍ରୀମା ଦକ୍ଷିଣ ଶ୍ରୀଗମ ଜେହଲ ।

ଶୁଦ୍ଧପଣକୁ ଲଜାରେ କରିଣ ନପ୍ରତି
 ହୋଇଲ କୁ ଯୁଗ ଯୁଗ ଥୁକୁ ଏହିମତି ।
 ସେ ଗଜାକୁ କୁହ ଜଣି ନ ପାରିବୁ ଭଲେ
 ଶୁଦ୍ଧ ରଚିତ ସେହି ଅଛି କାଳେ କାଳେ ।
 ଅବର ଗଜାଙ୍କ ନାମ କହୁଅଛୁ ଶୁଣ
 ଶୁଣ ଗ୍ୟା ଗଜ୍ୟରେ ଥିଲ ବାଳି ମହାଶୟ ।
 ନାହିଁ ନୋହୁବ ତା ଭୁଲ ବଳବନ୍ତ କେହି
 ପୁଣିବ ନାମେ ବାନର ତାର ସାନନ୍ଦର ।
 ବାଳି ଗଜ୍ୟରୁ ବାହାର କରିବେଲ ତାକୁ
 ଶଳାଇ ଗଲ ସେ ରକ୍ଷାମୁକ ପଦ୍ମବତୀ ।
 ଶ୍ରୀରାମ ସଙ୍ଗେ ମରହ ହୋଇଲ ସେ ଗର
 ମିତ୍ରତ୍ବେ କାଳ ବଧ କଲେ ରଘୁବୀର ।
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ଗଜା ସର୍ବେନ୍ଦ୍ର
 ଶ୍ରୀରାମର ବଳେ ସେହି ମହାବଳବତୀ ।
 ତାହା ଭୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ନାହିଁ ତୋର ଜୟ
 ନୟଦ୍ରୁପ ନାମେ ଅଛି ସିନ୍ଧୁଦେଶ ଶୟ ।
 ବମଦାସ ନାମେ ଏକ ନୃପତି ଅଛଇ
 ସପତ ସମୁଦ୍ର ଗଜା ବହୁଣ ଅଛଇ ।
 ପାତାଳପୁରେ ବାସୁକୀ ନାମେ ନାଗଗଜା
 ପୂର୍ଣ୍ଣପୁରେ ଦେବଗଜା ଅଛଇ ବିଚିତ୍ରା ।
 ବାଉଁଶ ଶିଖର ତୋତେ ମନା କରିଛନ୍ତି
 ରାମଗଜା ସହିତରେ ନୋହୁକୁ ଅସ୍ତ୍ରୀତ ।
 ମୟୁର କଟକେ ଅଛି ଉନ୍ନୟନ ଶୟେ
 ହରି ବଳରାମଙ୍କର ଅଜା ସେହି ହୁଏ ।
 ଆବର ଗଜାଏ ଅଛି ନାମ ମୃଗସେନ
 ବେବଦ୍ୟାସ ରକ୍ଷିତର ଅଟନ୍ତି ନନ୍ଦନ ।
 ବ୍ୟାସ ତରୁଣ ଶୁଣଣ ଦେବ୍ୟ କୋଷ କଲ
 ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ବୁଝିଣ ସେହି ବଚନ ବୋଇଲ ।
 ଅନ୍ୟ ଗଜାଙ୍କ ତରୁଣ କହ କୁହ ପଛେ
 ମୃଗସେନ ଗଜା କଥା କହ କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ।
 ଶାନ୍ତ ସୈନ୍ୟ ନାହିଁ ଏକା କରଇ ସମର
 ଥକୁ ଏକ ନାଗଦେବ ଥାଇ ତାର କର ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର କହନ୍ତେ ଶ୍ରୋତା ହସିଣ ଉଠଇ
 ମୃଗସେନ ବୋଲି କଥା ନାମ ସେ ବହଲ ।
 ବୃଷାକ୍ତ ମନ୍ତ୍ରୀ କହଇ ଶୁଣ ହୋ ଗଜନ
 ମୁଖ୍ୟାଦି ହରିଲ ସେ ବ୍ୟାସ ତପୋଧନ ।

ସରଳ ପୁଅ ଜନମ ତା ଗର୍ଭ ହୋଇଲ
 ତେଣୁ ସେହି ମୃଗସେନ ନାମ ବୋଲଇଲ ।
 ବ୍ୟାସ ପ୍ରସାଦେ କାହାକୁ ସେହି ନ ତରଇ
 ନର୍ଭୟ ହୋଇଣ ଶିଖିଣିଖେ ରହୁଥଇ ।
 ସେ ତା ବୋଇଲ ତା ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ କି କରିବା
 ଦଣ୍ଡବେନ ପଦ୍ମବତୀ ଆମ୍ଭେ କି ଯୋ ସିବା ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲ ନୁହଇ ଏମନ୍ତ କହୁର
 ରକ୍ଷି ଅଂଶେ ନାତ ହୋଇଅଛୁ ନୁହବର ।
 ସେ ତାପୁର ମନ୍ତ୍ରୀ ବେନ କହୁର କରନ୍ତି
 ଏମନ୍ତବେଳେ ମିଳିଲେ ନାରବ ଯେ ଯତ ।
 ନାରବକୁ ଦେଖି ଶ୍ରୋତା ଅପୁର ଉଠଇ
 ଗଉରବ କରି ତାକୁ ପାଶେ ବସାଇଲ ।
 ଦଗଦଗେ କଲି ମୁନି କଲ୍ୟାଣେ କୁମୁର
 ସବୁ ଗଜାଏ ଖଟିଲେ ତରୁଣେ ମୋହର ।
 ଏବେ ମୃଗସେନ ଗଜା ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧିବର
 ନାରବ ମୁନି ବୋଇଲେ ହୋଇଲୁ କି ବାର
 ବୃଥା କଥା ଅପମାନ ପାଇବୁ କୁ ଶୟ
 ସେହି ଯେ ବ୍ୟାସ ରକ୍ଷିକ ଅଛଇ ତନୟ ।
 ତାହାର ସଙ୍ଗରେ ତୋର ପ୍ରୀତି କରାଇବା
 ଆମ୍ଭର ବଚନ ଗୋଟି ନ ଶ୍ରବ୍ଧ ରେ ବାବା
 ପ୍ରୀତିପଣ ସିନା କାଳେ କାଳେ ରହୁଥିବ
 ତନୟୁଜ ପରିଯନ୍ତେ ଏ କଥା ରହୁବ ।
 ନାରବ ବଚନ ଶୁଣି ଅପୁର ହସିଲ
 ହେଉ ବୋଲଣ ଆବର ସନମତ କଲ ।
 ଶ୍ରୋତାପୁର ସନମତେ ନାରବ ଉଠିଲେ
 ମୃଗସେନ ଗଜ୍ୟରେ ସେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ନାରବକୁ ଦେଖିକରି ମୃଗସେନ ଶୟେ
 ମୁନିଙ୍କ ତରଣ ତଳେ କରଇ ବନୟେ ।
 କି କାର୍ଯ୍ୟେ ହେ ମୁନି ତବ ଏବେ ଆଗମନ
 ସଙ୍ଗୋଳିବାକୁ କି ମୋତେ ଆସ ତପୋଧନ
 ନାରବ ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ଆସି ଯହିଁପାର
 ତହିଁର ତରୁଣ କୁହ ଶୁଣ ମନବେର ।
 ସେ ତାପୁର ନାମେ ଅଛି କହୁନ ଗୋଟିଏ
 ଦଗଦଗେ କରି ଜଣିଲ ସେ ସବୁବୟେ ।
 ବହାଇ ବସିଷ୍ଠ ସେହି ଅଛଇ ଅପୁର
 ଧୃଷ୍ଣପଣେ ଜଣିଲ ସେ ସବୁ ନୁହବର ।

ଏବେ ସେ ଅସୁର ତୋର ପୁରେ ଅସୁଅଛି
 ଏହା କହିବାକୁ ଆମ୍ଭେ ଆସି ବ୍ୟାସବନ୍ଧୁ ।
 ଶୁଣି ମୁଗସେନ ଶେଷ କୋପର ହେଲ
 କାହିଁ ସେହି ଅଛି ବୋଲି ମୁନକୁ ପୁଚ୍ଛିଲ ।
 ମୁନ ବୋଲିଲେ ସେ ଅଛି ବହୁତ ଦୂରରେ
 ତୋତେ କହିବାକୁ ଆମ୍ଭେ ଆସିଲୁ ସଙ୍ଗରେ ।
 ଏବେ ସେହୁ ଆସି ତେର ନିକଟେ ହେଲୁଣି
 କିସ ବସୁର କରିବୁ ତୁହି ନୃପମଣି ।
 ମୁଗସେନ ବୋଲେ ସେନାବଳ ତା ନାଶିବ
 ଏକା ବାଣକେ ତାହାର ହୃଦ ବିଦାରିବ ।
 ସମସ୍ତ ସୈନ୍ୟ କରିବ ତାର ଧୁଳିପାଣ୍ଡୁ
 କେତେବଳ ତାହାର ଯେ ଅଛି ସେହୁ ଆସୁ
 ମୁଗସେନ କୋପ ହେବା ଦେଖି ମୁନବର
 କୋଳ କରି କହିବୁ ବଚନ ମଧୁର ।
 କାକୁ ସମସ୍ତ ରାଜା ସମାଧାନ ହେଲେ
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ତାକୁ ବିନୟେ କହିଲେ ।
 ତୁହି ଏବେ କଥାଏକ କର ନୃପବର
 ଆମ୍ଭର ବଚନ ରାଜା ତୁହି ପ୍ରତିପାଳ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ସଙ୍ଗରେ କରିବା କଥା ଦୁଇଜଳ
 ବଚନେ କରିବ୍ୟରେ ସେ ଯିବେ ସିନା ବଳ
 ତାହାର ସହିତେ ତୋତେ ପ୍ରୀତି କରାଇବା
 ଦୁଇଜଣକୁ ମରଣ କରାଇଣ ଦେବା ।
 କିନା କାରଣରେ ଏଥେ ନେହୁ ଦୁଇଗୋଳ
 ଏଥକୁ ଦୁଇ କପାଳ କରୁ ମନ୍ତ୍ରପାଳ ।
 ମୁନଙ୍କ ବଚନେ ମୁଗସେନ ଯେ ବୋଲଇ
 ତାହାଙ୍କ ବଚନ ପ୍ରତିପାଳନ ସେ କଲ ।
 ଏମନ୍ତ ସେ ପ୍ରୋତାସୁର ଆଟକୁ ଚଳାଇ
 ପଦ୍ମରେ ତଳବେଶେ ମିଳିଲକ ଯାଇ ।
 ଟମକ ନିଶାଣମାନ ବାଜେ ଗୁଡ଼ାଣ
 ଶୁଣି ମହାକୋପ କଲ ରାଜା ମୁଗସେନ ।
 ନାରକ ବୋଲିଲେ କୋପ ନ କର ତୁ ରାସୁ
 ଶାନ୍ତ ହୁଅ ଆତ୍ମବାକ୍ୟେ ବ୍ୟାସର ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ତୁମ୍ଭ ଦୁହିତୁ ମରଣ କରାଇବା ଆମ୍ଭେ
 ଏ କଳହକୁ ନ କର ଆମ୍ଭ ବେଳେ ତୁମ୍ଭେ
 ଏମନ୍ତ କହି ନାରକ ଚହୁଁ ଗଲେ ବେଗେ
 ସକଳ କଥା କହିଲେ ପ୍ରୋତାସୁର ଆଗେ ।

ଏମନ୍ତ କହି ନାରକ ଚହୁଁ ବେଗେ ଗଲେ
 ପ୍ରୋତାସୁର ନିକଟରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
 ମୁନକୁ ଦେଖିଣ ଦୈତ୍ୟ ନମସ୍କାର କଲ
 କିସ ବସୁର ହୋ ମୁନ କରିଲ ବୋଲଲ ।
 ନାରକ କହିଲେ ତାହା କହିବା ତୋ ଅଗେ
 ସଦଶୁର କଥାମାନ ଶୁଣ ତୁ ସୁଆଗେ ।
 ଦୁଇ ବିବାଦ ସେ ନ କରିବ ତୋର ସଙ୍ଗେ
 ପ୍ରୀତି କଥାମାନ ସେହୁ କହିବା ମୋ ଆଗେ ।
 ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା ସେହୁ ନାରକକୁ କଲ
 ବିନୟ ହୋଇ ତରଣେ ନମସ୍କାର କଲ ।
 ମୁନ ବୋଲିଲେ ହେ ବେନ ମରଣ ଯେହୁଃ
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ କଥା ପୁଣି ରୁଦ୍ଧାଭଣ ଯାଅ ।
 ଏତେ କହି ମୁନବର ତଣ୍ଡଣେ ଉଠିଲେ
 ମୁଗସେନ ରାଜାପାଶେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
 ଦୁଇ ରାଜାକୁ ଯେ ପ୍ରୀତି କରାଇବା ହାବେ
 କଳହକୁ ନୋହୁ ଦୈତ୍ୟ ଯାଇ ଅପ୍ରମାଦେ ।
 ମୁନଙ୍କ ବଚନେ ରାଜା ସନମତ କଲ
 ହେଉ ବୋଲିଣ ସେ ପୁଣି ମୁନକୁ ବୋଲଇ ।
 ଅସୁରକୁ ସଙ୍ଗେ ଦେନ ଗଲେ ମହାମୁନ
 ସେ ଦୁଇରାଜାକୁ ରେଟ କରାଇଲେ ପୁଣି ।
 ସୁକୁଚ କରି ସେ ଦୁହେଁ ମରଣ ହୋଇଲେ
 ସଦଧରେ ପ୍ରୋତାସୁର ଚହୁଁ ବାହୁଡ଼ିଲେ ।
 ବାସମଣ୍ଡର ବନେ ଯାଇଁ ମିଳିଲ ଅସୁର
 ସେ ଦେଶର ରାଜା ନାମ ଅଟେ କାମେଶ୍ବର
 ବାରତା ପାଇଣ ସେହୁ ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ପଶୁରେ
 ପ୍ରୋତା ଅସୁର ପଶିଲ ଆମ୍ଭର ରାଜ୍ୟରେ ।
 ଯୁଦ୍ଧ କରିବା କି ଆମ୍ଭେ ପ୍ରୀତି ଆରମ୍ଭବା
 ତୁହୋ ମନ୍ତ୍ରୀବର ମୋତେ ଦିଶୁଛି କହିବା ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲଇ ରାଜନ ଶୁଣ ସାବଧାନେ
 ବଢ଼ିବ କରେ ଗରଷ୍ଠ ଅଟେ ଶତ୍ରୁବନେ ।
 ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ତାକୁ ଆମ୍ଭେ ନ ପାରିବା ଜଣି
 କିପା ଅକାରଣେ ଲୋକ ମରାଇବା ପୁଣି ।
 ଜନ ସରଜାମାନ ଯେ ହୋଇବେକ ଧୂସି
 ଯୁଦ୍ଧ ଏବେ ନ କରିବା ଶୁଣ ନୃପଶିଖି ।
 ସମାଧାନ କରିବେବା ବାହୁଡ଼ି ଯେ ଯାଇ
 ମୋହର ବସୁରକୁ ଯେ ଯୋଗାଇଲ ଏହି ।

ଗୋପେଶ୍ଵର ଶ୍ରୀମତୀ ଯଦୁ କୋଇଲି ଏସନ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବଚନ ମନ୍ତ୍ରୀ ନ ଚରେ ମୁଁ ଆନ ।
 ଏକ ସମୟେ ଟମକ ଜଣାଣ ଶୁଭିବ
 ଭଗବାନ ଆସି ପୁଣି ତାରତା କହଲୁ ।
 ଶ୍ରୋତାସୁର ବାହୁ ଆସେ କୁସୁର ଗନ୍ଧାକୁ
 ଜଣାସୁ ତର ସେମନ୍ତେ ଆସର ମନକୁ ।
 ତରର ମୁଖରୁ ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀକ ସେ କହ
 ସମାଧାନ ବେଳେଯିବା ବେଳେ ତାର ଚର୍ଚ୍ଚି ।
 ଅଜ୍ଞ ପରମାଣେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଚରଣରେ ଗଲ
 ଶତେକ ତଥରେ ପାଣିଦ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରସରଲ ।
 ଅଳସ ପରମ୍ୟ ସଜକରି ମହାଶୟେ
 ଆସେ ତତ୍ୟବେଶ ହୋଇ ରଥରେ ବିଜୟେ
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ସଙ୍ଗତେ ବେଳ ବେଳେ ଚଳିଗଲ
 ଶ୍ରୋତା ଅସୁର ଗ୍ରମୁରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲ ।
 ଶିରେ କରଯୋଡ଼ି ଗୁଜା ବିଜୟୀ ହୋଇଲ
 ଶତେ ରଥ ପାଣିଦ୍ରବ୍ୟ ଗ୍ରମୁରେ ଥୋଇଲ ।
 ଅନଳ ପ୍ରକାରେ ପୁଣି ବିଜୟ ସେ କଲ
 ମୋର ଦୋଷ କ୍ଷମାକର ବୋଲି ସେ କହିଲ
 କାମେଶ୍ଵର ଗୁଜାର ଯେ ଭକ୍ତିସ୍ଵର ବେଶି
 ଶ୍ରୋତାସୁର ଗୁଜା ବେଲ ମନେ ମହାସୁଖୀ ।
 ଏମନ୍ତେ ସେ ବାହୁଡ଼ିଲ ସମାଧାନ ପାଇ
 ଥାଟ ସୈନ୍ୟ ଯେତେ ତାର ବାହୁଡ଼ିଣ ଯାଇ
 ଏମନ୍ତେ ଥୋକା ଏ ଦୂର ଚଳିଯାନ୍ତେ ପୁଣି
 ନଗରେକ ବେଶିଲ ସେ ଅତି ବିଚକ୍ଷଣ ।
 ଅମରବଞ୍ଚକ ଜଣି ପଟାକର ସେହୁ
 ସେ ନଗର ଗୋଟି ଜାଣ ସୁଜାଣ ଅଟଇ ।
 ଚର୍ଚ୍ଚିର ଗୁଜାର ନାମ ଅଟେ ଶୁଭବର
 ନଗ୍ରଗୋଟି ତାର ଅତି ସୁସଜ୍ଜ ସୁନ୍ଦର ।
 ଅଟନ୍ତି ସେ ପ୍ରଜାମାନେ ଚର୍ଚ୍ଚି ବହୁସୁଖୀ
 ଧନବସ୍ତେ କୁବେରର ସଙ୍ଗେ ତାକୁ ଲେଖି
 ସେହୁ ଶୁଭବର ଗୁଜା ଅଟେ ଶ୍ରୀମଦକ
 ବାହାର ସଙ୍ଗରେ ସେହୁ ନ କରେ ଅନର୍ଥ ।
 ଆପଣାର ସୁଖେ ସେହୁ ଗୁଜ୍ୟ କରୁଥାଇ
 ଶ୍ରୀବୋଲି ସେ ଗୁଜ୍ୟରେ ଗୁଜା ନ ଜାଣେ
 ବାଳ ପଣରେ ସେ ଗୁଜା କର୍ଣ୍ଣର ସମାନ
 ନିରନ୍ତରେ ବହୁ ସ୍ଥାବେ କରୁଥାଇ ଧ୍ୟାନ ।

ତାହାର ଗୁଜ୍ୟରେ ଶ୍ରୋତା ଅସୁର ପଶିଲ
 ବାରତା ପାଇ ତରର ବେଶେ ଜଣାଇଲ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଏବେ ଶୁଣିବା ଗୋସାଇଁ
 ଶ୍ରୋତାସୁର ବହୁ ବେଳେ ତୋ ଗୁଜ୍ୟ ପଶିଲ
 ଶୁଣିଣ ସେ ସର ଅତି କାତେ ହୋଇଲ
 ଶ୍ରୀଗୋବିନ୍ଦ ଚରଣେ ଗୁଜା ଚିତ୍ତ ନବେଶିଲ ।
 ଜଗତର ନାଥ କୁସୁର କର ମୋତେ ଶାନ୍ତି
 ତୋହର ଚରଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଅନ୍ୟଗତ ନାହିଁ ।
 ଭବତତ୍ତ୍ଵେକ ହରି ଭରଣାସାଗର
 ନାମଗୋଟି ପାଇ ଅଟେ ସୁଧାରରେ ପାଇ ।
 ସେ ପ୍ରଭୁ ସଦାକା ମୋତେ ଦୟା କରିଥାଇ
 ଗୋର ବିପତ୍ତିରୁ ବାରେ ବାରେ ଉଦ୍ଧାରଇ ।
 କରଣାସାଗର ପ୍ରଭୁ ଶୁଣ ଏତମନେ
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ବସଇ ମୁହିଁ ସେ ଭୁବନେ ।
 ଏବେ ଆସି ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ପଦ୍ମର ବିଷୟ
 ବେଳେକ ଉଦ୍ଧାର ଧର ଆଦେ ଶିଷ୍ୟପତି ।
 ଏମନ୍ତେ ଅନେକ ସୁଖ କଲ ଯଦୁ ଗୁଜା
 କାଣ୍ଡ ଅସି ବିଜେକଲେ ବ୍ରହ୍ମର ଚରୁଣା ।
 ବୃଦ୍ଧି ଏକ ସୁସଜ୍ଜ ଆସି ତାର ମନେ
 ସମାଧାନ କରଇ ମୁଁ ଯାଇ ତାକୁ ଧନେ ।
 ଏତେକ ବିରାଜ ଗୁଜା ମନ୍ତ୍ରୀକ ଗୁଣିଲ
 ବେଶା ବିରାଜନ ସଜ କର ହେ ବୋଇଲ ।
 ଆଜ୍ଞ ପରମାଣେ ମନ୍ତ୍ରୀକର ଯେ ତରର
 ପଞ୍ଚଗତ ରଥେ ପାଣିଦ୍ରବ୍ୟକୁ ଦସର ।
 ଆସେ ମନ୍ତ୍ରୀକର ସଜ ହୋଇ ବେଶେ ଗଲ
 ଗୁଜାର ଗ୍ରମୁରେ ଯାଇ ବିରାଜନ କଲ ।
 ଗୁଜା ବୋଲେ ଶୁଭ ଅନୁକୂଳେ ବେଳେଯିବା
 ସମାଧାନ ବେଳେ ତାକୁ ପ୍ରୀତିକ କରବା ।
 ରଂସକ ଚର୍ଚ୍ଚି ଶ୍ରୀଗୁଜା ବାହାର ଦୁଅର
 ତରର କହିଲ ଶ୍ରୋତାସୁର ଆଗେ ଯାଇଁ ।
 ସମାଧାନ କରବାକୁ ଆସେ ସରବର
 ଶୁଣିଣ ଅତି ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲ ଅସୁର ।
 ଶୁଣ ଆହେ ମନୁ ଗୁଜା ଅଗସ୍ତି କହନ୍ତି
 ଶୁଭବର ଗୁଜା ଗଲ ଶ୍ରୋତାସୁର କତି ।
 ଶିରେ କରବେର କହେ ବିନୟ ବଚନ
 ବୟା କଲ ମୋହ ଗୁଜ୍ୟ ପଞ୍ଚଲ ଚରଣ ।

ଶୁଭକ୍ଷତ ରଥ ବ୍ରଜା ଗ୍ରମରେ ଥୋଇଲ
 ଅନେକ ଦିନସ୍ଥେ ପୁଣି ବଚନ ଶୁଣିଲ ।
 ଶୁଭାର ଦିନସ୍ଥେ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମଣ ବେଳ
 ବହୁ ବାହୁଡ଼ାର ଚହଁ ଗଲ ଗରମଣି ।
 ଏକତ୍ରପେ ବହୁଗୁଣା ଭ୍ରମଣ ସେ କଲ
 ଲେଖପିଠାରେ ଗୁଣା ଦୁଇ ନ ପାଇଲ ।
 ଶୁଭଘର ଗୁଣାରୁ ସେ ଖଣ୍ଡେଦୂର ଯାଇ
 ସେ ଡା ଅସୁର ଯେ ମନେ ମନେ ବଢ଼ିବର
 ମହାମଣ୍ଡଳରେ ଗୁଣା ଅସାଧ୍ୟ ନୋହୁଲେ
 ପ୍ରସ୍ତୁତରେ ଚନ୍ଦ୍ରଚର୍ଚ୍ଚା ହେଲ ଏବେ ଲଲେ ।
 ଏବେ ଆଉ ଆଗଣାର ଗୁଣ୍ୟ ଫେରିଯିବା
 ପ୍ରକାଶ ପାଳି ପୁଣ୍ୟରେ ନୁପତି ହୋଇବା ।
 ଏମନ୍ତେ ବଢ଼ିବ ସେହି ଅସୁର ଗୁଣନ
 ବହୁ ବେଳଣ ଗୁଣକୁ କରଇ ଗମନ ।
 ଶୁଣ୍ୟରୁ ଆସି ରେଟିଲେ କ୍ରହାସର ଶିଷ୍ୟ
 ବହୁତ ଲେପନ ଅଙ୍ଗେ ପିନ୍ଧି କଣାବାସ ।
 କଳି ଧୋଡ଼େ ମୁଣିକ କାଶେ ଯାଇଛନ୍ତି
 ହରି ହରି ଶରଦର ଶୁଣ୍ୟରେ ଗମନ୍ତି ।
 ସେ କଳହସ୍ତସ୍ତ ମୁକ୍ତ ଖେଳୁଛନ୍ତି କଳି
 ଦେଖିଣ ଅସୁରବଳ ନୁଆଇଁ ମଉଳି ।
 ରଥର ଉପରୁ ଶ୍ରୋତାସୁର ଓହ୍ଲାଇଲ
 ଦିନସ୍ଥେ ଉଡ଼େ କର ମୁକ୍ତ ବଢ଼ିଲ ।
 ବୋଲଇ ଏ ପୃଥ୍ବୀ ଯାକ ବୁଲି ସାଧକଲ
 ଦେହର ଗୁଣ୍ୟ ମୁଣି ଭ୍ରମଣ ଅଇଲ ।
 ଏଠାରେ ବହୁମ ଆସି କରପଛ ଆନ
 ଏବେ ଲେଉଟିଣ ମୁଣି ଯିବ କଳି ଗୁଣ୍ୟ ।
 ଶ୍ରୋତା ଅସୁର ମଣ୍ଡଳ ଏସନକ ଶୁଣି
 ସେ କଳହସ୍ତସ୍ତ ମୁକ୍ତ ବଚନ ବଢ଼ାଣି ।
 କଳି ନ ପାଇ ଭ୍ରମନ୍ତି ମୁକ୍ତ ବେଶ ବେଶ
 ଏବେ ସେ ମିଳିଲେ ଆସି ଶ୍ରୋତାସୁର ପାଶ
 ହସିଣ ବୋଲିଲେ ମୁକ୍ତ ଶୁଣ ମହାବ୍ରହ୍ମେ
 ଏବେ ଗୋଡ଼େ କହୁବ କି ଗୁପ୍ତ କଥାଏ ।
 ସବୁକୁ ଲଣିଲୁ ଆଉ ଅଛୁ ଏକ ଜଣ
 ତାହାକୁ ଜଣିଲେ ସିନା ଘର ବଚସଣ ।
 କୁତକେଶୀ ବୋଲି ଏକ ଗୁଣା ସେ ଅଛଇ
 ତାହାର ଗୁଣ୍ୟକୁ କେହି ଧରି ନ ପାଇଇ ।

ତା ଗୁଣ୍ୟକୁ ବେତସିହୁ ସଦାଚର ମାଳ
 ଆଡ଼ମ୍ବର ଲତାମାନେ ହୋଇଛୁ ଗହଳ ।
 ଆଦର କଥାଏ ତହିଁ କରନ୍ତି ଉଆଣ
 ମତ ଶୁଣିପାଶେ ଖଣା ହୋଇଅଛୁ ଜାଣ ।
 ସାଳତାଳ ସେ ଗଣ୍ଡର ଅଳକ୍ଷ୍ୟ ନାହିଁ
 ଯମଦା ନଗର ଧାନ ବୁଢ଼ାଇଛୁ ତହିଁ ।
 ଲଣିଲୁ ହୋଇଣ ଗୁଣ୍ୟ ଶାଳିପାଲ ବସ୍ତ୍ର
 ଶର ଲଗେଇ ଦେଲେ ନ ପାଇଇ ପଣି ।
 ନାନା କୁଣି ଲପ୍ତକର ତାହାର ଗୁଣ୍ୟର
 ତା ବେଶରେ ଅଳଧାନ୍ୟ ଉପୁଜେ ବିସ୍ତାର ।
 ବଶସତସ୍ତ ପ୍ରକାଶ ତଥୀ ବଶଲକ୍ଷ
 ପ୍ରକାଶ ସତସ୍ତ ହସ୍ତୀ ଅଛନ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ଏକକ୍ଷ ଅଶ୍ବ ଜାଣ ଅଛଇ ତାହାର
 ପ୍ରତୀକିକ କଳି କିଏ କରଇ ଗୋଚର ।
 ଶୁଣଇ ସେ ଶ୍ରୋତାସୁର କହେ ମହାମୁକ୍ତ
 ସେ ଗୁଣାକୁ କୁହ କେବେ ନ ପାଇବୁ ଜଣି
 ତାହାର ଗୁଣ୍ୟକୁ ଯିବାପାଇଁ ବାଟ ନାହିଁ
 ଜଣ ପାର ହେବାପାଇଁ ଅଳକ୍ଷ୍ୟ କାହିଁ ।
 ମୁକ୍ତକ ମଣ୍ଡଳ ଶ୍ରୋତା ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲ
 କୋପଇର ହୋଇଛଇ ଗର୍ଜିଣ ଉଠିଲ ।
 ମନ୍ତ୍ରଣ ଗୁଣିଣ ସେହି କହଇ ବଚନ
 ନଶ୍ଚ ସାଳ ଯିବା କୁତକେଶୀର ଭୁବନ ।
 ନାରଦଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ନ ସହଇ ଦେଖ
 ତାହାର ସରତେ ବହୁ କରଇଁ ମୁଣି ।
 ଅଗ୍ରସ୍ତ୍ର କି ପରୁରଇ ମହାବ୍ରଜା ପୁଣି
 କୁତକେଶୀଠାରେ କୋପ କଲେ କହାଁ ମୁକ୍ତ ।
 ଏସୁର ଚଉତି ମୋତେ କହୁବା ଶ୍ରୋତା
 ତେବେ ସେ ମନକୁ ମୋର ଭ୍ରାନ୍ତି କୁଟିମାର
 ଅଗ୍ରସ୍ତ୍ର କହନ୍ତି ଶୁଣ ଆହେ ନରଦଣ
 ତନେ ସେ ନାରଦ ମୁକ୍ତ ତା ପୁରେ ପ୍ରବେଶ
 ନାରଦଙ୍କ ବେଶି କୁତକେଶୀ ନ ଉଠିଲ
 ବସିବଇ ମୁକ୍ତଙ୍କୁ ସେ ନମସ୍କାର କଲ ।
 ତାହାର ଅମାନ୍ୟ ବେଶି କୋପେ ତପସ୍ବଣ
 ମନେ ମନେ ଘୁଲିଲେ ଏ ଗୁଣା ଅବକାଶ ।
 ଗୁଣିବ ସା ଗବ୍ ଲଣ୍ଡେ ଏମନ୍ତ ବଢ଼ିବ
 ଶ୍ରୋତାସୁର ଆଗେ ଯାଇଁ କହଲେ ଏପରି ।

ଅସୁରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାକ୍ଷ ଲେ ମୁନିବର
 ମିଳିଲେ ସେ କୃତକେଶୀ ନୃପତି ପ୍ରମୁଦ ।
 କୃତକେଶୀ ପରାଜୟ ମୁନି ପୁର କାହିଁ
 ମୁନିବ ବୋଇଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ଆସୁଛୁ ପଳାଇ ।
 ତତ୍ତ୍ୱ ନୃପତି କହଇ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ
 ଯୋଡ଼ଠାରୁ ବଦବଦ ଦେଉଁ ଗଜା ହୋଇ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ତୋଠାରୁ ବଳି ମହାରଥ
 ବହତ ଅଛନ୍ତି କି କି ଅଟୁ ସାମରଥ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ଗଜା ମନେ କୋପକଲ
 କଳହପ୍ରିୟ ମୁନିଙ୍କ ବହୁଗାଳ ଦେଲ ।
 କଳର ନମନ୍ତେ ମୁନି ବୁଲି ଦେଖ ଦେଖ
 କଳି ପାଇଲେ କ୍ଷୁଦ୍ର ମନରେ ଉଲ୍ଲାସ ।
 ଏବେ ଦୁଇ ଦେଉଅଛୁ ଆଦେ ମୁନିବର
 ସେ କଳିଧେ କଡ଼ ମୁଣି ଅଛଇ ତାଣର ।
 କୁମ୍ଭେ ଏ ମନ୍ତ୍ରକୃତି ବେବେଦେ ନ ପୁଡ଼ି
 କଳିହୁଁ କଥାକୁ ଯେ କୁମ୍ଭ ମନ ବଡ଼ି ।
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକରେ ଗଜା ତାଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେଲ
 ମୁନିଙ୍କ ଦୁବରେ ମହାକୋପ ଯେ ବସିଲ ।
 କୋପେ ଅରହଇ ହୋଇ କମ୍ପ ମହାମୁନି
 କୃତକେଶୀ ପ୍ରମୁଦ ଗଲେ ଚଳନ୍ତି ।
 ପ୍ରୋଡ଼ାସର ପ୍ରମୁଦେ ସେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଏହିପରି ମୁନି ଗଜାଠ ରେ କୋପ କଲେ ।
 ଯେମନ୍ତ ତାହାର ଗଜା କରିବଇଁ ନାଶ
 ଶେବେ ସେ ରହିବ ସିଦ୍ଧା ମୋର ବଡ଼ଯଶ ।
 ମୋହର ଆଗର ସବକଥା ସେ କହିଲ
 ମୋତେ ଅପ୍ରମାନ ଦେଲ ଗାଳି ପୁଣି ଦେଲ ।
 ଗଦା କଥାକୁ ତ ମୁଣି ସହ ନ ପାରଇ
 ଅଭିଶାପ ଦେଲେ ଧର୍ମତାଳ ଯେ ବୁଝଇ ।
 ପରହାତେ ତାହାକୁ ମୁଁ ଦିଆଇବ ଦଣ୍ଡ
 ଅନେକ ପ୍ରକରେ ତାକୁ କରି ଲଣ୍ଡଲଣ୍ଡ ।
 ପ୍ରୋଡ଼ା ଅସୁରକୁ ଯାଇଁ କହନ୍ତେ ବଚନ
 କୃତକେଶୀକୁ ଜଣିଲେ ହେବୁ ବଡ଼ଜଣ ।
 ପୃଥ୍ୱୀ ବୁଲିଲ ସମ ନୋହଲେ କେ ଜଣେ
 ଆବର କିଏ ପୁଣି ସେ କହ ମହାମୁନେ ।
 କୃତକେଶୀ ସମାଧାନ ଦେଇଅଛି ଥରେ
 ଏବେ ସେହି କେମନ୍ତେ ଯେ ଦେଲ ବଳିପୁରେ

ମୁନି ବୋଇଲେ ସେ ସବୁ ଗଜାଙ୍କର ବୋଲେ
 ସମାଧାନ ଦେଇ ପ୍ରୀତି କଲ ତୋର ବୁଲେ ।
 ତାହାର ମନ୍ତ୍ରମା କୁହ ଶୁଣି ନାହୁଁ ସସ୍ତ୍ର
 ପୃଥ୍ୱୀର ଗଜାଙ୍କୁ ବରେ ନାହିଁ ଗଣନାଏ ।
 କୁ ବା କେଉଁ ବଡ଼ ତୋତେ ଗଣନା କରିବ
 ଅବଶ୍ୟ ତୋର ବୁଲେ ସେ ବାବ ଆରମ୍ଭିବ
 ତାହାର ଗଜାକୁ କୁହ ନ ପାରିବୁ ଯାଇଁ
 ଅଳକଳ ନାହିଁ ପିବୁ କେଉଁମତେ କୁହ ।
 ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ବୋଲେ ଯେଉଁ ମତେ ପାରିବଇଁ
 ଅବଶ୍ୟ ତାହାର ବୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବଇଁ ।
 ମାୟାକୃତ କପଟ ମୁଁ ଜାଣଇଁ ଅଗାର
 ପୃଥ୍ୱୀ ବୁଲି ନ ପାଇଲି ଦୁନୁ କେଉଁଠାର ।
 ଏବେ ଆସି ଏଥେ ମୁନି ହୁଅ ଯେ ମିଳିଲ
 ବଳବ ପୁରୁଷ ଆଣି କଳି ପୁଣି ଦେଲ ।
 ନାରଦଙ୍କୁ ପରଶନ୍ନା କଲ ସେ ବହୁତ
 ମୋଠାରେ କୁମ୍ଭର ବସ୍ତା ଅଛି ତପୋବନ୍ତ ।
 ଏହି ଅବୁକଲେ ବେବ କରିବା ଗମନ
 କୁମ୍ଭର ଯେବେଟି ବସ୍ତା ଅଛି ତପୋଧନ ।
 ମୁନି ବୋଇଲେ ହେ କୁହ ବେଗେ ହୁଅ ସଜ
 ଯାଇଁ ମିଳିବା ଆସେ କୃତକେଶୀ ଗଜା ।
 ଟମକ ନିଶାଣ ଦେଲ ବାଜିଣ ଉଠିଲ
 ମର୍ଜିଲ କଂସାତ ତହିଁ ଅନେକ ବାଜିଲ ।
 ମୁଖରବ ଶବଦ ଯେ ବଡ଼ହିଁ ତହଲ
 ମାର ମାର ଶବଦରେ ପୃଥ୍ୱୀ ଗହଳ ।
 ପୃଥ୍ୱୀବେଶା ଦଳଦଳ ହୋଇଣ କମ୍ପିଲ
 ବ ସୁଖା ମହାଗୋ ଯେ ଡିର ନ ଟେକିଲ ।
 ସ୍ୱର୍ଗେ ବେବତାଏ ଶୁଣି ବଡ଼ଭୟ କଲେ
 ଅସୁର ସ୍ୱର୍ଗେ ବାହୁଛି ବୋଲଣ ଗଲିଲେ ।
 ନକଟ ଗଜମାନଙ୍କୁ ଶୁଭିଲ ଶବଦ
 ବକଟାଳ ହୋଇ ଯେଣୁ ବାଜୁଥିଲ ବାବ୍ୟ ।
 ବନ ଗହନରେ ପୁଣି ନାନାଶବ ଥିଲେ
 ଅଗମ୍ୟ ବନସ୍ତେ ଯାଇଁ ସମସ୍ତେ ଲୁଚିଲେ ।
 ନାରଦ ମୁନି କହାଉଛନ୍ତି ଆଗେ ବାଟ
 ଏବେତ ଅସୁର ପୁଣି ଅଟଇ ଗରିଷ୍ଠ ।
 ପୃଥ୍ୱୀ ବେଗର ଲୟ ବହି ନ ସୁରଇ
 ସତେ କି ବାସୁକୀ ମୟ ଶରଣୁ ପଡ଼ଇ ।

ପାଦ ବାତରେ ବାସୁକ କମ୍ପେ ଅରହର
 ମୁଖ ବାଟେ ଚୁପ୍‌ର ତା ହୁଅଇ ବାହାର ।
 ଉଦଣ୍ଡ ସେ ପାଟଛବ ଉଡ଼ଇ ଗୁମୁର
 ଶରବେଶ ହୋଇ ଦେତ୍ୟ ବସିଛି ଉପର ।
 କର୍ଣ୍ଣରେ କୁଣ୍ଡଳ ପୁଣି ଲଲଟେ ମୁକୁଟ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣର ମାଳା ଏକ ଲମ୍ବେ କଣ୍ଠତଟ ।
 ଶୁକଳ ପାଟେକ ସେହୁ ମଥାରେ ବାନ୍ଧଣ
 ଶୁକଳ ଚକ୍ରପ ଏକ ଅଛଇ ପିନ୍ଧଣ ।
 କମ୍ପସ୍ତ ତଳେ ସେହୁ ଲଲଟେଣ ଶେଳ
 ନିଶ୍ଵାସ କରି ସେ ଅନୁକୁଳ କଲ ପୁଣି ।
 ମୁନକୁ ଶୁଣି ବୋଇଲ ସେ ଗ୍ରୋଡ଼ାଅସୁର
 କୃତକେଶୀ ଗୁଣେ ଅସୁ ସଙ୍ଗେ କିମ୍ପେ କର
 ଗ୍ରୋଡ଼ାସୁର ସଜ ହେବା ବେଶିଣ ନାଉବ
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ ମୁନ କଲେ ଶାଣୀ ନାଦ ।
 ଶାଣୀ ବଜାଇଣ ମୁନ ଗଲେ ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗେ
 ଶୂନ୍ୟପଥେ ଯାନ୍ତି ପାଦ ନାହିଁ ଦୁମିଶ୍ରବେ ।
 ପଛରେ ଗ୍ରୋଡ଼ାଅସୁର ଆଟ ସୈନ୍ୟ ବେଳ
 ଆପଣେ ଗମନ କରେ ଦେତ୍ୟକୁଳମଣି ।
 ପାଦବାତେ ଧୁଳିମାନ ଉଡ଼ଇ ଗଗନେ
 ବେବତାମାନେ ବେଶନ୍ତି ଚାଟା ରହି ଶୂନ୍ୟେ
 ସୈନ୍ୟ ତଳନ୍ତେ ଗିରି ଧୁଳି ଉଡ଼ୁଟଇ
 ଯମୁନା ନଦର କୂଳେ ଯାଆନ୍ତି ତଳାଇ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଦିନେ ଯାଇଁ କୃତକେଶୀ ଗୁଣେ ହେଲେ
 କୃତକେଶୀକୁ ଡ଼ଗର ଯାଇ ଜଣାଇଲେ ।
 ଶେ ବେବ ଶୁଣିମା ଦେଉ ସାବଧାନ ହୋଇ
 ବଣ୍ଟବେଳ ଗ୍ରୋଡ଼ାସୁର ଗୁଣରେ ପଶଇ ।
 ନାରବମୁନ କଡ଼ାଉଛନ୍ତି ଆଗେ ବାଟ
 ବନ ପଦ୍ମତ ପୁଣି ଅସୁରର ଆଟ ।
 ପୃଥ୍ଵୀ ଭ୍ରମିଲ ତାକୁ ନୋହିଲେ କେ ସମ
 ବହୁତ ଜାଣଇ କୁଟ କପଟ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ନାରବଙ୍କ କଥାରେ ସେ ଆସୁଅଛୁ ପେଲ
 ତୋହର ଗୁଣକୁ ନାଶ କରିବ ସେ କାଲ ।
 ବିରୁଦ୍ଧ ବାସ୍ୟ କର ଆହେ ନୃପବର
 ପୃଥ୍ଵୀବେଦୀ ଉପେ କମ୍ପେ ହୋଇ ଅରହର ।
 ଉଦଣ୍ଡ ପାଟଛବ ସେ ଉଡ଼େ ପରପର
 ସୁଜତରେ ଘୋଡ଼ା ହାଣ ଅଛନ୍ତି ପସାର ।

ଡଗର ମୁଖ ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ନୃପବଣ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞାମାନ କରଇ କୋଷେ ଶିରଝୁଛି ।
 ଆଜ ମୁଣି ଅସୁରର ହେଉବଇଁ ଶିର
 ନ ଜାଣେ କି ସେ ଅସୁର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମୋହର ।
 ଦେବ ଦାନବ ମାନବ କାହାକୁ ନ ତରେ
 ନିଶ୍ଵାସ ସେହି ଅସୁର ଯିବ ଯମପୁରେ ।
 ନାରବ ମୁନ କଥାରେ ଆସୁଅଛୁ ବାହ
 ନିଶ୍ଵାସ ମୋର ହସ୍ତରେ ଗ୍ରାଣ ବେବ ସେହୁ ।
 ଗ୍ରୋଡ଼ାସୁର ଗଗନ ମୁଁ ଚରିବଇଁ ଆଜ
 ସେ ନାରବ ମୁନ ଆଜ ପାଇ ଯିବ ଲଜ ।
 ଗ୍ରୋଡ଼ାସୁରର ମନ୍ତ୍ରଣା ସେହି ନ ଜାଣିଛୁ
 ତୁଛ ଅସୁର ପରସ୍ତ ତାହାକୁ ମଣିଛୁ ।
 ତେଣୁ କୃତକେଶୀ କରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଅପାର
 ଏ ମହାଶବ୍ଦର ରସ ଅମୃତ ଭଣ୍ଡାର ।
 ବନ୍ଦର ଶ୍ରୀ ନାରଦେଶ ରମଣୀର ପତି
 ଭକ୍ତଜନମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ସମ୍ପତ୍ତି ।
 ଏ ଜଗତ ଜନଙ୍କର ନିଶ୍ଵାସର ଅର୍ଥେ
 ବେବବନ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ସେ ଆପେ ଆସି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ।
 ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଗଦା ପଦ୍ମ ସାଉଁଟକୁ ବହି
 ଗରୁଡ଼ ପକ୍ଷୀ ସାହାର ବାହନ ଅଟଇ ।
 ଅସୁର ନିସ୍ଵଦନ ଯା ନାମ ବରଦ୍ୟାଉ
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସରସ୍ଵତୀ ଯାର ତରଣକଙ୍କଣ ।
 ଶାରଳା ବାସ କବିକୁ ରଖ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଗଉରୀ ନନ୍ଦନ ପାଦେ କରଇ ଦରମା ।
 ଉଦର ଧର ଶ୍ରେ ଦେବ ବିଶ୍ଵନାଥ ସୁ ମୀ
 ମୁଖ ଶାରଳା ବାସକୁ ରଖ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ।

କୃତକେଶୀ ସହିତ ଗ୍ରୋଡ଼ାସୁରରଯୁଦ୍ଧ
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ସେ ଭଲଙ୍କ ବେଶ ମହାଶୟ
 ମୁନଙ୍କ ତରଣେ ପଡ଼ି କରଇ ବିନୟ ।
 ଶ୍ରେ ମୁନ କହିବା ଗ୍ରୋଡ଼ା ଅସୁର ଚରିତ
 କୃତକେଶୀ ନରପତି କଲ କେଉଁ କୃତ୍ୟ ।
 ଚର୍ଚ୍ଚିତ ଚରିତ ମୋତେ କହି ତୋଷମନେ
 ନାରବ କଡ଼ାଇ ନେଲେ ଅସୁର ଗଜନେ ।
 ଗ୍ରୋଡ଼ାସୁର ଯାଇ ଶାଣୀ ବେଢ଼ିଣ ରହିଲ
 ରତରକୁ ଡ଼ଗେ ଆଉ ପଣି ନ ପାରିଲ ।

ଉପର ମୁଖରୁ କୃତକେଶୀ ଗଜା ଶୁଣି
 ମନ୍ଦୀକ ଗଜ ପାଖକୁ ପଶୁରଇ ପୁଣି ।
 ଥାଟ ଦେଖେ ସଜକର ମନ୍ଦୀ ଯେ ଆମ୍ଭର
 ଅସୁର ସଙ୍ଗରେ ମୁଣ୍ଡି କରିବ ସମର ।
 ମନ୍ଦୀ ବୋଲେ ମନ୍ଦକୃତ୍ୟ କଲୁ କାହିଁପାଇଁ
 ନାରବକୁ ଅପମାନ ଦେଲୁ ଗାଳଦେଇ ।
 ଆମ୍ଭଠାରୁ ଥରେ ଦୈତ୍ୟ ସମାଧାନ ପାଇ
 ଥାଟ ସୈନ୍ୟ ତାର ନେଇଥିଲ କାହୁଡ଼ାର ।
 ଏବେ ନାରବଙ୍କ ବୋଲେ ଆସିବୁ ଅସୁର
 ଆମ୍ଭର ଭୁଲେ ସଂଗ୍ରାମ କରିବ ପଥାର ।
 ତାହାକୁ ସଂଗ୍ରାମେ ଆମ୍ଭେ ନ ପାରିବା ଜଣି
 ଏ କଥାକୁ ମହାଗଜା କୁହୁ ପରମାଣି ।
 ମନ୍ଦୀମୁଖୁ କୃତକେଶୀ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲ
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବ ବୋଲି କଥାକୁ ଭବନ ।
 ସମାଧାନ ବେବା କିବା ହୁଏ ଆତ୍ମସିଦ୍ଧି
 ଏ ଦେନ କଥାରୁ ମନ୍ଦୀ କଥାଏ କରିବା ।
 ମନ୍ଦୀବୋଲେ ସମାଧାନ କେତେ ସେ ନନେକ
 ଅବଶ୍ୟ ତୋହର ଭୁଲେ ସଂଗ୍ରାମ କରିବ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ବୁଲି ସେ କାହିଁ ନ ପାଇଲ ରଣ
 ରଣରଙ୍ଗା ହୋଇ ମହା କରଇ ଭ୍ରମଣ ।
 ନାରବମୁଖ ତାହାକୁ ତଥାପି ଅଛନ୍ତି
 ତାର ସଙ୍ଗେ କରାଇବେ ତୋହର ଅଗ୍ରୀତ ।
 ଯୁଦ୍ଧ ନ କଲେଟି ତୋର ଗତି ଆଉ ନାହିଁ
 ଅବଶ୍ୟଟି ହୁଏ ଏକ ଭବନର ତହିଁ ।
 ଶୁଣିଣ ସେ କୃତକେଶୀ ହରଣ ହସ୍ତସ୍ଥେ
 ମନ୍ଦୀକ ବୋଲିଲେ ପୁଣି କହୁଛି କଥାଏ ।
 ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ଖଣା ଶୁଣିପାଖ ଆବୋରିବୁ
 ଗଡ଼ ଭିତରକୁ ସେହି ପଶି ନ ପାରୁଛି ।
 ଆମ୍ଭର ଯେ ଥାଟ ସୈନ୍ୟ ବେଳ ସଜ ହୁଅ
 ଖଣା ଆବୋରିଣ ଏହି ପାଖେ ରହୁଥାଅ ।
 ସବତ ଆଡ଼କୁ ସବେ କରିଥିବ ପିଠି
 ସବୁଆଡ଼େ ଯେଉଁପରି ପଡ଼ୁଥିବ ଦୃଷ୍ଟି ।
 ବଳବନ୍ତ ଅସୁରଟି ଖଣା ପାରିହୋଇ
 ସବତକୁ ପିଠିକରି ମାରବ ଗୋଡ଼ାର ।
 ତେବେ ସେ ଅସୁରବଳ ବୋଇବେନ ସବୁ
 ଏହିପରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟେ କୃତକେଶୀ ଶୁଣୁ ।

ଶୁଣ ଆହୋ ମହାଗଜା ଦରବର ବୃତ୍ୟ
 ଯହିଁ ହସସ ନାରବ ମୁନ ତପୋବନ୍ତ ।
 ଖଣା ଶୁଣିପାଖ ଦେଇ ରହୁଲେନ ଥାଟ
 ନଗରରେ ପଶିବାକୁ ନ ପାଇଲେ ବାଟ ।
 ନାରବକୁ ବୁଝି ପୁଣି ବୋଲନ୍ତି ଅସୁର
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ଏବେ କହ ମୁନବର ।
 କେତେ ଗଭୀର ତବନ୍ତ ଜାଣି ନ ପାରିଲ
 ଏ କୃତକେଶୀ ଗଜ୍ୟରେ ପଶି ନ ପାରିଲ ।
 ନାରବ ବୋଲିଲେ କିଛି ନ ଭବ ଦେ ସବୁ
 ମୋହର ତହିଁକ ଅଛି ଏକଇ ଭୟାସୁ ।
 ଏହିପରି ହରବର ଏ ଗଭୀର ଜଳ
 ଏ କଥାକୁ ଚିନ୍ତା କୁ ନ କର ମହାପାଳ ।
 ଶୋଷକମନ୍ତ ଗୋଟି ସେ ନାରବ ପଡ଼ିଲେ
 ଶକେ ମାସରେ ସେହି ଜଳକୁ ଶୋଷିଲେ ।
 ଶୁଣିଲ ସେ ଜଳଖଣା ହୋଇଲ ଯେ ଅଳ
 କୃତକେଶୀ ସୈନ୍ୟ ସବୁ ହୋଇଲେ ବିକଳ
 ତାହା ଦେଖି ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ଭସତ ବୋଲଇ
 ନାରବ ମୁନଙ୍କ ବହୁପରଶ୍ୟା କଲ ।
 ଆହେ ମୁନ ଏବେ ମୁଣ୍ଡି ତୁମ୍ଭର ପ୍ରସାଦେ
 କୃତକେଶୀ ଶୁଣିବ ମୁଁ ନ ପଡ଼ି ପ୍ରମାଦେ ।
 ଗୋଷଣା ଯେ ହିଆଇଲ ଥାଟର ମଧ୍ୟରେ
 ସଜହୁଅ ବୋଲି ବାବ୍ୟ ବାଜେ ବିକରଲେ ।
 ବାଜ ରଥୀପବାତକ ସବେ ସଜ ହେଲେ
 ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ନମନ୍ତେ ତହୁଁ ବାହାରିଲେ ।
 ପାଇବ ମାହୁଡ଼ ବଳ ଅଶ୍ଵାସେଷ ଯେତେ
 ସଜ ହୋଇ ଭବହେଲେ ଗଜାର ପସ୍ତତେ ।
 ସେ ନାରବ ମୁନ ଆଜ ହୋଇ ତଳପଲେ
 ପଛରେ ଅସୁର ଥାଟ କୋପେ ଗୋଡ଼ାଇଲେ
 ଖଣା ପାରିହୋଇ ଆଉ ପାରିରେ ମିଳନ୍ତି
 ମର ମାର ଧର ଧର ଭଜେ ତାକବ୍ୟନ୍ତ ।
 ମୁଖବଦ ଶବଦରେ କୁମ୍ଭ ତମକଲେ
 ଯାଇଣ କୃତକେଶୀର ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ବେଦିଲେ
 ପ୍ରୋଡ଼ା ଅସୁର ତାକଲ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ରେ ମାର
 ଯେ ପଳାଇ ଯିବେ ତାଙ୍କୁ ନଷ୍ଟରେ ଧର ।
 ଗଜା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟେ ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ଗୋଡ଼ାଇଲେ
 ନାରବମାନ ପୁରଇ ଧନୁରେ ବନ୍ଧିଲେ ।

ଏବଂ ଆରେକ ଚର୍ଚ୍ଚି ହେଲେ ମରମର
 ପର କେ ଆପଣା କେହି ବାରି ତ ନପାରି ।
 ଭରସୁ ବଳ ସେଠାରେ ଏକମେଳ ହେଲେ
 ଭଜବାତ ହୋଇ କଳି ଯେ ଯାହାର କଲେ
 ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ବଳେ ବଳିସ୍ୱାର
 ଆବର ଗରଷ୍ଠ ପୁଣି ଅଟନ୍ତି ଅସୁର ।
 କୃତକେଶୀ ସୈନ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ନ ପାରିଲେ ଜଣି
 ପାଦରେ ଟଳ ଟଳ କମ୍ପଇ ଧରଣୀ ।
 ଅନେକ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ମଞ୍ଚପରେ ଲେଟି
 କବଳୀବନ ଯେସନେ ବାବୋଡ଼େ ଭୂଟି ।
 ବଂଶ ରଥୀ ପଦାତକ ଲେଟନ୍ତି ଭୂମିରେ
 ବଶବଂଶ ପଡ଼ନ୍ତି ଯେ ଏକ ଏକ ଖରେ ।
 ରବିଚନ୍ଦ୍ର କର୍ମମ ହୋଇଗଲା ମହାସ୍ଥଳ
 ଅନେକ ଯେ ପାଦଦାତ ବୋଡ଼ା ହାତୀଦଳ
 ତେଡ଼େବଡ଼ ସୈନ୍ୟ ଗେ ଟା କଲିବଳିହେଲେ
 କ୍ଷଣକରିତରେ ନାରଖାର ହୋଇଗଲେ ।
 କୃତକେଶୀ ଆଗେ ଗୁର ଜଣାଇଲ ଯାଉଁ
 ଅନେକ ଯେ ହାତୀ ରଥୀ ପଡ଼ିଲେ ଗୋସାଇଁ
 ଅନେକ ଅସୁର ପ୍ରାଣେ ନିହତ ହୋଇଲେ
 କେତେସୈନ୍ୟ ମଲେ ତାହା ନ ଜାଣିଲୁଲେ
 ନାରାଜେ ପଡ଼ିଲେ ଯେ ଦଶ ପଞ୍ଚ ବଂଶ
 ବଡ଼ି ଗରଷ୍ଠ ତାର ବଡ଼ି ସାବସ ।
 କୃତକେଶୀ ପଶୁରିଲେ କପରି ଅଇଲେ
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ସେହୁ ଖଣା ପାରିହେଲେ
 ଭଗିର କହିଲେ ସେ ତ ଅପୁଷ୍ପ ଚରିତ
 ଉପାୟେକ ଉଆଇଲେ ତହିଁ ତପୋବଳ ।
 ଶୋଷକ ମନ୍ତ୍ରକୁ ମୁନ ଆପଣେ ପଡ଼ିଲେ
 ତେଡ଼େ ଗଧୁର ଜଳକୁ କ୍ଷଣକେ ଶୋଷିଲେ ।
 ଜଳ ଶୁଖିଲେ ତହିଁର ଭୂମି ଯେ ବଣିଲ
 ତେଣୁ ଯାଟ ପାରିହୋଇ ଏଣାର ଅଇଲ ।
 ସେ ନାରକ ମୁନ ତୋତେ ହୋଇଲେ ବସନ୍ତ
 ଏଣୁ ବଳିସ୍ୱାର ହେଲ ସେହି ଦୁଷ୍ଟ ରକ୍ଷ ।
 ତକ୍ଷଣେ ଆସି ତୋହର ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ବେଡ଼ିଲେ
 ପର କି ଆପଣା କିଛି ସେହି ନ ମଣିଲେ ।
 ଶୁଣି କୃତକେଶୀ ହେଲ ମନରେ ବଳି
 ବୋଲେ ମୋତେ ନାଶକଲେ ମୁନ ତପଶୀଳ

ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୁଝିଣ ରଜା ପଶୁରଇ ଧୀରେ
 ଏଥକୁ ଉପାୟ ମୋତେ କହ ମନ୍ତ୍ରୀବରେ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ବୋଇଲ ଅଉ ଅଛୁ କି ଉପାୟ
 ନିସତ ହେବାର ବଧୁ ନୁହଇଟି ବସୁ
 ପାର ବା ନ ପାର ଯୁଦ୍ଧ କର ତାର ସଙ୍ଗେ
 ଧକରଣେ ସୈନ୍ୟ ନାଶ ନେହୁ ରଣରଙ୍ଗେ
 ରଜା ବସୁରଇ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲ ମୁଁ ନ କଲେ
 କାଲେ ମୋତେ ଅପକ୍ଷୀ ଉପୁକ୍ତ ବଲେ ।
 ଯେଉଁ ରଜା ନ କରଇ ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନ
 ସେହି ରଜା ନ ପାଇଟି କାଲେ ଯଶ ପୁଣି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନ ଯେବେ ମୁଣ୍ଡି ନ ପଳିବ
 ତେବେ ଏସୁ ଯଶ ଲାଗି କିଛି ନ ପାଇବ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ବୋଇଲ କହ ଏଥୁର ବସୁର
 ନାରଦଙ୍କ ହେତୁ ନାଶ ଗଲ ରଜ୍ୟ ମୋର ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ପୀରତ କରିବା
 ତରଣେ ଉକ୍ତ କରି ତାହାକୁ ତୋଷିବା ।
 ରଜା ମନ୍ତ୍ରୀ ଦୁହେଁ ଏହା କଲନ୍ତି ବସୁର
 ପ୍ରୋଡ଼ା ଅସୁରର ସୈନ୍ୟ ବଳେ ବଳିସ୍ୱାର
 ମର ମର ଶବବରେ ପୃଥିବୀ କମ୍ପଇ
 ଧର ଧର ଶବବରେ କୁମ୍ପ ଉଡ଼ିଲଇ ।
 କୃତକେଶୀ ରଜା ଶୁଣ ବଡ଼ ଭୟ କଲ
 ପଥଭୁଲ ଆତ୍ମାରେ ସେ କଥାକ ଶୁଣିଲ ।
 ବୋଇଲ ମରଣ ମୋର ହୋଇଲ ନକଟ
 ବସାକ କମରୁ କୁଦି ହୋଇଲ ମୋ ନଷ୍ଟ ।
 କାହା ଆଗେ କହିବଇ କର୍ମର ଯେ ଦୋଷ
 ଯାହାକି ଉଆଇଅଛି ଦରବ ପୁରୁଷ ।
 ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ କୁହେ ରକ୍ତ ପ୍ରାଣନିଧି
 ଅରକ୍ଷିତ ଉଦ୍ଧାରଣ କରୁଣା ଜଳଧି ।
 ପରକ୍ଷ ଜନ ନିମନ୍ତେ ଖଟ ଚନ୍ଦ୍ରର
 ବୋର ଦୁର୍ଗତକୁ ସନ୍ତାନନକୁ ଉଦ୍ଧାର
 କୃତକେଶୀ ଯହୁଁ ନାରାୟଣ ସୁମରିଲ
 ସବୁକୁ ସନ୍ତାନନ ହୃଦେ ବଳିଣିଲ ।
 ବୋଇଲ ମରଣକାଳେ ନୋହୁବ ନିସତ
 ତାହାର ସଙ୍ଗରେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ଉଚିତ ।
 ସରନ୍ୟ ମୋର ସମସ୍ତ ଯୁଦ୍ଧରେ ପଡ଼ିଲେ
 ମୋର ପ୍ରାଣ ରକ୍ଷିବ ବା କମ୍ପା ମୁଣ୍ଡି ଭଲେ

ଏତେକ କଷ୍ଟର ତତ୍ତ୍ୱ ସେ କୃତବେଶ୍ୟ
ମନ୍ତ୍ରୀକ ଦେନ ବାହାର ହେଲ ବସ୍ତୁଧର ।
ସରନ୍ୟା ନିକଟରେ ମିଳିଲେ ଯାଇ
ଅନେକ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ସେ ମାରଇ ନଠାର ।
ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ସେ ନ୍ୟ ଚେଁ ପଡ଼ନ୍ତୁ ଯେ ବାଏ
ବେଶି ମହାକୋପ କଲ ପ୍ରେତ ସୁର ଗୁପ୍ତେ
ମାର ମାର ବୋଲି ରଥ ଲେଉଟାଇ ଗଲ
କୃତବେଶ୍ୟ ଆସରେ ଯାଇଣ କହିଲ ।
ବୋଇଲ ରେ ଗଜା କୁହ ଅଟୁ କଲିପୁର
ମୋହର ସଙ୍ଗତେ ଆଜ କରକୁ ସମର ।
କହୁଁ କହୁଁ ନାଗର ସେ ବଳେ ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ
ବାଜନ୍ତେ ରୁଧିର ଗଳି ପଡ଼ଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ।
ସେ ନାରଦ ତପୋଧନ ଶୂନ୍ୟରେ ରହିଲେ
କଳିଧୋକଡ଼ିରୁ ଧୁଳି ମୁଠାଏ ବୁଝିଲେ ।
ମରୁ ଲଗୁ ବୋଲି ଉଡ଼େ ଶବଦେକ ଦେଲେ
ସାଣା ବଜାଇ ଖେମଟା ନାଟ ଆରମ୍ଭିଲେ ।
କଳିହସ୍ତ ଲଗିଲ ଯେ ସେଠାରେ ଅସ୍ତ୍ରାନ୍ୟ
ବଚନରେ ତାହା କିଏ କହିବ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
ଦୁହେ ମହାଶୟୀ କେନ୍ଦ୍ର ନ ଶୁଣନ୍ତୁ ପାଏ
ଶୟମାନ ମରାମର ହୁଅନ୍ତୁ ଯେ ଦୁହେଁ ।
ବେକ ବାନବରେ ତାହା ଗୋତର ଦୁହର
ଦୁଇ ଗଜାଙ୍କର ତହିଁ ସମର ହୁଅଇ ।
ଅନେକ ନାଗର ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ବଢ଼ିଲ
କୃତବେଶ୍ୟ ସେ ନାଗର ଜେଦି ପରାଇଲ ।
କୋପେ ଅସୁର ବାଣରେ ଜେବେ ଧବୁରେ
ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହେଲ କୃତବେଶ୍ୟ ନୃପବର ।
ରଥୁ ଓହ୍ଲାଇ ଅସୁର ବେଗେ ଧାଇଁଗଲ
କୃତବେଶ୍ୟ ନୃପତିର କେଶକୁ ଧଲେ ।
ରଥର ଉପରୁ ତାକୁ ତଳେ ପକାଇଲ
ହାଣିବାକୁ ମନେକରି ଖଡ୍ଗ ଉଠାଇଲ ।
ତାହା ବେଶିଣ ନାରଦ ହୁଏ ଓହ୍ଲାଇଲେ
ଅସୁର ହସ୍ତକୁ ମୁନ ଯାଇଣ ଧଇଲେ ।
ଆମ୍ଭ ଗଣ ତୋତେ ତାକୁ ନ କର ନଧନ
ବୋଧକୁ ବସ୍ତ୍ର ପାଇଲ ଏବେ ସେହୁ ଜଣ ।
ଏହାକୁ ଏଠାରୁ ଆମ୍ଭେ ଧରି ବେନପିବା
ବନ୍ଦୀ ପ୍ରକାରେ ତାହାକୁ ବନ୍ଧ ରଖିଥିବା ।

ନାରଦ ବଚନେ ପ୍ରୋଡ଼ା ମୋଧଶାନ୍ତକଲ
ତାହାଙ୍କର ବଳେ କୃତବେଶ୍ୟ ନୟ କଲ ।
ନାଳ ପୁରଲ ଅସୁର ନାରଦ ବଚନେ
ପାଟିତେ ର କରି ତାକୁ ରଖିଲ ବଢ଼ିଲେ ।
ରଥର ବଣ୍ଡାରେ ନେଇ ତାକୁ ବାନ୍ଧଲ
କୃତବେଶ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରୀ ବଡ଼ ବଳେ ହୋଇଲ ।
ରଟ ଜୟକରି ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ବାହୁଡ଼ଇ
ଶା ଡେଇଁଣ ତାହାର ଗନ୍ଧ୍ୟ ବାହାରଇ ।
ନାରଦଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଝି ବଢ଼ଇ ଅସୁର
ଦନ ଶ କାରଣେ ଯୁଦ୍ଧ କଲ ମୋ ସଙ୍ଗର ।
ଅକାରଣେ ମୋହର ଏ ସେ ନ୍ୟକୁ ନାଶିଲ
ବେଳହୁଁ ଏ ମୋର ସଙ୍ଗେ ପୀରତ ନ କଲ
ସରନ୍ୟା ନହତ ହେବା ଦେଖି ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର
ମନେ ମନେ ହୋଇଲ ସେ ବଳେ ଅସର ।
ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ମନକଥା ନାରଦ ଜଣିଲେ
ଅସୁର ମୁଖକୁ ବୁଝି ବଚନ ଶୁଣିଲେ ।
କୁହ ରଟ ଜୟ କଲୁ ବୋଲି ସେ କହିଲେ
କୃତବେଶ୍ୟ ଗଜାକୁ ସେ ବେଶିହେସିଲେ ।
ନ ମାନବା ପଲେ ଏହି କୃତବେଶ୍ୟ ଶର
ଏତେକ କର୍ମ ଭୁଞ୍ଜିଲ ଜଣ ନୃପବର ।
ନାରଦଙ୍କ ମୁଖ ବୁଝି ବୋଲେ ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର
ଏତେ ସେ ନ୍ୟ ମୋର ସେହୁ କଲ ନାରଣାର
ଏ କୃତବେଶ୍ୟ ହେବୁ ମୋ ସେ ନ୍ୟ ନ ଶଗଲେ
ହର ମାବନ ମୁହିଁ ହରିବଇ ଉଲେ ।
ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ବଚନରେ ନାରଦ କହନ୍ତୁ
ସଙ୍ଗାମ କଲେ ଅବଶ୍ୟ ସରନ୍ୟା ମରନ୍ତୁ ।
ଏଥକୁ ତଳ କୁ କହି ନ କର ହୋ ଗୁପ୍ତେ
ଗୁପ୍ତକରି ତୋତେ ଆମ୍ଭେ କହିବା କଥାଏ ।
କୃତବେଶ୍ୟ ଗଜାକୁ କୁ ସଙ୍ଗାମେ ଶଖିଲୁ
ଆମ୍ଭର କଳାଶେ ଯଶ ମଣ୍ଡରେ ପାଇଲୁ ।
ଶୁଣି ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ମୁନ ତରଣେ ନମିଲ
ବନୟ କରି ବଚନମାନ ପ୍ରକାଶିଲ ।
ବୁଝଇ ବଚନ ମୁନ ନ କରିବ ଯେବେ
ଏତେକ ସମ୍ପଦ ମୋର କାହା ବେଳ ତେବେ
ବନୟ ଉକତିକ୍ରମ ଅସୁରର ଦେଖି
ନାରଦ କୋଳନ୍ତୁ ଆମ୍ଭ ବୋଲେ ହୁଅ ସୁଖୀ ।

ବୋଧକୁ ସେ କହୁ ଏହି ପାଇଲେ ବହୁତ
 ତୋର ହୋଇଥାଉ କୃତକେଶୀ ମରଦାସ ।
 କଳେ ଏହାର ବେଗେ କୁହୁ ଫେଡ଼ିଦିଅ
 ଆମ୍ଭର ବଚନ ଥରେ ପ୍ରତିପାଳି ଥାଅ ।
 ମୁନିଙ୍କର ବଚନ ସେ ଅନ୍ୟଥା ନ କଲ
 କୃତକେଶୀ କଳନକୁ ଶାନ୍ତ ଫେଇବେଲ ।
 ନେଇ ବସାଇଲ ଜାକୁ ଆପଣା ପାଶର
 ନାରଦ ବୋଲିଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ନୃପବର
 ସମାଧାନ ଦିଅ ଏବେ ବାହୁଡ଼ିଣ ଯଉ
 କଳିହୁଳ ବାବ ସବୁ ଏଠାବନ୍ତୁ ରହୁ ।
 ଶୁଣି କୃତକେଶୀ ତର ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ବୁଝିଲ
 ସମାଧାନ ସଞ୍ଚାମାନ ଭ୍ରଷଣ ବୋଲିଲ ।
 ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ ଚଳିଗଲ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ଗଜାବରେ ପଶ ଆସେ ସଜାବ ସମ୍ଭାର ।
 ସଦସ୍ତେ କରଥ ପାଶ ଦ୍ରବ୍ୟ ସଜ ଡମ୍ବ
 ଏକଶତ ହୁଏ ସେହୁ ବେଗେ ସଜକଲ ।
 ଦୁଇସପ୍ତ ସୁନା ରୂପ ବାଖର ସହିତେ
 ସଜକର ଆଣିବେଲ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ଭୁବିତେ ।
 ଏକଲକ୍ଷ ଦେବ ଅଙ୍ଗ ବସନ ଭିଆଇ
 ସେ ସମସ୍ତ ଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ ଆସଇ ତଳାର ।
 ସଜ ର ହାମୁର ଲେଇ ସମ୍ଭାର ଧୋଇଲ
 ଦେଖି ସଜା ମନ୍ତ୍ରୀକ ସେ ବହୁ ପ୍ରଶଂସିଲ ।
 ସେହି ସବୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଦେଖିକରି ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର
 ନାରଦଙ୍କ ମୁଖ ବୁଝି କରଇ ବହୁର ।
 ବହୁତ ଭକତି ମୋତେ ଏହୁ ସଜା କଲ
 ଅନେକ ସକାଶ ସମାଧାନ କରବେଲ ।
 ନାରଦ ବୋଲିଲେ ତୁ ହୋ ସନ୍ତୋଷ ହେଲୁକ
 ଏ କଥା ଫେଡ଼ିଣ ମୋତେ କହ ଉତ୍ତରଣ୍ୟ ।
 ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ବୋଲିଲ ମୁଁ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲି
 ଏହାର ସଜତେ ଆଜି ଶୀରତି ମୁଁ କଲି ।
 ଆଜଠାରୁ ଏ ମୋହର ମରସ ହୋଇଲ
 ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ଦୈତ୍ୟ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରଇ
 କୃତକେଶୀ ସଜା ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରଇ
 ନାରଦ ମୁନି ଯେ ସାକ୍ଷୀ ହେଲେ ତହିଁ ଥାର
 ଦୁହେଁ ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟେ ତହିଁ ମରସ ହୋଇଲେ
 କୋଳାହଳ ହୋଇ ଦୁହେଁ ନିଷ୍ପ୍ରବେ ବସିଲେ

ବହୁତ ପ୍ରୀତି ବଢ଼ିଲ ଦୁହିଙ୍କର ତହିଁ
 ଯିବ ବୋଲି ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ମେଲଣି ମାଗଇ ।
 ପୁଣି କଥାଏକ ତାର ମନରେ ଭାଲିଲ
 ଏତେ ସେ ନ୍ୟ ଆଜି ମୋର ଅକାରଣେ ମଲ
 ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ମନକଥା ନାରଦ ଜାଣିଲେ
 ହସିଣ ଆପଣେ ତହିଁ ବଚନ ଶୁଣିଲେ ।
 ବୋଲିଲେ ରେ ସଜା ମନେ ନ ଭାବ ତୁ କହୁ
 ତୋର ସୈନ୍ୟ କଷ୍ଟବାକୁ ଉପାଦେଇ ଅଛୁ ।
 ଏତେ ବୋଲି ମୁନି ପାଣି ମୁଠା ଏ ମନ୍ତ୍ର ଲେ
 ସୈନ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ନେଇ ତାହାକୁ ସିଞ୍ଚିଲେ
 ଗର୍ଭ ଶତେଗୁଣ ହୋଇ ସରନ୍ୟ ଉଠନ୍ତୁ
 ମାର ମାର ଧର ଧର ଶବଦ କରନ୍ତୁ ।
 ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ବୋଲେ କୁନି ହୁଅନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ
 ଏ ସଜା ମରସ ହେଲ ଆମ୍ଭର ସହୃଦେ ।
 ସଜାର କହକେ ସୈନ୍ୟ ମଉନ ହୋଇଲେ
 ଯେ ସାହାର ମତେ କୁନି ହୋଇଣ ରହିଲେ
 କୃତକେଶୀ ନମିଲ ଯେ ମୁନିଙ୍କ ତରଣ
 ମୋର ସୈନ୍ୟ କଷ୍ଟାଭଣ ଦିଅ ତପୋଧନ ।
 ସେହିପରି ମନ୍ତ୍ର ପାଣି ମୁନି ଯେ ସିଞ୍ଚିଲେ
 କୃତକେଶୀର ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଜାଆଇଣ ବେଲେ
 ଧୂଣି ଜଳ ପରି ମନ୍ତ୍ର ପଡ଼ିଲେକ ମୁନି
 ଖଣା ଯାହା ଶୁଣିଥିଲ ସୁଉଲକ ପାଣି ।
 ଦେଖିଣ ଉପତ ହେଲ ସଜା କୃତକେଶୀ
 ନାରଦଙ୍କୁ ମନେ ମନେ ବହୁତ ପ୍ରଶଂସି ।
 ତୁମ୍ଭ ନିର୍ଦ୍ଦାରେ ମୁହିଁ ପାଇଲି ଏ କଷ୍ଟ
 ଏବେ ବସ୍ତ୍ରାକର ମୋତେ ବ୍ରହ୍ମାକର ଶୁଟ ।
 କଷ୍ଟ ତୁ କାଳିକା ମାଗୋ ଶଙ୍କର ଭରଣି
 ଭାର ଦୈତ୍ୟ ନାଶି ସ୍ବର୍ଗ ରଖିଲୁ ତୁ ପୁଣି ।
 ଭକତବର୍ଯ୍ୟ ରୂପର ବେଉ ମାଗୋ ଶୁଟି
 ଶଶକେ ଭିଆଇ ପାରୁ ତୁ ଗୋ ନବସୃଷ୍ଟି ।
 କଟକ କାଳୀ ତରଣେ ଶରଣ ମୋହର
 ଶାରଳାବାସ ଝଙ୍କଡ଼ପୁରେ ମୋର ବର ।

ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ବଧ

ଶୁଣ ଆହେ ମନୁସଜା ବକନ୍ତ ଅଗନ୍ତ
 ଏସନକ ପ୍ରକାରେ ସେ ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ବଧ ।

ଏବେ ସାବଧାନେ ଶୁଣ ବୋଲ ଏକତ୍ର
 ସେମନ୍ତେ ପାତକ ତୋର ନ ରହିବ ଗାନ୍ଧୀ ।
 କୃତକେଶୀକୁ ଶୁଷ୍କ ସମେଶି ମାଣିଲ
 ପାଟିଆକ ବେଶ ତହିଁ ଦେଶେ ତଳଗଲ ।
 କୃତକେଶୀ ଗଲ ଲେ ଆପଣା ନଗର
 ପୁଅ ବଧୂରେ ପାଳିଲ ଗୁଣୀର ବେଶର ।
 ଟମକ ନଖାଣ ବାଲ ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ଗପେ
 ଶବ୍ଦରେ ମେଢ଼ମକୁ ସେହି ତମକାଏ ।
 ପୁଷ୍ପା ସେ ଟଳମଳ ଜଗତ ଅନ୍ଧାର
 ସୁଗେ ଦେବତାଏ କମ୍ପି ଦେଲେ ଥର ଥର ।
 ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ଦିଗଦିଗେ ଜର ବାହୁଡ଼ିଲ
 ପୁଷ୍ପାଶୋର ସହସ୍ର ସେ ଗଜାକୁ ଜଣିଲ ।
 ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଅଇଲ ପ୍ରାୟେକ ଦଶର
 ନ ପୁଣ ଆସୁର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭର ।
 ଇନ୍ଦ୍ର କୃତସ୍ମୃତି ବ୍ରହ୍ମା ସଙ୍ଗେ ବସିଥିଲେ
 ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ଦିଗଦିଗେ ଶୁଣିଣ ଶବ୍ଦରେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବରୁଣଲେ ତହିଁ ବ୍ରହ୍ମା ମଞ୍ଚ ଗୁଣି
 ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ଇସ୍ତେ ସୁଗେ ନ ପ ରବ ରହି ।
 ବଡ଼ଇ ଦୁର୍ଭାର ସେହୁ ଅଟଇ ଅସୁର
 କହ କେ ଜଗତପିତା ଏସୁର ବରୁର ।
 ପୁଷ୍ପାକୁ କାଳାନକ କୋଇଲ ବସିଷ୍ଠ
 ସବଣର ତହିଁ ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇଲ ଗରଷ୍ଠ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ଗଜାନ୍ତ ଜଣିଲ ଏ ଭଲେ
 ଆଉ ସ୍ୱର୍ଗ କି ରହିବ ତାର ଧାଡ଼ି ଥିଲେ ।
 ପୁଣ ଦେବଗଣ ତାକୁ କହଇ ବରୁଣ
 ତାହା ହସ୍ତେ ମରବ ସେ କହ ବୁଝାଣ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଏ ବୋଇଲେ ତାହା ଗୁରୁକୁ ପରୁର
 ତେବେ ଜାଣିବା ତବକ କଥାର ବରୁର ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମା ପରୁରନ୍ତେ ଗୁରୁ ସେ କହନ୍ତି
 ଶବ୍ଦ ପକାଇଣ ସେହୁ ମନରେ ହସନ୍ତି ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ପରୁରନ୍ତେ ଗୁରୁ ହସିଲ ତ ଆହେ
 ଗୋ ରହି ପାରବା କି ଅସୁରର ଇସ୍ତେ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଶୁଣିଲେ ମୁଁ ଜାଣିଲ କଥାନ୍ତୁ
 ସୁର ରପୁ ନ ଶୁଳ ଆହେ ସୁରକାଥ ।
 ସୁର ହସ୍ତରେ ସେହୁ ପାଇବ ମରଣ
 ନର ଆବାତେ ନଷ୍ଟେ ହେବ ନିବାରଣ ।

ଏହି ଅତି ଯେବେ ସେହୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆସିବ
 ତୋର କଳାବାତେ ଜାଣ ନଷ୍ଟେ ସ୍ୱୟମିବ
 କୃତସ୍ମୃତି କହିଲେ ସେ ବାସବ ଶୁଣିଲେ
 ଆବର ଦେବତାମାନେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଲେ ।
 ଏଥୁ ଅମନ୍ତରେ ଦେବସମ୍ମାନ ମଣିଲ
 ଦେବତାଙ୍କ ଗୋଷ୍ଠୀ ଯହିଁ ସେଠାରୁ ଶୁଣିଲ
 ବ୍ରହ୍ମା କୃତସ୍ମୃତି ଦୁହେଁ ଗଲେ ନିରସୁର
 ଦେବତାଏ ଗଲେ ତହିଁ ସେ ଯାହା ମନ୍ଦର ।
 ଶତ୍ରୁଙ୍କ ପ୍ରଭୁରେ ଇନ୍ଦ୍ର କିନ୍ତେ କଲେ ଯାଉଁ
 କହିଲେ ଶତ୍ରୁ ଆଗରେ ସକଳ ବୁଝାଇ ।
 ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ବୋଲି ହେତୁ ଅସୁର ଗରଷ୍ଠ
 ତାହାର ଇସ୍ତେ ତମକ ସତେ ସ୍ୱର୍ଗରୁଷ୍ଟ ।
 ଜଣିଲଣି ଦିବେଳେ କହି ତଳସୁର
 ଏବେ ସେ ଜଣିବ ବୋଲି ଆସେ ଆସୁ ପୁର
 ଶତ୍ରୁ ବୋଲେ ପ୍ରାଣନାଶ ତାକୁ କଥା କର
 ଶୁଣାସ ହେ ଇବ ତନ ବୁଝେନର ଭର ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ କିଛିଦିନ ଅଛଇ ଆରମ୍ଭ
 ଅବଶ୍ୟ ବନେ ତାହାକୁ ଜରିବ ବିନାଶ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ଶୁଣିବା ଶେଷ ସବୁ ବିଦ୍ୟାରସ
 ଶ୍ରୀମହାଭରତ ଅଟେ ଅମୃତ ସଦୃଶ ।
 କୃତକେଶୀ ଗଜାକୁ ସେ ଜଣି ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର
 ସ୍ୱର୍ଗକୁ ବାହୁବ ବୋଲି କରଇ ବରୁର ।
 ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ନାରଦଙ୍କୁ ପୁଣ ପରୁର
 ମଥୁରା ବୋଲୁ ମୁଁ ହେଲେ ଜଣାଇ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ଏ ଦୁଇ ଗୋ ହୋଇଲ
 ସୁଗସୁର କଥା ମୋତେ ଗୋତର ନୋହିଲ
 ହେ ସଜତରେ ମୁଣି କରବର୍ତ୍ତ ରଣ
 ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ଏ ଏକ ଦେବଜଣ ।
 ନାରଦ ବୋଲିଲେ କୁହ ତୁମ୍ଭକୁ ମଥରେ
 ଶୋକାବଳ ଦିନ ଅଥ ଗୋବିନ୍ଦ ନବରେ ।
 ଏବେ ଆସି ତତ୍ତ୍ୱର୍ଥସ୍ୟା ହେଲ ପରବେଶ
 ଧୂରର ସମସ୍ତ ମୁଣ୍ଡ ଏହି ଗୁଣମାସ ।
 ନାରଦଙ୍କ ବାଣୀ ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ମାନିଲ
 ପାଟି ଲେଉଟାଇ ସେହୁ ନିଜ ପୁରେ ଗଲ ।
 ନଷ୍ଟିତ ହୋଇଣ ତାର ମନ୍ଦରେ ରହିଲ
 ଏହିମତେ ତତ୍ତ୍ୱର୍ଥସ୍ୟା ଆସି ଶେଷ ହେଲ ।

ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ଗନ୍ଧରେ ରହଇ
 ନିମନ୍ତ୍ରଣମାନଙ୍କୁ ସେ ପୁଷ୍ପରେ ପାଳଇ ।
 ନାରଦ ମେଲଣି ପଳ ସ୍ଵର୍ଗପୁର ଗଲେ
 ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ଚରିତ ଦେବଙ୍କୁ କହିଲେ ।
 ଶୁଣି ଦେବତାଏ ମହାଆନନ୍ଦ ହୋଇଣ
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ରହିଲେ ସେ ଜାଣ ।
 ଚକ୍ରର୍ପଣ୍ୟ ଅନ୍ତେ ମାର୍ଗଶିର ପ୍ରବେଶିଲ
 ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ଗଲ ତାର ମନ୍ଦୀକୁ ପୁଚ୍ଛିଲ ।
 ଆଟ ସୈନ୍ୟ ମୋର ମନ୍ଦି ବେଗେ ସଜ କର
 ଇନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ଆଜ ମୁଣି କରିବ ସମର ।
 ତାହାକୁ ଜଣିଲେ ତନ୍ମୟର ମେର ହେବ
 ସୁଗୟାମାନରେ ଏହି କଥା ରହିଥିବ ।
 ଗଜାର କବଚେ ମନ୍ଦୀରେ ତା ଶୁଣିଲ
 ଗଜା ଆଜ୍ଞାପାଇ ତାର ମନ୍ଦରକୁ ଗଲ ।
 ତରବକୁ ବୁଝି ମନ୍ଦୀ କହିଲ ଏମନ୍ତ
 ଜ୍ୟେରେ ଯାଇଁ ଗୋଷଣା ହୋଇ କୁଟିତ ।
 ସୈନ୍ୟ ସଜ ହୁଅନ୍ତୁ ସେ ଗଜା ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ
 ମନ୍ଦୀର ମୁଖରୁ ଏହା ଡଗର ଶୁଣିଲେ ।
 ସିଂହଦ୍ଵାରେ ଏ ଗୋଷଣା ଯାଇ ହୋଇଲେ
 ଆଟ ସଜ ହୋଇ ଆସ ଗଜା ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ
 ମନ୍ଦୀ ମୁଖରୁ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ ତରବେ
 ଗୋଷଣା ହୋଇଲେ ସେ ଯାଇଁ ସିଂହଦ୍ଵାରେ
 ଶୁଣି ତାହା ଆଟସୈନ୍ୟ ହୋଇଲେକ ସଜ
 ପରାନ୍ତ ଯେ ଗୋଷଣା ମକମଲ ଗଜ ।
 ସମସ୍ତେ ସଜ ହୋଇଣ ହେଇଲେ ବାହାର
 ସବୁବଳ ମିଳିଲେକ ଆସି ସିଂହଦ୍ଵାର ।
 ବୁଲିଲେ ପରାନ୍ତ ଯେ ଅଶ୍ଵ ଦୁଇଲକ୍ଷ
 ପାଇବ ତମ ସରଣୀ ଧରିଲେ ପ୍ରାଣ ।
 ପ୍ରାଣଲକ୍ଷ ଗଜ ପୁଣି ବାହାର ହୋଇଲେ
 ଉଦ୍ଘ୍ରଷ୍ଟ ଉଦ୍ଘ୍ରଷ୍ଟ ପାଟପତ୍ର ଉଡ଼ାଇଲେ ।
 ଏହିରୂପେ ସରଣ୍ୟ ଯେ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ଶଙ୍ଖ ମନ୍ତ୍ରଣ ନିଶି ଶି ଶବଦ ଯେ ଘୋର ।
 ସୁଗୋ ଆଇ ବେକତାଏ ବାରତା ପାଇଲେ
 ପ୍ରୋଡ଼ା ସପୁର ସ୍ଵର୍ଗକୁ ବାହାଲ ବୋଇଲେ
 ହବ୍ୟବେଶ ହୋଇ ପ୍ରୋଡ଼ା ସପୁର ବାହାର
 ରଥ ଏକ ସଜ କରିଥିଲ ମନ୍ଦୀକର ।

ଅନୁକୂଳ ବେନ ଚଣ୍ଡି ବସିଲେ ଯାଇଁ
 ମଙ୍ଗଳ ବଦାପନା ଯେ ଚଣ୍ଡିରେ ସାରଇ ।
 ବାହାର ହୋଇଣ ଆଟ ଆଗେ ଆଗେ ଗଲେ
 ପାବରେଶୁରେ ତପନ ଅତୁଣ୍ୟ ହୋଇଲେ ।
 ରଥ ଚଳାଇଣ ଗଜା ପଛେ ପଛେ ଗଲ
 ସ୍ଵର୍ଗପୁରକୁ ସେ ପୁଣି ଅନୁକୂଳ କଲ ।
 ଦେବଙ୍କର ଡଗରେ ଯେ ବୁଲି ଯାଇଥିଲେ
 ଅସୁରଙ୍କ ସଜ ବେଶି ବେଗେ ବାହାରିଲେ ।
 ସମ୍ଭ୍ରମଣୀୟ ବସିଅଛି ସୁରପତି
 ଦେବତାଏ କପିଳନ୍ତ ଇନ୍ଦ୍ର ଶକ୍ତି କତି
 ଅପସମ୍ଭାସନେ ଚଣ୍ଡି ନାଚନ୍ତ ହରଷେ
 ସାବଧାନେ ଦେଖଇ ସେ କେଶବ ଶିଖେ
 ଏ ସମୟେ ତରବ ଯେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ପାସ୍ତେ ପଡ଼ିବି ସେହି ଶିରେ କର ବେଲେ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଏବେ ଶୁଣିମା ଗୋସାଇଁ
 ଦେବ ଆଜ ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଧାମର୍ଦ୍ଦ ।
 କି ବୁଝି କରିବା ଏବେ ଆଡ଼େ ସୁରଗଣ
 ନିଶ୍ଚୟ ଦେବଜାଙ୍କର ହୋଇଲ ମରଣ ।
 ତାହା ଶୁଣି ସୁରପତି ପଶୁନର ବମ୍ବେ
 କି କାରତା ବୁଝି ଆସି କହୁଅଛି କୁହେ ।
 ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଯେ ପ୍ରୋଡ଼ାସୁର ବାହାଲ ଗୋସାଇଁ
 ଏଥକୁ ବିଚାର କର ସାବଧାନ ହୋଇ ।
 ଶୁଣି ସୁରପତି ହୋଇ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିସ୍ମୟ
 ଦେବତାଙ୍କୁ ବୁଝି ପୁଣ ବୋଲେ ସୁରଗଣ ।
 ଧ୍ରୁବ ସଙ୍ଗତେ ଆମ୍ଭେ କରିବା ସମର
 ଯେ ଯାହାର ଅସ୍ତ ଶସ୍ତ୍ର ବେଗେ ଯାଇଁ ଧର ।
 ଶୁଣି ବେକରଣେ ଯାନ ବାହାଲେ ଚଢ଼ିଲେ
 ଯେ ଯହା ଆସୁଥାନ୍ତା ତୁରିତେ ଧରିଲେ ।
 ମୃକଙ୍କ ଦୁରୁର ଆଦି ବାଜେ ଗରଜୁର
 ଶଙ୍ଖ କହୁଣ୍ଡ ମଙ୍ଗଳ ବାଦ୍ୟ କୁତୁହଳ ।
 ଆଗବତ ଚଢ଼ି ଇନ୍ଦ୍ର ବାହାର ହୋଇଲେ
 ସଜ ହୋଇ ଦେବତାଏ ଆଗଇର ହେଲେ ।
 ମଙ୍ଗଳ ଆଡ଼େ ପୁଣି ବଦାପନା ହୋଇ
 ଆପଣେ ଅଇଲ ସଜ ହୋଇ ସୁରସାଇଁ ।
 ବିଷସେନ ସୁରସେନ ଆଡ଼ଙ୍କର ମୂଳେ
 ବେଗେବେଗଣ ସଜହେଲେ ଯେ ଯାହାରେ

ଥୋକା ଏକ ଦୁର ଚନ୍ଦ୍ର ଗଲେ ମେଳହୋଇ
 ଅସୁର ଆସିବା ପଥ ନିବେଧିଲେ ଯାଇଁ ।
 ପ୍ରୋତାପୁର ଯେ ଅସୁରବଳ ସଙ୍ଗେ ଦେଖି
 ପାଦମା ଛୋକକରେ ମିଳିଲ ଚକ୍ଷୁ ।
 ଦେବତା ଏ ଆସି ମେଢ଼ି ଠାବରେ ମିଳିଲେ
 କାନ୍ଦୁ ଶବଦ ଶୁଭେ ତହିଁ କୁତୁହଳେ ।
 ଦୁଇପୈତ୍ୟ ତହିଁ ଯହୁଁ ହୋଇଲେକ ଭେଟ
 ଉତ୍ତରୀ ତୋଳ ସଙ୍ଗେ ଦେଖାଇ ମୁଗ୍ଧଟ ।
 ଦେବୀମର ହୈନ୍ୟ ଯହୁଁ ଏକମେଳ ହେଲେ
 ଉତ୍ତରୀ ତୋଳ ଗୋର ଚନ୍ଦ୍ର ସେ କଲେ
 ମାଲ ମାନ ଶବ୍ଦକରି ତାତଳୁ ଅସୁର
 ଡାକ ଶୁଣି ଦେବଗଣ ଧାନ୍ତିଛନ୍ତି ଖରେ ।
 ମାନନ୍ତି ଭକ୍ଷ ଶବ୍ଦ ଶଳ ଶାସ୍ତ୍ର ଶର
 ଯାଇଣ ପଡ଼ଇ ତାହା ଅସୁର ଶିର ।
 ମହୁଁମ ତୁ ତୋଳ ଆସି ତୁମ୍ଭରେ ପଡ଼ଇ
 ଲିଳାଏ ସେ ଅସୁରଙ୍କ ଅଙ୍ଗେ ନ ଭେଦର ।
 ଶାଳ ପାଇଣ ଅସୁରେ ହୋଇ କୋପମୁଖ
 ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଶାଳିତ୍ୟକୁ ଅନେକ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଦେବତାଏ ଅଟ ଆମ୍ଭ ଭକ୍ଷ ପୁଣି
 କୁସ୍ତ୍ର ମାଂସ ଖାଇ କୋଷ ହୋଇବ ପରାଣ ।
 କହୁ କହୁ ଶସ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ରରେ ସେ ହୁଅନ୍ତି
 ଚେଷ୍ଟ କାହାକୁ ସଂଗ୍ରାମେ ମାର ସେ କୁହନ୍ତି ।
 ବେଳୁ ବେଳୁ ଚଢ଼ିଲ ସେ ଯୁଦ୍ଧ ଅଗୋଚର
 ଦେବତାଙ୍କ ଅସ୍ତ୍ର ଦୈତ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ଅଗାର
 ଯେସନେ କଦଳୀବନ ବାତାସାତେ ଧୁଂସ
 ଅସୁରବଳ ଚେସନେ ପଡ଼ି ଗଲେ ନାଶ ।
 ମଡ଼ାର ଉପରେ ମଡ଼ା କୁଡ଼ କୁଡ଼ ହୋଇ
 ଦାଣ୍ଡ ଘୋଡ଼ା ପଦାଳ ଯେ କ୍ଷୟପାଇ ଯାଇ ।
 ରତନେ କର୍ଦ୍ଦମ ହୋଇଗଲା ମହାଆଳୀ
 ରକ୍ତି ବହେ ଯେଉଁପରି ନଦୀ ଯେ ଉଜୁଳ ।
 ରକତ ନଦୀରେ ମଡ଼ା ଯାଉଛନ୍ତି ଶସ୍ତ୍ର
 ଗୁପ୍ତ ଶୂନ୍ୟାଳେ ବସିଣ ସୁଖେ ମାଂସ ଭକ୍ଷି ।
 ଅସୁରଙ୍କ ଶାଳେ ଦେବଗଣ ଯେ ପଡ଼ିଲେ
 ଆକାଶେ ଥାଇ ନାରକ ମୁନି ଦେଖୁଥିଲେ ।
 କଳି ଧୋବଡ଼ୁରୁ ସେହି ମୁଠାଏ ବୁଣିଲେ
 ଲଗୁ ଲଗୁ ବୋଲି ତହିଁ ନାଟ ଆରମ୍ଭଲେ ।

ହରିଧ୍ରୁକ କରି ଶଶା ନାଦ ସେ କରନ୍ତି
 ମହାଆନନ୍ଦରେ ମୁଖ ଯୁକ୍ତ ବେଶନ୍ତି ।
 ଏହିପରି ରୁଦ୍ରଦିନ ସଂଗ୍ରାମ ହୋଇଲା
 ଅନେକ ଅସୁରବଳ ତହିଁ କ୍ଷୟ ଗଲା ।
 ଅସୁରବଳ ବିନାଶ ବେଶି ପ୍ରୋତାପୁର
 ବିସ୍ଫୁର୍ତ୍ତ ଯଶ ମୋର ନୋହୁବ ଏଥର ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳରେ ମୁହିଁ ଶରବରେ ଭଲ
 କାହାର ହାତରେ ଅପତୟ ନ ପାଇଲ ।
 କୃତକେଶୀ ସଙ୍ଗେ ମୁହିଁ କଲି ସମର
 ଅନେକ ହୈନ୍ୟବଳ ସେ ମାଇଲ ମୋହର ।
 ନାରଦ ଆଇଣ ତାହା ଗାଆଇଣ ଦେଲେ
 ଦେବତାଙ୍କ ହାତେ ଅପତୟ ହେଲା ଭଲେ ।
 ଏତେବେଳେ ଅସୁର କୋପରେ ହୋଇ
 ଧନୁରେ ନାଗଚମାଦ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନେଇ ।
 କୋପେ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମାର ଗୋଡ଼ାଇଲା
 ଏକ ଏକ ନାଗଚ ସେ ଗଢ଼େ ବଢ଼ିଲା ।
 କେଟି କେଟି ମାରନ୍ତେ ସେ ଅସୁ ଶସ୍ତ୍ରମାନ
 ପଡ଼ିଲେକ କୁଡ଼ କୁଡ଼ ହୋଇ ଦେବଗଣ ।
 ବେଶି ତାହା ଶସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ର କୋପେଣ ଧାଉଁଲା
 ପ୍ରୋତାପୁରକୁ ଯାଇଁ ବାଟ ଓଗାଇଲା ।
 ବୋଇଲା ଅସୁର କର୍ମା ହୈନ୍ୟ କୁହ ନାଶୁ
 ଆଜ କରବି ମୁହିଁ ତୋତେ ଧୁଳିପାଣ୍ଡୁ ।
 ଏତେ ବୋଲି ଶସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ର ନାଗଚ ପ୍ରସ୍ତୁତ
 ଅସୁରର ଉପରକୁ ନଠାଇ ବଢ଼ିଲା ।
 ଅଙ୍ଗେ ବାଜନ୍ତେ ନାଗଚମାନ ନ ଭେଦିଲା
 ପ୍ରକୃତ ଅଗ୍ନି ପରି ଜଳଣ ଛିଠିଲା ।
 ଟହ ଟହ ହୋଇକରି ହସିଲା ଅସୁର
 ସହସ୍ରେ ନାଗଚ ପୁଣି ବଢ଼ିଲା ପଛର ।
 ଲହର ଅଙ୍ଗରେ ତାହା ବାଜିଲା ଯାଇଁ
 ଦାବୋଡ଼ା ଶରରେ ଶସ୍ତ୍ର ବେଲିକ ଉଡ଼ାଇ ।
 କୋପେଣ ଅସୁର ତହୁଁ ଆଗରର ହେଲା
 ଲକ୍ଷେକ ନାଗଚ ପୁଣି ଗୁଣେ ବସାଇଲା ।
 ତାହା ସବୁ ସମ୍ଭାଳଣ ସହସ୍ରେକେକେ
 ପ୍ରସ୍ତାପିତ ନାଗଚ ସେ ଚଢ଼ିଲା ପୁଣି ।
 ଅସୁରର ଉପରକୁ ମହା ଶ ବଢ଼ିଲା
 ଅସୁର ଉପରେ ଯାଇଁ ସେ ଶର ପଡ଼ିଲା ।

ସେହୁ ପୁଣି ସେ ନାଗର ନିକଳିଣ ଯାଇଁ
 ଲେଖି ଶୋଇ ଚିତ୍ର ଦେଖିବ ବହି ।
 ରୂପର ବହୁତ ରୂପ ସେ ନ କରେ ଜଣେ ।
 ତାହାକେ ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ହୋଇ ଦେଖେ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମହାଶୟୀ ଦେଖିବ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ନାଗର ସେ ମହାଶୟୀ ହୁଏ ନ ଶେଷ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସମସ୍ତ ହୋଇଲେ
 ନାଗର ଦାସରେ ସେହୁ ମାନ ସେ ହୁଏ ।
 ନାଗର କେତେ ଆକାଶ ଧୂମଧ୍ବଜ ଦେଖ
 ଦିବସ ସେ ଅନିବାର ପ୍ରାୟେବ ଦିଶେ ।
 ବେଳୁଁ ବେଳ ସମସ୍ତ ସେ ଅଧିକ ହୋଇଲେ
 କେହି କାହାକୁ ଚିହ୍ନି ନ ଶେଷ ।
 ଯେତେବେଳେ ଅଧିକାରୀ ଚିହ୍ନି ଆସିଥିଲେ
 ଦେବତାଙ୍କ ଶରଣରେ ସର୍ବେ ନାଶନେ ।
 ଦାସ ରଥୀ ଦୋଷା ଯେତେ ସବୁ ଗଲେ ଶସ୍ତ୍ର
 ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସେନା ରହିଛି ଏକା ଦୈବ୍ୟସ୍ତ୍ର ।
 ରଥ ଦିବସ ସମସ୍ତ ସମସ୍ତ ନ କହଇ
 ରକ୍ତରେ କର୍ତ୍ତମ ସେ ଦେଖିଥିଲେ ।
 ଦେବ ବାଦରେ ସେହୁ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲେ
 ଶସ୍ତ୍ର ଭେଦେ ଅଜା ହେଲେ ରକ୍ତ କେତେ ।
 ନିଜର ନିଜ ଦେଖି ସୋଡ଼ାସୁର ରଥ
 ମନେ ବସାଇ ଏକା ହୋଇବ ଅଜୟ ।
 ଏତେକ ଶକ୍ତି ସେ କରେ ଗୋଟିଏ ଧନୀ
 ଶସ୍ତ୍ରଜା ଆଜି ନେଇ ବୁଲଇ ପିଣ୍ଡ ।
 ଶତା ବାଜିଥିଲେ ଲହୁ ଅଜୟ ପାତଳେ
 ଦିଶଇ ନ ହୋଇ ଟକ ଟକ ସେ ହୁଏ ।
 ରଥର ରଥର ଦୈବ୍ୟ ଡେଇଁ ଡେଇଁ
 ମଧ୍ୟେ ନେଇ ଲହୁରୀ ଉପରେ ମାରି ।
 ବିଧାବାଦ ପାଇ ଲହୁ ମନେ ବୋଧ କଲେ
 ବଳ ସୁତ ଶର ସେହୁ ହସ୍ତରେ ବେନେ ।
 ଅସୁର ଉପରେ ତାହା ନେଇ ବସିଲେ
 ସମ୍ଭାଳରେ ସୋଡ଼ାସୁର ମୋକ ବୋଲେ ।
 ବଳ ପଡ଼ିବେ ଅସୁର ହେତୁ ପ୍ରାୟେବ
 ଦେଖିବ ନାଗର ତାହା ହରିଥିବ କର ।
 ଲକ୍ଷେ ଆର୍ତ୍ତ ଦେଖିବ ସେ ତାହା ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର
 ନିଜେ ନାଶ ହେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟେ ଅଟେ ।

ଏତେ ଶକ୍ତି ମନରେ ସେ ମହାଭୟ କର
 ତାର ଭୟ ଦେଖି ସମସ୍ତ କରୁନା ।
 ଏହାକୁ ମାଇଲେ ଅବା ହୋଇବ ନ ଯଶ
 ଏହା ସେ ଦେଖିବ ନ ଦୈବ୍ୟ ଶକ୍ତି ।
 ଲହୁ ତାକୁ ବୋଲିଲେ ଦେଖି ଶୁଣ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର
 ମଧ୍ୟେ ଭୟରେ କୁହ ବେନେ ଅନିବାର ।
 ତୋହର କି ଦୋଷ ଅବା ହୋଇଛି ଏହା
 କୁ ସେବକ ଲେଖି ରଥ ନ କର ମନେ ।
 ଏହା ନିଜେ ଚିହ୍ନି କୁହ ତୋର ଶକ୍ତି ଯଦି
 ଲୋକ ମନେଇ କରୁ କହ ସାହି ସାହି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଗୋରେ ପ୍ରଭୁ କୁମ୍ଭ ଆଜି ପରମାଣେ
 ଦାରତା ଯାଇଁ କହିବ ଶକ୍ତି ଏହିପରି ।
 ଅନୁଷ୍ଠାନେ ମୁଁ ସେବକ ଗୁଣେ ଅଟେ
 ହେବେଲେ ତା ଚରଣେ ମୁଁ ଶକ୍ତିପର ।
 ପୁଣି ଶହେଟି ତାକୁ ଦୈବ୍ୟ ଶକ୍ତିରେ
 ସତ କହିବୁ ଶେଷ ମନ୍ତ୍ରୀ ଏ ମୋହର କୁଲେ ।
 ଏହାର ଯେ ବାପ ନାମ ଜାଣିବ କୁହ
 କି ନାମ ଅଟଇ ମୋତେ କହ କୁ ବୁଝାଇ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲଇ ଗୋପାଳ ସାବଧାନେ ଶୁଣ
 ଏହାର ପିତାର ନାମ ରୁଡ଼ାସୁର ଜାଣ ।
 କହ ଗରିଷ୍ଠ ଅଟଇ ସେ ଦୁଷ୍ଟ ଅସୁର
 ଅସ୍ତ୍ରୀ ଅସ୍ତ୍ରୀ ସେହୁ ଦେବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ।
 ଲହୁ ଗୋରେ ସେ ଅସୁର କାହା ହସ୍ତେ ମଲ
 ଏବଂ ଗୋଟାକ ମୋତେ ସନ୍ଦେହ ନ ଲେ ।
 ଅସୁର ହସ୍ତେ ସେହୁ ଅସୁର ମରିଛି
 ସୋଡ଼ାସୁର ପୁଅ ତଥା ଶୁଣ ମୁଁ କହୁଛି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲଇ ଏହାର ପୁଅ ଏକ ଅଛି
 ତାର ନାମ କିଟବୋଲ ଶହେଟି ପୁଅ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲଇ ତା ନାମ ଅଟେ ମୁଡ଼ାସୁର
 ଏହା ଶୁଣି ସହସ୍ରାକ୍ଷ ହସେ କରକର ।
 ବାପ ନାମ ହୋଇଲେ ପୁଣି ରୁଡ଼ାସୁର
 ତାର ପୁଅ ନାମଗୋଟା ହେଲେ ସୋଡ଼ାସୁର
 ନାମ ନାମ ସେହିପରି ମୁଡ଼ାସୁର ହେଲେ
 ଏହିପରି ନାମ କାହିଁ ଶୁଣା ତ ନ ଥିଲ ।
 ଏ ଉତ୍ତମ ନାମ କହୁଁ ପାଇଲେ ସେ ହାବେ
 ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ କହୁ ପ୍ରଶଂସା କର ସୁରଭୟେ ।

ବୋଲିଲେ କୁଣ୍ଡଳ ଚୋରର ଯାଅ ନିଜର
ମହାପୁରୁଷକୁ ତୁ ଯାଇଁ କହ ଶୁଣିବୁ ।
ଆଜ୍ଞା ପରମ ଶେଷ ତୁଁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଜଳିଲେ
ଆପଣା ଶରଣରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
ପ୍ରୋତାପୁର ଜାଣି କହୁଥିଲା କାହାକୁ
ଅମର ପୁରର ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
କାହା ପାଇଁ ତୁ ତେଣୁ ଶରୀ ମହାବେଦ
ଅର୍ଥାଧାରୀ ଦେବ ଆସି ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ବଦାଇ ।
ବଦାମନା କରି ଦେବ ଭକ୍ତରୁ ମନେ
ପ୍ରଶ୍ନକୁ ମଣ୍ଡାଣୀ ବୋଲି ଭକ୍ତକୁ ହୋଇଲେ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ ସନ୍ଧ୍ୟା ଯେ ତୁଁ ମଣ୍ଡାଣୀ ହୋଇଲ
କିଏ ପଟାବୁର ତାକୁ ଦେବର ମୁଁ ଭଲ ।
ଭକ୍ତରେ ଯେ ଇନ୍ଦ୍ର ଶୁଣି ମଣ୍ଡାଣୀ ପାରିଲେ
ଅମର ପାନରେ ସେହି ଆତ୍ମା ହୋଇଲେ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସଦେବ କଲେକଲେ ଯାଇ
ଭିକ୍ଷୁର ପକନ ଦୁଃଖ ତହିଁ ସଙ୍ଗ ହୋଇ ।
ଦେବତାଏ ଯେ ଯାହାର ଆସନେ ବସିଲେ
ଇନ୍ଦ୍ର ମୁଖକୁ ଧରି ବାରିବା ଶୁଣିଲେ ।
ଅଧୁର ଜନାଶ ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ହରଷ
ପୁଣ୍ୟର ଶବ୍ଦ ତୁଁ ହୋଇଲ ଉଦ୍ଧାସ ।
ନାଚନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗର ଅସମସ୍ୟ ସୁଖୀମାନ
ସୁଖ ଭୁବନ ଆନନ୍ଦ କହ ନ ଦୁଃଖ ।
ଅଗସ୍ତ୍ୟ କହନ୍ତି ଆତ୍ମ ମନୁଷ୍ୟେ ଶୁଣ
ଏ ପ୍ରକାରେ ପ୍ରୋତାପୁର ପାଇଲ ମନ୍ତ୍ରଣ ।
ତାହା ଶୁଣିଣ ବନ୍ଧୁ ବେଶ ବଡ଼ଧର
ମୁନୁ କରଇ ଶତହାର ନମସ୍କାର ।
ତାହାର ପୁତ୍ର ଯେ ସେହି ମହାପୁର ପୁର
ପିତାର ମରଣ ଶୁଣି କିଏ ବଞ୍ଚିଲ ।
ଗଜା ଏକଜେ ବହନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ମୁନୁର
ଶରଣରେ ପ୍ରବେଶ ଦେଖି ଯାଇ ମନ୍ତ୍ରୀବର ।
ସେ ଶରଣରେ ଲେଖି ତାକୁ ପରାଧୀନ ତହିଁ
କୁହ ତ ଅଇଲୁ ଗଜା ଅଗସ୍ତ୍ୟ ତ ତହିଁ ।
ମନ୍ତ୍ରୀ କହଇ ଯେ ଗଜା ସମରେ ପଡ଼ିଲ
ସବୁ ସରଳ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ମାନସ ।
ଏକାହୋଇ ପ୍ରାଣସେବ ମୁଁ ଅଇଲି
ମହା ଅଧୁରୁ ଗଜା କହବାର ପାଇଁ ।

ପିତାର ମରଣ ପାଇ ସେହି ମହାପୁର
ଅନେକ ଦେବନ କଲ ମନ୍ତ୍ରୀର ଆଗର ।
ତହିଁ ମନ୍ତ୍ରୀ କେଲେ ତାକୁ ଶୋଷକର ଶାନ୍ତି
ଯାହା ଦେବ କୁହ ଦୁଃଖୀ ଦୁଃଖ ।
ପିତାର ହିଁ ସ୍ୱାମୀନ ସେ ସଂରକ୍ଷ ତହିଁ
ଅମୁଖ ଗଜାରେ ସେ ହୋଇଲ ନମ୍ର ।
ପାପମନ୍ତ୍ରୀ ସାମନ୍ତ ଯେ ଦେବ ଶରଣକୁ
ବଡ଼ ଗରଷ କାହାକୁ ତେନେ ନ ଭଲ ।
ଦେବ ସୁଖରେ ସେହି ଶରଣ କରୁଥାଉ
ଦେବ ଗାନବେ ମାବବେ ତେନେ ନ ଭଲ
ଏବେ ଶୁଣିଲୁ ନ ଆଦେ ମନୁ ନମ୍ରଣ
ଏ ମେ ମଧ୍ୟସ୍ୟ ଦେ ଶରଣ ଆଶାମନ ।
ବଦଲ ଶ୍ରୀ ନାଗସୁଖ ତନୁ ଲଭାଇଣ
ଭକ୍ତବଦ୍ଧନ ଯୋଗୀ ଜନକର ଧ୍ୟାନ ।
ବହୁକଥା ନାମ ପୁଣି ଅଟଇ ଯାହାର
ଯେ ବରଦ ଜନକର ଅଟଇ ସୋବର ।
ଅଗସ୍ତ୍ୟ ଯେ ଦେବର ଅଟଇ ଯେ ବର
ଦେଖି ତାହାଙ୍କର ନାମ ଅଟଇ କୁସାସିନ ।
ଗଜପତିବନ ବାମା ପତିତ ତାରଣ
ଭବରସ ଦୁର୍ଗନ୍ଧରୁ ରଖ ନାଗସୁଖ ।
ଭୁବନୀଲିଖି ପାବପତେ ମୋର ଆଶ
କର ତାରକାଦାସକୁ ରଖ ଶ୍ରୀଚକ୍ରାସ ।
ବଦଲ ବମଳା ମତୋ ବସ୍ତ୍ର ପାଟସୁଖୀ
ତୁ ଅଭୟ ବରଦାସୀ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ତାରଣୀ ।
ଦଶ ଲକ୍ଷୀୟ ଯାହା ସରୁର ଦୁର୍ଗନ୍ଧା
ସଫଳଜନକର ମା ଗା ଅଟୁ ପଦବତୀ ।
ନିତ୍ୟ ଜୟ ଦେଉଳିକ ତୋ ପାଦେ ବଦନ୍ତ
କହିବୁଲ ଲକ୍ଷୀ ତାଙ୍କୁ ଦେବ ମହାସଖା ।
ବହୁସଖା ଜନ୍ମି ବାହୁ ପଦୁମ ତୋ ନାମ
ତମଜନ ବୋଲି ନାମ କରନ୍ତି ବଖାଣ ।
ଦେବ ଶ୍ରୀନାଗସୁଖ ତରଣ ବମଳ
ଶୁଦ୍ରମୁଖ ଆରକାର ଶିଳ ସଦା ଲୁଲେ ।

ଉଷା ହରଣ
ଏହାକେ କହ କୁହ କୁହୁଣି ଶିଖ୍ୟ
ଶୁଣିଲେ ମୋର ପାତକ ଦେଉଳିକ ସୁଖ ।

ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ କୁହେ ଶୁଣ ନୃପରାଜ
 ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ହେବ ଉଷା ଯେ ହରଣ ।
 ନମସ୍ତେ ଶାରଳା ଦେଖା ଝଙ୍କଡ଼ରକାସୀ
 ଅରସ୍ବ ବରକାୟୁ ମା ସବ ଦୁଃଖ ନାଶି ।
 କଳକାଳ ବଧୂଂସିନୀ କରୁଣାକାରିଧି
 ଭରବା କରୁଣା ମୋତେ କୃପା ପସ୍ତୋନିଧି ।
 କୁ ଗୋ ସରସ୍ବତୀ ହରିହର ପାଟଶ୍ରୀ
 ହୋଇବ ସଦୟ ମୋତେ ଦରିର ଘରଣୀ ।
 ଅନାଦ ଅପଣ୍ଡା ମାଗୋ ଅଟୁ ମାହେଶ୍ବରୀ
 ଚୋଟି ପ୍ରଳୟ ନିମିଷ ମାତ୍ର ତୋତେ ସରି ।
 ଶୁକ ପୁଟିକ ବରନ ଅଭୟା ହିଙ୍ଗୁଳା
 ଦୁର୍ଗତି ନାଶିନୀ ମାଗୋ ସରବ ମଙ୍ଗଳା
 ସଜ୍ଜନ ଜନମାନଙ୍କ ଦୃଢ଼େ ତୋର କାସ
 ଶାରଳାଦାସର ତବ ପାଦେ ମାଗେ ଆଶ ।
 ଯଦୁ ପରସନ୍ନ ମୋତେ ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା
 ତେଣୁ ମୁଁ ସପତ ସିନ୍ଧୁକରି ଲେଡ଼େ ଗୋଳା
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଅମୋଚର ଯେ ଶ୍ରୀମହାଭରତ
 ସପତ ସମୁଦ୍ର ମୁହିଁ କରିବି ତବକ୍ର ।
 ବ୍ୟସ ମହାମୁନି ସେ ଯେ ଏଥୁର କାରଣ
 କରବାକୁ ସାମରଥ ସେ ବସ୍ତ୍ର ପୁରଣ ।
 କୋଟିଯୁଗ କପି ସେହୁ ଅନ୍ତ ନ ପରଲେ
 ମହାଭରତ ହେତୁ ସେ ଭରତ ନାମ ବେଲେ
 ବବନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ମନୁରାୟେ
 ସଂକ୍ଷେପି କହିବାକୁ ଯେ କ'ର ଶକ୍ୟ ହୁଏ ।
 ତୁ ଯେ ପରୁରଲୁ ଏବେ ଶୁଣ ନୃପରାଜ
 ଉଷାହରଣ ହୋଇବ ଶୁଣିବାକ ପୁଣ ।
 ଏ ଯେ ମହାଭରତର ମଧ୍ୟପର୍ବ କଥା
 ହରଣ ନାନା ଦୁଷ୍ଟ ଯୁଗି ମନୋବ୍ୟଥା ।
 ଅନ୍ତେ ବରକୁଣ୍ଠେ କାସ ବ୍ୟକ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ନାନାଦ ପାତକୁ ତରସାନ୍ତ ଭବେ ପ୍ରାଣୀ ।
 ତୁ ଯେ ଧାର୍ମିକ ବଦେଶ ଆଉ ପୁଣ୍ୟବନ୍ତା
 ଏକମନେ ଶୁଣ ଉଷା ହରଣର କଥା ।
 ଶୋଣିତ ନାମରେ ପୁର ବୈତରଣୀ ଗରେ
 ବାଣାୟୁର ନାମରେ ଯେ ତହିଁ ନପବରେ ।
 ବଳସୁତ ଉତ୍ତରକ ଠାକୁ ପାଇ ବର
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଅମର ସେ ସହସ୍ରେ ତା ବର ।

ମହା ଭରବର ସେହୁ ଅଟେ କରଣପ
 ଶିବପ୍ରିୟ ଆବର ତା ଉପକର ରୂପ ।
 ତାର କୋଳେ ଜାତହେଲା ଏକଲ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭୀ
 ପଦ୍ମାଙ୍କ ରୂପକ ଯେ ପାଉର ସେ ଜଣି
 ପାଳୁଣି ଶୁକୁନ୍ତଳା ତଥୁ ଚନ୍ଦ୍ରବାତ
 ଶ୍ରେଣୀ କୃଷଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ଅଟେ ସେ ଦବର ।
 ଗର ନାମେ କରଣ ଯେ ପ୍ରୀତି ନାମେ ଯୋଗ
 କୁମ୍ଭ ଧ୍ୟାନବନ୍ତର ବାଲ୍ୟ ଦିନ ଭୋଗ ।
 ଏନ୍ତେ ସମୟେ ଜନ୍ମ ହୋଇଲ କୁମରୀ
 ସକଳ ମଙ୍ଗଳ ତାର ପଣ୍ଡିତେ ଉଚ୍ଚାର ।
 ଦୁହିତାର ଦେଖି ତାର ଉଲ୍ଲସିଲ କାୟେ
 ତେଣୁକରି ଉଷା ନାମ ତାହାର ଯେ ଦିଏ ।
 ଦିନକୁ ଦିନ ବାଳକା ବହେ ଆନୁଆନ
 ଶୁକଳ ପକ୍ଷରେ ଯେହ୍ନେ ଚନ୍ଦ୍ର ବର୍ଜମାନ ।
 କେତେହେଁକ ଦିନେ ଜନ୍ମା ହେଲ ନବପୁତ୍ର
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ ତାର କୁଚଭ୍ରା ।
 ନୟନ ମାଳ ଉପୁତ ନାସା ତଳଫୁଲ
 ଦନ୍ତ ଗଜମୋଚ ସମ ବଧୂଲ ଅଧର ।
 ରକତ କୁମୁଦ ଜଣି ପାଦତଳ ରଙ୍ଗ
 ସଜହଂସ ଗମନା ସେ ଅତି ଶୋଭା ଅଙ୍ଗ ।
 ଗୋକଳ ବଚନେ ବାଳା ଭାଷେ ମୁଦୁବାଣୀ
 ଅପାଙ୍ଗ ଦୃଷ୍ଟିରେ କାମଦେବ ପାରେ ଜଣ ।
 କର୍ଣ୍ଣରେ ତା ହେମବସ ଗୁରୁ ଶୁଦ୍ଧ ଗଞ୍ଜେ
 ତହିଁରେ ମୁକୁତା ଜ୍ୟୋତି ମନଦର୍ପ ଗଞ୍ଜେ ।
 କଣ୍ଠତଟେ ଶୋଭାବନ ମୁକୁତାର ରୂପ
 ବାହୁରେ ବାହୁଟି ତହିଁ ନାନା ରତ୍ନ ଯାପ ।
 ପୁରେ ନୁହେଁ ତାର ବାଳେ ହୁଏ ମୁମ୍ତୁସ
 ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠରେ ମୁକୁତା ତା ସୂର୍ଯ୍ୟଜ୍ୟୋତି ସମ ।
 ବେକାଙ୍ଗ ବସନ ପରିଧାନ କର ବାଳା
 ନାନା କୁସୁମ ଦେଇଣ କେଶ ତା ସମ୍ଭଳ ।
 ସଙ୍ଗେ ସବତସ୍ତ ତାର ତହିଁରେତା ଶେନ
 କୁସୁମ ବନର ମଧ୍ୟେ ଭ୍ରମଇ କାମିନୀ ।
 ନାନା କୁସୁମମାନ ସେ ତୋଳେ ମନଇଚ୍ଛା
 ପୁନେ ସଦାଶିବ ପୁଣ୍ୟବାକୁ ମନୋବାଞ୍ଛା ।
 ମୃତ୍ୟୁନ ଶୁଣିଣ ତା ତମକର ଚନ୍ଦ୍ର
 ରକ୍ତଶାସ୍ତ୍ର ସୁମରଣ ବକଳତ ମନୁ ।

ପୁଣି ପୁଣି ତାର କାସ ଫେଡ଼ାଇ ସରଗେ
 ବେଶର ତା ସୀମାମାନ ମନ ଭବବେଶେ ।
 ଯେଣୁ ସେହୁ ଦୈନିକ ସେ ଅଟଇ ନିର୍ଜନ
 ଶ୍ରେଣିକର ଫେଡ଼ଣ ସେ ପିଇଇ ସେନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକଳା ସୁମରଣ ତେ ଲଳି କର
 ନାନା ପରିବର୍ତ୍ତନ ମନରେ ସୁମର ।
 ମଉରରେ ଦେଖି ବରୁଣେ ଯେ ମନକୁ
 ସାହୁକ ଦିକାର ତାର ଲେଖିଲ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ।
 ଖରବରେ ନିଶ୍ଚାସ ଯେ ଗୁଡ଼ି ବନବନ
 ତରଳିତ ଚନ୍ଦ୍ର ପୁଣି ବରଷ ବଦଳ ।
 ଚରଣ ଚଳାଇ ସେହୁ ନ ପରଇ ଯାଇ
 ଦେଖି ଚିତ୍ତରେଖା ତାକୁ ବେଶେ ସମ୍ଭାଳଇ ।
 ଆଶ୍ୱାସନା କରି ଚନ୍ଦ୍ର ନିଜପୁରେ ଗଲ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣିତ ଜଳ ନେଇ ବଦନେ ସିଞ୍ଚିଲ ।
 ସଖୀକୁ ନ କହେ କେବେ ପରମ ବଚନ
 ବୁଝଇ ସୁବେଶ ପୁଣି ନ ପିଇେ ବଦନ ।
 ଚଞ୍ଚଳ ଶ୍ରେ ତାହାର ଚିତ୍ତରେଖା ଜାଣି
 ବହୁତମତେ ତାହାକୁ ବେଧଇ ଚରୁଣୀ ।
 ନ ଘେନଇ ସଖୀର ସେ ହାସ ପରିହାସ
 ଦିବସ ଅନ୍ତରେ ହେଲ ଲେଖା ପ୍ରବେଶ ।
 ଯେ ଯାହା ଘରେ ଶୋଇଲେ ଅବସିତ ଚନ୍ଦ୍ର
 ପ୍ରଜ୍ଵାଳିତ ତେଜ ମଣେ ସେହି ବଳି ଭବ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ଶାଳାପୁର ବୋଲି ନ ଜାଣିଲ ବାଳୀ
 ନୟନରେ ନିବ ନାହିଁ ଯଦିବା ଦିକଳ ।
 ଅନେକ କଷ୍ଟେ ହୋଇଲ ଲେଖିକାସ ଜାଣି
 ଅତିକଷ୍ଟେ ହେଲ ସେ ଦିବସ ଭଜନ ।
 ପ୍ରସ୍ତୁତ ସମୟେ ବାଳୀ ଦେଖିଲ ସୁପନ
 ଦିବ୍ୟପୁରୁଷ ଏକ ତା ମିଳି ସନ୍ନ୍ୟାସନ ।
 ପଲକ ପରେ ବସିଣ ଅଳସ ଆଶ୍ୱାସି
 କୁଚରେ ହସ୍ତ ବେଇଣ କିନୟରେ ଭାଷି ।
 କୋଳେ ବସାଇଣ ତାର ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ବଦନ
 ଏହି ସମୟରେ ତାର ହେଲ ନିଦ୍ରାଭଗ୍ନ ।
 ହାତୀ ନାସ ବୋଲି ବାଳୀ ଉଚ୍ଚେ ବୋଲି ଯ
 ଶୁଣ ଚିତ୍ତରେଖା ବାସୀ ବୋଲେ ସଂଭବ ।
 ଶୁଣ ଗୋ ସୁନ୍ଦର ଭୁଞ୍ଜି ମୋହର ଯେ କଣି
 ବସଣତ କଥା ଏବେ କହୁ ଗୋ ମିତଣି ।

ବିଚାରିତ ପୁଷ୍ପପ୍ରାୟେ ସେହୁ ହୋଇଅଛି
 ଭବ ନିଭିଲ ପରାୟେ ସୁଧ ମନେ ଲଳି ।
 ସଖୀର ବଚନ ସେହୁ ଶୁଣି ମୁକୁବାଣୀ
 କହଇ ଯେ ଅଭିଜ୍ଞ ବୁଦ୍ଧି ଶୁଣି ।
 ତାହାର ରୁଷରୁଣୁ କହୁବ ମୁଁ କହ
 କୋଟି କରଣ ଅଟଇ ତାହାର ଯେ ଦାସ ।
 ଦେହ ଧୁଷ୍ଟ ଅସି ମୋ ଶରୀରେ ବସିଲ
 ଅଟଇ ଚନ୍ଦ୍ରଣ କଟୁବଚନ ଭାଷିଲ ।
 ଏହିସବୁ ଥିଲା ଗଲ କେବଣ ଯେ କଟ
 ଏତେ ହେ ତୁମ୍ଭପରେ ପଡ଼ିଲ ସୁଖୀ ।
 ତୋଳିଧର ଚିତ୍ତରେଖା କହଇ ଆଶ୍ୱାସ
 ଅବଦୁ-ତ କାହୁଁ ଏଥ ଅଭଲ ବୁଦ୍ଧି ।
 ସତେତ ହୋଇଣ ସଖି କଟ କନା ମୋତେ
 ଚିନ୍ତାରେ ଥିଲେ ତାକୁ ଆଶିବେଦ ତୋତେ
 ନୁହସି ଅଜ୍ଞାନ ଭୁଞ୍ଜି ସଙ୍ଗେତ ଯେ କଟ
 ସଖୀର ବଚନ ଶୁଣି ତେଜିଲ ସେ ମୋହ ।
 ପାବ ଧରିକରି କହେ ବହୁତ ଭନୟେ
 ତୁ ମୋତେ ସଙ୍ଗାତ ଆଗା ହୁଅସି ସଦୟେ
 ତୁ ଦେବେ ନିଶ୍ଚୟ ମୋର ଅଟୁ ଗୋ ମିତଣି
 ଅବିଳମ୍ବେ ସତ ମୋତେ ନିଶ୍ଚୟ ଦେବୁ ଆଣି
 ସୁମନେ ଦେଖିଲ ମୁହିଁ ଯେସନ ମୁରୁତ
 ସେ ମୋହର ଜାଣି ସଖି ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରାପେତ ।
 ତାହାର ବିଷ୍ଟାନ ମୋର ନ ଧରଇ ଦିନ
 ଚସନ୍ତ ରେ ଧରି ମୋହର ଶାବର ଶାବନ ।
 ତାହାକୁ ତୁ ଧରି ଆଜ ଆଶ୍ୱେତୁ ମୋତେ
 ଅନେକ ଭଜଣୀ ହୋଇ କହୁଅଛି ଗୋତେ ।
 ଏତେ ବୋଲିକରି ବାଳି ଧରଇ ଚରଣ
 ମୁଁ ଅନାଥାନାଶି ମୋତେ ବରଷ କାରଣ ।
 ଚିତ୍ତରେଖା ବୋଲଇ ଗୋ ଶୁଣ ପ୍ରାଣସହ
 ମୋର ଅମ୍ଭ ବଳବୁଲି ତୋର କଷ୍ଟ ବୁଝି ।
 ଦେବଣ ପୁରୁଷକୁ ତୁ ଦେଖିଲୁ ସୁମନ
 ଚିତ୍ତପଟ ଲେଖୁଅଛି ବେଶ ଗୋ ବହନେ ।
 ଯେ ତୋହର ଲଜା ମୁହିଁ ଆଣି ଦିବ ତାହା
 ଏହି ଚିତ୍ତପଟ ସଖି ନରେଶିଣ ଶୁଣ ।
 ଏତେ ବୋଲି ଚିତ୍ତରେଖା ଚିତ୍ତପଟ ଫେର
 ଜଣ ଜଣ କରି ନାମ ଧରଣ କହଇ ।

ଏ ଯେ ସଖି ଦେଖ ସୁରଗର ଲେଖନ
 ଦେଖ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଗାର ତାହାର ଆମ୍ବଳ ।
 ଲୋଭାବଲେଖ ଏହୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ କୁଦେବ
 ତେଜସବେଟି ତେଜସା ଦେଖ ଲ ସଠର ।
 ଗଜବ କରଇ ବିଦ୍ୟାଧର ଯେ ମାନବ
 ଏକ ଏକ କର ସେହୁ ଦେଖାଏ ସମସ୍ତ ।
 ନାଗଲେକ ଦେବଲେକ ବ୍ରହ୍ମଲେକ ଯାଏ
 ଚନ୍ଦ୍ରପଟରେ ଦେଖିଣ ସଖୀକୁ ଦେଖାଏ ।
 ମଧ୍ୟଭୁବନେ ଅଛନ୍ତି ଲକ୍ଷେକ ନୃପତି
 ଜଣ ଜଣ ଭରଣ ସେ ଦେଖ ଏ ଧୃତୀ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଦୈତ୍ୟ ଶୁଦ୍ର ଅନ୍ୟ ଜାତି
 ତହିଁ ନ ଦେଖିଣ କାଳୀ ଭରସ ଯେ ମତି ।
 ଦ୍ଵାରକାପୁରର ରାଜା ନାମ ଉଗ୍ରସେନ
 ସାତବତ୍ସ ଯାଦବଙ୍କୁ ଲେଖେ ଆନୁଆନ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ହରଷ ଚକ୍ରପା
 ପ୍ରହ୍ଲାଦେ ଦେଖି ତଳକୁ ବଳୀ ମୃଗକର ।
 କୃଷ୍ଣର ଲକ୍ଷେଷାଠସ ସହସ୍ର ନନ୍ଦନ
 ସମସ୍ତ ହସନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚକ୍ର ବର୍ଣ୍ଣ ।
 ପୁଣି ଦେଖିଲକ ସେହୁ ଅଛନ୍ତି ଶର
 ଅତି ସୁକୁମାର ତେ ନାହିଁ ପଟାନ୍ତର ।
 ଦେଖିଣ ତାକୁ ହରଷ ହୋଇଲକ ବାଳୀ
 ଦେଖିସାର ଚନ୍ଦ୍ରପଟ ଲେଖକ ତେଜ ।
 ଆନନ୍ଦର ଅଗ୍ରଜଳ ବହେ ନେତ୍ର ବେନ
 ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଦୋଇଲ କୁ ଶୁଣି ଗୋ ସଦନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ନାତି ସେହୁ ଯେପରି ସୁତ
 ରତି ମହାହତା ଅଟେ ଏହାଙ୍କର ମାତ ।
 ଶତେବେଳେ ଯେହୁ ଗଜାବଳେ ଝାସିଥାଇ
 କୋଟିଲକ ପୁଣିଥିଲେ ଏହାଙ୍କୁ ଯେ ଗାଇ ।
 ଏ ଯେ ସଖି ଅଛନ୍ତି ଯେ ପୁରୁଷରେ ସାର
 ଧନ୍ୟ ମାନବ ଅଟଇ ସମ୍ପଦେ ତୋହର ।
 ଦୋଇଲ କୁମାରୀ କୁରେ ଶୁଣି ଗୋ ମିତ୍ରଣ
 ମେଘଠରେ ତୋର ଦୟା ଅଛି ସେବେ ।
 ତେବେ ସଖି ମୋତେ ଆସିବି ଏହୁ ତେ
 ଏହୁ କିନ୍ତୁ ଆନେ ମୋର ନ ବଳର ମତି
 ପୁଣି ପୁଣି ଦୟା ମୁଁ କରୁଅଛି ତୋତେ
 ଏ ମହାକୃଷ୍ଣସ୍ଥ ସଖି ପାଇ କର ମୋତେ ।

ଉଠି ଉଠି ଦେଖିବି ଧରଇ ଚରଣ
 ବହୁ ବନ୍ଦନ କରିଣ କରଇ କରୁଣ୍ୟ ।
 ସେଠେଠା ଦେଇଲ ଗୋ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଚକ୍ରେ
 ଲକ ଆନନ୍ଦେ ତୋତେ ପ୍ରହ୍ଲାଦ କାଳ
 ମେହର ଆସିବାଯାଏ ଯେହାତର ସାଥ
 ଆମ ଦେଖିଲୁ ତୋତେ ଚନ୍ଦ୍ରପଟ ପୁଅ ।
 ନାଗବଙ୍କ ମଧ୍ୟ ପୁଣି ହୋଇଲ ବାହାର
 ଅର୍ଜୁନସେ ମିଳିଲ ସେ ଦାଢ଼ ଗାୟୁର ।
 ଦେଖେ ଅଛନ୍ତି ଲେଖରେ ଅଛି ବସି
 ବିଦ୍ୟା କଳାସିମାଗଣେ ନୃତ୍ୟରଙ୍ଗେ ତେଜି
 ହସନ୍ତି ସେଣେ ହୋଇଅଛି ଭରସ ବଦନ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦୟେ ଚାର ମନ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଛନ୍ଦ ।
 ଆଗଣା ସମ ଲେଖା ହେଉ ତାର କାହିଁ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ତା ଚନ୍ଦ୍ରବିହରେ ଭ୍ରମଇଁ ।
 ଉଠଇ ବସଇ ପୁଣି ଶୁଣଇ ଚରଣ
 କ୍ଷଣେ ତେଜା କ୍ଷଣେ ନିଦ୍ରାରେ ଅଚେତନ
 ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଜାଣିଲ ଯେ ମଦନର ଗତି
 ମନ୍ଦ ସୁମର ଲେଖ ଦେଖଇ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ବଦନରୁ ଦେଖିହୋଇ କରଇ ଗମନ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇବ ଯାଇଁ ସଖୀ ସନ୍ନ୍ୟାସ ।
 ଦେଖିଲ ଯେ ବହୁଳତ ହୋଇଛି କୁମାରୀ
 ଚନ୍ଦ୍ରପଟକୁ ଚାହିଁଣ ବସିଛି ସୁନ୍ଦରୀ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ପରବେଶ ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା
 ଲେଖ ରଖିଣ ଯାଇଁ ତାକୁ କଲ ଦେଖା ।
 ସଖୀକୁ ଦେଖି କୁମାରୀ ଉଠିଲ ଆସନୁ
 ଧାଇଁଯାଇଁ ଗୋଳ କଲ ଅସୁରର ସୁନୁ ।
 ବହୁ ବନ୍ଦନ ହୋଇଣ କହେ ପୁରୁଷର
 ଆଜିହୁଁ ମୁଁ ସଖି ତୋର ହେଲ ପରିବ୍ରାଜ ।
 ଦେଖିଲ କୁମାରୀ ଲେଖରେ ଅଛି ଗୋଲ
 ନିର୍ମଳ ଆକାଶରେ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର କିବା ଉଠି ।
 ଲେଖଇ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରସମ ଗୋଳ ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା
 ନିଦ୍ରା ଉପେକ୍ଷ କୁମର ଚନ୍ଦ୍ର ଫେର ଦେଖି ।
 ଅସୁବ କାମିନୀ ଏକ ଅଛି ଉଠଇ ହୋଇ
 ଚକିତରେ ସେ କୁମର ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଚାହିଁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା କହିଲ ସେ ଯୋଡ଼ି ଦେଖଇ
 ଏସେ ଅଟଇ ଶୋଣିତ ନାମେ ଦେବପୁର ।

ଏଥିର ନରପତି ଯେ ବାଣୀସୁର ରସେ
ଏହି ଜନ୍ମ ନାମ ଉଷା ପ୍ରମୁଦେ ଯେ ଥାଏ ।
ଅବଦାନ୍ତତା ଏ ବାଳୀ ଅଟେ ନବଦୁବା
ସଦୃଶ୍ୟ ବର ନ ପାଇ ମୋହଲକ ଶ୍ରେ ।
ଭୋଗ ଭଗରେ ବୁଲୁଛନ୍ତି ତତ୍ତ୍ୱକତ
କାହୁଁ ଆସି ଏଥେ କୁମ୍ଭେ ଦେଲ ମନୁଷିକ ।
ତେ କୁମ୍ଭର ମାତା କବ ନାମ ବୁଝୁ ପିତା
କୁମ୍ଭକୁ ଦେଖିଣ ବଣ ଆନୁଜ ଦୁହିତା ।
କଥ ନାମ କୁମ୍ଭର ଯେ ଦେଉଁ କୁଳେ ଜାତ
ଦେଉଁ ବାସ୍ୟେ କୁମ୍ଭେ ଏତେ ଦେଲ ଉପଦେ
କୁମ୍ଭର କୋଳେ ଦାସତା ଅଟେ ଆମ୍ଭ ପର
ଶିକ୍ଷୁ ପ୍ରସ ସଦୃଶ୍ୟ ମନୁର ପିତର ।
ପ୍ରମୁଦେ ମୁଁ ବଣା ହୋଇ ଅଠଲି ୧୦'ର
କୁମ୍ଭେ କିପାଇଁ ଗୋ ଉପ ପାଉଛୁ ମନୁ ।
ବସରେଖା ବୋଲେ ଦାକୁ କୁମ୍ଭ ରୁପ ଦେଖି
ସ୍ଥର ତା କମ୍ପମାତ୍ର ହୋଇଲ ଯେ ଦୁଃଖ ।
ଆମ୍ଭର ସଖୀକୁ କୁମ୍ଭେ କରସି ସୁବଦ୍ଧ ।
ଦୟାତା ଯେ ଶଟପୁଷ୍ପ କରିଛନ୍ତି ଏହା ।
କୁମ୍ଭର କୋଳରୁ ଆଗନ୍ତବ୍ୟ ମୋର ଧନ୍ୟ
ଦେବତା ଶରଣେ କରିଥିଲ ଦେଉଁ ପୁଣ୍ୟ ।
ଭଜନା ଭଜସେ ଯାହା କୁହୁଥିଲ ଲିଙ୍ଗ ।
ଭଜକ ଗୁରୁଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରୀ ମନୋବାହ୍ନୀ ।
ଭବ୍ୟ ରସ ବନୋଦକ ଦେନ ଲିଙ୍ଗ ଯୋଗ
ପ୍ରଣେ ଉଦୟ ଦେଲ ରଜନ ଯେ ଶେଷ ।
ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାର ଶରଦେଶ ଶୁଭଦେବତା
ଏତେ କୋଲଣ କୁମ୍ଭର ଉଠ ଧାଉଁଛା ର ।
ଜନ୍ମା ଭୁଜସର ତ କୁ ବସାଇଲ କେ କେ
କାହୁଁ ସୁଲଲ ସ୍ତବନ ଆଶି ତାର ଗଲେ ।
ଦବନକୁ ବୁଝି ତାର ଦିଅର ରୁମ୍ଭନ
କୋଳାଗ୍ରତ କରି ତାକୁ କଲ ଆଲିଙ୍ଗନ ।
ଏହି ଶେଷ ପାତି ଶୋଷ୍ୟ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା
ଦିଅ ଶୀତା କରନ୍ତୁ ମନର ଯେ ଲଜ ।
ଦିଅ ଶୀତା କନେବେ ଦେନ ଜନ ଗୋଷ
ଶୁଣ ଉଦୟ ସହୁଁ ସଖ ଯେଲ ଶେଷ ।
ଜ୍ୟମେ ସାଲ ପଳଦେଶ ଖୁବ୍ରକେଶୀ
ମୃତ ଶେଷକ ଦେନ କରନ୍ତୁ ଯେ ଦସି ।

ଗୁପ୍ତ ଶରତ ଏହା କ ନାହେ କେହି
କେଳେ ଜାଲେ ଏହା ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ସହ ।
ଏମନ୍ତ ପୁଣି କହିବୁଁ ଦିନର ଅନ୍ତରେ
ଭଗନ ପଣ୍ଡାଈଲ ସେ ନପତି ପ୍ରମୁଦେ ।
ଶୁଣ ସାଦଧାନେ ତୁ ହୋ ନୈତ୍ୟ କୁଳସାର୍ଦ୍ଧ
ଜନ୍ମାଗୁରେ ବସନ୍ତ ତଥା ଦେଖିବୁଁ ।
ଭଗନ କହିଲେ ଯଦୁଁ ବସନ୍ତ ତଥା
କୋଳାଗ୍ରତ ଦେଖିଲ ସେ ପ୍ରାସନ୍ନାତ ତଥା
ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଗଲ ଦେଖିଲୁ ଯେ ଆନୁଜନ
ଏହି କଥାକୁ କେ ଦେବ ସାଦଧାନେ ଶୁଣ ।
ଶୁଣ ଶୁଣି ମୁଦୁସୁଲଗଣେ ଯେ ଗଲ
ବନ୍ୟ ଉପୁର କୁମ୍ଭେ ନେ ଦେଗେ ଖେଳିଯାଇ
ଭଗନେ କହିଲେ ମୋତେ ବସନ୍ତ ତଥା
କୁମ୍ଭେ କୁହୁଥିବି କହ ତଥା ଯେ ବାତୋ ।
କୋଷର ମୁଦୁସୁଲ ହୋଇଲେ ବାହାର
ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ କୋଟାପୁର ଦ୍ୱାର
ପ୍ରଥମ ଦ୍ୱାର ଦେଖିଲେ ଶୁଭ ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା
କାହାର ସହିତ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯେ ଦେଶ
କୁଶଳ ବାରିତା ପ୍ରବୁଦ୍ଧଲେ ଦୁହିତାବର
ଯୋକୁ ଶୁଣିଲ ଦେବଦାସ ଉଦୟ ।
ମୁଖାଶୀତା କରୁଛନ୍ତି ବେନନେ କର୍ପ
କାନ ପଡ଼ିବା ଦେଲେ କେବଳ ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ।
ଶୁଣି ମୁଦୁସୁଲଗଣେ ଅଧିଲେକ ଖରେ
ଦେଖି ଗଲେଲେ ଆସି ନୃପତି ପ୍ରମୁଦେ ।
ଭଗନ କହିବା କଥା ଅଟେ ଦେବ ସତ
ଶୁଣି ନରପତି ହେବ କୋଷ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ ।
ଧନୁଶର ଲରେ ଧନ ଉଠଇ ବଦନ
ହୋଇଲେ ଅସୁରଗଣି ଗର୍ଜି ବନବନ ।
ପାଇଁ ପଶିଲ ଧସାଇ କୁମାସୁର ପୁର
ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଅସୁର ଗଲ ଯେ ଉପରେ ।
ଭଗନ ପୁରକୁ ଦେଖେ କରନ୍ତେ ଗମନ
ଦେଖିଲ ପଣା ଶେଷକ ଦସି ଦେବଜନ ।
ହୋଇଲେ ନୃପତି କୁହ କାହାର କୁମ୍ଭର
ମରକୁ ଉପୁ କର ନାହିଁ କ ତୋତର ।
କୁଳକୁ ପିରିରେ କୁହ ପଶିଲୁ ପଦାର୍ଥ
ଯମର ବରେ ଧାରଣା ଦେଲୁ କିପାଇଁ ।

କହୁଁ କହୁଁ ପ୍ରକୃତି ଦୈତ୍ୟକୁଳ ସୁସ୍ଥେ
 ବେଶି କୁମର ଭୟରେ ପ୍ରବ୍ୟ ହୋଇ ରହେ
 କୋମେଶ ତାଙ୍କ ପାତଳକ କରୁଥିଲେ
 ଅନ୍ତରେ କୁମର ତା ହୋଇ ଭୁବିତେ ।
 ବେଶି ଅସୁର ଧନୁ ଆଧାନ ସେ କରି
 ଅନ୍ତରେ କରେ ତାର ଧନୁଶର ଧରି ।
 ଗର୍ଜନ ବାଣ ଅସୁର ତାଳମସି ଜାଣି
 ହାବୋଡ଼ା ଶର ଏକ ସେ ବନ୍ଧିଲେ ଟାଣି ।
 ତା ବେଶି କୁମରମଣି ପ୍ରେମେ ଶାସ୍ତ୍ର ଶର
 ବେଶି ଉନକର ନମେ ଗଣିଲ ସଫର ।
 ମହାବୋର ଯୁଦ୍ଧ ବେଳୁବେଳେ ଆନୁଆନ
 ଅନର୍ଯ୍ୟାସ ଶର ଦେଇ ଅସୁର ଗଜନ ।
 କୁମରଣି ପ୍ରତିଅସୁ ଦେଇ ଅସୁରକୁ
 ବେଶି ନମଜ୍ଜାତ ଲଗେ ବାଣ ଅସୁରକୁ ।
 ହେଲାପୁତେ କୁମରକୁ ନ ପାଇଲ ଜଣି
 ଅନ୍ତରେ ବସାଇଲ ଧନୁର ସେ ପୁଣି ।
 ମନ୍ତ୍ର ସୁମରଣୀ କରି ବେଶିଲ ନୃମତି
 ତଳଗଲ ସେହି ଶସ୍ତ୍ର ପବନକୁ ଅତି ।
 ତଣ୍ଡୁ ବେତାଇଲ ତା ତଣ୍ଡୁ ପ୍ରସାଦେ
 ଅନ୍ତରେ କୁମର ସେ ପଡ଼େ ମୋହଗତେ ।
 ବେଶି ନରପତି ବାହୁଡ଼ିଣ ସଲ ଧାତ
 ଅପଣା ନବରେ ଯାଇ ମିଳିଲ ତଡ଼ିତ ।
 ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣି ନୃମତି ଦୁର୍ଲଭୀ
 ଅନ୍ତରେ ସଲ ଧରେ ହୋଇଲେ ବାଳୀ ।
 ଆହା ପ୍ରାଣନାଥ ବୋଲି କରଇ ଶେବନ
 ନୟନରୁ ଅଶ୍ରୁମଳ ବହେ ବନ ବନ ।
 ମୁଖକୁ ଅନାଇ ତାର ବାହୁନଇ ବସି
 କୋମଳ ଶରୀର ଗୋଟି ହୋଇଲେ ଧରି
 ଆହା ମୋର ପ୍ରାଣନାଥ କେଣେ ଗଲ ପ୍ରତି
 ମୁଣ୍ଡି ଏବେ ମରୁଅଛି ଖୋଜିଲେ ଦୁଃଖି ।
 ମୋହର ବଳେ ବେଶେ ହେଲ ଅନ୍ତ ମୋହ
 କେମନ୍ତେ ପ୍ରତିଲୁ ନାଥ ଏଡ଼େକ ସେବେକ
 ଏବେ ମୁଣ୍ଡିଲୁ କେବଣୀ କାରଣରୁ ମୋତେ
 ଅନେକ ଦିନକ କର କୁଅଛି ତୋତେ ।
 ପଲ୍ଲବେ ପଡ଼ି ମାର ମୋ ନ ସହଇ ଦେବ
 କେମନ୍ତେ ପ୍ରତିଲୁ ନାଥ ଏଡ଼େକ ସେବେକ ।

ଚନ୍ଦ୍ରାଳ ପିପର ମୋର କଲ ଏତେ କର୍ମ
 କେମନ୍ତ ପଦାରେ ତାକୁ ସନ୍ଧାନକ ଧର୍ମ ।
 ମକୁମାର ସୁଦତ ସେ ରୂପ ବେଶିକର
 ଦେମନ୍ତେ ସତ ତଳିଲ ପ୍ରାଣେ ଗଲ ମାର ।
 ବ କୁ ଦରକ ପରୁଷ ତଲ ପଣ ଏହା
 କାଣିଲ ପାଶାଠାରୁ କିନ୍ତୁ ତୋ ହସ୍ତା
 ନିହରେଖାକୁ ଗୁଣିଣ ତରଳ ଶେବନ
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଆମେଶ ତର ପଣିତ ବଦନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାଳା କରଇ ଯେ ଶୁଣ ରେ ସବଣ
 କେବେବେ ନ ମଳେ ସେ ତୋତର ଯେ ପତି
 ହାରଦାପଳେ ଅନ୍ତର ଏହାଙ୍କର ପିତା
 ବେଶେଶ ଅର୍ଦ୍ଧେକ ସେହୁ ପ୍ରାଣେ ନାଉକା ।
 ଶ୍ରୀମ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏଥେ କଳିତେ ତରସୁ
 କାହାଙ୍କ ହୋଧରେ ଦରପତି ବେକ ଶସ୍ତ୍ର ।
 ଉଷା କୋଳେ ତାହାଙ୍କ ଦେ ତରକ ଯାଇ
 ମରୁ ଗଜେକ ପିପର ତଡ଼ି ମୋର ସାଇଁ ।
 ଏହି ସମୟରେ ପୁଣି ନାରଦ ମହର୍ଷି
 ଅନ୍ତରେ ଥାଇ ସେହୁ ବଚନ ସମାପି ।
 ନ ଭାବ ସୁଦତ୍ତ ଏବେ ମୋର ବୋଲିବର
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଟନ୍ତି ଯାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ପିୟର ।
 ତାଙ୍କର ଆସିବାସାଏ ରଖ ଯଦୁବର
 ଆମ୍ଭେ ଯାଉଅଛୁ ଏବେ ଦାସବଣ ପୁଣି ।
 ବେକ ବେଶି ମୁନି କଲେକ ଗମନ
 ମନବଶରେ ପ୍ରବେଶ ଦାରକା ଭୁବନ ।
 ଉଗ୍ରସେନ ଦରପତି ସମସ୍ତ ଯାଦବ
 ନୟ ବସୁଦେବ ପୁଣି ଶ୍ରୀମ ମାଧବ ।
 ମୁନିଙ୍କ ତରଣତଳେ ତଳେ ଦିବ୍ୟ ପୁରୀ
 ଆସନେ ବସାଇ ପରୁରନ୍ତ ବେବରଜା ।
 ଶେ ମୁନିବର କୁନ୍ତେ ଯେ ନ କର ଗୁପତ
 କେବଣ କାରଣେ କହ ଏଥୁ ଉପଗତ ।
 କେବଣ ସପେଶ ମୁନି ଅଛୁ କୁନ୍ତେ ଆଣି
 ଆମ୍ଭ ସଦେବ ପିଟିବ କୁମ ମୁଣ୍ଡ ଶୁଣି ।
 ମୁନି ବୋଲେ ଶୁଣ ଗମ କୁଣ୍ଡ ବେଶେର
 ବାଣାସୁର ନୃପତିର ଉଷା ସେ ତନୟୀ ।
 ଅବଦାସ କନ୍ୟା ସେହୁ ପିତାବରେ ସବ
 ଅନ୍ତରେ ତୁଲେ ତାର ଶୀରକ ହୋଇଲ ।

ବାଣୀପୁର ଶୁଣିପାରି ସମର ଯେ ଭଲ
ଅନ୍ତର ପେଶି କୁମରକୁ ଦୟାକର ।
ଆମ୍ଭେ କୁମର ଦେଖିଲୁ ତାହାକୁ ଯେ ଯାଏ
ଭରର ସେତନ ଭଣା କୁମରକୁ ବୁଝି ।
ଅଗ୍ନିରେ ପଶନ୍ତେ ନର ପତର ନମନ୍ତେ
ସୁରୁପ କରୁ ଆମ୍ଭେ କୁମର ଅଗ୍ରତେ ।
ଶୁଣି ଗମକୁଷ୍ଠ ବେନ ମୁକ୍ତାପାର ଶୋଭ
ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ଭ ଶରୀରରେ ଆଜ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ।
ବସୁଦେବର ନନ୍ଦନ ଭରନ୍ତି ସେବନ
ଦେବଣ ବସୁଦେବର ବଳକତ ମନ ।
ରୁକ୍ମଣୀ ସତ୍ୟଭାମା ଯେ ପୁଣି ଜାମ୍ବବନ୍ତ
କାଳିନ୍ଦୀକୁ ଆଦରଣ ଯେତେବ ସୁବନ୍ତ ।
ଦ୍ଵାରକାପୁରେ ସମସ୍ତେ ପାଢ଼ିଲେ ବୋବାଳ
ସମସ୍ତଙ୍କ ନୟନରୁ ଅଶ୍ରୁହଳ ଗଳ ।
ବେନବନ୍ତ ପରଯନ୍ତେ ଉଠିଲବ କୋବ
ସତେବ ହୋଇଲେ ଗମକୁଷ୍ଠ ତେଜ ମୋବ ।
ନାରଦ ବୋଇଲେ କୁମ୍ଭେ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ଭ ଦେଖ
ଦେବରେ ତ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ଚପଟତ ମୁଖ ।
ଅନରୁଦ୍ଧର ନମନ୍ତେ କରନ୍ତେ ସେବନ
ପୁଣର ଶୋକରେ ମେହ ହୋଇଛି ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ଭ ।
ବେଶି ନାରାୟଣ ବେଶେ ପୁଣେ କୋଳକରୁ
ମୁଖରେ ସିଞ୍ଚିଲେ ତାର ସୁବାସିତ ବାରି ।
ସତେବ କରବା ଲଗି କୁଷ୍ଠ ପୁଣମାନେ
ଖାମ୍ବ ପୁଙ୍କଲ ଯାଇଣ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ଭର କର୍ଣ୍ଣେ ।
ବଳଗମ ଧରକର ପୁଟାନ୍ତ ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠ
କେତେହେଁବେଳେ ସତେବ ହୋଇ ପୁଣରୁ
ବାଦଲ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ଭ ପୁଣ ନାମ ଗୋଟି ଧରି
ବେଶେ ଗଲୁ ବାବୁ କୁ ରେ ମୋତେ ଗୁଡ଼ିକର
ବରିଦ୍ରର ଧନ କୁହ ଅରର ଲଭନ୍ତି
ମୁହିଁ ମରୁଅଛି ଏବେ ଶୋକକଳେ ପଡ଼ି ।
ହା ମୋର ପୁଣ ସୁନ୍ଦର ଆରେ ଅନରୁଦ୍ଧ
ବାନବ ବାଜରେ କୁହ ପ୍ରାଣେ ହେଲୁ ବଧ ।
ବଳଗମ ବୋଇଲେ ଯେ ଉଗ୍ରସେନେ ଶୁଣି
ସାବଦଣ ଯାଦବ ଯେ ଆସ ସଜହୋଇ ।
ପୁଣର ନମନ୍ତେ ବାଣ ଅସୁରକୁ ମାରି
ତାଳଧ୍ଵଜ ରଥ ମୋର ଆଶ ସଜକର ।

ଶୁଣିବ ବୋଇଲେ ବେଶେ ବାହୁକକୁ ଶର
ନନ୍ଦୀବୋଷ ରଥ ମୋର ଅଶ ଆରେ କୁହ
ସାଜ ସାଜ ବୋଲିକର ପଡ଼ିଲବ ତାର
ଏକଦେଲେ ରଥ ଗଜ ଚକ୍ରର ଶେର ।
ବରେ ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ଗରଜନ୍ତୁ ସରମାନେ
ନାରାୟଣ ସୁମରଲେ ବନତା ନନ୍ଦନେ ।
ଖଗବର ଆସି ତହିଁ ମିଳିଲେ ତକ୍ଷଣ
ତା ପୁଷ୍ପରେ ବନେଇଲେ ଦେବ ନାରାୟଣ ।
ତାଳଧ୍ଵଜ ରଥେ ବନେଇଲେ ତ ମସାଳ
ଆବର କରେ ବେନିଲେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମୁଖଳ ।
ନନ୍ଦୀବୋଷ ରଥପରେ ବଜସ୍ବ ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ଭ
ବାଦଲ ଶଙ୍ଖ ମଦୁସ୍ବ ନାନା ବାଦ୍ୟମାନ ।
ନଖାଣ ପାଟରୁସ ଯେ ଉଡ଼େ ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ
ରଥ ଉପରେ ପତାବାମାନ ହେଉନ୍ତି ।
ସମୁଦ୍ର ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ନାଣି ମୁଖର ଗୋବ
ଦାବଶଶୋଣୀ ଅଟନ୍ତି ସାବଦକ ବଳ ।
ଏକ ଏକ ଆଗହୋଇ ଧାଉଁଛନ୍ତି ଖରେ
ରଥ ଧୁଆଁର ସମନ କରନ୍ତି ଯେ ଖରେ ।
ତଳର ଯେ ତାଳଧ୍ଵଜ ରଥ ବନ ବନ
ନନ୍ଦୀବୋଷ ରଥ ଚକ୍ରପନ୍ଥ ବତସନ ।
ବନତାପୁଣ ଗମନ କରେ ଅତି ସ୍ଵେଷେ
ସରବେ ମିଳିଲେ ଯାଇଁ ବାଣୀପୁର ବେଶେ ।
ଗ୍ରାମ ପାଟଣା ଜଗତ ପୁଣ ପୁରମାନ
ଯେ ମୁଖେ ପଡ଼ିଲ ତାହା କରନ୍ତି ବଳନ ।
ବାଳ କୁଟା ସୁବା ଆଦି-ଗନ୍ଧ୍ୟ ପ୍ରଜାଗଣ
ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ଭର ଶରୀରରେ ସମସ୍ତେ ନଧନ ।
ଜଣାଇଲେ ବାଣୀପୁର ଆଗେ ଶୁର ଯାଇ
ତୋହର ଗନ୍ଧ୍ୟସମ୍ବଳ ବେଶେ ହୋ ଗୋସାଇଁ
ଗମକୁଷ୍ଠ ବନେ କଲେ ଯଦୁବଳ ବେନ
ନରପତି ଆଗ୍ରବେଲେ ସାଜ ହୋ ସରନ ।
ରତ୍ନବର ଆବେହିଣ ଦୈତ୍ୟ କୁଳସାଇଁ
ଦୁର୍ବଣ ସରଣୀ ବଳ ବେନ ଉତ୍ତାଳର ।
ବେଶି ପ୍ରତ୍ୟୁମ୍ଭ ମିଳିଲ ଯେନାଙ୍କର ଆଗ
ଛେଳିକ ଦେଶିଣ ଯେହେ ପଲ୍ଲବର ବ୍ୟାଘ୍ର ।
କୋପେ ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ନେତ୍ର ଶୁକ୍ରପୁର ସୁତ
ହାକୋଡ଼ାଶର ଶୁଣିଲେ ବସାଏ କୁରତ ।

ଆଗରୁ ହୋଇ ସେହୁ ଶର ବେଳେ ଗୁଡ଼ି
 ଚକ୍ରଗତ ରଥେ ପଡ଼େ ସେ ଶର ହାବୋଡ଼ି ।
 ଶାରଙ୍ଗ ଧନୁ ଧରିଣ ବେଗେ ତାମୋତର
 ନେଇ ବନ୍ଧିଲେ ଅସୁର ପରେ ଝେଷ୍ଟ ଶର ।
 ରେ ରେ ତାର ଶବ୍ଦରେ ବେଦ ତାମସାଳ
 କରେ କୁମ୍ଭଲେ ସେହୁ ସୌନନ୍ଦ ମୁଖଳ ।
 ଏକା ଏକା ପ୍ରହାରରେ କୋଟି କୋଟି ମାର
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପ୍ରମାଣେ ରଣଗୋଳ କରି ।
 ବାଣାୟୁର ନରପତି କରଇ ସମର
 କରେ ଧରିଅଛି ଶସ୍ତ୍ର ପୁଣି ଧନୁଶର ।
 ଏକାବେଳେ ନାଗତ ପ୍ରସ୍ତାପତ ମାର
 ନିମିଷକେ ଶତେକାର ପେଶେ ବସ୍ତ୍ରଧାୟ ।
 ଗରୁଡ଼ ଉପରେ ପଡ଼ି ଉପୁଡ଼ିଲ ବାଣ
 ଅସୁରର ଗରଜନେ କମ୍ପଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ନଦ୍ରୀଘୋଷ ରଥ ସେହୁ ଶେରେ ଲୁଗୁଲେ
 କୋଟି କୋଟି କରି ପୁଣି ନାଗତ ବନ୍ଧିଲ ।
 ସବାଣିବଙ୍କୁ ସେ ସେବ ପାଇଅଛି କର
 କାହାରିକୁ ଉପୁ କରେ ନାହିଁ ସେ ଅସୁର ।
 ମହାବୋର ଯୁଦ୍ଧ ବେଳେ ତହୁଁ ଅନ୍ୟେଥକ
 ବାରଣ ନ ଗଲ ବିବା ହବସ ରଜନ ।
 ଅନେକ ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି ରହି ଯଦୁଷରେ
 କେନ୍ଦ୍ର କାହାରିକୁ ଉକ୍ତ ନୁହଇ ସମରେ ।
 ତାହାବେଶି ନାୟପୁଣ ମନରେ ବିସ୍ମୟ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣନ ଚନ୍ଦ୍ର କରେ ଧରିଲେ ମୁଖର ।
 ଯେତେ ଯେତେ ଶର ଦୈତ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧେ ଉଡ଼ି
 ସୁବର୍ଣ୍ଣନ ତେଜରେ ହୋଇଲେକ ବନ୍ଧୁ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣନ ଚନ୍ଦ୍ର ବେଶି ପଳାଏ ବହୁତ
 ବୋଇଲ ସବାଣିବଙ୍କୁ କହିବର୍ଦ୍ଦି ଆଜ ।
 ଏତେ ବିସ୍ମୟ ଅସୁର କରଇ ଗମନ
 ନିମିଷକେ ମିଳିଲ ସେ କୈଳାସ ଭୁବନ ।
 ସବାଣିବ ପାବେ ପଡ଼ି କହଇ ବିନୟୀ
 ଶୁଣ ବେଦ ମହାପ୍ରଭୁ ଗରିଷ୍ଠର ସାର୍ବ ।
 ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନର ସୁତ ନାମ ଅନନ୍ତର ଶର
 କଲେ ନେଇ ଦୁହିତାକୁ ହରିଲ ମୋହର ।
 କୋପେ ତାକୁ ଅସ୍ତ୍ରଶରେ କଲଇ ବନ୍ଧନ
 ଅଇଲେ ଶ୍ରୀରାମକୃଷ୍ଣ ବେନ ଯଦୁସେନ ।

ଅଯୋଗେ ପଶି କଟକେ ମୋର କଲେ ନାଶ
 ତେଣୁକରି ଅଇଲଇଁ ବେଦ କୁମ୍ଭ ପାଶ ।
 ଶଙ୍ଖର ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଦୈତ୍ୟ କୁଳେଶ୍ଵର
 ଆସୁର ବଚନେ କୁହ ହୋଇଲୁ ଅମର ।
 ଅମରବର ପାଇ କୁ ମରିବାକୁ ତହୁଁ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର କୁଳେ କୁ ଯେ ସମର ନ କରୁ ।
 ମୁଁ ଏଥେ ବଜେ କରବି କୃଷ୍ଣର ଆଶ୍ରେ
 ଆଗେ ଯାଇଣ ସମର କର ବେଗେ କୁହ ।
 ଶୁଣି ଅସୁର ବହମି ଅଇଲକ ବେଗେ
 ସମର କଲ ଆବର ହୋଇଣ ବୈଶାଗେ
 ଯେତେବେଳେ ବାଣାୟୁର ଗଲ ଆଡ଼ହୋଇ
 ସୈନ୍ୟଗଣ ପଳାଇଲେ ମହାଭୟ ପାଇ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀବର ବେଶିଣ ତା କରଦୂର୍ଯ୍ୟ କେତୁ
 ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ବୋଇଲ ପଳାଅରେ ବେଶି ଶସ୍ତ୍ର
 ଶସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇକରି ତୁଲେ ମରିବାକୁ ତର
 ମୋହର କୁଳେ ଆସିଣ କରବ ସମର ।
 ଏତେ ବୋଲଣ ଅସୁର ଉଠିଲକ ଗର୍ଜି
 ମେରୁ ଶୂଙ୍ଗ ଆବର କି ପଡ଼ିଲକ ଶରୀ ।
 କରେ ଶୂର ବେନ ବେଗେ ବେନ ଆଶୁପାଶ
 ଆପଣାର ସୈନ୍ୟବର ଅଇଲ ସଙ୍ଗର ।
 ସମର କରଇ ଦୈତ୍ୟ ଉପୁଡ଼ାନ୍ତି ଗୁଡ଼ି
 ଶୂଳ ଧରି ପିଟିଅଛି ଦନ୍ତସମ ବାଡ଼ି ।
 ତାହାବେଶି କାମପାଳ ଓଗାଳିଲେ ଯାଇଁ
 ବିଚିତ୍ର ନାଗଦମାଳ କୋପରୁର ହୋଇ ।
 ମୁଣ୍ଡ ପାତଣ ଦରତ ରାମ ଶର ମେଣି
 ବେଶିକାମପାଳ ତାକୁ ମୁଖରେ ପିଟି ।
 ଗାଏ ଶୂମାର ପଡ଼ିଲ ଦୈତ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ସୁନ୍ଦେ଼ ବାଣ ଅସୁର ସଙ୍ଗେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ବେଳକୁବେଳ ସମର ବଳେରଣରଙ୍ଗ
 ରକତେ କବମ ହେଲ ବେନଜନ ଅଙ୍ଗ ।
 ଗବା ଜେଲ ଶକତ ଯେ ଆବର ମୁଖଳ
 ବରଷଣ ସ୍ରାବୁ କରି ମାରଇ ଅସୁର ।
 ଗରୁଡ଼ ଉପରେ ଯାଇ ପଡ଼େ ବାଣମାନ
 ନୁହୁଲୁଣା ପୋକ କିବା ଉଡ଼ନ୍ତି ଗଗନ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ତହିଁ ବିଜେକଲେ ହର
 ହିବ ଶବ୍ଦ ତମ୍ଭରୁ ଯେ ବାଜଇ ଶୂନ୍ୟର ।

ଶୁକ୍ରସ୍ତ ଜାଣିଲେ ଏବେ କିଲେ କଲେ ହର
 ବାଣୀପୁରପାଇଁକ ସେ କରିବେ ସମର ।
 ହୋଧେ କମ୍ପମାନ ହେଲେ ଦେବକୀ ନନ୍ଦନ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣନ ତହକୁ ସେ ପୁରଲେ ବହନ ।
 ତକ୍ଷଣେ ସେ ତହ ଆସି ଶୁକ୍ରସ୍ତକ କର
 ଧାତକାରେ ପେଶିଲେ ତା ଦେବ ବାମୋଦର
 ବେ ତ'ର ଭୁଜ ଉପରେ ପଡ଼ିଲେ ଯାଇ
 ହୁଡ଼ିଗଲେ କରମାନ ନ ରହିଲେ କେହୁ ।
 ଦୁଶ ତାର ବାମଭୁଜ ଉପରେଣ ପଡ଼ି
 ତକ୍ଷଣେ ସେ ଭୁଜ ତାର ଭୂମିପରେ ହୁଡ଼ି ।
 ମୁଣ୍ଡାଦୁଷ ପରାପୁର ଦଶରଥ ଅସୁର
 ପୁଣିହିଁ ଧଇଲେ ସୁବର୍ଣ୍ଣନ ନେଇ କର ।
 ଈଶ୍ବର ଗଳନ୍ତି ବାଣୀପୁର ନ ବଞ୍ଚିବ
 ଆମ୍ଭ କର ଦେବାର ଯେ ଦିଅର୍ଥ ହୋଇବ ।
 ଏତେ ବରୁଣ ଶଙ୍କର କୃଷ୍ଣ ପାଶେ ମିଳି
 କହୁଛନ୍ତି ପୁରଃସର ଶୁଣ ବନମାଳୀ ।
 ମୋହର ବରରେ ଏହି ଅସୁର ଅମର
 କୁହ ବେବ ତହପେଶି କାଟୁଛୁ ତା ଶିର ।
 ତୋହର ମାରନ୍ତେ ଏହି ଅସୁର ମରବ
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଈଶ୍ବର କିପା କଲୁ କାୟୁବେବ ।
 ହୋଧେ ଶାନ୍ତ କର ଏବେ ଦେବ ତହଧର
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଏହାକୁ କଥା କୁହେ କର ।
 ସକସ୍ତେ ଭୁଜରୁ ସ୍ବାର ବୁଇଭୁଜ ରହୁ
 ଆମ୍ଭର କର ଦେବାର ଦିଅର୍ଥ ଯେ କୋହୁ ।
 ଈଶ୍ବର କହନ୍ତେ କାୟୁବେବ ହେଲେ ତୋଷ
 କଲଗମ ମନରୁ ଯେ ଗୁଡ଼ିଲେକ ଶେଷ ।
 ଶିବ କୋଇଲେ ପାଇଲ ଦେବୀ ଶୁରକର
 କିଲେ ରାମକୃଷ୍ଣ ହର ବାଣୀପୁର ପୁର ।
 ଗରୁଡ଼ର ପକ୍ଷାବାତ ଶରେ ଅସ୍ତଶର
 ଲପ୍ତରେ ପଳାଇ ଗଲେ ବହୁତ ଯେ ଦୁର ।
 ପଳରୁକ ବେବ ଏବେ ହୋଇଲେକ ଶୂନ୍ୟ
 ମୋହ ତେଜ ଉଠିଲ ସେ ପ୍ରଦ୍ୟୁମ୍ନ ନନ୍ଦନ ।
 ଆସନ ପାଦାସନାଦ ବହୁତ ସମ୍ଭାର
 ପୁଲ ଅସୁର ରାମ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପସୁର ।
 ବିଦ୍ୟା ଭୁବନ ମଣ୍ଡାଲ ଅସୁର ରାଜନ
 ନେତ ଚରଣ ଆଦର ଉଡ଼େ କିତପନ ।

ରାମକୃଷ୍ଣ କିଲେ କଲେ ସାବେଶ ଶେଷ
 ବ୍ୟାସ ମାରକଣ୍ଡ ପୁଣି ଉଜ୍ଜାଳନ ମୁଖ ।
 ଭରଦ୍ବାଜ ରୁଷି ପୁଣି ଗଉତମ ଆସୁ
 ଦୁର୍ବାସା ମହାମୁନ ଯେ ବିନୟ ସଭାସୁ ।
 ନନ୍ଦପୁର ମଣ୍ଡାଲଣ ଶୁଭଧନ କର
 ହାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣକୃଷ୍ଣମାନ ଆଣି ଯେ ଉଦ୍ଧାର ।
 ନନ୍ଦ ନରନାଥ ରତନାମ ଯେ ସଜାତ
 ତରୁତନ୍ତ୍ର ସବାଣିବ ଆପଣେ ସମସ୍ତ ।
 ପଣ୍ଡିତେ କହଲେ ଏବେ ଶୁଭ ଅନୁକୂଳ
 ଆଶାତ ଶୁକ୍ରକଣ୍ଠମୀ ତଥୁ ଗୁରୁବର ।
 ବିଭବର ଲଗ୍ନବେଳ ହୋଇଲେକ ଆସି
 ସକଳପ ବରବନ୍ତ ମାର୍ଗବ ମହର୍ଷି ।
 ବରୁଣ ପୂଜା କରିଣ କର କନ୍ୟା ଆଣି
 ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଣ ବନ୍ଧନ କଲେ କୁଶପାଣି ।
 ଡାହାଣାବର୍ତ୍ତକ ଶଙ୍ଖେ ଜଳତଳ ବେର
 ଆନନ୍ଦରେ ବାସୁର ଯୌକୁର ଦିଅଇ ।
 କୋଟିଏକ ରଥ ପୁଣି କୋଟି କେ ହସ୍ତୀ
 ଶୁରକୋଟି ଅଶ୍ବ ଦଶକୋଟି ଯେ ସବାତ ।
 ଲକ୍ଷେକ ଭାଈ କେଲେ ସେ ବସ୍ତ୍ରାର ସହଚେ
 ଶତେ ପରିବାସ ବେଲେ ଅଳଙ୍କାର ଯୁକ୍ତ ।
 ପାଟଛନ୍ଦ ଆବରଣୁ ଖଟ ଯେ ସୁପାତ
 ବହୁ ସମ୍ଭାରେ ଯୌକୁର ବେଲ ନରପତି ।
 କୋଟିଏକ ରଥ କଲଗମ ପାଦେ ବେର
 ଶରଣପଞ୍ଜର ନାଥ ମୋତେ କର ସାହୁ ।
 ନ ଜାଣି ମୁଁ ଅପରାଧ କଲି ଯେତେକ
 ଶମାକର ମୋର ଦୋଷ ନ କର ଯେ କୋପ
 ଆନନ୍ଦ ଭାବେ କହନ୍ତୁ ସେ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ
 ଆମ୍ଭରେ ତୋର ଦୁହିତା କରିଲୁ ପ୍ରବାନ ।
 ତେଣୁହିଁ ଆମ୍ଭ ବାଳକ ହୋଇଲୁ ସୁବତେ
 ସବାଣିବଙ୍କର କର ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ତୋତେ ।
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ କୁ ଅମର ତହୁ ପୁତ୍ର ତରି
 ତେବେ ଏଠାରେ ଶରତ ରହିବ ଆମ୍ଭର ।
 କର କନ୍ୟାଙ୍କୁ ଆଶିଷ ବ୍ୟକ୍ତ ମୁନିମାନେ
 ବେଶନ୍ତ ନଗର ନରନାଥ ତୋଷ ମନେ ।
 ବିଭବନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଯେ ପୁଣି ରୁପଗଣି
 ବରେ କନ୍ୟା କନ୍ୟା ବରେ ମିଳିଲ ସାଦୁର୍ଣ୍ଣ ।

କଥାତାର ନିର୍ମାଣ ସେ ଦୁହଇଟି ଆନ
 ଯେମନ୍ତ ଯାହାକୁ ସେହୁ କରଇ ଭିଆଣ ।
 ଏଥିଅନନ୍ତରେ ଅସୁରର ସେତେ ଗଣୀ
 ବନ୍ଦୀକୁ ବର କନ୍ୟାକୁ କରେ ଅର୍ଥ୍ୟ ଘେନ ।
 ଅନ୍ତଃପୁର ମଧ୍ୟକୁ ସେ ବର କନ୍ୟା ଗଲେ
 ଧାଉ ମୁଦୁସୁଲ ସେ ପଦଶ୍ରୁ ମଣାଇଲେ ।
 ଏକପାଶେ ବସି ବେନ କରନ୍ତି ଶ୍ରେୟନ
 ବେଦି ରହନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସର୍ବ ପରିଚୟନ ।
 ଆତମନ ସାରି ତହୁଁ ତାମୁଲ ସେ ଖାଇ
 ଯିବାଲାଗି ଉଦବେଗ ହୋଇଲେକ ତହିଁ ।
 ଆଗେହଲେ ତାଳଧ୍ବଜ ରଥେ କାମପାଳ
 ନନ୍ଦଘୋଷେ ବଜେ କଲେ ମଦନଗୋପାଳ
 ଦ୍ଵାରକାପୁରକୁ ସାତବିଂଶ ଘେନ ବଜେ
 ଟମକ ନିଖାଣ ପୁଣି ବଜିଘୋଷ ବାଜେ ।
 ରତ୍ନମୟ ରଥପରେ ବରକନ୍ୟା ବସି
 ଚନ୍ଦ୍ରମା ପୃଥ୍ଵୀ ପରେ ପଡ଼ିଲ କି ଖସି ।
 ହୁଳହୁଳି ବେଉଛନ୍ତି ଅନେକ ବନ୍ଦୀ
 ଅମର ଅସ୍ତ୍ରସବୁକୁ ନୃତ୍ୟଗୀତେ ମନ୍ତ୍ର ।
 ଆଲଟ ପାଟଣସ ସେ ଉଡ଼େ ବଡ଼ପନ
 ଉଗ୍ରସେନ ତଳାବନ୍ତ ଯଉକୁକମାନ ।
 ବାଟକୁ ପାଶ୍ଚେଟି ଆସୁଛନ୍ତି ସଦାଶିବ
 ଦ୍ଵାରକା ନଗରଯାକ ବହୁତ ଉତ୍ସବ ।
 ମଙ୍ଗଳ ଉଦାର ସର୍ବେ ଜୟ ଜୟ ଘେଷି
 ଅର୍ଥ୍ୟ ବନ୍ଦୀକୁ ସରବ ଦ୍ଵାରକାରକାରୀ ।
 ବରକନ୍ୟା ବେଶିକରି ନଗ୍ରଲେକେ ହର୍ଷ
 ଶୁଭଲକ୍ଷନ ବେଳରେ ନବରେ ପ୍ରବେଶ ।
 ଅଶ୍ଵପାଟବିଂଶୀ ମୂଳେ ଶୁକ୍ରସ୍ତର ବାମା
 ବରକନ୍ୟା ବେଶି ସର୍ବେ ହରଷିତ ମନା ।
 କନ୍ୟାକୁ ସେ ପରଶିସା କରନ୍ତି ବହୁତ
 ଧନ୍ୟ ତୋହର ତାତ ସେ ଧନ୍ୟ ତୋର ମତ
 ଧନ୍ୟ ଦ୍ଵାରକା ପୁରକୁ ଏହୁ ଶୋଭା ଦଣି
 ଧନ୍ୟ କଥାତା ତୋତେ ସେ ଗତିଥିଲ ହସି ।
 ଧନ୍ୟ ଆମ୍ଭେସବେଦେଶିଲୁସେ ବେନ ତୋଳେ
 ଧନ୍ୟ ଅନନ୍ତ ଧରଲୁ ଏ କନ୍ୟା କୋଳେ ।
 ଧନ୍ୟ ଯେବଣ ଗନ୍ତାରେ ହେଲୁ ଉପପତ୍ତି
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ରେ ସୁଦୟ ଧନ୍ୟ ତୋର ମଣି

ଧନ୍ୟ କବସ ରାମର ନୁହେଁ ତାକୁ ସରି
 ଧନ୍ୟ ସୀମନ୍ତ ତାହାକୁ ଅଛଇ ଆବୋରି ।
 ଧନ୍ୟ ତୋହର ନାସିକା ତଳପଲ୍ଲ ଠାଣି
 ଧନ୍ୟ ବଳପନ୍ତ ସେ ତାଳିମ୍ବ ସାଜଶ୍ରେଣୀ ।
 ଧନ୍ୟ ଜାନୁ ସେ ଉଲଟ ରସାର ସଦୃଶ
 ଧନ୍ୟ ସୁକୁମାରୀ କୁହୁ ଧନ୍ୟ ତୋ ବସୁସ ।
 କେ ବୋଲେ ସାବଣୀ ଏହୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ବନ୍ଦୀ
 କେ ବୋଲେ ଏ ହିମବନ୍ତ ପର୍ବତ ଦୁହିତା ।
 କେ ବୋଲଇ ଶତୀ ଏହୁ ଇନ୍ଦ୍ର ପାଟଣଶୀ
 କେହୁ ବୋଲେ ଶୁଭା ଏହୁ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଘରଣୀ
 କେ ବୋଲଇ ବୃହସ୍ପତି ପତ୍ନୀ ଏହୁ ତାଣ
 ରସା ମେନକା ଉଷଣୀ ଏହୁ ହେବ ପର ।
 କେ ବୋଲଇ ତୁମ୍ଭେମାନେ ନ ଜାଣହୋ କହୁ
 ଏହାର ରୂପକୁ ଏବେ ସମ କାହିଁ ଅଛି ।
 ଦେବଙ୍କ ସେ ବସୁଦେବ ବହୁତ ହରଷ
 ଘେନ ନାଚ ନାଚୁଣୀକୁ ଗୃହରେ ପ୍ରବେଶ ।
 ଅର୍ଥ୍ୟ ବନ୍ଦାଇଲେ ଆସି ସକଳ କର୍ମିନୀ
 କଳାଶ କରୁଅଛନ୍ତି ସକଳ ଜନନୀ ।
 ପୁରେ ପୁରେ ତହଳ ସେ କହୁ ତ କେ ପାରି
 ବରକନ୍ୟା ଦେଖି ଆସୁଛନ୍ତି ସର୍ବନାଥ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ବଜେ କଲେ ସମ୍ଭବ ଆସନେ
 ଅଛନ୍ତି ସେ ବେବରୁଷି ବ୍ରହ୍ମରୁଷିମାନେ ।
 ଅପସ୍ୟ କରୁଣାଏ ଦିବ୍ୟବେଶ ହୋଇ
 ତାଳ ମୁବଙ୍ଗ ଆବର ବେଶୁ ସାଣା ବାଇ ।
 ଚତୁର୍ଥୀ ଦିନର ବଧୂମାନ ବେଶେ ସାରି
 ଗୁମୁଣ୍ଡ ଆରେ ବିଜୟ ସର୍ବ ତପସ୍ଵୀ ।
 ଯଥାବଧି ସାରିକରି ବରକନ୍ୟା ଗଲେ
 ଅନେକ ପୁବଣ ମିଳି ହୁଳହୁଳି ବେଲେ ।
 ବିଭବସ୍ତ ଶେଷକରି ମୁନିମାନେ ଗଲେ
 ସେ ଯାହାର ଆଶ୍ରମରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ଶୁଣ ମନୁଷ୍ୟା କୁହୁ ପୂଜା କଲୁ ଯାହା
 ଥୋକାଏ କଥାଦୁସାରେ ବଖାଣିଲୁ ତାହା ।
 ଏ ମହାଭାରତ ମଧ୍ୟସର୍ବ ରସ ସାର
 ପ୍ରାଣିମାନେ ଶୁଭଚିତ୍ତେ ଶ୍ରବଣ ଯେ କର ।
 କଳକାଳ ଘୋର ଏବେ ହୋଇଲକ ଆସି
 ରାମନାମ ଧର ନ ବାଧୁ ସେ କାଳପାଣି ।

ସମ ନାମ ବ୍ରହ୍ମ ଅଟେ ବେଳି ଯେ ଅକ୍ଷର
ସେହି ନାମ ଗୋଟି ମନୁ ନ କର ପାସୋର
କୁଳସୀର ବଞ୍ଚିର ମୋ ହୃଦୟରେ ଥାଉ
ଶରଳାଦାସେ ମୁକତି ତେଜ ନ ଯେ ବେଳ ।
ବନ୍ଦର କମଳା ମାଗୋ ବସ୍ତୁ ପାଟବଣୀ
ଦୁର୍ଗତ ଧ୍ୟାନୀ ମାଗୋ ବାରିଦ୍ର୍ୟରଞ୍ଜନ ।
ପଦ୍ମଆସନ ଜଳଧି ସଜାର ଦୁଷ୍ଟତା
ସଦ୍‌ଜନଙ୍କର ମାତା ସଂସାର ରଖନ୍ତା ।
ନନ୍ଦା ନନ୍ଦା ଯେହୁ ତୋର ତରଣ ବନ୍ଦନ
ବିପ୍ଳବ ସମ୍ପାଦି ତାକୁ ଦେଉ ମହାସଖା ।
ପଦ୍ମପୁଷ୍ପରୁ ଜନମ ପଦ୍ମ ତୋର ନାମ
କମଳା ନାମେ ତୋତେ କରନ୍ତି ବଞ୍ଚାଣ ।
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାଗପୁଞ୍ଜର ତରଣ କମଳେ
ଶୁଦ୍ରମୁକ ଶାରଳା ସେ ଶବ୍ଦେ ଯଦ୍‌କାଳେ ।

ମୁକ୍ତାସୁରର ବରଲାଭ, ଗଣେଶଜ୍ଞାନ

ବୈବର୍କ୍ଷିତ ମନୁ ପୁଣି ଅଗସ୍ତ୍ୟ ତରଣେ
ସହସ୍ରେ ପ୍ରତାପକର ଉଠେ କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ।
କ୍ଷତ୍ରପର୍ବେ ପ୍ରଜାକର କରଯୋଡ଼ି କହୁ
ମହାଭରତ କହିଣ ମୋତେ କର ଶାନ୍ତି ।
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁହିଁ ତୁମ୍ଭେ ବାସଙ୍କର ବାସ
ମୁକ୍ତାସୁର ବଧ ମୋତେ କହୁ ଦୁହ୍ୱଶିଷ୍ୟ ।
କେବଣ ଯୋଗରେ ସେହି ଦୈତ୍ୟ ଜନମିଳ
କେଉଁ କାରଣରୁ ଏଡ଼େ ଗରିଷ୍ଠ ହୋଇଲ ।
ଏହି ତରଣ ବିପ୍ରାରି କହ ମୁନବର
ତେବେ ସିନା ମନ ଶାନ୍ତି ହୋଇବ ମୋହର
ମନୁ ପୁତ୍ରନେ ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନ ଯେ ହସନ୍ତି
ଆବର ସେ ସଜା ମୁଖ ଶୁଣିଣ କହନ୍ତି ।
ସଜାକୁ ପ୍ରଶଂସା ସେହୁ କରନ୍ତି ବହୁତ
ଗୁଣବନ୍ତ ବୁଦ୍ଧିବନ୍ତ ଅଟୁ କୁ ପଣ୍ଡିତ ।
ଏତେକ ସନ୍ତର କଥା ପଶୁରୁ କୁ ଶୁଣେ
ସାବଧାନେ ଶୁଣ ତାହା କହିବା ଯୋକାଏ ।
ଏକମନ ହୋଇତର ଶୁଣ ନିପୁଣ
ସ୍ଥିରଚିତ୍ତ ହୋଇକରି ଏକମନେ ଶୁଣ ।
ପୁଣ୍ୟ ପୁଣ୍ୟ ପେଡ଼ି କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତ୍ୟ
ଏକମନେ ଶୁଣ ମହାସୁରର ଯେ ଶାନ୍ତି ।

କପିଳାସ କନ୍ଦର ଉତ୍ତର କୋଶଳେ
ଅଳମୁଖା ନାମେ ଅଛି ଏକଲ ନଗରେ ।
ମୁକ୍ତାସୁର ସଜା ତହିଁ ସଜ୍ୟ କରୁଥିଲ
ଅତି ବଡ଼ ପଣରେ ସେ ଗରିଷ୍ଠ ହୋଇଲ ।
ଏହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ଗ୍ରୋଡ଼ାସୁର ସର
ସମସ୍ତ ସଜାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବବାବ ତୋହାର ।
ସ୍ୱର୍ଗ ମହାପୁର ସଜା ଭ୍ରମୁଥାଏ ନିତ
ସୁର ନର ସଙ୍ଗେ ଅନୁକ୍ରନ୍ତ ତା ଅଗ୍ରୀତ ।
ନିରନ୍ତରେ ତ ର ନାମେ ତମର ପଡ଼ଇ
ବେବତାମାନେ ସୁରଗେ ନ ପାରନ୍ତି ରହ ।
ସମରେ ତାହାକୁ ଇନ୍ଦ୍ର ବେବତା ମାଇଲେ
ତହୁଁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହେଲଣ ସମସ୍ତେ ରହଲେ ।
ତ ହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟେ ମୁକ୍ତାସୁର
ଅତିହିଁ ଗରିଷ୍ଠ ହେଲ ସେହି ନିଶାତର ।
ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳରେ ଯେତେ ଯେତେ ସଜାଥିଲେ
ଭୟେ ଅସୁରର ସବେ ଅଧୀନ ହୋଇଲେ ।
ଏମନ୍ତ ସଜ୍ୟ କରଇ ସେହି ମହାବଳ
ତାହାର ମନ୍ତ୍ରୀର ନାମ ଅଟେ କୁରୁପାଳ ।
ଦିନେ ଆସ୍ଥାନେ ବସିଣ ଥିଲ ସାରବର
ମନ୍ତ୍ରୀର ମୁଖକୁ ଶୁଣି ପଶୁରେ ଅସୁର ।
ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳ ଯାତ ତ ମୋହର ହୋଇଲ
କହ ଏବେ କେଉଁପ୍ରାନ୍ତେ କିଏ ସେ ରହଲ ।
ଶ୍ରୀ କୁରୁପାଳ କୋଲେ ଶୁଣ ରକ୍ଷସାର୍ଦ୍ଧ
ତୋହ ପ୍ରମୁରେ କଥାଏ ମୁହିଁ କହିବଇ ।
ସମସ୍ତ ସଜାକୁ ବୁଝି ଶିଖିଲୁଟି ବଳେ
ଶିଖି ନ ପାରିବୁ ଏହା ସ୍ୱର୍ଗ ଆଖଣ୍ଡଳେ ।
ମନ୍ତ୍ରୀମୁଖୁ ଶୁଣି କୋଷ କଲ ଦୁଷ୍ଟମତ
ମନ୍ତ୍ରୀର ବାଳ ଧରଇ ଅସୁର ତଡ଼କ ।
ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ବଡ଼ ଗରିଷ୍ଠ ବୋଲୁ ମୋ ପ୍ରମୁରେ
ଥାଟ ସଜକର ଏବେ ସିବା ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ।
ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ବୋଇଲ କୁହ ଗୁଡ଼ ମୋର କେଶ
ଗୁପ୍ତ କଥାଏ ତୋତେ କହିବା ବଞ୍ଚାସ ।
ତୋହର ଯେ ବାପ ସଜା ଗ୍ରୋଡ଼ାସୁର ପଲ
ବେବତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେହୁ ବାବ ଆରମ୍ଭଲ ।
ଇନ୍ଦ୍ରର ସଙ୍ଗେ ସ୍ୱର୍ଗରେ କଲ ସେ ସମର
ତୋ ପିତାକୁ ମାଇଲକ ବଞ୍ଚେ ସୁନାସୀର ।

ଏହି କଥାପାଇଁ ମୁହିଁ ତଥାରତ୍ନ ତୋତେ
 ଏଥିର ବସୁର ତୋର ଆସର କେମନ୍ତେ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ମୁଖରୁ ଏହିପରି କଥାଶୁଣି
 ପୁଣିହି ପରୁରେ ଧୀରେ ସେ ଅସୁରମଣି ।
 ମୋ କାପକୁ ମାରିଅଛି ଯେବେ ଇନ୍ଦ୍ରଗଣ
 ନଷ୍ଟେ ମୋର ହୃଦେ ତାର ହୋଇବ ମରଣେ
 କୁହୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଶୁଣ ରକ୍ଷାପଦ୍ମେ
 ମୋହର ବୋଲକୁ ଯେବେ କହିବୁ ଥୋକାଏ
 କୁ ମୋର ଠାକୁର ମୁହିଁ ତୋହର ସେବକ
 ପୁରୁଷାନୁସମେ ମୁହିଁ ଅଟେ ତୋର ଲୋକ ।
 କୁହର ଯେ ଇଲକଥା ମୋର ଶୁଭକର୍ମ
 କେବେହେଁ ମୋର କଥାରେ ନୋହୁବୁକୁଭ୍ରମ
 ମନ୍ତ୍ରୀ କହନ୍ତେ ଅସୁର ଭ୍ରମ ଗୁଡ଼ିଗଲ
 ତକ୍ଷଣେ ମନ୍ତ୍ରୀର ବାଳ ସେହି ଶୁଦ୍ଧିବେଳ ।
 କୋଳକରି ବସାଇଲ ନେଇ ସନ୍ତପ୍ତର
 କି ବୁଦ୍ଧ କରବା ଏବେ କହ ମନ୍ତ୍ରୀବର ।
 ମୋହର ପିତାକୁ ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାଣେ କଲ ହତ
 ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ ନ କଲେ ଏ ଜୀବନ ବସର୍ଥ ।
 ଏତେକ ବଚନ ସେହି ଅସୁର କହନ୍ତେ
 ମନ୍ତ୍ରୀବୋଲେ ଶୁଣ ପ୍ରଭୁ କଥାର ତବନ୍ତେ ।
 କରଲାସ କନ୍ଦରେ ଯେ ଛନ୍ଦି ବଶ୍ମନାଥ
 ଗଣେଶ୍ଵର ବୋଲି ଛନ୍ଦି ଏକ ତାଙ୍କ ସୁତ ।
 ଶ୍ରୀ ବଶଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ସେ ପୁତ୍ର ଜନ୍ମି ଛନ୍ଦି
 ବଶିଷ୍ଠ ହରିପାଳ ସେ ହାରେ ବସିଛନ୍ତି ।
 ତାକୁ ଯେବେ ସେବାକର କୁହ ମନାଇବୁ
 ତାହାକର ପ୍ରସାଦେ କୁ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ମାରିବୁ ।
 ଏସନ ବଚନ ମନ୍ତ୍ରୀବର ଯେ କହିଲ
 ହୃଦପଦ୍ମ ମଧ୍ୟେ କଥା ଅସୁର ଶୁଣିଲ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଯାହା କହିଲ ସେ ସୁରୁଷ ବଚନ
 ସେବାରେ ମୁଁ ମନାଇବି ଈଶ୍ଵର ନନ୍ଦନ ।
 ପ୍ରଭାତରୁ ଯେ ଅସୁର ଉଠଇ ବହନ
 ତତକ୍ଷଣେ ସାରଇ ସେ ନିତ୍ୟ କର୍ମମାନ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକି ବୋଇଲ ଶୁଲ କପିଳାସ ପିତା
 ସେବାକର ଗଣନାଥ ଦେବ ମନାଇବା ।
 ଶାନ୍ତନାହିଁ ମନ୍ତ୍ରୀବେଳ ଗଲ ପ୍ରୋତ୍ତାଶିଷ୍ୟ
 କରଲାସର ବଶିଷ୍ଠ ଦୁଆରେ ଶ୍ରବେଣ ।

ମନ୍ତ୍ରୀକି ଶୁଣି ବୋଇଲ ଗଣନାଥ କାହିଁ
 ହସ୍ତଠାର ମନ୍ତ୍ରୀ ତାକୁ ଦେଲେକ ବେଶାର ।
 ବୋଇଲ ଏହି ଅଟନ୍ତି ଦେବ ଗଣପତି
 ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ଯେ ମୁଖ ଗଜମୁଣ୍ଡି ।
 ଏମନ୍ତ ବସୁର ମନେ ଅସୁର ହସିଲ
 ପୁଣି ସେ ମନ୍ତ୍ରୀକି ଶୁଣି ଏମନ୍ତ ପୁଚ୍ଛିଲ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ବୋଇଲ କୁହ ଶୁଣ ଏକମନେ
 ବସ୍ତ୍ରାରି କହିବ ମୁହିଁ ଏଥିର ବଧାନେ ।
 ଏକ ହନକରେ ପ୍ରଭୁ କାଶୀ ବଶ୍ମନାଥ
 ଦୃଷ୍ଟର ତଡ଼ିଣ ବୁଲି ଗଲେ ଯେ ଜଗତ ।
 ଭ୍ରମଣ କରି ମିଳିଲେ ଯାଇ ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ
 ଦେଖିଲେ ସବବେଦତା ଅଛନ୍ତି ସେଠାରେ ।
 ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଦେଖି ଦେବଗଣ ଯେ ଉଠିଲେ
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି ଶିରେ ସବେ କର ଦେଲେ
 ଦେବତାଙ୍କଠାରୁ ଶିବ ପାଇଣ ସମ୍ମାନ
 ସେହିଠାରୁ ମହାଦେବ ତଳିଲେ ବହନ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ସାବର୍ଣ୍ଣି ଭୁବନେ
 ଦେଖିଲେ ଯେ ବସିଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ଯୋଗଧାନେ
 ସେହିଠାରେ ବଶ୍ମନାଥ ଦେଖି ଦେବବର
 ତତକ୍ଷଣେ ଧ୍ୟାନ ଗୋଟ ଗଲ ତାହାକର ।
 ବୋଇଲେ ସେ କାହିଁଥିଲ କୁହେ ଶିବପୁର
 ଈଶ୍ଵର ବୋଇଲେ ଆସେ ଥୁଲୁ ସୁଗରୁଷ ।
 କୁହୁଛୁ ସଂଜ୍ଞାଳ ଏବେ ମିତ୍ର କରଲାସ
 କେବଣ ଦେବକୁ କୁହେ କରୁଛ ଅଭ୍ୟାସ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ମୁଁ ଶୁଣି ଦେବକୁ ଗୋଷଭ
 ରକ୍ତ ଯନ୍ତ୍ରାମ ଆଉ ପଥକ ପଡ଼ଇ ।
 ଈଶ୍ଵର ବୋଇଲେ ପଞ୍ଚଦେବ ମୁଁ ପଡ଼ଇ
 ପାଞ୍ଚଗୋଟି ମୁଖେ ତାହା ଅଭ୍ୟାସ କରଇ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବୋଇଲେ ସେ ଦେବ ମୁହିଁ କି ନ ଶକି
 ଈଶ୍ଵର ବୋଇଲେ ମୁଖ କାହିଁଅଛି ବଢ଼ି ।
 ଏହା ଶୁଣି ଦେବବର ଧ୍ୟାନରେ ବସିଲେ
 ଶିରର ଉପରେ ଶିର ଏକ ଦେଖାଇଲେ ।
 ପାଞ୍ଚମୁଖ ଦେଖି ଶିବ ମହାକୋଷ କଲେ
 ବ୍ରହ୍ମାକର ମୁଖରେ ସେ ଗୁଣୋତ୍ତେ ମାଇଲେ
 ମୁଣ୍ଡ ଛୁବିଯାଇ ହସ୍ତେ ଲଗିଲ ତାଙ୍କର
 ବସ୍ତ୍ର ଛୁଆଡ଼ି ପକାନ୍ତେ ଦେବ ମହେଶ୍ଵର ।

ଶୁଭାତମେ ବ୍ରହ୍ମାମୁଣ୍ଡ ହସ୍ତ ନ ଗୁଡ଼ଲ
 ଶଶ୍ୱରକ ମନରେ ଯେ ବମୁଖ ହୋଇଲ ।
 ଯଶୋବନ୍ତୀପୁରୁ ହର ବାହାର ହୋଇଲେ
 ସେ ଲଜ୍ଜାରେ କରକାସ କରରେ ନ ଗଲେ
 ହଟକେଶ୍ୱର ଶର୍ପକୁ ଗଲେ ତପକର
 ଧ୍ୟାନରେ ଯାଇ ବସିଲେ ତହିଁ ବିପ୍ରସର ।
 ଏକପରି କେତେକାଳ ତହିଁ ବହୁଗଳ
 ପାଦପାଦ ମନ ତତ୍ତ୍ୱ ବଦଳ ହୋଇଲ ।
 ହୋଇଲେ ଶଶ୍ୱର ଅବା ମୋର ଗଲେ କାହିଁ
 ଧ୍ୟାନକରି ବସିଲେ ଯେ ତହିଁ ମହାମାୟୀ ।
 ଧ୍ୟାନରେ ଜାଣିଲେ ହମବନ୍ତର ଦୁଇଶୀ
 ବୋଇଲେ ଯେ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା କଲେ ଶୁଳପାଣି
 ତପ କରନ୍ତୁ ହଟକେଶ୍ୱର ଠାରେ ରହି
 ପାଦପାଦ ଦେବାଙ୍କ ଚକ୍ରା ବହି ନ ସରଇ ।
 ପେଟାଏକ ହନ ଏକପତେ ବହିଲେ
 ବସନ୍ତରୁ ଆସିଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 ସର୍ଗୀମାନଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ଦେଖ ମହାସଙ୍ଗ
 ତନେ ପୁଲକନେ ବିଜେ ତଳେନ ପାଦପା ।
 ଆଦି । ନକ୍ଷତ୍ର ସେ ହନ ସାଧକ ଯେ ତର
 କୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷୀ ତଥୁ ଗୁରୁକାର ।
 ମେଶ ସଂହାନ୍ତ ତରକ ହନ ଯାଇ ଶ୍ରେଣ
 ଦେବା ବସିଲେ କୈଳାସ ଗିରି ସୁବର୍ଣ୍ଣଗ ।
 ବେଶିଲେ ଅନେକ ଶୋଭା କନ ପାଉଅଛୁ
 ନାନା କୁରୁହଲେ ନୀତା କରୁଛନ୍ତି ପକ୍ଷୀ ।
 ପୁଷ୍ପରେ ବସି ଭ୍ରମରେ କେଶରେ କୁମୁଦ୍ଧ
 ମଉରରେ ସର୍ବେ ରତରଙ୍ଗରେ ଉଡ଼ନ୍ତି ।
 ଏକେ ମଧୁପାସ ପୁଣି ମଳୟ ପବନ
 ପୁଷ୍ପର ଦେଖ କହଇ ବାତ ଅନୁଷ୍ଠା ।
 ପକ୍ଷୀଙ୍କର ନୀତା ଦେବା ନୟନେ ବେଶିଲେ
 ଶୋକରରେ ଶଶ୍ୱରକୁ ମନେ ସୁମରିଲେ ।
 ଦେବାଙ୍କର ଅଙ୍ଗେ କାମରୁର ଯେ ଦୋଷିଲ
 ଉଡ଼ୁଲଣ ତାଙ୍କ ରଜ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲ ।
 ବେଶିଣ ପାଦପା ତାହା ହସ୍ତରେ ଧରିଲେ
 ଶଶ୍ୱରକ ଶର୍ପ୍ୟ ଯେବେ ମିଶନ୍ତା ବୋଇଲେ
 ସରଦୁ ପୁଷ୍ପ ଗୋଟିଏ ଜନମୁଦୁଅନ୍ତା
 ବିଳମ୍ବ ରୁପବନ୍ତ ସମରେ ଶକତା ।

ଏମନ୍ତ ବରୁର ଦେବା ମନେ ସୁମରିଲେ
 ଶଶ୍ୱର ଚକ୍ରତ ମେଲ ରଜରେ ଗୋଲିଲେ ।
 ତରକର ବଟଣା ଯେ ଶୁଣ ନପ୍ରସନ୍ନ
 ପିତୃନା ଏକ ଗତିଲେ ଦେବା ତରଣଣ ।
 ଅତ ସୁବମାର ସେହି ପ୍ରତମାକୁ ଦେଖି
 ମନ୍ତ୍ରାଣି ପିୟଲେ ସେ ତହିଁ ଶର୍ମାମୁଖୀ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ପାଇ ଦେଶେ ଉଠିଲେ କୁମର
 ପାଦପାଦ ଦେଖି ସେହି ତଳେ ନମସ୍କାର ।
 କୋଳେ ବସାଇଣ ପୁଷ୍ପ ସ୍ତୋତ୍ର ମାତେଶ୍ୱର
 ପ୍ରନର ଶୀତ ନା ମୁଖେ ଦେଲେ ପ୍ରିୟତର ।
 ପାଦପାଦ ପଦ୍ମ ନୀତି ପାଇ ପୁଷ୍ପମଣି
 ଅବତଳେ ବଳୟାର ଦେଲେ ସେହିଶଣି ।
 ପାଦପାଦ ମୁଖ ଶୁଣି ହୋଇଲ ବଚନ
 କ ବଚନ ମାତା ଭୟେ କନ ଆଜ୍ଞାଦାନ ।
 ପାଦପାଦ ଦୋଇନ୍ତ ଶୁଣ ଶୁଣ ରେ କୁମର
 ଦକ୍ଷିଣ ଦୁଆର ତାକୁ ହୋଇଲ ତୋହର ।
 ନକ୍ଷିଣ ହୋଇଣ କହ ଦାରେ ବସିଥିବୁ
 ପୁରୁଷକୁ ଉତ୍ତରକୁ ଗୁଡ଼ି କୁ ନ ଦେବୁ ।
 ଏତେ କହ ଦେବା ତତ୍ତ୍ୱ ଉତ୍ତରକୁ ଗଲେ
 ଗଣନାସ ସେ ଦକ୍ଷିଣ ଦ୍ୱାରେଣ ରହିଲେ ।
 ହଟକେଶ୍ୱରେ ଶଶ୍ୱର କରୁଥିଲେ ତପ
 ତତ୍ତ୍ୱ ସୟ ଦେଲ ତାଙ୍କ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ପାପ ।
 ବିଭୁତ ଦକ୍ଷଣ ଅଙ୍ଗ କୁମରୁ ହସ୍ତରେ
 କୁଠାର ଧରଅପନ୍ତ ଯେ ବକ୍ଷଣ କରେ ।
 କଣା ବସନ ଶଶ୍ୱିଏ କଟୀରେ ଭୂଷଣ
 ହରମୁର ଦେଶ ହୋଇ ଅଇଲେ ତକ୍ଷଣ ।
 ବକ୍ଷିଣ ଦୁଆରେ ଆସି ମିଳିଲେ ବହନ
 ବେଶିଲେ ସେ ଦ୍ୱାରେ ପଛ ଏକଇ ନନ୍ଦନ ।
 ଶଶ୍ୱର ବୋଇଲେ ଆରେ ଦ୍ୱାର ଗୁଡ଼ି ବାଳ
 ଉତ୍ତରେ ପିବୁ ନ ଥିଲୁ ବହୁତ ଯେ କାଳ ।
 ଶଶ୍ୱର କଥା କୁମର ତଳେ ନ ଦେଖିଲେ
 ବଶ୍ୱନାଥ ଦେବଙ୍କୁ ସେ ଦ୍ୱାର ନ ଗୁଡ଼ିଲେ ।
 ଦ୍ୱାର ନ ଗୁଡ଼ିଲେ ହର ମହାହୋଷ କଲେ
 କୁଠର ଗୋଟି ବାଳକ ଗଲେ ପ୍ରହାରଲେ ।
 ମୁଣ୍ଡ ଛୁଡ଼ିଯାଇ ଶିଶୁ ପଡ଼ିଲେ ଭୂମିରେ
 ଭୂତଦେ ଶଶ୍ୱର ତତ୍ତ୍ୱ ପଶିଲେ ଉତ୍ତରେ ।

କୁମର ମୁଣ୍ଡ ଯେ ଚର୍ଚ୍ଚି ଛୁଡ଼ି ପଡ଼ିଥିଲା
 ଏକର ଅସୁସ୍ଥ ତାହା ଗିଳି ପକାଇଲା ।
 ଶୁଣିବୁ ଦେଖି ଦେଖି ପାଦାଂଗୁ ଉଠିଲେ
 ମହାଦେବଙ୍କ ରେଣୁ ନୟନ କଲେ ।
 ବୋଇଲେ ଅଇଲ ଏତେକାଳେ ବଞ୍ଚିନାଥ
 ଏତେ ବୋଲି ଦେଖି ଦେଲେ ମନରେ ଉପତ
 ଚରଣ ଧୋଇଲେ ଚର୍ଚ୍ଚି ଦସିଲେ ଶଙ୍କର
 ମଣୋହ କରନ୍ତି ସତରସେ ଶୁକଧର ।
 କୁଠାର ଦେଖିଣ ପରୁରନ୍ତି ମହାମାୟୀ
 କୁଠାରେ ରୁଧିର ଲଗିପଛୁ ତ ଗୋସାଇଁ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଦସିଲେକ ଦେବଶୂଳକ୍ରମ
 ବୋଇଲେ ଶୁଣି କୁ ଆଗୋ ପ୍ରାଣର ସଙ୍ଗାତ
 ଦକ୍ଷିଣ ଦୁଆରେ ଏକ ଶିଶୁ ଦସିପୁର
 ଆସୁଛୁ ସେ ଭୁବନକୁ ପ୍ରସର ନ ଲେ ।
 କୋପେ ଆସେ ତାର ଦେବେ ମାଇଲୁକୁଠାର
 ଦେବ ଛୁଡ଼ିଯାଇ ଶିଶୁ ପଡ଼ିଲା ଭୂମିର ।
 ତେଣୁ ତାହାର ରୁଧିର ଲଗିଛି କୁଠାରେ
 ପାଦାଂଗୁ ଶୁଣିଲେ ଯଦୁ ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ।
 କୁମରର ହତ ଶୁଣି ଦେଖା ମହାମାୟୀ
 ଶୋକଭର ହୋଇଣ ସେ ଉଠିଲେକୋବାଇ
 ଗଉରୁଙ୍କ ଶେ କ ତହିଁ ଦେଖିଣ ଶଙ୍କର
 ବୋଇଲେ କିସ ଚରଣ କହ ମୋ ଆଗର ।
 ପରୁରନ୍ତେ ଶଙ୍କର ଯେ କହନ୍ତି ଗଉରୁ
 ସେ କୁମ୍ଭ କୁମର ଏବେ ଶୁଣ ଶୁକଧାୟ ।
 ଶୁଣୁ ବୋଇଲେ କହ କେମନ୍ତ କୁମର
 ସନ୍ତୋଷ ମନରେ ତାହା ଆମ୍ଭ ସଜ୍ଜିଧର ।
 ଶୁଣୁ ଯେ ପରୁରନ୍ତି ପାଦାଂଗୁ କହନ୍ତି
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ଦେବ ଏଥିର ଯେ ଶୁଣ ।
 କାମଦେବ ପୀଡ଼ା ମୋର ହୋଇଲ ଅଞ୍ଜରେ
 ଯେଣୁ କୁମ୍ଭେ ଥିଲ ପ୍ରଭୁ ହଟକେଣ ପୁରେ ।
 ତକ୍ଷଣେ ମୋଠାନ୍ତି ରଜ ସ୍ଥିତି ହୋଇଲ
 ଆଦର ତାହା ଯାଇଣ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲା ।
 ସେ ରଜରେ ମିଶାଇଲ କୁମ୍ଭର ବସୁତ
 ସଇନ୍ଦ୍ର ସେହି କୁମର ହେଲ ରଜପତି ।
 ଶୁଣି ବସୁତ ହୋଇଲେ ଦେବ ବଞ୍ଚିନାଥ
 ଏହା ମନେ ଭବି ଦେବ ହେଲେ ପ୍ରଣୀତ

ତକ୍ଷଣେ ଦେବ ତହିଁ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଦକ୍ଷିଣ ଦୁଆର ।
 ଦେଖିଲେ ଚର୍ଚ୍ଚି ପଡ଼ିଛି ପୁଣି ଗଣିଗୋଟି
 ମୁଣ୍ଡଗୋଟି ଚର୍ଚ୍ଚି ନାହିଁ ବସୁତ ଧୂଳିଟି ।
 ଏ ସମୟେ ପାଦାଂଗୁ ଯେ ମିଳିଲେକ ଯାଇ
 ଦେଖିଣ ଅତି ବିକଳ ହେଲେ ମହାମାୟୀ ।
 ବୋଇଲେ ଶ୍ରେ ବଞ୍ଚିନାଥ ଏଡ଼େ କର୍ମ କଲ
 ଏହା ପରା ପୁଣି ଶିର କାଟି ପକାଇଲ ।
 ସେ ମୁଣ୍ଡ ଉଣି ଅସୁସ୍ଥ ତହିଁ ପକାଇଲ
 ଉତ୍ତରକୁ ମୁଣ୍ଡକରି ଗଜ ଶୋଇଥିଲା ।
 ତାହା ମୁଣ୍ଡକୁ କୁଠାରେ ଶିବ ଛୁଣ୍ଡାଇଲେ
 କୁମର ଦେବରେ ନେଇ ତାହା ଲଗାଇଲେ
 ଗଣନାଥ ବୋଲି ନାମ ବଞ୍ଚିନାଥ ଦେଲେ
 ତେଣୁ ସେହି ଗଣେଶ୍ୱର ନାମକୁ ବଢ଼ିଲେ ।
 କୁରୁପାଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ଏହା ବିଷ୍ଣୁର ବଢ଼ିଲ
 ମୁଦ୍ରାପୁର ଶୁଣି ଅତି ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲ ।
 ଗଣନାଥ ଶ୍ରୀମୁଖେ ସେ ମିଳିଲେକ ଯାଇ
 ଶ୍ରେଷ୍ଠପୁର ଦେଖି ତାଙ୍କ ଚରଣେ ପଡ଼ିଲ ।
 ଶିରେ କରବେର ଉଦ୍ଧ ହୋଇଣ ରହିଲ
 ମନେ ମନେ ବହୁତର ମୁକ୍ତି ବଞ୍ଚାଣିଲ ।
 ତାହାର ଭବତ ଦେଖି ଦେବ ଗଣନାଥ
 ବୋଇଲେ କୁ ବର ମାଗ ଶ୍ରୋତାପୁର ସୁତ
 ଏହା ଶୁଣି ମୁଦ୍ରାପୁର ବୋଇଲ ବଚନ
 ଯେବେ ବସ୍ତା କଲୁ ମୋତେ ପାଦାଂଗୁ ନନ୍ଦନ
 ଦୁର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ଏ ତଳ ଭୁବନରେ
 ଜଣନ୍ତା ନୋହିବ କେହି ମୋତେ ସନ୍ତ୍ରାମରେ
 ଦେବ ବାନଦ ମାନବ ଜଣନ୍ତା ନୋହିବ
 ଏହି ଶରୀର ମୋହର ଅସମ୍ଭବ ହୋଇବ ।
 କହା ହସ୍ତେ ଶିରଶ୍ଚେତ ନୋହିବ ମୋହର
 ଗଣନାଥ ଦେବ ମୋତେ ବ୍ୟନ୍ତ ଏହି ବର ।
 ଅସ୍ତ୍ର ହେଉ ବୋଇଲେ ସେ ଦେବ ଗଣେଶ୍ୱର
 ମୁଦ୍ରାପୁର ନମେ ଗଣନାଥଙ୍କ ପସ୍ତୁର ।
 ଉଠି କରପସ ଯୋଡ଼ି ଶୁଣି ବସୁତ
 ରଥାଏ ମୁଁ କହୁକର୍ମ ଶୁଣି ହେ ଗୋସାଇଁ ।
 କୁମ୍ଭ ଅଞ୍ଜରେ ଅମର ବର ମୁଁ ପାଇଲ
 ଦୁର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ କାରଣ ହୋଇଲ ।

ଏବେ କଥାଏକ ଦେବ ପରୁଷତ ମୁଣି
 ଚଳମ ହୋଇଲେ ମୃତ୍ୟୁରୁପ ତ ଅନ୍ତର ।
 କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ମୋତେ ହୋଇବ ମେଣ
 ସାବଧାନେ କହିବା ତା ଗଉଁସମନ୍ତନ ।
 ମୁତାସୁର ବାକ୍ୟେ ଗଣନାଥ ସେ ବସିଲେ
 ଭଲକଥା କହୁ ବୋଲି ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ
 ଅସୁରକୁ ଶୁଣି ଗଣନାଥ ସେ କବଳ
 ଶୁଣ କୁ ଅସୁର କଳପତ ମହାମତ ।
 ଯାହା ପରୁଷଲ୍ ଏବେ କହିବା ବିଷୟ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଲେ ମରଣଟି ଅନ୍ତର ଆରେ ।
 ଯେମନ୍ତେ ମରକୁ କୁଳ ତୋତେ କହିବେବା
 ଦୁଃଖର ମନେ ତାହା ଧରିଥିବୁ ବାବା ।
 ଶିର ଯେ ହାଣିଲେ ତୋର ନୋହୁବ ମରଣ
 ହାଣୁଥିଲେ ଲଗୁଥିବ ଶିର ପୁଣି ପୁଣି ।
 ହସ୍ତଗୋଡ଼ ତୋର ଶିର କେବେ ନ ଛୁଡ଼ିବ
 ବୁକୁ ହୁବସୁରେ ତୋର ଅସୁ ନ ଫୁଟିବ ।
 ଏବେ କଥାରେ ଚୋରର ନୋହୁବ ମରଣ
 ଅଗ୍ନି ଶରେ ପେଶି ଯେବେ ଭରବ ବହନ ।
 ଅଗ୍ନି ଶରେ ଦହ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଦେବ ତୋର କାୟ
 ଦୁଃଖର ରଖିଥିବୁ ମନରେ କୁ ଶୟ ।
 ଯେ ଅଶ୍ବି ମକୁମାରଙ୍କ ହୋଇବ ତଦୁକ
 ସେହି ତୋତେ ଅଗ୍ନି ଶରେ କରିବ ବହୁଧ୍ୟ ।
 ଅଶ୍ବ ମକୁମାର ସାୟେ ମାନସା ଗର୍ଭରେ
 ଯେ ଜନମ ହୋଇଥିବ ତୋ ମୃତ୍ୟୁ ତା କରେ
 ଏସନକ କର ଯହୁଁ ଦେଲେ ଗଣେଶୁର
 ଆନନ୍ଦେ ନିଜ ଗର୍ଭକୁ ଗର୍ଭକ ଅସୁର
 ନିର୍ଭୟ ହୋଇଣ ସେହି ଗର୍ଭ କରୁଥାଇ
 ସ୍ବର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳରେ ଶର ନ ଗଣାଇ ।
 ପ୍ରତିଦିନ ନଦ୍ରାନ୍ତ ସେ ଉଠଇ ବହନ
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ବଧୁମାନ ସାରି ତପସଣ ।
 ଗଣନାଥଙ୍କୁ ଯେ ସେହି ବର୍ଣନ କରଇ
 ଭବନ ପ୍ରସାଦ ନିତ୍ୟ ସେଠାରେ ଭୁଞ୍ଜଇ ।
 ଶକ ଅଶ୍ବୋତ୍ତର ବାର କରଇ ପ୍ରଣାମ
 ନବରକୁ ଆସଇ ସେ ପାଇଣ କଳାଣ ।
 ଏରୂପେ ଗଣନାଥଙ୍କୁ ଚରୁଥାଇ ସେବା
 ନ ଜାଣଇ ଗଣନାଥ ବହୁ ଅନ୍ୟବେବା ।

ନମସ୍ତେ କୌଶଲ୍ୟା ତେଣୁ ସୁତ ରତ୍ନସର
 ଜାନକା ଛାନ୍ଦ ହେବର ଶ୍ରଦ୍ଧା ବଶଣିର ।
 ଅସୁର ନିବାରଣେ କୁ ଶର ଚୁଡ଼ାମଣି
 ନିରତେ ଚୋରର ନାମ ବଶାଣନ୍ତ ମୁନ ।
 ବଶଇଥ ନନ୍ଦନ ସେ ନାମ ରାମଚନ୍ଦ୍ର
 କବ ଶାରଳା ବାସକୁ ରଖ ଦେ ନରେନ୍ଦ୍ର ।
 ତବ ଚରଣାରବିନ୍ଦ ନିତ୍ୟ ମୁଣି ଧାୟି
 ଭବସାମର ଭବର ଜାନକାର ସାରି ।

ମୁତାସୁରର ସ୍ବର୍ଗ ଆକ୍ରମଣ

ଏଥୁମନ୍ତେ ସେ ଭଲକ ବେଶ ମହାସୁପ୍ତ
 ଅବସ୍ଥିତ ଚରଣରେ କରଇ ବିନୟ ।
 ଗଣେଶଙ୍କ ଠାରୁ ବର ପାଇ କସ କଲ
 ଏହା ସନ୍ଧେପିଣ ମୋତେ କବ ମୁନ ରମ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁଜୋ ବରଣ ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ଏସନକ ହୋଇ ଶୁଣ ମଧ୍ୟସ୍ରବ ଶ୍ରୀ ।
 କୁ ଗର୍ଭବନ୍ଧୁ ଆବର ଅଟୁ ପୁଣ୍ୟବେଶ୍ୟ
 ଦେଖୁ ନରକରେ କୃଷ୍ଣସାବ ପାଇ ଧାୟି ।
 ଏହିପରି ଥୋକାଏକ ହନ ବହୁଗମ
 ସ୍ବର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ସେ ଶର ନ ଗଣିଲ ।
 ମାର୍ଗଶିର ମାସର ଯେ ଶୁକ୍ଳ ଶୟୋବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଆରଦ୍ରା ନକ୍ଷତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ମିଥୁନରେ ବସି ।
 ତେତିଳ ନାମେ କରଣ ଇନ୍ଦ୍ର ନାମେ ଯୋଗ
 ଆସ୍ଥାନେ ବସି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରେ ବେଶ ବେଶ ।
 ମନ୍ଦାକୁ ଶୁଣି ଅସୁର କରଇ ଭୟର
 ଥାଟ ସଜବର ମୋର କୁ ହୋ ମନ୍ଦିବର ।
 ଏହିପରି ସ୍ବର୍ଗପୁରେ ପଶି ସୁଝିବଇ
 ସ୍ବର୍ଗ ମଞ୍ଚ ପାତାଳରେ ମୋର ସମ ନାହିଁ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବେବତାର କୁଳେ କରିବ ସମର
 ତେବେ ସିନା ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇବ ମୋହର
 ସେ ଅସୁର ମୁତାସୁର ଯହୁଁ ଆଜ୍ଞାବେଳ
 ଶୁଣି କୁରୁପାଳ ମନ୍ଦା ବହନ ଚଳଇ ।
 ଥାଟ ସାଜ ସାଜ ବୋଲି ବେଳ ସେ ଟମକ
 ଗର୍ଭରେ ତାର ଉତ୍ସବ ହୋଇଲ ଅନେକ ।
 ସାତଯୁଗ ଉତ୍ସବ ଯେ ପାଞ୍ଚଯୁଗ ପ୍ରତି
 ସେ ନଗରେ ବଂଶଲକ୍ଷ ଶର ଯେ ଅନ୍ତର ।

ଧନବନ୍ତ ପଣେ ଯେହେ କୁବେର ସମାନ
 ପ୍ରଜାମାନେ ସୁଖେ ଭର୍ତ୍ତି ନେଉଛନ୍ତି ହନ ।
 ଥାଟ ତାର କେତେ କେନ୍ଦ୍ର ନ ପାଇ କଳନା
 ନରକରେ ବାଜିଥାଇ ଅପଞ୍ଚ ବାଜଣା ।
 କେଳସ ହସ୍ତୀ ପାଞ୍ଚଲସ ଅଶ୍ବ ଥାଇ
 ଚରବକୋଟି ଯେ ବଳ ତାହାର ଅଛଇ ।
 ରଥୀ ପଦାତ ତାହାର ଅଛଇ ଅସାର
 ଏକମତ ସୁନ୍ଦରରେ ପ୍ରତାପୀ ଅସୁର ।
 ଅଜ୍ଞପାଇ ବେଗେ ଭଦ୍ର ମନ୍ତ୍ରୀବର ଗଲ
 ଅସୁର ଗଜା ପ୍ରମୁଦେ ଯାଇଁ ଜଣାଇଲ ।
 ବୋଇଲ ଶୁଣ ଅସୁରକୁଳ ନୃପସାହି
 ଅଜ୍ଞବେଦେ ଥାଟ ତୋର ପିତେ ଆଗହୋଇ
 ଗଜା ବୋଲେ କେତେସୈନ୍ୟସାଜିଲୁ ମୋହରେ
 ହାତୀ ରଥୀ ସେନ୍ୟ କେତେ ସାଜିଲୁ ଆବର
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲ ଯେ ସାତ ସହସ୍ର ପଦାତ
 ସଜ ହୋଇଲେ ତୋହର ବଶିଷ୍ଠ ହାତୀ ।
 ବାରକୋଟି ସୈନ୍ୟ ସଜହେଇ ବାହାରିଲେ
 ଆଗହୋଇ ସୈନ୍ୟପିତେ ତୋର ଆଜ୍ଞାହେଲେ
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ମୁଦାସୁର ଯେ ବୋଇଲ
 ଅଶ୍ବଅଶ୍ବି ବନ୍ଧୁ ବୃକ୍ଷ ହସ୍ତ ହୋ ତଳାଇ ।
 ଟମକ ନିଶାଣ ପୁଣି ଦମ୍ଭସ ବଜାଇ
 ବାହାର ହୋଇଲେ ଥାଟ ଆଗଭର ହୋଇ
 ବାବ୍ୟ ଗୋର ନାବେ ତାର କମ୍ପିତ ମେହମ
 ଆକାଶ ଯେ ଉଡୁନଇ ମୁଖରବ ଧ୍ବଜ ।
 ସ୍ଥଳସ୍ଥ ନଳର ସ୍ବାସ୍ଥ ସୈନ୍ୟ ଆସିବାର
 ଉପୁବର ବାସୁକ ଯେ ନ ଟେକଇ ଶିର ।
 ଇସ୍ତେ ଉପସ୍ଥ ନୋହଲେ ବେଦ ହବାକର
 ମୁଖ ଶବ୍ଦେ କମ୍ପଇ ମେରୁର କନ୍ଦର ।
 ଆଗହୋଇ ମନ୍ତ୍ରୀଥାଟ ତଳାଇଣ ଗଲ
 ଶତ୍ରୁଦୁର ଯାଇ ସେହୁ ଥାଟ ରୁହାଇଲ ।
 ପଛେ ମୁଦାସୁର ରଥ ଚଢ଼ିଣ ବାହାର
 ଶସ୍ତ୍ରମାନ ଥୋଇଅଛି ରଥର ଉପର ।
 ତୋଲ ଦମାଲୁ ଟମକ ନିଶାଣ ବଜାଇ
 ସୁର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ସେ ନାବେ ଉଡୁନଇ ।
 ଥାଟ ସୈନ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ନେଇ ତଳଇ ଅସୁର
 ସୁର୍ଗପୁରସାଜ ଖୋଜି ନାଶିବଇଁ ସୁର ।

ଇନ୍ଦ୍ରର ଜାଣିବା ଆଜି କେତେ ବଡ଼ପଣ
 ମୋହର ପିତାକୁ ସେହୁ ବେଇଛ ମରଣ ।
 ମୁଦାସୁର ଏକମତେ ପ୍ରତଜ୍ଞା କରଇ
 ବେଦ ଗନ୍ଧର୍ବ କାତାକୁ ତଳେ ନ ତରଇ ।
 ଧୀର ଧୀର କରି ସେହୁ ତଳାଇଲ ଥାଟ
 ମାର ମାର ଶବ୍ଦରେ କମ୍ପି ଅଛି ଗନ୍ଧୁ ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ମନୁସ୍ୟଜା ଦଳଜାର ସ୍ବାସ୍ଥ
 ପଦସ ଆଖ୍ୟାନ ଏହୁ ସୁଧା ରସମୟ ।
 ଯେତେବେଳେ ସେ ଅସୁର ସୁର୍ଗକୁ ବାହୁଲ
 ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ମହା ତମକ ପଡ଼ିଲ ।
 ସର ମଣ୍ଡାଇଣ ବସିଥିଲେ ସୁରନାଥ
 ଗନ୍ଧର୍ବଗଣ ଦେବତା ଅଛନ୍ତି ବହୁତ ।
 ବ୍ରହ୍ମରାଷି ଗଜରାଷି ଅଛନ୍ତି ଆସ୍ଥାନେ
 ଅଙ୍ଗାରପରିଗ ସୁରସେନ ଚନ୍ଦ୍ରସେନେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସମାନେ ସବେ ଅଛନ୍ତି ଯେ ବସି
 ଅସ୍ତସ୍ତ ଲଘୁଗଣ ନନ୍ଦ୍ୟରଙ୍ଗେ ରସି ।
 ବିଶ୍ବେଦେବା ଅଶ୍ବାବସୁ ଅଶ୍ବି ମାଜ ମୃଦେ
 ପବନ ଯେ ହବାକର ଚନ୍ଦ୍ରବେଦ ମେଲେ ।
 ଦୃଷ୍ଟର ପିଠିରେ ଚଢ଼ି ଉଷ୍ମର ମିଳିଲେ
 ଆସ୍ଥାନ ଉପରେ ଯାଇ ସେହୁ ଉଜେକଲେ ।
 ହଂସର ପିଠି ଉପରେ ଚଢ଼ି ବେଦବର
 ସେ ଆସି ମିଳିଲେ ସେହୁ ଅମର ସଭର ।
 କାମବେଦ ସଜ ହୋଇ କରଣ ଅଇଲେ
 ବେଶ ଭୂଷଣ ହୋଇଣ ସଭରେ ବସିଲେ ।
 ସକଳ ବେଦତା ଯେହାସ୍ଥାନେ ବସିକରି
 ବାସବ ବେଦ ସଭକୁ ଅଛନ୍ତି ଆବୋରି ।
 ନାରଦ ଯେ ଗଣାଯନ୍ତ ବଜାନ୍ତି ହରଷେ
 ବୃହସ୍ପତି ବସିଛନ୍ତି ବାସବର ପାଖେ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଏ ଦୁଇ ହେଲେ ଏକସ୍ଥାନ
 କୁବେର ଯେ ରହୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ସନ୍ଧିଧାନ ।
 ଶଙ୍ଖନଧି ପଦନଧି କରୁଣ ଅଛନ୍ତି
 ଏ ସମୟେ ମିଳିଲେ ଯେ ଭର୍ତ୍ତି ବସୁମନ୍ତ ।
 ମୁଖରୁ ରୁଧିର ତାର ବହେ ଝରଝର
 ଆସିଣ ମିଳିଲେ ବେଦ ପ୍ରଭ ସନ୍ଧିଧର ।
 ପାଶ୍ଚେ ପଡ଼ି ଶୋଇଣ ଯେ କହେ କରଯୋଡ଼ି
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ କୁ ହୋ ବେଦ ବଜ୍ରଧାରୀ ।

ଅପୁରକ ଶବ୍ଦ ମୁହିଁ ନ ପାରିବ ସହ
 ବୁଝଇ ପୃଥ୍ବୀ କୁମ୍ଭେ ସମ୍ଭାଳ ହୋ ଯାଇ ।
 ଏତେ କହୁ କସ୍ତୁରୀ ମନ୍ଦନ ହୋଇଲୁ
 ବୁଝାଇ ମୁଖକୁ ଲମ୍ବ ଦେବତା ଗୁଣିଲୁ ।
 ବୋଇଲୁ ହେ ଦେବବର ଅବଧାନ କର
 କସ୍ତୁରୀ କହଇଲି ଶୁଣ କୁଣ୍ଡଳର ।
 ନ ସହଇ ଅପୁରକ ଶବ୍ଦ ମୋର ଶିର
 ପ୍ରତିଦିନ ବଦନୁ ମୋ କହଇ ରୁଧିର ।
 ମୁତାସୁର ବୋଲି ତହିଁ ଅପୁରକ ଅଛି
 ତା ପାଦ ପଡ଼ିଲେ ମୁଖ ରୁଧିର ଗଳ୍ପୁଛି ।
 କସ୍ତୁରୀ ମୁଖରୁ ଯେ ଏହିପରି ଶୁଣି
 ପୁଣି କୃତସ୍ମୃତିକି ପ୍ରଭୁ କୁଣ୍ଡଳାଣି ।
 କହିବା ହେ ଗୁରୁ ସେହି କାହିଁର ଅପୁର
 କହାକୁଲେ ଜାତ ପୁଣି କହଇ କୁମର ।
 ଦେବବ୍ରତୀ ପରାବ୍ରତେ ଗୁରୁ ଯେ କହନ୍ତି
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ସାବଧାନ ପତି ।
 କଲ୍ୟାଣ କନ୍ଦରର ଉତ୍ତର ପ୍ରାନ୍ତସ
 ଅଳମୁଷା ନାମେ ତହିଁ ଅଛି ଏକ ଦେଶ ।
 ରୁତାସୁର ବୋଲିଣ ସେ ଗନ୍ଧକୁ ପାଳଇ
 ତାହାର ଉପରେ ପୃଥ୍ବୀ ଅରହଇ ହୋଇ ।
 ତାହାର ତନୟ ଅଟେ ଗାର ଗୋଡ଼ ପୁର
 ତାହାକୁ ମାରିଲେ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ବଜ୍ରଧର ।
 ମୁତାସୁର ନାମେ ହେଲୁ ତାହାର ନନ୍ଦନ
 ଗଣନାଥ ବରେ ସେହୁ ପ୍ରତାପୀ ଗଜନ ।
 ତାହାର ଧାତୁରେ ଦେବେ ରହି ନ ପାରିବେ
 ଖରବ ଦେବତାଗଣ ଅପସରି ଯିବେ ।
 ତାହାର ହାତରେ ସେହୁ ନୋହୁବ ଦିନାଶ
 ଦେବ ଦାନକ ସଂଗ୍ରାମେ ପାଇବ ସେ ଯଶ ।
 ଲମ୍ବ ବୋଲେ ତାହା କୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବେ
 ଅମରକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଯେବେ ଆସିବ ସେ ବାହୁ ।
 ବୃହସ୍ପତି ବୋଲିଲେ କୁ ଶୁଣ ସୁରଗଣ
 ତୋହର ହସ୍ତରେ ତାର ନୋହୁବ ମରଣ ।
 ବୃହସ୍ପତି କହିବାର ବାସବ ଶୁଣିଲେ
 ଯେ ଯାହାମତେ ମନ୍ଦନ ହୋଇଣ ରହିଲେ ।
 କସ୍ତୁରୀକୁ ଗୁଣି ବୁଝା ତହିଁ ଆଜ୍ଞା ବେଳେ
 ଥୋକାଏ କାଳକୁ ଥାପ ପୁଣି ମହାତମେ ।

ଉପାୟ କରିଣ ତାକୁ କରିବା ଦିନାଶ
 ବର ଦେଇଛନ୍ତି ତାକୁ ପାଦପଦ ଶିଖ ।
 କସ୍ତୁରୀର ପ୍ରକୋପ ବେଳେ ଦେବବର
 ହଂସ ଚଢ଼ିଣ ସଙ୍ଗରୁ ହୋଇଲେ ବାହାର ।
 ଯଶୋବନ୍ତୀ ପୁରେ ଗଲେ ତଳ କୁଣ୍ଡଳାସ
 ଦେବତାଏ ଯେ ଯାହାର ପୁରେ ଯାଇ ମିଳି ।
 ଶିଶୁର ଯେ କଲ୍ୟାଣ କନ୍ଦରକୁ ଗଲେ
 ଦେବତାକୁ ଘେନି ଲହରୀବେ ବସିଥିଲେ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଆସି ଦେବକ ଡଗର
 ସୁଧର୍ମ ସଙ୍ଗରେ ମିଳି ବାସବ ଗୁମର ।
 ବୋଇଲୁ ଶେ ସାବଧାନେ ଶୁଣ ସୁରସାର୍ଦ୍ଧ
 ମୁତାସୁର ସୁଗପୁରେ ଆସୁଅଛି ବାହୁ ।
 ଥାଟ ସେନା ତାର ଦେବ କଲନା ନ ଯାଇ
 ହାତୀ ରଥୀ ପକାତି ଯେ ଅନେକ ଅଛଇ ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ଦେବ ସେହୁ ଅମରେ ପଶିବ
 ସୁଗପୁର ଯାକ ତୋର ଜର କରିଦେବ ।
 ତମର ମୁଖରୁ ଲମ୍ବ ଏସକ ଶୁଣି
 ମନେ ମନେ ବଡ଼ ଚିନ୍ତା କଲେ ବହୁପାଣି ।
 ବୃହସ୍ପତି ବୋଲେ ସୁଗର୍ବେ ରହି ନ ପାରିବା
 ସ୍ୱର୍ଗ ଗୁଡ଼ ଗୁଲ ଆମ୍ଭେ ପଳାଇଣ ଯିବା ।
 ଶକ୍ତି ଶକ୍ତି ଆଉ ଏକ ଡଗର ଅଲଲ
 ପାଏ ପଡ଼ି ଶୋଇ ସେହୁ କଥାଏ କହିଲ ।
 ଶୁଣି ଦେବତାଏ ମନେ ମହାଭୟ କଲେ
 ଗରହାର ଗୁଡ଼ ସବେ ତରେ ପଳାଇଲେ ।
 ଯେ ଯହିଁ ପାରିଲେ ସେହି ତହିଁରେ ଲଢ଼ିଲେ
 ଦେବ ଗରହକୁ ଘେନି ଦେବଇନ୍ଦ୍ର ଗଲେ ।
 ଶତୀ ସଙ୍ଗତେ କୁସୁମ ବନରେ ପଶଇ
 ଅମର ମଣ୍ଡଳ କୁଞ୍ଜା କରି ସୁରସାର୍ଦ୍ଧ ।
 ଗୋପନ ହୋଇ ରହିଲେ ସାର୍ଦ୍ଧ ଯେ ଯାହାରେ
 ଅପସରାଏ ଲଢ଼ିଲେ ନିମ୍ନ ବନକାରେ ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ବଳବାର ସାର୍ଦ୍ଧ
 ଅମରମଣ୍ଡଳରେ ଯେ ନ ରହିଲେ ଦେହ ।
 ଥାଟ ତଳାଇ ଅପୁରକକୁ ମହାସର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲୁ ଯାଇ ଅମର ନଗର ।
 ବେଶିଲୁ ସ୍ୱର୍ଗ ମଣ୍ଡଳେ ଦେହ ଲେକ ନାହିଁ
 ଶର ତୁର ବଜାଇଣ ସ୍ୱର୍ଗରେ ବୁଲଇ ।

ବୋଲଇ ସେ ସୁନଇତ, ଡେଲେ ପ୍ରମୁଦେ
 ପ୍ରାଣପ୍ରାଣା କ ଆନ ମୋହର ହାତରେ ।
 ଅମର ସନ୍ତରେ ଯାଇଁ ଅସୁର ଇଠିଲ
 ସ୍ବର୍ଗେ ମଣ୍ଡପମାନ ଭଙ୍ଗ ପକାଇଲ ।
 ବୋଲଇ ଇନ୍ଦ୍ରଭୁବନ ହୋଇଲ ମୋହର
 ଦେବତାଏ ପଳାଇଣ ଗଲେ ଯେ ଯହାର ।
 ଅମର ସନ୍ତରେ ବସି ପହଞ୍ଚି କରଲ
 ନିଶେ ହାତ ଦେଇ ପୁଣି ହୋଧେ ଗରଜଲ ।
 କୁପାଳ ମନ୍ଦୀକି ଶୁଣି ବୋଲେ କି କରବା
 ଆଟ ଲେଉଟାଇ ଆମ୍ଭ ରାଜ୍ୟକୁ କି ଯିବା ।
 ଭଲ ଭଲ ଦ୍ରବ୍ୟ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣେ ପାଇଲକ ଯାହା
 ଦେଖଣ ବାହାର ହେଲ ରକ୍ଷକେ ନାହା ।
 ସରକର ବଳାଇଣ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ବାହୁର
 ଯାଇଣ ଅସୁର ତାର ରଥରେ ବସିଲ ।
 ସ୍ବର୍ଗପୁର ଏବେ ମୋର ହୋଇଲକି ନୟ
 ମନେ କରୁଅ ଅସୁରକୁଳ ମହାରୟ ।
 ଅଳମୁଖା ରାଜ୍ୟେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ
 ଗଣନାଥ ଦେବକୁ ସେ ବହୁ ସୁତି କଲ ।
 କୁପାଳ ମନ୍ଦୀକି ତାକ ଗଉରବ କରି
 ଶାନ୍ତି ପ୍ରସାଦ ବହୁତ ଦେଇ ବସ୍ତ୍ରଧାର ।
 ସ୍ଥାନ ନିତ୍ୟକର୍ମମାନ ସାରିଣ ଅସୁର
 କେଲାସ କନ୍ଦରକୁ ଗଲ ଖରଚର ।
 ଶତ ଅଷ୍ଟୋଢ୍ଧର ବାର ପ୍ରତୀମି ହୋଇଲ
 ଧୂପ ସମ ଦେଇ ଗଣନାଥଙ୍କୁ ବଦଲ ।
 ଶାନ୍ତି ପ୍ରସାଦ ପାଇ ସେ ରବକ ରକ୍ଷକ
 ବହୁତ ସୁତି କରିଣ ବାହୁଡି ଆଧର ।
 ଆସଣ ନବରେ ଆସି ହୋଇଲ ପ୍ରବେଶ
 ଶାରଳା ବାସକୁ ରଖି ବୁଲସୀ କେଲାସ ।

ମୁଖାସୁରର ଏକୋଇଶବାର ସ୍ବର୍ଗ
 ଆଦିମଣ ଓ ବିନାଶ

ଏସୁଅନନ୍ତରେ ସେହି ବଳକ ନୃପତି
 ଅଗସ୍ତି କି ତରଣରେ କରଇ ଦିନତି ।
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଏବେ ଶୁଣମା ଗୋସାଇଁ
 ଦେବତାଏ କିସ କଲେ କହିବା ଦୁଃଖ ।

ରାଜା । ଭକତି ଦେନକର ମହାମୁଖ
 ବୋଲଲେ କୁ ଶୁଣ ମଧ୍ୟପଦର କାହାଣୀ ।
 ଯେତେପରି ମୁଖାସୁର ସ୍ବର୍ଗକୁ ବାହଲ
 ଦେବଗଣ ଦେଖି ଇନ୍ଦ୍ର ପଳାଇଣ ଗଲ ।
 ଅସୁର ବାହୁଡି ଯିବା ଦେବତା ଜାଣିଲେ
 ଯମେ ଯମେ ଆସି ତହିଁ ସମସ୍ତେ ମିଳିଲେ ।
 ଅମର ମଣ୍ଡଳ ଇନ୍ଦ୍ର ପଳାଇଣ ପୁଲେ
 ଶତୀକ ଦେଖି କୁସୁମବନ୍ଧୁ ବାହାରିଲେ ।
 ଗନ୍ଧର୍ବ ଆଦି ଯେତେବେଳେ ସୁରଗଣ ଆସି
 ସୁଧର୍ମ ସନ୍ତରେ ସବୁ ଏକଠାବେ ବସି ।
 ନବର ଭକ୍ତିର ପୁରେ ଶତୀବେଶ ଗଲେ
 ନିମ୍ନ ବନିକାରୁ ଅପସରାଏ ଆସିଲେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର କୃତସ୍ମୃତି ଆଦି ବସିଲେ ସନ୍ତରେ
 ନାରାୟଣ କରନ୍ତି ପୁରକୁ ଅସୁରେ ।
 ଭଲ ଭଲ ପଦାର୍ଥ ତ ନେଇଛନ୍ତି ଧରି
 ଦେଖି ମନେ ମହାଚିନ୍ତା କଲ ବସ୍ତ୍ରଧାର ।
 ଏସୁଅନନ୍ତ ଦେବସନ୍ତ ତହୁଁ ମଉଳିଲ
 ସୁରନାଥ ଦେବ ଅତି ବିଚଳ ହୋଇଲ ।
 ଥୋକାଏ ଦିନ ଏମନ୍ତେ ତହିଁ ଗଲ ବହୁ
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ଦେବତାମାନେ ତହିଁ ରହି ।
 ଅସ୍ଥାନ ଉପରେ ଦିନେ ବସିଣ ଅସୁର
 କୁପାଳ ମନ୍ଦୀକି ତାକ ବସାଇ କତିର ।
 ମରର ସ୍ବଳଗନ୍ତ ସେ ଦିନ ହୋଇଅଛି
 ଆଜି ସ୍ବର୍ଗପୁର ଯିବା ମନ୍ଦୀକି ଯେ ଦୁଃଖି ।
 ବୋଲଇ ଅସୁର ଆଟ ଦେଖେ ଧନକର
 ବାହୁ ଆଶିବା ନିଶ୍ଚୟ ଆଜି ସୁନାସୀର ।
 ମନ୍ଦୀ ବୋଲଇ ଶ୍ରେୟେବେ କିଛିଦିନ ଯାଉ
 ଅମରମଣ୍ଡଳେ ଇନ୍ଦ୍ର ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଥାଉ ।
 ଗୋପନ ହୋଇ ଅନ୍ତେ ଯେ ସ୍ବର୍ଗପୁରେ ଯିବା
 ଦେବଗଣଙ୍କୁ ଜଣିଣ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ବାହାରି ।
 ମନ୍ଦୀର ବଚନେ ରାଜା ସନମତ କଲ
 ଅମରମଣ୍ଡଳକୁ ସେ ସେଦିନ ନ ଗଲ ।
 ମୃଗୟା ଦିନୋବେ ଦିନ ଯାଉଥାଏ ନିତି
 ପାବବାଚରେ ବସୁଥା କରେ ରକ୍ତବାନ୍ତ ।
 ବହୁତ ଦୁର୍ଗର ହେଲ ପ୍ରତାପୀ ଅସୁର
 ଶୁଣି ଶୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ କଲ ନାରଖାର ।

ଶ୍ରୀନାଥ ପ୍ରସାଦେ ସେ କାହାକୁ ନ ଡରେ
 କାବ ଆରମ୍ଭର ସେହି ଦେବଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ।
 ତାର ଭୟେ ଦେବେ ସ୍ୱର୍ଗେ ନ ପାରନ୍ତି ରହି
 ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆସନ୍ତି ପୁଣି ଯାଆନ୍ତି ପଳାଇ ।
 ଏହିପରି ନତ୍ୟେ ସ୍ୱର୍ଗେ ପଡ଼ୁଥାଇ ହୁଏ
 ପ୍ରତାପୀ ରାମସନକ ଆସେ ସ୍ୱର୍ଗପୁଷ୍ପ ।
 ନମସ୍ତେ ଶ୍ରୀଦୁର୍ଗା ମାଗୋ ଧନ ଟକାରଣୀ
 ବିପଦ ପଡ଼ିଲେ ରଖୁ ଶିବଙ୍କ ଘରଣୀ ।
 ମହାଶୟର ମର୍ଦ୍ଦିନୀ ନାମ ତୋ ପାଦପା
 ସିଂହକାନ୍ତମା ଗୋ ଭ୍ରମ ତନୟରେ ନିତି ।
 କାଳି ଖର୍ବର ଶୋହଲ ମାଗୋ ତୋର କର
 ଶୁଭ ନିଶ୍ଚୟ ମାଇଲୁ ବନ୍ଧ୍ୟା ପଦ୍ମତର ।
 ବହୁଲୁ ବନ୍ଧ୍ୟାକାସିନୀ ନାମ ମହାମାୟୀ
 ମୁହିଁ ପରଶିତ ଜନ ଅଟେ ମୂର୍ଖକାର ।
 ଦୁର୍ଗତିକାରଣୀ ବିନୁ ଅନ୍ୟ ନ ଜାଣଇ
 କୃପାକର ମାଗୋ ମୋତେ ରକ୍ଷାକର କୁହ ।
 ତୋହର ଅଞ୍ଜରେ ମୋତେ ହେଉଛି ଯା ଦୃଶ୍ୟ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁଁ ଶାରଳା ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀକାୟ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତରେ ବଳକାଦେଶ ମହାଶୟା
 ଅତ୍ରୁକ୍ତି ଚରଣରେ କଲେ ଦିବ୍ୟପୂଜା ।
 ବିପ୍ରାରିଣ କହ ମୁଖାୟତ ନିଧ କଲ
 ଏହା ଶୁଣି ମନ ମୋର କ୍ରୁତ ହେଉ ଭଲ ।
 କାହାର ହାତରେ ତାର ହୋଇବ ମରଣ
 ସଂକ୍ଷେପେ ଶୁଣିଲେ ଆତ୍ମା ତୋଷ ଦେବ ଜାଣ
 ଗଜା ପରୁରକ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ମହାମୁନ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ବଳକା ନୁମଣି ।
 ସମୟ ସମ୍ଭାଳ ଦେବଗଣେ ଯେ ରହିଲେ
 ବୃହସ୍ପତି ବେଳେ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ଶୁଣିଲେ ।
 ବୃହସ୍ପତି ବୋଇଲେ ହେ ଶୁଣ ସୁରଗଣ
 ଅସୁରର ଭୟ ହେଲ ଅମର ପୁରେଣ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୃହସ୍ପତି ବେଳେ ବିଭବନ୍ତି ବସି
 ଏହି ସମୟ ମିଳିଲେ ଦେବବ୍ରହ୍ମା ଆସି ।
 ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଗୁରୁ ଇନ୍ଦ୍ର ଭରପୁ ଧର୍ମରେ
 ଶିର କର ବେଳ ଦେନ ଉତ୍ତମେ ହୋଇଲେ
 ଆଶିଷ ବହୁତ ତାଙ୍କୁ କଲେ ଦେବବର
 ତନୁଗଣ ବସିଲେକ ଅମର ସଭାର ।

ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେକ ଶୁଣ ପିତାମହ କୁହ
 ଅସୁର ଭୟେ ଏ ପୁରେ ନ ପାରିଲୁ ରହି ।
 ଅମରପୁରେ ବାହୁଲ ଦେନ ମୁଖାୟତ
 ପଳାଇ ଲୁଚିଲି ମୁହିଁ କୁସୁମ ବନର ।
 ଯେ ଯହିଁ ପାରିଲେ ତହିଁ ଯାଇଣ ଲୁଚିଲେ
 ଅମର ଭୁବନେ ଆସି ଅସୁରେ ପଶିଲେ ।
 ଭଲ ଭଲ ଦ୍ରବ୍ୟମାନ ନେଲେ ନୂରକରି
 ଅମର ମଣ୍ଡଳଯାତ କଲେ ହୁରିବୁରି ।
 ମନ୍ଦୀର ପ୍ରାଚୀନ ବେଳ ସେହୁ ବାହୁଲ
 ଅଳମୁଖା ରାମକୁ ସେ ବୋଲି ବେଳଗଲ ।
 ଏବେ ଅମରମଣ୍ଡଳେ ଅସୁର ଆସଇ
 ତପର ମୁଖୁ ବାଉରା ପାଇଲୁ ମୁହିଁ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ଧରୁଥିଲେ କୁହେ ଶୁଣ ସୁରଗୁରୁ
 ଅସୁର ମରଣ କପା ବିଭବ ନ କରୁ ।
 ଉତ୍ତମ କାଳ ତୋର ଇନ୍ଦ୍ର ହୋଇଅଛି
 ଅମରମଣ୍ଡଳେ ଜଣିପାରେ ସହସ୍ରାକ୍ଷି ।
 ସୁରଗୁରୁକୁ ଏକୋଇଶ ବେଳଯାଏ
 ଅବଶ୍ୟ ଧାଡ଼ିଦେବ ସେ ଦୈତ୍ୟକୁଳସପ୍ତେ ।
 ବୃହସ୍ପତିଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏସନେ ଶୁଣି
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବବର ବେନ ଧରନ୍ତି ପୁଣି ।
 କାହାର ହସ୍ତରେ ତାର ହୋଇବ ମରଣ
 ବିଭବ କରିଣ ଏହା କହ ଗୁରୁ ପୁଣି ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ପରୁରକ୍ତ ସୁରଗୁରୁ ଯେ ହସିଲେ
 ପୁରୁର ଭବ୍ୟମାନ ଦେଖାଇ କହିଲେ ।
 ବୋଇଲେ ହେ ସୁରଧୀବ କର ଅବଧାନ
 ବୁଝାଇ ବହୁତ ଗୋତେ ପୁରୁର ଆଶ୍ୟାନ ।
 ମୁଖାୟତ ଦେବ ଗଣନାଥ ସେବା କଲୀ
 ମନାର ଅମରବର ତାହାଙ୍କୁ ମାଣିଲ ।
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ଗଣନାଥ ବର କେଲେ
 ଅମର ତନୁକୁ ଧର ବେଲିଣ ବୋଇଲେ ।
 କାହାର ହାତରେ ତୋର ନୋହିବ ମରଣ
 ସମସ୍ତ ସୁର ଅସୁର ଜଣିବୁ ରଣେଣ ।
 ଆଦର କଥାଏ ଶୁଣ ଦୈତ୍ୟ ଶିବେମଣି
 ମୁଣ୍ଡ କାଟିଲେ କୁହ ଯେ ନ ମରବୁ ପୁଣି ।
 ବୁକୁ ପୁଟିଲେ ଆଦର ନୋହିବ ଦନେଣ
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ କର ଦେଲେ ହରିଶିଖ ।

ବଳୁ ପ୍ରକାରେ ଶ୍ରେୟ ମୋଟି ତାର କଲେ
 ଶୁଣ ଶ୍ରବଣ ଏ ବୃହସ୍ପତି ଯେ କହିଲେ ।
 କର ପାଇଣ ଆଦର ଦୈତ୍ୟ ମୁଦ୍ରମତି
 ଦଇବେ ପଣନାଥଙ୍କୁ ପୂଜିବ ଦନତି ।
 ଅମର କରି ରଖିଲ ମୋହର ଯେ କାସ୍ତେ
 କେମନ୍ତେ ମରବ ତାର କହସି ଉପାସ୍ତେ ।
 ଶୁଣିକରି ପଣନାଥ ଆନନ୍ଦେ ହସିଲେ
 ପଞ୍ଚଭୂତ ଆସ୍ତାରେ ଏ କଥା ବରୁଣଲେ ।
 ବୋଇଲେ ରେ ଭଲକଥା ପବୁରୁ ଅସୁର
 ଭଲକି ଭାବ ଦେଖିଣ ଦେଲି ତୋତେ ବର
 ମରଣ ଚରିତ କୁ ଯେ ପବୁରିଲୁ ମୋତେ
 ଏହିବେଳୁ କହିଥିବା ମରକୁ କେମନ୍ତେ ।
 ତହୁଁ ଅସୁରର ମୁଖ ଶୁଣି ଶେଷତି
 ବୋଇଲେ ଶୁଣ ତୋହର ମରଣର ଶାନ୍ତି ।
 ଅଶ୍ୱି ମାଙ୍କ ଶାୟେଁ ଯେଉଁ ପୁଅ ଜନ୍ମିଥିବ
 ଅଗ୍ନି ଶରରେ ସେ ତୋତେ ଦହିଯ୍ୟ କରିବ ।
 ଏସନ ପ୍ରକାରେ ତୋର ହୋଇବ ମରଣ
 ନୋହିଲେ ଆନରେ ତୋର ନୋହିବ ନାଶନ
 ଏମନ୍ତ କଥା ଅସୁର ହେବୁକରି ମନେ
 ସୁର ଅସୁରଙ୍କୁ ସେହୁ ନ ଗରେ ରଖେ ।
 ବୃହସ୍ପତି କହିଲେକ ସହୁଁ ଚୋରାଣୀ
 ଲହରୀନା ଗୁରୁଙ୍କୁ ଯେ ପବୁରୁଣୁ ପୁଣି ।
 ଅଶ୍ୱି ମାକୁମାରଙ୍କର ପୁଅ ଅଛି କାହିଁ
 ବରୁଣ କରିଣ ମୋତେ କବି ଗୁରୁ କୁହ ।
 ବୃହସ୍ପତି ବୋଇଲେକ ଅଛି ଏକ କଥା
 ଏକମନେ ଶୁଣ କୁହୋ ବାସବ ଦେବତା ।
 ଏ ମଞ୍ଚ ମଣ୍ଡଳେ ପୁଣି ହସ୍ତିନା ନଗରେ
 ତହିଁରେ ସନା ଅଟଇ ପଣ୍ଡୁ ନୃପକରେ ।
 ସେହି ସନା ମୃଗୟାକୁ ବନେ ଯାଇଥିଲୁ
 ରୁଷି ମୃଗୁଣୀ ଶୁଙ୍ଗାରେ ନାସତ ବନ୍ଧଲୁ ।
 ରୁଷି ବୋଇଲେ ଯେବେ କୁ ମାଇଲୁ ରେ ଶର
 ତୋ ଶୁଙ୍ଗାରବେଳେ ପଞ୍ଚ ଶୁଭ୍ୟ ଆସି ଶର
 ଏହି ଶାପ ଯହୁଁ ତାକୁ ବେଳେ ବ୍ରହ୍ମରୁଷି
 ସେ ହରୁ ଶୁଙ୍ଗାର କରେ ନାହିଁ ନୃପବଂଶୀ ।
 ତାହାଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଅଟନ୍ତି କୁନ୍ତୀ ମହାଦେବ
 ବାଲ୍ୟକାଳେ ଦୁର୍ବାସାଙ୍କୁ ସେବା କରୁଥାଉ ।

ସେବାରେ ମନାଇଲେ ସେ ଦୁର୍ବାସା ରୁଷିଙ୍କ
 ମାଳା ଏକ ଦେଲେ ସେହୁ କୋଇଳା ବେବାକ
 ବୋଇଲେ ପ୍ରିୟ ଲଜନ୍ତୁ ସୁନ୍ଦର ପୁରୁଷ
 ଏ ମାଳାଦେନ ଜପିଲେ ପାଇବୁ ଅବଶ୍ୟ ।
 ସେହି ମାଳା ଦେନ କୁନ୍ତୀ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ପୂଜିଲେ
 ସୁମରନ୍ତେ ଦନକର ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
 ମୁଖିଙ୍କର ବର ପୁଣି ଅନ୍ୟଥା ନୋହିଲୁ
 ଅନୁଭା ଆଇଣ କୁନ୍ତୀ ଗର୍ଭବଶ ହେଲୁ ।
 ଲଜ୍ଜାରେ ସୁଦଶ୍ୟ ତହୁଁ ନ ଗଲୁ ଘରକୁ
 କର୍ଣ୍ଣବାଟେ ଜନମ ସେ କଲ କୁମରକୁ ।
 ସେ କୁମର ନାମ କର୍ଣ୍ଣବାହ ଯେ ଅଟଇ
 ହସ୍ତି ନାରେ ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ରାଜାକୁ ଖଟଇ ।
 ପଣ୍ଡୁରଜା କାଳେ କୋଇଳାକୁ ହେଲେ ବସ
 ଥୋକାଏକ ଦିନେ ପୁଣି ହେଲେ ନବଯୁବା ।
 ରୁଷିଙ୍କର ଶାପେ ପଣ୍ଡୁ ରମଣ ନ କଲେ
 ମାଳା ଜପନ୍ତେ ଧରମ ଦେବତା ଅଇଲେ ।
 ତାହାଙ୍କ ଶୁଙ୍ଗାରେ ଏକ ପୁଅ ସ୍ତସବଲୁ
 ସୁଧୂଷ୍ଟିର ବୋଲି ତାହାଙ୍କର ନାମ ହେଲୁ ।
 ପୁଣି କୁନ୍ତୀ ସୁମରଣା କଲେକ ମରୁତ
 ଆସିଣ ମିଳିଲେ ତହିଁ କଣ୍ୟାପର ସୁତ ।
 ତାହାଙ୍କ ଶୁଙ୍ଗାରେ ପୁଅ ଜନମ ହୋଇଲୁ
 ଶାମସେନ ନାମଗୋଟି ତାହାର ରହିଲୁ ।
 ପୁଣି ସୁରାସ୍ୟ ତୋତେ ସୁମରଲେ ଦେଖ
 ତାହାଙ୍କ ସଲ୍ୟେ ଯାଇ ହେଲୁ ଜୟଭେଷ ।
 କୁସୁ ଶୁଙ୍ଗାରେ ଯେବଣ ପୁଅ ଉତ୍ପତ୍ତିଲୁ
 ପର୍ଜୁନ ବୋଲଣ ନାମ ତାହାର ହୋଇଲୁ ।
 ପଣ୍ଡୁ କନିଷ୍ଠ ଭାରିଆ ନାମ ମାତ୍ରୀବେଶ
 ତାହାକୁ ସେ ମାଳାଗୋଟି ବେଳେ କୁନ୍ତୀ ଶବ
 ସେ ମାଳା ଦେନ ଅଶ୍ୱି ମାକୁମାରେ ସୁରିଲ
 ତାହାର ଗର୍ଭ ପୁତେକ ଜନମ ହୋଇଲୁ ।
 ନକୁଳ ବୋଲଣ ତାର ନାମଗୋଟି ଦେଲେ
 ଉତ୍ତର ଆଗରେ ବୃହସ୍ପତି ଯେ କହିଲେ ।
 ବଲବ ବସୋପରେ ସେ ପଣ୍ଡୁ ମହାଶୟେ
 ମାତ୍ରୀର ସଙ୍ଗେ ଶୁଙ୍ଗାର ସେହୁ ଲଜ୍ଜାଲୟେ
 ବ୍ରହ୍ମ ରୁଷିଙ୍କର ଶାପ ଅନ୍ୟଥା ନୋହିଲୁ
 ଅକାଳବାଣ୍ଟ ତାହାର ଉପରେ ପଡ଼ିଲୁ ।

ବାଣ ପ୍ରକୃତେ ମାତ୍ରୀପତ୍ନୀ ନାଶଜଳେ
ଆବର ସରନ୍ତ ପୁଅ ଏକ ଉପୁଜିଲେ ।
ବେଶ କୃତୀବେଶ ପୁଣେ କୋଳକର ଧର
ସବବେକ ବୋଲକର ନାମ ତା ଉଚ୍ଚାର ।
ଏହିମତେ ପତ୍ନୀଙ୍କର ପାତ୍ରପୁଅ ଦେଲେ
ଇନ୍ଦ୍ର ଆଗେ ବୃହସ୍ପତି ବରୁଣ କହିଲେ ।
ନବୁନ ନାମେ ଯେବଣ ପତ୍ନୀ ସୁତା ବଳା
ତାହାର ହାତେ ମରବ ଦେ ତ୍ୟ ମହାବଳା
ଏହା ଶୁଣି ଶବ୍ଦସ୍ବେ ଦିଗସ ହୋଇଲେ
ବୃହସ୍ପତିଙ୍କୁ ଯେ ଦେଖେ କୋଳାଗତ ତଳେ
ବ୍ରହ୍ମା ଶୁଣି ଗୁରୁଙ୍କୁ ଯେ ପ୍ରଣାମ କରନ୍ତି
ନୋହିଲେ କୁମୁଙ୍କୁ ବେବଗୁରୁ କ ବୋଲନ୍ତି
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ଯାହା ହେଲ ଶୁଣ ପୁଣି
ବ୍ରହ୍ମା ବୋଲିଲେ ଶ୍ରୋ ଶବ୍ଦ ଶୁଣ ଆମ୍ଭ ବାଣୀ
ଦୁତ ପ୍ରେମିଣୀ ଅଣାଅ ସେ କୁମରମଣି
ଏତେକ କହିଣ ତଳଗଲେ କୁଣପାଣି ।
ବେକସଣ ମଉଳଲ ସବଦେବେ ଖଲେ
ଜଳପୁରେ ବୃହସ୍ପତି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବେକ ଶତୀବେଶ ଦିଗେକର ଖଲେ
ସକଳ ଚରିତ ଶତୀ ଆଗରେ କହିଲେ ।
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ କୁହୋ ଶୁଣ ମହାସ୍ବେ
ଶ୍ରୀମହାସ୍ବରତ ଶୁଣି ପାପ କର ସପ୍ତେ ।
ନମସ୍ତେ ଶ୍ରୀନାଗପୁଣ ଉଚ୍ଚତବସ୍ତଳ
ନ ସହ କୁ ଭୂତ୍ୟ ଅଭିମାନ ବାମୋବର ।
ଚକ୍ରାକରୁପ ବେବଣ ଅଭିମାନଧାସ
ଶଙ୍ଖ ଚକ ଗବା ପବ ଧର ବରବ୍ୟାରି ।
ଶ୍ରୀମଳକନ୍ଦରେ ପ୍ରଭୁ ଦିଗେ କରଅତି
ଉଚ୍ଚତ ଜନମାନଙ୍କୁ କରବାକୁ ମୋଷ ।
ଶ୍ରୀରଙ୍ଗାଅଧର ଦେବ ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ହସି
ଆରତଉଜ୍ଜନ କୁହେ ଅଟ ବ୍ରହ୍ମସ୍ବଣି ।
କରୁଣା ଜଳଧିମୟ କୁସାମୟ ସିନ୍ଧୁ
ଘନଜନ ବାଳକ ତୋ ନାମ ଘନବନ୍ଧୁ ।
ଶ୍ରୀଶାରଳା ବାସ ଅରକ୍ଷିତ ସୁନଜନ
ନରକର ଶୁକ୍ରପତ୍ନୀ ଶ୍ରୀରଙ୍ଗାଚରଣ ।
ମନୁ ପରୁରର ପୁଣ ତୈତନ୍ୟ କହର
ଏକମନ୍ଦ୍ରହୋଇ କୁହୋ ଶୁଣ ନରସାର୍ଥ ।

ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ ପୁଣ ସେ ମୁତା ଅପୁର
ଆବର ସେ କସ କସ ଦୈତ୍ୟ ଦୁରାସର ।
ତାହା କଥା ମୋତେ କହ ଏବେ ମୁନମଣି
ମୋର ମନ ସ୍ଥିର ହେବ ତବ ମୁଖୁ ଶୁଣି ।
ପତ୍ନୀ କହୁଅଛନ୍ତି ଶୁଣ ନାଗପୁଣ
ମରର ସଙ୍ଗସନ୍ତରେ ବାହୁଡର ସୈନ୍ୟ ।
ମନ୍ଦୀର ବଚନ ପଦାଲମ୍ବ ନାହିଁ ତଳେ
ସେବା କରଅ ର ଗଣନାଥ ପାବତଳେ ।
ମରର ମାସର ଉନ୍ନତଶ ଦନ ଗଲ
ସେହନ ଅପୁର ମନ୍ଦୀବରେ ହରାଇଲ ।
ଇନ୍ଦ୍ରବେକତା ତ ମୋତେ ଜାହର ନୋହିଲ
ତୋ ପର ମନ୍ଦୀ ଅଭଣ ଏଥୁ ହେଇଲ ।
ଆଟ ସଜ କର ଏବେ ଯିବା ସ୍ବର୍ଗପୁର
ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ନ ଜଣିଲେ ମୁଁ ନ ଆସିବ ଘର ।
କରପ୍ରସ ଯୋଡ଼କର ମନ୍ଦୀ ଯେ କର
ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ଦୈତ୍ୟକୁଳସାର୍ଥ ।
ଯିବା ଏବେ ସ୍ବର୍ଗପୁର କରବା ସମର
ଅମର ମଣ୍ଡଳ କରବେବା ନାରାୟଣ ।
ମନ୍ଦୀର ବଚନେ ଦୈତ୍ୟ ହରଷ ହୋଇଲ
ତାହାକୁ ବୁଝି ବହୁତ ପରଶଂସା କଲ ।
ମନ୍ଦୀବର ନମସ୍କାର କରଣ ତଳର
ସୈନ୍ୟ ସାଜବା ପାଇଁ ସେ ଟମକ ବସର ।
ହାତ ରଥୀ ପଦାତ ଯେ ସଜ ବରଇଲ
ଅଗଣିତ ସେ ନ୍ୟ ତାହା ଗଣିତ ନୋହିଲ ।
ଆଟ ସୈନ୍ୟସବୁ ସଜାଇଣ ମନ୍ଦୀବର
ରଥ ଚଢ଼ିଣ ନବରୁ ହୋଇଲ ବାହାର ।
ସୈନ୍ୟ ଆଗରେ ତଳ ର ପଟରେ ରହିଲ
ମୁତାପୁର ଘନାକୁ ସେ ବରଖନ କଲ ।
ବୋଇଲ ଶ୍ରେବେକ ସେନ୍ୟଆଗେ ତଳଗଲେ
ଏବେ କସ ବସର କୁ କର ନୃପବରେ ।
ମୁତାପୁର ବୋଲଇ ମୁଁ ନ ରବର ସଖେ
ରଥମୋର ସଜ କର ଯିବ ଶୁଦ୍ଧଶେ ।
ତିସ ବଚନ କରଣ ଆଶେ ରହୁବର
ସେହୁ ରଥେ ଯାଇ ଦିଗେ କଲ ମୁତାପୁର ।
ଘରରେ ବଜାଇଣ ସୈନ୍ୟଶାଖା ବେନ
ଆଗଣେ ବାହାର ହେଲ ଦୈତ୍ୟକୁଳମଣି ।

ସେହନ ଶ୍ରବଣା ମନ୍ଦିରରେ ଚନ୍ଦ୍ର ରହି
 ବସନ୍ତାନ ଯୋଗ ଯେ ଶକୁଳ ଭରଣି ।
 ସେହନେ ଅସୁରକୁ ସାଧନ ଯେ ତାର
 ଅମୃତ ଲଗନେ ଚଳିଯାଏ ମୁତାସୁର ।
 ଟମକର ଶବ୍ଦରେ ମେଘମା କମ୍ପିଲା
 ପାବରରେ ବସୁମତୀ ଚଳିବଲ ହେଲା ।
 ପାବରେଣ୍ଡୁ ଉଡ଼ିଲେଣ ବ୍ୟୋମ ନ ଅଧର
 ମୁଖର ଶବ୍ଦରେ କର୍ମ ଚମକଇ ।
 ପୃଥ୍ବୀବେଶ ଆକୁଳରେ ସେବନ କରିଇ
 ନ ପୁଣି ଅସୁର ମୋତେ ରସାତଳେ ଦେଇ
 ଏତେ ବୋଲି ବସୁମତୀ ନ ଟେକଇ ଶିର
 ଲସୁରେ ଶରୀର ତାର କମ୍ପେ ଥରହର ।
 ସ୍ୱର୍ଗସୁରେ ଦେବତାଏ କାରତା ପାଇଲେ
 ଏଥକୁ ମୁତାଅସୁର ବାହୁଛୁ ବୋଲିଲେ ।
 ନାରକକୁ ହଳାଶ ବୋଲେ ସୁରଗଣ
 ତେଜେଦୁରେ ଦୈତ୍ୟ ଅଛୁ ବେଶ ଯାଇ ପୁଣି
 ଲଦୁ ଦେବଙ୍କ ବଚନେ ମୁନ ଚଳିଗଲେ
 ଶଶ୍ୱତୁରେ ଅସୁରର ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ।
 ଦାଣ୍ଡା ବନାଇ ଶୁଭରେ ନାରଦ ମହର୍ଷି
 ଚରପସ ଯୋଡ଼ି ଦୈତ୍ୟ ସବୁରଇ ହସି ।
 ଶଶ୍ୱତୁରେ ଥାଇ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲ ଅସୁର
 କୁମାର ମନ୍ଦାକୁ କହେ ହଳାର ପାଖର ।
 ଦାଣ୍ଡା ବନାଇ ଆସଇ ଦେବଣ ଯେ ରୁଷି
 ତାହାଙ୍କର ନାମ କିସ କହ କୁ ବିଶେଷି ।
 ମନ୍ଦା ବୋଲେ ଅଟନ୍ତ ଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ କୁମର
 ସ୍ୱାଙ୍କୁ ଉକ୍ତି କଲେ ଯଶ ହୋଇବ/କୁମର ।
 ଉଠିଣ ଏହାକୁ କୁହ ନମସ୍କାର କର
 କଲ୍ୟାଣ ବରକୁ ତୋତେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ କୁମର ।
 ମନ୍ଦା ବଚନେ ଅସୁର ରଥ ଉଠାଇଲ
 ନାରଦ ମୁନଙ୍କ ପାଦେ ନମସ୍କାର କଲ ।
 ନାରଦ ମୁନ ବୋଲିଲେ ଉଠ ଉଠ ଶୟେ
 ଆଶ୍ୱେଷ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ ହେଉ କୁମର ଯେ କାସ୍ତେ
 କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ ଯଦୁ ନାରଦ ମହର୍ଷି
 କର ଯୋଡ଼ଣ ଅସୁର ସବୁରଇ ହସି ।
 ମୋତେ କି ସଙ୍ଗୋଳି ଅଇଲ ହେ ବ୍ରହ୍ମଣିଷି
 ସୁରୁଷ ଚରିଣ ମୋତେ କହ ହେ ବିଶେଷି ।

ନାରଦ ବୋଲିଲେ ମୋତେ ନ ଚିତ୍ତକରସ୍ତେ
 ଆମ୍ଭେ ଯେ କଲ୍ୟାଣ ଚରିଣାର୍ଥେ ସଦାତାସ୍ତେ
 ମୁନଙ୍କ ଦୟା ଧରିଣ ରଥପରେ ନେଇ
 ରଥର ଉପରେ ଦୈତ୍ୟ ଯାଇଣ ବସିଲ ।
 ମୁନ ବୋଲିଲେ କୁ ଆଟ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଚଳାଇ
 କେଉଁ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଛୁ ଦୈତ୍ୟକୁଳସାହି ।
 ନାରଦଙ୍କ ବାଦ୍ୟ ଶୁଣି କହେ ଦୈତ୍ୟସାହ
 ଆଟ ଦେଶ ସ୍ୱର୍ଗସୁରେ ଯାଏ ମୁନବର ।
 ଲଦୁ ଦେବତାଙ୍କୁ ମୁଣି ଆଣିକଇ ଧରି
 ସେହ ଅଟଇ ମୋଦର ପିତାର ବଲସ ।
 ଆଜ ମୁଁ ମୁରସକକୁ ଚଢ଼ିବି ଯେ ନାଶ
 ଯେଣୁ ସେ ମୋର ପିତାକୁ କରୁଛୁ ଚିନାଶ ।
 ନାରଦ ବୋଲିଲେ ତୋତେ କହିବା କଥାଏ
 ଏତମନେ ଶୁଣ କୁହୋମୁତାସୁର ଶୟେ ।
 କୁହ ଯେ ଆମ୍ଭର ବାହୁ ଅଟୁ ହିତକାଶୀ
 ଗୁପ୍ତରେ କହିବା ତୋତେ କଥା ଦୁଇଗୁର ।
 ମୁତାସୁର ବୋଲେ ମୁନ ସାବଧାନ ହୁଅ
 କୁମ୍ଭେ ଯେ ସଫଳ ଅଟ ଆଡ଼େ ମୁନବେତ ।
 ନାରଦ ବୋଲିଲେ ରହ ପ୍ରୋତାଏକ ଦିନ
 ସମସ୍ତ ଦେଖିଣ କୁହ ଚଢ଼ିବୁ ସଙ୍ଗାମ ।
 ଏବେ ସମରେ ସୁରସେ ତୋତେ ଯଶ ନାହିଁ
 ଗୁପ୍ତରେ ଏ କଥା ତୋତେ କହିଲି କୁହାଇ ।
 ନାରଦ ମୁନଙ୍କ ବାଦ୍ୟେ ଦୈତ୍ୟ ତୋଷହେଲ
 ମନ୍ଦାମୁଖ ଶୁଣି ସର ବଚନ କହିଲ ।
 ମନ୍ଦା ବୋଲଇ ନାରଦମୁନ ବୋଲ କର
 ଆଟ ଲେଉଟାଇ ଏବେ ଯାଅ ନିଜସୁର ।
 ମନ୍ଦା ବୋଲେ ମୁନଙ୍କର ବାଦ୍ୟେ ପ୍ରତେ ଗଲ
 ସେହଠାରୁ ଆଟସୈନ୍ୟ ଦେଶ ବାହୁଡ଼ଲ ।
 ଅପଣା ନକରେ ଯାଇ ବୋଲଇ ପ୍ରବେଶ
 ନାରଦ ମୁନଙ୍କ ବାଦ୍ୟେ କଲକ ହଣ୍ଡାସ ।
 ନାରଦ ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ଦୈତ୍ୟକୁଳସାହି
 ସ୍ୱର୍ଗସୁରେ ଯିବୁ ଏଥେ ନ ପାରିବୁ ରହି ।
 ଚଞ୍ଚଳ ପ୍ରକୃତି ଏକ ଠାବରେ ନ ରହ
 ନିରନ୍ତର ବେଶ ବଦେଶରେ ବ୍ରହ୍ମଥାଇ ।
 ଏବେ କହି ମୁନ ଚଳିଗଲେ ସ୍ୱର୍ଗସୁର
 ମନବନ୍ତ ଚଢ଼ି ବେହେରଲେ ଆକାଶର ।

ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ତହୁଁ ମିଳିଲେକ ଯାଇ
 ସଙ୍ଗ ମଣ୍ଡାଈଣ ବସିଅଛୁ ସୁରସାର୍ଦ୍ଧ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ମୁନି ସେଠାରେ ମିଳିଲେ
 ନାରଦ ମୁନିଙ୍କୁ ଦେଖି ସମସ୍ତେ ଉଠିଲେ ।
 ଶିରେ କରବେଳ ତାଙ୍କୁ କୋଳେ ସୁରସଣ
 ନି ତରଳ ଭିଆଇଛୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 ନାରଦ କୋଇଲେ ଆମ୍ଭେ ଯେତେବେଳେଗଲୁ
 ଖଣ୍ଡେଦୂର ପଥ ଯାଇ ଅସୁର ଭେଟିଲୁ ।
 ମନ୍ଦୀର ବଚନେ ଦୈତ୍ୟ ରଥୁ ଓହ୍ଲାଇଲ
 ଆମ୍ଭର ଚରଣେ ଆସି ନମସ୍କାର କଲ ।
 ଭକତିଭାବ କରିଣ କୋଇଲ ବଚନ
 ବହୁ ପରକାରେ ଆମ୍ଭେ କରିଲୁ କଲାଣ ।
 ଆମ୍ଭେ ପରାଧୀନ କୁହେ କେଣେ ଯାଉଅଛୁ
 ଅସୁର କୋଳେ ଜଣିବ ମୁହିଁ ସହସ୍ରାକ୍ଷ ।
 ଏହା ଶୁଣିକରି ଆମ୍ଭେ କହିଲୁ ବଚନ
 ଏହିକ୍ଷଣି ସୁରଗେ କୁ ନ କର ଗମନ ।
 ଶିଷ୍ଟ ଗଣସ୍ତୁ ଅଟଇ ତୋହର ଯେ କାୟ
 ଏହିକ୍ଷଣି ସୁଗେ ଗଲେ ନାହିଁ ତୋତେ ଚୟ
 ଥୋକାଏ କାଳ ଏଠାରେ ଥାଅ କୁହ ରହି
 ପଛେ ସ୍ୱର୍ଗସୁର ଚଳିଯିବୁ ସୈନ୍ୟ ନେର ।
 ଆମ୍ଭର ଚହନେ ମନ୍ଦୀ ତାକୁ ତଥାରିଲ
 ପ୍ରକୋପ ବଚନ ଶୁଣି ଦୈତ୍ୟ ବାହୁଡ଼ିଲ ।
 ନାରଦମୁନି ବଚନ ଇନ୍ଦ୍ରସପ୍ତେ ଶୁଣି
 ଆବର ସେ ଲେଉଟିବା ଶୁଣି ବଳୁ ଶାଣି ।
 ସଙ୍ଗ ମଣ୍ଡାଈ ଆନନ୍ଦେ ବାହୁଡ଼ଣ ଗଲେ
 ଗରବ ଅପ୍ତସରାଣ ନୃତ୍ୟଗୀତ କଲେ ।
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ବଚନରେ ଭଲଙ୍କ ନୃପତି
 କୋଇଲେ ମୁନିଙ୍କ ପାଦେ କରିଣ ଭଜତି ।
 ଏଥୁ ଉତ୍ତରେ ଅସୁର କ୍ଷୟ ଘଟି କଲ
 ଅଗସ୍ତି କୋଇଲୁ ଶୁଣ ସେହି ହବ୍ୟଲଳା ।
 ମକର କୁମ୍ଭ ଏ ଦୁରମାସ ବହିଷ୍କର
 ତରସମାସ ଆସିଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 ଏକଦିନେ ମୁକ୍ତାସୁର ଥାଟ ସୈନ୍ୟ ବେଳ
 ମୁଗସ୍ତା ନମନ୍ତେ କରେ ବନରେ ଭ୍ରମଣ ।
 ମୁଗ ଶମ୍ଭର ହରିଣ ବଧୁଲ ଅପାର
 ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ବାହୁଡ଼ି ଆସି ନିଜସ୍ୱର ।

ଆରଦନ ଜଣି ପ୍ରସନ୍ନତରୁ ସେ ଉଠିଣ
 ନୃତ୍ୟକର୍ମ ବ୍ୟାଧ ସେ ସାରି ତରଣଣ ।
 ମନ୍ଦୀକ ବେଳ କୈଳାସ କନ୍ଦରକୁ ଗଲ
 ଗଣେଶ୍ୱର ଦେବଙ୍କୁ ସେ ନମସ୍କାର କଲ ।
 ଶତ ଅଷ୍ଟଭୁଜର ସେ କଲ ବହୁବଚ
 ପୁଣି ପୁଣି ତରଣରେ କରେ ପ୍ରଣମିତ ।
 ପ୍ରସନ୍ନ କୋଇଣ ଗଣନାଥ ଆଜ୍ଞାବେଳେ
 କ୍ଷୟ ବର କୁହେ ମାଗ କୋଇଣ କହିଲେ ।
 ଅସୁର କୋଇଲ ଶୁଣ ବେଦ ଗଣପତି
 କେମନ୍ତେ ଜଣିବ ମୁହିଁ ସୁଗେ ସୁରପତି ।
 ଏହା ଶୁଣି ବଶୁନାଥ ତନୟ ହସିଲେ
 ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଜିତିବୁ ଏହି ଧର ସୁଗେ ଗଲେ ।
 ପ୍ରସାଦ ଦେନ ବାହୁଡ଼ି ଆସିଲ ଅସୁର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଆସି ଆପଣା ମନ୍ଦିର ।
 ନାନାପ୍ରକାରେ ମଣୋହ୍ରମାନ ସେ ସାରିଲ
 କୁସାନ୍ତ ମନ୍ଦୀକୁ ଏକାନ୍ତରେ ବଢ଼ାଇଲ ।
 ବୋଇଲ କରିବା ଏବେ କ୍ଷୟ ଯେ ତରଳ
 କହ ମନ୍ଦୀବର ଏହି କଥା ଆବ୍ୟସାନ୍ତ ।
 ରାଜା ପରାବେଳେ ମନ୍ଦୀ ବଚନ କହିଲ
 ଥାଟ ଦେନ ସ୍ୱର୍ଗସୁରେ ଯିବାକ ଗୋସାର୍ଦ୍ଧ ।
 ସୁଗସୁରେ ପଣି ତହିଁ କରିବା ଅନର୍ଥ
 ସମ୍ମୁଖେ ପଡ଼ିଲେ ମାରିବାକ ଶତୀନାଥ ।
 ଅପସରା କଲ୍ୟାଣକୁ ଆଣିବାକ ଧରି
 ଗରବ ବ୍ୟାଧରକୁ ପକାଇବା ମାରି ।
 ବକ୍ଷ ପକାର୍ଥ ନୁର କରିଣ ଆଣିବା
 ଯେ ମୁଖେ ପଡ଼ିବ ଆମ୍ଭେ ତାହାକୁ ମାରିବା ।
 ଏସନ ବାଜ୍ୟ କହିଲ ଯହୁଁ ମନ୍ଦୀବର
 ଅଙ୍ଗ ପୁଲକାଇଲ ସେ ଦୈତ୍ୟକୁଳସାର ।
 ଏସନ ବାଜ୍ୟ କହିଣ ଶାନ୍ତୀ ବଳା ଦେଲ
 ବେଗେ ସୈନ୍ୟ ସଜ କର କୋଇଣ କହିଲ
 ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ସଇନ୍ୟ ହୋଇଲେ ବାହାର
 କୋଇଲେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ବଜେ କରିବ ଅସୁର ।
 ତନୁକ୍ଷଣି ପାଇବ ବେଗେ ସଜ ହୋଇ
 ତନୁକ୍ଷଣ ଗଲ ବେଳ ସିଂହହାରେ ରହି ।
 ରଥୀ ତନୁକ୍ଷଣ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ହସୁବର
 ସହସ୍ରେକ ଭୋଲବାଦ୍ୟ ବାଜେ ନରକର ।

ଚକ୍ରା ଶୁକ୍ର ବାଜୁଛି ତହିଁ ଗନ ଗନ
 ଦକ୍ଷେ ନ ଦକ୍ଷେ ଦନକରର କରଣ ।
 ମହାଶବ୍ଦ ଶାନ୍ତ ଦେଖ ମକୁଆଳ
 ଦକ୍ଷେ ତହିଁ ସଜହେଲେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ।
 ଦକ୍ଷେ ଶୁଭାଳ ମନ୍ତ୍ରୀ ନକରେ ପଶିଲ
 ଅସୁର ଗୋବୁ ଯାଇ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ କଲ ।
 ବୋଇଲ କୋ ରଥେ ବସ ଯିବା ଦେଶହୋଇ
 ସଜନୀ ଅନ୍ତର ସିଂହଦ୍ୱାରେ ତୋର ରହି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ମନ୍ତ୍ର ଅସୁର ଉଠିଲ
 ଶୁକ୍ରବର୍ଣ୍ଣ ପାଗ ଗାର ମଥାରେ ବାନ୍ଧଲ ।
 ଗାରବେଶ ହୋଇ ସେହୁ ରଥରେ ବସଇ
 ଅନୁକୂଳ ଦେନ ପୁଣ ବାହାର ହୁଅଇ ।
 ଆଗଣ ମାର୍ଗକୁ ତାର ଶିଖା ଲୁଗିଅଛି
 ହେମଜାଉଛି ଶତ୍ରୁଗ କରେ ଦୈତ୍ୟବନ୍ଧ ।
 ତରଣ ଶୁକ୍ର ବଶମୀ ତଥୁ ବୁଧବାର
 ମହା ନକ୍ଷତ୍ର ସେ ସିଂହଚନ୍ଦ୍ର ସେ ଦନର ।
 ବାଣିଜ୍ୟ ନାମେ କରଣ ଶୁଳ ନାମେ ଯୋଗ
 ମୀନ ସହାୟର ଯାଇ ତେରଦନ ଶ୍ରେଣ ।
 ମଜ୍ଜ ଅନୁକୂଳରେ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ସେ ଦନ ତାହାକୁ ହୁଏ ସାଧକ ସେ ତାର ।
 ଆଗରେ ବାହାର ହୋଇ ଗଲେକ ଅସୁରେ
 ହାଣ ଗୋଡ଼ାମାନେ ଗଲେ ତାହାଙ୍କ ପଛରେ
 ଅଗୁଆଣୀ ବହୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଗଲେକ ତଳାଇ
 ଟମକ ନିଶାଣ ଆଦି ଗୋଷଣା ବଜାଇ ।
 ରଥ ରଥୀ ପଛୁଆଣି ମଧ୍ୟେ ଗୁମା ଅଛି
 ପତାକା ଚରଣମାନ ଶୂନ୍ୟରେ ଉଡ଼ି ଛୁ ।
 ଶ୍ରାବଣାବର ରେଣୁରେ ଗଗନ ନ ଦିଶି
 ମେଘ ଉଡ଼ାଡ଼ିଲ ପ୍ରାୟେ ଦକ୍ଷେ ରବି ଶଶୀ ।
 ଥାଟ ତଳାଇ ଅସୁର ବେଗେ ତହୁଁ ଗଲ
 ମେଘ ବାୟୁକ୍ୟ କୋଣରେ ବାହାର ହୋଇଲ
 ଭରେ ଅରହର ହୋଇ କମ୍ପଇ ମେଘମ
 ଶିର ଟେକ ନ ପାଇଲ ବାୟୁକ ସେ ପଶି ।
 ନିକଟ ହୋଇଲ ଯାଇଁ ଅମର ମଣ୍ଡଳ
 ଯାଗବତ ବେନ ଗୋଷ୍ୟହେଲେ ଆଖଣ୍ଡଳ ।
 ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲବ ଚକ୍ରସେନ ଦୁହେଁ ଥିଲେ
 ଅସୁରବଳ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଶୁଭାଳ ପଶିଲେ ।

ଅସୁର ଆସିବା କଥା ନ ଜାଣନ୍ତି ସେହୁ
 ଦେବଗଣ ବେନ ଲଘୁ ଅଧାସୁଗେ ରହି ।
 ବକ୍ଷିଣ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଲୁଚି ରହିଛି ଗୁପ୍ତରେ
 ଯାଗବତ ହସ୍ତୀ ଅଛି ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ।
 ଏମନ୍ତକାଳେ ଅସୁରଗଣ ଧାଡ଼ିବେନ
 ଅମରସୁର ମଣ୍ଡଳେ ତମକ ପଡ଼ିଲ ।
 ମାର ମାର ଧର ଧର ଶବ୍ଦ ଶୁଭର
 ସପତସ୍ୱର୍ଗ ଲଘୁରେ ହାଲହୋଲ ହୋଇ ।
 ସେ ଯହିଁ ପାଉଁଲେ ତହିଁ ଦେବତା ଲୁଚିଲେ
 ଅପସରା କରୁଣା ପଲ୍ଲବଣ ଗଲେ ।
 ଅପସରା ଦକ୍ଷାଧରା ବେନ ଶରୀରୀ
 କୁକୁମବନରେ ଯାଇ ଲୁଚିଲେ ତରୁଣୀ ।
 ଅସୁରବଳ ପଶିଲେ ଯାଇ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ
 ବାଟ ଓଗାଳିଲେ ଚକ୍ରସେନ ଆଦି ଗରେ ।
 ବେଶି ପରୁରଲେ ତାଙ୍କୁ ସେ ଅସୁର ଗପୁ
 କୁନ୍ଦେ ପର ଅଟ ଆରେ ଲଘୁର ତନୟ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି କୁମରେ ମନେ କୋପ କଲେ
 ଅନେକ ଶର ଅସୁର ଉପରେ ଦିନିଲେ ।
 ଅଙ୍ଗରେ ବାଜି ସମସ୍ତ ପଡ଼ି ଉପଡ଼ି
 କୋପରେ ସେ ଅସୁର ଗୁଡ଼େ ସିଂହରୁଡ଼ି ।
 ଅନେକ ଶସ୍ତ୍ର ସେ ଗାର ଅସୁର ଦିନିଲ
 ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲବ ଏକ ଶରେ ତା ଶ୍ରେଣଲ ।
 ମନ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ଏକ ବୁଦ୍ଧ ଦିନିଲ ଦୈତ୍ୟକୁ
 ଉପଡ଼ି ପଡ଼ିଲ ମୁଖ କରଣ ତଳକୁ ।
 ଏମନ୍ତ ସମର ହେଲ ଜାଣି ଗଡ଼ଏକ
 ଦୁହେଁ ଦୁହେଁ ସେ ବାଣ ଦିନିଲେ ଅନେକ
 ବେଳକୁବେଳ ସମର ହେଲ ଅଗୋଚର
 ଅସୁରମାନେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ କରୁଛନ୍ତି ଜୁର ।
 ସେ ଯାହା ଯହିଁ ପାଇଲେ ତାହା ସେ ଆଣିଲେ
 ଅମର ମଣ୍ଡଳଯାକ ନାରଖାର କଲେ ।
 ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲବ ସଙ୍ଗେ ସେହୁ ମୁଡ଼ାସୁର
 ଗଡ଼ଏକ ପରିସନ୍ତେ କଲକ ସମର ।
 ଚକ୍ରସେନ ସଙ୍ଗତରେ ଦୁହେଁ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 ଶସ୍ତ୍ରକୁ ପ୍ରତିଶସ୍ତ୍ର ସେ କରଇ ପ୍ରହାର ।
 ଦିନିଲ ତେଜ ପରସ୍ତ ନାଗର ଦିଶଇ
 ଏମନ୍ତେ ଦୁରପ୍ରହର ସମର ହୁଅଇ ।

କେନ୍ଦ୍ର ସେ କାହାକୁ ଭଣି ନିଶ୍ଚୟ ନେ ଛଳ
ବିଷୟ ସମର ଦୁଇ ଶରଣର ହେଲ ।
ଗଣପତିଙ୍କର ବରେ କଳିଷ୍ଠ ଅସୁର
ମୁଖାସୁର ବସିଥିଲ ରଥର ଉପର ।
ଅଙ୍ଗାର ପଲ୍ଲବ ପରେ ଡେଇଁଣ ପଡ଼ିଲ
ବାମଦସ୍ତେ ତାର ବାଳ ବସନ୍ତି ଧରିଲ ।
ବାଳକୁ ଧରି ରଥର ଉପରେ ଉଠଇ
ଅଖ ବଣ୍ଡରେ ତାହାକୁ ନିବଡ଼େ ବାନ୍ଧଇ ।
ସ୍ୱର୍ଗ ଜୟ ଟମକ ସେ ଅଥଇ ଅସୁର
ବିଷସେନ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ମନ୍ଦୀବର ।
ଟମକ ଶୁଣି ତକ୍ଷଣେ ସମର ଗୁଡ଼ିଲ
ଅପାର ଅସୁର ମଡ଼ା କାଟରେ ବେଶିଲ ।
ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲବବାଣେ ପଡ଼ିଲେ ଅସୁର
ରକ୍ତନଦୀ ଗୋଟା ବହେ ଆକାଶ ଉପର ।
ଗୋଡ଼ାରଣ ବିଷସେନ ଅସୁର ନିବାର
ଶକତି ଶର ମୁଦ୍‌ଗର କୋଟି କୋଟି ମାର ।
ଅନେକ ଶିର ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲକ ଛୁଡ଼
ଅସୁର ମୁଣ୍ଡ ଭୂମିରେ ଯାଉଛନ୍ତି ଗଡ଼ ।
ବେଶିଣ ଅସୁରସବୁ ଯୋଧାର ହେଲ
ଆଟକୁ ଫେରାଅ ବୋଲି ମନ୍ଦୀକୁ ବଢ଼ିଲ ।
ରଥେ ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲବ ବେଶି ମନ୍ଦୀବର
ଜୟ ହେଲ ବୋଲି ମନେ କରଇ ବସୁର ।
ତେଣୁ ଆଟ ନ ଫେରଇ ଲେ ଧୀରେ ଧୀରେ
ବାରତା ବେଳେ ତଗରେ ଇନ୍ଦ୍ରର ଗୁମୁରେ
ସ୍ୱର୍ଗପୁରଯାକ ତୋର ହେଲ ହାଲହୋଳି
ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲବ ବାନ୍ଧିନେଲ ମହାବଳୀ ।
ଇନ୍ଦ୍ରସବୁ ଏହା ଶୁଣି ବିକଳ ହୋଇଲେ
ବୃହସ୍ପତି ପାଶେ ଶୁଭ ବଚନ କହିଲେ ।
କି ବୁଦ୍ଧି କରିବା ଏବେ କହ ବେଦଗୁରୁ
ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲବ ବାନ୍ଧିନେଲ କି ବସୁର ।
ବୃହସ୍ପତି ବୋଇଲେ ମୁଁ କହଇ କଥାଏ
ସାବଧାନ ହୋଇ କୁଡ଼ୋ ଶୁଣ ବେଦସବୁ
ଉପାୟ କରି ଅଙ୍ଗାରପଲ୍ଲବ ଆଣିବା
ଅସୁର ମାରବା କଥା ପରେ ବସୁରବା ।
ଆଜ ଏତେ ଅଗତୟ ପାଇଲ ଅସୁର
ଏ ଦିନ ଯାଏ ଅଜେୟ ଧୂଳକ ସେ ଶର ।

ଏବେ ନାରକ ମୁନିଙ୍କୁ ଆଣ ଦକ୍ଷର
ଅଙ୍ଗାର ପଲ୍ଲବକୁ ସେ ଆଣନ୍ତୁ ଫେରଇ ।
ବୃହସ୍ପତିଙ୍କ ବଚନ ବାସବ ଶୁଣିଲେ
ମାତଳକୁ ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ର ବେଗେ ଆଜ୍ଞା ବେଳେ
ନାରକ ମୁନିଙ୍କୁ କୁଡ଼ୋ ବୋଲି ଆସ ଯାଇ
ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ମ.ଲେ ଗଲ ବେଗ ହୋଇ ।
ନାରକଙ୍କ ଗୁମୁରେ ସେ ମିଳିଲ ବହନ
ବୋଲେ ଇନ୍ଦ୍ର ଆଜ୍ଞା ବେଳେ ଶୁଭ ଏହିକ୍ଷଣ
ମାତଳ ବଚନେ ମୁନି ନାରକ ହସିଲେ
ବେଦସବୁ ଗୁମୁରେ ସେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
ବୋଇଲେ କାହିଁକି ତାକୁ କହ ବଜ୍ରଧର
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ପୁଣି ନେଲକ ଅସୁର ।
କୁମ୍ଭେ ଯାଇ ତାକୁ ବେଗେ କହି ବେନ ଆସ
ତେବେ ସେ ମୋହର ହୃଦେ ପଶିବ ସାହସ
ତକ୍ଷଣେ ମନଦଃ ନାରକ ଚକ୍ରିଲେ
ଶାଣ ବଜାଇ ଅସୁର ସନ୍ଧ୍ୟେ ମିଳିଲେ ।
ଅଧକାଟରେ ଯା'ଣ ଘେଟିଲେ ଅସୁର
ମୁନିଙ୍କୁ ବେଶି ଅସୁର କଲ ନମସ୍କାର ।
କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛା କରିଲେ ତହୁଁ ମୁନିମଣି
ବୋଇଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କୁହ ହୁଅ ନୃପମଣି ।
ଆବର ବୋଇଲେ ଯାହା କଲ ନୃପନାହା
ପୁରୁଷେ ଏମନ୍ତ କେହୁ କରିନାହିଁ ଏହା ।
ଶୁଣିଣ ହସି ବୋଇଲ ବୈଦ୍ୟ ମହାଶାସ୍ତ୍ର
ଇନ୍ଦ୍ରର ମୃତ୍ୟୁ ରହିବ ଏବେ ମୋର କର ।
ନାରକ ବୋଇଲେ ଆସୁ କଥାଏ ମାଗିବୁ
ସତ୍ୟମନେ ଯେବେ ଶୁଣ ଆସୁଙ୍କୁ ତୁ ବେକୁ ।
ସତ୍ୟକର ଯେବେ କୁହ ନ କରିବୁ ନାହିଁ
ଆସୁର ଶରୀର ଛୁଇଁ କହ ନୃପସାହି ।
ମୁନି ଅଙ୍ଗ କୁଇଁ କଲ ଅସୁର ନୟନ
ମାଗ ମାଗ ମୁନିବର ଯାହା କୁହ ମନ ।
ମୁନି ବୋଇଲେ ଅଙ୍ଗାର ପଲ୍ଲବକୁ ବେକୁ
ଏ ତୋର ପିତୃବଲ୍ୟ ନୃହର ରେ କାକୁ ।
ଏହାକୁ ମାଇଲେ ତୋର ହେବ କେଉଁ ଯଶ
ଆସୁ ବୋଲେ ଗୁଡ଼ିତ୍ର ଯାଇ ନିଜ ବେଶ ।
ଶୁଣିଣ ଅସୁର ତୋ ମଉନ ହୋଇଲ
ପଞ୍ଚଭୂତ ଆତ୍ମାରେ ସେ ବସି ବସୁରଇ ।

ନ ଦେଲେ କୋପ କରିବ ଏହି ମୁନବର
 ଏତେ ବୋଲି ପିଟାଇଲ ରଥରୁ କୁମର ।
 ନାରକ ମୁନଙ୍କ କରେ ସମର୍ପିଲ ନେଇ
 ବୋଇଲ ପ୍ରାଣ ଏହାର ରଖିଲୁ ଗୋସାଇଁ ।
 ନାରଦ ବୋଇଲେ ବାବୁ ଯାଇଅଛି ମୁହିଁ
 ମୋର କଳାଣେ ଆଶ୍ରେଣ୍ୟ ହୋଇଥାଅ କୁହ
 କଳାଣ କରି ନାରଦ ହୋଇଲେ ବାହାର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଅମର ନଗର ।
 ଅଜାରପଲ୍ଲବକୁ ସେ ଇନ୍ଦ୍ର କୋଳେ ବେଲେ
 ନାରଦ ମୁନ ହରଷେ ଶଶା ବଜାଇଲେ ।
 ଶୁଣ ହୋଇଲେ ଗୁଣ କହନ୍ତି ଅଗ୍ରୀ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ମୁତାସୁର ସ୍ଵତି ।
 ଥାଟ ତଳାଇ ଅସୁର ପାର ତହୁଁ ଗଲ
 ଆପଣା ନରରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 ଥାଟ ସୈନ୍ୟକୁ ମେଲଣି ଦେଲ ଅବଧାନ
 ଯେ ଯାହାର ପୁରେ ତଳଗଲେ ସବସୈନ୍ୟ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଖ ରହି କହୁଅଛି ମୁତାସୁର
 କହ ମନ୍ତ୍ରୀ କରିବାକ କେବଣ ବୋଲ ।
 ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ମନ୍ତ୍ରୀବର ସଙ୍ଗେ ଗେନ
 ତପିଲାସ କନ୍ଦରକୁ ଗଲକ ବହନ ।
 ଗଣନାପକ ତରଣେ ପ୍ରକାଶ୍ୟ କଲ
 ବରଣନ କରି ତହୁଁ ବେଗେ ବାହୁଡ଼ଲ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀବରକୁ ମେଲଣି ଦେଇ ନୃପବର
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଯାଇ ନିଜ ଅନ୍ତଃପୁର ।
 ହେନନ ସାରିଣ ବେଗେ ଆତମନ କଲ
 ତାମୁଳ ଲଗି ହୋଇଣ ପଲଙ୍କେ ବସିଲ ।
 ଯେ ଯାହାର ନିଜପୁରେ ଥାନ୍ତି ସବଜନ
 ଏହି ମତେ ବହୁଗଲ ଥୋକାଏକ ଶନ ।
 ଏକ ଶନେ ଗୁଣା ହକାରିଣ ମନ୍ତ୍ରୀବର
 କ ବୁଦ୍ଧି କରିବା ବୋଲି କହେ ନୃପବର ।
 ଏମନ୍ତ କହିଣ ମନ୍ତ୍ରୀବରେ ସଙ୍ଗେ ଗେନ
 ଗୁଣା ବୋଲେ ମନ୍ତ୍ରୀବର ଶୁଣ ମୋର ବାଣୀ
 ବଂଶବାର ପରିସନ୍ତେ ସ୍ଵର୍ଗେ ଧାଡ଼ିବେଲ
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାର ଭେଟ ମୁହିଁ ନ ପାଇଲ ।
 ଦେଉମତେ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଯେ ଭେଟିବି ମୁହିଁ
 ତେବେ ସିନା ତାହାକୁ ମୁଁ ବନ୍ଦୀ କରିବି ।

ଶୁଣିଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ତାହାର ବୋଲଇ ବଚନ
 ସରଳ୍ୟ ସଜ କରିଣ ଯିବା ଆମ୍ଭେ ପୁଣ ।
 ଗୁଣ ଥାଉଁ ଥାଟ ଆମ୍ଭେ ଥିବାକ ଯେ ସହ
 କେହି କାହାରିକୁ ପୁଣ ନ କହିବେ କହୁ ।
 ଗୁପ୍ତତ ହୋଇଣ ଆମ୍ଭେ ଏହିଠାରୁ ଯିବା
 ଗୁଣ ଥାଉଁ ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ଯାଇଣ ମିଳିବା ।
 ଆପ୍ତାନ ନବରଥକ ବେଢ଼ିବାକ ଯାଇ
 ନଃଶଙ୍ଗେ ରହିବା ଦାନଣ ଦି ନ ବଜାଇ ।
 ଏହା ଶୁଣି ମୁତାସୁର ମନକୁ ଅଇଲ
 ଏହି କଥା କର ବୋଲି ଭିତରକୁ ଗଲ ।
 ଏହା ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀବର ଗଲକ ବହନ
 ସିଂହଦ୍ଵାରେ ପ୍ରବେଶିଣ ବୋଇଲ ବଚନ ।
 ଭଗରକୁ ପାଶକୁ ସେ ହକାରିଣ ନେଲ
 ଗୁପ୍ତରେ ସୈନ୍ୟ ସଜ କର ଯା ବୋଇଲ ।
 ଅମରମଣ୍ଡଳ ହୋଇବ ଯେ କଟକାଇ
 ସଜହୋଇ ସିଂହଦ୍ଵାରେ ସବେ ଥିବେ ରହି ।
 ଶୁଣି ଭଗର ସେଠାରୁ ବେଗେ ତଳଗଲେ
 ବୋସାଧୁ ଆଗେ ବାରତା ଯାଇଣ କହିଲ ।
 ସୈନ୍ୟ ସଜକରି କୁମ୍ଭେ ବେଗ ହୋଇ ଆସ
 ଏମନ୍ତେଣ ନରପତି ଦେଇଛୁ ଆଦେଶ ।
 ବୋସାଧୁ ବଚନ ଶୁଣି ଅସୁରଙ୍କ କଲ
 ସଜ ହୋଇଣ ବାହାର ହୋଇଲେ ସକଳ ।
 ଅଶୀପଦୁ ରଥ ଦାବଂଶତ ପଦୁ ହାଣ
 ପାଞ୍ଚକୋଟି ଅଶ୍ଵ ତୋକକୋଟି ଯେ ପଦାତ ।
 ବଶକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ତହୁଁ ହୋଇଲେକ ସଜ
 ସିଂହଦ୍ଵାରେ ଉତ୍ତରିଲେ ହୋଇ ମହାତେଜ ।
 ସୈନ୍ୟ ସଜାଇଣ ମନ୍ତ୍ରୀ ଭିତରକୁ ଗଲ
 ମୁତାସୁର ଗୁଣା ଆଗେ ବାରତା କହିଲ ।
 ଗୁଣା ଆଗେ କହେ ମନ୍ତ୍ରୀ କରଯୋଡ଼ କରି
 ସିଂହଦ୍ଵାରେ ଥାଟ ଆସି ରହିଲେ ଉତ୍ତରି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନେ ଗୁଣା ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲ
 ରଥ ମୋର ସଜକର ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଦେଲ ।
 ବେଶାଣ ଶୁକଳ ପକ୍ଷ ବଶମୀର ତଥୁ
 ବୃହସ୍ପତି ବାର ରକ୍ଷ ପୂର୍ବା ପାଲଗୁଣ ।
 ନିଧନ ଭାର ମକର ଲଗୁ ହୁଏ ବେଳ
 ଏମନ୍ତ ସମସ୍ତେ ସ୍ଵର୍ଗେ ଚଳିଲେକ ବଳ ।

ଅମୃତ ବେଳାରେ ଦେଖି ରଥରେ ବସିଲ
ଆଟ ଚଳିଯାଅ ବୋଲି ପୁଣି ଆଜ୍ଞାଦେଲ ।
ଆଗୁଆଣି ଆଟ ତାର ଗଲେ ତତପର
ପାବରରେ ବସୁକରା ଉପେ ଥରହର ।
ଏହିମତେ ସୈନ୍ୟଗଣ ଚଳାଇଣ ଗଲେ
ଅଧା ସ୍ଵରଗେ ଯାଇଣ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
ବେକଙ୍କ ଡଙ୍ଗରେ ଏହା ଗୁପ୍ତେ ବେଶୁଥିଲେ
ମୁଡ଼ାପୁର କାହିଁକାର ସଙ୍ଗରେ କହିଲେ ।
ଶୁଣି ସାବଧାନେ ପ୍ରଭୁ ବେକ ପୁରନ୍ଦର
ଅମରପୁରେ କାହିଁଲ ମୁଡ଼ାପୁର ଘର
ବାଜଣା ତ ନ ବାଜଇ କୁଣ୍ଡ ନ ଶୁଭର
ଗୁପ୍ତେ ଅମରପୁରେ ଆସୁଅଛୁ କାହିଁ ।
ଏହା ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ମହାଭୟ କଲ
ବ୍ରହ୍ମା ବୃହସ୍ପତିଙ୍କୁ ସେ ଶୁଣିଣ ବୋଇଲ ।
ଶେ ଗୁରୁ ଶେ ପିତାମହ ଶୁଣ ସାବଧାନ
ଏବେ ନଷ୍ଟେ ନାଶଗଲ ଅମର ଭୁବନ ।
ଶୁଣି ପିତାମହ ବେକ ଗୁରୁ ମୁଖସୁହିଁ
ମୁଡ଼ାପୁର ତରଳ କୁ ନ କହୁ କଥାୟ ।
ଏହା ଶୁଣି ବେକଗୁରୁ କହନ୍ତି ବଚନ
ଏହିପରି ମୁଡ଼ାପୁର ହୋଇବ କଥନ ।
ଏବେ ବେକସୈନ୍ୟ ଭ୍ରମେ ବେଗେ ସଜକର
ଆବର ହସ୍ତନା ନଗ୍ନେ ପଠାଅଥ ରୁର ।
ନବୁଲ କୁମରକୁ ସେ ଘେନିଆସୁ ଯାଇ
ତେବେ ଅପୁର ମରବ ମୁହିଁ କହିଲ ।
ଏହା ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରସୂୟ ହରଷ ହୋଇଲ
ବହୁ ହସମାର ଧରଣି ବେଶାଇଲ ।
ବୋଇଲ ବେକତାମାନେ ସାବଧାନେ ଶୁଣ
ଯେ ଯାହାର ସୈନ୍ୟ ବେଳ ଆସ ହୋ ବହନ
ଇନ୍ଦ୍ର ରାଜା ଆଜ୍ଞା ପାଇ ବେକତା ସକଳ
କଲମ୍ବ ନ କରି ସବେ ସାଜିଲେବ କଲ ।
ତୌଷଠି କୋଟି ଗଜବଦଳ ସଙ୍ଗେ ବେଳ
ଅକ୍ଷାୟିନୀ ମୂଳେ ଅନେକ ସଜିଲ ।
ତେଜଶକୋଟି ବେକତା କଲ ଯେ ଅଇଲେ
ହାହା ହୁହୁଙ୍କର ମୂଳେ ବସନ୍ତଗପାଳେ ।
ତୌଷଠି କୋଟି ଶବ୍ଦଗଣ ବେଳ ସିଲେଚନ
ଆସଣ ହୋଇଲେ ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ସକଳ ଧାନ ।

ମାତଳ ହକାରି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ପୁରନ୍ଦର
ବହନ ହୋଇଣ ଯାଅ ହସ୍ତନା ନଗର ।
ସୁଧୂଷିବେବେ କହିବୁ ଆମ୍ଭର ଆବେଶ
ବୋଲିବୁ ସ୍ଵର୍ଗ କାହିଁଲ ସେ ମୁଡ଼ା ଶୁଷପ ।
ନବୁଲ କୁମର ଯେବେ ଆସିବ ଅମର
ତେବେ ଯେ ବଧ ହୋଇବ ସେ ମୁଡ଼ାଅପୁର
ଏତେ କହି ମାତଳନ ପୁଷ୍ପସାନ ଦେଇ
ହସ୍ତନା ନଗରକୁ ସେ ମାତଳ ଚଲଇ ।
ଏଥିପନ୍ତେ ଶୁଣ କୁ ହୋ ବଳକେଶ ଶୁଷ୍ପେ
ମୁଡ଼ାପୁର ଆସିବ ଅଧାସୂର୍ଯ୍ୟ ରହେ ।
ଗୁପ୍ତେ ବେକ ସଙ୍ଗରୁ ତରଳ ପଠାଇ
ବେକତାଙ୍କର ତରଳ ବୁଝିଆସ ଯାଇଁ ।
ଏମନ୍ତ ତରଳ ସ୍ଵର୍ଗପୁରେ ଯାଇଥିଲ
ବେକତାଙ୍କ ସଜ ବେଶି ବାରତା କହିଲ ।
ଏହା ଶୁଣିଣ ଅପୁର ଅଜ ପୁରକାର
ଆଜ ଜାଣିମା ଗାରିମା ତୋର ପୁରଯାଇଁ ।
ଯେବେ ସେ ଆଜ ଗ୍ରାମ୍ଭରେ ପଡ଼ିବାର ଭେଟ
ତେବେ ଜାଣିବାର ଆମ୍ଭେ ଇନ୍ଦ୍ର ମୁଗଟ ।
ଏତେ ବୋଲିକରି ଶୁଷ୍ପେ ପରମାଣ ବେଳ
ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ଆଟ ବେତ ହୋ ବୋଇଲ ।
ଆବେଶ ପାଇ ଅପୁର ପବନକୁ ବେଗେ
ଯାଇଁ ମିଳିଲେ ଅମର ସ୍ଵରଗର ଲଗେ ।
ଅମର ଆସ୍ଥାନେ ସବେ ମିଳିଲେବ ଯାଇଁ
ଏହା ବେଶି ଶର୍ତ୍ତନାଶ ବସୁର କରଇ ।
ମାର ମାର ଅପୁରକୁ ଉଦ୍ଘୋଷ ନ କର
ଅମରପୁର ମୋହର କରେ ନାରଖାର ।
ବେଳକୁ ବେଳ ଅପୁର ଧାଡ଼ି ବେଉପତ୍ର
ଅନେକ ଉପହବ ସେ ଅମରେ କରୁଛି ।
ଶୁଣିଣ ବେକତାଗଣେ ଗରଜ ଉଠିଲେ
ସାରବାସ୍ୟ ଦୁରୁର ଯେ ବେଗେ ବଜାଇଲେ
ବେକଗଣେ ନାନା ଶବ୍ଦ କଲେବ ପ୍ରହାର
ବେଶିଣ ଧାଇଁଲେ ବେଗେ ସବ ନିଶାତର ।
ହେଲ କୁନ୍ତ ଗଦା ଶକ୍ତି ବେଳ ପ୍ରହାରଲେ
କୁନ୍ତ ଯଷ୍ଟି ଅସିବର ବେଶଣ ମାଇଲେ ।
ଶବ୍ଦସେନ ଗଜବ ଯେ ଧାବ କୋଷକର
ଅପୁର ସୈନ୍ୟ ଉପରେ ଶସ୍ତ୍ରକୁ ପ୍ରହାର ।

ଧନୁରେ ନାଗଚ ସେହି ପୁରୁଷ ଖରେ
 କୋପେ ପ୍ରହାର କରଇ ଅସୁରଙ୍କ ପରେ ।
 ଦେବକଳ ସୈନ୍ୟସବୁ ପଡ଼ିଲେକ ମାଡ଼ି
 କୋଟି କୋଟି ହୋଇ ଯୁଦ୍ଧେ ଦୈତ୍ୟକଳପଡ଼ି
 କଣ୍ଠକାଳରେ ସଂଗ୍ରାମ ହୋଇଲ ଅସାର
 ରୁଧିର ନଦୀ ଗୋଟିଏ ବହେ ଖରତର ।
 ଦେଖି ତାହା ମୁଦାସୁର କୋପରର ହୋଇ
 ଶକ୍ତିମୁନା ନାଗଦେବ ଶୁଣିରେ ବସାଇ ।
 ଶୁରସେନ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଉପରେ ପେଶିଲ
 ଶର ଯାଇଁ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଲଲଟେ ବାଜିଲ ।
 ରାଗେ ଥର ଥର ତାର କମିଲ ଶରୀର
 ମୋହେ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଘର ପଡ଼ିଲ ଭୂମିର ।
 ଏହା ଦେଖି ସବାଣିକ କୋପେଶ ଧାଇଁଲେ
 ରେ ରେ କାର କରି ତାର ଅଗେ ଓଗାଳିଲେ
 ମହାଘୋର ସଂଗ୍ରାମ ଯେ ହୋଇଲ ଅସାର
 ରୁଧିର ନଦୀ ବହିଲ ହୋଇ ଖରତର ।
 ମନୁ ପରୁରର ଏବେ ଚଇତନ ଶୁଣ
 ମାତଳି ଯେ ଗଲ ଶୁଣ ହସ୍ତିନା ଭୁବନ ।
 ସେ ତହିଁ ଯାଇଣ ପୁଣି କିସ କୃତ୍ୟ କଲ
 ଏ କଥା ମୋତେ ବଡ଼ହିଁ ସନ୍ଦେହ ଲାଗିଲ ।
 ଏସୁର ଚରିତ ମୋତେ କହ ମୁନବର
 ତବମୁଖ ଶୁଣି ମୋର ଚିତ୍ତ ହେଉ ପ୍ରିୟ ।
 କହନ୍ତୁ ଅନ୍ତେ କୁହୋ ମନୁସବୁ ଶୁଣ
 ମାତଳି ପ୍ରବେଶ ହେଲ ହସ୍ତିନା ଭୁବନ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଆସନେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ
 ଦେଖିଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିବେକ ଶିରେ କର ବେଲ ।
 ସେ ପିତା କହ ଏଠାକୁ କଥାଇଁ ଆଗତ
 କି ନିମନ୍ତେ ଆଗମନ କହ ସେ ଚରିତ ।
 ଶୁଣିଣ ମାତଳି ତାକୁ କହନ୍ତୁ ବଚନ
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ ଧର୍ମଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 ମୁଦାସୁର ଦୈତ୍ୟ ସ୍ବର୍ଗପୁରେ ଧାଡ଼ିବେଲ ।
 ଏକଦିଶକାର ସ୍ବର୍ଗପୁର ଜୁର କଲ ।
 ଗଜାନନ ପରସନ୍ନେ ବେଲପ୍ରସନ୍ନ ବର
 କାହାର ହାତରେ ବଧ ନୋହିବ ଅସୁର ।
 ବେବଗ୍ରସ୍ତ କହୁଥିଲେ ଏସୁର ସନ୍ଦେଶ
 ଅଶ୍ବିନଙ୍କ ପୁତ୍ରସନ୍ତେ ପ୍ରାଣେ ହେବ ନାଶ ।

ତେଣୁ ଏଥୁ ପଠାଇଲେ ମୋତେ ସୁରସାଇଁ
 କହ ଉପହାସ ସ୍ବର୍ଗେ ଅସୁର କରଇ ।
 ଶୁଣିଣ ଯୁଧିଷ୍ଠି ସଦାଦେବ ମୁଖ ଗୁଣି
 ଏସୁର ସନ୍ଦେଶ ବାକୁ କହ ମୋତେ କୁହ ।
 ଏହାଶୁଣି ମାତ୍ରୀସୂତ କହଇ ବଚନ
 ଏ କଥା ସ୍ବରୂପ ଅଟେ ଧର୍ମଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 ଶୁଣିଣ ନୃପତି ନକୁଳର ମୁଖ ଗୁଣି
 ଅମର ସ୍ବର୍ଗକୁ କୁହ ଯାଅ ଦେଗ ହୋଇ ।
 ଶୁଣିଣ ନକୁଳ ତାର ଶିରେ ହସ୍ତ ବେଲ
 ମାତଳି ସଙ୍ଗେ ପୁଷ୍ପକ ଉପେ ଆସେହିଲ ।
 ମାତଳିର ମୁଖ ଗୁଣି ବୋଲଇ ନକୁଳ
 ମୁଦାସୁର ପାଶକୁ ତୁ ବେଗକରି ଚାଲ ।
 ମାତଳି ବୋଲଇ ବେଦ ଶୁଣିବା କୁମର
 ଅମର ପୁରନାଶନ କରଇ ଅସୁର ।
 ଶୁଣିଣ ନକୁଳଦ୍ବାର କୋପରର ହୋଇ
 ଅସୁର ସନ୍ନିଧେ ରଥ ବାହ ଦେଗ ହୋଇ ।
 ଶୁଣିଣ ମାତଳି ରଥ ବାହେ ଘନ ଘନ
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ଯାଇ ସମରର ସ୍ଥାନ ।
 ଦୈତ୍ୟକୁ ଦେଖି କୁମର କୋପରର ହୋଇ
 ଧନୁ ଧରିଣ ନାଗଚ ତହିଁରେ ବନ୍ଧଇ ।
 ନକୁଳର ଶରବାତେ ଦୈତ୍ୟ ସୈନ୍ୟକଳ
 ବିମୁଖ ହୋଇଣ ସଙ୍ଗେ ହୋଇଲେ ବିକଳ ।
 ଦେଖି ମୁଦାସୁର ତାର ମନେ ବିରୁର
 ଆନନ୍ଦନ ବିପ୍ରସନ୍ନ ପରସ୍ତେ ଦିଶଇ ।
 କୃପାକୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଖକୁ ଗୁଣିଣ ବୋଇଲ ।
 ଆନନ୍ଦନ ଅପତୟ ମୋତେ ତ ବଞ୍ଚିଲ ।
 ଏହାଶୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀବର କହଇ ବଚନ
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ କୁମ୍ଭେ ଅସୁର ସ୍ବର୍ଗନ ।
 ନଷ୍ଟେ ଅପତୟ ଆନ ହୋଇବାକ ତୋତେ
 ତୋହର ମୃତ୍ୟୁ ଅଛଇ ଏହାର ଯେ ହସ୍ତେ ।
 ଶୁଣିଣ ସେ ମୁଦାସୁର ବୋଲଇ ବଚନ
 ମୋର ଦେଖୁ ଦେଖୁ ହସ୍ତ ହେଉଅଛି ଶୂନ୍ୟ ।
 ଏତେ ବୋଲି ମୁଦାସୁର ଉଠିଲକ ଗର୍ଜି
 ବେବକଳ ସୈନ୍ୟ ସବୁ ପଳାଇଲେ ଘର ।
 ଘୋର ସମର କରଇ ମୁଦାସୁର ଘର
 ବେବଗଣ ଗରବ ଯେ ପଡ଼ିଲେ ଅସାର ।

କୁଡ଼ କୁଡ଼ ହୋଇ ତହିଁ ପଡ଼ିଲେକ ମଡ଼ା
 ପ୍ରତାପାତେ କରବମ ହେଲ ବସୁନ୍ଧର ।
 ଘୋରପୁର ଦେଖିକରି ସୁରସସ୍ଥେ ଉଠି
 ବହୁଶକତି ସେନା ଦୈତ୍ୟ ଅଙ୍ଗେ ପିଟି ।
 ବହୁ ବାଜନ୍ତେ କରୁଛି ନୋହୁଲ ଯେ ତାର
 ଟଡ଼ଟଡ଼ ହୋଇଣ ଯେ ହସିଲ ଅସୁର ।
 ତା ଦେଖି ଇନ୍ଦ୍ରଦେବର ନ ସ୍ତୁରଇ କହୁ
 ଅବହେଳ ହୋଇକରି ଦୈତ୍ୟ ରହୁଅଛି ।
 ଏହି ସମୟରେ ଗାର ନକୁଳ ଦେଖିଲ
 ଆରେ ଆରେ ଦୈତ୍ୟ ବୋଲକରି ତାବେଲ
 ଶତଧା ଶକତି ସେ ପ୍ରହାରିଲ ନେଇ
 ଅସୁର ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ିଣ ଉପୁଡ଼ି ପଡ଼ଇ ।
 ଦେଖି ଅସୁର କୁମୁଦି ଶକ୍ତି କରେ ଧରି
 ନକୁଳ ଉପରକୁ ସେ ମାରେ କୋପକରି ।
 ତା ଦେଖି ନକୁଳସାର ମୁଦ୍ଗର ମାଇଲ
 ଅସୁରର ଶରସକୁ ନିକାରଣ କଲ ।
 ଏହିମତେ ପ୍ରହରେକ ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ କଲେ
 କେହି କାହାରିକୁ ତହିଁ ଶକ୍ତି ନି ପାରିଲେ ।
 ତା ଦେଖି ନକୁଳସାର ମନେ ଭୟରଇ
 କେମନ୍ତେ ଏ ଅସୁରର ସ୍ତ୍ରୀ ଶସ୍ତ୍ର ହୋଇ ।
 ନକୁଳ ବସୁନ୍ଧର ମାତଳ ନାଶିଲ
 ଅସୁର ମରଣ ଭେଦ ତା କଣ୍ଠେ କହିଲ ।
 ଅଗ୍ନି ଶର ଘେନି ଯୋଡ଼ ବରଦ୍ୟର ବୁକୁ
 ତେବେ ଏହି ଅସୁରର ହୋଇବ ଯେ ମୃତ୍ୟୁ
 ଏହା ଶୁଣିଣ ନକୁଳ ଅଙ୍ଗ ପୁଲକାଇ
 ଅଗ୍ନି ଶର ସେନ ଗାର ଗୁଣରେ ବସାଇ ।
 ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ି ସେହି ଶରେ ବେଗେ ଉଡ଼ୁଡ଼ିଲେ
 ଆକର୍ଷିତ ଓଟାରି ସେହି ଶର ଗୁଡ଼ିବେଲେ ।
 ବାଣ ଗୁଡ଼ିକେ ଦଶିଲ ସୂର୍ଯ୍ୟର କରଣ
 ବଶନ୍ତ ଚାର ତେଜେ ହେଲ ଛଇ ଛଇ ।
 ଏହା ଦେଖି ଦୈତ୍ୟମଣି ରଥୁ ପଳାଇଲ
 ନିଶ୍ଚୟ ଦୈତ୍ୟର ଏବେ ମରଣ ହୋଇଲ ।
 ଗର୍ଜି ଉଠିଣ ନାଗର କଲ ଘୋର ରବ
 ଯାଇ ପଡ଼ଇ ଅସୁର କଟିର ଯେ ଶର ।
 କଟିଭାଗଠାରୁ ଦୈତ୍ୟ ବେନଶଶ୍ତ୍ର ହେଲ
 ଶେଷରେ ଅସୁର ଦେହ ବସଧ ହୋଇଲ ।

ଏହା ଦେଖି ଇନ୍ଦ୍ର, ସପ୍ତ ହସେ ହୋଇଲେ
 ଦେବଗଣଙ୍କ ଶୁଣିଣ ବେଗେ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ।
 ମାନରେ ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ଶତ୍ରୁଶୟ ଚରି
 ଏମନ୍ତ ବୋଲଣ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ବଜ୍ରଧାର ।
 ଶୁଣିଣ ଦେବତାଗଣ ଧାର୍ଯ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ
 ଅସୁରଗଣମାନଙ୍କୁ ଗୋଡ଼ାଇ ମାରିଲେ ।
 ପଳାଇ ଗଲେ ଅସୁର ହିରଣ୍ୟ ହୋଇ
 ଯେଣୁ ସେଠାରେ ଦେବଙ୍କୁ ଚଣ୍ଡା କେ ନାହିଁ
 ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ନାଶିଲେ ସବୁ ଦେବତାଏ ।
 ଅମର ସ୍ୱର୍ଗକୁ କଲେ ବାହୁଡ଼ା ବିନୟେ ।
 ଶୁଣିଲଟି ଗୁନା ମଡ଼ା ବଧର ଚରିତ
 ତଣ୍ଡେ ଶୁଣି ଏବେ ତୋଷକେଇ କି ତୋ ଚର
 ଏହା ଯେ କଣ୍ଠେ ଶୁଣନ୍ତି ମୁଖେ ଦେଖନ୍ତି
 ସକଳ ପାପ ଉପରୁ ସେହୁ ଚରିଯାନ୍ତି ।
 ଗୋବତ୍ୟା ସୀବତ୍ୟା ପୁଣ ବହୁବତ୍ୟାମନ
 ମାତୃହରଣେ ଗୋଷ ପୁଣି ସୁବସାନ ।
 ଏସବୁ ପାତକମାନ ହୁଏ କେମୋନେ
 ଏକମନେ ଶୁଣଇ ଯେ ଶ୍ରବତ ପୁରଣ ।
 ମୂର୍ଖ ଅପଣ୍ଡିତ ମୁଁ ଯେ ନ ଜାଣଇ କହୁ
 ପ୍ରସନ୍ନେ ଅଭୟବର ବେଲେ ଯେ କାମାକ୍ଷୀ ।
 ଶାରଳାବାସ କାମାକ୍ଷୀ ଚରଣର ଭୂତ୍ୟ
 ରବିସାଗରୁ ଉତ୍ତର ଜଗତର ମାତ ।
 ଶଙ୍କରପୁରବାସିଣ ଶାରଳା ତୋ ନାମ
 ଶୁଦ୍ରମୁନର ତୋ ପାଦେ ସହସ୍ର ପ୍ରଣାମ ।
 ନମୋ ନମୋ ନାରାୟଣ ଉକତବସ୍ତୁକ
 ଭୂତ୍ୟ ଅଭିମାନ ସବୁ ସହ ଅଭିମୁକ ।
 ଶ୍ରୀମାଳକନ୍ଦରେ କୁହେ କଳେ କରପଡ଼
 ମୋକ୍ଷ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଯେତେକ ମେଳଇ
 ଉକ୍ତ ନିପୁରଣେ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଅଛ ଧରି
 ଚକ୍ରବାରୁପ ଧରୁ କୁ ବେଦ ବରଦ୍ୟାରି ।
 ଶ୍ରୀରାମଅଧର କୁହେ ମନ୍ଦେ ମନ୍ଦେ ହସି
 ଆରତଭଜନ ବାନା ବହୁ ବ୍ରହ୍ମଗଣି ।
 କରୁଣା ନିକଟ କୁହୁ ନାମ କୃପାସିନ୍ଧୁ
 ସନନନ ବାଳକ କୁ ଅଟୁ ସନବନ୍ଧୁ ।
 ଅଭିଷିତ ଏ ଶାରଳାବାସ ସନନନ
 ନରକର ଶରଇ ସେ ଶ୍ରୀରାମଚରଣ ।

ନକୁଳ ଶରେ ପାଟ ବନ୍ଧନ

ଶୁଣ ହେ ଭଲଙ୍କ ଗଜା ବଦନ୍ତ ଅସ୍ତ୍ରେ
ଏମନ୍ତେ ସେ ମୁଦାପୁର ହେଲ ବନଶ୍ୟାତ ।
ଅପୁର ମରବା ଦେଖି ନାରଦ ପେଶିଲେ
ସୁଧର୍ମ ସଙ୍ଗରେ ଯାଇ ଦେଶରେ ମିଳିଲେ ।
ସବୁ ମଣ୍ଡାଇ ବସିଛୁ ଅମରାଧନାଥ
ଏମନ୍ତ ବେଳେ ମିଳିଲେ ଯାଇ ତପୋବନ୍ତ
ନାରଦ ମୁଖକୁ ଦେଖି ଉଠି ପୁରସ୍ତାପ
କସ ତରତ କରଣ ଅଇଲ ମୁନି ଦେ ।
ନାରଦ ବୋଇଲେ ଗାର ନକୁଳକୁମାର
ପାଟ ସନ୍ଦନ ତାହାର ମାଇଲ ପସାର ।
ଅଗ୍ନିରେ ମାରି ପୁଣି ତାହାକୁ ବହୁଲ
ତଳେନେ ସେ ଅପୁର ବଳ ନାଶକଲ ।
ଶୁଣିଣ ସେ ଇନ୍ଦ୍ରାବତେ ଉପତ ହୋଇଲେ
ନକୁଳକୁମାରକୁ ସେ ବହୁ ପ୍ରଶଂସିଲେ ।
ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଜୟ ଜୟ ଶୁଭଲ ଶବଦ
ଅପସରା କରାସ୍ୟ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ।
ପଦ୍ମପୁଷ୍ପ ପ୍ରାୟ ଇନ୍ଦ୍ର ମୁଖ ବକାଶଲ
ଅବସନ୍ତେ ଧୀରେ ଧୀରେ ବସନ୍ତ ବହଲ ।
ସବୁ ମଣ୍ଡାଇଣ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ବସିଲେ
ବୃହସ୍ପତିଙ୍କୁ ସେ ଦେଶେ ହଜାର ଆଣିଲେ ।
ତେଜଶକୋଟି ଦେବତା ଅଇଲେ ସମସ୍ତେ
ସୁଧର୍ମ ସଙ୍ଗରେ ସର୍ବେ ବସିଲେ ଉପତେ ।
ବୃଷଭ ବାହନେ ଶିବ ତମୁରୁ ବଜାର
ଭଇଲାସ କନ୍ଦରୁ ସେ ବିଜେକଲେ ତହିଁ ।
ସେ ଯାହାର ବ୍ୟୁମତେ ସଙ୍ଗରେ ବସିଲେ
ଏମନ୍ତ ସମସ୍ତେ ତହିଁ ବଧାତା ମିଳିଲେ ।
ହଂସରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଗଲେ ଆସାନ ଉପର
ଦେଖି ଦେବତାଏ ଦେଲେ ଶିରେ ନେଇ କର
ବ୍ରହ୍ମା ପଶୁରଇ ଇନ୍ଦ୍ର ଗଜା ମୁଖ ଗୁଣ୍ଡି
ଅପୁର ମଲ କ ସ୍ୱର୍ଗେ ତେଣୁ ଲୟ ନାହିଁ ।
ଦେବବର ମୁଖୁ ଶୁଣି ଏମନ୍ତ ବଚନ
ଆନନ୍ଦମନେ ବହନ୍ତ ସହସ୍ର ଲେଚନ ।
ସ୍ତେବେବ ହେ ପିତାମହ ଶୁଣ ମୋର ବାଣୀ
ନାଶିଲ ତାକୁ ନକୁଳ ଗାର ତୁମ୍ଭାମଣି ।

ଏମନ୍ତ ବଚନ ଯହଁ ବଧାତା ଶୁଣିଲେ
ଧନ୍ୟରେ ନକୁଳ ବୋଲ ପରଶଂସା କଲେ
ବୃହସ୍ପତି ବୋଇଲେ ହୋ ଶୁଣ ଇନ୍ଦ୍ର ଗଣ
ନକୁଳକୁମାରକୁ ବୁ ତିକାଇଣ ଆଣ ।
ଇନ୍ଦ୍ରଗଜା ବୋଇଲେ ସେ ପୁରସ୍ତେନ ଯାଉ
ଆମର ଆଜ୍ଞା ବୋଲି ସେ ନକୁଳକୁ କହ ।
ଆଜ୍ଞା ପାଇ ପୁରସ୍ତେନ ଗରବ ତଳଲ
ନକୁଳ ଗ୍ରମରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
ହୋଇଲ ଇନ୍ଦ୍ର ଆଜ୍ଞା ହୋଇଛୁ କୁମୁକୁ
ମୁଣ୍ଡି ଅସିପଛୁ ସେନାପତିବାକୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ।
ଏସନ ବାକ୍ୟ ସେ ପୁରସ୍ତେନ ମୁଖ ଶୁଣି
ମାତଳ ମୁଖକୁ ଗୁଣ୍ଡି କହେ ଗାରମଣି ।
ଗୁଲ ଆମେ ପିତା ଆମେ ଅପୁରର ପୁର
ଶତୀ ଠାକୁରଣୀ ଛନ୍ତି ତାବଦର ଘର ।
ରଥେ ବସି ତନୁଜଣ ଦୈତ୍ୟପୁରେ ଗଲେ
ଆଳସ୍ୟ ଶା ଗୁଣ୍ୟ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
ଆଗରେ ଯାଇଁ ଶତାଞ୍ଜି କହିଲ ଡଗର
ରଣେ ନକୁଳକୁମାର ମାଇଲେ ଅପୁର ।
କୁମୁକୁ ସଙ୍ଗରେ ଘେନି ଯିବେ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ
ବର୍ଣନ କରିବେ ଦେବ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଗ୍ରମୁରେ ।
ଏହା ଶୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରପତ୍ନୀ ଉପତ ହୋଇଲେ
ଧନ୍ୟରେ ନକୁଳ ଦେଲ ବହୁ ପ୍ରଶଂସିଲେ ।
ତୋର ହେତୁ ଆଜ ରକ୍ଷା ପାଇଲେ ଅମରେ
ମୋତେ ଉଦ୍ଧାରିଲୁ ଥିଲି ମୁଁ ଅପୁର ପୁରେ ।
ଏମନ୍ତ ବେଳେ ତଳହେଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
ଶତୀ ଠାକୁରଣୀଙ୍କୁ ସେ ବରଣନ କଲେ ।
ପାସେ ପଡ଼ି ଶୋର ଶିରେ ଦୁଇବର ଦେଇ
ବୋଇଲେ ଗୋ ଅବଧାନ କର ମହାଦେଉ
କୁମୁର ଯୋଗ ଅପୁର ଆଜ ନାଶକଲ
କୁମୁର ପ୍ରସାଦେ ମୋତେ ଯଶ ଉପୁଜିଲ ।
ଆସ ହୋ ମାତା ରଥରେ ବସ ଦେଶହୋଇ
ଅମର ମଣ୍ଡଳେ ଭେଟ ଦେବେ ପୁରସାଇଁ ।
ନକୁଳ ବୋଇଲେ କୁହେ ସ୍ୱର୍ଗଠାକୁରଣୀ
ତୋର ନ ଥିଲେ ଅଶୋକ ସିନା ଗୋସାମଣି
ନକୁଳ ବାଣୀ ଶୁଣିଣ ଇନ୍ଦ୍ରାଦି ଉଠିଲେ
ଅପ୍ସରା କରଣ ସେନ ରଥରେ ବସିଲେ ।

ତମକାର ରଥ ଦେଶେ ବାହର ମାତଳ
ଧୀର ଧୀର ହୋଇ ରଥ ଯାଇଅଛି ତଳ ।
ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଯାଇ ସବେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
ଅମରବନ୍ଧୁ ପୁରକୁ ଦେବେ ତଳଗଲେ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଭୁବନରେ ବଜେ କଲେ ଠାକୁରାଣୀ
ଅପସରାଏ ଖଟିଲେ ନିଜ ସେବା ଶେଷ ।
ନକୁଳକୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ମାତଳ ତଳକୁ
ସୁଧର୍ମ ସଙ୍ଗ ତଳରେ ଯାଇଣ ମିଳିଲ ।
ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗେ ଶୁଭିଲେ ତହିଁ ମାନ୍ଦୀର କୁମର
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଇଠି ହୋ ପାଣ୍ଡବପୁତ୍ର ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଲେ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ନକୁଳେ ତୋଳିଲ
ପ୍ରମି ନକୁଳ ସଙ୍ଗ ତଳରେ ରହିଲ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ନକୁଳକୁ ଘେନିଆସ
ଧନ୍ୟରେ ନକୁଳ କୁହ ପଣ୍ଡୁରାଜା ଶିଷ୍ୟ ।
ଆସ୍ଥାନର ଉପରକୁ ନକୁଳ ଉଠିଲେ
ଧାଇଁ ଅଶ୍ୱ ମାକୁମାର ପୁଣେ କୋଳକଲେ ।
ମୁଖରେ ଚନ୍ଦ୍ରନ ସେହୁ ହସନ୍ତ ହରଷେ
ଶିର ଆର୍ଦ୍ରଶିଖ ତାକୁ ବସାଇଣ ପାଶେ ।
କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛା ସେ ବ୍ରହ୍ମା ବୃହସ୍ପତି କଲେ
ସ୍ୱର୍ଗେ ଅଧିକାର ଦ୍ରବ୍ୟ ବୋଲଣ ବୋଇଲେ ।
ବେଦତା ଗନ୍ଧର୍ବଗଣ ଯେତେ ଥିଲେ ବସି
ସେ ଯାହାମତେ ନକୁଳେ କଲ୍ୟାଣ ଯେ ଶୁଣି
ଦେବ ସଙ୍ଗରେ ନକୁଳ ପ୍ରଶଂସା ପାଇଲେ
ଇଠି ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ୱୟେ କୋଳ ନକୁଳକୁ କଲେ ।
ସ୍ୱର୍ଗପୁର ତୋରେ ରକ୍ଷା ହୋଇଲ ରେ ବାବୁ
ଏ ଅମର ପୁର ତୋର ଅବରଣ ସବୁ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ନକୁଳକୁ ବହୁ ଗନ୍ଧର୍ବ କଲେ
ଆପଣା ଅଙ୍ଗ ଭୁଷଣ ନକୁଳକୁ ଦେଲେ ।
ବେଦାଙ୍ଗ ପାଟରୁ ଖଣ୍ଡେ ହସ୍ତରେ ଘେନିଲେ
ନକୁଳ ମଥାରେ ତାହା ସେହୁରେ ବାନ୍ଧିଲେ
ଅଣାଇଲେ ଅଭିଷେକ ଦ୍ରବ୍ୟ ପୁରନ୍ଦର
ଅଭିଷେକ କରନ୍ତୁ ଯେ ନକୁଳକୁମାର ।
ଅତି ଉଲ୍ଲାସ ଭରରେ ଶତୀ ଠାକୁରାଣୀ
ବେଗହୋଇ ଅଇଲେ ସେ ଅର୍ଘ୍ୟଥାଳି ଘେନି
ନକୁଳକୁ ପାଶାବଳି ଘେନି ବନ୍ଦାଇଲେ
ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ପାଟ ତୋର ରହିଲକ ଭଲେ ।

ଯେତେବେଳେ ବନ୍ଦାପନା କଲେ ଠାକୁରାଣୀ
କଲ୍ୟାଣ କଲେ ଗନ୍ଧର୍ବ ବେଦାସୁର ମୁକ ।
କଲ୍ୟାଣ କଲି ଆଶିଷ ଦେଲେ ବେଦବର
ଅମରପୁରେ ତୋ ପାଟ ରହିଲ କୁମର ।
ଏମନ୍ତେ ସେ ଅଭିଷେକ ବ୍ୟାଧାନ ସାରିଲେ
ଅପସରା କନ୍ୟାଏ ଆନନ୍ଦେ ନାଚିଲେ ।
ନାରଦ ବାଣୀ ବନାଇ ହରିଧନ କଲେ
ଅଶ୍ୱ ମାକୁମାରେ ବହୁ କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ ।
ଶତୀ ଠାକୁରାଣୀ ତହିଁ ଗଲେ ଭିତରକୁ
ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ଗନ୍ଧର୍ବ କଲେ ନକୁଳକୁ ।
ଏଥୁଅନନ୍ତରେ ବେଦସଙ୍ଗ ମଉଳିଲେ
ବଂସ ତହିଁ ବ୍ରହ୍ମା ନିଜପୁରକୁ ତଳିଲେ ।
ଭିଶ୍ମର ସେଠାରୁ ଗଲେ କୈଳାସ କନ୍ଦର
ଗନ୍ଧର୍ବଗଣ ବେଦତା ଗଲେ ନିଜପୁର ।
ନକୁଳ ଘେନି ଅଶ୍ୱ ମାକୁମାର ତଳିଲେ
ଆପଣା ମନ୍ଦିରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବଜେକଲେ ଯାଇ ଅଳକା ପୁରକୁ
ଶତୀ ମଥାପୋତି କଥା ନ କହେ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ସୋଧ ନ କର ମହାମାୟୀ
ଏହିରୂପେ କେତେ ଦୁଃଖ ସ୍ୱର୍ଗେ ନ ପଡ଼ଇ ।
ଇନ୍ଦ୍ର କହନ୍ତେ ଇନ୍ଦ୍ରାଣୀ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଲେ
ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଣ ସେହି ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହିଲେ ।
କିନ୍ତୁନ ସ୍ୱର୍ଗପୁରେ ନକୁଳ ରହିଲ
ଯିବାପାଇଁକ କୁମର ଉଦବେଶ ହେଲ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ବେଦତାଙ୍କୁ ଯାଇ କଲ ବରଗନ
ଯିବ ହସ୍ତିନାକୁ ଆଜ୍ଞା ହସ ମବଦାନ ।
ଶୁଣି ସହସ୍ର ଲୋଚନ ହସିଣ ବୋଇଲେ
ଯାଅ ବୋଲି ନକୁଳକୁ କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରଶାଳା ପୁରକୁ ଯେ ନକୁଳ ତଳଇ
ଶତୀ ଦେବାକୁ ଯେ ଯାଇ ମେଲଣି ମାଗଇ ।
ଇନ୍ଦ୍ରାଣୀ ବୋଇଲେ କୁହ ଯାଅ ବାବୁ ବେଗେ
କଲ୍ୟାଣ ହେଉ ତୁମ୍ଭର ଆତ୍ମ ଅନୁଗ୍ରହେ ।
ବାସବ ବୋଇଲେ କୁମ୍ଭେ ମାତଳ ହୋ ଯାଅ
ନକୁଳକୁ ହସ୍ତିନାରେ ନେଇ ଶୁଦ୍ଧିଅ ।
ଅଶ୍ୱ ମାକୁମାର ପାଦ ବନ୍ଦ ବେଗକର
ରଥ ଉପରେ ବସିଲ ଯାଇ ମହାବଳୀ ।

ଧୀର ଧୀର ହୋଇ ରଥ ପୁରୁ ଓହ୍ଲାଇଲ
 ହସିନା ନଗରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 ରଥ ଓହ୍ଲାଇ ନକୁଳ ବନ୍ଦନ ତଳିଲେ
 ରଥ ସେଣା ମାତ୍ର ପୁରୁକୁ ରମିଲେ ।
 ନକୁଳ ବାହୁଣ୍ୟାବଦେ ମିଳିଲେକ ଯାଇ
 ନମଇଁ ସୁଧୁଷି ଶ୍ରୀମ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଗୁଣି ।
 ସୁଧୁଷି ହୋଇଲେ ଯାଅ ଆରେ ପହଞ୍ଚେବ
 ନକୁଳକୁ ବନ୍ଦନ କୁ ତୋଳିଦିଅ ନବ ।
 ପହଞ୍ଚେବ ନକୁଳର ତରଣେ ନମଇ
 ବୋଲେ ଠାକୁରଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଉଠ ବେଗହୋଇ
 ତସଣେ ନକୁଳ ଉଠିବର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟେ
 ତରଯୋଡ଼ି ସୁଧୁଷିଙ୍କ ନକଟକୁ ଗଲେ ।
 ବୋଇଲେ କିଏ ସ୍ୱର୍ଗରେ ହେଲ ରେ ନକୁଳ
 କର ଯୋଡ଼ଣ କହଇ ମାତ୍ରୀର ଦୁଲଳ ।
 ବୋଇଲ ଏଠାରୁ ମୁଣ୍ଡି ଯେତେବେଳେ ଗଲ
 ବହୁତ ଯୁଦ୍ଧ ଅସୁର ସଙ୍ଗତରେ ତଲ
 ବାରକୋଟି ସୈନ୍ୟ ତାର ପକାଇଲ ହାଣି
 ଅସୁରକୁ ବଢ଼ିଲ ମୁଁ ଅଗ୍ନି ଶର ଘେନି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ସହଚ ତାହାର ସବୁ ନାଶେଲେ
 ସୁଧୁଷିବେଦ ଶୁଣିଣ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ।
 ଶତୀଙ୍କୁ ଘେନଣ ତଡ଼ୁଁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ମୁଁ ଗଲ
 ପ୍ରଜାବଧୁ ପାଇ ଶିରେ ପାଟେକ ବାନ୍ଧଲ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଅଙ୍ଗରେ ଯେତେକ ଅଳଙ୍କାର ଥିଲ
 ଗଉରବ କରି ଇନ୍ଦ୍ର ମୋ ଅଙ୍ଗେ ଖଞ୍ଜିଲ ।
 ପ୍ରସାବନି ସେନ ଶତୀବେଶ ବଢ଼ାଇଲେ
 ବ୍ରହ୍ମା ଯେ ତହିଁ ଅନେକ କଲ୍ୟାଣ ବାଞ୍ଛିଲେ
 ନକୁଳ କହନ୍ତେ ସବେ ସନ୍ତୋଷ ହୁଅନ୍ତୁ
 ଶୁଣ ହୋ କଲଙ୍କ ସଜା ଅଗସ୍ତି କହନ୍ତୁ ।
 ବୋଇଲେ ଶୁଣିଲ ମୁହା ଅସୁରର ବଧ
 ଏହେ ନକୁଳ ବାନ୍ଧଲ ପାଟ ସୁମୟ ।
 ବନ୍ଦଇ ଶ୍ରୀ ନଗରାଧ ବଳକୁଣ୍ଡବାସୀ
 କୌକରୁପେ ମଳଗିରି ଶିଖେ ଅଛ ବସି ।
 କଳରାତ୍ର ସୁବର୍ଣ୍ଣନ ସୁଭଦ୍ରା ସଙ୍ଗତେ
 ଗୁରୁପେ କେନେ ମାଳସୁନ୍ଦର ପବତେ ।
 ଅବସ୍ତର ପାଟଣା ଯେ ବସୁରହି ନାହିଁ
 ସମସ୍ତେ ତ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଯି ପ୍ରାୟ ବେଶାସାଇ ।

ସ୍ୱର୍ଗକୁ ନଶୁଣି ଯେଉଁ ସ୍ଥାନ ପଡ଼ିବନ୍ତୁ
 ତତ୍ତ୍ୱକୁ ନ ସୁରପରେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଧାମନ୍ତୁ ।
 ଅପ୍ରାୟ ସିଂହାସନକୁ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ
 ଅଶାକାର ବ୍ରହ୍ମ କେନେ କରନ୍ତି ଯହିଁ ।
 ତହିଁର ମହମା ଅନ୍ତ କେ କହି ପ ଉବ
 ନାମ ସୁମରନ୍ତେ ତାର ପାତକ କୁଟିବ ।
 ନରକରେ ସୁମରଇ ଶ୍ରୀସମର ନାମ
 ତବ ନାମେ ଉବରୟ ହୋଇବ ଖଣ୍ଡନ
 କୁଳସୀର ବଲ୍ଲଭ ଶ୍ରୀଚରଣ ତଳରେ
 ଶାରଳା ବାସର ମଥା ଲେଟେ ନରକରେ ।

ଶାନ୍ତିପାଳ ମଠେ ହରି ବଳରାମଙ୍କର
 ବିଦ୍ୟା ପଠନ ଓ ଯମପୁରୁ ଗୁରୁପୁଣ୍ୟ
 ଆନନ୍ଦନ

ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ପୂଜାକଲେ ଅଗସ୍ତିଙ୍କି
 ଆବେ ମହାମୁନ ମୋତେ କହବା ଏଣିକି ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ କର ରଜା ଅବତାରେ
 ଦ୍ୱାରକାରେ ଜନ୍ମିଲେ ସେ ବେବେଶ ଉବରେ
 ସେହିଣୀ ଉବରେ ମଳାମ୍ବର ଉତପତ୍ତି
 ବାହୁତ ରୂପରେ କୃଷ୍ଣ ଗୋଷୋଷେ ରହନ୍ତୁ
 ପାଠ ପଢ଼ିବାର ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ଯୋଗେଶ୍ୱର
 ପ୍ରବେଶିଲେ ମହାପ୍ରଭୁ ଅବତୀ ନଗର ।
 ବ୍ୟାବର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ନାମ ଶାନ୍ତିପାଳ
 ପାଠ ପଢ଼ାନ୍ତି ସେ ଶିଷ୍ୟ କାଳିନ୍ଦୀ ଘେନ ।
 ତାହାଙ୍କ ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ବେନସର
 ନରେଶିଣ ଶାନ୍ତିପାଳ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେ ଗୁଣି ।
 ପରୁର କୁମ୍ଭେନାମେ ଅଟ କେଉଁ ବେଣୀ
 ବେବେଶ କୁମାର ପ୍ରାୟ ଅବସ୍ତବ ଦିଶି ।
 ବହୁଙ୍କୁ ସମସ୍ୟା ତଡ଼ୁଁ ବେଲେ ମଳାମ୍ବର
 ଆମ୍ଭ ଘର ଅଟେ ଦିନ ଯେ ମଧୁବନର ।
 ଅବନନ୍ତ ଆମ୍ଭର ଯେ ହୃଦୟ ଶୁଣି
 ସଦୃଶ ନନ୍ଦନ ବୋଲି ସୁରଥ ଯେ ଶିଖି ।
 ସୁରଥ ନନ୍ଦନ ବଳସ୍ତବ ତହବର୍ଣ୍ଣ
 ତାରଖଣ୍ଡ ବୋଲି ଅଟେ ତାଙ୍କର ସହଚ ।
 ତାରଖଣ୍ଡ ପୁଣ୍ୟନାମ ଅଟଇ ସୁବେଦ
 ତାହାଙ୍କର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଟେ ବସୁବେଦ ।

ଦେ ପଣ୍ଡିତ କୁମ୍ଭେ ଏବେ ପରୁରଲ ଯାହିଁ
 ବସୁଦେବ ନନ୍ଦନ ଯେ ଆମ୍ଭେ ଦେଖିଲୁ ।
 ନରକାର ବଂଶେ ଜାତ ଦେବଙ୍କ ସେହିଣୀ
 ସଖା ସାବଣୀ ଅଟନ୍ତ ସେ ଦେନ ଭରଣୀ ।
 ଏହାଙ୍କର ଜନନୀ ଯେ କମଳା ପାଦିନୀ
 ତାହାଙ୍କ ଭବନ୍ତ ପୁଣି ଆମ୍ଭେ ଭଜପଣି ।
 ପୃଥ୍ବୀର ଶ୍ରୀ ଆମ୍ଭେ ଭଜାରିବା ପର୍ବେ
 ସୁନଃସୁନଃ ଭବନ୍ତ ଯେ ତାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ।
 ଗୋପାଳଦେଶେ ଯେ ହାବେ ମୟୁର ଦେଶର
 ଶାସ୍ତ୍ର ଯେ ସଙ୍ଗୀତ ନାହିଁ ଅପାଠ ସେ ପୁର ।
 କୁହ୍ନାନ ଦେଶରେ ବାସ କରନ୍ତ କୁନେ
 ଦେବ ବଦ୍ୟା ନ ଶୁଣିଲୁ ଆମ୍ଭେ ଦେନକର୍ତ୍ତେ
 ଧର ଧର ମାର ମାର ଛନ୍ଦ ମନ୍ଦ କଥା
 କହା ଦୁମୁର ଖେଳରେ ନରକର ମନ୍ତ୍ର ।
 କୁନେ ହସ୍ତରେ ପଡ଼ିଲେଟି ପାଣିଦ୍ରବ୍ୟ
 ମୂର୍ଖ ସ୍ୱରାବରେ ନାହିଁ ପଣ୍ଡିତ ସ୍ୱରାବ ।
 ଜାନ ଆର୍ତ୍ତ ଆର୍ତ୍ତ ମୂର୍ଖ ଦେବୁ କେଉଁ ମତେ
 ବୁଲି ଦେଶାନ୍ତରେ ପାଠ ପଢ଼ିବୁ ଆସୁରେ ।
 ମାତା ପିତା ତେଜଲୁ ଯେ କୁଲ ଗୋଷ ଗ୍ରାମ
 କୁମ୍ଭେ ବସୁ କଲେ ଆମ୍ଭେ ନେବୁ ରୁଚଧର୍ମ
 ବନସ୍ତ ଶ୍ରବରେ ଦେବ ବାକ୍ୟକୁ ଉଚ୍ଚାରୁ
 ଶୁଣି ଶାନ୍ତି ହେଲେ ତହୁଁ ଶାନ୍ତିପନ ଗୁରୁ ।
 ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ଯେବେ ଲଜ୍ଜାଟି କୁମ୍ଭର
 ଏହିଠାରେ ପାଠପଢ଼ି ଯେତେ ଦିନ ପାର ।
 ପଣ୍ଡିତେ ଯେ ଦୁଃଖୀ ଥିଲେ ପୁଣିକୁ ହସର
 ପୁଣିକଷ୍ଟ ପାସୋରିଲେ କୃଷ୍ଣ ମୁଖ ବୁଝି ।
 ରହିଲେ ସେ ଦେନଭ୍ରାତେ ଶାନ୍ତିପନ ଘରେ
 ବଦ୍ୟା ଆସେପଣ କଲେ ସେହି ଦିନବରେ ।
 ପ୍ରଥମରେ ଲେଖି ଦେଲେ ତାଙ୍କୁ ଯେ ଶ୍ରୀମଳା
 ନଃଶ୍ୱାସକେ ଲେଖିଲେ ତା ଦେବଙ୍କର ବଳା
 ଲେଖନ୍ତେ ସେ ଜାଣିଲେ ଯେ କୃଷ୍ଣ ବଳେ ବର
 ବାକ୍ୟଦେବୀ ପ୍ରାଣପ୍ରିୟା ଅଟନ୍ତ ଯାହାର ।
 ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଲେଖି ଦେଲେ ସେହି ଏକମଳା
 ବଡ଼କରେ ଶିଖିଲେ ତା ବାସୁଦେବ ବଳା ।
 ତତ୍ତ୍ୱବିଂଶ ଅକ୍ଷର ସେ ବାରଟି ମାତ୍ର
 ଶିଖିଲେକ ସେହି ଦୁହେଁ ହୋଇ ଅତି ଭବ ।

ପିତାମହ କ୍ୟ ହ କୁ କୁ ଅଥ ନାଶ
 ଆବେ ଗୁରୁଦେବ ଶିଖି କରନ୍ତ ପଠନ ।
 ଅନୁସାର ବସର୍ଗ ଯେ ଅଥ ସୁସଂସ୍ତେଶ
 ଏହିପରି ଅକ୍ଷର ଯେ ହୋଇଲଣି ଭେଷ ।
 ତତ୍ତ୍ୱବିଂଶ ଅକ୍ଷର ସେ ବାରଗୋଟି ପଳା
 ଏକଗୋଟି ଦିନରେ ସେ ମୁଖସ୍ତ ହୋଇଲ ।
 ମାତା ବୁଝିକରି ଦେବ ପକାଇଲେ ତହୁଁ
 ସାଧୁଲେ ଶ୍ଳୋକ ସବୁକୁ କରୁଛି ନ ଜାଣି ।
 ଦେନ ଦବସରେ ଏହା ସବୁ ସାଧୁକଲେ
 ଶାନ୍ତିପନ ଦିନ ବେଶି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେ ।
 ଓଡ଼ିଆ ତେଲଙ୍ଗୀ ଆଉ ନାଗସ୍ତ ବସଣୀ
 କନାଭଜ ଦ୍ରାବଡ଼ ଯେ ଆଦିଭାଷା ବେଳ ।
 ଏହିପରି ଲେଖିଲେ ଯେ ଶ୍ରୀମାତା ତତ୍ତ୍ୱବିଂଶ
 ନବଦିନେ ଲେଖିଲେ ସେ ତାଳପତ୍ର ଚିଠି ।
 ବଚନ ଦବସେ ଏହା ସବୁ ସେ ପଢ଼ିଲେ
 ବରଦ୍ର ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଲେ ପୀରତ ସେ କଲେ ।
 ଶାନ୍ତିପନ ବ୍ରାହ୍ମଣର ଅଟନ୍ତ ସେ ଶିଖ୍ୟ
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବହୁପ୍ରୀତି କଲେ ଦୃଷ୍ଟିଦେଶ ।
 ଅକ୍ଷର ବଦ୍ୟାରେ ତହିଁ ଯେତେ କଷ୍ଟ ଥିଲା
 ବଶେ ସହସ୍ର ତାହା ସାଧୁ ଯେ ହୋଇଲ ।
 ଦେବବାକ୍ୟ ଦେଶାନ୍ତ ଯେ ତହୁଁ ଶାନ୍ତିପନ
 ଦେଲେ ଗୁରୁ ପଢ଼ିଲେ ତା ଦୁହେଁ ଦୁବେ ବେଳ
 ରକଦେବ ଯଜୁ ଆଉ ସାମ ଯେ ଅଥବ
 ମହାମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଲେ ସେ କୃଷ୍ଣ ବଳଦେବ ।
 ନବଗ୍ରହ ମନ୍ତ୍ର ପାଳନ୍ତୁ ନାଣି ପାତ୍ର
 ଏହା ସବୁ ଶିଖିଲେ ଯେ ଦୁହେଁ ତାହା ମହି
 ତସ୍ତ ବାର ନକ୍ଷତ୍ର ଯେ ସ୍ତବ୍ଧଙ୍କର କଳା
 ରବ ଅଂଶ ତନ୍ତୁ ଆଉ ପବନର ମେଳା ।
 କାମ ଲେହଣୀ ଯେ ଆଉ ରଚିତାସ୍ତ ବଦ୍ୟା
 ପ୍ରମୁଦ ମୋହନ ଅଥବ କହବ ଅବା ।
 ଯୋଗବ୍ରହ୍ମା ବିକାଳ ଗାରଡ଼ି ମହାମନ୍ତ୍ର
 ଏମାନ ସେ ସାଧୁ କଲେ ଏକଦିନ ଅନ୍ତେ ।
 ଭୂତ ବଦ୍ୟାତ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେ ଅଗ୍ରତ
 ବାଦବଦ୍ୟା ଅଥ ଶିଖିଲେ ସେ ନବଗ୍ରହ ।
 ଅଭିଷ୍ଟର୍ଯ୍ୟ ବଦ୍ୟା ଅଥ ଯେ ତତ୍ତ୍ୱବିଂଶ
 ଧନୁ ସାଧୁକ ଯେ କୁଳ ପଳା ଅଥ ପୁଣ ।

ସେବ ଭେଦ ମନ୍ତ୍ର ଭେଦ ଆଦି ଦେବଶର
 ଉଦ୍ବେଗ ବଦ୍ୟା ଯେ ସାଧ୍ୟ କଲେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 ଏହିମତ ପ୍ରାଣସମ୍ପଦ ବଦ୍ୟା ଚଉଷଠି
 ଦେଖି ସାଧ୍ୟ କଲେ ସେ ବଦ୍ୟା ନବପୋଷି
 ପୂଜାର ନିମିତ୍ତ ତପ ଧୂତମାନ ଚନ୍ଦ୍ର
 ଜଳୋଥକର ଗୁରୁ ହେଲେ ଶାନ୍ତିପନ ।
 ଦୈବସୂତ ପ୍ରକାଶଲେ ହେ ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନି
 ଏ ବଦ୍ୟା କାହୁଁ ପାଇଲେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଶାନ୍ତିପନ ।
 ସେ ମୁକୁନ୍ଦା ଦିନବର ସବୁ ବଦ୍ୟା ସାଧ୍ୟ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଜନ୍ମହେଲେ ହୋଇ କାହା ସଙ୍ଗେବାସ
 ତାହାଙ୍କ ମହିମା ମୋତେ କହିବା ମୁନି ହେ
 କୃଷ୍ଣବର ଗୁରୁ ହେବା ଲଗେ ଯେ ସନ୍ଦେହେ
 ଶୁଣ କୁ ହୋ ଯୋଗେଶ୍ବର ବୋଲି ତପୋବନ୍ତ
 ପୁଣ୍ୟ ଶାନ୍ତିପନ ଯହୁଁ ହୋଇଛନ୍ତି ଜାତ ।
 ଦୂରାରେକ ସତ୍ୟସୁଖେ କରୁଣିକ ବ୍ରହ୍ମା
 ରୁଦ୍ରବେଦେ ବାସୀ ହୋଇଥିଲେ ମହାତମା ।
 ଯୋଗେଶ ବ୍ରହ୍ମା ସେ ପୁରୁଷେକ ଶାଆନ୍ତ
 ସେ ଦେବ ଗୋଲକ ଯେ ହୋଇନାମତାର ବେଳ
 ପ୍ରବନ୍ଧ ବ୍ରହ୍ମବେଶ୍ବ ସେ ହେଲେ ମନ୍ତ୍ରକଳା
 ବେବଶାସ୍ତ୍ର ଜଣିଣ ଯେ ଆକାଶରୁ ଗଲ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବେଦତାର ଭବେ ନ ରହୁ ଆକାଶେ
 ସ୍ବର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ତେଜଶ ସେ ସ୍ବର୍ଗପୁରେ ପଶେ ।
 ଦିନେ କରଳାସ ଶଶି ଗଲେ ସ୍ବର୍ଗବାସେ
 ବେବଭଦ୍ର ଗୋଲକ ଯେ ହୋଇଛି ଆକାଶେ
 ଶଶିକୁ ବସ ବୋଲି ସେହୁ ନ ବୋଇଲ
 ପରପଥ ଯୋଗୀ ବୋଲି ସେହୁ ହିଙ୍ଗାସିଲ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ସେ ଅଟଇ ନବସୃଷ୍ଟର କରତା
 ଧାତା ଅର୍ଜିତ ପୁରୁଷ ବହିତ ବ୍ୟାତା ।
 ଏକ ବ୍ୟାତାଏ ବ୍ରହ୍ମା ସେହୁ ଯେ ଜାଣଇ
 ଅନେକମତେ ଭକ୍ତ ନା ହରକୁ ସେ ବେଳ ।
 ଅସ୍ଥାନୁ ଉଠନ୍ତେ ହରେ ବେଳ ପୁଣି ସେଲି
 କହିବୁ ତ ଶଶିର ଯେ ନ କହିଲେ ବୋଲି ।
 ଗଲାଧରକା ବେଳ ସେହୁ ଭୁଜ ପରିତାଳେ
 ପଡ଼ିଲେ ଶଶିର ଉଡ଼ି ଯାଇକରି ନଲେ ।
 ଅସାଧୁମ ହୋନ୍ତେ ଲହେକୋପିଲେଯେବେକ
 ବ୍ରହ୍ମା ବେଦତାକୁ କୋପକଲେ ସବାଣିକ ।

ବ୍ରହ୍ମା ଗୁଣି ନାହିଁ କଲେ ତାଙ୍କର କ ବୋଧ
 ଧାତାର ହେବୁରୁ ଆମ୍ଭେ ତେଜଲୁ ଆକାଶ ।
 ପିତାକୁ ସେ ଶାପ ଦେଲେ ଗଉରବ ଲଗେ
 ଶେଷୁଟି ବ୍ରହ୍ମା ପୂଜା ନ ପାନ୍ତି ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ସ୍ବର୍ଗେ
 ଆକାଶରେ ଗୋଲକକୁ କଲୁ ଭୁକ୍ତ ଗୁଣା
 ଦେବତାଏ ତୋର ହେବୁ ନ ପାଇଲେ ପଜା
 ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ କୁ ଯେ ସୋଦରକୁ କଲୁ
 ଦେବ ମାନବରେ ପୁଣ୍ୟ ନୋହିବୁ ବୋଇଲୁ
 ମହାଗୁଣେ ଶପ ଡାକୁ ଦେଲେକ କପାଳୀ
 ତେଣୁକରି ଅପୁଣ୍ୟ ସେ ହେଲ ନନ୍ଦପୁରୀ ।
 ରୁଦ୍ରଙ୍କର ଶାପ ପାଇ ଜଗତର ପିତା
 ଦେବ ମାନବରେ ସେହି ନୋହିଲେ ପୁରନ୍ତା
 ମନୁ କଲୁ ପରିଯନ୍ତେ କାଳ ବହିଷକ
 ରୁଦ୍ରଙ୍କର ଶାପେ ବ୍ରହ୍ମା ଅପୁଣ୍ୟ ହୋଇଲ ।
 ପୂଜା ପାଇବାର ନିମିତ୍ତରେ ବେବପତି
 ସୁଦେବଙ୍କ ଘରେ ସେହୁ ହେଲେ ଉତପତ୍ତି ।
 ଶାନ୍ତି ନାମେ ତାହାର ଯେ ଅଟଇ ଜନନୀ
 ତେଣୁକରି ନାମ ତାର ବେଲେ ଶାନ୍ତିପନ ।
 ବରୁରଇ ଧାତା ମୋତେ ଶିବ ଶାପ ଗୁରୁ
 ଜଗନ୍ନାଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ହୋଇବ ମୁଁ ଗୁରୁ ।
 ତେଷକରି ମନାଇବ ମୁହିଁ ବେବଗୁଣା
 ଅନୁଗ୍ରହେ ମୋତେ ନାଗପୁଣ୍ୟ କରୁ ପୂଜା ।
 ଯାହା ପରୁରିଲୁ ମହାତମା କୁ ଯୁକତ
 ଶାନ୍ତିପନ ବ୍ରାହ୍ମଣର ଅଟଇ ଏ ଶ୍ରୁତି ।
 ବରୁରିଲେ ରୁଦ୍ର ବସୁ ଅଟନ୍ତି ଏ ବେନ
 ଅଂଶାବତାର ଅଟନ୍ତି ଏହି ଦେହ ଭେନ ।
 ରୁଦ୍ରାବତାର ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ବଳରାମ
 ଶାନ୍ତିପନ ଶିଷ୍ୟ ଏହୁ ହେଲେ ଶାସ୍ତ୍ରଧର୍ମ ।
 ପରମ ଆନନ୍ଦ ନାଥ ଭକ୍ତ ବାଗଧର୍ମ
 ଚଉଷଠ ଜନ ମଧ୍ୟେ ସବେ କଲେ ସିଦ୍ଧି ।
 ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବୋଇଲେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଶାନ୍ତିପନ
 ବରୁରଇ ରୁଦ୍ର ବସୁ ଅଟନ୍ତି ଏ ବେନ ।
 ଗୁରୁ ବୋଲି ଅହର୍ନିଶି କରନ୍ତି ଜୁହାର
 ପିତାମହ ନୋହିଲେ କି ଆନନ୍ଦ ହୁଏ ପାଇ ।
 ମନୁ ପରୁରିଲୁ ଶୁଣ ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନି ହେ
 କଥାଏକ ପରୁରିବ ମୁହିଁ କୁସୁକୁ ହେ ।

କଥା ଗୋଟି ଆସି ମୋର ପଡ଼ିଲ ମନରେ
 ଯେଣୁକରି କୁମ୍ଭକୁ ମୁଁ ପୁରୁର ପ୍ରମୁରେ ।
 ଗୋପପୁରୁ ମଧୁରରେ ଯାଇ ସେ ରହିଲେ
 କଂସ ନାଶି ଉପସେନେ ରଜା ସେହି କଲେ
 ବରଜକୁଳରେ ବଢ଼ି ନ ପଡ଼ିଲେ ପାଠ
 ଯଦୁକୁଳେ ବଢ଼ି ପାଠେ ହେଲେ ସେ ଉଚ୍ଚ ଟ
 କଂସ ସୁନାସ ଯେ ଉପସେନ ପୁର ଦୁଇ
 ବରବର ବସେ ସେହି ଦୁଃଖ ନାଶିଯାଇ ।
 କଂସର ଭନୟ ଅଟେ ହଂସ ହିମ୍ବ ଜାଣ
 ସୁନାସ ପୁର ସୁରଥ ବୋଲିଣ ପ୍ରମାଣ ।
 ହଂସ ହିମ୍ବକୁ ତ ଗଙ୍ଗାଗର୍ଭରେ ପ୍ରସର
 ତାହାକୁ ସେ ମରାଇଲେ ବେବ ଶବରାଣ୍ଡ ।
 ସୁନାସର ପୁର ହେଲ ତାହାଙ୍କ ଉଚ୍ଚତ
 ତାହାଠାରେ ବୟା କରିଥାଆନ୍ତି ଅତ୍ୟୁତ ।
 ପ୍ରାଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ ସେହି ତାହାଠାରେ ବେଲ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ କରିଥାନ୍ତି ତାହାଠାର ।
 ସଙ୍ଗେ ବେନିଆନ୍ତି ତାକୁ ଯେଣେ ସେଥାଆନ୍ତି
 ରଥରେ ବସାଇ ତାକୁ ନଗରେ ଚୁଲନ୍ତି ।
 ପାଠ ପଢ଼ିବାର ପାଇ ଏବେ ସେହୁ ଗଲେ
 ସୁରଥ ଯେନାକୁ କପା ସଙ୍ଗେତେ ନ ନେଲେ ।
 ଶ୍ରେଣିନେ ଶ୍ରେଣିନେ ତାକୁ ନ ଛାଡ଼ନ୍ତି କ୍ଷଣେ
 ଭଲ ନ କରିନ୍ତି ତାକୁ ପ୍ରଭୁ ଜନାର୍ଦ୍ଦନେ ।
 ତାହାକୁ ସଙ୍ଗେତେ ପ୍ରଭୁ କପାଳ ନ ନେଲେ
 ଆପଣେ ପ୍ରଭୁ ବିଦ୍ୟା ସେ ପଢ଼ିବାକୁ ଗଲେ ।
 ତାହାକୁ କପାଳ ବିଦ୍ୟା ସେ ନ ଶିଖାଇଲେ
 ଏଥିର ତରିତ ମୁନ କହ ମୋତେ ଉଲେ ।
 ମନେ ମୋର ଏ ବିଷୟେ ସ୍ୱରାସ୍ତ୍ର ଅଛଇ
 ତେଣୁକରି କୁମ୍ଭକୁ ମୁଁ ପ୍ରଭୁରେ ଗୋସାଇଁ ।
 ଶୁଣିବର ହସିଲେ ଯେ ସେ ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନ
 ଏତେ ଯେ ଗୁପ୍ତକଥା ପୁରୁ ପୁଣି ପୁଣି ।
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ମୁହିଁ କହୁଅଛି ତୋତେ
 ଏ ବଡ଼ ଗୁପ୍ତ କଥା ଉଚ୍ଚିତ୍ୱକୁ ତତ୍ତ୍ୱେ ।
 ଯେତେବେଳେ ରାମକୃଷ୍ଣ ପାଠପଢ଼ି ଗଲେ
 ସୁନାସ ପୁରକୁ ସେହୁ ସଙ୍ଗେତେ ନେଲେ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେତେ ବିଦ୍ୟା ସେ ପଢ଼ିଲେ
 ଏକତ୍ର ଅନେକ ବିଦ୍ୟା ସମସ୍ତେ ଶିଖିଲେ ।

ଶତପାଠାନ୍ତ ଧନୁବିଦ୍ୟା ଯେତେ ଥିଲ
 ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗେତେ ଥାଇ ସବୁ ସେ ସାଧିଲ ।
 ରାମକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ହେଲ ମହାଯୋଧୀ
 ଏଥିର କଥା ଯେ ମୁହିଁ କହିଲି ସମାଧି ।
 କୁ ଯେ ପ୍ରଭୁକୁ ମୋତେ ନପ୍ରତିଶେଷର
 ତାହା ଏବେ କହୁଅଛି ମନେ ଦୃଢ଼ ଧର ।
 ଅପ୍ରେ କହନ୍ତେ ମନୁ ରଜା ଯେ ଶୁଣଇ ।
 ଏଥି ଅନନ୍ତରେ ଯାହା କଲେ ଶବରାଣ୍ଡ ।
 ମରଇ ଶୁଣି କୋବରୀ ସୁରକାଲେ
 ସ୍ଥାନ କରିବାକୁ ଗୁରୁ ଆସେ ସିନ୍ଧୁଜଳେ ।
 ବାଜୁତ ନନ୍ଦନ ନାମ ସଉତରାସି
 ସେହି ପିତା ସଙ୍ଗରେ ଗୋଡ଼ାଇଣ ଆସି ।
 ବାଜୁତ ପୁରକୁ ବିପ୍ର କୁଳରେ ରଖାଇ
 ସମସ୍ତ ସ୍ୱାହାନ୍ତେ ଦୁନପଣେ ଅବଗାଢ଼ ।
 ଘୋର ନାଦେ ବାସନ୍ତ ଲହଡ଼ି ଯେ ମର
 ବାଜୁତ ପୁର ଗୋଟିକୁ ସିନ୍ଧୁ ନେଇ ବର ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦେଶକୁ ହେଟ ହେଲ ବୁଡ଼ାସୁତ
 ସମୁଦ୍ରେ ପଡ଼ିଲ ଯାଇ ଲବସର ଗାତ ।
 ଆହା ପୁର ବୋଲି ବିପ୍ର ଡେଇଁପଡ଼େ ଜଳେ
 ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଲହରୀ ଯେ ପକାଇଲ କୁଳେ ।
 ଅଗାଧ ଗଣ୍ଡରେ ପଡ଼ିଗଲ ପୁରଗୋଟି
 ଆରେ ପୁର ବୋଲି ବିପ୍ର ଗଡ଼େ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ।
 ରେବର ସେ ବିପ୍ରବର ପୁରନାମ ଧର
 ଅତେବ ହୋଇଣ ପଡ଼ି ଗଡ଼େ କପୁରସ ।
 ଭୁତଲେ ପଡ଼ି କାନ୍ଦନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ
 ଆରେ ପୁର କେଣେ ଗୁଡ଼ିଗଲୁ ଗୁଣମଣି ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ବିକଳ ଦେଖି କାନ୍ଦୁ ସଙ୍ଗେ
 କୋଳକରି ଗୁରୁଙ୍କୁ ଯେ ଧଇଲେ ଯାଇଣ ।
 କେଶବ ଯେ ସମାଜିତ ଶୋକଗୁଡ଼ି ଗୁରୁ
 ନାଶିଗଲ କୁମରକୁ କପା ଶୋକକରୁ ।
 ଦେଖୁ ଦେଖୁ ପୁର ପଡ଼େ ଅଗାଧ ଜଳର
 ଅବୋଧ ଲଜ ଏବେ ସେ ହୋଇଲେ କୁମର ।
 ଦୁନବର ବୋଲେ ଶିଖ୍ୟ ମୁହିଁ ବଡ଼ ପାପୀ
 ପାପପୁର ମୋର ନାଶିଗଲେ ଯେ ଅବ୍ୟାପି ।
 ଅପୁର କ ଲକ୍ଷଣେ ମୁଁ ବହୁତ କେସନେ
 ଗୁଡ଼ିକ ଗାଦନ ମମ ପୁରଙ୍କ ବିଦ୍ୟନେ ।

ଶେଷେ ବୋଲିଲେ ଜାଣିଶାଣେ ନାଶଗଲେ
 ଯେ ଯାହାର କର୍ମ ଏଥୁ ଭୁଞ୍ଜିବାକୁ ଭଲେ ।
 ଯେତେ ପୁଣ୍ୟ ଗୁରୁ ସେହୁ କରିଥିଲେ ପୁଣେ
 ତେତେବନ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁଣି କରିଲେଟି ଏବେ ।
 ସୁସାର ସାଗର ଏହା ଦେବର ରଚନା
 ହୁଏ ଅପବାଦ ମୋହେ ଲୋକେ ଦଇ ସିନା
 ଜଗଜ୍ଞାଥ ଅଛନ୍ତିଟି ସବୁ ଅଧିକ ସା
 ପ୍ରବୋଧ ବାକ୍ୟରେ ସେହୁ ଗୁରୁଙ୍କୁ ତଥାରି ।
 ଗୁରୁ ଗୁରୁପତ୍ନୀକ ଯେ ବେନ ଜଗଜ୍ଞାଥେ
 ତଳଲେ ତାହାଙ୍କ ସହ ଗୁରୁ ଗୁରୁପତେ ।
 ଗୁରୁଙ୍କୁ ମାର୍ଜନା କରି ପ୍ରଭୁ ଦେବଗନ
 ଏଗାର ଦିନରେ ତହିଁ କଲ ପ୍ରେତକାର୍ଯ୍ୟ ।
 ଶାନ୍ତପନ ବୋଲନ୍ତି ମୋ ଯେତେ ପଥ ଥିଲ
 କୁହନ୍ତି ଦେଖିଲ ମହେ ଦୁଇ ଦୋଳଗଲ ।
 ବସ ମୁହିଁ ଅପୁତ୍ରିକ ଯିବ ବାଣୀକା
 ପାତଳମୁଁ ବିନାଶିବ ପ୍ରଧାନରେ ହାସି ।
 ସମକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଯେ ଶୁଣି ଗୁରୁଦେବ
 ଦୁବସୁରୁ ତନ୍ତ୍ରା ଏବେ ତ୍ୟାଗକର ଜବ ।
 ଥୋକେ ଦିନ ଆଉ କୁହେ ଏଥେ ଥାଅ ରହି
 କହୁ ବନ୍ୟା ପଡ଼ିବାକୁ ମନ ଯେ ବଳଇ ।
 କୁହର ବନ୍ୟାରେ ଆମ୍ଭେ ହେଲ ଜ୍ଞାନବନ୍ତ
 ଜାଣ ସ୍ବାମୀ ଆମ୍ଭେ ଅଛୁ କୁହ ଧର୍ମପୁତ୍ର ।
 ଗୋବିନ୍ଦ କହନ୍ତେ ଶାନ୍ତପନ ତୋଷ ହେଲେ
 ପଞ୍ଚଭୂତ ଆମ୍ଭାରେ ସେ କଥାକୁ ଶୁଣିଲେ ।
 ଏହାଙ୍କରେ ପୁଣିକହୁ ଯିବ ଅବା ମୋର
 ଯେଣୁ ବଚନ ସ୍ବାକର ତମକୁ ଶୀତଳ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହନ୍ତେ ଗୁରୁପତ୍ନୀ ଯେ ଶୁଣିଲେ
 ଶାନ୍ତପନ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ବୁଝିଣ ବୋଲିଲେ ।
 ପୁଣିମାନେ ଏବେ ଯାହା କହଲେ କୁହନ୍ତି
 ବୁଝିଣ କାର୍ଯ୍ୟ ବେବ କର ଯେ ମନକୁ ।
 ନ ଯିବା ଶର୍ପକୁ ଥିବା ଥୋକାଏକ ଦିନ
 ଯେବେ ନିବର୍ତ୍ତାଇଲେ ଏ ବାଳୁତ ନନ୍ଦନ ।
 ଶାନ୍ତପନ ପତ୍ନୀଙ୍କର କହିବା ବେନଲେ
 ପୁଣିକହୁ ପାସୋଇଣ ମନସ୍ଥ ର କଲେ ।
 ସମକୃଷ୍ଣ ବେନ ପାଠଶାଳାକୁ ତଳିଲେ
 ସବୁ ଗୁଟ ଆସି ତାଙ୍କ ସନ୍ନିଧେ ମିଳିଲେ ।

ସହସ୍ରେ ଗୁଟ ଯେ ସେହୁ ବଢ଼ାବନ୍ତୁ ନତି
 ଗୁଟଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ସରସ ଦରି ହଳପତ ।
 ଏହିମତେ କେତେହେଁକ ଦିନ ବହଗଲ
 ଗୁରୁଙ୍କର ମନରୁ ଯେ ଭ୍ରାନ୍ତି ନ ଭୁଟିଲ ।
 ଜଗତର ନାଥ ଯାର ଗୁଡ଼ରେ ଅଛନ୍ତି
 ତାହାର ମନେ ଆଦର ଅଛି କିଏ ଭ୍ରାନ୍ତି ।
 ଆପଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦିନେ ବୁଝିଲେ ମନେ
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଏ ଦେଖି ତନ୍ତ୍ରା ପୁଡ଼ିଲେ ବହନେ ।
 ଏହାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାରେ ମୁଁ ନ ପାରିଲି ଯାଇ
 ଗୁରୁ ବଞ୍ଚିଣା ନ ଦେଇ ଯିବ କେମନ୍ତେହିଁ ।
 ଏମନ୍ତ ବୁଝିରକର ପ୍ରଭୁ କୁହୁଗଣି
 ଗୁରୁପତ୍ନୀ ମନ ଭ୍ରମାଇଲେ ଗୋପଶିଷି ।
 ଏକଦିନେ ଶାନ୍ତପନ ପଣ୍ଡାକୁ ବୁଝିଣ
 ଗୋପା କହନ୍ତି ତାଙ୍କୁ କର ଅବଧାନ ।
 ଆଜ ଅଳ୍ପ ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ ଘରେ ଜାଲ ନାହିଁ
 ଏକଗୋସ୍ତ୍ର ତଳ ଆଣ ପୁଅକୁ ପଠାଇ ।
 କାଷ୍ଠ ଅଣାଅ ଯେ କୁମ୍ଭେ ହୋଇଣ ବହନ
 ତେବେ ସିନା ଅଳ୍ପ ମୁହିଁ କରିବ ରଜନ ।
 ପତ୍ନୀଙ୍କର କହନ୍ତେ ଯେ ପଣ୍ଡା ଏ ଶୁଣିଲେ
 ପାଠପଢ଼ା ଘରେ ବେଗେ ଯାଇଣ ମିଳିଲେ ।
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନାଥ ତାହା ଆଗରୁ ଜାଣିଣ
 ଭ୍ରମ କରାଇଲେ ଗୁରୁ ଗୁରୁପତ୍ନୀ ମନ ।
 ଗୁଟଶାଳୀ ଗୁଡ଼ମଧ୍ୟେ ଗୁରୁ ଉପହୋଇ
 ସମସ୍ତ ପୁଣିମାନଙ୍କୁ ବୁଝିଣ ସେ କହ ।
 କୁମ୍ଭେ ସବେ ପୋଏ ଏବେ ବହନ ହୋ ଯିବ
 କାଠଗୁଡ଼ଏ ବନସ୍ତୁ ଗୁଣଣ ଆଣିବ ।
 ଆମ୍ଭର ଗୁଡ଼ରେ ଆଜ କିଛି କାଷ୍ଠ ନାହିଁ
 ଗୁରୁ କହନ୍ତେ ଜାଣିଲେ ପ୍ରଭୁ ଉପହାସ ।
 ଶୁଣି ଆଗ କହନ୍ତି ଯେ ଦେବ ଦାମୋଦର
 କାଷ୍ଠ ଆଣିବାକୁ ଆମ୍ଭେ ଯିବୁ ତତପର ।
 ସମସ୍ତ ଗୁଟଙ୍କୁ ବେନ କୃଷ୍ଣ ବାହାରିଲେ
 ଆଦର ହଲଧର ଯେ ସୁରଥ ତଳିଲେ ।
 ଘୋର ବନସ୍ତରେ ଯାଇ ସକଲେ ମିଳିଲେ
 ଯେ ଯାହାର ମତେ କାଷ୍ଠ ଗୁଣଣ ଲଗିଲେ ।
 ତର ତର ହୋଇବର କାଷ୍ଠମାନ ଗୁଣି
 ଯେ ଯାହା ମତରେ ନିଜନିଜ ବୋଝ ସାଜି ।

ଶୁକ୍ରଙ୍କର ଆଜ୍ଞା କେତୁ ମେଣ୍ଟି ଶା ପାରିବ
 ଯାହାଙ୍କର ଶିଖା ସ୍ଵୟଂ ଥିଲା ବାସୁଦେବ ।
 ଏହିମତେ ବେଳ ହେଲୁ ଉତ୍ତମ ସୁବର୍ଣ୍ଣ
 ଶୁକ୍ର ଯେ କାଟି ଶୁଣିଣ ଉକ୍ତ ଖଣ୍ଡେ ଦୂର ।
 ଏହିକାଳେ ମାୟା କଲେ ବେଦ ନାୟୁଣ
 ହରଣ କରିଲେ ସଙ୍ଗକାଳକଙ୍କ ମନ ।
 ଶୁକ୍ରସ୍ତ୍ର ମାୟାରେ ସବେ ମୋଡ଼ିତ ହୋଇଲେ
 ଦେହ ଚର୍ଚ୍ଚି ବୁଦ୍ଧମାୟା ଜାଣି ନ ପାରିଲେ ।
 ଶୁରମେବେ ଉକାଶଣ କୃଷ୍ଣ ସନ୍ନିଧାନ
 ଶୁପତରେ କହନ୍ତି ସେ ତାହାକୁ ବଚନ ।
 ଶୁରମେବେ ଗୋଟିକରି ବରଷିବ ପାଣି
 ପବନକୁ କହନ୍ତି ସେ ଶୁପତରେ ବାଣୀ ।
 ଅଳପ ଅଳପ କୁହ ବହୁସ୍ତ୍ର ଧୀରେ
 ଟୋପି ଟୋପି ହୋଇ ଜଳ ପଡ଼ିବ ଭୂମିରେ
 ଅଗମାନ ନ ହରିବ ଅନ୍ଧକାର ହୋଇ
 ମକରେ କୁହନ୍ତି ଯେଉଁଠି ଆଜ୍ଞାବର ।
 ଭୂମିକୁ ଧରିଣ ମେବ ଗରଜୁଣ ଥିବ
 ଶୁଲିବାକୁ ପଡ଼ନ୍ତି ସେ ପଥ ନ ହରିବ ।
 ଏହିପରି ଆଜ୍ଞା ଦେଇକରି ଜଗନ୍ନାଥେ
 ରହିଲେ ଯେ ବଳଧର ସୁରଥଙ୍କ ସାଥେ ।
 ସେ ଯାହାର ମତେ ଶୋଏ କାଷ୍ଠ ସଜାଡ଼ିଲେ
 ଏହିକାଳେ ଗଗନରେ ମେବ ଆଜ୍ଞାହଲେ ।
 ଦୁ ଦୁ ଗରଜନ କରି ବରଷିଲେ ପାଣି
 ବନବନ ହଜୁଳି ସେ ଚମକଇ ପୁଣି ।
 ଚକ୍ର ପଡ଼ଇ ସଦା ମାରେ ବଜ୍ରବାଣ
 ସେ କାଳର କଷ୍ଟ ନିଏ କରିବ ଗଣନ ।
 ମହାଅନ୍ଧକାର ପୃଥ୍ଵୀ ତଳେ ନ ହରିଲୁ
 ନିଏ କେଉଁଠାରେ ଆଉ ଜାଣି ନ ପାରିଲୁ ।
 ରାମ କୃଷ୍ଣ ଦୁହେଁ ଚକ୍ର ସୁରଥକୁ ବେଳ
 ଚରଚରେ ପଳାବନ୍ତ ଡାକଡାକ ପୁଣି ।
 ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଏକଗୋଟି ଶିଖା ଗୋଡ଼ାଇଲୁ
 ବ୍ରାହ୍ମଣର କୁଳେ ସେହୁ ଜାତ ହୋଇଥିଲୁ ।
 ମାୟାଧର ସେ କାଳକ ସଙ୍ଗେ ବେଳଗଲେ
 ଏକଗୋଟି ଗର ହୋଟ ଭିତରେ ରହିଲେ ।
 ବିପ୍ର କାଳକକୁ ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ପରୁରନ୍ତି
 କୁସ୍ତ ନାମ କସ ପଟେ ବୋଲି ସେ ବୋଲନ୍ତି

ଭକତବନ୍ଧନ ସେହୁ ଚୁଣାସାଗର
 ଭିତରେ ମନ ବସି ଜାଣନ୍ତି ଶୁଣର ।
 ଛବି କରି ମହାପ୍ରଭୁ ପରୁରନ୍ତି ହସି
 ସେହି ବିପ୍ର କାଳକକୁ ବଡ଼ର ପ୍ରଶଂସି ।
 ତାର ପୂର୍ବଭାଷା ବଳେ ଦୁଇ ପ୍ରସରିଲୁ
 ଏହିପରି କୃଷ୍ଣକୁ ସେ ରହିବ ବହିଲୁ ।
 ମୋର ନାମଗୋଟି ପ୍ରଭୁ ଅଟେ ବାମୋଦର
 କୃଷ୍ଣ କହନ୍ତି ସେ ନାମ ଶତର ଆସୁର ।
 କୁମକୁ ଦେଖିଣ ମୋର ଶରଧା ବଳିଲୁ
 ତେଣୁ ମିଶ୍ରପଣେ ମୋର ମନ ସେ ସ୍ଥୁରିଲୁ ।
 କୃତକୃତ୍ୟ ହୋଇବର କେବେ ଉପମଣି
 କେନ୍ଦ୍ର କୁସ୍ତ ସଙ୍ଗେ ମିଶ୍ର ହେବ ତହପାଣି ।
 ମିଶ୍ରର ଭକତବନ୍ଧନ ଦେଖି ଶବ୍ଦଗ୍ରାସ୍ତ୍ର
 ବଳାଙ୍ଗରେ ତାର କର ଧରିଲେବ ଯାଇ ।
 ଯହୁଁ ସେହୁ ଦେବନନ୍ଦେ ମନ୍ଦିର ହୋଇଲେ
 ଭକତବନ୍ଧନ ବୋଲି ଥିଲା ବୋଲାଇଲେ ।
 ଶୁଣ ହୋ ମନୁ ନିଶ୍ଚିତ ତହୁଁ ଅଗ୍ନି
 ଭକତଙ୍କ ହିତେ ଶୁଭୁ ଧର୍ମପ୍ରାପ୍ତେ ପୁଣି ।
 କୃଷ୍ଣ ହୋଟଭାରେ ସେହି ପଡ଼ିବ ହେଲେ
 ରଜନ ପାହାଡ଼େ ମେଘମାଳକୁ ଚଢ଼ିଲେ ।
 ସେ ଯାହା ଯୁକ୍ତକୁ ଏବେ ଯାଅ ମେଘମାଳେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ସେ ଚଳିଲେ ଗଗନେ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର କିରଣ ସେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଲୁ
 ଅନ୍ଧାର ଯାଆନ୍ତେ ତହୁଁ ଦିନ ପ୍ରକାଶିଲୁ ।
 କାଷ୍ଠଗୋସ୍ଥ ଦେବ ବାଦେ କାହାରହୋଇଲେ
 ଏକଦୃଷ୍ଟ ହୋଟଭାରେ କୃଷ୍ଣ ରହିଥିଲେ ।
 ସୁରଥକୁ ସଙ୍ଗେ ବେଳ କାଷ୍ଠଗୋସ୍ଥ ଧର
 ହସି ହସି ଯାଆନ୍ତୁ ସେ ଦେବ ବରଦାୟ ।
 ଶିଖାକୁ କାଟିଲେ ଶାନ୍ତିପ୍ରଣ ସେ ଛେଟିଲେ
 ହରି ବଳରାମ ଯାଇ ଚରଣେ ନମିଲେ ।
 ଭଞ୍ଜ ବୋଲି ଶୁଣି ତାଙ୍କୁ ତପଣେ ବୋଲନ୍ତି
 କାଷ୍ଠ ଗୋସ୍ଥମାନ ପୁଣି ଓହ୍ଲାଇ ପକାନ୍ତି ।
 ଏହିପରି କହିବନ ତହୁଁ ବିକଗଲୁ
 ପୁଣି ସୁନ୍ଦର କଷ୍ଟ ମନରେ ପଡ଼ିଲୁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ଶୁଣି କୁହୁଁ କହନ୍ତି ବଚନ
 ଏବେ ଯିବୁ ଆମ୍ଭେ କରି ଶର୍ପ ସର୍ପାଟନ ।

ମଣି କଣ୍ଠିକାରେ ସ୍ଥାନେ ପ୍ରାଣ ଝାସଦେବୁ
 ତେବେ ଆମ୍ଭେମାନେ ପୁଣି ଶାସୋରିବୁ
 ଏମନ୍ତ ଦେବ ଯଦୁ ସେ ଦେବ କହିଲେ
 ତେବେ ଶିବମତ ମନେ ମନେ ବସୁରିଲେ ।
 ମୋକ୍ଷ ନ ମାଗିଣ ଗୁରୁ ପୁଣେ ମନ ଦେଲେ
 ମୁଁ ଯେ ପରମବ୍ରହ୍ମ ମୋତେ ନ ଚିହ୍ନିଲେ
 ବଳଦା ମାୟାରେ ଏବେ ଗୁରୁ ମୋକ୍ଷ ହେଲେ
 ଚୋଟିଫଳ ଯାଇ ପାଦେ ତାକୁ ନ ଚିହ୍ନିଲେ
 ଆଜ ଏ ଦେବକୁ ମୁଁ କହିବି ତାଣି
 ଗୁରୁଚକ୍ଷିଣୀ ସୁରସ ତେବେ ପୁଣିଦାନ ।
 ମାୟାରେ ଶ୍ରୀନାଗପୁଣ ବୋଇଲେ ବଚନ
 ଆମ୍ଭଙ୍କ ମେଲଣି ଏବେ ହସ ଦେଖନନ ।
 ଶ୍ରୀବର କହିଲେ ଶାନ୍ତପନ ଗୁରୁ ଆଜ
 ଏବେ ଦକ୍ଷିଣା ଆମ୍ଭଙ୍କ ଗୁରୁ କୁମ୍ଭେ ମାଗ ।
 ଦକ୍ଷିଣା ନ ଦେଲେ ଦେଉଁ ବନ୍ଧ୍ୟା ନୁହେଁସିକି
 କଳ୍ପନା ବନା କ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ଭୁବିସିକି
 ଗୁରୁ ବୋଇଲେ ଦକ୍ଷିଣା ଅଟେ ତାନ ଧ୍ୟାନ
 ତେବେ ମୋର କସ ଅଛି ସ୍ବଧ ପ୍ରୟୋଜନ
 କସ ଧନ ସଞ୍ଚକା ଯେ ପୁଣି ଯେବେ ନାହିଁ
 ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନେ କହୁଛନ୍ତି ଦେବ ଶ୍ରୀ ।
 ଦକ୍ଷିଣା ନ ଦେଲେ ବନ୍ଧ୍ୟା ପ୍ରାପ୍ତ ନୁହେଁ
 ଆଜ ଦେଲେ ମୁକ୍ତ ହେବୁ ଦକ୍ଷିଣା ଯେବେ
 କସ ଦକ୍ଷିଣା ମାଗ ହେ ଆମ୍ଭେ ତାହା ଦେବୁ
 ଧନରେ ମୋ ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ ଆରେ ବାବୁ
 ଗୁରୁ ନ ଦେଖୁ ଗୁରୁପତ୍ନୀ ଯେ କହନ୍ତି
 ଯାହା ମୁଁ ମାଗିବି ତାହା ଦେବ କ ଶ୍ରୀପତି ।
 ପଞ୍ଚପୁର ମୋର ତଳେ ବୁଝଣ ମରଲେ
 ଗୁରୁ ଦକ୍ଷିଣା ସୁରସ ହସ ଅଣି ଭଲ ।
 କହୁଅଛୁ ନିଶ୍ଚୟ ଏହା ସେ କହୁଛୁ
 କହୁଁ କହୁଁ ଶୋକ କଲେ ଦେହୁଁ ଯେବେଲକୁ
 ଯଦୁ ଗୁରୁପତ୍ନୀ ଏହି ବଚନ କହନ୍ତି
 ମନରେ ଶୁଣିଲେ ତାହା ରେବତୀର ପତି ।
 ପୁଣି ଶାନ୍ତପନ ତାଙ୍କୁ ବଚନ ବୋଲନ୍ତି
 ସାବଧାନ ହୋଇ ଶୁଣ କମଳାର ପତି ।
 କହୁଅଛୁ କୁମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚୟ ବାବୁ
 ଯେବେ ପାରୁ ପାଞ୍ଚପୁର ଆଣି ମୋତେ ଦେବୁ

ଆଜ ଦକ୍ଷିଣାରେ ମୋର ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ
 ନୋହଲେ କୁମ୍ଭେ ପୁରୁଷ ତଳ ଦେଖଇ ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ କୁମ୍ଭେ ପରମ ସେ ଗୁରୁ
 ଅମାନ୍ୟ କଥା ଏହା କହା ନ ଦିଶୁ ।
 ଅଶୀର୍ବାଦ ହେଲ ପୁଣେ ଗଲେ ନାଶ ହୋଇ
 ଏବେ ଲେଖିଲେ ମେମାନେ ପ୍ରଦେବେଉଁଠାରୁ
 ଶାନ୍ତପନ ବୋଲେ ଯେବେ ନୋହବ କୁମ୍ଭେ
 ତେବେ ଦେବ ଶ୍ରୀ ଏବେ ତଳ ନିଜ ପୁରେ
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଏହା ମାଗିଲ ଯେ ଗୁରୁ
 ଯତନେ ଲେଖିବୁ ଆମ୍ଭେ ଯେତେ ଦୂର ପାରୁ
 ଗୁରୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ମାଗିଣ ଗଲେ ଶ୍ରୀ ଦେବ
 ମହୋଦଧି ଖରେ ଯାଇ ମିଳିଲେ କକ୍ଷଣି ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀ ଶୁଣ ବଳରାମ
 କୁମ୍ଭେ ଚଳିଯାଅ ଏବେ ମଧ୍ୟକନାଶ୍ରମ ।
 ସମସ୍ତ ଭିତରେ ମୁଁ ଖୋଜେ ଗୁରୁପୁର
 ଆମ୍ଭେ ଥାଉଁ ରହାକର କଳ୍ପନ ଅନନ୍ତ ।
 ବଳରାମ କହେ କଲେ ନିଜର ଭୁବନ
 ସମୁଦ୍ରେ ପଶିଲେ ଯାଇ ଶ୍ରୀମଧ୍ୟପୁରନ ।
 ଦେହାବର ପୁରେ ପଶି ଖୋଜନ୍ତି ଶ୍ରୀବନ୍ଧି
 ଗରେ ଘରେ ପଶିଣ ସେ ଖୋଜନ୍ତି ଭବେଶି
 ଭ୍ରମନ୍ତେ ଦେଖିଲ ରହାକର ଜଳନ୍ଧର
 ଅନେକ ପୁରୀ କରଣ ବରୁଣ ଜଳଧି ।
 ଅତି କଠୋରେ ବୋଲନ୍ତି ଦେବ ମଧୁବାସ
 ଗୁରୁଙ୍କର ପାଞ୍ଚପୁର ଆଣିଅଛୁ ହରି ।
 ବରୁଣ ବୋଲେ ବୁଝିଲେ ସେହୁ ମହାନଳେ
 ଆମେ ଅଜ୍ଞାତ ହଅଇ ଯମ ବୁଝିବଲେ ।
 ଯେବଣହିଁ ମତେ ନାଶଯାନ୍ତି ସର୍ବପ୍ରାଣୀ
 ଯମର ବନା ଆଜ କେ ନ ପାରନ୍ତି ଜାଣି ।
 ସଂଯମପୁରେ ଲେଖି ଯାଇଣ ଅନନ୍ତ
 ସମସ୍ତ ଜନ୍ତୁ ଉପରେ ଅଟଇ କୃତାନ୍ତ ।
 ରହାକର ବାଜେ ଦେବ ଗରୁଡ଼େ ସୁମର
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ଦେବ ଯାଇ ବିଜେକର ।
 ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖ ଦେବ କରଲେ ନିଷ୍ଠୁର
 ସଂଯମପୁରେ ଯାଇ ହେଲେ ନାଗପୁଣ ।
 ଅନେକ ପାଣିକୁ ଯମ ଦେଉଥିଲ ଶାନ୍ତି
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ବର୍ଣ୍ଣନେ ସର୍ବେ ହେଲେ ମୁକ୍ତ ।

ଜଗନ୍ନାଥ ଦେଖି ନାଶକର ବରଦତ
 ପାଦାର୍ପଣ ଦେଇ ତରଣେ ଦେଇ ପ୍ରଣମିତ ।
 ତରଣ ପଖାଳି ତହୁଁ ଭବକ ସିଞ୍ଚଇ
 ଆପାନ ପରେ ବସାଇ ତାହାକୁ ତୋଷଇ ।
 ବହୁତ ଦିନସ୍ଥେ ନାଶକର ପରଶାମି
 ଅନେକ ଯୁଗେ ଦିନସ୍ଥ କଲ ଦେବସ୍ବାମୀ ।
 ତୋର କାରଣେ ଭବିଷ୍ୟେ ବହୁତ ଯେ ପାଶୀ
 ସଂସାର ତାରଣ ନାଥ କହଇ ଯଦ୍ୟପି ।
 ସ୍ବାମୀ କି କାର୍ଯ୍ୟେ ଦିନସ୍ଥ କବା ଅନୁଗ୍ରହ
 କହବା ହେ ନାଥ ମୋରେ ବଡ଼ ଯେ ସନ୍ଦେହ
 ଶୁଣ ତୋ କୃତାନ୍ତ କହୁଛନ୍ତି ବାମୋଦର
 ଅମାତ୍ୟ କଥା ତ ଏବେ ଶୁଣିଲୁ ତୋହର ।
 ଆୟୁ ପୁରଲେ ହରିକୁ ପ୍ରାଣୀକି ଯୁକତେ
 ବାଜିତ କୁମର ହରି ଆଣିଲୁ କେମତେ ।
 ତୁ ସିନା ଜନ୍ମମାନଙ୍କ ଅଟୁ ସିନା ଧର୍ମ
 ତୁହି ବଣ୍ଟିଧାରୀ କହୁ ଅମଳ ଯେ କର୍ମ ।
 ନାଶକର ବୋଲେ ସ୍ବାମୀ ଶୁଣିମା ଶ୍ରୀପତି
 ମୁଁ କିପାଇଁ ଶ୍ରେ ବେଦ କରଇ ଅମଳ ।
 ପିତା ଦିବ୍ୟରାଜ ଯେତେବେଳେ ଦିଏ କାର୍ଯ୍ୟ
 ଆପଣେ ନାଶକର ଆପଣା ତନୁ ।
 ଅଯୋଗେ କାର୍ଯ୍ୟ ହଥଇ ଯେବଣ ପୁରୁଷ
 ଆପଣେ ନାଶ କରଇ ତାର ବାଳଶିଖ୍ୟ
 ନାଶକର ବୋଲଇ ଯେ ଶୁଣିମା ଶ୍ରୀପତି
 ଯେତେବେଳେ ପ୍ରିୟମାନେ ହୁଡ଼ି ରଜୋବଶ
 ସେ ସମୟେ ସଙ୍ଗକରେ ଯେବଣ ପୁରୁଷ
 ତାହାର ସନ୍ତତି ନାଶ ହୁଅଇ ଅବଶ୍ୟ ।
 ଦିବସରେ ପ୍ରିୟ ସଙ୍ଗ କରେ ନିଜ ଭିକ୍ଷା
 ଅଳପ ଆୟୁଷ ତାର ଜନମର ବନ୍ଧା ।
 ଅହେ ସ୍ବାମୀ ଶୁଣ ଅଟେ ଶୋକଣ ଯେ ଘଡ଼
 ସାତବଣ୍ଟେ ପଡ଼େ କାଳ ପୁରୁଷଙ୍କ ଧାଡ଼ ।
 ପ୍ରଥମ ଘଡ଼ରେ ଯେବେ ସ୍ତ୍ରୀ ସଙ୍ଗ କରଇ
 ଜନମ ହୋଇଲକ୍ଷଣୀ କୁମର ମରଇ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟଠାରେ ଯେବେ ହୁଏ ପ୍ରିୟସଙ୍ଗ
 ବରଷକ ଶେଷେ ସେହି ମରେ ଶ୍ରେଣି ଶ୍ରେଣ
 ପାଞ୍ଚବଣ୍ଟାରେ ପ୍ରିୟସଙ୍ଗ ଯେ କରଇ
 ତରିଣ ବର୍ଷରେ ପୁଣି ମରଣ ଲଭଇ ।

ତ୍ରୟବଣ୍ଟ ମଧ୍ୟରେଟି ଯେବେ ଗର୍ଭ ରହେ
 ତରିଣ ବୟସେ କାଳ ହରଇ ନିଶ୍ଚୟେ ।
 ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟରହଇଟି ସାତବଣ୍ଟ ମଧ୍ୟେ
 ପଞ୍ଚାଶ ବର୍ଷେ ସେ ପୁଣି ନାଶହାର ହାବେ ।
 ଆଠବଣ୍ଟ ମଧ୍ୟେ ଯେଉଁ ଭୟାନର ବାଳ
 ସେହି ପୁଣି ପରମାୟୁ ସବୁର ବନ୍ଧଇ ।
 ନବବଣ୍ଟ ମଧ୍ୟରେ ଯେ ଭୟାନେ ସନ୍ତତି
 ସେ ସନ୍ତାନ ଅଶୀବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚନ୍ତି ।
 କୃଷ୍ଣ ଶୁକଳ ଯେ ଯୁଗ ଅବଧୂତ ଲେଖା
 ସପତାଙ୍କ ଲେବକର ତିସ୍ରାଙ୍କ ଲେଖା ।
 ପ୍ରଥମ ସପତ ବଂଶ ଯେ ହୁଏ ସନ୍ତତି
 କଳ୍ପଯୁଷ ହୋଇ ସେହି ବହୁକାଳ ବଞ୍ଚି ।
 ମଧ୍ୟ ସପ୍ତବଣ୍ଟେ ପୁଣି କାମ ତନ୍ତ୍ରକଳା
 ସେବେଳେ ଭୟାନରବେ ପଶ୍ଚିତ ଯେ ବଳା
 ପୁରୁଷର ବୋଷେ ନାଶହାରୀ ସିନା ପ୍ରାଣୀ
 ମୋତେ ବୋଷନ୍ତୁ ବେଦ ଯୋଗ ଯେ ନ ଲାଶି
 ସଂସାରକୁ ବୋଷ ମୁଁ ବେଦର କେମନ୍ତେ
 ସତ୍ୟରେ ଧରମ ଯୋଗ ଧର୍ମ ବେଦଅର୍ଥେ ।
 ଧର୍ମ ଲଭି ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନେ କର ପରବାର
 ଦ୍ଵାପରେ ବୋଇଣ ବେଦ ରଜା ଅବତାର ।
 ତୁମ୍ଭ କଲ କୃତ୍ୟ ମୁଁ ତାହେ ବୋଷ ବେଦ
 ଶୁଣ ଦିବା ନ ଗୁଡ଼ିଲ ମାନବ ଗୌରବ ।
 ଅନୁଷ୍ଠାନ ରତି ଭୁବ୍ଦେ କଲ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ଆପଣେ ଲଭିଲ ବେଦ ବୋଷ ଯେ ନ ବାହୁ
 ନିଷ୍ଠାପର ପୁରୁଷ ଯେ କରଇ ଅମଳ
 ପରମ ବ୍ରହ୍ମ ସମସ୍ତ ବେଦେ ବେଦସ୍ତୁତ ।
 ଆପଣେ ନ ଦିବ୍ୟରାଜ କୋଷ କର ମୁକୁ ।
 ସମସ୍ତ ଗୋଡ଼ାଏ ବେଦ ତୋହର କଥାକୁ ।
 ନାଗପୁଣି ଯେବେ ବେଦ ହେଲେ ଅତ୍ୟାଚାର
 କଳିଯୁଗ ଜନକୁ କେ ପାରିବ ତଥାରି ।
 କୃତାନ୍ତ ବଚନରେ ବୋଲନ୍ତି ଅନନ୍ତ
 ଅଳପ ହସ୍ତ କଲଇଁ ଏମନ୍ତ ଯେ କୃତ୍ୟ ।
 କଳିଯୁଗ ଜନକୁ କେ ପାରିବ ତଥାରି
 କୃତାନ୍ତ ବଚନ ଶୁଣି କହନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ।
 କାର୍ଣ୍ଣାବତୀଠାନ୍ତ ରୁଦ୍ରନାଥ ପରଯନ୍ତେ
 ନ ଲଗିବ ପରବାସ ବୋଷ କବାତତେ ।

ଏଥେ ପରବାସ ଆମ୍ଭେ ଅଗଳିଲୁ ପାପ
 ଏତେ ଦୂରକୁ ଗୁଡ଼ି କୁ କରିବୁ ଯେ କୋପ ।
 ପରବାସ ଦରଶ ଯେ ହେଲେ ଅନ୍ୟଠାର
 ସେ ବୋଲେ ବଣିତ ହେବେ ପରଶୀ ନିକର
 ତହିଁର ଲେକେ କୁ ଶାସ୍ତ୍ର ବେଦ ଯମଦେବେ
 ଏସ୍ତର ଅନ୍ୟଥା କୁହ ନ କରିବୁ ବେବେ ।
 ତରୁଣ ସୋଶ ଅଟେ ବସିଣ ଦ୍ଵାରକା
 ପରବାସ ବୋଷ ଶୁଣ ଏଥେ ନାହିଁ ଏକା ।
 ଆହେ କୁଧଳନେ ମୋତେ ନ କରିବେ କୋପ
 ମଙ୍ଗଳା ଶାସେ ମୋହର ଏସନ ସୁରୁଷ ।
 ଯାହା ମୋତେ ପରସରେ କହିଲେ ହିଙ୍ଗୁଳା
 ଝଙ୍କଡ଼ପୁର କାସିନ ଶ୍ରୀଚନ୍ଦ୍ର ଶାରଳା ।
 ସେ ଗହେ କହନ୍ତୁ ମୁହିଁ ଲେଖଇ ଡକସେ
 ଯମର ସମ୍ଭାବ ମୁହିଁ କହୁଲୁଁ ଶେଷେ ।
 ମାନବ ତେ ମେଣ୍ଟିବ ଯା ହରି ଭିଆଇଲେ
 ଶ୍ଵପୁର କହୁଲେ ଯେ ଶାରଳା ଆଜ୍ଞରେ ।
 କହନ୍ତୁ ସମସ୍ତ ପୁଣି କୁହୁରୁଷି ବସ୍ତ୍ର
 ଭ୍ରାତାଏ ତାହିଁ ଅଛନ୍ତୁ ବୋଲଣ ଶୁଦ୍ଧ ।
 ସବନ୍ତୀପୁରର ଶାନ୍ତପଣ ଆମ୍ଭ ଗୁରୁ
 ତାହାଙ୍କ କୁମର ଆମ୍ଭେ ନେବୁ କୁମ୍ଭ ପୁରୁ ।
 ଯମଦେବ ବୋଲେ ମୁହିଁ ଜାଣଇ ସମସ୍ତ
 ଯହିଁପାଇଁ ଆଶିଲଟି ଗୁରୁ ପାଞ୍ଚପୁର
 ସ୍ଵାମୀ ସେତସ୍ଵାରେ ଗଜା ସେ ଜଳଚରଣ
 ତମ୍ଭା ଶୁଣେ ପୁରଣଣ ଜାଲେ ତାର ଅଙ୍ଗ ।
 ନବବର୍ଣ୍ଣ ପରିଯନ୍ତେ ହେଉ ଏତେ ଶାସ୍ତ୍ର
 ଥିବୁ ହତ୍ୟା କର ସେହୁ କୌଣସି ନୁହେ ।
 ତୋହର ବର୍ଣ୍ଣନେ ଏବେ ମୁକ୍ତ ହେବ ସ୍ଵପ୍ନେ
 ତାହାପାଇଁ ଆଶିଲ ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ତନୟେ ।
 ଜଳଚରଣ ନୟନେ ବେଶିଣ ଅତ୍ୟନ୍ତ
 ମୁକ୍ତହୋଇ ବଳବୁଣ୍ଡେ ତଳିଲ କୁରତ ।
 କରପଟ ଯୋଡ଼କରି ବୋଲେ ନାଶକର
 ଶୁଭମାନେ ତୋର ଯାଇ ଅଛନ୍ତୁ ବେଶର ।
 ବାଗଣସୀ ପୁରେ ବହେ କାଶୀନାମେ ନୟ
 ଗୟା ନୟରୁ ସେ ଅଭିଶାନ୍ୟ ଶୁଣେ ଭେଦ ।
 କରଦୁର୍ଯ୍ୟ ସବତରୁ ବହବା ଅନଳ
 କାଶୀରୁ ନାମେ ତହିଁ ଲଙ୍କା ଯେ ସକଳ ।

ଗୁପ୍ତ ଶର୍ପ ତା ନାମ ଅଟେ ବାଗଣସୀ
 ଅଭୟ ଲଙ୍କା ଭରଣ ବସିଣ ସେ କାଶୀ ।
 ସେ ଶର୍ପ ଭିତରେ ପୁଣି ତଳି ପଞ୍ଚଭାତେ
 ତରୁଣୀ କର୍ମରେ ସବେ ତହୁଁ ନିକରେ ।
 ଯେବଣ ଦ୍ରବ୍ୟ ସେମାନେ ନାହିଁ ଶୁଦ୍ଧକର
 ବାଣନ୍ତ ସେହୁ ଧନକୁ ପଡ଼ିଯାଇବେ ।
 କାଶୀରୁକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ଏକଲକ୍ଷ ଶେନ
 ପାଞ୍ଚଭାତ ପାଞ୍ଚଭାଗ ନଅନ୍ତୁ ଯେ ପୁଣି ।
 ଜଗଦ୍ରାଜ ତୋଳଣ ଯେ ବେଳେ ସେନାପତି
 ଶର ତାଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞାବେଳେ କୁତାଳ ନପତି ।
 ବ୍ୟାଘ୍ର ବାହନରେ ତୁମ୍ଭେ ତଳ ଏହୁଣଣ
 ଗୁରୁଙ୍କର ପଞ୍ଚପୁର ଆଶ ହେ ବହନ ।
 ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ ତଳିଗଲେକ ତଳରେ
 କୁମରକୁ ବେଶିଲେ ଯେ କାଶୀ-ପା ଶରେ ।
 ମାୟାରେ ସାଧକରୂପ ହେଲେ ଯମଦୂତ
 ବହୁ ଆବରଣ ପିନ୍ଧି ଯାନନ୍ତୁ ପଥ ।
 ତସକର ପାଞ୍ଚଭାଗ ବେଶିଲେ ସେ ଦ୍ରବ୍ୟ
 ଆବର ତାହାହସ୍ତ ଯେ ବେଳକର ଶବ ।
 ରତ ରତ ବୋଲି ଓଗାଳିଲେ ପାଞ୍ଚଭାଗ
 ହସ୍ତରେ କୁଠାର ଧରି ବେଶେ ଗଲେ ଧାଇଁ ।
 ବୋଲନ୍ତୁ ଯେ ଯମଦୂତେ ଅଟୁ ଆମ୍ଭେ ବିଦୁ
 ବିଶେଷ ଦେବ ଆଜ୍ଞରେ ଅଟୁ ତ୍ରୟ ସାଧୁ ।
 ତସ୍ତରେ ବୋଲିଲେ ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ଦେ ସକଳ
 ଆମ୍ଭେ ତସକର କତ୍ୟେ ନେଇ ପରଧନ ।
 କୋପେ ଯମଦୂତେ ପ୍ରହାରଲେ ତରପସେ
 ବେନଜନଙ୍କ ପ୍ରହାରେ ହୁଣି ପଞ୍ଚଭାତେ ।
 ଆକର୍ଷଣ କରିଣ ସେ ଧରି କୋପକର
 ସପାକ ପିଠିରେ ବସାଇଲେ ନେଇ ଧରି ।
 ମୋହ ଶରେ ଗୁରୁ ପଞ୍ଚପୁର ବାନ୍ଧକରି
 ଆସି ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ସୁଯମମା ପୁଣି ।
 ନିର୍ଯ୍ୟୁମ ଅଗ୍ନି କ ନିଶି ପୁରଙ୍କର କାୟେ
 ଯମର ଗ୍ରମୁରେ ଯାଇ ପ୍ରଣମିତ ପୋଏ ।
 କର ଧରି ନାଗସୁଣ ଓହ୍ଲାଇ ତଳକୁ
 ବେଶିଲେ ତଳ ପାବକ ତଳରେ ପଶୁକୁ ।
 ଶମନକୁ ବୁଝି ପୁଣି ବୋଲନ୍ତୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ
 କେଉଁ ପାତକେ ଆସ୍ଥାନେ ନ ବସନ୍ତ ଏତ ।

କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ି କହୁଅଛୁ ଯମ
 ବୁଦ୍ଧତ୍ୟା କଲେ ସ୍ବାମି ନାଶି ତମୋଧର୍ମ ।
 ଅଗ୍ନି କା ମହାରାଷିଙ୍କ ସଙ୍ଗମର ବେଳେ
 ନାଗର ମାଲିନ ଏଡ଼ି ରାଷିଙ୍କ ଭସରେ ।
 ସ୍ବାମି ଶିଶୁର ବେଦତା ବୁଦ୍ଧତ୍ୟା କଲ
 ତାହାଙ୍କର ବ୍ରତ୍ୟାଦୋଷ ମେଣ୍ଟଣ ନ ଗଲ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ କହନ୍ତି ଆମ୍ଭ ଅଟନ୍ତି ଏ ତାତ
 ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଶଶିଗଲ ସଙ୍ଗପାପ ।
 ଯମ ବୋଲିଲେ ଏବେ ଏ ବୋଲିଗଲେ ମୋର
 କାରଣକୁ କଥା ଏକ କହବା ଶୀଘ୍ର ।
 କଳନ୍ତି ଏ ଦୋଷେ ପ୍ରତିକାର ପାଞ୍ଚଶ୍ରବ
 ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଅଗ୍ରଭରେ କହିଦେବେ ଯାଇଁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଯମ ଦେଉଁ ଶର୍ପ ଗଲେ
 ପିତାମୋକ୍ଷ ହୁଏ ପୁଣି କେଉଁ ପୁଣ୍ୟ କଲେ ।
 ଯମ ବୋଲେ ପୁଣି ଯେବେ ଧର ଶର୍ପ କରେ
 ବଂଶରେ କଳଙ୍କ ଥିଲେ ସେହି ଦୋଷହରେ
 ନୋହୁଲେ ସେ ବୁଦ୍ଧତ୍ୟା ଯେବେ ପାରେପାଏ
 ଆବର ଗଜସୁପ୍ତରେ ସଙ୍ଗ ହୁଏ ପିନ୍ଧି ।
 ପଣ୍ଡୁ ବୋଲିଲେ ଶ୍ରେ ସ୍ବାମୀ ଅନୁଗ୍ରହକର
 ମୋହର ଅବସ୍ଥା କହ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଗର ।
 ଗଜସୁପ୍ତ ଯଜ୍ଞକର ଅଭବ ନ ଦେଇ
 ଗଜଗଣେ ମୁକ୍ତଗଣେ ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହେଉ ।
 ହରି ବୋଲିଲେ କହିବ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଆଗେ
 ସେହି ପାତକ ଧୂର୍ବିଂ କର ମହାଯୋଗେ ।
 ଆହେ ନାଶକର ଏ ଯେ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପିତା
 ଆମ୍ଭର ପରମଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି ଦେବତା ।
 ଆଜି ଉନଠାରୁ ପ୍ରାଙ୍ଗ ବସାଅ ଆଶ୍ୱାନେ
 ଭୂତ୍ୟ ପରାସ୍ତେ ତୁ ତାଙ୍କୁ ଶତିକୁ ଆପଣେ ।
 ଯମ ବୋଲେ ସ୍ବାମି ଗୁପ୍ତା ମୋତେ ଶାପଦେଲ
 ମୋହର ପାଦରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟାଧି ଜାତହେଲ
 ଗଜସୁପ୍ତ ଯାଗ କଲେ ପଣ୍ଡୁଙ୍କ ସନ୍ତାନ
 ସେ ବ୍ୟାଧିରୁ ମୋକ୍ଷ ମୁହିଁ ହୋଇବିଟି ଜାଣ
 ଆଶ୍ୱାନେ ବଜ୍ରପୁ କଲେ ଚନ୍ଦ୍ରବାର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ପୁଅ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଦିଶେ ସେହି ଦିଶଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାପ୍ତ ।
 ଗୁରୁଙ୍କର ପାଞ୍ଚପୁତ୍ର ଦେଲେ ଦୁର୍ଗାବେଶ
 ଅବତୀ ନଗରେ ଯାଇଁ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।

ପ୍ରାଙ୍ଗ ଗୁନ ଶୁକଳ ଚନ୍ଦ୍ର ବାର ସେ ଚଉତି
 ରେବତୀ ନକ୍ଷତ୍ର ଅନ୍ତେ ଅଶ୍ୱିନ ସେ ରେଟି ।
 ବାଣିଜ୍ୟ ତାମେ କରଣ ବୁଦ୍ଧନାମେ ଯୋଗ
 କୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗସ୍ଥ ଚଉଦଶ ଉନ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ଅଭାର ପ୍ରହର ବେଳ ପୁଣି ହୋଇଅଛି
 ଗୁରୁଙ୍କର ପାଞ୍ଚପୁତ୍ର ଦେଲେ ଶୁଦ୍ଧି ।
 ମିଳିଲେ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଶାନ୍ତିପ୍ରକ
 ଉଠି ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁଣି ବୋଲିଲେ ସେ ବେଳ
 ଗରୁଡ଼ ପୁଣିରେ ଚତୁଷ୍ପଦ ଦେବତା
 ଅନୁଷ୍ଠାନେ ଚଳିଗଲେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସୁମର ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲିଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀର ମୁଖ ଶୁଣି
 ଏ କଥା ତ ଅଗୋଚର ଲଗିଲ ଗୋ ସହ ।
 ମାୟାମୋହେ ପ୍ରତି ମୁହିଁ ଅଛୁ ଯେ ହୋଇଲି
 ଜଗତନାଥଙ୍କୁ ମୁହିଁ ଚିହ୍ନି ନ ପାରିଲି ।
 କର୍ମକୁ ଆଦର ବସ୍ତ୍ର ବୋଲିଲେ ଯେ କୁଳ
 ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରସାଦରେ ଦୁଃଖ ନାଶି ପୁଣି ।
 ଆହେ ବୃକ୍ଷେ ଜଗନ୍ନାଥ ବେଦେ ସତା ସେବ
 ଯମର ଅର୍ଚ୍ଚନ ଶୁଦ୍ଧି ବାକୁ ବାସୁଦେବ ।
 ଯାବତ ଶାବଙ୍କୁ ଜଗନ୍ନାଥହିଁ ରଖନ୍ତା
 ନାମମୟ ମୁଳ ସେହି ଅଟେ ବରଦାତା ।
 ନାନାଶର୍ପ କରବାକୁ ଦୁଇବେଶେ ନ ଯା
 ଜଗନ୍ନାଥ ନାମଗୋଟି ହୃଦେ କର ପୂଜା ।
 ଯଶୋବୀ ନନ୍ଦନ ହରି ଯଦୁବଂଶ ନାହା
 ମାଳବନ ସୁଦର ସେ ଶଙ୍ଖଚନ୍ଦ୍ରବାହା ।
 ବର୍ଣ୍ଣନେ ପୁର୍ଣ୍ଣନେ ପାପ ହୁଅଇ ଯେ ଧ୍ୟାନ
 ବାସ୍ତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତି କମଳା ଚଳାସ ।
 ଯାହାଙ୍କ ହେତୁରୁ ନାଶଗଲ ଯମଦର୍ପ
 ମୃତ ପୁଣି ଆଶିବାକୁ ଅଛି ଯାର ଧାପ ।
 ସୁଗବାଟ ବେଶାଲିଲେ ସେହି ସତ୍ୟପଣେ
 ସେବାକଲେ ଫଳ ବ୍ୟକ୍ତି ଜାଣ ନାସୁଣେ ।
 ଜଗତବାରଣ ନାଥ କଥା ଜଗଜ୍ଜେତି
 ହୃଦୟରେ ସମ୍ପାଦନ କର ନାମଗୋଟି ।
 କମଳାର ବଜ୍ରର ସେ କରୁଣାବହନ
 କରୁଣା କରବାପାଇଁ ସେହି ଆଦମୁଳ ।
 ଶ୍ରୀମଧ୍ୟପଦ୍ୟଟି ଏହା ଶାସ୍ତ୍ରର ସଙ୍ଗତେ
 ଆହେ ଜନେ କହିଲି ମୁଁ ସଂସାରର ହିତେ ।

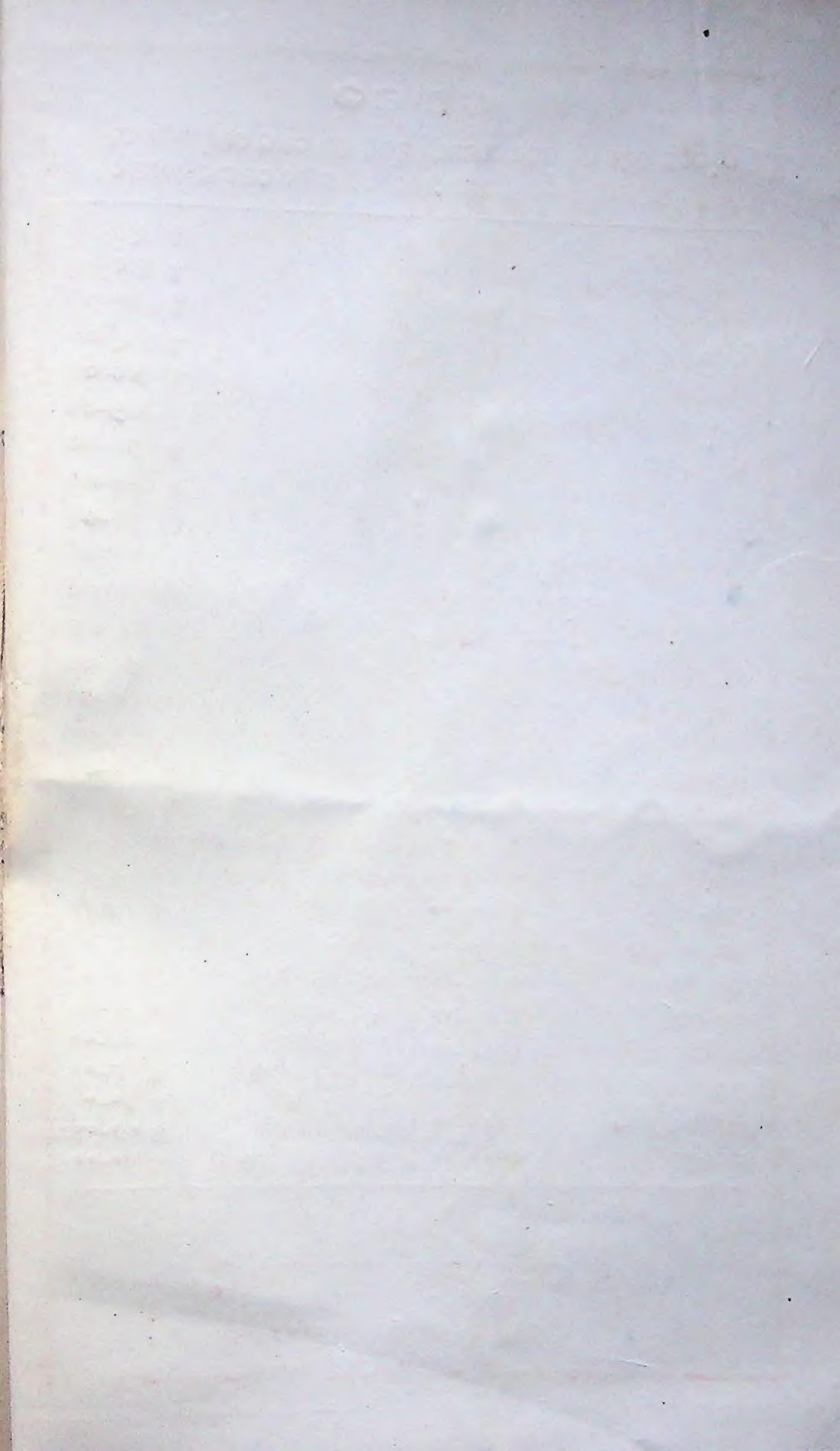
ବୃକସୀ-ବଞ୍ଚଇ ପଦପାଦ ନିତ୍ୟ ସେବ
 ବୁକୁଡ଼ି ବୁଞ୍ଜମ ମୁଣି ଶ୍ରୀଶାରଳା କବି ।
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ପଦପାଦ କର ଲସେ
 ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ ମୂଳ ମହାମନ୍ତ ହୁଏ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଜପ କଲେ ଯାଇଛି ଦୁଗତ

ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରାଣଙ୍କର ଅଟେ ମୋକ୍ଷରତ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରସାଦରେ ମଧ୍ୟପଦ ଶେଷ
 ବରମ୍ଭ ଏଠାରେ ଆଣି ଶ୍ରୀଶାରଳା ବାସ ।
 ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳା ନାମ ହୃଦୟରେ ଘୋଷି
 ମହାଭାରତ ଲେଖଇ ଅଧର୍ମଶି ବସି ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ ମଧ୍ୟପଦ

ସ ମ ପ୍ତ

ବିଜ୍ଞାପନ

ନିମ୍ନଲିଖିତ ପୁସ୍ତକ ସବୁ ସରସ କାଗଜରେ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରସାଦ ହୋଇ ବନ୍ଧୁ ନମିତ୍ତ ଗଢ଼ିତ
ଅଛି । ଅଗ୍ରି ମସହ ଅର୍ଡ଼ର ପାଇଲେ ଉଚିତ କମିଶନ ସହ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଏ ।

ମହାଭାରତ	ସେଟ	ଟ ୯୦-୦୦	
ବାଲ୍ମୀକି ରାମାୟଣ	"	ଟ ୫୦-୦୦	
ହରିବଂଶ	"	ଟ ୪୯-୦୦	
ନୃସିଂହ ପୁରାଣ	"	ଟ ୪୯-୦୦	
ଭାଗବତ	"	ଟ ୪୦-୦୦	
ବହୁବେବର୍ତ୍ତ ପୁରାଣ	"	ଟ ୩୭-୦୦	
ଶିବ ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୦-୦୦	
ବାରା ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୫-୦୦	
କୃଷ୍ଣ ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୨-୦୦	
ସୁନ୍ଦ ପୁରାଣ (ମାହେଶ୍ୱର ଖଣ୍ଡ)		ଟ ୧୮-୦୦	
" (ବିଷ୍ଣୁ ଖଣ୍ଡ ପ୍ରଥମାର୍ଦ୍ଧ)		ଟ ୧୪-୫୦	
" (" ଦ୍ୱିତୀୟାର୍ଦ୍ଧ)		ଟ ୧୫-୫୦	
ବୈଦେହୀଶ ବିଳାସ	"	ଟ ୨୦-୦୦	
ଦାତ୍ର୍ୟ ଚାର୍ଯ୍ୟକ୍ରି	"	ଟ ୧୦-୦୦	
" ବଢେଇ	"	ଟ ୧୨-୦୦	
ଉତ୍ତରନୋଦ	"	ଟ ୨୨-୦୦	
ଅବୋଲକର କାହାଣୀ	"	ଟ ୧୨-୦୦	
ପଦ୍ମପୁରାଣ	ଟ ୨-୦୦	ବିଲକା ରାମାୟଣ ୧ ସେଟ୍	ଟ ୯-୫୦
ନାମରତ୍ନ ଗୀତା	ଟ ୨-୦୦	ଉଦ୍ଦିଷ୍ୟତ ପୁରାଣ	ଟ ୪-୫୦
ଗରୁଡ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୦୦	ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୁରାଣ	ଟ ୪-୨୫
ଜଗନ୍ନାଥ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୦୦	କୃଷ୍ଣଲୀଳା	ଟ ୨-୫୦
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୫୦	ଗୀତା ବଢେଇ	ଟ ୭-୫୦
ଲଙ୍କା ପୁରାଣ	ଟ ୧୨-୦୦	" ସାଧା	ଟ ୫-୫୦
ନାରଦପୁ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୫୦	ଜାତକ ଦର୍ପଣ	ଟ ୩୫-୦୦
ବାମନ ପୁରାଣ	ଟ ୧୦-୦୦	ମାଧବକର ନିଦାନ	ଟ ୮-୦୦
ଟୀକା ମହାଭାରତ	ଟ ୧୦-୦୦	ଗଦାଧର ପଞ୍ଚକ	ଟ ୨୦-୦୦
ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ପୁରାଣ	ଟ ୧୦-୦୦	ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ରାମାୟଣ	ଟ ୧୨-୦୦
		ଅମରକୋଷ (ବଢେଇ)	ଟ ୧୦-୦୦

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ :—

ଶ୍ରୀ ରାଧାରମଣ ପୁସ୍ତକାଳୟ

ନିମତୋଡ଼ି, କଟକ—୭୫୩୦୦୨